Giới thiệu

Giữa thuở hồng hoang sơ khai, khi trời đất vừa được khai mở bởi Bàn Cổ Đại Thần, một linh hồn đến từ thế giới hiện đại tên là Phương Minh đã bất đắc dĩ xuyên không, trở thành một nhân chứng cho sự kiện vĩ đại này.

Nhưng số phận của hắn không chỉ dừng lại ở đó.

Ngay khi Bàn Cổ hóa thân thành vạn vật, Phương Minh đã thức tỉnh một hệ thống mang tên "Chí Tôn Sư Phụ".

Hệ thống này, sau khi triệu hồi cho hắn chín vị sư phụ bí ẩn và kinh thiên động địa, liền rơi vào trạng thái ngủ say, bỏ lại Phương Minh một mình đối mặt với chín ngọn núi thái sơn không thể đo lường.

Chín vị sư phụ của hắn, mỗi người một vẻ, đều là những tồn tại mà ngay cả thần ma cũng phải kính sợ.

Đại sư phụ ẩn mình trong luồng tử quang, là hiện thân của Đại Đạo, chỉ cần ở gần ngài là mọi vấn đề tu luyện của Phương Minh đều được giải quyết.

Nhị sư phụ là một tráng hán khôi ngô, cơ bắp cuồn cuộn, khí tức hệt như Bàn Cổ, luôn ép hắn tu luyện con đường "dĩ lực chứng đạo".

Tam sư phụ là một bậc quân tử áo xanh, chưởng quản thời gian, có thể đảo ngược quá khứ, xoay chuyển tương lai.

Tứ sư phụ thần bí khó lường, mỗi lần xuất hiện là một nhân dạng, một chủng tộc, một giới tính khác nhau, nắm giữ cánh cửa luân hồi.

Ngũ sư phụ là một "thực thần" đúng nghĩa, có thể nuốt cả núi non.

Lục sư phụ, Thất sư phụ, Bát sư phụ lần lượt là những đại tông sư về luyện đan, luyện khí và trận pháp.

Và cuối cùng, Cửu sư phụ, vị sư phụ yêu thương Phương Minh nhất, là một mỹ nhân tuyệt thế nhưng tính tình nóng nảy, nắm trong tay vạn loại hỏa diễm của thế gian.

Suốt mấy chục vạn năm, Phương Minh bị chín vị sư phụ "hành hạ", ép tu luyện trên núi Hồng Mông, chưa một lần được xuống núi.

Niềm vui duy nhất của hắn là chú linh thú tên Tiểu Bạch.

Câu chuyện bắt đầu khi Tiểu Bạch đột nhiên mất tích.

Lấy cớ tìm thú cưng, Phương Minh lần đầu tiên được Nhị sư phụ cho phép xuống núi, mở ra một hành trình dở khóc dở cười nhưng cũng đầy bá đạo.

Vừa đặt chân xuống thế giới Hồng Hoang, bản tính "vét sạch sành sanh" của Phương Minh đã bộc lộ.

Hắn không chỉ tìm Tiểu Bạch, mà còn vơ vét vô số thiên tài địa bảo, thậm chí còn "lột da rút xương" các hung thú để lấy nguyên liệu luyện khí, khiến chúng phải tự tử vì uất ức.

Chuyến đi này còn đưa hắn đến Bất Chu Sơn, nơi hắn lĩnh ngộ được tuyệt học "Khai Thiên Tam Thức" từ ảo ảnh Bàn Cổ, và kinh hoàng phát hiện ra thú cưng Tiểu Bạch của mình chính là Thú Hoàng Thần Nghịch lừng lẫy.

Không chịu bị giam cầm, Phương Minh lại lén xuống núi, khởi đầu một chuỗi thử thách từ các vị sư phụ.

Hắn lần lượt vượt qua thần thông thời gian của Tam sư phụ, thuật luân hồi của Tứ sư phụ, lừa Ngũ sư phụ nuốt phải cây Hỗn Độn Phủ không thể tiêu hóa.

Nhưng món quà bất ngờ nhất đến từ Cửu sư phụ: trong một đêm say giấc, hắn tỉnh dậy và thấy mình đang ở cùng trưởng công chúa của Phượng Hoàng tộc, Phượng Huyễn, tạo nên một mối nhân duyên định mệnh.

Số phận đưa đẩy Phương Minh vào giữa cuộc đại chiến giữa Tiên Thiên Tam Tộc (Long, Lân, Phụng) và Hung Thú tộc.

Tại đây, hắn thể hiện thực lực kinh người của một Chuẩn Thánh, một tay che trời.

Bằng những thần thông kỳ quái học từ các sư phụ, hắn biến Long Vương thành lươn, triệu hồi Hỏa Nha từ mặt trời đuổi Nguyên Phượng, dùng đan dược khiến Thủy Kỳ Lân "tào tháo đuổi" giữa trận tiền, và cuối cùng dùng "Bàn Cổ Khai Thiên Đồ" dọa cho tam tộc phải bãi binh.

Hắn kết thúc cuộc chiến bằng cách đưa Hung Thú tộc về núi Hồng Mông, dùng đạo âm của Đại sư phụ để khai mở linh trí cho chúng, tích lũy công đức vô lượng.

Sự trỗi dậy của Phương Minh kinh động đến cả Hồng Quân, người lúc này đang tìm cách thành Thánh.

Hồng Quân tìm đến núi Hồng Mông nhưng liên tục bị Phương Minh dùng những chiêu trò vô lại và bỉ ổi đánh cho tơi tả, từ việc cho ăn đan dược xổ ruột đến đốt cháy cả đạo bào, khiến vị đạo tổ tương lai phải ôm hận bỏ chạy.

Sự kiện này cũng hé lộ thân phận thực sự của các vị sư phụ: họ đều là những Hỗn Độn Ma Thần đã sống sót sau trận chiến khai thiên.

Khi Hồng Quân thành Thánh và mở Tử Tiêu Cung giảng đạo, Phương Minh cũng đến góp vui.

Nhưng mục đích của hắn không phải nghe đạo, mà là để "đánh

quả đậm".

Tại đây, hắn biến một sự kiện trang nghiêm thành sân khấu của riêng mình: ngang nhiên thu phí "qua đường" của các đại năng, chọc giận rồi đánh cho Tam Thanh – những người tự xưng Bàn Cổ chính tông – phải bẽ mặt, thậm chí còn thắng cược được cả Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Hắn ngủ gật trong lúc Hồng Quân giảng đạo, rồi lại ngẫu hứng giảng một bài đạo sâu sắc hơn, khiến tam thiên khách hồng trần phải ngẩn ngơ.

Câu chuyện mở đầu kết thúc khi Phương Minh, sau khi đại náo Tử Tiêu Cung, lại tiếp tục hành trình "vét bảo" trên Bất Chu Sơn.

Tại đây, hắn lại một lần nữa khiến Tam Thanh phải nếm trái đắng, lừa họ quỳ lạy mình và chiếm được Hỗn Độn Châu – một trong tứ đại Hỗn Độn Chí Bảo.

Với tính cách vô lại, thực lực thâm sâu khó lường và sự hậu thuẫn của mười hai vị sư phụ bí ẩn, hành trình của Phương Minh tại thế giới Hồng Hoang rộng lớn chỉ mới thực sự bắt đầu.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 1

"Đại sư phó, sủng vật của con mất rồi, người có thấy không?" Trong một đại điện cổ kính, Phương Minh hỏi một luồng tử quang.

Tử quang khẽ động, bên trong dường như có một bóng người, không nhìn rõ dung mạo, chỉ cảm thấy nhất cử nhất động của người trong tử quang đều ẩn chứa đại đạo vô thượng.

"Ta không thấy, đi hỏi các sư phụ khác đi!" Trong tử quang truyền ra một giọng nói tựa như tiếng trời, như lời của đạo, khiến người ta tâm thần vui vẻ.

"Ồ, vậy con đi hỏi các sư phó khác!" Phương Minh bĩu môi, rời khỏi cung điện, nhìn về tám tòa cung điện còn lại, do dự không quyết, không biết nên đến chỗ vị sư phó nào trước.

Cùng lúc đó, Phương Minh chìm vào hồi ức.

Hắn bắt kịp trào lưu xuyên không, lúc vừa xuyên qua, hắn đã thấy một ma thần cao ngất trời, đầu đội trời xanh, chân đạp đất rộng, chống đỡ cả một phương trời đất.

Nhìn thấy vị ma thần đó, Phương Minh biết mình đã xuyên không đến thế giới Hồng Hoang thuở sơ khai.

Vị ma thần kia tự nhiên chính là Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa!

Cuối cùng, Bàn Cổ đại thần ngã xuống, lấy thân hóa vạn vật.

Ngay sau đó, Phương Minh thức tỉnh hệ thống tất yếu của dân xuyên không, một hệ thống tên là "Chí Tôn Sư Phụ".

Chỉ có điều hệ thống này có chút không đáng tin, triệu hồi cho Phương Minh chín vị sư phụ xong liền chìm vào giấc ngủ.

Đại sư phó của Phương Minh chính là bóng người trong tử quang, Đại sư phó là ai, hệ thống không nói, Phương Minh cũng không biết.

Chỉ biết mỗi lần Phương Minh đến gần Đại sư phó, liền cảm thấy thân tâm thư thái, có một cảm giác gần gũi với đại đạo.

Mỗi khi Phương Minh gặp vấn đề trong tu luyện, chỉ cần đến Vấn Đạo Cung của Đại sư phó một chuyến, mọi vấn đề liền được giải quyết dễ dàng.

Cũng thật kỳ lạ, Phương Minh ở Vấn Đạo Cung, chỉ ngồi trước mặt Đại sư phó, chưa từng hỏi han gì, nhưng khúc mắc trong lòng lại như nước chảy thành sông, tự nhiên được tháo gỡ.

Nhị sư phó của Phương Minh là một gã thô kệch vạm vỡ.

Gã thô kệch toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, đầu óc toàn là cơ bắp, suốt ngày bắt ép Phương Minh tu luyện, gào thét "một sức hạ mười hội".

Không biết vì sao, Phương Minh cảm thấy Nhị sư phó có chút giống Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa.

Tam sư phó của Phương Minh là một vị khiêm khiêm quân tử, một thân áo xanh, dáng vẻ văn nhã.

Tam sư phó trồng một cây cổ thụ khổng lồ, trên cây kết đầy những quả vàng óng, tổng cộng có chín quả, Phương Minh rất thích đi ăn trộm.

Sau khi Tam sư phó phát hiện, cũng không trách mắng Phương Minh, mà đưa bàn tay to ra, quay ngược chiều kim đồng hồ một vòng quanh cây lớn, hạt quả mà Phương Minh ăn thừa liền bay ngược về, treo lại lên cây, rồi mọc ra thịt quả với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Tứ sư phó của Phương Minh có chút kỳ quái, có một cánh cửa,

mỗi lần từ trong cửa đi ra, lại đổi một dáng vẻ khác, thậm chí cả giới tính và chủng tộc cũng thay đổi.

Ngũ sư phó của Phương Minh thích ăn, không có gì là không ăn.

Phương Minh từng thấy Ngũ sư phó một miếng nuốt chửng một ngọn núi khổng lồ, nhai ngọn núi đó như ăn vặt.

Lục sư phó của Phương Minh là một kẻ ít nói, thích luyện đan, cả ngày ru rú trong phòng luyện đan.

Thất sư phó của Phương Minh là một thợ rèn, vác một cái lò lửa, đi khắp nơi tìm dược liệu để rèn sắt.

Bát sư phó của Phương Minh thích nghiên cứu trận pháp, đại trận dưới núi đều do ông bố trí, tầng tầng lớp lớp, vòng trong vòng ngoài.

Nói chung, Phương Minh chỉ thấy có sinh linh đi vào, chứ chưa từng thấy có sinh linh nào đi ra.

Cửu sư phó của Phương Minh là một cô nương, dung mạo diễm lệ động lòng người, tựa như tiên nữ, nhưng tính tình lại nóng nảy, là một cô nàng cay độc, miệng dao găm tâm đậu hũ, ngày thường là người bảo vệ Phương Minh nhất.

Từ khi xuyên không đến nay, Phương Minh đã bị chín vị sư phó ép tu luyện, bao nhiêu năm nay chưa hề xuống núi.

Cửu sư phó sợ Phương Minh buồn chán sinh bệnh, liền xuống núi bắt về một con linh thú cho hắn làm sủng vật.

Bao năm qua, thú vui duy nhất của Phương Minh chính là trêu chọc con sủng vật Tiểu Bạch, Tiểu Bạch là cái tên hắn đặt cho nó.

Nghĩ rồi, Phương Minh đi về phía Trận Đạo Cung của Bát sư phó.

Bát sư phó đang nghiên cứu trận pháp, bận rộn không ngớt.

Phương Minh chắp tay với Bát sư phó nói: “Bát sư phó, người có

thấy Tiểu Bạch của con không?" Bát sư phó ngẩng đầu nhìn Phương Minh, nhếch miệng cười, nói: "Tiểu Bạch vừa mới ở trong cung của ta, nói là Cửu sư phó muốn trận phù, cần xuống núi một chuyến!" Trong chín vị sư phụ của Phương Minh, Đại sư phó và Nhị sư phó xuống núi không cần trận phù, bảy vị còn lại muốn xuống núi đều phải đến cung của Bát sư phó lấy trận phù mới có thể thuận lợi hạ sơn.

Nếu không sẽ phải loanh quanh trong hộ sơn đại trận rất lâu mới ra được, vô cùng phiền phức.

Phương Minh từ biệt Bát sư phó, đến Thần Hỏa Cung của Cửu sư phó.

Cửu sư phó thấy Phương Minh, nhếch miệng cười duyên, trong nháy mắt trăm hoa thất sắc, dường như cả đất trời đều ảm đạm đi.

Bà cưng chiều vuốt đầu Phương Minh, cười nói: "Minh nhi à, tìm Cửu sư phó có việc gì?

Chương 2

Hả?

Tên tiểu tử thối, nhìn đi đâu đấy?

Còn nhìn lung tung, lão nương sẽ móc mắt ngươi ra!" Nói rồi, Cửu sư phó dùng tay che ngực, hung hăng trừng mắt nhìn Phương Minh một cái.

Bị phát hiện, Phương Minh mặt không đỏ, tim không đập nhanh, nói: "Cửu sư phó, người ở trong cung sao?

Không phải người bảo Tiểu Bạch đến chỗ Bát sư phó lấy trận phù, muốn xuống núi một chuyến à?" Cửu sư phó ngẩn ra, nói: "Ta đâu có bảo Tiểu Bạch đi lấy trận phù!" Phương Minh biến sắc, kinh hô: "Thôi chết, chắc chắn là tên Tiểu Bạch kia đã mượn danh nghĩa Cửu sư phó, lừa lấy trận phù ở chỗ Bát sư phó, lén lút trốn xuống núi rồi." Cửu sư phó nghiến răng, giận dữ nói: "Tiểu Bạch chết tiệt, dám trốn đi, đợi lão nương bắt được, nhất định sẽ đánh gãy chân chó của nó!" Phương Minh nhếch miệng, đột nhiên mắt sáng lên, cười hắc hắc: "Cửu sư phó, người đưa con ra ngoài đi, con sẽ tìm Tiểu Bạch, đánh cho nó nở hoa trên mông!" Bao nhiêu năm ở trên núi, sắp phát bệnh đến nơi rồi, Phương Minh luôn muốn xuống núi dạo một vòng, xem xem thế giới hoa lệ bên ngoài.

Lần này khó khăn lắm mới có cơ hội, Phương Minh sao có thể bỏ lỡ.

"Minh nhi, mau ra đây, cùng Nhị sư phó xuống núi một chuyến!" Đúng lúc này, bên ngoài Thần Hỏa Cung truyền đến giọng nói ầm ầm như sấm rền của Nhị sư phó.

Nếu là mấy vị sư phó khác mà dám la hét om sòm bên ngoài cung

của Cửu sư phó, bà đã sớm xông ra, một ngọn lửa đốt trụi rồi, nhưng riêng với Đại sư phó và Nhị sư phó thì bà không dám.

Bà kính trọng Đại sư phó, nhưng lại có chút sợ hãi Nhị sư phó.

Mối quan hệ giữa chín vị sư phó của Phương Minh rất đặc biệt, các vị sư phó khác đều răm rắp nghe theo lời Đại sư phó, Đại sư phó nghiễm nhiên trở thành người đứng đầu trên núi.

Chỉ có Nhị sư phó không phục Đại sư phó, từng tìm Đại sư phó đánh nhau, nhưng lần nào cũng bị Đại sư phó đánh cho tơi tả, không thể không nhận thua.

Các vị sư phó khác đều có chút sợ hãi Nhị sư phó.

Cửu sư phó bĩu cái miệng nhỏ hồng hào, nói: "Kìa, Nhị sư phó muốn xuống núi, con đi cùng ông ấy đi, lão nương không tham gia náo nhiệt nữa!" Nói rồi, bà phất tay áo, đẩy Phương Minh ra khỏi Thần Hỏa Cung.

Phương Minh ra khỏi Thần Hỏa Cung, nhìn Nhị sư phó, hưng phấn nói: "Nhị sư phó, người thật sự đưa con xuống núi sao?" "Nói nhảm, mau đi!" Nhị sư phó vác một cây búa lớn, bực bội nói.

Nhị sư phó quả nhiên mạnh mẽ, đi vào đại trận, vung chiếc búa lớn loạn xạ một hồi, trực tiếp phá tan đại trận, ra khỏi sơn môn, mang theo Phương Minh cưỡi mây đạp gió bay đi.

Chỉ để lại phía sau tiếng gào thét của Bát sư phó.

Thuật cưỡi mây của Nhị sư phó quả thật rất nhanh, chớp mắt đã đi ngàn vạn dặm.

"Nhị sư phó, chậm một chút, con muốn tìm Tiểu Bạch mà?" Phương Minh níu lấy áo Nhị sư phó, hai mắt nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy Hồng Hoang lúc này tràn đầy sức sống, linh lực vô cùng

dồi dào, có vô số thiên tài địa bảo.

Nhưng điều không hài hòa duy nhất là trên đại lục Hồng Hoang khắp nơi đều tràn ngập những hung thú hung bạo, những hung thú đó thân thể cường hãn, nhưng linh trí lại thấp, thấy gì cũng cắn loạn xạ một hồi, tùy ý phá hoại đại lục Hồng Hoang, làm cho đại lục Hồng Hoang trở nên hỗn loạn, phá hủy vô số thiên tài địa bảo.

Nhị sư phó nhìn thấy liền nhíu chặt mày.

Phương Minh nhìn cũng thấy đau lòng, đột nhiên liếc thấy vẻ mặt của Nhị sư phó, thầm nghĩ: "Ủa?

Nhị sư phó dường như cũng không thích những hung thú kia..." Phương Minh nhướng mày, đột nhiên vỗ ngực, nghĩa khí nói: "Nhị sư phó, người xem đại lục Hồng Hoang tươi đẹp biết bao, lại để cho lũ hung thú này tàn phá thành ra thế này, hay là để con xuống dạy dỗ cho lũ gia hỏa kia một bài học!" Nhị sư phó mặt lạnh như sắt, nói: "Được!" Hai người vừa hạ xuống khỏi mây, Nhị sư phó đã hối hận.

Phương Minh đâu có quản hung thú, hắn chạy thẳng đến chỗ thiên tài địa bảo.

"Oa, Hỏa Long Linh Căn?" "Thanh Hoàng Lý?" "Địa Long Quả..." Phương Minh hưng phấn tùy ý đào bới thiên tài địa bảo, cạo sạch từng lớp đất, hễ thấy là thu hết vào túi.

Bên kia, Nhị sư phó nhìn thấy gân xanh trên trán nổi lên, hừ lạnh một tiếng.

Phương Minh lúc này mới sực tỉnh, nhớ ra mình đã đồng ý với Nhị sư phó là xuống để đánh hung thú.

Thấy Nhị sư phó sắp nổi điên, Phương Minh sợ đến mồ hôi lạnh túa ra trên trán.

"Gàooo..." Đúng lúc này, một tiếng gầm giận dữ truyền đến, một

con yêu thú đầu trâu thân hổ, toàn thân phủ đầy vảy lao tới.

Chà chà!

Đến hay lắm, đến đúng lúc lắm!

Phương Minh đang sầu không biết phải làm sao, nhìn thấy con yêu thú này, lập tức mừng rỡ, làm ra vẻ hung ác, "gàooo" một tiếng rồi lao lên.

Con hung thú đầu trâu thân hổ nhìn thấy liền ngơ ngác, đứng sững tại chỗ.

Chắc nó đang nghĩ, rốt cuộc ai mới là hung thú, ta là hung thú, sao ngươi còn hung hãn hơn ta!

Giây tiếp theo, Phương Minh đã đè con hung thú đầu trâu thân hổ xuống đất, ghì chặt nó rồi đấm túi bụi, vừa đánh vừa lớn tiếng la lối đầy chính nghĩa: "Đại lục Hồng Hoang đẹp biết bao, bọn ngươi lại tùy ý phá hoại, làm thú cũng phải có trách nhiệm bảo vệ môi trường, biết không hả?

Đáng đánh, ta đánh chết ngươi..." Được chín vị sư phó bồi dưỡng và huấn luyện mấy chục vạn năm, Phương Minh bây giờ đã có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, ghì đầu một con hung thú mà đánh túi bụi, con hung thú kia không có chút sức lực nào để chống cự, bị đánh đến mức gào thét thảm thiết, thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ thú sinh.

Nhị sư phó nghe vậy, sắc mặt hơi dịu đi.

Nhưng ngay sau đó, Nhị sư phó lại nghe thấy gân xanh trên trán nổi lên lần nữa. 1.

Chương 3

"Bao nhiêu bảo bối như vậy, đều bị ngươi cắn hỏng hết, thật là phí của trời, phí của trời, ngươi có biết không?" Đáng đánh..." "Nhiều bảo bối như vậy, đưa cho ta thì tốt biết mấy, lại bị ngươi cắn hỏng, đáng đánh..." "Phá hỏng bảo bối của ta, ta đánh chết ngươi..." Phương Minh ba câu không rời nghề cũ, càng đánh càng hăng, trong lòng đau xót, đã sớm quên mất Nhị sư phó đang ở bên cạnh.

"Ủa?

Lớp vảy trên người con hung thú này không tệ, có thể lột ra luyện bảo, sừng trâu cũng không tệ..." Con hung thú kia gần như bị Phương Minh đánh cho ngất đi, Phương Minh cứ thế bẻ gãy sừng trâu của nó, đau đến mức con hung thú gào lên một tiếng, tỉnh lại.

"Đừng động!" Phương Minh ghì chặt hung thú, tiếp tục lột vảy trên người nó.

Một vảy hai vảy ba bốn vảy, năm vảy sáu vảy bảy tám vảy...

Mỗi lần Phương Minh lột một lớp vảy, con hung thú lại đau đớn gào thét một tiếng, nhưng sức mạnh của nó không bằng Phương Minh, bị hắn ghì chặt, không thể động đậy, chỉ đành câm lặng chịu đựng.

Việc Phương Minh lột vảy hung thú không khác gì đang tra tấn nó bằng hình phạt lăng trì.

Đột nhiên, Phương Minh nhớ ra còn có Nhị sư phó ở bên cạnh, quay đầu lại nhìn Nhị sư phó một cách chính nghĩa, lớn tiếng nói: "Nhị sư phó, lũ hung thú này đã biến đại lục Hồng Hoang thành ra thế này, thật đáng chết, nếu chỉ đánh chết chúng ngay lập tức thì quá dễ dàng cho chúng rồi, con đang trừng phạt chúng..." Nhị sư phó nhìn

thấy da mặt co giật dữ dội, nói: “Gần đủ rồi!” “Đủ rồi?

Chưa đủ, sao mà đủ được?

Người xem chúng phá hoại đại lục Hồng Hoang thành ra thế nào kìa?” Phương Minh tiếp tục lột từng lớp vảy, trong lòng nghĩ bụng lột thêm một chút, về đưa cho Thất sư phó luyện chế một món pháp bảo phòng ngự không tồi.

Hung thú mặt mày chán nản, ngẩng đầu nhìn Nhị sư phó, ánh mắt đầy vẻ cầu xin, dường như muốn Nhị sư phó giúp nó kết liễu, để khỏi phải chịu đựng nỗi đau đớn phi nhân này nữa.

Nhị sư phó do dự, im lặng bước đến trước mặt hung thú, một ngón tay điểm vào trán nó, khiến nó chìm vào giấc ngủ.

Cuối cùng, Phương Minh lột sạch vảy trên người hung thú, quay lại nhìn Nhị sư phó, chính nghĩa nói: “Nhị sư phó, người xem, con trừng phạt con hung thú này thế nào?

Đủ chưa?

Nếu chưa đủ, con có thể nướng nó ăn, chậc chậc, thịt của nó chắc chắn rất ngon...” “Đi thôi!” Da mặt Nhị sư phó co giật dữ dội, bước nhanh về phía trước.

“Nhị sư phó, đợi con với!

A, phía trước kia là gì?

Một con rồng sao?

Dùng vảy của nó làm áo giáp, chắc chắn sẽ rất oai phong...

Ặc, Nhị sư phó, người dùng ánh mắt đó nhìn con làm gì?

Con chỉ muốn trừng phạt những hung thú phá hoại môi trường này, tiện thể làm một bộ áo giáp thôi mà...” Phương Minh đuổi theo Nhị sư phó, cười gượng.

Đợi Phương Minh và Nhị sư phó đi xa, con hung thú đầu trâu thân hổ kia mới từ từ tỉnh lại.

Nó mừng vì giữ được một mạng, bản năng đi đến một con sông nhỏ uống nước, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy cặp sừng trâu uy phong trên đầu đã biến mất, không chỉ vậy, lớp vảy vàng óng trên người cũng không còn, thay vào đó là thân thể máu thịt be bét, trông như một con chuột con mới sinh.

Xấu xí vô cùng!

Con hung thú đầu trâu thân hổ ngây ngẩn nhìn bóng mình trong sông, linh trí ít ỏi mách bảo nó rằng, cái bóng phản chiếu dưới sông, xấu đến cực điểm.

"Gàoooo..." Hung thú đầu trâu thân hổ trực tiếp sụp đổ, gầm lên một tiếng, đâm đầu vào một ngọn núi lớn không xa.

Không sống nổi nữa!

Đâm đầu chết cho xong!

Nhưng thân thể hung thú vốn cường hãn, một cú đâm vào, trực tiếp làm sập ngọn núi đó, nhưng nó chỉ bị thương nhẹ.

Chết cũng khó!

Lòng quyết muốn chết, nó tiếp tục đâm vào những ngọn núi lớn không xa.

"Ầm ầm ầm..." Nó đâm sập vô số ngọn núi, mới tự đâm chết được mình.

Lúc chết, nó mỉm cười.

Phương Minh và Nhị sư phó đi suốt một đường, phía sau vô số hung thú phát ra những tiếng kêu thảm thiết xé lòng, hoặc là nhảy sông tự vẫn, hoặc là đâm đầu vào núi mà chết.

Tiếng "ầm ầm ầm" không ngớt bên tai.

Nhị sư phó quay đầu lại nhìn, mặt mày ngơ ngác, nói: "Chúng đang làm gì vậy?" Phương Minh cất kỹ một cặp gạc hươu, chính nghĩa nói: "Chắc là những hung thú đó biết mình phá hoại môi trường là sai, nên lấy cái chết để chuộc tội..." Nhị sư phó quay đầu nhìn Phương Minh, giọng Phương Minh càng lúc càng nhỏ, cuối cùng hắn không nói nữa, chỉ biết cười gượng.

Dừng lại một chút, Nhị sư phó bất đắc dĩ lắc đầu, xách Phương Minh lên, hóa thành một luồng sáng, bay về phía Bất Chu Sơn.

Chắc là Nhị sư phó đã nhận ra, mức độ tàn phá Hồng Hoang của Phương Minh còn lợi hại hơn cả những hung thú Hồng Hoang kia, nên không đi đường bộ nữa, mà bay thẳng, không cho Phương Minh cơ hội tàn phá Hồng Hoang.

Đến chân núi Bất Chu, họ mới dừng lại.

Chương 4

Bất Chu Sơn, được mệnh danh là cột chống trời, do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, là nóc nhà của Hồng Hoang.

Ngọn núi sừng sững, một luồng khí tức cổ xưa, tang thương ập đến, khiến người ta không khỏi kính nể.

Lúc này, cũng có không ít thần ma đang leo lên Bất Chu Sơn, để chiêm ngưỡng phong thái của Phụ Thần.

Chỉ là lúc này trời đất mới mở, ý chí của Bàn Cổ trên Bất Chu Sơn vô cùng nồng đậm, đè ép những thần ma đó đến mức không thẳng lưng nổi, phải bò một cách khó nhọc.

Càng đi lên cao, ý chí của Bàn Cổ càng nồng đậm, đến nửa sườn núi, số thần ma có thể bò lên đã ít đi.

Những thần ma đó từng người bị đè ép đến không thở nổi, gần như phải nằm rạp xuống, cuối cùng đành phải quay về xuống núi.

Phương Minh thì lại ngơ ngác, không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy khí tức trên Bất Chu Sơn và mùi hôi trên người Nhị sư phó dường như giống hệt nhau.

Hắn quá quen thuộc với luồng khí tức cổ xưa này, đến mức uy áp của Bất Chu Sơn đối với hắn hoàn toàn vô dụng.

Bàn Cổ mang theo Phương Minh bắt đầu leo núi, tốc độ của hai người đều rất nhanh, gần như là chạy, vèo một cái lao lên trên.

Các thần ma đang bò trên Bất Chu Sơn nhìn thấy cảnh này, lập tức kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, đều có chút nghi ngờ mắt mình, không biết có phải ảo giác không.

Đúng là người so với người, tức chết người.

Phương Minh leo Bất Chu Sơn, vẫn giữ nguyên tắc cạo sạch mặt đất, hễ thấy thứ gì là không bỏ qua, thu hết vào túi.

Dần dần, hai người leo lên cao, thiên tài địa bảo trên Bất Chu Sơn thưa thớt đi.

Phương Minh có chút mất hứng, đột nhiên thấy không xa có một vị thần ma cũng đang leo Bất Chu Sơn, trên đầu đội một cây tùng, chống lại uy áp của Bất Chu Sơn.

Cây tùng đó rõ ràng không phải là cây tùng bình thường, mỗi một cây kim tùng trên đó đều to lớn vô cùng, tựa như từng thanh phi kiếm, có cây thân kiếm bốc lên ngọn lửa hừng hực, có cây tỏa ra ánh nước lung linh, có cây hiện ra ánh sáng màu vàng đất, lại mang thuộc tính ngũ hành.

Phương Minh liếc mắt một cái đã nhận ra lai lịch của cây tùng đó!

Chính là một trong thập đại tiên thiên linh căn, Ngũ Châm Tùng!

Phương Minh đảo mắt một vòng, vừa chạy vừa nhảy đến trước mặt vị thần ma kia, cười hắc hắc: "Đạo hữu, lên núi hả?" Vị thần ma kia khó khăn quay đầu nhìn Phương Minh, thở hổn hển, mệt đến mức không còn sức để nói.

Phương Minh cười hắc hắc: "Đạo hữu không nói, ta xem như đạo hữu muốn lên núi.

Vậy đi, ta đưa đạo hữu lên núi, đạo hữu đưa Ngũ Châm Tùng cho ta làm thù lao, thế nào?

Hả?

Đạo hữu không nói?

Đạo hữu không nói, ta xem như đạo hữu ngầm đồng ý!" Nói rồi, Phương Minh không nói không rằng giật lấy cây Ngũ Châm Tùng trên

đầu vị thần ma kia, rồi kéo vị thần ma đó, vèo một cái chạy lên đỉnh Bất Chu Sơn.

Nhị sư phó da mặt co giật dữ dội, cúi đầu không nói, đi sát theo sau Phương Minh.

Phương Minh chạy một mạch lên đỉnh Bất Chu Sơn, lúc này mới tỉnh táo lại, đặt vị thần ma kia xuống đất, lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: "Đạo hữu, giao dịch của chúng ta đến đây là kết thúc!

Hả?

Đạo hữu, ngủ rồi à?

Thật là thoải mái, ta buôn bán lời to rồi..." "Chết rồi!" Nhị sư phó thực sự không nhìn nổi nữa, lên tiếng nhắc nhở. 2.

Phương Minh ngẩn ra, trừng lớn mắt nhìn kỹ vị thần ma kia, chỉ thấy vị thần ma đó mắt trắng dã, một vẻ nghiến răng nghiến lợi, lại thật sự đã chết, rõ ràng lúc chết vô cùng tức giận.

Phương Minh ngơ ngác, ngẩn người một lúc, quay đầu nhìn Nhị sư phó, hỏi: "Nhị sư phó, sao lại chết được nhỉ?

Chẳng lẽ là thoải mái quá mà chết..." Nhị sư phó gân xanh trên trán nổi lên, dở khóc dở cười nói: "Bị uy áp của Bất Chu Sơn đè chết rồi!" "Ặc..." Phương Minh mặt mày ngơ ngác, da mặt co giật dữ dội.

Lúc leo đến nửa sườn núi, vị thần ma kia đã đến giới hạn, người ta đang định quay xuống, ai ngờ lại bị Phương Minh kéo một mạch lên đỉnh Bất Chu Sơn, cũng vinh hạnh trở thành vị thần ma đầu tiên bị uy áp của Bất Chu Sơn đè chết.

Da mặt Phương Minh co giật dữ dội, vội vàng chuyển chủ đề hỏi: "Nhị sư phó, người đưa con đến Bất Chu Sơn làm gì?" Nhị sư phó bực bội trừng mắt nhìn Phương Minh một cái, nói: "Đi theo ta!" Nói rồi, ông bước về phía trước.

Phương Minh đi theo Nhị sư phó, dọc đường thu cái này, ngó cái kia, như đang tìm kiếm gì đó.

Thực ra, Phương Minh đúng là đang tìm đồ.

Là một người xuyên không, Phương Minh đương nhiên biết trên Bất Chu Sơn có Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng và Tam Thập Tam Thiên, nhưng đi suốt một đường, lại chẳng thấy một cọng lông nào.

Rõ ràng thiên đạo đã che giấu thiên cơ, không để cho một tên chuyên đào đất như Phương Minh phát hiện.

Hai người đi không biết bao xa, Nhị sư phó đưa Phương Minh vào một hang động.

Chương 5

Trong hang động, Phương Minh đã thấy một cảnh tượng khiến hắn kinh ngạc vô cùng.

Trước mắt xuất hiện một con sông lớn mênh mông, con sông bay lơ lửng, chảy xiết trên không trung, con sông không phải do nước tạo thành, mà là do từng bức tranh rực rỡ sắc màu tạo thành.

Phương Minh đi theo Nhị sư phó vào trong con sông lớn, đột nhiên cảnh tượng thay đổi, xung quanh là một mảng hỗn độn, chỉ có một vị thần ma khổng lồ vô cùng.

Vị thần ma đó chân đạp Tam Thập Lục Phẩm Sáng Thế Thanh Liên, đầu đội Tạo Hóa Ngọc Điệp, tay cầm Khai Thiên Thần Phủ, chính là Bàn Cổ đại thần đang khai thiên tích địa.

Đột nhiên, vô số thần ma có hình dáng kỳ dị lao về phía Bàn Cổ đại thần.

Chỉ thấy Bàn Cổ đại thần vô cùng dũng mãnh, tay cầm Khai Thiên Thần Phủ, một trận chiến ác liệt, đánh bại toàn bộ ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần.

Ngay sau đó, Bàn Cổ đại thần bắt đầu khai thiên, búa lớn vung lên, hỗn độn vô biên vô tận bị chém ra, thanh khí bay lên, trọc khí chìm xuống.

Theo từng nhát búa của Bàn Cổ đại thần, thanh khí và trọc khí ngày càng rõ ràng, cuối cùng, thanh khí biến thành trời, trọc khí biến thành đất, hình hài sơ khai của trời đất đã thành.

Để trời đất không hợp lại, Bàn Cổ đại thần chân đạp đất, đầu đội trời, chống đỡ cả một phương trời đất.

Trời cao thêm một trượng, Bàn Cổ đại thần cũng cao thêm một trượng.

Không biết bao nhiêu vạn năm trôi qua, trời đất cuối cùng cũng ổn định, lúc này, Bàn Cổ đại thần cũng đã kiệt sức, cuối cùng ầm ầm ngã xuống, lấy thân hóa vạn vật.

"Khai Thiên Ảnh Tượng!" Tận mắt chứng kiến cảnh tượng hùng vĩ như vậy, trong lòng Phương Minh chấn động vô cùng, kích động không thể tả, giữa trán mọc ra một con mắt dọc, tỏa ra ánh sáng tím, nhìn vào Khai Thiên Ảnh Tượng.

Con mắt đó chính là Đạo Nhãn, thần thông duy nhất Đại sư phó dạy cho Phương Minh, có thể nhìn thấu vạn vật thế gian, khám phá bản nguyên của mọi sự vật, thể hiện chúng theo cách của đạo.

Thông qua Đạo Nhãn quan sát Khai Thiên Ảnh Tượng, có thể từ góc độ của đạo để giải thích một cách hoàn mỹ phủ pháp khai thiên.

"Chỉ có ba lần cơ hội, Khai Thiên Ảnh Tượng sẽ biến mất, hãy dùng tâm mà suy ngẫm phủ pháp của Bàn Cổ!" Bên tai Phương Minh truyền đến giọng nói của Nhị sư phó.

Phương Minh giật mình tỉnh lại, lật tay một cái, trong tay xuất hiện một cây búa, mô phỏng theo phủ pháp của Bàn Cổ đại thần, trông rất ra dáng.

Cây búa này do Thất sư phó luyện chế, tên là Hỗn Độn Phủ.

Hỗn Độn Phủ lại được Nhị sư phó thi triển pháp lực, giống như cây búa của Lôi Thần, người khác không nhấc nổi, thậm chí cả mấy vị sư phó của Phương Minh cũng không nhấc nổi, tất nhiên là trừ Đại sư phó và Nhị sư phó.

Phương Minh học công pháp của Nhị sư phó, dùng Hỗn Độn Phủ lại đặc biệt thuận tay.

Khai Thiên Ảnh Tượng quay lại, liên tục phát ba lần, cuối cùng ầm ầm sụp đổ.

Phương Minh vẫn còn chìm đắm trong Khai Thiên Ảnh Tượng không thể thoát ra, vung hết nhát búa này đến nhát búa khác, mỗi nhát búa vung ra đều huyền ảo, vi diệu khó tả.

Nhưng Khai Thiên Thức phức tạp đến mức nào, Phương Minh lại có chút không thể suy diễn tiếp được, tâm trạng trở nên có chút bực bội.

Nhị sư phó nhíu mày, phất tay áo một cái, mang theo Phương Minh biến mất.

Khi xuất hiện lại, đã xuống khỏi Bất Chu Sơn, xuất hiện bên cạnh một con sông lớn mênh mông.

Sông lớn cuồn cuộn, chảy xiết không ngừng.

Bên bờ sông có một con hung thú, hung thú đó trông như hổ dữ, lưng mọc hai cánh, hung ác vô cùng, thấy Phương Minh và Nhị sư phó, "gàooo" một tiếng rồi lao về phía hai người.

"Hung Thú Chi Vương Cùng Kỳ?" Phương Minh nhìn thấy liền tấm tắc khen lạ.

Chưa đợi Cùng Kỳ lao đến gần, Nhị sư phó đưa tay chỉ một cái, Cùng Kỳ liền ngã thẳng cẳng xuống, dường như bị trói buộc, không thể động đậy.

"Minh nhi, Khai Thiên Thức tổng cộng có ba thức, biến hóa đa dạng, phức tạp vô cùng, lúc học khó tránh khỏi đạo tâm dao động, nếu tâm trạng không tốt, cứ đánh nó một trận, xả giận đi!" Nhị sư phó nhàn nhạt nói.

Phương Minh mắt sáng lên, cười hắc hắc: "Đúng vậy, ta nên xả giận, Cùng Kỳ là Hung Thú Chi Vương, tội ác tày trời, chính là đối

tượng xả giận tốt!" Nói rồi, Phương Minh cũng gầm lên một tiếng, lao về phía Cùng Kỳ, đấm túi bụi vào nó.

Đánh đến mức hung thú Cùng Kỳ gào thét thảm thiết, không ra hình thú, Phương Minh mới dừng lại.

"Ha ha ha, quả nhiên thoải mái hơn nhiều!" Phương Minh lấy lại tinh thần, tiếp tục suy diễn Khai Thiên Tam Thức.

Một lát sau, Phương Minh vung búa một cái, ngọn núi lớn phía trước ầm ầm sụp đổ, mỗi một tảng đá vỡ gần như đều có kích thước như nhau, dường như đã được đo lường, cắt gọt ngay ngắn, có góc có cạnh.

"Ha ha ha, ta cuối cùng đã luyện thành Khai Thiên đệ nhất thức rồi!" Phương Minh hưng phấn múa tay múa chân, cười lớn không ngớt, ghì chặt hung thú Cùng Kỳ lại đánh túi bụi một trận.

Hung thú Cùng Kỳ bị đánh đến ngửa mặt lên trời, hai mắt vô thần, bắt đầu nghi ngờ thú sinh.

Chắc nó không hiểu vì sao Phương Minh không thành công cũng đánh, thành công rồi cũng đánh.

Phương Minh tâm trạng vui vẻ, đạo tâm thông suốt, rèn sắt khi còn nóng, bắt đầu suy diễn Khai Thiên đệ nhị thức, chỉ là biến hóa của Khai Thiên đệ nhị thức nhiều hơn và phức tạp hơn đệ nhất thức, tâm trạng của Phương Minh lại trở nên bực bội.

"Minh nhi, xả giận thêm đi!" Không biết từ lúc nào, Nhị sư phó lại bắt về một con hung thú, nhàn nhạt nói.

Con hung thú này trông như gấu chó, trên đầu mọc hai sừng, trên mặt chỉ có một mắt, hỗn hỗn độn độn, chính là một Hung Thú Chi Vương khác, Hỗn Độn.

Chương 6

Hỗn Độn là Hung Thú Chi Vương, nhưng lúc này lại ngoan như một con mèo con, dường như rất sợ Nhị sư phó, lúc này đang nằm dưới chân Nhị sư phó rên rỉ.

Phương Minh không nói hai lời, đánh túi bụi vào Hỗn Độn, đánh đến mức Hỗn Độn gào thét thảm thiết, không ra hình thú, mới dừng tay, tiếp tục nghiên cứu Khai Thiên đệ nhị thức...

Trong nháy mắt, Phương Minh vung búa một cái, con sông lớn đang chảy xiết lập tức bị cắt thành vô số đoạn, dòng nước chảy như bị một luồng sức mạnh bí ẩn nào đó ngăn lại.

"Ha ha, ta cuối cùng đã luyện thành rồi, hóa ra đệ nhị thức có hai mươi bốn vạn loại biến hóa!" Phương Minh lại hưng phấn cười lớn không ngớt.

Hung thú Cùng Kỳ thấy Phương Minh cười, sợ đến toàn thân giật nảy.

Hung thú Hỗn Độn lại không hiểu gì, vỗ tay nịnh nọt: "Hay hay hay..." Phương Minh nhìn về phía hung thú Hỗn Độn, đánh túi bụi vào nó.

Hung thú Hỗn Độn cũng bị đánh ngửa mặt lên trời, không biết vì sao Phương Minh thành công cũng đánh, không thành công cũng đánh.

Bên cạnh, ác thú Cùng Kỳ nhìn thấy cười mà không dám cười, phát ra tiếng cười khùng khục kỳ quái, dường như đang nói: "Được rồi, nịnh hót trúng chân ngựa rồi phải không?

Thế mới công bằng chứ..." Tiếp theo, Phương Minh tiếp tục vùi đầu nghiên cứu Khai Thiên đệ tam thức.

Chỉ là Khai Thiên đệ tam thức còn khó hơn, Phương Minh lại lần nữa tâm phiền ý loạn, bực bội.

"Đến đây, xả giận thêm đi!" Nhị sư phó lại bắt một con hung thú, nhàn nhạt nói.

Phương Minh nhìn sang, chỉ thấy con hung thú đó đầu óc dữ tợn, hai mắt sáng quắc, trên đầu có một cặp sừng cong, miệng đầy răng nanh, hung ác vô cùng, chính là ác thú Thao Thiết.

Rõ ràng lúc Nhị sư phó bắt hung thú, cũng là bắt hung thú mạnh nhất.

Phương Minh không nói hai lời, xông lên, đánh túi bụi vào Thao Thiết, đánh đến mức Thao Thiết thảm không nỡ nhìn, không ra hình thú, mới dừng lại, tiếp tục chuyên tâm nghiên cứu Khai Thiên đệ tam thức.

Không biết bao lâu sau, Phương Minh tỉnh lại, vung búa một cái, trên trời nứt ra một khe hở khổng lồ, khe hở đó càng lúc càng lớn, địa hỏa phong lôi cuồng cuộn tràn vào.

Nhị sư phó ném con hung thú trong tay xuống, đưa tay vuốt một cái, khe hở trên trời liền khôi phục lại bình tĩnh.

Nhị sư phó nhìn Phương Minh, hai mắt sáng rực, tấm tắc khen lạ: "Thành công rồi, đệ tam thức mà tên tiểu tử này một lần đã suy diễn ra được, chậc chậc, tiểu tử này không tệ, năm đó ta ngộ rất lâu mới ngộ ra..." Phương Minh vui mừng nói: "Đệ tam thức có ba mươi sáu vạn loại biến hóa, con đều học được hết rồi, ha ha ha..." Con hung thú cuối cùng mà Nhị sư phó bắt về có hình dáng như hổ, lông như chó, lông dài, mặt hơi giống người, chân hơi giống hổ, miệng dài có răng nanh như lợn rừng, đuôi dài một trượng tám thước, chính là một Hung Thú Chi Vương khác, Đào Ngột.

Ba con hung thú còn lại đều mong chờ Phương Minh đánh túi bụi Đào Ngột một trận, ai ngờ Phương Minh tâm trạng vui vẻ, không đánh Đào Ngột.

Ba con hung thú thất vọng vô cùng, nhìn nhau, trong lòng vô cùng bất bình, xông lên, ghì chặt Đào Ngột, đánh hội đồng một trận.

Phương Minh nhìn thấy cười ha hả, tâm trạng cực tốt, định thần nhìn lại, đã đột phá đến cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Con đường Phương Minh đi là con đường lấy lực chứng đạo của Nhị sư phó, nên không trảm thi.

Cất Hỗn Độn Phủ, quay đầu nhìn Nhị sư phó với ánh mắt sáng rực, mong chờ hỏi: "Nhị sư phó, rốt cuộc người là ai?

Trông giống hệt Bàn Cổ đại thần?

Bàn Cổ đại thần dùng búa, người cũng dùng búa?

Cung điện của người còn tên là Bàn Cổ Cung...

Chẳng lẽ Nhị sư phó chính là Bàn Cổ đại thần?" Nếu Nhị sư phó thật sự là Bàn Cổ đại thần, vậy sau này chẳng phải hắn sẽ được đi ngang trên đại lục Hồng Hoang sao.

Nhị sư phó nhìn Phương Minh, ánh mắt lóe lên, nói: "Ta không phải Bàn Cổ, Bàn Cổ đã chết..." Phương Minh có chút thất vọng, nhưng trong lòng lại càng nghi ngờ.

Bàn Cổ đã chết, nhưng chẳng phải đã bị hệ thống triệu hồi sống lại sao?

Phương Minh tâm tư linh hoạt, định hỏi tiếp.

Nhị sư phó nhàn nhạt nói: "Đi thôi, đi tìm Tiểu Bạch!" Nói rồi, ông quay người bỏ đi.

Phương Minh chỉ đành theo sau.

Tứ đại hung thú bàn bạc một hồi, cuối cùng quyết định tìm Thú Hoàng Thần Nghịch để báo thù rửa hận.

Tứ đại hung thú tìm đến Thú Hoàng, thêm mắm thêm muối một phen, xúi giục Thú Hoàng Thần Nghịch đi tìm Phương Minh và Nhị sư phó báo thù.

Thú Hoàng Thần Nghịch nghe có người to gan như vậy, dám đánh đập vương giả của hung thú nhất tộc, chuyện này còn ra thể thống gì nữa, lập tức nổi giận.

Bây giờ đại lục Hồng Hoang là thiên hạ của hung thú, muốn tìm Phương Minh và Nhị sư phó không hề khó, rất nhanh đã có hung thú tìm thấy Phương Minh và Nhị sư phó, bẩm báo cho Thú Hoàng Thần Nghịch.

Thú Hoàng Thần Nghịch lập tức hùng hổ mang theo tứ đại hung thú, đi tìm Phương Minh và Nhị sư phó gây sự.

Từ xa, tứ đại hung thú đã thấy Phương Minh và Nhị sư phó.

Đào Ngột chỉ vào Phương Minh và Nhị sư phó, nói: "Bệ hạ, chính hai người đó đã đánh thần!" Thú Hoàng Thần Nghịch thuận theo hướng Đào Ngột chỉ nhìn qua, vừa nhìn, suýt nữa sợ đến tim nhảy ra ngoài, không khỏi da mặt co giật dữ dội, kinh hô: "Chết tiệt, là Nhị lão gia và tên tiểu ma vương kia..." Nói rồi, Thú Hoàng Thần Nghịch không chút do dự, quay người bỏ đi.

"Bệ hạ, thù của thần..." Tứ đại hung thú không biết vì sao Thú Hoàng Thần Nghịch thấy Phương Minh và Nhị sư phó liền quay đầu bỏ chạy, vội vàng hỏi.

Chương 7

"Thù của các ngươi cả đời này cũng báo không được nữa rồi, đừng nghĩ đến báo thù nữa, mau đi!" Thú Hoàng Thần Nghịch dường như rất vội, vội vàng cưỡi mây bay đi.

Đi chưa được bao lâu, trong đầu nó đột nhiên vang lên một giọng nói như sấm rền: "Tiểu Bạch, ngươi đã là Hung Thú Chi Hoàng, tự nên ước thúc hung thú Hồng Hoang, ta sẽ không đưa ngươi về núi nữa!" "Chết tiệt!

Nhị lão gia phát hiện ra ta rồi..." Thú Hoàng Thần Nghịch mặt mày khổ sở, vội vàng dừng lại, cúi đầu thật sâu về phía Phương Minh và Nhị sư phó.

Tứ đại hung thú càng thêm nghi ngờ, không khỏi hỏi: "Bệ hạ, ngài..." Thú Hoàng Thần Nghịch đứng thẳng người, quay đầu nhìn tứ đại hung thú, trong lòng tức giận không chịu nổi, ghì chặt tứ đại hung thú lại đánh túi bụi một trận.

Thật đáng thương cho tứ đại hung thú bị Thú Hoàng Thần Nghịch đánh túi bụi một trận không rõ lý do, trong lòng vô cùng uất ức.

Nhưng lại không dám có bất kỳ bất mãn nào với Thú Hoàng Thần Nghịch, chỉ đành nuốt răng gãy vào bụng.

Tứ đại hung thú nhìn nhau, đều thấy được sự bất lực trong mắt nhau, dường như đang nói "chúng ta đâu phải là tứ đại Hung Thú Chi Vương, rõ ràng là tứ đại bao cát mà".

Đánh tứ đại bao cát một trận, Thú Hoàng Thần Nghịch quả nhiên cảm thấy thoải mái.

Đúng lúc này, một đám mây đen bay tới, từ trên đó bay xuống một

con cự thú, cự thú nhe nanh múa vuốt, cúi đầu với Thú Hoàng Thần Nghịch: "Bệ hạ, Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc đang chỉnh đốn quân đội, tiến về phía Thú Hoàng Điện của chúng ta!" Hung thú nhất tộc đa số linh trí không cao, nhưng cũng có một số đã khai mở linh trí, như Thú Hoàng Thần Nghịch, tứ đại bao cát và một số hung thú cao tầng, đều có linh trí, mà linh trí không hề thấp.

"Ha ha ha, mẹ nó, đến hay lắm, đến đúng lúc lắm, ta đi đánh chết mẹ chúng nó, cũng để xả bớt cục tức này!" Đào Ngột hưng phấn cười lớn. 3.

Ba đại hung thú còn lại cũng hưng phấn gầm lên cười lớn, mấy ngày gần đây quá uất ức, liên minh đại quân của Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đến đây, vừa hay có thể xả giận.

Thú Hoàng Thần Nghịch liền chỉnh đốn quân đội nghênh chiến liên minh Long Phượng Kỳ Lân tiên thiên tam tộc.

Phương Minh lại bị Nhị sư phó không nói không rằng lôi về Hồng Mông Sơn.

Khó khăn lắm mới ra ngoài một chuyến, Phương Minh sao có thể ngoan ngoãn quay về, lập tức hắn liền trộm trận phù của Bát sư phó, lén lút trốn xuống núi.

Chín vị sư phó của Phương Minh là tồn tại bậc nào, Phương Minh xuống núi, làm sao họ có thể không biết.

Trên Hồng Mông Sơn, chín vị sư phó hiếm khi tụ tập lại một chỗ, mắt trông mong nhìn xuống núi.

"Lão Nhị, sao không đi ngăn nó lại, đưa nó về!" Trong tử quang truyền ra giọng nói của Đại sư phó.

Nhị sư phó giận dữ nhìn Đại sư phó, mặt đỏ bừng nói: "Minh nhi chỉ dùng thời gian ngắn nhất đã học được Khai Thiên Tam Thức của

ta, ta tự hỏi ở cùng cảnh giới ta không bằng Minh nhi, giữ lại làm gì?" Nói rồi, Nhị sư phó quay người về Bàn Cổ Cung.

Phương Minh và các vị sư phó có giao ước, chỉ cần Phương Minh có thể thắng họ ở cùng cảnh giới, sẽ cho Phương Minh xuống núi.

Các sư phó nhìn nhau, hưng phấn không thôi.

Nhị sư phó không đi truy đuổi Phương Minh, có nghĩa là ở cùng cảnh giới, Phương Minh có thể thắng được Nhị sư phó, mà Nhị sư phó là nhân vật thế nào, trong lòng họ đều rõ.

Ngay cả khi đối mặt với Đại sư phó, Nhị sư phó cũng không phục.

Người có thể khiến Nhị sư phó chủ động nhận thua, sợ là chưa ra đời, Phương Minh là người đầu tiên!

Từ một góc độ nào đó, cả chín người họ đều là những kẻ thất bại, Phương Minh là chỗ dựa tinh thần của họ, Phương Minh trở nên mạnh mẽ, họ tự nhiên vô cùng vui mừng.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, một lát sau, trong Bàn Cổ Cung truyền ra tiếng cười sảng khoái của Nhị sư phó.

Đại sư phó nhìn về phía Tam sư phó, nói: "Lão Tam, ngươi ra tay đi!" Tam sư phó nhàn nhạt gật đầu.

Xuống núi, Phương Minh như một con chim thoát khỏi lồng, vui vẻ chạy lung tung khắp nơi.

Đi một lúc, Phương Minh cảm thấy có gì đó không ổn, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Hồng Mông Sơn vẫn ở ngay sau lưng.

Hắn rời khỏi Hồng Mông Sơn, như một con ngựa hoang thoát cương, chạy như điên mấy vạn dặm, sao lại quay về trước cửa Hồng Mông Sơn rồi.

Có vấn đề!

Phương Minh thử nhẹ nhàng bước một bước, chỉ thấy thời gian nhanh chóng đảo ngược, vừa rồi là mùa xuân ấm áp hoa nở, giây tiếp theo đã biến thành mùa đông lạnh giá.

Phương Minh đi thêm một bước, mùa đông lạnh giá lại biến thành mùa thu quả sai trĩu cành, đi thêm một bước, mùa thu mát mẻ lại biến thành mùa hè nóng nực, đi thêm một bước, mùa hè chuyển sang xuân.

Phương Minh chỉ đi bốn bước, bốn bước đã đổi bốn mùa, không chỉ vậy, bốn mùa còn đảo lộn thứ tự, thật sự vô cùng quỷ dị.

Phương Minh bất đắc dĩ đảo mắt, bấm một ấn quyết, trên người phù văn màu xanh lục như những con nòng nọc nhỏ lưu chuyển không ngừng, bước về phía trước một bước.

Một bước bước ra, mùa xuân biến thành mùa hè, lại một bước bước ra, mùa hè lại biến thành mùa thu, lại một bước bước ra, mùa thu biến thành mùa đông lạnh giá.

Mỗi lần Phương Minh đi một bước, bốn mùa lại thay đổi một lần.

Rất nhanh, Phương Minh càng lúc càng xa Hồng Mông Sơn.

Cuối cùng, Phương Minh giải trừ thần thông, cười tủm tỉm quay người chắp tay nói: "Tam sư phó, con thắng rồi!" Người vừa ra tay rõ ràng là Tam sư phó, ở cùng cảnh giới đã không giữ được Phương Minh, nên Phương Minh mới vui mừng như vậy.

Chương 8

"Hừ, tên tiểu tử thối, nhớ lời của Tam sư phó, đánh không lại thì chạy, học được thần thông thời gian của Tam sư phó, chạy trốn không thành vấn đề!" Trong đầu Phương Minh vang lên giọng nói của Tam sư phó.

"Đừng nghe Tam sư phó, không phục thì đánh, làm gì có nhiều quy củ như vậy..." Ngay sau đó trong đầu Phương Minh lại truyền đến giọng nói của Nhị sư phó.

Phương Minh không nói nên lời, tiếp tục đi về phía trước, đồng thời trong lòng dần dần cảnh giác.

Hắn biết, bài kiểm tra của các vị sư phó đối với hắn đã bắt đầu.

"Ủa?

Nếu bài kiểm tra đã bắt đầu, vì sao Nhị sư phó không ra tay?

Mà lại là Tam sư phó ra tay?

Chẳng lẽ Nhị sư phó tự nhận ở cùng cảnh giới không thắng được ta?

Nên không ra tay?

Đúng, nhất định là như vậy!" Phương Minh càng lúc càng hưng phấn, vui vẻ như một con chim nhỏ.

Phía trước có một con trâu xanh đang uống nước bên bờ sông, Phương Minh cũng không để ý, tiếp tục đi về phía trước.

Đợi Phương Minh đi đến phía trước, trên mông con trâu xanh đột nhiên mọc ra một đôi mắt, nhìn chằm chằm vào Phương Minh.

Phương Minh dường như có chút cảm giác, quay đầu lại nhìn, đôi

mắt trên mông con trâu xanh vội vàng di chuyển đến bụng, con trâu xanh vội vàng lại cúi đầu ăn cỏ.

Phương Minh lộ ra vẻ nghi ngờ, giữa trán mọc ra một con mắt dọc tỏa ra ánh sáng tím, cười nói: "Tứ sư phó, người biến thành một con trâu xanh à?" Đôi mắt của con trâu xanh di chuyển lên mặt, lại có thể nói tiếng người: "Tên tiểu tử thối, dùng Đạo Nhãn của Đại sư phó để nhìn thấu thần thông của ta, không được!" Nói rồi, con trâu xanh tung bốn vó, vèo một cái chạy mất dạng.

Phương Minh nhếch miệng cười, đi về phía trước.

Một lát sau, Phương Minh ngẩng đầu, nhìn con đại bàng đang lượn vòng trên trời, cười lớn: "Tứ sư phó, lại biến thành chim ưng, lần này con không dùng Đạo Nhãn, người về đi!" Đại bàng ị xuống một bãi, kêu một tiếng, bay về phía xa.

"Mẹ nó, bị phát hiện rồi còn ị bậy, Tứ sư phó, đúng là một tên vô lại!" Phương Minh vội vàng vừa chửi vừa né.

Nói rồi, Phương Minh đưa tay chỉ về phía trước, phía trước cũng xuất hiện một cánh cửa.

Phương Minh nhấc chân đi vào, đợi khi xuất hiện lại, Phương Minh đã hóa thành một con hung thú hổ vằn, gầm lên một tiếng, chui vào trong rừng rậm.

Đi chưa được bao lâu, trước mặt con hổ lại xuất hiện một cánh cửa, con hổ chui vào, đợi khi xuất hiện lại, đã biến thành một con thỏ.

Con thỏ nhảy tưng tưng, trông rất hung dữ, mở miệng phun ra ngọn lửa dài cả trượng, dọa cho một con mãng xà phía trước vội vàng nhường đường.

Con thỏ ra khỏi rừng, phía trước lại xuất hiện một cánh cửa.

Con thỏ nhảy vào, đợi khi xuất hiện lại, đã hóa thành một con cá

côn.

Cá côn giương vây trên lưng, tựa như đôi cánh, bay rất xa, nhảy vào một con sông lớn đang chảy xiết.

Cá côn men theo dòng sông xuôi dòng.

Đến một thảo nguyên, cá côn nhảy ra khỏi sông, nhảy vào một cánh cửa phía trước, biến thành hình dạng của Phương Minh.

Phương Minh nhìn về phía sau, nhếch miệng cười, nói: "Cuối cùng cũng thoát khỏi Tứ sư phó!" Thuật luân hồi của Tứ sư phó thay đổi hình dạng, không phải là biến hóa chi đạo đơn giản, mà ngay cả nguyên thần và nhục thân cũng thay đổi, ngay cả thánh nhân nếu không để ý cũng không nhìn ra manh mối.

Trên Hồng Mông Sơn.

Xuất hiện một cánh cửa, từ trong đó nhảy ra một cô bé.

Cô bé buộc hai bím tóc đuôi ngựa, mặt đỏ bừng nói: "Con theo mất dấu rồi, xem ra luân hồi chi đạo của Minh nhi đã ở trên con rồi..." Trong tử quang, Đại sư phó bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn về phía Ngũ sư phó, nói: "Lão Ngũ, ngươi đi đi!" Ngũ sư phó gật đầu, thân hình lóe lên, liền biến mất không dấu vết.

Phương Minh thoát khỏi Tứ sư phó, tiếp tục vừa đi về phía trước, vừa làm công việc cạo đất, cạo sạch từng lớp, không chừa một cọng lông.

Đi chưa được bao lâu, Phương Minh ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy phía trước một ngọn núi cao chọc trời, nhưng đỉnh núi lại thiếu một mảng lớn, như bị ai đó cắn một miếng.

Phương Minh nhếch miệng, cười nói: "Ngũ sư phó, người đến rồi, người muốn thi với con sao?

Chắc không ăn thịt con đâu nhỉ?" Phía trước xuất hiện một người mặc áo choàng đen, chính là Ngũ sư phó của Phương Minh.

Ngũ sư phó nhìn Phương Minh, cười nói: "Ngươi là hy vọng của chín lão già chúng ta, ta sao có thể ăn ngươi được?

Ta muốn thi ăn với ngươi, xem ai ăn nhiều hơn!

Yên tâm đi, tên tiểu tử thối, Ngũ sư phó là người trọng chữ tín nhất, đã tự phong tu vi, bây giờ cũng là Chuẩn Thánh sơ kỳ!" Phương Minh giấu một tay sau lưng, Hỗn Độn Phủ xuất hiện trong tay, ngay sau đó Hỗn Độn Phủ như một con chuột, lặng lẽ không tiếng động chui vào lòng đất, biến mất không dấu vết.

Trên Hồng Mông Sơn.

Tám vị sư phó nhìn thấy cảnh này, lập tức kinh hô không ngớt.

Chương 9

"Aiya, Lão Ngũ bị lừa rồi, sắp thua rồi!" Tam sư phó nhếch miệng nói.

"Tên tiểu tử này gian xảo như vậy?

Học của ai thế?" Trong tử quang Đại sư phó nhíu mày nói.

Các vị sư phó còn lại ho khan một trận.

Bên kia, Ngũ sư phó tự phong tu vi, hoàn toàn không biết gì về việc này, chỉ vào một ngọn núi phía trước, nói: "Tên tiểu tử thối, chúng ta thi ăn, ai ăn nhiều hơn, người đó thắng, ta trước!" Nói rồi, đầu của Ngũ sư phó đột nhiên biến thành to lớn vô cùng, thành một con búp bê đầu to, miệng há to như chậu máu, trong miệng lại có một xoáy nước màu đen, một miếng nuốt chửng ngọn núi phía trước, "rắc rắc" nhai mấy cái, nuốt vào bụng.

Ngũ sư phó thu lại thần thông, cười tủm tỉm nhìn Phương Minh, nói: "Nếu luận về ăn, Ngũ sư phó ta nuốt trời nuốt đất, không có gì không nuốt, ngươi không phải là đối thủ của Ngũ sư phó!" Phương Minh nhìn thấy tấm tắc khen lạ, vỗ tay tán thưởng, cười nói: "Ngũ sư phó đúng là một kẻ ham ăn, luận về bản lĩnh ăn uống thiên hạ đệ nhất, chỉ là Ngũ sư phó ăn một ngọn núi lớn như vậy, chẳng lẽ không đau bụng sao?" "Đau bụng?

Ta là thôn phệ...

Ặc, sao lại đau bụng được?

Aiya, bụng của ta..." Đột nhiên bụng của Ngũ sư phó xệ xuống đất, như bị đóng băng tại chỗ, không khỏi kêu quái dị, kinh ngạc nói: "Tên tiểu tử thối, ngươi cho ta ăn cái gì?

Ta không tiêu hóa được, aiya, đau chết ta rồi...” Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Ngũ sư phó, nói: “Ngũ sư phó, há miệng ra!” Ngũ sư phó vội vàng nghe lời há miệng, Phương Minh đưa tay phải ra, bàn tay xòe rộng, như Lôi Thần triệu hồi búa Lôi Thần, triệu hồi Hỗn Độn Phủ.

Hỗn Độn Phủ từ trong miệng Ngũ sư phó bay ra, rơi vào tay Phương Minh.

Ngũ sư phó kinh ngạc nhìn Phương Minh, bực bội nói: “Tên tiểu tử thối, ngươi cho Ngũ sư phó ăn cái thứ này, thảo nào ta không tiêu hóa được, trên đó có Bàn... pháp tắc chi lực của Nhị sư phó!” Nói rồi, Ngũ sư phó mặt đỏ bừng, xấu hổ không thôi, thân hình lóe lên, liền biến mất không dấu vết.

Trên Hỗn Độn Phủ của Phương Minh có sức mạnh quy tắc do sư phó gia trì, chỉ có người học công pháp của Nhị sư phó mới có thể nhấc lên được, nên sau khi Ngũ sư phó ăn Hỗn Độn Phủ, bụng xệ xuống đất, bị đóng băng tại chỗ, không thể động đậy.

Phương Minh cất Hỗn Độn Phủ, tiếp tục lên đường.

Đi chưa được bao lâu, phía trước có một lão đạo tóc bạc da hồng hào chặn đường.

Phương Minh nhướng mày, cười nói: “Lục sư phó, người cũng muốn chặn đường con sao?” Lục sư phó hiền từ lắc đầu, cười nói: “Lục sư phó không chặn đường, mà là tặng con đan dược, để phòng khi cần trên đường!” Nói rồi, Lục sư phó lấy ra năm bình đan dược, nhét hết cho Phương Minh, rồi biến mất không dấu vết.

“Đa tạ Lục sư phó!” Phương Minh mừng rỡ, cất đan dược, chắp tay hành lễ về phía Hồng Mông Sơn.

Trên Hồng Mông Sơn.

Ngũ sư phó mặt mày âm trầm, nhìn về phía Lục sư phó, giận dữ nói: “Lão Lục, ngươi chơi bẩn, không phải nên ngăn tên tiểu tử thối đó lại sao?

Lại còn tặng đồ?” 4.

Lục sư phó cười tủm tỉm: “Ta tự hỏi ở cùng cảnh giới không ngăn được Minh nhi, thay vì mất mặt, thà rằng lấy lòng, cũng có thể được tiếng là sư phó tốt trước mặt Minh nhi.” “Vô sỉ, vô sỉ...” Các sư phó còn lại lập tức tức giận chửi bới ầm ĩ.

“Lão Thất, đến lượt ngươi ra sân rồi, hả?

Lão Thất đâu?

Chết tiệt, Lão Thất không phải cũng đi lấy lòng Minh nhi, tặng đồ cho nó rồi chứ?” Các sư phó lại một trận chửi bới.

Phương Minh đi chưa được bao lâu, một lão đạo búi tóc, hai mắt sâu thẳm chặn đường phía trước, đang cười tủm tỉm nhìn Phương Minh.

Phương Minh tiến lên, cười tủm tỉm nhìn Thất sư phó, hỏi: “Thất sư phó, người cũng đến tặng đồ phải không?” Thất sư phó sa sầm mặt, giận dữ nói: “Tên tiểu tử thối, sao ngươi chắc chắn ta đến tặng đồ?

Mà không phải đến bắt ngươi về?” Phương Minh đi đến trước mặt Thất sư phó, một tay khoác vai Thất sư phó, cười hắc hắc: “Thất sư phó thương con nhất, có bảo bối gì, mau lấy ra!” Nói rồi, Phương Minh trực tiếp ra tay, lục lọi lung tung trên người Thất sư phó.

Thất sư phó vội vàng nhảy ra, kinh ngạc nhìn Phương Minh, giận dữ nói: “Tên tiểu tử thối, ta là Thất sư phó của ngươi, không được vô lễ!” Phương Minh đảo mắt, nói: “Vậy Thất sư phó cho con bảo bối đi?” Thất sư phó đảo mắt, đưa cho Phương Minh một thanh kiếm và

một cái túi gấm, bực bội nói: "Thanh kiếm này là Ngũ Hành Tử Mẫu Kiếm luyện chế từ Ngũ Châm Tùng của ngươi, bên trong chứa ba mươi sáu vạn khẩu phi kiếm, cũng có thể gọi là Bắc Minh Kiếm; cái túi này tên là Càn Khôn Đại, bên trong có một số đồ chơi nhỏ ta luyện chế, sau này sẽ dùng đến!" Phương Minh nhận lấy Bắc Minh Kiếm và Càn Khôn Đại, vui mừng khôn xiết, ôm Thất sư phó hôn mạnh hai cái.

Thất sư phó thoát khỏi Phương Minh, nhổ một bãi nước bọt, chửi bới: "Lão tử là đàn ông, hôn lão tử làm gì, ghê tởm, ghê tởm..." Nói rồi, thân hình lóe lên, biến mất không dấu vết, hoảng hốt bỏ chạy.

Phương Minh cất Bắc Minh Kiếm và Càn Khôn Đại, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý, lẩm bẩm: "Đối phó mấy lão già này, tiểu gia ta tự có thủ đoạn..." Nói rồi, Phương Minh tiếp tục đi về phía trước.

Đi chưa được bao lâu, lại có một vị thần ma chặn đường, vị thần ma này bốn mặt tám tay, uy phong lẫm liệt.

Phương Minh cười tủm tỉm nhìn vị thần ma đó, cười nói: "Bát sư phó, người cũng đến tặng đồ tốt cho con sao?" Bát sư phó bốn khuôn mặt sa sầm, trầm giọng nói: "Sao ngươi chắc chắn ta không bắt ngươi về?" Phương Minh cười tủm tỉm đi đến gần Bát sư phó, cười quái dị: "Bát sư phó bát phương linh lung, không có góc chết, con đi trộm trận phù, Bát sư phó không thể nào không biết, nên Bát sư phó cố ý thả con xuống núi!" Bát sư phó da mặt co giật dữ dội, bực bội trừng mắt nhìn Phương Minh một cái, nói: "Thông minh, ta chỉ sợ tên tiểu ma vương ngươi ở trên núi tiếp tục tàn phá ta, thả ngươi ra ngoài, để ngươi đi tàn phá bên ngoài mà thôi!" Nói rồi, Bát sư phó lật tay, hiện ra một bức họa trục, ném cho Phương Minh, rồi biến mất không dấu vết, chỉ để lại một giọng nói phiêu đãng.

"Tên tiểu tử thối, bức họa trục này lúc quan trọng hãy mở ra, có thể cứu ngươi một mạng!" Phương Minh từ bỏ ý định mở họa trục,

cất nó đi, tiếp tục đào đất lên đường.

“Ủa?

Không biết Cửu sư phó sẽ cho mình cái gì nhỉ?

Cửu sư phó sẽ không tặng cả người cho mình chứ...” Ánh mắt Phương Minh trở nên nóng rực, có chút mong chờ.

Trên Hồng Mông Sơn.

Các sư phó tai mắt thông thiên, nghe được lời của Phương Minh, lập tức cười không khép được miệng.

Chương 10

"Ha ha ha..." Cửu sư phó vừa xấu hổ vừa tức giận, lật tay một cái, mông của mấy vị sư phó đều bốc cháy, kêu quái dị chạy loạn xạ, lập tức Hồng Mông Sơn loạn thành một nồi cháo.

Cửu sư phó vuốt má, mắt đẹp long lanh, lẩm bẩm: "Xem ra Minh nhi đã lớn, biết chuyện đó rồi, nên tìm cho Minh nhi một người vợ, mấy lão già này đều không đáng tin, phải dựa vào lão nương ra tay..." Phương Minh lại không biết gì về việc này, mong chờ món quà của Cửu sư phó.

Ngày lên ngày lặn, thủy triều lên xuống.

Phương Minh đợi đến tối, không thấy Cửu sư phó, không khỏi nghi ngờ.

Phương Minh bây giờ đã là cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ, theo lý đã sớm không cần ngủ nữa, nhưng Phương Minh vẫn giữ thói quen ngủ, cho dù ngủ, lục thức của hắn vẫn mở, mọi động tĩnh xung quanh đều không qua được mắt hắn.

Nhưng đêm nay lại khác, Phương Minh ngủ rất say, còn mơ một giấc mộng xấu hổ.

Ngày hôm sau, Phương Minh tỉnh dậy, quay đầu nhìn, hai dòng máu mũi tuôn ra.

Bên cạnh thật sự có một cô nương!

Một cô nương đẹp đến kinh tâm động phách!

Khốn kiếp!

Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ tối qua không phải là mơ?

Mà là thật...

Da mặt Phương Minh co giật dữ dội, nhìn cô nương trước mắt, không khỏi yết hầu chuyển động mấy cái, nuốt một ngụm nước bọt.

Mí mắt cô nương khẽ động, đột nhiên mở mắt ra.

Bốn mắt nhìn nhau!

Phương Minh tuy là lão tổ của phái vô sỉ, nhưng lúc này cũng không khỏi cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Cô nương trước tiên ngẩn ra, sau đó đầy vẻ kinh hãi, cuối cùng nổi giận, chửi bới: "Tên đăng đồ tử, dám sỉ nhục ta, tìm chết!" Nói rồi, một chưởng đánh về phía Phương Minh.

Phương Minh một tay bắt lấy cổ tay trắng ngần của cô nương, kinh ngạc nói: "Làm rõ tình hình đã được không?

Ai biết là ta sỉ nhục ngươi, hay là ngươi sỉ nhục ta?

Ngủ là chuyện của cả hai bên mà!

Huống hồ ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra..." "..." Cô nương tức giận không thể tả, giận dữ nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Ngươi có biết ta là ai không?

Ta là trưởng công chúa của Phượng Hoàng nhất tộc, dám làm bẩn ta, ngươi sẽ phải trả giá đắt..." Nói rồi, cô nương giãy giụa đánh Phương Minh.

Chỉ là tu vi của nàng không bằng Phương Minh, bị hắn ghì chặt.

"Hừ, nếu đã như vậy, thì đừng trách ta không khách khí!" Phương Minh cũng nổi giận, dù sao cũng đã làm rồi, dứt khoát đã làm thì làm cho trót, làm thêm lần nữa, trực tiếp như mãnh hổ vồ mồi, lao lên.

Không biết bao lâu sau, Phương Minh đứng dậy, như một con gà trống thắng trận nhìn trưởng công chúa Phượng Hoàng tộc, cười khẩy: "Ta có phải trả giá đắt không, ta không biết, nhưng nàng đã trả giá đắt rồi, ha ha ha..." Trưởng công chúa giãy giụa đứng dậy, giận dữ nhìn Phương Minh nói: "...Tên đăng đồ tử ngươi, cứ chờ đấy cho ta!" Nói rồi, nàng lảo đảo cưỡi mây bay đi.

Phương Minh bất đắc dĩ, chỉ đành cúi đầu lên đường, trong lòng thầm nghĩ: "Rốt cuộc là chuyện gì? ...

Chẳng lẽ là món quà của Cửu sư phó?" Có thể khiến Phương Minh không hay không biết mà chìm vào giấc ngủ say, bây giờ ở thế giới Hồng Hoang ngoài mấy vị sư phó, sợ là không ai làm được.

Cửu sư phó hội tụ vạn hỏa trong thiên hạ vào một thân, trong đó có loại hỏa diễm chuyên khiến người ta chìm vào ảo cảnh, chìm vào giấc ngủ say.

Do đó, Phương Minh nghi ngờ tất cả đều là trò quỷ của Cửu sư phó.

"Hi hi, không tệ, tên tiểu tử ngươi làm không tệ, đây là món quà Cửu sư phó chọn cho ngươi!" Đúng lúc này, trước mặt Phương Minh xuất hiện một cô nương mặc áo choàng đỏ rực, như một tinh linh hỏa diễm, cười khúc khích nói.

Phương Minh da mặt co giật dữ dội, xấu hổ nói: "Cửu sư phó, món quà này thật đặc biệt!" Cửu sư phó nháy mắt nhìn Phương Minh, cười khúc khích: "Minh nhi, thế nào?

Món quà Cửu sư phó tặng thế nào?

Cô nương đó xinh đẹp không?

Ta tìm rất lâu đấy..." Phương Minh mặt mày không nói nên lời, để trả đũa, hai mắt nhìn chằm chằm vào ngực của Cửu sư phó.

Cửu sư phó mặt đỏ bừng, gõ mạnh vào đầu Phương Minh một cái, giận dữ nói: "Cả chủ ý của Cửu sư phó cũng dám có, tên tiểu tử thối ngươi sống chán rồi!" Nói rồi, Cửu sư phó thân hình lóe lên, hóa thành một luồng hỏa quang, biến mất không dấu vết.

Phương Minh cười khổ không thôi, một lát sau lại tập trung sự chú ý vào những thiên tài địa bảo kia, chăm chỉ làm một người cạo đất đủ tiêu chuẩn.

Đến tối, một ngọn lửa u ám bùng lên, Phương Minh không hay không biết lại chìm vào giấc ngủ say.

Chương 11

Sau ngọn lửa u ám đi ra một bóng người, chính là Cửu sư phó.

Cửu sư phó phất tay áo, đưa trưởng công chúa Phượng Hoàng tộc đến trước mặt Phương Minh, giơ tay thiết lập kết giới, quay đầu giận dữ nói: “Lão già không biết xấu hổ, cấm nhìn trộm...” Nói rồi, Cửu sư phó không nhịn được quay đầu nhìn một cái.

“Phì!

Tên tiểu tử thối này thật xấu...” Cửu sư phó mặt đỏ bừng, nhổ một bãi nước bọt, trốn ở không xa, thỉnh thoảng lại ló đầu ra nhìn trộm.

Không biết bao lâu sau, Cửu sư phó ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng trên trời, vầng trăng trên trời dường như đã lâu không động, mọi thứ xung quanh dường như đều tĩnh lặng.

Cửu sư phó nhìn thấy sắc mặt hơi biến, kinh ngạc nói: “Tên tiểu tử thối chết tiệt, dám trêu ghẹo lão nương!” Vầng trăng trên trời dường như đã lâu không động, đó là do thời gian bị tĩnh chỉ.

Cửu sư phó phát hiện ra manh mối, lửa giận ngút trời, đưa tay chỉ lên vầng trăng trên không.

Trong nháy mắt, phù văn màu lục lưu chuyển, chỉ trong chốc lát, mặt trăng đã mọc rồi lặn sáu lần.

Tức là thời gian đã trôi qua sáu đêm!

Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Cửu sư phó, nói: "Đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng mà, con chỉ để một khắc kéo dài thêm một chút thôi!" "Hay, hay lắm, tên tiểu tử thối, cánh cứng rồi, dám trêu ghẹo cả lão nương, lão nương..." Cửu sư phó tức giận nhìn Phương

Minh, nghiến răng nghiến lợi, định giơ tay đánh, nhưng cuối cùng lại hạ tay xuống, thở dài một tiếng rồi hóa thành một luồng sáng biến mất không tăm tích.

Phương Minh thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi Cửu sư phó rời đi, Trưởng công chúa cũng tỉnh lại, nhìn thấy Phương Minh, sắc mặt không khỏi đại biến, kinh hãi kêu lên: "Tên háo sắc kia, ngươi lại... ba lần bốn lượt vũ nhục bản công chúa, bản công chúa tuyệt đối không tha cho ngươi!" Phương Minh đảo mắt, nhìn Trưởng công chúa với ánh mắt không mấy tốt lành, cười gian nói: "Còn không đi, ta mới là người không tha cho ngươi!" Trưởng công chúa sợ đến mức mặt tái mét, vội vàng xoay người rời đi. "Vút vút..." Đúng lúc này, hai vật thể khổng lồ gào thét bay tới, ném về phía Phương Minh.

Phương Minh giật mình, đưa tay đỡ lấy hai vật đó, nhìn kỹ lại thì thấy là hai quả trứng chim khổng lồ.

Ngay sau đó, giọng của Cửu sư phó truyền đến. "Tên tiểu tử thối, hai quả trứng chim cho con ăn đỡ thèm!" Phương Minh hai tay nâng trứng, lòng ấm áp, hướng về phía Hồng Mông Sơn cung kính nói: "Cửu sư phó yên tâm, Minh nhi đã lớn rồi, có thể ứng phó được chuyện bên ngoài!" Dừng một chút, thấy không có âm thanh nào truyền lại, Phương Minh định nướng hai quả trứng ăn thì nhìn kỹ lại, trong lòng không khỏi khẽ động.

Hai quả trứng này không giống trứng bình thường, một quả lấp lánh ánh sáng ngũ sắc, quả còn lại thì âm dương nhị khí bao quanh.

Ánh sáng ngũ sắc?

Âm dương nhị khí!

Vãi chưởng!

Sinh linh trong hai quả trứng này chẳng lẽ là con Khổng Tước đầu tiên giữa trời đất – Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng Điểu?

Phương Minh càng nghĩ càng thấy có khả năng, bèn từ bỏ ý định ăn hai quả trứng, cất chúng đi rồi tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này, đại lục Hồng Hoang hiếm khi thấy hung thú hoành hành, điều này khiến Phương Minh cảm thấy kỳ lạ. "Các ngươi muốn làm gì?

Ta là Trưởng công chúa Phượng Hoàng tộc..." Một ngày nọ, khi Phương Minh đang đi, đột nhiên nghe thấy một giọng nói kinh hãi.

Trưởng công chúa Phượng Hoàng tộc?

Chẳng lẽ là nha đầu Phượng Huyễn kia?

Phương Minh nhướng mày, bay về phía có tiếng nói, xa xa nhìn thấy ba gã công tử ăn chơi đang chặn Phượng Huyễn ở một chỗ, buông lời trêu ghẹo. "Phượng Huyễn công chúa, theo ta đi?

Nàng là Trưởng công chúa Phượng Hoàng tộc, ta là Lục thái tử Long tộc, chúng ta môn đăng hộ đối, chỉ là làm trước chuyện cần làm thôi, ha ha ha..." Gã công tử đi đầu cười lớn phóng đãng. "Đúng vậy, Phượng Huyễn công chúa, theo thái tử nhà ta đi!" "Ha ha, Phượng Huyễn công chúa, nơi này không có ai đâu, có gào rách họng cũng vô dụng thôi!" Hai thiếu niên Long tộc còn lại cũng cười ha hả.

Phượng Huyễn sắc mặt đại biến, vừa kinh vừa giận nhìn ba thiếu niên Long tộc, ma xui quỷ khiến thế nào lại nói: "Đừng... ta... ta có nam nhân rồi, nam nhân của ta là một vị anh hùng cái thế, các ngươi dám động đến một sợi lông của ta, nam nhân của ta sẽ không tha cho các ngươi đâu..." Lục thái tử Long tộc sững sờ, rồi vẻ mặt đầy hứng thú nói: "Trưởng công chúa, đừng tưởng nói vậy ta sẽ tha cho ngươi!

Có nam nhân rồi ư?

Nam nhân của ngươi đâu?

Kêu hắn ra đây!" "Nam nhân của nàng đây!" Đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử chân đạp tường vân bảy màu, thong dong bước tới, dáng vẻ tiêu sái không tả xiết.

Chương 12

Phượng Huyễn lần đầu tiên cảm thấy Phương Minh mê người đến vậy, bất giác nhìn đến ngây người.

Lục thái tử Long tộc thấy Phượng Huyễn si mê nhìn Phương Minh, lập tức nổi giận, trầm giọng quát: "Ngươi là ai?

Biết điều thì cút nhanh, nếu không bản thái tử sẽ khiến ngươi hình thần câu diệt!" Phương Minh cười lạnh một tiếng, đến trước mặt Phượng Huyễn, bá đạo ôm nàng vào lòng, nhìn Lục thái tử Long tộc chế nhạo: "Ngươi điếc à?

Ta nói cho ngươi biết, ta là nam nhân của nàng, nàng là nữ nhân của ta!

Còn nữa, ta nói cho ngươi biết, ngươi chết chắc rồi, con rồng chết tiệt!" Phượng Huyễn tựa vào lòng Phương Minh, chỉ cảm thấy lồng ngực hắn đặc biệt rộng lớn, cho nàng cảm giác vô cùng an toàn, một trái tim dần dần bình tĩnh lại.

Lục thái tử Long tộc đại nộ, lớn tiếng nói: "Tìm chết, lên cho ta, giết hắn!" Hai thiếu niên Long tộc hừ lạnh một tiếng, đột nhiên lao tới, một trái một phải, tấn công Phương Minh. "Cẩn thận..." Phượng Huyễn thấy vậy, lập tức căng thẳng, không khỏi kinh hô. "Chỉ là hai tên Thái Ất Kim Tiên quèn mà cũng dám ngang ngược như vậy, tìm chết!" Phương Minh hừ lạnh một tiếng, tay phải đưa ra, nhẹ nhàng chỉ một cái, một thiếu niên Long tộc liền nổ tung thành một đám sương máu, ngay cả nguyên thần cũng tiêu tán.

Thiếu niên Long tộc còn lại kinh hãi, quay người định bỏ chạy.

Phương Minh lại nhẹ nhàng điểm một chỉ, thiếu niên Long tộc kia tại chỗ nổ tung, thân tử đạo tiêu.

Mọi chuyện xảy ra trong chớp mắt, Phương Minh dễ dàng giết chết hai cao thủ Thái Ất Kim Tiên của Long tộc, vậy tu vi của Phương Minh là gì?

Muốn dễ dàng chém giết hai cao thủ Thái Ất Kim Tiên, e rằng chỉ có tu vi từ Đại La Kim Tiên trở lên mới làm được, thậm chí là cao thủ Đại La Kim Tiên đỉnh phong trở lên!

Lục thái tử Long tộc cũng chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, sao có thể là đối thủ của Phương Minh?

E rằng Phương Minh chỉ cần một chiêu là có thể lấy mạng hắn!

Nghĩ thông suốt mọi chuyện, Lục thái tử Long tộc mới biết sợ, mồ hôi lạnh trên trán tuôn như suối, kinh hãi nhìn Phương Minh, nuốt nước bọt, run giọng nói: "Tiền bối, vãn bối có mắt không tròng, đã va chạm với tiền bối, xin tiền bối nể mặt Long tộc, tha cho ta một mạng!" "Long tộc?

Ta và Long tộc không có giao tình gì!

Tại sao phải tha cho ngươi?" Phương Minh vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Lục thái tử Long tộc, mỉa mai nói.

Da mặt Lục thái tử Long tộc co giật dữ dội, nhìn về phía Phượng Huyễn, vội nói: "Trưởng công chúa, xin hãy nể tình quan hệ liên minh giữa Long Phượng hai tộc, cầu xin tiền bối, tha cho ta một mạng!" Phượng Huyễn nhíu mày, đang định mở miệng.

Phương Minh lại giành nói trước: "Ngươi cũng biết Long Phượng hai tộc là liên minh sao?

Vậy vừa rồi ngươi đang làm gì?" Lục thái tử Long tộc kinh hãi nhìn Phương Minh, vội nói: "Ta sai rồi, ta sai rồi, xin tiền bối tha cho ta một mạng chó..." Phương Minh vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Lục thái tử Long tộc, trong mắt lóe lên hàn quang, trầm giọng nói: "Nữ nhân

của ta mà ngươi cũng dám có ý đồ, kết cục của ngươi chỉ có một, chết!" Tim Lục thái tử Long tộc đập mạnh, không chút do dự, thân hình biến đổi, hóa thành một con kim long, bay vút lên trời định bỏ chạy. "Chạy?

Ngươi chạy được sao?" Phương Minh hừ lạnh một tiếng, bàn tay đưa ra, nắm chặt lại.

Lập tức không khí cuộn trào, hình thành một bàn tay khổng lồ bằng mây, trực tiếp nắm chặt Lục thái tử Long tộc.

Lục thái tử Long tộc giãy giụa kịch liệt, nhưng vẫn không thoát ra được, không khỏi kinh nộ nói: "Ngươi không thể giết ta, phụ thân ta sẽ không tha cho ngươi đâu!" "Chỉ nhà ngươi có người lớn thôi sao?

Nhà ta cũng có người lớn, có tới chín vị lận, người nào cũng có thể treo lên đánh lão nê thu phụ thân Long Vương của ngươi, chịu chết đi!" Phương Minh hừ lạnh một tiếng, giọng điệu đầy vẻ khinh thường, bàn tay nắm mạnh lại, pháp lực cuồn cuộn bộc phát, trực tiếp bóp nát Lục thái tử Long tộc, ngay cả nguyên thần cũng bị tiêu diệt trong nháy mắt.

Phượng Huyễn há hốc miệng, ánh mắt đầy vẻ khó tin nhìn Phương Minh, nàng cũng không ngờ Phương Minh lại lợi hại đến vậy.

Phương Minh như thể vừa làm một chuyện nhỏ không đáng kể, quay đầu cười tủm tỉm nhìn Phượng Huyễn, vẻ mặt đầy hứng thú nói: "Nữ nhân của ta, nam nhân của nàng có lợi hại không?" Phượng Huyễn hoàn hồn, khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng, cúi đầu không dám nhìn Phương Minh, giọng lí nhí như muỗi kêu: "Ai là nữ nhân của ngươi, đồ không biết xấu hổ..." Phương Minh cười ha hả, bá đạo ôm Phượng Huyễn vào lòng, cười lớn nói: "Vừa rồi chính miệng nàng thừa nhận mà..." "Ta... ta lúc đó là tình thế bắt buộc..." Trái tim Phượng Huyễn

như có con nai nhỏ đang chạy loạn, đập thình thịch không ngừng, đầu óc trống rỗng. "Ta sẽ đến Phượng Hoàng tộc cầu hôn!" Không đợi Phượng Huyễn nói xong, Phương Minh đã giành lời.

Hơi thở Phượng Huyễn ngưng lại, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt sáng ngời của Phương Minh, ma xui quỷ khiến thế nào lại gật đầu. "Ha ha ha..." Phương Minh cười ha hả, ôm chặt Phượng Huyễn vào lòng, hận không thể hòa nàng vào cơ thể mình.

Đúng lúc này, một tiếng phượng hót lanh lảnh vang lên từ phía chân trời, hai con hỏa phượng bay tới.

Hỏa phượng bay đến trước mặt Phương Minh và Phượng Huyễn, hóa thành hai nữ tử xinh đẹp, thấy Phương Minh đang ôm Phượng Huyễn, không khỏi kinh nộ nói: "Tên háo sắc to gan, mau buông Trưởng công chúa ra!" "Tiểu Hồng!" Phượng Huyễn vội vàng thoát khỏi vòng tay Phương Minh, ngăn cô gái Phượng Hoàng tộc đang định ra tay lại, mặt đỏ bừng nói.

Hai cô gái Phượng Hoàng tộc lúc này mới hoàn hồn, ánh mắt đầy vẻ khó tin nhìn Phượng Huyễn và Phương Minh, kinh ngạc đến không nói nên lời.

Phượng Huyễn nổi tiếng là cao ngạo lạnh lùng, không coi bất kỳ nam tử nào ra gì!

Vậy mà giờ đây lại xiêu lòng trước Phương Minh!

Không biết Phương Minh đã làm thế nào để Phượng Huyễn xiêu lòng?

Phương Minh rốt cuộc là người như thế nào?

Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Phượng Huyễn, nói: "Huyễn nhi, cơ thể nàng không khỏe, về Phượng Hoàng tộc trước đi, đợi ta làm xong việc sẽ đến Phượng Hoàng tộc cầu hôn!" Nói xong, Phương

Minh hóa thành một luồng sáng rời đi.

Chương 13

Hồng Mông Sơn.

Chín vị sư phó đang tụ tập lại một chỗ, trước mặt họ là một tấm gương có những gợn sóng nước, trong gương hiện rõ hình ảnh của Phương Minh.

Mãi đến khi Phương Minh rời đi, Tam sư phó mới hưng phấn đến mặt đỏ bừng, cười ha hả: "Tên tiểu tử thối không tệ, không biết học bản lĩnh tán gái này từ ai, chậc chậc, lợi hại..." "Lão Tam, ngươi là kẻ đa tình nhất, chẳng lẽ ngươi lén dạy Minh nhi?" Nhị sư phụ ngẩng đầu nhìn Tam sư phó, hỏi.

Da mặt Tam sư phó co giật dữ dội, nghiêm mặt nói: "Ta là người văn nhã, sao có thể dạy Minh nhi chuyện đó, bản lĩnh của Minh nhi về phương diện này còn mạnh hơn ta nhiều, đủ để làm sư phụ của ta, ta dạy nó thế nào được?" Tứ sư phó lúc này đã hóa thành một con mãng xà to bằng miệng bát, lè lưỡi rắn nói: "Chẳng lẽ Minh nhi không thầy tự thông?" Cửu sư phó bĩu môi, khinh thường nói: "Mấy lão già các ngươi biết cái gì?

Là lão nương tác hợp đấy, hiểu chưa!" Tam sư phó lại gần Cửu sư phó, cười hắc hắc: "Cửu muội, cái đó... ta..." "Cút!" Cửu sư phó nổi giận, toàn thân lửa cháy hừng hực, một luồng lửa bay ra.

Mông Tam sư phó bốc cháy, kinh hãi hét lên một tiếng, vội vàng lao về phía đầm nước lạnh không xa.

Sau khi từ biệt Phượng Huyễn, Phương Minh liền đi tìm tung tích của Tiểu Bạch.

Lúc này, liên quân của Tiên thiên tam tộc và Hung thú nhất tộc đã giao chiến.

Phương Minh càng lúc càng lo lắng cho sự an nguy của Tiểu Bạch, liền đi thẳng đến chiến trường.

Khi đến nơi, chỉ thấy liên quân Tiên thiên tam tộc và từng con hung thú khổng lồ đang giao chiến long trời lở đất, nhật nguyệt vô quang, mỗi giây mỗi phút đều có sinh linh chết đi.

Trên chiến trường, thây chất thành núi, máu chảy thành sông.

Hung thú con nào con nấy thân thể cường đại vô cùng, nhưng thiếu trí tuệ, thường chỉ dựa vào bản năng mà chiến đấu.

Nhưng Tiên thiên tam tộc lại có trí tuệ không nhỏ, thường vài vị thần ma kết thành trận thế, hợp lực công kích hung thú.

Lúc này, Hung thú nhất tộc đang ở thế yếu, thỉnh thoảng lại có hung thú bị giết chết.

Nơi náo động nhất là trận đại chiến trên không, ở đó có tiếng rồng gầm, tiếng phượng hót, cả tiếng kỳ lân gầm rống, còn có một giọng nói khác, tựa rồng không phải rồng, tựa hổ không phải hổ, âm thanh này Phương Minh có chút quen thuộc. "Tiểu Bạch?" Phương Minh nghi ngờ, trong mắt thần quang ẩn hiện, nhìn lên trời.

Chỉ thấy trên tầng mây, một con cửu trảo kim long dài mấy ngàn trượng, toàn thân kim quang rực rỡ, hai mắt như hai vầng thái dương đang thị uy; một con hỏa phượng khổng lồ, hai cánh dang ra che trời lấp đất, nhuộm đỏ nửa bầu trời; còn có một con kỳ lân cự thú, chân đạp tường vân, thân hình vĩ đại như núi non.

Một rồng, một phượng, một kỳ lân đang công kích một con hung thú toàn thân trắng như tuyết, đầu rồng, thân kỳ lân, cánh phượng, có chín cái đuôi xù lông. "Tiểu Bạch!" Phương Minh nhìn thấy Tiểu Bạch, trong lòng tuy kinh ngạc, nhưng mọi chuyện đều đã hiểu rõ.

Con rồng kia chính là Tổ Long, con phượng là Nguyên Phượng,

con kỳ lân là Thủy Kỳ Lân, còn Tiểu Bạch chính là Thú Hoàng Thần Nghịch trong truyền thuyết!

Tiểu Bạch cũng rất mạnh mẽ, một mình địch ba, tuy ở thế yếu nhưng vẫn chưa bại. "Tiểu Bạch!" Phương Minh hừ lạnh một tiếng, bay thẳng lên, tay lật một cái, Hỗn Độn Phủ xuất hiện trong tay, nhắm thẳng Thủy Kỳ Lân đang lao tới mà bổ xuống.

Thủy Kỳ Lân tuy mạnh, nhưng trong Hỗn Độn Phủ có gia trì của pháp tắc chi lực từ Nhị sư phụ, sức mạnh vô địch.

Ngay sau đó, Thủy Kỳ Lân bị một búa bổ cho lộn nhào, rơi về phía sau, ầm ầm làm sập một ngọn núi lớn.

Long Vương và Nguyên Phượng giật mình, vội vàng dừng lại, kinh hãi nhìn về phía Phương Minh.

Tiểu Bạch cũng nhìn thấy Phương Minh, đến gần hắn, dùng đầu dụi dụi vào người Phương Minh, thân mật lấy lòng: "Tiểu chủ nhân!" Lúc này, Thủy Kỳ Lân từ trong đống đá vụn bay ra, lửa giận ngút trời, nghe Thú Hoàng Thần Nghịch gọi Phương Minh là tiểu chủ nhân, cũng giật mình, kinh nghi bất định nhìn Phương Minh.

Phương Minh đưa tay thu hồi Hỗn Độn Phủ, đánh giá Tiểu Bạch từ trên xuống dưới, chậc chậc khen ngợi: "Ôi chao, Tiểu Bạch, ta thật không ngờ nha, ngươi chính là Thú Hoàng Thần Nghịch lừng lẫy, thật có tiền đồ nha!" Nói rồi, Phương Minh gõ gõ vào đầu Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch cười gượng, lấy lòng nói: "Ta dù là Thú Hoàng Thần Nghịch, cũng là sủng vật kiêm tọa kỵ của tiểu chủ nhân..." Ai có thể ngờ Thú Hoàng Thần Nghịch hung danh ngút trời lại có chủ nhân?

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân kinh nghi bất định, đứng ngây tại chỗ, không dám tiến lên.

Dừng một chút, Long Vương đột nhiên cười ha hả, giọng nói ầm

ầm: "Ta còn tưởng chủ nhân của Thú Hoàng Thần Nghịch lợi hại thế nào, thì ra chỉ là một thằng nhãi ranh miệng còn hôi sữa!" Thủy Kỳ Lân thấy Phương Minh chỉ có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, cũng yên tâm, cười ha hả: "Thật uổng cho ngươi là Thú Hoàng Thần Nghịch, lại tìm một thằng nhãi ranh miệng còn hôi sữa làm chủ nhân.

Ta khuyên ngươi, Thú Hoàng, mau theo chủ nhân nhãi con của ngươi về đi, kẻo đến cả chủ nhân của ngươi cũng mất mạng!" Nguyên Phượng khẽ nhíu mày, nói: "Hai vị đạo hữu không thể khinh địch, Thú Hoàng Thần Nghịch nhận người này làm chủ, người này ắt có điểm bất phàm..." Long Vương hừ lạnh nói: "Chỉ là một thằng nhãi ranh Chuẩn Thánh sơ kỳ, có thể có bản lĩnh gì!" Phương Minh quay đầu nhìn Long Vương, cười tủm tỉm nói: "Long tộc các ngươi cũng hết người rồi à?

À, đúng rồi, trên đường đến đây, có một tên tự xưng là Lục thái tử Long tộc rất vênh váo, đã bị ta diệt sát rồi!" Long Vương nghe vậy, lập tức đại nộ, đôi mắt khổng lồ như hai vầng mặt trời nhỏ, lửa giận hừng hực, gầm lên: "Tên tiểu tử thối, ngươi nói gì?

Ngươi giết Lục thái tử của ta?" Phương Minh vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Long Vương, khinh thường nói: "Là ta giết đó, trên đường đến đây, ta phát hiện có một tên tự xưng là Lục thái tử Long tộc định giở trò đồi bại với Trưởng công chúa Phượng Hoàng tộc, ta đã trượng nghĩa ra tay, giết hắn rồi!" Long Vương nghe vậy, càng thêm tức giận, nhìn về phía Nguyên Phượng, lớn tiếng nói: "Nguyên Phượng đạo hữu, đừng nghe hắn nói lời chia rẽ!" Nguyên Phượng gật đầu, nói: "Đạo hữu yên tâm, ta sẽ không nghe lời nói bậy bạ của người này!" Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Nguyên Phượng, khẽ gật đầu, nói: "Nhạc mẫu đại nhân, chúng ta là người một nhà, người nhất định phải tin con a!" Nguyên Phượng trong lòng run lên, kinh nộ nói: "Ngươi gọi ta là nhạc mẫu làm gì?" Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Nguyên

Phượng, nói: "Con đã cứu Trưởng công chúa, Trưởng công chúa đối với con nhất kiến khuynh tâm, chúng con đã có quan hệ da thịt.

Con đã hứa với Huyễn nhi, đợi xong việc sẽ đến Phượng Hoàng tộc cầu hôn Trưởng công chúa làm vợ!" Nguyên Phượng nghe mà đầu óc ong ong, kinh nộ nói: "Ngươi... ngươi đã làm gì Huyễn nhi...

Tìm chết!" "Nguyên Phượng đạo hữu, đừng nói nhảm với hắn, giết rồi hãy nói!" Mối thù giết con không đội trời chung, Long Vương gầm lên một tiếng, nhe nanh múa vuốt lao về phía Phương Minh. "Lão nê thu!" Phương Minh cười khẩy một tiếng, điểm một chỉ.

Trước mặt Long Vương xuất hiện một cánh cổng khổng lồ, từ trong cổng tỏa ra ánh sáng u u.

Chương 14

Long Vương vì quá coi thường Phương Minh, căn bản không coi hắn ra gì, lao tới quá mạnh, một đầu đâm thẳng vào trong.

Đợi khi từ trong cổng chui ra, dường như cảm thấy có gì đó không ổn, cúi đầu nhìn xuống, chín cái móng vuốt biến mất, không chỉ móng vuốt, ngay cả lớp vảy vàng óng ánh cũng không còn, biến thành một con lươn trơn tuột. "Lão nê thu, ha ha ha..." Phương Minh chỉ vào Long Vương, cười ha hả.

Lúc này, Long Vương hoảng sợ, kinh nộ nói: "Tên tiểu tử thối, ngươi đã dùng tà thuật gì với ta?" Nói rồi, Long Vương không dám tiến lên, vận chuyển pháp lực, công phá thuật luân hồi.

Cánh cổng kia chính là Luân Hồi Chi Môn, bảo vật mà Tứ sư phó luyện chế cho hắn, sở hữu lực lượng luân hồi đáng sợ.

Long Vương bất ngờ chui vào, luân hồi một kiếp, biến thành một con lươn.

Nguyên Phượng đại nộ, hót lên một tiếng, hai cánh dang ra, toàn thân lửa cháy hừng hực, nhuộm đỏ nửa bầu trời, lao về phía Phương Minh. "Nhạc mẫu đại nhân, Cửu sư phó của con là bậc thầy về chơi lửa, bản lĩnh chơi lửa của con thiên hạ đệ nhị, người chơi lửa trước mặt con, không lại con đâu!" Phương Minh cười ha hả, đưa tay chỉ về phía Thái Dương Tinh.

Lập tức Thái Dương Tinh nổ vang, nóng hơn ngày thường vô số lần.

Nguyên Phượng ngẩng đầu nhìn, kinh nghi bất định.

Chỉ thấy trên Thái Dương Tinh đột nhiên bay ra vô số hỏa nha, che

trời lấp đất lao về phía nàng.

Trên Thái Dương Tinh chính là Thái Dương Chân Hỏa, Thái Dương Chân Hỏa được mệnh danh là chân hỏa hủy diệt, không vật gì không đốt, cho dù là Nguyên Phượng nhìn thấy vô số hỏa nha hình thành từ Thái Dương Chân Hỏa, cũng không khỏi tê cả da đầu.

Nguyên Phượng thân hình lùi nhanh, vô số hỏa nha phía sau đuổi theo.

May mà Phượng Hoàng tộc nổi tiếng về tốc độ, đám hỏa nha kia đuổi không kịp, dần dần tiêu tán.

Nhưng bị một phen hú vía này, Nguyên Phượng kinh nghi bất định, không dám tùy tiện tiến lên nữa.

Đúng lúc này, Thủy Kỳ Lân gầm lớn một tiếng, lắc đầu vẫy đuôi lao về phía Phương Minh. "Gầm gừ?" Phương Minh hừ lạnh một tiếng, tay lật một cái, hiện ra một viên đan dược, ném về phía Thủy Kỳ Lân.

Viên đan dược kia nổ tung trước mặt Thủy Kỳ Lân, biến thành một đám bột mịn, chui vào thất khiếu của nó.

Thủy Kỳ Lân vội vàng dừng lại, kinh nghi bất định, giận dữ nói: "Tên tiểu tử thối, ngươi cho ta ăn cái gì?" Thú Hoàng Thần Nghịch ném cho Thủy Kỳ Lân một ánh mắt thương hại, vẻ mặt đầy sợ hãi. "Chỉ là một viên đan dược khiến ngươi biến thành 'Thỉ Kỳ Lân' thôi!" Phương Minh vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Thủy Kỳ Lân nói. 'Thỉ Kỳ Lân'?

Ta vốn là 'Thủy Kỳ Lân' mà?

Cần ngươi biến à?

Thủy Kỳ Lân mặt đầy ngơ ngác, không hiểu Phương Minh nói gì. "Ầm ầm ầm..." Ngay sau đó, trong bụng Thủy Kỳ Lân truyền ra tiếng

nổ vang, từng đống phân không tự chủ được mà tuôn ra, lập tức phân bay ngập trời.

Bầu trời như có mưa phân.

Thủy Kỳ Lân bây giờ cuối cùng cũng hiểu, 'Thỉ Kỳ Lân' mà Phương Minh nói, không phải là 'Thủy Kỳ Lân'.

Thủy Kỳ Lân dù gì cũng là tộc trưởng Kỳ Lân tộc, thủ lĩnh của Tẩu thú nhất tộc, lại ị vung vãi giữa chốn đông người, lập tức xấu hổ đến đỏ mặt tía tai, hận không thể tìm cái lỗ mà chui xuống. "Ta phải giết ngươi...

Ai da, không được rồi, lại tới rồi, ta đi giải quyết trước, Long Vương đạo hữu, Nguyên Phượng đạo hữu, hai vị cứ cầm cự nhé!" Thủy Kỳ Lân hét lên một tiếng quái dị, dùng tốc độ nhanh nhất đời đào thoát khỏi chiến trường, tìm một chỗ trống để giải quyết vấn đề cấp ba.

Các thần ma xem mà trợn mắt há mồm, kinh hãi không thôi. "Ha ha ha, cái cảm giác này!" Thú Hoàng Thần Nghịch từng bị Phương Minh chơi khăm, tỏ vẻ vô cùng đồng cảm, hưng phấn lăn lộn trên đất.

Nguyên Phượng đang định tiến lên, chỉ thấy Phương Minh lật tay, lại xuất hiện một viên đan dược, không khỏi sợ đến mức lùi lại liên tục, không dám tiến lên nữa.

Long Vương uốn éo thân hình khổng lồ, cũng vội vàng tránh xa Phương Minh.

Quá đáng sợ!

Hắn không muốn bị mất mặt giữa chốn đông người như Thủy Kỳ Lân, thật sự như vậy, thà đâm đầu vào tường chết cho xong.

Người đàn ông trước mắt này, mang lại cho họ sự sợ hãi, thậm chí còn hơn cả Thú Hoàng Thần Nghịch.

Bây giờ họ cuối cùng cũng hiểu tại sao Thú Hoàng Thần Nghịch lại phục tùng Phương Minh đến vậy.

Phương Minh rõ ràng chỉ có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, thực lực không bằng họ, nhưng thủ đoạn lại tầng tầng lớp lớp, quỷ dị khó lường, khiến người ta không thể phòng bị.

Chương 15

Đầu tiên dùng một cánh cổng biến Long Vương thành một con lươn, làm loạn đạo tâm của Long Vương.

Sau đó lại mượn lực lượng của Thái Dương Tinh, triệu hồi vạn ngàn hỏa nha đối phó Nguyên Phượng.

Thảm nhất phải kể đến Thủy Kỳ Lân, biến thành 'Thỉ Kỳ Lân', đi ngoài đến mềm cả chân, sao có thể tiếp tục tác chiến? "Gầm..." Đột nhiên, toàn thân Long Vương bộc phát kim quang mãnh liệt, hắn đã dùng thực lực cường hãn, cưỡng ép phá vỡ thuật luân hồi, khôi phục lại chân thân. "Nhị lang Long tộc nghe lệnh, mau xé xác tên này ra cho ta!" Long Vương hận Phương Minh đến tận xương tủy, chuyển sang phương án đánh hội đồng.

Hắn nghĩ, Phương Minh tuy thủ đoạn quỷ dị, nhưng thực lực chỉ có Chuẩn Thánh sơ kỳ, trong Long tộc không thiếu cao thủ cảnh giới Chuẩn Thánh, nếu đánh hội đồng, Phương Minh chắc chắn sẽ bại.

Hiện giờ Tiên thiên tam tộc đã chiếm ưu thế, có thể điều động một lượng lớn nhân lực để đối phó với Phương Minh.

Thú Hoàng Thần Nghịch nhíu mày, hiển nhiên cũng lo lắng cho tình cảnh hiện tại. "Định đánh hội đồng à?" Phương Minh cười lạnh một tiếng, lật tay, lấy ra một bức họa trục, mở ra, treo lơ lửng giữa không trung.

Các thần ma nhìn lại, chỉ thấy trên bức tranh vẽ một vị thần ma tay cầm đại phủ.

Bàn Cổ Khai Thiên Đồ!

Mọi người của Tiên thiên tam tộc lao lên, đột nhiên từ trên Bàn Cổ

Khai Thiên Đồ bay ra một đạo phủ quang, phủ quang xé rách thương khung, như chém dưa thái rau, chém những thiếu niên Long tộc lao lên thành hai đoạn.

Ngay sau đó, từ Bàn Cổ Khai Thiên Đồ không ngừng có phủ quang bay ra, chém từng con rồng đến hồn phi phách tán, thân thể đứt thành hai đoạn.

Mọi người của Long tộc kinh hãi, không dám tiến lên nữa.

Long Vương thấy vậy lửa giận ngút trời, hai mắt trợn tròn, như hai vầng mặt trời rực cháy, nhe nanh múa vuốt lao về phía Phương Minh Bàn Cổ Khai Thiên Đồ quang mang đại phóng, một đạo phủ quang bay ra, xé rách trường không, chém về phía Long Vương.

Long Vương cảm nhận được một cảm giác nguy cơ chưa từng có, sợ đến mức rụt cổ lại, phủ quang từ trên đỉnh đầu hắn quét qua.

Khoảnh khắc đó, thời gian dường như ngưng đọng. "Rắc..." Ngay sau đó, một tiếng động nhẹ vang lên, trong ánh mắt trợn trừng kinh ngạc của mọi người, một chiếc sừng rồng trên đầu Long Vương bị chặt đứt, rơi xuống phía dưới.

Tĩnh lặng!

Trên chiến trường đột nhiên yên tĩnh như chết, tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Phải biết rằng, nhục thân của Tiên thiên tam tộc cực kỳ cường đại, Long Vương là thủ lĩnh Long tộc, mức độ cường hãn của nhục thân không cần phải bàn cãi.

Nhưng dù vậy, sừng rồng của Long Vương vẫn bị phủ quang của Bàn Cổ Khai Thiên Đồ chém đứt, có thể thấy uy lực của Bàn Cổ Khai Thiên Đồ.

Nếu Long Vương vừa rồi không rụt cổ lại, phủ quang chém vào

đầu rồng của Long Vương, sẽ như thế nào?

E rằng thứ bị chặt đứt không chỉ là sừng rồng, mà là cả cái đầu của Long Vương!

Long Vương toàn thân run lên, một luồng khí lạnh từ đầu chạy xuống chân, toàn thân lạnh toát, thân hình lùi nhanh, như chuột thấy mèo, vẩy toàn thân dựng đứng, kinh hãi nhìn Phương Minh, trong đôi mắt to như chuông đồng đầy vẻ sợ hãi. "Tiểu chủ nhân, đó là pháp bảo của Bát lão gia phải không?" Thú Hoàng Thần Nghịch lại gần, kích động nói.

Bàn Cổ Khai Thiên Đồ là món quà Bát sư phó tặng cho Phương Minh, dung hợp phủ quang của Nhị sư phụ vào trong đạo vẽ, uy lực vô cùng.

Đừng nói là Long Vương, e rằng cả Thánh Nhân cũng sẽ bị chém thành hai nửa.

Phương Minh tiến lên lấy Bàn Cổ Khai Thiên Đồ, gật đầu, nhìn Long Vương, cười ha hả: "Long Vương, hôm nay ta tha cho ngươi một mạng, nếu còn không biết trời cao đất rộng, đừng trách ta không khách khí!" Long Vương sợ đến không dám nói gì.

Nguyên Phượng trợn tròn mắt phượng, trong mắt thần quang lấp lánh, lần đầu tiên cảm thấy có một người con rể như vậy, dường như cũng không tệ.

Thú Hoàng Thần Nghịch hưng phấn đến lông dựng đứng, lớn tiếng nói: "Tiểu chủ nhân, mau mở tranh ra, chém chết lão nê thu kia, để ta thống nhất Hồng Hoang!" Phương Minh quay đầu cốc một cái vào đầu Thú Hoàng Thần Nghịch, giận dữ nói: "Thống nhất cái đầu ngươi, tiểu gia ta còn thấy phiền phức!" Đồng thời, Phương Minh truyền âm cho Thú Hoàng Thần Nghịch: "Im miệng, Bàn Cổ Khai Thiên Đồ là đồ dùng một lần, chỉ có thể dùng một lần!" Da mặt Thú

Hoàng Thần Nghịch co giật mấy cái, như một con mèo ngoan ngoãn, rúc sau lưng Phương Minh, không dám nói nhiều.

Thủy Kỳ Lân đi ngoài xong, quay lại, vừa đúng lúc thấy cảnh Long Vương bị chém sừng, sợ đến toàn thân run rẩy, lẩm bẩm: "Không được, ta đi tiếp đây!" Nói rồi, Thủy Kỳ Lân quay đầu bỏ chạy.

Long Vương nuốt nước bọt, vẻ mặt vẫn còn kinh hoàng, huých huých Nguyên Phượng, nhỏ giọng nói: "Nguyên Phượng đạo hữu, bây giờ kết thúc thế nào đây?

Trượng mẫu nương, hay là người ra mặt, xem hắn có thể nể mặt người không!" Nguyên Phượng mím môi, đành phải tiến lên, chắp tay nói: "Hiền tế, nghe ta một lời, Hung thú nhất tộc làm loạn Hồng Hoang, khiến đại lục Hồng Hoang trở nên ô uế, khí vận mất hết.

Hiền tế đừng nên dính vào Hung thú nhất tộc, mất khí vận, hỏng đạo hạnh!" Nhạc mẫu đã lên tiếng cầu xin!

Phương Minh đành phải đồng ý, huống hồ Phương Minh cũng không có ý định xưng bá Hồng Hoang, chỉ muốn chứng đạo, tiêu dao khoái hoạt.

Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Nguyên Phượng, mượn cớ xuống thang nói: "Nếu nhạc mẫu đại nhân đã cầu xin, vậy ta cũng đành thu tay thôi!" "Hỏng rồi, hỏng rồi, tiểu chủ nhân bị Nguyên Phượng gọi một tiếng 'hiền tế' làm cho mê muội rồi..." Một bên, Thú Hoàng Thần Nghịch lo lắng đến toát mồ hôi.

Nguyên Phượng mừng rỡ, nhìn về phía Thú Hoàng Thần Nghịch, nói: "Hiền tế, vậy Hung thú nhất tộc..." Phương Minh cười nói: "Hung thú nhất tộc ta tự có sắp xếp, tóm lại từ nay về sau, Hung thú nhất tộc sẽ không làm loạn Hồng Hoang nữa!" Lời đã nói đến nước này, Nguyên Phượng cũng không tiện nói thêm, đành gật đầu lui xuống.

Phương Minh nhìn về phía Thú Hoàng Thần Nghịch, cười nói: "Tiểu Bạch, triệu tập hung thú thiên hạ, đến Hồng Mông Sơn, tụ tập dưới chân núi.

Chương 16

Ta về trước đây, đợi ngươi ở Hồng Mông Sơn!

Nhớ kỹ, nếu ngươi không về, ta cho ngươi ăn một bình 'Nhất Tả Thiên Lý Đan'!" 'Nhất Tả Thiên Lý Đan' là đan dược do Phương Minh phát minh, cũng chính là viên mà Thủy Kỳ Lân vừa ăn.

Thú Hoàng Thần Nghịch khi còn ở Hồng Mông Sơn cũng đã nếm khổ vì loại đan dược này, biết rõ sự lợi hại của nó.

Một viên đan dược có thể khiến một tồn tại như Thủy Kỳ Lân đi ngoài không ngừng, cả một bình uống vào, không chừng ruột gan cũng lôi ra hết. "Không dám, không dám, tiểu chủ nhân, ta nhất định sẽ về!" Thú Hoàng Thần Nghịch giật mình, vội chắp tay nói. "Lượng cho ngươi cũng không có gan không về!" Phương Minh nhếch miệng cười, đột nhiên liếc nhìn Tứ Đại Hung Thú, mỉm cười với chúng, rồi quay người hóa thành một luồng sáng bay về Hồng Mông Sơn.

Tứ Đại Hung Thú – Thao Thiết, Đào Ngột, Hỗn Độn, Cùng Kỳ – thấy Thú Hoàng Thần Nghịch đối với Phương Minh cung kính như vậy, mới hiểu ra tại sao ngày đó Thú Hoàng Thần Nghịch vừa thấy Phương Minh đã quay đầu bỏ chạy.

Lần này, Tiên thiên tam tộc chinh phạt Hung thú nhất tộc, theo sự ra đi của Phương Minh mà kết thúc.

Tiên thiên tam tộc dẫn các chủng tộc của mình rời đi, Thú Hoàng Thần Nghịch và Tứ Đại Hung Thú cũng bắt đầu triệu tập hung thú Hồng Hoang, tiến về Hồng Mông Sơn.

Cuộc di cư quy mô lớn nhất trong lịch sử Hồng Hoang xuất hiện, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Phương Minh thì về Hồng Mông Sơn trước, nói kế hoạch của mình cho các sư phó.

Hung thú vì linh trí thấp nên mới tùy ý phá hoại đại lục Hồng Hoang, nếu khai mở linh trí cho chúng, chúng sẽ không tùy ý phá hoại đại lục Hồng Hoang nữa, ngược lại còn trở thành một lực lượng cực mạnh.

Việc khai linh trí cho nhiều hung thú như vậy, đối với người khác là chuyện khó, nhưng đối với Phương Minh, không phải là chuyện khó.

Đại sư phó tự mang hào quang Đại Đạo, chỉ cần để Hung thú nhất tộc sống ở ngoại vi Hồng Mông Sơn, ngày ngày lắng nghe đạo âm, mười năm tám năm, hoặc trăm năm ngàn năm, linh trí của hung thú tự nhiên sẽ được khai mở.

Đây cũng là lý do Phương Minh di dời Hung thú nhất tộc đến Hồng Mông Sơn.

Đi đường ở Hồng Hoang quả thật là một việc vô cùng nhàm chán.

Hồng Hoang thực sự quá lớn, vô biên vô tận, Phương Minh từ chiến trường trở về Hồng Mông Sơn, đã dùng hết một ngàn năm.

Phương Minh bay đến muốn ói, cũng kiên định quyết tâm phải tìm một con tọa kỵ để đi thay.

Vốn dĩ Tiểu Bạch là lựa chọn tốt nhất, nhưng Tiểu Bạch phải quản lý Hung thú nhất tộc, Phương Minh đành phải tìm tọa kỵ khác.

Cuối cùng cũng về đến Hồng Mông Sơn, tâm tình Phương Minh cũng vui vẻ hơn không ít.

Khi đến chân núi, Phương Minh đang định vào trận, lại liếc thấy không xa có một lão đạo mặc bát quái bào, tay cầm long đầu quải trượng đang ngồi trên một tảng đá lớn khoanh chân đả tọa.

Phương Minh nhìn lão đạo, lão đạo cũng nhìn Phương Minh, hai bên đều không nói gì, chỉ có lão đạo cứ nhìn chằm chằm Phương Minh. "Hử?

Lão đạo này là ai?

Sao lại ngồi ở chân núi Hồng Mông?

Nhìn ta làm gì?" Phương Minh thầm nghĩ, lật tay, hiện ra trận phù, cầm trận phù định đi vào hộ sơn đại trận. "Đạo hữu xin dừng bước!" Đúng lúc này, lão đạo đứng dậy, cười tủm tỉm nói.

Phương Minh dừng lại, nhìn lão đạo, nói: "Đạo hữu có chuyện gì sao?" Lão đạo đi đến trước mặt Phương Minh, cười ha hả nói: "Dám hỏi đạo hữu, Hồng Mông Sơn có phải là đạo trường của đạo hữu không?" "Phải!" Phương Minh không biết lão đạo này rốt cuộc muốn làm gì, gật đầu nói.

Lão đạo mừng rỡ, nói: "Đạo hữu, có thể dẫn bần đạo vào đạo trường của đạo hữu tham quan một chút được không?" Vãi!

Ai đây!

Ta còn không quen biết, lại muốn vào nhà ta?

Phương Minh nhếch miệng, cảnh giác nhìn lão đạo.

Lão đạo sững sờ, rồi cười nói: "Đạo hữu đừng hiểu lầm, bần đạo là Hồng Quân, đi ngang qua bảo địa này, đột nhiên nghe thấy đạo âm, mấy lần muốn vào núi tìm hiểu, nhưng ngoài núi có hộ sơn đại trận, bần đạo không vào được, đành phải ở ngoài núi lắng nghe đạo âm.

Hôm nay thấy đạo hữu trở về, chỉ hy vọng đạo hữu có thể dẫn bần đạo vào sơn môn, lắng nghe đạo âm ở cự ly gần, nếu được như vậy, bần đạo vô cùng cảm kích!" Vãi chưởng!

Lão đạo này là Hồng Quân Lão Tổ!

Thánh Nhân đầu tiên của Hồng Hoang!

Phương Minh nghe mà khóe mắt giật giật, đang định đồng ý, đúng lúc này, trong đầu Phương Minh truyền đến giọng của Đại sư phó. "Minh nhi, ta không thích người ngoài làm phiền, đừng dẫn người này vào núi!" Phương Minh nhếch miệng, đành phải chắp tay với Hồng Quân Lão Tổ nói: "Đạo hữu, thật sự xin lỗi, trưởng bối nhà ta không thích người ngoài vào núi!" Nói rồi, Phương Minh quay người đi vào đại trận, lên Hồng Mông Sơn.

Cũng lạ, mấy vị sư phó của Phương Minh đều không thích đi lại trên đại lục Hồng Hoang, cũng không gặp người ngoài.

Chương 17

Theo quan sát mấy chục vạn năm của Phương Minh, đạo tâm của mỗi vị sư phó dường như đều bị tổn thương.

Đại sư phó thích nhìn người cười, nhìn người khóc, dường như đang hưởng thụ thất tình lục dục, thường xuyên bắt chước hỉ nộ ái ố của Phương Minh.

Nhị sư phụ dường như không phục Đại sư phó, thường xuyên tìm Đại sư phó đánh nhau, chỉ là mỗi lời nói, hành động của Đại sư phó đều là Đạo, Nhị sư phụ tuy mạnh vô cùng, nhưng lại đánh không lại Đại sư phó.

Bảy vị sư phó còn lại đều có tâm ma với Nhị sư phụ và Đại sư phó.

Mấy vị sư phó đều gửi gắm tất cả hy vọng vào Phương Minh, để Phương Minh hoàn thành tâm nguyện của họ.

Phương Minh về Hồng Mông Sơn, mấy vị sư phó liền vây lại.

Phương Minh nói sơ qua chuyện di dời Hung thú nhất tộc, Đại sư phó cũng đồng ý.

Dừng một chút, Phương Minh hỏi: "Mấy vị sư phó, tại sao Hồng Quân Lão Tổ lại ở dưới núi?" Cửu sư phó nhăn mặt già, giận dữ nói: "Mấy năm trước lão già Hồng Quân kia đến Hồng Mông Sơn, liền không đi nữa, e là đang lắng nghe đạo âm của Đại sư phó để tu luyện!

Minh nhi, con đi đuổi lão già đó đi, cả ngày ở dưới núi, lão nương nhìn mà phiền lòng!" "Ách, cái đó... con sợ đánh không lại Hồng Quân Lão Tổ!" Phương Minh cười gượng nói.

Nếu là người khác, Phương Minh dựa vào những thủ đoạn tầng

tầng lớp lớp, cũng có thể đứng ở thế bất bại, nhưng đối mặt với Hồng Quân Lão Tổ, thật sự không có nắm chắc.

Hồng Quân Lão Tổ tuy chưa thành Thánh, nhưng lúc này e cũng là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Hồng Quân Lão Tổ chắc chắn không phải là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong bình thường, so với bọn Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân e là khó đối phó hơn nhiều. "Phì, tên tiểu tử thối, càng ngày càng không có tiền đồ, có ta ở đây, còn sợ đánh không lại tên Hồng Quân đó sao?" Cửu sư phó tức giận nói.

Da mặt Phương Minh giật giật, thăm dò hỏi: "Cửu sư phó, người quen Hồng Quân Lão Tổ à?" "Quen, sao lại không quen, bạn cũ cả rồi!" Cửu sư phó giận dữ nói.

Mắt Phương Minh sáng lên, tâm tư không khỏi hoạt động.

Từ những lời nói ít ỏi của Cửu sư phó có thể biết được một số thông tin, chín vị sư phó ít nhất cũng ngang cấp với Hồng Quân Lão Tổ, thậm chí còn lợi hại hơn. "Tên tiểu tử thối, ngươi nghĩ gì thế?" Cửu sư phó giận dữ nói.

Phương Minh giật mình tỉnh lại, cười nói: "Cửu sư phó đã quen Hồng Quân Lão Tổ, tại sao không xuống núi đuổi ông ta đi!" Nhị sư phụ trầm giọng nói: "Tên tiểu tử thối, sao lại hỏi nhiều tại sao thế, chúng ta không muốn để hắn biết sự tồn tại của chúng ta, mau đi đi, xuống núi đuổi tên Hồng Quân đó đi!" Da mặt Phương Minh co giật dữ dội, cười gượng nói: "Nhị sư phụ, con thật sự không nắm chắc đối phó với Hồng Quân Lão Tổ..." Nhị sư phụ mặt đầy tức giận nhìn Phương Minh, nói: "Thất sư phó luyện cho ngươi ba mươi sáu vạn thanh phi kiếm Ngũ Châm Tùng, ngươi tưởng là trùng hợp sao?" Mắt Phương Minh lại sáng lên, vui mừng nói: "Được rồi, con đi ngay!" Nói rồi, Phương Minh vèo một cái chạy xuống núi.

Hồng Quân Lão Tổ đang ngồi trên tảng đá vừa rồi đả tọa, thấy Phương Minh xuống núi, không khỏi mở mắt ra, vui mừng nói: "Đạo hữu, có phải trưởng bối nhà ngươi cho bần đạo vào rồi không?" Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Hồng Quân Lão Tổ, nói thật: "Người lớn nhà ta không thích ngươi, bảo ta xuống núi đuổi ngươi đi!" Nụ cười trên mặt Hồng Quân Lão Tổ cứng lại, vô cùng xấu hổ, da mặt co giật nói: "Đạo hữu muốn đuổi bần đạo đi, e là không dễ!" Đạo nhãn giữa trán Phương Minh mở ra, chậc chậc khen ngợi: "Ta còn tưởng đạo hữu là ai?

Thì ra là một con giun đất thành tinh, da mặt dày quả nhiên không phải người thường có thể sánh được, cứ mặt dày mày dạn ở lì trước cửa nhà ta không đi!" Mặt già của Hồng Quân Lão Tổ sa sầm, trầm giọng nói: "Ngươi biết cái gì?

Bần đạo và người lớn nhà ngươi giống nhau, đều là Hỗn Độn Ma Thần, là Tiên Đạo Ma Thần, một trong Thập Đại Chí Tôn Ma Thần, chẳng qua là bị Bàn Cổ hủy đi thân thể Hỗn Độn Ma Thần, nguyên thần bám vào con giun đất này thôi!" Hồng Quân Lão Tổ nói ra, chủ động tiết lộ gốc gác, thực ra là để moi lời của Phương Minh.

Hồng Quân Lão Tổ từng mấy lần vào Hồng Mông Sơn, đều bị hộ sơn đại trận của Hồng Mông Sơn chặn lại, trong thế giới Hồng Hoang có thể chặn được hắn không có mấy người.

Trừ phi là Hỗn Độn Ma Thần còn sống sót từ cùng thời kỳ!

Do đó, Hồng Quân Lão Tổ nhận định người lớn nhà Phương Minh cũng là Hỗn Độn Ma Thần, tám phần là Trận Đạo Ma Thần nắm giữ Trận Đạo pháp tắc. "Hả?

Chẳng lẽ chín vị sư phó đều là Hỗn Độn Ma Thần?" Phương Minh lẩm bẩm. "Cái gì?

Có chín vị sư phó..." Da mặt Hồng Quân Lão Tổ co giật dữ dội,

không nói nên lời.

Vốn định moi lời của Phương Minh, không ngờ Phương Minh cũng không biết lai lịch của mấy vị sư phó, ngược lại bị Phương Minh moi lời.

Phương Minh hoàn hồn, nhìn Hồng Quân Lão Tổ, cười nói: "Đạo hữu đã là Tiên Đạo Ma Thần, tất nhiên thần thông vô lượng, ta có một chiêu thần thông, không biết đạo hữu có đỡ được không!" Hồng Quân Lão Tổ nhướng mày, cũng có hứng thú, cười nói: "Bần đạo cũng muốn xem đồ đệ mà lão bằng hữu trên Hồng Mông Sơn dạy dỗ có mấy phần bản lĩnh!" Năm đó ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần vây công Bàn Cổ Đại Thần, lại bị Bàn Cổ Đại Thần giết đến mười phần không còn một.

Cho nên Hồng Quân Lão Tổ nhận định chín vị sư phó của Phương Minh không thể đều là Hỗn Độn Ma Thần, chỉ có một hai vị trong đó thôi.

Hắn muốn từ thần thông thủ đoạn của Phương Minh để đoán ra lai lịch sư phó của hắn.

Phương Minh lật tay, lấy ra Bắc Minh Thần Kiếm, cười nói: "Đạo hữu, đỡ ta một kiếm!" Nói rồi, Phương Minh dùng kiếm thay phủ, chém ra một kiếm.

Một kiếm chém ra, lập tức từ trong Bắc Minh Kiếm bay ra mười vạn tám ngàn thanh phi kiếm, mỗi một thanh phi kiếm đều có góc độ khác nhau, từ các phương vị khác nhau chém ra.

Dùng phi kiếm linh bảo thật sự thay thế kiếm khí, uy lực của Khai Thiên Đệ Nhất Thức được tăng lên mấy lần, ở một mức độ nào đó, bù đắp sự thiếu hụt pháp lực của Phương Minh.

Một kiếm chém ra, mang theo thế khai thiên, với khí thế không thể

ngăn cản, lập tức quét sạch mọi thứ, dường như muốn xé toạc cả bầu trời.

Một kiếm này của Phương Minh, đã có thể uy hiếp tính mạng của cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Nụ cười trên mặt Hồng Quân Lão Tổ cứng lại, sắc mặt đột nhiên đại biến, thân hình lùi nhanh.

Chương 18

Một kiếm này, Hồng Quân Lão Tổ quá quen thuộc!

Lại có bóng dáng phủ pháp của Bàn Cổ Đại Thần!

Năm đó Bàn Cổ Đại Thần một mình chém ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, Bàn Cổ Đại Thần đã trở thành tâm ma của tất cả Hỗn Độn Ma Thần.

Đương nhiên cũng là tâm ma của Hồng Quân!

Nhìn thấy một kiếm này, tâm ma ẩn giấu trong nội tâm Hồng Quân Lão Tổ lập tức nảy sinh.

Tâm ma nảy sinh, Hồng Quân Lão Tổ lập tức điên cuồng trấn áp tâm ma của mình, đồng thời Chính Khí Phất Trần trong tay điên cuồng múa may, hóa thành một tấm lưới khổng lồ, chắn trước mặt.

Nhưng mọi chuyện đã muộn, trong mười vạn tám ngàn thanh phi kiếm, có một thanh phi kiếm đã đột phá phòng ngự của Hồng Quân Lão Tổ, chỉ nghe một tiếng "keng", Hồng Quân Lão Tổ bị một kiếm ghim thẳng vào vách núi phía sau.

Vãi!

Ta sẽ không một kiếm giết chết Hồng Quân Lão Tổ chứ?

Phương Minh cũng không ngờ một kiếm của mình uy lực lớn như vậy, một kiếm đã ghim Hồng Quân Lão Tổ vào vách đá.

Khi Phương Minh đang đánh giá xem Hồng Quân Lão Tổ có chết chưa, Hồng Quân Lão Tổ trên vách đá mở mắt ra, đưa tay rút thanh phi kiếm trên người, sắc mặt trắng bệch, thở hổn hển, kinh hãi nói: "Trong kiếm pháp của ngươi có bóng dáng của Bàn Cổ Đại Thần, sư phó của ngươi chẳng lẽ là Bàn Cổ Đại Thần?

Không thể nào, không thể nào, Bàn Cổ đã vẫn lạc rồi, bần đạo tận mắt thấy Bàn Cổ Đại Thần vẫn lạc..." Trên người Hồng Quân tỏa ra từng luồng hắc khí, đó là tâm ma đang tác quái.

Ngay sau đó, Hồng Quân Lão Tổ vận chuyển pháp lực, trấn áp tâm ma, đánh giá thanh phi kiếm trong tay, trong mắt tinh quang lóe lên, nói: "Thanh kiếm này là do kim của Ngũ Châm Tùng luyện chế, người có thể đồng thời luyện chế ra vạn ngàn phi kiếm Ngũ Châm Tùng, ngoài Rèn Đúc Ma Thần ra, e là không có ai khác, sư phó của ngươi là Rèn Đúc Ma Thần?" "Bàn Cổ?

Rèn Đúc Ma Thần?

Chẳng lẽ Nhị sư phụ là Bàn Cổ Đại Thần?

Thất sư phó là Rèn Đúc Ma Thần?" Phương Minh tâm tư hoạt động, từ lời của Hồng Quân Lão Tổ đoán ra lai lịch của hai vị sư phó.

Hồng Quân Lão Tổ ném thanh phi kiếm trong tay cho Phương Minh, ho khan liên tục, hiển nhiên một kiếm kia của Phương Minh tuy không giết được hắn, nhưng cũng đã làm hắn bị thương.

Tiên hà trên người Hồng Quân Lão Tổ lóe lên, vết thương nhanh chóng hồi phục, nhìn về phía Phương Minh, nói: "Đạo hữu, có bản lĩnh gì, cứ việc sử ra!" "Vậy ta không khách khí nữa!" Ngay sau đó, Phương Minh lại vung một kiếm.

Khai Thiên Đệ Nhị Thức!

Từ trong Bắc Minh Thần Kiếm tuôn ra hai mươi vạn thanh tử kiếm, mỗi một thanh tử kiếm tương ứng với mỗi một loại biến hóa của Khai Thiên Đệ Nhị Thức, tổng cộng hai mươi bốn vạn loại biến hóa, không nhiều không ít, hoàn mỹ thay thế kiếm khí, bày ra ở các góc độ khác nhau, khiến uy lực của Khai Thiên Đệ Nhị Thức tăng gấp bội.

Uy lực của Khai Thiên Đệ Nhị Thức mạnh hơn Khai Thiên Đệ

Nhất Thức rất nhiều!

Đồng tử của Hồng Quân Lão Tổ co rút dữ dội, từ một chiêu Khai Thiên Đệ Nhị Thức, hắn lại thấy được bóng dáng của Bàn Cổ Đại Thần, tâm ma lại lần nữa tác quái.

Nhưng Hồng Quân Lão Tổ đã chịu thiệt một lần, sao có thể trúng chiêu lần thứ hai.

Ngay sau đó, Hồng Quân Lão Tổ cưỡng ép trấn áp tâm ma, chân đạp mạnh xuống đất, một đóa thanh liên xoay tít xuất hiện, bao bọc lấy hắn, nháy mắt biến mất không thấy.

Ôi chao!

Chiêu này hay!

Tọa Liên Thức của Hồng Quân!

Phương Minh nảy sinh ý định học lén thần thông của Hồng Quân Lão Tổ, đạo nhãn giữa trán mở ra, đạo vận lượn lờ, trộm học một chiêu thần thông của Hồng Quân Lão Tổ.

Phải biết rằng, Hồng Quân Lão Tổ là Chính Khí Ma Thần, nắm giữ Tiên Đạo pháp tắc, sở trường chính là các loại thần thông.

Luận về độ tinh diệu của thần thông, e là không ai sánh kịp!

Ngay khoảnh khắc Hồng Quân Lão Tổ biến mất, Phương Minh cũng đạp mạnh một chân, dưới chân xoay tít hiện ra một đóa thanh liên, bao bọc lấy hắn, thanh liên biến mất, Phương Minh cũng theo đó biến mất.

Hai mươi bốn vạn thanh phi kiếm đánh vào khoảng không, oanh một ngọn núi lớn thành tổ ong, phát ra tiếng nổ kinh khủng.

Một đóa thanh liên xuất hiện, cánh hoa từng cánh từng cánh mở ra, Hồng Quân Lão Tổ xuất hiện bên trong. "Đạo hữu, bần đạo chịu thiệt

một lần, sẽ không chịu lần thứ hai..." Lời của Hồng Quân Lão Tổ chưa dứt, đột nhiên sắc mặt đại biến, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Phương Minh đứng trên một đóa thanh liên, Bắc Minh Thần Kiếm trong tay chém về phía hắn.

Sát na, ba mươi sáu vạn thanh phi kiếm cuồng dũng tuôn ra, như châu chấu, hiện ra ở các góc độ khác nhau, che trời lấp đất lao về phía hắn.

Hồng Quân Lão Tổ vốn tưởng đã tránh được một chiêu của Phương Minh, không ngờ Phương Minh đã học được Tọa Liên Thức, đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn, lại chém ra một kiếm.

Hồng Quân Lão Tổ nhìn mà dựng tóc gáy, tay tung ra, một cây cầu vàng bay ra, định trụ ba mươi sáu vạn thanh phi kiếm của Phương Minh.

Thái Cực Đồ!

Chương 19

Phương Minh thầm nói một tiếng đáng tiếc, thu hồi ba mươi sáu vạn thanh phi kiếm, ba mươi sáu vạn thanh phi kiếm quy về một, hóa thành Bắc Minh Thần Kiếm, nhìn chằm chằm Hồng Quân Lão Tổ.

Hồng Quân Lão Tổ thở phào nhẹ nhõm, kinh hồn bất định nhìn Phương Minh, nói: "Đạo hữu, không ngờ ngươi đã học được thần thông của bần đạo, bần đạo suýt chút nữa đã trúng kế của ngươi..." "Trúng kế của ta!" Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Hồng Quân Lão Tổ, vẻ mặt đầy hứng thú nói.

Hồng Quân Lão Tổ sững sờ, đột nhiên nhận ra trong không khí dường như có một đám bột mịn, không khỏi sắc mặt khẽ biến, kinh nộ nói: "Đạo hữu, ngươi hạ độc bần đạo?

Ngươi tưởng chút độc nhỏ này có thể làm gì được bần đạo sao?" Phương Minh biết rõ Hồng Quân Lão Tổ có thể trở thành Thánh Nhân đầu tiên của Hồng Hoang, tất nhiên thủ đoạn kinh người.

Bất ngờ dùng Khai Thiên Đệ Nhất Thức đả thương Hồng Quân Lão Tổ đã là khó lắm rồi, chiêu thức tương tự, tuy Khai Thiên Đệ Nhị Thức và Khai Thiên Đệ Tam Thức uy lực lớn hơn, nhưng hiện tại tu vi không đủ, so với Hồng Quân Lão Tổ còn kém không chỉ một bậc.

Do đó Khai Thiên Đệ Nhị Thức và Khai Thiên Đệ Tam Thức khó mà làm thương Hồng Quân Lão Tổ!

Cho nên, khi Phương Minh thi triển Khai Thiên Đệ Tam Thức, đã ngầm giấu 'Nhất Tả Thiên Lý Đan' trong kiếm chiêu.

Hồng Quân Lão Tổ không ngờ sau hậu thủ của Phương Minh lại còn có hậu thủ, do đó đã trúng chiêu. "Độc nhỏ?" Phương Minh vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Hồng Quân Lão Tổ, phôi tiếu đạo.

Hắn từng dùng 'Nhất Tả Thiên Lý Đan' chơi khăm mấy vị sư phó, mấy vị sư phó trừ Đại sư phó không trúng chiêu ra, ngay cả Nhị sư phụ cũng bị đi ngoài đến muốn xỉu.

Bây giờ Hồng Quân Lão Tổ lại dám xem thường nó là độc nhỏ... "Phụt..." Ngay sau đó, một âm thanh kỳ quái vang lên, một mùi hôi thối lan ra trong không khí.

Vãi chưởng!

Tình huống gì đây?

Chẳng lẽ Hồng Quân Lão Tổ không nhịn được, ị ra quần rồi?

Phương Minh trợn mắt há mồm, ánh mắt đầy vẻ khó tin nhìn Hồng Quân Lão Tổ, da mặt co giật, tốt bụng nhắc nhở: "Hồng Quân đạo hữu... ngươi...

ị ra quần rồi..." "A..." Mặt già của Hồng Quân Lão Tổ "xoạt" một tiếng đỏ bừng như đít khỉ, da mặt như trấu cám, phát ra một tiếng hét quái dị thảm thiết, ôm mông chạy biến mất không thấy tăm hơi.

Trên Hồng Mông Sơn.

Chín vị sư phó cũng trợn mắt há mồm, không khỏi đối với thủ đoạn của Phương Minh bội phục sát đất.

Phương Minh hoàn hồn, vẻ mặt cạn lời, đành phải quay về Hồng Mông Sơn.

Vừa về đến núi, chín vị sư phó liền vây lại. "Ha ha ha, Minh nhi, kích thích quá, sau trận này, mặt mũi của tên Hồng Quân kia mất sạch rồi, xem hắn còn mặt mũi nào đến Hồng Mông Sơn nữa không?" Tam sư phó là người bỉ ổi nhất, hưng phấn cười lớn. "Ha ha, lão già Hồng Quân đó lúc này chắc đi ngoài đến hư thoát rồi nhỉ?

Ha ha ha..." Bát sư phó cười sảng khoái. "Minh nhi, lão tử ít khi

phục ai, lần này lão tử phục ngươi rồi!" Ngũ sư phó hưng phấn nói. "Ta lại thấy lão già Hồng Quân kia đến nữa thì càng tốt!" Cửu sư phó mắt đẹp long lanh, cười duyên nói. "Cửu muội, lời này là sao?" Tam sư phó hỏi.

Cửu sư phó nhìn Phương Minh, cười nói: "Ngươi xem, Minh nhi có đạo nhãn của đại ca, học cái gì cũng nhanh, tên Hồng Quân kia là ma thần nắm giữ Tiên Đạo pháp tắc, thần thông vô lượng, Minh nhi có thể học được không ít thứ hay ho từ hắn đấy!" "Có lý, có lý..." Các sư phó gật đầu tán thành.

Phương Minh nghe mà mắt cũng sáng lên, thực tế hắn cũng chính có ý định bòn rút từ Hồng Quân Lão Tổ.

Bản lĩnh của chín vị sư phó bị hắn bòn rút gần hết rồi, có thể bòn rút từ tên Hồng Quân Lão Tổ này, tự nhiên là tốt nhất.

Điều này cũng kiên định quyết tâm dùng "bòn rút" để chứng đạo của Phương Minh.

Phương Minh mơ hồ có chút mong đợi Hồng Quân Lão Tổ có thể đến lần nữa.

Đương nhiên, trong thời gian này, Phương Minh cũng không hề nhàn rỗi, tích cực chuẩn bị để có thể đánh bại Hồng Quân Lão Tổ.

Hồng Quân Lão Tổ dù sao cũng là Hỗn Độn Ma Thần, tuy chuyển thế thành Tiên Thiên Ma Thần, nhưng tu vi sâu hơn Phương Minh rất nhiều, do đó Phương Minh muốn đánh bại Hồng Quân Lão Tổ, chỉ có thể dùng mẹo.

Vì vậy, Phương Minh cũng vắt óc suy nghĩ, bố trí trước một số thứ.

Những ngày tiếp theo, Phương Minh cả ngày bị chín vị sư phó ép tu luyện, ngoài ra thì trông sao trông trăng, hy vọng Hồng Quân Lão Tổ

có thể đến. "Hồng Quân Lão Tổ, mau vào bát đi, mau vào bát đi..." Một ngày nọ, Phương Minh chán chường, đang lẩm bẩm.

Đột nhiên cảm giác được Hồng Quân Lão Tổ đã đến, không khỏi mừng rỡ, nhảy cẫng lên, hai mắt chăm chú nhìn xuống núi.

Chương 20

Chín vị sư phó cũng đồng loạt chạy ra, chú ý động tĩnh dưới núi.

Chỉ thấy Hồng Quân Lão Tổ đến chân núi Hồng Mông, dưới chân núi có vô số Phương Minh, vô số Phương Minh đang bày ra các tư thế khác nhau, lộ vẻ trào phúng.

Hồng Quân Lão Tổ đại nộ, đến gần xem, những Phương Minh đó căn bản không phải là Phương Minh thật, mà là từng cái hư ảnh.

Hồng Quân Lão Tổ xem mà chậc chậc lấy làm lạ, lẩm bẩm: "Thời gian tĩnh chỉ?

Chẳng lẽ là Thời Thần đạo nhân?" Phương Minh quay đầu nhìn Tam sư phó.

Tam sư phó mặt buồn rười rượi nói: "Thời Thần đạo nhân chết rồi!" Dưới núi, Hồng Quân Lão Tổ đang định đưa tay chạm vào hư ảnh của Phương Minh, tay đưa ra nửa chừng, lại rụt về, đột nhiên thân hình lùi nhanh, cách xa hư ảnh của Phương Minh, lật tay, lấy ra Bàn Cổ Phiên, vẫy mấy cái.

Lập tức mấy đạo Hỗn Độn kiếm khí bắn ra, thẳng hướng hư ảnh của Phương Minh.

Hỗn Độn kiếm khí xuyên qua hư ảnh của Phương Minh, không gây ra bất kỳ thương tổn nào.

Hư ảnh là do Phương Minh lợi dụng thần thông Thời Gian Tĩnh Chỉ ngưng tụ lại, vốn là hư ảnh, do đó Hỗn Độn kiếm khí không gây tổn hại gì cho hư ảnh của Phương Minh. "Hử?

Chẳng lẽ không có vấn đề gì?" Hồng Quân Lão Tổ thu hồi Bàn Cổ Phiên, thầm nghĩ, cẩn thận nhìn chằm chằm hư ảnh của Phương

Minh.

Trên Hồng Mông Sơn.

Tam sư phó hưng phấn đến hai mắt sáng rực, cười ha hả: "Tên Hồng Quân này bị Minh nhi hại, đến nỗi có chút thần kinh rồi, ha ha ha..." "Minh nhi thằng nhóc này là một tiểu ma vương, mấy người chúng ta còn chịu thiệt, đúng là một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng a!" Ngũ sư phó lần trước nuốt phải Hỗn Độn Phủ, bây giờ vẫn còn sợ hãi, nên có thể hiểu được tâm trạng của Hồng Quân Lão Tổ lúc này. "Đánh không lại thì thôi, năm đó hắn nhìn lén lão nương tắm, bị lão nương đè ra đánh cho một trận, sau đó ngoan ngoãn hơn nhiều!" Cửu sư phó đắc ý dương dương nói. "Phụt, Cửu muội, đó là ngươi không biết, sau đó tên tiểu tử thối đó còn nhìn lén mấy lần nữa đấy..." Tam sư phó nhếch miệng nói.

Phương Minh giật mình, quay đầu nhìn Cửu sư phó, quả nhiên, khuôn mặt xinh đẹp của Cửu sư phó âm trầm, rõ ràng đang ở bên bờ vực bùng nổ.

Phương Minh da đầu tê dại, kinh nộ nói: "Tam sư phó, người không thể vu oan cho con!" "Vu oan cho ngươi sao?" Cửu sư phó từng bước ép sát Phương Minh, trầm giọng nói. "Hử?

Hồng Quân Lão Tổ mắc câu rồi!" Đúng lúc này, Phương Minh hét lớn.

Sự chú ý của mọi người lập tức bị thu hút, ánh mắt chuyển hướng xuống núi.

Hồng Quân lão tổ sau khi thử dò xét vài lần đã đâm xuyên qua một hư ảnh của Phương Minh.

Trên Hồng Mông Sơn có đạo âm truyền ra, đối với người sắp đột phá như Hồng Quân lão tổ, nó có một sức quyến rũ chết người.

Vì thế, dù thế nào đi nữa, y cũng phải đến dưới chân núi Hồng Mông.

Dù không thể vào núi, chỉ cần ở dưới chân núi cũng có thể nghe được đạo âm.

Hồng Quân lão tổ xuyên qua một hư ảnh, hư ảnh đó liền biến mất, chui vào trong cơ thể y.

Sắc mặt Hồng Quân lão tổ đột nhiên đại biến, nhưng sau khi cẩn thận kiểm tra tình hình cơ thể mình, y phát hiện không có vấn đề gì.

"Hừ, chắc chắn tên tiểu tử thối kia lại cố ý dọa bần đạo!" Hồng Quân lão tổ hừ lạnh một tiếng, tiếp tục đi về phía trước, đâm vỡ hết hư ảnh này đến hư ảnh khác.

Ban đầu, Hồng Quân lão tổ không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng sau khi đâm vỡ nhiều hư ảnh, y đột nhiên phát hiện nhục thân của mình dường như đã già đi vài phần, không chỉ nhục thân mà cả nguyên thần dường như cũng già đi.

Chuyện còn tồi tệ hơn là pháp lực xuất hiện hiện tượng đình trệ, cảnh giới còn có xu hướng giảm xuống!

"Chuyện gì thế này?" Dần dần, sắc mặt Hồng Quân lão tổ ngày càng ngưng trọng.

Cuối cùng, sắc mặt y đột nhiên đại biến, kinh hô: "Chết tiệt, tên tiểu tử thối đã thêm thần thông Luân Hồi vào trong hư ảnh..." Nói rồi, Hồng Quân lão tổ thân hình lùi gấp, mặt đầy kinh hãi và tức giận nhìn về phía Hồng Mông Sơn.

"Bị phát hiện rồi!" Phương Minh nhếch miệng cười, siết chặt trận phù, đi xuống núi.

Đúng như Hồng Quân lão tổ đã nói, Phương Minh quả thực đã thêm thần thông Luân Hồi vào trong hư ảnh, mỗi một hư ảnh đều ẩn

chứa một đạo thần thông Luân Hồi.

Khi Hồng Quân lão tổ chạm vào những hư ảnh đó, y đã trúng phải thần thông Luân Hồi.

Chỉ là uy lực của thần thông Luân Hồi mà Phương Minh để lại trong một hư ảnh quá yếu, không có bất kỳ uy hiếp nào đối với Hồng Quân lão tổ, nhưng khi y chạm vào nhiều hư ảnh, thần thông Luân Hồi sẽ cộng dồn.

Hồng Quân lão tổ trúng bao nhiêu hư ảnh thì trúng bấy nhiêu đạo thần thông Luân Hồi, bất tri bất giác đã luân hồi vô số lần.

Vì vậy, nhục thân, nguyên thần, thậm chí cả pháp lực của y đều đã luân hồi mấy kiếp, suy yếu đi rất nhiều.

Phương Minh vừa xuống núi, thần thông Luân Hồi trong người Hồng Quân lão tổ đã hoàn toàn bộc phát, nguyên thần, nhục thân, pháp lực nhanh chóng suy yếu.

Chỉ trong khoảnh khắc, cảnh giới của Hồng Quân lão tổ từ Chuẩn Thánh đỉnh phong đã rơi xuống Chuẩn Thánh trung kỳ, và vẫn đang tiếp tục giảm.

Chương 21

Hồng Quân lão tổ nhìn thấy Phương Minh, lập tức tức điên lên, giận dữ nói: "Tiểu tử thối, ngươi quả thật đủ âm hiểm..." "Ha ha ha, thế là ngươi coi thường ta rồi, ta còn âm hiểm hơn ngươi tưởng nhiều, thừa lúc ngươi bệnh, lấy mạng ngươi!" Phương Minh không hề thấy xấu hổ, ngược lại còn lấy làm tự hào, cười ha hả không ngớt, bàn tay lật một cái, Bắc Minh Thần Kiếm xuất hiện trong tay, một kiếm chém về phía Hồng Quân lão tổ.

Vừa ra tay đã là Khai Thiên Đệ Tam Thức mạnh nhất!

Ba mươi sáu vạn thanh phi kiếm trong khoảnh khắc tuôn ra, từ những góc độ khác nhau, từ mọi phương vị, gào thét lao về phía Hồng Quân lão tổ.

Khai Thiên Tam Thức là tinh túy phủ pháp của Bàn Cổ đại lão, chỉ là pháp lực của Phương Minh hiện tại không đủ, nếu không, ngay cả trời cũng có thể chém ra được.

Đặc biệt là Khai Thiên Đệ Tam Thức, đây là chiêu thức thần thông công kích mạnh nhất.

Mặc dù pháp lực của Phương Minh không hùng hậu như Bàn Cổ đại lão, nhưng một kiếm chém ra cũng có khí thế xé trời.

Nhất là bây giờ Hồng Quân lão tổ đang trúng thần thông Luân Hồi, nguyên thần, nhục thân và pháp lực đều đang suy giảm, một kiếm này chém ra, uy hiếp đối với y là cực lớn.

Đồng tử Hồng Quân lão tổ co rút dữ dội, hai tay chấn động, sau lưng hiện ra một vùng trời sao lấp lánh, các vì sao tỏa sáng, chói mắt vô cùng.

Vãi!

Thần thông à?

Cuối cùng cũng ép được lão tiểu tử này dùng thần thông rồi, ta lại có thể học lỏm được rồi!

Phương Minh thấy vậy thì mừng rỡ, đạo nhãn giữa trán mở ra, tử quang lấp lóe không ngừng, nhìn chằm chằm vào Hồng Quân lão tổ, giống như đang giải phẫu thi thể, bóc tách từng lớp, phân tích chiêu thức của Hồng Quân lão tổ, phản chiếu rõ ràng trong đầu hắn.

"Đại Chu Thiên Trích Tinh Thủ!" Cuối cùng, Hồng Quân lão tổ đã súc thế thành công, năm ngón tay mở ra, một chưởng đánh ra.

Cùng lúc đó, các vì sao trên bầu trời sau lưng y đột nhiên sáng lên, bùng phát ra ánh sáng mãnh liệt, nguyên từ chi lực mênh mông cuồn cuộn tuôn ra, như sóng biển, từng lớp từng lớp ập về phía chiêu thức của Phương Minh.

"Ầm..." Mạnh như Khai Thiên Đệ Tam Thức cũng bị một chưởng này đánh cho khựng lại, nhưng chỉ khựng lại một chút, vạn kiếm của Khai Thiên Đệ Tam Thức lập tức xé toạc nguyên từ chi lực, chém về phía Hồng Quân lão tổ.

Hồng Quân lão tổ nhân lúc Khai Thiên Đệ Tam Thức bị chặn lại trong khoảnh khắc, thân hình lùi gấp, bay về phía sau.

Lúc này, tu vi của y đã giảm xuống Chuẩn Thánh sơ kỳ, phải mau chóng rời khỏi đây, phá giải thần thông Luân Hồi mà Phương Minh để lại trong cơ thể, khôi phục tu vi.

"Hồng Quân lão nhi, để ta tiễn ngươi một đoạn!" Phía sau truyền đến giọng nói của Phương Minh, Hồng Quân lão tổ quay đầu lại nhìn, lập tức sợ đến tê cả da đầu.

"Đại Chu Thiên Trích Tinh Thủ!" Chỉ thấy sau lưng Phương Minh

cũng hiện ra một vùng trời sao, các vì sao lấp lánh chói mắt, chiêu thức lại giống hệt Đại Chu Thiên Trích Tinh Thủ mà y vừa thi triển.

Trong lúc Hồng Quân lão tổ còn đang kinh ngạc, nguyên từ chi lực kinh khủng đã ập đến, như thủy triều, trong nháy mắt cuốn lấy y.

Tội nghiệp Hồng Quân lão tổ thân hình không vững, bị nguyên từ chi lực mênh mông đánh cho lộn nhào, văng về phía trước...

Khốn kiếp!

Lại dùng thần thông của ta để đánh ta!

Hồng Quân lão tổ bị đánh lộn nhào, đâm sập vô số ngọn núi lớn, cuối cùng bị đá vụn chôn vùi.

Ngay sau đó, một đóa thanh liên bay lên từ đống đá vụn rồi biến mất không dấu vết.

Phương Minh thấy vậy thì thở phào nhẹ nhõm, Hồng Quân lão tổ chạy rồi, không chết là tốt rồi, hắn còn chưa học lỏm hết tuyệt kỹ của Hồng Quân lão tổ, nếu y chết rồi, hắn đi học lỏm của ai?

Phương Minh trở lại Hồng Mông Sơn, tiếp tục tu luyện, ngồi chờ Hồng Quân lão tổ đến lần sau.

Bên ngoài Hồng Mông Sơn có đạo âm, vì cầu đạo, chỉ cần không chết, tên Hồng Quân kia chắc chắn sẽ đến.

Tiểu Bạch di dời Cự Thú nhất tộc cần một chút thời gian, dù sao số lượng hung thú cực kỳ đông đảo, không có mấy chục vạn năm, thậm chí cả trăm vạn năm, e là khó mà di dời toàn bộ hung thú đến gần Hồng Mông Sơn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khoảng mấy trăm năm sau, Hồng Quân lão tổ lại tiếp tục đến.

Lần này, Hồng Quân lão tổ cẩn thận hơn nhiều, y đi một vòng

quanh chân núi Hồng Mông, phát hiện không có bẫy rập gì mới đi đến gần.

Trên Hồng Mông Sơn.

Chín vị sư phó nhìn thấy cảnh này thì cười ha hả.

Tam sư phó cười lớn nói: "Xem bộ dạng của tên Hồng Quân kia, dường như bị Minh nhi làm cho có chút thần kinh rồi!" Thất sư phó xách một cái hòm, "bịch" một tiếng đặt xuống đất, cười nói: "Minh nhi, đồ con cần đều chuẩn bị xong rồi, đi đi, đánh cho tên Hồng Quân kia tè ra quần!" Phương Minh vội vàng chạy đến bên cái hòm, gắng sức xách nó lên, đi xuống núi, mỗi bước đi đều đè mặt đất lún xuống một dấu chân sâu hoắm.

Phải biết rằng, Phương Minh hiện tại đã là tồn tại Chuẩn Thánh sơ kỳ, lại tu luyện Sức mạnh pháp tắc của Nhị sư phụ, sức lực lớn đến mức có thể dời non lấp biển, vậy mà xách một cái hòm lại tỏ ra vất vả, có thể thấy cái hòm nặng đến mức nào.

"Lão Thất, trong hòm đó là gì vậy?

Sao lại nặng thế?" Tứ sư phó biến thành một con mèo, lười biếng nằm trên cây, kinh ngạc hỏi.

Thất sư phó bĩu môi nói: "Kiếm hoàn, mỗi một viên kiếm hoàn đều có một nghìn thanh phi kiếm, sánh ngang với một kiện linh bảo, trong hòm đó có mấy vạn viên kiếm hoàn, không biết Minh nhi cần nhiều kiếm hoàn như vậy để làm gì?" "Chẳng lẽ Minh nhi định dùng nhiều phi kiếm như vậy để đập chết Hồng Quân lão tổ à?" Tam sư phó tò mò nói.

Chín vị sư phó đoán già đoán non một hồi, rồi chăm chú nhìn xuống chân núi.

Chương 22

Phương Minh xuống núi, "bịch" một tiếng đặt cái hòm xuống đất, cười tủm tỉm nhìn Hồng Quân lão tổ, nói: "Đạo hữu, lại đến nữa à!" Hồng Quân lão tổ hai mắt nhìn chằm chằm vào cái hòm trên mặt đất, nhíu mày nói: "Tiểu quỷ, lần này, ngươi lại muốn giở trò gì?" Phương Minh nhìn Hồng Quân lão tổ với vẻ mặt đầy ý trêu chọc, cười nói: "Không có gì, đây đều là kiếm hoàn thôi!" Nói rồi, Phương Minh mở hòm ra cho Hồng Quân lão tổ xem.

Hồng Quân lão tổ nhìn thấy thì da mặt co giật không ngừng, tấm tắc khen: "Khắp thiên hạ, e rằng chỉ có Luyện Khí Ma Thần mới có thủ bút lớn như vậy, rèn đúc ra nhiều linh bảo kiếm hoàn đến thế!" Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Hồng Quân lão tổ, tốt bụng nói: "Đạo hữu, chuẩn bị xong chưa?

Chuẩn bị xong rồi thì ta bắt đầu đánh nhé!" Hồng Quân lão tổ nhướng mày, giận dữ nói: "Tiểu tử thối, bần đạo chuẩn bị xong rồi, cứ việc ra tay đi!" Phương Minh chỉ tay vào cái hòm, một viên kiếm hoàn bay lên, rồi lại chỉ vào Hồng Quân lão tổ, viên kiếm hoàn đó liền gào thét bay về phía y.

Hồng Quân lão tổ hai mắt híp lại, nhìn chằm chằm vào viên kiếm hoàn, chuẩn bị chống lại đòn tấn công của vạn thanh phi kiếm.

"Nổ!" Phương Minh lại đột nhiên hét lớn.

Nổ?

Có ý gì?

Kiếm hoàn không phải dùng phi kiếm tấn công sao?

Giây tiếp theo, Hồng Quân lão tổ đã biết ý nghĩa của từ "nổ" trong

miệng Phương Minh, đơn giản là linh bảo tự bạo.

Chỉ nghe "ầm" một tiếng vang lớn, viên kiếm hoàn đó bay đến trước mặt Hồng Quân lão tổ, lại thật sự nổ tung.

Được đấy!

Kiếm hoàn còn có thể dùng như vậy!

Hồng Quân lão tổ mặt mày ngơ ngác, vội vàng vận chuyển pháp lực chống cự.

Không thể không nói, chiêu thức độc đáo này của Phương Minh uy lực thật không nhỏ, ít nhất còn lớn hơn nhiều so với đòn tấn công bằng phi kiếm đơn thuần, ngay cả Hồng Quân lão tổ không đề phòng cũng bị nổ cho lùi lại mấy bước.

Uy lực của linh bảo tự bạo cố nhiên lớn, nhưng thông thường, linh bảo khó cầu, ai cũng sẽ trân trọng, không đến lúc sinh tử quan đầu, tuyệt đối sẽ không tự bạo linh bảo.

Nhưng Phương Minh lại không có tình huống đó, Thất sư phó có thể rèn đúc ra linh bảo, tự bạo vài món linh bảo, hắn hoàn toàn không đau lòng, ngay cả mí mắt cũng không thèm chớp, cùng lắm thì bảo Thất sư phó rèn lại là được.

Hắn không đau lòng, nhưng có người đau lòng.

Trên Hồng Mông Sơn.

Chín vị sư phó có vắt óc cũng không nghĩ ra Phương Minh sẽ dùng kiếm hoàn như vậy.

Chín vị sư phó ai nấy đều trợn mắt há mồm, gần như không thể tin vào mắt mình.

"Tiểu tử thối, linh bảo ta luyện mấy trăm năm, ngươi lại hủy hết rồi, đó là tâm huyết của ta..." Thất sư phó thấy vậy thì nổi trận lôi

đình, gầm lên liên tục.

Hồng Quân lão tổ vừa ổn định thân hình, ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy một cảnh tượng khiến y rợn tóc gáy.

Vô số viên kiếm hoàn màu bạc như châu chấu, dày đặc, che trời lấp đất gào thét bay về phía y.

Nếu theo cách đấu pháp thông thường, dù có vô số phi kiếm, Hồng Quân lão tổ cũng không sợ, nhưng cách đấu pháp của Phương Minh lại không hề bình thường, không bình thường đến mức...

Vốn dĩ những viên kiếm hoàn đó nên hóa thành vạn thanh phi kiếm tấn công Hồng Quân lão tổ, nhưng lúc này lại đồng loạt nổ tung, luồng khí bùng nổ kinh hoàng trong nháy mắt nhấn chìm Hồng Quân lão tổ.

"Hồng Quân sẽ không bị nổ chết chứ?

Không thể nào?" Phương Minh trợn to mắt, lẩm bẩm.

Đám mây hình nấm kinh hoàng bốc lên trời, đánh tan cả mây trên trời, bầu trời trong vạn dặm không một gợn mây.

Đột nhiên, đám mây hình nấm bắt đầu co lại, bị âm dương nhị khí kinh khủng bao bọc, càng lúc càng nhỏ lại, cuối cùng Phương Minh nhìn thấy Hồng Quân lão tổ trong luồng khí.

Hồng Quân lão tổ chân đạp âm dương, một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, âm dương thái cực đồ quanh thân xoay tít, tuy không ngừng hộc máu, nhưng lại nén được năng lượng bùng nổ kinh khủng đó.

Vãi!

Lại có thần thông mới?

Mau học lỏm!

Đạo nhãn giữa trán Phương Minh mở ra, nhìn chằm chằm vào

từng cử động của Hồng Quân lão tổ.

"Càn Khôn Lưỡng Nghi Na Di Đại Pháp!" Hồng Quân lão tổ hét lớn một tiếng, tay chỉ lên trời đột nhiên chỉ về phía Phương Minh, lại chuyển năng lượng bùng nổ kinh khủng đó về phía hắn.

Khốn kiếp!

Phương Minh giật mình, quay đầu bỏ chạy, xông vào trong hộ sơn đại trận.

"Ầm..." Năng lượng kinh khủng va chạm với hộ sơn đại trận, tạo ra những gợn sóng lớn, luồng khí kinh khủng như thủy triều lan ra bốn phía, trong nháy mắt san bằng cây cỏ núi non xung quanh.

Đạo bào của Hồng Quân lão tổ bay phấp phới, thấy Phương Minh chạy mất, y tức đến nổi trận lôi đình, giận dữ nói: "Tiểu tử thối, chỉ có tài chạy trốn thôi sao?

Chương 23

Có giỏi thì ra đây quyết một trận tử chiến với bần đạo!" Phương Minh chui ra khỏi hộ sơn đại trận, nói: "Hồng Quân đạo hữu, mông ngươi cháy rồi kìa!" "Mông..." Đột nhiên Hồng Quân lão tổ ngửi ngửi mũi, chỉ cảm thấy mông nóng rực, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mông mình thật sự bốc cháy, khói đen cuồn cuộn như rồng đen bay lên.

Vãi!

Cháy thật rồi!

Hồng Quân lão tổ kinh hãi, vội vàng vận chuyển pháp lực, dập lửa trên mông, nhưng chuyện kỳ lạ đã xảy ra, dù y vận chuyển pháp lực thế nào cũng không dập được lửa sau mông.

Hồng Quân lão tổ cuống lên, bị lửa đốt cho kêu la oai oái, chạy cuồng trên mặt đất không ngừng.

Trên Hồng Mông Sơn.

Chín vị sư phó nhìn mà trợn mắt há mồm.

Tam sư phó da mặt co giật, nói: "Cửu muội, muội dạy chiêu 'Mông hướng về phía sau bốc cháy nhất thức' cho Minh nhi từ khi nào vậy?" "Lão nương không dạy, là tên nhóc Minh nhi kia tự học được!

Lúc nãy trong vụ nổ lớn, nó đã gieo tâm hỏa vào người tên Hồng Quân kia, Hồng Quân càng tức giận càng sốt ruột, tâm hỏa càng thịnh, lửa trên mông càng khó dập tắt..." Cửu sư phó là chuyên gia chơi lửa, liếc mắt một cái đã nhìn thấu mánh khóe của Phương Minh, giải thích.

Dưới chân núi Hồng Mông, Hồng Quân lão tổ không hiểu nguyên do, lửa trên mông càng cháy càng lớn, y lo lắng đến toát mồ hôi hột,

như kiến bò trên chảo nóng, đi vòng quanh.

Tâm hỏa tuy không đốt chết được Hồng Quân lão tổ, nhưng lại đốt sạch quần áo trên người y, đặc biệt là mông bốc khói đen, cảnh tượng đó, phải nói là cay mắt đến mức nào.

Cuối cùng, Hồng Quân lão tổ hú lên một tiếng thảm thiết, hóa thành một luồng sáng, biến mất không dấu vết.

Hồng Quân lão tổ trên đường gặp một con sông lớn, liền lao đầu xuống sông, nhưng lửa trên mông vẫn không tắt, càng cháy càng lớn.

Hồng Quân lão tổ càng lúc càng sốt ruột, bò lên bờ, nằm ngửa mặt lên trời, ánh mắt vô thần nhìn bầu trời, thậm chí có chút hoài nghi nhân sinh.

Rõ ràng tu vi của Phương Minh thấp hơn y rất nhiều, nhưng thủ đoạn của Phương Minh lại tầng tầng lớp lớp, khiến y ăn đủ khổ sở, làm Hồng Quân lão tổ không cam tâm, lửa giận ngút trời, hận không thể lột da rút gân Phương Minh.

Nhưng Hồng Quân lão tổ dù sao cũng không phải người thường, chỉ một lát sau đã bình tĩnh lại, đột nhiên hai mắt sáng lên, thông suốt được mấu chốt trong đó.

Hồng Quân lão tổ bò dậy, khoanh chân ngồi xuống, bình ổn đạo tâm.

Không biết qua bao lâu, đạo tâm của Hồng Quân lão tổ đã thông suốt, không còn gợn sóng, ngọn lửa sau mông cũng đã tắt.

Hồng Quân lão tổ mở mắt ra, trong mắt thần quang lóe lên, vừa nghĩ đến Phương Minh, y lại tức điên lên, một bụng lửa giận, lửa giận vừa bốc lên, lửa trên mông lại cháy.

Hồng Quân lão tổ giật mình, vội vàng ổn định đạo tâm, lửa trên mông mới lại tắt.

Ngọn lửa này thực sự quỷ dị, chỉ cần cảm xúc của Hồng Quân lão tổ có biến động lớn, nó sẽ lại bốc cháy.

Hồng Quân lão tổ nhíu mày, cắn răng, duỗi tay phải ra, chụm tay thành trảo, moi vào tim mình.

Một quả tim đẫm máu bị Hồng Quân lão tổ moi ra, đập thình thịch không ngừng, y lại tự tay moi tim mình ra.

"Bốp..." 5.

Hồng Quân lão tổ cắn răng, bóp nát quả tim, máu tươi bắn tung tóe, nhuộm đỏ khuôn mặt y, khiến khuôn mặt trông có chút dữ tợn và đáng sợ.

Chỉ khi không còn trái tim, mới có thể giải quyết tận gốc vấn đề tâm hỏa!

"Phương Minh, mối thù này bần đạo nhất định sẽ báo!" Hồng Quân lão tổ nghiến răng nghiến lợi nói.

Cùng lúc đó, mạch máu ở ngực Hồng Quân lão tổ co bóp, huyết nhục cuộn lên, lại mọc ra một quả tim mới, vết thương nhanh chóng lành lại.

Hồng Quân lão tổ hóa thành một luồng sáng, biến mất không dấu vết.

Bên kia, Phương Minh trở lại Hồng Mông Sơn, bắt đầu bế quan tu luyện.

Những ngày tranh đấu với Hồng Quân lão tổ, hắn cảm ngộ được rất nhiều, cảm thấy sắp đột phá, vì vậy bế quan tìm kiếm đột phá...

Một ngày nọ, trên Hồng Mông Sơn một đạo hào quang bảy màu phóng lên trời, nhuộm cả bầu trời thành sắc màu rực rỡ.

"Tiểu tử thối cuối cùng cũng đột phá rồi!" Cửu sư phó xông ra

khỏi Thần Hỏa Cung, cười tủm tỉm nói.

Tam sư phó cũng bước ra khỏi Thời Thần Cung, lẩm bẩm: "Tiểu tử thối cứ phải đi theo con đường của Nhị sư phụ, dĩ lực chứng đạo khó khăn biết bao, nếu đi theo con đường của ta, đã sớm thành Thánh rồi!" Nhị sư phụ bước ra khỏi Bàn Cổ Cung, trầm giọng nói: "Con đường Minh nhi đi là đúng!" Các sư phó cười gượng, không nói gì thêm.

Đúng như lời Nhị sư phụ nói, dĩ lực chứng đạo tuy khó hơn một chút, nhưng ở cùng cảnh giới, pháp lực cũng là mạnh nhất.

Phương Minh ngay từ đầu đã đi theo con đường dĩ lực chứng đạo, nền tảng vững chắc, đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến Phương Minh có thể ở Chuẩn Thánh sơ kỳ mà làm bị thương Hồng Quân lão tổ Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Đột phá đến Chuẩn Thánh trung kỳ, Phương Minh cũng thở phào nhẹ nhõm, thần thức mênh mông tuôn ra, phát hiện dưới chân núi Hồng Mông có rất nhiều hung thú tụ tập.

Thì ra sau khi Phương Minh bế quan không lâu, Tiểu Bạch đã dẫn Hung Thú nhất tộc đến Hồng Mông Sơn.

Tiểu Bạch kiềm chế bọn hung thú, để chúng ở gần lắng nghe đạo âm.

Chương 24

Cả ngày lắng nghe đạo âm, một con heo cũng có thể khai mở linh trí, huống chi là hung thú thời thiên địa sơ khai.

Càng ngày càng nhiều hung thú khai mở linh trí, bắt đầu tu luyện, dần dần Hung Thú nhất tộc đã xây dựng nên nền văn minh của riêng mình.

Hung thú có thể phách cường đại, lấy Hồng Mông Sơn làm trung tâm, xây dựng nên từng tòa thần thành khổng lồ vô cùng, Hồng Mông Sơn thì trở thành thánh địa.

Những thần thành đó, có thần thành trên mặt đất, cũng có những thần thành trên không trung.

Thần thành trên không trung lấy những hòn đảo tiên nổi khổng lồ làm nền tảng, dùng dây xích sắt buộc lại, cố định trên Hồng Mông Sơn, để tránh những hòn đảo tiên bay đi mất.

Bây giờ những hung thú đã khai mở linh trí không còn là hung thú nữa, mà là cự thú.

Chúng đã thành lập quốc gia, gọi là Cự Thú Thần Quốc.

Cự Thú Thần Quốc cũng trở thành rào chắn tự nhiên bên ngoài Hồng Mông Sơn, Hồng Quân lão tổ muốn thần không biết quỷ không hay lẻn vào gần Hồng Mông Sơn, e rằng cũng khó.

Một ngày nọ, Phương Minh ra khỏi Hồng Mông Sơn, Tiểu Bạch đã sớm chờ hắn ở chân núi.

Phương Minh vừa mới bước ra khỏi Hồng Mông Sơn, chân sau trời đất đã cuộn trào mây gió, một đám mây lành màu vàng khổng lồ tụ lại, mây lành chìm xuống, biến thành từng khối vàng óng, bay về

phía Phương Minh.

Vãi!

Trời ban công đức!

Phương Minh thấy vậy da mặt co giật, đưa tay ra đón lấy công đức, lấy Bắc Minh Thần Kiếm ra, đem công đức đánh vào trong Bắc Minh Thần Kiếm, nói: "Chẳng lẽ nhân phẩm của ta bùng nổ rồi sao?

Vừa xuất quan, Thiên Đạo đã ban công đức?

Không tệ, không tệ, ban thêm nhiều công đức nữa đi, Bắc Minh Thần Kiếm của ta sẽ trở thành công đức chí bảo, sau này giết người cướp của cũng không dính nhân quả..." Thực ra, đây là do Thiên Đạo cảm ứng được Phương Minh đã cứu vớt Hung Thú nhất tộc, khiến Hung Thú nhất tộc xây dựng được nền văn minh của mình, cũng khiến Hồng Hoang không bị cuộc đại chiến giữa Tiên Thiên tam tộc và Hung Thú nhất tộc đánh cho tan nát, nên ban công đức thưởng cho Phương Minh.

"Ặc?

Sự vô sỉ của tiểu chủ nhân chẳng thay đổi chút nào..." Thú Hoàng Thần Nghịch nghe thấy da mặt co giật dữ dội, trong lòng thầm phỉ báng, nhưng vẫn tiến lên đón Phương Minh, miệng ngọt ngào nói: "Chúc mừng tiểu chủ nhân xuất quan, tu vi lại tiến thêm một bước." Phương Minh cười ha hả nói: "Đồng hỷ, đồng hỷ, cũng chúc mừng ngươi đã trở thành vua một nước!" "Đâu có, đâu có, ta dù là vua một nước, cũng là linh sủng của tiểu chủ nhân!" Thú Hoàng Thần Nghịch biết rõ sự kinh khủng của chín vị tồn tại trên Hồng Mông Sơn, vì vậy dù bây giờ đã là Thú Hoàng, trước mặt Phương Minh cũng không dám tỏ ra kiêu ngạo.

Tứ đại hung thú bên cạnh thấy vậy da mặt co giật dữ dội, không

biết tại sao Thú Hoàng Thần Nghịch lại sợ Phương Minh đến vậy.

Tiếp theo, đích thân Thú Hoàng Thần Nghịch và tứ đại hung thú dẫn Phương Minh đi tham quan quốc gia mà chúng đã xây dựng, từ thần thành trên trời đến thành trì dưới đất, Phương Minh tham quan một lượt.

Thú Hoàng Thần Nghịch còn đặc biệt chuẩn bị một hòn đảo tiên nổi cho Phương Minh, tên là "Thánh Sư Cung".

Thú Hoàng Thần Nghịch lại thông báo cho toàn bộ Cự Thú quốc độ, phong Phương Minh làm Thánh Sư của Cự Thú Thần Quốc, địa vị còn trên cả Thú Hoàng Thần Nghịch.

Ngay sau đó, Thú Hoàng Thần Nghịch liền dẫn Phương Minh đi tham quan thần ma đại quân của Cự Thú quốc độ.

Trên giáo trường, thần ma đại quân lẫm liệt xếp hàng chỉnh tề, mỗi một con cự thú thân thể khổng lồ vô cùng, cơ bắp cuồn cuộn, thân khoác thần giáp, khí thế ngút trời.

Hung Thú nhất tộc vốn dĩ nhục thân cường đại vô cùng, linh trí thấp, bây giờ đã khai mở linh trí, biết tu luyện, thực lực càng vượt xa trước kia.

Chỉ riêng thực lực của đội quân thần ma này, đã đủ để nghiền ép bất kỳ tộc nào trong Tiên Thiên tam tộc.

Chỉ là Phương Minh không có quyết tâm xưng bá Hồng Hoang, nếu một ngày nào đó Phương Minh muốn xưng bá Hồng Hoang, đội quân thần ma này chính là vốn liếng của hắn.

Nhìn đội quân thần ma này, trong lòng Phương Minh dâng trào cảm xúc, không khỏi cất cao giọng hát: "Khói lang, giang sơn bắc vọng, long kỳ cuốn, ngựa hí dài, kiếm khí như sương..." Nghe khúc hát này, các cự thú thần ma cũng cảm thấy hào khí dâng trào, chỉ cảm

thấy một luồng hào khí cuộn trào trong lồng ngực, ai nấy đều kích động mặt đỏ tai hồng, cũng không nhịn được mà hát theo Phương Minh.

"Khói lang, giang sơn bắc vọng, long kỳ cuốn, ngựa hí dài..." Gần Hồng Mông Sơn vang vọng tiếng hát hào hùng, âm thanh vang trời, vang dội khắp đại lục Hồng Hoang.

Lúc này, trên trời mây gió cuộn trào, lại có một đám mây lành khổng lồ bay tới, giống như lần trước, trên mây lành lại chìm xuống từng khối công đức màu vàng, trong đó chín thành công đức bay về phía Phương Minh, một thành công đức bay về phía thần ma đại quân của cự thú.

Thì ra một khúc hát của Phương Minh đã vô tình bổ sung cho Âm Luật Đại Đạo, Thiên Đạo cảm ứng, ban công đức thưởng cho Phương Minh.

Vãi!

Lại có công đức?

Nhân phẩm của ta tốt đến vậy sao?

Hát một bài cũng được thưởng công đức?

Da mặt Phương Minh co giật dữ dội, đưa tay đón lấy công đức, tiếp tục đánh vào Bắc Minh Thần Kiếm...

Sau khi kiểm duyệt xong thần ma đại quân của Cự Thú nhất tộc, Phương Minh liền rời khỏi Hồng Mông Sơn, đi đến tổ địa của Phượng Hoàng nhất tộc.

Chuyến đi này có hai mục đích, mục đích thứ nhất là thực hiện lời hứa năm xưa, cầu hôn Trưởng công chúa của Phượng Hoàng tộc làm vợ; mục đích thứ hai là đến Phượng Hoàng nhất tộc tìm Bất Tử Thần Hỏa.

Đương nhiên, chuyện Bất Tử Thần Hỏa là do Cửu sư phó nói cho hắn biết.

Từ Cửu sư phó, hắn biết được, Đại Đạo ba nghìn, thai nghén ba nghìn đạo hỏa, trong đó có năm mươi loại đạo hỏa độn nhập thế giới Hồng Hoang, mỗi một loại đạo hỏa đều có uy năng không thể tưởng tượng được.

Chương 25

Cửu sư phó có hai loại đạo hỏa, một loại tên là Hỗn Độn Hỏa, một loại tên là Cửu U Phần Tâm Diễm.

Hỗn Độn Hỏa có thể đốt mọi vật chất thành trạng thái hỗn độn, vô cùng bá đạo; chỉ là loại hỏa diễm này quá bá đạo, Phương Minh hiện tại không thể khống chế được, vì vậy Cửu sư phó chưa truyền cho hắn.

Cửu U Phần Tâm Diễm là một loại tâm hỏa, gieo vào trong cơ thể người, chỉ cần đạo tâm của người đó dao động, Cửu U Phần Tâm Diễm sẽ thiêu đốt đạo tâm, thiêu đốt nhục thân của họ.

Lần trước, Phương Minh đối phó với Hồng Quân lão tổ, chính là dùng Cửu U Phần Tâm Diễm.

Bất Tử Thần Hỏa của Phượng Hoàng nhất tộc lại là một loại đạo hỏa khác, tương truyền ngọn lửa này là một loại hỏa diễm vĩnh hằng, có thể cứu chữa vết thương của người khác, bất kể bị thương nặng đến đâu, chỉ cần còn một hơi thở, liền có thể hồi phục như cũ, có thể thấy sự bá đạo của ngọn lửa này.

Cũng tức là, sở hữu ngọn lửa này, gần như có thể bất tử bất diệt!

Phương Minh ra khỏi Hồng Mông Sơn, bay một mạch về phía tổ địa của Phượng Hoàng tộc.

Chỉ là đại lục Hồng Hoang thực sự quá lớn, nhìn không thấy bờ, dù với cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ của Phương Minh, đến được tổ địa của Phượng Hoàng tộc, e rằng cũng phải mất mấy chục vạn năm.

Phương Minh bay đến mức sắp nôn, điều này càng làm hắn quyết

tâm phải tìm một con tọa kỵ.

Chỉ là tọa kỵ cũng không thể tìm bừa, Phương Minh cảm thấy mình đẹp trai ngời ngời, đương nhiên phải tìm một con tọa kỵ thật ngầu mới hợp với hình tượng của mình.

Một ngày nọ, Phương Minh đang đi, đột nhiên nghe thấy phía trước có tiếng đánh nhau truyền đến, bay lại gần xem, thì ra là ba con kỳ lân đang vây công một con kim kỳ lân.

Con kim kỳ lân kia sắp không chống đỡ nổi, bị ba con kia đánh cho toàn thân đầy vết thương.

Ây da!

Nhìn tướng mạo của con kim kỳ lân này, không tệ!

Rất hợp làm tọa kỵ cho ta!

Phương Minh nảy ra ý định thu nhận tọa kỵ, bay lên phía trước, hét lớn: "Dừng tay!" Ba con kỳ lân còn lại quay đầu nhìn Phương Minh, một trong số đó giận dữ nói: "Kẻ nào?

Dám quản chuyện nội bộ của Kỳ Lân nhất tộc ta?" "Hừ, chuyện của Kỳ Lân nhất tộc ta, tốt nhất ngươi nên ít quản, nếu không đừng trách ta không khách khí!" Một con kỳ lân khác uy hiếp.

"Hừ, tiểu tử thối, chuyện của Kỳ Lân nhất tộc ta, cũng là một kẻ ngoại nhân như ngươi có thể nhúng tay vào sao?

Đúng là không biết chữ chết viết thế nào!" Con kỳ lân cuối cùng cũng lên tiếng uy hiếp.

Đại lục Hồng Hoang hiện nay, Hung Thú nhất tộc ẩn náu không ra, chính là thiên hạ của Tiên Thiên tam tộc.

Long tộc thống lĩnh loài có vảy, xưng bá tứ hải; Phượng Hoàng nhất tộc quản lý loài chim, là con cưng của bầu trời; Kỳ Lân nhất tộc

cai quản loài đi thú, hoành hành trên đại lục Hồng Hoang.

Vì vậy ba con kỳ lân thấy Phương Minh không phải người của Tiên Thiên tam tộc, liền sinh lòng khinh thường, lời nói cao ngạo, đầy vẻ uy hiếp.

Phương Minh nhìn ba con kỳ lân với vẻ mặt đầy ý trêu chọc, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người kim kỳ lân, cười nói: "Ta đang thiếu một con tọa kỵ, nếu ngươi nguyện ý làm tọa kỵ của ta, ta sẽ ra tay cứu ngươi một mạng, thế nào?" Ánh mắt kim kỳ lân lấp lóe, cắn răng nói: "Được, chỉ cần tiền bối nguyện ý cứu ta, ta sẽ làm tọa kỵ cho tiền bối!" Một trong ba con kỳ lân nghe vậy, lập tức nổi giận, trầm giọng quát: "Kim Lục, ngươi thật là mất mặt, người của Kỳ Lân nhất tộc ta, sao có thể làm tọa kỵ cho người khác, thật không xứng là người của Kỳ Lân nhất tộc ta!" Một con kỳ lân khác giận dữ nhìn Phương Minh, trầm giọng quát: "Tiểu tử thối, dám bảo người của Kỳ Lân nhất tộc ta làm tọa kỵ cho ngươi, nếu đã như vậy, thì đừng trách ta không khách khí!" Nói rồi, con kỳ lân đó gầm lên một tiếng, toàn thân lửa cháy hừng hực, nhe nanh múa vuốt lao về phía Phương Minh.

"Sắp biết chữ chết viết thế nào rồi!" Nụ cười trên mặt Phương Minh càng thêm rạng rỡ, chụm tay thành kiếm, nhẹ nhàng chỉ một cái, một đạo kiếm khí bay ra, trực tiếp xuyên qua đầu con kỳ lân đó, không chỉ vậy, nguyên thần cũng bị xuyên thủng trong nháy mắt, sinh mệnh lực lập tức biến mất.

"Bịch..." Thi thể con kỳ lân đó rơi xuống đất, đập mặt đất thành một cái hố lớn.

Hai con kỳ lân còn lại thấy vậy thì kinh ngạc, sau đó là đại nộ.

Một trong hai con gầm lên một tiếng, trên người lam quang lượn lờ, một con sông lớn từ dưới bốn vó nó bay ra, mênh mông cuồn cuộn, chảy không ngừng, ập về phía Phương Minh.

Phương Minh nhướng mày, đưa tay ra một chưởng đánh tới.

Không có chiêu thức hoa mỹ, pháp lực mênh mông tuôn ra, như sóng lớn, ập về phía con kỳ lân đó.

Trong chốc lát, sông lớn chảy ngược, sau đó ầm ầm sụp đổ, dị tượng biến mất, con kỳ lân đó cũng bị pháp lực mênh mông của Phương Minh trực tiếp đè bẹp xuống đất, đập mặt đất thành một cái hố lớn, bốn vó giãy giụa, cuối cùng không còn động đậy.

Phương Minh chỉ trong nháy mắt đã giết chết hai con kỳ lân.

Con kỳ lân còn lại lúc này mới biết sợ, kinh hãi nhìn Phương Minh, nói: "Vãn bối có mắt không tròng, mạo phạm tiền bối, xin tiền bối tha mạng..." Nụ cười trên khóe miệng Phương Minh càng thêm rạng rỡ, nhìn con kỳ lân với vẻ mặt vô hại, cười nói: "Vừa nãy không phải lợi hại lắm sao?

Bây giờ sao lại thành một tên nhát gan rồi?" Da mặt con kỳ lân đó co giật dữ dội, sâu trong đáy mắt lóe lên một tia lạnh lẽo, nhưng bề ngoài lại nịnh nọt nói: "Vãn bối có mắt không tròng, mạo phạm tiền bối, xin tiền bối tha mạng, như vậy đi, ta nguyện ý làm tọa kỵ của tiền bối!" Phương Minh nhìn con kỳ lân đó, rồi lại nhìn con kim kỳ lân kia, lắc đầu nói: "Tướng mạo ngươi không bằng nó, ta muốn nó làm tọa kỵ của ta!" Con kim kỳ lân kia nghe vậy, lập tức phấn chấn, ngẩng cao đầu, lỗ mũi hếch lên trời, trông thật hùng dũng hiên ngang, chỉ là toàn thân đầy vết thương, tạo thành một sự tương phản rõ rệt, trông có chút hài hước.

Con kỳ lân kia là một con mặc kỳ lân, thấy bộ dạng của kim kỳ lân, lập tức tức điên lên, đột nhiên hét lớn một tiếng, nhe nanh múa vuốt lao về phía Phương Minh.

"Hừ, nghiệt súc dám cắn người!" Phương Minh hừ lạnh một tiếng, đưa tay chỉ một cái, một đạo kiếm quang xông ra, từ miệng mặc

kỳ lân đi vào, rồi từ sau gáy nó xông ra, kiếm khí thế không giảm, đánh sập một ngọn núi lớn sau lưng nó.

Mặc kỳ lân ầm một tiếng ngã xuống đất, miệng phun máu tươi, thở hổn hển nói: "Giết tộc nhân của Kỳ Lân nhất tộc ta, lão tổ nhà ta sẽ không tha cho ngươi đâu..." Nói rồi, mặc kỳ lân hồn phi phách tán, thân tử đạo tiêu.

Phương Minh đảo mắt, lẩm bẩm: "Phì, Thủy Kỳ Lân gặp ta còn như cháu trai, trông mong nó báo thù cho ngươi, đợi kiếp sau đi!" Kim kỳ lân nghe thấy mặt mày co giật không ngừng, vội vàng chạy đến trước mặt Phương Minh, tách ra một luồng thần hồn, đưa cho Phương Minh, nói: "Lão gia, xin ngài nhận lấy!" Vạn vật sinh linh đều có tam hồn thất phách, trong đó tam hồn là thiên hồn, địa hồn và mệnh hồn.

Mệnh hồn là mệnh mạch của sinh linh, tọa kỵ thông thường phải tách ra mệnh hồn đưa cho chủ nhân, biểu thị nguyện ý thần phục, như vậy, tính mạng của tọa kỵ sẽ nằm trong tay chủ nhân.

Chủ nhân có thể tùy thời diệt sát tọa kỵ!

Chương 26

Đó cũng là lý do vì sao nhiều yêu thú thà chết cũng không nguyện ý làm tọa kỵ cho người khác, làm tọa kỵ, có nghĩa là mất đi tự do!

Phương Minh cười tủm tỉm nhìn kim kỳ lân, xua tay nói: "Không cần đâu, ta đoán ngươi cũng không dám phản bội ta, nếu không ta có thủ đoạn tìm ra ngươi, khiến ngươi sống không bằng chết!" Kim kỳ lân run rẩy, thu hồi thần hồn, vội vàng nói: "Không dám, không dám..." Phương Minh lật tay, lấy ra một viên đan dược, cười nói: "Ngươi bị thương không nhẹ, uống viên đan dược này đi, vết thương của ngươi sẽ nhanh chóng lành lại, cũng tiện cho lão gia ta lên đường!" Kim kỳ lân mừng rỡ, nhận lấy đan dược, một ngụm nuốt xuống.

Quả nhiên như Phương Minh nói, vết thương trên người nó lại lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Kim kỳ lân vui mừng khôn xiết, vội vàng nằm rạp xuống đất, hân hoan nói: "Đa tạ lão gia ban linh đan, lão gia muốn đi đâu?

Chúng ta xuất phát thôi!" Đánh một gậy, cho một quả táo ngọt!

Đây là đạo ngự nhân, cũng thích hợp để ngự thú!

Phương Minh ngồi trên lưng kim kỳ lân, cười nói: "Đi thôi, đến tổ địa của Phượng Hoàng tộc!" "Đi đến tổ địa của Phượng Hoàng tộc à?

Chỗ đó ta quen thuộc, ở Nam phương thập vạn hỏa sơn..." Kim kỳ lân tung bốn vó, cưỡi mây lành, chở Phương Minh một mạch bay về phía nam.

Phương Minh cuối cùng cũng thực hiện được tâm nguyện thu tọa kỵ, tâm tình rất tốt, không khỏi hỏi: "Đúng rồi, cùng là người của Kỳ

Lân nhất tộc, tại sao chúng lại truy sát ngươi?" Kim kỳ lân cười gượng, ngượng ngùng nói: "Đều là do ta ăn nhiều quá gây họa, ta vốn là kỳ lân gác cổng ở nơi lão tổ Kỳ Lân của ta sinh ra, uy phong lẫm liệt, được người người tôn kính, nhưng do ta nhất thời tham lam, giám thủ tự đạo, ăn trộm vỏ trứng của lão tổ Kỳ Lân, kết quả bị phát hiện, bị truy sát, may mắn gặp được chủ nhân, nếu không ta chết chắc rồi!" Kim kỳ lân quả thật là một kẻ ham ăn, lại ăn cả vỏ trứng của Thủy Kỳ Lân!

Phương Minh nghe xong trán vạch ba đường hắc tuyến, hồi lâu không nói nên lời.

Kim kỳ lân chở Phương Minh một mạch phi nước đại, tốc độ cực nhanh, cũng đỡ cho Phương Minh không ít việc.

Lúc rảnh rỗi, Phương Minh liền tu luyện, hoặc là gặp bảo vật thì đào bảo vật, ngày tháng trôi qua cũng khá vui vẻ.

Một ngày nọ, Phương Minh phát hiện ra một trong tiên thiên thập đại linh căn là Ngộ Đạo Trà, không khỏi vui mừng khôn xiết.

Kim kỳ lân đang uống nước bên sông, đột nhiên kim kỳ lân chạy như bay, kinh hô: "Lão gia, ta... ta bị nóng trong người..." Nói rồi, miệng, mắt, mũi đều phun ra lưỡi lửa dài cả trượng.

Nóng trong người?

Chỉ là nóng trong người mà có thể thành ra thế này sao?

Miệng, mắt, mũi đều phun lửa?

Phương Minh thu Ngộ Đạo Trà, một trận im lặng.

Ngay sau đó, cây cỏ xung quanh kim kỳ lân mọc lên như nấm, trong chớp mắt đã xuất hiện một khu rừng khổng lồ.

Không chỉ vậy, lại nghe tiếng nước chảy ào ào, một con sông lớn

mênh mông sinh ra, nâng kim kỳ lân bay lên trời. 6.

Vùng đất đang đứng ầm ầm chuyển động, nhổ đất mà lên, trong chớp mắt đã vươn lên mây xanh, trở thành một ngọn núi cao không thể trèo tới.

"...Ngũ hành chi lực!" Phương Minh trợn mắt há mồm, dần dần ánh mắt sáng lên.

Kỳ Lân nhất tộc, thông thường đều là kỳ lân đơn thuộc tính, chỉ có Thủy Kỳ Lân mới có thể khống chế Ngũ hành chi lực.

Chắc chắn là do kim kỳ lân ăn trộm vỏ trứng của Thủy Kỳ Lân, ngộ đả ngộ chàng, nên mới có được năng lực khống chế ngũ hành.

Điều này khiến Phương Minh vừa dở khóc dở cười, lại vừa có chút kinh hỉ.

Nhặt được bảo rồi!

Kỳ lân thuộc tính ngũ hành, cực kỳ hiếm thấy.

Phương Minh thu được một con kim kỳ lân thuộc tính ngũ hành làm tọa kỵ, cũng là một niềm vui bất ngờ.

Chỉ là kim kỳ lân hiện tại chưa thể khống chế Ngũ hành chi lực một cách thuần thục, trên đường đi Phương Minh đều chỉ điểm cho kim kỳ lân, đến khi đến tổ địa của Phượng Hoàng tộc, kim kỳ lân đã khống chế Ngũ hành chi lực một cách thông thạo.

Tổ địa của Phượng Hoàng tộc, Nam phương thập vạn bất tử hỏa sơn.

Nhìn ra xa, khói đen cuồn cuộn, lửa cháy ngút trời, đốt cả bầu trời đến biến dạng.

Trong môi trường như vậy, thực vật thông thường đều khó sinh trưởng, nhưng lại có một loại linh căn lại mọc rất tốt.

Hỏa ngô đồng!

Hỏa ngô đồng lấy lửa làm dưỡng chất, cây cao vô cùng, tán lá che trời, lá ngô đồng màu đỏ rực như lửa cháy hừng hực, nhìn từ xa, cực kỳ hùng vĩ.

Tộc nhân của Phượng Hoàng nhất tộc sống trên cây hỏa ngô đồng.

Phương Minh cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, không khỏi tấm tắc khen ngợi.

"Tổ địa của Phượng Hoàng tộc, người ngoài không được tự ý vào!" Lúc này, một con hỏa phượng khổng lồ bay ra, lắc mình một cái, hóa thành một công tử ca tuấn tú, lớn tiếng nói.

Chương 27

Phương Minh cười tủm tỉm nhìn thanh niên Phượng Hoàng tộc kia, cười nói: "Ta là Phương Minh, đặc biệt đến tổ địa của Phượng Hoàng tộc cầu hôn Trưởng công chúa!" Phượng Huyễn là nữ thần được công nhận của Phượng Hoàng nhất tộc, đương nhiên cũng là nữ thần trong mắt thanh niên Phượng Hoàng tộc trước mặt.

Thanh niên Phượng Hoàng tộc kia nghe vậy, lập tức có chút tức giận, trên dưới đánh giá Phương Minh, thấy Phương Minh phong trần mệt mỏi, đạo bào cũng bình thường, không khỏi trầm giọng nói: "Hừ, cũng không soi nước tiểu mà xem lại mình đi, cầu hôn Trưởng công chúa của Phượng Hoàng tộc ta, đúng là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, mau cút đi cho ta, tổ địa của Phượng Hoàng tộc ta không phải là nơi ai cũng có thể giương oai!" Nụ cười trên khóe miệng Phương Minh mở rộng, cười tủm tỉm nói: "Tiểu tử, ta nể mặt Trưởng công chúa, ta tha cho ngươi một lần, nếu còn dám ăn nói hàm hồ, đừng trách ta không khách khí!" Thanh niên Phượng Hoàng tộc kia nghe vậy, lập tức bật cười, ánh mắt đầy vẻ khinh thường, cười ha hả nói: "Đánh ta à?

Nhìn cho rõ đi, đây là tổ địa của Phượng Hoàng tộc, không phải là nơi ngươi có thể giương oai, ngươi dám động vào ta thử xem?" Nói rồi, thiếu niên Phượng Hoàng tộc đi đến gần Phương Minh, vẻ mặt miệt thị.

Các tộc nhân Phượng Hoàng tộc khác cũng đi tới, vẻ mặt đầy khinh thường.

"Ầm..." Lời của thiếu niên Phượng Hoàng tộc kia vừa dứt, Phương Minh liền vung tay áo, một phát đánh bay thiếu niên Phượng

Hoàng tộc kia.

Thiếu niên Phượng Hoàng tộc đó đâm sập một ngọn núi lớn, từ trong đống đá vụn bò ra, miệng ho ra máu, mặt đầy kinh hãi và tức giận nhìn Phương Minh, giận dữ nói: "...Ngươi dám đánh ta, ta..." Mấy tộc nhân Phượng Hoàng tộc khác cũng nhìn với vẻ mặt ngơ ngác, có chút không dám tin vào mắt mình.

Tình huống gì thế này?

Đây là tổ địa của Phượng Hoàng tộc, Phương Minh thật sự dám động thủ ở đây, chuyện mà có nằm mơ cũng không nghĩ tới!

Nhưng chuyện như vậy lại thực sự xảy ra ngay trước mắt họ!

Phải biết rằng, bây giờ là thiên hạ của Tiên Thiên tam tộc, Phượng Hoàng nhất tộc mạnh mẽ, tự nhiên không cần phải nói, người dám chọc giận Phượng Hoàng nhất tộc, ít lại càng ít, càng không cần phải nói đến việc đánh người ngay trước cửa nhà người ta ở tổ địa của Phượng Hoàng tộc!

Kim kỳ lân cũng không ngờ lão gia nhà mình lại ngầu như vậy, đánh người ngay tại tổ địa của Phượng Hoàng tộc!

Kim kỳ lân nuốt nước bọt, hai chân run rẩy, nhỏ giọng hỏi: "Lão gia, chúng ta có cần chạy không?" Phương Minh mặt đầy hắc tuyến, gõ mạnh vào đầu kim kỳ lân, giận dữ nói: "Chạy cái đầu ngươi, theo lão gia ta, phải cứng rắn lên!" Mặt kim kỳ lân lập tức khổ như mướp đắng, một đôi mắt to như chuông đồng trợn tròn, nhìn chằm chằm vào những người còn lại của Phượng Hoàng nhất tộc, vẻ mặt bi tráng, nhìn bộ dạng đó, giống như sắp chết đến nơi.

Thực ra, kim kỳ lân cũng nghĩ như vậy.

Phương Minh làm bị thương người của Phượng Hoàng tộc ngay tại tổ địa của họ, Phượng Hoàng nhất tộc sao có thể tha cho hắn?

Phải biết rằng, Phượng Hoàng nhất tộc cao thủ như mây, Chuẩn Thánh có hơn mười người, Nguyên Phượng lại là cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong, Phương Minh có lợi hại đến đâu, e rằng cũng khó thoát một kiếp.

Phương Minh lại không hề có vẻ gì là đại nạn sắp đến, nhìn thanh niên Phượng Hoàng nhất tộc kia, trầm giọng nói: "Hừ, nếu không phải nể mặt Trưởng công chúa, ngươi đã chết rồi!" "Tìm chết!" Thanh niên Phượng Hoàng nhất tộc đại nộ, lắc mình một cái, hóa thành một con hỏa phượng, bay vút lên trời, sau đó lao xuống, bổ về phía Phương Minh.

"Hừ, dám đánh người của Phượng Hoàng nhất tộc ta, tìm chết!" "Hừ, dám giương oai ở tổ địa của Phượng Hoàng tộc ta, ta thấy ngươi sống ngán rồi!" 7.

Các tộc nhân Phượng Hoàng tộc khác hoàn hồn, cũng đồng loạt nổi giận, toàn thân cháy hừng hực lửa, mang theo đầy tức giận, xông về phía Phương Minh.

Kim kỳ lân thấy vậy da đầu tê dại, cố gắng kiềm chế ý muốn quay đầu bỏ chạy.

"Ầm ầm ầm ầm..." Giây tiếp theo, Phương Minh động thủ, không có động tác hoa mỹ, chỉ đơn giản là một quyền một chưởng đánh ra, những tộc nhân Phượng Hoàng tộc kia đều bị đánh bay ra ngoài, hộc máu không ngừng.

Đương nhiên, đó là do Phương Minh cố ý nương tay!

Kim kỳ lân nhìn mà trợn mắt há mồm, da mặt co giật nói: "Lão gia thật mạnh!" "Kẻ nào dám giương oai ở tổ địa của Phượng Hoàng tộc ta!" Lúc này, một giọng nói trầm hậu vang lên, âm thanh vang dội, như sấm sét nổ vang.

Nghe thấy âm thanh, nụ cười trên mặt kim kỳ lân cứng đờ, sắc mặt khổ sở, kinh hãi nói: "Lão gia, là tộc trưởng Nguyên Phượng của Phượng Hoàng tộc, chúng ta mau chạy đi!" "Ha ha ha, tiểu tử, lão tổ tông của Phượng Hoàng nhất tộc ta đến rồi, ngươi chết chắc rồi!" 8.

Những tộc nhân Phượng Hoàng tộc bị Phương Minh đánh ngã nghe thấy âm thanh, lập tức vui mừng khôn xiết, đồng loạt cười lớn nói.

Phương Minh lại không có một chút giác ngộ nào là đại nạn sắp đến, bình tĩnh ngồi trên lưng kim kỳ lân, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhạt, khiến người ta nhìn mà thấy ngứa răng.

Dù sao thì kim kỳ lân nhìn thấy xong, không ngừng nhếch miệng. 9.

Một luồng khí nóng ập vào mặt, khoảnh khắc sau, một mỹ phụ đoan trang xuất hiện trước mặt Phương Minh, mỹ phụ đầu đội phượng quan, thân khoác hà y, mày như núi xa, mắt phượng sắc bén, chính là tộc trưởng của Phượng Hoàng tộc, Nguyên Phượng.

Sau lưng Nguyên Phượng, có hai hán tử khôi ngô.

Nhìn thấy hai hán tử khôi ngô đó, sắc mặt kim kỳ lân càng thêm khổ sở, lẩm bẩm: "Xong rồi, sao Long Vương và lão tổ tông cũng ở đây..." Hai hán tử khôi ngô đó, chính là Long Vương và Thủy Kỳ Lân.

"Phương Minh!" Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân ba người nhìn thấy Phương Minh, vốn mặt đầy tức giận, ngay sau đó lại biến thành vẻ kinh ngạc và không thể tin được.

Sắc mặt ba người khác nhau.

Trên mặt Nguyên Phượng hiện ra nụ cười, chắp tay với Phương Minh nói: "Không biết Phương Minh đạo hữu đại giá quang lâm, ta có thất lễ không ra đón, xin đạo hữu thứ tội!" Nói đến đây, Nguyên

Phượng quay đầu nhìn những tộc nhân Phượng Hoàng tộc bị thương, sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng nói: "Chắc chắn là mấy tên không biết sống chết này đã va chạm với Phương Minh đạo hữu, không mau cút lại đây xin lỗi Phương Minh đạo hữu?" Vãi!

Tình huống gì thế này?

Rõ ràng hắn đánh ta, lại bắt ta xin lỗi!

Mấy tộc nhân Phượng Hoàng tộc bị thương mặt mày ngơ ngác, tưởng tai mình có vấn đề, nhất thời sững sờ tại chỗ, không biết phải làm sao.

Nụ cười trên mặt Nguyên Phượng hơi lạnh, trầm giọng nói: "Ta bảo các ngươi xin lỗi Phương Minh đạo hữu, chẳng lẽ tai điếc rồi sao?

Không nghe thấy à?" Lần này mấy tộc nhân Phượng Hoàng tộc bị thương nghe rất rõ, thấy Nguyên Phượng không giống đang đùa, vội vàng vừa lăn vừa bò chạy đến trước mặt Phương Minh, chắp tay nói: "Chúng ta có mắt không tròng, mạo phạm tiền bối, xin tiền bối đại nhân có đại lượng, tha thứ cho chúng ta!" Phương Minh xua tay, cười nói: "Không sao, không sao!" Mấy người như trút được gánh nặng, cúi người lui xuống.

Năm đó khi Tiên Thiên tam tộc chinh phạt Hung Thú nhất tộc, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân đều từng chịu thiệt dưới tay Phương Minh, chỉ là vì lúc đó Phương Minh đã nương tay, Nguyên Phượng chỉ bị Vạn Hỏa Phi Nha đuổi chạy một vòng thôi, cũng không chịu thiệt hại lớn.

Chương 28

Mặc dù Phương Minh vừa mới làm bị thương mấy tộc nhân Phượng Hoàng tộc, nhưng cũng không cần thiết vì thế mà đắc tội với một cao thủ Chuẩn Thánh kỳ như Phương Minh, vì vậy Nguyên Phượng chọn cách dĩ hòa vi quý, kết giao với Phương Minh.

Nguyên Phượng có thể kết giao, nhưng Long Vương và Thủy Kỳ Lân thì không.

Long Vương lúc đó bị Phương Minh chém đứt một sừng, mất hết mặt mũi, cũng trở thành vết nhơ trong đời rồng.

Long Vương thề, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ đòi lại công đạo từ Phương Minh.

Thủy Kỳ Lân còn thảm hơn, sau khi ăn Nhất Tả Thiên Lý Đan của Phương Minh, đúng là tiêu chảy cả ngàn dặm, đi đến rã rời.

Cảnh tượng phân bay đầy trời lúc đó, Thủy Kỳ Lân đều cảm thấy không có chỗ chui, thật là mất mặt đến nhà bà ngoại, Thủy Kỳ Lân cũng vì thế mà có biệt danh "Thỉ Kỳ Lân", trở thành trò cười của cả đại lục Hồng Hoang.

Huống chi, bây giờ Phương Minh đang cưỡi một con kỳ lân làm tọa kỵ.

Hiện nay Tiên Thiên tam tộc đang ở thời kỳ đỉnh cao, Kỳ Lân nhất tộc trong Tiên Thiên tam tộc, thống lĩnh loài đi thú, thực lực hùng mạnh, thần ma nào dám chọc giận.

Phương Minh lại lấy kỳ lân làm tọa kỵ, xuất hiện trước mặt y, không phải là đang tát vào mặt Kỳ Lân nhất tộc, tát vào mặt lão tổ tông của Kỳ Lân tộc sao?

Thủy Kỳ Lân sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm vào con kim kỳ lân dưới trướng Phương Minh, mặt già nua sắt lại không nói gì.

Da mặt kim kỳ lân co giật dữ dội, cười gượng nói: "Kim Lục ra mắt lão tổ tông!" Mặt già của Thủy Kỳ Lân đen như đít nồi, trầm giọng nói: "Kim Lục, ngươi càng ngày càng mất mặt, lại đi làm tọa kỵ cho người khác!" Sắc mặt kim kỳ lân khổ sở, cúi đầu xuống, không biết nên trả lời Thủy Kỳ Lân thế nào.

Phương Minh nhìn Thủy Kỳ Lân với vẻ mặt đầy ý trêu chọc, khinh thường nói: "Thỉ Kỳ Lân, ngươi cũng quá không biết xấu hổ rồi phải không?

Kỳ Lân nhất tộc phái người truy sát Kim Lục, ta cứu Kim Lục, Kim Lục cảm niệm ân tình của ta, làm tọa kỵ cho ta, ngươi có tư cách gì ở đây chỉ trỏ?" Lúc nói chuyện, Phương Minh cố ý nhấn mạnh chữ "Thỉ", ý đồ châm dầu vào lửa rõ ràng đến cực điểm.

Những người bên cạnh biết điển cố Thỉ Kỳ Lân cười mà không dám cười, ai nấy đều nín đến đỏ mặt, nhịn rất khổ sở.

Thủy Kỳ Lân nghe thấy mặt già xám xịt, âm trầm đến cực điểm, trầm giọng nói: "Phương Minh, đây là chuyện nội bộ của Kỳ Lân nhất tộc ta, liên quan gì đến ngươi?" Phương Minh xắn tay áo, một bộ dạng tùy thời đều muốn đánh nhau, châm biếm nói: "Lúc Kỳ Lân nhất tộc truy sát Tiểu Lục, Tiểu Lục đã không còn quan hệ gì với Kỳ Lân nhất tộc rồi!

Bây giờ nó là tọa kỵ của ta, không liên quan đến ta sao?

Người nên ngậm miệng lại là ngươi mới đúng!" Kẻ thù gặp nhau, đặc biệt đỏ mắt, lời nói không hợp, nửa câu cũng nhiều.

Thủy Kỳ Lân bị mấy câu của Phương Minh nói cho mặt đỏ tía tai, không khỏi nổi trận lôi đình, quát: "Tìm chết!" Nói rồi, Thủy Kỳ Lân

liền muốn xông lên đánh với Phương Minh một trận.

Lúc này, Phương Minh lật tay, hiện ra mấy viên đan dược.

Nhìn thấy mấy viên đan dược đó, đồng tử Thủy Kỳ Lân co rút dữ dội, lập tức chùn bước, khí thế đang bùng nổ trong nháy mắt biến mất không còn dấu vết, thân hình lóe lên, trốn sau lưng Long Vương.

Long Vương thấy vậy, lập tức kinh hãi, suýt nữa chửi ầm lên, vội vàng thân hình lóe lên, trốn ra xa.

Đùa à!

Mấy viên đan dược trong tay Phương Minh không phải là đan dược bình thường, mà là Nhất Tả Thiên Lý Đan đã khiến một tồn tại như Thủy Kỳ Lân phải chịu thiệt lớn.

Tu vi của Long Vương và Thủy Kỳ Lân tương đương nhau, kẻ tám lạng người nửa cân, lần trước Thủy Kỳ Lân đã trúng chiêu, Long Vương không dám đảm bảo mình không trúng chiêu.

Nếu trúng phải thứ đó!

Thì thật là mất hết mặt mũi, mất mặt đến nhà bà ngoại!

Thủy Kỳ Lân thấy Long Vương tránh ra, cũng kinh hãi thân hình lùi gấp, trốn ra xa, mặt đầy kinh hãi và tức giận nhìn Phương Minh, nổi trận lôi đình nói: "Phương Minh tiểu nhi, có bản lĩnh, chúng ta đấu một trận ra trò, dùng mấy thủ đoạn hạ đẳng này, không phải là bản lĩnh thật sự!" Phương Minh đảo mắt, thu hồi đan dược, lại lấy ra một bức tranh cuộn, treo lên, cười tủm tỉm nhìn Thủy Kỳ Lân, nói: "Thủy Kỳ Lân đạo hữu, được thôi, ta dùng pháp bảo, tổng không phải là thủ đoạn hạ đẳng chứ?" Trên tranh cuộn vẽ một vị thần ma đỉnh thiên lập địa, vị thần ma đó cơ bắp cuồn cuộn, tay cầm một cây búa lớn, chính là Bàn Cổ Khai Thiên Đồ.

Cây búa của Bàn Cổ đại thần trong Bàn Cổ Khai Thiên Đồ hàn

quang lấp lóe, dường như tùy thời đều có thể có ánh búa bay ra, khiến người ta nhìn mà không rét mà run.

Bàn Cổ Khai Thiên Đồ là bảo vật dùng một lần, mỗi lần Phương Minh ra ngoài, Bát sư phó đều sẽ làm cho hắn một bức để phòng thân.

Nhìn thấy Bàn Cổ Khai Thiên Đồ, Long Vương và Thủy Kỳ Lân đều cảm thấy rợn tóc gáy.

Lần trước, Bàn Cổ Khai Thiên Đồ đã chém bay một sừng của Long Vương, nếu không phải Long Vương né nhanh, e rằng cả cái đầu cũng bị chém bay rồi.

Thủy Kỳ Lân không cho rằng nhục thân của mình mạnh hơn Long Vương, không khỏi trong lòng run sợ, kinh hãi và tức giận nói: "Phương Minh, ngươi dựa vào bảo vật, không phải là bản lĩnh, có giỏi thì chúng ta không dùng bảo vật, đấu tay đôi một trận!" Phương Minh đảo mắt, im lặng nói: "Thỉ Kỳ Lân, ngươi có cần mặt mũi không?

Cái này cũng không cho dùng, cái kia cũng không cho dùng, chẳng lẽ đứng yên cho ngươi đánh à?

Não ngươi chắc bị úng nước rồi phải không?" Thủy Kỳ Lân xấu hổ mặt đỏ tai hồng, không thể ở lại đây thêm được nữa, không khỏi hừ lạnh một tiếng, phất tay áo, trầm giọng nói: "Hôm nay Kỳ Lân nhất tộc ta có việc quan trọng, ta xin cáo từ trước, ngày khác ta nhất định sẽ tìm ngươi đấu một trận!" 10.

Nói rồi, Thủy Kỳ Lân hóa thành một luồng sáng, vội vàng độn về phía xa.

Mọi người trong Kỳ Lân nhất tộc vội vàng theo sau Thủy Kỳ Lân.

Mọi người nhìn mà trợn mắt há mồm, hồi lâu không hoàn hồn.

Thủy Kỳ Lân tuy lúc đi có để lại lời nói cứng rắn, nhưng ai cũng

nhìn ra được, Thủy Kỳ Lân đã sợ!

Phải biết rằng, Thủy Kỳ Lân là tộc trưởng của Kỳ Lân nhất tộc, là trùm của loài đi thú, một trong những tồn tại mạnh nhất thế gian hiện nay, nhân vật như vậy, lại sợ, thực sự khiến người ta có chút kinh ngạc.

Chương 29

Phương Minh nhìn về phía Long Vương, cười tủm tỉm nói: "Long Vương đạo hữu, lần trước ta chém một sừng của ngươi, không phải ngươi cũng hận ta sao?

Hay là, chọn ngày không bằng gặp ngày, hay là chúng ta hôm nay ở đây đấu một trận!" Long Vương liếc nhìn Bàn Cổ Khai Thiên Đồ đang treo trên đầu Phương Minh, mặt già co giật dữ dội mấy cái, cười gượng nói: "Phương Minh đạo hữu đùa rồi, ta với Phương Minh đạo hữu không đánh không quen biết, Long tộc ta cũng có việc, hôm nay không ở lại với Phương Minh đạo hữu, cáo từ!" Nói rồi, Long Vương hóa thành một luồng sáng, như chạy trốn mà rời đi.

Các tộc nhân Long tộc còn lại vội vàng theo sau.

Bị người ta chém đứt một sừng, lại không hận, không đánh không quen biết?

Lời này nói ra ai mà tin?

Rõ ràng Long Vương cũng đã sợ, lại không nỡ mất mặt, nên mới nói ra những lời trái lòng như vậy!

Người của Phượng Hoàng nhất tộc nhìn mà trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

Ngay sau đó, tộc nhân của Phượng Hoàng tộc bắt đầu xì xào bàn tán, đoán mò thân phận của Phương Minh.

Năm đó Tiên Thiên tam tộc chinh phạt Hung Thú nhất tộc, không phải tất cả người của Tiên Thiên tam tộc đều tham gia, có một bộ phận tộc nhân ở lại trấn thủ tổ địa của mình, vì vậy có một số người không nhận ra Phương Minh.

“Người này là ai vậy?

Sao lại ngầu thế, dọa chạy cả Long Vương và Thủy Kỳ Lân?” “Không biết à?

Người này chính là chủ nhân của Thú Hoàng Thần Nghịch, bây giờ là Thánh Sư của Cự Thú Thần Quốc, Phương Minh đó, Phương Minh đó, người đó thật sự ngầu lắm!” “Ồ?

Ngầu đến mức nào?

Ta thấy hắn chỉ có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ thôi mà, dường như không lợi hại bằng tộc trưởng Nguyên Phượng của chúng ta!” “Ngươi không biết đâu, Phương Minh tuy tu vi không bằng tộc trưởng Nguyên Phượng, nhưng thân mang trọng bảo đó, lần trước trên chiến trường Hung Thú nhất tộc, dùng bức tranh đó chém đứt một sừng của Long Vương, lại dùng viên đan dược kia, khiến Thủy Kỳ Lân tiêu chảy đến suy kiệt, ngay cả tộc trưởng Nguyên Phượng của chúng ta, cũng suýt nữa bị đuổi đến vô cùng chật vật...” “Vãi, Phương Minh ngầu vậy sao?

Đúng là thần tượng của ta...” Nguyên Phượng cũng thấy vô cùng cạn lời, đối mặt với Phương Minh, dù mạnh mẽ như bà cũng có cảm giác bất lực.

Phương Minh rõ ràng chỉ có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, kém bà một cảnh giới, nhưng lại sở hữu nhiều trọng bảo, đặc biệt là Bàn Cổ Khai Thiên Đồ, khiến bà cảm thấy nguy hiểm cực độ.

Nguyên Phượng bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn Phương Minh, cười nói: “Không biết Phương Minh đạo hữu đến Phượng Hoàng tộc của ta có chuyện gì quan trọng?” Phương Minh thu lại Bàn Cổ Khai Thiên Đồ, cười nói: “Ta đến để thực hiện lời hứa, cưới Phượng Huyễn!” Nụ cười trên mặt Nguyên Phượng cứng lại, có vẻ hơi lúng túng.

Phương Minh nhíu mày, hỏi dò: “Long Vương và Thủy Kỳ Lân đã làm gì?” Nguyên Phượng cười khổ một tiếng, nói: “Không giấu gì đạo hữu, Long Vương và Thủy Kỳ Lân cũng đến cầu hôn thái tử của họ.” Hiện tại trên đại lục Hồng Hoang, Thú Hoàng Thần Nghịch dẫn theo Hung Thú nhất tộc ẩn mình không ra, Tiên Thiên Tam Tộc cùng nhau xưng bá Hồng Hoang, quan hệ ba tộc đang ở trạng thái vi diệu, chưa hoàn toàn xé rách mặt nhau.

Long Vương và Thủy Kỳ Lân đều đích thân đến Phượng Hoàng tộc cầu hôn trưởng công chúa, không gì khác ngoài việc muốn cưới trưởng công chúa, liên hôn với Phượng Hoàng tộc, thành lập liên minh để đối phó với tộc còn lại mà thôi.

Nói trắng ra, đây là một cuộc hôn nhân vì lợi ích chủng tộc!

Vì thế Phương Minh tức giận!

Nhưng bề ngoài hắn lại không hề biểu hiện chút tức giận nào, ngược lại nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ, ngây thơ trong sáng, không một chút tạp niệm, nhưng giọng nói lại lạnh đến thấu xương: “Nguyên Phượng đạo hữu đã đồng ý?” Nguyên Phượng khẽ lắc đầu, nói: “Ta chưa đồng ý!” Theo lý, Nguyên Phượng cũng muốn tranh bá đại lục Hồng Hoang, đáng lẽ nên chọn đồng ý với Kỳ Lân tộc hoặc Long tộc, nhưng không ngờ Nguyên Phượng lại không đồng ý với bên nào, điều này khiến Phương Minh có chút kỳ quái.

Nhưng Phương Minh cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, giọng nói cũng trở lại bình thường, cười nói: “Nguyên Phượng đạo hữu làm đúng lắm!

Hử?

Phượng Huyễn đâu?

Sao không thấy?” Nguyên Phượng khẽ lắc đầu, nói: “Huyễn nhi

mất tích rồi.” “Mất tích?

Sao lại mất tích?” Sắc mặt Phương Minh khẽ biến, có chút lo lắng nói.

Nguyên Phượng nhìn thấy hết, thấy Phương Minh vì Phượng Huyễn mà cảm xúc mất kiểm soát, biết Phương Minh thật lòng với Phượng Huyễn, không khỏi thầm tán thưởng trong lòng, nói: “Không giấu gì Phương Minh đạo hữu, tháng trước, Huyễn nhi đột nhiên mất tích, đến nay không có tin tức gì!” Sắc mặt Phương Minh trở nên ngưng trọng, ánh mắt lóe lên, nói: “Nguyên Phượng đạo hữu, ta có thể ở lại tổ địa Phượng Hoàng tộc vài ngày không?” Nguyên Phượng nheo mắt lại, cười như không cười nói: “Tổ địa Phượng Hoàng tộc của ta rất đặc thù, bị liệt hỏa bao vây, e là Phương Minh đạo hữu ở không quen!” “Ở quen chứ, Nguyên Phượng đạo hữu chẳng lẽ quên rồi sao, ta cũng là dân chuyên chơi lửa đấy!” Mục đích chưa đạt được, Phương Minh sao có thể rời đi, hắn lật tay, một ngọn lửa xuất hiện trong lòng bàn tay, nhảy múa không ngừng.

Không chỉ vậy, ngọn lửa đó còn theo ý hắn dần dần thay đổi hình dạng, lúc thì biến thành một chú chim sẻ vui vẻ, lúc thì biến thành một con thần long, lúc lại thành một con kỳ lân.

Bất luận là chim sẻ, thần long, hay kỳ lân, mỗi một hình thái đều sống động như thật, từ lông vũ, vảy rồng, thậm chí thần thái cũng y như thật, tựa như là thật vậy, rõ ràng trình độ khống hỏa của Phương Minh đã đạt đến một cảnh giới cực kỳ cao thâm.

Đuổi cũng không đi, nếu cứng rắn lại đắc tội với Phương Minh.

Bất đắc dĩ, Nguyên Phượng đành phải đồng ý: “Nếu đã vậy, mời Phương Minh đạo hữu!” “Vậy đa tạ Nguyên Phượng đạo hữu rồi!” Phương Minh cười tủm tỉm vỗ vỗ vào đầu con Kim Kỳ Lân, cười tủm tỉm nói với Nguyên Phượng.

Kim Kỳ Lân bốn vó đạp mây lửa, chở Phương Minh đi vào tổ địa Phượng Hoàng tộc.

Cứ thế, Phương Minh mặt dày mày dạn ở lại tổ địa Phượng Hoàng tộc.

Nguyên Phượng không thể không chiêu đãi Phương Minh, rượu ngon thức ăn ngon liên tục được dọn lên, ba ngày một đại yến, mỗi ngày một tiểu yến, cũng đã cho Phương Minh đủ mặt mũi.

Đương nhiên, Nguyên Phượng cũng có ý lấy lòng Phương Minh, để Phương Minh giúp Phượng Hoàng nhất tộc xưng bá đại lục Hồng Hoang.

Chỉ là Nguyên Phượng đối với chuyện của Phượng Huyễn lại ngậm miệng không nói, khiến Phương Minh càng thêm nghi ngờ.

Theo lý, Nguyên Phượng là mẹ của Phượng Huyễn, Phượng Huyễn mất tích, Nguyên Phượng đáng lẽ phải lo lắng mới đúng, nhưng Nguyên Phượng lại không hề lo lắng chút nào, rõ ràng là không bình thường.

Phương Minh cũng chắc chắn rằng Nguyên Phượng biết tung tích của Phượng Huyễn.

Chương 30

Chỉ vì một lý do nào đó, Nguyên Phượng không nói cho Phương Minh mà thôi.

Phương Minh đoán rằng Nguyên Phượng không muốn liên hợp với Kỳ Lân nhất tộc hay Thần Long nhất tộc, nên không đồng ý với bên nào, dùng cớ Phượng Huyễn mất tích để từ chối Long Vương và Thủy Kỳ Lân.

Đương nhiên, Nguyên Phượng cũng dùng lý do tương tự để từ chối Phương Minh.

Nhưng vấn đề là, Nguyên Phượng không chọn Phương Minh, tại sao lại không chọn cả Long tộc và Kỳ Lân tộc, chẳng lẽ không sợ Long tộc và Kỳ Lân tộc liên hợp lại đối phó Phượng Hoàng nhất tộc sao?

Hành động của Nguyên Phượng có chút bất thường, thậm chí có thể mang lại tai họa diệt tộc cho Phượng Hoàng nhất tộc!

Nguyên Phượng là tộc trưởng Phượng Hoàng nhất tộc, không chỉ tu vi cao, trí tuệ cũng siêu việt, mọi việc đều xuất phát từ lợi ích của Phượng Hoàng nhất tộc.

Sao có thể phạm phải sai lầm sơ cấp như vậy?

Đáp án hiển nhiên là không thể!

Vậy thì chỉ có một khả năng, Nguyên Phượng có nỗi khổ tâm không thể nói ra!

Nhưng rốt cuộc Nguyên Phượng có nỗi khổ gì?

Phương Minh suy nghĩ mãi không ra. ...

Một ngày nọ, Nguyên Phượng lại mở yến tiệc mời Phương Minh, Phương Minh liền từ biệt Nguyên Phượng, muốn rời khỏi tổ địa Phượng Hoàng tộc.

Nguyên Phượng đích thân tiễn Phương Minh ra khỏi tổ địa Phượng Hoàng tộc, tận mắt nhìn Phương Minh cưỡi Kim Kỳ Lân rời đi.

Nhưng Nguyên Phượng không yên tâm, ánh mắt lóe lên, nói: "Phong Hòe, đi theo dõi âm thầm, xem hắn có thật sự rời đi không?" "Vâng!" Một tộc nhân Phượng Hoàng tộc chắp tay lĩnh mệnh, hóa thành một con hỏa phượng, âm thầm theo sau Phương Minh.

Con hỏa phượng đó đang đi thì đột nhiên thấy Phương Minh tiến vào một cánh cửa rồi biến mất.

Hỏa phượng tiến lên xem xét cánh cửa, từ trong cửa truyền ra đạo ngữ, tựa như có người đang nói: "Vào đi, vào xem đi, bên trong có chỗ tốt cực lớn".

Đó là đạo ngữ thuần túy nhất, không phải ma ngữ, quang minh chính đại, khí thế bàng bạc, đối với người tu đạo có sức hấp dẫn chí mạng.

Do dự mãi, hỏa phượng bước một chân vào.

Đợi đến khi hỏa phượng từ trong cửa đi ra, nó đã biến thành một con hoẵng ngốc.

Con hoẵng ngốc dường như kinh hãi, lại nhảy vào cánh cửa, nhưng vẫn là con hoẵng ngốc.

Mỗi lần nhảy vào là một lần trải qua luân hồi, ký ức lại bớt đi một chút, dần dần quên mất mục đích của mình, quên mình là ai, chỉ máy móc nhảy vào trong cửa, cuối cùng ký ức bị phong ấn hoàn toàn, biến thành một con hoẵng ngốc.

Một con Kim Kỳ Lân chạy tới, đè con hoẵng ngốc xuống đất, run lẩy bẩy.

Lúc này, một tảng đá trên mặt đất đột nhiên nảy lên, tiến vào cánh cửa đó, đợi khi ra ngoài lần nữa, đã hóa thành bộ dạng của hỏa phượng Phong Hòe.

"Đạo ngữ của Đại sư phó dùng khá tốt, tràn đầy sức cám dỗ..." Giọng của hỏa phượng chính là giọng của Phương Minh.

Phương Minh nhìn về phía Kim Kỳ Lân, cười nói: "Tiểu Lục, trông nó cho kỹ, đừng để nó chạy lung tung, ta đi rồi về ngay!" Nói rồi, Phương Minh dang rộng đôi cánh, hóa thành một luồng sáng bay về phía tổ địa Phượng Hoàng tộc.

Phương Minh tuy bề ngoài có vẻ tùy tiện, trông như không quan tâm, nhưng thực tế lại là một người trọng tình trọng nghĩa.

Trong lòng hắn còn vướng bận Phượng Huyễn, làm sao có thể từ bỏ.

Sở dĩ hắn chọn rời đi là để có thể dùng thân phận tộc nhân Phượng Hoàng tộc trà trộn vào, nếu không Nguyên Phượng sẽ cảnh giác với hắn, hắn cũng chẳng điều tra được gì.

Bây giờ dùng thân phận của Phong Hòe tiến vào tổ địa Phượng Hoàng tộc, tự nhiên dễ hành động hơn nhiều.

Phong Hòe là Bát trưởng lão của Phượng Hoàng nhất tộc, tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng lại bị Phương Minh dùng đạo ngữ của Đại sư phó dụ dỗ, luân hồi vô số lần, ký ức đã bị phong ấn.

Nhưng dù sao cũng là cao thủ Chuẩn Thánh sơ kỳ, Phương Minh cũng chỉ có thể trấn áp ký ức của lão trong một thời gian, trong khoảng thời gian ngắn này, Phương Minh phải tra ra tung tích của Phượng Huyễn.

Một ngày, Phương Minh nhân lúc đêm tối, ra khỏi phòng mình, lén lút lẻn vào cấm địa của Phượng Hoàng nhất tộc.

Đó là một ngọn núi lửa bất tử vô cùng khổng lồ!

Theo lý, đã gọi là núi lửa bất tử, lửa trong núi lửa đáng lẽ phải cháy hừng hực quanh năm mới đúng, nhưng ngọn núi lửa này lại đã tắt ngấm, thật sự kỳ lạ.

Phương Minh lẻn vào cấm địa Phượng Hoàng tộc có hai mục đích, một là tìm Bất Tử Thần Hỏa, hai là tìm tung tích của Phượng Huyễn.

Với tu vi của Phương Minh, lẻn vào cấm địa Phượng Hoàng tộc không phải là chuyện khó.

Rất nhanh, hắn đã tránh được lính canh, xông vào trong cấm địa.

Bên trong ngọn núi lửa đã tắt ngấm chìm trong bóng tối.

Chương 31

Phương Minh ngưng tụ pháp lực vào hai mắt, trong mắt thần quang ẩn hiện, nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

Không gian bên trong ngọn núi lửa rất lớn, đi một lúc, Phương Minh đột nhiên dừng lại, vì hắn cảm thấy có người sau lưng.

Nếu là trước đây, gặp phải tình huống này, Phương Minh chắc chắn sẽ hét lên một tiếng "Có ma!", sau đó sợ đến tè ra quần, chạy bán sống bán chết.

Nhưng bây giờ Phương Minh đã là cao thủ Chuẩn Thánh trung kỳ, sao có thể bỏ chạy.

Phương Minh quay người lại, nhìn thấy Nguyên Phượng.

Có thể nói, Phương Minh đã bị bắt tại trận.

Nhưng mặt của hắn dày không phải dạng vừa, mặt không đỏ tim không đập nhìn Nguyên Phượng, cúi người nói: "Bái kiến tộc trưởng!" Nguyên Phượng hai mắt nhìn chằm chằm Phương Minh, trầm giọng nói: "Phương Minh đạo hữu, là ngươi sao?

Quả nhiên chưa đi, xem ra mọi chuyện cũng không giấu được ngươi..." 11.

Vì đã bị nhận ra, Phương Minh cũng không giả vờ nữa, hai tay chấn động, sau lưng xuất hiện một cánh cửa, hắn lùi vào trong, đợi khi xuất hiện lần nữa, đã khôi phục lại bản thể.

Thuật Luân Hồi xuất thần nhập hóa, Nguyên Phượng không thể nào nhận ra, nhưng Nguyên Phượng có thủ đoạn của Nguyên Phượng, nhất định đã từ phương diện nào đó đoán ra được.

Nguyên Phượng nhìn Phương Minh, cười nói: "Ngày đó, thần hỏa

bài vị của Phong Hòe trưởng lão lúc sáng lúc tối, ta đã cảm thấy không ổn, ta đã nhiều lần thăm dò ngươi, ngươi đã để lộ sơ hở, nên bị ta nhận ra." Phương Minh nhếch mép, lộ ra một nụ cười, nói: "Vậy Nguyên Phượng đạo hữu định xử trí ta thế nào đây?" Nguyên Phượng cười tủm tỉm nhìn Phương Minh, nói: "Phương Minh đạo hữu nói đùa rồi, ta nào dám xử trí đạo hữu?

Đạo hữu muốn gặp Phượng Huyễn, thì theo ta đi!" Nói rồi, Nguyên Phượng đi trước dẫn đường.

Phương Minh nghệ cao gan lớn, cũng không sợ bà giở trò, liền đi theo sau.

Nguyên Phượng dẫn Phương Minh đi qua từng lớp cấm chế, cuối cùng đến một gian mật thất.

Trong mật thất có một nữ tử xinh đẹp, dung mạo xinh xắn, nhưng có chút tiều tụy, chính là Phượng Huyễn.

Quả nhiên là Nguyên Phượng đã giấu con gái mình đi. ...

Khi Phương Minh nhìn thấy Phượng Huyễn, Phượng Huyễn cũng nhìn thấy Phương Minh.

Bốn mắt nhìn nhau, không khí dường như tóe ra tia lửa.

"Oa..." Phượng Huyễn bật khóc, không chạy về phía Nguyên Phượng, mà lao vào lòng Phương Minh, chỉ trong chốc lát đã khóc như mưa.

Phương Minh ôm chặt Phượng Huyễn, dường như muốn hòa tan người trong lòng vào cơ thể mình.

Nữ tử này đã đợi hắn mấy chục vạn năm, trước sau như một, người như vậy xứng đáng để hắn dốc lòng yêu thương.

Hồi lâu sau, Phượng Huyễn mới rời khỏi vòng tay của Phương

Minh, nhìn về phía Nguyên Phượng, do dự mãi, cung kính nói: "Mẫu thân đại nhân!" Nguyên Phượng cười khổ một tiếng, nói: "Huyễn nhi, thật khổ cho con rồi, mẹ cũng không còn cách nào khác..." Phương Minh ngẩng đầu nhìn Nguyên Phượng, trầm giọng nói: "Ta muốn đưa Huyễn nhi đi!" Giọng của Phương Minh mang theo ý tứ không cho phép nghi ngờ, bá đạo, ngang ngược, nhưng lại làm ấm lòng Phượng Huyễn ngay tức khắc.

Nguyên Phượng nhíu mày, trầm giọng nói: "Phượng Huyễn là con gái ta, ngươi không có quyền đưa đi!" "Nếu ta nhất định phải đưa đi thì sao?" Trong mắt Phương Minh tinh quang lóe lên, giọng điệu kiên quyết nói.

"Hừ, vậy thì thử xem!" Nguyên Phượng hừ lạnh một tiếng, khí thế toàn thân tỏa ra, tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong trong nháy mắt lan tỏa, đè ép không gian đến mức vặn vẹo.

"Thử thì thử!" Phương Minh không chịu nhượng bộ, đối đầu gay gắt nói.

Thấy hai người không hợp lời, sắp sửa ra tay, lúc này, Phượng Huyễn đứng chắn giữa hai người, vội nói: "Mẫu thân đại nhân, Phương Minh, hai người đều là người con yêu thương nhất, con không hy vọng hai người động thủ..." Hai người lần lượt thu lại khí thế.

Nguyên Phượng bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Thôi được, xem ra hôm nay nếu ta không nói rõ, Phương Minh đạo hữu sẽ không chịu bỏ qua!" Phương Minh hai mắt nhìn chằm chằm Nguyên Phượng, lớn tiếng nói: "Xin lắng nghe!" Nguyên Phượng nhìn Phượng Huyễn một cái, trong mắt lộ ra vẻ cưng chiều, nói: "Người đời chỉ biết Phượng Hoàng nhất tộc của ta có tuyệt chiêu Niết Bàn Trọng Sinh, nhưng không biết Phượng Hoàng nhất tộc của ta còn có một thần thông

khác!" "Sinh sôi!

Sinh sôi chính là một tuyệt chiêu khác của Phượng Hoàng nhất tộc!" Dừng một chút, Nguyên Phượng lớn tiếng nói.

"Sinh sôi?" Phương Minh mặt đầy ngơ ngác.

Sinh sôi là tuyệt chiêu?

Sinh sôi đáng lẽ là chức năng phổ biến của phụ nữ, hoặc sinh linh giống cái chứ?

Nhưng tại sao Nguyên Phượng lại nói sinh sôi là một tuyệt chiêu khác của Phượng Hoàng nhất tộc? 12.

Nguyên Phượng nhìn Phương Minh, tiếp tục nói: "Phượng Hoàng nhất tộc của ta thiên phú dị bẩm, có thể cảm ứng thiên địa vạn vật, dựng dục sinh mệnh!" Phương Minh nghe đến đây cũng hiểu ra đôi chút.

Dường như Khổng Tuyên và Đại Bàng chính là do người của Phượng Hoàng nhất tộc cảm ứng lực ngũ hành và âm dương nhị khí của trời đất mà sinh ra.

Hiện tại hai quả trứng của Khổng Tuyên và Đại Bàng đang ở trong tay Phương Minh.

Phương Minh có ý định trả lại hai quả trứng cho Phượng Hoàng nhất tộc, nhưng suy nghĩ lại, thôi bỏ đi.

Hai quả trứng này là do Cửu sư phó trộm được, nếu cứ thế trả lại, e là sẽ bị hiểu lầm là kẻ trộm trứng.

Chương 32

Nguyên Phượng hai mắt nhìn chằm chằm Phương Minh, nói: "Phương Minh đạo hữu lần này đến Phượng Hoàng nhất tộc của ta ngoài việc cưới Huyễn nhi, chắc còn có ý định lấy Bất Tử Thần Hỏa đúng không?" Phượng Huyễn quay đầu nhìn Phương Minh, lộ ra vẻ dò hỏi.

Chết tiệt!

Lại bị phát hiện rồi!

Chuyện này mà trước mặt Phượng Huyễn, có đánh chết cũng không thể thừa nhận!

Phương Minh lắc đầu như trống bỏi, kiên quyết phủ nhận: "Nguyên Phượng đạo hữu nói đùa rồi, chuyến đi này của ta chỉ có một mục đích, đó là để cưới Huyễn nhi!" Phượng Huyễn nghe vậy rõ ràng thở phào nhẹ nhõm. 13.

Mặc dù Phương Minh chối đây đẩy, nhưng Nguyên Phượng lại nhếch miệng cười, nói: "Ngọn núi lửa này, là Bất Tử Hỏa Sơn, từ khi trời đất mới mở đã luôn cháy hừng hực, chưa từng tắt, cho đến một ngày, ta cảm ứng được Bất Tử Thần Hỏa bên trong, dựng dục ra Huyễn nhi..." Phương Minh nghe vậy da mặt co giật kịch liệt, chỉ trong chốc lát, trong lòng liền thông suốt.

Bây giờ hắn cuối cùng cũng biết tại sao Nguyên Phượng lại giấu Phượng Huyễn đi, không gả cho Long tộc, cũng không gả cho Kỳ Lân nhất tộc, thậm chí không gả cho Phương Minh.

Tất cả đều vì Bất Tử Thần Hỏa!

Phượng Huyễn là do cảm ứng Bất Tử Thần Hỏa mà sinh ra, tức là

Phượng Huyễn là hạt giống của Bất Tử Thần Hỏa, Phượng Huyễn còn, Bất Tử Thần Hỏa còn.

Phượng Hoàng nhất tộc Dục Hỏa Niết Bàn mà sống, nhưng ngọn lửa đó cũng không phải lửa bình thường, mà là Bất Tử Thần Hỏa!

Có thể nói, mạch sống của Phượng Hoàng nhất tộc chính là Bất Tử Thần Hỏa!

Nếu Bất Tử Thần Hỏa rơi vào tay người ngoài, chỉ cần thu hồi Bất Tử Thần Hỏa, Phượng Hoàng nhất tộc e là sẽ chết thảm.

Không có Bất Tử Thần Hỏa áp chế, những vết thương vốn có sẽ tái phát, Niết Bàn Trọng Sinh cũng sẽ mất hiệu lực, thân tử đạo tiêu.

Có thể nói, Bất Tử Thần Hỏa là mạch sống của Phượng Hoàng nhất tộc!

Phượng Huyễn là mạch sống của Phượng Hoàng nhất tộc!

Vì thế, Nguyên Phượng mới liều mình đắc tội với Long tộc và Kỳ Lân tộc, cũng phải từ chối lời cầu hôn của Long Vương và Thủy Kỳ Lân.

Phượng Huyễn không thể rơi vào tay người khác, phải ở lại Phượng Hoàng nhất tộc!

Xuất phát từ sự sống còn của cả Phượng Hoàng nhất tộc, Nguyên Phượng làm vậy không sai!

Rõ ràng Phượng Huyễn cũng biết chuyện này, sắc mặt có chút ảm đạm.

Nguyên Phượng ngẩng đầu hai mắt nhìn chằm chằm Phương Minh, nói: “Hôm nay, ta đã nói cho Phương Minh đạo hữu biết bí mật của Phượng Hoàng nhất tộc, đạo hữu cũng đã biết rõ mối quan hệ lợi hại trong đó, trừ phi đạo hữu có thể...” Phương Minh nheo mắt lại,

trầm giọng nói: "Trừ phi?" Trong đôi mắt phượng của Nguyên Phượng lửa cháy hừng hực, nói: "Trừ phi ngươi có thể ở lại Phượng Hoàng nhất tộc, nếu không ta sẽ không để ngươi đưa Huyễn nhi đi!" "Mẫu thân đại nhân,..." Phượng Huyễn nghe vậy, lập tức lo lắng, vội nói.

Phương Minh hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Nếu ta vẫn muốn đưa Huyễn nhi đi thì sao?" "Ngươi có thể thử!" Trong mắt Nguyên Phượng ngọn lửa càng cháy càng mạnh, trầm giọng nói.

Trong lúc nhất thời, hai bên lại một lần nữa gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây, không khí tràn ngập mùi thuốc súng.

Đứng trên lập trường của cả hai, ai cũng không sai.

Phượng Huyễn mang trong mình mầm lửa của Bất Tử Thần Hỏa, là mạch sống của Phượng Hoàng nhất tộc, Nguyên Phượng muốn giữ lại Phượng Huyễn, không có gì đáng trách.

Nhưng đứng từ góc độ của Phương Minh, Phượng Huyễn đã đợi hắn mấy chục vạn năm, nếu không có chút biểu hiện gì, hắn còn là đàn ông sao?

Trong lúc nhất thời, Phượng Huyễn cũng do dự, không biết nên làm thế nào.

"Ai đó?" Lúc này, trong mắt Nguyên Phượng thần quang bạo động, đồng thời, thân hình lóe lên, một chưởng ấn về phía sau lưng Phượng Huyễn.

"Ầm..." Chưởng phong lẫm liệt, hai bên cứng rắn đối một chưởng.

Với tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong của Nguyên Phượng, vậy mà bị ép lùi lại mấy bước.

Phương Minh kéo Phượng Huyễn ra sau lưng, lật tay, Bắc Minh

Thần Kiếm xuất hiện trong tay, chém thẳng về phía người đó, ra tay chính là Khai Thiên Đệ Tam Thức. 14.

Trong chốc lát, ba mươi sáu vạn thanh phi kiếm gào thét bay ra, tựa như châu chấu, phô thiên cái địa lao về phía hắc y nhân đột nhiên xuất hiện.

Mỗi một thanh phi kiếm đều có góc độ khác nhau, sắp xếp theo góc độ huyền diệu, mỗi cái là một loại biến hóa, đem uy lực của ba mươi sáu vạn loại biến hóa trong nháy mắt nâng lên đến cực hạn.

Người đó toàn thân bị ma khí đen kịt bao phủ, không nhìn rõ mặt mũi, lật tay, xuất hiện một thanh trường thương, trường thương rung lên, múa ra vạn đóa thương hoa.

Mỗi một đóa thương hoa lại là một cái đầu lâu màu đen, đầu lâu mở cái miệng khổng lồ trống rỗng, phun ra ma khí cuồn cuộn, gào thét đón lấy kiếm trận Khai Thiên Đệ Tam Thức của Phương Minh.

"Ầm..." Sóng xung kích kinh khủng trong nháy mắt nổ tung, vạn kiếm cùng bay, ma khí như nước sôi, cuộn trào dữ dội.

Người mặc ma bào đó đã chặn được Khai Thiên Đệ Tam Thức!

Phải biết rằng, Phương Minh đi theo con đường Dĩ Lực Chứng Đạo, tuy chỉ có cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng so với Chuẩn Thánh đỉnh phong, e là cũng không kém bao nhiêu.

Chương 33

Phương Minh sử dụng thần thông có sức tấn công mạnh nhất là Khai Thiên Đệ Tam Thức, người này có thể chặn được, có thể thấy thực lực của hắn mạnh đến mức nào.

Một đòn không trúng, trong lòng Phương Minh tuy kinh ngạc, nhưng động tác tay lại không chậm, hai tay chấn động, sau lưng hiện ra một mảnh trời sao, các vì sao lấp lánh, rực rỡ vô cùng.

"Đại Chu Thiên Trích Tinh Thủ!" Phương Minh hét lớn một tiếng, tay phải năm ngón xòe ra, một chưởng đánh ra.

Lập tức, nguyên từ chi lực mênh mông như thủy triều, cuồng dũng lao về phía người mặc ma bào. 15.

Người mặc ma bào bị ép lùi lại mấy bước, thân hình đột nhiên "ầm" một tiếng nổ tung, hóa thành vô số luồng ma khí, thoán tán ra bốn phía.

"A, mẫu thân, Phương Minh..." Đột nhiên Phượng Huyễn kinh hãi hét lên.

Phương Minh giật mình, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy dưới chân Phượng Huyễn mọc lên một đóa hắc liên, hắc liên bao bọc Phượng Huyễn, hóa thành một luồng sáng, lao vút lên trên. 16.

Lúc này, một bóng người được bao bọc trong ngọn lửa hừng hực xuất hiện, một chưởng đánh ra, đóa hắc liên đó "bốp" một tiếng nổ tung, hóa thành vô số luồng ma khí thoán hướng lên trên, tẩu thoát.

Phượng Huyễn rơi xuống.

Phương Minh lao tới, một tay ôm lấy Phượng Huyễn, ngẩng đầu nhìn về phía vị thần ma lửa đó.

Vị thần ma đó hóa thành một luồng sáng, biến mất không dấu vết.

Nguyên Phượng đang định đuổi theo, Phương Minh nhíu mày nói: "Nguyên Phượng đạo hữu, đừng đuổi nữa!" Nguyên Phượng dừng lại, nhíu mày nói: "Phương Minh đạo hữu biết hai người đó là ai không?" Phương Minh do dự, nói: "Thân phận của người lúc nãy ta không chắc lắm, nhưng người cuối cùng ra tay cứu Huyễn nhi là Cửu sư phó của ta!" "Gia đại nhân?" Nguyên Phượng nhíu mày, lẩm bẩm: "Khí tức quen thuộc quá, giống như..." "Rất quen thuộc?" Phương Minh ngẩn ra, trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng nhanh chóng nghĩ thông.

Có lẽ Cửu sư phó và Nguyên Phượng đều là cao thủ chơi lửa, nên Nguyên Phượng mới cảm thấy khí tức của Cửu sư phó quen thuộc chăng.

Thân phận của Cửu sư phó không quan trọng, quan trọng là người xuất hiện trước đó, mục đích của người đó rất rõ ràng, là cướp đoạt Bất Tử Thần Hỏa.

Chỉ là người đó rốt cuộc là ai?

Trong lòng Phương Minh không chắc chắn lắm.

Người đó cướp đoạt Bất Tử Thần Hỏa một lần không thành công, chắc chắn sẽ có lần thứ hai.

Nguyên Phượng nhìn Phương Minh, đột nhiên cười nói: "Vừa rồi cảm ơn ngươi đã cứu Huyễn nhi một mạng!" Phương Minh cười nói: "Huyễn nhi đã đợi ta mấy chục vạn năm, những việc này đều là ta nên làm!" Nguyên Phượng nhìn Phương Minh, cười nói: "Ta đột nhiên đổi ý rồi, ngươi có thể đưa Huyễn nhi đi!" Phương Minh mắt sáng lên, vui mừng nói: "Đa tạ đạo hữu thông cảm!

Chỉ không biết đạo hữu vì sao đột nhiên lại đổi ý?" 17.

Nguyên Phượng mắt đẹp long lanh, xoa đầu Phượng Huyễn, cười nói: "Hắc y nhân vừa rồi rõ ràng là đến cướp Bất Tử Thần Hỏa, một lần không thành công, chắc chắn sẽ đến lần nữa, có thể lẻn vào tổ địa Phượng Hoàng nhất tộc của ta mà không bị ai phát hiện, cho thấy thực lực người này cực cao, thậm chí còn trên cả ta, ta cảm thấy mình không có năng lực bảo vệ Huyễn nhi, thà rằng giao cho đạo hữu có vẻ ổn thỏa hơn!" Ngày hôm sau, Phương Minh liền mang theo Phượng Huyễn vội vã lên đường.

Phương Minh ra khỏi tổ địa Phượng Hoàng tộc, giải trừ phong ấn cho Phong Hòe trưởng lão, sau đó cưỡi lên Kim Kỳ Lân, vội vã đi về Hồng Mông Sơn.

Đi được nửa đường, đột nhiên cả bầu trời tối sầm lại, mây đen cuồn cuộn, ma khí ngút trời, tiếng quỷ khóc sói gào vang lên, dường như có vô số lệ quỷ từ địa ngục chạy ra.

"Lão gia, không phải là có quỷ chứ?" Kim Kỳ Lân co giò chạy như điên, run rẩy nói.

Phương Minh vỗ vỗ đầu Kim Kỳ Lân, ra hiệu cho nó dừng lại, cười nói: "La Hầu đạo hữu, đã đến rồi thì ra đi!" Thực ra, trước đó Phương Minh đã đoán người mặc ma bào đó là La Hầu.

Trên đại lục Hồng Hoang hiện nay, người có thể đánh bại Nguyên Phượng, dưới tay Phương Minh mà cướp được người không nhiều, kết hợp với đặc điểm công pháp của người mặc ma bào đó, Phương Minh đã đoán ra thân phận của người đó.

Chỉ là trên đại lục Hồng Hoang tàng long ngọa hổ, Phương Minh cũng không chắc người đó có phải là La Hầu không, bây giờ chỉ nói ra để thăm dò mà thôi.

Dưới đám mây đen, đột nhiên trời đất phong vân cuồn cuộn, vô số ma khí tụ tập, hình thành một người toàn thân khoác hắc bào, cả

người bị ma khí cuồn cuộn bao phủ.

"Hừ, ngươi là ai?

Sao biết danh húy của bản tọa?" Người mặc ma bào trầm giọng nói.

Ôi chà!

Thật sự là La Hầu!

Phương Minh nhướng mày, cười nói: "Ta là Phương Minh, không biết La Hầu đạo hữu chặn đường tại hạ có việc gì?" La Hầu hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Biết rõ còn hỏi, giao trưởng công chúa của Phượng Hoàng tộc sau lưng ngươi ra đây, bản tọa có thể tha cho ngươi một mạng!" Phương Minh vẻ mặt đầy hứng thú nhìn La Hầu, cười nói: "La Hầu đạo hữu, ta khuyên ngươi một câu, bây giờ rời đi, ta có thể tha cho ngươi một mạng!" "Hừ!

E là Phương Minh đạo hữu chưa nhìn rõ tình hình nhỉ!" La Hầu cười lạnh một tiếng, áo choàng màu đen sau lưng bung ra, áo choàng đó đón gió mà lớn, trong chốc lát đã che kín nửa bầu trời.

Dưới hắc bào sáng lên hai luồng u quang, tiếp đó là bốn luồng, sáu luồng, tám luồng, mười luồng... ngàn luồng, vạn luồng... những luồng u quang đó chính là đôi mắt của ma vật!

Dưới áo choàng của La Hầu, ẩn giấu một đội quân ma tộc.

Chương 34

La Hầu muốn nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt Phương Minh, nhưng biểu cảm của Phương Minh khiến hắn thất vọng.

Phương Minh vẫn phong thái nhẹ nhàng, cười tủm tỉm nhìn La Hầu, nói: "Ma Tổ La Hầu, quả nhiên phi phàm!" Trạng thái này của Phương Minh chỉ có hai khả năng, một là giả vờ, hai là đã có chuẩn bị từ trước!

Khả năng thứ nhất rất nhỏ, dù sao đối mặt với đội quân thần ma đông đảo như vậy, không ai không sợ hãi, dù mạnh như Chuẩn Thánh, cũng sẽ bị nhấn chìm trong biển người.

Vậy thì chỉ có thể là khả năng thứ hai!

"Ai, La Hầu đạo hữu, ta đã khuyên ngươi rồi, nếu đã ngoan cố không nghe, vậy thì đừng trách ta!" Phương Minh vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Ma Tổ La Hầu, lật tay, Bắc Minh Thần Kiếm xuất hiện trong tay.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng giơ lên, một luồng kiếm khí xông vào mây xanh, dường như muốn đâm thủng một lỗ lớn trên bầu trời.

"Lệ..." Lúc này, một tiếng phượng hót lanh lảnh vang lên.

Tiếp đó, một con hỏa phượng khổng lồ bay tới, toàn thân liệt diễm hừng hực, đốt đỏ cả nửa bầu trời.

Đến gần, nó lắc mình một cái, hóa thành một mỹ phụ đầu đội mũ phượng, mình mặc xiêm y rực rỡ, chính là Nguyên Phượng. 18.

Tiếp đó, vô số tiếng phượng hót vang lên, từ bốn phương tám hướng bay tới vô số phượng hoàng, đứng sau lưng Nguyên Phượng, đối trì với đại quân ma tộc.

Hiện nay Tiên Thiên Tam Tộc đang cường thịnh, không phải các chủng tộc khác có thể so sánh.

Dù mạnh như Ma tộc, trước mặt Tiên Thiên Tam Tộc, cũng có vẻ hơi yếu thế.

La Hầu thấy vậy, không khỏi nhíu mày, trầm giọng nói: "Hừ, các ngươi gài bẫy ta?" Thì ra ngày đó Nguyên Phượng để Phương Minh đưa Phượng Huyễn đi, là hai người đã định mưu kế.

Họ đoán rằng, khi Phương Minh một mình trên đường, thế lực mỏng manh, La Hầu chắc chắn sẽ ra tay, quả nhiên, hôm nay La Hầu đã đến.

Nụ cười trên môi Phương Minh càng rộng, vẻ mặt vô hại, cười tủm tỉm nhìn Ma Tổ La Hầu nói: "La Hầu, bây giờ ngươi muốn đi cũng không đi được nữa đâu!" "Hừ, hươu chết về tay ai còn chưa biết đâu!" La Hầu cười lạnh một tiếng, lật tay, Thí Thần Thương xuất hiện trong tay, Thí Thần Thương tỏa ra sát khí lẫm liệt, trường thương giơ lên, lớn tiếng nói: "Nghe lệnh bản tọa, giết!" Trong chốc lát, vạn ngàn quân ma tộc ồ ạt xông lên, sát khí đằng đằng lao về phía Phượng Hoàng nhất tộc.

"Giết!" Nguyên Phượng hừ lạnh một tiếng, giọng lạnh lùng nói. 19.

Trong chốc lát, đại quân Phượng Hoàng nhất tộc gào thét xông lên, tựa như thủy triều, phác hướng đại quân ma tộc.

Hai bên va chạm ác liệt, các loại thần thông thi triển như mưa, hỏa quang ngút trời, ma khí cuồn cuộn, đánh nhau không thể tách rời.

Nhưng bất luận về số lượng hay áp chế thuộc tính, Phượng Hoàng nhất tộc đều chiếm ưu thế lớn.

Tộc nhân Phượng Hoàng tộc phần lớn tu luyện Hỏa Chi Đạo,

Phượng Hoàng Chân Hỏa bản thân đã có tác dụng khắc chế ma khí, nhất thời đánh cho quân ma tộc liên tục bại lui.

Nhưng dù vậy, quân ma tộc hung ác vô cùng, lệ khí đầy mình, gần như không biết đau đớn, thường thì trước khi chết cũng phải kéo theo đối phương chôn cùng.

Trong lúc nhất thời, hai bên đánh nhau đến trời đất u ám, nhật nguyệt vô quang.

Trên chiến trường, mỗi giây mỗi phút đều có thần ma của hai bên chết đi, thi sơn huyết hải, chất chồng như núi...

Nhưng ai cũng biết, mấu chốt quyết định thắng bại nằm ở chiến lực cấp cao.

Đại chiến giữa Ma Tổ La Hầu và Nguyên Phượng, Phương Minh mới là yếu tố quyết định thắng bại!

Trong mắt La Hầu u quang nhảy múa, Thí Thần Thương trong tay rung lên, hét lớn một tiếng, liền lao về phía Phương Minh và Nguyên Phượng.

"Tiểu Lục, đưa Huyễn nhi về tổ địa Phượng Hoàng tộc trước!" Đồng thời, Phương Minh cũng động thủ, hét lớn một tiếng, lật tay, Hỗn Độn Phủ xuất hiện trong tay, một búa liền chém về phía La Hầu.

Khi Phương Minh động thủ, Nguyên Phượng cũng động thủ.

Nguyên Phượng lắc mình một cái, hóa thành một con hỏa phượng khổng lồ, hỏa phượng cất tiếng hót, đôi cánh dang rộng che trời lấp đất, mang theo Phượng Hoàng Chân Hỏa hừng hực, lao về phía La Hầu.

Hỗn Độn Phủ một búa chém vào Thí Thần Thương, làm Thí Thần Thương bị chệch đi.

Phải biết rằng Thí Thần Thương là do rễ của Sáng Thế Thanh Liên hóa thành, nhiễm lệ khí trời đất mà sinh ra, được mệnh danh là đệ nhất sát khí, vậy mà bị Phương Minh một búa chém chệch.

La Hầu giật mình, kinh ngạc nhìn Hỗn Độn Phủ trong tay Phương Minh.

Lúc này, công kích của Nguyên Phượng đã đến, móng vuốt sắc bén mang theo liệt hỏa hừng hực, dường như có thể xé rách bầu trời.

Nếu là người bình thường, đối mặt với công kích của hai cao thủ Phương Minh và Nguyên Phượng, e là khó chống đỡ.

Nhưng Ma Tổ La Hầu không phải người bình thường.

Trong gang tấc, Ma Tổ La Hầu dậm mạnh chân, Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên xoay tít ra, tỏa ra khí hủy diệt cuồn cuộn, bảo vệ toàn thân.

"Ầm..." Móng vuốt sắc bén của Nguyên Phượng cào vào lớp bảo vệ của Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên, cũng chỉ làm lớp bảo vệ đó gợn sóng mà thôi.

Chương 35

"Chết đi!" La Hầu hét lớn một tiếng, một thương đâm về phía Nguyên Phượng.

Nguyên Phượng kinh hãi nhìn Thí Thần Thương, thân hình lùi nhanh, tránh đi.

Phương Minh chớp lấy cơ hội, một búa chém ra.

Trên Hỗn Độn Phủ có Lực Chi Pháp Tắc chuyên phá cương khí của người khác, một búa chém mở lớp bảo vệ của Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên, thế đi không giảm, lại chém vào vai La Hầu, chặt đứt một cánh tay của La Hầu, Thí Thần Thương cũng theo đó rơi xuống.

La Hầu hét thảm một tiếng, giơ tay chộp về phía Phương Minh.

Phương Minh bỏ Hỗn Độn Phủ, thân hình lao xuống, một tay tóm lấy Thí Thần Thương, cười ha hả nói: "Phát tài rồi, lần này phát tài rồi..." "Hừ, cái búa của ngươi không kém Thí Thần Thương của ta, phát tài cái con khỉ!" La Hầu hừ lạnh một tiếng, cánh tay bị chém đứt lại mọc ra với tốc độ mắt thường có thể thấy, tay kia định nhặt Hỗn Độn Phủ.

Chỉ là thân hình hắn đột nhiên chìm mạnh xuống, thẳng tắp rơi xuống dưới.

"Ầm" một tiếng lớn, đập xuống đất một cái hố to.

La Hầu vậy mà bị Hỗn Độn Phủ đè chặt trên mặt đất, không thể động đậy.

Nhìn thấy cảnh này, khiến Phương Minh nhớ đến cảnh trong phim Thor, Thần Sấm dùng búa của mình đè lên người Loki.

Bây giờ La Hầu, giống như Loki vậy, bị Lực Chi Pháp Tắc trong Hỗn Độn Phủ đè đến không thể động đậy.

Nguyên Phượng nhìn mà mắt tròn miệng dẹt, gần như không dám tin vào mắt mình.

Sự mạnh mẽ của La Hầu, từ lúc giao đấu một chiêu bà đã biết, nhưng một tồn tại như vậy, lại bị Phương Minh một búa chém đứt một cánh tay, không những thế, La Hầu còn bị búa của Phương Minh đè trên mặt đất, không thể động đậy.

Nguyên Phượng vì quá kinh ngạc mà ngẩn người, Phương Minh sao có thể bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy.

Tay cầm Thí Thần Thương, hét lớn một tiếng, liền lao xuống.

La Hầu nhíu mày, đột nhiên thân hình "ầm" một tiếng nổ tung, hóa thành vạn ngàn luồng ma khí, từ dưới Hỗn Độn Phủ thoát ra ngoài.

Phương Minh vẫy tay, Hỗn Độn Phủ bay vào tay.

Vạn ngàn luồng ma khí hội tụ, hình thành bóng dáng La Hầu.

La Hầu hai mắt nhìn chằm chằm Hỗn Độn Phủ trong tay Phương Minh, kinh nộ nói: "Trong chiếc búa đó có chứa Lực Chi Pháp Tắc?

Ngươi có quan hệ gì với Bàn Cổ?" "Lực Chi Pháp Tắc?" Nguyên Phượng cũng kinh hô một tiếng, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Phương Minh nói.

Phương Minh một tay cầm Hỗn Độn Phủ, một tay cầm Thí Thần Thương, không khỏi khí thế ngất trời, lẩm bẩm: "Bàn Cổ?

Xem ra Nhị sư phụ chính là Bàn Cổ đại thần không thể nghi ngờ rồi..." Trong mắt La Hầu u quang lóe lên, trầm giọng nói: "Hừ, Phương Minh, hôm nay bản tọa muốn ngươi chết!" Nói rồi, La Hầu lật tay, một tấm trận đồ xuất hiện trong tay.

Hắn ném trận đồ lên không trung, từ trong trận đồ bay ra bốn thanh kiếm, bốn thanh kiếm đó sát khí đằng đằng, chính là Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm và Hãm Tiên Kiếm.

Tru Tiên Tứ Kiếm là do lưỡi của Khai Thiên Thần Phủ hóa thành, chủ quản Sát Lục Chi Đạo.

La Hầu vì để nâng cao uy lực của Tru Tiên Tứ Kiếm, lại rút lấy địa mạch chi khí của thế giới phương Tây, luyện thành Tru Tiên Trận Đồ, bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, không phải Tứ Thánh không thể phá, uy lực cực mạnh.

Nhìn khắp đại lục Hồng Hoang, Tru Tiên Kiếm Trận tuyệt đối được xưng là đệ nhất sát trận!

Phương Minh là một người xuyên không, sao lại không biết sự lợi hại của Tru Tiên Kiếm Trận, không khỏi kinh hô: "Rút, mau rút..." Nói rồi, Phương Minh dốc sức ném Hỗn Độn Phủ ra, Hỗn Độn Phủ xoay tròn gào thét bay ra, đập về phía Tru Tiên Kiếm Trận.

Loại trận pháp này, chỉ có thể phá hủy trước khi nó được bố trí xong, nếu không một khi trận pháp hình thành, e là tất cả mọi người ở đây đều phải chôn cùng.

"Ầm ầm..." Hỗn Độn Phủ đập vào Tru Tiên Tứ Kiếm, làm cho Tru Tiên Tứ Kiếm bị rối loạn một trận, nhưng cũng chỉ trì hoãn việc trận pháp thành hình mà thôi...

Tru Tiên Tứ Kiếm là do lưỡi của Khai Thiên Thần Phủ hóa thành, trong đó cũng chứa một phần Lực Chi Pháp Tắc.

Vì thế Hỗn Độn Phủ chỉ làm rối loạn Tru Tiên Kiếm Trận một lúc, khoảnh khắc tiếp theo Tru Tiên Kiếm Trận liền khôi phục bình thường, kiếm khí kinh khủng lập tức quét sạch cả chiến trường.

Phượng Hoàng nhất tộc lập tức tổn thất thảm trọng, không ngừng

có người vẫn lạc.

Tộc trưởng Nguyên Phượng đỏ cả mắt, xông vào Tru Tiên Kiếm Trận, cố gắng cứu vãn tình thế, nhưng tất cả đã quá muộn.

Tru Tiên Kiếm Trận đã thành, không phải Tứ Thánh không thể phá!

Trong nháy mắt, tộc trưởng Nguyên Phượng cũng toàn thân thương tích đầy mình, có khả năng vẫn lạc.

Phương Minh vì chạy nhanh nên không bị thương, quay đầu nhìn lại. 20.

Chỉ thấy trong Tru Tiên Kiếm Trận kiếm khí tung hoành vạn dặm, Tru Tiên Kiếm khí dày đặc như châu chấu, phô thiên cái địa lao xuống.

Dù là Phương Minh nhìn thấy cũng không khỏi tê cả da đầu, vẻ mặt vẫn còn sợ hãi.

Chương 36

Sớm biết Tru Tiên Kiếm Trận lợi hại, không ngờ lại kinh khủng đến vậy.

Lúc này, Kim Kỳ Lân chở Phượng Huyễn chạy trở về.

Phương Minh nhìn thấy, lập tức tim gan run lên, kinh nộ nói: "Tiểu Lục, không phải ta bảo ngươi về tổ địa Phượng Hoàng tộc sao?

Quay lại làm gì?" Kim Kỳ Lân cười khổ nói: "Lão gia, phu nhân cứ đòi quay lại, ta cũng không có cách nào..." Phượng Huyễn ngẩng đầu nhìn lại, đúng lúc thấy Nguyên Phượng bị thương, lập tức lo lắng, khóc lóc nói: "Phu quân, mau cứu nương thân của thiếp, cầu xin chàng, phu quân..." Phương Minh sợ nhất là thấy phụ nữ khóc, liền cắn răng, lật tay, lấy ra Bàn Cổ Khai Thiên Đồ, treo lên.

Ánh sáng từ chiếc búa trong tay Bàn Cổ trên bức đồ đột nhiên sáng lên, bùng phát ra ánh sáng rực rỡ vô cùng, một luồng ánh búa thô to vô cùng bay ra, cắt ngang bầu trời, lao vào trong Tru Tiên Kiếm Trận.

"Ầm" một tiếng, Tru Tiên Kiếm Trận ầm ầm vỡ nát, kiếm khí hung sát ban đầu trong nháy mắt tan biến không còn.

Bị khí tức lôi kéo, La Hầu cũng "oa" một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt kinh nộ nhìn Phương Minh, gào lên: "Bàn Cổ..." Sau đó, áo choàng sau lưng La Hầu bung ra, che kín đám người ma tộc, hóa thành một luồng hắc quang, biến mất ở cuối trời.

Đại chiến kết thúc, trên chiến trường một mảnh hỗn độn, thi chất như núi, máu chảy thành sông.

Nguyên Phượng hóa thành người, trên vai có một lỗ máu kinh khủng, sắc mặt tái nhợt, rõ ràng bị Tru Tiên Kiếm Trận làm thương

không nhẹ.

Khi Nguyên Phượng nhìn thấy Phượng Hoàng nhất tộc tổn thất thảm trọng, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Sau đó, Nguyên Phượng ra lệnh dọn dẹp chiến trường, đưa thi thể tộc nhân Phượng Hoàng tộc trở về tổ địa.

Phương Minh cũng theo Nguyên Phượng trở về tổ địa Phượng Hoàng tộc.

Toàn bộ Phượng Hoàng nhất tộc không khí vô cùng áp lực, như thể bị một lớp mây đen che phủ.

Trận chiến này, tuy đã đánh lui Ma tộc, miễn cưỡng giành được thắng lợi, nhưng thương vong của Phượng Hoàng nhất tộc cũng cực kỳ thảm trọng.

Đương nhiên, phần lớn tộc nhân Phượng Hoàng tộc bị Tru Tiên Kiếm Trận làm thương.

Những người thần hồn chưa bị đánh tan thì còn tốt, có thể Niết Bàn Trọng Sinh, nhưng muốn nhanh chóng Niết Bàn Trọng Sinh, cũng cần Bất Tử Thần Hỏa; những tộc nhân Phượng Hoàng tộc bị Tru Tiên Kiếm khí đánh cho hồn phi phách tán, thì hoàn toàn tiêu diệt, thân tử đạo tiêu.

Trận chiến này, ít nhất đã làm tổn thất ba thành chiến lực của Phượng Hoàng nhất tộc.

Một ngày, Phượng Huyễn tìm Phương Minh, vẻ mặt không nỡ nhìn hắn, nói: “Phu quân, thiếp không đi nữa, thiếp quyết định ở lại...” Phương Minh tim đập mạnh, vội nói: “Huyễn nhi, em sẽ chết đó!” Phượng Huyễn nở một nụ cười thê mỹ, nói: “Ta là trưởng công chúa của Phượng Hoàng nhất tộc, mang trong mình Bất Tử Thần Hỏa, chỉ có ta mới có thể cứu họ!

Nếu ta đi, Long tộc và Kỳ Lân nhất tộc biết Phượng Hoàng nhất tộc thực lực đại tổn, chắc chắn sẽ liên hợp, diệt Phượng Hoàng nhất tộc, ta không thể ích kỷ như vậy...” Phương Minh nắm lấy Phượng Huyễn, lắc đầu nói: “Không được, tuyệt đối không được!” Lúc này, Nguyên Phượng đi tới, trên mặt đầy vẻ không nỡ, nói: “Đó là sứ mệnh của con, nếu con đi, Phượng Hoàng nhất tộc có khả năng bị diệt tộc...” “Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?” Phương Minh vẻ mặt tức giận, lớn tiếng nói: “Dựa vào đâu gánh nặng của Phượng Hoàng nhất tộc lại đổ lên người nàng, nàng là phu nhân của ta, ta muốn đưa nàng đi!” Nói rồi, Phương Minh định nắm tay Phượng Huyễn, nhưng không nắm được.

Phượng Huyễn né ra, trong mắt lệ quang lấp lánh, khóc không thành tiếng: “Phu quân, mẫu thân nói đúng, đó là sứ mệnh của thiếp, trách nhiệm của thiếp không thể chối từ, thiếp cũng là tộc nhân Phượng Hoàng, thiếp không thể trơ mắt nhìn Phượng Hoàng nhất tộc bị diệt tộc, mà mình lại sống tạm bợ, như vậy... thiếp cũng sẽ không hạnh phúc...” Phương Minh tim rung động mạnh, vẻ mặt có chút điên cuồng, quay đầu nhìn Nguyên Phượng, lớn tiếng nói: “Nguyên Phượng tộc trưởng, nếu ta có thể chặn được Long tộc và Kỳ Lân nhị tộc thì sao?” 21.

Nguyên Phượng nhướng mày, ánh mắt lóe lên nói: “Nếu ngươi có thể chặn được Long tộc và Kỳ Lân nhị tộc, tranh thủ cho Phượng Hoàng tộc một chút thời gian, thì cũng có thể giải quyết được việc cấp bách này...” Tộc nhân Phượng Hoàng nhất tộc cần Bất Tử Thần Hỏa mới có thể Niết Bàn Trọng Sinh, nhưng nếu không có Bất Tử Thần Hỏa, cũng không phải là không thể Niết Bàn Trọng Sinh, chỉ là thời gian cần sẽ lâu hơn.

Khoảng thời gian này, chính là lúc Phượng Hoàng nhất tộc yếu nhất.

Phương Minh hít sâu một hơi, ưỡn ngực, lớn tiếng nói: "Được, nếu đã vậy, thì khoảng thời gian này do ta thay Phượng Hoàng nhất tộc chặn lại Long tộc và Kỳ Lân tộc!" Nguyên Phượng nhướng mày, hỏi: "Không biết Phương Minh đạo hữu định làm thế nào để chặn lại ức vạn đại quân của Long tộc và Kỳ Lân nhị tộc?" Phương Minh cười ha hả nói: "Ta tự có thủ đoạn!" "Báo, bẩm Nguyên Phượng tộc trưởng, Long Vương, Thủy Kỳ Lân suất lĩnh đại quân hai tộc đóng trại ở ngoài mấy vạn dặm!" Lúc này, một tộc nhân Phượng Hoàng tộc vội vã đi vào, nói.

Nguyên Phượng phất tay, ra hiệu cho người đó lui xuống, hít sâu một hơi, nói: "Cái gì đến cũng sẽ đến, Long tộc và Kỳ Lân nhất tộc đã kết minh rồi, muốn ra tay với Phượng Hoàng nhất tộc của ta!

Phượng Hoàng nhất tộc của ta e là khó thoát kiếp nạn này..." Trên khuôn mặt xinh đẹp của Phượng Huyễn đầy vẻ quyết tuyệt, nói: "Mẫu thân đại nhân, mau mau hiến tế con đi, nắm giữ Bất Tử Thần Hỏa, như vậy mới có cứu..." "Chờ đã!" Phương Minh ánh mắt lóe lên, ngăn Phượng Huyễn lại, trầm giọng nói: "Long Vương và Thủy Kỳ Lân dẫn đại quân đến, nhưng lại không trực tiếp tấn công Phượng Hoàng tộc, vì sao?" Nguyên Phượng nhướng mày, nói: "Chẳng lẽ họ không rõ tình hình của Phượng Hoàng nhất tộc?

Không dám tùy tiện tiến quân?" Phương Minh gật đầu, cười lớn nói: "Đúng, nhất định là như vậy, dù quân đội hai tộc Long tộc và Kỳ Lân có thể diệt được Phượng Hoàng nhất tộc, hai tộc cũng chắc chắn sẽ tổn thất thảm trọng, tiếp đó sẽ là đại chiến giữa Long tộc và Kỳ Lân tộc, không ai muốn để đối phương hưởng lợi, nên đều không dám tùy tiện tiến quân!" Trong đôi mắt phượng của Nguyên Phượng tinh quang lóe lên, nói: "Theo sự hiểu biết của ta về Long Vương và Thủy Kỳ Lân, tiếp theo họ chắc sẽ thăm dò, một khi để họ phát hiện ra tình hình của Phượng Hoàng nhất tộc, e là hai tộc sẽ lập tức liên thủ, diệt

Phượng Hoàng nhất tộc trước." Nguyên Phượng vẻ mặt đầy lo lắng, khá bi quan.

Phương Minh thì hoàn toàn ngược lại, rất lạc quan.

Phương Minh ánh mắt lóe lên không ngừng, cười nói: "Vậy cũng có nghĩa là, ta có cơ hội..." Nguyên Phượng hít sâu một hơi, hỏi: "Đạo hữu, ngươi định làm gì?" Phương Minh lật tay, hiện ra mấy bình đan dược, cười nói: "Nguyên Phượng đạo hữu, phân phó xuống, để người của Phượng Hoàng nhất tộc uống những viên đan dược này, nhớ kỹ, tuyệt đối không được uống nhiều, Long Vương và Thủy Kỳ Lân ta tự có cách đối phó!" Nguyên Phượng nhận lấy đan dược, lớn tiếng nói: "Phong Hòe trưởng lão!" Phong Hòe trưởng lão vội vàng tiến lên, chắp tay nói: "Tộc trưởng!" Nguyên Phượng đưa đan dược cho Phong Hòe, nói: "Phong Hòe trưởng lão, đem đan dược này cho tộc nhân uống, nhớ kỹ không được uống nhiều!" Phong Hòe nhận lấy đan dược, vội vã lui xuống.

Một lát sau, Phong Hòe trưởng lão quay lại, chắp tay nói: "Bẩm tộc trưởng, mọi việc đã xong!" Nguyên Phượng gật đầu, quay đầu nhìn Phương Minh, không biết trong hồ lô của Phương Minh bán thuốc gì.

Phương Minh cười mà không nói.

Lúc này, lại có tộc nhân Phượng Hoàng tộc vội vã chạy tới, chắp tay nói: "Bẩm tộc trưởng, Long Vương và Thủy Kỳ Lân cùng đến bái kiến, cầu kiến tộc trưởng!" Phương Minh cười ha hả nói: "Thời điểm cũng gần rồi, hay, đến hay, đến tuyệt, Nguyên Phượng đạo hữu, mời hai người họ vào đi!" Nguyên Phượng da mặt co giật, nói: "Đạo hữu, ngươi chắc chắn mọi việc đã sắp xếp ổn thỏa?" Phương Minh cười lớn: "Nguyên Phượng tộc trưởng yên tâm, đi, chúng ta đi gặp Long Vương và Thủy Kỳ Lân!" Nói rồi, hắn đi ra ngoài.

Trong thần điện Phượng Hoàng, lát sau Long Vương và Thủy Kỳ Lân đi vào, chắp tay với Nguyên Phượng nói: "Đạo hữu!" Nguyên Phượng cũng đáp lễ: "Hai vị đạo hữu khỏe, không biết hai vị đạo hữu cùng đến Phượng Hoàng nhất tộc của ta, có việc gì?" Long Vương và Thủy Kỳ Lân nhìn nhau, mỗi người đều gật đầu.

Long Vương đứng dậy, vẻ mặt chính phái, nghĩa chính ngôn từ nói: "Nguyên Phượng đạo hữu, là thế này, ta và Thủy Kỳ Lân đạo hữu nghe nói Phượng Hoàng nhất tộc và Ma tộc đại chiến, chúng ta Tiên Thiên Tam Tộc cùng nguồn gốc, nên vội vàng dẫn binh đến chi viện..." Thủy Kỳ Lân cũng đứng dậy, vỗ ngực bình bịch, giọng sang sảng nói: "Long Vương đạo hữu nói đúng, chúng ta Tiên Thiên Tam Tộc cùng nguồn gốc, đồng khí liên chi, Ma tộc dám tấn công Phượng Hoàng nhất tộc, Kỳ Lân nhất tộc của ta tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn!" Chết tiệt!

Hai vị này diễn kỹ cũng tầm ảnh đế à!

Cái gì mà chi viện, rõ ràng là đến thăm dò hư thực của Phượng Hoàng tộc, lại nói lý do đường hoàng như vậy!

Ở hậu điện, Phương Minh nghe mà tấm tắc khen ngợi, trong lòng chửi thầm: "Mẹ kiếp, Long Vương và Thủy Kỳ Lân cũng vô sỉ thật, sắp bằng ta rồi, à không, ta đâu có vô sỉ, ta là người chính trực thế này mà..." Nguyên Phượng trong lòng cười lạnh, nhìn Long Vương và Thủy Kỳ Lân, nói: "Hai vị đạo hữu yên tâm, Ma tộc tuy lợi hại, nhưng Phượng Hoàng nhất tộc của ta cũng không phải dạng vừa, huống chi có hiền tế tương trợ, lần này ta đã đại phá Ma tộc, chắc Ma tộc trong thời gian ngắn cũng không dám đến nữa!" "Hiền tế?" Long Vương và Thủy Kỳ Lân nhíu mày nói.

Lúc này, Phương Minh từ hậu đường bước ra, cười ha hả nói: "Hai vị đạo hữu, dạo này vẫn khỏe chứ!" Long Vương và Thủy Kỳ

Lân nhìn thấy Phương Minh, sắc mặt đều biến đổi.

Nguyên Phượng cười nói: “Hai vị đạo hữu, mấy ngày trước tiểu nữ mất tích, đi mấy ngày mới về, đều tại con bé đó, giấu ta chạy ra ngoài chơi!

Chương 37

À, đúng rồi, tiểu nữ và Phương Minh đạo hữu đã kết thân, trở thành đạo lữ!" Sắc mặt Long Vương và Thủy Kỳ Lân trầm xuống, vẻ mặt cực kỳ khó coi.

Long Vương hít sâu một hơi, bình tĩnh lại, chắp tay nói: "Ta nghe nói Phượng Hoàng tộc lần này tuy đánh lui Ma tộc, nhưng cũng tổn thất thảm trọng, không biết..." Ôi chà!

Cuối cùng cũng lòi đuôi cáo ra rồi...

Nguyên Phượng nheo mắt lại, trầm giọng nói: "Không phiền đạo hữu lo lắng, Phượng Hoàng nhất tộc của ta tổn thất không lớn..." Thủy Kỳ Lân hít sâu một hơi, trợn tròn đôi mắt, ánh mắt sáng rực nói: "Ta nghe nói Phượng Hoàng nhất tộc tổn thất thảm trọng lắm mà?" "Tin đồn!

Tin đồn bên ngoài thôi!" Nguyên Phượng cười như không cười nói.

"Vậy sao?" Long Vương đối đầu gay gắt nói.

Phương Minh cười ha hả nói: "Không phải tin đồn, xem thử là biết chứ gì?

Đi, chúng ta đi xem..." "Được, Phương Minh đạo hữu nói đúng!" Thủy Kỳ Lân cười lớn nói.

"Được, nếu đã vậy, thì hai vị đạo hữu theo ta!" Nguyên Phượng đứng dậy, làm một tư thế mời, cười nói.

Cứ thế, Nguyên Phượng, Phương Minh dẫn Long Vương, Thủy Kỳ Lân đi về phía sau.

Long Vương và Thủy Kỳ Lân vốn nghĩ rằng Phượng Hoàng nhất

tộc vừa trải qua đại chiến, tổn thất thảm trọng, tộc nhân chắc chắn sẽ ủ rũ, khí tức suy bại.

Nhưng khi đến phía sau, họ đã thấy một cảnh tượng khiến họ phải lè lưỡi.

Tộc nhân Phượng Hoàng tộc ai nấy như uống thuốc kích thích, mặt đỏ tía tai, hung hãn vô cùng.

Trong đó có hai con hỏa phượng đang đánh nhau, miệng phun liệt hỏa hừng hực, móng vuốt sắc bén vươn ra, cào đối phương đến máu me đầm đìa, trên trời bay lả tả nhiều lông phượng.

Lại có một con hỏa phượng đến khuyên can, nói vài câu không hợp, cũng gia nhập vào cuộc hỗn chiến.

Ngoài ra còn có rất nhiều phượng hoàng hót không ngừng, vô cùng phấn khích.

Ngay cả Nguyên Phượng cũng nhìn mà có chút mắt tròn miệng dẹt, dường như cả Phượng Hoàng tộc đều vô cùng phấn khích, từ trong xương cốt tỏa ra một luồng khí tức bưu hãn.

"Tộc trưởng, dừng tay!" Phong Hòe lớn tiếng nói.

Những con phượng hoàng đang tranh đấu trên trời dừng lại.

Vô số tộc nhân Phượng Hoàng tộc đi tới, ai nấy đều phấn khích cổ vươn dài, lớn tiếng nói: "Bái kiến tộc trưởng!" "Bái kiến tộc trưởng..." Âm thanh vang dội, thẳng vào mây xanh.

Một đám tộc nhân Phượng Hoàng tộc ngẩng đầu, hung hãn nhìn Long Vương và Thủy Kỳ Lân, vẻ mặt không thiện, dường như chỉ cần một lời không hợp là sẽ xông lên xé xác Long Vương và Thủy Kỳ Lân.

Tiên Thiên Tam Tộc hiện đang ở trong tình trạng bằng mặt không

bằng lòng, dường như khoảnh khắc tiếp theo, tộc nhân Phượng Hoàng nhất tộc sẽ không kiềm chế được, tùy thời khai chiến với Long tộc, Kỳ Lân nhất tộc.

"..." Long Vương và Thủy Kỳ Lân hai người nhìn nhau, đều không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

Vừa rồi, khi tộc nhân Phượng Hoàng tộc nhìn họ, ánh mắt hung ác đó, thậm chí khiến hai người họ cũng có chút run sợ.

Ngay cả Nguyên Phượng cũng không ngờ lại có cảnh tượng như vậy, không khỏi nhìn mà mắt tròn miệng dẹt.

Nguyên Phượng hoàn hồn, tâm tình không khỏi tốt lên, cười nói: "Hai vị đạo hữu, thấy chưa, ta đã nói rồi, các dũng sĩ của Phượng Hoàng nhất tộc của ta không những không nản lòng, mà còn đấu chí ngút trời, chỉ hận không thể cùng lũ thỏ con Ma tộc kia đại chiến một trận nữa!" "..." Long Vương và Thủy Kỳ Lân da mặt co giật, không ngừng gật đầu.

"Nếu đã vậy, biết Phượng Hoàng nhất tộc không sao, ta cũng yên tâm rồi, xin cáo từ!" Long Vương nhìn Thủy Kỳ Lân một cái, chắp tay với Nguyên Phượng nói.

"Đúng đúng, nếu Phượng Hoàng tộc không sao, ta cũng xin cáo từ!" Thủy Kỳ Lân cũng chắp tay nói.

"Được, nếu đã vậy, ta tiễn hai vị đạo hữu!" Nguyên Phượng cười nói.

Nguyên Phượng tiễn Long Vương và Thủy Kỳ Lân hai người ra khỏi tổ địa Phượng Hoàng nhất tộc, liền vội vã quay về, tìm Phương Minh, hỏi: "Hiền tế, con cho họ ăn gì vậy?

Sao lại như thế?" Phương Minh cười gượng, nói: "Không... không có gì, chỉ thêm chút thuốc kích thích thôi..." "Tộc trưởng, không hay

rồi, không hay rồi...” Lúc này, Phong Hòe trưởng lão vội vội vàng vàng chạy tới, la lớn.

Nguyên Phượng nhíu mày, hỏi: “Phong Hòe trưởng lão, xảy ra chuyện gì?” Phong Hòe mặt già đỏ bừng, cười gượng nói: “Cái đó... cái đó tộc trưởng, người đi xem đi!” Nguyên Phượng quay đầu nhìn Phương Minh một cái, vội vã đi theo Phong Hòe.

“Phu quân, chàng rốt cuộc đã cho tộc nhân ăn gì vậy?” Phượng Huyễn nghiêng đầu nhỏ, nhìn Phương Minh, tò mò hỏi.

Phương Minh cười gian, nhìn Phượng Huyễn từ trên xuống dưới, nói: “Muốn biết à?

Đi, về phòng phu quân nói cho nàng biết...” “Đồ xấu...” Phượng Huyễn mặt xinh đỏ bừng, e thẹn nói.

“Ha ha ha...” Phương Minh cười lớn ba tiếng, ôm lấy Phượng Huyễn, đi về phía phòng.

Bên kia, Nguyên Phượng theo Phong Hòe đến phía sau tổ địa, lại thấy vô số tộc nhân Phượng Hoàng tộc loạn thành một nồi cháo.

Chương 38

Có không ít tộc nhân Phượng Hoàng tộc hai mắt đỏ ngầu, đang làm chuyện xấu hổ đó.

Thậm chí có tộc nhân Phượng Hoàng tộc vì tranh giành mỹ nữ mà đánh nhau to.

"Hử?

Nguyên Phượng tộc trưởng, Nguyên Phượng tộc trưởng, Nguyên Phượng tộc trưởng, người có biết không?

Ta đã ngưỡng mộ người từ lâu rồi, ta..." Thậm chí trong đó có một con phượng hoàng nhìn thấy Nguyên Phượng, mắt lờ đờ, lao về phía bà.

Nguyên Phượng nhìn mà mặt đen như đít nồi.

Phong Hòe âm thầm nhếch miệng, tay áo vung lên, một luồng kình phong bay ra, đánh bay con phượng hoàng đó, làm nó ngất đi.

"Phương Minh, Phương Minh, ngươi cho tộc nhân của ta ăn thứ gì thế này..." Nhìn thấy tình hình này, với sự thông minh của Nguyên Phượng, sớm đã đoán ra nguyên nhân sự việc, không khỏi tức đến run người.

Đúng vậy!

Thực ra, trong đan dược mà Phương Minh cho tộc nhân Phượng Hoàng tộc ăn đúng là có thứ đó...

Thủ đoạn của Phương Minh tuy có phần khiến người ta dở khóc dở cười, nhưng không thể không nói, đó cũng là một cách, ít nhất đã tạm thời lừa được Long Vương và Thủy Kỳ Lân!

Nhưng cũng chỉ là tạm thời!

Đại quân của Long tộc và Kỳ Lân tộc vẫn chưa lui binh.

Lấy danh nghĩa là để phòng ngừa Ma tộc tấn công Phượng Hoàng tộc, Long tộc và Kỳ Lân tộc sẽ đứng ra bảo vệ!

Nhưng ai cũng có thể nhìn ra, Long tộc và Kỳ Lân tộc có ý đồ khác, ý của ông say không ở rượu.

Bọn họ không tin, đang âm thầm quan sát, chỉ cần Phượng Hoàng tộc lộ ra một chút suy yếu, hoặc có tin tức tộc nhân thương vong thảm trọng truyền ra ngoài, thì Long tộc và Kỳ Lân tộc chắc chắn sẽ không chút do dự xông vào, tiến hành đồ sát Phượng Hoàng tộc!

Đại quân Long tộc và Kỳ Lân tộc không lui, khiến Nguyên Phượng sầu thối ruột.

Một ngày nọ, Phương Minh và Phượng Huyễn đang ân ái trong phòng, đột nhiên ngoài cửa có tiếng gõ.

"Cô gia, Trưởng công chúa, có trong phòng không?" "Đến rồi!" Phương Minh bực bội mở cửa, nhìn thấy Phượng Hòe trưởng lão, không khỏi hỏi: "Phượng Hòe trưởng lão, có chuyện gì sao?" Phượng Hòe cười gượng nói: "Cô gia, Nguyên Phượng tộc trưởng mời ngài!" "Được, dẫn đường đi!" Phương Minh dường như đã sớm biết Nguyên Phượng sẽ tìm mình, cười nói.

Phượng Hòe đưa Phương Minh đến Phượng Hoàng Thần Điện, Nguyên Phượng đã sớm chờ ở đó, thấy Phương Minh liền vội nói: "Ây da, hiền tế à, con đến rồi!" Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Nguyên Phượng, hỏi: "Nhạc mẫu đại nhân, tìm tiểu tế có việc gì không?" Diễn!

Tiếp tục diễn!

Chẳng lẽ không biết ta tìm ngươi có việc gì sao?

Nguyên Phượng hận đến nghiến răng, nhưng lại cần dùng đến Phương Minh, đành phải gượng cười nói: "Hiền tế là người thông minh, ta tìm hiền tế, quả thực có việc quan trọng cần thương lượng, đại quân hai tộc Long và Kỳ Lân vẫn chưa lui binh, vẫn đang nhìn chằm chằm bên ngoài tổ địa Phượng Hoàng tộc chúng ta, hiền tế có cách nào hay để lui địch không?" "Có!" Phương Minh chém đinh chặt sắt đáp.

Phương Minh trả lời dứt khoát như vậy, hiển nhiên đã có kế hoạch trong lòng, sớm đã nghĩ ra đối sách.

Nguyên Phượng mừng rỡ, vội hỏi: "Hiền tế, mau nói ta nghe!" Để Phương Minh đưa ra kế sách lui địch, Nguyên Phượng có thể nói là đã hao tổn tâm tư, luôn miệng gọi "hiền tế", thậm chí còn có ý lấy lòng.

Trước đó Nguyên Phượng đồng ý gả Phượng Huyễn cho Phương Minh, chẳng qua chỉ là kế sách đối phó Ma tộc, nhưng từ trong thâm tâm Nguyên Phượng không đồng ý với cuộc hôn nhân này, chỉ là ván đã đóng thuyền, không còn cách nào khác.

Hai mắt Phương Minh lóe lên tinh quang, ánh mắt sáng rực nhìn Nguyên Phượng, cười nói: "Chỉ cần tổ chức cho ta và Huyễn nhi một hôn lễ thật hoành tráng, chuyện này sẽ được giải quyết dễ dàng!" Nguyên Phượng sững sờ, sắc mặt âm tình bất định nói: "Hiền tế đang thừa nước đục thả câu?" Phương Minh vẻ mặt chính trực nhìn Nguyên Phượng, cười tủm tỉm nói: "Nhạc mẫu đại nhân nói đùa rồi, ta thực sự là vì Phượng Hoàng tộc mà!" Do dự mãi, Nguyên Phượng thấy Phương Minh quả quyết như vậy, liền cắn răng nói: "Được, theo ý hiền tế, chọn ngày lành ta sẽ tổ chức hôn lễ cho hiền tế!" "Ha ha ha, tốt, nhạc mẫu đại nhân yên tâm, ngày hôn lễ của ta, chính là ngày Long tộc và Kỳ Lân tộc lui binh!" Phương Minh cười lớn.

Nguyên Phượng hít sâu một hơi, nói: "Hy vọng đúng như lời hiền

tế nói!" Phương Minh nhìn Nguyên Phượng, cười nói: "Đã kết hôn thì phải có người lớn hai bên tham dự, ta sẽ viết một lá thư, nhờ đạo hữu phái người đưa đến Hồng Mông Sơn, mời trưởng bối nhà ta đến tham dự hôn lễ!" "Đều theo ý ngươi!" Nguyên Phượng nghiến răng nghiến lợi nói.

Phương Minh viết xong thư, giao cho Nguyên Phượng, rồi lại chui vào phòng, cả ngày dính lấy Phượng Huyễn, không ra ngoài.

Ngày tháng trôi qua, ngày cưới càng lúc càng gần, lòng Nguyên Phượng cũng ngày càng sốt ruột.

Trong đại doanh Long tộc.

Thủy Kỳ Lân vội vã tìm đến Long Vương.

Long Vương đón Thủy Kỳ Lân, hỏi: "Đạo hữu, đã xảy ra chuyện gì?

Sao lại vội vàng như vậy?" Thủy Kỳ Lân xách theo một tộc nhân Phượng Hoàng tộc, ném xuống đất, lớn tiếng nói: "Long Vương đạo hữu, ta bắt được một tộc nhân Phượng Hoàng, kẻ này đã tiết lộ một tin tức quan trọng!" Hai mắt Long Vương sáng lên, vui mừng nói: "Tin tức gì!" Thủy Kỳ Lân đá một cước vào người tộc nhân Phượng Hoàng tộc kia, trầm giọng nói: "Nói mau!" "Bẩm Long Vương, bẩm Thủy Kỳ Lân, tộc… tộc Phượng Hoàng chúng tôi đại chiến với Ma tộc, bị Ma Tổ La Hầu dùng Tru Tiên Kiếm Trận đả thương nặng, đến mức nguyên khí đại thương, phần lớn người trong tộc đều bị thương…" Tộc nhân Phượng Hoàng tộc kia khóc lóc nói.

Tinh quang trong mắt Long Vương bùng nổ, y nhìn chằm chằm vào tộc nhân Phượng Hoàng tộc kia, hỏi: "Những gì ngươi nói có thật không?

Nếu có nửa lời giả dối, ta sẽ cho ngươi hồn bay phách tán!"

“Thật, lời này hoàn toàn là sự thật, nếu có nửa lời giả dối, xin trời cao lập tức diệt thần hồn của ta!” Tộc nhân Phượng Hoàng tộc kia vội nói.

Thời đại này, Thiên Đạo ổn định, nếu phát thệ với Thiên Đạo, sẽ bị trời phạt!

Long Vương đứng thẳng người, tinh quang trong mắt lấp lánh, cất tiếng cười ha hả: “Tốt, tốt, Phượng Hoàng tộc có loại bại hoại tham sống sợ chết như ngươi, sao có thể không diệt vong?

Không cần Thiên Đạo diệt thần hồn ngươi, ngươi có thể chết được rồi!” Nói rồi, bàn tay to lớn của Long Vương vỗ mạnh vào đầu tộc nhân Phượng Hoàng tộc kia, kẻ đó lập tức hình thần câu diệt.

Chương 39

Thủy Kỳ Lân trợn trừng đôi mắt to như chuông đồng, ánh mắt sáng rực nhìn Long Vương, nóng lòng nói: "Long Vương đạo hữu, xem ra Phượng Hoàng tộc thật sự nguyên khí đại thương, hay là chúng ta nhân cơ hội này…" Nói đến đây, Thủy Kỳ Lân làm động tác cứa cổ.

Thần quang trong mắt Long Vương lóe lên, nói: "Thủy Kỳ Lân đạo hữu, gần đây Phượng Hoàng tộc có động tĩnh gì không?" "Động tĩnh?

Có thể có động tĩnh gì chứ?

Chẳng qua là giả vờ mạnh mẽ, giãy giụa phút cuối mà thôi!" Thủy Kỳ Lân khinh thường nói.

Dừng một chút, Thủy Kỳ Lân cười nói: "Nếu nói có gì khác thường, thì đúng là có, ngày mai, chính là ngày mai, tên Phương Minh kia sẽ cưới Trưởng công chúa của Phượng Hoàng tộc!" "Ồ?" Long Vương nhướng mày, lẩm bẩm: "Phương Minh người này không thể không để ý, hắn cưới Trưởng công chúa Phượng Hoàng tộc vào lúc này, rốt cuộc là có ý gì?" Thủy Kỳ Lân cười lớn: "Thanh niên mà, khí huyết sục sôi, sắc đẹp mê hoặc tâm trí thôi, Nguyên Phượng lại dùng con gái để trói buộc Phương Minh, vì vậy đôi bên mới hợp tác!" Long Vương gật đầu, nhíu mày nói: "Nói thì nói vậy, nhưng tên Phương Minh đó có một món bảo vật cực kỳ lợi hại, ta không thể không đề phòng!" "Long Vương đạo hữu nói đến Bàn Cổ Khai Thiên Đồ?" Thủy Kỳ Lân cười lớn: "Nếu Long Vương đạo hữu lo lắng về bảo vật đó, thì cứ yên tâm đi, ta đã cho người đi dò hỏi, đó là bảo vật dùng một lần, đã dùng rồi thì không thể dùng lại được nữa!" Long Vương

có chút lo lắng, nhíu mày nói: "Nhưng trên chiến trường chinh phạt Hung Thú tộc, hắn cũng từng dùng Bàn Cổ Khai Thiên Đồ một lần, chúng ta nên cẩn thận thì hơn…" "Hoặc là… hoặc là hắn chỉ có hai bức tranh thôi thì sao?" 22.

Thủy Kỳ Lân có chút sốt ruột, lớn tiếng nói: "Ây da, Long Vương đạo hữu, bao nhiêu năm nay, Long tộc thống ngự loài có vảy, Kỳ Lân tộc ta thống ngự loài tẩu thú, dưới trướng có đến vạn ức sinh linh, sao có thể để một bức Bàn Cổ Khai Thiên Đồ nhỏ bé cản đường được.

Phượng Hoàng tộc bị thương nặng, đây là cơ hội ngàn năm khó gặp, qua làng này sẽ không còn quán khác đâu, Long Vương đạo hữu đừng do dự nữa!" 23.

Thần quang trong đôi mắt rồng của Long Vương bùng nổ, y hít sâu một hơi, lớn tiếng nói: "Được, vì Thủy Kỳ Lân đạo hữu đã nói vậy, thì ta sẽ cùng đạo hữu liều một phen, một lần diệt sạch Phượng Hoàng tộc, sau khi thành công, chúng ta sẽ bình phân Hồng Hoang đại lục, chia đều mà trị!" "Tốt, một lời đã định, khi nào xuất binh?" Thủy Kỳ Lân mừng rỡ nói.

Khóe miệng Long Vương nhếch lên một nụ cười, trong mắt lộ ra tia thù hận, trầm giọng nói: "Tên Phương Minh kia thật sự đáng ghét, hay là chúng ta xông vào lúc đại hôn của hắn, phá hôn lễ, giết người, cướp vợ, thế nào?" "Ha ha ha, hay, tuyệt, cứ làm vậy!" Thủy Kỳ Lân cũng căm hận Phương Minh đến cực điểm, không khỏi mừng rỡ nói.

Long Vương và Thủy Kỳ Lân định kế, chuẩn bị vào ngày đại hôn của Phương Minh hôm sau sẽ xuất binh tấn công Phượng Hoàng tộc, một lần diệt sạch, chia đều Hồng Hoang đại lục.

Phượng Hoàng tộc không hề hay biết gì về việc này, vẫn đang bận rộn chuẩn bị hôn sự cho Phương Minh và Trưởng công chúa, hoàn toàn không biết đại nạn sắp ập đến.

Chỉ có Nguyên Phượng trong lòng biết rõ, tình hình cấp bách đến mức nào.

Nhưng lúc này cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể đặt mọi hy vọng vào Phương Minh.

Phượng Huyễn sắp xuất giá, cộng thêm trong lòng Nguyên Phượng đang có tâm sự, khó tránh khỏi uống nhiều vài ly!

Uống nhiều, Nguyên Phượng liền say.

Sau khi say, trong lòng Nguyên Phượng càng thêm phiền muộn, một mình trở về phòng.

Đúng lúc này, Phương Minh đến cầu kiến Nguyên Phượng, muốn bàn bạc một số chuyện, hắn cảm thấy Long tộc và Kỳ Lân tộc có lẽ sẽ tấn công Phượng Hoàng tộc vào lúc đại hôn.

"Nhạc mẫu đại nhân, người có ở đó không?" Phương Minh gõ cửa nói.

"Cửa không khóa, vào đi!" Nguyên Phượng say khướt nói.

Phương Minh đẩy cửa bước vào, đóng cửa phòng lại, lại thấy Nguyên Phượng đang mắt say lờ đờ nhìn mình, không khỏi nhếch miệng, nói: "Nhạc mẫu đại nhân, người uống rượu rồi?" "…Rốt cuộc ngươi có cách nào lui đại quân Long tộc và Kỳ Lân tộc không?" Nguyên Phượng đứng dậy, lảo đảo đi đến trước mặt Phương Minh, đưa một tay ngọc ấn lên vai hắn, như sợ hắn chạy mất, lớn tiếng hỏi.

Da mặt Phương Minh co giật dữ dội, cười gượng nói: "Nhạc mẫu đại nhân say rồi, ta ngày mai lại đến…" Nói rồi, Phương Minh xoay người định đi.

Nguyên Phượng một tay kéo Phương Minh lại, đẩy hắn vào góc tường, cười hì hì nói: "Đi?

Muốn đi đâu?

Không nói rõ ràng, muốn đi?

Cửa cũng không có đâu… Ể?

Không thể không nói, tên tiểu tử thối ngươi cũng đẹp trai đấy chứ…" Nói rồi, Nguyên Phượng lại đưa một tay ra, nâng cằm Phương Minh lên.

Mẹ nó!

Bị mẹ vợ trêu ghẹo rồi?

Phương Minh tức giận, cũng đưa tay ra, nâng cằm Nguyên Phượng, nói: "Nhạc mẫu đại nhân cũng không tệ…" "Không tệ, đã không tệ, vậy thì cứ không tệ…" Nguyên Phượng có chút nói năng lộn xộn, một tay kéo Phương Minh, liền đẩy lên giường.

Phải biết, Nguyên Phượng là cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại là tộc trưởng của Tiên Thiên Tam Tộc, nhục thân cực kỳ mạnh mẽ.

Phương Minh tuy đi theo con đường Dĩ Lực Chứng Đạo, nhưng tu vi dù sao cũng thấp hơn một chút, lại bị Nguyên Phượng đè chặt… Sau một trận đại chiến kịch liệt, Nguyên Phượng chìm vào giấc ngủ, còn Phương Minh thì lẻn ra khỏi phòng Nguyên Phượng, trở về phòng Phượng Huyễn.

Lúc này Phương Minh vẫn còn vẻ mặt kinh hồn bạt vía, chuyện vừa xảy ra khiến hắn có cảm giác không thật, nhưng cũng có chút kích thích.

Một đêm trằn trọc, trong đầu Phương Minh như chiếu phim, tua đi tua lại từng cảnh Nguyên Phượng đè hắn lên giường.

Ngày thứ hai, Phượng Hoàng tộc giăng đèn kết hoa, không khí vui mừng, tổ chức hôn lễ cho Trưởng công chúa.

Nguyên Phượng ngồi ở vị trí cao nhất, ánh mắt né tránh, không dám nhìn Phương Minh, thậm chí có chút không dám nhìn cả Phượng Huyễn.

Là mẹ của Phượng Huyễn, lại vào đêm trước ngày cưới của con gái, lại phát sinh quan hệ với con rể tương lai, thật sự có chút hoang đường.

Nàng thậm chí không dám tưởng tượng, nếu Phượng Huyễn biết chuyện, sẽ như thế nào?

Nàng sẽ phải đối mặt với con gái mình ra sao?

"Báo, bẩm tộc trưởng, không hay rồi, Long tộc và Kỳ Lân tộc đánh tới…" Đúng lúc này, có tộc nhân Phượng Hoàng tộc lên đại điện bẩm báo.

Chương 40

"Cái gì?" Nguyên Phượng vô cùng lo lắng, bật dậy khỏi ghế, ánh mắt chuyển hướng sang Phương Minh, hỏi hắn phải làm sao.

Phương Minh đã hứa, chỉ cần tổ chức hôn lễ cho hắn và Trưởng công chúa, hắn tự có cách lui địch.

Nhưng bây giờ, Long tộc và Kỳ Lân tộc đã đánh tới, mà Phương Minh vẫn không có chút động tĩnh nào, sao nàng không sốt ruột cho được?

Thậm chí chuyện xảy ra tối qua với Phương Minh, nàng cũng tạm thời gạt sang một bên.

Phương Minh vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên như gió nhẹ mây bay, khiến người ta nhìn mà chỉ muốn đấm cho một trận.

Nguyên Phượng vừa giận vừa sốt ruột, hung hăng trừng mắt nhìn Phương Minh.

Phương Minh bất đắc dĩ, đành lắc đầu nói: "Nhạc mẫu đại nhân, đã Long tộc và Kỳ Lân tộc đều đến rồi, hay là chúng ta ra ngoài nghênh đón một chút, biết đâu họ đến để chúc mừng thì sao!" Chúc mừng?

Ngươi cũng nói ra được à?

Chúc mừng mà cần điều động thiên binh vạn mã?

Điều động ức vạn đại quân hai tộc sao?

Nguyên Phượng nghe mà sắp nổi điên, nhưng lúc này cũng không có cách nào khác, đành phải nghe theo Phương Minh.

Nhưng Nguyên Phượng cũng không thể không chuẩn bị, đã sớm

có tính toán xấu nhất, âm thầm chỉnh đốn quân đội, nghênh chiến Long tộc và Kỳ Lân tộc.

Thậm chí Nguyên Phượng còn chuẩn bị đường lui, cho người di tản một bộ phận tộc nhân Phượng Hoàng, để lại cho tộc một ít mầm mống, để sau này có thể đông sơn tái khởi.

Nguyên Phượng dẫn người Phượng Hoàng tộc ra khỏi tổ địa, nhìn từ xa, chỉ thấy đại quân hai tộc Long và Kỳ Lân kéo dài bất tận, một màu đen kịt.

Trong trận doanh Long tộc, mây đen cuồn cuộn xếp thành từng lớp, lớp dưới cùng đặt mấy trăm chiếc trống trận lớn, trước trống là những con bạch tuộc khổng lồ, tám vòi cùng múa, đánh trống vang trời.

Lên trên nữa là tôm binh cua tướng dày đặc, chúng vung vẩy những chiếc càng khổng lồ, diễu võ dương oai, vô cùng oai phong.

Tiếp đó là cá mập tinh, sò tinh, tộc rùa đen, vân vân...

Lớp mây đen trên cùng là chủ lực đại quân Long tộc, từng con thần long nhe nanh múa vuốt, đang phun mây nhả khói, giấu thân hình khổng lồ trong mây mù, ẩn mình, chuẩn bị giáng cho kẻ địch một đòn chí mạng bất cứ lúc nào. 24.

Nhìn sang Kỳ Lân tộc, tộc này thống ngự loài tẩu thú.

Bày trận theo thế Ngũ hành, phía trước là các loại kỳ lân thuộc tính khác nhau, sau kỳ lân là bạch hổ, hươu, bạch hồ tộc, vân vân, mỗi chủng tộc đều nghiêm trận chờ lệnh, sẵn sàng khai chiến.

Rõ ràng, hai tộc Long và Kỳ Lân đến đây không có ý tốt.

Nguyên Phượng và tộc nhân Phượng Hoàng tộc nhìn thấy mà trong lòng thầm kinh hãi.

Trong Tiên Thiên Tam Tộc, Long tộc mạnh nhất, nay Long tộc lại liên hợp với Kỳ Lân tộc cùng tấn công Phượng Hoàng tộc, lần này, e rằng Phượng Hoàng tộc khó thoát kiếp nạn.

Tất cả tộc nhân Phượng Hoàng đều đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh.

Ánh mắt Nguyên Phượng lạnh đi, bay lên phía trước, lớn tiếng nói: "Long Vương, Thủy Kỳ Lân hai vị đạo hữu, Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta là minh hữu, hôm nay dẫn binh xâm phạm Phượng Hoàng tộc ta, là đạo lý gì?" Long Vương và Thủy Kỳ Lân liếc nhau, gật đầu.

Long Vương tiến lên, đang định nói.

Đúng lúc này, một tiếng gầm kinh thiên động địa vang lên, một bóng trắng lao đến với tốc độ cực nhanh, xuất hiện trước mặt Phượng Hoàng tộc, lắc mình một cái, hóa thành một người đầu đội vương miện, mình mặc hoàng bào, dáng vẻ đế hoàng.

Người đó chắp tay với Phương Minh nói: "Thú Hoàng Thần Nghịch đặc biệt đến chúc mừng đại hôn của Thánh sư!" Người đến chính là Thú Hoàng Thần Nghịch đã ẩn lui từ lâu.

Phương Minh cười tủm tỉm giơ tay lên, cười nói: "Tiểu Bạch, đến rồi à!" Thú Hoàng Thần Nghịch quay đầu nhìn Long Vương và Thủy Kỳ Lân, giọng nói ầm ầm: "Thánh sư, không chỉ mình ta đến, mà toàn bộ người của Cự Thú Thần Quốc nghe tin Thánh sư đại hôn đều đòi đến chúc mừng, ta quản cũng không quản nổi.

Ta sợ đám thỏ con đó làm loạn, quấy rầy đại hôn của Thánh sư, nên đã để chúng chờ ở ngoài vạn dặm!" Lời của Thú Hoàng, rõ ràng là có ẩn ý.

Lấy cớ chúc mừng đại hôn của Phương Minh, dẫn đại quân thần ma của Cự Thú tộc đến chi viện cho Phượng Hoàng tộc.

Khoảng cách vạn dặm, đối với người có thần thông, chỉ trong

nháy mắt là đến.

Cái miệng đang mở của Long Vương lại phải ngậm lại, cứng rắn nuốt những lời đã đến bên miệng trở vào… Đúng lúc này, bầu trời đột nhiên trở nên đỏ rực vô cùng, cả một vùng trời bị ngọn lửa hừng hực thiêu đốt đến biến dạng.

Giữa ngọn lửa, một nữ tử mặc áo bào đỏ từ từ bước ra.

Động tác của nàng tuy trông có vẻ chậm rãi, nhưng thực tế lại cực nhanh, trong nháy mắt đã đến.

Phương Minh nhìn thấy nữ tử kia, trong lòng vui mừng, cười nói: "Cửu sư phó, người đến rồi!" Nghe Phương Minh gọi nữ tử là Cửu sư phó, da mặt Long Vương và Thủy Kỳ Lân co giật dữ dội.

Nữ tử trước mặt tạo cho họ một cảm giác áp bức cực độ, thậm chí ép đến mức họ có chút khó thở, có thể thấy thực lực của nữ tử này cực kỳ mạnh.

Cao thủ như vậy, lại là Cửu sư phó của Phương Minh, Phượng Hoàng tộc vô hình trung lại có thêm một cao thủ.

Chương 41

Cửu sư phó gõ vào đầu Phương Minh một cái, cười nói: "Tên tiểu tử thối ngươi đại hôn, ta làm sư phụ, sao có thể không đến?

Không chỉ ta đến, mấy vị sư phụ khác cũng đến cả rồi!" "Ồ?

Mấy vị sư phụ khác cũng đến rồi ạ?" Mắt Phương Minh sáng lên, vui mừng nói.

Đúng lúc này, một chiếc thuyền vàng khổng lồ vô cùng từ chân trời gào thét bay đến, tốc độ cực nhanh, xung quanh sấm sét lóe lên, trong nháy mắt đã đến.

Từ trên thuyền vàng nhảy xuống một nam tử, nam tử vẫy tay một cái, chiếc thuyền vàng liền chui vào trong tay áo y.

Phương Minh nhìn nam tử kia, vui mừng nói: "Bát sư phó, người cũng đến rồi?" Bát sư phó cười nói: "Đến rồi, đến rồi, Minh nhi đại hôn, ta sao có thể không đến?" Đúng lúc này, một chiếc thuyền vàng khổng lồ vô cùng khác từ chân trời gào thét bay đến, từ trên thuyền nhảy xuống bảy người.

Một người trong số họ chỉ vào Bát sư phó mắng to: "Lão Bát, ngươi trộm thuyền vàng của ta, quá vô sỉ rồi!" Bát sư phó đảo mắt, nói: "Thất ca, huynh cũng quá keo kiệt rồi, không phải chỉ là một con thuyền thôi sao, làm một chiếc khác là được!" Thất sư phó mắng to: "Ta nói cho ngươi biết, loại thuyền rách như vậy, lão tử một năm có thể tạo ra mấy trăm chiếc, nhưng cũng không thể trộm được, tên trộm nhà ngươi!" Chết tiệt!

Một năm có thể tạo ra mấy trăm chiếc!

Long Vương và Thủy Kỳ Lân nghe mà da mặt run như cầy sấy,

liếc nhìn nhau, đều thấy được vẻ kinh hãi trong mắt đối phương.

Chiếc thuyền vàng kia khổng lồ vô cùng, tốc độ cực nhanh, rõ ràng là một chiếc thuyền báu hiếm thấy, nếu ở bên ngoài, tuyệt đối là bảo vật khiến người ta tranh giành vỡ đầu.

Đến miệng của mấy vị chủ nhân này, một năm có thể tạo ra mấy trăm chiếc, đây là người sao?

"Được rồi, đều đừng cãi nữa, hôm nay Minh nhi đại hôn, mấy lão bất tử các ngươi không thể yên tĩnh một chút được sao?

Mất mặt quá!" Cửu sư phó sa sầm mặt, trầm giọng nói.

Bát sư phó và Thất sư phó đều quay đầu đi, không nhìn đối phương, giống như hai đứa trẻ đang dỗi nhau, khiến người ta dở khóc dở cười.

Cửu sư phó hận đến nghiến răng, quay đầu nhìn Phương Minh, sắc mặt lập tức thay đổi, cười tươi như hoa nói: "Minh nhi à, hôm nay con đại hôn, Cửu sư phó cũng không có gì để tặng, giúp con giải quyết một chuyện khó vậy!" Nói rồi, Cửu sư phó đưa tay về phía Phượng Huyễn, một ngọn lửa bị cưỡng ép rút ra từ trong cơ thể nàng.

Nhìn thấy ngọn lửa đó, Nguyên Phượng, Long Vương, Thủy Kỳ Lân sắc mặt lập tức đại biến, hơi thở dần trở nên dồn dập.

Là những tồn tại đỉnh cấp trên đời, hai người không thể không nghe nói đến Bất Tử Thần Hỏa!

Cửu sư phó chia ngọn lửa trong tay làm hai, đưa cho Phương Minh, nói: "Đây là Bất Tử Thần Hỏa, cứ coi như Cửu sư phó mượn hoa dâng Phật, tặng quà cho con!" "Đa tạ Cửu sư phó!" Phương Minh nhận lấy một phần Bất Tử Thần Hỏa, đến trước mặt Nguyên Phượng, đưa phần còn lại cho bà, cười tủm tỉm nói: "Nguyên Phượng tộc trưởng, phần Bất Tử Thần Hỏa này là sính lễ của ta!" Nguyên

Phượng kích động nhận lấy Bất Tử Thần Hỏa, nhìn Phương Minh nói: "Đa tạ hiền tế, phần sính lễ này thực sự quá quý giá rồi!" Nói rồi, Nguyên Phượng ném Bất Tử Thần Hỏa ra.

Bất Tử Thần Hỏa gào thét lớn dần trong gió, trong nháy mắt đã bao bọc toàn bộ tộc nhân Phượng Hoàng, chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Tộc nhân Phượng Hoàng tộc không những không bị lửa thiêu đốt, mà vết thương trên người còn hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Trong phút chốc, tiếng phượng hót không ngừng vang lên, vang vọng khắp trời đất.

Long Vương và Thủy Kỳ Lân nhìn thấy đều nhíu mày không thôi.

Bọn họ biết, thời cơ tốt nhất để chinh phạt Phượng Hoàng tộc đã qua.

Phương Minh đến trước mặt Bát sư phó, cười tủm tỉm nói: "Bát sư phó, người có quà gì cho con không?

À đúng rồi, cái Bàn Cổ Khai Thiên Đồ đó không tệ, cho con mười tấm tám tấm đi…" Bát sư phó đảo mắt, tức giận nói: "Tên tiểu tử thối, ngươi tưởng Bàn Cổ Khai Thiên Đồ là cải trắng à?

Mà hình như trong tay ta nó đúng là cải trắng thật, không có mười tấm tám tấm đâu, ta chỉ chuẩn bị cho con ba tấm, yêu hay không yêu thì tùy!" Nói rồi, Bát sư phó lật tay, ba bức họa trục xuất hiện trong tay.

Phương Minh giật lấy, cười ha hả: "Yêu, sao có thể không yêu!" Long Vương và Thủy Kỳ Lân nhìn thấy lại một lần nữa da mặt co giật dữ dội.

Mẹ nó!

Mấy người này là ai vậy!

Bàn Cổ Khai Thiên Đồ mà là hàng tự sản xuất!

Nếu vừa rồi Bất Tử Thần Hỏa khiến Phượng Hoàng tộc có năng lực đối đầu với Long tộc và Kỳ Lân tộc, thì Bàn Cổ Khai Thiên Đồ đã khiến Phượng Hoàng tộc vững vàng đè đầu hai tộc Long và Kỳ Lân rồi.

Dù sao uy lực của Bàn Cổ Khai Thiên Đồ ai cũng đã thấy… "Thất sư phó, người có quà gì cho con không?" Phương Minh vòi vĩnh đã thành nghiện, hưng phấn chạy đến trước mặt Thất sư phó, cười nói.

Thất sư phó lật tay, "cạch" một tiếng, một chiếc hòm sắt xuất hiện trên mặt đất, cười nói: "Trong này có mười vạn cái kiếm hoàn, mỗi cái đều có thể coi là một kiện linh bảo, cho con làm pháo hoa chơi!" Phương Minh nghe mà mừng rỡ, tay áo vung lên, thu lấy chiếc hòm.

Da mặt Thủy Kỳ Lân co giật, lẩm bẩm: "Sư phụ của Phương Minh đạo hữu ai cũng là đại gia à?

Mười vạn kiện linh bảo… Ể, đúng rồi, Thất sư phó nói dùng làm pháo hoa là có ý gì?" Câu cuối cùng là hỏi Long Vương.

Da mặt Long Vương co giật, trợn trừng đôi mắt rồng, vẻ mặt không thể tin nổi nói: "Nếu ta đoán không lầm, ý của Thất sư phó là cho những linh bảo này tự bạo…" Mẹ nó!

Tự bạo chẳng phải là đốt pháo hoa sao?

Nhưng lấy linh bảo ra tự bạo, có cách chơi lầy lội như vậy sao?

Một vạn kiện linh bảo tự bạo, uy lực đó sẽ thế nào?

Chương 42

Thủy Kỳ Lân không dám tưởng tượng, tam quan của y đã bị làm mới.

Nguyên Phượng và mọi người cũng kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, nếu không phải tận mắt chứng kiến, đánh chết họ cũng không tin.

Nguyên Phượng dần dần cảm thấy người con rể này hình như cũng khá tốt.

Không… chỉ là con rể sao?

Con rể là con rể, nhưng hình như mình cũng dính vào rồi… Nghĩ đến đây, Nguyên Phượng lại có chút đau đầu.

Lúc này Phương Minh vòi vĩnh đã thành nghiện, ngày thường hỏi mấy vị sư phụ chút đồ, họ đều keo kiệt không cho.

Hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội, có thể moi được chút máu từ tay mấy vị sư phụ, sao có thể bỏ qua?

Phương Minh vội vàng chạy đến trước mặt Lục sư phụ, mặt dày nói: "Lục sư phụ, người xem Thất sư phụ, Bát sư phụ, Cửu sư phụ đều có quà, người không thể keo kiệt được đâu?" Bát sư phó đảo mắt, lật tay, một cái hồ lô xuất hiện trong tay, nói: "Đây là Cửu Chuyển Kim Đan ta luyện chế, trong một hồ lô cũng có một nghìn tám trăm viên, tặng cho con vậy!" Mẹ nó!

Cửu Chuyển Kim Đan!

Phương Minh mừng rỡ, nhận lấy bảo hồ lô, lại chạy đến trước mặt Ngũ sư phụ, cười nói: "Ngũ sư phụ quà cho con đâu?" Ngũ sư phụ đảo mắt, nói: "Ngũ sư phụ ta nghèo kiết xác, không giàu có như

mấy vị sư phụ kia, thế này đi, Ngũ sư phụ cho con một kiện bảo vật!" Nói rồi, Ngũ sư phụ há miệng to, phun ra một tòa bảo tháp.

Phương Minh quan sát bảo tháp, chỉ thấy toàn thân tháp có màu lưu ly, tổng cộng ba mươi ba tầng, tỏa ra một cỗ đạo uy nhàn nhạt, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường.

Ngũ sư phụ cười nói: "Con cũng biết, ta vốn tham ăn, tiêu hóa lại tốt, đồ ăn vào bụng thường nhanh chóng tiêu hóa hết, nhưng tòa bảo tháp này ta tiêu hóa mấy vạn năm rồi vẫn không tiêu hóa được, là một món đồ tốt, cứ coi như tặng con làm quà!" Theo Phương Minh ước tính, Ngũ sư phụ chính là Thôn Phệ Ma Thần trong ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần, thứ mà Thôn Phệ Ma Thần cũng không tiêu hóa được, sao có thể là vật tầm thường?

Tòa bảo tháp này ít nhất cũng là bảo vật cấp Tiên Thiên Chí Bảo, thậm chí có khả năng là bảo vật cấp Hỗn Độn!

Phương Minh vui mừng thu lấy bảo tháp, lại chạy đến trước mặt Tứ sư phụ, cười hắc hắc: "Tứ sư phụ, người chuẩn bị quà gì cho con?" Tứ sư phụ đảo mắt, bực bội nói: "Sớm đã chuẩn bị cho con rồi!" Nói rồi, lật tay, hiện ra sáu cánh cửa, đưa cho Phương Minh.

Dừng một chút, Tứ sư phụ nói: "Lục sư phụ không có bản lĩnh gì khác, nhưng tinh thông luân hồi chi đạo, mấy năm nay Lục sư phụ chuyên nghiên cứu luân hồi chi đạo, luyện chế thành Lục Đạo Luân Hồi Chi Môn, có thể cho thiên hạ thương sinh luân hồi thành vạn vật hình thái!" Mẹ nó!

Chẳng lẽ là Lục Đạo Luân Hồi?

Nếu mình mang thứ này và Lục Đạo Luân Hồi đặt vào U Minh Địa Phủ, Hậu Thổ muội tử chẳng phải là không cần hóa thân thành luân hồi sao?

Vậy Hậu Thổ muội tử chẳng phải sẽ cảm kích mình đến rơi lệ, lấy thân báo đáp sao?

Phương Minh trong lòng mừng rỡ, thu lấy Lục Đạo Luân Hồi Chi Môn, đến trước mặt Tam sư phụ, ngọt ngào nói: "Tam sư phụ, người có quà gì cho con không?" Tam sư phụ cười tủm tỉm nói: "Tam sư phụ cũng nghèo lắm, luyện chế được một cây quạt, quạt xuôi có thể gia tăng tốc độ thời gian trôi, quạt ngược có thể làm chậm thời gian trôi!" Mẹ nó!

Báu vật tốt!

Phương Minh mừng rỡ, thu lấy Thời Thần Phiến, lại chạy đến trước mặt Nhị sư phụ, cười tủm tỉm nói: "Nhị sư phụ, người có báu vật gì muốn tặng con không?" Theo Phương Minh ước tính, Nhị sư phụ chính là Bàn Cổ đại lão khai thiên tích địa, tồn tại mạnh nhất trong ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần.

Báu vật của Nhị sư phụ, chắc chắn sẽ không tệ đâu nhỉ?

Nhị sư phụ mặt lạnh tanh, nói: "Bảo vật là vật ngoài thân, bản thân mạnh mẽ mới là thật sự mạnh mẽ, đừng vì tham luyến bảo vật mà hoang phế tu vi, xem ngươi những năm qua đã làm gì?

Tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ?" Phương Minh mặt đỏ bừng, cười ngượng nghịu nhắc nhở: "Nhị sư phụ, hôm nay con đại hôn, cho con chút mặt mũi đi…" Nhị sư phụ lúc này mới đổi giọng, nói: "Không phải hôm nay con đại hôn, ta liền không so đo, đây, bảo vật ta cho con!" Phương Minh nhìn kỹ, lại là một hạt sen, không khỏi kích động.

Hạt sen mà Nhị sư phụ tặng, có thể là hạt sen bình thường sao?

Bàn Cổ đại lão có Tam Thập Lục Phẩm Sáng Thế Thanh Liên, chẳng lẽ hạt sen này chính là một hạt trong đó?

Phương Minh càng nghĩ càng thấy có khả năng, không nhịn được

xông lên ôm lấy Nhị sư phụ hôn mấy cái.

"Hỗn xược, mau buông ta ra, ta là nam, đi mà hôn vợ ngươi…" Nhị sư phụ mặt đỏ bừng, phẫn nộ nói.

Phương Minh lúc này mới buông Nhị sư phụ ra, vui vẻ nói: "Đa tạ Nhị sư phụ!" Nhị sư phụ hừ lạnh một tiếng, nói: "Lần sau còn không biết lớn nhỏ, còn không phân nam nữ mà hôn loạn, cẩn thận ta đánh ngươi!" Nói thì nói vậy, nhưng trên mặt Nhị sư phụ lại tràn ngập nụ cười hạnh phúc.

Đương nhiên, nụ cười của mấy vị sư phụ chỉ có Phương Minh có thể thấy, trong mắt người khác, trên mặt chín vị sư phụ của Phương Minh đều được bao phủ bởi một tầng ánh sáng, không nhìn rõ dung mạo, chỉ có thể cảm nhận được họ vô cùng mạnh mẽ.

Ngay sau đó, Phương Minh quay người nhìn về phía Đại sư phụ, kích động nói: "Đại sư phụ, người có quà gì có thể cho con không?" Đối với thân phận của Đại sư phụ, Phương Minh trong lòng cũng có suy đoán.

Có thể mạnh hơn cả Bàn Cổ đại lão, vậy Đại sư phụ là ai?

Kết hợp với đặc trưng lời nói hành động của Đại sư phụ đều là Đạo, Phương Minh gần như có thể khẳng định thân phận của Đại sư phụ!

Đại Đạo!

Cũng chỉ có Đại Đạo mới mạnh hơn Bàn Cổ đại lão!

Vì vậy, Phương Minh đặc biệt mong chờ món quà của Đại sư phụ.

Đại sư phụ mỉm cười, nói: "Đại sư phụ cũng nghèo lắm, nhưng Đại sư phụ có thể đáp ứng con một nguyện vọng!" Mấy vị sư phụ còn lại đồng loạt hít sâu một hơi, hiển nhiên biết lời hứa của Đại sư

phụ có ý nghĩa gì.

Hai mắt Phương Minh sáng rực, vui mừng nói: "Nguyện vọng gì cũng được sao?" Đại sư phụ cười nói: "Đương nhiên đều được!" Phương Minh cười ha hả: "Nguyện vọng của con là Đại sư phụ có thể đáp ứng con một vạn nguyện vọng!" Mọi người nghe mà đầy vạch đen, dở khóc dở cười.

Đại sư phụ hiển nhiên cũng không ngờ Phương Minh sẽ ước một nguyện vọng như vậy, nhất thời ngây người tại chỗ.

Chương 43

"Cao, Minh nhi cao tay, thật sự cao tay…" Tam sư phụ là người đầu tiên hoàn hồn, cười ha hả.

"Tên tiểu tử thối này trước giờ không bao giờ chơi theo bài bản, lần này ngay cả lão Đại cũng bị nó chơi một vố!" Tứ sư phụ cũng cười lớn.

"Tiểu tử thối, thật lợi hại, lợi hại hơn Nhị sư phụ nhiều!" Nhị sư phụ trước giờ ít khi phục ai, nhưng lần này, y thật sự phục Phương Minh, giơ ngón tay cái lên với hắn.

Mấy vị sư phụ cười rộ lên, vô cùng náo nhiệt.

Tử quang trên người Đại sư phụ kịch liệt rung động, hiển nhiên đối với nguyện vọng này của Phương Minh thật sự cảm thấy cạn lời.

Phương Minh thì hoàn toàn không cảm thấy mình vô sỉ đến mức nào, mắt long lanh nhìn Đại sư phụ, nói: "Đại sư phụ, thế nào?

Người suy nghĩ sao rồi?" "Cút!" Đại sư phụ tức giận nói.

"Ặc…" Da mặt Phương Minh co giật dữ dội, cười ngượng nghịu nói: "Đại sư phụ sao có thể… chửi người chứ…" Tử quang trên người Đại sư phụ nhảy nhót không ngừng, hiển nhiên đã ở bên bờ vực bùng nổ, tức giận nói: "Ta không chỉ chửi, ta còn muốn đánh ngươi…" Phương Minh vội vàng trốn sau lưng Nhị sư phụ, vội nói: "Nhị sư phụ, Đại sư phụ muốn đánh con!" Đại sư phụ lập tức lật tay, hiện ra một cây búa khổng lồ, tức giận nói: "Thử động vào một sợi lông của Minh nhi xem…" "Ây da, mọi người đều là người một nhà mà, sao có thể đánh nhau trong hôn lễ của Minh nhi được, mau thu tay lại…" Cửu sư phó tiến lên làm người hòa giải.

Nhị sư phụ lúc này mới hừ lạnh một tiếng, lúc này mới thôi.

"Ể?

Đây là hương vị của phẫn nộ sao?

Ta đã thể nghiệm được phẫn nộ…" Đột nhiên Đại sư phụ trong tử quang hưng phấn cười lớn. 25.

Phương Minh thấy Đại sư phụ cười, liền ló đầu ra từ sau lưng Nhị sư phụ, nói: "Đại sư phụ, vì người đã từ trên người con thể nghiệm được phẫn nộ, vậy có thể thêm một nguyện vọng nữa không, con ước hai nguyện vọng…" Đại sư phụ đảo mắt, nói: "Một nguyện vọng, yêu hay không yêu thì tùy!" "Yêu, con đương nhiên yêu!" Phương Minh hoàn toàn chui ra từ sau lưng Nhị sư phụ, vui mừng nói.

Toàn bộ quá trình, Long Vương, Thủy Kỳ Lân và những người khác đều nhìn mà trợn mắt há mồm, trong lòng chấn kinh vô cùng, như sóng cả cuộn trào.

Mấy vị sư phụ của Phương Minh rốt cuộc là ai?

Món bảo vật tặng ra cái nào cũng bá đạo hơn cái nào?

Sau khi vòi vĩnh xong mấy vị sư phụ, Phương Minh cũng thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn về phía Long Vương và Thủy Kỳ Lân, cười tủm tỉm nói: "Long Vương, Thủy Kỳ Lân hai vị đạo hữu, cũng đến chúc mừng đại hôn của ta à, còn mang theo nhiều người như vậy?

Thật ra không cần thiết phải mang nhiều người đến thế đâu, chỉ cần lễ vật tới là được rồi!" Mẹ nó!

Thật sự tưởng người ta đến chúc mừng sao?

Nguyên Phượng đứng bên cạnh mặt đầy vẻ cạn lời.

Nhưng khi nhìn chín vị sư phụ của Phương Minh, những lo lắng

trước đó liền tan thành mây khói.

Bây giờ bà lại thấy may mắn vì có một người con rể như vậy, dù bản thân cũng đã bồi vào… Nghĩ đến đây, Nguyên Phượng lại đau đầu.

Long Vương và Thủy Kỳ Lân nghe mà da mặt co giật dữ dội.

Nhưng với tình hình hiện tại, chưa nói đến chín vị sư phụ của Phương Minh, chỉ riêng đại quân Cự Thú Thần Quốc do Thú Hoàng Thần Nghịch dẫn đầu cũng đã có thể đánh ngang tay với họ rồi.

Bây giờ cho họ mười lá gan, họ cũng không dám tấn công Phượng Hoàng tộc… Da mặt Long Vương co giật dữ dội, cười gượng nói: "Đúng vậy, ta nghe tin Phương Minh đạo hữu đại hôn, vì vậy đặc biệt đến chúc mừng!" "Đúng đúng đúng, chúng ta đến chúc mừng!" Thủy Kỳ Lân cũng vội nói. 26.

Phương Minh vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Long Vương và Thủy Kỳ Lân, cười nói: "Vì hai vị đạo hữu có lòng như vậy, chắc chắn đã mang quà cho ta rồi nhỉ?" Da mặt Long Vương run như cầy sấy, lật tay, hiện ra một viên châu, cười nói: "Đó là tự nhiên, đây là chí bảo Vạn Long Châu của Long tộc ta, đạo hữu có thể dùng Vạn Long Châu để tôi luyện bản thân, khí huyết tất sẽ cường thịnh vô địch, bảo vật này có thể giúp đạo hữu sớm sinh quý tử." "Báu vật tốt, báu vật tốt." Phương Minh nhận lấy viên châu, yêu thích không buông tay mà mân mê.

Thủy Kỳ Lân đứng bên cạnh nhìn mà trợn mắt há mồm, không ngờ Long Vương lại đem bảo vật quý giá như vậy tặng cho Phương Minh.

Danh tiếng của Vạn Long Châu, Thủy Kỳ Lân đã từng nghe, tương truyền là dùng long châu của các đệ tử Long tộc đã chết ngưng tụ luyện thành, là chí bảo hiếm có của Long tộc.

Đương nhiên, Long Vương đem bảo vật quý giá như vậy tặng cho Phương Minh, không phải vì y ngốc, mà Long Vương tự có tính toán.

Hôm nay Long Vương đã được chứng kiến nội tình của Phương Minh, hắn không chỉ có chín vị sư phụ vô địch, mà còn khống chế Cự Thú tộc, thực lực cực mạnh, vì vậy dùng Vạn Long Châu làm quà, kết một thiện duyên với Phương Minh, để sau này hắn không đối phó với Long tộc.

Thủy Kỳ Lân thoáng chốc cũng hiểu ra mấu chốt, lật tay, xuất hiện một chiếc tù và, đưa cho Phương Minh, cười nói: "Phương Minh đạo hữu đại hôn, ta cũng không có quà gì để tặng, Vạn Thú Hào Giác này liền tặng cho Phương Minh làm quà, xem như là tấm lòng của Kỳ Lân tộc ta!" Long Vương liếc nhìn Thủy Kỳ Lân, trong lòng hơi kinh ngạc.

Tương tự, Vạn Thú Hào Giác Long Vương cũng đã nghe nói, là chí bảo của Kỳ Lân tộc. 27.

Tù và vừa vang lên, không chỉ có thể hiệu lệnh loài tẩu thú, mà còn có thể tăng cường khí huyết của người, là một kiện bảo vật khó có được.

Thủy Kỳ Lân đem bảo vật như vậy tặng cho Phương Minh, hiển nhiên ý đồ cũng giống Long Vương, không mong làm hòa với Phương Minh, chỉ mong không trở thành kẻ địch của hắn.

Phương Minh đương nhiên hiểu rõ ý của Thủy Kỳ Lân, nhưng đối với hắn, tất cả đều không quan trọng, quan trọng nhất là bảo bối tốt là được.

Phương Minh nhận lấy Vạn Thú Hào Giác, cười nói: "Thủy Kỳ Lân đạo hữu có lòng rồi!" "Nên làm, nên làm…" Thủy Kỳ Lân vội gật đầu lia lịa.

Chương 44

Tiếp theo, dưới sự chứng kiến của Tiên Thiên Tam Tộc, Phương Minh đã tổ chức một hôn lễ hoành tráng chưa từng có. 28.

Thiên Đạo có cảm với đại hôn, giáng xuống vạn đạo điềm lành, đất vọt kim liên, thần long hiến châu, phượng hoàng múa, kỳ lân gầm rống, vô cùng hoành tráng.

Cuối cùng, trên trời bay tới một đám mây công đức vàng khổng lồ, giáng xuống từng đợt công đức.

Thì ra Thiên Đạo cảm ứng được lần này của Phương Minh là Thiên hôn, cũng là hôn lễ đầu tiên của thời đại, vì vậy Thiên Đạo ban thưởng công đức cho Phương Minh.

Phương Minh thu lấy công đức, tiện tay đánh vào Bắc Minh Thần Kiếm, tiếp tục gia trì cho thần kiếm.

Hôn lễ hoành tráng này kéo dài suốt mấy ngày, sau đó Long tộc, Kỳ Lân tộc mới cáo từ rời đi.

Sau đó, Phương Minh mang theo Phượng Huyễn, cũng trở về Hồng Mông Sơn.

Phượng Huyễn bị cảnh tượng hùng vĩ của Hồng Mông Sơn làm cho kinh ngạc, không ngờ Cự Thú Thần Quốc đã phát triển đến mức này.

Phượng Huyễn liền ở trong Thánh Sư Cung, trở thành Thánh Mẫu nương nương của Cự Thú Thần Quốc, được người người tôn kính.

Một ngày nọ, Phương Minh đang ở trong phòng cùng Phượng Huyễn mây mưa, đúng lúc này, trong đầu vang lên một tiếng máy móc trong trẻo.

“Ting…” “Hệ thống thức tỉnh, đang triệu hoán sư phụ cho ký chủ…” “Ting…” “Đã triệu hoán ra ba vị sư phụ cho ký chủ!” “Ting…” “Hệ thống lại lần nữa rơi vào ngủ say!” Hệ thống một loạt thao tác mạnh mẽ, thật sự khiến Phương Minh có chút trở tay không kịp, đợi đến khi hắn hoàn hồn, gọi lại hệ thống, thì hệ thống ngay cả một tiếng lông cũng không có.

Phương Minh đối với cái hệ thống chưởng quỹ vô lại này cũng hết cách.

Ngay lập tức, Phương Minh xách quần lên, liền đi về phía Hồng Mông Sơn.

Đến Hồng Mông Sơn, quả nhiên thấy trên núi lại có thêm ba tòa cung điện.

Từ ba tòa cung điện bước ra ba người, ba người này đương nhiên là sư phụ mới của Phương Minh.

Phương Minh mừng rỡ, vội bái kiến: “Minh nhi bái kiến Thập sư phụ, bái kiến Thập Nhất sư phụ, bái kiến Thập Nhị sư phụ!” “Minh nhi mau đứng lên!” Thập sư phụ đỡ Phương Minh dậy, hai mắt nhìn chằm chằm vào hắn.

Phương Minh bị nhìn đến toàn thân khó chịu, không khỏi hỏi: “Thập sư phụ, người nhìn con chằm chằm làm gì?” Thập sư phụ vung tay áo, một dòng sông mênh mông xuất hiện trước mắt, kỳ lạ là dòng sông này hoàn toàn do vô số hình ảnh tạo thành, lại có chút tương tự với khai thiên ảnh hưởng trên Bất Chu Sơn, nhưng dường như lại có chỗ khác biệt.

Hình ảnh của dòng sông này càng thêm hùng vĩ, càng thêm phức tạp.

Thập sư phụ hóa thành một luồng sáng, lao thẳng vào dòng sông.

“Hai vị sư phụ, Thập sư phụ sao vậy?

Con chỉ hỏi một câu thôi, mà đã nhảy sông rồi?” Phương Minh vẻ mặt ngơ ngác nhìn Thập Nhất sư phụ và Thập Nhị sư phụ. 29.

“Thập sư phụ là một lão thần côn, đây là pháp bảo của lão, Vận Mệnh Trường Hà, lão tiến vào Vận Mệnh Trường Hà, đang suy diễn vận mệnh của con đấy!” Thập Nhất sư phụ cười ha hả nói.

Một lát sau, Thập sư phụ từ Vận Mệnh Trường Hà nhảy ra, vẫy tay thu lại Vận Mệnh Trường Hà, tấm tắc khen ngợi: “Dị số, đúng là dị số, vận mệnh của tên tiểu tử thối này, ngay cả ta cũng không nhìn thấu, thật kỳ quái, quá kỳ quái…” Thập Nhất sư phụ cười tủm tỉm nhìn Phương Minh, nói: “Minh nhi không bị ràng buộc bởi mệnh cách, mới có thể triệu hoán chúng ta, tự nhiên không đoán ra được, nhiệm vụ của ta là dạy dỗ Minh nhi, để Minh nhi hoàn thành tâm nguyện chưa hoàn thành của ta.” 30.

“Đúng vậy, lão thần côn, đừng có làm mấy chuyện vô dụng nữa, dạy Minh nhi chút bản lĩnh thật sự đi, Minh nhi, Thập Nhị sư phụ dạy con bản lĩnh thật sự!” Thập Nhị sư phụ mắng Thập sư phụ vài câu, kéo Phương Minh đi dạy thần thông pháp thuật.

Mấy chục vạn năm tiếp theo, Phương Minh liền ở trên Hồng Mông Sơn, học bản lĩnh của Thập sư phụ, Thập Nhất sư phụ và Thập Nhị sư phụ.

Một ngày, Phương Minh cuối cùng cũng học thành, được ba vị sư phụ cho phép, có thể xuống núi.

Chuyện đầu tiên khi xuống núi, Phương Minh liền chạy thẳng đến Thánh Sư Cung, cả ngày ở trong đó cùng Phượng Huyễn quấn quýt.

Sau mấy tháng quấn quýt, Phương Minh mới ra khỏi Thánh Sư Cung.

Thú Hoàng Thần Nghịch đã sớm chờ ở ngoài, thấy Phương Minh, vội nói: "Lão gia, ngoài thành có một lão đạo chặn ở cửa đã lâu, yêu cầu gặp lão gia!" Phương Minh nhướng mày, hỏi: "Lão đạo?

Chặn cửa… chẳng lẽ tên Hồng Quân kia lại ngứa da rồi?

Lại muốn ăn đòn!" Dừng một chút, Phương Minh cười nói: "Vừa hay ta cũng đã đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, đi đánh cho lão đạo kia một trận!" Nói rồi, Phương Minh hăm hở đi ra ngoài.

Thú Hoàng Thần Nghịch vội vàng theo sau.

Ngoài thành Thú Hoàng, Phương Minh nhìn kỹ, lập tức bật cười, nói: "Hồng Quân đạo hữu, quả nhiên là ngươi à, chẳng lẽ da ngứa rồi?

Lại muốn ăn đòn?

Đến đây, để ta luyện tay một chút…" Nói rồi, Phương Minh xắn tay áo, liền muốn làm một trận lớn.

Hồng Quân lão tổ thấy bộ dạng này của Phương Minh, không khỏi da mặt co giật dữ dội, vội nói: "Phương Minh đạo hữu, hiểu lầm rồi, bần đạo lần này không phải đến tìm Phương Minh đạo hữu đánh nhau, mà là có việc muốn nhờ!" Ái chà!

Hồng Quân lão tổ lại có việc cầu xin mình!

Chương 45

Phương Minh lập tức có hứng thú, cười tủm tỉm nói: "Hồng Quân đạo hữu có việc gì?

Cứ nói đừng ngại!" Hồng Quân lão tổ thở phào nhẹ nhõm, nói: "Phương Minh đạo hữu, có biết La Hầu không?" Phương Minh nhướng mày, lật tay, Thí Thần Thương xuất hiện trong tay, cười nói: "Biết chứ, Ma Tổ La Hầu mà, không phải đã bị ta diệt rồi sao?

À không, Thí Thần Thương là từ tay hắn cướp được!" Mẹ nó!

Đúng là người so với người tức chết người!

Thực tế, trước khi Hồng Quân lão tổ tìm Phương Minh, y đã cùng La Hầu đánh một trận, chỉ là La Hầu trong tay có Tru Tiên Tứ Kiếm, Hồng Quân lão tổ đã bại trận.

Y biết Tru Tiên Kiếm Trận phi tứ thánh bất khả phá, vì vậy mới đến tìm Phương Minh phá trận.

Chỉ là y cũng không ngờ, Phương Minh lại còn cướp được cả Thí Thần Thương từ tay La Hầu!

Tên này thật sự mạnh mẽ vô cùng!

Hồng Quân lão tổ nhìn mà da mặt co giật dữ dội, nói ra mục đích của mình: "Ma Tổ La Hầu kia gây họa cho Hồng Hoang, muốn hủy diệt Hồng Hoang, chứng đạo Đại La, ta đến ngăn cản, nhưng hắn lại có Tru Tiên Kiếm Trận, mà Tru Tiên Kiếm Trận phi tứ thánh bất khả phá, vì vậy ta đến tìm đạo hữu cùng phá Tru Tiên Kiếm Trận, tạo phúc cho Hồng Hoang!" Phương Minh thu lại Thí Thần Thương, đảo mắt, nói: "Liên quan quái gì đến ta, không đi!" Ặc… Hồng Quân lão tổ hiển nhiên không ngờ Phương Minh lại từ chối dứt khoát như vậy,

không khỏi có chút ngơ ngác, dở khóc dở cười nói: "Đạo hữu,…" "Lão già Hồng Quân, ngươi muốn làm Thánh Nhân thì đi mà làm, ta không có thời gian rảnh rỗi đó!" Phương Minh đảo mắt, quay người định trở về Thú Hoàng Thành.

"Tiểu tử Phương Minh, tên nhát gan nhà ngươi, chẳng lẽ ngươi sợ La Hầu, không dám đi sao?" Hồng Quân lão tổ thấy Phương Minh định đi, lập tức sốt ruột, tức giận gầm lên.

Phương Minh dừng bước, lật tay, một chiếc hòm xuất hiện trong tay, mở hòm ra, trong hòm chất đầy những kiếm hoàn màu bạc.

Hồng Quân lão tổ giật nảy mình, kinh hãi nói: "Phương Minh, ngươi lại dùng chiêu này, dừng, dừng lại…" "Ể?

Tên nhát gan này, bị một cái hòm dọa thành thế này sao?" Thú Hoàng Thần Nghịch trong lòng thầm nghĩ.

Phương Minh đậy nắp hòm lại, thu hòm vào, nghiêm mặt nói: "Xin lỗi!" "Ặc, cái đó… Phương Minh đạo hữu bớt giận, là bần đạo sai rồi…" Hồng Quân lão tổ vẻ mặt bất đắc dĩ, cạn lời nói.

Phương Minh chìa tay ra, nói: "Xin lỗi mà nói suông thế à, lấy chút gì thực tế ra đi, đưa cho ta một kiện linh bảo, ta tha cho ngươi!" Da mặt Hồng Quân lão tổ co giật, tức giận nói: "Phương Minh, ngươi đừng quá đáng…" "Ái chà!

Ta quá đáng rồi đấy, ngươi làm gì được ta?" Phương Minh chỉ tay, chiếc hòm "cạch" một tiếng xuất hiện trên mặt đất, "bụp" một tiếng, nắp hòm mở ra, bên trong đầy ắp những kiếm hoàn màu bạc.

"Mẹ nó, lại nữa, Phương Minh, ngươi giỏi, bần đạo sợ rồi…" Hồng Quân lão tổ không còn chút khí thế nào, thân hình lùi nhanh, trốn ra xa.

"Lão tử xử chết ngươi!" Phương Minh đại nộ, chỉ tay về phía

Hồng Quân lão tổ, lập tức vạn nghìn kiếm hoàn màu bạc bay ra, gào thét lao về phía y.

Hồng Quân lão tổ kinh hãi, quay đầu bỏ chạy.

"Ầm ầm ầm ầm…" Khoảnh khắc tiếp theo, vô số kiếm hoàn màu bạc nổ tung, giống như vô số quả bom nguyên tử nổ cùng một lúc, cảnh tượng đó khiến người ta chấn động vô cùng… Từng đám mây hình nấm kinh hoàng bốc lên trời, một tiếng hét thảm vang lên, chỉ thấy Hồng Quân lão tổ bị nổ bay ra ngoài, giống như bị máy bắn đá ném đi, vẽ một đường cong tuyệt đẹp trên không trung.

Thú Hoàng Thần Nghịch nhìn mà da mặt co giật dữ dội, bây giờ y cuối cùng cũng có thể hiểu được tại sao Hồng Quân lão tổ lại sợ hãi như vậy khi thấy chiếc hòm của Phương Minh.

Với kiểu đấu pháp tự bạo linh bảo của Phương Minh, ai mà không sợ?

Thú Hoàng lén lút liếc nhìn chiếc hòm của Phương Minh, chỉ thấy trong hòm vẫn đầy ắp kiếm hoàn màu bạc, gần như không vơi đi bao nhiêu.

"Cạch…" Phương Minh đậy nắp hòm, tay áo vung lên, thu hòm lại, sau đó ngẩng đầu, chắp tay sau lưng, giống như một con gà công trống thắng trận, trở về Thú Hoàng Thành.

Sau khi trở về Thú Hoàng Thành, Phương Minh vội vàng trở về Thánh Sư Cung.

Suy đi nghĩ lại, Phương Minh cảm thấy mình phải ra ngoài một chuyến.

Hồng Quân lão tổ mời người đi đánh La Hầu, điều đó cũng có nghĩa là Tiên Thiên Tam Tộc đại chiến không còn xa nữa.

Trong đại chiến, Nguyên Phượng mà hắn cũng đã dính vào có khả

năng sẽ ngã xuống!

Nếu Nguyên Phượng ngã xuống, không chỉ Phượng Huyễn sẽ đau lòng, mà hắn cũng sẽ đau lòng.

An ủi Phượng Huyễn vài câu, sau đó Phương Minh liền đến Hồng Mông Sơn, bái kiến mấy vị sư phụ, nói rõ ý định xuống núi.

Con ngươi Phương Minh đảo lia lịa, cười tủm tỉm nhìn mười hai vị sư phụ, cười nói: "Các sư phụ, tiền đồ xa xôi, tên La Hầu kia có Tru Tiên Kiếm Trận, thật sự lợi hại, hay là có vị sư phụ nào đi cùng con một chuyến, diệt tên La Hầu kia…" "Được thôi, được thôi, ta đi, ta đi…" Mấy vị sư phụ hưng phấn không thôi, nhưng khi nhìn Đại sư phụ, sắc mặt lập tức ảm đạm xuống.

Đại sư phụ mở miệng nói: "Thiên địa vạn vật đều có quy tắc, mười hai vị sư phụ của con vốn không nên tồn tại, nếu lại ra ngoài, sẽ làm loạn trật tự thiên địa, từ hôm nay trở đi, chúng ta đều sẽ không xuống Hồng Mông Sơn, có một số chuyện phải dựa vào con để hoàn thành!" Mấy vị sư phụ nghe mà tức không chịu nổi, nhưng lại đánh không lại Đại sư phụ, đành phải bất đắc dĩ lắc đầu.

Phương Minh cũng thầm nói một tiếng đáng tiếc, nếu có một vị sư phụ có thể đi cùng mình, e rằng sau này có thể đi ngang trong Hồng Hoang đại lục, tiếc là Đại sư phụ ràng buộc các sư phụ, không cho xuống núi, cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Theo Phương Minh ước tính, Đại sư phụ là hóa thân của Đại Đạo.
31.

Đại Đạo chính là quy tắc, mấy vị sư phụ của Phương Minh đều là Hỗn Độn Ma Thần, nếu mấy vị này ra ngoài, e rằng Hồng Hoang đại lục sẽ dậy lên một trận tanh phong huyết vũ, vì vậy Đại sư phụ mới phải ràng buộc các sư phụ, không cho xuống núi.

Lại một lần nữa bòn rút một số pháp bảo từ các sư phụ, Phương Minh liền ra khỏi Hồng Mông Sơn, gọi Kim Kỳ Lân, cưỡi nó phi như bay, thẳng tiến đến chiến trường phía Tây.

Trên đại lục phía Đông, bóng dáng của Tiên Thiên Tam Tộc vốn đang hoành hành đã biến mất, hiển nhiên đều đã đến phía Tây hẹn đánh nhau.

Phương Minh thấy vậy nhíu chặt mày, vội thúc giục Kim Kỳ Lân.

Chương 46

Trên chiến trường phía Tây, Tiên Thiên Tam Tộc đánh nhau không thể tách rời, máu chảy thành sông, thây chất thành núi, trời đất u ám, thậm chí linh mạch của đại lục phía Tây cũng bị ba tộc đánh nứt, linh khí thất thoát, trở nên cằn cỗi không chịu nổi.

Long Vương, Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng đã đánh đến đỏ mắt dừng lại, nhìn chiến trường thây chất như núi, đạo tâm một mảnh lạnh lẽo.

Ba người tạm thời quên đi đánh đấu, nhìn nhau, hồi lâu không nói.

Đúng lúc này, ma khí trong trời đất đột nhiên cuồn cuộn, mây đen bay tới, giống như có người đang di chuyển, kéo theo mây đen, trên trời sấm chớp rền vang, mưa lớn như trút nước.

Đợi đến gần, mọi người mới thấy, dưới đám mây đen có một bóng người toàn thân bao phủ trong áo bào đen, dưới áo bào đen hai luồng sáng màu u tối bắn ra, khiến người ta tim đập thần kinh rung động.

"La Hầu…" Nguyên Phượng kinh hô.

La Hầu dang hai tay, phát ra tiếng cười quái dị, cười lớn: "Tiên Thiên Tam Tộc, cuối cùng cũng trúng kế của La Hầu ta, ha ha ha…" Ma khí cuồn cuộn từ những thi thể đã chết của Tiên Thiên Tam Tộc bay lên, giống như sông đổ về biển, từng luồng hội tụ vào trong cơ thể La Hầu, khí tức của La Hầu tăng vọt, dường như chỉ còn cách cảnh giới Thánh Nhân một bước chân.

Hoặc là, La Hầu đã đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chỉ thiếu khí vận gia thân, là có thể đột phá cảnh giới Thánh Nhân.

Đúng lúc này, bốn luồng sáng từ xa bắn tới, ánh sáng tan đi, chỉ thấy một người trong đó là Hồng Quân lão tổ.

Ba người còn lại, là Dương Mi Đại Tiên, Càn Khôn Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ được Hồng Quân lão tổ mời đến phá Tru Tiên Kiếm Trận.

Ba người này cũng đều là chuyển thế của Hỗn Độn Ma Thần, tu vi quảng đại, lợi hại vô cùng, đều muốn thông qua đại chiến lần này, để chứng Thánh Nhân quả vị.

La Hầu nhìn Hồng Quân lão tổ và ba người kia, ánh sáng u tối dưới áo bào đen càng thịnh, cất tiếng cười ha hả: "Tiểu tử Hồng Quân, bại tướng dưới tay ta, ngươi còn dám đến nộp mạng?" Hồng Quân lão tổ hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "La Hầu, ngươi thiết kế khiến Tiên Thiên Tam Tộc đại chiến, làm cho thế giới phía Tây của Hồng Hoang đại lục trở nên cằn cỗi, tội ác tày trời, hôm nay bần đạo mời được ba vị đạo hữu, phá Tru Tiên đại trận, tiễn ngươi lên đường!" La Hầu hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Chỉ bằng các ngươi?" Hồng Quân lão tổ không để ý đến La Hầu, nhìn về phía Long Vương, Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng ba người, lạnh lùng nói: "Long Vương, Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng, các ngươi không biết thiên số, đại chiến tại thế giới phía Tây, khiến khí vận Tiên Thiên Tam Tộc mất hết, nếu không muốn Tiên Thiên Tam Tộc bị diệt tộc, các ngươi nên tự làm gì đó đi." Long Vương, Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng liếc nhau, cười khổ không thôi.

Bây giờ, họ mới biết mình đã trúng kế, nếu không nghe lời Hồng Quân lão tổ, e rằng Tiên Thiên Tam Tộc thật sự sẽ diệt tộc.

"Ta là Long Vương, không biết thiên số, phát động tam tộc đại chiến, đến nỗi tội nghiệt quấn thân, nguyện vĩnh trấn Tứ…" Long Vương ngửa mặt lên trời, đang định phát hạ hồng nguyện, đúng lúc

này, một luồng sáng bắn tới.

Ánh sáng tan đi, là một con kim kỳ lân, trên lưng kỳ lân ngồi một thiếu niên tuấn tú.

Thiếu niên tuấn tú nhìn về phía Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nói: "May mà chưa muộn, chưa muộn…" "Phương Minh!" Hồng Quân lão tổ, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân kinh hô.

Phương Minh ngồi trên lưng kỳ lân, nhếch miệng cười, vẫy tay chào mọi người, cười hắc hắc: "Không ngờ ta lại được hoan nghênh như vậy à, chào mọi người, chào mọi người…" La Hầu nhìn Phương Minh, ma khí quanh thân loạn xạ, hai mắt nhìn chằm chằm vào Phương Minh, trầm giọng nói: "Phương Minh, ngươi cũng dám đến tranh vũng nước đục này, chẳng lẽ không sợ thân tử đạo tiêu sao?" "Phì, ngậm cái miệng quạ của ngươi lại!" Phương Minh nhổ một bãi nước bọt về phía La Hầu, vẻ mặt đầy khinh thường.

Hồng Quân lão tổ nhìn Phương Minh, trong lòng càng thêm kích động, hưng phấn nói: "Ha ha ha, La Hầu, nay có Phương Minh đạo hữu đến, ngươi chết chắc rồi!" Hồng Quân lão tổ tuy đã mời Dương Mi Đại Tiên, Càn Khôn Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ, nhưng đối mặt với La Hầu có Tru Tiên Kiếm Trận, y không có chút nắm chắc nào.

Nhưng Phương Minh đến thì lại khác, Phương Minh tuy tu vi có thấp hơn y một chút, nhưng thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, đặc biệt là cách chơi tự bạo linh bảo lầy lội kia, y tin rằng chỉ cần một hòm linh bảo đó tự bạo, e rằng Tru Tiên Kiếm Trận cũng sẽ sụp đổ trong khoảnh khắc.

Tự cho rằng thắng lợi đã nằm trong tay, vì vậy Hồng Quân lão tổ mới đắc ý quên mình… La Hầu nghe xong thì nhíu chặt mày, trong lòng thoáng có chút lo lắng.

Nếu chỉ có bốn người Hồng Quân, Dương Mi Đại Tiên, Âm Dương Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ thì y còn có sức đánh một trận, nhưng nếu thêm cả Phương Minh vào, tình hình sẽ không còn chắc chắn nữa.

Uy lực của Bàn Cổ Khai Thiên Đồ trong tay Phương Minh đến giờ vẫn khiến y kinh hãi.

Trong lúc Hồng Quân Lão Tổ đắc ý và La Hầu lo lắng, Phương Minh lại nhổ một bãi nước bọt về phía Hồng Quân Lão Tổ, chửi ầm lên: "Mơ đi, ai cần ngươi giúp?

Chuyện của các ngươi, tự đi mà giải quyết, liên quan quái gì đến ta!" Ách… Hồng Quân Lão Tổ nghe xong thì ngây cả người, đầu óc gần như không thể tiếp thu nổi.

Bên kia, La Hầu thấy Hồng Quân Lão Tổ bị hớ, trong lòng không khỏi vui mừng, nảy sinh ý định lôi kéo Phương Minh, lớn tiếng nói: "Phương Minh đạo hữu, chỉ cần ngươi giúp bản tọa diệt trừ tên Hồng Quân này, bản tọa sẽ cùng ngươi bình phân thiên hạ, thế nào?" Hồng Quân Lão Tổ và những người khác nghe vậy thì tim đập thình thịch, vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Nếu Phương Minh thật sự đồng ý yêu cầu của La Hầu, e là mọi chuyện sẽ tệ đi.

Dù Hồng Quân Lão Tổ đã mời ba người Dương Mi Đại Tiên, Âm Dương Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ đến phá Tru Tiên Đại Trận, nhưng trong lòng cũng không thực sự chắc chắn.

Nếu Phương Minh lại nhúng một chân vào, tình hình thật sự không ổn chút nào.

"Phì!

Cái đức hạnh của ngươi mà đòi bình phân thiên hạ với lão tử à?

Phân với cái mẹ ngươi ấy!" Ngay lúc Hồng Quân Lão Tổ đang lo lắng, Phương Minh lại phun một trận nước bọt về phía La Hầu.

Da mặt La Hầu co giật dữ dội, lửa giận ngút trời, nhưng không dám phát tác.

Lúc này, phải đối mặt với bốn đại địch, lại thêm một Phương Minh nữa thì gần như không có chút cơ hội thắng nào.

Dù tức giận, nhưng tình thế ép người, La Hầu cũng đành phải cắn răng nuốt giận, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Phương Minh đạo hữu nói phải, là bản tọa đường đột rồi…" Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân và những người khác nhìn mà mắt chữ A mồm chữ O, da mặt co giật không ngừng.

Phương Minh thật đúng là ngầu bá cháy!

Đến cả Ma Tổ La Hầu cũng phải nhận thua!

Da mặt Hồng Quân Lão Tổ cũng co giật không thôi, tên Phương Minh này đúng là dầu muối không ăn, không đồng ý lời mời của mình, cũng không đồng ý lời mời của La Hầu.

Vậy tên này muốn làm gì?

Phương Minh nhìn về phía Nguyên Phượng, cười tủm tỉm nói: "Nhạc mẫu đại nhân, lần này ta đến là để cứu nhạc mẫu đại nhân, nhạc mẫu đại nhân có thể dẫn theo tàn quân Phượng Hoàng tộc đầu quân cho Hồng Mông Sơn của ta, ta xem kẻ nào dám không đồng ý?" Hồng Quân Lão Tổ nghe vậy thì khóe mắt giật giật, kinh ngạc và tức giận nói: "Phương Minh đạo hữu, đại chiến Tiên Thiên tam tộc khiến cho đại lục Tây phương tan vỡ, khí vận mất hết, người…" "Phì, liên quan cái thá gì đến ngươi, không phục thì nhào vô?" Phương Minh nhảy khỏi lưng Kim Kỳ Lân, xắn tay áo lên, bộ dạng như sắp đánh nhau với Hồng Quân Lão Tổ một trận.

Chương 47

La Hầu thấy thế liền thêm dầu vào lửa: "Đúng vậy, Hồng Quân tiểu nhi, Phương Minh đạo hữu làm gì, liên quan cái thá gì đến ngươi?" Ách… Hồng Quân Lão Tổ tức đến toàn thân run rẩy, đầu óc rối loạn, hận không thể xông lên liều mạng với Phương Minh, nhưng tình hình hiện tại không cho phép.

Nếu ép Phương Minh quá, khiến hắn và La Hầu liên thủ, thì mọi chuyện sẽ rất phiền phức.

Hết cách, Hồng Quân Lão Tổ đành phải nuốt giận, cười gượng nói: "Phương Minh đạo hữu muốn làm gì, thì cứ làm đi!" Phương Minh hừ lạnh một tiếng, vênh váo nhìn Nguyên Phượng, nói: "Nhạc mẫu đại nhân, mời!" Nguyên Phượng mừng như điên, vô cùng phấn khích vì có được một chàng rể quý.

Không chỉ là rể quý, mà còn là con rùa vàng… Nghĩ đến chuyện này, Nguyên Phượng lại thấy đau đầu.

Long Vương và Thủy Kỳ Lân vô cùng sốt ruột.

Long Vương vội nói: "Phương Minh đạo hữu, xin hãy nể tình lúc đại hôn, Long tộc ta đã hiến tặng Vạn Long Châu mà cứu Long tộc ta một mạng!" Thủy Kỳ Lân cũng vội nói: "Phương Minh đạo hữu, nể tình ta đã tặng Vạn Thú Hào Giác, cũng xin cứu Kỳ Lân tộc ta một mạng!" Phương Minh suy nghĩ một chút, rồi nói: "Thôi được, cũng không nhiều hơn hai tộc là bao!" Hồng Quân Lão Tổ nghe vậy thì sốt ruột, vừa định lên tiếng thì Dương Mi Đại Tiên bên cạnh đã vội kéo lại, lắc đầu với lão.

Hồng Quân Lão Tổ thở dài, đành phải thôi.

Bên kia La Hầu cũng không dám hó hé, đành mặc cho Phương

Minh làm gì thì làm.

Phương Minh vỗ vỗ vào đầu Kim Kỳ Lân, cười nói: "Tiểu Lục, đưa Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân đến Hồng Mông Sơn, bảo Tiểu Bạch khai phá lãnh địa cho Long tộc, Phượng Hoàng tộc và Kỳ Lân tộc!" "Vâng!" Kim Kỳ Lân gật đầu, dẫn theo Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân và những người của Tiên Thiên tam tộc đi về phía Hồng Mông Sơn.

Nhưng Phương Minh vẫn ở lại tại chỗ, không hề rời đi.

La Hầu, Hồng Quân Lão Tổ và những người khác thấy Phương Minh không rời đi thì không khỏi giật giật khóe mắt.

Người đã cứu rồi, còn ở lại đây làm gì?

Nhưng không ai dám hỏi, sợ chọc giận Phương Minh, đẩy hắn về phe đối phương, thế thì phiền to.

Trong chốc lát, cả ba phe đều không dám hành động thiếu suy nghĩ, mỗi bên đều nhìn chằm chằm vào đối phương, mắt to trừng mắt nhỏ, rơi vào thế giằng co.

Tất cả là vì có thêm một nhân tố không xác định là Phương Minh.

Da mặt Hồng Quân Lão Tổ co giật, nhìn Phương Minh, nói: "Phương Minh đạo hữu, người…" Hồng Quân Lão Tổ đã hỏi ra tiếng lòng của La Hầu, La Hầu cũng vội nhìn về phía Phương Minh, muốn biết rốt cuộc hắn có ý gì.

Phương Minh cười tủm tỉm nhìn mọi người, nói: "Tiếp tục đi, nên làm gì thì làm nấy, đừng quan tâm đến ta, các ngươi cứ đánh, ta ở bên cạnh xem là được rồi!" Khốn kiếp!

Ngươi nói thì nhẹ nhàng quá, ngươi đứng xem ở bên cạnh, khác nào một quả bom hẹn giờ!

Vào thời khắc quan trọng, ngươi nhúng một chân vào, thế nào cũng có người phải thân tử đạo tiêu!

Hồng Quân, La Hầu và những người khác da mặt co giật dữ dội, nhưng chẳng làm gì được Phương Minh.

Tên này hoàn toàn là một kẻ vô lại!

Dầu muối không ăn!

Trong chốc lát, ba thế lực lại giằng co, không ai dám ra tay trước.

Cuối cùng, La Hầu sốt ruột, gầm lên một tiếng, chân đạp lên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, tế ra Tru Tiên Trận Đồ, bốn thanh Tru Tiên Kiếm bay ra, lần lượt treo ở bốn góc đông, nam, tây, bắc, bày thành Tru Tiên Kiếm Trận.

La Hầu đứng giữa Tru Tiên Kiếm Trận, trừng mắt nhìn Hồng Quân Lão Tổ và những người khác, hét lớn: "Các ngươi tới đây, Hồng Quân tiểu nhi, mau chịu chết!" Hồng Quân Lão Tổ do dự một lúc, quay đầu nhìn Dương Mi Đại Tiên và những người khác, nói: "Chư vị đạo hữu, đã đến lúc trừ ma vệ đạo, chứng đạo Hỗn Nguyên rồi!" Nói xong, Hồng Quân Lão Tổ đi đầu bước vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Ngay sau đó, Dương Mi Đại Tiên, Càn Khôn Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ ba người cũng ngẩng cao đầu xông vào giữa Tru Tiên Kiếm Trận.

Phương Minh phấn khích nhảy dựng lên, hai mắt thần quang ẩn hiện, nhìn chăm chú vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Chỉ thấy La Hầu gầm lên một tiếng, thúc giục Tru Tiên Kiếm Trận.

Tru Tiên Kiếm Trận rung chuyển, bốn thanh tiên kiếm không ngừng chấn động, tạo ra từng đợt kiếm khí, kiếm khí dày đặc như châu chấu lao về phía bốn người Hồng Quân Lão Tổ… Nhìn những

luồng kiếm khí Tru Tiên dày đặc đó, ngay cả Phương Minh cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, Hồng Quân, Dương Mi Đại Tiên, Càn Khôn Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ nhìn thấy cũng thấy da đầu tê dại.

Hồng Quân Lão Tổ dù sao cũng không phải lần đầu tiên chứng kiến uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận, tuy trong lòng có chút chấn động, nhưng tự có đối sách.

Chỉ thấy Hồng Quân Lão Tổ phất tay, Thái Cực Đồ xuất hiện trong tay, lại phất tay ném ra, Thái Cực Đồ hóa thành một cây cầu vàng, bắc ngang phía trước, thẳng tiến về phía thanh Tru Tiên Kiếm đang treo ở chính đông.

Khi vô số kiếm khí Tru Tiên lao vào cây cầu vàng Thái Cực, đều bị giữ lại.

Kiếm khí bên ngoài ngày càng tụ lại nhiều hơn, tạo thành một lối đi nhỏ hẹp, bên ngoài lối đi kiếm khí sắc bén, lúc lắc không yên, bất cứ lúc nào cũng có thể xông vào.

Những giọt mồ hôi li ti lăn dài trên trán Hồng Quân Lão Tổ, lão chống đỡ vô số kiếm khí Tru Tiên, nghênh ngang bước lên cầu vàng.

Bên kia, sau gáy Dương Mi Đại Tiên hiện ra một cây Dương liễu rỗng ruột khổng lồ, vô số cành liễu màu xanh biếc của cây Dương liễu vung vẩy trái phải, tạo thành vô số tinh thể hình thoi, những tinh thể đó là vô số không gian.

Dương Mi Đại Tiên cứng rắn dựa vào tu vi hùng hậu của mình mà nghênh đón.

Ngoài kiếm trận, Phương Minh xem mà tấm tắc khen ngợi, thầm nghĩ: "Sức mạnh chí thượng, thời gian vi tôn, không gian vi vương, vận mệnh bất xuất, nhân quả xưng hoàng.

Không gian pháp tắc quả nhiên lợi hại!" Dù Dương Mi Đại Tiên thần thông vô địch, nhưng đối mặt với Tru Tiên Kiếm Trận đáng sợ, cũng vô cùng vất vả, không ngừng có cành Dương liễu rỗng ruột bị chém đứt, rơi xuống từ trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Chương 48

Phương Minh thấy vậy thì mắt sáng rực, vội vàng bay xuống dưới Tru Tiên Kiếm Trận, nhặt hết những cành Dương liễu rỗng ruột bị rơi xuống đó.

Chết tiệt!

Tên này quá không biết xấu hổ rồi, lúc này còn tranh thủ kiếm chác!

Vô sỉ!

Vô sỉ quá!

Mọi người nhìn thấy mà câm nín.

"Phương Minh, ngươi khinh người quá đáng…" Trong Tru Tiên Kiếm Trận, Dương Mi Đại Tiên thấy khóe mắt giật giật, khí tức toàn thân rối loạn, suýt nữa bị Tru Tiên Kiếm Trận nghiền thành thịt vụn.

"Dương Mi đạo hữu, bình tĩnh, bình tĩnh…" Hồng Quân Lão Tổ cũng thấy gân xanh trên trán nổi lên, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Dương Mi Đại Tiên lúc này mới gắng gượng ổn định tâm thần, tiếp tục chống đỡ vô số kiếm khí tiến về phía trước.

Thảm nhất phải kể đến Càn Khôn Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ.

Vốn dĩ Càn Khôn Lão Tổ trên đầu đội một cái đỉnh vàng, đỉnh vàng tỏa ra vô số ánh sáng, giống như một con cá kình khổng lồ, hút hết kiếm khí Tru Tiên vào trong đỉnh.

Nhưng Càn Khôn Lão Tổ nhìn thấy cảnh tượng vô sỉ của Phương Minh, chỉ hơi thất thần một chút, lập tức bị vô số kiếm khí xuyên thủng phòng ngự, trong nháy mắt bị nghiền thành thịt vụn, ngay cả

thần hồn cũng tức thì tan biến.

Âm Dương Lão Tổ cũng gần giống Càn Khôn Lão Tổ, vốn Âm Dương Lão Tổ trên đầu đội một tấm gương, tấm gương đó tỏa ra vạn trượng ánh sáng, ngăn cản kiếm khí Tru Tiên, Âm Dương Lão Tổ đang vững bước tiến về phía trước.

Mắt thấy sắp có thể hái được Tuyệt Tiên Kiếm, đúng lúc này, bị hành động của Phương Minh thu hút, rồi Càn Khôn Lão Tổ bị chém chết.

La Hầu lập tức rảnh tay, liền điều động Hãm Tiên Kiếm vốn dùng để đối phó Càn Khôn Lão Tổ nhắm vào Âm Dương Lão Tổ, trong chốc lát vô số kiếm khí tràn về phía Âm Dương Lão Tổ.

Áp lực của Âm Dương Lão Tổ lập tức tăng lên gấp bội, chỉ chống cự được vài hơi thở, liền bị vô số kiếm khí nhấn chìm, tại chỗ hình thần câu diệt, thân tử đạo tiêu.

Đỉnh vàng của Càn Khôn Lão Tổ và tấm gương của Âm Dương Lão Tổ rơi ra khỏi Tru Tiên Kiếm Trận.

Phương Minh thấy vậy, lập tức mừng rỡ, chạy như một làn khói đến, nhặt lấy đỉnh vàng và tấm gương, mân mê không rời tay, phấn khích lẩm bẩm: "Phát tài rồi, phát tài rồi, lần này kiếm bộn rồi, Càn Khôn Đỉnh, Âm Dương Bảo Kính, đều là của ta, ha ha ha…" Khốn kiếp!

Vô sỉ!

Mẹ nó, ta đây vất vả chiến đấu, ngươi lại đi phát tài nhờ người chết sao?

Quá không biết xấu hổ!

Mọi người nhìn thấy lại một trận câm nín, vừa tức giận vừa phẫn nộ.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, Âm Dương Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ vẫn lạc, tứ thánh đã mất đi một nửa.

Lòng Hồng Quân Lão Tổ và Dương Mi Đại Tiên cũng lạnh đi một nửa, nhưng lúc này bị Tru Tiên Kiếm Trận bao vây, muốn ra ngoài cũng khó, đành phải cứng rắn tiến lên.

La Hầu thấy Âm Dương Lão Tổ và Hồng Quân Lão Tổ vẫn lạc, lập tức mừng rỡ, cười ha hả nói: "Hồng Quân tiểu nhi, Dương Mi tiểu nhi, hôm nay chính là ngày các ngươi chịu chết, ha ha ha…" La Hầu điều động Tru Tiên Kiếm Trận, Hãm Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm vốn dùng để đối phó Âm Dương Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ cũng tức thì lao về phía Hồng Quân Lão Tổ.

Áp lực của hai người lập tức tăng lên vô số lần.

Hồng Quân Lão Tổ cắn răng, sau gáy hiện ra một vùng khánh vân, chính là Khai Thiên Khánh Vân do chính khí trong lồng ngực Bàn Cổ hóa thành. 32.

Khai Thiên Khánh Vân tỏa ra vạn trượng ánh sáng tường thụy, ngăn cản vô số kiếm khí.

Nhưng dù vậy, Hồng Quân Lão Tổ vẫn bị vô số kiếm khí tấn công không ngừng lùi về phía sau, ngày càng xa Tru Tiên Kiếm.

Bên kia, trên thân cây Dương liễu rỗng ruột sau gáy Dương Mi Đại Tiên đột nhiên mở ra một cái miệng khổng lồ, miệng lớn như cá kình nuốt nước, hút hết kiếm khí Tru Tiên đang tràn tới vào trong.

Bản thể của Dương Mi Đại Tiên là cây Dương liễu rỗng ruột hóa hình, một trong mười đại linh căn tiên thiên, bên trong ẩn chứa không gian pháp tắc, tự thành một giới, vì vậy có thể nuốt chửng kiếm khí Tru Tiên.

Nhưng dù bên trong tự thành một giới, cũng có giới hạn, khi dung

nạp quá nhiều kiếm khí Tru Tiên, cũng sẽ bị căng nứt.

Một khi Dương Mi Đại Tiên thất bại, áp lực của bốn thanh Tru Tiên Kiếm sẽ hoàn toàn đổ dồn lên người Hồng Quân Lão Tổ.

Thời gian kéo dài, Hồng Quân Lão Tổ dù có Thái Cực Đồ và Khai Thiên Khánh Vân hai kiện chí bảo hộ thể, e cũng sẽ bị kiếm khí Tru Tiên đâm thành cái sàng.

Hồng Quân Lão Tổ khó khăn lắm mới tập hợp đủ tứ thánh, tưởng rằng có thể phá được Tru Tiên Kiếm Trận của La Hầu.

Chỉ vì một hành động nhỏ của Phương Minh, đã dẫn đến một loạt sự cố xảy ra, Càn Khôn Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ lần lượt vẫn lạc, khiến cho Hồng Quân Lão Tổ và Dương Mi Đại Tiên hai người rơi vào tuyệt cảnh.

E rằng lát nữa, Hồng Quân Lão Tổ và Dương Mi Lão Tổ cũng sẽ vẫn lạc!

Lúc này, tình thế đảo ngược, Hồng Quân Lão Tổ và Dương Mi Đại Tiên rơi vào tuyệt cảnh, tình thế vô cùng có lợi cho La Hầu.

Chương 49

La Hầu mừng như điên, điên cuồng thúc giục Tru Tiên Kiếm Trận.

Phía dưới Tru Tiên Kiếm Trận, Phương Minh thu Càn Khôn Đỉnh và Âm Dương Bảo Kính, hai mắt nhìn chằm chằm vào Thái Cực Đồ và Khai Thiên Khánh Vân của Hồng Quân Lão Tổ, cũng như cây Dương liễu rỗng ruột sau lưng Dương Mi Đại Tiên, khóe miệng thậm chí sắp chảy nước miếng, phấn khích nói: "La Hầu, mau mau thêm sức đi, chém chết tên Hồng Quân và Dương Mi kia đi, đưa bảo bối cho ta…" Khốn kiếp!

Đồ khốn, đúng là đồ trời đánh!

Tên này phát tài nhờ người chết mà nghiện rồi!

Hồng Quân Lão Tổ và Dương Mi Đại Tiên nghe vậy tức điên người, đạo tâm chấn động.

Lập tức, Khai Thiên Khánh Vân trên đầu Hồng Quân Lão Tổ bị chém mất một nửa, cây Dương liễu rỗng ruột sau lưng Dương Mi Đại Tiên cũng bị chém mất một đoạn.

Hai người trong lòng kinh hãi, không thèm để ý đến Phương Minh nữa, toàn tâm toàn ý đối phó Tru Tiên Kiếm Trận.

Phương Minh thu lấy phần Tru Tiên Kiếm Trận bị rơi xuống và một đoạn cây Dương liễu rỗng ruột, lập tức mừng như điên, cười ha hả nói: "La Hầu đạo hữu, đánh hay lắm, đánh tuyệt lắm, mau, tiếp tục, đánh rơi cả Thái Cực Đồ xuống đi, ta cho ngươi kẹo mút…" Hồng Quân Lão Tổ và Dương Mi Đại Tiên sợ hãi một chút sơ sẩy sẽ lại bị Tru Tiên Kiếm Trận nhấn chìm, đi theo vết xe đổ của Âm Dương Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ, sợ đến mức vội vàng phong bế ngũ thức, toàn tâm toàn ý đối phó Tru Tiên Kiếm Trận.

Bên kia, La Hầu Lão Tổ nghe xong cũng một trận câm nín, lửa giận ngút trời.

Mẹ nó!

Lão tử ở đây vất vả chiến đấu, mà lợi lộc đều bị ngươi vơ vét hết!

Chuyện quái gì vậy?

Quá vô sỉ rồi!

Quan trọng nhất là Tru Tiên Kiếm Trận phi tứ thánh bất khả phá, nay Càn Khôn Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ đã vẫn lạc, kể cả Phương Minh, cũng chỉ có ba thánh.

Bất kể thế nào cũng không thể gom đủ tứ thánh.

Nghĩ như vậy, La Hầu cảm thấy không cần phải nhịn nữa.

Quan trọng là trước đó thực sự quá uất ức, La Hầu chỉ cảm thấy trong lồng ngực có một cục tức nghẹn lại, không nôn ra không sướng.

Giờ phút này, chính là lúc bùng nổ!

"Phương Minh tiểu nhi, ngươi lấy bảo vật của bản tọa, mau đặt xuống cho bản tọa, nếu không bản tọa sẽ cho ngươi biết tay!" La Hầu trừng mắt nhìn Phương Minh, hét lớn.

Ối chà!

Có biến!

Hồng Quân Lão Tổ nghe vậy, lập tức mừng rỡ, lớn tiếng hét: "Phương Minh đạo hữu, tên La Hầu này sỉ nhục ngươi như vậy, thật đáng tru diệt, hay là chúng ta cùng nhau liên thủ diệt hắn!" "Đúng đúng đúng, Phương Minh đạo hữu, cùng nhau diệt hắn!" Dương Mi Đại Tiên cũng vội vàng hét lớn.

Phương Minh nhìn về phía Hồng Quân Lão Tổ và Dương Mi Đại

Tiên, hét lớn: "Diệt thì được, nhưng các ngươi phải hứa với ta, sau khi diệt La Hầu, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên phải thuộc về ta!" "Được!" Hồng Quân Lão Tổ không hề suy nghĩ, lập tức đồng ý.

Lúc này, đừng nói là Phương Minh muốn Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, cho dù muốn cả trái tim của Hồng Quân Lão Tổ, e rằng lão cũng phải cho.

"Phương Minh đạo hữu, mau mau vào trận, chúng ta sắp không chống đỡ nổi rồi!" Dương Mi Đại Tiên sốt ruột nói.

Phương Minh cũng biết, nếu còn kéo dài thêm nữa, e rằng Hồng Quân Lão Tổ và Dương Mi Đại Tiên cũng sẽ vẫn lạc trong trận.

Lập tức, Phương Minh hét dài một tiếng, sau gáy hiện ra một tòa bảo tháp, xông vào trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Tòa bảo tháp đó có ba mươi ba tầng, chính là bảo vật mà Ngũ sư phó nuốt vào bụng cũng không tiêu hóa được.

Sau này nghiên cứu, Phương Minh mới phát hiện, bảo tháp này là Hỗn Độn Tháp, lực phòng ngự vô song, thậm chí là bảo vật cấp Hỗn Độn, phẩm cấp cao hơn Tiên Thiên Chí Bảo một bậc.

Chỉ là lưu lạc đến Hồng Hoang, bị Đại Đạo bào mòn mất một phẩm cấp, nay đã trở thành Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng dù là Tiên Thiên Chí Bảo, cũng là Tiên Thiên Chí Bảo đỉnh cấp nhất!

Hỗn Độn Tháp tỏa ra từng luồng khí Hỗn Độn nặng nề, bảo vệ vững chắc toàn thân Phương Minh, từ bên ngoài nhìn vào, thậm chí không thể nhìn rõ được khuôn mặt của Phương Minh, chỉ có thể thấy một bóng người mơ hồ, có thể thấy được mức độ nồng đậm của khí Hỗn Độn.

Phương Minh chống đỡ vô số kiếm khí của Tuyệt Tiên Kiếm,

nghênh ngang tiến lên, thế công cực kỳ mãnh liệt.

Do Phương Minh tham gia, áp lực của Hồng Quân Lão Tổ và Dương Mi Đại Tiên giảm đi đáng kể, hai người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Khóe mắt La Hầu giật giật, không ngờ Phương Minh lại có bảo vật như vậy, cắn răng, điều động vô số kiếm khí của Hãm Tiên Kiếm, tràn về phía Phương Minh.

Tru Tiên Kiếm Trận không hổ là đệ nhất sát trận!

Vô số kiếm khí của hai thanh kiếm tràn lên, Phương Minh lập tức cảm thấy áp lực tăng mạnh, tốc độ tiến lên lập tức chậm lại.

Áp lực của Hồng Quân Lão Tổ và Dương Mi Đại Tiên lập tức giảm mạnh, hai người chống đỡ Tru Tiên Kiếm và Lục Tiên Kiếm, điên cuồng xông về phía trước, muốn hái đi hai thanh tiên kiếm, phá trừ Tru Tiên Kiếm Trận.

Phương Minh ngẩng đầu nhìn lên, tâm tư linh hoạt.

Chương 50

Mẹ nó!

Hai tên khốn này, lão tử đây gánh cho các ngươi một nửa áp lực, các ngươi thì hay rồi, lại muốn phá trận trước!

Thật vô sỉ!

Nghĩ đến đây, Phương Minh giả vờ đột nhiên hét lớn một tiếng, lùi lại từng bước, chỉ trong chốc lát đã lùi về vị trí cũ.

Nhìn bộ dạng đó, mồ hôi đầm đìa, mặt mày nhăn nhó, nghiến răng nghiến lợi, dường như không chống đỡ nổi uy áp của Tru Tiên Kiếm Trận, bất cứ lúc nào cũng có thể bị Tru Tiên Kiếm Trận nghiền nát, vô cùng vất vả.

Hồng Quân Lão Tổ, Dương Mi Đại Tiên và La Hầu nhìn mà mắt chữ A mồm chữ O.

Khốn kiếp!

Tên này lại giở trò quỷ gì nữa đây?

La Hầu thầm nghĩ: "Nguyên lai tên nhóc thối này lúc đầu ra sức quá mạnh, bây giờ sức sau không đủ, không đáng lo, trước tiên xử lý hai đại địch Hồng Quân và Dương Mi đã." Nghĩ vậy, La Hầu điều động Tru Tiên Kiếm Trận, lại dồn hết kiếm khí do Hãm Tiên Kiếm sinh ra về phía Hồng Quân Lão Tổ và Dương Mi Đại Tiên.

Hồng Quân Lão Tổ và Dương Mi Đại Tiên lập tức áp lực lại tăng mạnh, bị vô số kiếm khí Tru Tiên cuồng dã ép lùi từng bước, mắt thấy sắp hái được Tru Tiên Kiếm, lại công dã tràng!

Hồng Quân Lão Tổ nhìn về phía Phương Minh, đột nhiên liếc thấy khóe miệng Phương Minh lộ ra một nụ cười âm mưu đắc thắng, lập

tức hiểu ra tất cả.

Khốn kiếp!

Tên này căn bản không phải không chống đỡ nổi, mà là không muốn chống đỡ nữa, sợ mình và Dương Mi Đại Tiên hái được Tru Tiên Kiếm trước, nên cố ý tỏ ra yếu thế, gieo họa sang đông, khiến La Hầu tăng cường công kích đối với mình và Dương Mi Đại Tiên.

Tên này thật sự quá vô sỉ rồi!

Xứng danh là lão tổ tông của phái vô sỉ!

Hồng Quân Lão Tổ tức điên người, lập tức cắn răng, hét lớn một tiếng, sau lưng nhảy ra ba người, ba người đó chính là Chấp Thi, Thiện Thi và Ác Thi của Hồng Quân Lão Tổ.

Tam Thi cùng động, mỗi người cầm Bàn Cổ Phiên, Long Đầu Quải Trượng, Chính Khí Phất Trần, xông về phía Hãm Tiên Kiếm!

Trảm Thi Pháp, chính là bí pháp độc môn của Hồng Quân Lão Tổ.

Tuy thực lực của Tam Thi không bằng bản thể, nhưng cũng cực kỳ lợi hại, lại có Thái Cực Đồ, Long Đầu Quải Trượng, Chính Khí Phất Trần các loại chí bảo, Tam Thi hợp thể, cũng cực kỳ lợi hại, vậy mà cũng có thể ngăn cản được công kích của Hãm Tiên Kiếm.

Dương Mi Đại Tiên thấy khóe mắt giật giật, thầm nghĩ: "Hồng Quân không hổ là Tiên Đạo pháp tắc Hỗn Độn Ma Thần, quả thực lợi hại, lại có thủ đoạn như vậy!" Hồng Quân Lão Tổ sử dụng thần thông Tam Thi, lập tức ngăn cản được công kích của bốn thanh Tru Tiên Kiếm.

Áp lực của bản thể Hồng Quân Lão Tổ và Dương Mi Đại Tiên lập tức giảm mạnh, hai người nghênh ngang xông lên, vội vàng đi hái Tru Tiên Kiếm.

“Mẹ nó, lão nhóc Hồng Quân này thật lợi hại!” Phương Minh xem mà tấm tắc khen ngợi, cũng không nương tay nữa, phất tay, lấy ra cả Càn Khôn Đỉnh, Âm Dương Bảo Kính, đội hết lên đầu.

Hỗn Độn Tháp, Càn Khôn Đỉnh, Âm Dương Bảo Kính ba kiện chí bảo, tỏa ra ánh sáng vô song, khí tráo hộ thể mở rộng ra mấy chục trượng, nhìn mà người ta tim đập chân run.

Tiếp đó, Phương Minh hét lớn một tiếng, mắt đỏ ngầu, cứng rắn chống đỡ Tru Tiên Kiếm Trận, xông thẳng lên trên, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta líu lưỡi, chỉ trong vài nhịp thở, đã xông đến dưới Tuyệt Tiên Kiếm, sau đó một tay hái lấy Tru Tiên Kiếm.

Tất cả xảy ra trong chớp mắt, nhanh đến mức người ta không kịp phản ứng.

“Khốn kiếp!

Mắc lừa rồi!” La Hầu thấy vậy, lập tức tức đến giậm chân, trong lòng khổ không tả xiết, hối hận đến cực điểm.

Sao miệng lại tiện, cứ phải đi chọc tức tên Phương Minh này!

Giờ thì hay rồi, Tuyệt Tiên Kiếm bị hái, Tru Tiên Kiếm Trận khuyết một góc, lập tức uy lực giảm mạnh, bại tướng đã hiện rõ… Uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận giảm mạnh, Hồng Quân Lão Tổ và Dương Mi Đại Tiên nhân cơ hội này, thẳng tiến đến dưới Tru Tiên Kiếm và Lục Tiên Kiếm, hái lấy hai thanh tiên kiếm.

Cùng lúc đó, Tam Thi của Hồng Quân Lão Tổ cũng thu lấy Hãm Tiên Kiếm.

Hồng Quân Lão Tổ phất tay áo, thu lấy Tru Tiên Trận Đồ, lại thu hồi Tam Thi.

Dương Mi Đại Tiên nhíu mày, cũng giao Lục Tiên Kiếm cho Hồng Quân Lão Tổ, nói: “Đạo hữu, thanh kiếm này liền giao cho đạo hữu

bảo quản!" "Đa tạ đạo hữu!" Hồng Quân Lão Tổ thu lấy Lục Tiên Kiếm, hướng Dương Mi Đại Tiên hành lễ nói.

Ngay sau đó, Hồng Quân Lão Tổ nhìn về phía Phương Minh, nhíu mày nói: "Phương Minh đạo hữu, thanh Tuyệt Tiên Kiếm kia…" Phương Minh ôm chặt Tuyệt Tiên Kiếm, nói: "Là của ta, trừ phi ngươi lấy linh bảo ra đổi!" "Phương Minh đạo hữu, lúc này không phải lúc đùa, La Hầu có Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên hộ thể, trong thời gian ngắn muốn giết hắn, e rằng phải mượn uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận, xin đạo hữu giao Tuyệt Tiên Kiếm cho bần đạo!" Hồng Quân Lão Tổ da mặt co giật, khổ tâm khuyên nhủ.

"Ta hái được Tuyệt Tiên Kiếm, tại sao phải đưa cho ngươi?

Trừ phi ngươi lấy linh bảo ra đổi!" Phương Minh lắc đầu như trống bỏi, kiên quyết từ chối.

Hồng Quân Lão Tổ gân xanh trên trán nổi lên, sốt ruột nói: "Được, đạo hữu muốn gì?" Phương Minh nhìn chằm chằm vào Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên trong tay Hồng Quân Lão Tổ.

Hồng Quân Lão Tổ thấy vậy, lập tức kinh hãi, vội nói: "Đạo hữu, hai kiện bảo vật này có đại nhân quả với nguyên thần Bàn Cổ Đại Thần, không thể lấy được, đổi kiện bảo vật khác đi!" Phương Minh đảo mắt, nói: "Đưa Khai Thiên Khánh Vân cho ta đi!" Hồng Quân Lão Tổ cắn răng, lấy nửa Khai Thiên Khánh Vân còn lại ra, ném về phía Phương Minh.

Phương Minh nhận được toàn bộ Khai Thiên Khánh Vân, trong lòng vui vẻ, ném Tuyệt Tiên Kiếm cho Hồng Quân Lão Tổ, tự mình mân mê Khai Thiên Khánh Vân.

Khai Thiên Khánh Vân, chính là do hạo nhiên chính khí trong lồng ngực Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, lực phòng ngự vô song, không thua kém Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Chương 51

Hồng Quân Lão Tổ nhận được Tuyệt Tiên Kiếm, lập tức bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, lao về phía La Hầu.

Có Dương Mi Đại Tiên trợ giúp, La Hầu nhanh chóng bị trọng thương.

"Ầm…" La Hầu bị Tru Tiên Kiếm Trận đánh trúng, thân thể bị đâm thành tổ ong vò vẽ, ầm ầm sập xuống một ngọn núi lớn.

Trong đống đá vụn, La Hầu bò dậy, ma khí toàn thân tan tác, một mặt kinh hãi và tức giận nhìn ba người Hồng Quân Lão Tổ, Dương Mi Đại Tiên và Phương Minh, cười ha hả nói: "La Hầu ta hôm nay bại rồi, nhưng các ngươi không diệt được Ma Đạo của bản tọa, ha ha ha…" "Hừ, La Hầu, hôm nay ngày chết của ngươi đã đến, còn dám kiêu ngạo như vậy?" Hồng Quân Lão Tổ trừng mắt nhìn La Hầu, trầm giọng nói.

"Thiên Đạo ở trên, ta La Hầu lấy thân hóa Ma Đạo, lệ khí thiên địa không dứt, Ma Đạo không diệt, Ma Đạo, lập!" La Hầu cười lạnh nhìn Hồng Quân Lão Tổ, thần tình điên cuồng, chỉ trời hét lớn.

Lời thề vừa dứt, cả người La Hầu ầm ầm nổ tung, biến thành vô số luồng ma khí, độn đi khắp thế giới Hồng Hoang.

Hồng Quân Lão Tổ thấy vậy nhíu chặt mày, cảm giác trong đạo tâm dường như có thêm thứ gì đó, tâm ma nảy sinh.

Hồng Quân Lão Tổ kinh hãi, vội vàng áp chế tâm ma.

Bên kia, Dương Mi Đại Tiên và Phương Minh cũng cảm thấy trong đạo tâm dường như có thêm thứ gì đó.

Nhưng Phương Minh không quan tâm những thứ đó, tên này thấy

La Hầu chết, liền lao thẳng đến Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Hắn nhận được Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, phấn khích múa may quay cuồng, cười không ngớt.

Hồng Quân Lão Tổ áp chế tâm ma, quay đầu nhìn hai người Phương Minh và Dương Mi Đại Tiên, cười nói: "Hôm nay chính ma đại chiến, đa tạ hai vị đạo hữu tương trợ, đa tạ!" Nói xong, Hồng Quân Lão Tổ hướng Dương Mi Đại Tiên và Phương Minh hơi chắp tay.

Phương Minh thu Thập Nhị Phẩm Hắc Liên, đảo mắt, nói: "Toàn mấy thứ vô dụng, có bản lĩnh thì thực tế chút đi, cho ta bảy tám trăm kiện linh bảo làm quà cảm ơn, ta không chê đâu…" Khốn kiếp!

Coi linh bảo là cải trắng à?

Mở miệng là bảy tám trăm kiện?

Hồng Quân Lão Tổ nghe vậy gân xanh trên trán nổi lên, cười gượng nói: "Phương Minh đạo hữu đùa rồi, hôm nay chém giết La Hầu, bần đạo trong lòng có chút lĩnh ngộ, xin cáo từ trước!" Nói xong, thân hình Hồng Quân Lão Tổ lóe lên, liền biến mất không thấy tăm hơi.

Dương Mi Đại Tiên lại không rời đi, hai mắt nhìn chằm chằm vào Phương Minh, nói: "Phương Minh đạo hữu, xin hãy trả lại đoạn cành liễu kia cho bần đạo!" Phương Minh ngẩn ra, rồi nhếch miệng cười, vỗ ngực cười lớn nói: "Quy tắc của ta là, đồ ta nhặt được, chính là của ta, có bản lĩnh thì cướp đi!" Dương Mi Đại Tiên nhíu chặt mày, trầm giọng nói: "Phương Minh đạo hữu, nếu ngươi không trả lại đoạn cây liễu kia cho bần đạo, vậy ta chỉ có thể làm một trận!" "Muốn đánh nhau à?

Ha ha, nói đến đánh nhau, ta Phương Minh chưa sợ ai!" Phương

Minh nghe vậy, lập tức mừng rỡ, xắn tay áo lên, một bộ dạng tùy thời khai chiến.

Dương Mi Đại Tiên hừ lạnh một tiếng, đưa tay về phía trước xé một cái, không gian liền rách ra một vết nứt.

Dương Mi Đại Tiên chui đầu vào, biến mất không thấy tăm hơi.

"Mẹ nó, chơi trốn tìm à!" Phương Minh nhìn thấy mà trong lòng cảnh giác cao độ, hai tay rung lên, trên vai "bốp bốp bốp" lại mọc ra ba cái đầu, dưới nách chui ra mười sáu cánh tay, vậy mà biến thành một tôn thần ma bốn mặt mười tám tay.

Thần thông này là bản lĩnh Phương Minh học được từ Thập Nhất sư phụ, vô trung sinh hữu, tạo hóa vô lượng.

Đột nhiên, trên bầu trời rách ra một vết nứt, Dương Mi Đại Tiên từ trong đó chui ra, định thần nhìn lại, chỉ thấy một khuôn mặt của Phương Minh đang cười tủm tỉm nhìn mình.

Cùng lúc đó, mười tám tay của Phương Minh cùng động, mỗi một tay đều kết một ấn quyết, năm ngón tay co lại, trong lòng bàn tay hắc mang bạo động, xoay tròn, tạo thành mười tám đóa hoa sen màu đen, mỗi một đóa hoa sen đều tỏa ra khí tức hủy diệt đáng sợ.

Hủy Diệt Hắc Liên là thần thông Phương Minh học được từ Thập Nhị sư phụ, Hắc Liên vừa ra, hủy diệt tất cả!

Chỉ trong nháy mắt, mười tám đóa hoa sen màu đen đáng sợ liền tràn về phía Dương Mi Đại Tiên.

Dương Mi Đại Tiên giật mình, vội vàng xé rách không gian, chui vào.

"Ầm ầm ầm…" Sóng xung kích đáng sợ lan ra, chấn động đến mức không gian sụp đổ, địa hỏa phong lôi các thứ cuồng dã tràn vào.

Giây tiếp theo, Dương Mi Đại Tiên xé rách không gian, lại từ một phương hướng khác chui ra, đối diện lại gặp phải chính diện của Phương Minh.

Mười tám tay của Phương Minh cùng động, Hủy Diệt Hắc Liên đáng sợ lại một lần nữa tràn tới.

Dương Mi Đại Tiên kinh hãi, vội vàng lại chui vào.

Giây tiếp theo, khi Dương Mi Đại Tiên xuất hiện, đối mặt vẫn là chính diện của Phương Minh, mười tám đóa Hủy Diệt Hắc Liên đáng sợ cuồng dã.

Dương Mi Đại Tiên vội vàng lại chui vào, không xuất hiện nữa, hiển nhiên đã rời đi.

Bởi vì Dương Mi Đại Tiên hiểu một điều, bất kể xuất hiện từ phương hướng nào, đối mặt đều là chính diện của Phương Minh, không có chút cơ hội thắng nào, huống hồ Phương Minh có các loại trọng bảo bên người, vì vậy không có chút cơ hội thắng nào, không bằng rời đi.

Nhưng mối thù này đã kết, Dương Mi Đại Tiên sớm muộn cũng sẽ cùng Phương Minh làm một trận… Đánh chạy Dương Mi, Phương Minh thu lại pháp tướng, ngồi tại chỗ bắt đầu luyện hóa Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Càn Khôn Đỉnh, Âm Dương Bảo Kính và Khai Thiên Khánh Vân.

Không biết qua bao nhiêu năm, Phương Minh mở mắt, đã luyện hóa hết tất cả những bảo vật đó.

Phương Minh đứng dậy, đi lang thang trên đại lục Tây phương.

Linh mạch của thế giới Tây phương bị La Hầu rút cạn, luyện chế Tru Tiên Trận Đồ, lại trải qua đại chiến Tiên Thiên tam tộc và chính ma đại chiến, đến mức bây giờ thế giới Tây phương tan hoang, linh

lực cạn kiệt, từng ngọn núi trơ trọi, gần như không một ngọn cỏ.

Phương Minh muốn tìm chút bảo vật, nhưng đi suốt một đường, ngay cả một cọng cỏ cũng không gặp.

Chương 52

"Xui xẻo, xui xẻo, mau rời khỏi cái nơi chim không thèm ị này thôi!" Phương Minh nhếch miệng, đang định rời đi, đột nhiên cảm giác được một dao động nếu có nếu không, dường như có sinh linh đang lén lút quan sát.

Dao động cổ quái đó tuy yếu, gần như sắp biến mất, nhưng đã bị Phương Minh bắt được.

Ối chà!

Có sinh mệnh!

Phương Minh có hứng thú, men theo hướng dao động, đi thẳng về phía trước, cùng lúc đó, thần thức bao trùm trời đất tràn về phía trước, dò xét xem sinh mệnh đó rốt cuộc ở đâu.

Cuối cùng, Phương Minh tìm được nơi khởi nguồn của sinh mệnh.

Phương Minh vén một đám mây mù, bên trong vậy mà có một thế giới khác, chỉ thấy trong đó có một cây Bồ đề khổng lồ vô cùng và một đóa Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Kim Liên bị một đoàn Canh Kim chi khí bao bọc.

Ối chà!… Đây không phải là nhị thánh Tây phương tương lai, Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân sao?

Nhìn thấy nhị thánh Tây phương tương lai, khóe miệng Phương Minh lộ ra nụ cười quỷ dị.

Cây Bồ đề phát ra tiếng xào xạc, đó là vì sợ hãi mà run rẩy.

Kim Liên cũng đang run rẩy, tỏa ra từng vòng gợn sóng công đức màu vàng.

Lúc này hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chưa hóa hình, nhưng đã có linh trí không yếu, biết Phương Minh muốn đối phó với mình, vì vậy trong lòng sợ hãi.

"Cầu tiền bối tha mạng…" Trên Kim Liên và cây Bồ đề truyền đến dao động thần thức.

"Tha mạng?

Sao lại nói đến tha mạng, ta có muốn lấy mạng các ngươi đâu!" Phương Minh ngẩn ra, nói.

"Đa tạ tiền bối, đa tạ tiền bối…" Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói.

"Chỉ là…" Phương Minh đột nhiên chuyển giọng, trái tim vừa mới buông xuống của hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại thắt lại.

"Chỉ là ta có một thói quen, đã nhìn thấy rồi thì sẽ không bỏ qua, cây Bồ đề không tệ, có thể luyện chế thành bảo vật, còn có Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, xứng danh là cực phẩm phòng ngự linh bảo, chậc chậc…" Phương Minh vừa nói, vừa đưa một tay ra, định tóm lấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

"Tiền bối, đây là bạn sinh linh bảo của ta, xin tiền bối đừng cướp đoạt, hãy để lại cho ta, sau này ta nhất định sẽ báo đáp tiền bối…" Tiếp Dẫn sốt ruột, vội vàng cầu xin.

Phương Minh dừng tay lại, dường như đang suy nghĩ.

Có cửa rồi!

Tiếp Dẫn mừng rỡ, vội vàng tiếp tục nói: "Tiền bối, cầu xin tiền bối, hãy để lại cho ta kiện linh bảo này…" "Thôi đi, ta thích thực tế hơn…" Nói xong, Phương Minh một tay tóm về phía Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

“Ầm ầm ầm…” Đúng lúc này, chân trời đột nhiên gió mây cuộn trào, truyền đến từng tiếng sấm rền đáng sợ.

“Ủa?

Lão trời đang đánh rắm…” Phương Minh lẩm bẩm một tiếng, một tay tóm lấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên rồi kéo ra ngoài.

Khốn kiếp!

Lão trời đánh rắm?

Rõ ràng là đã chọc giận Thiên Đạo, Thiên Đạo muốn đánh sấm, sét chết ngươi đó!

Tiếp Dẫn kinh hãi, vội nói: “Tiền bối, người nghe đi, đây là tiếng sấm Thiên Đạo lôi kiếp, chứng tỏ bảo vật này với ta có đại cơ duyên, xin tiền bối đừng cưỡng ép cướp đoạt đi…” “Nói nhảm nhiều thế!” Phương Minh đảo mắt, một tay đoạt lấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, mân mê không rời tay.

“Tiền bối, đó là Công Đức Kim Liên của ta, người không thể lấy đi được…” Trong Tiên Thiên Canh Kim chi khí truyền đến giọng nói như đưa đám của Tiếp Dẫn đạo nhân.

“Ầm ầm ầm…” Tiếng sấm rền trên trời càng lúc càng dồn dập.

Phương Minh quay đầu nhìn lại, khinh thường nói: “Hôm nay lão trời bị làm sao vậy?

Ăn phải đồ hỏng à?

Cứ đánh rắm mãi…” Pfft… Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đạo nhân run lẩy bẩy, không biết nên nói gì cho phải, chỉ mong thiên kiếp mau đến, sét chết Phương Minh, để đoạt lại bảo vật.

Trên Hồng Mông Sơn.

Mười hai vị sư phụ của Phương Minh đồng loạt ra khỏi cung

điện, ngẩng đầu nhìn lên trời, chửi ầm lên.

"Thiên Đạo, ngươi chết rồi à?

Dám sét Minh nhi một cái thử xem?

Xem lão tử có bổ chết ngươi không…" Nhị sư phụ giơ một cây búa như muốn giết người, chửi ầm lên.

Chương 53

"Thiên Đạo, không có việc gì thì đừng có ồn ào, không phải chỉ cướp một đóa Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên thôi sao, có gì ghê gớm đâu, dám sét Minh nhi một cái thử xem?

Lão tử một miệng nuốt chửng ngươi!" Ngũ sư phó ngửa mặt lên trời gầm lớn.

"Tặc lão thiên, dám làm loạn ở chỗ lão tử, cẩn thận lão tử hủy diệt ngươi!" Thập Nhị sư phụ cũng ngửa mặt lên trời gầm giận.

Thập sư phó từ trong Vận Mệnh Chi Hà chui ra, đứng trên đại hà, áo bay phần phật, cười như không cười nói: "Thiên Đạo, ta vừa mới tính cho ngươi rồi, ngươi thật sự có khả năng chết, sau khi chết rồi, cùng lắm ta lại tạo ra một Thiên Đạo khác là xong…" Những đám mây trên bầu trời trong khoảnh khắc liền tan biến, biến mất không thấy tăm hơi.

Đại sư phó nhíu chặt mày, trầm giọng nói: "Mấy đứa làm gì vậy?

Thiên Đạo cương thường, đây là chí lý vận hành của thiên địa, Minh nhi cướp bạn sinh linh bảo của vị thánh nhân tương lai, Thiên Đạo mới trừng phạt nó, được rồi, đều về cung của mình đi, không được hồ đồ!" Mười một vị sư phó lúc này mới thôi, quay về cung điện của mình.

Bên kia, Phương Minh đang định luyện hóa Công Đức Kim Liên, đúng lúc này, trong đầu đột nhiên vang lên giọng nói của Đại sư phó: "Minh nhi, đem Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên tặng cho Tiếp Dẫn, ta sẽ bồi thường cho con một đóa Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên!" Ách… Đại sư phó đã lên tiếng rồi, vậy thì thôi vậy!

Dù sao Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Thập Nhị Phẩm

Tịnh Thế Bạch Liên cũng không khác nhau là mấy, mình không thiệt!

Phương Minh nhìn Tiếp Dẫn đạo nhân đang run lẩy bẩy, trong lòng tính toán, đưa Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên cho Tiếp Dẫn, mặt không đỏ tim không đập nói: "Ta là tiền bối cao nhân, sao lại tham lam linh bảo của vãn bối, Kim Liên này tặng ngươi." Ách… Thái độ trước sau của tên này sao lại khác biệt lớn vậy?

Tiếp Dẫn đạo nhân trong lòng một trận mông lung, nhưng bất kể thế nào, bạn sinh linh bảo đã trở về, vội vàng nhận lấy Kim Liên, lạy tạ ba lần nói: "Tiếp Dẫn tạ ơn tiền bối!" Phương Minh nhìn Tiếp Dẫn, nghiêm túc nói: "Nhưng ngươi phải nhớ, ngươi nợ ta một phần nhân quả!" Mẹ nó!

Ngươi cướp đồ của ta, lại thành ta nợ ngươi?

Tiếp Dẫn đạo nhân một trận câm nín, nhưng lúc này cũng không dám không đồng ý, vội nói: "Vâng, ta nợ tiền bối một phần nhân quả, sau này nhất định sẽ báo đáp tiền bối!" Phương Minh tống tiền Tiếp Dẫn một phen, hài lòng quay đầu nhìn Chuẩn Đề đạo nhân, cũng chính là cây Bồ đề khổng lồ kia.

Cây Bồ đề lập tức run lẩy bẩy… Chuẩn Đề đạo nhân sợ đến run lẩy bẩy, kinh hãi nói: "Tiền bối, ta thân không có gì, xin tiền bối tha cho ta…" Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề là dùng bản thể cây Bồ đề làm cơ sở luyện chế thành, lúc này cây Bồ đề chỉ là cây Bồ đề, chứ không phải Thất Bảo Diệu Thụ.

Phương Minh hai mắt nhìn chằm chằm vào cây Bồ đề, nói: "Cây Bồ đề không tệ à…" Chuẩn Đề đạo nhân kinh hãi, vội nói: "Tiền bối đừng đùa, cây Bồ đề là bản thể của ta, nếu tiền bối lấy đi, ta sẽ chết, xin tiền bối tha cho ta một mạng…" Tiếp Dẫn ở bên cạnh vốn định xen vào, nhưng sợ rước họa vào thân, sợ đến không dám nói.

Phương Minh vỗ ngực, nghiêm túc nói: "Yên tâm, ta sẽ không làm

chết ngươi đâu, ta chỉ bẻ một phần cành cây của ngươi xuống thôi…" Khốn kiếp!

Ngươi muốn phân thây ta à!

Chuẩn Đề đạo nhân kinh hãi, chạy như một làn khói về phía trước.

Phương Minh một tay tóm lấy, Chuẩn Đề đạo nhân liền bị giữ lại, không thể động đậy.

"Đã nói là chỉ bẻ một phần cành cây thôi, lại không chết được…" Phương Minh phất tay, Hỗn Độn Phủ xuất hiện trong tay, từng bước từng bước đi về phía Chuẩn Đề đạo nhân.

"A, giết người rồi, giết người rồi…" Chuẩn Đề đạo nhân kinh hãi, phát ra tiếng kêu thảm thiết xé lòng.

Phương Minh đảo mắt, tay cầm Hỗn Độn Phủ, giống như một người làm vườn, cẩn thận tỉa cây Bồ đề.

"A a a…" Trong suốt quá trình, Chuẩn Đề đạo nhân phát ra tiếng kêu thảm thiết như xé lòng, giọng nói thê lương, giống như tiếng heo bị chọc tiết.

Qua một lát, Phương Minh hài lòng dừng tay, nhìn lại bản thể cây Bồ đề của Chuẩn Đề, chỉ còn lại một cái thân cây trơ trụi, những phần còn lại đều bị Phương Minh chặt đi rồi. 33.

"Hu hu hu…" Chuẩn Đề đạo nhân nhìn bản thể của mình, lòng như tro tàn, giống như một đứa trẻ bị bắt nạt, khóc òa lên.

"Ai da, khóc cái gì mà khóc, bản thể cây Bồ đề của ngươi mọc nhiều nhánh quá, ta tỉa lại cho ngươi thôi mà!" Phương Minh đảo mắt, sau đó xoay người rời đi.

Trong sơn động, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ôm đầu khóc

rống.

Phương Minh ra khỏi sơn động, đi không bao lâu, phía trước trôi nổi một đóa hoa sen mười hai phẩm màu trắng đang xoay tròn, chính là Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.

Trong Tam Thập Lục Phẩm Sáng Thế Thanh Liên của Bàn Cổ Đại Thần có rất nhiều hạt sen, những hạt sen này rơi vào Hồng Hoang, có bốn hạt sen mọc thành bảo liên hoa.

Bốn đóa bảo liên hoa lần lượt là Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên không nằm trong số đó, hiển nhiên là Đại sư phó đặc biệt chuẩn bị cho Phương Minh.

Đương nhiên rồi, lúc Phương Minh đại hôn, Nhị sư phụ cũng tặng Phương Minh một hạt sen, Phương Minh đem nó trồng trên Hồng Mông Sơn, lúc đi, hạt sen đó đã mọc thành một đóa hoa sen mười hai phẩm màu tím.

Phương Minh thu lấy Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, sau đó vui vẻ bay về phía đông.

Phương Minh đi suốt một đường cũng không hề rảnh rỗi, thấy bảo vật liền đào đi, vừa bay vừa đào bảo, đến khi về đến Hồng Mông Sơn, trong túi đã đầy ắp linh căn linh bảo.

Lúc này, Hồng Mông Sơn càng thêm náo nhiệt.

Không chỉ có Cự Thú Thần Quốc, còn có Long Vực, Phượng Hoàng Thành và Kỳ Lân Thành.

Long Vực, Phượng Hoàng Thành và Kỳ Lân Thành đều lấy Hồng Mông Sơn làm trung tâm, lấy Cự Thú Thần Quốc làm trung tâm mà xây dựng.

Long Vương dùng đại pháp lực, ở ngoại vi Cự Thú Thần Quốc tạo ra một vùng biển mênh mông, khiến cho Hồng Mông Sơn và Cự Thú Thần Quốc giống như Lương Sơn Bạc tám trăm dặm, bị biển cả bao vây.

Tàn dư của Long tộc liền sinh sống trong Hồng Mông Hải bao la vô tận, Long tộc ở trong biển xây dựng từng tòa thủy tinh cung lấp lánh chói mắt, gọi là Long Vực.

Chương 54

Nguyên Phượng lệnh cho người tìm một hòn đảo nổi khổng lồ, lại đem linh căn Hỏa Ngô Đồng tổ địa của Phượng Hoàng tộc di dời đến, trên hòn đảo nổi xây dựng Phượng Hoàng Thần Thành.

Phượng Hoàng Thần Thành liền trôi nổi trên Hồng Mông Hải của Long Vực.

Về phần Kỳ Lân tộc, cũng sinh sống trên một hòn đảo nổi, trên hòn đảo nổi có nền văn minh độc đáo của Kỳ Lân tộc.

Dù số lượng người còn sót lại của Tiên Thiên tam tộc không nhiều, nhưng mỗi người đều là cao thủ trong cao thủ.

Tuy khí vận mất hết, nhưng được nghe đạo âm ở cự ly gần, tu vi cũng ổn định thăng tiến.

Phương Minh ở ngoài Hồng Mông Hải, tưởng rằng mình đã đi nhầm đường.

Đúng lúc này, tiếng nước ào ào nổi lên, một cột nước khổng lồ xông lên trời, trong cột nước thò ra một cái đầu rồng khổng lồ vô cùng.

Ngay sau đó, một con thần long khổng lồ vô cùng bay ra, lắc mình một cái, hóa thành một người có đầu rồng thân người, dáng vẻ đế hoàng, chính là Long Vương.

Đúng lúc này, một tiếng phượng hót lảnh lót vang lên, chỉ thấy bầu trời lập tức biến thành màu đỏ vô cùng, lại bị phượng hoàng chân hỏa trên người phượng hoàng thiêu đỏ.

Trên đảo Kỳ Lân đột nhiên mọc lên hai mặt trời nhỏ, lửa cháy hừng hực, hỏa quang ngút trời.

Đột nhiên, hai mặt trời đó động đậy, một con kỳ lân khổng lồ vô cùng bay lên, hai mặt trời nhỏ kia vậy mà là hai mắt của con kỳ lân đó.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân tiến lên, hướng Phương Minh chắp tay nói: "Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, tham kiến chủ nhân!" Phương Minh đỡ ba người dậy, cười nói: "Đừng gọi ta là chủ nhân, cứ gọi nhau là đạo hữu là được rồi!" Đầu Long Vương lắc như trống bỏi, nói: "Thế không được, Tiên Thiên tam tộc chúng ta hoàn toàn dựa vào sự che chở của chủ nhân, mới có thể nghe đạo âm ở cự ly gần, mới có thể được thế gian dung nạp, sau này ngài chính là chủ nhân của chúng ta!" "Đúng, sau này ngài chính là chủ nhân của chúng ta!" Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cũng lớn tiếng nói.

Chỉ là Nguyên Phượng trong lòng nghĩ: "Là chủ nhân của ta, cũng là con rùa vàng của ta, con rể của ta, quan hệ thật loạn…" Hiển nhiên Tiên Thiên tam tộc trong thời gian ngắn ở Hồng Mông Sơn nghe đạo âm ở cự ly gần, nhận được không ít lợi ích, vì vậy đối với Phương Minh vô cùng cung kính, thậm chí không tiếc gọi Phương Minh là chủ nhân.

Phương Minh nhếch miệng, không biết nên nói gì.

Đúng lúc này, trên mặt biển bay ra vô số thần long, trên bầu trời phượng hoàng trình tường, kỳ lân gầm thét, đều cúi đầu trước Phương Minh, bày tỏ ý thần phục.

Phương Minh không thể từ chối Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân và những người khác, đành phải tạm thời đồng ý.

Ngay sau đó, Phương Minh quay về Hồng Mông Sơn, kể chuyện này cho mười hai vị sư phụ.

"Ai da, từ khi mấy tên này đến Hồng Mông Sơn của chúng ta, liền ma sát không ngừng, Cự Thú nhất tộc và người của Tiên Thiên tam

tộc thường xuyên có ma sát, phiền cũng phiền chết đi được, hay là ta đuổi hết chúng nó ra ngoài?" Nhị sư phụ một mặt chán ghét, lạnh lùng nói.

"Đúng vậy, mấy tên này, vì mấy chuyện nhỏ nhặt cũng đánh nhau to, thật phiền phức!" Tam sư phó cũng nói.

"Được rồi, đừng có phàn nàn nữa, Minh nhi bảo các ngươi giải quyết vấn đề, chứ không phải tìm các ngươi phàn nàn!" Cửu sư phó giận dữ nói. 34.

"Biện pháp thì, lại là có một cái!" Đúng lúc này, Thập sư phó nhíu mày nói.

Cửu sư phó mắt sáng lên, vui mừng nói: "Lão thần côn, mau nói, biện pháp gì?" Thập sư phó cười nói: "Minh nhi, con có thể thành lập một giáo phái, thống ngự Cự Thú nhất tộc và Tiên Thiên tam tộc, như vậy, mọi người đều là người một nhà, đánh nhau cái gì nữa!" Phương Minh mắt sáng lên, cười ha hả nói: "Thập sư phó, cách này hay!" Trong đôi mắt phượng của Cửu sư phó lửa cháy hừng hực, phấn khích nói: "Cách của lão thần côn này quả thực tốt, chỉ là thành lập giáo phái gì?" "Cứ gọi là Hồng Mông Giáo đi, ta làm giáo chủ, mười hai vị sư phụ đều là Thái Thượng Hộ Giáo Trưởng Lão, thế nào?" Phương Minh vui vẻ nói.

"Ha ha, cái này hay, nhưng ta có một vấn đề, giáo chủ lớn hơn hay Thái Thượng Hộ Giáo Trưởng Lão lớn hơn?" Thập Nhị sư phó sợ thiên hạ không loạn nói.

"Ách, cái này… theo lý thì, nên là giáo chủ lớn hơn…" Phương Minh cười gượng nói.

"Nhóc thối, dám chiếm tiện nghi của ta…" Mười hai vị sư phụ cười rộ lên, đuổi theo Phương Minh đánh.

Phương Minh vội vàng chạy xuống núi.

Xuống núi, Phương Minh gọi Thú Hoàng Thần Nghịch, Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân bốn người, cùng bốn người thương lượng chuyện thành lập Hồng Mông Thánh Giáo, bốn người vỗ tay khen hay.

Cuối cùng thương nghị quyết định, Phương Minh làm giáo chủ của Hồng Mông Thánh Giáo, Thú Hoàng Thần Nghịch, Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân làm Tứ Đại Hộ Giáo Pháp Vương của thánh giáo.

Lấy Bắc Minh Thần Kiếm làm trấn giáo chi bảo, trấn áp khí vận!

Từ đó, Hồng Mông Thánh Giáo chính thức thành lập.

Trời giáng điềm lành, đất vọt kim liên, xa xa trôi đến một đám mây công đức vàng, giáng xuống từng đợt công đức.

Lại là Thiên Đạo có cảm ứng, tưởng thưởng cho giáo phái đầu tiên của thiên địa thành lập, vì vậy giáng xuống công đức.

Phương Minh chiếu đơn toàn thu, vẫn đem toàn bộ công đức đánh vào Bắc Minh Thần Kiếm.

Sau mấy lần công đức gia trì, Bắc Minh Thần Kiếm đã trở thành công đức chí bảo, uy lực càng hơn trước.

Hồng Mông Thánh Giáo thành lập, vô số sinh linh xung quanh gia nhập Hồng Mông Thánh Giáo.

Trong một thời gian, Hồng Mông Thánh Giáo danh chấn Hồng Hoang, trở thành đại giáo đệ nhất danh xứng với thực trên đại lục Hồng Hoang.

Ban đầu, Phương Minh cảm thấy mới mẻ, nhưng qua một thời gian, liền cảm thấy phiền, làm một ông chủ phủi tay, đem chuyện

trong giáo giao cho Long Vương và những người khác, còn mình thì ra ngoài giải khuây.

Bản lĩnh của mười hai vị sư phụ đã học gần hết, cái gọi là sư phụ dẫn vào cửa, tu hành tại cá nhân.

Chương 55

Với tính cách ham chơi của Phương Minh, bế quan là chuyện không thể, hắn muốn nhập hồng trần chứng đạo.

Hơn nữa, con đường Phương Minh đi là dĩ lực chứng đạo, khó khăn vô cùng, so với phương pháp chứng đạo thông thường khó hơn nhiều, vì vậy nếu không có đại cơ duyên, e rằng khó mà dĩ lực chứng đạo.

Bây giờ cách đại chiến Tiên Thiên tam tộc đã qua trăm vạn năm, đại năng trên đại lục Hồng Hoang mọc lên như nấm sau mưa.

Nổi tiếng nhất chính là Tam Thanh mang danh hiệu Bàn Cổ chính tông, còn có anh em Phục Hy, Nữ Oa ở Bất Chu Sơn, còn có hai vị tiên thiên thần thai trên Thái Dương Tinh là Đế Tuấn và Thái Nhất, Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc, Côn Bằng ở Bắc Hải, Minh Hà đạo nhân ở U Minh Huyết Hải.

Những người này đều là những nhân vật có tiếng tăm trên đại lục Hồng Hoang!

Sau đại chiến tam tộc, đại lục Hồng Hoang trầm mặc trăm vạn năm lại một lần nữa náo nhiệt.

Một ngày, Phương Minh đang đào bảo, đột nhiên giữa thiên địa hào quang rực rỡ, trời giáng điềm lành, đất vọt kim liên, vô biên tử khí từ phương đông tràn tới, đạo âm miên man vang vọng khắp thiên địa.

Mẹ nó!

Chẳng lẽ Hồng Quân thành thánh?

Phương Minh nhìn thấy dị tượng như vậy, trong lòng khẽ động.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, giây tiếp theo, một giọng nói

hùng vĩ như sấm sét vang lên, vang vọng khắp đại lục Hồng Hoang.

"Ngô nãi Hồng Quân, hôm nay chứng đắc Hỗn Nguyên đạo quả, thành Thánh Nhân quả vị, niệm tình thế gian lầm than, đặc biệt ba vạn năm sau tại Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn giảng đạo, người có duyên đều có thể đến Tử Tiêu Cung nghe đạo." "Tên Hồng Quân này quả nhiên thành thánh, ta có nên đến Tử Tiêu Cung nghe đạo không?" Phương Minh lẩm bẩm, đột nhiên mắt sáng lên, vui mừng nói: "Tử Tiêu Cung ta nhất định phải đi, nghe đồn Tử Tiêu Cung là do thiên địa thai mô hóa thành, bên trong chắc chắn có nhiều bảo bối, ta đến Tử Tiêu Cung hôi của, còn về nghe đạo thì, miễn đi, cái đạo chó má hắn giảng, không bằng ngồi trước mặt Đại sư phó của ta một lúc còn hơn…" Bây giờ tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhìn khắp thế giới Hồng Hoang, ngoài Hồng Quân Lão Tổ và Dương Mi Đại Tiên trốn không hiện thân ra, hắn chính là tồn tại đỉnh cấp.

Còn về Tam Thanh và những người khác, bây giờ cũng chỉ mới có tu vi Đại La Kim Tiên, so với hắn kém không chỉ một bậc.

Phương Minh cưỡi Kim Kỳ Lân, thẳng tiến về phía Hỗn Độn.

Đi được nửa đường, đột nhiên một đạo nhân béo ú chặn đường đi của Phương Minh.

Đạo nhân béo đó có một đôi mắt như rắn độc, cười tủm tỉm nhìn Phương Minh, nói: "Đạo hữu xin dừng bước!" Phương Minh nhướng mày, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn đạo nhân béo, hỏi: "Đạo hữu có việc gì?" Đạo nhân béo nhìn Phương Minh, lại nhìn Kim Kỳ Lân dưới yên Phương Minh, con ngươi như rắn độc tỏa ra hai luồng ánh sáng tham lam, nói: "Đạo hữu, tọa kỵ không tệ, có thể nhường cho bần đạo không?" Ối chà!

Mẹ nó lại có một tên cướp! 35.

Thật đúng là ông Thọ tinh treo cổ, tự tìm cái chết mà!

Phương Minh nghe vậy, lập tức bật cười, tức đến bật cười.

Không chỉ Phương Minh tức đến bật cười, ngay cả Kim Kỳ Lân cũng tức đến bật cười.

Kim Kỳ Lân tức đến mức lỗ mũi phun ra hai con rắn lửa, trừng mắt nhìn đạo nhân béo, lạnh lùng nói: "Tìm chết!" Đạo nhân béo hoàn toàn không biết gì, thấy Kim Kỳ Lân phun ra lửa, không khỏi tấm tắc khen ngợi: "Một con kỳ lân song thuộc tính, không tệ, không tệ, vận khí của bần đạo thật không tầm thường.

Vị đạo hữu này, thế nào?

Nếu nhường con tọa kỵ này cho bần đạo, bần đạo có thể tha cho ngươi một mạng!" "Tha cho ta một mạng?

Ngươi thật đủ tự tin!" Phương Minh vỗ vỗ vào đầu Kim Kỳ Lân, cười nói: "Tiểu Lục, tên này giao cho ngươi!" Nói xong, Phương Minh bay khỏi lưng Kim Kỳ Lân.

Kim Kỳ Lân lộ ra móng vuốt sắc bén, hung tợn nhìn chằm chằm vào đạo nhân béo, trầm giọng nói: "Tên béo chết tiệt, Lục gia hôm nay nhất định phải xé sống ngươi!" Đạo nhân béo nhìn Kim Kỳ Lân một cái, lại nhìn về phía Phương Minh, cười lạnh nói: "Đạo hữu, ngươi chưa miễn cũng quá sơ suất rồi, để tọa kỵ đấu với bần đạo, ngươi chắc chắn không phải đang đùa chứ?" Phương Minh cười nói: "Không đùa!" 36.

"Hừ, ngươi e rằng không biết bản thể của bần đạo!" Đạo nhân béo hừ lạnh một tiếng, lắc mình một cái, hóa thành một con rắn lớn toàn thân đầy mỡ.

"Phì Di!" "Chết tiệt, là hung thú Phì Di!" "Không ngờ lại là Phì Di, con kỳ lân và vị đạo hữu kia thảm rồi, đụng phải Phì Di trong truyền thuyết!" Xung quanh lúc này cũng tụ tập không ít thần ma, vừa nhìn

thấy bản thể của đạo nhân béo, không khỏi kinh hô lên.

Phì Di nghe người bên cạnh nghị luận, không khỏi ngẩng cao cái đầu kiêu ngạo, lè lưỡi rắn, trầm giọng nói: "Thế nào?

Đạo hữu, bây giờ hối hận còn kịp, đem tọa kỵ của ngươi nhường cho bần đạo, bần đạo có thể tha cho ngươi một mạng!" "Ngao ô..." Chẳng đợi Phương Minh nói, Kim Kỳ Lân đã không nhịn được nữa, gầm lớn một tiếng rồi xông tới.

Hai con mãnh thú khổng lồ lao vào vật lộn, đánh đến trời long đất lở, nhật nguyệt vô quang.

Con Phì Di càng đánh càng kinh hãi, Kim Kỳ Lân không chỉ có song thuộc tính Kim và Hỏa, mà còn có cả thuộc tính Ngũ hành, thậm chí thực lực của Kim Kỳ Lân cũng cực kỳ mạnh, đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong đáng sợ.

Phì Di đạo nhân bị đánh đến mức nghi ngờ xà sinh.

Khoan đã, không phải chỉ có Thủy Kỳ Lân mới có thuộc tính Ngũ hành sao?

Lại thêm một con Kỳ Lân thuộc tính Ngũ hành nữa?

Cuối cùng, Phì Di bị Kim Kỳ Lân phun một ngụm Kỳ Lân chân hỏa đốt cháy toàn thân, không cam lòng mà ngã xuống.

Kim Kỳ Lân thắng lợi trở về, Phương Minh thưởng cho nó một viên kim đan, sau đó cưỡi Kim Kỳ Lân tiến vào Hỗn Độn.

Chỉ để lại một đám thần ma đứng ngây tại chỗ, hồi lâu không hoàn hồn, rối rít suy đoán thân phận của Phương Minh!

Tọa kỵ đã có thực lực Đại La Kim Tiên đỉnh phong, vậy Phương Minh rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Chương 56

Phương Minh không thèm để ý đến đám thần ma, cưỡi Kim Kỳ Lân đến trước bức tường thế giới.

Hỗn Độn rộng lớn biết bao, một vùng mênh mông, khắp nơi đều tràn ngập những vật chất hủy diệt như địa hỏa phong lôi, còn có những cơn bão Hỗn Độn càn quét, vô cùng nguy hiểm.

Khi Phương Minh đến bức tường thế giới của thế giới Hồng Hoang, đã có rất nhiều thần ma tụ tập tại đó.

Rốt cuộc Hỗn Độn quá nguy hiểm, những thần ma đó cũng không dám dễ dàng đi sâu vào, tuy nghe đạo rất quan trọng, nhưng mạng nhỏ còn quan trọng hơn.

Nhưng cũng có một số thần ma vì muốn nghe đạo, liều mạng xông vào trong Hỗn Độn.

Những thần ma không may mắn, vừa xông vào Hỗn Độn đã bị luồng khí Hỗn Độn cuồng bạo và những thứ như địa hỏa phong lôi lập tức hủy diệt, thân tử đạo tiêu.

Chỉ có một số ít thần ma có thể tiến vào trong Hỗn Độn, những vị thần ma đó không ai không phải là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, hoặc là thần ma mang trong mình trọng bảo.

Đương nhiên, đây là thử thách đầu tiên mà Hồng Quân lão tổ đặt ra, không phải ai cũng có tư cách tiến vào Tử Tiêu Cung nghe đạo.

Phương Minh thúc Kim Kỳ Lân, cứ thế xông thẳng vào Hỗn Độn.

Trên đầu hắn lơ lửng Hỗn Độn Tháp, Hỗn Độn Tháp rủ xuống từng luồng Hỗn Độn chi khí nặng trịch, bảo vệ hắn vững chắc, mặc cho bão Hỗn Độn và địa hỏa phong lôi càn quét thế nào cũng không

thể làm hắn tổn hại dù chỉ một sợi tóc.

Phương Minh cũng không biết Tử Tiêu Cung ở đâu, cứ thúc Kim Kỳ Lân đi về phía trước.

"Lão già Hồng Quân chết tiệt, ít nhất cũng phải có gợi ý gì chứ, Hỗn Độn mênh mông thế này, bảo ta đi đâu tìm Tử Tiêu Cung đây..." Phương Minh lẩm bẩm oán trách.

Bên trong Tử Tiêu Cung.

Trên giường mây, Hồng Quân lão tổ đột nhiên mở mắt, lẩm bẩm: "Tên nhóc đó cũng đến rồi.

Không được, không thể để hắn vào Tử Tiêu Cung, nếu không Tử Tiêu Cung của bần đạo chẳng phải sẽ bị hắn lật tung lên trời sao..." Nói rồi, Hồng Quân lão tổ phất tay áo, Hỗn Độn vốn đang càn quét xung quanh Phương Minh càng trở nên cuồng bạo hơn, khí Hỗn Độn cuồn cuộn, địa hỏa phong lôi bạo động.

"Vãi cả chưởng!

Chuyện gì thế?" Phương Minh có Hỗn Độn Tháp hộ thân, bão Hỗn Độn và địa hỏa phong lôi căn bản không thể làm hắn bị thương, nhưng lại cản trở tầm nhìn của hắn, khiến hắn càng thêm mờ mịt, không tìm thấy phương vị của Tử Tiêu Cung.

Đương nhiên, đây cũng là mục đích của Hồng Quân lão tổ.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân lão tổ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, rồi lại nhắm mắt tu luyện.

Nhưng Hồng Quân lão tổ rõ ràng đã xem thường Phương Minh, Phương Minh đưa tay vuốt nhẹ giữa trán, một con mắt dọc xuất hiện, trong con mắt dọc lấp lánh ánh sáng tím, đạo vận lượn lờ.

Có Đạo nhãn trợ giúp, bất kể khí Hỗn Độn và địa hỏa phong lôi

càn quét thế nào, Phương Minh đều coi như không có gì, tự mình đi về phía trước.

"Hả?

Tên nhóc này lại có thủ đoạn như vậy?

Thôi vậy, thôi vậy..." Bên trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân lão tổ lại mở mắt ra, biết không thể ngăn cản Phương Minh nên cũng không ngăn nữa, lại nhắm mắt tu luyện.

Đang đi, Phương Minh đột nhiên thấy phía trước có ánh sáng vàng kim lấp lánh, không khỏi động lòng, thúc Kim Kỳ Lân đi về phía ánh sáng.

Đến gần, mới thấy thứ phát ra ánh sáng vàng kim là một tòa bảo tháp, dưới bảo tháp có ba người, một lão, một trung niên, một thiếu niên.

Nhìn ba người, Phương Minh dùng mông cũng biết là ai rồi.

Tam Thanh!

Ba người này chính là Tam Thanh do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành!

"Ta là Phương Minh, chào ba vị đạo hữu!" Phương Minh cười tủm tỉm chào hỏi Tam Thanh.

Rốt cuộc nếu Phương Minh đoán không sai, Nhị sư phụ chính là Bàn Cổ đại thần, Tam Thanh lại do nguyên thần của Bàn Cổ đại thần hóa thành, vì vậy Phương Minh gặp Tam Thanh liền có cảm giác thân thiết tự nhiên, chủ động chào hỏi.

Tam Thanh bị Phương Minh đột nhiên xuất hiện làm giật mình, sắc mặt âm u bất định.

Vốn dĩ, Tam Thanh tự cho mình là Bàn Cổ chính tông, tu vi quảng

đại, hiện là cao thủ Đại La Kim Tiên đỉnh phong, lại có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp hộ thể, đi trong Hỗn Độn như đi trên đất bằng, tin rằng mình sẽ là người đầu tiên đến Tử Tiêu Cung.

Thực tế cũng đúng như vậy, Tam Thanh đi một đường, không hề gặp thần ma nào khác, chứng tỏ họ đang dẫn đầu.

Nhưng giờ lại bị Phương Minh vượt qua, trong lòng sao có thể vui được.

Thái Thượng Lão Tử mở lời: "Chào Phương Minh đạo hữu, chúng ta là Tam Thanh Bàn Cổ chính tông!" Phương Minh ha ha cười lớn: "Sớm đã nghe đại danh Tam Thanh, hôm nay may mắn được gặp, thật là hân hạnh, hân hạnh!" Thái Thượng Lão Tử gật đầu, rồi tiếp tục thúc giục Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đi tiếp.

Phương Minh thì không nhanh không chậm đi theo sau Tam Thanh, cũng không đi lung tung.

Hắn nghĩ thầm, Tam Thanh do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, chắc chắn sẽ đến Tử Tiêu Cung nghe đạo âm, vì vậy chỉ cần đi theo Tam Thanh là có thể đến được Tử Tiêu Cung.

Do đó, hắn liền nghĩ ra một cách lười biếng, cứ thế bám theo Tam Thanh.

Chương 57

Tam Thanh đi về phía trước, tìm kiếm tung tích của Tử Tiêu Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn quay đầu nhìn Phương Minh, không khỏi nhíu mày, nói với Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ bên cạnh: "Đại ca, tam đệ, tên Phương Minh này tại sao cứ đi theo chúng ta mãi vậy?" Thái Thượng Lão Tử trong mắt lóe lên tinh quang, nói: "Nếu bần đạo đoán không sai, tên Phương Minh này đang đi theo chúng ta để tìm tung tích của Tử Tiêu Cung!" "...Dựa vào cái gì?

Chúng ta tân tân khổ khổ tìm tung tích Tử Tiêu Cung, lại bị hắn coi như ngọn đèn dẫn đường, tên này cũng quá không biết xấu hổ rồi!" Thông Thiên giáo chủ tức giận nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng tức giận nói: "Hừ, đại ca, người này đang lợi dụng chúng ta, chúng ta đường đường là Bàn Cổ chính tông, sao có thể để hắn lợi dụng?

Cục tức này bần đạo nuốt không trôi..." Lão Tử hít sâu một hơi, nói: "Người này mang trong mình chí bảo, tòa bảo tháp trên đầu hắn uy lực không thua kém Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của bần đạo, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, chúng ta không nên trêu chọc hắn thì hơn!" Thông Thiên giáo chủ tức giận nói: "Đại ca, huynh tính tình tốt, có thể nuốt trôi cục tức này, nhưng bần đạo thì không, bần đạo sẽ đi tìm hắn nói cho ra lẽ!" Nói rồi, Thông Thiên giáo chủ quay người nhìn Phương Minh, mặt đầy tức giận nói: "Phương Minh đạo hữu, tại sao ngươi cứ đi theo chúng ta mãi vậy?" Phương Minh thấy Thông Thiên giáo chủ mặt mày không thiện cảm, không khỏi nhíu mày, nhưng trên mặt vẫn cười tủm tỉm nói: "Đại đạo rộng mở, đạo hữu biết ta đang theo các ngươi, sao không nói là các

ngươi đang theo ta?" Thông Thiên giáo chủ nghe vậy, lập tức nổi giận, trầm giọng nói: "Ngụy biện, ngươi nghĩ Tam Thanh chúng ta dễ bắt nạt sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng mặt đầy tức giận nói: "Phương Minh đạo hữu, Tam Thanh chúng ta là Bàn Cổ chính tông, ngươi cứ ra đại lục Hồng Hoang mà hỏi thăm danh tiếng của chúng ta.

Bần đạo khuyên ngươi biết khó mà lui, nếu không đừng trách bọn ta không khách khí!" Ái chà!

Không khách khí à?

Ông đây mà không nể mặt các ngươi do nguyên thần của Nhị sư phụ hóa thành thì đã sớm xử đẹp rồi!

Phương Minh tức đến bật cười, nhìn Tam Thanh với vẻ mặt đầy hứng thú, nói: "Không khách khí?

Không khách khí kiểu gì?" Thông Thiên giáo chủ hừ lạnh một tiếng, lật tay, một cây chùy màu tím xuất hiện.

Cây chùy này chính là pháp bảo thành danh Tử Điện Chùy của Thông Thiên giáo chủ trước khi có được Thanh Bình Kiếm!

Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, lật tay, một thanh bảo kiếm hiện ra.

Lão Tử lật tay, một cây gậy gỗ xuất hiện.

Bên trong Tử Tiêu Cung.

Trên giường mây, Hồng Quân lão tổ đột nhiên mở mắt, kinh ngạc và tức giận nói: "Chết tiệt, sao Tam Thanh lại gây sự với tên nhóc Phương Minh này?

Tam Thanh đúng là không biết điều, ngay cả bần đạo gặp tên nhóc Phương Minh này cũng phải gọi một tiếng đạo hữu, vậy mà chúng lại

dám đánh với hắn...” Thấy Tam Thanh sắp ra tay, đúng lúc này, trong đầu họ đột nhiên vang lên một giọng nói.

“Tam Thanh, không được động thủ với người này, các ngươi không phải là đối thủ của hắn!” Tam Thanh toàn thân chấn động, quay đầu nhìn về phía sâu trong Hỗn Độn, nhìn nhau, đều thấy được sự kinh hãi trong mắt đối phương.

Người có thể trực tiếp truyền âm cho họ là ai?

Dưới gầm trời này, e rằng ngoài Hồng Quân lão tổ đã thành Thánh, không có người thứ hai.

Phương Minh trước mắt rốt cuộc là ai?

Thân phận gì?

Có bối cảnh sâu xa thế nào?

Mà có thể khiến Hồng Quân lão tổ phải lên tiếng nhắc nhở?

Da mặt Tam Thanh co giật, trong lòng như sóng cuộn biển gầm, hồi lâu không thể bình tĩnh.

Phương Minh thấy Tam Thanh muốn động thủ, cũng nổi giận, cười như không cười nhìn Tam Thanh, xắn tay áo lên, giống hệt một tên lưu manh chuẩn bị đánh nhau, đứng trên lưng Kim Kỳ Lân, thủ thế nói: “Aiya, đến đây, đến đây, nói về đánh nhau, ta đây chưa sợ ai bao giờ!” Nếu không có Hồng Quân lão tổ nhắc nhở, Tam Thanh chắc chắn đã xông lên đánh một trận tơi bời với Phương Minh.

Nhưng Hồng Quân lão tổ đã đích thân truyền âm nhắc nhở, họ lại là người có đại công đức, đại tạo hóa, sao không hiểu được ý tốt của Hồng Quân lão tổ.

Chỉ là tình hình trước mắt có chút khó xử!

Họ là người lên tiếng khiêu khích trước, muốn đánh nhau, nếu lúc

này lựa chọn lùi bước, im hơi lặng tiếng, e rằng có chút mất mặt!

Mất mặt của Bàn Cổ chính tông!

Nhưng may là lúc này cũng không có ai khác, mất mặt thì mất mặt, còn hơn mất mạng!

Nghĩ vậy, Thái Thượng Lão Tử chắp tay với Phương Minh nói: "Phương Minh đạo hữu, hai vị hiền đệ của ta có chút lỗ mãng, đắc tội với đạo hữu, xin đạo hữu đừng trách.

Hay là thế này, chúng ta đều muốn đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, ba người bần đạo sẽ đi trước dẫn đường cho đạo hữu, đạo hữu thấy thế nào?" Ái chà!

Lão Tử chịu thua rồi ư?

Không hổ là anh cả, biết điều đấy!

Phương Minh không biết chuyện Hồng Quân lão tổ truyền âm, ngồi lại trên lưng Kim Kỳ Lân, cười tủm tỉm nói: "Nếu Thái Thanh đạo hữu đã nói vậy, bần đạo sẽ đại nhân không chấp tiểu nhân, không so đo với các ngươi nữa, các ngươi đi trước dẫn đường đi!" Da mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ co giật dữ dội, suýt nữa không nhịn được mà xông ra liều mạng với Phương Minh.

May mà Thái Thượng Lão Tử bên cạnh đã giữ hai người lại.

Gọi là đại nhân không chấp tiểu nhân à?

Rõ ràng ngươi mới là tiểu nhân, vô sỉ bám theo chúng ta, không làm mà hưởng, tìm tung tích của Tử Tiêu Cung có được không?

Ngược lại thành chúng ta là tiểu nhân!

Chương 58

Thái Thượng Lão Tử sợ Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ xông ra, vội vàng kéo hai người đi về phía trước.

Phương Minh thì ung dung tự tại cưỡi Kim Kỳ Lân đi theo sau.

Tam Thanh thỉnh thoảng lại lén quay đầu nhìn Phương Minh, chỉ thấy Phương Minh lấy ra một cây cần câu, trên cần câu xiên một củ cà rốt, treo củ cà rốt trước mặt Kim Kỳ Lân.

Kim Kỳ Lân mắt sáng rực, kinh ngạc nói: "Cà rốt, mau, mau cho ta cắn một miếng..." "Phì, ta là nhân sâm, không phải cà rốt.

Con heo vàng nhà ngươi cắn ta thiếu rồi à, không cho cắn..." Củ cà rốt treo trên cần câu, né tránh cái miệng lớn của Kim Kỳ Lân, thỉnh thoảng lại oai oái kêu lên.

"Mau lên, củ cà rốt này keo kiệt thật, cho ta cắn một miếng đi, đằng nào ngươi cũng sẽ mọc lại..." Kim Kỳ Lân trợn tròn đôi mắt to như chuông đồng, tập trung nhìn chằm chằm củ cà rốt, muốn cắn một miếng, nhưng củ cà rốt và miệng nó luôn có một khoảng cách.

Muốn cắn được cà rốt, nó phải không ngừng đi về phía trước.

Cứ như vậy, không cần Phương Minh thúc giục, Kim Kỳ Lân cũng hăm hở lên đường.

Củ cà rốt kia có linh tính, không ngừng né tránh miệng của Kim Kỳ Lân, Kim Kỳ Lân muốn cắn được một miếng cũng khó, nhưng thường đi bờ sông, nào có chuyện không ướt giày.

Khi củ cà rốt không kịp né, bị Kim Kỳ Lân cắn trúng một miếng, liền đau đến mức oai oái kêu la không ngớt.

Nhưng đúng như lời Kim Kỳ Lân nói, chỗ bị cắn của củ cà rốt

trong nháy mắt liền hoàn hảo không tì vết.

Trên đường đi, Kim Kỳ Lân cắn cà rốt, cà rốt né tránh, chửi ầm lên, vô cùng náo nhiệt.

Tam Thanh nhìn cảnh đó thực sự không nói nên lời, thật không biết một người như vậy, tại sao Hồng Quân lão tổ dường như cũng phải nhường ba phần.

Dần dần, Tam Thanh cũng quen, không thèm để ý đến Phương Minh, chuyên tâm tìm kiếm tung tích của Tử Tiêu Cung.

Tam Thanh là Thánh nhân trời định, tự nhiên có thể tìm được tung tích của Tử Tiêu Cung.

Một ngày nọ, Phương Minh đang ngủ gật trên lưng Kim Kỳ Lân, đột nhiên phía trước ánh sáng chói lòa, tinh quang rực rỡ, dường như đang đến gần Thái Dương Tinh.

Không!

Ánh sáng đó còn rực rỡ hơn Thái Dương Tinh, chỉ nóng hơn vạn lần.

"Giáo chủ, mau tỉnh lại!" Kim Kỳ Lân trợn to đôi mắt như chuông đồng, nhìn chằm chằm phía trước, thậm chí quên cả ăn cà rốt.

Củ cà rốt kia cũng trợn to hai mắt, nhìn chằm chằm phía trước.

Kim Kỳ Lân hoàn hồn, cắn một miếng vào củ cà rốt, cắn mất một miếng lớn.

Củ cà rốt đau đến nước mắt lưng tròng, chửi ầm lên: "Con heo vàng nhà ngươi, lúc này còn tấn công lén, đúng là đồ tham ăn..." Kim Kỳ Lân không quan tâm, tự mình gặm cà rốt.

Phương Minh tỉnh lại, nhìn kỹ, cũng giật mình.

Chỉ thấy phía trước có một dải ngân hà cực lớn, trong ngân hà có

vô số tinh thần đang vận chuyển với tốc độ cao, những tinh thần đó đều vô cùng to lớn, có cái còn đang bốc cháy hừng hực, có thể so sánh với những mặt trời.

Dải ngân hà bao quanh thành một vòng, trong vòng có một cung điện khổng lồ.

Cung điện cổ kính mộc mạc, tỏa ra đạo vận lượn lờ, trên đó có một tấm biển lớn, trên tấm biển có ba chữ "Tử Tiêu Cung"...

Nhìn thấy Tử Tiêu Cung, Tam Thanh vô cùng kích động.

Nhưng Tử Tiêu Cung bị ngân hà bao quanh, làm sao để vượt qua?

Tam Thanh do dự, không dám tùy tiện vượt ngân hà.

Phương Minh lại mặt mày khó chịu lẩm bẩm: "Tên Hồng Quân này thật biết làm màu, đặt Tử Tiêu Cung trong ngân hà, muốn thử thách mọi người sao?" Phương Minh cũng không vội vượt sông, lại nằm trên lưng Kim Kỳ Lân ngủ gật.

Một lúc sau, hai luồng sáng bay đến, luồng sáng tan đi, hiện ra hai vị thần ma nửa người nửa rắn.

Hai vị thần ma nửa người nửa rắn một nam một nữ, nam mặt chữ quốc, trên người toát ra một cỗ uy nghiêm; nữ vô cùng xinh đẹp, toàn thân tràn ngập khí tức thánh khiết.

Hai vị thần ma nhìn dải ngân hà khổng lồ, cũng không khỏi nhíu mày, không tùy tiện vượt sông.

Nhìn hai vị thần ma, Phương Minh nhướng mày, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ là hai huynh muội Phục Hy và Nữ Oa?" Ngay sau đó, Phục Hy chắp tay với Tam Thanh và Phương Minh: "Phục Hy và Nữ Oa từ Bất Chu Sơn ra mắt bốn vị đạo hữu!" Tam Thanh thấy Phục Hy và Nữ Oa xuất thân từ thiên trụ Bất Chu Sơn, cũng không dám coi thường hai người, cũng đáp lễ: "Ba người bần đạo là Tam Thanh Bàn

Cổ chính tông, ra mắt Phục Hy và Nữ Oa đạo hữu!" Phục Hy và Nữ Oa trong lòng kinh ngạc, thầm nghĩ: "Không hổ là Bàn Cổ chính tông, tu vi đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, lại còn đến sớm hơn cả chúng ta!" "Chỉ là người này là ai?

Lợi hại như vậy?" Phục Hy và Nữ Oa nhìn về phía Phương Minh, trong lòng kinh hãi.

Phương Minh cười tủm tỉm nhìn hai người Phục Hy và Nữ Oa, cười nói: "Phương Minh ra mắt Phục Hy và Nữ Oa đạo hữu!" "Đẹp quá!" Đúng lúc này, củ cà rốt không chớp mắt nhìn chằm chằm Nữ Oa, nước miếng chảy ròng ròng lẩm bẩm.

Kim Kỳ Lân nhân lúc củ cà rốt thất thần, cắn một miếng thịt lớn của nó.

Củ cà rốt đau đến nước mắt lưng tròng, tức giận mắng: "Đồ tham ăn, chỉ biết ăn, nhân lúc ta đang ngắm mỹ nữ mà tấn công lén, chết tiệt..." Nữ Oa nghe vậy mặt đỏ bừng, cảm thấy củ cà rốt và Kim Kỳ Lân rất thú vị, không nhịn được mà "phì" một tiếng cười thành tiếng.

Một tiếng cười khiến cả Hỗn Độn dường như cũng có sắc màu, rực rỡ động lòng người.

Chương 59

Củ cà rốt lại ngẩn người, kết quả lại bị Kim Kỳ Lân chớp lấy cơ hội cắn một miếng, lại đau đến nước mắt lưng tròng, chửi ầm lên.

"Khì khì, con kỳ lân và củ cà rốt của Phương Minh đạo hữu thật thú vị..." Nữ Oa không nhịn được nhìn Phương Minh, cười nói.

Yêu tinh!

Yêu tinh à!

Nữ Oa muội tử thật đẹp đến kinh tâm động phách!

Phương Minh nhìn cũng có chút thất thần, nhưng mặt vẫn nghiêm túc nói: "Đường dài đằng đẵng, chỉ là những trò vặt để giết thời gian thôi, để Nữ Oa đạo hữu chê cười rồi..." "Phương Minh đạo hữu cũng thật thú vị, có thể nghĩ ra những trò vui như vậy!" Nữ Oa dường như dễ đỏ mặt, hai má ửng hồng như hai quả táo chín, khiến người ta không nhịn được muốn cắn một miếng.

"Nữ Oa đạo hữu, ta phải đính chính, trước tiên ta không phải cà rốt, ta là nhân sâm vạn năm, khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, trời đất mới hình thành ta đã tồn tại rồi.

Còn tên này không phải kỳ lân, là một con heo, heo vàng!

Ai da, con heo vàng, lại cắn ta, đau chết ta..." Củ cà rốt vì muốn thu hút sự chú ý của Nữ Oa, nghiêm túc giới thiệu, không ngờ lại bị Kim Kỳ Lân chớp lấy cơ hội, cắn một miếng lớn, đau đến nước mắt lưng tròng, chửi ầm lên.

Bên kia, Nữ Oa nhìn cảnh tượng đó, liền cười đến nghiêng ngả.

Đúng lúc này, hai tiếng phượng hót vang lên, mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai con Kim Ô ba chân khổng lồ toàn thân lửa cháy

hừng hực, đôi cánh dang rộng, bay về phía này với tốc độ cực nhanh.

Đến gần, hai con Kim Ô ba chân lắc mình một cái, hóa thành hai người đàn ông trung niên mang dáng vẻ đế hoàng.

Hai người nhìn dải ngân hà khổng lồ, trên mặt cũng không giấu được vẻ kinh ngạc, không dám dễ dàng mạo hiểm.

Một trong hai người chắp tay với Phương Minh và những người khác: "Hai người bần đạo là tiên thai Đế Tuấn và Thái Nhất sinh ra trên Thái Dương Tinh, ra mắt các vị đạo hữu!" Mọi người vội vàng đáp lễ.

Chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, mặt lộ vẻ khinh thường lẩm bẩm: "Chỉ là lũ mang lông đội vảy mà thôi!" Sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất khẽ biến.

Đông Hoàng Thái Nhất tính tình nóng nảy, định tiến lên lý luận với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đế Tuấn vội giữ lại, nói nhỏ: "Hiền đệ đừng gây chuyện, Tam Thanh do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, tự xưng Bàn Cổ chính tông, thực lực mạnh mẽ, thành danh đã lâu, chúng ta không nên trêu chọc thì hơn!" Đông Hoàng Thái Nhất hừ lạnh một tiếng, phất tay áo, đành phải thôi.

Ngay khi Nguyên Thủy Thiên Tôn đang dương dương đắc ý, đột nhiên một ngọn lửa phun tới, đập vào lớp khiên Huyền Hoàng của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Một đòn này, đối với Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp có lực phòng ngự vô song, cũng không là gì, bảo tháp chỉ gợn lên một làn sóng nhỏ.

Nhưng sự chấn động mà nó gây ra cho người khác lại không gì sánh bằng!

Có người đang tấn công lén Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Tam Thanh, cũng tức là đang công khai tát vào mặt Tam Thanh.

Mọi người nhìn mà mắt tròn miệng dẹt, gần như không tin vào mắt mình.

Khi thấy kẻ tấn công lén Nguyên Thủy Thiên Tôn là ai, họ càng kinh ngạc đến mức hỗn loạn.

Kim Kỳ Lân!

Kẻ vừa tấn công lén Nguyên Thủy Thiên Tôn, chính là Kim Kỳ Lân!

Nguyên lai lúc nãy khi Nguyên Thủy Thiên Tôn mắng Đế Tuấn và Thái Nhất là lũ mang lông đội vảy, cũng đã mắng luôn cả Kim Kỳ Lân.

Kim Kỳ Lân đi theo Phương Minh, sớm đã quen với tính cách kiêu ngạo bá đạo, nghe vậy sao có thể nhịn được, liền phun một ngụm Kỳ Lân chân hỏa tới.

Chỉ là Tam Thanh hiện đang đội Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Kim Kỳ Lân thu hoạch được rất ít.

Nếu không có bảo tháp hộ trì, e rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bị một ngọn lửa Kỳ Lân thiêu thành heo quay.

Kim Kỳ Lân mặt đầy tức giận nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, trầm giọng nói: "Lũ mang lông đội vảy thì sao?

Năm đó khi Tiên Thiên tam tộc xưng bá Hồng Hoang, các ngươi còn trốn ở xó xỉnh nào đó chưa hóa hình đâu, kiêu ngạo cái rắm!" Phương Minh cũng không ngờ Kim Kỳ Lân lại nóng nảy như vậy, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó liền có tâm tư xem kịch vui, mặt đầy hứng thú nhìn Tam Thanh.

Lúc này, mặt già của Tam Thanh dài hơn cả mặt lừa.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, mặt đen như đít nồi, một mặt kinh ngạc tức giận nhìn Kim Kỳ Lân, nghiến răng nghiến lợi nói: "Phương Minh đạo hữu, tọa kỵ của ngươi có quản hay không?" Nụ cười trên môi Phương Minh càng đậm, hắn tỏ vẻ ngây thơ vô tội, mặt mày vô hại nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Tọa kỵ của ta, ta tự nhiên sẽ quản.

Nhưng ta thấy tọa kỵ của ta không sai, ai bảo có kẻ miệng tiện chứ, đáng bị ăn đòn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đại nộ, lật tay, một thanh linh kiếm xuất hiện trong tay, tức giận nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Nếu Phương Minh đạo hữu không quản, vậy bần đạo sẽ thay đạo hữu quản giáo con súc sinh này!" Nói rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn bay ra, một kiếm chém về phía Kim Kỳ Lân.

Kim Kỳ Lân gầm lên giận dữ, toàn thân kim quang rực rỡ, móng trước vung lên, lập tức một luồng duệ kim chi khí đáng sợ hình thành, với tốc độ cực nhanh nghênh đón kiếm khí của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Ầm" một tiếng vang lớn, kiếm khí và duệ kim chi khí va chạm, phát ra một làn sóng dao động kinh khủng, khiến khí Hỗn Độn xung quanh như nước sôi, kịch liệt cuộn trào.

Mọi người nhìn mà mắt tròn miệng dẹt, không ngờ tọa kỵ của Phương Minh lại có thể đỡ được một chiêu của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Phải biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn là một trong Tam Thanh, một đòn trong cơn giận dữ, uy lực lớn biết bao, Kim Kỳ Lân lại dễ dàng đỡ được, có thể thấy thực lực của Kim Kỳ Lân cũng vô cùng mạnh mẽ.

"Tiểu Lục, dạy dỗ tên kiêu ngạo này đi!" Phương Minh nhấc cần

câu, thu lại củ cà rốt, nhảy xuống khỏi Kim Kỳ Lân, cười tủm tỉm nói.

Chương 60

"Tuân theo pháp chỉ của giáo chủ!" Kim Kỳ Lân gầm lớn một tiếng, khí thế toàn thân bộc phát, toàn thân tỏa ra kim quang mãnh liệt, vô cùng uy phong lẫm liệt, không ai bì kịp.

"Khí tức Đại La Kim Tiên đỉnh phong..." Phục Hy kinh hô.

Mọi người kinh hãi nhìn Kim Kỳ Lân, gần như không tin vào mắt mình.

Kim Kỳ Lân không chỉ là một con tọa kỵ, lại có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, vậy chủ nhân của nó Phương Minh lại có tu vi gì?

Trong nháy mắt, Phương Minh lại trở thành tâm điểm của hiện trường. 37.

Phương Minh cảm thấy có người nhìn mình, bất giác ngẩng đầu lên, lỗ mũi hướng lên trời, ra vẻ lãng tử vuốt tóc, tạo một tư thế mà hắn tự cho là siêu ngầu.

Nhìn cảnh đó, mọi người xung quanh thực sự không nói nên lời.

Trong đôi mắt Nữ Oa lấp lánh những ngôi sao nhỏ, bị hành động của Phương Minh làm cho lại phì cười.

Nguyên Thủy Thiên Tôn rõ ràng cũng không ngờ một con tọa kỵ của Phương Minh lại có thực lực Đại La Kim Tiên đỉnh phong, trong lòng cũng kinh ngạc, nhưng tình thế hiện tại đã cưỡi lên lưng cọp, đành phải hừ lạnh một tiếng, nói: "Súc sinh, dám ngông cuồng!" Nói rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn ném linh kiếm trong tay ra, thanh kiếm đó đón gió lớn dần, trong nháy mắt đã hóa thành một thanh cự kiếm lớn mấy nghìn trượng, thần uy lẫm liệt, gào thét xông về phía Kim Kỳ Lân.

“Chút tài mọn!” Kim Kỳ Lân khinh thường cười một tiếng, khí thế Đại La Kim Tiên đỉnh phong hoàn toàn bộc phát, đột nhiên gầm lớn một tiếng, vảy trên người bay ra, giống như những chiếc gương nhỏ, tỏa ra kim quang chói lọi vô cùng.

Ngay sau đó, vô số chiếc vảy bắn ra từng luồng duệ kim kiếm khí đáng sợ, tạo thành một kiếm trận dày đặc, gào thét lao về phía cự kiếm của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hai bên va chạm, không ngừng phát ra tiếng kim loại va chạm “đing đing đing” giòn tan, chấn động đến màng nhĩ người ta đau nhói.

Thanh cự kiếm của Nguyên Thủy Thiên Tôn lại bị vô số duệ kim kiếm khí đánh cho lỗ chỗ, khi đến trước mặt Kim Kỳ Lân, đã hóa thành bột mịn, hoàn toàn tiêu tán.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn mà mắt tròn miệng dẹt, chấn động và tức giận không thôi.

Những người còn lại càng nhìn càng gần như không tin vào mắt mình.

Chỉ có một mình Phương Minh đối với chuyện này không hề ngạc nhiên, vẫn ra vẻ lãng tử tạo đủ loại tư thế, giống như một con công đực đang động dục, cố gắng xòe đuôi, thu hút sự chú ý của Nữ Oa.

Thực tế, Nữ Oa quả thực đã bị thu hút, những ngôi sao nhỏ trong mắt cô càng ngày càng sáng.

Phục Hy thấy vậy, vội vàng tiến lên che trước mặt Nữ Oa, sợ Phương Minh dụ dỗ Nữ Oa đi mất.

Kim Kỳ Lân là cường giả trong Tiên Thiên tam tộc, vì tham ăn, ăn trộm vỏ trứng của Thủy Kỳ Lân, nên mới có được thuộc tính Ngũ hành, những năm này lại ở bên cạnh Phương Minh, nhận được không ít lợi ích.

Khi ở Hồng Mông Sơn, Kim Kỳ Lân gần như cả ngày nghe đạo âm, vì vậy hiểu biết về đạo lý rất sâu.

Chỉ vì tên này tham ăn, không chịu tu luyện đàng hoàng, nên mới bị kẹt ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, mãi không thể đột phá Chuẩn Thánh.

Nhưng dù vậy, Kim Kỳ Lân cũng là cao thủ Đại La Kim Tiên đỉnh phong lão làng, pháp lực hồn hậu vô cùng, xa không phải là hạng bối như Nguyên Thủy Thiên Tôn mới đột phá Đại La Kim Tiên đỉnh phong có thể so sánh.

Vì vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn hạ được Kim Kỳ Lân, e rằng không dễ, thậm chí một chút sơ sẩy, sẽ phải chịu thiệt lớn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đại nộ, lật tay, lại có mấy kiện linh bảo xuất hiện, một mạch ném về phía Kim Kỳ Lân.

Kim Kỳ Lân gầm lên giận dữ, vận dụng thần thông Ngũ hành, đấu với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hai bên đánh khó phân thắng bại, không thể tách rời.

Trong lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn và Kim Kỳ Lân đang giao đấu, lại có mấy vị thần ma bay đến.

Đầu tiên đến là một con Côn Bằng khổng lồ, con Côn Bằng đó đôi cánh dang rộng, che trời lấp đất, dấy lên từng trận cuồng phong, khí thế vô cùng kinh người. 38.

Đến gần, Côn Bằng lắc mình một cái, hóa thành một người đàn ông mặt mày lạnh lùng, một vẻ người sống chớ lại gần.

Ngay sau đó, từ trong Hỗn Độn bay ra một cuốn sách da vàng, cuốn sách da vàng đó tỏa ra ánh sáng màu vàng đất, lực phòng ngự cực mạnh, ngăn chặn khí Hỗn Độn và địa hỏa phong lôi.

Từ trong cuốn sách da vàng bay ra một đám mây đỏ và một vị đạo nhân.

Phương Minh đoán, đám mây đỏ đó chính là lão tốt bụng của Hồng Hoang Hồng Vân đạo nhân, còn vị đạo nhân kia, chắc chắn là hảo hữu của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử đại tiên.

Lại có mùi máu tanh nồng nặc truyền đến, một vị thần ma mặc đạo bào màu đỏ máu bay đến, là Huyết Hải Minh Hà đạo nhân.

Dần dần, thần ma bên cạnh ngân hà càng ngày càng đông, có đến mấy vạn thần ma.

Có thể xuyên qua Hỗn Độn mênh mông, đến được bên cạnh ngân hà đều là những thần ma hàng đầu của thế giới Hồng Hoang, tu vi của họ ít nhất cũng là Đại La Kim Tiên.

Lúc này, Kim Kỳ Lân và Nguyên Thủy Thiên Tôn đang giao đấu, hai người đánh khó phân thắng bại, không ai hạ được ai.

Kim Kỳ Lân chiếm ưu thế về pháp lực hồn hậu vô cùng, thần thông Ngũ hành tuần hoàn biến hóa; Nguyên Thủy Thiên Tôn thì chiếm ưu thế về thần thông đa biến, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại là chuyên gia luyện khí, các loại bảo vật tuôn ra, khiến người ta không kịp trở tay.

Chương 61

Hai người không ai hạ được ai, vốn nên là một trận hòa.

Nhưng vấn đề là, trên đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn đội bốn chữ vàng lấp lánh "Bàn Cổ chính tông", Kim Kỳ Lân lại chỉ là một con tọa kỵ, thân phận hai bên có thể nói là một trời một vực.

Bàn Cổ chính tông không hạ được một con tọa kỵ?

Đây là vấn đề mặt mũi, mất mặt đến tận nhà bà ngoại.

Nguyên Thủy Thiên Tôn càng đánh càng tức, nhưng vẫn không hạ được Kim Kỳ Lân, không khỏi xấu hổ đến đỏ mặt tía tai, đặc biệt là nghe những lời bàn tán của thần ma xung quanh, càng xấu hổ đến mức muốn tìm cái lỗ mà chui xuống.

"Người đó là Nguyên Thủy Thiên Tôn của Bàn Cổ chính tông sao?

Kẻ đang đại chiến với Nguyên Thủy Thiên Tôn là ai?

Lợi hại như vậy!" "Đại chiến với Nguyên Thủy Thiên Tôn là một con tọa kỵ, kìa, tọa kỵ của người kia!" "Trời ạ, tọa kỵ của hắn đã lợi hại như vậy, người đó còn lợi hại đến mức nào?" "Hừ, Bàn Cổ chính tông cái quái gì, Tam Thanh cái quái gì, ngay cả một con tọa kỵ cũng không hạ được, thật mất mặt!" "Hừ, ta thấy Bàn Cổ chính tông của Tam Thanh có vấn đề, là hàng giả phải không?

Nếu không phải hàng giả, sao ngay cả một con tọa kỵ cũng không hạ được?

Thật mất mặt Bàn Cổ phụ thần..." "Tọa kỵ của ta, đó là tọa kỵ của ta, tọa kỵ của ta có thể đánh hòa với Nguyên Thủy trong Tam Thanh!" Bên kia, Phương Minh sợ người khác bỏ qua mình, thỉnh thoảng lại gân cổ hét lớn.

Thực tế, không có ai hỏi, hắn đang hét vào không khí.

Làm tất cả những điều này, chẳng qua là để thể hiện sự ngầu lòi của mình.

Khiến Nữ Oa cười khúc khích, nghiêng ngả không thôi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn xấu hổ và tức giận, không hạ được Kim Kỳ Lân, sắp tức đến mức tè ra quần.

Bên kia, Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ cũng xấu hổ đến mặt già đỏ bừng, kinh ngạc và tức giận không thôi.

Tam Thanh là một thể, Nguyên Thủy Thiên Tôn mất mặt, tức là hai người họ cũng mất mặt.

Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ nhìn nhau, gật đầu.

Đột nhiên, Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ cùng hét lớn một tiếng, xông về phía Kim Kỳ Lân.

Phương Minh thấy vậy nhíu mày, thân hình lóe lên đã xuất hiện sau lưng Kim Kỳ Lân, phất mạnh tay áo, cả Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ đều bị một cú phất tay áo đánh bay ra ngoài.

Tam Thanh rơi xuống đất, một mặt kinh hãi nhìn Phương Minh, trong lòng như sóng cuộn biển gầm, chấn động không thôi.

Một cú phất tay áo, đánh bay cả Tam Thanh, thực lực gì đây?

Chuẩn Thánh?

E rằng chỉ có Chuẩn Thánh mới có thực lực như vậy!

Nhưng lúc này đạo tổ chưa truyền đạo, sinh linh trong thiên hạ chỉ tu luyện đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong là đã hết cơ duyên, không thông thiên đạo, làm sao có thể tu thành Chuẩn Thánh?

Phương Minh rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Một đám thần ma tại hiện trường nhìn mà mắt tròn miệng dẹt, gần như không tin vào mắt mình.

Nữ Oa càng há to miệng nhỏ, những ngôi sao nhỏ trong mắt càng sáng hơn.

Bên trong Tử Tiêu Cung.

Trên giường mây, Hồng Quân lão tổ đột nhiên mở mắt, lẩm bẩm: "Chết tiệt, Tam Thanh lại trêu chọc tên Phương Minh này rồi?

Bối cảnh của tên Phương Minh này cứng lắm, ngay cả bần đạo cũng phải lui ba thước...

Thôi vậy, chỉ cần giữ được mạng của Tam Thanh là được, Phương Minh cũng sẽ không quá đáng đâu!" Nghĩ vậy, Hồng Quân lão tổ liền yên tâm, tiếp tục nhắm mắt tu luyện.

Bên ngoài ngân hà.

Phương Minh mặt đầy tức giận nhìn Tam Thanh, trầm giọng nói: "Tam Thanh, uổng cho các ngươi là Bàn Cổ chính tông, lại mặt dày vô sỉ như vậy, ba người cùng lên, lấy đông hiếp yếu, bắt nạt tọa kỵ của ta, coi ta là đồ trang trí chắc?" Kim Kỳ Lân đối phó với Nguyên Thủy Thiên Tôn thì được, nhưng nếu đối đầu với Tam Thanh, đặc biệt là Thái Thượng Lão Tử trong Tam Thanh, e rằng chắc chắn sẽ thua, vì vậy Phương Minh bắt buộc phải ra tay.

Mặt già của Tam Thanh tái mét.

Thái Thượng Lão Tử bước lên một bước, khí thế đột nhiên thay đổi, kinh ngạc và tức giận nói: "Phương Minh đạo hữu, chúng ta đã nhiều lần nhường nhịn, thậm chí ta còn dẫn đạo hữu đi tìm đường, đạo hữu lại cứ ép người quá đáng, vậy thì chúng ta chỉ có thể đánh một trận!" Phương Minh đảo mắt, đưa tay ra hiệu dừng lại: "Đợi đã,

ta phải nói cho rõ, nhường nhịn cái rắm, không phải là sợ thực lực của ông đây à?

Vừa rồi Nguyên Thủy miệng tiện, mắng tọa kỵ nhà ta, chọc giận tọa kỵ nhà ta, sao có thể đổ lỗi cho ta?

Muốn trách thì chỉ có thể trách Tam Thanh bản lĩnh không đủ, lại thích ra vẻ!" "Đại ca, tên này mồm mép lanh lợi, đừng nói nhiều với hắn nữa, đánh là được!" Thông Thiên giáo chủ là người nóng tính, lập tức đại nộ, hét lớn một tiếng, Tử Điện Chùy đón gió lớn dần, đầu chùy hóa thành lớn vạn mẫu, giống như một ngọn núi, trên đó tia điện nhảy loạn, bổ thẳng vào đầu Phương Minh.

Lúc Thông Thiên giáo chủ động thủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng động thủ.

Chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn lật tay, ba thanh linh kiếm hiện ra, linh kiếm vừa động, vạn kiếm bay ra, kiếm khí tung hoành ngàn vạn dặm, gào thét chém về phía Phương Minh.

Chương 62

Thái Thượng Lão Tử ném cây gậy gỗ trong tay ra, cây gậy gỗ đó lập tức khô mộc phùng xuân, giống như măng mọc sau mưa, "ba ba ba" mọc ra vô số cành, trong nháy mắt đã hóa thành một cây đại thụ che trời, gào thét quét về phía Phương Minh.

Phương Minh cười lạnh một tiếng, ngay cả pháp bảo cũng không lấy ra, chỉ cong ngón tay liên tục búng.

Lập tức, Tử Điện Chùy run rẩy, bay ngược trở về; ba thanh linh kiếm của Nguyên Thủy kêu lên một tiếng ai oán, vỡ thành nhiều mảnh; cây đại thụ của Thái Thượng Lão Tử bị búng hiện về nguyên hình, hóa thành một khúc gỗ khô, bay ngược về tay Lão Tử. 39.

Tam Thanh vì bị khí tức lôi kéo, đều sắc mặt khẽ biến.

Tất cả xảy ra trong nháy mắt, nhanh đến mức mọi người không kịp hoàn hồn.

Hiện trường một đám thần ma há to miệng, mắt đầy vẻ không thể tin nổi nhìn Phương Minh, trong lòng chấn động không gì sánh bằng.

Ngay sau đó, hiện trường bùng nổ một trận xôn xao mãnh liệt.

"Trời ạ, Phương Minh rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Lợi hại như vậy, một mình địch ba người Tam Thanh, thắng dễ dàng như vậy?" "Phương Minh?

Tên này sao nghe quen tai vậy?

À đúng rồi, giáo chủ của Hồng Mông thánh giáo đang nổi như cồn trên đại lục Hồng Hoang gần đây hình như tên là Phương Minh, chẳng lẽ Phương Minh này chính là giáo chủ của Hồng Mông thánh giáo?" "Chắc chắn là người này, nếu không phải, sao có thể lợi hại

như vậy?" Có thần ma nhận ra lai lịch của Phương Minh, kinh hãi liên tục. 40.

Phương Minh ra vẻ lãng tử vuốt tóc, tạo một tư thế mà hắn tự cho là siêu ngầu, lỗ mũi hướng lên trời nhìn Tam Thanh, trầm giọng nói: "Tam Thanh, thế giới Hồng Hoang rộng lớn biết bao, thần ma có lai lịch không chỉ có Tam Thanh, phải biết núi cao còn có núi cao hơn, trời cao còn có trời cao hơn!

Hôm nay ta nể mặt các ngươi là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, sẽ không so đo, nếu còn tái phạm, quyết không tha!" Mặt Tam Thanh lập tức đen như đít nồi, âm u bất định.

Thái Thượng Lão Tử trầm giọng nói: "Đạo hữu pháp lực cao cường, nhưng bần đạo có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, đạo hữu muốn thắng bần đạo, e rằng cũng không phải chuyện dễ." Lúc này, Tam Thanh đã mất hết mặt mũi, Thái Thượng Lão Tử rõ ràng muốn gỡ gạc lại chút thể diện.

"Hừ, thật sự nghĩ rằng có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp là đứng ở thế bất bại à?

Thật là nực cười!" Phương Minh mặt đầy hứng thú nhìn Thái Thượng Lão Tử, khinh thường nói.

"Hừ, đứng nói chuyện không đau lưng, đạo hữu nếu có thể phá được phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của bần đạo, Tam Thanh chúng ta tự nhiên sẽ tâm phục khẩu phục!" Thái Thượng Lão Tử không cam tâm, trầm giọng nói.

"Ta xưa nay không làm ăn thua lỗ, nói gì đó thực tế đi, nếu ta phá được Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của ngươi, thì sao?" 41.

Phương Minh y như một gian thương, mở miệng ngậm miệng đều

là lợi ích thực tế.

Thái Thượng Lão Tử nhíu mày, trầm giọng nói: "Đạo hữu nếu có thể phá được Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của bần đạo, bần đạo sẽ hai tay dâng bảo tháp lên, thế nào?" Lão Tử rõ ràng rất tự tin vào phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, vì vậy mới dám nói ra lời hào hùng như vậy.

Phương Minh nghe vậy, lập tức hai mắt sáng rực, vui vẻ nói: "Chuyện này được!" Thái Thượng Lão Tử gật đầu, trầm giọng nói: "Lời bần đạo đã nói, nhưng nếu đạo hữu không phá được phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của bần đạo thì sao?" "Tùy đạo hữu xử trí!" Phương Minh cười tủm tỉm nói.

"Được, nếu đã vậy, mời đạo hữu!" Thái Thượng Lão Tử bước ra một bước, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trên đầu ánh sáng rực rỡ, từng luồng Huyền Hoàng chi khí đáng sợ rủ xuống, bảo vệ hắn vững chắc.

Bên trong Tử Tiêu Cung.

Trên giường mây.

Hồng Quân lão tổ mở mắt, lẩm bẩm: "Ai, Thái Thượng Lão Tử có chút nóng vội rồi, Phương Minh tên gian thương đó, không có lợi không dậy sớm, cược với hắn, chắc chắn sẽ thua, thật đáng tiếc cho một tòa Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp..." Bên ngoài ngân hà.

Phương Minh cũng bước ra một bước, lật tay, lấy ra một cuộn tranh, treo cuộn tranh lên.

Mọi người nhìn thấy, chỉ thấy trong tranh có một vị thần ma đỉnh thiên lập địa, vị thần ma đó trong tay cầm một chiếc rìu lạnh lẽo.

Chính là Bàn Cổ Khai Thiên Đồ!

Khi Phương Minh đại hôn, Bát sư phó đã tặng Phương Minh ba bức Bàn Cổ Khai Thiên Đồ, Phương Minh không nỡ dùng, hôm nay vì muốn thắng được Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Phương Minh mới lấy ra một bức.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp kia là do ba thành công đức khai thiên hóa thành, tuy là hậu thiên chí bảo, nhưng lực phòng ngự vô song, được mệnh danh là đệ nhất phòng ngự chí bảo.

Nếu là đồ vật bình thường, e rằng thật khó phá được phòng ngự của nó.

Nhưng trong Bàn Cổ Khai Thiên Đồ phong ấn chính là ánh búa của Nhị sư phụ, cũng tức là ánh búa của Bàn Cổ đại thần, ẩn chứa lực lượng pháp tắc kinh khủng, phá được phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, hẳn là không khó.

Thái Thượng Lão Tử nhíu mày, nhìn chằm chằm vào Bàn Cổ Khai Thiên Đồ, trực giác nói cho ông biết, bức tranh này không đơn giản, thậm chí còn cho ông một cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Ngay sau đó, khai thiên thần phủ của Bàn Cổ đại thần trong Bàn Cổ Khai Thiên Đồ đột nhiên sáng lên, ánh sáng càng ngày càng sáng, một luồng ánh búa lạnh lẽo thoát ra, xé toạc Hỗn Độn, lao thẳng về phía Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử.

Ánh búa ngay cả trời đất còn mở ra được, làm sao lại không phá nổi phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Vèo...

Chỉ thấy ánh búa như cắt đậu hũ, trực tiếp phá tan phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, chém bay búi tóc trên đầu Thái Thượng Lão Tử.

Chương 63

Ánh búa không dừng lại, trực tiếp chém về phía ngân hà sau lưng Lão Tử, đánh nát một mặt trời đang vận chuyển với tốc độ cao, thậm chí cả dải ngân hà cũng xuất hiện một lỗ hổng.

Yên tĩnh!

Hiện trường yên tĩnh như chết.

Mọi thần ma kinh ngạc đến mức mắt tròn miệng dẹt, gần như không tin vào mắt mình.

Da mặt Thái Thượng Lão Tử co giật không ngừng, sờ lên đầu, cảm thấy lành lạnh, nếu ánh búa kia lệch thêm nửa phân, e rằng đầu của ông đã bị chém mất một nửa.

Rõ ràng Phương Minh đã nương tay!

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ hai người cũng nhìn mà mắt tròn miệng dẹt, trong lòng rối bời.

Đắc tội với một người như vậy?

Lợi hại như thế!

Ngay cả phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cũng có thể dễ dàng phá vỡ!

Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Thái Thượng Lão Tử, cười nói: "Thái Thượng đạo hữu, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp kia..." Thái Thượng Lão Tử bây giờ hối hận đến xanh cả ruột, nhưng đã hứa trước mặt mọi người, lấy Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp làm tiền cược, nếu lúc này nuốt lời, mặt mũi của Tam Thanh còn đâu?

“Thôi vậy, thôi vậy, bần đạo tài nghệ không bằng người, bảo tháp này sẽ giao cho đạo hữu!” Thái Thượng Lão Tử lắc đầu, biết mình đã phạm phải giới sân, dùng pháp lực nhu hòa nâng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, đưa cho Phương Minh.

Phương Minh cười tủm tỉm nhận lấy bảo tháp, ha ha cười lớn: “Thái Thượng đạo hữu, đa tạ đã nhường!” Thực tế, không phải lực phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp không mạnh, chỉ là hiện tại Thái Thượng Lão Tử chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, không thể phát huy toàn bộ sức mạnh của bảo tháp.

Nếu Lão Tử có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, toàn lực thúc giục Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, e rằng Bàn Cổ Khai Thiên Đồ cũng không phá được phòng ngự của bảo tháp.

“Đại ca, bảo tháp...” Nguyên Thủy Thiên Tôn lo lắng, vội nói.

Lão Tử ngăn Nguyên Thủy Thiên Tôn lại, nói: “Nguyện thua chịu cược, bảo tháp tạm thời gửi ở chỗ Phương Minh đạo hữu, sau này bần đạo sẽ cùng đạo hữu cược đấu, thắng lại bảo tháp!” “Ha ha, ta lúc nào cũng sẵn sàng tiếp đón!” Phương Minh yêu thích không buông tay mân mê bảo tháp, lớn nhỏ không thôi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ tuy trong lòng không cam tâm, nhưng với tình hình hiện tại, lại không thể làm gì, đành phải thôi.

Tam Thanh bây giờ mới hiểu, tại sao Hồng Quân lão tổ lại truyền âm cho họ, không cho trêu chọc Phương Minh.

Giờ thì hay rồi, không nghe lời Hồng Quân lão tổ, cứ nhất quyết trêu chọc Phương Minh, mặt mũi của Tam Thanh mất sạch không nói, còn thua cả một tòa Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, có thể nói là lỗ nặng.

Một trận đại chiến khiến danh tiếng của Phương Minh vang dội, khiến nhiều thần ma kiêng dè.

Mọi thần ma nhìn Phương Minh, trong lòng cảnh giác, tự nhủ, phải tránh xa tên Phương Minh này ra, không nên trêu chọc hắn.

Một lúc sau, ánh mắt của mọi thần ma lại tập trung vào ngân hà.

Lúc này, hai huynh đệ Đế hoàng Đế Tuấn và Thái Nhất bắt đầu chiêu mộ chúng thần ma. 42.

Phương Minh nhìn mà tấm tắc khen ngợi, đột nhiên mắt đảo một vòng, ha ha cười lớn: "Chư vị đạo hữu, Hồng Mông thánh giáo của ta là thiên hạ đệ nhất đại giáo, hàng thật giá thật, đồng giá không lừa dối, cánh cửa của Hồng Mông thánh giáo luôn rộng mở chào đón chư vị đạo hữu, chư vị đạo hữu nếu muốn gia nhập Hồng Mông thánh giáo, sau lần nghe đạo này, có thể đến Hồng Mông Sơn báo danh!" Đùa à!

Những người có thể đến được Tinh Hà này đều là đại lão hàng đầu trên đại lục Hồng Hoang, là những tồn tại xưng bá một phương trong thế giới Hồng Hoang, nếu có thể chiêu mộ một hai người vào Hồng Mông thánh giáo, đó tuyệt đối là một thương vụ chỉ lời không lỗ.

Lời nói của Phương Minh vừa dứt, hiện trường lại một trận bùng nổ.

Sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất lập tức biến đổi, một mặt kinh ngạc tức giận nhìn Phương Minh.

Chúng ta đang chiêu mộ người, Phương Minh cũng chiêu mộ người!

Rõ ràng là đang đối đầu với chúng ta!

Quan trọng hơn là hiện tại Hồng Mông thánh giáo là thiên hạ đệ

nhất đại giáo, Đế Tuấn và Thái Nhất hai người còn chưa có một cái ý tưởng nào, hai bên căn bản không cùng một cấp bậc.

Đế Tuấn và Thái Nhất hai người làm sao có thể cạnh tranh với Phương Minh?

Đông Hoàng Thái Nhất là người nóng tính, lập tức đại nộ, định tiến lên lý luận với Phương Minh, lại bị Đế Tuấn một tay kéo lại.

Đế Tuấn nói nhỏ: "Hiền đệ, thực lực của Phương Minh này sâu không lường được, ngay cả Tam Thanh cũng bại trong tay hắn, chúng ta không nên trêu chọc thì hơn!" Đông Hoàng Thái Nhất tuy trong lòng không cam tâm, nhưng chỉ có thể thôi.

Tiếp theo, Phương Minh lại trở thành tâm điểm của chúng thần ma, chúng thần ma rối rít tiến lên lấy lòng Phương Minh.

Dù không gia nhập Hồng Mông thánh giáo, nhưng có mối quan hệ tốt với giáo chủ của thiên hạ đệ nhất đại giáo như Phương Minh thì không bao giờ sai.

"Phương Minh đạo hữu, ngài thật là trẻ tuổi tài cao, không chỉ thực lực siêu quần, còn là giáo chủ của thiên hạ đệ nhất đại giáo, thật là lợi hại!" "Phương Minh đạo hữu, bần đạo là Thiên Hà kim quy tử, tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, có thể gia nhập Hồng Mông thánh giáo không?" "Phương giáo chủ, bần đạo vừa nhìn thấy ngài đã cảm thấy ngài khí độ bất phàm, khí vũ hiên ngang, quả không hổ danh, Phương giáo chủ là giáo chủ của Hồng Mông thánh giáo, thật là danh bất hư truyền!" "Phương giáo chủ thực sự quá lợi hại, ngài vừa rồi đánh bại Tam Thanh, tư thế anh hùng đó, đã khắc sâu trong tâm trí của tôi, Phương giáo chủ là thần tượng của tôi, là tấm gương cho người tu đạo chúng ta..." Trong một lúc, Phương Minh trở thành một nhân vật giống như ngôi sao, được mọi người chú ý.

Đế Tuấn và Thái Nhất hai người nhìn mà trong lòng cực kỳ khó

chịu, âm thầm ghi hận Phương Minh, nhưng ngại thực lực của Phương Minh, lại không dám phát tác.

Một lúc lâu sau, chúng thần ma mới hoàn hồn, mới nhớ ra mình đến đây để nghe đạo.

Chương 64

Có một số thần ma bắt đầu thử vượt ngân hà, để có thể vào Tử Tiêu Cung.

"Sớm nghe đạo, tối chết cũng cam lòng!" Người đầu tiên thử vượt ngân hà là một vị thần ma cao lớn miệng rộng, vị thần ma này có tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Vì thân người là tiên thiên đạo thể, vì vậy thần ma tu luyện, cần phải tu thành hình người trước, mới có lợi cho việc tu luyện.

Vị thần ma đó cũng là thân người, không biết là loài gì!

Hắn nói ra lời hào hùng, đến trước ngân hà, lắc mình một cái, hóa thành một con cá sấu khổng lồ dài nghìn trượng.

Cá sấu khổng lồ một thân vảy giáp, toàn thân tỏa ra cảm giác nặng trịch mê người, giống như một chiến sĩ mặc giáp toàn thân.

"Trời ạ, Thái Cổ cự ngạc, không ngờ hôm nay có thể thấy được Thái Cổ cự ngạc, thật là mở rộng tầm mắt!" "Thái Cổ cự ngạc tuy chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhưng thân giáp của nó, da dày thịt béo, e rằng thần ma Đại La Kim Tiên hậu kỳ cũng không bằng!" "A, chẳng trách dám là người đầu tiên vượt ngân hà, lại là Thái Cổ cự ngạc, hắn chắc chắn có thể vượt qua ngân hà!" Nghe chúng thần ma bàn tán, Thái Cổ cự ngạc trong lòng đắc ý dương dương, càng thêm chắc chắn mình có thể vượt qua ngân hà, lập tức lắc lư thân thể khổng lồ, đi vào trong ngân hà.

Nhưng đi nhanh, chết cũng nhanh.

Thái Cổ cự ngạc vừa xông vào trong ngân hà, đối mặt liền có một hành tinh khổng lồ lao tới, ầm ầm va vào thân thể của Thái Cổ cự

ngạc, chỉ trong nháy mắt, Thái Cổ cự ngạc đã hồn phi phách tán, ngay cả tro cũng không còn.

Chúng thần ma nhìn mà hít một hơi khí lạnh, cảm xúc đang cao trào lập tức tụt xuống.

Hiện trường một lúc rơi vào im lặng, không ai dám dễ dàng vượt ngân hà.

Phương Minh thì ngồi trên lưng Kim Kỳ Lân toàn tâm toàn ý luyện hóa Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp. 43.

Ngay sau đó, lại có mấy vị thần ma dũng cảm bắt đầu vượt ngân hà.

Nhưng không ai không bị những tinh thần vận chuyển với tốc độ cao đâm cho tan xương nát thịt, bị ngọn lửa hừng hực tỏa ra từ hằng tinh thiêu đến ngay cả tro cũng không còn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nhưng không có một ai vượt sông thành công.

Không biết qua bao lâu, Phương Minh đã luyện hóa xong Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, mở mắt nhìn, không khỏi lắc đầu.

Không phải ngân hà khó vượt, chỉ là một số đại lão thực sự chưa ra tay, vẫn đang lạnh lùng quan sát, chờ đợi mà thôi.

Đúng lúc này, Minh Hà lão tổ vẫn luôn quan sát không động đã động.

Phương Minh cũng có hứng thú, xem Minh Hà lão tổ làm thế nào để vượt sông.

Chỉ thấy Minh Hà lão tổ đến bên cạnh ngân hà, không tự mình vượt sông, lật tay, một viên châu màu máu xuất hiện trong tay, sau đó

ném viên châu màu máu đó ra.

Nhìn viên châu màu máu, ánh mắt Phương Minh ngưng lại, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ là Huyết Thần Tử?" Trong truyền thuyết, Minh Hà lão tổ đã luyện U Minh Huyết Hải thành bốn trăm tám mươi triệu viên Huyết Thần Tử, tự xưng Huyết hải không cạn, Minh Hà bất diệt, cực kỳ lợi hại.

Huyết Thần Tử rơi xuống đất, đột nhiên mềm nhũn ra, trong nháy mắt đã lớn thành một Minh Hà lão tổ khác.

Minh Hà lão tổ do Huyết Thần Tử hóa thành này bước vào trong ngân hà, ung dung tự tại, đưa tay liên tục chỉ, đánh nổ từng viên tinh thần đang vận chuyển với tốc độ cao, vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng khi vượt được một nửa ngân hà, không kịp đề phòng, đột nhiên bị một hành tinh vận chuyển với tốc độ cao đâm cho nổ thành một đám sương máu. 44.

Chúng thần ma nhìn mà kinh hãi, than thở không thôi.

Minh Hà đạo nhân khẽ gật đầu, đại khái trong lòng đã hiểu, biết được uy lực của ngân hà, định bước đi vượt sông.

Đúng lúc này, một giọng nói không hài hòa vang lên.

"Minh Hà đạo hữu, vượt một cái ngân hà nhỏ nhoi, cần gì phải thử, nếu Minh Hà đạo hữu cẩn thận như vậy, không bằng để ta vượt sông trước!" Minh Hà lão tổ chân đã bước ra lại rụt về, quay đầu nhìn lại, lại thấy chủ nhân của giọng nói chính là Phương Minh.

Lúc này Phương Minh đang thúc Kim Kỳ Lân đi về phía bờ ngân hà.

Chúng thần ma vừa thấy người nói là Phương Minh, không khỏi nổ tung.

“Phương Minh đạo hữu, Phương Minh đạo hữu muốn vượt sông, vậy nhất định có thể thành công!” “A, Phương giáo chủ thần thông quảng đại, nhất định có thể thành công vượt qua ngân hà!” “Phương giáo chủ ra tay, tất nhiên sẽ thành công!” Minh Hà lão tổ dừng lại, cũng không vội vượt sông, trước tiên xem Phương Minh làm thế nào để vượt sông.

Dưới sự chú ý của vạn người, Phương Minh đến bên cạnh ngân hà, vỗ đầu một cái, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp và Hỗn Độn Tháp xuất hiện trên đỉnh đầu.

Hai tòa bảo tháp một tòa tỏa ra Huyền Hoàng chi khí nồng đậm, một tòa rủ xuống từng luồng Hỗn Độn chi khí nồng đậm, bảo vệ toàn thân Phương Minh.

Phương Minh lại dậm chân một cái, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên và Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên xuất hiện dưới chân, tỏa ra vạn trượng quang mang, bảo vệ hắn vững chắc.

Chuẩn bị xong tất cả, Phương Minh dường như vẫn không yên tâm, lật tay, lại lấy ra Hỗn Độn Phủ, mới bước vào trong ngân hà. 45.

Mọi người nhìn mà tấm tắc khen ngợi, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ ghen tị hận.

Chương 65

Phương Minh không hổ là giáo chủ của thiên hạ đệ nhất đại giáo, giàu có như vậy.

Những linh bảo trên người hắn, tùy tiện lấy ra một kiện, đều là cực phẩm tiên thiên linh bảo, là bảo bối bị mọi người tranh giành đến vỡ đầu, Phương Minh lại có đến bốn năm kiện.

Nếu để họ biết Phương Minh có một cái hòm, trong hòm chứa đầy những vòng kiếm màu bạc, những vòng kiếm đó đều là linh bảo, e rằng sẽ kinh ngạc đến rớt cằm.

Trong Tử Tiêu Cung.

Trên giường mây.

Hồng Quân lão tổ đột nhiên mở mắt, một mặt ngơ ngác, lẩm bẩm: "Hả, tên này muốn làm gì?

Mỗi một bảo vật trên người hắn đều là phòng ngự chí bảo, đều đủ để bảo vệ hắn vượt qua ngân hà, tại sao lại lấy ra bốn kiện?

Cố làm ra vẻ huyền bí, tên này rốt cuộc muốn làm gì?" Bên kia, Phương Minh vừa vào trong ngân hà, đối mặt liền có một tinh thần khổng lồ vô cùng bay về phía hắn.

"A..." Kim Kỳ Lân sợ hãi hét lên.

"Ầm..." Tinh thần va vào lớp khiên phòng ngự dày vạn trượng của Phương Minh, ầm ầm nổ tung.

"Hả?

Không sao..." Kim Kỳ Lân trái tim đang treo lơ lửng ở cổ họng đã hạ xuống.

Nhưng, đột nhiên từ trên người Phương Minh truyền đến một lực lớn, khiến Kim Kỳ Lân và Phương Minh lộn nhào về phía trước.

"Ầm ầm ầm..." Trong quá trình lộn nhào, Phương Minh lại đâm vỡ mấy viên tinh cầu đang vận chuyển với tốc độ cao, thậm chí còn đâm vỡ mấy hằng tinh mặt trời.

"Vãi cả chưởng, giáo chủ tại sao lại lộn nhào..." Kim Kỳ Lân một mặt ngơ ngác, không biết Phương Minh rốt cuộc muốn làm gì.

Trong Tử Tiêu Cung.

Trên giường mây.

Hồng Quân lão tổ da mặt cũng co giật dữ dội, trợn to mắt nhìn ra ngoài, có chút phát điên nói: "Chết tiệt, tên này định làm gì vậy?

Uy lực của Tinh Hà rõ ràng không lớn đến thế, hắn đang làm màu..." Trong dòng sông sao, Phương Minh ra vẻ gắng gượng ổn định thân hình, lớp khí bảo vệ cơ thể trông như thể có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, lung lay sắp đổ.

"Khó quá, khó quá, chết tiệt, lại nữa rồi, ta sắp không chịu nổi nữa, ta sắp chết rồi…." Phương Minh thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng kêu gào quỷ khóc sói tru, bị từng ngôi sao khổng lồ đâm vào khiến hắn không ngừng lăn lộn, va nát hết ngôi sao này đến ngôi sao khác.

Kim Kỳ Lân ngày càng nghi ngờ, thầm nghĩ: "Ta chẳng cảm thấy chút áp lực nào?

Lẽ nào giáo chủ đã chặn hết mọi va chạm?

Không thể nào, giáo chủ muốn làm gì đây…." "Tiểu Lục, nhanh lên, diễn thảm vào….." Đúng lúc này, giọng nói của Phương Minh vang lên trong đầu Kim Kỳ Lân.

Mẹ kiếp!

Giáo chủ cố tình diễn thảm!

Muốn làm gì đây?

Kim Kỳ Lân hoàn hồn, cũng bắt đầu la hét quái dị, giọng điệu thê lương, như thể sắp chết đến nơi.

"Trời ơi, cứu mạng, giáo chủ, ta sắp chết rồi…." "Uy lực của sông sao lớn quá, không xong rồi, không chịu nổi nữa, sắp chết rồi…." "Giáo chủ ơi, Tiểu Lục chỉ có thể hầu hạ ngài đến đây thôi, vĩnh biệt, a a…." Đột nhiên, Kim Kỳ Lân "oa" một tiếng, phun ra một ngụm máu lớn, thân hình chao đảo, dường như bị lực va chạm khổng lồ của các vì sao đâm cho xương cốt tan nát.

Mẹ kiếp!

Kim Kỳ Lân này diễn xuất thật nhập tâm, xứng danh ảnh đế!

Phương Minh nhìn mà trợn mắt há mồm, cũng bắt đầu gào thét hết sức.

Chết tiệt!

Thật sự khó đến vậy sao?

Uy lực của sông sao lớn đến thế à?

Thực lực của Phương Minh siêu việt, lại có mấy món chí bảo mà còn khó vượt qua như vậy sao?

Nếu ta mà lên, chẳng phải sẽ bị những vì sao đang vận chuyển với tốc độ cao đâm cho hồn bay phách tán trong nháy mắt sao?

Một đám thần ma kinh ngạc không thôi, đồng loạt hít một hơi khí lạnh, những thần ma vốn định vượt sông sao vội vàng dẹp bỏ ý định trong lòng.

Minh Hà lão tổ đang định vượt sông cũng rụt chân lại, vẻ mặt kinh ngạc bất định lẩm bẩm: “Uy lực của sông sao lớn đến vậy sao?

Vừa rồi phân thân của bần đạo cũng đã qua được hơn nửa, tại sao Phương Minh có mấy món chí bảo gia trì mà lại thảm như vậy….” Giữa dòng sông sao, Phương Minh loạng choạng, tuy nguy hiểm nhưng không hề hấn gì, cuối cùng cũng vượt qua được.

Chương 66

Nhưng hắn đã dọa cho đám thần ma sợ đến mức không dám dễ dàng mạo hiểm nữa.

Bên kia sông sao, Phương Minh từ trên lưng Kim Kỳ Lân lăn xuống, dường như bị thương nặng, vội vàng ngồi xếp bằng đả tọa.

Một luồng khí tức yếu ớt như có như không đang dò xét Phương Minh, thoáng chốc luồng khí tức kia đã thu về.

Trong Tử Tiêu Cung, trên giường mây.

Hồng Quân lão tổ càng thêm mơ hồ, lẩm bẩm: "Tên nhóc này không bị thương, một chút thương tích cũng không có, cố tình giả vờ, rốt cuộc nó muốn làm gì?" Phương Minh đương nhiên cũng biết Hồng Quân lão tổ đang thăm dò, nhưng hắn không thèm quan tâm, tiếp tục giả vờ đả tọa chữa thương. 46.

Lát sau, Phương Minh mở mắt, đứng dậy, nhìn về phía đám thần ma bên kia bờ sông, lớn tiếng nói: "Chư vị đạo hữu, ta vừa thử rồi, uy lực của sông sao cực mạnh, những vì sao vận chuyển với tốc độ cao, đặc biệt là hằng tinh thái dương, một khi va phải sẽ tương đương với một đòn toàn lực của cao thủ Chuẩn Thánh, ta đây là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại có mấy món trọng bảo hộ thân, mới miễn cưỡng qua được, chư vị đạo hữu vượt sông ngàn vạn lần phải cẩn thận a….." Trong Tử Tiêu Cung, trên giường mây.

Hồng Quân lão tổ nghe mà càng thêm mông lung, lẩm bẩm: "Tên nhóc này rốt cuộc muốn làm gì?

Lực va chạm của một ngôi sao, nhiều lắm cũng chỉ bằng một đòn toàn lực của cao thủ Đại La Kim Tiên trung kỳ, cho dù là hằng tinh va chạm, căng lắm cũng chỉ tương đương với một đòn toàn lực của cao

thủ Đại La Kim Tiên đỉnh phong?

Sao tên nhóc này lại nói thành một đòn toàn lực của cao thủ Chuẩn Thánh?

Nếu thật sự tương đương với một đòn toàn lực của cao thủ Chuẩn Thánh, e rằng không một ai có thể đến được Tử Tiêu Cung…..” Bên kia sông sao, các thần ma nghe xong liền như ong vỡ tổ.

“Chết tiệt, không ngờ uy lực sông sao lại mạnh như vậy?

Một cú va chạm của vì sao tương đương với một đòn toàn lực của cao thủ Chuẩn Thánh, trong chúng ta ai là Chuẩn Thánh chứ?” “Trong chúng ta làm gì có Chuẩn Thánh nào, ngoài Phương Minh đạo hữu ra, ngay cả Tam Thanh đạo hữu cũng mới chỉ là cao thủ Đại La Kim Tiên đỉnh phong, làm sao mà qua được?” “A, chết tiệt, vậy ngoài Phương Minh đạo hữu, ai có thể vượt qua sông sao?

Thử thách mà Đạo tổ đặt ra cũng quá khó rồi….” Trong chốc lát, ngay cả những người mạnh như Tam Thanh, Nữ Oa, Phục Hy cũng không dám dễ dàng vượt sông sao, đám thần ma đều bị dọa sợ.

Bên kia, con ngươi Phương Minh đảo tròn, lộ ra nụ cười âm mưu đã thành, gân cổ hét lớn: “Chư vị đạo hữu, Phương Minh có duyên được quen biết chư vị, cũng là duyên phận, hay là thế này đi, ta nguyện ý giúp chư vị đạo hữu vượt sông sao, chỉ là….” Dừng một chút, Phương Minh có vẻ khó xử nói: “Chỉ là chư vị đạo hữu cũng biết, mỗi lần vượt sông, ta đều phải mạo hiểm tính mạng để giúp mọi người, cho nên ta muốn thu một chút báo đáp, nhưng đạo hữu cứ yên tâm, ta sẽ không sư tử ngoạm đâu, chỉ cần một gốc linh căn thôi!” Mẹ kiếp!

Cáo già đã lòi đuôi.

Phương Minh lòng vòng một hồi lớn, diễn kịch hết mình, mục đích ban đầu là để lừa gạt linh căn.

Vô sỉ, thật sự quá vô sỉ!

Kim Kỳ Lân hoàn hồn, nhìn Phương Minh với vẻ mặt đầy khâm phục, thầm nghĩ: "Lợi hại, giáo chủ thật quá lợi hại, chẳng trách ngài là chủ nhân, còn ta là tọa kỵ, ta quả thật không bằng giáo chủ, không được, ta phải cố gắng đuổi kịp mới được…." Nghĩ vậy, Kim Kỳ Lân cũng gân cổ hét về phía bờ sông bên kia: "Chư vị đạo hữu, nhân phẩm của giáo chủ là tuyệt vời, ta dùng nhân phẩm của mình để bảo đảm!

Một gốc linh căn, chỉ cần một gốc linh căn, già trẻ không lừa, giáo chủ sẽ mạo hiểm tính mạng đến đón mọi người qua sông, qua được sông rồi, có thể đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, thực lực sẽ tăng mạnh, qua làng này sẽ không còn quán này nữa đâu….." Bên trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân lão tổ nghe vậy thân hình lảo đảo, suýt nữa ngã từ trên giường mây xuống, sau đó liền tức giận nhảy dựng lên, chửi ầm lên: "Chết tiệt, tên nhóc này định dựa vào sông sao để phát tài, vô sỉ, quá vô sỉ, không được, bần đạo phải vạch trần nó…..47.

Ơ, khoan đã, nếu bần đạo vạch trần nó, không biết nó lại gây ra tai họa gì nữa….." Linh căn, là tinh hoa của trời đất, là vật cực kỳ hiếm thấy.

Một gốc linh căn, đôi khi có thể bằng thần ma tu luyện mấy trăm năm, thậm chí cả ngàn năm.

Đặc biệt là sau đại chiến tam tộc, linh căn trên Hồng Hoang ngày càng khan hiếm, mỗi một gốc đều cực kỳ quý giá.

Nhưng linh căn tuy quý, việc đến Tử Tiêu Cung nghe đạo còn quý giá hơn.

Đúng như lời Kim Kỳ Lân nói, qua làng này, sẽ không còn quán này nữa.

Trong chốc lát, các thần ma đều do dự.

Những thần ma không có linh căn thì trực tiếp than thở, bỏ cuộc rời đi, quay về thế giới Hồng Hoang.....

"Nữ Oa, Phục Hy hai vị đạo hữu, ta và hai vị vừa gặp đã thân, hay là thế này, ta thu một gốc linh căn, đưa cả hai người qua sông sao, thế nào?" Phương Minh thấy không ai động tĩnh, sợ buôn bán không thành, vội vàng tung ra chương trình giảm giá.

"Khốn kiếp!

Ai vừa gặp đã thân với ngươi, cái đồ không biết xấu hổ nhà ngươi vừa gặp đã thân với em gái ta thì có….." Phục Hy co giật khóe miệng, vẻ mặt đầy bất mãn.

Nhưng yêu cầu mà Phương Minh đưa ra khá hấp dẫn, dù sao chuyện giảm giá một nửa cũng không thường có.

Phục Hy, Nữ Oa hai người nhìn nhau, đều gật đầu.

Nữ Oa nhìn Phương Minh, đỏ mặt nói lớn: "Vậy đa tạ Phương Minh đạo hữu!" "Được, nếu đã vậy, ta sẽ đến đón hai vị đạo hữu!" Cuối cùng cũng đàm phán thành công phi vụ đầu tiên, Phương Minh lập tức vui mừng khôn xiết, bảo Kim Kỳ Lân ở lại tại chỗ, còn mình thì đội Hỗn Độn Tháp và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, chân đạp Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, loạng choạng vượt qua bờ sông dưới sự va chạm của những vì sao đang vận chuyển với tốc độ cao.

Phương Minh cố tình nín thở đến đỏ mặt tía tai, dường như việc vượt sông sao vô cùng gian nan, nhìn Nữ Oa và Phục Hy, cười nói: "Hai vị đạo hữu, ai qua sông trước?

Với thực lực của ta, mỗi lần chỉ có thể đưa một người qua!" Phục Hy tiến lên một bước, nói: "Phương Minh đạo hữu, bần đạo đi trước!" Rõ ràng, Phục Hy sợ có nguy hiểm, nên đứng ra trước, lấy thân thử nghiệm.

"Phục Hy đạo hữu, mời!" Phương Minh một tay nắm lấy Phục Hy, dồn hết sức vận dụng Hỗn Độn Tháp, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, lao vào trong sông sao.

Sau khi vào trong sông sao, mỗi lần gặp phải va chạm của vì sao, Phương Minh lại cố tình âm thầm vận pháp lực, khiến cả hai quay cuồng, vừa lăn vừa lộn, lớp khí bảo vệ cơ thể gần như rung động không ngừng, suýt nữa thì vỡ tan.

"Ủa?

Chương 67

Sao ta không cảm thấy chút lực va chạm nào?" Phục Hy thầm nghĩ, kinh ngạc không thôi.

"Phục Hy đạo hữu, yên tâm, nhận tiền của người, giúp người làm việc, ta đã nhận linh căn của Phục Hy đạo hữu, tất nhiên sẽ dùng toàn lực bảo vệ đạo hữu!" Đúng lúc này, Phương Minh nói một cách chính nghĩa.

Phục Hy nghe vậy trong lòng vô cùng cảm động, chút tâm lý đề phòng Phương Minh cũng bay biến, cảm động nói: "Phương Minh đạo hữu thật là người tử tế, bần đạo đã hiểu lầm ngài cố ý tiếp cận em gái ta rồi….." Cứ thế loạng choạng, Phương Minh cuối cùng cũng đưa Phục Hy an toàn sang bờ bên kia.

Sắc mặt Phương Minh đỏ bừng, dường như bị thương nặng, vội vàng ngồi xuống xếp bằng, đả tọa hồi phục nguyên khí.

Lát sau, Phương Minh đứng dậy, lại loạng choạng đi đón Nữ Oa.

Phục Hy nhìn mà trong lòng càng thêm cảm động, thầm nghĩ: "Phương Minh đạo hữu quả là người thật thà, người như vậy mới đáng để kết giao….." Phương Minh đến bờ bên kia, nhìn Nữ Oa đang đứng đối diện, trong lòng nóng rực, nhưng trên mặt lại cố tỏ ra vẻ ngượng ngùng, nói: "Nữ Oa đạo hữu, tiền đồ hung hiểm, ta cần phải ôm nàng mới có thể đảm bảo vượt sông thành công, xin Nữ Oa đạo hữu đừng trách….." Gương mặt xinh đẹp của Nữ Oa đỏ ửng, cúi đầu không dám nhìn Phương Minh, giọng nhỏ như muỗi kêu: "Bậc tu luyện chúng ta, không câu nệ tiểu tiết, đạo hữu giúp ta vượt sông, ta đã cảm kích lắm rồi, sao dám trách chứ….." "Đa tạ Nữ Oa đạo hữu đã thông cảm!" Phương Minh trong lòng mừng rỡ, một tay ôm lấy Nữ

Oa, lao vào trong sông sao.

Trong sông sao, Phương Minh tiếp tục diễn kịch, bị dòng sông sao va chạm loạng choạng, gần như không đứng vững.

Trong quá trình loạng choạng, Phương Minh lúc thì sờ tay chỗ này, lúc thì sờ chỗ kia, dường như là để cố gắng hết sức giữ chặt Nữ Oa.

"Aiya, tay của Phương Minh đạo hữu sao lại không quy củ thế, mông của ta, ta..... nhưng Phương Minh đạo hữu cũng là vì tốt cho ta, không để ta ngã ra ngoài....." Gương mặt xinh đẹp của Nữ Oa đỏ bừng, dường như không còn mặt mũi nào nhìn ai, vùi đầu vào lòng Phương Minh.

Chặng đường đi dị thường dài, dường như so với lúc đón Phục Hy, thời gian đã dài hơn gấp đôi, có lẽ là do Phương Minh liên tục đón hai người, tiêu hao quá độ.

Cuối cùng, Phương Minh có kinh mà không hiểm, đưa Nữ Oa sang bờ bên kia.

Chỉ là lúc lên bờ, Nữ Oa không chỉ mặt đỏ, mà cả cổ cũng đỏ, trốn sau lưng Phục Hy, không dám ra ngoài.

Phương Minh thầm xoa xoa tay, trong lòng sảng khoái vô cùng.

Phục Hy lật tay, một gốc linh căn hiện ra, đưa cho Phương Minh, nói: "Đa tạ Phương Minh đạo hữu đã đưa ta qua sông sao, vất vả cho ngài rồi, gốc linh căn này xin Phương Minh đạo hữu nhận cho!" Phương Minh nhận lấy linh căn, ra vẻ không quan tâm, tiện tay cất đi, nhưng trái tim lại đập thình thịch.

Bích Lạc Châu!

Thứ Phục Hy đưa là Bích Lạc Châu!

Bích Lạc Châu tuy không thuộc Thập đại tiên thiên linh căn, nhưng

cũng là một loại linh căn hiếm thấy, trên đó kết từng quả hình hạt châu màu xanh biếc, sau khi quả chín sẽ trở nên cứng rắn.

Xâu thành chuỗi có thể ngưng thần tĩnh khí, tâm ma khó xâm!

Phát tài rồi!

Phát tài lớn rồi!

Phương Minh hưng phấn không tả xiết, càng thêm khâm phục quyết định sáng suốt của mình, quay đầu nhìn đám thần ma bên kia bờ, lớn tiếng nói: "Chư vị đạo hữu, có ai muốn qua sông không?

Xin hãy nhanh chân lên, thời gian Đạo tổ giảng đạo ngày càng gần rồi….." Lúc này, Phục Hy và Nữ Oa bắt đầu leo lên bậc thang trời bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Bậc thang trời, là cửa ải thứ ba mà Hồng Quân lão tổ đặt ra, tổng cộng chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín bậc, mỗi bậc đều ẩn chứa đạo vận, càng đi về sau, đạo uy càng nặng.

Cho dù có thần ma tìm được Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn mênh mông, lại qua được sông sao, nhưng nếu không leo lên được bậc thang trời, cũng không vào được Tử Tiêu Cung. 48.

Thấy Phục Hy và Nữ Oa bắt đầu leo thang, Tam Thanh, Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác cũng sốt ruột.

Phương Minh nhìn thấy hai mắt sáng rực, gân cổ hét lớn: "Lần này Đạo tổ giảng đạo, ắt có huyền cơ, ai có thể vào Tử Tiêu Cung trước, tất sẽ nhận được cơ duyên to lớn, chư vị đạo hữu phải nhanh chân lên!" Các thần ma vừa nghe, lập tức càng thêm sốt ruột.

Đặc biệt là Tam Thanh, tự xưng là Bàn Cổ chính tông, xưa nay không coi ai ra gì, nếu lần này đi nghe đạo ở Tử Tiêu Cung mà bị tụt lại phía sau, mất đi cơ duyên lớn, đó là chuyện mất mặt.

Thông Thiên giáo chủ vội nói: "Đại ca, nhị ca, hay là để đệ đi thử vượt sông sao trước, Phương Minh qua được, bần đạo cũng tự tin qua được!" Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút không hạ được mặt mũi cầu xin Phương Minh, nhíu mày không nói.

Lão Tử khẽ lắc đầu, trong mắt loé lên tinh quang, nói: "Tam đệ nói sai rồi, chúng ta là người muốn chứng đạo Hỗn Nguyên, sao có thể lấy thân phạm hiểm, sông sao kia nguy hiểm vô cùng, nếu chúng ta gặp chuyện không may, chẳng phải thiệt lớn sao!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hít sâu một hơi, nghiến răng nói: "Đại ca nói đúng, người làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết, không cần vì ba gốc linh căn mà lấy thân phạm hiểm, đợi ta tu vi có thành, tìm tên Phương Minh kia đòi lại sau cũng được!" Thái Thượng Lão Tử gật đầu, nói: "Nhị đệ nói đúng!" Thông Thiên giáo chủ cũng cảm thấy có lý, đành phải đồng ý với ý kiến của Lão Tử và Nguyên Thủy.

Ngay lập tức, Thái Thượng Lão Tử sợ người khác giành trước, liền lớn tiếng nói: "Phương Minh đạo hữu, Tam Thanh chúng ta muốn qua sông, xin Phương Minh đạo hữu đưa chúng ta qua!" Phương Minh nhìn về phía Tam Thanh, vẻ mặt vô hại nói: "Tam Thanh đạo hữu muốn qua sông, cần sáu gốc linh căn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa nghe, lập tức nổi giận đùng đùng, trầm giọng nói: "Phương Minh đạo hữu, sao lại có thể bất công như vậy?

Tại sao người khác chỉ cần giao một gốc linh căn, chúng ta lại cần mỗi người hai gốc?" "Hừ, Phương Minh, ý ngươi là sao?

Lẽ nào ngươi nghĩ Tam Thanh chúng ta dễ bắt nạt sao?" Thông Thiên giáo chủ sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nói.

Thái Thượng Lão Tử tuy không nói gì, nhưng khuôn mặt già nua đã đen như đít nồi, rõ ràng cũng đang ở bên bờ vực của sự tức giận.

Phương Minh lại không quan tâm đến biểu cảm của ba người, vẫn

cười tủm tỉm nói: “Thái Thượng đạo hữu có lẽ đã biết, sau này ngươi sẽ tìm ta tính sổ, nếu ta đưa ba vị đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, chẳng phải là tiếp tay cho giặc sao?

Nhưng ta lại là người tâm thiện, đã ba vị đạo hữu mở miệng cầu ta, ta cũng không nỡ từ chối, vì vậy chỉ có thể tăng giá thôi!” Không biết Phương Minh vô tình hay cố ý, nhấn mạnh mấy chữ “mở miệng cầu” rất nặng.

Tam Thanh nghe mà da mặt co giật kịch liệt, thật hận không thể lao qua sông sao, đánh cho Phương Minh một trận, dĩ nhiên, tiền đề là phải có thực lực đó.

Thấy Nữ Oa và Phục Hy hai người đã đi xa trên bậc thang trời, Tam Thanh không khỏi lòng thầm sốt ruột.

Chương 68

Thái Thượng Lão Tử nghiến răng, nói: "Phương Minh đạo hữu, được, ta đồng ý, nhưng ta cũng chỉ có sáu gốc linh căn, thêm một gốc cũng không có!" Rõ ràng, Thái Thượng Lão Tử nghi ngờ nhân phẩm của Phương Minh, nên mới nhấn mạnh chỉ có sáu gốc linh căn.

"Đại ca….." Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ vội nói.

Thái Thượng Lão Tử khẽ lắc đầu, truyền âm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ: "Hai vị hiền đệ, cứ đưa linh căn cho hắn, Phương Minh là kẻ tiểu nhân được thế không tha người, đợi chúng ta đến Tử Tiêu Cung nghe đạo xong, thực lực đại tăng, lúc đó đòi lại cũng chưa muộn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ nghe xong lại một trận đau lòng, tuy rất không tình nguyện, nhưng cũng đành bất đắc dĩ gật đầu.

Muốn đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, lại không có cách nào khác, chỉ có thể nhờ Phương Minh đưa qua sông sao trước.

Đương nhiên, chỉ là họ nghĩ vậy.

Thực tế, với thực lực hiện tại của Tam Thanh, tuy vượt sông sao có chút trắc trở, nhưng muốn qua được thì không thành vấn đề.

Chỉ là bị màn biểu diễn trước đó của Phương Minh dọa sợ, không dám dễ dàng thử vượt sông.

Nếu Tam Thanh biết với thực lực của mình có thể vượt sông sao, lại bị Phương Minh lừa mất sáu gốc linh căn, e rằng sẽ tức đến hộc máu.

Bên trong Tử Tiêu Cung.

Trên giường mây.

Hồng Quân lão tổ mở mắt, tức giận nghiến răng nghiến lợi nói: "Lũ ngốc, lũ ngốc, Bàn Cổ chính tông cái gì, thật làm mất mặt Bàn Cổ, bị người ta bán rồi còn giúp người ta đếm tiền….." Bên kia sông sao.

Phương Minh vừa nghe Thái Thượng Lão Tử đồng ý, sợ ông ta đổi ý, vội lớn tiếng nói: "Thái Thượng đạo hữu biết nặng nhẹ, chờ đó, ta đến đón đạo hữu ngay!" Nói xong, Phương Minh lại loạng choạng vượt sông sao.

Phương Minh đến trước mặt Tam Thanh, chìa tay ra, nói: "Ba vị đạo hữu, phải đưa linh căn trước!" Thông Thiên giáo chủ chỉ vào Phục Hy và Nữ Oa ở bờ bên kia, giận dữ nói: "Tại sao họ qua sông rồi mới đưa linh căn?

Ngươi không tin tưởng Tam Thanh chúng ta?

Chúng ta là Bàn Cổ chính tông, sẽ lừa của ngươi mấy gốc linh căn sao?" Phương Minh đảo mắt, nghiêm túc nói: "Tình huống không giống nhau mà, ta với Phục Hy, Nữ Oa đạo hữu vừa gặp đã thân, nhưng ta với ba vị đạo hữu có chút hiểu lầm nhỏ, vì vậy ta không thể không cẩn thận một chút, cẩn thận mới đi được vạn năm thuyền mà!" Thực tế, Phương Minh sợ Tam Thanh phát hiện manh mối, nên lừa lấy linh căn trước rồi nói sau, như vậy, cho dù Tam Thanh phát hiện ra, hắn cũng nắm thế chủ động, linh căn đã vào tay, không phải do họ quyết định.

Thông Thiên giáo chủ vẻ mặt tức giận, lật tay, hai gốc linh căn hiện ra, ném về phía Phương Minh.

Thái Thượng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lấy ra hai gốc linh căn, đưa cho Phương Minh.

Phương Minh nhận được sáu gốc linh căn, cũng không kịp xem kỹ là loại gì, cứ thế cất đi, sau đó đưa từng người một qua sông sao.

Đương nhiên, trong sông sao, Phương Minh đã phát huy hết kỹ năng diễn xuất thần thông của mình, cứ làm ra vẻ lung lay sắp đổ, gần như không trụ nổi.

Sang đến bờ bên kia, Phương Minh liền lập tức ngồi xuống điều tức, vẻ mặt vô cùng mệt mỏi.

Cứ như vậy, qua lại ba lần, Phương Minh đưa Tam Thanh qua sông sao, trong lòng mừng rỡ không thôi.

Cái gọi là làm ăn buôn bán, đầu xuôi đuôi lọt là quan trọng nhất, Phương Minh có được đơn hàng đầu tiên, nhanh chóng sẽ có đơn thứ hai, thứ ba, thứ tư.....

Tiếp đó, có càng nhiều thần ma tìm Phương Minh vượt sông sao.

Phương Minh một hơi nhận bốn năm trăm đơn hàng, kiếm được bốn năm trăm gốc linh căn, có thể nói là kiếm đầy bồn đầy bát, phát một món tài bất nghĩa.

Linh căn là vật do tinh hoa trời đất tụ thành, bình thường một gốc cũng khó cầu, Phương Minh hiện tại một mình có năm sáu trăm gốc, chuyện vốn không thể xảy ra, lại cứ thế xảy ra!

Phương Minh hiện tại có thể nói là thổ hào trong các thổ hào, không, phải nói là thần hào!

Trên bậc thang trời, Tam Thanh đang cố gắng leo lên.

Đột nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn dừng lại, nhíu mày nói: "Không đúng!" Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ sững sờ, nói: "Không đúng chỗ nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu chặt mày, hai mắt nhìn chằm chằm Phương Minh, nói: "Đại ca, tam đệ, nhìn xem, Phương Minh đã giúp mấy trăm người qua sông, nhưng

nhìn dáng vẻ của hắn, lại vẫn có thể tiếp tục đưa người, sự mệt mỏi dường như là giả vờ…..” Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ kinh ngạc, quay đầu nhìn chằm chằm Phương Minh, nhìn một hồi, lập tức phát hiện ra rất nhiều manh mối, tức gần chết.

“Phương Minh tiểu nhi, ngươi lừa ta, sông sao căn bản không khó đi như vậy, mau trả linh căn cho ta…..” Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến toàn thân run rẩy, giận dữ gầm lên.

Một tiếng gầm lớn, lập tức thu hút sự chú ý của các thần ma khác, hiện trường trong nháy mắt như ong vỡ tổ.

“Cái gì?

Lừa người?

Không thể nào?

Phương giáo chủ lừa người?” “Chết tiệt, không phải là lừa người thật chứ?” “A, hình như thật sự có chút không đúng, nhìn Phương Minh đưa bốn năm trăm người qua sông rồi, vẫn không hề mệt mỏi, dường như là giả vờ…..” Chỉ trong chốc lát, vô số ánh mắt, đồng loạt nhìn về phía Phương Minh.

Kim Kỳ Lân sợ đến toàn thân run rẩy, nhỏ giọng nói: “Giáo chủ, chúng ta hình như đã chọc giận đám đông, sẽ không bị đánh hội đồng đến chết chứ?” Phương Minh đá Kim Kỳ Lân một cái, bảo nó im miệng, sau đó nhìn về phía đám thần ma, cười gượng nói: “Chư vị đạo hữu, đừng nghe tên Nguyên Thủy kia nói bậy, mọi người cũng biết, ta và Tam Thanh có chút mâu thuẫn, Tam Thanh đang hủy hoại danh tiếng của ta, đúng vậy, đang hủy hoại danh tiếng của ta…..” Các thần ma nghe xong lại có chút do dự.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hét lớn: “Chư vị đạo hữu, đừng bị lừa, tên này nhất định là lừa đảo, không tin thì có đạo hữu nào thực lực

mạnh, có thể thử vượt sông, sẽ biết uy lực của sông sao căn bản không mạnh như lời tên Phương Minh này nói!" Phương Minh nghe mà da mặt co giật, kinh ngạc và tức giận nói: "Lão già Nguyên Thủy, ngươi cũng quá không biết xấu hổ rồi, bảo các vị đạo hữu vào sông sao chịu chết sao?

Ngươi đã qua được sông sao rồi, đúng là đứng nói chuyện không đau lưng!" Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn đang ở phía trước trên bậc thang trời, khó khăn lắm mới leo được đến đó, đã vượt qua cả Nữ Oa và Phục Hy, không thể vì một câu nói của Phương Minh mà thật sự xuống vượt sông sao được.

Phương Minh cũng chính là nhắm vào điểm này, đoán chắc Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn, nên mới bảo Nguyên Thủy Thiên Tôn xuống tự mình thử, hòng lấp liếm cho qua.

Nhưng Phương Minh cũng biết, những thần ma này không phải kẻ ngốc, lời nói dối, e rằng không giấu được bao lâu.

Chương 69

"……" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến toàn thân run rẩy, lớn tiếng nói: "Chư vị đạo hữu, nhất định phải tin bần đạo, uy lực của sông sao không mạnh như vậy, vị đạo hữu nào nguyện ý thử, vạch trần lời nói dối của tên lừa đảo này!" Bên kia, Minh Hà lão tổ sau khi ném xuống một Huyết Thần Tử, chân đạp Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, bắt đầu vượt sông.

Minh Hà trên đường mấy lần gặp nguy, nhưng có kinh mà không hiểm đã vượt qua sông sao.

Lại có mấy vị thần ma không có linh căn bắt đầu vượt sông, trong đó có mấy vị thần ma vẫn lạc trong sông sao, nhưng cũng có mấy vị thần ma an toàn vượt qua.

Da mặt Kim Kỳ Lân co giật, kinh hãi nói: "Giáo chủ, xong rồi, xong rồi, lời nói dối bị vạch trần rồi, chúng ta có bị đánh chết không a….." "Im miệng, mau chạy….." Phương Minh cưỡi lên Kim Kỳ Lân, nhân lúc sự chú ý của các thần ma đang tập trung vào sông sao, từ từ đi lên bậc thang trời.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa thấy, lập tức mừng rỡ, ha ha cười lớn: "Chư vị đạo hữu, nhìn xem, tên Phương Minh này là đồ lừa đảo, hắn muốn chạy….." Mọi người nhìn sang, quả nhiên không sai, Phương Minh đang cưỡi Kim Kỳ Lân len lén chạy lên bậc thang trời.

Phương Minh toàn thân cứng đờ, dưới ánh mắt của mọi người, mặt không đỏ tim không đập nói: "Chư vị đạo hữu, hiểu lầm, uy lực của sông sao đã yếu đi rồi, đúng vậy, uy lực của sông sao đã yếu đi rồi….." "Phương Minh, trả linh căn cho bần đạo….." "Phương Minh chết tiệt, dám lừa bần đạo, trả linh căn cho bần đạo….." "Phương

Minh, ta và ngươi không đội trời chung, trả linh căn cho bần đạo…..” Lời nói dối của Phương Minh có chút giả, giống như một que diêm, lập tức châm ngòi nổ, các thần ma trong nháy mắt như ong vỡ tổ, điên cuồng gào thét lao về phía Phương Minh.

Kim Kỳ Lân sợ đến hai chân run rẩy, kinh hãi hét lớn: “Giáo chủ, ta sắp bị đánh chết rồi…..” “Im miệng, mau xông lên!” Phương Minh hai mắt trợn trừng, vỗ đầu một cái, triệu hồi Hỗn Độn Tháp, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên ra hết, lập tức lớp khí bảo vệ cơ thể dày đến mấy trăm trượng.

Kim Kỳ Lân nghiến răng, liều mạng xông lên bậc thang trời.

Do Phương Minh, Kim Kỳ Lân và những người khác ở Hồng Mông Sơn ngày đêm nghe Đại đạo ở cự ly gần, đạo uy của bậc thang trời đối với họ rất nhỏ.

Đặc biệt là Phương Minh, hắn gần như không cảm thấy chút uy áp nào.

Kim Kỳ Lân tung bốn vó, lao lên như gió.

Cùng lúc đó, Phương Minh điên cuồng vận pháp lực.

Các thần ma tuy khí thế hung hãn, nhưng gặp phải Phương Minh, đều bị hất văng, đặc biệt là những thần ma trên bậc thang trời, càng bị hất cho ngã ngửa, rất nhiều thần ma lăn xuống bậc thang trời, tức giận chửi ầm lên, nhưng lại không thể không leo lại từ đầu.

Phương Minh một đường xông thẳng, cũng làm cho các thần ma kinh hãi không nhẹ.

Leo lên bậc thang trời, bị đạo uy trên đó áp chế, bước đi khó khăn, đặc biệt càng lên cao, đạo uy càng nặng.

Như Tam Thanh, Nữ Oa, Phục Hy và những người khác, trên bậc

thang trời, mỗi người đều thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa, mỗi bước đi, đều như vai gánh một ngọn núi lớn.

Nhưng kỳ lạ là, Phương Minh dường như hoàn toàn không cảm nhận được đạo uy của bậc thang trời, một đường phi thẳng lên trên, ven đường bị hất ngã không biết bao nhiêu thần ma.

Bên trong Tử Tiêu Cung.

Trên giường mây.

Hồng Quân lão tổ đột nhiên mở mắt, tức giận như sấm nói: "Tai họa, tên nhóc này là một tai họa, thật muốn một chưởng vỗ chết nó, chỉ là vị sư phó thần bí kia…..

Thôi vậy, thôi vậy, bần đạo nhịn….." Phía trên bậc thang trời.

Tam Thanh nhìn mà da mặt co giật, sợ gặp tai bay vạ gió, liều mạng leo lên.

Khi Phương Minh một đường phi thẳng, xông đến trước mặt Đế Tuấn, Thái Nhất, số người đã ít đi.

Kim Kỳ Lân cũng cảm nhận được đạo uy, cũng có chút vất vả, bắt đầu thở hổn hển, mệt đến mồ hôi đầm đìa.

Phương Minh từ trên lưng Kim Kỳ Lân nhảy xuống, nhìn xuống dưới, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Đám thần ma phía dưới gần như bị Phương Minh hất ngã hết.

Những thần ma đó bị đạo uy của bậc thang trời áp chế, một thân pháp lực không sử dụng được, nên mới bị Phương Minh đắc thủ, hất ngã xuống bậc thang trời.

Đế Tuấn và Thái Nhất hai người đại kinh.

Đế Tuấn vội chắp tay với Phương Minh nói: "Phương Minh đạo nhân, hai người chúng ta không có ý bất kính với đạo hữu!" Ngay cả

người tính tình nóng nảy như Đông Hoàng Thái Nhất, lúc này cũng có chút chột dạ, vội phụ họa: "Đúng vậy, Phương Minh đạo hữu, xin tiền bối thủ hạ lưu tình!" Phương Minh nhếch miệng cười với hai người, nói: "Hai vị yên tâm, ta Phương Minh xưa nay công chính, hai vị đạo hữu không nghe lời tiểu nhân, ta tự nhiên sẽ không ra tay với hai vị!" Nói xong, Phương Minh ngẩng đầu nhìn Tam Thanh đang cố gắng leo lên.

Tam Thanh cảm giác được ánh mắt của Phương Minh, không khỏi toàn thân rùng mình, liều mạng leo lên.

Chỉ cần leo hết bậc thang trời, vào được Tử Tiêu Cung, đó là đạo trường của Thánh nhân, Phương Minh có kiêu ngạo đến đâu, e rằng cũng không dám phóng túng.

Đương nhiên, đó là họ nghĩ vậy, còn Phương Minh có dám phóng túng hay không, quỷ mới biết.

"Nhị đệ à, tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu, nhìn xem, lại gây ra đại họa rồi….." Lão Tử xưa nay bình tĩnh lúc này cũng đầy đầu mồ hôi, vội nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sợ đến sắc mặt tái nhợt, sợ Phương Minh đuổi kịp, một cước đá mình từ trên bậc thang trời xuống, vậy thì mọi nỗ lực trước đó đều uổng phí.

Phương Minh vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Tam Thanh, sau đó vèo một cái chạy lên, đạo uy của bậc thang trời đối với hắn không có chút uy áp nào.

"Chết tiệt! ……Sao có thể?

Bậc thang trời đối với hắn không có chút uy áp nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn sợ đến mặt tái mét, liều mạng leo lên.

Nhưng leo mãi leo mãi, lại nhìn thấy một đôi chân.

Chương 70

Ngẩng đầu, thấy Phương Minh đang cười tủm tỉm nhìn mình, nụ cười thuần khiết lãng mạn, như ánh nắng ấm áp của mùa xuân, một dáng vẻ vô hại.

Nhưng nhìn thấy nụ cười của Phương Minh, Nguyên Thủy Thiên Tôn như rơi vào hầm băng, lạnh đến tận xương tủy, cười gượng nói: "Phương Minh đạo hữu, cái đó….. cái đó có gì từ từ nói, lúc trước….." Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ im bặt, sợ Phương Minh không vui, một cước đá mình xuống.

Lúc này, tu vi của họ bị bậc thang trời áp chế, đã thành cá nằm trên thớt, mặc người chém giết.

Quan trọng nhất là, Phương Minh chính là con dao đó, con dao đó lúc này đang treo trên đầu họ, tùy thời có thể rơi xuống.....

Nụ cười của Phương Minh càng thêm thuần khiết hiền hậu, cười tủm tỉm nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, tiếp lời của ông ta: "Lúc trước không phải kiêu ngạo lắm sao?

Bây giờ thành đồ nhát gan rồi?" Nụ cười trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn cứng lại, vẻ mặt kinh ngạc và tức giận nhìn Phương Minh, nói: "Phương Minh, ngươi đừng quá đáng, bần đạo là Bàn Cổ chính tông….." "Chính tông cái đầu mẹ ngươi!" Phương Minh lật mặt như lật sách, một khắc trước trời quang mây tạnh, một khắc sau đã mây đen đầy trời, không hề có dấu hiệu báo trước đã nổi giận, chửi ầm lên một tiếng, một cước đá ra, đá vào mặt già của Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến ông ta hét thảm một tiếng, như một quả bóng da, lăn xuống bậc thang trời.

Dọc đường, Nguyên Thủy Thiên Tôn va phải rất nhiều thần ma,

lại gây ra một trận chửi bới.

Phương Minh kiêu ngạo nhìn những thần ma trên bậc thang trời, hai tay rung lên, vương bát chi khí tỏa ra, chỉ tay, lớn tiếng nói: "Hừ, không phục thì chiến, ta xem hôm nay ai qua được bậc thang trời này!" Phương Minh hiện tại, có một cảm giác một người giữ ải vạn người không qua được.

Các thần ma nghe mà da mặt co giật, không dám nói thêm.

Trải qua muôn vàn khổ cực, khó khăn lắm mới leo được đến đây, lại vì một câu nói chọc giận Phương Minh, bị hắn một cước đá xuống, không qua được bậc thang trời, không vào được Tử Tiêu Cung nghe đạo, vậy thì thiệt lớn.

Nữ Oa ngẩng đầu nhìn, bất giác trong mắt lại có thêm mấy ngôi sao nhỏ.

Dám đối địch với toàn bộ đại lão Hồng Hoang, nắm trong tay toàn bộ đại lão Hồng Hoang, người đàn ông như vậy, quả thật có chút đẹp trai.....

Phương Minh ra vẻ vuốt tóc, làm ra một tư thế mà hắn cho là đẹp trai ngời ngời, ném một cái liếc mắt đưa tình về phía Nữ Oa, khiến Nữ Oa bật cười, mặt đỏ bừng.

Phục Hy cười gượng, vội vàng né người chắn trước mặt Nữ Oa và Phương Minh.

Phương Minh đảo mắt, quay đầu nhìn Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ, cười tủm tỉm nói: "Thái Thượng đạo hữu, Thông Thiên đạo hữu, hai vị tự nhảy xuống?

Hay để ta động thủ?" Khóe mắt Thái Thượng Lão Tử co giật không ngừng, cười gượng nói: "Cái đó….. cái đó Phương Minh đạo hữu, vừa rồi bần đạo không có chửi ngài….." Phương Minh vẻ mặt

đầy hứng thú nhìn Thái Thượng Lão Tử, cười nói: "Tam Thanh nhất thể mà?" Da mặt Thái Thượng Lão Tử co giật, nói: "Tam Thanh do nguyên thần của Bàn Cổ đại thần hóa thành, đồng nguyên nhất thể….." Phương Minh cười tủm tỉm nói: "Vậy thì đúng rồi, đã là nhất thể, Nguyên Thủy chửi ta, cũng tức là ngươi chửi ta, xuống đi!" Nói xong, Phương Minh một cước đá về phía Thái Thượng Lão Tử.

Thái Thượng Lão Tử kinh hô một tiếng, vội đưa tay ra cản, chỉ cảm thấy một luồng đại lực truyền đến, cả người không tự chủ được ngã về phía sau, vừa lăn vừa lộn ngã xuống bậc thang trời, dọc đường lại va phải vô số thần ma, khiến vô số thần ma tức giận chửi bới không thôi.

Phương Minh quay đầu nhìn Thông Thiên giáo chủ, Thông Thiên giáo chủ hét lớn một tiếng, lao về phía Phương Minh.

"Cút xuống đi!" Phương Minh vung tay áo, trực tiếp hất bay Thông Thiên giáo chủ xuống bậc thang trời.

Thông Thiên giáo chủ vừa lăn vừa lộn ngã xuống, dọc đường lại va phải vô số thần ma.

Những thần ma đó không dám chửi Phương Minh, đành phải chửi ầm lên Tam Thanh.

Dù sao pháp luật không trừng phạt số đông, Tam Thanh cũng không biết ai chửi.

Tam Thanh ngã xuống bậc thang trời, lấm lem bụi đất đứng dậy, nhìn Phương Minh, hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không dám phát tác, sợ chọc giận Phương Minh, không lên được bậc thang trời.

Trên bậc thang trời, con ngươi Phương Minh đảo tròn, ngồi phịch xuống bậc thang, vẻ mặt chính trực nhìn đám thần ma phía dưới, lớn

tiếng hô: "Ta Phương Minh hảo tâm hảo ý mạo hiểm tính mạng giúp các ngươi vượt sông sao, các ngươi thì hay rồi, lại nghe lời tiểu nhân, nói ta mưu lợi riêng, được, nếu đã vậy, ta sẽ làm người xấu một lần, ai cũng đừng hòng qua bậc thang trời này!

Trừ phi….." Kim Kỳ Lân vèo một cái chạy đến trước mặt Phương Minh, tiếp lời hắn, giọng nói vang rền: "Trừ phi cho lợi ích, mới cho qua!" "Ây da, Tiểu Lục, học nhanh đấy!" Phương Minh nhếch miệng cười, quay đầu nhìn đám thần ma, ha ha cười lớn: "Đúng vậy, muốn đi qua đây, phải để lại lợi ích, không có linh căn, linh bảo cũng được, tóm lại phải làm cho ta vừa mắt!" Bên trong Tử Tiêu Cung.

Trên giường mây.

Hồng Quân lão tổ tức đến toàn thân run rẩy, tức giận như sấm nói: "Thằng nhóc thối, coi chỗ của ta thành nơi mưu lợi rồi, bần đạo…..

Thôi vậy, thôi vậy, sư phó của thằng nhóc thối bần đạo tạm thời không chọc nổi, đợi sau này tính sổ với nó sau….." Dưới bậc thang trời.

Các thần ma nghe mà như ong vỡ tổ, loạn thành một nồi cháo.

"Trời ơi, lại muốn linh bảo linh căn, ta đâu có nhiều linh căn linh bảo như vậy….." "Aiya, nói cho cùng, đều tại Tam Thanh, không có việc gì lại đi chọc vào tổ tông Phương Minh, hay rồi, hại ta cũng phải chịu vạ lây….." "Hừ, Bàn Cổ chính tông cái con khỉ, là lừa đảo chính tông thì có….." Tam Thanh nghe mà mặt mày đen sạm, giận dữ nhìn mọi người.

Nhưng thần ma nói quá nhiều, pháp luật không trừng phạt số đông, cũng không có cách nào.

Bên kia, Phục Hy và Nữ Oa đến trước mặt Phương Minh.

Phục Hy cười gượng nói: "Phương Minh đạo hữu, cái đó….."

Phương Minh sa sầm mặt, trầm giọng nói: “Giao hai kiện linh căn, hoặc là hai kiện linh bảo!” Chết tiệt!

Hoàn toàn là trả đũa, trả đũa bần đạo vừa rồi ngăn cản ngươi tán tỉnh em gái bần đạo!

Da mặt Phục Hy co giật kịch liệt, tuy biết rõ Phương Minh trả thù, nhưng cũng không có cách nào, đành phải cười làm lành nói: “Cái đó….. cái đó Phương Minh đạo hữu, có thể châm chước không, linh bảo và linh căn khó tìm…..” “Không thể!” Phương Minh quả quyết từ chối.

Phục Hy nhếch miệng, lặng lẽ đẩy Nữ Oa ra phía trước.

Chương 71

Nữ Oa vẻ mặt e thẹn nhìn Phương Minh, nói: "Phương Minh đạo hữu, có thể làm phiền một chút không….." Phương Minh nhìn Nữ Oa, khuôn mặt già nua lập tức từ âm u chuyển sang tươi sáng, cười nói: "Ta với Nữ Oa đạo hữu vừa gặp đã thân, đã Nữ Oa đạo hữu mở lời, bần đạo cũng không nỡ, hay là thế này, quy tắc cũ, hai huynh muội chỉ cần giao một kiện linh bảo, hoặc một gốc linh căn là có thể đi rồi!" "Nhất kiến chung tình thì có….." Phục Hy trốn sau lưng Nữ Oa, lẩm bẩm.

"Vậy đa tạ Phương Minh đạo hữu!" Nữ Oa mừng rỡ, lấy ra một gốc linh căn, đưa cho Phương Minh, vui vẻ nói.

"Linh căn ta giữ hộ nàng trước, dù sao tương lai của nàng là của ta, của ta cũng là của nàng….." Phương Minh cười tủm tỉm thu lấy linh căn, cười nói.

Nữ Oa nghe mà mặt càng thêm đỏ, hai má ửng hồng, như hai quả táo chín mọng, khiến người ta không nhịn được muốn cắn hai miếng.

Da mặt Phục Hy co giật, vội vàng kéo Nữ Oa, vượt qua Phương Minh, leo lên trên.

Một đơn hàng làm xong, liền có hai đơn, ba đơn, bốn đơn, tiếp đó có càng nhiều thần ma giao linh căn, leo lên trên.

Chỉ là vị trí của Phương Minh là ở phía trên bậc thang trời, thần ma leo được đến đây không nhiều, nhưng cũng có thần ma lục tục đến.....

Thấy nhiều thần ma đã đi xa, Tam Thanh không khỏi sốt ruột, sợ bị tụt lại phía sau.

Thái Thượng Lão Tử hét lớn: "Phương Minh đạo hữu, ta cũng nguyện ý xuất linh căn, xin hãy cho ta qua!" Phương Minh vẻ mặt âm trầm nhìn Tam Thanh, trầm giọng nói: "Giao sáu kiện linh bảo, hoặc là sáu gốc linh căn….." "Sáu gốc….." Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ nói.

Phương Minh nhướng mày, vẻ mặt vô hại nhìn Tam Thanh, cười nói: "Mười hai gốc….." "……" Nguyên Thủy Thiên Tôn đại nộ, định phát tác.

Thái Thượng Lão Tử vội bịt miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhìn Phương Minh, cười gượng nói: "Sáu gốc thì sáu gốc, nhiều hơn nữa, ta thật sự không lấy ra được….." Phương Minh cũng biết điều mà dừng lại, phất tay, khinh thường nói: "Sáu gốc thì sáu gốc đi, dù sao cũng là Tam Thanh, Bàn Cổ chính tông, sao lại không lấy ra được sáu gốc linh căn, thật làm mất mặt Bàn Cổ đại thần….." Phương Minh cũng biết nếu đòi nhiều hơn nữa, Tam Thanh e rằng cũng không lấy ra được, chuyện làm lớn quá, sợ Đạo tổ sẽ can thiệp, nên mới dừng lại, nhưng miệng vẫn không quên mỉa mai Tam Thanh một trận.

Dưới gầm trời này, ngoài Phương Minh là kẻ giàu xổi, ai có thể một lần lấy ra sáu gốc linh căn?

Tam Thanh nghe mà mặt đỏ bừng, nhưng lại không dám phát tác, đành phải giao ba kiện linh bảo và ba gốc linh căn cho xong chuyện, sau đó vội vàng vượt qua bậc thang trời, đuổi kịp người khác.

Phương Minh thu lấy linh bảo và linh căn của Tam Thanh, lại hăng hái làm con hổ chặn đường, cướp bóc các thần ma đi qua.

Bất cứ thần ma nào lên bậc thang, đều phải đưa cho tên nhóc này một kiện linh bảo, hoặc một kiện linh căn làm quà, nếu không đưa, đừng hòng qua.

Có mấy vị thần ma không đưa, kết quả bị Phương Minh một cước

một người đá xuống.

Các thần ma bất đắc dĩ, đành phải giao linh bảo, hoặc linh căn cho xong chuyện, dù sao linh bảo và linh căn có thể tìm lại, còn nghe đạo ở Tử Tiêu Cung chỉ có một cơ hội.

Bậc thang trời càng lên cao, đạo uy càng nặng, leo càng vất vả.

Ngay cả Nữ Oa, Phục Hy và những người khác khi leo đến cuối cùng, cũng mệt đến thở như trâu, leo rất vất vả.

Tam Thanh căn nguyên sâu dày, một đường tiến lên, vượt qua mọi người, sợ Phương Minh lại bày trò gì, một hơi leo hết bậc thang trời cuối cùng, mới thở phào nhẹ nhõm.

Tam Thanh và những người khác đến trước cửa Tử Tiêu Cung, chỉ thấy cửa lớn khí thế hùng vĩ, đạo vận thiên thành, trước cửa có một đồng nữ và một đồng nam canh giữ.

Đồng nam đồng nữ tự nhiên là Hạo Thiên và Dao Trì hai người bên cạnh Hồng Quân lão tổ.

Tam Thanh nhìn nhau, Lão Tử lấy ra một kiện linh bảo, lén đưa cho Hạo Thiên, nhỏ giọng: "Thiên đồng, chúng ta là Tam Thanh, Bàn Cổ chính tông, lần đầu đến quý địa, chút quà mọn, không thành kính ý, xin thiên đồng nhận cho!" Hạo Thiên mắt sáng lên, lén nhận linh bảo, cười nói: "Ba vị đạo hữu khách sáo rồi!" Dừng một chút, Hạo Thiên nhỏ giọng bên tai Thái Thượng Lão Tử: "Đạo hữu, lát nữa vào Tử Tiêu Cung, trong cung điện có sáu cái bồ đoàn, những bồ đoàn đó có đại huyền cơ, đạo hữu nhất định phải chiếm lấy….." Thái Thượng Lão Tử nghe mà hai mắt sáng rực, vui mừng nói: "Đa tạ Hạo Thiên đạo hữu đã nhắc nhở, ân tình hôm nay, Tam Thanh ghi nhớ, sau này nhất định báo đáp!" Hạo Thiên mừng rỡ, nói: "Ba vị đạo hữu mời vào điện!" Dao Trì bên cạnh kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, kinh hô: "Hạo Thiên, ngươi……" Nguyên Thủy Thiên Tôn vội lấy ra một kiện

linh bảo, đưa cho Dao Trì, nói: "Thiên đồng, kiện linh bảo này….." Dao Trì vội lắc đầu, né ra xa, nói: "Linh bảo ta không thể nhận….." Tam Thanh muốn đưa linh bảo cho Dao Trì, Dao Trì sống chết không chịu nhận.

Hạo Thiên tiến lên hòa giải, nhận lấy linh bảo trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, cười nói: "Ba vị đạo hữu mời vào, kiện linh bảo này bần đạo nhận thay cho Dao Trì muội muội vậy….." Da mặt Tam Thanh co giật, không dám nói nhiều, tạ ơn Hạo Thiên xong, đi vào Tử Tiêu Cung.

Thông Thiên giáo chủ nhỏ giọng lẩm bẩm: "Thật xui xẻo, tranh giành vào Tử Tiêu Cung, làm ta tiêu hết cả gia sản….." "Tam đệ, không được nói bậy!" Thái Thượng Lão Tử vội nhắc nhở Thông Thiên giáo chủ.

Thông Thiên giáo chủ bĩu môi, hậm hực cười.

Tam Thanh vào Tử Tiêu Cung, quả nhiên như lời Hạo Thiên nói, trong cung thật sự có sáu cái bồ đoàn.

Tam Thanh mừng rỡ, giành lấy ba cái bồ đoàn đầu tiên, cảm thấy mọi thứ bỏ ra đều xứng đáng.

Bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Hạo Thiên nếm được vị ngọt, bắt chước Phương Minh, có thần ma nào vào Tử Tiêu Cung, liền thu một kiện linh bảo, hoặc một gốc linh căn.

Các thần ma thấy y là đồng tử của Đạo tổ, không dám nói nhiều, đành phải giao linh bảo hoặc linh căn cho xong chuyện.

Một phen tranh giành, đáng thương cho các thần ma bị Phương Minh và Hạo Thiên bóc lột đến mức suýt phải đi cầm cố.

Bên trong Tử Tiêu Cung, ba ngàn hồng trần khách lục tục vào

trong.

Phương Minh lại trở thành người cuối cùng, vì tên nhóc này làm hổ chặn đường, thu linh căn và linh bảo đến mỏi tay, thu xong của vị thần ma cuối cùng, mới thong thả cưỡi Kim Kỳ Lân, đi lên.

Cuối cùng cũng leo lên bậc thang trời cuối cùng, Phương Minh thúc Kim Kỳ Lân, đi về phía trước.

Đúng lúc này, Hạo Thiên chặn Phương Minh lại, nói: "Này tên kia, không biết quy củ à?" Phương Minh sững sờ, nói: "Quy củ?" Hạo Thiên chìa một tay ra, giận dữ nói: "Bần đạo vừa nhìn thấy rồi, ngươi vừa rồi ở trên bậc thang trời làm hổ chặn đường, cướp bóc rất nhiều thần ma, ngươi có đến mấy ngàn kiện linh bảo, linh căn, một mình nuốt hết, lẽ nào không sợ bội thực mà chết sao?" Ây da!

Tên nhóc này ghen ăn tức ở rồi!

Phương Minh sững sờ, vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Hạo Thiên, cười nói: "Hạo Thiên đạo hữu, không phải ngươi vừa rồi cũng thu phí qua đường sao?" "Hừ, mắt nào của ngươi thấy bần đạo thu phí qua đường?

Dám vu khống bần đạo!" Hạo Thiên đại nộ, trước cửa Tử Tiêu Cung, "rầm" một tiếng, đóng sầm cửa lại, trầm giọng nói: "Pháp chỉ của Đạo tổ, Tử Tiêu Cung chỉ có thể dung nạp ba ngàn hồng trần khách, nay ba ngàn hồng trần khách đã đủ, đóng cung, đạo hữu mời về đi!" Ây da!

Chương 72

Tên này lợi dụng chức quyền, công báo tư thù a!

Bị người ta uy hiếp, Phương Minh tự nhiên không vui, nụ cười trên mặt càng lúc càng lớn, mỉa mai nói: "Nếu ta không về thì sao?" "Không về?

Ngươi muốn làm gì?

Lẽ nào ngươi dám xông vào Tử Tiêu Cung sao?

Nhìn cho rõ, đây là đạo trường của Thánh nhân, là rồng, cũng phải cuộn mình cho ta, là hổ, cũng phải nằm yên cho ta….." Hạo Thiên chỉ tay lên trời, kiêu ngạo hét lớn.

Nhưng một khắc sau, một cái tát trời giáng đã bay đến.

Hạo Thiên chưa kịp hoàn hồn, cả người đã bị tát bay ra ngoài, ầm ầm tông mở cửa lớn Tử Tiêu Cung, ngã vào trong, hất tung ba ngàn hồng trần khách ngã ngửa.

Trong chốc lát, bên trong Tử Tiêu Cung loạn thành một nồi cháo.....

Tam Thanh và những người khác quay đầu lại, thì thấy Phương Minh cưỡi Kim Kỳ Lân, nghênh ngang đi vào trong Tử Tiêu Cung.

Tĩnh lặng!

Bên trong Tử Tiêu Cung tĩnh lặng đến đáng sợ!

Ngay sau đó lại như ong vỡ tổ.

"Trời ơi, tên Phương Minh này ngay cả đồng tử của Đạo tổ cũng dám đánh, thật sự quá vô pháp vô thiên!" "A, lợi hại quá, quá lợi hại, ngay cả đồng tử của Đạo tổ cũng dám đánh!" "Trời ơi, lẽ nào mắt ta

hoa rồi sao?

Phương giáo chủ đang đánh đồng tử của Đạo tổ?

Phương giáo chủ có bị Đạo tổ đánh chết không!" Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh vang lên, trong giọng nói mang theo đạo uy vô thượng.

Tâm thần các thần ma run lên, quay đầu nhìn lại, thì thấy ở phía chính diện xuất hiện một đóa khánh vân lừng lững, trên khánh vân ngồi một lão giả.

Về thân phận của lão giả, e rằng dùng mông cũng đoán được, tất nhiên là Hồng Quân đạo tổ.

Rõ ràng Phương Minh đã chạm vào vảy ngược của Hồng Quân đạo tổ, chọc giận ông ta.

Phương Minh ở ngoài Tử Tiêu Cung làm càn, tống tiền người này, tống tiền người kia, Hồng Quân lão tổ có thể không quan tâm, nhưng Phương Minh chạy vào trong Tử Tiêu Cung làm càn, còn đánh cả đồng tử.

Nếu không quản, uy nghiêm của Thánh nhân còn đâu?

Uy áp Thánh nhân của Hồng Quân lão tổ cuồn cuộn ép xuống, các hồng trần khách chỉ cảm thấy trên người như có một ngọn núi lớn đè lên, thở không ra hơi.

Uy của Thánh nhân, quả nhiên là như vậy!

Các hồng trần khách trong lòng kinh hãi.

Tam Thanh âm thầm nhìn nhau, đều thấy được ý hả hê trong mắt đối phương.

Xem ra, lần này Phương Minh chết chắc rồi!

Phương Minh chọc ai không chọc, lại đi chọc đồng tử của Thánh

nhân, trước mặt mọi người đánh đồng tử của Thánh nhân, làm Thánh nhân mất mặt, Thánh nhân sao có thể tha cho hắn?

Hạo Thiên thấy Hồng Quân lão tổ, lập tức mừng rỡ, vội vàng bò dậy, quỳ xuống trước mặt Hồng Quân lão tổ, khóc lóc nói: "Đạo tổ a, cầu Đạo tổ làm chủ cho con, tên Phương Minh này đánh con, con là đồng nhi của Đạo tổ, đánh con, chính là tát vào mặt Đạo tổ a!" Sắc mặt Hồng Quân lão tổ âm trầm đến đáng sợ, cảnh tượng trong Tử Tiêu Cung do sự tức giận của Thánh nhân mà xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Vốn trong Tử Tiêu Cung, là một tiểu thiên địa, trên có nhật nguyệt tinh thần lưu chuyển, quần tinh lấp lánh, dưới có núi sông đầm lớn, từng con sông lớn chảy không ngừng.

Bốn mùa hoa nở, mây lành bao phủ, một cảnh tượng thánh khiết.

Chỉ vì Hồng Quân lão tổ nổi giận, Tử Tiêu Cung trong nháy mắt quần tinh ảm đạm, vô số ngọn núi ầm ầm sụp đổ, thiên hà đóng băng, trong nháy mắt rơi vào cảnh trời long đất lở, thế giới tận thế.

Các hồng trần khách run lẩy bẩy, không dám ngẩng đầu nhìn Đạo tổ.

Phương Minh lại cưỡi Kim Kỳ Lân bình tĩnh đi về phía trước, hoàn toàn không cảm thấy chút uy áp nào.

Thậm chí Phương Minh đối với khí tức Thánh nhân trên người Hồng Quân lão tổ… trên Hồng Mông Sơn, mười hai vị sư phó cũng có uy áp Thánh nhân tương tự, chỉ là uy áp trên người họ mạnh hơn của Hồng Quân lão tổ rất nhiều.

Phương Minh đã quá quen thuộc với uy áp của Thánh nhân, lúc này căn bản không cảm thấy chút áp lực nào.

Không đợi Hồng Quân lão tổ mở lời, Phương Minh đã cười tủm

tỉm.

“Hồng Quân đạo hữu, đồng tử của ngươi cũng quá không hiểu chuyện, công khai thu phí vào cửa, hành vi thật sự không thể chấp nhận, ta thay đạo hữu dạy dỗ nó, ngươi sẽ không trách ta chứ?” Ác nhân cáo trạng trước!

Phương Minh chiếm thế thượng phong, không đợi Hồng Quân lão tổ hỏi tội, đã cáo trạng trước, chụp một cái mũ lớn xuống, Hồng Quân lão tổ là Thánh nhân, không thể bao che cho đồng tử được chứ?

Ba ngàn hồng trần khách nghe mà trợn mắt há mồm, gần như không tin vào tai mình.

Phương Minh gọi Hồng Quân lão tổ là “đạo hữu”!

Chương 73

Hồng Quân lão tổ là ai?

Thánh nhân đầu tiên của trời đất!

Ai có thể xưng hô đạo hữu với Hồng Quân lão tổ?

Ba ngàn hồng trần khách có mặt ở đây khi gặp Hồng Quân lão tổ, đều phải gọi một tiếng "lão sư".

Lẽ nào Phương Minh quen biết Hồng Quân lão tổ?

Hạo Thiên cũng da mặt co giật, kinh ngạc không thôi.

Hồng Quân lão tổ hiển nhiên cũng không ngờ Phương Minh sẽ ác nhân cáo trạng trước, là người truyền đạo, sao có thể thiên vị đồng tử.

Quan trọng hơn, hành vi của Hạo Thiên thật sự làm tổn hại hình tượng của Thánh nhân!

Khiến Hồng Quân lão tổ không thể không xử phạt Hạo Thiên!

Hồng Quân lão tổ nhíu mày, quay đầu nhìn Hạo Thiên, trầm giọng nói: "Hạo Thiên, ngươi công khai thu phí vào cửa, thật làm nhục môn phong của bần đạo, đợi giảng đạo xong, sẽ phạt ngươi bế quan vạn năm!" Hạo Thiên nghe mà da mặt co giật không thôi, vội nói: "Đạo tổ, tên Phương Minh kia cũng thu phí qua đường, con tận mắt nhìn thấy….." Phương Minh nhướng mày, vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Hạo Thiên, mỉa mai nói: "Ta đây là thu phí qua đường một cách quang minh chính đại, dựa vào bản lĩnh để thu, còn ngươi?

Ngươi cáo mượn oai hùm, mượn danh Đạo tổ, tự ý thu phí vào cửa, đó gọi là tham ô phạm pháp, giả công tế tư, làm nhục môn phong của Thánh nhân, tội đáng tru di!" Ặc…..

Thế cũng được à?

Hạo Thiên nghe mà trong đầu như sấm sét nổ vang, muốn phản bác, nhưng lại không biết phản bác từ đâu.

Mỗi một câu Phương Minh nói đều là sự thật!

Phương Minh thu phí qua đường, là dựa vào bản lĩnh của mình để thu, quang minh chính đại; còn hành vi của y thì có chút mờ ám, không thể ra ánh sáng.

Nay Phương Minh tuôn ra hết, khiến y có cảm giác bị đánh cho không kịp trở tay!

Quả nhiên không sai, Hồng Quân lão tổ sau khi nghe lời của Phương Minh, lập tức sắc mặt âm trầm đến cực điểm, trầm giọng nói: "Đồng nhi, ngươi đã thu bao nhiêu lễ, thì xuống lĩnh bấy nhiêu roi tiên!" Khóe mắt Hạo Thiên giật mạnh mấy cái, vội nói: "Đa tạ Đạo tổ khai ân!" Roi tiên của Hồng Quân lão tổ không phải là roi tiên bình thường, mà là Đạo tiên, Đạo tiên đánh vào người, là đánh vào đạo tâm, tẩy rửa đạo tâm, như cắt da cắt thịt, đau không thể tả.

Tiếp đó, Hạo Thiên trả lại những bảo vật đã thu cho ba ngàn hồng trần khách, sau đó ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Bên ngoài Tử Tiêu Cung, bay ra một sợi roi tiên, roi tiên toàn thân màu tím, trên đó hồ quang bạc nhảy múa, tia điện tím bay lượn, rõ ràng uy lực phi phàm.

Một roi quất xuống, đánh cho Hạo Thiên da bong thịt nát, hét thảm không thôi.

Đạo tiên một roi tiếp một roi quất xuống, bên ngoài Tử Tiêu Cung không ngừng truyền đến tiếng hét thảm của Hạo Thiên.

Ba ngàn hồng trần khách nghe mà rùng mình, không dám thở mạnh.

Hồng Quân lão tổ mặt già âm trầm, nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Phương Minh đạo hữu, Hạo Thiên dù không phải, cũng là đồng nhi của bần đạo, cũng không đến lượt ngươi dạy dỗ, ngươi dám trước mặt mọi người đánh đồng nhi của bần đạo….." "Aiya, Hồng Quân đạo hữu, ngươi gọi ta một tiếng đạo hữu, chẳng lẽ đã quên trong trận chiến chính ma năm xưa, ta đã giúp ngươi phá Tru Tiên Kiếm Trận của La Hầu, ngươi có thể thành Thánh, cũng có một phần công lao của ta, dùng phần công lao này để đánh đổi thì sao?" Phương Minh lời nói kinh người, cười tủm tỉm nhìn Hồng Quân lão tổ, một dáng vẻ vô lại.

Lời của Phương Minh vừa là để Hồng Quân Lão Tổ gánh nhân quả, vừa có ý khoe khoang.

Ba ngàn hồng trần khách nghe xong đều kinh hãi, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Phương Minh, trong lòng mỗi người như có sóng thần cuộn trào, chấn động khôn cùng.

Giúp Đạo Tổ phá Tru Tiên Đại Trận của La Hầu ư?

Chẳng lẽ Phương Minh là người cùng thời với Hồng Quân Lão Tổ?

Chẳng trách Phương Minh có thể gọi Hồng Quân Lão Tổ là đạo hữu, chẳng trách ngay cả những nhân vật như Tam Thanh cũng bị Phương Minh một chiêu miểu sát!

Chỉ là vị tiền bối Phương Minh này có hơi vô lại, rõ ràng thực lực cực mạnh, lại đi giả non trong một đám tiểu bối, mặt da đúng là dày không phải dạng vừa.

Tam Thanh trong lòng chấn động vô cùng, nhìn nhau một cái, đều thấy được sự kinh hãi trong mắt đối phương.

Hồng Quân Lão Tổ hừ lạnh một tiếng, nói: "Nếu đã như vậy, thì

chuyện này cứ thế bỏ qua!" Phương Minh nhếch miệng cười, lượn lờ lung tung trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Lão Tổ cúi đầu liếc nhìn Hồng Vân và Côn Bằng ở hàng ghế đầu, rồi thân hình lóe lên, biến mất không dấu vết.

Thánh vị đều do Thiên Đạo định sẵn!

Bây giờ vì chuyện chỗ ngồi của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nên thời gian giảng đạo chưa bắt đầu.

Chúng hồng trần khách thấy Đạo Tổ biến mất, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm. 49.

So với việc có thể thành thánh, linh bảo liền trở nên nhẹ hơn.

Phương Minh cười híp mắt nói: "Chư vị, cứ gọi ta là đạo hữu đi, ta không thích quá phô trương, ta thích khiêm tốn, khiêm tốn…" Thôi đi!

Đó gọi là vô sỉ, không phải khiêm tốn!

Chương 74

Đường đường là một đại lão tiền bối cùng thời với Hồng Quân Lão Tổ, lại đi bắt nạt đám tiểu bối chúng ta!

Ba ngàn hồng trần khách nghe mà mặt mày lúng túng, quả thật có chút cạn lời.

Tam Thanh do dự hồi lâu, tiến lên chắp tay nói: "Tiền bối, chúng ta không biết chân diện mục của người, xin tiền bối lượng thứ!" Phương Minh bĩu môi, cười nói: "Yên tâm, yên tâm, ta đây dễ nói chuyện lắm, không bao giờ thù dai đâu!" Thôi đi!

Không thù dai?

Ngươi còn tống tiền chúng ta gấp đôi!

Tam Thanh cười khổ không thôi, quay về bồ đoàn của mình.

Lúc này, hai vị đạo nhân phong trần mệt mỏi chạy tới.

Một vị đạo nhân mặt mày như khổ qua, giống như ai đó nợ lão năm triệu; vị đạo nhân còn lại thì mắt đảo lia lịa, vừa nhìn đã biết không phải thứ tốt lành gì.

Phương Minh nhìn hai vị đạo nhân, không khỏi nhướng mày, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ là Tây Phương Nhị Thánh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề?" "Ai nha, đường đến Tây phương của chúng ta xa xôi, một đường ngựa không dừng vó mà vẫn đến muộn, ngay cả một chỗ ngồi cũng không có, thật khổ quá…" "Ôi, chúng ta chỉ muốn đến gần để lắng nghe đại đạo, lại chậm một bước, thật đáng thương, đáng thương a…" Tiếp theo, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bắt đầu màn bán thảm.

Hai người đưa mắt nhìn sáu cái bồ đoàn ở hàng đầu, hai mắt sáng rực, gật đầu với nhau rồi tiến về phía trước.

Khi đến gần, Tiếp Dẫn đạo nhân chắp tay, vẻ mặt bi thương nói: "Sáu vị đạo hữu, chúng ta từ Tây phương xa xôi đến đây, Tây phương cằn cỗi khổ cực, mang theo hy vọng của vạn sinh linh Tây phương, chỉ muốn đến gần nghe đại đạo, có vị đạo hữu nào chịu nhường chỗ không, bần đạo hai người cảm kích vô cùng!" Chuẩn Đề đạo nhân cũng vội nói: "A, nếu có vị nào chịu nhường chỗ, bần đạo hai người xin thay mặt ức vạn sinh linh Tây phương cảm tạ chư vị đạo hữu!" Chỉ là sau khi hai người nói xong, sáu vị thần ma trên bồ đoàn không một ai nhúc nhích.

Những ai có thể đến Tử Tiêu Cung đều là những tồn tại đỉnh cấp ở Hồng Hoang, trí tuệ tự nhiên không thấp, vì vậy họ biết tầm quan trọng của sáu cái bồ đoàn, tự nhiên không chịu dễ dàng nhường chỗ.

Tam Thanh lại càng biết từ Hạo Thiên rằng sáu cái bồ đoàn có huyền cơ lớn, nên càng không chịu nhường.

Nhưng phàm chuyện gì cũng có ngoại lệ, trong sáu người, thật sự có một kẻ ngốc đến ngây thơ.

Hồng Vân đạo nhân trên bồ đoàn thứ năm đứng dậy, nói: "Hai vị đạo hữu, bần đạo nhường chỗ cho các vị!" Mọi người nhìn Hồng Vân như nhìn một tên ngốc, mặt mày cạn lời.

Lời của Hồng Vân chưa dứt, Tiếp Dẫn đạo nhân sợ người khác cướp mất chỗ, một mông ngồi phịch xuống, lúc này mới thở phào, chắp tay với Hồng Vân nói: "Đa tạ đạo hữu nhường chỗ!" "Không sao, không sao, bần đạo cô gia quả nhân một mình, không có gánh nặng gì, chỗ ngồi này do đạo hữu ngồi là tốt nhất!" Trấn Nguyên Tử nhíu chặt mày, kéo Hồng Vân lại, thấp giọng nói: "Đạo hữu à, sáu cái bồ đoàn đó rõ ràng có huyền cơ lớn, sao đạo hữu lại nhường chỗ cho người kia?" "Không sao, không sao…" Hồng Vân cười không để ý.

Trấn Nguyên Tử thở dài một tiếng, đành thôi.

Bên kia, Phương Minh đang lượn lờ trong Tử Tiêu Cung cũng không khỏi liếc nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một cái, lẩm bẩm: "Mẹ kiếp, ta đã nghĩ mình đủ vô sỉ rồi, nhưng đứng trước mặt hai gã này, quả thực là muối bỏ bể…" Nói rồi, Phương Minh tiếp tục lượn lờ trong Tử Tiêu Cung.

Tất nhiên, Phương Minh cũng không phải lượn lờ lung tung, hắn đang tìm kiếm bảo bối trong Tử Tiêu Cung.

Đây mới là mục tiêu cuối cùng của hắn!

Còn về việc tranh giành thánh vị, Phương Minh căn bản không quan tâm.

Hắn đi theo con đường "dĩ lực chứng đạo" của Nhị sư phụ, cực kỳ gian nan, nếu không phải vậy, với căn cơ của hắn, đã sớm đột phá thánh vị, đâu đến lượt Hồng Quân trở thành vị thánh đầu tiên của Hồng Hoang.

Phương Minh đi đến trước một cây cột Bàn Long, sờ sờ mó mó, phát hiện không ai chú ý, liền một tay móc hai con mắt rồng thần trên cột xuống, thu vào trong túi.

Hậu điện Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Lão Tổ đột nhiên mở mắt, giận tím mặt nói: "Phương Minh chết tiệt, dám ở trong Tử Tiêu Cung của ta khoắng đồ, tìm chết…" Hồng Quân Lão Tổ đang định đi cho Phương Minh một bài học, thì đột nhiên thân hình khựng lại, mày nhíu chặt, nhìn về phía góc tối, trầm giọng nói: "Ai!" Trong góc tối bước ra một thư sinh áo xanh, tay cầm một chiếc quạt xếp, cười nói: "Hồng Quân đạo hữu, dạo này vẫn khỏe chứ!" Nếu Phương Minh nhìn thấy thư sinh này, chắc chắn sẽ nhận ra, thư sinh áo xanh chính là Tam sư phó của hắn.

Hồng Quân Lão Tổ nhìn Tam sư phó, vẻ mặt kinh hãi nói: "Thời

Thần Đạo Nhân… không phải đã bị Bàn Cổ đại thần chém chết rồi sao?" Tam sư phó cười híp mắt nhìn Hồng Quân Lão Tổ, nói: "Hồng Quân đạo hữu có thủ đoạn bảo mệnh, bần đạo tự nhiên cũng có!" Hồng Quân Lão Tổ vẻ mặt kinh hoàng nhìn Tam sư phó, nói: "Thời Thần đạo hữu… lại có nhục thân Hỗn Độn Ma Thần hoàn chỉnh… không thể nào…" Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, ứng với ba ngàn đại đạo mà sinh ra, trời sinh đã vô cùng mạnh mẽ, vừa ra đời đã có tu vi thấp nhất là Thiên Đạo Thánh Nhân trở lên.

Hồng Quân vốn tưởng rằng ngoài Dương Mi Đại Tiên ra, hắn là Hỗn Độn Ma Thần duy nhất còn sống sót, không ngờ lại gặp được một Hỗn Độn Ma Thần với hình thái hoàn chỉnh, làm sao không kinh hãi?

Dương Mi Đại Tiên năm đó cũng bị Bàn Cổ đại thần chém một rìu, tổn hại nửa thân nhục thân Hỗn Độn Ma Thần, cũng không phải là Hỗn Độn Ma Thần hoàn chỉnh.

Còn Hồng Quân Lão Tổ, nhục thân Hỗn Độn Ma Thần càng bị hủy hoại hoàn toàn, cuối cùng không thể không bám vào một con giun đất để sống tạm.

Hồng Quân Lão Tổ tuy hiện tại có tu vi Thánh Nhân, nhưng đối mặt với Hỗn Độn Ma Thần hình thái hoàn chỉnh, đặc biệt là Thời Thần Đạo Nhân, một trong những Hỗn Độn Ma Thần đỉnh cấp, thì căn bản không có chút phần thắng nào.

Hồng Quân Lão Tổ cố gắng đè nén sự chấn động trong lòng, nghi ngờ hỏi: "Không biết Thời Thần đạo hữu đến Tử Tiêu Cung của ta có việc gì?" Tam sư phó cười híp mắt nhìn Hồng Quân Lão Tổ, nói: "Ta đến đây là vì tiểu đồ, nhờ đạo hữu chiếu cố tiểu đồ của ta!" Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần kiêu ngạo đến mức nào, lại có thể thu đồ đệ?

Hồng Quân Lão Tổ lại bị một phen sét đánh, vội vàng ổn định tâm

thần, hỏi: “Không biết đồ đệ của đạo hữu là ai?

Trong khả năng của bần đạo, nhất định sẽ không từ chối!” Tam sư phó cười nói: “Tiểu đồ Phương Minh, vậy phiền Hồng Quân đạo hữu chiếu cố rồi!” Nói rồi, thân hình Tam sư phó từ từ nhạt dần, cuối cùng biến mất không dấu vết.

“Phương… Phương Minh…” Hồng Quân Lão Tổ nghe mà da mặt co giật dữ dội, lẩm bẩm: “Thời Thần Đạo Nhân lại thu tên Phương Minh đó làm đồ đệ?

Chẳng lẽ vị tồn tại trên Hồng Mông Sơn kia chính là Thời Thần Đạo Nhân?” Bất đắc dĩ lắc đầu, Hồng Quân Lão Tổ từ bỏ ý định tìm Phương Minh gây sự, ngẩng đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy tên Phương Minh kia lại đang khoắng thêm mấy món trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Lão Tổ da mặt co giật mấy cái, cố nén xúc động muốn lao ra tát chết Phương Minh, cố gắng không nhìn hắn nữa, quay đầu nhìn các thần ma khác.

Lúc này, Chuẩn Đề đạo nhân đã nhắm vào Côn Bằng đạo nhân.

Tam Thanh thì không dám chọc; Nữ Oa là nữ lưu, mặt dày đến đâu cũng không tiện bảo nàng nhường chỗ, nên chỉ có thể chuyển mục tiêu sang Côn Bằng đạo nhân.

Chuẩn Đề đến trước mặt Côn Bằng, chắp tay nói: “Vị đạo hữu này, bần đạo gánh vác trọng trách của ức vạn sinh linh Tây phương, chỉ muốn đến gần để lắng nghe đạo âm, xin đạo hữu nhường chỗ, bần đạo cảm kích vô cùng!” Côn Bằng đạo nhân ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Chuẩn Đề, trầm giọng nói: “Bần đạo không phải hạng lương thiện, tốt nhất ngươi nên tránh ra, ngươi có trọng trách của ức vạn sinh linh Tây phương, bần đạo còn có trọng trách của ức vạn sinh linh Bắc Hải nữa đấy!” Chuẩn Đề bị từ chối thẳng thừng, không khỏi nhíu mày, đột nhiên nảy ra một kế, trầm giọng nói: “Một kẻ khoác

lông đội giáp, sinh ra từ nơi ẩm ướt, do trứng nở, sao xứng ngồi cùng vị trí với Tam Thanh đạo hữu, chẳng phải làm hạ thấp thân phận của Tam Thanh đạo hữu sao?

Chương 75

Còn không mau tránh ra…" Chuẩn Đề vừa nói xong, đột nhiên một con quái vật khổng lồ bất thình lình lao tới, đâm sầm vào người Chuẩn Đề, hất văng lão bay ngược ra sau, va rầm vào tường Tử Tiêu Cung.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, không có một chút dấu hiệu nào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang mở miệng, định mắng Côn Bằng đạo nhân, bảo hắn nhường chỗ, đột nhiên thấy tình huống này, sợ đến hồn vía lên mây, không dám nói thêm lời nào.

Bởi vì kẻ vừa hất văng Chuẩn Đề đạo nhân chính là Kim Kỳ Lân!

Nguyên Thủy Thiên Tôn trước đó đã mắng Kim Kỳ Lân là kẻ khoác lông đội giáp, sinh ra từ nơi ẩm ướt, do trứng nở, bị Phương Minh dạy dỗ một trận, hại Thái Thượng Lão Tử mất cả Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Vết xe đổ còn đó, bài học máu và nước mắt!

Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút chột dạ, nên không dám nhiều lời.

Tiếp Dẫn đạo nhân vẫn chưa hoàn hồn, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Chuẩn Đề đạo nhân cũng ngơ ngác, từ trên tường trượt xuống, kinh ngạc và tức giận nhìn Kim Kỳ Lân, cũng không nghĩ rằng trong Tử Tiêu Cung, đạo trường của Thánh Nhân, lại có người dám ra tay, không khỏi tức giận nói: "Súc sinh, dám đụng vào ta?" Kim Kỳ Lân trừng mắt nhìn Chuẩn Đề, trầm giọng quát: "Súc sinh, ngươi mắng ai đấy?" "Súc sinh mắng ngươi!" Chuẩn Đề không suy nghĩ, thuận miệng đáp lại Kim Kỳ Lân.

“Ha ha ha…” Trong khoảnh khắc, ba ngàn hồng trần khách trong Tử Tiêu Cung cười nghiêng ngả, loạn thành một nồi cháo.

Chuẩn Đề hoàn hồn, vẻ mặt tức giận và xấu hổ nói: “Con súc sinh tốt lắm, nếu không ai quản ngươi, vậy bần đạo sẽ quản, đợi ra khỏi Tử Tiêu Cung, bần đạo sẽ cho ngươi biết tay!” Chuẩn Đề tuy bị đánh, mất mặt, nhưng ở trong Tử Tiêu Cung cũng không dám tùy tiện ra tay, nên chỉ có thể nói lời cay độc.

“Hừ!

Hai người chúng ta ở Tây phương cùng nguồn gốc, sỉ nhục Chuẩn Đề chính là sỉ nhục bần đạo!” Tiếp Dẫn đạo nhân hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn Kim Kỳ Lân, cũng lên tiếng bênh vực.

“Bốp!

Bốp!...” Hai người vừa dứt lời, đã cảm thấy trên mặt bị tát mạnh hai cái.

Giây tiếp theo, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại một lần nữa bay ngược ra sau.

Chuẩn Đề đâm sầm vào tường, thổ huyết không ngừng.

Tiếp Dẫn đạo nhân còn thảm hơn, bị một tát khiến mặt già dán xuống đất, trượt đi mấy trượng.

Nhưng Tiếp Dẫn đạo nhân cũng rất kiên cường, dù vậy, hai tay vẫn nắm chặt cái bồ đoàn dưới mông, sợ người khác cướp mất.

Tĩnh!

Tử Tiêu Cung tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Các thần ma nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề như nhìn hai tên ngốc, vẻ mặt hả hê.

Trước đó, khi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bán thảm, đã khiến ba ngàn

hồng trần khách không ít người bất mãn, chỉ là một là ngại thực lực của hai người, không dám ra tay, không muốn tùy tiện gây thù chuốc oán; hai là vì đây là Tử Tiêu Cung, đạo trường của Thánh Nhân, không dám động thủ.

Nhưng không ngờ hai người lại chọc phải Phương Minh, chính xác hơn là chọc phải tọa kỵ của Phương Minh.

Chủ nhân kiêu ngạo, tọa kỵ tự nhiên cũng bá đạo!

Hai cái tát của Phương Minh có thể nói là vang dội, khiến ba ngàn hồng trần khách trong lòng đều không khỏi reo hò.

Cũng tại Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đến muộn, không biết sự lợi hại của ma vương Phương Minh, không thể chọc vào, nên mới bị Phương Minh tát.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lảo đảo đứng dậy, trên mặt có hai dấu tay to đùng, vẻ mặt kinh ngạc và tức giận nhìn người đánh mình, trầm giọng nói: "Dám đánh ta, ta…" Sau đó, họ đột nhiên nhìn rõ khuôn mặt của Phương Minh.

Đó là khuôn mặt của ma vương keo kiệt từ khi còn chưa hóa hình.

Năm đó sau trận chiến Chính-Ma, Phương Minh thuận đường dạo chơi ở thế giới Tây phương, tìm đến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, sau một hồi bóc lột, đã để lại cho hai người một bóng ma tâm lý sâu sắc.

Lúc trước, vì quá tập trung vào việc tranh giành bồ đoàn, nên không chú ý đến Phương Minh.

Bất thình lình nhìn thấy Phương Minh, hai người sợ đến hồn vía lên mây, như gặp ma, hoảng sợ kêu lên: "Tiền… tiền bối…" Nụ cười trên khóe miệng Phương Minh dần dần mở rộng, nụ cười ngây thơ trong sáng, vẻ mặt vô hại nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cười nói: "Hai người gan to quá nhỉ, thế giới Tây phương không chứa nổi các ngươi,

chạy đến thế giới Đông phương làm loạn rồi à!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sợ đến toàn thân run rẩy, vội vàng gật đầu khom lưng, khóc lóc nói: "Tiền bối, chúng ta không đắc tội ngài, sao ngài lại đánh chúng ta?" Kim Kỳ Lân bá đạo bước lên một bước, giọng nói ầm ầm: "Đắc tội ta, chính là đắc tội lão gia nhà ta!" "…Tọa kỵ của tiền bối?" Tiếp Dẫn kinh hãi nói.

Kim Kỳ Lân ngẩng cao đầu kiêu ngạo, liếc nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cười khẩy nói: "Không sai, ta chính là tọa kỵ của lão gia!" Giây tiếp theo, trong ánh mắt kinh ngạc của ba ngàn hồng trần khách, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề gật đầu khom lưng, như những con chó ba-giê, rối rít xin lỗi Kim Kỳ Lân: "Thượng tiên, hai chúng ta có mắt không tròng, đã va chạm thượng tiên, xin thượng tiên tha mạng!" Khốn kiếp!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai tên hèn nhát này, lại nhận thua trực tiếp ư?

Bị người ta đánh, bị sỉ nhục trước mặt mọi người, mà lại nhận thua ư?

Ba ngàn hồng trần khách có chút hụt hẫng, vốn tưởng sẽ có một màn kịch hay để xem, không ngờ lại kết thúc theo cách này.

Phương Minh phất tay, nói: "Thôi, thôi, lần này tha cho các ngươi, nếu còn có lần sau, quyết không tha nhẹ!" "Đa, đa tạ tiền bối tha mạng!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vội vàng gật đầu khom lưng nói, ra vẻ như một con chó săn.

Tiếp đó, Phương Minh không để ý đến các thần ma, lại lượn lờ trong Tử Tiêu Cung, thấy cái gì hay là thu luôn.

Lúc đầu, hắn còn che giấu, sau đó thì lười che giấu luôn, thấy cái gì hay là thu thẳng tay.

Chương 76

Hắn nghĩ, mình ở trong Tử Tiêu Cung khoắng đồ, Hồng Quân Lão Tổ không thể không biết, mà Hồng Quân Lão Tổ biết nhưng lại không quản, khiến lá gan của hắn ngày càng to.

Đột nhiên, Phương Minh liếc thấy một ngôi sao trên đỉnh vòm Tử Tiêu Cung, những ngôi sao khác dường như đều xoay quanh nó, và nó dường như đặc biệt sáng.

Ấy da!

Có bảo vật!

Phương Minh mừng rỡ, bay thẳng lên, một tay móc ngôi sao sáng nhất xuống.

Chỉ trong nháy mắt, cả Tử Tiêu Cung trở nên tối tăm vô cùng.

Ba ngàn hồng trần khách giật mình, hoảng sợ nhìn tiểu tổ tông Phương Minh, không biết vị tiểu tổ tông này lại gây ra họa lớn gì.

Chỉ thấy trong tay Phương Minh có một viên châu sáng vô cùng.

Giây tiếp theo, cả Tử Tiêu Cung lại trở nên sáng rực, trên vòm trời, vô số ngôi sao chuyển động loạn xạ, theo viên châu trong tay Phương Minh mà chuyển động, thiên tượng đại loạn.

Trong hậu điện, Hồng Quân Lão Tổ tức giận nhảy dựng lên, mặt mày kinh hãi nói: "Tinh Thần Châu của bần đạo…" Hóa ra viên châu trong tay Phương Minh là cực phẩm tiên thiên linh bảo Tinh Thần Châu, có thể khống chế sự vận hành của nhật nguyệt tinh thần, kết quả bị Phương Minh móc xuống, nên tinh tượng trong Tử Tiêu Cung mới đại loạn.

"Thôi, thôi…" Hồng Quân Lão Tổ đỉnh xông ra, giành lại Tinh

Thần Châu từ tay tên cường đạo Phương Minh, nhưng vừa nghĩ đến việc Thời Thần Đạo Nhân tìm đến, yêu cầu hắn chăm sóc Phương Minh, liền tắt lửa.

Dừng một chút, Hồng Quân Lão Tổ nhíu mày nói: "Trạng thái của Thời Thần Đạo Nhân có vẻ không đúng, bần đạo ngày đó tận mắt thấy Thời Thần Đạo Nhân chết dưới tay Bàn Cổ đại thần, chẳng lẽ Thời Thần Đạo Nhân có thần thông bảo mệnh, trộm trời đổi ngày?

Cũng có khả năng, dù sao thì Thời Gian Pháp Tắc là một trong mười đại chí tôn pháp tắc, huyền bí khó lường…" Cùng lúc đó, trên Hồng Mông Sơn.

Thân hình Tam sư phó xuất hiện.

Mấy vị sư phó còn lại đều vây lại, vội vàng hỏi: "Thế nào rồi?" Tam sư phó hướng về phía Đại sư phó khẽ chắp tay: "Chư vị xin yên tâm, theo ý của đại ca, đã dặn dò tên Hồng Quân kia, bảo hắn chăm sóc Minh nhi…" Trong ánh sáng tím, Đại sư phó gật đầu: "Vậy thì tốt, mấy người chúng ta quá mạnh, không nên tùy tiện đi lại trong thế giới Hồng Hoang, để tránh ảnh hưởng đến vận hành của thiên cương đại đạo, kể từ hôm nay, trừ khi Minh nhi có đại nạn sinh tử tồn vong, không được tùy tiện ra khỏi Hồng Mông Sơn…" Mười một vị sư phó bĩu môi, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Họ biết thân phận của Đại sư phó, Đại sư phó là do Đại Đạo hóa hình, nên mọi việc đều tuân theo quy tắc, vốn là người đã chết, lại bị hệ thống triệu hoán.

Đại Đạo sợ họ ra ngoài gây họa cho thiên hạ, ảnh hưởng đến vận hành của cương thường đại đạo, nên mới cấm túc mấy vị sư phó.

Trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Lão Tổ âm thầm ra tay, dẹp yên tinh tượng hỗn loạn,

mọi thứ đều trở lại như cũ.

Phương Minh thì yêu thích không buông tay nghịch viên Tinh Thần Châu, vui mừng không thôi, lẩm bẩm: "Phát tài rồi, phát tài rồi…" Bên kia, Chuẩn Đề đạo nhân cuối cùng cũng dùng đủ mọi thủ đoạn, thành công ép Côn Bằng đạo nhân nhường chỗ.

Sau khi Côn Bằng đạo nhân nhường chỗ, liền hận luôn cả Hồng Vân, lão hảo nhân kia.

Hắn nghĩ, nếu không phải Hồng Vân, tên tốt bụng rởm đời kia nhường chỗ, hắn cũng không thể mất bồ đoàn, bồ đoàn này chắc chắn có huyền cơ lớn.

Sau khi Chuẩn Đề ngồi vào chỗ, Hồng Quân Lão Tổ hiện ra, ngồi cao trên vân sàng, mặt mày tái mét nói: "Lần này chỗ ngồi không được thay đổi lung tung, sau này cứ theo thứ tự này mà ngồi!" Các thần ma đều xưng vâng.

"Này này, khoan đã, khoan đã, ta còn chưa có chỗ ngồi!" Lúc này, Phương Minh gân cổ lên nói.

Vừa nghe thấy giọng Phương Minh, Hồng Quân Lão Tổ đã thấy đau đầu, nhìn về phía hắn, nói: "Tìm một chỗ mà ngồi xuống đi!" Phương Minh nhướng mày, cười hỏi: "Hồng Quân đạo hữu, ta ngồi đâu cũng được à?" Hồng Quân Lão Tổ da mặt co giật nói: "Trừ sáu cái bồ đoàn kia ra, ngươi muốn ngồi đâu thì ngồi!" Tam Thanh và những người khác trên sáu bồ đoàn hàng đầu thở phào nhẹ nhõm.

"Được, đạo hữu quả nhiên đủ nghĩa khí!" Phương Minh không biết xấu hổ đi về phía Hồng Quân Lão Tổ, rồi trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, trèo lên vân sàng của Hồng Quân Lão Tổ.

Hồng Quân Lão Tổ cố nén xúc động muốn một tay áo hất văng hắn đi, kinh ngạc hỏi: "Ngươi làm gì vậy?" Phương Minh cười

ngượng ngùng: "Đạo hữu, không phải lúc nãy ngài nói ta muốn ngồi đâu thì ngồi sao?

Ta ngồi đây, vân sàng của đạo hữu đủ lớn, không chỉ chứa được hai người, sợ rằng mười mấy người cũng chứa được…" Khốn kiếp!

Đây không phải là vấn đề chứa được hay không chứa được!

Đây là vấn đề có biết xấu hổ hay không!

Ngay khi tất cả các thần ma cho rằng Hồng Quân Lão Tổ sẽ một tay áo hất văng Phương Minh đi, Hồng Quân Lão Tổ lại khẽ lắc đầu, nói: "Ngươi muốn ngồi đây, thì cứ ngồi đây đi!" Phương Minh mừng rỡ, cười nói: "Đa tạ Hồng Quân đạo hữu!" Hồng Quân Lão Tổ nhíu mày, âm thầm truyền âm cho Phương Minh: "Sư phụ ngươi bảo bần đạo chăm sóc ngươi, ngoan ngoãn nghe giảng đi, đừng gây thêm chuyện nữa!" Phương Minh nhướng mày, cười híp mắt nhìn Hồng Quân Lão Tổ, kinh ngạc truyền âm hỏi: "Đạo hữu, sư phụ ta tìm ngài à?

Sư phó thứ mấy của ta tìm ngài thế?" Hồng Quân Lão Tổ kinh ngạc nói: "Sư phó thứ mấy?

Ngoài Thời Thần Đạo Nhân ra, ngươi còn có mấy vị sư phó?" Phương Minh không trả lời câu hỏi của Hồng Quân Lão Tổ, cười híp mắt truyền âm: "Hóa ra Tam sư phó là Thời Thần Đạo Nhân à!" Cũng không biết Phương Minh là vô tình hay cố ý, một câu nói đã tiết lộ thông tin khiến Hồng Quân Lão Tổ chấn kinh không thể tả.

Thời Thần Đạo Nhân chỉ là Tam sư phó của Phương Minh?

Phải biết, Thời Thần Đạo Nhân là tồn tại nắm giữ Thời Gian Pháp Tắc trong các chí tôn pháp tắc, một tồn tại như vậy, chỉ là Tam sư phó của Phương Minh.

Vậy có nghĩa là, Phương Minh ít nhất còn có Đại sư phó và Nhị

sư phó, những tồn tại này, còn lợi hại hơn cả Thời Thần Đạo Nhân, khiến Thời Thần Đạo Nhân phải xếp thứ ba?

Bàn Cổ?

Đại Đạo?

Cũng có khả năng tên Phương Minh này cố ý hù dọa bần đạo!

Chương 77

Tên này mồm mép lươn lẹo, chuyện gì cũng làm được.

Nghĩ vậy, Hồng Quân Lão Tổ ổn định tâm thần, nhìn về phía ba ngàn thần ma, nói: "Giảng đạo bây giờ bắt đầu…" Ngay sau đó, Hồng Quân Lão Tổ bắt đầu giảng đạo.

"Đạo khả đạo, phi thường đạo, danh khả danh, phi thường danh…" Thánh Nhân giảng đạo, tự nhiên trời hoa rơi lả tả, miệng như sông dài, lưỡi nở sen vàng, trời giáng điềm lành, đất vọt sen vàng, tường thụy lượn lờ, thần long hiến châu, phượng hoàng múa, kỳ lân gầm rống, trong Tử Tiêu Cung dị tượng bốc lên, biến hóa khôn lường… Ba ngàn hồng trần khách nghe cực kỳ nhập thần, chỉ cảm thấy như đang đến gần đại đạo, những điều trước kia không hiểu, không rõ ràng cũng đều sáng tỏ.

Nghe đến chỗ sâu xa, ba ngàn hồng trần khách thần thái mỗi người một khác, lộ ra đủ loại bộ dạng xấu xí.

Có người điên cuồng ha ha cười lớn, có người khóc lóc thảm thiết, thậm chí có người đập đầu vào đất, đập đến đầu rơi máu chảy… Phương Minh ngồi trên vân sàng, nhìn mà ngây người, lẩm bẩm: "Mấy tên ngốc này, nghe một bài Đạo Đức Kinh thôi, có cần phải như vậy không…" Chính xác mà nói, Hồng Quân Lão Tổ giảng không phải là Đạo Đức Kinh, chỉ là bản thô sơ của Đạo Đức Kinh, tức là đại cương của Đạo Đức Kinh, chỉ dùng đạo ngữ để thôi phát, chấn động lòng người mà thôi.

Ba ngàn hồng trần khách nghe say mê nhập đạo, Phương Minh lại nghe mà buồn ngủ rũ rượi.

Lúc đầu còn nghĩ ngủ trong Tử Tiêu Cung không thích hợp, sau đó

hai mí mắt đánh nhau, cũng chẳng quản được nhiều, ngả đầu xuống vân sàng của Hồng Quân Lão Tổ mà ngủ khò khò.

Ngủ say, tiếng ngáy vang lên, như sấm rền.

Âm thanh như vậy, so với đạo âm của Đạo Tổ quả thực không hợp chút nào.

Cuối cùng, Hồng Quân Lão Tổ cũng không nhịn được phải dừng lại, nhìn Phương Minh, nói: "Phương Minh đạo hữu, tỉnh dậy…" Ba ngàn hồng trần khách nhìn sang, chỉ thấy tên Phương Minh kia đang ngủ trên vân sàng của Hồng Quân Lão Tổ, không khỏi tâm thần lại một phen hỗn loạn.

Chuyện lạ trên đời ngày nào cũng có, nhưng gặp phải Phương Minh, hắn trực tiếp làm mới thế giới quan của họ, dường như chuyện lạ ngày nào cũng xảy ra… Trong Tử Tiêu Cung, Thánh Nhân giảng đạo, tên này nghe mà ngủ được, nói ra ngoài cũng tuyệt đối là một chuyện lạ!

Quan trọng hơn là, ngủ thì ngủ đi, lại còn ngáy, khiến Đạo Tổ phải gián đoạn giảng đạo, làm cho các thần ma trong lòng kinh ngạc và tức giận, hận không thể xông lên liều mạng với Phương Minh.

Hồng Quân Lão Tổ gọi Phương Minh một lần, Phương Minh vẫn chưa tỉnh.

Hồng Quân Lão Tổ không khỏi khóe mắt co giật, lại gọi một lần nữa: "Phương Minh đạo hữu, tỉnh…" Lần này, Phương Minh cuối cùng cũng tỉnh, mắt nhắm mắt mở, há miệng hỏi: "Sao?

Giảng xong rồi à…" Hồng Quân Lão Tổ gân xanh nổi lên trán, tức giận nói: "Phương Minh đạo hữu, bần đạo giảng đạo khó nghe đến vậy sao?

Có thể giảng đến mức đạo hữu ngủ thiếp đi?" Phương Minh nhìn

Hồng Quân Lão Tổ, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đúng là nhàm chán, giảng cái gì vậy, đọc thuộc lòng Đạo Đức Kinh à?" "Đạo Đức Kinh?

Có ý gì?" Hồng Quân Lão Tổ kinh ngạc và tức giận, nói: "Nếu đã như vậy, ngươi giảng đạo đi, ta nghe thử…" Ba ngàn hồng trần khách trợn trắng mắt.

Họ đến nghe Đạo Tổ giảng đạo, chứ không phải nghe Phương Minh giảng đạo.

Phương Minh giảng đạo, sao có thể so với Đạo Tổ được?

Phương Minh thấy Hồng Quân Lão Tổ vẻ mặt vênh váo, trong lòng có chút tức giận, cái tính ngang ngược lại trỗi dậy, khinh thường nói: "Giảng thì giảng, không phải là đọc thuộc lòng Đạo Đức Kinh thôi sao, ai mà không biết…" Nói rồi, Phương Minh thật sự thay Hồng Quân Lão Tổ giảng đạo.

"Đạo khả đạo, phi thường đạo, danh khả danh, phi thường danh…" Kiếp trước, Phương Minh đã xem Đạo Đức Kinh, tuy kiếp trước không hiểu, nhưng kiếp này, Phương Minh cả ngày ở trên Hồng Mông Sơn lắng nghe đạo âm do Đại sư phó phát ra, Đạo Đức Kinh ẩn sâu trong não hải được kích hoạt, sự minh ngộ về Đạo Đức Kinh đã vượt xa so với trước kia.

Phương Minh hiện tại có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, không thua kém Thánh Nhân.

Giảng đạo không có dị tượng như Thánh Nhân giảng đạo, không có trời giáng điềm lành, cũng không có đất vọt sen vàng, nhưng lại hơn ở chỗ mộc mạc hơn, đơn giản rõ ràng hơn, câu nào cũng trúng vào đại đạo, đạo vận thiên thành.

Ba ngàn hồng trần khách nghe cực kỳ mê mẩn, lại một lần nữa xuất hiện các loại trạng thái si mê.

Có người ngửa mặt lên trời cười lớn, có người gào khóc thảm thiết, có người trực tiếp đập đầu vào cột, đập đến đầu rơi máu chảy, kinh hoàng… Ngay cả Hồng Quân Lão Tổ, nghe cũng chấn động lòng người, cảm thấy như đang nghe đạo âm chân chính.

"Lại giống đạo âm của Hồng Mông Sơn đến vậy…" Hồng Quân Lão Tổ cũng nghe như si như túy, thậm chí không biết từ lúc nào khóe miệng đã chảy ra một dòng nước miếng.

Không biết qua bao lâu, Phương Minh ngừng giảng đạo.

Các thần ma tỉnh lại, vẻ mặt chấn kinh nhìn Phương Minh.

Tất nhiên người tỉnh lại đầu tiên là Đạo Tổ Hồng Quân, Hồng Quân Lão Tổ vội vàng lau đi nước miếng bên mép.

Phương Minh cười híp mắt nhìn Hồng Quân Lão Tổ, nói: "Đạo hữu, ta giảng thế nào?" Hồng Quân Lão Tổ gật đầu, nói trái lòng: "Tàm tạm thôi!" Ba ngàn hồng trần khách nghe mà không ngừng bĩu môi.

Đó mà gọi là tàm tạm?

Còn hay hơn ngài giảng nhiều, được không… Phương Minh bĩu môi, không để ý.

Hồng Quân Lão Tổ để tránh lúng túng, vội nói: "Lần giảng đạo này, đến đây kết thúc, ai có câu hỏi gì, cứ hỏi!" Thái Thượng Lão Tử vội hỏi: "Dám hỏi lão sư, thế nào là đạo?" Hồng Quân Lão Tổ nói: "Đạo là chí lý, đạo là cương thường của trời đất…" "Ha ha ha…" Lúc này, trong Tử Tiêu Cung vang lên một trận cười lớn.

Khốn kiếp!

Tên này lại muốn giở trò gì đây?

Hồng Quân Lão Tổ nhíu mày, vẻ mặt kinh ngạc và tức giận nhìn

Phương Minh bên cạnh, giận dữ nói: “Phương Minh đạo hữu, ngươi cười gì?

Chẳng lẽ bần đạo nói không đúng sao?” “Không đúng, đương nhiên là không đúng rồi!” Phương Minh đối mặt với ánh mắt của Hồng Quân Lão Tổ, như đang nói, mau về rửa mặt ngủ đi, đừng ở đây làm hại con em người ta.

Hồng Quân Lão Tổ tức giận, nói: “Ồ?

Nếu Phương Minh đạo hữu cho rằng bần đạo nói không đúng, vậy đạo hữu cho rằng đạo là gì?” Phương Minh nhìn Hồng Quân Lão Tổ, sau đó ánh mắt lại quét qua ba ngàn hồng trần khách, nghĩa chính ngôn từ nói: “Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu, theo ta thấy, đạo chính là một con chó!” Lời này vừa ra, trong Tử Tiêu Cung tĩnh lặng đến đáng sợ.

Chương 78

Tĩnh lặng như chết, có thể nghe thấy tiếng kim rơi!

Giây tiếp theo, trong Tử Tiêu Cung đột nhiên bùng nổ một làn sóng âm thanh chưa từng có.

"Trời ạ, ta không nghe nhầm chứ?

Phương Minh tiền bối nói đạo là một con chó?… Chẳng lẽ chúng ta theo đuổi đạo, chính là theo đuổi một con chó sao?" "Phương Minh tiền bối gan thật quá lớn, nói đạo là chó, đây là đại bất kính với Thiên Đạo, với Đại Đạo, thật khiến người ta cạn lời…" "Hừ, Phương Minh tiền bối sỉ nhục đạo như vậy, vậy tại sao còn tu đạo?

Lời này không thông, lời này không thông…" "A, dám nói đạo là chó, bần đạo sống bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên nghe thấy đạo lý đạo là chó…" Trên Hồng Mông Sơn.

Mười một vị sư phó cười lăn lộn dưới đất, eo thẳng không nổi.

Nhị sư phó chỉ vào Đại sư phó, cười lớn nói: "Lời của Minh nhi là, ngươi là chó, một con chó…" "Minh nhi học từ ai vậy?

Mắng lão đại là chó, thật cười chết ta, ha ha ha…" Tam sư phó cũng cười đến chảy nước mắt.

"Minh nhi ngầu quá, lão đại, bị mắng là một con chó, ha ha ha…" Tứ sư phó biến thành một con chim ưng, cười đến mức từ trên mây rơi xuống, đập xuống đất một cái hố sâu to tướng.

Trong ánh sáng tím, Đại sư phó mặt mày tái mét, một cước đá bay Nhị sư phó, trầm giọng nói: "Hừ, lão nhị, không phải ngươi thì là ai, đều là các ngươi dạy hư Minh nhi…" Trong Tử Tiêu Cung.

Không chỉ ba ngàn hồng trần khách nghe mà tức giận không kìm

được, ngay cả Hồng Quân Lão Tổ nghe lời của Phương Minh, cũng vẻ mặt ngơ ngác.

Sau đó, Hồng Quân Lão Tổ nổi giận, mặt mày tái mét, trầm giọng nói: "Phương Minh đạo hữu, ngươi tốt nhất nói rõ, đạo làm sao lại là chó, nếu không sỉ nhục đạo như vậy, bần đạo quyết không tha cho ngươi!" Hồng Quân Lão Tổ cả đời theo đuổi đạo, Phương Minh lại nói đạo là một con chó.

Vậy chẳng phải, Hồng Quân Lão Tổ cả đời đều đang đuổi theo một con chó sao?

Vấn đề đã thăng hoa lên tầm lý niệm và tín niệm, nên Hồng Quân Lão Tổ mới đặc biệt tức giận.

Ba ngàn hồng trần khách cũng vểnh tai lên, muốn nghe xem Phương Minh giải thích thế nào.

Phương Minh vẫn vẻ mặt vô tư, thản nhiên nhìn mọi người trong Tử Tiêu Cung, nói: "Theo đuổi đạo là để làm gì?

Không phải là để siêu thoát đạo sao?

Nhưng đạo có để cho ngươi siêu thoát không?

Không, khi ngươi yếu, đạo sẽ đàn áp ngươi, đặt ra đủ loại điều lệ; nhưng khi ngươi mạnh, ta chỉ nói là đủ mạnh, đạo sẽ thỏa hiệp với ngươi, các ngươi nói xem, đạo có giống một con chó không?" Ba ngàn hồng trần khách nghe mà da mặt co giật dữ dội.

Hồng Quân Đạo Tổ nghe mà da mặt co giật dữ dội.

Tĩnh!

Tử Tiêu Cung lại một lần nữa rơi vào tĩnh lặng như chết!

Ngay sau đó, trong Tử Tiêu Cung nháy mắt nổ tung, bùng nổ một làn sóng âm thanh chưa từng có.

“Trời ạ, lời của Phương Minh tiền bối dường như có lý, thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sô cẩu, vậy tại sao chúng ta không thể coi Thiên Đạo như sô cẩu?” “A, chỉ cần bản thân đủ mạnh, liền có thể siêu thoát Đại Đạo, ngay cả Đại Đạo cũng không thể trói buộc chúng ta, đó mới là mục tiêu cuối cùng của tu sĩ chúng ta!” “Đem đạo đạp dưới chân, bần đạo thật không ngờ, Phương Minh tiền bối lại có kiến giải như vậy, thật là đại trí tuệ giả, bần đạo tự thẹn không bằng!” Nghe những lời của ba ngàn hồng trần khách trong Tử Tiêu Cung, mặt già của Đạo Tổ nháy mắt đen như đít nồi, trầm giọng nói: “Thiên địa vạn vật, thiên lý cương thường, đều tuân theo Thiên Đạo vận hành, các ngươi nói như vậy, là đại nghịch bất đạo, còn theo đuổi đạo thế nào, tỉnh lại đi, đừng để ma chướng mê hoặc tâm trí!” Hồng Quân Lão Tổ hét lớn một tiếng, ẩn chứa vô số đạo âm, oanh kích vào đạo tâm của ba ngàn hồng trần khách.

Thần tình điên cuồng của ba ngàn hồng trần khách lập tức ngừng lại, trong lòng kinh hãi không thôi.

Vừa rồi ai nấy đều cho rằng có thể đột phá xiềng xích của Đại Đạo, thành tựu vô thượng tự ngã, tâm ma nảy sinh, suýt nữa sa vào ma đạo.

Phương Minh nhìn thấy vậy khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng.

Con đường theo đuổi đạo còn dài đằng đẵng, đặc biệt là con đường “dĩ lực chứng đạo” mà Phương Minh đang đi, càng khó khăn hơn, năm đó Bàn Cổ đại thần cũng không thành công, có thể thấy “dĩ lực chứng đạo” khó đến mức nào.

Trên con đường theo đuổi đạo gian nan này, Phương Minh cũng muốn có một vị đạo hữu chân chính, cùng nhau tiến bước, tương trợ lẫn nhau, khi cả hai mệt mỏi, đạo tâm bị tổn thương, có thể cổ vũ lẫn nhau, cùng nhau theo đuổi đạo.

Vì vậy vừa rồi mới nói ra những lời từ đáy lòng, mới đem những gì mình ngộ được trong những năm qua không chút giữ lại mà giảng ra, nhưng khi thấy ba ngàn hồng trần khách đều có biểu hiện như vậy, đạo tâm một mảnh băng giá.

Nhưng bề ngoài vẫn phong khinh vân đạm, thậm chí nụ cười trên mặt càng rạng rỡ hơn, để che giấu đạo tâm của mình.

Tuy nhiên, Phương Minh nhanh chóng khôi phục đạo tâm, những năm qua tu luyện cùng mười hai vị sư phó, đạo tâm sớm đã kiên cố như bàn thạch, vừa rồi chỉ là có chút thất vọng mà thôi.

Ba ngàn hồng trần khách trong Tử Tiêu Cung tuy đều là những tồn tại đỉnh cấp nhất trên đại lục Hồng Hoang, nhưng đạo tâm không đủ.

Theo đuổi đạo, trước tiên phải có một đạo tâm kiên định, vững như Tam Sơn Ngũ Nhạc, vững như bàn thạch, dù trời long đất lở cũng không nao núng.

Không có thực lực đủ mạnh, lại cao xa ảo tưởng muốn đạp Đại Đạo dưới chân, siêu thoát Đại Đạo, mới bị tâm ma thừa cơ xâm thực.

Nhưng thực ra cũng không trách được ba ngàn hồng trần khách, vì những gì Phương Minh giảng thật sự quá chấn động, vượt ra ngoài nhận thức của họ.

Ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ, trong đạo tâm cũng nảy sinh tâm ma.

Hồng Quân sợ hãi Đại Đạo, cho rằng đó là một ngọn núi cao không thể trèo tới, chỉ có thể quan sát từ xa, từ từ theo đuổi, chứ chưa bao giờ nghĩ đến việc đạp ngọn núi đó dưới chân.

Sợ hãi Bàn Cổ, năm đó chuyện Bàn Cổ còn chưa làm được, huống chi là một kẻ bại tướng dưới tay Bàn Cổ như hắn?

Chương 79

Vì vậy Hồng Quân Lão Tổ từ tận đáy lòng đang trốn tránh vấn đề này, sợ Phương Minh lại giở trò gì, vội nói: "Chư vị còn có câu hỏi gì, cứ hỏi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn định thần lại, hỏi: "Dám hỏi Đạo Tổ, phương pháp thành đạo có mấy loại?" Hồng Quân Lão Tổ hít sâu một hơi, trong mắt thần quang ẩn hiện, ổn định tâm thần, nói: "Đại đạo ba ngàn, con đường nào cũng có thể chứng đạo thành thánh, nhưng ta tổng kết ra ba con đường.

Thứ nhất, dĩ lực chứng đạo; thứ hai, trảm tam thi thành thánh; thứ ba, công đức thành thánh." Phương Minh nhướng mày, tâm tư lại hoạt động, cười hỏi: "Đạo hữu, ba loại phương pháp chứng đạo đó, có phân chia mạnh yếu không?" Hồng Quân Lão Tổ liếc nhìn Phương Minh, biết ý hắn, Phương Minh vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn mọi người đi theo con đường "dĩ lực chứng đạo", tìm kiếm đạo hữu trên con đường theo đuổi đạo.

Lại bị chọc trúng chỗ đau, Hồng Quân Lão Tổ không khỏi da mặt co giật, chậm rãi nói: "Trong ba phương pháp chứng đạo, đương nhiên là phương pháp thứ nhất, 'dĩ lực chứng đạo', sau khi thành thánh pháp lực mạnh mẽ nhất, 'trảm tam thi thành thánh' pháp lực thứ hai, yếu nhất hẳn là 'công đức thành thánh'!" Dừng một chút, Hồng Quân Lão Tổ lại vội vàng bổ sung: "Nhưng trong ba loại, 'dĩ lực chứng đạo' cũng là khó nhất." Tuyệt vời!

Mắc câu rồi!

Phương Minh ha ha cười lớn nói: "Con đường của ta chính là loại pháp môn đó, chỉ cần có đủ pháp lực, liền có thể dĩ lực chứng đạo, ngay cả đạo cũng không thể trói buộc ta!" Nội tâm của ba ngàn hồng

trần khách lại xao động.

Hồng Quân Lão Tổ hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Bàn Cổ đại thần đi theo con đường 'dĩ lực chứng đạo', nhưng cuối cùng Bàn Cổ đại thần cũng thất bại, ngươi cho rằng mình mạnh hơn Bàn Cổ đại thần sao?" Lời này của Hồng Quân Lão Tổ vừa ra, đạo tâm vốn đang xao động của ba ngàn hồng trần khách lập tức như bị dội một gáo nước lạnh, hoàn toàn bình tĩnh lại.

Bàn Cổ đại thần là ai?

Đó là người đứng đầu ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, một mình đánh bại ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, là tồn tại siêu cấp có thể khai thiên tích địa.

Ngay cả sinh linh trên toàn bộ đại lục Hồng Hoang, cũng gần như đều do Bàn Cổ đại thần diễn hóa.

Họ tôn xưng Bàn Cổ đại thần là "Phụ Thần".

Phụ Thần tọa như một ngọn núi lớn, sao lại không phải là một tấm bia đè nặng lên đạo tâm của họ, từ tận đáy lòng họ cảm thấy, dù có cố gắng thế nào, cũng không thể vượt qua Bàn Cổ đại thần.

Chỉ trong nháy mắt, ba ngàn hồng trần khách liền dập tắt ý định "dĩ lực chứng đạo".

Theo họ thấy, ngay cả chuyện Phụ Thần Bàn Cổ cũng không làm được, họ cũng không thể làm được.

Phương Minh thấy vậy khẽ nhíu mày, cũng từ bỏ ý định khuyên người khác đi theo con đường "dĩ lực chứng đạo", đạo tâm khôi phục thông suốt.

Hắn đại khái hiểu ra con đường cầu đạo có lẽ là cô độc, không dám khám phá, cũng chỉ có thể dũng cảm tiến về phía trước.

Hồng Quân Lão Tổ nhìn Phương Minh một cái, nói: "Phương Minh đạo hữu, bần đạo khuyên ngươi cũng đừng cố chấp nữa, nếu không phải ngươi cứ nhất quyết đi theo con đường 'dĩ lực chứng đạo', sợ rằng đã thành thánh trước bần đạo rồi!" Lời này của Hồng Quân Lão Tổ vừa ra, ba ngàn hồng trần khách có mặt lại một phen kinh ngạc, đối với lai lịch của Phương Minh càng thêm chấn động.

Hồng Quân Lão Tổ nói nếu không phải Phương Minh đi theo con đường "dĩ lực chứng đạo", sợ rằng có thể thành thánh trước một bước.

Điều này nói lên cái gì?

Nói lên tu vi hiện tại của Phương Minh đã rất gần Thánh Nhân!

Nụ cười trên mặt Phương Minh dần dần mở rộng, nụ cười ngây thơ trong sáng, nhìn Hồng Quân Lão Tổ, cười nói: "Ta cũng khuyên đạo hữu đừng có tầm mắt quá hẹp hòi, đạo hữu dựa vào Thiên Đạo, thì vĩnh viễn không thể siêu thoát khỏi Thiên Đạo, con đường ta đi tuy khó khăn, nhưng tiền đồ lại vô hạn, thành tựu tương lai, cũng tất nhiên sẽ ở trên đạo hữu!" Ba ngàn hồng trần khách nghe mà da mặt lại co giật, có chút bội phục lá gan của Phương Minh.

Trong số các thần ma có mặt, không một ai dám nói sau này thành tựu sẽ vượt qua Hồng Quân Lão Tổ, nhưng Phương Minh lại nói, còn nói ngay trước mặt Hồng Quân Lão Tổ.

Hồng Quân Lão Tổ cố nén xúc động muốn một tát tát chết Phương Minh, nói: "Đạo bất đồng, bất tương vi mưu!" "A phi, ta lười phí lời với ngươi!" Phương Minh bĩu môi, nằm xuống vân sàng tiếp tục ngủ, lát sau, trong Tử Tiêu Cung lại vang lên tiếng ngáy.

Hồng Quân Lão Tổ khóe mắt giật giật, nhìn về phía ba ngàn hồng trần khách, nói: "Còn ai có câu hỏi gì không?" Thông Thiên Giáo Chủ do dự, hỏi: "Lão sư, người nào có thể thành thánh?" Lời này của

Thông Thiên Giáo Chủ vừa ra, các thần ma có mặt đều không khỏi nín thở, vểnh tai lắng nghe.

Không thành thánh, cuối cùng cũng chỉ là con kiến!

Lời này của Thông Thiên Giáo Chủ, cũng đã hỏi ra tiếng lòng của tất cả các thần ma có mặt.

Hồng Quân Lão Tổ ánh mắt quét qua mọi người: "Cửu là cực số, dưới Thiên Đạo, nên có chín vị Thánh Nhân." Ba ngàn hồng trần khách ánh mắt nóng rực nhìn Hồng Quân Lão Tổ, như những đứa trẻ đang chờ được cho ăn.

Hồng Quân Lão Tổ nhìn về phía Tam Thanh, nói: "Tam Thanh do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành, là người có đại công đức, đại tạo hóa, có thể thành thánh!" Tam Thanh mừng rỡ, vội bái tạ: "Đa tạ lão sư!" Dừng một chút, Hồng Quân Lão Tổ tay lật một cái, hiện ra Thái Cực Đồ, đưa cho Lão Tử, nói: "Thái Thượng, ngươi là người đứng đầu Tam Thanh, nên có chí bảo bên mình, Thái Cực Đồ này ban cho ngươi phòng thân, ngươi có bằng lòng bái bần đạo làm thầy không?" Trên vân sàng, tai Phương Minh động đậy, trong lòng hiểu rõ ý của Hồng Quân Lão Tổ.

Hồng Quân Lão Tổ từng bị Bàn Cổ đại thần đánh bại, hủy diệt thân thể Hỗn Độn Ma Thần, nguyên thần không thể không dựa vào một con giun đất khổng lồ, nên Bàn Cổ đại thần đã trở thành tâm ma của Hồng Quân Lão Tổ.

Tam Thanh do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành, nên thu Tam Thanh làm đồ đệ, là biện pháp tốt nhất để Hồng Quân Lão Tổ phá trừ tâm ma.

Phương Minh vểnh tai lắng nghe, xem Tam Thanh có bái Hồng Quân làm thầy không.

Một khi bái xuống, cũng có nghĩa là Tam Thanh đã bẻ gãy cốt khí của Bàn Cổ đại thần, không còn khả năng vượt qua Hồng Quân Lão Tổ nữa.

Thái Thượng nhận lấy Thái Cực Đồ, lập tức mừng rỡ, nói: "Đa tạ lão sư ban bảo vật, bần đạo bằng lòng bái Đạo Tổ làm thầy!" Nói rồi, cung kính hành lễ bái sư với Hồng Quân Lão Tổ.

Phương Minh khẽ lắc đầu, thầm nghĩ: "Tam Thanh trúng kế của Hồng Quân, vô phương cứu chữa…" Hồng Quân Lão Tổ mừng rỡ, tay lật một cái, hiện ra Bàn Cổ Phiên, đưa cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói: "Nguyên Thủy, đây là Bàn Cổ Phiên, nay ban cho ngươi, ngươi có bằng lòng bái bần đạo làm thầy không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn vui mừng nhận lấy Bàn Cổ Phiên, cúi đầu bái lạy: "Đa tạ lão sư ban bảo vật!" Hồng Quân Lão Tổ gật đầu, lại nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ, tay lật một cái, hiện ra Tru Tiên Trận Đồ và Tru Tiên Tứ Kiếm, nói: "Thông Thiên, đây là Tru Tiên Trận Đồ và Tru Tiên Tứ Kiếm, có thể bố trí Tru Tiên Đại Trận, phi tứ thánh bất khả phá, nay ban cho ngươi, ngươi có bằng lòng bái bần đạo làm thầy không?" Mọi người nghe mà trong lòng run lên, vẻ mặt ngưỡng mộ, ghen tị, căm hận nhìn Thông Thiên Giáo Chủ.

Tru Tiên Đại Trận, không phải bốn vị Thánh Nhân thì không thể phá!

Vậy chẳng phải, Thông Thiên Giáo Chủ đã trở thành tồn tại mạnh nhất trong các Thánh Nhân sao?

Thông Thiên Giáo Chủ mừng rỡ, nhận lấy Tru Tiên Trận Đồ và Tru Tiên Tứ Kiếm, ha ha cười lớn bái lạy: "Đa tạ lão sư!" Từ đó, tâm ma của Hồng Quân Lão Tổ hoàn toàn tiêu tan, khí tức lại một lần nữa tăng vọt, huyền diệu khó lường, càng gần hơn với Thiên Đạo.

Hồng Quân Lão Tổ tâm tình rất tốt, nhìn về phía Nữ Oa, nói: "Nữ

Oa, sau này có đại công đức, đại tạo hóa, cũng có thể thành thánh, có thể làm đệ tử ký danh của bần đạo, ngươi có bằng lòng không?" Nữ Oa mừng rỡ, bái tạ: "Đa tạ lão sư!" Hồng Quân Lão Tổ tay vung một cái, Hồng Tú Cầu và Sơn Hà Xã Tắc Đồ xuất hiện trước mặt Nữ Oa, nói: "Hồng Tú Cầu và Sơn Hà Xã Tắc Đồ đều là cực phẩm tiên thiên linh bảo, ban cho ngươi phòng thân đi!" Nữ Oa nhận được bảo vật, vui mừng hớn hở, lại cúi đầu bái lạy: "Đa tạ lão sư ban bảo vật!" Trên vân sàng, tai Phương Minh lại động đậy, thầm nghĩ: "Tên Hồng Quân này đang ám chỉ Nhị sư phụ, được lắm, tiểu gia ta nhất định sẽ cưa đổ đồ đệ Nữ Oa của ngươi, cho ngươi tức chết…" Bên kia, Hồng Quân Lão Tổ nói xong, liền nhắm mắt lại.

Điều này làm Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lo sốt vó, đều là người ngồi trên sáu bồ đoàn hàng đầu, Hồng Quân Lão Tổ đã điểm danh Tam Thanh và Nữ Oa, chỉ còn lại họ, sao có thể không sốt ruột?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong cơn sốt ruột, cúi đầu bái lạy, khóc lóc nói: "Đạo Tổ, xin thương xót chúng con, Tây phương chúng con cằn cỗi, hai chúng con chỉ muốn giáo hóa ức vạn sinh linh Tây phương, cầu Đạo Tổ cho ức vạn sinh linh Tây phương một con đường sống…" Hai kẻ vô sỉ của Tây phương, dùng một chiêu này lừa được Hồng Vân, bây giờ lại lừa Đạo Tổ!

Chương 80

Đạo Tổ sẽ không cho thánh vị chứ?

Trong lúc ba ngàn hồng trần khách lo lắng, Hồng Quân Lão Tổ nhàn nhạt mở miệng: "Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hai ngươi sau này sẽ sáng lập bàng môn, đi con đường khác, cũng là người có đại trí tuệ, đại công đức, sau này cũng có thể thành thánh, làm đệ tử ký danh của bần đạo, thế nào?" Trên vân sàng, Phương Minh bĩu môi, thầm nghĩ: "Tên Hồng Quân này thật giả tạo, rõ ràng là vì nhân quả đánh nát Tây phương trong trận chiến Chính-Ma, lại làm như ban ơn cho người ta!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mừng rỡ, vội bái tạ: "Đa tạ Đạo Tổ!" Nhưng Hồng Quân Lão Tổ nói xong, lại không có động tĩnh gì thêm.

Sáu người trên bồ đoàn, Tam Thanh, Nữ Oa đều được ban chí bảo, tại sao đến lượt họ, lại không thấy đâu nữa?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề âm thầm liếc nhau, gật đầu.

Tiếp Dẫn phủ phục xuống đất, gào khóc: "Đạo Tổ, Tây phương chúng con cằn cỗi, hai chúng con không có linh bảo gì, xin Đạo Tổ ban cho một hai món linh bảo phòng thân, hai chúng con nhất định cảm kích vô cùng!" Chuẩn Đề đạo nhân cũng vội nói: "Đạo Tổ, cầu xin Đạo Tổ ban cho một hai món linh bảo, chúng con cũng có thể bảo vệ ức vạn sinh linh Tây phương!" Thôi đi!

Hai gã này dùng đi dùng lại, đều một chiêu!

Nhưng chiêu "Động Khốc Thần Thông" này thật lợi hại, đã làm động lòng Hồng Quân Lão Tổ.

Quả nhiên, giây tiếp theo Hồng Quân Lão Tổ tay áo vung một cái, hai món linh bảo lần lượt xuất hiện trước mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nói: "Hàng Ma Xử, Tử Kim Bát, Gia Trì Thần Xử và Hỗn Nguyên

Kim Chuyên lần lượt ban cho hai ngươi!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhận được bảo vật, lập tức mừng rỡ, lại vội vàng bái tạ: "Đa tạ Đạo Tổ ban bảo vật!" Ba ngàn hồng trần khách thấy vậy, liền muốn học theo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cầu xin Hồng Quân Lão Tổ.

Hồng Quân Lão Tổ khẽ nhíu mày, vung tay bắn ra sáu luồng tử khí, sáu luồng tử khí lần lượt nhập vào cơ thể Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nói: "Đây là Hồng Mông Tử Khí, là cơ sở của Đại Đạo, có đạo cơ này, mới có thể thành thánh!" Ba ngàn hồng trần khách nghe mà lại một phen mắt nóng, sớm đã ném chuyện bảo vật lên chín tầng mây. 50.

Một đám thần ma đồng loạt bái lạy: "Cầu Đạo Tổ ban Hồng Mông Tử Khí!" 51.

Tộc nhân Đẳng Xà cũng đại nộ, ngẩng trời gầm lên giận dữ với Nhiên Đăng đạo nhân, đồng loạt chặn ở cửa động, không cho Nhiên Đăng đạo nhân tiến lên.

Hồng Quân Lão Tổ vung tay lại bắn ra một luồng Hồng Mông Tử Khí, luồng Hồng Mông Tử Khí đó lượn một vòng trên không trung, rồi nhập vào cơ thể Hồng Vân Lão Tổ.

Hồng Vân Lão Tổ nhận được Hồng Mông Tử Khí, lập tức mừng rỡ, vội bái tạ: "Đa tạ Đạo Tổ!" Ba ngàn hồng trần khách nhìn mà lại một phen ngưỡng mộ, ghen tị, căm hận.

Đặc biệt là Côn Bằng đạo nhân, ánh mắt nhìn Hồng Vân tràn đầy hận ý.

Hắn vốn đã hận Hồng Vân Lão Tổ nhường chỗ, khiến hắn cũng phải nhường chỗ, bỏ lỡ thánh vị, nay Hồng Vân lại được Hồng Mông Tử Khí, càng thêm mắt nóng, hạt giống thù hận trong lòng từ từ nảy mầm, ngày càng lớn.

Phương Minh nhìn Hồng Vân một cái, trong lòng nghĩ: "Tên ngốc này sợ là sắp toi rồi…" Hồng Quân Lão Tổ nhàn nhạt mở miệng: "Hồng Mông Tử Khí, bần đạo cũng chỉ có một luồng đó thôi." Ba ngàn hồng trần khách trong lòng tiếc nuối không thôi.

Dừng một chút, Hồng Quân Lão Tổ lại nói: "Từ sau Long Hán Đại Kiếp, lục giới không có người cai quản…" Hồng Quân Lão Tổ nói được nửa lời, Đông Hoàng Thái Nhất liền không nhịn được tiến lên lớn tiếng nói: "Đạo Tổ, Đế Tuấn và Thái Nhất hai người chúng con bằng lòng thay Đạo Tổ cai quản Hồng Hoang!" Hồng Quân Lão Tổ khẽ nhíu mày, không đáp lại Đông Hoàng Thái Nhất, nhìn về phía một tu sĩ mặt chữ quốc, mặc tử bào, nói: "Đông Hoa, ngươi vốn do tiên thiên dương khí hóa thành, nên làm đầu của nam tiên, ban cho ngươi Long Đầu Quải Trượng, từ hôm nay đổi tên thành Đông Vương Công, thay bần đạo thống quản nam tiên thiên hạ!" Chỉ trong nháy mắt, mặt già của Đông Hoàng Thái Nhất liền đen như đít nồi, im lặng lui về, nhưng trong mắt lại tinh quang lấp lánh, thỉnh thoảng liếc về phía Đông Vương Công, tràn đầy hận ý.

Đông Vương Công mừng rỡ, nhận lấy Long Đầu Quải Trượng, ha ha cười lớn: "Đa tạ Đạo Tổ, Đạo Tổ yên tâm, bần đạo nhất định sẽ thay Đạo Tổ cai quản tốt Hồng Hoang!" Phương Minh bĩu môi, lẩm bẩm: "Khoe khoang chết nhanh, tên Đông Vương Công này thật nên học hỏi ta, làm người phải khiêm tốn, xem ta khiêm tốn biết bao…" Hồng Quân Lão Tổ gật đầu, quay đầu nhìn một nữ tử thân hình đầy đặn, dung mạo đoan trang, nói: "Dao Trì, tên của ngươi trùng với đồng tử dưới trướng của bần đạo, cũng có duyên với bần đạo, vốn do tiên thiên âm khí hóa thành, nên làm đầu của nữ tiên, ban cho ngươi Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ, từ hôm nay đổi tên thành Tây Vương Mẫu, thay bần đạo quản lý nữ tiên Hồng Hoang!" Tây Vương Mẫu mừng rỡ, bái tạ: "Đa tạ Đạo Tổ ban bảo vật!" Phương Minh

ngẩng đầu nhìn Tây Vương Mẫu một cái, trong lòng thầm nghĩ: "Ngực muội tử này to thật, tìm cơ hội sờ một cái, nhất định sướng…" Hồng Quân Lão Tổ gật đầu, nói: "Lần giảng đạo này, đến đây kết thúc, đợi ba vạn năm sau, các ngươi lại đến Tử Tiêu Cung nghe đạo!" Nói rồi, Hồng Quân Lão Tổ thân hình lóe lên, biến mất không dấu vết.

Phương Minh cũng xuống đất, gọi Kim Kỳ Lân, hai mắt đảo lia lịa, đánh giá ba ngàn hồng trần khách, không biết lại đang có ý đồ gì.

"Cung tống Đạo Tổ!" Ba ngàn hồng trần khách hành lễ, sau đó liền định ra khỏi Tử Tiêu Cung, trở về thế giới Hồng Hoang.

Lúc này, Đông Vương Công lớn tiếng nói: "Chư vị đạo hữu, bần đạo định ở Đông Hải thành lập Tử Phủ, đạo hữu nào có hứng thú có thể đến Tử Phủ, cùng bần đạo cai quản Hồng Hoang!" Tây Vương Mẫu nghe mà khẽ nhíu mày, nhưng cũng không nói gì, xoay người rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Đạo Tổ chỉ bảo Đông Vương Công cai quản nam tiên, Đông Vương Công lại phô trương nói cai quản Hồng Hoang, chẳng phải là cả nam tiên và nữ tiên đều muốn quản sao?

Ba ngàn hồng trần khách trong Tử Tiêu Cung, đều là những đại lão đỉnh cấp trên đại lục Hồng Hoang, sao có thể chịu sự quản chế của người khác?

Sao có thể phục tùng Đông Vương Công?

Hầu như đại bộ phận thần ma đều không để ý đến Đông Vương Công, xoay người đi ra ngoài.

Nhưng cũng có một số ít thần ma tiến lên, bám víu Đông Vương Công, để có được quyền lực.

Phương Minh khẽ lắc đầu, thúc Kim Kỳ Lân đi ra ngoài.

Lúc này, Đông Vương Công nhìn thấy Phương Minh, lóe người

chặn trước mặt hắn, cười híp mắt chắp tay nói: "Phương Minh đạo hữu, có chịu giúp bần đạo cai quản thế giới Hồng Hoang không?" Ấy da!

Tên này hoàn toàn bay rồi, dám bảo Phương Minh giúp hắn cai quản Hồng Hoang?

Phương Minh là nhân vật cùng thời với Đạo Tổ, người khác thấy Phương Minh, đều phải gọi một tiếng tiền bối, tên này lại gọi là đạo hữu, thuần túy là tìm chết!

Đế Tuấn và Thái Nhất hai người vốn định rời đi, nghe thấy lời này, liền dừng lại.

Hai người liếc nhau, chuẩn bị xem kịch hay.

Đông Vương Công lại có suy nghĩ của riêng mình, nghĩ rằng nếu có thể lôi kéo Phương Minh vào hội, vậy thì cái chức đầu của nam tiên này sẽ ngồi vững, thậm chí sẽ trở thành đầu của cả nam và nữ tiên, cũng không chừng.

Đông Vương Công thấy Phương Minh không nói gì, chỉ cười với mình, không khỏi sốt ruột, nói: "Phương Minh đạo hữu yên tâm, bần đạo tuyệt đối sẽ không bạc đãi đạo hữu!" "Sẽ không bạc đãi ta?" Phương Minh cũng không ngờ Đông Vương Công lại ngu đến mức này, đã gọi mình là đạo hữu rồi mà còn muốn mình giúp hắn quản lý thế giới Hồng Hoang, không khỏi bật cười.

Đương nhiên là cười vì tức giận!

Nhưng Phương Minh sớm đã đạt tới cảnh giới Ảnh Đế, cho dù đang cười lạnh, người khác cũng không thể nhìn ra một tia tức giận nào.

Đông Vương Công thấy Phương Minh cười, tưởng hắn có hứng thú, lập tức vui mừng khôn xiết, vội nói: "Đúng vậy, chỉ cần đạo hữu

giúp bần đạo quản lý Hồng Hoang, đạo hữu sẽ chỉ ở dưới một mình bần đạo, nhưng lại trên vạn người!" Phụt...

Đồ ngu!

Chương 81

Đế Tuấn và Thái Nhất gần như phì cười, vẻ mặt hả hê nhìn Đông Vương Công.

Phương Minh càng tức đến choáng váng đầu óc, nhưng nụ cười trên mặt lại càng rạng rỡ, khiến người ta cảm thấy như tắm gió xuân, vẻ mặt vô hại nói: "Dưới một người, trên vạn người?

Nghe có vẻ oai phong đấy, nhưng... không biết ngươi có đức hạnh và tài năng gì mà dám ở trên ta?" "Ách..." Lúc này, Đông Vương Công cũng nghe ra Phương Minh dường như có chút tức giận, không khỏi vội vàng nói: "Hay là thế này, chỉ cần đạo hữu chịu giúp bần đạo, bần đạo nguyện cùng đạo hữu bình chia thiên hạ..." "Cút mẹ nhà ngươi đi!" Giây trước, Phương Minh còn đang cười, giây sau, gương mặt hắn lập tức âm trầm đến cực điểm, lật mặt nhanh hơn lật sách, vung tay áo tát một cái.

Đông Vương Công chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh như núi lở biển gầm ập tới, cả người không tự chủ được mà bay ngược ra ngoài như một quả bóng da, vừa lăn vừa lộn.

Bên ngoài Tử Tiêu Cung vang lên một tiếng hét thảm thiết của Đông Vương Công.

Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn mà sướng rơn, ngó ra ngoài thì thấy Đông Vương Công phun ra một vệt máu dài, vội vàng hóa thành một luồng sáng chật vật bỏ chạy.

"Thứ ngu xuẩn!" Phương Minh bĩu môi, thúc giục Kim Kỳ Lân đi ra ngoài.

Ba ngàn khách trần thế không ai dám chọc vào Phương Minh lúc này, đều né ra xa.

Phương Minh đến cửa Tử Tiêu Cung, chỉ thấy Hạo Thiên toàn thân đầy vết thương, suy yếu đến cực điểm, rõ ràng là bị đánh không nhẹ, ba ngàn năm rồi mà vẫn chưa hồi phục thương thế.

Hạo Thiên cũng nhìn thấy Phương Minh, sợ đến mức vội vàng cúi đầu, không dám nhìn hắn.

Phương Minh hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn Tử Tiêu Cung một cái, lẩm bẩm: "Đến Tử Tiêu Cung một chuyến, ngoài Tinh Thần Châu ra thì cũng chẳng vớ được bảo bối gì ra hồn, có hơi lỗ rồi..." Đột nhiên, ánh mắt Phương Minh dừng lại trên hai cánh cửa lớn của Tử Tiêu Cung, sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc đến ngây người của mọi người, hắn trực tiếp tháo hai cánh cửa xuống.

Trong hậu điện Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân lão tổ đột nhiên mở mắt, giận tím mặt: "Tên tiểu tử thối này, lại dám phá cửa của bần đạo.

Ai, thôi vậy, thôi vậy, tất cả đều là vật ngoài thân, vật ngoài thân..." Một bên khác, Hạo Thiên phụ trách canh giữ Tử Tiêu Cung lại cuống lên, hoàn hồn, vội nói: "Phương Minh đạo hữu, ngài..." Phương Minh khẽ rung tay, biến hai tấm cửa Tử Tiêu Cung thành một cây cung dài và một mũi tên, trừng mắt nhìn Hạo Thiên, khinh thường nói: "Sao thế?

Chê bị đòn chưa đủ à?" Gò má Hạo Thiên co giật không ngừng, cúi đầu không dám nói gì.

"Ha ha, đấu với ta, trước tiên xem lông sữa của ngươi mọc đủ chưa đã nhé!" Phương Minh thu lại Tử Tiêu Cung và Tử Tiêu Tiễn, cười ha hả một tiếng, thúc giục Kim Kỳ Lân đi về phía trước.

Chỉ để lại Hạo Thiên đứng tại chỗ tức đến run cả người.

Đối với loại nhân vật như Hạo Thiên, Phương Minh căn bản

không thèm để vào mắt, cưỡi Kim Kỳ Lân đi về phía trước.

Đi chưa được bao lâu, phía trước truyền đến những dao động thần thông đáng sợ, rõ ràng có người đang giao chiến.

Phương Minh lập tức có hứng thú, thúc giục Kim Kỳ Lân tiến lên, nhìn kỹ lại, chỉ thấy hai người đang đánh nhau là Chuẩn Đề đạo nhân và Côn Bằng đạo nhân.

Côn Bằng đạo nhân lắc mình một cái, hóa thành một con Côn Bằng khổng lồ vô cùng.

Côn Bằng dang rộng đôi cánh, che kín cả bầu trời, khuấy lên từng trận cuồng phong, làm cho dòng khí hỗn độn cuộn trào dữ dội, đôi móng vuốt khổng lồ vô cùng, lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, vồ về phía Chuẩn Đề đạo nhân.

Chuẩn Đề đạo nhân hừ lạnh một tiếng, cầm Thất Bảo Diệu Thụ quét về phía Côn Bằng đạo nhân.

Bảy báu vật của nhà Phật tỏa sáng rực rỡ, "xoẹt" một tiếng đánh trúng móng vuốt sắc bén của Côn Bằng đạo nhân.

Côn Bằng đạo nhân hét thảm một tiếng, kinh hãi hô: "Chuẩn Đề, ngươi giỏi lắm, bần đạo nhận thua!" Nói xong, đôi cánh dang rộng, hóa thành một luồng sáng biến mất không tăm tích.

Chuẩn Đề đạo nhân thu lại Thất Bảo Diệu Thụ, trong tay có thêm mấy miếng vảy lớn bằng cái chậu rửa mặt, vui vẻ nói: "Đại ca, vảy của Côn Bằng đạo nhân không tệ, có thể luyện chế được mấy món bảo vật..." Gương mặt khổ qua của Tiếp Dẫn đạo nhân hiếm khi lộ ra một tia cười, hưng phấn gật đầu.

Chúng thần ma quan chiến ở bên cạnh nhìn mà cạn lời, thầm nghĩ: "Phương Tây chẳng lẽ nghèo đến mức này rồi sao..." Các thần ma lần lượt rời đi.

Phương Minh cũng nhìn mà cạn lời, thúc giục Kim Kỳ Lân, đi về phía thế giới Hồng Hoang.

Khi đến trước bức tường thế giới của Hồng Hoang, nhìn về phía thế giới Hồng Hoang, thứ nổi bật nhất chính là nóc nhà của thế giới Hồng Hoang, cột chống trời Bất Chu Sơn.

Thế giới Hồng Hoang thực sự quá lớn, lớn đến vô biên vô tế, vì vậy việc đi lại trở thành một vấn đề phiền toái, cho nên thường ngày chúng thần đều lười ra ngoài, ở lại trong động phủ tu luyện.

Lần này khó khăn lắm mới nhân dịp đến Tử Tiêu Cung nghe giảng đạo, trên đường trở về thế giới Hồng Hoang, tự nhiên phải đến Bất Chu Sơn đi một vòng, chiêm ngưỡng phong thái của Phụ Thần.

Huống chi, Bất Chu Sơn là cột chống trời của thế giới Hồng Hoang, tất nhiên có không ít linh căn linh bảo.

Vì vậy, ba ngàn khách trần thế nghe giảng đạo ở Tử Tiêu Cung gần như đều đổ xô về phía Bất Chu Sơn.

Tính tình Phương Minh năng động, luôn thích chen vào những nơi đông người, cũng thúc giục Kim Kỳ Lân đi về phía Bất Chu Sơn.

Khi đến chân núi Bất Chu Sơn, đã có thần ma bắt đầu leo lên Bất Chu Sơn.

Lúc này, từ khi khai thiên đã qua một thời gian dài, ý chí của Bàn Cổ trên Bất Chu Sơn đã suy yếu đi một chút, uy áp đối với chúng thần ma cũng giảm đi rất nhiều.

Nhưng dù vậy, những thần ma đó cũng leo rất vất vả.

Do uy áp từ ý chí của Bàn Cổ, Phương Minh để Kim Kỳ Lân đợi ở chân núi, còn mình thì tự mình leo lên Bất Chu Sơn.

Chương 82

Lần này Phương Minh leo Bất Chu Sơn mục đích chính là đào bảo vật.

Trên đường đi, Phương Minh vẫn thực hiện chính sách tam quang trước sau như một, đất cạo ba lớp, nhạn bay qua cũng không chừa lại cọng lông nào.

Các thần ma khác nhìn mà phải liếc mắt.

Phải biết rằng, gia sản của Phương Minh hiện tại, thân mang mấy ngàn linh căn, nhìn khắp thế giới Hồng Hoang cũng là người giàu nhất, không biết tại sao Phương Minh ngay cả một ít cỏ dại, thậm chí cả đá cũng không tha.

Nhưng, Phương Minh cũng không quan tâm đến ánh mắt của người khác.

Hắn biết rằng, những thứ cỏ dại, đá tảng không tên tuổi này, sau này đều là những vật phẩm quý hiếm.

"...Hửm?" Đúng lúc này, Phương Minh đột nhiên cảm giác phía trước lại có dao động thần thông truyền đến, không khỏi vui mừng, tăng nhanh bước chân, đi về phía trước.

Trên Bất Chu Sơn, có dao động thần thông, điều đó nói lên điều gì?

Rất có khả năng có người đang tranh đoạt bảo vật...

Phương Minh đoán quả nhiên không sai, đúng là có người đang tranh đoạt linh bảo.

Chỉ là cảnh tượng tranh đoạt linh bảo có chút hoành tráng, một đạo nhân mặt dài như quan tài, mặc đạo bào, người gầy cao đang

chiến đấu với một đám rắn lớn có cánh.

Đạo nhân mặt quan tài đó tay cầm một cây thước tỏa ánh sáng vàng kim, trái đập phải đánh, đánh cho từng con rắn lớn da rách thịt nát, trông vô cùng uy phong lẫm liệt, đại sát tứ phương.

"Kia... là Lượng Thiên Xích?

Chẳng lẽ đạo nhân kia là Nhiên Đăng đạo nhân?" Phương Minh nhìn mà tấm tắc khen ngợi, ánh mắt lấp lánh, đoán ra thân phận của đạo nhân kia.

Lượng Thiên Xích, giống như Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, đều do ba phần công đức khai thiên hóa thành, dùng để đo lường trời đất.

Tuy là Hậu thiên Công đức Chí bảo, nhưng uy lực của nó không hề thua kém Tiên thiên Chí bảo, hơn nữa giết người không dính nhân quả, là một món bảo bối tốt để giết người cướp của.

Đối với Nhiên Đăng đạo nhân, Phương Minh không có thiện cảm.

Kiếp trước Phương Minh cũng là một fan cuồng truyện, biết rằng Nhiên Đăng đạo nhân cũng là một trong ba ngàn khách trần thế ở Tử Tiêu Cung, nhưng lại vô sỉ tự hạ thân phận, mặt dày mày dạn bái nhập môn hạ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Khi Phật giáo phương Tây đại thịnh, hắn lại bái nhập Tây phương giáo, làm Vạn Phật Chi Tổ.

Cái tính cách gió chiều nào theo chiều ấy của hắn, khiến Phương Minh vô cùng khinh bỉ.

Thực ra, nói trắng ra là Phương Minh đã để mắt đến Lượng Thiên Xích, muốn cướp, chỉ là đang tìm lý do thôi!

Còn đám rắn bay có cánh đang đại chiến với Nhiên Đăng đạo nhân,

Phương Minh cũng nhận ra, đó là dị thú Hồng Hoang - tộc Đẳng Xà.

Đột nhiên, có một con Đẳng Xà khổng lồ vô cùng có cánh màu lục bay ra, lao về phía Nhiên Đăng đạo nhân.

Nhiên Đăng đạo nhân chặn được con rắn lớn đó, bắt đầu đại chiến.

Đẳng Xà tuy là dị chủng, nhưng Nhiên Đăng đạo nhân là một trong ba ngàn khách trần thế ở Tử Tiêu Cung, là lứa cường giả đỉnh cấp đầu tiên của đại lục Hồng Hoang, lại có dị bảo Lượng Thiên Xích trong tay.

Con Đẳng Xà khổng lồ kia tuy lúc đầu thế công cực kỳ mãnh liệt, nhưng khi Nhiên Đăng hoàn hồn, con Đẳng Xà lớn đó liền không phải là đối thủ.

Cuối cùng, Nhiên Đăng đạo nhân cao tay hơn một bậc, một thước đập xuống, đánh ngã con Đẳng Xà khổng lồ kia.

"Lão tổ..." Chúng Đẳng Xà kinh hô, vây quanh lão tổ Đẳng Xà, không cho Nhiên Đăng đạo nhân tiến lên.

"Hửm?

Tộc Đẳng Xà dường như đang bảo vệ thứ gì đó?" Phương Minh hai mắt sáng lên, càng lúc càng cảm thấy thú vị.

Bên kia, Nhiên Đăng đạo nhân đánh ngã lão tổ Đẳng Xà, không khỏi trong lòng vô cùng sung sướng, cười ha hả nói: "Lão tổ Đẳng Xà, thức thời thì giao ra Ba Tiêu Linh Căn, nếu không đừng trách bần đạo không khách khí, diệt cả tộc các ngươi!" Lão tổ Đẳng Xà run rẩy ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc và tức giận nhìn Nhiên Đăng đạo nhân, kinh nộ nói: "Nhiên Đăng, uổng công bần đạo coi ngươi là đạo hữu, mời ngươi vào lãnh địa tộc Đẳng Xà của ta, ngươi lại thấy bảo vật nảy sinh lòng tham, giết hại tộc nhân của ta, muốn cướp linh bảo

mà tộc ta đời đời bảo vệ, hành vi vô sỉ như vậy, không sợ trời phạt sao?" Mẹ kiếp!

Nhiên Đăng đạo nhân quả nhiên đủ vô sỉ!

Lòng dạ đen tối đến cùng cực!

Người ta mời đến làm khách, lại giết người cướp của, đúng là không phải thứ gì tốt đẹp!

Phương Minh đại khái cũng hiểu ra, trong lòng càng thêm khinh bỉ Nhiên Đăng đạo nhân, đương nhiên cũng càng thêm cấp bách muốn cướp Lượng Thiên Xích.

Nhiên Đăng đạo nhân lơ lửng giữa không trung, áo bào phần phật, tay cầm Lượng Thiên Xích vàng óng, đắc ý cười lớn: "Linh bảo trong thiên hạ, người có thực lực thì sở hữu, tộc Đẳng Xà cố chấp tự phong, không bảo vệ được Ba Tiêu Linh Căn, bần đạo lấy nó, là chuyện thiên kinh địa nghĩa, có gì không ổn?

Ha ha ha..." "Ngươi..." Lão tổ Đẳng Xà tức đến run cả người, kinh nộ liên hồi, lại động đến vết thương, ho ra mấy ngụm máu.

Nhiên Đăng đạo nhân cười ha hả nói: "Lão tổ Đẳng Xà, nhận mệnh đi, nếu có bản lĩnh, ngươi cũng có thể cướp linh bảo của bần đạo, tiếc là ngươi không có bản lĩnh đó.

Chương 83

Bần đạo khuyên ngươi một câu, giao ra cây Ba Tiêu, bần đạo có thể tha cho tộc Đẳng Xà một mạng, nếu không đừng trách bần đạo diệt cả tộc!" Giết người cướp của thì thôi đi, còn muốn diệt cả tộc người ta!

Lòng dạ của Nhiên Đăng đạo nhân không phải độc ác bình thường!

Ngay cả Phương Minh xem cũng không khỏi hừ lạnh một tiếng, quyết định phải cho Nhiên Đăng đạo nhân một bài học.

"Ngươi dám!" Lão tổ Đẳng Xà đại nộ, lại động đến vết thương, liên tục thổ huyết.

"Không nhường, ta thề chết cũng không nhường..." 52.

Tộc nhân Đẳng Xà đồng loạt bái lạy nói.

Phương Minh nấp trong bóng tối nhìn mà thầm gật đầu, thầm nghĩ: "Tộc Đẳng Xà cũng có cốt khí..." Nghĩ vậy, khóe miệng Phương Minh nhếch lên một nụ cười, đưa tay chỉ một cái, phía trước xuất hiện một cánh cửa, cánh cửa đó chính là món quà mà Tứ sư phó tặng hắn trong lễ đại hôn.

Lục Đạo Luân Hồi!

Phương Minh bước vào Lục Đạo Luân Hồi, lúc đi ra lần nữa, đã hóa thành một con Đẳng Xà có cánh màu lục.

Con Đẳng Xà rung động đôi cánh lục, lao về phía Nhiên Đăng đạo nhân.

Một bên khác, Nhiên Đăng đạo nhân rõ ràng đã mất kiên nhẫn, khuôn mặt quan tài kéo dài ra, trầm giọng nói: "Tốt, nếu tộc Đẳng Xà

tìm chết, vậy bần đạo sẽ tiễn các ngươi lên đường!" Nói xong, Nhiên Đăng đạo nhân giơ Lượng Thiên Xích trong tay lên trời, Lượng Thiên Xích đột nhiên trở nên khổng lồ vô cùng, toàn thân kim quang rực rỡ, ánh sáng vạn trượng, giống như một cây cột chống trời, chiếu thẳng xuống tộc Đẳng Xà rồi đập xuống.

Tộc Đẳng Xà tuyệt vọng nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết giáng xuống.

Đúng lúc này, chỉ nghe "ầm ầm" một tiếng vang trời long đất lở, ánh sáng bùng nổ, dư chấn kinh hoàng như thủy triều cuồn cuộn ra bốn phía, trong nháy mắt san bằng núi đá cây cỏ xung quanh.

Cái chết được dự đoán đã không đến, tộc Đẳng Xà mở mắt ra.

Chỉ thấy một con Đẳng Xà khổng lồ vô cùng bay ra, một đầu đâm vào Lượng Thiên Xích, hất văng Lượng Thiên Xích khỏi tay Nhiên Đăng đạo nhân.

Cùng lúc đó, cái đuôi khổng lồ của con Đẳng Xà đó quật một cái, như thần long vẫy đuôi, quất mạnh vào người Nhiên Đăng đạo nhân, đánh cho Nhiên Đăng đạo nhân hét thảm một tiếng, vừa lăn vừa lộn bay ngược ra ngoài, đâm sập từng ngọn núi lớn.

Bất Chu Sơn lớn biết bao, không chỉ có một ngọn núi, chủ phong vươn thẳng vào mây, lên đến tận thiên ngoại thiên.

Những gì Nhiên Đăng đạo nhân đâm sập là những ngọn núi phụ.

Nhiên Đăng đạo nhân chật vật bò ra từ đống đá vụn, cổ họng ngòn ngọt, không nhịn được mà ho ra mấy ngụm máu, đạo bào trên người rách nát, chật vật đến cực điểm, tạo thành một sự tương phản rõ rệt với vẻ đắc ý trước đó.

Nhiên Đăng đạo nhân ngẩng đầu, vẻ mặt kinh hãi nhìn con Đẳng Xà khổng lồ vô cùng kia.

Chỉ thấy con Đẳng Xà đó dùng nguyên khí hóa thành bàn tay, nâng một cây thước màu vàng kim, cây thước đó chính là Lượng Thiên Xích.

Con Đẳng Xà đó hai mắt to như lồng đèn, thần quang bắn ra tứ phía, đôi cánh lục sau lưng rung động, khuấy lên từng trận cuồng phong, nhìn xuống Nhiên Đăng đạo nhân, chế giễu nói: "Ngươi nói đúng, linh bảo thuộc về người có thực lực, bần đạo lợi hại hơn ngươi, cướp linh bảo của ngươi, không có vấn đề gì chứ?" Con Đẳng Xà khổng lồ đột nhiên xuất hiện, chính là Phương Minh.

Phương Minh dùng lời của Nhiên Đăng để đối đáp lại Nhiên Đăng, Nhiên Đăng lập tức nghẹn lời, giống như nuốt phải một con ruồi, như có gì đó mắc kẹt trong cổ họng, kinh nộ nói: "Ngươi..." Dừng một chút, giữa trán Nhiên Đăng mở ra một con mắt dọc, trong mắt dọc bắn ra từng đạo u quang, trên dưới đánh giá Phương Minh, chỉ là càng đánh giá càng kinh hãi, kinh hãi lẩm bẩm: "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào..." Nguyên lai, Nhiên Đăng đạo nhân tâm tư cẩn mật, khi làm khách ở tộc Đẳng Xà, đã để ý, tộc Đẳng Xà không có đối thủ nào có thể địch lại mình, vì vậy mới động thủ giết người cướp bảo.

Bây giờ lại đột nhiên xông ra một con Đẳng Xà khổng lồ vô cùng, chỉ trong một chiêu đã đánh trọng thương mình, tưởng rằng con Đẳng Xà này là giả, do một vị đại lão Hồng Hoang nào đó giả trang, muốn giết người đoạt bảo, định vạch trần thân phận của Phương Minh.

Nhưng khi dùng Tịch Diệt Thần Nhãn ở giữa trán để nhìn Phương Minh, lại thấy Phương Minh không chỉ thân xác là Đẳng Xà, mà ngay cả nguyên thần cũng là Đẳng Xà, điều này cho thấy con Đẳng Xà trước mắt là thật, không phải do thần ma nào biến hóa thành.

Chỉ là Nhiên Đăng đạo nhân không biết, thứ Phương Minh dùng là Lục Đạo Luân Hồi Chi Môn của Tứ sư phó để thay đổi hình thái.

Khi thông qua Lục Đạo Luân Hồi Chi Môn, Phương Minh đã chuyển thế vô số lần, ngay cả nguyên thần và thân xác cũng đều là hình thái của Đẳng Xà.

Đừng nói là Nhiên Đăng đạo nhân không nhìn ra, cho dù là Hồng Quân đạo tổ cũng cần thời gian mới có thể suy diễn ra được.

Tộc nhân Đẳng Xà vốn đã tuyệt vọng, không ngờ lại đột nhiên xuất hiện một con Đẳng Xà khổng lồ vô cùng đánh bay Nhiên Đăng đạo nhân, không khỏi mừng rỡ điên cuồng.

Lão tổ Đẳng Xà lại nhíu mày, dường như cảm thấy có gì đó không đúng.

Không phải lão tổ Đẳng Xà nhìn ra được căn nguyên của Phương Minh, mà là lão tổ Đẳng Xà quá rõ tình hình của tộc Đẳng Xà trên đại lục Hồng Hoang.

Lão là con Đẳng Xà đầu tiên giữa trời đất, làm sao có thể có con Đẳng Xà nào mạnh hơn lão?

Điều này cho thấy con Đẳng Xà trước mắt là do người biến hóa, chỉ là thần thông biến hóa của đối phương quá lợi hại, ngay cả Nhiên Đăng đạo nhân cũng không nhìn ra manh mối.

Phương Minh uốn lượn thân rắn khổng lồ, đôi cánh lục rung động, bay về phía Nhiên Đăng đạo nhân, giọng nói lạnh lẽo như trăng tàn mùa đông, lạnh lùng nói: "Lòng dạ ngươi quá độc ác, lại muốn diệt cả tộc Đẳng Xà của ta, nếu đã như vậy, hôm nay bần đạo cũng không thể giữ ngươi lại được!" Nói xong, Phương Minh đột nhiên tăng tốc, lao về phía Nhiên Đăng đạo nhân.

Nhiên Đăng đạo nhân kinh hãi, dậm mạnh chân một cái, cả người lập tức bị hắc khí bao phủ, hóa thành một cỗ quan tài đen kịt, âm phong nổi lên, "đùng" một tiếng, chìm xuống lòng đất biến mất.

Phương Minh bay đến nơi chỉ vồ hụt, không khỏi tấm tắc khen ngợi, thầm nghĩ: "Mấy lão đại Hồng Hoang này, không có ai đơn giản cả, đều có thủ đoạn bảo mệnh của riêng mình..." Hơi lắc đầu, Phương Minh vỗ cánh quay trở lại.

Lão tổ Đẳng Xà cố gắng đứng dậy, lắc mình, hóa thành một lão giả áo đen, chắp tay với Phương Minh nói: "Đa tạ đạo hữu đã cứu tộc Đẳng Xà của ta, xin đạo hữu hiện ra chân thân, tộc Đẳng Xà ta sau này nhất định sẽ báo đáp đạo hữu!" Các tộc nhân Đẳng Xà khác nghe mà trong lòng mờ mịt.

Con Đẳng Xà khổng lồ vô cùng trước mắt, chẳng lẽ không phải là người của tộc Đẳng Xà sao?

Phương Minh cũng biết có thể giấu được mọi người, nhưng không giấu được lão tổ Đẳng Xà, bị nhận ra cũng không để ý, đầu cúi xuống, phía trước xuất hiện một cánh cửa khổng lồ.

Chương 84

Hắn lao đầu vào đó, lúc xuất hiện trở lại, đã khôi phục chân thân.

Lão tổ Đằng Xà nhìn thấy Phương Minh, vội vàng tiến lên chắp tay nói: "Tộc Đằng Xà bái kiến ân nhân, đa tạ ân nhân đã cứu tộc Đằng Xà của ta!" "Đa tạ ân nhân đã cứu tộc Đằng Xà của ta!" 53.

Nhưng tộc nhân Đằng Xà lại không biết bộ mặt thật của Phương Minh, bị những lời lẽ chính nghĩa, đầy cảm xúc của hắn lừa gạt, từng người một cảm động đến không thể tả, khóc lóc thảm thiết.

Phương Minh đỡ lão tổ Đằng Xà dậy, vẻ mặt chính nghĩa lẫm liệt, lớn tiếng nói: "Đằng Xà đạo hữu không cần đa lễ, người tu hành chúng ta, nên thấy chuyện bất bình, rút đao tương trợ, tên Nhiên Đăng kia vô sỉ đến cực điểm, ta đây Phương Minh đã sớm không ưa, vì vậy mới không nhịn được ra tay." Nếu mấy vị sư phó của Phương Minh ở đây, chắc chắn sẽ vạch trần bộ mặt giả dối của Phương Minh.

Người ta chưa hỏi là ai, đã tự báo gia môn, rõ ràng là muốn người ta ghi nhớ, cũng chỉ có người vô sỉ như Phương Minh, mới có thể làm ra chuyện vừa làm kỹ nữ, vừa muốn lập đền thờ trinh tiết.

Nhưng Phương Minh lại hoàn toàn không để ý, tự thấy mình dùng sự vô sỉ để nhập đạo, cũng không phải là không thể. 54.

Chúng thần ma kinh hô không ngớt, đồng loạt thi triển thần nhãn thiên nhãn và các thần thông khác, trợn to mắt nhìn con sông cuồn cuộn, tìm ra nơi ẩn thân của bảo vật.

"Người tốt a, đây mới là người tốt, đại lục Hồng Hoang có được nhân vật như Phương Minh đạo hữu, là phúc phận của tất cả sinh linh đại lục Hồng Hoang..." Lão tổ Đằng Xà cũng cảm động đến nước mắt lưng tròng, khóc lóc nói.

Phương Minh thấy thương thế của lão tổ Đằng Xà nghiêm trọng, trong lòng có chút không nỡ, lật tay, xuất hiện một viên linh đan, đưa cho lão tổ Đằng Xà, nói: "Đạo hữu có thể uống viên linh đan này, không lâu sau sẽ khỏi hẳn!" Phương Minh tuy vô sỉ, nhưng trong xương cốt cũng không xấu, có chút lòng hiệp nghĩa, vì vậy mới cho lão tổ Đằng Xà linh đan.

Lão tổ Đằng Xà nhận linh đan, càng kích động đến nước mắt tuôn rơi, nói: "Đại ân của đạo hữu, tộc Đằng Xà ta nhất định sẽ báo đáp, nếu đạo hữu sau này có việc cần đến tộc Đằng Xà ta, tộc Đằng Xà ta nhất định sẽ vào sinh ra tử, không từ chối!" "Đạo hữu nghiêm trọng rồi, bần đạo có việc, xin cáo từ!" Phương Minh nhếch miệng cười một cái, nụ cười ngây thơ trong sáng, giống như mặt trời ấm áp đầu xuân, sau đó tiêu sái quay người, tiêu sái đi về phía trước.

Chỉ là quay người thì tiêu sái, vừa quay đầu, đã đổi một bộ mặt khác, trong lòng thầm đếm số, lẩm bẩm: "Mười bước, không giữ ta lại?

Hai mươi bước rồi, vẫn không giữ ta lại..." Khi Phương Minh đi được hai mươi bốn bước, lão tổ Đằng Xà dường như đã hạ quyết tâm, lớn tiếng nói: "Phương Minh đạo hữu, xin dừng bước!" Khóe miệng Phương Minh lộ ra một nụ cười âm mưu đã thành, chỉ là lúc quay người lại, bộ mặt của hắn đã biến thành dáng vẻ của một người chính phái, nhìn lão tổ Đằng Xà, hỏi: "Đằng Xà đạo hữu, có chuyện gì sao?" Thực ra, trong lòng hắn còn rõ hơn ai hết chuyện sắp xảy ra.

Nguyên lai, Phương Minh đã sớm tính toán kỹ, giả vờ một bộ dạng đại nghĩa lẫm liệt, trước tiên đánh chạy Nhiên Đăng đạo nhân, sau đó lại cho lão tổ Đằng Xà thuốc chữa thương, làm như vậy, chẳng qua là muốn tộc Đằng Xà cảm kích, tặng cho mình linh căn cây Ba Tiêu.

Phương Minh tuy vô sỉ, nhưng trong xương cốt cũng không phải là người xấu!

Đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn không thể trực tiếp ra tay, giống như Nhiên Đăng đạo nhân tàn sát tộc Đẳng Xà, sau đó cướp đoạt cây Ba Tiêu, mà lại phải đi một vòng lớn như vậy.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, lão tổ Đẳng Xà lớn tiếng nói: "Người đâu, mang linh căn cây Ba Tiêu đến đây..." Một lát sau, có hai tộc nhân Đẳng Xà khiêng một cây Ba Tiêu khổng lồ vô cùng đi ra.

Lão tổ Đẳng Xà vung tay một cái, cây Ba Tiêu nhanh chóng thu nhỏ lại, rơi vào tay lão.

Không nỡ nhìn cây Ba Tiêu một cái, lão tổ Đẳng Xà đưa cây Ba Tiêu về phía Phương Minh, cười nói: "Ân nhân, linh căn Ba Tiêu xin ân nhân nhận lấy!" Linh căn Ba Tiêu tuy không phải là một trong thập đại linh căn Tiên thiên, nhưng cũng đã để lại một dấu ấn đậm nét trong hậu thế.

Cái quạt mà Thái Thượng Lão Quân dùng để quạt lửa luyện đan, quạt một cái, có thể quạt ra Tam Vị Chân Hỏa, lợi hại vô cùng; còn có quạt Ba Tiêu của vợ Ngưu Ma Vương, Thiết Phiến công chúa, ngay cả Tôn Hầu Tử đại náo thiên cung, cũng bị một quạt quạt bay mười vạn tám ngàn dặm.

Hai chiếc quạt đó đều được luyện chế từ lá cây trên cây Ba Tiêu, có thể thấy được sự lợi hại của linh căn Ba Tiêu.

Phương Minh đối với linh căn Ba Tiêu đã sớm thèm đỏ cả mắt, nhìn thấy linh căn Ba Tiêu, tim liền đập thình thịch, nhưng bề ngoài lại không hề biểu hiện ra, vẻ mặt chính nghĩa lẫm liệt, giọng nói như chuông vang: "Đẳng Xà đạo hữu, ta đây Phương Minh là người như vậy sao?

Thấy chuyện bất bình, rút đao tương trợ, là bản tâm của ta, làm sao có thể nhận lễ vật quý giá như vậy của đạo hữu, đạo hữu mau mau lấy lại đi!" Lão tổ Đằng Xà thấy Phương Minh như vậy, trong lòng càng thêm cảm động, đỏ mắt nói: "Ân nhân a, hiện nay đại lục Hồng Hoang đại năng giả xuất hiện lớp lớp, tộc Đằng Xà ta e là không thể bảo vệ được linh căn Ba Tiêu, ân nhân hôm nay nếu không nhận lấy linh căn Ba Tiêu, e rằng sau này sớm muộn gì cũng sẽ có kẻ vô sỉ như Nhiên Đăng đạo nhân đến, lúc đó không chỉ linh căn Ba Tiêu không giữ được, mà tộc Đằng Xà ta e cũng sẽ vì vậy mà diệt tộc.

Ân nhân chẳng lẽ không biết 'thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội' sao!" Phương Minh nhíu mày, vẻ mặt ngại ngùng nhận lấy linh căn Ba Tiêu, nói: "Nếu đạo hữu đã nói như vậy, vậy ta liền tạm thời thay đạo hữu bảo quản linh căn Ba Tiêu, nhưng hãy nhớ, ta chỉ tạm thời bảo quản, ngày nào đạo hữu cần, có thể tùy lúc lấy lại!" Quân tử a!

Đây mới gọi là chính nhân quân tử!

Lão tổ Đằng Xà cảm kích đến rơi nước mắt, nói: "Đồ đã cho đi, nào có đạo lý đòi lại, từ nay về sau, linh căn Ba Tiêu là của ân nhân!" Phương Minh sắc mặt nghiêm lại, đưa linh căn Ba Tiêu về phía lão tổ Đằng Xà, chính nghĩa lẫm liệt nói: "Nếu đạo hữu nói như vậy, bần đạo chết, cũng không dám nhận linh căn Ba Tiêu!" Lão tổ Đằng Xà càng thêm cảm động, vội vàng đẩy linh căn Ba Tiêu về phía Phương Minh, nói: "Nếu ân nhân đã như vậy, vậy linh căn Ba Tiêu tộc Đằng Xà ta tạm thời gửi ở chỗ ân nhân!" Phương Minh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, thu lại linh căn Ba Tiêu, chính nghĩa lẫm liệt nói: "Nhớ kỹ, chỉ là tạm gửi, đạo hữu có thể tùy lúc lấy lại!" Tộc Đằng Xà đối với Phương Minh kính như thần minh.

"Đạo hữu bảo trọng, cáo từ!" Phương Minh chắp tay với lão tổ Đằng Xà, quay người liền đi.

Đi được mấy bước, Phương Minh lại quay trở lại, nguyên lai là hắn cảm thấy lừa gạt người ta linh căn Ba Tiêu của tộc Đẳng Xà, trong lòng có chút áy náy, muốn bù đắp.

Lão tổ Đẳng Xà thấy Phương Minh quay trở lại, không khỏi ngạc nhiên.

"Ân nhân tại sao lại quay trở lại?" Phương Minh ánh mắt quét qua tộc nhân Đẳng Xà, nhíu mày nói: "Đạo hữu, cả tộc các ngươi đều bị thương, nếu lại gặp kẻ có lòng dạ độc ác, e rằng tộc Đẳng Xà sẽ gặp tai họa, hay là thế này, Đẳng Xà đạo hữu có bằng lòng đến Hồng Mông Sơn không?

Nơi đó có thể bảo vệ tộc Đẳng Xà bình an!" Người thiện!

Đại thiện nhân a!

Lão tổ Đẳng Xà vẻ mặt cảm kích nhìn Phương Minh, nghẹn ngào nói: "Tấm lòng tốt của ân nhân tộc Đẳng Xà ta xin nhận, chỉ là tộc Đẳng Xà ta đời đời sống ở Bất Chu Sơn đã quen, có rất nhiều tộc nhân không muốn rời khỏi tổ địa, xin ân nhân thông cảm!" "Vậy sao..." Phương Minh nhíu mày, đột nhiên nghĩ ra một người, vui mừng nói: "Vậy cũng không sao, ta có quan hệ tốt, trên Bất Chu Sơn, ta có quen biết hai vị đạo hữu tốt, hai vị đạo hữu thần thông quảng đại, tất có thể bảo vệ tộc Đẳng Xà chu toàn!" Hai người mà Phương Minh nói, tự nhiên là hai huynh muội Phục Hy và Nữ Oa.

Nguyên lai Phương Minh nhớ rằng tộc Đẳng Xà sau này hình như theo Nữ Oa, sao không làm một việc thuận nước đẩy thuyền, thành toàn cho chuyện tốt này.

Phương Minh lập chí phải chinh phục Nữ Oa, làm cho Hồng Quân lão tổ tức điên, sớm đã muốn tìm lý do đến thăm Nữ Oa, bây giờ chuyện này chính là một cái cớ tốt.

Lão tổ Đẳng Xà nghe vậy, lập tức vui mừng khôn xiết, vội bái tạ nói: "Đa tạ ân nhân!" Dừng một chút, lão tổ Đẳng Xà hỏi: "Dám hỏi ân nhân, hai vị đại thần thông giả của ngài có phải là Phục Hy và Nữ Oa hai vị thượng thần không?" Phương Minh cười nói: "Chính là Phục Hy và Nữ Oa hai vị thượng thần, Đẳng Xà đạo hữu biết hai người họ sao?" Lão tổ Đẳng Xà lắc đầu, nói: "Bần đạo từng nghe nói về hai vị thượng thần, chỉ là không có duyên gặp mặt, đa tạ ân nhân đã làm cầu nối cho tộc Đẳng Xà ta!" Phương Minh cười nói: "Vậy phiền Đẳng Xà đạo hữu đi cùng ta một chuyến!" Lão tổ Đẳng Xà do dự, nói: "Bần đạo thương thế quá nặng, e là không thể đi cùng đạo hữu, Chiến nhi!" Một con Đẳng Xà khổng lồ bơi ra, nhìn lão tổ Đẳng Xà, nói: "Phụ thân, hài nhi có mặt!" Lão tổ Đẳng Xà chỉ vào con Đẳng Xà đó, nói: "Ân nhân, đây là con trai của bần đạo Đẳng Chiến, có thể thay thế bần đạo đi cùng đạo hữu một chuyến!" Phương Minh vui mừng nói: "Tốt, lệnh công tử có thể đi cũng tốt!" Dừng một chút, lão tổ Đẳng Xà do dự nói: "Ân nhân, bần đạo có một lời thỉnh cầu quá đáng, mong đạo hữu đồng ý!" Phương Minh hào phóng nói: "Đạo hữu cứ nói!" Lão tổ Đẳng Xà kéo Đẳng Chiến lại, nói: "Đạo hữu, xin hãy để tiểu nhi Đẳng Chiến thay đạo hữu đi bộ, làm tọa kỵ cho đạo hữu, mong đạo hữu thành toàn!" Giao con trai ruột của mình cho người khác làm tọa kỵ?

Con trai này không phải ruột thịt à?

Phương Minh lúc đầu có chút ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó cũng hiểu ra.

Đẳng Chiến ở lại tộc Đẳng Xà, tiềm lực có hạn, nhưng nếu có thể đi theo bên cạnh những đại năng như Phương Minh, sau này thành tựu sẽ vô hạn.

Chương 85

Nguyên lai lão tổ Đằng Xà thấy Phương Minh một chiêu đã đánh bay Nhiên Đăng đạo nhân, vì vậy nhận định Phương Minh là siêu cấp đại lão, thực lực tuyệt đỉnh, để con trai mình bám vào đại gia, dưới cây đại thụ dễ hóng mát, mới để Đằng Chiến làm tọa kỵ cho Phương Minh.

Đằng Chiến cũng biết Phương Minh là một đại thần thông giả hiếm có, cũng hai mắt sáng rực nhìn Phương Minh, vội nói: "Xin ân nhân nhận ta làm tọa kỵ!" Phương Minh đỡ Đằng Chiến dậy, nhìn hai người Đằng Chiến và lão tổ Đằng Xà, nói: "Tấm lòng tốt của đạo hữu ta xin nhận, chỉ là ta đã có tọa kỵ rồi..." "Đã có tọa kỵ rồi?" Lão tổ Đằng Xà sững sờ, sau đó cắn răng, lớn tiếng nói: "Đạo hữu có tọa kỵ cũng không sao, có thể để Đằng Chiến làm tọa kỵ thứ hai của đạo hữu!" Gò má Phương Minh co giật dữ dội, nói: "Bần đạo cũng có tọa kỵ thứ hai rồi..." Thú Hoàng Thần Nghịch là tọa kỵ đời đầu của Phương Minh, chỉ là Thú Hoàng Thần Nghịch hiện nay cai quản Cự Thú Thần Quốc, thân phận đặc thù, không thích hợp làm tọa kỵ, vì vậy Phương Minh mới tìm tọa kỵ thứ hai là Kim Kỳ Lân.

Phương Minh vốn tưởng nói như vậy, lão tổ Đằng Xà sẽ từ chối, nhưng Phương Minh vạn lần không ngờ, lão tổ Đằng Xà gần như không chút do dự liền nói: "Ân nhân có tọa kỵ thứ hai cũng không sao, có thể để tiểu nhi làm tọa kỵ thứ ba của ân nhân!" Biết lão tổ Đằng Xà đã quyết tâm để con trai mình theo bên cạnh mình, Phương Minh cũng không từ chối nữa, nói: "Tốt, nếu đạo hữu đã như vậy, vậy ta liền nhận lệnh công tử, đạo hữu yên tâm, lệnh công tử theo bên cạnh ta Phương Minh, tuyệt đối không chịu thiệt!" Lão tổ Đằng Xà vui mừng khôn xiết, lại lần nữa bái tạ nói: "Đa tạ ân nhân!" Phương Minh

đỡ lão tổ Đẳng Xà dậy, sau đó dẫn theo Đẳng Chiến, một đường đi lên, đi tìm Nữ Oa và Phục Hy.

Rời khỏi tộc Đẳng Xà, Phương Minh lúc đầu còn giả vờ, sau đó không thể chống lại sự cám dỗ của linh căn linh thảo, lại thêm Đẳng Chiến đi theo bên cạnh, dù sao cũng sẽ biết chuyện của mình, dứt khoát không giả vờ nữa, tiếp tục thực hiện chính sách tam quang, cần cù chăm chỉ làm công việc cạo đất, đất cạo ba lớp, nhạn bay qua cũng không chừa lại cọng lông nào.

Đẳng Chiến nhìn mà trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

Trời ơi!

Sao lại theo một chủ nhân như vậy, ngay cả cỏ dại đá tảng cũng không tha, thực sự khiến người ta cay mắt.

Nhưng bây giờ hối hận cũng không có cách nào, vừa rồi, hắn đã giao mệnh hồn của mình cho Phương Minh, Phương Minh chỉ cần một ý niệm là có thể quyết định sinh tử của hắn.

Nhưng Đẳng Chiến có chút ngại ngùng, cố ý vô tình kéo xa khoảng cách với Phương Minh.

Mất mặt rắn quá!

Chủ nhân này giống như một tên nhà quê vậy, chưa từng thấy ai như thế.

Phương Minh đương nhiên cũng biết suy nghĩ của Đẳng Chiến, nhưng cũng không để ý, một đường tiến lên, tiếp tục làm công việc cạo đất.

Đi chưa được bao lâu, Phương Minh gặp Tam Thanh.

Lúc này Tam Thanh đang chia nhau một đóa Tạo Hóa Thanh Liên

hai mươi bốn phẩm.

Có lẽ nhìn thấy Phương Minh, Tam Thanh tăng nhanh động tác.

Thái Thượng Lão Tử đưa tay chỉ vào thanh liên, nói: "Hồng hoa!" Hoa sen trên thanh liên bay ra, rơi vào tay Thái Thượng Lão Tử, hóa thành một cây gậy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đưa tay chỉ vào thanh liên, nói: "Lục diệp!" Lá sen khổng lồ của thanh liên bay ra, rơi vào tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, hóa thành một cây Tam Bảo Ngọc Như Ý.

Thông Thiên giáo chủ vội vàng chỉ vào củ sen trắng, nói: "Bạch ngẫu!" Củ sen trắng bay ra, rơi vào tay Thông Thiên giáo chủ, hóa thành một thanh kiếm dài ba thước, thanh kiếm này chính là linh bảo thành danh của Thông Thiên giáo chủ - Thanh Bình Kiếm.

Phương Minh chạy như một làn khói đến, lại phát hiện Tam Thanh đã chia xong thanh liên hai mươi bốn phẩm, không khỏi tức đến đập đùi, vội nói: "Ai da, ba lão gia à, đó là Tạo Hóa Thanh Liên hai mươi bốn phẩm, là Tiên thiên Chí bảo, các ngươi lại chia nhỏ nó ra, đúng là phí của trời, phí của trời mà..." Tam Thanh nhìn nhau, trong lòng vô cùng sảng khoái.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười tủm tỉm nhìn Phương Minh, chắp tay nói: "Tiền bối, không hay rồi, bảo vật chúng ta chia rồi, không có phần của tiền bối, tin rằng tiền bối phúc trạch thông thiên, nhất định có thể tìm được thứ tốt hơn!" Thông Thiên giáo chủ cũng vui mừng nói: "Tiền bối đến muộn rồi, ở đây không có bảo vật nữa, hay là tiền bối đến nơi khác tìm xem!" Ngay cả Lão Tử vốn luôn bình tĩnh cũng lộ ra nụ cười.

Tam Thanh trước đó đã chịu không ít thiệt thòi trong tay Phương Minh, vì vậy thấy Phương Minh chịu thiệt thì đặc biệt sảng khoái.

Phương Minh vẻ mặt không vui nhìn Tam Thanh, nhưng hắn rất nhanh đã nghĩ thông suốt.

Tạo Hóa Thanh Liên hai mươi bốn phẩm vốn dĩ thuộc về Tam Thanh, trước đây cùng Bàn Cổ đại lão đến Bất Chu Sơn một lần, đặc biệt tìm Tạo Hóa Thanh Liên hai mươi bốn phẩm, nhưng không tìm thấy, điều này cho thấy thiên đạo đã che giấu thiên cơ, không để hắn phát hiện.

Nhưng Phương Minh lại nghĩ, Bàn Cổ đại lão là hạt sen trong Sáng Thế Thanh Liên ba mươi sáu phẩm, trong đó có bốn hạt sen rơi vào Hồng Hoang và trưởng thành, trở thành bảo liên hoa.

Bốn đóa bảo liên hoa lần lượt là Diệt Thế Hắc Liên mười hai phẩm, Công Đức Kim Liên mười hai phẩm, Nghiệp Hỏa Hồng Liên mười hai phẩm và Tạo Hóa Thanh Liên hai mươi bốn phẩm.

Đương nhiên, Tịnh Thế Bạch Liên mười hai phẩm của Phương Minh là do Đại sư phó dùng đại thần thông tạo ra cho Phương Minh, không phải là một trong bốn đóa bảo liên hoa kia.

Phương Minh nghĩ, trong bốn đóa bảo liên hoa, tại sao chỉ có Tạo Hóa Thanh Liên hai mươi bốn phẩm, còn ba đóa bảo liên hoa kia đều là mười hai phẩm?

Chẳng lẽ bên trong có huyền cơ gì khác?

Nghĩ như vậy, Phương Minh hai mắt sáng lên, chạy như một làn khói đến nơi vừa có Tạo Hóa Thanh Liên hai mươi bốn phẩm, không màng hình tượng mà đào lên.

Mẹ kiếp!

Lão gia bị sao vậy?

Chẳng lẽ vì thấy bảo vật bị Tam Thanh lấy đi, bị kích thích tinh thần sao?

Đằng Chiến có chút mặt đỏ, nhìn Phương Minh, không khỏi tiến lên cười gượng nói: "Lão gia, chúng ta đi thôi, bảo vật đã bị ba vị đạo hữu đào đi rồi..." Tam Thanh nhìn nhau, đều nhìn thấy ý cười trong mắt đối phương.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi cổ vũ: "Tiền bối, bảo vật hết rồi, đào nữa cũng vô dụng, hay là ngài đi nơi khác tìm xem, Bất Chu Sơn lớn biết bao, với khí vận của ngài, nhất định có thể tìm được bảo vật khác." Thông Thiên giáo chủ cũng cười ha hả nói: "Đúng vậy, tiền bối, ở đây thật sự không còn bảo vật nữa, ngài đừng đào ở đây nữa, trông giống như chúng ta bắt nạt ngài vậy..." Thậm chí cả Thái Thượng Lão Tử cũng không nhịn được nói: "Tiền bối, đừng đào nữa, thật sự không có bảo vật nữa đâu..." Nhưng lời của Thái Thượng Lão Tử vừa dứt, bên kia Phương Minh đột nhiên cười ha hả: "Quả nhiên như thế, quả nhiên như thế, ta thật quá thông minh rồi, ta còn phải khâm phục chết ta mất..." Tam Thanh thấy Phương Minh đào ra một cái hộp từ trong tay, cái hộp đó có hình dạng thái cực âm dương ngư, một bên là chất lỏng trong suốt, lấp lánh thần quang ba màu, bên kia là đất thần gần như màu vàng kim.

"...Tam Quang Thần Thủy và Cửu Thiên Tức Nhưỡng..." Nguyên Thủy Thiên Tôn trợn to mắt, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào cái hộp trong tay Phương Minh, gò má co giật nói.

Tam Quang Thần Thủy và Cửu Thiên Tức Nhưỡng, là tinh hoa của ngũ hành, là những bảo vật phi thường.

Ở hậu thế, Tôn Hầu Tử đánh đổ cây nhân sâm của Trấn Nguyên đại tiên, đi khắp thiên hạ, không một ai có thể cứu sống cây nhân sâm, thời khắc quan trọng Quan Âm đại sĩ ra tay, dùng một giọt Tam Quang Thần Thủy liền cứu sống cây nhân sâm, có thể thấy được sự lợi hại của Tam Quang Thần Thủy.

Còn Cửu Thiên Tức Nhưỡng càng phi thường hơn, loại đất này nuôi dưỡng vạn vật, bất luận linh căn linh thảo, cho dù sắp chết, trồng vào đó, cũng lập tức có thể sống lại.

Không chỉ như vậy, đất bùn dùng để tạo người ở hậu thế, chính là Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Chương 86

Bảo vật như vậy, lại bị Phương Minh có được, cũng không trách Tam Thanh chấn kinh.

Mắt thèm thuồng nhìn Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy trong hộp âm dương trong tay Phương Minh, đến lượt Tam Thanh phải ghen tị.

Nụ cười trên mặt Tam Thanh cứng lại, thay vào đó là vẻ mặt kinh ngạc và bất lực sâu sắc, thậm chí còn có những cảm xúc khác, loại cảm xúc đó, giống như nuốt phải một con ruồi, mắc kẹt trong cổ họng không lên không xuống được.

Tiếp đó, khuôn mặt già nua của Tam Thanh như bị người ta tát mạnh hai cái, nóng rát.

Vừa rồi còn cổ vũ trêu chọc Phương Minh, nói bảo vật đều bị họ cướp hết rồi, ở đây không còn bảo vật nữa, bảo Phương Minh đừng đào nữa.

Không ngờ giây sau, Phương Minh thật sự đào ra được bảo vật, một món Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo.

Một món Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo có thể sinh ra Tam Quang Thần Thủy và Cửu Thiên Tức Nhưỡng...

Xát muối vào vết thương là sở trường của Phương Minh, nhìn sắc mặt đặc sắc của Tam Thanh, Phương Minh mân mê hộp âm dương, cười nói: “Ai da không tệ, không tệ, lần này kiếm lời to rồi, Cửu Thiên Âm Dương Hạp, có thể sinh ra tinh hoa ngũ hành Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy, phát tài rồi, phát tài rồi...” Gò má Tam Thanh co giật dữ dội, như mông khỉ, bị nung đỏ lên, càng nóng rát.

Một bên khác, Đằng Chiến cũng thay đổi nhận thức về Phương Minh trước đây, vẻ mặt sùng bái nhìn Phương Minh, kinh hỉ nói: "Lão gia thật có mắt nhìn, sao ngài biết dưới bảo vật còn có bảo vật..." Phương Minh cười tủm tỉm liếc Tam Thanh một cái, tiếp tục xát muối vào vết thương của Tam Thanh, nói: "Bảo liên hoa đều do hạt sen trong Sáng Thế Thanh Liên ba mươi sáu phẩm của Bàn Cổ đại thần rơi xuống trần gian hóa thành, Kim Liên mười hai phẩm của Tiếp Dẫn đạo nhân ta đã thấy, Nghiệp Hỏa Hồng Liên mười hai phẩm của Minh Hà đạo nhân ta cũng đã thấy, Hủy Diệt Hắc Liên mười hai phẩm ở chỗ ta, tại sao những bảo liên hoa khác đều là mười hai phẩm, duy độc đóa Tạo Hóa Thanh Liên vừa rồi lại là hai mươi bốn phẩm?" Nhìn khuôn mặt dần đen lại của Tam Thanh, Phương Minh tiếp tục không mệt mỏi làm công việc xát muối vào vết thương của Tam Thanh, nói: "Điều này nói lên cái gì?

Điều này nói lên nhất định có bảo vật đặc thù nuôi dưỡng đóa bảo liên hoa này, chuyện đơn giản như vậy, heo cũng nghĩ ra, đúng không!" Khuôn mặt già nua của Đằng Chiến đỏ bừng, nghiêm túc gật đầu, nói: "Đúng vậy, lão gia, ta cũng nghĩ ra rồi!" Mẹ kiếp!

Ta không nghĩ ra!

Chẳng phải nói ta còn không bằng con heo sao?

Gò má Tam Thanh run như cầy sấy, hận không thể xông lên đại chiến một trận với Phương Minh, nhưng họ biết, hiện tại họ không có thực lực đó.

Để tránh Phương Minh tiếp tục xát muối lên người mình, với sự hiểu biết của Tam Thanh về Phương Minh, Phương Minh tuyệt đối có thể làm ra được, thực tế, Phương Minh cũng thật sự có thể làm ra được.

Khi Phương Minh đang chuẩn bị tiếp tục xát muối, Tam Thanh vội

vàng đồng loạt chắp tay với Phương Minh nói: “Tiền bối, chúng ta có việc quan trọng, xin cáo từ trước!” Nói xong, Tam Thanh chạy trốn như ma đuổi.

Phương Minh thu lại Cửu Thiên Âm Dương Hạp, nhìn Đằng Chiến vẻ mặt sùng bái, nội tâm không khỏi lại phồng lên.

Hắn bất giác ngẩng đầu lên, vuốt tóc ra vẻ, nhìn Đằng Chiến, giống như một trưởng bối đang tận tình dạy bảo hậu bối, nói: “Đằng Chiến, biết chưa?

Đây là lý do tại sao lão gia phải cần cù chăm chỉ làm một công nhân cạo đất, làm một công nhân cạo đất giỏi, sẽ cạo ra vận may của mình...” Cứ như vậy, Phương Minh thao thao bất tuyệt về việc làm thế nào để trở thành một công nhân cạo đất chuyên nghiệp, Đằng Chiến thì nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu cúi mình, lập chí phải làm một công nhân cạo đất đủ tiêu chuẩn.

Thế là, trên Bất Chu Sơn lại có thêm một công nhân cạo đất cần cù.

Đương nhiên, những thứ Đằng Xà cạo được, phần lớn đều vào túi của Phương Minh.

Phương Minh và Đằng Chiến một đường cạo đất đi lên, đột nhiên, chỉ thấy không xa một luồng hào quang to lớn vô cùng xông thẳng lên trời, khuấy động mây trời, nhuộm cả bầu trời thành màu bảy sắc.

Nhìn thấy dị tượng như vậy, Phương Minh dùng mông cũng biết, chắc chắn có dị bảo xuất thế.

Phương Minh và Đằng Chiến gần như đồng thời bay lên, bay về phía dị bảo.

Đương nhiên, tốc độ của Phương Minh nhanh hơn nhiều, chỉ trong nháy mắt, đã bỏ xa Đằng Chiến ở phía sau.

Đằng Chiến nhìn mà trong lòng thầm lo lắng, lẩm bẩm: "Lão gia thấy bảo quên tọa kỵ, không phải là một lão gia tốt..." Khi Phương Minh và Đằng Chiến bay ra, có vô số luồng hào quang bay ra, giống như châu chấu, che trời lấp đất bay về phía luồng hào quang đó.

Rõ ràng, dị bảo này hiện thế, động tĩnh quá lớn, đã thu hút sự chú ý của vô số thần ma.

Khi Phương Minh xông đến nơi dị tượng phát sinh, đã có rất nhiều thần ma đợi ở đó.

Hào quang dị tượng dần dần biến mất, đột nhiên dị tượng lại xuất hiện, một con sông lớn bay lên trời, mênh mông cuồn cuộn, chảy không ngừng.

Trên sông lớn sương mù bốc hơi, ánh sông lung linh, do ánh nắng mặt trời chiếu rọi, một cây cầu vồng khổng lồ vô cùng bắc ngang hai bờ, đẹp đến mê hồn, giống như cầu trời. 55.

Thấy Trọng Thủy Châu bị Phương Minh thu đi, liền đồng loạt quay người rời đi.

Càng có một vị thần ma khoa trương hơn, tướng mạo không ưa nhìn, thấy dị tượng như vậy, liền cởi quần áo trên người ra, chỉ thấy toàn thân hắn mọc đầy mắt, không dưới mấy ngàn con.

Mấy ngàn con mắt thần quang lấp lánh, đánh giá con sông đột nhiên xuất hiện, tìm kiếm vị trí của dị bảo.

Trên bầu trời, một con Côn Bằng khổng lồ vô cùng bay đến, đôi cánh dang rộng, che kín cả bầu trời, nhưng kỳ lạ là cuồng phong mà Côn Bằng khuấy lên, lại không hề lay động được con sông đó.

Côn Bằng đạo nhân lượn một vòng, rõ ràng không nhìn ra, lắc mình một cái, hóa thành một con cá Côn khổng lồ, nhảy vào sông lớn, bơi lội trong sông, tìm kiếm tung tích của bảo vật.

Tiếp đó, Tam Thanh, Nữ Oa, Phục Hy, Đế Tuấn, Thái Nhất, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, thậm chí cả hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề của phương Tây cũng đến.

Các lộ thần ma thi triển thần thông, tra tìm tung tích của dị bảo.

Phương Minh nhíu mày, hai mắt thần quang lung linh, đánh giá con sông đang bay trên trời.

Chỉ là điều kỳ lạ là, với nhãn lực của hắn, cũng không phát hiện ra vị trí của dị bảo, điều này khiến Phương Minh càng thêm kỳ quái.

Chương 87

Nghĩ vậy, Phương Minh đưa tay phải ra, ngón trỏ và ngón giữa khép lại, nhẹ nhàng vạch một đường giữa trán, Đạo Nhãn mở ra, tử quang lung linh, nhìn về phía con sông đang chảy xiết.

Rõ ràng dị tượng kinh thiên động địa như vậy chắc chắn có trọng bảo, Phương Minh đối với trọng bảo thế nào cũng phải có được, vì vậy không tiếc dùng cả Đạo Nhãn của Đại sư phó.

"...Hửm?

Không thể nào..." Nhưng chuyện kỳ lạ đã xảy ra, ngay cả khi Phương Minh dùng Đạo Nhãn của Đại sư phó, vẫn không thể tìm ra vị trí của trọng bảo.

"Con sông này giống như một thể thống nhất?

Hửm, chẳng lẽ..." Phương Minh ba mắt chớp chớp, cuối cùng đã phát hiện ra huyền cơ.

Lúc này, tất cả thần ma đều đã dùng hết sức lực, tìm kiếm tung tích của trọng bảo.

Đúng lúc này, Phương Minh thu lại thần thông Đạo Nhãn, cười ha hả nói: "Các vị đạo hữu, nhường cho ta rồi, món bảo vật này thuộc về ta Phương Minh rồi!" Tất cả thần ma nghe mà trong lòng chùng xuống, quay đầu nhìn Phương Minh.

Chỉ thấy Phương Minh đứng ngược gió, đạo bào phần phật, lật tay, xuất hiện một cây búa.

Cây búa đó chính là Hỗn Độn Phủ!

Phương Minh ném Hỗn Độn Phủ ra, miệng niệm niệm có từ.

Hỗn Độn Phủ đột nhiên bộc phát ra uy áp kinh hoàng, đạo vận lượn lờ, từng tầng sóng lan ra ngoài, trong sóng ẩn chứa lực xung kích cực mạnh, những thần ma yếu hơn một chút lập tức bị sóng đánh cho ngã ngửa, lăn lộn không ngừng.

Sức Mạnh Pháp Tắc!

Phương Minh đang kích phát Sức Mạnh Pháp Tắc trong Hỗn Độn Phủ, cố gắng dẫn động.

Con sông đang chảy xiết trên bầu trời đột nhiên rung động dữ dội, giống như một con rồng khổng lồ uốn lượn, hất văng tất cả thần ma khác trong cơ thể ra ngoài.

Tiếp đó, con sông điên cuồng co rút lại, áp lực trong nháy mắt bùng nổ.

Ngay cả kẻ mạnh như Côn Bằng đạo nhân cũng không thể chống lại áp lực đó, đành phải rút khỏi sông lớn.

Sông lớn càng co càng nhỏ, nhưng đạo vận lại càng lúc càng mạnh, phản chiếu ánh nắng mặt trời, hiện ra màu sắc rực rỡ, vô cùng đẹp mắt.

Cuối cùng, một con sông lớn mênh mông lại tụ lại thành một viên thủy châu lớn bằng nắm tay, thủy châu này tỏa sáng lấp lánh, phát ra đạo vận giống như Hỗn Độn Phủ, lại cũng ẩn chứa Sức Mạnh Pháp Tắc.

"Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo Trọng Thủy Châu!" Đột nhiên có thần ma nhận ra lai lịch của thủy châu, kinh hô thành tiếng.

"Bảo bối là của ta, của ta..." Có một vị thần ma đỏ cả mắt, bay thẳng về phía Trọng Thủy Châu.

Tiếp đó, vô số thần ma đỏ cả mắt, xông về phía Trọng Thủy Châu.

“Hừ, tìm chết, bảo bối của ta Phương Minh, các ngươi cũng dám cướp!” Phương Minh hừ lạnh một tiếng, vẫy tay liên tục.

Trọng Thủy Châu bị Sức Mạnh Pháp Tắc dẫn động, bay về phía Phương Minh.

Trọng Thủy Châu là tinh hoa của vạn thủy, tồn tại từ khi khai thiên lập địa, ẩn giấu trong Bất Chu Sơn, ẩn chứa Sức Mạnh Pháp Tắc, từ khi khai thiên đến nay, hàng tỷ năm, Trọng Thủy Châu không ngừng hấp thu hơi nước tự do trong không khí.

Dẫn đến Trọng Thủy Châu càng lúc càng nặng, cuối cùng có một ngày, Trọng Thủy Châu phá vỡ phong ấn của Bất Chu Sơn, hình thành một dải thiên hà mênh mông.

Hiện nay Trọng Thủy Châu lại tụ lại, trọng lực của nó đâu chỉ có hàng tỷ cân.

Những thần ma xông lên đó làm sao có thể chịu được xung kích trọng lực như vậy, chỉ trong nháy mắt đã bị Trọng Thủy Châu đâm cho thân xác nổ tung, thậm chí có thần ma ngay cả nguyên thần cũng bị đâm nát.

Một màn máu tanh, lập tức trấn trụ những thần ma đang rục rịch đó.

Phương Minh vẫy tay thu lại Hỗn Độn Phủ và Trọng Thủy Châu, cười nói: “Dị bảo như vậy, không phải ai cũng có thể chạm vào được đâu, phúc trạch không đủ, chỉ có thể nhận lấy kết cục thân tử đạo tiêu.” Chúng thần ma thấy thực lực của Phương Minh cường hãn, nhất là ba ngàn khách trần thế ở Tử Tiêu Cung, đều nhận ra Phương Minh, không dám trêu chọc hắn. 56.

Tam Thanh, Nữ Oa, Phục Hy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác đều ngồi xếp bằng tu luyện ở gần đó,

để cầu đột phá.

Đằng Chiến thấy lão gia nhà mình có được bảo vật, uy phong tám mặt, trấn nhiếp các thần ma khác, không khỏi trong lòng chấn động, càng thêm sùng bái Phương Minh đến không thể tả.

Chúng thần ma rời đi, Phương Minh gọi Đằng Chiến, tiếp tục leo Bất Chu Sơn, cần cù chăm chỉ làm một công nhân cạo đất.

Bất Chu Sơn là xương sống của Bàn Cổ đại thần hóa thành, là cột chống trời của đại lục Hồng Hoang, bảo vật nhiều đến mức khiến người ta phải lè lưỡi.

Phương Minh và Đằng Chiến tin chắc, chỉ cần cần cù chăm chỉ làm một công nhân cạo đất, nhất định có thể tìm được bảo vật tốt hơn nữa.

Rõ ràng Phương Minh và Đằng Chiến đã nghiện tìm bảo vật rồi.

Đi chưa được bao lâu, đột nhiên phía trên Bất Chu Sơn thần quang bảy màu lại lần nữa xông thẳng lên trời, lần này động tĩnh, còn lớn hơn nhiều so với lúc Trọng Thủy Châu xuất thế.

"Chẳng lẽ...

Chương 88

bảo bối kia sắp xuất thế?" Phương Minh nhìn mà hai mắt sáng lên, hóa thành một luồng sáng, xông về phía thần quang bảy màu.

Đằng Chiến nhìn mà gò má co giật dữ dội, lẩm bẩm: "Lão gia quả nhiên không đáng tin cậy, thấy bảo vật liền không cần tọa kỵ là ta nữa..." Gặp phải một lão gia như vậy, Đằng Chiến cũng bất lực, chỉ đành cố gắng đuổi theo.

Chỉ là tốc độ của hắn và Phương Minh chênh lệch quá xa, căn bản không cùng một đẳng cấp, chỉ trong nháy mắt, đã không nhìn thấy cả mông của Phương Minh nữa.

Phương Minh bay đến nơi có thần quang bảy màu, chỉ thấy một cây dây hồ lô khổng lồ vô cùng, giống như một con rồng khổng lồ, uốn lượn quanh co, quấn quanh núi đá hai bên.

Trên dây hồ lô kết bảy quả hồ lô báu màu đỏ, cam, vàng, lục, thanh, lam, tím tỏa ánh sáng rực rỡ, thần quang bảy màu đó, chính là do bảy quả hồ lô báu phát ra.

Tiên Thiên Hồ Lô Đằng!

Thật sự là một trong thập đại Tiên thiên Linh căn - Tiên Thiên Hồ Lô Đằng!

Hồ Lô Đằng trong thế giới Hồng Hoang, có thể nói là đã để lại một dấu ấn đậm nét.

Phương Minh ở bên cạnh Hồ Lô Đằng, hai mắt nhìn chằm chằm vào bảy quả hồ lô báu trên dây, hưng phấn đến mức xoa hai tay.

Những thần ma sớm đã ở bên cạnh Hồ Lô Đằng nhìn thấy Phương Minh, đều sắc mặt đại biến.

Nhất là ba ngàn khách trần thế nghe giảng đạo trong Tử Tiêu Cung, đều biết đức tính của Phương Minh, có hắn ở đây, bảy quả hồ lô báu trên dây hồ lô, rất có khả năng sẽ vuột khỏi tay họ.

Thậm chí họ còn cảm thấy Phương Minh có thể làm ra chuyện độc chiếm bảy quả hồ lô báu!

Thực ra, Phương Minh đúng là nghĩ như vậy thật.

Lúc này, hồ lô báu trên dây hồ lô chưa chín, một đám thần ma đều đang đợi, một khi dây hồ lô chín, tất sẽ có một trận tranh đoạt đẫm máu.

Có thần ma thậm chí còn tranh thủ cơ hội tu luyện, đột phá cảnh giới, để khi tranh đoạt hồ lô báu, có thể có được sự nắm chắc lớn hơn. 57.

Một lát sau, trên người Lão Tử truyền ra đạo vận huyền diệu, khí tức tăng vọt, đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ trước tiên.

Chỉ có một mình Phương Minh nhàn rỗi đến phát hoảng, yên lặng chờ đợi hồ lô báu trên dây hồ lô chín.

Hiện nay hắn đã là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, cao hơn những thần ma trước mắt không chỉ một cảnh giới, vì vậy căn bản không cần đột phá.

Hơn nữa, con đường hắn đi là con đường Dĩ Lực Chứng Đạo, muốn đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên khó khăn biết bao, căn bản không phải là một hai lần là có thể đột phá được.

Phương Minh hai mắt đánh giá Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, nếu không sợ ảnh hưởng đến sự trưởng thành của hồ lô báu, phí của trời, hận không thể nhổ cả dây hồ lô lên. 58.

Thập Nhị Tổ Vu là do mười hai giọt tinh huyết của Bàn Cổ đại thần dung hợp với khí uế trọc của trời đất hóa thành, khí tức cuồng

bạo, nhục thân cường hãn vô cùng, lại còn có thể điều khiển đất, lửa, gió, sấm, nuốt trời cắn đất, dời non lấp biển, quả thực lợi hại vô cùng.

Tiếp đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ cũng lần lượt đột phá.

Phương Minh nhướng mày, thầm nghĩ: "Tam Thanh không hổ là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, trong thời gian ngắn như vậy đã đột phá...

Hửm?

Đúng rồi, Tam Thanh do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành ở đây, vậy Thập Nhị Tổ Vu do mười hai giọt tinh huyết hóa thành đâu?

Sao không thấy..." "Ha ha ha, có bảo bối thượng hạng xuất thế à, thảo nào lại đông người như vậy.

Bất Chu Sơn là do tủy sống của Phụ thần Bàn Cổ chúng ta hóa thành, bảo bối trên núi đều thuộc về Vu tộc ta.

Ta khuyên một câu, mau chóng rời đi, nếu không đừng trách bọn ta không khách khí!" Đúng lúc này, một giọng nói vang dội truyền đến.

Chúng thần ma nhìn lại, chỉ thấy mười hai vị thần ma khổng lồ vô cùng đang bay tới.

Kẻ vừa nói là một vị thần ma đầu thú thân người, mình mặc vảy đỏ, tai đeo rắn lửa, chân đạp hoả long.

"Ái u hắc, đúng là Tào Tháo, Tào Tháo đến liền, Thập Nhị Tổ Vu ra mắt rồi..." Phương Minh quay đầu nhìn lại, liếc mắt một cái liền nhận ra lai lịch của mười hai vị thần ma.

Kẻ vừa nói chính là Hỏa chi Tổ vu Chúc Dung có cái họng lớn.

Thấy mười hai vị thần ma, sắc mặt các thần ma khác đều đại biến.

59.

Quả nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, Thập Nhị Tổ Vu đã chọc giận chúng nhân, các thần ma đồng loạt giận dữ quát Thập Nhị Tổ Vu.

Điều quan trọng là mười hai gã này vô cùng bá đạo, lại muốn đuổi hết các thần ma trên núi xuống, độc chiếm toàn bộ bảo bối trên Bất Chu Sơn.

Tam Thanh đứng một bên, khẽ nhíu mày nhưng không ra tay.

Chương 89

Hiển nhiên Tam Thanh cũng biết Thập Nhị Tổ Vu cường hãn, không muốn tranh giành vũng nước đục này. 60.

Thập Nhị Tổ Vu đắc ý, ngạo nghễ nhìn quần hùng.

"Thập Nhị Tổ Vu cũng quá bá đạo rồi, Bất Chu Sơn lớn như vậy, sao lại thành địa phương của Vu tộc?" "Hừ, đúng vậy, huống hồ Vu tộc không tu nguyên thần, cần bảo vật để làm gì?" "Đúng, lẽ nào Thập Nhị Tổ Vu muốn đánh tất cả chúng ta sao?" Đầu mãng xà thân người, mình mặc vảy đen, chân đạp hắc long, tay quấn rắn xanh, Bắc phương Thủy chi Tổ vu Cộng Công cười lớn nói: "Vu tộc ta tuy không tu nguyên thần, lấy mấy bảo bối đó cũng vô dụng, nhưng ta thà đập nát chúng chứ cũng không thể đưa cho đám ngu xuẩn các ngươi." Vu tộc muốn tranh bá thiên địa, đặc biệt là thấy hai người Yêu tộc Đế Tuấn và Thái Nhất cũng ở đây, tuy không dùng đến mấy bảo bối này nhưng cũng không thể để cho kẻ địch mạnh lên, vì vậy mới phải bất chấp sự phản đối của thiên hạ, đuổi hết các thần ma có mặt ở đây đi.

Trong đó có một vị thần ma đại nộ, xông về phía Cộng Công.

Cộng Công hừ lạnh một tiếng, trực tiếp xông lên, một quyền tung ra, đánh nổ tung vị thần ma kia, biến thành một đám sương máu.

Lại có mấy vị thần ma nổi giận, xông về phía Thập Nhị Tổ Vu.

Thập Nhị Tổ Vu ha ha cười lớn, nghênh đón chúng thần ma, đơn giản thô bạo, quyền quyền vào thịt, chỉ trong chốc lát đã chém giết sạch những thần ma đó.

Chúng thần ma thấy vậy thì vô cùng kinh hãi, không dám tiến lên nữa. 61.

Thập Nhị Tổ Vu đồng loạt gào thét, muốn khiêu chiến Phương Minh.

Hỏa chi Tổ vu Chúc Dung họng lớn cười to nói: "Thế nào?

Có ai không sợ chết thì đứng ra, nếu không thì cút hết xuống Bất Chu Sơn cho ta." Chúng thần ma giận mà không dám nói, chỉ biết trừng mắt nhìn Thập Nhị Tổ Vu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ, truyền âm nói: "Đại ca, tam đệ, Thập Nhị Tổ Vu này thực lực rất mạnh, nếu có thể để chúng đánh với Phương Minh, tiêu hao Phương Minh, lát nữa phân chia bảo hồ lô, chúng ta cũng có thể chiếm được chút lợi thế!" Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu, cũng truyền âm cho hai người: "Đúng vậy, với cái nết của tên Phương Minh kia, e là hắn sẽ muốn thu hết bảy cái bảo hồ lô vào túi, để Thập Nhị Tổ Vu tiêu hao chiến lực của hắn cũng tốt!" Thái Thượng Lão Tử gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Tam Thanh đạt thành ý kiến thống nhất, Nguyên Thủy Thiên Tôn bước lên một bước, lớn tiếng nói: "Mọi người đừng hoảng, có Phương Minh tiền bối ở đây, sợ gì Thập Nhị Tổ Vu!" Ái u hắc!

Lại gắp lửa bỏ tay người!

Lão gia ta còn chưa động thủ đã bị các ngươi gài bẫy!

Phương Minh ngẩng đầu liếc nhìn Tam Thanh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười thật thà đôn hậu.

Quả nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, hiện trường chúng thần ma nổ tung.

"Đúng vậy, có Phương Minh tiền bối ở đây, chúng ta sợ gì Thập Nhị Tổ Vu!" "Đúng, chỉ cần Phương Minh tiền bối ra tay, phút chốc là diệt sạch Thập Nhị Tổ Vu!" "Phương Minh tiền bối pháp lực thông

thiên, Thập Nhị Tổ Vu, đừng có càn rỡ!" Thập Nhị Tổ Vu nghe vậy thì đại nộ.

Hỏa chi Tổ vu Chúc Dung lớn tiếng nói: "Tên Phương Minh nào, ra đây đánh với ta một trận!" Thủy chi Tổ vu Cộng Công cũng lớn tiếng nói: "Phương Minh, đừng làm rùa rụt cổ, ra đây đánh với Thập Nhị Tổ Vu chúng ta một trận!" 62.

Thập Nhị Tổ Vu đồng loạt gào thét, yêu cầu Tam Thanh từ bỏ danh hiệu Bàn Cổ chính tông.

Nhưng có một người ngoại lệ, Trung ương Thổ chi Tổ vu Hậu Thổ nương nương nhỏ giọng nói với Đế Giang: "Đại ca, muội đã gặp người này ở Tử Tiêu Cung, thần thông của hắn vô lượng, ngay cả Đạo Tổ cũng phải nhường ba phần, chúng ta..." Trong Thập Nhị Tổ Vu, chỉ có Hậu Thổ nương nương từng đến Tử Tiêu Cung, lúc đó bà cũng từng hỏi Hồng Quân lão tổ về vấn đề Vu tộc không tu nguyên thần, đương nhiên nhận ra Phương Minh kiêu ngạo hống hách.

Đế Giang khẽ nhíu mày, ánh mắt lóe lên, kinh ngạc nói: "Phương Minh lợi hại đến thế sao?" Phong chi Tổ vu Thiên Ngô khuấy động thần phong, đưa âm thanh cuồn cuộn ra xa, ha ha cười lớn nói: "Đại ca, quản hắn là Phương Minh hay Phương gì, Thập Nhị Tổ Vu chúng ta đồng lòng, lẽ nào lại sợ một người hay sao?" Đế Giang yên tâm hơn, cảnh giác nhìn Phương Minh.

Tam Thanh thấy cảnh này thì không khỏi mừng rỡ, lộ ra nụ cười âm mưu đã thành.

Bọn họ là Bàn Cổ chính tông, gốc gác sâu xa, phúc lộc miên trường, trên đại lục Hồng Hoang đều là tồn tại đi ngang, nhưng từ khi gặp Phương Minh thì luôn bị chèn ép khắp nơi, khiến họ rất khó chịu.

Lúc này, Phương Minh cũng không thể không xuất hiện.

Nhưng Phương Minh cũng không phải kẻ ngốc, không đời nào để Tam Thanh lợi dụng mình, bèn cười nói: "Thập Nhị Tổ Vu kiêu ngạo hống hách, ta được các vị đạo hữu ủy thác, đuổi các ngươi xuống núi vốn không thành vấn đề, nhưng trước khi đánh, ta có một câu hỏi." Tam Thanh nghe vậy trong lòng "lộp bộp", thầm nghĩ: "Tên này lại giở trò quái gì nữa đây!" Hỏa chi Tổ vu họng lớn nói: "Có lời mau nói, đánh xong ta còn phải khai chiến!" Quả nhiên, Phương Minh dừng lại một chút, nhìn về phía Tam Thanh, ánh mắt lại quét qua Thập Nhị Tổ Vu, cười nói: "Ta vừa rồi nghe Thập Nhị Tổ Vu gọi Bàn Cổ đại thần là Phụ thần, hẳn là Bàn Cổ chính tông rồi, nhưng ba vị đạo hữu Tam Thanh lại do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, cũng tự xưng là Bàn Cổ chính tông.

Danh hiệu Bàn Cổ chính tông chỉ có một, rốt cuộc là của Thập Nhị Tổ Vu các ngươi?

Hay là của ba vị đạo hữu Tam Thanh?" Luận về thần công đá bóng trách nhiệm, Phương Minh từng lăn lộn chốn công sở ở kiếp trước, sao có thể thua Tam Thanh được?

Quả nhiên, lời này của Phương Minh vừa nói ra, sắc mặt Tam Thanh lập tức đại biến.

Phương Minh rõ ràng đang đẩy họa ngược lại cho Tam Thanh, đường đường chính chính đẩy cho Tam Thanh, đây là dương mưu, Tam Thanh không nhận cũng không được.

Chuyện này liên quan đến danh hiệu Bàn Cổ chính tông, là vấn đề thể diện!

Nếu không nhận, chắc chắn sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Hơn nữa, với tính cách nóng nảy của Thập Nhị Tổ Vu, họ xem trọng danh hiệu Bàn Cổ chính tông hơn cả mạng sống, chắc chắn cũng sẽ tranh giành danh hiệu này.

Quả nhiên, Thập Nhị Tổ Vu vừa nghe, lập tức đại nộ.

Hỏa chi Tổ vu Chúc Dung chỉ vào sống mũi Tam Thanh lớn tiếng nói: "Tam Thanh, cái gì mà Bàn Cổ chính tông, Vu tộc chúng ta mới là Bàn Cổ chính tông thật sự!" Thủy chi Tổ vu Cộng Công chân đạp một con sông cuồn cuộn, cũng gân cổ gầm lên: "Đúng vậy, Tam Thanh, nếu sau này các ngươi không đi lại với danh hiệu Bàn Cổ chính tông, nể tình các ngươi là do nguyên thần của Phụ thần hóa thành, ta có thể tha cho các ngươi một mạng!" 63.

Hắn nghĩ nếu cách một bối phận mà tiếp cận Nữ Oa thì không dễ thành công, chi bằng hạ thấp một bối phận, mới dễ thân cận với nàng.

Tam Thanh từ khi sinh ra đã mang trên mình tấm biển vàng lấp lánh Bàn Cổ chính tông, sao có thể chịu từ bỏ?

Chương 90

Thông Thiên Giáo Chủ bước lên một bước, lạnh lùng hừ nói: "Thập Nhị Tổ Vu, bần đạo khuyên các ngươi từ bỏ danh hiệu Bàn Cổ chính tông, nếu không đừng trách ba người bọn ta không khách khí!" Nguyên Thủy Thiên Tôn khí thế ngút trời, trầm giọng nói: "Hừ, danh hiệu Bàn Cổ chính tông, không phải thứ tạp nham nào cũng xứng đáng.

Vu tộc các ngươi, chẳng qua chỉ là một đám trọc vật, sao xứng với danh hiệu Bàn Cổ chính tông?" Hai bên có thể nói là lời không hợp ý nửa câu, nói chưa được mấy câu đã lao vào đánh nhau.

Tam Thanh hiện giờ đều đã là cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ, ai nấy đều mang theo chí bảo.

Đặc biệt là Thông Thiên Giáo Chủ, còn sở hữu Tru Tiên Kiếm Trận phi Tứ Thánh không thể phá, chiến lực cực mạnh.

Thập Nhị Tổ Vu tuy đều ở cảnh giới bán bộ Chuẩn Thánh, nhưng lại chiếm ưu thế về số lượng đông đảo, nhục thân cường hãn.

Hai bên đánh nhau trên Bất Chu Sơn, đánh đến trời long đất lở, nhật nguyệt vô quang.

Nhưng cuối cùng, Tam Thanh vẫn cao tay hơn một bậc, Thông Thiên Giáo Chủ dùng Tru Tiên Kiếm Trận làm bị thương Phong chi Tổ vu Thiên Ngô và Lôi chi Tổ vu Cường Lương.

Thái Thượng Lão Tử dùng Thái Cực Đồ định trụ Đế Giang, dùng một cây gậy dẹt đập Đế Giang trọng thương.

Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng Tam Bảo Ngọc Như Ý tâm tưởng sự thành, đóng băng Hậu Thổ và Huyền Minh.

Thập Nhị Tổ Vu tự biết không phải đối thủ của Tam Thanh, buông lại mấy lời tàn nhẫn rồi chạy xuống núi.

Tam Thanh tuy chiến thắng, nhưng cũng mệt lả người, chỉ sợ lúc hồ lô chín sẽ mất tiên cơ, vì vậy vội vàng ngồi xuống điều tức đả tọa.

Phương Minh vui vẻ xem một màn kịch hay, lại còn chọc tức được Tam Thanh, trong lòng đương nhiên vô cùng sảng khoái.

Trong lúc Tam Thanh đả tọa điều tức, Nữ Oa, Phục Hy, Đế Tuấn, Thái Nhất, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Minh Hà, Côn Bằng đạo nhân... các đại năng Hồng Hoang lần lượt đột phá Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Bọn họ vốn đã ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chỉ thiếu một cơ duyên là có thể đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, ba nghìn năm nghe đạo ở Tử Tiêu Cung vừa hay đã cho họ cơ duyên đó.

Vì vậy, đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh cũng chỉ là chuyện nước chảy thành sông.

Từ đó, thế giới Hồng Hoang mở ra thời đại Chuẩn Thánh tranh bá.

Phương Minh thấy Nữ Oa và Phục Hy đột phá tỉnh lại, liền dẫn Đằng Chiến tiến lên, chắp tay cười nói: "Chúc mừng hai vị đạo hữu Phục Hy và Nữ Oa đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh!" Nữ Oa và Phục Hy vội vàng chắp tay đáp lễ Phương Minh: "Đa tạ tiền bối!" Đằng Chiến thấy Nữ Oa và Phục Hy gọi Phương Minh là tiền bối, không khỏi kinh ngạc đến ngẩn người, ánh mắt nhìn Phương Minh càng thêm tràn đầy sùng bái.

Hắn biết Phương Minh lợi hại, nhưng không ngờ lợi hại đến mức này, ngay cả hai vị đại thần Phục Hy và Nữ Oa gặp mặt cũng phải gọi một tiếng tiền bối.

Phương Minh cười tủm tỉm nhìn hai người Phục Hy và Nữ Oa, nói: "Mấy ngày trước, các ngươi chưa đột phá cảnh giới Chuẩn

Thánh, ta có thể nhận một tiếng tiền bối, bây giờ các ngươi cũng đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, tiếng tiền bối miễn đi, chúng ta cứ xưng hô đạo hữu là được!" Chúng thần ma nghe vậy đều ngẩn ra.

Tên Phương Minh chỉ biết lợi dụng, ngay cả lợi thế trên lời nói cũng phải chiếm, sao đột nhiên lại đổi tính?

Đó là vì Phương Minh cũng có tính toán của riêng mình. 64.

Chúng thần ma đồng loạt hưởng ứng, cũng không muốn lãng phí thời gian ở đây.

Phục Hy và Nữ Oa không biết dụng ý của Phương Minh, thấy hắn kiên trì, đành phải chắp tay nói: "Tham kiến Phương Minh đạo hữu." Một bên, Đẳng Chiến nghe vậy lại lần nữa trợn mắt há mồm, bây giờ hắn mới biết, hóa ra Phương Minh sớm đã có tu vi cảnh giới Chuẩn Thánh.

Chỉ là hắn không biết, Phương Minh đã ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, nếu biết, chắc lại phải kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Phương Minh cười nói: "Ta tìm hai vị đạo hữu, thực ra là có một việc muốn nhờ!" Phục Hy và Nữ Oa nhìn nhau, Phục Hy chắp tay nói: "Phương Minh đạo hữu cứ nói, không sao cả!" Phương Minh chỉ vào Đẳng Chiến, cười nói: "Vị này là thái tử của Đẳng Xà nhất tộc, ta và Đẳng Xà lão tổ có ơn cứu mạng, hy vọng sau này hai vị đạo hữu Phục Hy và Nữ Oa có thể thay ta chăm sóc Đẳng Xà nhất tộc!" Phục Hy và Nữ Oa thở phào nhẹ nhõm.

Nữ Oa cười dịu dàng đáp lời: "Phương Minh đạo hữu cứ yên tâm, trên đường đến Tử Tiêu Cung, đạo hữu đã chăm sóc huynh muội ta rất nhiều, huynh muội ta ghi nhớ trong lòng, sau này nhất định sẽ chăm sóc Đẳng Xà nhất tộc nhiều hơn!" Phương Minh mừng rỡ, bái tạ nói: "Vậy đa tạ hai vị đạo hữu rồi!" Đẳng Chiến cũng mừng rỡ, vội vàng bái tạ: "Đa tạ hai vị thượng thần!" Phục Hy và Nữ Oa đỡ Phương

Minh và Đằng Chiến dậy.

Phục Hy cười nói: "Đạo hữu khách khí rồi!" Một nỗi lo trong lòng được giải quyết, Phương Minh cũng thở phào nhẹ nhõm, dặn dò Đằng Chiến xuống núi trước, báo tin này cho Đằng Xà lão tổ, sau đó đến chân núi Bất Chu tìm Kim Kỳ Lân, cùng nhau đợi dưới chân núi.

Còn hắn thì nhân cơ hội này làm quen với Nữ Oa.

Tên này kiếp trước quen lăn lộn chốn công sở, đủ loại truyện cười đều thuộc nằm lòng, chọc cho Nữ Oa không ngừng cười duyên.

Phục Hy đứng bên cạnh thấy vậy, da mặt không ngừng co giật, thầm nghĩ: "Thôi rồi, tên Phương Minh này tiếp cận muội muội nhà mình, nhất định có mưu đồ bất chính, mình phải cẩn thận một chút, không thể để tên heo Phương Minh này cuỗm mất muội muội nhà mình." Thế là, hiện trường liền xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ: Phương Minh kể chuyện cười chọc Nữ Oa, Nữ Oa cười đến nghiêng ngả, còn Phục Hy thì mặt mày cau có.

Đúng lúc này, đột nhiên có một vị thần ma đứng ra, lớn tiếng nói: "Chư vị đạo hữu, chúng ta cứ chờ đợi ở đây cũng không phải là cách, chi bằng nhân lúc bảo hồ lô chưa chín, chúng ta đưa ra một cách phân chia, thế nào?" "Đồng ý!" "Ta đồng ý..." 65.

Khoảnh khắc tiếp theo, chúng thần ma đồng loạt đồng ý để Phương Minh chủ trì việc phân chia bảo hồ lô.

"Phương Minh tiền bối đức cao vọng trọng, bần đạo đề nghị, hay là để Phương Minh đạo hữu thay mọi người phân chia bảo hồ lô, thế nào?" Lúc này, Thái Thượng Lão Tử do dự một chút rồi tiến lên nói.

Phương Minh nhướng mày, nở một nụ cười như không cười với Thái Thượng Lão Tử.

Kế hoạch của Thái Thượng Lão Tử, Phương Minh quá rõ ràng,

Tam Thanh chẳng qua là lo lắng tên Phương Minh này quen thói bá đạo, sợ hắn một mình nuốt trọn bảo hồ lô, nên mới đề nghị như vậy.

Cứ như vậy, dù Phương Minh mặt dày đến đâu, cũng không nỡ một mình nuốt hết bảy cái bảo hồ lô.

“Được, bần đạo cũng đồng ý để Phương Minh tiền bối phân chia bảo hồ lô!” “Bần đạo đồng ý...” “Bần đạo cũng đồng ý...” 66.

Chương 91

Chúng thần ma đồng loạt đồng ý đề nghị của Phương Minh.

Hành vi của Phương Minh tuy có phần vô sỉ, nhưng thế giới Hồng Hoang là một thế giới mà nắm đấm lớn chính là đạo lý cứng, vì vậy chúng thần ma đều phục Phương Minh.

Hơn nữa, họ cũng có cùng mối lo với Tam Thanh, sợ tên Phương Minh này dùng cường quyền độc chiếm bảo hồ lô.

"Được, nếu mọi người đã tin tưởng ta như vậy, vậy thì ta sẽ chủ trì đại hội tỷ võ phân chia bảo hồ lô này." Phương Minh ranh ma quỷ quái, sao không hiểu được kế hoạch của mọi người, nhưng hắn cũng có kế của riêng mình.

Trước đây Phương Minh và Nhị sư phó cũng từng đến Bất Chu Sơn, cũng tìm dây hồ lô tiên thiên, nhưng lúc đó dây hồ lô đã bị Thiên Đạo che giấu thiên cơ, Phương Minh không tìm được.

Điều này cho thấy điều gì?

Cho thấy bảy cái bảo hồ lô sớm đã được Thiên Đạo định sẵn, đều là vật có chủ.

Nếu Phương Minh cưỡng ép chiếm hữu bảy cái bảo hồ lô, Thiên Đạo chắc chắn sẽ không cho phép.

Tuy Phương Minh có mấy vị sư phó chống lưng, cũng không sợ Thiên Đạo, nhưng chung quy vẫn phiền phức, chi bằng chủ trì một đại hội tỷ võ phân chia bảo hồ lô, không chỉ có thể được chúng thần ma ca ngợi, mà còn có thể có được một cái bảo hồ lô.

Dừng lại một chút, Phương Minh cười nói: "Chúng ta đều là tu sĩ, cách giải quyết tốt nhất chính là dùng vũ lực giải quyết vấn đề.

Hay là thế này, chúng ta tổ chức một cuộc thi, ai tu vi cao, liền có thể hái một cái bảo hồ lô, thế nào?" Phương Minh nói như vậy, tự nhiên có tư tâm, trong số các thần ma có mặt, tu vi của hắn là cao nhất, như vậy là có thể có được một cái bảo hồ lô.

"Được, đề nghị này hay!" "Hay, đề nghị của Phương Minh tiền bối hay, ta đồng ý!" "Ta cũng đồng ý đề nghị của Phương Minh tiền bối..." 67.

Chúng thần ma lập tức im bặt, đồng loạt lớn tiếng đồng ý.

Tam Thanh nhíu mày, nhìn nhau cười khổ.

Họ tự nhiên cũng nhìn ra kế hoạch của Phương Minh, nhưng lại không có cách nào, ai bảo tu vi của người ta cao chứ.

"Được, nếu đã như vậy, vậy chúng ta sẽ tỷ thí thần thông, người thắng có thể có được một cái bảo hồ lô!" Phương Minh cười nói.

"Ai đánh trận đầu tiên?" Phương Minh quét mắt nhìn chúng thần ma, nhưng không một ai đứng ra, vì ai cũng biết, súng bắn chim đầu đàn, người đầu tiên ra trận, chắc chắn người khiêu chiến cũng nhiều nhất.

Ái u hắc!

Lại bị lạnh sân!

Khó khăn lắm mới chủ trì được một đại hội tỷ võ, Phương Minh hứng chí dâng cao, quét mắt nhìn chúng thần ma, cuối cùng dừng lại trên người Tam Thanh, cười tủm tỉm nói: "Ba vị đạo hữu Tam Thanh, các vị là Bàn Cổ chính tông, hay là đánh trận đầu đi, thế nào?" Cái danh Bàn Cổ chính tông này là một con dao hai lưỡi, tuy trông có vẻ oai phong, cũng quả thực có không ít lợi ích, nhưng nếu bị người khác lấy danh hiệu này ra nói chuyện, liền dễ dàng bị nắm thóp.

Quả nhiên, Phương Minh vừa nhắc đến danh hiệu Bàn Cổ chính

tông, Tam Thanh dù không tình nguyện, cũng phải đánh sưng mặt giả làm người béo.

Thái Thượng Lão Tử bước ra, lớn tiếng nói: "Bàn Cổ chính tông, Thái Thanh đạo nhân một trong Tam Thanh, xin lĩnh giáo cao chiêu của chư vị đạo hữu!" Danh tiếng của Tam Thanh cũng cực kỳ vang dội, chỉ là lúc đến Tử Tiêu Cung, gặp phải Phương Minh, khiến danh tiếng của Tam Thanh bị tổn hại nặng nề.

Nếu là bình thường, chắc chắn không có thần ma nào dám lên khiêu chiến Tam Thanh.

Nhưng lúc này, uy danh của Tam Thanh bị tổn hại, nhanh chóng có thần ma lên khiêu chiến Thái Thượng Lão Tử.

Thái Thượng Lão Tử vì muốn lấy lại uy danh cho Tam Thanh, cũng dốc toàn lực, ngay tại chỗ dùng sức mạnh sấm sét, một chiêu liền chém giết vị thần ma kia.

Chúng thần ma thấy vậy đều kinh hô.

Phương Minh nhướng mày, giọng nói tràn đầy ma tính, lớn tiếng nói: "Chư vị đạo hữu, ai nếu chiến thắng Thái Thanh đạo hữu, ta sẽ lấy cái bảo hồ lô của ta ra cho người đó!" Chết tiệt!

Lại còn cổ vũ!

Tên này cũng quá không biết xấu hổ rồi, lại còn cho đi một cái bảo hồ lô đã được phân cho mình!

Thái Thượng Lão Tử nghe vậy thân hình loạng choạng, suýt nữa ngã lăn ra đất.

Quả nhiên, lời này của Phương Minh vừa nói ra, hiện trường lập tức xôn xao, chúng thần ma đều hăm hở muốn thử.

"À, đúng rồi, ta lấy một cái bảo hồ lô, mọi người không có vấn đề

gì chứ?

Ai có vấn đề, có thể lên đây giao lưu với bần đạo một phen!" Tiếp đó, Phương Minh xắn tay áo, bày ra tư thế, một bộ dáng hăm hở muốn thử. 68.

Chúng thần ma vừa nghe, lập tức mừng rỡ, đồng loạt hăm hở muốn thử.

"Phương Minh tiền bối thực lực siêu quần, phân một cái bảo hồ lô, ta không có ý kiến!" "Đúng vậy, Phương Minh tiền bối phân một cái bảo hồ lô, ta không có ý kiến!" "Không có ý kiến..." Mặt mày Tam Thanh đen như đít nồi.

Phương Minh cười tủm tỉm quay đầu nhìn Tam Thanh, cười nói: "Ba vị đạo hữu, các vị không có ý kiến chứ?

Nếu có ý kiến, có thể đánh với ta một trận!" Tam Thanh thật hận không thể xông lên đánh với Phương Minh một trận, nhưng xuất phát từ đại cục, họ đã nhịn xuống.

Với thực lực của Tam Thanh, chắc chắn có thể phân được một cái bảo hồ lô, nhưng nếu thật sự đánh với Phương Minh một trận, có thể sẽ bị thương, như vậy sẽ cho các thần ma khác cơ hội, có thể sẽ lỡ mất bảo hồ lô.

Chương 92

Cứ như vậy, Tam Thanh chịu thua, khẽ lắc đầu nói: "Chúng ta cũng đồng ý Phương Minh đạo hữu có được một cái bảo hồ lô!" Phương Minh ha ha cười lớn nói: "Được, nếu đã như vậy, cuộc thi tiếp tục, ai nếu có thể thắng được Thái Thanh đạo hữu, bảo hồ lô của ta cũng sẽ cho người đó!" 69.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng phát hận, lấy ra Bàn Cổ Phiên, liên tiếp trấn áp mười mấy thần ma, mới trấn trụ được chúng thần ma.

Phương Minh dù sao cũng là Chuẩn Thánh lâu năm, không ai dám khiêu chiến, nhưng Tam Thanh thì khác, Tam Thanh hiện giờ mới đột phá Chuẩn Thánh, cảnh giới chưa ổn định, cũng có sức đánh một trận.

Cái gọi là dưới trọng thưởng tất có dũng phu, dưới sự cám dỗ của hai cái bảo hồ lô, không ngừng có thần ma lên khiêu chiến Thái Thượng Lão Tử.

Thái Thượng Lão Tử sau khi liên tiếp đánh bại hai mươi mấy vị thần ma, cũng mệt lả người, thấy vị thần ma tiếp theo sắp lên khiêu chiến, vội vàng la lớn: "Dừng lại, như vậy không công bằng!" Phương Minh nhếch miệng, hỏi: "Sao lại không công bằng?" Thái Thượng Lão Tử thở hổn hển nói: "Cứ đánh luân phiên như vậy, một người tiếp một người lên, bần đạo dù là sắt cũng không chịu nổi.

Không biết bần đạo phải đánh bại bao nhiêu vị thần ma, mới đủ tư cách có được một cái bảo hồ lô?" Phương Minh ngẩn ra, cười nói: "À, đây quả là một vấn đề.

Hay là thế này, lấy mười vị làm giới hạn, nếu vị đạo hữu nào có thể đánh bại mười vị thần ma, liền có thể có được một cái bảo hồ lô!"

Phụt!

Mười vị!

Sao không nói sớm, để ta đánh chết đánh sống với hai mươi mấy vị thần ma!

Mẹ nó, cố ý mà!

Mặt già của Thái Thượng Lão Tử đen lại, khóe mắt giật giật, nói: "Vậy bây giờ bần đạo có đủ tư cách hái một cái bảo hồ lô chưa?" Phương Minh nhìn khuôn mặt tái mét của Thái Thượng Lão Tử, trong lòng sảng khoái vô cùng, cười nói: "Thái Thanh đạo hữu mời!" Vốn dĩ, Phương Minh thấy Tam Thanh bái Hồng Quân làm thầy, đã có chút không ưa Tam Thanh, giờ đây Tam Thanh lại tính kế khắp nơi, Phương Minh đương nhiên không vui, tự nhiên cũng phải tính kế lại.

Thái Thượng Lão Tử kéo lê thân thể mệt mỏi tiến lên, hái một cái hồ lô tử kim, cũng chính là Tử Kim Hồ Lô nổi tiếng hậu thế với câu "gọi một tiếng, ngươi có dám trả lời không".

Chỉ là Tử Kim Hồ Lô bị dùng vào việc nhỏ, ngày thường bị Thái Thượng Lão Tử dùng để đựng đan dược.

Sau khi Thái Thượng Lão Tử tiến lên, Nguyên Thủy Thiên Tôn đi lên, nhíu mày nói: "Phương Minh đạo hữu, ở đây có đến mấy nghìn thần ma, nếu có người quen biết mười vị thần ma, cố ý nhường, chẳng phải sẽ để người đó không công lấy đi một cái bảo hồ lô sao?" Phương Minh nhướng mày, nói: "Nguyên Thủy đạo hữu nói cũng đúng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lớn tiếng nói: "Vì vậy, ta muốn thanh lý trước một số người tạp nham, những người còn lại sẽ cạnh tranh công bằng bảo hồ lô!" Nguyên Thủy Thiên Tôn luôn coi trọng gốc gác, nên lời nói đều mang theo mùi thuốc súng nồng nặc, tự nhiên khiến một số thần ma không hài lòng.

Phương Minh gật đầu mạnh, tán đồng nói: "Nguyên Thủy đạo hữu nói có lý!" Ái u hắc!

Chuyện gì thế này?

Tên Phương Minh này sao lại đứng về phía mình rồi?

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày, trong lòng vô cùng khó hiểu, trên đầu hiện lên từng dấu chấm hỏi to tướng.

Phương Minh lại tiếp tục nói: "Nếu ý kiến này là do Nguyên Thủy đạo hữu đề xuất, vậy phiền Nguyên Thủy đạo hữu đặt ra quy tắc đi, người không phục có thể khiêu chiến Nguyên Thủy đạo hữu!" Phụt!

Tên này định giở trò này, lại muốn để ta làm kẻ thù chung!

Nguyên Thủy Thiên Tôn tỉnh táo lại, nhưng hắn vốn có ngạo khí, không cho phép lùi bước.

Nếu Phương Minh đã nói như vậy, nếu hắn lùi bước, chẳng phải sẽ làm mất mặt Bàn Cổ chính tông sao?

Lại là cái biển vàng Bàn Cổ chính tông gây họa!

Nguyên Thủy Thiên Tôn hít sâu một hơi, lớn tiếng nói: "Bảo hồ lô chỉ có bảy cái, mà chúng ta lại có đông người như vậy, vì vậy xin mời các đạo hữu dưới cảnh giới Chuẩn Thánh rời đi!" Lời này vừa nói ra, chúng thần ma tại chỗ lập tức nổ tung.

"Hừ, Nguyên Thủy, ngươi cũng quá kiêu ngạo rồi, đừng tưởng là Chuẩn Thánh thì ghê gớm lắm!" "Nguyên Thủy, người khác sợ ngươi, nhưng bần đạo không sợ!" "Nguyên Thủy, kiêu ngạo như vậy, không sợ bị sét đánh sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, bước lên một bước, khí thế Chuẩn Thánh sơ kỳ tỏa ra, như thủy triều ép về bốn phía.

Những thần ma có tu vi yếu lập tức bị đẩy lùi.

Nhưng có thần ma không chịu lùi bước, cứng đầu chống lại Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Chư vị nếu không phục, có thể lên đánh một trận!" Phương Minh gân cổ la lớn.

Lập tức có thần ma bay lên, đại chiến với Nguyên Thủy. 70.

Nụ cười trên mặt Phương Minh càng đậm hơn, khiến người ta như ngấm gió xuân, một vẻ mặt vô hại nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đạo nhân, ôn hòa nói: "Hai người lại ngứa da rồi phải không?

Những thần ma kia tuy có chút tiếc nuối, nhưng vẫn lựa chọn rời đi.

Có Nguyên Thủy Thiên Tôn đắc tội người dọn sân, số thần ma tại chỗ lập tức giảm đi một nửa, chỉ còn lại mấy chục vị thần ma cảnh giới Chuẩn Thánh.

Có người không phục Nguyên Thủy Thiên Tôn, tiến lên đại chiến với hắn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng Bàn Cổ Phiên liên tiếp đánh bại mười vị thần ma, mệt lả người, mới hái được một cái hồ lô.

Hồ lô đó có phần tương tự với Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn, có thể phun ra hỗn độn phong bạo, quả thực bá đạo vô cùng.

Tiếp đó, Thông Thiên Giáo Chủ tiến lên, dùng Tru Tiên Tứ Kiếm liên tiếp đánh bại bốn vị ma thần, chúng thần ma không dám tiến lên, Thông Thiên Giáo Chủ giành chiến thắng, tiến lên hái một cái Thủy Hỏa Hồ Lô, bên trong có một con Thủy Kỳ Lân và một con Hỏa Kỳ Lân.

Trong Tam Thanh, có lẽ Thông Thiên Giáo Chủ là người hái bảo hồ lô dễ dàng nhất.

Thái Thượng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều vì kế của Phương Minh mà mệt lả người.

Chương 93

Tam Thanh hái xong bảo hồ lô, liền tự mình rời đi.

Phương Minh thấy Tam Thanh đi vội vàng, dường như không thể chờ đợi được muốn đi tìm thứ gì đó, không khỏi nhíu mày.

Lúc này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đạo nhân tiến lên.

Chuẩn Đề đạo nhân hai tay chắp lại, cười tủm tỉm nói: "Các vị đạo hữu, ván này liền do bần đạo làm lôi chủ, chỉ là Tây phương của bần đạo cằn cỗi, xin các vị đạo hữu thủ hạ lưu tình, nếu đạo hữu nào chịu nhường bảo hồ lô cho sư huynh đệ hai người bọn ta, bần đạo cảm kích không hết!" Tiếp Dẫn đạo nhân mặt mày khổ sở tiến lên, nói: "A di đà phật, các vị đạo hữu nếu chịu nhường, hai người bần đạo cảm kích không hết!" Lúc Tam Thanh còn ở đây, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không ra tay, Tam Thanh vừa đi, hai người liền ra tác oai tác quái, rõ ràng là sơn trung vô lão hổ, hầu tử xưng đại vương.

Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tính toán hay thật!

Phương Minh giờ đã biết Tam Thanh đi làm gì, nên cũng không còn tâm trí phân chia bảo hồ lô nữa, vốn đã không ưa hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, bèn lạnh giọng nói: "Bảo vật Đông phương ta, liên quan gì đến Tây phương các ngươi, hai người các ngươi đừng tham gia nữa!" Sắc mặt hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đột nhiên đại biến.

Chuẩn Đề đạo nhân ánh mắt lóe lên, nhìn Phương Minh, cười như không cười nói: "Phương Minh đạo hữu nói đùa rồi, chúng ta đều thuộc đại lục Hồng Hoang, có gì phân biệt Đông phương Tây phương chứ?" Tiếp Dẫn đạo nhân cũng vội nói: "A di đà phật, Phương Minh đạo hữu nói đùa rồi, bảo vật có gì phân biệt Đông Tây!" Khóe miệng

Phương Minh nhếch lên nụ cười đặc trưng, một vẻ mặt đầy hứng thú nhìn hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, trầm giọng nói: "Vậy hai vị vừa rồi luôn miệng nói Tây phương cằn cỗi này nọ, lẽ nào đều là nói nhảm sao?" Chỉ một câu nói, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã bị chặn họng đến mặt mày đen lại.

Cộng thêm oán khí trước đây của hai người đối với Phương Minh, bây giờ hai người lại đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh rồi, lá gan tự nhiên cũng to hơn một chút.

Chuẩn Đề đạo nhân lúc này liền triệt để bùng nổ, giận dữ nói: "Phương Minh đạo hữu, đừng quá đáng, bây giờ hai người chúng ta cũng là tu vi Chuẩn Thánh, liên thủ lại, Phương Minh đạo hữu chưa chắc đã thắng được chúng ta đâu!" Tiếp Dẫn đạo nhân ánh mắt lóe lên, trầm giọng nói: "Phương Minh đạo hữu, mọi người mỗi người nhường một bước, biển rộng trời cao, chẳng phải tốt hơn sao?" 71.

Trải qua một loạt đại chiến, chúng thần ma đều vô cùng khâm phục thần thông xuất thần nhập hóa của Phương Minh, sao dám có ý kiến, đồng loạt lắc đầu.

Ta không ngại đánh cho các ngươi một trận!" Nói rồi, Phương Minh từ từ xắn tay áo, bẻ các khớp tay kêu răng rắc, chậm rãi đi về phía hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, lại nhìn bảo hồ lô trên dây hồ lô tiên thiên, mỗi người đều gật đầu.

Đột nhiên, Chuẩn Đề bộc phát, tay lật một cái, Gia Trì Thần Xử xuất hiện trong tay, nhắm vào Phương Minh liền đập.

Gia Trì Thần Xử đó gặp gió liền lớn, trong nháy mắt đã hóa thành một cây cột khổng lồ, vàng óng, ánh sáng tứ phía, một đầu to, một đầu nhỏ.

Đầu nhỏ kia cầm trong tay Chuẩn Đề, đầu to nhắm vào đầu Phương Minh mà đập.

Lúc Chuẩn Đề động thủ, Tiếp Dẫn đạo nhân cũng động thủ.

Tiếp Dẫn đạo nhân tay lật một cái, Hàng Ma Xử xuất hiện trong tay, vung Hàng Ma Xử, cũng nhắm vào Phương Minh mà đập.

"Ha ha ha, hai người thật xui xẻo, tưởng lấy hai cây gậy tang là có thể đánh được ta sao?

Đùa ta chết cười mất!" Phương Minh cười lớn ba tiếng, tay lật một cái, Trọng Thủy Châu xuất hiện trong tay, vung tay ném Trọng Thủy Châu ra.

Chỉ nghe một tiếng "rào rào" vang lớn, tiếng nước dâng cao, một con sông cuồn cuộn xuất hiện từ không trung, xối về phía hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không phòng bị, lập tức bị xối bay ngược ra ngoài, lăn lộn, ngã ra xa mấy vạn dặm, vô cùng thảm hại.

Hai người bò dậy, có lẽ chê gậy tang xui xẻo, thu lại.

Tiếp Dẫn tay lật một cái, Tử Kim Bát xuất hiện trong tay, vung tay ném ra.

Tử Kim Bát đó gặp gió liền lớn, trong nháy mắt đã hóa thành lớn bằng trăm mẫu, bên trong sấm sét cuồn cuộn, điện tím loạn xạ, thập phần kinh người, nhắm vào đầu Phương Minh mà úp xuống.

"Đồ ăn mày, cái bát ăn xin cũng lấy ra?

Không sợ vỡ à?" Phương Minh cười lớn, tay lật một cái, Tử Tiêu Cung và Tử Tiêu Tiễn xuất hiện trong tay, giương cung lắp tên, một tiễn bắn thủng một lỗ lớn trên Tử Kim Bát.

Tiếp Dẫn đạo nhân kinh hãi, vội vàng triệu hồi Tử Kim Bát, nhìn kỹ, chỉ thấy Tử Kim Bát đã bị thủng một lỗ lớn, hở gió rò khí, hỏng rồi.

Chỉ trong nháy mắt, mặt già của Tiếp Dẫn liền méo xệch, đau lòng đến méo xệch.

Tây phương cằn cỗi, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vốn đã không có bảo bối, ở Tử Tiêu Cung, Tiếp Dẫn đạo nhân khó khăn lắm mới xin được Tử Kim Bát từ Hồng Quân lão tổ.

Tử Kim Bát là một trong số ít linh bảo có thể lấy ra dùng.

Hôm nay lại không ngờ bị Phương Minh một tiễn bắn thủng một lỗ lớn, bảo sao không đau lòng.

Một bên khác, Chuẩn Đề đạo nhân tay lật một cái, vung Thất Bảo Diệu Thụ, liền quét về phía Phương Minh.

Bảy báu vật của Phật gia là vàng, bạc, lưu ly, pha lê, xà cừ, xích châu, mã não bùng nổ, ánh sáng lấp lánh, vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp trên không trung.

Phương Minh tay lật một cái, hiện ra Hỗn Độn Phủ, vung đại phủ, ra tay liền là Khai Thiên Nhất Thức.

Thất Bảo Diệu Thụ tuy diệu dụng vô song, có thể quét sạch vạn vật thiên hạ, nhưng Hỗn Độn Phủ là do Thất sư phó luyện chế, bên trong chứa đựng sức mạnh pháp tắc của Nhị sư phó, Thất Bảo Diệu Thụ sao có thể quét động.

Hai thứ va chạm, bảy báu vật Phật gia rơi lả tả xuống.

Chuẩn Đề thấy vậy lòng đau như cắt, vội vàng thu lại Thất Bảo Diệu Thụ, nhìn kỹ, thấy Thất Bảo Diệu Thụ gần như trụi lủi, không khỏi tức giận, nhảy dựng lên như sấm: "Phương Minh, ngươi phá hỏng bảo bối của bần đạo, bần đạo với ngươi không đội trời chung!"

Nói rồi, Chuẩn Đề đạo nhân vẻ mặt điên cuồng, tay lật một cái, một viên gạch vàng xuất hiện trong tay, vung gạch, liền xông về phía Phương Minh.

Viên gạch vàng chính là Kim Chuyên mà Hồng Quân lão tổ ban cho Chuẩn Đề, vốn là bảo bối đập người, chỉ là Chuẩn Đề tức quá, vung gạch liền đánh.

Phương Minh tay rung một cái, một cây bảo thụ xuất hiện trong tay.

Chương 94

Bản thể của bảo thụ là bản thể Bồ Đề của Chuẩn Đề đạo nhân, Phương Minh đã tước đoạt cành cây của Chuẩn Đề khi hắn chưa hóa hình ở thế giới Tây phương để trồng thành.

Chỉ là những thứ treo trên cây Bồ Đề bảo thụ của Phương Minh tốt hơn của Chuẩn Đề nhiều, món nào cũng là linh bảo, ánh sáng mười màu, rực rỡ bay lượn.

Thập Sắc Bảo Thụ quét về phía Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề kinh hãi, chỉ là xông quá nhanh, không kịp chạy.

Nhưng tên này sợ Phương Minh quét mất Kim Chuyên, hai tay siết chặt Kim Chuyên, thân thể cong về phía trước, che ở phía trước, thà chịu trọng thương, cũng không thể để bị quét mất bảo bối.

Chúng thần ma thấy vậy đều âm thầm nhếch miệng, không dám đồng tình với việc Chuẩn Đề yêu bảo bối hơn yêu mạng sống.

Xem ra Tây phương cằn cỗi, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghèo đến phát điên rồi!

Thập Sắc Bảo Thụ quét lên người Chuẩn Đề, Chuẩn Đề vốn tưởng mình chắc chắn sẽ bị trọng thương, nhưng sau khi bảo quang qua đi, lại cảm thấy trên người không có gì.

Phản ứng đầu tiên của Chuẩn Đề là nhìn Kim Chuyên, thấy Kim Chuyên trong tay vẫn còn, không khỏi mừng rỡ, thầm nghĩ: "Thì ra Thập Sắc Bảo Thụ mô phỏng của tên Phương Minh này chỉ có vẻ ngoài, uy lực không ra sao cả..." "Ha ha ha..." Đúng lúc này, xung quanh đột nhiên vang lên một trận cười lớn.

Chuẩn Đề cảm thấy trên người lành lạnh, cúi đầu nhìn, trời ạ, trên

người trần như nhộng, quần áo không thấy đâu.

Hóa ra Phương Minh biết một bảo thụ quét xuống, cũng không lấy được mạng Chuẩn Đề, chi bằng sỉ nhục hắn một phen, như vậy còn hơn cả giết hắn.

"A..." Mặt già của Chuẩn Đề đạo nhân trong nháy mắt đỏ bừng, còn đỏ hơn cả đít khỉ, kinh hãi hét lên một tiếng, vội vàng không biết lấy đâu ra một bộ quần áo mặc vào.

Phương Minh thu bảo thụ, ha ha cười lớn nói: "Chuẩn Đề đạo hữu, Tây phương lẽ nào nghèo đến mức quần áo cũng không mặc nổi sao?

Có cần ta tặng một bộ không?" Chuẩn Đề tức đến nhảy dựng lên, la lớn: "Phương Minh, bần đạo với ngươi không đội trời chung!" Nói rồi, lại lần nữa vung Kim Chuyên, như một con chó điên xông về phía Phương Minh.

Tiếp Dẫn đạo nhân sợ Chuẩn Đề chịu thiệt, vội vàng vung Hàng Ma Xử, cũng xông về phía Phương Minh.

"Hừ, ta đã nương tay rồi, nếu các ngươi tìm chết, vậy đừng trách ta!" Phương Minh hừ lạnh một tiếng, áp sát lên trước, hai cánh tay rung lên, vận chuyển thần thông Tạo Hóa của Thập nhất sư phó, dưới nách mọc ra hai cánh tay, hai cánh tay trong đó tay chụm lại, trong tay hai đóa hoa sen màu đen xoay tít, đánh về phía Tiếp Dẫn đạo nhân.

Hoa sen màu đen là tuyệt học Hủy Diệt Hắc Liên của Thập nhị sư phó, ẩn chứa đạo hủy diệt đáng sợ.

Hai tay còn lại của Phương Minh đẩy về phía trước, một đạo kim quang bay ra, với thế sấm sét lao về phía Chuẩn Đề đạo nhân.

Tiếp Dẫn đạo nhân có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh hủy diệt đáng sợ ẩn chứa trên Hủy Diệt Hắc Liên, không khỏi đồng tử co rút,

sợ đến mức dậm chân một cái, triệu hồi Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, bảo vệ toàn thân.

Khoảnh khắc tiếp theo, Hủy Diệt Hắc Liên ầm ầm va vào lớp phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, chỉ nghe một tiếng nổ lớn, kim quang của Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên loạn xạ, kim quang hộ thể gợn sóng dữ dội.

Hủy Diệt Hắc Liên tuy không phá được phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, nhưng lại làm cho Tiếp Dẫn đạo nhân lăn lộn bay ngược ra sau.

Một bên khác, Chuẩn Đề chỉ thấy trước mắt kim quang lóe lên, dường như thấy được một cánh cổng.

Dần dần, ý thức của hắn càng ngày càng mơ hồ, trong vô thức có một giọng nói vang lên.

"Một con heo, một con heo, một con heo..." Cuối cùng, trong đầu Chuẩn Đề chỉ còn lại câu nói đó, trở nên ngây ngô vô cùng.

Tiếp Dẫn đạo nhân ổn định tâm thần, nhìn kỹ, thấy Chuẩn Đề đạo nhân đã biến thành một con heo, một con heo ngốc nghếch, không khỏi kinh hãi.

Hóa ra Chuẩn Đề đã trúng thần thông Luân Hồi của Phương Minh, vừa rồi, đã luân hồi một kiếp, chuyển thế thành một con heo.

Các thần ma quan chiến bên cạnh thấy vậy đều vô cùng chấn kinh, không ngờ Phương Minh lại có thần thông như vậy.

Phương Minh bây giờ càng giống mèo vờn chuột, thực tế, Phương Minh biết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là Thánh nhân định sẵn của trời, cũng không định giết, chỉ hết sức sỉ nhục.

Để lại trên đạo tâm của họ một bóng ma vĩnh viễn không thể xóa nhòa.

“Sư đệ tỉnh lại!” Tiếp Dẫn đạo nhân kinh nộ liên tục, thúc đẩy thần thông Sư Tử Hống của Phật môn, ầm ầm công kích đạo tâm Chuẩn Đề.

Trong đạo tâm của Chuẩn Đề đạo nhân xuất hiện một tia dao động, tiếp đó ký ức như thủy triều dâng lên, vội vàng thúc đẩy thần thông, phá vỡ thần thông Luân Hồi của Phương Minh, khôi phục chân thân.

Mọi chuyện đều xảy ra trong mấy hơi thở, nhưng mọi biến hóa lại khiến người ta hoa mắt.

Chịu một thiệt thòi lớn như vậy, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng biết không phải là đối thủ của Phương Minh, vội vàng hóa thành một đạo lưu quang bay đi.

Phương Minh thu thần thông, khôi phục chân thân, quay đầu nhìn các thần ma tại chỗ, cũng lười phân chia nữa, trực tiếp bá đạo nói: “Nữ Oa đạo hữu, ngươi là đệ tử của Đạo Tổ, lại ở trên Bất Chu Sơn, nên hái một cái bảo hồ lô, có ai có ý kiến gì không?” 72.

Hồ lô màu cam được Đông Hoàng Thái Nhất luyện chế thành Trảm Tiên Hồ Lô, sau này trong Phong Thần đại chiến cũng đại phóng dị thái.

Nữ Oa mừng rỡ, tiến lên hái một cái hồ lô vỏ xanh, sau đó lùi lại, cười duyên nói: “Đa tạ đạo hữu!” Thanh bì hồ lô sau này được Nữ Oa luyện chế thành Chiêu Yêu Phiên, chí bảo của Yêu tộc, Chiêu Yêu Phiên vừa động, vạn yêu thiên hạ hưởng ứng, không ai không nghe lệnh.

Phương Minh cười cười, quay đầu nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, nói: “Thái Nhất, ngươi có thể hái một cái hồ lô!” Đông Hoàng Thái Nhất tiến lên, hái một cái hồ lô màu cam, sau đó lùi lại, bái tạ Phương Minh. 73.

Chúng thần ma thấy bảo hồ lô đã được phân chia xong, tuy có oán giận, nhưng cũng không dám phát tác, đồng loạt rời đi.

Chương 95

Phương Minh lại nhìn Hồng Vân đạo nhân, nói: "Hồng Vân, ngươi có thể hái một cái hồ lô." Hồng Vân mừng rỡ, cho rằng gần đây nhân phẩm đại bạo phát, vừa ở Tử Tiêu Cung có được Hồng Mông Tử Khí, bây giờ lại có được bảo hồ lô, vui mừng khôn xiết.

Hồng Vân hái được Xích Hồ Lô, được ông luyện chế thành Cửu Cửu Tán Phách Hồng Hồ Lô, hồng sa vừa ra, chuyên làm tổn thương hồn phách của người khác, cũng uy lực vô cùng.

Còn lại một cái hồ lô vỏ lục, Phương Minh tiến lên hái lấy.

Lục hồ lô còn được gọi là Càn Khôn Hồ Lô, bên trong chứa đựng càn khôn, có thể làm cho bảo vật hậu thiên phản tiên thiên, ngược lại có phần tương tự với Càn Khôn Đỉnh của Phương Minh. 74.

Tam Thanh đã nhận định, Phương Minh cố ý biến thành một tảng đá để sỉ nhục họ!

Trước khi rời đi, Trấn Nguyên Tử chắp tay với Phương Minh nói: "Phương Minh đạo hữu, nếu có thời gian, xin mời đến Ngũ Trang Quán của ta một chuyến, bần đạo làm chủ, mời đạo hữu thưởng thức nhân sâm quả." Một bên, Hồng Vân lão tổ vô tâm vô phế nói: "Đúng, đúng, vị của nhân sâm quả đó thật không tệ, Phương Minh đạo hữu, nhất định phải thử!" Phương Minh ha ha cười lớn nói: "Vậy đa tạ hai vị đạo hữu rồi, ngày khác, ta nhất định sẽ đến làm phiền!" "Cáo từ!" Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người quay người hóa thành một đạo lưu quang bay đi.

Trên đường, Hồng Vân lão tổ không hiểu hỏi: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, ngươi cũng không phải người nịnh bợ, sao lại mời tên Phương Minh đó đến Ngũ Trang Quán làm khách?" Giữa hai hàng

lông mày của Trấn Nguyên Tử dường như có chút lo lắng: "Hồng Vân đạo hữu, bần đạo luôn cảm thấy sắp có chuyện xảy ra, có lẽ Phương Minh đạo hữu có thể phá cục!" Hồng Vân lão tổ gật gật đầu, nói: "Phương Minh quả là một kỳ nhân, dám làm dám chịu, tính tình thật, không giả tạo như những người khác, đáng để kết giao, ha ha ha..." Một bên khác, trên Bất Chu Sơn, Nữ Oa chắp tay với Phương Minh nói: "Đạo hữu, ta và huynh trưởng hai người phải về bế quan, ổn định cảnh giới, vậy xin cáo từ!" Nói xong, Nữ Oa và Phục Hy rời đi.

Đợi Nữ Oa và Phục Hy đi rồi, Phương Minh mới đột nhiên nhớ ra, Nữ Oa dường như không thu dây hồ lô đi.

Nghĩ rồi, Phương Minh thu dây hồ lô lại, khóe miệng lộ ra một nụ cười tà ý.

Nữ Oa muốn tạo người, dây hồ lô là vật không thể thiếu, Phương Minh thu dây hồ lô đi, chắc chắn lại có thể câu được Nữ Oa.

Quan trọng hơn, như vậy, Phương Minh có thể dính được khí vận của Nhân tộc, từ đó khí vận miên trường, phúc trạch thâm hậu.

Thu dây hồ lô xong, Phương Minh liền bay thẳng lên, hướng về đỉnh Bất Chu Sơn.

Tam Thanh đã rời đi một lúc, không biết đang tìm gì, Phương Minh tò mò.

Phương Minh bay đến đỉnh Bất Chu Sơn, tìm kiếm tung tích của Tam Thanh.

Chỉ là Bất Chu Sơn lớn biết bao, đỉnh núi tuy ở trên mây, mây mù lượn lờ, nhưng lại rộng lớn như một lục địa nhỏ.

Trong một lúc, Phương Minh cũng không tìm được tung tích của Tam Thanh.

Không tìm được tung tích của Tam Thanh, Phương Minh liền tùy tiện tìm một nơi, yên tĩnh tu luyện.

Vừa rồi, khi quan sát trận chiến giữa Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu, hắn đã sử dụng Đạo Nhãn, lén học thần thông của Thập Nhị Tổ Vu.

Theo lý, Thập Nhị Tổ Vu chỉ tu nhục thân, không tu nguyên thần, không nên có thần thông mới đúng, nhưng Thập Nhị Tổ Vu lại mỗi người nắm giữ một loại sức mạnh pháp tắc, quả thực bá đạo vô cùng.

Phương Minh tu luyện chính là thần thông pháp tắc của Thập Nhị Tổ Vu.

Trong đó, thần thông của Hỏa chi Tổ vu Chúc Dung, Phương Minh không cần học, hắn theo Cửu sư phó học Hỏa chi đạo, về mặt khống chế lửa, Phương Minh còn mạnh hơn Chúc Dung.

Các thần thông pháp tắc của các Tổ Vu khác, Phương Minh thông qua Đạo Nhãn phân tích ra, dần dần diễn hóa.

Đột nhiên, chỉ thấy sau lưng Phương Minh hiện ra một hư ảnh đồ đằng, hư ảnh đó như túi vàng, đỏ như lửa son, sáu chân bốn cánh, hỗn độn không có mặt mũi, chính là thủ lĩnh của Thập Nhị Tổ Vu, Không gian tốc độ chi Tổ vu Đế Giang.

Hư ảnh sáu cánh rung động, thân hình Phương Minh cũng theo đó bùng nổ, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đi xa ngàn vạn dặm.

Bay một lúc, sau lưng Phương Minh lại hiện ra một hư ảnh đồ đằng.

Hư ảnh đầu mãng xà thân người, mình mặc vảy đen, chân đạp hắc long, tay quấn rắn xanh, chính là Bắc phương Thủy chi Tổ vu Cộng Công.

Phương Minh vung tay một chiêu, một con sông lớn xuất hiện từ

không trung, cuồn cuộn, chảy không ngừng.

Tiếp đó, con sông sụp đổ, sau lưng Phương Minh lại hiện ra một hư ảnh đồ đằng.

Hư ảnh đó là một con cự thú hung dữ, toàn thân mọc đầy gai xương, chính là Vũ chi Tổ vu Huyền Minh.

Phương Minh ý niệm vừa động, trên trời lập tức mưa như trút nước.

Hình ảnh đồ đằng của Thập Nhị Tổ Vu không ngừng biến hóa sau lưng Phương Minh, dị tượng liên tục, biến hóa khôn lường.

Đột nhiên, dưới chỗ ngồi của Phương Minh mọc lên một mầm non, mầm non vươn lên, mọc ra lá sen, nở ra hoa sen, nâng Phương Minh từ từ bay lên không trung.

Phương Minh đang diễn luyện thần thông Thanh Mộc của Đông phương Mộc chi Tổ vu Câu Mang!

Cuối cùng, da của Phương Minh bắt đầu trở nên khô khốc, bắt đầu hóa đá, nhanh chóng Phương Minh liền hóa thành một tảng đá cứng.

"Đại ca, dị tượng ở kia, bảo vật Phụ thần để lại cho chúng ta có lẽ ở đó, mau lên..." Đúng lúc này, không xa truyền đến giọng nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Di bảo của Phụ thần?

Lẽ nào là bảo vật Bàn Cổ để lại?

Phương Minh trong lòng khẽ động, trái tim nhỏ bé hưng phấn đập thình thịch, vội vàng thu liễm khí tức toàn thân, yên lặng chờ đợi Tam Thanh đến.

Chương 96

Trong nháy mắt, từ xa bắn tới ba đạo lưu quang, lưu quang tan ra, lộ ra thân hình Tam Thanh.

Tam Thanh đánh giá hoa sen và tảng đá trên hoa sen, trong lòng vui mừng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh hỉ nói: "Đại ca, tam đệ, xem kìa, hoa sen đạo vận thiên thành, tảng thần thạch kia lơ lửng trên hoa sen, e là thứ chúng ta cần tìm, chính là ở trong tảng thần thạch đó!" Thông Thiên Giáo Chủ cũng hưng phấn gật đầu, cười lớn nói: "Ha ha, đúng vậy, đây chắc chắn là di bảo của Phụ thần, mau mau lấy đi!" Thái Thượng Lão Tử ngăn Thông Thiên Giáo Chủ lại, nhíu mày nói: "Tam đệ đừng lỗ mãng, Phụ thần tuy đã tiên thệ, nhưng ý chí của ngài vẫn chưa tiêu tan, có thể hành lễ với di bảo của Phụ thần trước, rồi lấy bảo vật cũng không muộn!" "Hay!" Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu tán thành.

Tiếp đó, trong ánh mắt trợn tròn há hốc của Phương Minh, Tam Thanh chỉnh lại y quan, trang nghiêm, một vẻ mặt thành kính nhìn tảng thần thạch (Phương Minh), sau đó quỳ xuống, cung kính dập đầu ba cái với tảng thần thạch.

Đầu nào đầu nấy đập xuống đất, vang lên cực kỳ giòn giã!

Phụt...

Tam Thanh coi hắn là di bảo của Bàn Cổ, dập đầu ba cái với hắn.

Phương Minh tại chỗ liền bật cười.

Vừa bật cười, liền lộ ra sơ hở.

Trên tảng thần thạch truyền đến dao động sinh mệnh, lưu quang dị

sắc, ánh sáng ngút trời.

Tam Thanh đứng dậy, sắc mặt khẽ biến.

Trong hai mắt Thông Thiên Giáo Chủ thần quang ẩn hiện, đánh giá tảng thần thạch, kinh nộ nói: "Đại ca, nhị ca, hình như không đúng..." Khóe mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn giật giật không ngừng, trầm giọng quát: "Yêu nghiệt phương nào, dám trêu đùa Tam Thanh của Bàn Cổ chính tông?

Sống chán rồi sao?" Ngay cả Thái Thượng Lão Tử luôn vững như chó già, cũng tức đến run cả người, mặt già co giật.

Bọn họ là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, Bàn Cổ chính tông, thân phận tôn quý vô cùng, lại hành đại lễ quỳ bái với người khác, nếu truyền ra ngoài, thể diện của Tam Thanh còn đâu?

"Hừ, giả thần giả quỷ, tìm chết!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận, ném Tam Bảo Ngọc Như Ý trong tay ra, ngọc như ý ý tùy tâm động, một đạo Tử Tiêu Thần Lôi đánh về phía tảng thần thạch mà Phương Minh hóa thành.

Phương Minh kinh hãi, thân hình lóe lên, nhảy khỏi chỗ cũ, hiện ra chân thân, cười không khép được miệng, nói không ra hơi: "Ba vị đạo hữu, nghe ta nói, đừng vội động thủ..." "..." "Phương Minh!" Chỉ trong nháy mắt, mặt già của Tam Thanh liền méo xệch, đen như đít nồi.

Bọn họ là đường đường Tam Thanh, tự cho rằng không thua kém ai.

Tuy tu vi hiện tại không bằng Phương Minh, nhưng đó là do thời gian hóa hình muộn hơn Phương Minh mà thôi, họ tin chắc trong tương lai có thể vượt qua Phương Minh.

Nhưng hôm nay, lại dập đầu, hành đại lễ với Phương Minh, thật

quá mất mặt, mất mặt đến nhà bà ngoại.

Phương Minh cười đến run cả người, vừa tức vừa buồn cười nói: "Ba vị đạo hữu, thật không nói lý lẽ, ta đang tu luyện thần thông ở đây ngon lành, các ngươi lại chạy đến dập đầu, hành đại lễ, ta còn đang ngơ ngác đây, các ngươi lại muốn ra tay đánh ta?" "...Phương Minh, ngươi không có việc gì lại biến thành một tảng đá làm gì? ...Rõ ràng là cố ý trêu đùa chúng ta, coi Tam Thanh chúng ta dễ bắt nạt lắm sao?" Da mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đỏ như đít khỉ, giận dữ liên tục.

Hắn cảm thấy, đây đã trở thành vết nhơ cả đời, thậm chí sẽ như ác mộng quấn lấy, ám ảnh trong lòng.

"Đúng vậy, Phương Minh, ngươi không có việc gì biến thành tảng đá làm gì?

Không phải trêu đùa chúng ta, thì là làm gì?" Thông Thiên Giáo Chủ cũng xấu hổ giận dữ nói.

Thậm chí cả Thái Thượng Lão Tử tính tình luôn ôn hòa cũng tức đến nhảy cẫng lên, giận dữ nói: "Phương Minh đạo hữu, trò đùa này có hơi quá rồi, nếu hôm nay ngươi không cho ta một lời giải thích hợp lý, đừng trách ta không khách khí!" Tam Thanh cũng tức điên rồi, mới dọa dẫm Phương Minh.

Bọn họ tự cho rằng đã đột phá tu vi Chuẩn Thánh, lại có Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên và Tru Tiên Kiếm Trận bên người, nên mới không sợ Phương Minh.

Đặc biệt là Tru Tiên Kiếm Trận, phi Tứ Thánh không thể phá.

Thậm chí họ còn cảm thấy có thể dựa vào Tru Tiên Kiếm Trận chém giết Phương Minh cũng không chừng!

Lúc này, họ cảm thấy Phương Minh đã sỉ nhục họ nghiêm trọng, đã chạm đến giới hạn, nên mới trút giận lên Phương Minh.

Phương Minh khó khăn lắm mới nín được cười, một vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Tam Thanh, khinh thường nói: "Ba vị đạo hữu, không phải ta khoác lác, với tu vi hiện tại của các ngươi, không phải đối thủ của ta, ta khuyên các ngươi đừng tự tìm mất mặt!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nộ khí ngút trời, trầm giọng nói: "Phương Minh, ngươi tưởng ta sợ ngươi sao?" Thông Thiên Giáo Chủ tay cầm Thanh Bình Kiếm, thân thể thẳng tắp, như một thanh lợi kiếm đã ra khỏi vỏ, kiếm khí ngút trời, giận dữ nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Hừ, Phương Minh, hôm nay ngươi làm quá đáng rồi, không phải Tam Thanh chúng ta muốn ức hiếp ngươi!" Sắc mặt Thái Thượng Lão Tử âm trầm đến cực điểm, vừa nghĩ đến cảnh mình quỳ bái Phương Minh, liền xấu hổ đến mức hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, không khỏi xấu hổ giận dữ nói: "Phương Minh đạo hữu, ngay trước mặt ta, xóa bỏ hình ảnh ký ức trong nguyên thần của ngươi đi, ta có thể để ngươi rời đi, nếu không..." Vì hình ảnh ký ức trong nguyên thần không lừa được người, cảnh tượng hôm nay Tam Thanh quỳ bái dập đầu Phương Minh, đã khắc sâu trong hình ảnh ký ức nguyên thần của Phương Minh, nếu một ngày nào đó Phương Minh chiếu hình ảnh ký ức nguyên thần đó cho người khác xem... thì thể diện của Tam Thanh còn đâu?

Thể diện của Bàn Cổ chính tông còn đâu?

Phương Minh cũng biết lần này vô tình đã đắc tội Tam Thanh quá nặng, chuyện này rõ ràng nhảy xuống sông cũng không rửa sạch được, dù Phương Minh có cả người là miệng, cũng không giải thích rõ được. 75.

Nguyên Thủy Thiên Tôn giận không thể kìm nén, tay lật một cái, lấy ra Bàn Cổ Phiên, khẽ vẫy một cái, từng đạo hỗn độn kiếm khí đáng sợ liền bắn về phía Phương Minh.

Nói cách khác, giữa Phương Minh và Tam Thanh, hôm nay tất có

một trận ác chiến, trận ác chiến này không thể tránh khỏi.

Phương Minh là ai?

Hắn luôn quen thói kiêu ngạo hống hách, sao có thể chịu được sự hạch sách của Tam Thanh!

Lúc này, Phương Minh cũng nổi giận, nụ cười trên khóe miệng càng rộng hơn, một vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Tam Thanh, trầm giọng nói: "Ba vị đạo hữu, ta thấy các ngươi cũng bay hơi cao rồi, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ đến đây, cũng không dám chắc có thể hạ được ta, các ngươi dám như vậy, xem ra ta phải dạy dỗ ba người các ngươi một phen!" Tam Thanh nhìn nhau, cũng biết hôm nay với Phương Minh một trận đại chiến là khó tránh khỏi, mỗi người đều gật đầu.

Chương 97

"Phương Minh, chịu chết đi!" Đột nhiên, Thông Thiên Giáo Chủ bộc phát, Thanh Bình Kiếm trong tay đột nhiên sáng lên, vô số quang mang hội tụ về phía nó, hình thành một thanh quang kiếm khổng lồ.

Quang kiếm vắt ngang trời, ầm ầm chém xuống.

"Hừ, khí thế cũng không tệ, nhưng thực lực thì thiếu một chút!" Phương Minh hừ lạnh một tiếng, duỗi tay phải ra, chụm tay thành kiếm quyết, một chỉ điểm ra.

Thông Thiên Giáo Chủ dùng cực phẩm tiên thiên linh bảo Thanh Bình Kiếm, một kiếm chém ra, uy lực cực lớn; Phương Minh lại dùng ngón tay, ngay cả linh bảo cũng chưa sử dụng, điều này cho thấy điều gì?

Cho thấy sự khinh miệt của Phương Minh đối với Thông Thiên Giáo Chủ!

Thông Thiên Giáo Chủ kinh nộ không thôi.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, chuyện không ngờ đã xảy ra, kiếm quang của hắn sụp đổ, còn bị một cỗ lực lớn như bài sơn đảo hải đánh cho lăn lộn bay ngược ra sau.

Một chỉ phá một kiếm!

Uy lực cỡ nào?

Điều này cho thấy pháp lực của Phương Minh ít nhất phải hơn Thông Thiên Giáo Chủ rất nhiều.

Hiệp đầu tiên, Tam Thanh đã chịu thiệt.

"Tam đệ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn mắt thấy Thông Thiên Giáo

Chủ bị đánh bay, kinh nộ không thôi, ném Tam Bảo Ngọc Như Ý trong tay lên trời.

Tam Bảo Ngọc Như Ý đó là vật như ý, ý tùy tâm động, tâm tưởng sự thành, một đạo Tử Tiêu Thần Lôi to bằng miệng bát đột nhiên đánh ra, ầm ầm đánh về phía Phương Minh.

Sau lưng Phương Minh đột nhiên hiện ra hư ảnh đồ đằng Không gian tốc độ chi Tổ vu Đế Giang thân như túi vàng, đỏ như lửa son, sáu chân bốn cánh, hỗn độn không có mặt mũi.

Sáu cánh rung lên, tiếp đó thân hình Phương Minh liền biến mất không dấu vết.

Tử Tiêu Thần Lôi làm nổ tung mặt đất một cái hố lớn.

"Nhị đệ cẩn thận!" Thái Thượng Lão Tử đột nhiên sắc mặt đại biến, vung gậy dẹt, liền đập về phía sau lưng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh hãi, quay đầu nhìn lại, thấy thân ảnh Phương Minh xuất hiện sau lưng mình, tay phải một quyền đánh ra, trúng vào sau lưng hắn, đánh hắn bay về phía trước, mặt già dán đất, trượt về phía trước mấy dặm, làm cho mặt đất vạch ra một rãnh sâu.

Cùng lúc đó, Phương Minh thúc đẩy thần thông Tạo Hóa của Thập nhất sư phó, dưới nách mọc ra hai cánh tay, đón lấy cây gậy dẹt của Thái Thượng Lão Tử.

"Ầm" một tiếng vang lớn, Phương Minh dùng thân thể máu thịt, cưỡng ép đẩy lùi Thái Thượng Lão Tử.

Thái Thượng Lão Tử lùi lại mấy bước, sắc mặt đỏ bừng, cổ họng ngòn ngọt, một ngụm máu dâng lên, bị hắn cố gắng nuốt xuống.

Lão Tử trong lòng kinh hãi, vội nhắc nhở: "Tu vi của tên Phương Minh này ít nhất là ở Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhị đệ, tam đệ cẩn

thận!" Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng rùng mình, không dám có chút khinh thường nào nữa.

Phương Minh thu thần thông Tạo Hóa, hai cánh tay dưới nách biến mất, một mình địch ba, đắc ý nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, cười lớn nói: "Lão già Nguyên Thủy, da mặt của ngươi quả không phải dạng vừa, làm cho mặt đất mài ra một rãnh, mặt già của ngươi cũng không sao!" "Phương Minh, tìm chết!" 76.

Khi Tam Thanh đang giao chiến, đột nhiên không gian gần Hỗn Độn Châu gợn sóng, hai cành dương liễu màu xanh biếc chui ra.

Đồng tử Phương Minh co lại, không dám chủ quan, chỉ tay lên đầu, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp xoay tít, rủ xuống từng đạo huyền hoàng chi khí, bao bọc chặt lấy hắn.

"Ầm..." Hỗn độn kiếm khí bắn vào khí tráo huyền hoàng, khí tráo bị công kích gợn sóng dữ dội, loạn xạ không ngừng.

Phương Minh vẫn đứng yên, đạo bào phần phật, chỉ vào Nguyên Thủy Thiên Tôn, ha ha cười lớn nói: "Lão già Nguyên Thủy, Hồng Quân đùa ngươi một chút thôi, Bàn Cổ Phiên đó là giả đấy, không tin ngươi xem.

Ha ha ha..." Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy kinh nộ không thôi, kỳ quái nhìn Bàn Cổ Phiên một lúc, kinh nộ nói: "Không thể nào..." Đột nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc thấy hai chân Phương Minh lún sâu vào mặt đất, không khỏi hiểu ra mọi chuyện, đồng thời trong lòng có chút rùng mình.

Lực công kích của Bàn Cổ Phiên cực mạnh, có thể nói là vô địch, lực phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cũng có thể nói là vô địch.

Vừa rồi mấy đạo hỗn độn kiếm khí đó đánh lên Thiên Địa Huyền

Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, tuy không phá được phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, nhưng lực va chạm đáng sợ cũng rất mạnh.

Chỉ là bị Phương Minh dùng pháp lực hùng hậu, cứng rắn đỡ lấy cỗ lực va chạm đó.

Dấu chân sâu dưới chân, chính là bằng chứng, là do Phương Minh đã chuyển lực đạo vào trong lòng đất.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ổn định tâm thần, vung mạnh Bàn Cổ Phiên, lập tức hỗn độn kiếm khí đáng sợ gào thét bay về phía Phương Minh.

Phương Minh thấy vậy đồng tử co rút, vỗ đầu một cái, sau đầu lại hiện ra Hỗn Độn Tháp, Càn Khôn Đỉnh, Khai Thiên Khánh Vân ba món phòng ngự chí bảo.

Hỗn Độn Tháp rủ xuống từng đạo hỗn độn chi khí, chắn ở ngoài cùng.

Càn Khôn Đỉnh cũng rủ xuống từng đạo tiên thiên chi khí, làm dày thêm lớp khí tráo phòng ngự của Phương Minh.

Khai Thiên Khánh Vân hạ xuống từng đạo tường thụy chi khí, lại một lần nữa làm dày thêm lớp khí tráo phòng ngự của Phương Minh.

Không chỉ vậy, cùng lúc đó, Phương Minh dậm mạnh chân xuống đất, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên và Thập Nhị Phẩm Sáng Thế Hắc Liên hiện ra, lại một lần nữa làm dày thêm lớp khí tráo phòng ngự của Phương Minh.

Lúc này, độ dày của lớp hộ tráo phòng ngự của Phương Minh dày đến mấy chục trượng, xa xa nhìn lại, Phương Minh giống như một cái bánh ú, được bao bọc trong tầng tầng lớp lớp quang đoàn, quả thực khiến người ta kinh hãi.

Chương 98

"Ầm ầm ầm..." Hỗn độn kiếm khí đáng sợ đánh vào hộ tráo phòng ngự của Phương Minh, ngoài việc làm gợn lên một mảng sóng gợn, thì không có động tĩnh gì.

Tam Thanh thấy vậy trợn mắt há mồm, kinh nộ không thôi.

Tên này sao lại có nhiều phòng ngự chí bảo như vậy?

Đánh thế nào đây?

Muốn phá vỡ bất kỳ một món phòng ngự chí bảo nào của Phương Minh cũng không dễ, tên này trực tiếp đội bốn món trên đầu, đạp hai món dưới chân, phòng ngự đáng sợ đến mức này, làm sao phá?

Ngay cả hỗn độn kiếm khí do Bàn Cổ Phiên vốn nổi tiếng với lực công kích mạnh mẽ bắn ra, đánh vào khí tráo hộ thể của Phương Minh, cũng chỉ có thể làm gợn lên một mảng sóng gợn, thì không có động tĩnh gì nữa, đánh thế nào đây?

Trong lòng Tam Thanh dâng lên một cỗ cảm giác bất lực sâu sắc, thậm chí có cả cảm giác bối rối.

"Lão già Nguyên Thủy, ngươi ức hiếp ta quá đáng, ta liều mạng với ngươi..." Phương Minh dường như cũng bị chọc giận, đội lên lớp khí tráo phòng ngự đáng sợ, la hét đòi liều mạng với Nguyên Thủy Thiên Tôn, với tốc độ cực nhanh lao về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sợ đến tái mặt, Nguyên Thủy Thiên Tôn luôn coi trọng mặt mũi hơn cả mạng sống, lúc này, không chút do dự, quay đầu liền chạy.

Nhưng tu vi không bằng Phương Minh, tốc độ không nhanh bằng Phương Minh, bị Phương Minh đuổi kịp từ phía sau, lại bị khí tráo

phòng ngự đáng sợ hung hăng húc bay, lại một lần nữa bay về phía trước, mặt già dán đất, làm cho mặt đất vạch ra một rãnh sâu.

"Lão già Nguyên Thủy, ta liều mạng với ngươi..." Phương Minh mặt mày hung dữ, không tha, lại một lần nữa lao về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bị húc đến choáng váng, bò dậy từ mặt đất, thấy Phương Minh lao tới, "mẹ ơi" hét lên một tiếng, co giò chạy.

Phương Minh dùng sự vô sỉ và lực phòng ngự làm vũ khí, điên cuồng lao về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Khoảnh khắc tiếp theo, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại một lần nữa bị húc bay, như một quả bóng da, lăn lộn, bay xa mấy chục trượng.

Phía sau, Phương Minh vẫn còn la hét đòi liều mạng với Nguyên Thủy Thiên Tôn, đội lên lớp hộ tráo phòng ngự vô địch, lao về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mẹ ơi!

Sao cứ bám lấy ta không tha vậy!

Nguyên Thủy Thiên Tôn bò dậy, sợ đến rùng mình, vội vàng lại co giò chạy trối chết.

Phía sau, Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ nhìn đến trợn mắt há mồm, bừng tỉnh lại, các loại thần thông như không cần tiền mà điên cuồng oanh tạc về phía Phương Minh.

Chỉ là hiệu quả lại nhỏ đến không đáng kể, lớp phòng ngự khí tráo của Phương Minh thực sự quá dày, dày đến mức khiến người ta phải giận sôi.

Thần thông oanh tạc của Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ chỉ có thể tạo ra một gợn sóng nhỏ trên lớp khiên phòng

ngự, hoàn toàn không gây ra chút tổn thương nào cho Phương Minh bên trong, thậm chí Phương Minh còn chẳng cảm nhận được một chút lực xung kích nào.

Phương Minh đang dùng một kiểu đấu pháp vô lại!

Hoặc có thể nói, Phương Minh đã sáng tạo ra một cách độc đáo, dùng lớp khiên phòng ngự làm vũ khí, trực tiếp húc vào người khác.

Chiến thuật mà Phương Minh đang sử dụng bây giờ cũng giống như chiến thuật mà bọn côn đồ du côn thường dùng trong tình huống ít địch nhiều.

Không quan tâm những người khác, chỉ nhắm vào một người mà đánh cho đến chết!

Phương Minh hoàn toàn không thèm để ý đến công kích của Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ, chỉ tập trung vào Nguyên Thủy Thiên Tôn mà đánh túi bụi.

Ngay sau đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại bị lớp khiên phòng ngự của Phương Minh húc bay, hét thảm một tiếng, vẽ ra một đường parabol tuyệt đẹp trên không trung, rồi rơi mạnh xuống mặt đất, tạo thành một cái hố lớn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lồm cồm bò ra khỏi hố lớn, với vẻ mặt không còn gì luyến tiếc cuộc sống nhìn Phương Minh đang lao tới lần nữa, bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Hắn vốn là Ngọc Thanh trong Tam Thanh, căn nguyên sâu xa, phúc duyên dày rộng, nghe đạo trong Tử Tiêu Cung, nhận được Bàn Cổ Phiên và các Tiên Thiên Chí Bảo uy phong lẫm liệt khác, đang chuẩn bị đại triển thân thủ thì lại gặp phải tên vô lại Phương Minh.

Quả thực, kiểu đấu pháp của Phương Minh có chút vô lại, dùng lớp khiên dày đến mức khiến người ta giận sôi mà húc người khác đã

đành, lại còn bám riết lấy một người không buông, quả thực khiến người ta tức điên lên được.

Lúc này trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn dâng lên một cảm giác bất lực sâu sắc.

Giao đấu với Phương Minh, nhưng khi nhìn thấy lớp khiên phòng ngự dày đến kinh người của hắn, nội tâm lại dâng lên một cảm giác vô lực tột cùng.

Đánh không lại thì chạy, nhưng tốc độ lại không nhanh bằng Phương Minh!

Phải làm sao đây?

Lẽ nào đường đường là Bàn Cổ chính tông, một trong Tam Thanh, chỉ có thể chịu bị hành hạ hay sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyệt vọng nhìn Phương Minh đang lao tới, nhất thời luống cuống tay chân, không biết phải làm sao cho phải.

"Nhị đệ, mau dùng độn địa chi thuật!" Đúng lúc này, Thái Thượng Lão Tử đột nhiên hét lớn.

Đúng rồi!

Dùng thuật độn thổ, ta trốn xuống lòng đất, xem ngươi đuổi theo ta thế nào!

Chương 99

Nguyên Thủy Thiên Tôn như cây khô gặp mùa xuân, đạo tâm vốn đã tro tàn lập tức sống lại, tay bấm ấn quyết, thi triển thuật độn thổ, chui vào lòng đất.

Phương Minh vồ hụt, tức đến mức nhảy dựng lên, rồi đột ngột quay người nhìn về phía Thái Thượng Lão Tử, người vừa nhắc nhở Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Rõ ràng, Phương Minh đã xem Thái Thượng Lão Tử là con mồi tiếp theo!

Thái Thượng Lão Tử sợ đến mức toàn thân run lên, tim đập thình thịch.

"Thái Thượng, ta đây liều mạng với ngươi!" Ngay sau đó, Phương Minh với vẻ mặt như sắp chết hét lên.

"Mẹ nó, lao về phía bần đạo rồi!" Thái Thượng Lão Tử giật nảy mình, da đầu tê dại.

Chỉ là tốc độ của Phương Minh quá nhanh, lão vừa chạy được mấy bước, đang chuẩn bị độn thổ thì đã bị Phương Minh đuổi kịp từ phía sau húc cho lộn nhào về phía trước.

"Thái Thượng, ta liều mạng với ngươi đây…" Phía sau, Phương Minh vẫn không chịu buông tha, lại lao tới, gào thét đòi liều mạng với Thái Thượng.

Nhưng có ai liều mạng kiểu này không?

Thái Thượng bị ngã choáng váng đầu óc, lồm cồm bò dậy từ mặt đất, giờ đây đã thấu hiểu sâu sắc hoàn cảnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc nãy.

Đánh cũng đánh không lại, chạy cũng chạy không thoát!

Bị tên vô lại Phương Minh truy đuổi theo cách này, thực sự khiến người ta có chút tuyệt vọng.

May thay, Thái Thượng Lão Tử có cách đối phó.

Độn thổ!

Ngay khi Phương Minh lao tới, Thái Thượng Lão Tử đã chui vào lòng đất, làm một con rùa rụt cổ.

Làm rùa rụt cổ, còn hơn là bị lớp khiên phòng ngự húc chết!

Phương Minh lại vồ hụt, tức đến mức giậm chân liên tục, chửi ầm lên: "Phì, Tam Thanh chó má, Bàn Cổ chính tông chó má, ta thấy các ngươi là chuột tinh chuyển thế thì có, có thể độn thổ, có bản lĩnh thì ra đây liều mạng với tiểu gia ta đi…" Phụt… Mẹ nó chứ, đó mà là liều mạng à?

À đúng rồi, liều mạng của ta!

Thái Thượng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe mà hộc máu, không dám ra ngoài.

Nếu là ngày thường, có người dám lấy danh nghĩa Bàn Cổ chính tông ra làm chuyện, Tam Thanh dù có liều chết cũng phải xông ra tìm người đó nói chuyện phải trái.

Nhưng vào lúc này, Tam Thanh đã lùi bước, rụt cổ lại!

Kiểu đấu pháp kỳ diệu dùng lớp khiên phòng ngự làm vũ khí của Phương Minh đã đánh cho họ không còn chút khí thế nào, đánh cho họ phải ngoan ngoãn phục tùng.

Chuột thì chuột thôi!

Con rùa thì cũng chẳng sao!

Dù sao chuyện mất mặt hơn cũng đã làm rồi, đã dập đầu lạy Phương Minh, còn quan tâm gì đến cái danh con rùa nữa.

Thái Thượng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn rụt cổ lại không dám ra.

Ở phía bên kia, Thông Thiên Giáo Chủ nhân cơ hội bày xong Tru Tiên Kiếm Trận, đứng giữa trận pháp, hét lớn: "Phương Minh, có bản lĩnh thì vào trận!" Phương Minh quay đầu nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào Thông Thiên Giáo Chủ, giống như một mụ đàn bà chanh chua chửi đổng, mắng lớn: "Thông Thiên tiểu nhi, có giỏi thì ra đây!" Ặc… chiêu này là sao?

Bình thường bày trận pháp xong, mời người ta vào là chuẩn bài!

Nhưng tên Phương Minh này lại không làm theo lẽ thường, hắn không vào trận, phải làm sao đây?

Tru Tiên Kiếm Trận có lợi hại đến đâu, người ta không vào trận thì có thể làm gì được?

Thông Thiên Giáo Chủ bị Phương Minh làm cho tức đến mức rối loạn, tay cầm Thanh Bình Kiếm chỉ vào Phương Minh, khích tướng: "Phương Minh, không phải ngươi kiêu ngạo lắm sao?

Có bản lĩnh thì vào trận, nếm thử mùi vị Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên gia gia ngươi đi!" Phương Minh đứng ngoài Tru Tiên Kiếm Trận, không hề lay động, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ta không kiêu ngạo đâu, ngươi xem ta này, sợ bị các ngươi đánh chết, nên mới làm ra lớp khiên phòng ngự dày như vậy, cho nên ta không vào trận.

Ngược lại là ngươi, Thông Thiên tiểu nhi, không phải ngươi kiêu ngạo lắm sao?

Ngươi ra đây, chúng ta làm một trận…" Thông Thiên Giáo Chủ nghe xong lại một trận rối loạn, tức đến nghiến răng nghiến lợi, cứng

họng không nói nên lời.

Hắn cũng đã nhìn ra, muốn tên vô lại Phương Minh này vào trận là chuyện không thể.

Chỉ là Tru Tiên Kiếm Trận vừa mới bày ra, không thể thu nhỏ khống chế, tấn công người bên ngoài trận pháp được, mà tên vô lại Phương Minh này lại không chịu vào trận.

Thật khiến hắn không có cách nào cả.

Thông Thiên Giáo Chủ bận rộn một hồi công cốc, gặp phải tên vô lại như Phương Minh, khiến hắn có cảm giác có sức mà không có chỗ dùng.

Giống như tung một cú đấm thật mạnh, nhưng lại đấm vào bông gòn, mềm nhũn, hoàn toàn không có điểm chịu lực, đánh thế nào được?

Chương 100

Hoặc là, đánh cái rắm!

Thông Thiên Giáo Chủ đứng trong Tru Tiên Kiếm Trận, tức đến toàn thân run rẩy, giận dữ nói: "Phương Minh, rốt cuộc ngươi có dám vào trận không?

Nếu không dám vào trận, cứ nói một tiếng, đồ hèn, bần đạo sẽ tha cho ngươi!" "Phì!

Tưởng ta ngốc à, ta mới không vào đâu!

Hơn nữa, Tam Thanh các ngươi mới là đồ hèn, Thái Thượng và Nguyên Thủy hai vị đạo hữu rụt cổ dưới đất không dám ra, còn ngươi thì rụt cổ trong Tru Tiên Kiếm Trận không dám ra, có bản lĩnh thì ngươi ra đây đánh với ta đi!" Phương Minh đắc ý, thi triển tài ăn nói ba tấc lưỡi, đổi trắng thay đen.

Thực ra không phải Phương Minh sợ vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Tru Tiên Kiếm Trận phi tứ thánh bất khả phá, Phương Minh vào trong Tru Tiên Kiếm Trận, Tru Tiên Kiếm Trận không làm gì được hắn, mà hắn cũng không phá được Tru Tiên Kiếm Trận, vì vậy mới không ngốc mà vào trận.

"...Ta liều mạng với ngươi…" Thông Thiên Giáo Chủ tính tình nóng nảy, làm sao chịu được sự sỉ nhục này, lập tức phất tay áo, thu lại Tru Tiên Kiếm Trận, định lao về phía Phương Minh.

"Tam đệ, không được…" Thái Thượng Lão Tử từ dưới đất chui đầu lên, hét lớn.

Nhưng, tất cả đã quá muộn.

Ngay lúc Thông Thiên Giáo Chủ thu lại Tru Tiên Kiếm Trận,

Phương Minh đã lao vút lên trời, ầm ầm húc về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ bị húc bay thẳng, giống như một quả tạ bị người ta ném đi, hét thảm một tiếng, vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp trên không trung.

Phương Minh đã ăn quả đắng mấy lần, để Thái Thượng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn độn thổ chạy thoát.

Sai lầm như vậy, hắn sẽ không tái phạm!

Không đợi Thông Thiên Giáo Chủ rơi xuống đất, sau lưng Phương Minh xuất hiện hư ảnh đồ đằng Đế Giang, hư ảnh đồ đằng Đế Giang sáu cánh vỗ một cái, Phương Minh với tốc độ cực nhanh lao về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

"Ầm…" Thông Thiên Giáo Chủ lại một lần nữa vinh quang bị Phương Minh húc bay.

Cùng lúc đó, sáu cánh của hư ảnh đồ đằng Đế Giang sau lưng Phương Minh lại vỗ một cái, lại một lần nữa lao về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Tội nghiệp cho Thông Thiên Giáo Chủ, đáng thương cho Thông Thiên Giáo Chủ hai chân không chạm đất, căn bản không thể thi triển thuật độn thổ, đã bị Phương Minh húc bay.

Trên bầu trời, Thông Thiên Giáo Chủ bị húc từ bên này sang bên kia, xương cốt bị húc gãy vô số, gào thét không ngừng.

Thông Thiên Giáo Chủ bây giờ cũng đã thấu hiểu sâu sắc tâm lý của Thái Thượng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, thà rụt cổ dưới đất cũng không chịu ra ngoài.

Gặp phải kiểu đấu pháp vô lại như của Phương Minh, dùng lớp khiên phòng ngự dày đến mức khiến người ta giận sôi làm vũ khí tấn

công, cũng thật khiến người ta cạn lời… Thái Thượng Lão Tử sợ Phương Minh húc chết Thông Thiên Giáo Chủ, vội vàng ném Thái Cực Đồ ra, Thái Cực Đồ hóa thành một cây cầu vàng, bắc ngang cả trời đất, tạm thời giữ chân Phương Minh lại.

Thông Thiên Giáo Chủ nhân cơ hội này độn vào lòng đất, biến mất không dấu vết, không dám ra ngoài nữa.

Cùng lúc đó, Thái Thượng Lão Tử thu lại Thái Cực Đồ, cũng dùng thuật độn thổ chạy xa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đã sớm chuồn mất.

Thấy Tam Thanh đã bỏ chạy, Phương Minh cũng thu tay lại.

Hắn khẽ động niệm, lấy ra một cành dương liễu, dùng cành dương liễu quất vào không gian, không gian liền gợn sóng.

Phương Minh một bước chân vào, lén lút đi theo sau Tam Thanh.

Hắn tò mò, rốt cuộc Tam Thanh đang tìm cái gì.

Cành dương liễu đó chính là cành trên cây Không Tâm Dương Liễu của Dương Mi Đại Tiên, ẩn chứa pháp tắc không gian đại đạo, là do trong trận chiến Chính-Ma, Dương Mi bị La Hầu dùng Tru Tiên Kiếm Trận chặt đứt, Phương Minh tiện tay nhặt được.

Sau này, Phương Minh liền dùng cành Không Tâm Dương Liễu để di chuyển.

Hư ảnh đồ đằng Đế Giang cũng có thể lay động không gian, nhưng cũng chỉ có thể dịch chuyển tức thời khoảng cách ngắn mà thôi, cành Không Tâm Dương Liễu của Dương Mi Đại Tiên thì khác, có thể dùng để di chuyển đường dài.

Tam Thanh tuy đã dùng thuật độn thổ trốn thoát, nhưng không thoát khỏi Đạo Nhãn của Phương Minh.

Phương Minh âm thầm đi theo Tam Thanh suốt đường, không kinh động đến họ.

Cuối cùng, Tam Thanh dừng lại bên ngoài một sơn động, sơn động này Phương Minh rất quen thuộc, lần trước Nhị sư phó đã đưa hắn đến đây một lần, Phương Minh đã từ đó xem được hình ảnh Khai Thiên, lĩnh ngộ ra Khai Thiên Tam Thức.

Đúng rồi!

Tam Thanh là do nguyên thần của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, chắc chắn cũng biết nơi đây có hình ảnh Khai Thiên, chẳng lẽ Tam Thanh đang tìm hình ảnh Khai Thiên?

Phương Minh thầm nghĩ, nấp trong bóng tối thu liễm khí tức, yên lặng quan sát.

Tam Thanh tiến vào sơn động, lại phát hiện bên trong trống không, không khỏi biến sắc.

Họ là do nguyên thần của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, vì vậy ba người đều có ký ức mơ hồ của Bàn Cổ Đại Thần, cho nên cũng biết đến hình ảnh Khai Thiên.

Chương 101

Nhưng họ không biết rằng hình ảnh Khai Thiên đã bị chia làm ba!

Trước kia, Tam Thanh từng đem hình ảnh Khai Thiên của riêng mình ra, ghép lại với nhau, ghép thành hình ảnh Khai Thiên hoàn chỉnh, nhưng tiếc là ký ức mỗi người khác nhau, lại pha tạp thêm ý kiến chủ quan khác nhau của mỗi người, vì vậy hình ảnh Khai Thiên cuối cùng vẫn không thể ghép lại được.

Lần này, họ quả thực là đến tìm hình ảnh Khai Thiên.

Chỉ là lúc đó, khi Phương Minh quan sát hình ảnh Khai Thiên, hình ảnh Khai Thiên đã bị hủy, họ làm sao có thể xem được nữa.

Tam Thanh tìm kiếm trong sơn động một lúc lâu, cũng không tìm thấy một chút dấu vết nào của hình ảnh Khai Thiên, nhưng ký ức sâu trong đầu lại mách bảo họ, hình ảnh Khai Thiên quả thực ở đây.

Tam Thanh sốt ruột, chạy loạn trong sơn động như con ruồi không đầu.

Nấp trong bóng tối, Phương Minh nhìn mà không nhịn được cười, nhưng lại phải cố nén, cảm thấy thật khó chịu.

Tìm kiếm nửa ngày, có lẽ vì không tìm thấy hình ảnh Khai Thiên, Tam Thanh cũng từ bỏ.

"Hình ảnh Khai Thiên không còn nữa, có thể là thời gian quá dài, đã trôi đi mất rồi…" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày nói.

Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ đều gật đầu, rõ ràng đồng ý với cách nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ngay sau đó, ba người liền rời khỏi sơn động.

Phương Minh cũng có chút mất hứng, nhưng vẫn âm thầm theo sau Tam Thanh.

Đi chưa được bao lâu, Thái Thượng Lão Tử đột nhiên ôm bụng nói: "Nhị đệ, tam đệ, bần đạo đột nhiên thấy hơi đau bụng, xem ra phải đi giải quyết một chút, các ngươi đi trước đi, bần đạo sẽ đuổi theo sau." "Huynh trưởng cứ đi đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ chắp tay nói với Lão Tử.

Ngay sau đó, Thái Thượng Lão Tử quay trở lại.

Phương Minh nghe mà trong lòng không khỏi thắc mắc, thầm nghĩ: "Lão Tử bây giờ là cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ, làm sao có thể đau bụng được?

Chẳng lẽ luyện đan, ăn phải thứ không nên ăn?

Hay là… có mục đích khác!" Phương Minh nảy sinh ý nghĩ, âm thầm đi theo Thái Thượng Lão Tử.

Thái Thượng Lão Tử quay trở lại sơn động, lại bắt đầu tìm kiếm trong sơn động.

"Ối chà, chẳng lẽ trong sơn động có bảo bối?

Thái Thượng Lão Tử này quả là âm hiểm, lấy cớ đi đại tiện, bỏ lại Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, quay lại tìm bảo bối…" Phương Minh nhanh trí, đại khái đã hiểu được ý đồ của Thái Thượng Lão Tử, nấp trong bóng tối không động thanh sắc, chuẩn bị làm bọ ngựa bắt ve, hoàng tước rình sau.

"Hử?

Lại có người đến…" Phương Minh nhìn về phía cửa sơn động.

Thái Thượng Lão Tử rõ ràng cũng phát hiện có người đến, thân hình lóe lên, cũng trốn đi.

Nấp trong bóng tối, Phương Minh nhìn rõ người đến, lập tức cạn lời… Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Người tiến vào sơn động chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Nguyên Thủy Thiên Tôn lén lén lút lút tiến vào sơn động, cũng bắt đầu tìm kiếm, rõ ràng cũng đã giấu Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ.

Nấp trong bóng tối, Phương Minh nhìn mà một trận cạn lời.

Tam Thanh tuy bề ngoài là một thể, nhưng lại đồng sàng dị mộng.

Thái Thượng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn lần lượt lén lút quay lại tìm bảo vật, hành vi này thực sự không khác gì tiểu nhân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tìm kiếm một lúc lâu, dường như cũng không tìm thấy gì.

Cuối cùng, Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh một đạo pháp quyết lên tảng đá lớn ở trung tâm sơn động.

Vừa rồi Thái Thượng Lão Tử cũng đã đánh một đạo pháp quyết vào tảng đá đó, chỉ là tảng đá không có phản ứng gì.

Pháp ấn của Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh lên tảng đá, tảng đá cũng vẫn không có phản ứng gì.

Phương Minh nhìn mà thầm thấy kỳ lạ.

Đúng lúc này, Phương Minh lại phát hiện có người đang đi về phía sơn động.

"Khốn kiếp, không lẽ là Thông Thiên Giáo Chủ chứ?" Phương Minh nhướng mày, trong lòng càng cảm thấy chuyện này thú vị.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng phát hiện có người, vội vàng thân hình lóe lên, biến mất không dấu vết, trốn đi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, người vào sơn động chính là Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng giống như Thái Thượng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, rõ ràng là lén lút quay lại sơn động, bộ dạng như kẻ trộm, tìm kiếm trong sơn động.

Chương 102

Chỉ là Thông Thiên Giáo Chủ cũng không tìm thấy gì.

Cuối cùng, Thông Thiên Giáo Chủ cũng bị tảng đá ở trung tâm sơn động thu hút.

Thông Thiên Giáo Chủ đến trước tảng đá, nhìn một lúc, rồi bấm một pháp ấn, đánh lên tảng đá.

Lần này, tảng đá "ầm ầm" chấn động một tiếng, lại động đậy.

Trên tảng đá tỏa ra từng đạo hào quang, năm màu sáu sắc, vô cùng rực rỡ.

Bảo bối!

Quả nhiên có bảo bối!

Nấp trong bóng tối, Phương Minh nhìn mà hai mắt sáng rực, tim đập thình thịch.

Nhưng Phương Minh cũng không vội vàng cướp đoạt, tiếp tục quan sát tình hình.

Phương Minh tin rằng, Thái Thượng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đang nấp trong bóng tối, chắc chắn cũng đang muốn cướp đoạt bảo vật, đều đang chờ đợi, chờ đợi một thời cơ tốt nhất.

Đồng thời, trong lòng Phương Minh cũng dâng lên một nghi vấn, tại sao Thái Thượng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh ra pháp ấn, tảng đá kia đều không động đậy, mà Thông Thiên Giáo Chủ đánh ra pháp ấn, lại giống như phá trừ được phong ấn của tảng đá.

Chẳng lẽ pháp lực của Thông Thiên Giáo Chủ cao hơn Thái Thượng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Đáp án rõ ràng không phải như vậy!

Đột nhiên, trong đầu Phương Minh lóe lên một tia sáng, đã thông suốt được mấu chốt trong đó.

Tảng đá này có lẽ có phong ấn của Bàn Cổ Đại Thần, Tam Thanh là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, mỗi người nhận được một phần ba truyền thừa của Bàn Cổ Đại Thần.

Vì vậy Thái Thượng Lão Tử không mở được phong ấn, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không mở được, ngược lại Thông Thiên Giáo Chủ quay lại cuối cùng, do cơ duyên xảo hợp đã bổ sung hoàn chỉnh chú ngữ mở phong ấn, khởi động phong ấn.

Thông suốt tất cả, Phương Minh chỉ dùng vài hơi thở.

Hắn cũng càng lúc càng hưng phấn.

Bảo vật do chính tay Bàn Cổ Đại Thần phong ấn, rốt cuộc là gì?

Phương Minh cũng có chút nóng lòng muốn xem rốt cuộc là bảo vật gì!

Ánh sáng của tảng đá càng lúc càng sáng, đột nhiên tảng đá nứt ra, từ trong đó bay ra một viên châu, một viên châu tỏa ra ánh sáng màu hỗn độn.

Hỗn Độn Châu!

Trong nháy mắt, Phương Minh và những người khác đều thở dốc.

Tứ đại Hỗn Độn Chí Bảo lần lượt là Khai Thiên Thần Phủ, Tam Thập Lục Phẩm Sáng Thế Thanh Liên, Tạo Hóa Ngọc Điệp và Hỗn Độn Châu.

Bây giờ Khai Thiên Thần Phủ đã vỡ thành Khai Thiên Tam Bảo là Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên và Hỗn Độn Chung; Tam Thập Lục Phẩm Sáng Thế Thanh Liên cũng trong lúc khai thiên đã vỡ thành

nhiều bảo vật; Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng đã vỡ nát.

Vì vậy, Hỗn Độn Châu là Hỗn Độn Chí Bảo duy nhất còn tồn tại ở dạng hoàn chỉnh.

Cũng chỉ có bảo vật như vậy, Bàn Cổ Đại Thần mới để vào mắt, mới xứng đáng để ngài tự tay phong ấn.

"Hỗn Độn Châu!" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn thấy Hỗn Độn Châu, lập tức hai mắt sáng rực, cười ha hả nói: "Bảo vật phụ thần để lại, quả nhiên phi phàm…" Nói rồi, Thông Thiên Giáo Chủ liền đưa tay ra chộp lấy Hỗn Độn Châu.

Đúng lúc này, một luồng sáng bắn ra, nhắm vào Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ kinh ngạc, thân hình lóe lên, tránh được luồng sáng đó.

Chỉ thấy một thần ma toàn thân bao bọc trong thần quang xông ra, lao thẳng đến Hỗn Độn Châu.

"Ngươi dám!" Thông Thiên Giáo Chủ đại nộ, tay lật một cái, Thanh Bình Kiếm xuất hiện trong tay, một kiếm chém về phía thần ma đột nhiên xuất hiện.

Thần ma kia kinh ngạc, thân hình đột ngột lao lên, tránh được một kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ, sau đó như chim ưng vồ gà con, lao về phía Thông Thiên Giáo Chủ, giao chiến với Thông Thiên Giáo Chủ.

Chỉ là rõ ràng vì không muốn bại lộ thân phận, không thể dùng thần thông quen thuộc, ra tay dè dặt, bị Thông Thiên Giáo Chủ đánh cho liên tục lùi lại.

Thỉnh thoảng hai người lại lao về phía Hỗn Độn Châu, nhưng kiềm chế lẫn nhau, nhất thời không ai lấy được Hỗn Độn Châu.

Ánh mắt Phương Minh lóe lên, cũng không vội hiện thân.

Vừa rồi người kia tuy bao bọc trong luồng sáng, nhưng Phương Minh có thể từ vị trí của hắn mà phán đoán, người ra tay là Nguyên Thủy Thiên Tôn, tức là Thái Thượng Lão Tử chưa động thủ.

Rõ ràng Thái Thượng Lão Tử đang chờ một cơ hội có thể một đòn thành công!

Lão đang chờ, Phương Minh cũng đang chờ!

Chương 103

So với Thái Thượng Lão Tử, Phương Minh có một ưu thế, hắn biết sự tồn tại của Thái Thượng Lão Tử, còn Thái Thượng Lão Tử lại không biết hắn đang ở trong sơn động.

Nói cách khác, Thái Thượng Lão Tử tưởng mình đang trong tối, thực ra lại ở ngoài sáng, Phương Minh mới là người thực sự ở trong tối.

Khi Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn đang giao đấu kịch liệt, đột nhiên Thái Thượng Lão Tử cũng xông ra, lao thẳng đến Hỗn Độn Châu.

Thái Thượng Lão Tử cũng giống như Nguyên Thủy Thiên Tôn, toàn thân thần quang bao phủ, rõ ràng không muốn Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ nhận ra thân phận của mình.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ rõ ràng cũng không ngờ còn có người, lập tức kinh hãi, vội vàng bỏ qua đối phương, đồng thời công kích về phía Thái Thượng Lão Tử.

Thái Thượng Lão Tử kinh ngạc, lại không thể bại lộ thân phận, đành tạm thời tránh né, thân hình lùi nhanh, né tránh.

Ngay sau đó, ba người đại chiến trong sơn động.

Thái Thượng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn vì không thể bại lộ thân phận, nên bị bó tay bó chân, không dám sử dụng thần thông quen thuộc, ngược lại để Thông Thiên Giáo Chủ chiếm ưu thế.

Nhưng mỗi khi Thông Thiên Giáo Chủ chiếm ưu thế, lao đến cướp Hỗn Độn Châu, Thái Thượng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn liền sẽ liên thủ công kích Thông Thiên Giáo Chủ.

Trong sơn động, Tam Thanh hình thành thế chân vạc, mỗi khi có người chiếm thế thượng phong, hai người còn lại sẽ ngầm hiểu ý nhau liên thủ công kích người đó.

Nhất thời, hai bên giằng co không dứt, không ai đoạt được Hỗn Độn Châu.

Thông Thiên Giáo Chủ đại nộ, lập tức lấy ra Tru Tiên Tứ Kiếm, bố trí Tru Tiên Kiếm Trận, nghênh chiến hai người Thái Thượng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hai người Thái Thượng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn bị bao phủ trong Tru Tiên Kiếm Trận, lại không thể sử dụng thần thông và pháp bảo quen thuộc, sợ bị Thông Thiên Giáo Chủ nhận ra, ảnh hưởng đến tình nghĩa giữa Tam Thanh, vì vậy bị bó tay bó chân, vô cùng nguy hiểm.

Ở phía bên kia, Phương Minh nấp trong bóng tối cuối cùng cũng đợi được thời cơ tốt nhất… 77.

Đột nhiên, nhìn thấy Phương Minh với vẻ mặt thịnh nộ, sợ đến toàn thân run lên, bốn chân chạm đất, giống như một con chó Bắc Kinh, dùng đầu cọ vào ống quần Phương Minh, lăn lộn làm nũng: "Lão gia, ngài đi đâu mấy năm nay, ta cứ tưởng lão gia không cần ta nữa, ta ngày đêm mong ngóng lão gia trở về…" Ánh mắt của Tam Thanh đồng loạt nhìn về phía Hỗn Độn Châu, kinh hãi hét lên: "Ngươi dám!" Rõ ràng họ cũng không ngờ trong sơn động còn có người thứ tư!

Tam Thanh bay về phía Hỗn Độn Châu, mỗi người thi triển thần thông chém về phía hai cành dương liễu.

Nhưng tất cả đã quá muộn, hai cành dương liễu quấn lấy Hỗn Độn Châu, trực tiếp kéo Hỗn Độn Châu vào trong không gian.

Thần thông của Tam Thanh đánh vào khoảng không, oanh tạc lên vách đá của sơn động, làm vách đá vỡ nát.

Một bóng người xuất hiện, toàn thân bọc trong thần quang, ôm Hỗn Độn Châu, sau lưng mọc ra mấy cành dương liễu màu xanh biếc, vạch không gian ra.

Bóng người đó trực tiếp chui vào, không gian liền lại, biến mất không dấu vết.

Tam Thanh vừa kinh ngạc vừa giận dữ, liếc nhìn nhau, rồi mỗi người bay đi.

Sau đó, Tam Thanh tụ họp lại, ngầm hiểu ý nhau không nhắc đến chuyện Hỗn Độn Châu.

Nhưng Tam Thanh là nhân vật bậc nào, ba người đều là người có đại trí tuệ, làm sao không đoán ra được thân phận của nhau.

Chỉ là ba người đều chọn cách im lặng, vẫn cư xử như không có chuyện gì xảy ra, vẻ ngoài hòa thuận, nhưng thực tế đã đồng sàng dị mộng.

Đương nhiên, đối với bóng người thứ tư ngoài họ ra, mỗi người cũng có suy đoán riêng, thậm chí nghi ngờ Phương Minh, nhưng rất nhanh đã loại trừ khả năng này.

Phương Minh tuy cũng biết không gian thần thông, nhưng đó là thông qua mô phỏng Tổ Vu Đế Giang, điểm này lúc trước đại chiến với Phương Minh đã thấy.

Cuối cùng, Tam Thanh đều nhất trí, nghi ngờ Hồng Quân Lão Tổ.

Trên đại lục Hồng Hoang, có thể dưới mí mắt của Tam Thanh lấy đi Hỗn Độn Châu mà không bị phát hiện, e rằng cũng chỉ có Hồng Quân Lão Tổ.

Hồng Quân Lão Tổ âm thầm gánh một cái nồi đen cho Phương Minh.

Lúc này Tam Thanh không biết sự tồn tại của Dương Mi Đại Tiên, nếu biết, chắc chắn sẽ lại chuyển mục tiêu nghi ngờ sang Dương Mi Đại Tiên.

Ở phía bên kia, Phương Minh có được Hỗn Độn Châu, hưng phấn múa tay múa chân.

Để tránh gây nghi ngờ cho Tam Thanh, Phương Minh lập tức rời Bất Chu Sơn, đi tìm Kim Kỳ Lân và Đằng Chiến.

Khi Phương Minh tìm thấy Kim Kỳ Lân và Đằng Chiến, chỉ thấy Kim Kỳ Lân đang ngồi bệt dưới đất, hai chân sau vắt chéo, ngồi dưới một gốc cây lớn hóng mát.

Đằng Chiến thì đang dùng đôi cánh của mình quạt gió cho Kim Kỳ Lân.

Phương Minh nhìn mà một trận cạn lời, bước tới đá một cước.

"Ai?

Ai dám đánh Kỳ Lân chí tôn vô thượng, cao quý…" Kim Kỳ Lân bị đánh thức, mở mắt ra, hét lớn. 78.

Phương Minh thu hồi luồng thần hồn đó, ánh mắt lóe lên, thầm nghĩ: "Thì ra là vậy, dụng ý của Bàn Cổ đại thần để lại Hỗn Độn Châu là muốn hậu nhân khai thác ra một tiểu thế giới trong Hỗn Độn Châu, dùng sức mạnh để chứng đạo.

Chương 104

Đằng Chiến ở bên cạnh không ngừng cười toe toét.

"Hừ, ta thấy mấy năm nay ngươi sống thoải mái lắm nhỉ, béo lên không ít, nuôi thêm một thời gian nữa là có thể lên bàn rồi!" Phương Minh cười lạnh nói.

Kim Kỳ Lân sợ đến toàn thân run rẩy, vội vàng lắc mình một cái, hiện ra chân thân cao mấy chục trượng, ồm ồm nói: "Lão gia yên tâm, ta sẽ không béo nữa, không béo nữa…" Phương Minh bất đắc dĩ, cưỡi lên Kim Kỳ Lân, nói: "Đi thôi." "Lão gia, còn ta…" Đằng Chiến vội nói.

Phương Minh tay lật một cái, hiện ra một củ cà rốt, ném cho Đằng Chiến, nói: "Thu nhỏ thân thể, quấn lên cái sừng nhỏ của nó, dùng đuôi treo củ cà rốt này…" Trên củ cà rốt hiện ra mắt mũi miệng, bất mãn hét lớn: "Ta không phải cà rốt, ta là nhân sâm…" Đằng Chiến giật nảy mình, vội làm theo lời Phương Minh, thân thể quấn lên sừng của Kim Kỳ Lân, đuôi cuộn lấy củ cà rốt, treo trước mặt Kim Kỳ Lân.

Kim Kỳ Lân há miệng cắn một miếng vào củ cà rốt.

Củ cà rốt đau đến nước mắt lưng tròng, chửi ầm lên: "Con lợn chết tiệt, lại cắn ta, con rắn kia, giơ ta lên cao một chút, ta sắp bị cắn chết rồi…" Đằng Chiến vội vàng giơ củ cà rốt lên cao, nhìn kỹ thì thấy chỗ bị cắn của củ cà rốt đã lành lại như cũ, không có một chút dấu vết bị cắn.

"Lão gia, chúng ta đi đâu?" Dưới bốn chân Kim Kỳ Lân bốc lên một đám mây lửa, lơ lửng giữa không trung, ồm ồm hỏi.

Phương Minh ngẫm nghĩ một lúc, nói: "Cứ đi bừa đi!" Nói rồi, Phương Minh lấy ra Hỗn Độn Châu, luyện hóa nó, bắt đầu nghiên cứu

Hỗn Độn Châu.

Kim Kỳ Lân để thể hiện mình có ích, liền tung bốn vó, chạy như điên.

Chạy mệt rồi, Kim Kỳ Lân liền dừng lại nghỉ ngơi, nhân lúc củ cà rốt không chú ý, cắn một miếng, khiến củ cà rốt kinh hãi và giận dữ, chửi ầm lên.

Nhưng rõ ràng mỗi lần Kim Kỳ Lân ra miệng cũng rất có chừng mực, không một miếng nuốt chửng củ cà rốt, chỉ cắn một miếng mà thôi.

Rất nhanh, củ cà rốt sẽ tự động lành lại.

Củ cà rốt là quà của sư phó thứ mười một tặng cho Phương Minh, có lực tạo hóa cực mạnh, sinh mệnh lực cực kỳ dồi dào, chỉ cần không chết, dù chỉ còn lại một sợi rễ, cũng có thể hồi sinh.

Một ngày nọ, Phương Minh cuối cùng cũng hoàn toàn luyện hóa Hỗn Độn Châu, thu lại Hỗn Độn Châu, nhìn xung quanh, hỏi: "Tiểu Lục, chúng ta đến đâu rồi?" Kim Kỳ Lân vội vàng lấy lòng nói: "Ngọn núi này tên là Vạn Thọ Sơn!" Phương Minh nhướng mày, nói: "Vạn Thọ Sơn?

Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử dường như ở Vạn Thọ Sơn, đi thôi, đã đến rồi, chúng ta đến Ngũ Trang Quán ngồi chơi, thuận tiện xem thử nhân sâm quả trong truyền thuyết!" Kim Kỳ Lân nghe đến nhân sâm quả, lập tức hai mắt sáng rực, tung bốn vó, liền chạy về phía trước.

Đi chưa được bao lâu, Kim Kỳ Lân đã chở Phương Minh đến ngoài Ngũ Trang Quán.

Phương Minh ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Ngũ Trang Quán cảnh sắc tươi đẹp, đạo âm lượn lờ, quả là một nơi tốt.

“Trường sinh bất lão thần tiên phủ, dữ thiên đồng thọ đạo nhân gia.” Kim Kỳ Lân nhìn câu đối trên hai cánh cửa của Ngũ Trang Quán mà đọc.

Đúng lúc này, hai đạo nhân đi ra, một trong số đó mặc áo bát quái âm dương, tay cầm một cây phất trần, chính là chủ nhân của Ngũ Trang Quán này, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên.

Một đạo nhân khác mặc một thân áo bào đỏ rực bắt mắt, mặt mày hồng hào, chính là bạn thân của Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân Lão Tổ.

Trấn Nguyên Tử nhìn thấy Phương Minh, cười ha hả nói: “Sáng nay, hơn mười con chim khách trên cành cây kêu không ngớt, bần đạo liền biết hôm nay Ngũ Trang Quán ta ắt có quý nhân đến thăm, không ngờ lại là Phương Minh đạo hữu.” “Phương Minh đạo hữu, xa cách mấy năm, gần đây có khỏe không, mau mau vào trong, để bần đạo chiêu đãi đạo hữu!” Hồng Vân ra vẻ như người quen, xem Ngũ Trang Quán như Hỏa Vân Động của mình, liền mời mọc muốn chiêu đãi Phương Minh.

Lúc này, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ đều đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, vì vậy xưng hô với Phương Minh là đạo hữu.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ đón Phương Minh vào Ngũ Trang Quán, mỗi người ngồi vào vị trí chủ khách.

Kim Kỳ Lân và Đằng Chiến cũng có mặt.

Kim Kỳ Lân hóa thành một thần ma đầu kỳ lân thân người, ngồi ở bên tay phải Phương Minh; Đằng Chiến thì hóa thành một thiếu niên tuấn tú, ngồi ở vị trí bên tay phải Kim Kỳ Lân.

Trấn Nguyên Tử ra lệnh cho người lấy linh quả chiêu đãi Phương Minh và mọi người.

Kim Kỳ Lân đầy mong đợi muốn ăn nhân sâm quả, nhìn kỹ thì

thấy trong đĩa không có nhân sâm quả, ngay cả trong đĩa quả của Phương Minh cũng không có nhân sâm quả… Kim Kỳ Lân vui vẻ đến Ngũ Trang Quán ăn nhân sâm quả, kết quả Trấn Nguyên Tử lại chỉ dọn lên một đống linh quả bình thường.

Điều này khiến hắn trong lòng không vui.

Không chỉ Kim Kỳ Lân không vui, ngay cả Phương Minh cũng không vui.

Khi thấy trong đĩa linh quả không có nhân sâm quả, mặt Phương Minh lập tức sầm xuống.

Trấn Nguyên Tử miệng thì nói Phương Minh là khách quý, nhưng lại lấy linh quả bình thường ra chiêu đãi, đây không phải là xem thường người khác sao?

Phương Minh cao ngạo biết bao, làm sao chịu được sự sỉ nhục này.

Ngay lập tức, Phương Minh hừ lạnh một tiếng, nói: "Hừ, ta thấy ta đến nhầm chỗ rồi, cáo từ!" Nói rồi, Phương Minh đứng dậy định đi.

Trấn Nguyên Tử vội vàng lóe người cản Phương Minh lại, cũng biết được khúc mắc trong đó, cười khổ nói: "Phương Minh đạo hữu hiểu lầm rồi, không phải bần đạo tiếc mấy quả nhân sâm quả không chiêu đãi đạo hữu, mà là… cây nhân sâm quả chết rồi, bần đạo cũng không còn nhân sâm quả!" Khốn kiếp!

Cây nhân sâm quả chết rồi?

Tin tức chấn động!

Ngay cả Phương Minh cũng bị kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Hồng Vân Lão Tổ.

Hồng Vân Lão Tổ gật đầu, cười khổ nói: “Trấn Nguyên Tử đạo hữu nói thật đó, một tháng trước, không biết vì nguyên nhân gì, cây nhân sâm quả đột nhiên khô héo, sau đó những quả nhân sâm trên cây lần lượt rơi xuống đất, biến mất không thấy tăm hơi…” Phương Minh nhướng mày, nói: “Có chuyện như vậy sao, mau dẫn ta đi xem, biết đâu ta có cách cứu sống cây nhân sâm quả!” Hồng Vân Lão Tổ hai mắt sáng rực, vui mừng nói: “A, Phương Minh đạo hữu thủ đoạn thông thiên, nhất định có thể cứu sống cây nhân sâm quả!” Trấn Nguyên Tử cũng vui mừng, vội vàng nói: “Phương Minh đạo hữu mau mau mời vào!” Dưới sự dẫn dắt của Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ, một đoàn người đến hậu viện của Ngũ Trang Quán.

Ở chính giữa hậu viện có một cây khô khổng lồ, cây khô đó chính là một trong tiên thiên thập đại linh căn, cây nhân sâm quả.

Chương 105

Vốn dĩ cây nhân sâm quả phải có sức sống dồi dào, xanh tươi um tùm mới phải, nhưng lúc này thân cây nhân sâm quả khô khốc, trên đó lác đác vài chiếc lá, lá cây vàng úa.

Cây nhân sâm quả thật sự đã chết!

Phương Minh nhìn mà nhíu mày, trong mắt thần quang ẩn hiện, kiểm tra cây nhân sâm quả xem có dị thường gì không.

Chỉ là kiểm tra một lúc lâu, Phương Minh cũng không tra ra được manh mối gì.

Dừng một chút, mi tâm của Phương Minh mở ra một con mắt dọc, trong mắt dọc tử quang lấp lóe không ngừng, lại một lần nữa quan sát cây nhân sâm quả.

Dùng Đạo Nhãn quan sát cây nhân sâm quả, Phương Minh cuối cùng cũng phát hiện ra manh mối.

Phương Minh hừ lạnh một tiếng, đưa bàn tay to ra, chộp một cái, lại kéo ra một con sâu to bằng ngón tay cái.

Màu sắc của con sâu đó lại giống hệt với thân cây nhân sâm quả, sau khi bị Phương Minh bắt ra, màu sắc của con sâu thay đổi mấy lần, gần như trở nên trong suốt, giống như không khí.

Không chỉ như vậy, vì nó cực nhỏ, khí tức cũng cực kỳ yếu ớt.

Cũng khó trách những người mạnh như Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ cũng không tra ra được con sâu đó.

Đột nhiên, con sâu đó phát ra một tiếng rồng ngâm vang trời, thân thể dần dần phình to, đột nhiên biến lớn, lớn thành một con giao long dài mấy chục trượng.

Thân thể giao long ngọ nguậy, muốn thoát khỏi sự trói buộc của Phương Minh, nhưng dù giãy giụa thế nào cũng không thoát được.

Hóa ra, đó căn bản không phải là sâu, mà là một con giao long thu nhỏ.

Phương Minh khống chế giao long, cười tủm tỉm nhìn Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ, cười nói: "Hóa ra là một con biến sắc long tác quái!" Trấn Nguyên Tử nhìn giao long, ánh mắt lóe lên, hừ lạnh một tiếng, phất trần trong tay vung lên, một luồng sáng bay ra, làm nổ tung con giao long thành từng mảnh.

Vung tay giết chết giao long, sắc mặt Trấn Nguyên Tử âm trầm, nghiến răng nghiến lợi nói: "Đông Hoàng Thái Nhất, dám hủy cây nhân sâm quả của ta, ta và Yêu Tộc thế bất lưỡng lập…" Phương Minh nhướng mày, hỏi: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, chuyện này có liên quan đến Thái Nhất?" Trấn Nguyên Tử nhìn Phương Minh, sắc mặt hơi dịu lại, nói: "Phương Minh đạo hữu không biết đó thôi, kể từ khi Đế Tuấn và Thái Nhất hai người phát hiện ra Tam Thập Lục Trọng Thiên ngoài Bất Chu Sơn, hai người liền thành lập Yêu Đình, mấy năm nay hai người không ngừng khuếch trương thế lực, mấy ngày trước, Đông Hoàng Thái Nhất tìm đến bần đạo, muốn bần đạo gia nhập Yêu Tộc, bần đạo không theo, hắn liền âm thầm giở trò, hại chết cây nhân sâm quả của bần đạo để trút giận…" Phương Minh gật đầu, đại khái đã hiểu được nguyên do trong đó.

Đông Hoàng Thái Nhất này cũng là hạng người kiêu ngạo, dựa vào có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, không xem chúng thần ma Hồng Hoang ra gì.

Phương Minh trên đường đến Ngũ Trang Quán, đã thấy nhiều ngọn núi lớn ngoài Vạn Thọ Sơn bị san thành bình địa, sông lớn khô cạn, rõ ràng Đông Hoàng Thái Nhất khuyên Trấn Nguyên Tử gia nhập

Yêu Tộc không thành, đã giao đấu một trận với Trấn Nguyên Tử.

Đông Hoàng Thái Nhất tuy có Hỗn Độn Chung là Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng Trấn Nguyên Tử cũng có Địa Thư là chí bảo phòng ngự, nhất định Đông Hoàng Thái Nhất không làm gì được Trấn Nguyên Tử, trong cơn tức giận mới thả ra con biến sắc long này, âm thầm cắn chết cây nhân sâm quả để trút giận.

Chỉ là Trấn Nguyên Tử tuy biết, nhưng cây nhân sâm quả đã chết, Yêu Tộc thế lớn, hắn cô gia quả nhân một mình, lại có cách nào.

Trấn Nguyên Tử thở dài một tiếng, nói: "Thôi bỏ đi, thôi bỏ đi, coi như bần đạo vô phúc sở hữu cây nhân sâm quả!" Trấn Nguyên Tử tuy nói vậy, nhưng ai cũng có thể thấy được vẻ đau lòng và không nỡ trên mặt hắn.

Bên cạnh, Hồng Vân Lão Tổ cũng lắc đầu, nói: "Ai, bần đạo từ nay về sau cũng không có phúc được nếm thử nhân sâm quả nữa, vị của nhân sâm quả đó, thật là mỹ vị nhân gian, cực phẩm a…" Nói rồi, Hồng Vân Lão Tổ không khỏi lộ ra vẻ say sưa.

Bên cạnh, nước dãi của Kim Kỳ Lân đã chảy đầy đất, không ăn được nhân sâm quả, đã trở thành nỗi đau cả đời hắn.

Đột nhiên, Kim Kỳ Lân nhìn Phương Minh, nói: "Lão gia, phát lòng từ bi, cứu sống cây nhân sâm quả đi, để ta cũng có thể nếm thử…" Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ nghe mà toàn thân chấn động, liếc nhìn nhau, đều thấy được vẻ hy vọng trong mắt nhau.

Trấn Nguyên Tử vội vàng chắp tay với Phương Minh nói: "Phương Minh đạo hữu, quả thật có thủ đoạn cứu sống cây nhân sâm quả của bần đạo?" Phương Minh liếc nhìn cây nhân sâm quả, cười nói: "Cứu sống cây nhân sâm quả cũng không khó, chỉ là…" Trấn Nguyên Tử vội nói: "Chỉ là?

Đạo hữu chỉ cần có thể cứu sống cây nhân sâm quả của bần đạo, bần đạo nhất định sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của đạo hữu…" Hồng Vân Lão Tổ cũng vui mừng nói: "Phương Minh đạo hữu, chỉ cần đạo hữu có thể cứu sống cây nhân sâm quả, bần đạo sau này nếu có việc gì cần đến Hồng Vân ta, Hồng Vân ta lên núi đao xuống chảo dầu cũng không từ!" Phương Minh nhướng mày, cười tủm tỉm nhìn hai người, nói: "Ta cũng không cần hai vị lên núi đao xuống chảo dầu, ta chỉ cần một cành của cây nhân sâm quả của đạo hữu mà thôi!" Trấn Nguyên Tử nghe mà ngẩn ra, sau đó cười ha hả nói: "Đạo hữu nếu cứu sống được cây nhân sâm quả, đừng nói là một cành nhỏ, dù có chặt nửa cây nhân sâm quả tặng cho đạo hữu, bần đạo cũng không tiếc!" Trấn Nguyên Tử cũng biết Phương Minh muốn cành cây nhân sâm quả để làm gì, rõ ràng là muốn vun trồng cây nhân sâm quả mới.

Chỉ là dù Phương Minh có thể vun trồng ra, cũng không có linh tính bằng cây nhân sâm quả gốc.

Phương Minh toe toét cười, quay đầu nhìn cây nhân sâm quả, tay lật một cái, một cái hộp hình song ngư xuất hiện trong tay.

Hộp đó chính là Cửu Thiên Âm Dương Hạp.

Nắp hộp mở ra, Phương Minh tay chỉ một cái, một nắm Cửu Thiên Tức Nhưỡng bay ra, chui vào gốc cây nhân sâm quả.

Ngay sau đó, lại có một giọt Tam Quang Thần Thủy bay ra, chui vào giữa cây nhân sâm quả.

Trong chốc lát, cây nhân sâm quả vốn đã chết lại tỏa ra sức sống dồi dào, dần dần, cây khô gặp mùa xuân, sức sống của cây nhân sâm quả càng lúc càng dồi dào.

Thân cây vốn khô héo lại mọc ra chồi non, những chiếc lá vốn vàng úa cũng biến thành màu xanh.

Trong nháy mắt, cây nhân sâm quả đã chết, lại sống lại!

Trấn Nguyên Tử Đại Tiên nhìn mà kinh ngạc và vui mừng, kích động đến mức cả người run rẩy.

Kim Kỳ Lân da mặt co giật, bĩu môi nói: "Sống lại cũng có ích gì, ta nghe nói cây nhân sâm quả ba ngàn năm mới ra hoa, ba ngàn năm mới kết quả, lại ba ngàn năm nữa mới có thể chín, một vạn năm sau, ta mới có thể ăn được nhân sâm quả, bây giờ không có khẩu phúc đó rồi…" Trấn Nguyên Tử cười gượng, hành lễ với Phương Minh và mọi người nói: "Để đạo hữu đợi lâu rồi, một vạn năm sau, bần đạo nhất định sẽ đích thân mang nhân sâm quả đến đạo trường của đạo hữu, để đạo hữu ăn cho đã!" Phương Minh bĩu môi, cười nói: "Cần gì phiền phức như vậy!

Mười ngày sau, ta liền có thể ăn được nhân sâm quả!" Nói rồi, Phương Minh bận rộn, trồng ba mươi gốc linh căn bên cạnh cây nhân sâm quả, lại chế tác mấy lá cờ, bố trí một trận pháp bên cạnh cây nhân sâm quả.

Làm xong tất cả, Phương Minh chặt một đoạn cành cây nhân sâm quả, rồi quay người ra khỏi trận pháp, cười tủm tỉm nói: "Các vị, mười ngày sau, ta liền có thể ăn được nhân sâm quả, chỉ là… chỉ cần làm phiền Trấn Nguyên Tử đạo hữu mười ngày!" Trấn Nguyên Tử cười ha hả nói: "Ngũ Trang Quán của bần đạo, đạo hữu ở bao lâu cũng được, sao lại có chuyện làm phiền!" Sau đó, mọi người quay lại tiền viện, phẩm trà luận đạo, ngày tháng trôi qua cũng thật vui vẻ.

Chỉ là mỗi ngày, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đều đến hậu viện xem cây nhân sâm quả một lần.

Ba ngày sau, Trấn Nguyên Tử thấy mười gốc linh căn mà Phương Minh trồng bên cạnh cây nhân sâm quả đã khô héo, còn cây nhân sâm quả thì đã ra hoa.

Chương 106

Nói cách khác, Phương Minh đã rút ngắn thời gian từ ba ngàn năm xuống còn ba ngày, rút ngắn được cả ngàn lần.

Nhưng cái giá phải trả là mười gốc linh căn!

Phương Minh rõ ràng đã thi triển thần thông trận pháp gia tốc thời gian cho cây nhân sâm quả, nhưng pháp lực không đủ, không đủ để tăng tốc thời gian nhanh gấp ngàn lần, vì vậy Phương Minh đành phải mượn linh lực của ngoại vật để tăng tốc vận hành của trận pháp.

Cũng chỉ có đại gia như Phương Minh, trên người có vô số linh căn, mới lãng phí ba mươi gốc linh căn để thúc chín cây nhân sâm quả.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân nhìn mà một trận cạn lời.

Đúng là người so với người, tức chết người!

Người bình thường ngay cả một hai gốc linh căn cũng không lấy ra được, Phương Minh lại dùng ba mươi gốc linh căn làm cái giá để thúc chín cây nhân sâm quả.

Thủ bút như vậy, khắp thiên hạ, e rằng cũng chỉ có một mình Phương Minh làm được.

Trong mắt Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người, Phương Minh thuần túy là phung phí của trời, giống như tu luyện đến cảnh giới của họ, thời gian đối với họ không có ý nghĩa gì.

Họ thà đợi một vạn năm, cũng không muốn lãng phí một gốc linh căn để thúc chín cây nhân sâm quả.

Dù sao linh căn khó tìm, một gốc linh căn cũng là linh căn a, lãng phí là đáng xấu hổ!

Nhưng họ không biết rằng, ba mươi gốc linh căn của Phương Minh, chỉ là hạ phẩm linh căn do sư phó thứ mười một dùng thần thông tạo hóa vun trồng ra mà thôi.

Hạ phẩm linh căn như vậy, chỉ cần thời gian đủ dài, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Cũng may Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ không biết, nếu biết, không tức chết mới lạ.

Người so với người, tức chết người!

Đến ngày thứ sáu, trên cành cây nhân sâm quả mọc ra ba mươi quả nhân sâm hình em bé.

Đến ngày thứ chín, ba mươi quả nhân sâm đã chín.

Đến ngày thứ mười, nhân sâm quả đã chín muồi.

Nhưng cái giá phải trả là ba mươi gốc linh căn toàn bộ khô héo, trở thành chất xúc tác để thúc chín nhân sâm quả.

Mọi người vào trong cung điện, mỗi người ngồi xuống, chia nhau ăn nhân sâm quả.

Chỉ là Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ lại không thể nào nuốt nổi, ăn một quả nhân sâm quả, tương đương với ăn một gốc linh căn.

Phương Minh thì không có áp lực gì về phương diện này, ăn hai quả nhân sâm quả xong liền không ăn nữa.

Ngược lại lại tiện cho Kim Kỳ Lân và Đẳng Chiến, hai tên này ăn ngấu nghiến, ba mươi quả nhân sâm quả, hai người ăn hết hai mươi quả, còn lại tám quả nhân sâm quả, Trấn Nguyên Tử gói lại cho Phương Minh.

Phương Minh chuyến đi Ngũ Trang Quán này quả không uổng, ăn

được nhân sâm quả, lúc đi còn mang về tám quả nhân sâm quả.

Ra khỏi Ngũ Trang Quán, Phương Minh cưỡi Kim Kỳ Lân, đi một mạch về phía đông, chuẩn bị về Hồng Mông Sơn.

Một ngày nọ, Kim Kỳ Lân đang chạy, đột nhiên phía trước bay đến một đạo nhân.

Đạo nhân đó toàn thân đầy máu, trên người nhiều chỗ bị thương, không ngừng thổ huyết, nhìn thấy Phương Minh và mọi người, lập tức mừng rỡ, hét lớn: "Đạo hữu, cứu mạng, cứu mạng…" Kim Kỳ Lân trợn trừng đôi mắt to như chuông đồng, nói: "Giáo chủ, hình như là đạo nhân của Ngũ Trang Quán!" Khi đạo nhân đó đến gần Phương Minh và mọi người, đã đến mức dầu cạn đèn tắt, hai gối mềm nhũn, rơi thẳng xuống từ trên mây.

Đằng Chiến thân thể cuộn xuống, cuốn lấy đạo nhân đó.

Phương Minh tay lật một cái, hiện ra một viên linh đan, cho đạo nhân đó uống.

Trong giây lát, đạo nhân từ từ tỉnh lại, nhìn thấy Phương Minh, vội vàng chắp tay nói: "Đa tạ đạo hữu cứu mạng." Phương Minh đã đến Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử đối với hắn cung kính có thừa, chiêu đãi ăn uống chu đáo, vì vậy Phương Minh đối với Ngũ Trang Quán có cảm tình rất tốt.

Phương Minh đỡ đạo nhân đó dậy, hỏi: "Ngươi là đạo nhân của Ngũ Trang Quán?

Tại sao lại thê thảm như vậy?" Đạo nhân đó như nhớ lại chuyện đau lòng, hai mắt đỏ hoe, nghẹn ngào nói: "Đạo hữu, ta là Thanh Hư đạo nhân của Ngũ Trang Quán, gia sư là Trấn Nguyên Tử, mấy sư huynh đệ ta mấy ngày trước ra ngoài làm chút việc, trên đường về, gặp phải yêu vương của Yêu Tộc, yêu vương đó chiếm núi làm cướp,

giết chết các sư huynh đệ của bần đạo, bần đạo liều chết thoát ra, nhưng lại bị trọng thương, may mắn gặp được đạo hữu, nếu không bần đạo hôm nay đã toi mạng rồi!" Đúng lúc này, phía trước mây đen cuồn cuộn, tiếng hò hét giết chóc vang trời, nhìn từ xa, giống như một con rắn đen lớn, đang lao về phía Phương Minh.

Thanh Hư đạo nhân nhìn thấy cảnh này, lập tức sắc mặt đại biến, kinh hãi kêu lên: "Bọn thuộc hạ của yêu vương đó đuổi đến rồi, đạo hữu mau đi, bần đạo cản lại, đạo hữu nhớ đến Ngũ Trang Quán báo cho sư phụ ta Trấn Nguyên Tử một tiếng… mấy sư huynh đệ của bần đạo đều chết dưới tay Yêu Tộc…" Thanh Hư nói một hồi, lại thấy Phương Minh không hề nhúc nhích, căn bản không có dấu hiệu muốn đi, không khỏi lo lắng nói: "Đạo hữu, mau đi, mau đi đi, muộn nữa là chúng ta đều không đi được…" Kim Kỳ Lân ồm ồm nói: "Đạo hữu đừng lo, chỉ là Yêu Tộc cỏn con, không đáng sợ…" "Hừ, kẻ nào to gan như vậy, dám ở sau lưng bàn tán về Yêu Tộc ta!" Đúng lúc này, đám mây đen đó đã đến cách Phương Minh mấy chục trượng, yêu thần dẫn đầu là một thần ma đầu giao thân người, lưng mọc hai cánh.

Phía sau hắn yêu vân cuồn cuộn, có gần trăm người của Yêu Tộc, những người Yêu Tộc đó có đầu chim thân người, có đầu thú thân chim, hình thái mỗi người mỗi khác.

Nhưng lại đều kiêu ngạo, vẻ mặt hếch mũi lên trời.

Thanh Hư đạo nhân nhìn thấy cảnh này, sắc mặt biến đổi, cười khổ nói: "Đạo hữu, bây giờ muốn đi cũng không đi được nữa rồi, vừa rồi nên nghe lời bần đạo, nên chạy trốn…" Đằng Chiến vươn dài cổ, từ trên đầu Kim Kỳ Lân rủ xuống, cười nói: "Thanh Hư đạo hữu, ngươi nên chạy là bọn chúng!" yêu thần dẫn đầu tay cầm một cây đinh ba, cười ha hả nói: "Anh em, hôm nay vận khí của chúng ta không tồi, lại gặp được con mồi béo bở, ha ha ha…" "Ha ha ha…" đám người Yêu Tộc ngông cuồng cười ha hả.

Phương Minh nhìn về phía Đằng Chiến, nhàn nhạt nói: "Tiểu Thất, đi giải quyết chúng đi!" Tiểu Thất là tiểu danh mà Phương Minh đặt cho Đằng Chiến.

"Vâng, giáo chủ!" Đằng Chiến bay ra, thân thể phình to, trong giây lát đã hóa thành bản thể đằng xà dài mấy chục trượng, sau lưng sáu cánh chấn động, lao về phía đám người Yêu Tộc.

"Cẩn thận…" Thanh Hư đạo nhân lo lắng, há miệng hét lớn.

Chương 107

Nhưng nói được nửa lời, lại không nói ra được.

Chỉ thấy Đằng Chiến lao vào giữa đám người Yêu Tộc, thân thể khổng lồ xông ngang xông dọc, toàn thân lam quang lấp lóe, khống chế từng con sông lớn, đánh cho một đám người Yêu Tộc tan tác, chạy trối chết.

Ngay cả tôn yêu thần dẫn đầu, cũng không chịu được ba hiệp trong tay Đằng Chiến, đã bị Đằng Chiến chém chết tại chỗ.

Xong xuôi, Đằng Chiến bay trở về, thu nhỏ thân thể, lại quấn lên một cái sừng trên đầu Kim Kỳ Lân, đuôi rắn cuộn lấy một củ cà rốt, treo trước mắt Kim Kỳ Lân.

Từ lúc ra ngoài, đến lúc trở về, Đằng Chiến dùng không đến vài hơi thở, đám người Yêu Tộc đó đã chết hết dưới tay hắn.

"…" Thanh Hư đạo nhân nhìn mà trợn mắt há mồm, gần như không tin vào mắt mình.

Phương Minh và Kim Kỳ Lân lại không lấy làm lạ.

Bây giờ Đằng Chiến đã đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên, đám yêu nhân đối diện tuy kiêu ngạo, nhưng chẳng qua chỉ là một đám Thái Ất Kim Tiên, thậm chí Chân Tiên, tiểu tiên mà thôi, làm sao là đối thủ được.

Dừng một chút, Thanh Hư đột nhiên sắc mặt đại biến, lo lắng nói: "Đạo hữu, bây giờ Yêu Tộc thế lớn, ngươi giết người của Yêu Tộc, họ sẽ không bỏ qua đâu…" Kim Kỳ Lân liếc nhìn đạo nhân đó một cái, ồm ồm nói: "Đạo nhân cứ lo xa, chỉ là Yêu Tộc nhỏ bé, không đáng lo!" Yêu Tộc nhỏ bé?

Trời ạ!

Kể từ khi Đế Tuấn và Thái Nhất hai người phát hiện ra Tam Thập Lục Trọng Thiên ngoài Bất Chu Sơn, thành lập Yêu Đình, Yêu Tộc liền một bước lên mây, trở thành thế lực siêu cấp trên đại lục Hồng Hoang.

Nhìn khắp cả đại lục Hồng Hoang, cũng chỉ có Vu Tộc có thể kháng cự với Yêu Tộc.

Ngay cả thực lực của Tử Phủ do Đông Vương Công thành lập ở Đông Hải, cũng xa xa không bằng Yêu Tộc cường thịnh.

Tọa kỵ của đạo nhân trước mắt, lại nói là Yêu Tộc nhỏ bé!

Thanh Hư đạo nhân nghe mà một trận rối loạn, nhìn về phía Phương Minh, nói: "Đạo hữu…" Phương Minh vẫy tay, cười nói: "Đạo hữu yên tâm, ngươi về Ngũ Trang Quán trước đi, ta đi gặp yêu vương đó một chút!" Nói rồi, Phương Minh vỗ vỗ đầu Kim Kỳ Lân.

Kim Kỳ Lân lắc đầu quẫy đuôi, dưới bốn vó bốc lên một đám mây lành, chở Phương Minh hóa thành một luồng sáng bay về phía trước.

Đi chưa được bao lâu, Phương Minh đã đến ngoài một ngọn núi lớn, trong núi yêu khí ngút trời, khói đen mù mịt, vô số tiểu yêu hoành hành.

Phương Minh ở ngoài núi lớn, tự nhiên có tiểu yêu trong bóng tối theo dõi Phương Minh, có tiểu yêu đi bẩm báo yêu vương trong núi.

Phương Minh toe toét cười, tay lật một cái, hiện ra hai quả nhân sâm quả, cười nói: "Tiểu Lục, Tiểu Thất, thưởng cho hai quả nhân sâm quả!

Sáu quả còn lại, để dành cho mười hai vị sư phó ăn!" Kim Kỳ Lân và Đằng Xà mắt sáng rực, nhận lấy nhân sâm quả, ăn ngấu nghiến.

“Kia… kia là nhân sâm quả của Ngũ Trang Quán?

Cây nhân sâm quả không phải đã chết rồi sao?” Một tiểu yêu nhìn mà chảy nước miếng, nói.

“Đó là nhân sâm quả thật, mau đi bẩm báo đại vương đi, con mồi béo bở tự tìm đến cửa rồi!” Một tiểu yêu khác cũng thèm nhỏ dãi, vui mừng nói.

Bên cạnh có tiểu yêu vội vàng chạy vào trong núi.

Ngay sau đó, Phương Minh tay lật một cái, hiện ra hai thanh linh kiếm, đưa cho Kim Kỳ Lân và Đằng Chiến, cười nói: “Dùng thanh kiếm này đi xỉa răng đi…” Khoe khoang!

Phương Minh cố tình khoe khoang, để thu hút sự chú ý của yêu vương trong núi.

Kim Kỳ Lân và Đằng Chiến đi theo Phương Minh đã lâu, làm sao không biết ý của Phương Minh.

Đằng Chiến cố ý hỏi: “Giáo chủ, linh bảo này tặng cho ta có được không?” Kim Kỳ Lân cố ý cười khanh khách nói: “Cứ cầm lấy đi, ở chỗ giáo chủ, loại kiếm rách này, ít nhất cũng có mấy ngàn thanh!” “Cầm lấy, cầm lấy!

Không phải là mấy thanh kiếm rách sao, cũng phải hỏi ta!

Bảo bối trong nhà lão gia nhiều lắm!” Phương Minh cũng cố ý nói lớn.

Phương Minh ở bên ngoài cùng Kim Kỳ Lân và Đằng Chiến diễn sâu, ba ảnh đế một lời của ngươi, một lời của ta, khiến tiểu yêu nấp trong bóng tối nghe mà ngây ngẩn.

Trời ạ!

Lấy linh bảo xỉa răng?

Hơn nữa, ở chỗ lão gia đó có mấy ngàn thanh kiếm như vậy… Đó là linh bảo, tưởng là cải trắng chắc?

Nhưng bất kể thế nào, mấy tên này đều là phú ông giàu nứt đố đổ vách!

Tiểu yêu nấp trong bóng tối mừng rỡ, để tiểu yêu khác theo dõi, vội vàng tự mình đi bẩm báo yêu vương.

Ngoài núi lớn, Phương Minh, Kim Kỳ Lân, Đằng Chiến ba ảnh đế diễn kịch diễn đến nghiện, càng lúc càng quá đáng, Phương Minh khoác lác có mười mấy kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Kim Kỳ Lân khoác lác ở chỗ Phương Minh có mấy ngàn gốc linh căn.

Đằng Chiến không tin.

Chương 108

Phương Minh quả nhiên trong ánh mắt trợn mắt há mồm của tiểu yêu, lấy ra hết gốc linh căn này đến gốc linh căn khác… Đột nhiên, yêu khí trong núi xông thẳng lên trời, mây đen cuồn cuộn, một con Hắc Giao Long khổng lồ vô cùng bay vút lên tận trời cao.

Hai luồng thần quang từ trong mây đen chiếu xuống, bao trùm lấy Phương Minh và Kim Kỳ Lân.

Phương Minh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy giữa tầng mây, một cái đầu rồng khổng lồ cúi xuống, hai con mắt rồng như hai mặt trời nhỏ, ánh sáng bắn ra tứ phía.

"Tiểu tử, cố tình khoe khoang trên núi của yêu vương ta, muốn dụ yêu vương ta ra đây sao?" Có thể làm Yêu vương, linh trí quả nhiên không thấp, con Giao Long vương này đã đoán ra được ý đồ của Phương Minh.

Phương Minh ngẩng đầu, cười tủm tỉm nhìn Giao Long vương, vẻ mặt vô hại nói: "Không sai, ta muốn dụ ngươi ra, sau đó đánh chết ngươi!" Giao Long vương lượn lờ trong tầng mây, thỉnh thoảng để lộ ra lớp vảy rồng to lớn vô cùng, giọng nói ầm ầm truyền xuống từ trong mây: "Ha ha ha, tên nhãi con bé nhỏ, có biết bản vương là ai không?

Bản vương là Yêu vương của Yêu tộc, bản vương khuyên ngươi, để lại bảo bối rồi tự mình rời đi, nếu không đừng trách bản vương không khách khí!" Phương Minh cười lạnh một tiếng, nói: "Vừa rồi có một con trông cũng giống ngươi, sau lưng còn có một đôi cánh, cũng tự xưng là yêu vương, nhưng đã bị ta giết rồi!" "Ầm ầm ầm..." Trong tầng mây truyền ra từng tràng tiếng sấm, thân rồng khổng lồ

của Giao Long vương chấn động, nó cúi đầu rồng xuống, hai sợi râu rồng múa loạn xạ, kinh hãi và giận dữ nói: "Ngươi... ngươi giết con ta?

Bản vương muốn ngươi chết!" Nói xong, Giao Long vương nổi giận, từ trong tầng mây thò ra một móng vuốt sắc bén khổng lồ, vồ về phía Phương Minh.

Kim Kỳ Lân chở Phương Minh nhảy sang một bên, Giao Long vương vồ hụt.

Phương Minh vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Giao Long vương, khinh thường nói: "Ngươi không có cánh, con giao long kia lại có cánh, lẽ nào nó là một con rồng tạp chủng?

À đúng rồi, hình như ngươi cũng là một con rồng tạp chủng!" "Ầm ầm ầm..." Trong tầng mây, sấm sét nổi lên dữ dội, gió mưa gào thét.

"Tên nhãi con bé nhỏ, dám khiêu khích bản vương như vậy, chịu chết đi!" Giao Long vương giận dữ, thân rồng uốn lượn, từ trong tầng mây lao xuống, thân thể dài đến mấy chục trượng, riêng một cái đầu rồng đã to bằng cả một ngọn núi.

"Tiểu Lục, giao cho ngươi đấy, cũng nên hoạt động một chút đi, dạo này béo lên rồi!" Phương Minh vỗ vỗ vào đầu Kim Kỳ Lân, rồi phi thân xuống khỏi lưng nó.

Đằng Xà cũng bay xuống khỏi lưng Kim Kỳ Lân, thân rắn phình to, cũng hóa thành một con quái vật khổng lồ, đậu dưới chân Phương Minh.

"Tiểu Lục, nếu ngay cả nó mà ngươi cũng không đánh lại, thì có thể lên dĩa được rồi đấy!" Phương Minh chân đạp Đằng Xà bay về phía sơn cốc, giọng nói của hắn vọng ra từ trong đó.

“Vì để không phải lên dĩa, nhất định phải làm thịt con nghiệt long này!” Kim Kỳ Lân nghe vậy toàn thân chấn động, tinh thần phấn chấn, cũng hóa thành một con quái vật khổng lồ to mấy chục trượng, ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, toàn thân lửa cháy hừng hực, xông về phía Giao Long vương trên không trung.

Ở một bên khác, Phương Minh cưỡi trên con Đằng Xà khổng lồ, xông vào trong sơn cốc.

Trong sơn cốc, vô số tiểu yêu như thủy triều tuôn ra, gào thét, xông về phía Phương Minh.

Phương Minh nhếch miệng cười, lật tay một cái, thần kiếm xuất hiện trong tay, khẽ rung lên, kiếm kêu ong ong, vô số tử kiếm tách ra, từ mẫu kiếm của Bắc Minh Thần Kiếm phân ly, hóa thành một dòng sông gào thét lao về phía đám tiểu yêu đang xông tới.

Kiếm quang lướt qua, gần như trán của mỗi một con tiểu yêu đều bị một thanh phi kiếm ghim vào, phi kiếm xoay tít, đâm thủng mi tâm của chúng.

Máu tươi theo má tiểu yêu chảy xuống, tí tách rơi trên mặt đất.

Cả sơn cốc đột nhiên yên tĩnh lại, vô số tiểu yêu vừa rồi còn gào thét đòi đánh đòi giết lập tức im bặt, vẻ mặt kinh hãi nhìn Phương Minh đang đứng trên lưng Đằng Xà.

Vô số tiểu yêu cũng biết đã gặp phải đại năng, sợ đến run lẩy bẩy, không dám thở mạnh một tiếng, chỉ sợ khoảnh khắc tiếp theo thanh phi kiếm sắc bén sẽ xuyên thủng đầu mình.

Phương Minh không phải là kẻ hiếu sát, vì vậy cũng không ra tay chém giết đám tiểu yêu trong sơn cốc, chỉ dùng thuật ngự kiếm cực mạnh để trấn áp chúng.

Đương nhiên, cũng có mấy con tiểu yêu tính tình nóng nảy đã ngã

xuống trong vũng máu.

"Thượng tiên tha mạng, thượng tiên tha mạng..." Có một con tiểu yêu sợ đến tè ra quần, quỳ xuống đất cầu xin.

"Thượng tiên đừng giết ta, ta đầu hàng, ta đầu hàng..." Có con tiểu yêu đầu tiên dẫn đầu, ngay sau đó như thể châm ngòi nổ, vô số tiểu yêu loảng xoảng quỳ rạp xuống đất, cầu xin Phương Minh tha mạng.

Phương Minh hếch mũi lên trời, ra vẻ cao nhân, khinh miệt nhìn đám tiểu yêu, nói: "Thượng tiên ta vốn không phải kẻ hiếu sát, cũng không giết các ngươi, đừng động đậy, lát nữa là được!" Nhìn trận mưa kiếm trên đầu có thể đổ ập xuống bất cứ lúc nào, đám tiểu yêu sợ đến run lẩy bẩy, không dám động đậy.

Một lát sau, một cái đầu rồng khổng lồ từ trên trời rơi xuống, đập xuống mặt đất một cái hố sâu hoắm.

Đám tiểu yêu nhìn sang, thấy đó là đầu của Yêu vương Giao Long vương, tất cả đều sợ đến không dám nhúc nhích.

Ngay sau đó, Kim Kỳ Lân lắc đầu lắc đuôi bay từ trên trời xuống, đến trước mặt Phương Minh, nịnh nọt nói: "Giáo chủ, ta giết con giao long kia rồi!" Phương Minh nhíu mày, nói: "Hơi lâu đấy, Tiểu Lục, ngươi càng ngày càng vô dụng rồi, chém giết một con Yêu vương Đại La Kim Tiên trung kỳ mà cần nhiều thời gian như vậy sao?

Thôi được rồi, lần này miễn cưỡng đạt yêu cầu, không cần lên dĩa!" Kim Kỳ Lân mừng rỡ, không khỏi thở phào một hơi, từ lỗ mũi phun ra hai luồng hơi thở như rắn lửa.

Phương Minh vung tay, vô số phi kiếm bay về, hợp lại vào Bắc Minh Thần Kiếm, cười nói: "Tiểu Thất, Tiểu Lục lần này lập đại công, vậy để ngươi chở ta đi!" "Vâng, giáo chủ!" Đằng Xà vỗ đôi cánh lục sắc, đáp lời.

Kim Kỳ Lân vui mừng khôn xiết, thu nhỏ thân thể, hóa thành một con tiểu thú dài chừng một trượng, nằm trên lưng Đằng Xà lăn lộn nghịch ngợm, vô cùng vui vẻ.

Đằng Xà vỗ cánh, chở Phương Minh và Kim Kỳ Lân bay vút lên không.

Chém giết Yêu vương, cũng coi như báo đáp hảo ý của Trấn Nguyên Tử, những ngày tiếp theo, Phương Minh ngồi trên lưng Đằng Xà tiếp tục tìm hiểu huyền bí của Hỗn Độn Châu.

Bên trong Hỗn Độn Châu là một vùng hỗn độn, giống như vùng hỗn độn bên ngoài thế giới Hồng Hoang, không phân trên dưới, không phân không gian, mênh mông không biết mấy vạn dặm.

Phương Minh tách ra một luồng thần hồn tiến vào Hỗn Độn Châu, cắm đầu bay về phía trước.

Nguyên thần trong nháy mắt đi được mấy vạn dặm, nhưng kỳ lạ là, luồng nguyên thần đó không biết đã bay bao lâu, mà vẫn không tìm thấy được biên giới của vùng hỗn độn.

Chương 109

79.

Phương Minh dùng toàn tốc độ chạy đường, cuối cùng cũng đến trước Ngũ Trang Quán, nhưng dường như đã hơi muộn, đại quân tiên phong của Yêu tộc đã đến Vạn Thọ Sơn trước hắn một bước.

Tam Thanh lại đi bái Hồng Quân làm thầy, không có tư cách kế thừa Hỗn Độn Châu, người thừa kế này đương nhiên là ta rồi, ha ha ha...” Tự dát vàng lên mặt là sở trường của Phương Minh!

“Ể?

Lần trước Nhị sư phụ đưa ta đến sơn động trên đỉnh Bất Chu Sơn, sao không đưa Hỗn Độn Châu cho ta nhỉ?

Không được, phải về hỏi Nhị sư phụ mới được...” Phương Minh lẩm bẩm, vỗ vỗ lưng Đằng Xà.

Đằng Xà vỗ cánh, bay xuyên không.

Trên cổ con Đằng Xà khổng lồ, có một con Kim Kỳ Lân dài chừng một trượng đang nằm.

Kim Kỳ Lân trông hơi mập, đang vùi đầu vào giữa hai chân trước, ngủ khò khò, đuôi thì rũ xuống trước mặt Đằng Xà, trên đuôi treo một củ cà rốt.

Đằng Xà vốn không thích ăn chay, nhưng ở cùng Kim Kỳ Lân lâu ngày, cũng nhiễm thói ham ăn.

Ban đầu nó cảm thấy cà rốt không ngon, nên không thèm để ý, sau này lâu dần, trong lúc buồn chán, nó thè lưỡi ra liếm thử củ cà rốt.

“Hử?

Hình như vị cũng không tệ, cắn một miếng thử xem...” Nhân lúc củ cà rốt không chú ý, Đằng Xà đột nhiên cắn một miếng, vừa vào miệng đã tan ra, sinh ra trăm vị.

“Ui, ngon quá!” Từ đó, Đằng Xà liền thích vị cà rốt, suốt đường đi không ngừng ăn trộm cà rốt, khiến củ cà rốt la oai oái, chửi ầm lên không ngớt.

Trên đường có mấy đồ ham ăn làm bạn, thời gian trôi qua cũng khá nhanh, Phương Minh cười đến sắp chuột rút.

Một ngày nọ, đang đi trên đường, mặt trời đột nhiên sáng rực lên, sáng hơn ngày thường mấy lần.

Trong mắt Phương Minh thần quang ẩn hiện, ngẩng đầu nhìn xa.

Chỉ thấy vô số thần ma đẩy xe mặt trời, toàn thân lửa cháy hừng hực, từ Thái Dương Tinh lao xuống, đi về phía tây nam.

Chốc lát, lại có một con Tam Túc Kim Ô khổng lồ vô cùng vỗ cánh bay lên, lướt về phía tây nam.

Phương Minh nhướng mày, lẩm bẩm: “Không hay rồi, Ngũ Trang Quán ở hướng tây nam, Yêu tộc định đối phó Trấn Nguyên Tử sao?” “Không ổn, nhất định là vì ta đã chém giết con Giao Long vương kia, Yêu tộc cho rằng Trấn Nguyên Tử đã giết nó, nên mới ra tay với Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử chịu tội thay ta rồi...” Trong mắt Phương Minh tinh quang lóe lên, đoán ra được đại khái, y vỗ vỗ Đằng Xà, ra hiệu cho nó dừng lại.

Đằng Xà vỗ đôi cánh, dừng lại trên một đỉnh núi.

Phương Minh dặn dò: “Ở đây đợi ta, ta đi rồi sẽ về ngay!” Nói xong, sau lưng Phương Minh hiện ra đồ đằng Tổ Vu Đế Giang, thân hình lóe lên, với tốc độ cực nhanh lướt về phía Ngũ Trang Quán.

Lần này, Yêu tộc ra tay với Ngũ Trang Quán là do Phương Minh

gây ra, đương nhiên cũng có khả năng Yêu tộc chỉ tìm một cái cớ để chèn ép Trấn Nguyên Tử.

Nhưng bất kể thế nào, đã dính líu đến Phương Minh, với tính cách của hắn, hắn không thể ngồi yên không quan tâm.

Lần này Yêu tộc xuất hiện đại quân thần ma đông đảo, chắc chắn sẽ có một trận huyết chiến.

Trong chiến trường hỗn loạn, Phương Minh sợ Kim Kỳ Lân và Đằng Xà có mệnh hệ gì, nên không mang theo hai đứa nó.

Mặt khác vì tình hình khẩn cấp, tốc độ của Phương Minh nhanh hơn, có thể đến Ngũ Trang Quán sớm hơn một chút. 80.

Đông Hoàng Thái Nhất nổi giận, hét lớn một tiếng, mạnh mẽ rung Hỗn Độn Chung trong tay, trên Hỗn Độn Chung nhật nguyệt tinh thần lưu chuyển, Thái Dương Tinh sáng rực lên, vô số hỏa nha từ trong đó bay ra, phô thiên cái địa tràn về phía Phương Minh.

Vạn Thọ Sơn trải dài mấy chục vạn dặm giờ đây tan hoang, núi đá sụp đổ, cây cỏ bị đốt thành than, thi thể của vô số sinh linh nằm ngổn ngang giữa đống đá vụn.

Rõ ràng những sinh linh này không kịp chạy vào Ngũ Trang Quán, đã bị đại quân Yêu tộc tàn sát.

Cái chết của những sinh linh này, có quan hệ nhất định với Phương Minh!

Vẻ mặt Phương Minh âm trầm đến cực điểm, bay về phía Ngũ Trang Quán.

Lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất đang chỉ huy vô số thần ma của Yêu tộc tấn công Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử kết Địa Thư Đại Trận, mở ra một kết giới phòng

ngự, bảo vệ toàn bộ Ngũ Trang Quán.

Pháp bảo và thần thông của đại quân thần ma Yêu tộc không ngừng oanh kích lên lớp bảo vệ của đại trận, khiến nó gợn sóng từng mảng lớn, tiếng nổ vang không dứt.

Trong Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử và các đệ tử đang khổ sở chống đỡ, thỉnh thoảng có đệ tử không chịu nổi, thổ huyết ngã xuống đất.

Trên thực tế, phần lớn áp lực đều dồn lên người Trấn Nguyên Tử, lúc này ông cũng đã bị trọng thương, khóe miệng rỉ ra vết máu đỏ thẫm kinh người.

Trong Ngũ Trang Quán lúc này chật ních các sinh linh trên Vạn Thọ Sơn, họ đều là những người may mắn chạy thoát vào Ngũ Trang Quán trước khi đại quân Yêu tộc kéo đến.

Chương 110

Nếu kết giới Địa Thư Đại Trận bị phá, họ sẽ phải đối mặt với một đòn hủy diệt, vô số sinh linh trong Ngũ Trang Quán sẽ không ai sống sót.

Đây chính là Yêu tộc!

Yêu tộc bá đạo và khát máu do Đế Tuấn và Thái Nhất thống lĩnh!

"Trấn Nguyên Tử, ngươi ăn phải gan hùm mật gấu rồi sao, dám giết Yêu vương của Yêu tộc ta?

Hừ, nếu ngươi chịu quy hàng Yêu tộc ta, bần đạo còn có thể tha cho ngươi một mạng, tha cho vô số sinh linh trên Vạn Thọ Sơn một mạng, nếu không một khi đại trận bị phá, chó gà không tha!" Đông Hoàng Thái Nhất áo bay phần phật, tay nâng Hỗn Độn Chung, lơ lửng trên không trung Ngũ Trang Quán, giọng nói như chuông lớn, hét to.

"Thái Nhất, Yêu tộc các ngươi táng tận lương tâm, tàn sát vô số sinh linh, tất sẽ bị trời phạt!

Trấn Nguyên Tử ta tuy bất tài, nhưng cũng sẽ không làm bạn với sài lang!" Sắc mặt Trấn Nguyên Tử tái nhợt, vẻ mặt giận dữ hét lớn.

"Tốt, tốt, đã như vậy, Trấn Nguyên Tử, đi chết đi!" Đông Hoàng Thái Nhất nổi giận, vung tay ném ra, Hỗn Độn Chung bay ra, ầm ầm đâm vào kết giới Địa Thư.

"Ầm" một tiếng, kết giới Địa Thư vốn đã thủng lỗ chỗ, lúc này không thể chống đỡ nổi cú va chạm của tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung nữa, ầm ầm vỡ nát.

Trấn Nguyên Tử và các đệ tử đồng loạt "oạp" phun ra một ngụm máu tươi, máu tươi văng tung tóe lên không trung.

Đặc biệt là Trấn Nguyên Tử, chịu ảnh hưởng nặng nhất, khí tức lập tức suy yếu, thân thể lảo đảo, gần như đứng không vững.

Trong mắt Trấn Nguyên Tử là một mảnh tro tàn, ông ngẩng đầu nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, trong mắt tràn đầy vẻ không cam lòng, gầm nhẹ: "Thái Nhất, Thái Nhất, ngươi sẽ bị trời phạt, Yêu tộc sau này chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp..." "Hừ, chết đến nơi rồi mà còn ngoan cố như vậy, vậy thì đi chết đi!" Đông Hoàng Thái Nhất nổi giận, lại một lần nữa ném Hỗn Độn Chung ra.

Hỗn Độn Chung, món tiên thiên chí bảo này, trong nháy mắt hóa lớn đến ngàn vạn trượng trên không trung, to như núi, ầm ầm đập xuống Ngũ Trang Quán.

Đơn giản và bạo lực!

Chỉ cần một đòn, toàn bộ Ngũ Trang Quán sẽ hóa thành tro bụi, đương nhiên vô số sinh linh trong đó cũng sẽ bị tiêu diệt, hồn bay phách tán.

Trấn Nguyên Tử và mọi người tuyệt vọng nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết giáng xuống.

"Ầm..." Nhưng cái chết mãi không đến, thay vào đó là một tiếng vang động trời.

Trấn Nguyên Tử và mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Hỗn Độn Chung lại bị một chiếc rìu lớn đâm bay.

Ngay sau đó, một vị thần ma nhanh như chớp lướt đến, bay lên trên không trung Ngũ Trang Quán, một tay cầm chiếc rìu lớn, ánh mắt sắc lạnh nhìn vô số đại quân thần ma Yêu tộc trên trời dưới đất.

"Phương Minh đạo hữu!" Trấn Nguyên Tử nhìn thấy vị thần ma đó, vui mừng hét lớn.

Cùng lúc đó, con ngươi vốn đã xám tro của ông lại dần dần sáng

lên, lộ ra ánh sáng hy vọng.

Trong Ngũ Trang Quán, đám sinh linh vốn đã tuyệt vọng vì sự xuất hiện của Phương Minh mà lại dấy lên hy vọng, khát vọng sống lại bùng cháy.

"Phương Minh!" Đông Hoàng Thái Nhất vung tay thu hồi Hỗn Độn Chung, ánh mắt ngưng lại, nhìn chằm chằm Phương Minh, hít một hơi thật sâu, ánh mắt lóe lên nói: "Phương Minh đạo hữu, chuyện này không liên quan đến ngươi, đạo hữu tốt nhất đừng nhúng tay vào chuyện của Yêu tộc ta." Nụ cười trên khóe miệng Phương Minh dần dần lan rộng, như mặt trời ấm áp mùa xuân, khiến người ta như tắm gió xuân, vẻ mặt vô hại nói: "Không liên quan đến ta sao?

Các ngươi đến báo thù cho con Giao Long vương kia à?

Con Giao Long vương đó là do ta giết!" Người quen biết Phương Minh đều biết, nụ cười của hắn càng ôn hòa, chứng tỏ hắn càng gần bờ vực nổi điên.

Đây là lần đầu tiên Phương Minh ở trên đại lục Hồng Hoang, vì hắn mà có nhiều sinh linh chết như vậy, lần này, hắn thật sự nổi giận, lửa giận ngút trời, nộ khí xông thiên.

Khóe mắt Đông Hoàng Thái Nhất giật mạnh mấy cái, nhìn chằm chằm Phương Minh, khí thế toàn thân tăng vọt, ép cho không gian xung quanh kêu răng rắc, trầm giọng nói: "Phương Minh đạo hữu, loại chuyện này không thể nói đùa được, đối đầu với Yêu tộc ta, ngươi biết hậu quả mà!" Nếu là người khác, với tính tình nóng nảy của Đông Hoàng Thái Nhất, đã sớm xông lên đánh rồi, nhưng đối mặt với Phương Minh, người từng trèo lên giường mây của Hồng Quân lão tổ, một nhân vật cùng thời với Hồng Quân lão tổ, hắn có chút chột dạ, nên mới nói nhiều như vậy.

Nói nhiều, chính là biểu hiện của sự chột dạ!

Phương Minh vẫn cười tủm tỉm nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, chiếc rìu trong tay lóe lên một tia sáng, cười nói: "Ngươi thấy ta giống đang nói đùa sao?" "Hừ, nếu ngươi muốn chết, vậy đừng trách bần đạo không khách khí, Yêu tộc chúng nhân nghe lệnh, san bằng Ngũ Trang Quán cho ta!" 81.

Hồng Vân lão tổ nhìn về phía Phương Minh, chắp tay nói: "Phương Minh đạo hữu, bần đạo nghe tin Yêu tộc tấn công Ngũ Trang Quán, vội vàng chạy đường, không ngờ lại đến muộn, nếu không có Phương Minh đạo hữu ở đây, hậu quả thật không dám tưởng tượng!" Cùng lúc đó, Đông Hoàng Thái Nhất ra lệnh một tiếng, vô số thần ma Yêu tộc xông về phía Ngũ Trang Quán.

Phương Minh đưa tay chỉ về phía Ngũ Trang Quán, một tòa bảo tháp màu vàng kim từ trong Ngũ Trang Quán từ từ bay lên.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trong nháy mắt hóa lớn đến vạn trượng, rũ xuống từng luồng huyền hoàng chi khí dày đặc, bảo vệ vững chắc toàn bộ Ngũ Trang Quán.

Mặc cho đại quân Yêu tộc đông đảo thế nào, lợi hại ra sao, cũng chỉ có thể tạo ra từng gợn sóng trên lớp bảo vệ huyền hoàng, khó mà đột phá được phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Mọi người trong Ngũ Trang Quán thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, Phương Minh đơn giản bạo lực bổ một rìu ra, ánh rìu sắc lạnh, xé rách hư không, trực tiếp tiêu diệt vô số hỏa nha đang lao tới, ánh rìu không dừng lại, chém về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Vì Phương Minh đang nổi giận, ra tay căn bản không có thần thông hoa hòe hoa sói, đơn giản bạo lực, trực tiếp dùng sức mạnh tuyệt đối.

Đông Hoàng Thái Nhất kinh hãi, vội vàng đội Hỗn Độn Chung lên đầu.

"Ầm..." Một rìu bổ xuống, tuy không phá được phòng ngự của Hỗn Độn Chung, nhưng lại đánh bay Đông Hoàng Thái Nhất lộn nhào về phía sau, ầm ầm làm sập một ngọn núi lớn.

Thân mang tiên thiên chí bảo, Đông Hoàng Thái Nhất lợi hại biết bao, vậy mà ở trước mặt Phương Minh không qua nổi một hiệp, hiệp đầu tiên, Đông Hoàng Thái Nhất đã ăn một vố đau.

Chương 111

Yêu tộc chúng nhân nhìn mà trợn mắt há mồm.

Yêu hoàng của họ, chí cao vô thượng, vậy mà trước mặt vị thần ma kia lại yếu ớt như một đứa trẻ, hoàn toàn không có sức chống cự.

Đông Hoàng Thái Nhất bò ra từ đống đá vụn, thấy Phương Minh lại bổ một rìu về phía mình, không khỏi dựng tóc gáy, vội vàng rung Hỗn Độn Chung, một làn sóng vàng lan ra, từng lớp từng lớp dồn về phía ánh rìu.

"Ầm..." Hai bên va chạm, ánh rìu như chém đậu phụ, dễ như trở bàn tay chém tan làn sóng vàng, tiếp tục ầm ầm lao về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất không hiểu tại sao khoảng cách giữa mình và Phương Minh lại lớn như vậy, cả hai đều thân mang chí bảo, nhưng lại bị Phương Minh áp đảo, điều này nói lên điều gì?

Điều này cho thấy pháp lực giữa hai người chênh lệch quá lớn!

Hiện nay Đông Hoàng Thái Nhất cũng là cao thủ Chuẩn Thánh trung kỳ, vậy mà dưới tay Phương Minh lại bị động như vậy, có thể thấy Phương Minh mạnh đến mức nào!

Thấy ánh rìu lại một lần nữa bổ tới, Đông Hoàng Thái Nhất sợ đến mức vội vàng đội Hỗn Độn Chung lên đầu.

"Ầm..." Ánh rìu oanh kích lên Hỗn Độn Chung, tuy không làm Đông Hoàng Thái Nhất bị thương, nhưng lại một lần nữa đánh hắn lộn nhào, không ngừng lùi về phía sau, làm sập từng ngọn núi lớn.

Phương Minh áp sát, Hỗn Độn Phủ trong tay giơ lên, vô số ánh sáng hội tụ về phía Hỗn Độn Phủ, hình thành một chiếc rìu ánh sáng

khổng lồ đáng sợ, ầm ầm chém xuống Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất vừa bò ra từ đống đá vụn, liền thấy cảnh này, sợ đến toàn thân giật nảy mình, liều mạng thúc đẩy Hỗn Độn Chung chống đỡ.

"Ầm..." Lần này, dù Đông Hoàng Thái Nhất có Hỗn Độn Chung hộ thể, cũng bị lực xung kích kinh khủng làm cho ngũ tạng lục phủ đảo lộn, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi, khí tức lập tức suy yếu.

Nhưng Đông Hoàng Thái Nhất không dám lơ là, hắn biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, cho dù có Hỗn Độn Chung hộ thể, cũng phải bỏ mạng ở đây.

Đông Hoàng Thái Nhất gắng gượng vận một ngụm chân khí, ép ra một ngụm tinh huyết, phun lên Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung ánh sáng rực rỡ, "Keng" một tiếng, phát ra một tiếng sóng âm vàng chấn thiên động địa, sau đó Đông Hoàng Thái Nhất cuốn lấy Hỗn Độn Chung, hóa thành một luồng lưu quang, tiếp tục bỏ chạy.

Khoảnh khắc này, hắn ngay cả mấy chục vạn đại quân Yêu tộc cũng không thèm quan tâm.

Tốc độ của Kim Ô cực nhanh, trong nháy mắt đã biến mất không thấy tăm hơi.

Phương Minh hiện tại cũng không có tâm tư đi truy đuổi Đông Hoàng Thái Nhất, quay trở lại, chỉ thấy vô số thần ma đang điên cuồng tấn công lớp bảo vệ của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Vẻ mặt Phương Minh lập tức âm trầm đến cực điểm, trong lòng sát ý ngút trời, thu hồi Hỗn Độn Phủ, lật tay một cái, Bắc Minh Thần

Kiếm xuất hiện trong tay, "ong ong" tiếng kiếm vang lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số tử kiếm tuôn ra, lao về phía Yêu tộc chúng nhân.

Vô số tử kiếm của Bắc Minh Thần Kiếm được luyện chế từ lá kim của Ngũ Châm Tùng, trời sinh đã mang theo ngũ hành chi khí.

Trong nháy mắt, nơi hỏa kiếm gào thét lướt qua, đại quân Yêu tộc bị thiêu thành tro bụi.

Nơi thủy kiếm tuôn trào, đại quân Yêu tộc bị đóng thành tượng băng, gió thổi qua, tượng băng vỡ nát, ầm ầm nổ tung, băng vụn rơi đầy đất.

Kim kiếm kiếm khí tung hoành ngàn vạn dặm, lực công kích mạnh nhất, chém giết triệt để nguyên thần và nhục thân của đại quân Yêu tộc.

Mộc kiếm tuôn trào, cây khô gặp mùa xuân, từng sợi dây leo từ trong cơ thể Yêu tộc chúng nhân mọc ra, chui luồn trong cơ thể họ, khóa chặt nguyên thần của họ.

Thổ kiếm bay ngang, cảm ứng được khí tức của Địa Thư, uy lực càng mạnh hơn, dấy lên từng con thổ long đáng sợ, cắn xé đại quân Yêu tộc.

Trong phút chốc, mấy chục vạn đại quân Yêu tộc hóa thành tro bụi.

Thế giới Hồng Hoang, vĩnh viễn thuộc về kẻ mạnh.

Trước mặt cường giả đỉnh phong Chuẩn Thánh như Phương Minh, đại quân Yêu tộc cho dù có đông đến đâu, chẳng qua cũng chỉ là một lũ kiến hôi to khỏe hơn một chút, không chịu nổi một đòn.

Tàn sát mấy chục vạn đại quân Yêu tộc, nhìn thi thể la liệt khắp

núi, ngọn lửa giận trong lòng Phương Minh vẫn khó mà nguôi ngoai.

Đúng lúc này, một luồng hồng quang với tốc độ cực nhanh bay về phía Ngũ Trang Quán.

Đến gần, hồng quang tan đi, Hồng Vân lão tổ từ trong đó bước ra, nhìn Vạn Thọ Sơn thi thể la liệt, lại thấy Trấn Nguyên Tử không sao, mới thở phào nhẹ nhõm. 82.

Nếu Phương Minh đoán không sai, Nhị sư phụ chính là Bàn Cổ đại thần, Hồng Hoang là do Nhị sư phụ khai phá, nếu Phương Minh làm tắt Thái Dương Tinh, dẫn đến thế giới Hồng Hoang bị hủy diệt, e rằng Nhị sư phụ sẽ tức giận đến lột da Phương Minh.

Phương Minh thu hồi Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, nhìn về phía Hồng Vân lão tổ, nói: "Nếu Hồng Vân đạo hữu đã đến, vậy ta cũng yên tâm rồi, Hồng Vân đạo hữu chăm sóc tốt cho Ngũ Trang Quán, ta đi rồi sẽ về ngay!" "Phương Minh đạo hữu định đi đâu?

Yêu tộc cao thủ như mây, Phương Minh đạo hữu không được lỗ mãng..." Trấn Nguyên Tử đã hồi phục được một ít pháp lực, nghe lời Phương Minh, vội vàng bay lên khuyên can.

"Không sao, hôm nay nếu không cho Yêu tộc một bài học, lòng ta không yên, không thể đối diện với vô số sinh linh trên Vạn Thọ Sơn đã vì ta mà chết..." Nói xong, sau lưng Phương Minh hiện ra hư ảnh đồ đằng Tổ Vu, thân hình lóe lên, với tốc độ cực nhanh bay về phía Thái Dương Tinh.

Trên Thái Dương Tinh.

Đông Hoàng Thái Nhất đầy máu trở về, vừa vào Thái Dương Cung không lâu, một Yêu thần vội vàng tiến lên bẩm báo: "Bệ hạ, không hay rồi, Phương Minh đang giết đến Thái Dương Tinh..." "Cái

gì?" Đông Hoàng Thái Nhất sợ đến toàn thân giật nảy mình, "vụt" một tiếng bật dậy khỏi chỗ ngồi, mông còn chưa nóng, đã vội vã nói: "Mau ngăn hắn lại, mau ngăn hắn lại..." Nói xong, Đông Hoàng Thái Nhất vội vàng rời khỏi Thái Dương Tinh, một đường chạy về phía đông, đến đại bản doanh của Yêu tộc là Thiên Đình trên ba mươi sáu tầng trời.

Chương 112

Hắn thậm chí còn không quan tâm đến tổ địa sinh ra mình là Thái Dương Tinh và rất nhiều Thái Dương Thủ trên đó.

Thái Dương Thủ là những tinh anh của Yêu tộc tu luyện hỏa hệ thần thông được Đế Tuấn và Thái Nhất đích thân lựa chọn, tổng cộng có mười vạn người, trách nhiệm chính là bảo vệ tổ địa sinh ra hai vị đế hoàng của Yêu tộc là Thái Dương Tinh.

Phương Minh vừa đến gần Thái Dương Tinh, liền cảm thấy một luồng sóng nhiệt ập vào mặt.

Mười vạn Thái Dương Thủ từ Thái Dương Tinh bay ra, người nào người nấy khí tức cường đại, thần uy đáng sợ, toàn thân lửa cháy hừng hực, kết thành trận thế, giận dữ nhìn Phương Minh.

Yêu thần dẫn đầu bay ra, chỉ tay về phía Phương Minh, giận dữ hét: "Thái Dương Tinh là trọng địa, người ngoài không được tự tiện xông vào, mau chóng rời đi!" Hư ảnh Tổ Vu Đế Giang sau lưng Phương Minh tan biến, thay vào đó là hư ảnh đồ đằng Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung, lạnh lùng nhìn mười vạn Thái Dương Thủ, trầm giọng nói: "Đông Hoàng Thái Nhất đâu?

Bảo hắn ra đây gặp ta!" Yêu thần giận dữ nhìn Phương Minh, trên thanh linh kiếm trong tay bùng cháy ngọn lửa hừng hực, trầm giọng nói: "Đông Hoàng của Yêu tộc ta, há là kẻ ngươi muốn gặp là có thể gặp?

Mau chóng rời đi, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!" Phương Minh cười lạnh một tiếng, giọng nói lạnh lẽo: "Một tên hèn nhát, chạy trốn rồi, lại để các ngươi đi chịu chết, đã như vậy, vậy thì đi chết đi!" Nói xong, toàn thân Phương Minh cũng bùng lên ngọn

lửa hừng hực, sau lưng là hư ảnh đồ đằng Chúc Dung, xông về phía mười vạn Thái Dương Thủ.

Một cuộc đối đầu của lửa, một cuộc tàn sát một chiều!

Toàn thân Phương Minh đạo hỏa hừng hực, tung hoành giữa trận địa, tả xung hữu đột, như vào chỗ không người, mỗi lần ra tay, là có từng mảng từng mảng Thái Dương Thủ ngã xuống.

"Dám giết người của Yêu tộc ta, tìm chết..." Yêu thần kia phẫn nộ, toàn thân lửa cháy hừng hực, xông về phía Phương Minh.

"Hừ, Yêu tộc các ngươi là cái thá gì!" Phương Minh hừ lạnh một tiếng, Bắc Minh Thần Kiếm xuất hiện trong tay, kiếm kêu ong ong, vô số phi kiếm Ngũ Châm Tùng tuôn ra, lao về phía Yêu tộc chúng nhân.

Cùng lúc đó, thân hình Phương Minh bạo động, lướt đến bên cạnh Yêu thần dẫn đầu kia.

Thân thể Yêu thần kia đột nhiên cứng đờ, trong đồng tử tràn đầy vẻ không thể tin nổi, ngay sau đó thấy đầu của mình lìa khỏi cổ, rơi về phía thế giới Hồng Hoang.

Ngày hôm đó Thái Dương Tinh sáng lạ thường, chói mắt lạ thường.

Từ đại lục Hồng Hoang có thể lờ mờ nhìn thấy, có vô số thần ma đang chém giết, không ngừng có thần ma từ Thái Dương Tinh vẫn lạc, rơi xuống phàm trần.

Thân thể của những Thái Dương Thủ đó cho dù đã chết, cũng vẫn bùng cháy ngọn lửa hừng hực, rơi xuống đại lục Hồng Hoang, lập tức đốt cháy từng ngọn núi lớn.

Thái Dương Tinh đang cháy, mặt đất cũng đang cháy!

Đốt núi nấu biển, lửa cháy ngút trời.

Hơn một canh giờ sau, mười vạn Thái Dương Thủ trên Thái Dương Tinh, tất cả đều chết dưới tay Phương Minh.

So với những người khác trong Yêu tộc, Thái Dương Thủ đều là tinh anh trong tinh anh, mười vạn người, chỉ trụ được dưới tay Phương Minh chưa đầy một canh giờ, đã toàn bộ vẫn lạc.

Ngày hôm đó, máu tươi nhuộm đỏ Thái Dương Tinh.

Phương Minh bước lên Thái Dương Tinh, tay kéo Bắc Minh Thần Kiếm, mũi kiếm cày trên mặt đất Thái Dương Tinh, phát ra tiếng "xèo xèo".

Trên Thái Dương Tinh, bùng cháy ngọn lửa Thái Dương Chân Hỏa hừng hực.

Thái Dương Chân Hỏa còn được gọi là Hủy Diệt Chân Hỏa, thiêu đốt tất cả, cực kỳ bá đạo, cũng là một trong ba nghìn đạo hỏa.

Thần ma bình thường căn bản không thể đến gần Thái Dương Tinh, sẽ bị Thái Dương Chân Hỏa trên đó thiêu thành tro bụi.

Nhưng cho dù Thái Dương Chân Hỏa bá đạo như vậy, nơi mũi kiếm của Phương Minh cày qua, Thái Dương Chân Hỏa đều tắt ngấm.

Phương Minh kéo Bắc Minh Thần Kiếm đi thẳng về phía trước, thỉnh thoảng có tử kiếm của Bắc Minh Thần Kiếm bay về, hợp lại vào mẫu kiếm, phát ra tiếng kiếm minh trong trẻo "đinh đinh đinh", trở thành một bản nhạc kỳ lạ trên Thái Dương Tinh.

Phương Minh đi một mạch đến trước Thái Dương Cung, mới dừng bước.

Vì trên Thái Dương Tinh đâu đâu cũng tràn ngập Thái Dương Chân Hỏa, khó có thứ gì khác tồn tại, trên toàn bộ Thái Dương Tinh, cũng chỉ có một tòa Thái Dương Cung khổng lồ và một cây thần thụ

Phù Tang khổng lồ.

“Thái Dương Cung?” Phương Minh cười lạnh một tiếng, một kiếm chém ra, vạn kiếm tuôn trào, đồng loạt oanh kích về phía Thái Dương Cung.

Thái Dương Tinh chấn động, Thái Dương Cung sụp đổ, mảnh vỡ rơi xuống phàm trần, lại đốt lên một biển lửa.

Bất Chu Sơn.

Ba mươi sáu tầng trời.

Yêu tộc Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Yêu tộc Thiên Đế Đế Tuấn đột nhiên mở mắt, vẻ mặt kinh hãi và giận dữ nhìn về phía Thái Dương Tinh, nghiến răng nghiến lợi nói: “Kẻ nào đang làm càn trên Thái Dương Tinh!” Đã sớm có Yêu tộc thần nhân dùng thiên nhãn thần thông quan sát, hiển thị cảnh tượng quan sát được lên một mặt Huyền Thiên Kính khổng lồ.

Đế Tuấn nhìn thấy Thái Dương Cung sụp đổ, vẻ mặt lập tức âm trầm đến cực điểm.

Ngay sau đó, y thấy một bóng người, kéo một thanh thần kiếm, áo bay phần phật đứng trước Thái Dương Cung đã sụp đổ.

Người đó dường như có cảm giác, quay đầu lại, mặt mang nụ cười, nụ cười thuần chân hàm hậu, khiến người ta như tắm gió xuân...

Phương Minh!

Chương 113

Đế Tuấn vốn đang thịnh nộ, nhìn thấy khuôn mặt của Phương Minh, không khỏi đồng tử co rút dữ dội, vẻ mặt kinh hãi và giận dữ nói: "Chuyện gì xảy ra, ai có thể nói cho trẫm biết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tại sao Phương Minh lại giết đến Thái Dương Tinh?

Tại sao lại phá hủy Thái Dương Cung?

Mười vạn Thái Dương Thủ của trẫm đâu?" Yêu tộc chúng nhân thấy Đế Tuấn nổi giận, sợ đến run lẩy bẩy, không dám nói lời nào.

Đúng lúc này, ánh lửa xông trời, Đông Hoàng Thái Nhất bay vào Lăng Tiêu Bảo Điện, thân hình lảo đảo, miệng không ngừng phun máu, giọng run rẩy nói: "Đại ca, chết rồi, đều chết hết rồi..." Đế Tuấn kinh hãi, vội vàng tiến lên đỡ Đông Hoàng Thái Nhất, vội hỏi: "Hiền đệ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Đông Hoàng Thái Nhất khí tức suy yếu, ngồi phịch xuống đất, thở không ra hơi nói: "Bần đạo dẫn binh đi tấn công Ngũ Trang Quán, ai ngờ tên Phương Minh đó xông ra, cứu người của Ngũ Trang Quán, còn đánh bần đạo bị thương, nếu không phải bần đạo có Hỗn Độn Chung hộ thể, e rằng hôm nay không về được!" Đế Tuấn nghe mà da mặt co giật dữ dội, vội hỏi: "Hiền đệ, ngươi không sao chứ?" Đông Hoàng Thái Nhất lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, nói: "Đa tạ đại ca quan tâm, bần đạo không sao, chỉ là... chỉ là mấy chục vạn đại quân Yêu tộc bần đạo mang đi, còn có... còn có mười vạn Thái Dương Thủ trên Thái Dương Tinh, e rằng... e rằng..." Cuối cùng, Đông Hoàng Thái Nhất nhắm mắt lại, trong mắt chảy ra từng giọt từng giọt lệ lửa, hít một hơi thật sâu, nói: "Bần đạo có lỗi với huynh..." Thân thể Đế Tuấn chấn động mạnh,

trong mắt đầy vẻ kinh hãi, vỗ vai Đông Hoàng Thái Nhất nói: "Hiền đệ không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi..." Hô hấp của Đông Hoàng Thái Nhất dần dần dồn dập, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Đế Tuấn, lớn tiếng nói: "Đại ca, thời gian tới chuyện trong Yêu tộc phiền huynh lo liệu nhiều hơn!" Tim Đế Tuấn đập thình thịch, vội hỏi: "Hiền đệ, ngươi định làm gì?

Tuyệt đối đừng làm chuyện dại dột a..." Trong mắt Đông Hoàng Thái Nhất lửa cháy bập bùng, tràn đầy ánh mắt hận thù, nghiến răng nghiến lợi nói: "Phương Minh tàn sát mấy chục vạn người của Yêu tộc ta, sỉ nhục bần đạo quá đáng, sỉ nhục Yêu đình quá đáng, từ hôm nay, bần đạo sẽ bế quan tu luyện, không đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, sẽ không xuất quan!" Nói xong, Đông Hoàng Thái Nhất gắng gượng đứng dậy.

Đế Tuấn yên lòng, nắm tay Đông Hoàng Thái Nhất, nói: "Người đâu, đỡ Đông Hoàng xuống nghỉ ngơi!" Có Yêu tộc nữ thần tiến lên, đỡ Đông Hoàng Thái Nhất đi xuống.

Có một đạo nhân trẻ tuổi ôn hòa nho nhã, tiên phong đạo cốt tiến lên, tay cầm một chiếc quạt lông vũ, khẽ lay động, ánh mắt lóe lên bất định nói: "Bệ hạ, có cần phái binh đi bắt tên Phương Minh đó không?" Dám vào lúc này nói chuyện với Đế Tuấn, hiển nhiên địa vị trong Yêu tộc không thấp.

Đạo nhân trẻ tuổi chính là một trong mười đại Yêu thánh của Yêu tộc, Bạch Trạch, một thân tu vi cường hoành vô cùng, đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Trong truyền thuyết, Bạch Trạch trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, ngay cả những chuyện nhỏ nhặt cũng không gì không biết, là người có trí tuệ thông đạt, hiếm có trong Yêu tộc.

Đế Tuấn chắp tay sau lưng, ánh mắt lóe lên, lắc đầu, nói: "Thôi bỏ

đi, đệ của ta là Đông Hoàng Thái Nhất tu vi quảng đại, lại có Hỗn Độn Chung trong tay, còn không phải là đối thủ của Phương Minh, Phương Minh tám phần đã là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, ta có phái người đi nữa, chẳng phải là đi nộp mạng sao!" Yêu thánh Bạch Trạch gật đầu, quay đầu nhìn về phía bảo kính, đột nhiên kinh ngạc nói: "Bệ hạ, mau nhìn, tên Phương Minh đó đang làm gì?" Đế Tuấn vội vàng nhìn về phía Huyền Thiên Bảo Kính, chỉ thấy Phương Minh đi đến dưới gốc cây Phù Tang, thu hồi Bắc Minh Thần Kiếm, vung tay, hiện ra một chiếc rìu, nhắm thẳng vào thần thụ Phù Tang mà chặt.

Thần thụ Phù Tang khổng lồ ầm ầm đổ xuống, làm Thái Dương Tinh rung chuyển không ngừng, một luồng sóng lửa đáng sợ từ Thái Dương Tinh tuôn ra, đốt đỏ cả nửa bầu trời.

"Chết tiệt, Phương Minh dám chặt thần thụ Phù Tang của trẫm..." Đế Tuấn nghiến răng nghiến lợi nói.

Một lát sau, Đế Tuấn lắc đầu, nói: "Thôi, thôi, cứ để hắn đi, Phù Tang Thụ là tinh hoa của mặt trời, không chặt chết được đâu!" Trên Thái Dương Tinh.

Phương Minh một rìu chặt đổ thần thụ Phù Tang, đang chuẩn bị thu lấy gốc linh căn này.

Đột nhiên, thần thụ Phù Tang trên mặt đất hóa thành ngọn lửa hừng hực, biến mất không dấu vết.

Ở một bên khác, thần thụ Phù Tang vốn bị chặt đổ lại sống lại, tán cây che trời, lửa cháy hừng hực, vô cùng thần tuấn.

"Hử?

Chuyện gì vậy?

Lẽ nào..." Phương Minh sờ cằm, khẽ "hử" một tiếng, trong mắt

thần quang ẩn hiện, đi đến trước thần thụ Phù Tang, đặt một bàn tay lớn lên đó.

Vô số Thái Dương Chân Hỏa cuồng dã không ngừng tuôn về phía Phương Minh, toàn thân Phương Minh lửa cháy hừng hực, như thể Thái Dương Thần tái thế.

Không biết qua bao lâu, Thái Dương Chân Hỏa trên Thái Dương Tinh đã ít đi rất nhiều, toàn bộ Thái Dương Tinh trở nên ảm đạm đi không ít, cây thần thụ Phù Tang kia cũng trở nên u tối hơn nhiều.

Cuối cùng, Thái Dương Chân Hỏa trên Thái Dương Tinh hoàn toàn tắt ngấm, bị Phương Minh hút sạch sành sanh, cây thần thụ Phù Tang khổng lồ kia cũng hoàn toàn biến mất.

Mặt trời tắt ngấm, toàn bộ đại lục Hồng Hoang chìm vào bóng tối.

Chúng thần ma trên đại lục Hồng Hoang xôn xao, không biết đã xảy ra chuyện gì, vẻ mặt kinh hãi nhìn về phía Thái Dương Tinh.

Càng chết người hơn là, âm dương trong cơ thể họ rối loạn, dương khí ngày càng ít, âm khí ngày càng thịnh, hậu quả của việc này là âm dương mất cân bằng.

Thậm chí có sinh linh giống đực bắt đầu rụng râu, xuất hiện đặc trưng giống cái.

Rất nhiều linh căn thực vật bắt đầu khô héo, thế giới Hồng Hoang chìm vào một vùng băng giá, nhất thời lòng người hoang mang, hỗn loạn không thôi.

Tất cả, đều là do Thái Dương Tinh là cực dương, âm thịnh dương suy gây ra hiện tượng kỳ quái.

Ba mươi sáu tầng trời.

Yêu tộc Thiên Đình.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Đế Tuấn nhìn Thái Dương Tinh đã tắt ngấm, vẻ mặt lập tức méo mó đến cực điểm, kinh hãi và giận dữ nói: "Phương Minh, Phương Minh, tên này khinh trẫm quá đáng..." Yêu thánh Bạch Trạch tiến lên, nhíu mày nói: "Bệ hạ đừng vội, tên Phương Minh này dám làm tắt Thái Dương Tinh, chuyện lớn như vậy, Hồng Quân đạo tổ không thể không quan tâm, bệ hạ cứ yên tâm..." Sâu trong Hỗn Độn.

Trong Tử Tiêu Cung.

Trên giường mây, Hồng Quân lão tổ đột nhiên mở mắt, nhảy dựng lên như sấm: "Phương Minh, ngươi làm tắt Thái Dương Tinh, lẽ nào muốn hủy thiên diệt địa sao?" Nói xong, thân hình Hồng Quân lão tổ lóe lên, liền biến mất không dấu vết.

Khi xuất hiện trở lại, Hồng Quân lão tổ đã ở trên Thái Dương Tinh, mặt già kéo dài hơn cả mặt lừa, vẻ mặt thịnh nộ nhìn Phương Minh, giận dữ nói: "Phương Minh, ngươi lại làm trò ma quỷ gì, làm tắt Thái Dương Tinh rồi?

Thái Dương Tinh là cực dương, ngươi có biết hậu quả của việc Thái Dương Tinh tắt ngấm không?" Phương Minh dường như cũng biết mình đã gây họa lớn, vẻ mặt ngượng ngùng cười nói: "À thì...

Chương 114

à thì con chỉ đang luyện thần thông thôi mà.” 83.

Kiếm khí tung hoành ngàn vạn dặm, ngũ hành chi lực bùng phát, hỏa quang xông trời, đại thủy cuồn cuộn, thổ long cuồng quyển, mạn thiên đẳng mạn phi vũ, kim quang kiếm khí khiến người ta hoa cả mắt.

Hồng Quân lão tổ vẻ mặt thịnh nộ nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: “Phương Minh, ngươi luyện thần thông bần đạo không quan tâm, nhưng Thái Dương Tinh ngươi phải thắp lại cho bần đạo, nếu không bần đạo quyết không tha cho ngươi!” “Hừ, Hồng Quân, ngươi càng sống càng thụt lùi, ở đây bắt nạt tiểu bối!” Đúng lúc này, một bóng người cao lớn bước vào Thái Dương Tinh, tay cầm một chiếc rìu, trong mắt thần quang lóe lên, lạnh lùng nhìn Hồng Quân lão tổ.

Ba mươi ba tầng trời.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Đế Tuấn nhìn thấy bóng người khổng lồ đó, kinh hãi nói: “Người đó là ai?” Đúng lúc này, tất cả Huyền Thiên Bảo Kính đột nhiên “beng” một tiếng nổ tung, hư hỏng toàn bộ.

Sắc mặt Đế Tuấn và mọi người đại biến, kinh hãi nói: “Đại lục Hồng Hoang quả nhiên tàng long ngọa hổ, người đó dường như có quan hệ với Phương Minh, truyền lệnh xuống, không được chọc vào Phương Minh, phàm là nơi có Phương Minh, Yêu tộc ta phải tránh xa ba dặm.” Yêu thánh Bạch Trạch vội vàng đi làm.

Ở một bên khác, trên Thái Dương Tinh.

Hồng Quân lão tổ nhìn thấy bóng người hùng tráng đó, khuôn mặt đối phương được bao bọc trong một luồng thần quang, không nhìn rõ mặt, nhưng bóng người hùng tráng đó lại mang đến cho ông áp lực

cực lớn.

“Nhị sư phụ...” Phương Minh nhìn thấy bóng người đó, không khỏi kinh ngạc và vui mừng kêu lên.

“Đạo hữu...” Hồng Quân lão tổ nhìn Nhị sư phụ, giọng run rẩy nói.

Khí tức của Nhị sư phụ rất quen thuộc, giống như vị tồn tại trong truyền thuyết kia, một vị tồn tại siêu nhiên khiến xương cốt ông cũng phải run rẩy.

Nhị sư phụ không thèm để ý đến Hồng Quân lão tổ, đi thẳng đến trước mặt Phương Minh, bực bội nói: “Tên tiểu tử thối, ngươi thật biết gây chuyện, gây chuyện đến cả Thái Dương Tinh rồi sao?” Phương Minh cười ngượng, nói: “Nhị sư phụ, à thì...

à thì con đang luyện công...” “Phì, ai tin lời quỷ của ngươi, luyện công mà có thể luyện đến mức làm tắt cả Thái Dương Tinh sao?” Nhị sư phụ bực bội nhổ một bãi nước bọt về phía Phương Minh, giận dữ nói.

Phương Minh cười ngượng, nói: “Nhị sư phụ, à thì...

à thì người có thể thắp lại Thái Dương Tinh được không ạ?

Nhị sư phụ là lợi hại nhất...” “Hừ, đừng có được lợi còn khoe mẽ, ta chùi mông cho ngươi, ngươi tưởng ta thích lắm sao?” Nhị sư phụ hừ lạnh một tiếng, mắt trái bắn ra một luồng thần quang, đánh lên Thái Dương Tinh.

Lập tức Thái Dương Tinh vốn đang u ám bỗng nhiên bùng cháy trở lại, cây thần thụ Phù Tang đã biến mất lại xuất hiện, thậm chí Thái Dương Cung đã sụp đổ cũng khôi phục nguyên dạng.

Thái Dương Tinh được thắp sáng trở lại, toàn bộ Hồng Hoang sáng bừng.

Dần dần, băng tuyết bắt đầu tan chảy, ánh nắng chiếu khắp mặt đất, trời đất ấm áp, đại địa bắt đầu hồi sinh, thực vật bắt đầu sinh trưởng điên cuồng.

Các thần ma vốn bị rối loạn âm dương cũng khôi phục bình thường, tất cả đều trở lại như cũ.

"Nhị sư phụ thật lợi hại, Nhị sư phụ thật là thần tượng của con..." Phương Minh nhìn mà tấm tắc khen ngợi, đang định nịnh hót vài câu, quay đầu lại thì thấy Nhị sư phụ đã biến mất không thấy tăm hơi.

Nịnh hót Nhị sư phụ, Phương Minh không cảm thấy mình đang bợ đỡ.

Nếu đoán không sai, Nhị sư phụ chính là nhân vật trâu bò khai thiên lập địa, một mình cân cả ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần, một tồn tại siêu cấp.

Nịnh hót nhiều một chút, chỉ có lợi!

Biết đâu Nhị sư phụ vui lên, lại cho mình một món bảo vật cực phẩm thì sao.

Đột nhiên, Phương Minh nhớ ra chuyện Hỗn Độn Châu vẫn chưa hỏi Nhị sư phụ, không khỏi vỗ đùi một cái.

Nhưng nghĩ lại, Phương Minh cũng thấy nhẹ nhõm, có Hồng Quân lão tổ, cái kỳ đà cản mũi này ở đây, e rằng Nhị sư phụ cũng sẽ không nói.

Một bên, Hồng Quân lão tổ mặt già không ngừng co giật, nhìn Phương Minh, nói: "Phương Minh đạo hữu, Nhị sư phụ của ngươi..." Phương Minh cười bí hiểm, hắc hắc nói: "Nhị sư phụ của ta là ai ta cũng không biết, tóm lại Nhị sư phụ của ta rất lợi hại là được rồi!" Gân xanh trên trán Hồng Quân lão tổ nổi lên, lười nói chuyện với

Phương Minh, thân hình lóe lên, biến mất không dấu vết.

Trở về Tử Tiêu Cung, ngồi trên giường mây, Hồng Quân lão tổ đạo tâm vẫn không yên.

Sự va chạm mà Nhị sư phụ mang lại thật sự quá lớn.

"Tên Phương Minh đó gọi vị tồn tại vừa rồi là Nhị sư phụ, Thời Thần đạo nhân là Tam sư phó, chẳng phải vị tồn tại đó còn lợi hại hơn cả Thời Thần đạo nhân sao?

Vị tồn tại đó rốt cuộc là ai?" "Bàn Cổ đại thần sao?

Nhưng Bàn Cổ đại thần đã vẫn lạc khi khai thiên, bần đạo tận mắt nhìn thấy... không thể nào là Bàn Cổ đại thần..." "Nhị sư phụ?

Chẳng phải Phương Minh còn có Đại sư phó sao?

Vậy Đại sư phó lại là ai?

Đại lục Hồng Hoang quả nhiên tàng long ngọa hổ, không được, bần đạo phải nhanh chóng hợp đạo, nếu không ngay cả thực lực tự vệ cũng không có..." Hồng Quân lão tổ càng nghĩ càng kinh hãi, nỗ lực kiềm chế đạo tâm đang dao động không ngừng, điên cuồng tu luyện.

Ở một bên khác, Phương Minh rời khỏi Thái Dương Tinh, chuẩn bị quay về Ngũ Trang Quán.

Đi đến nửa đường, Phương Minh đột nhiên liếc thấy từ Thái Âm Tinh xông ra hai chiếc bảo liễn, và một đội người ngựa, đội người ngựa đó cờ hoa rực rỡ, gõ chiêng đánh trống, vô cùng hoan hỉ.

Chương 115

Bảo liễn do chín con thần long kéo, ánh trăng trong trẻo từ trong bảo liễn rũ xuống, để lại trên bầu trời hai dải lụa dài.

Trên không trung rơi xuống từng luồng tường thụy, kim liên tứ dũng, tường vân thành từng mảng.

"Ái chà, chẳng lẽ là thiên hôn?

Đế Tuấn định cưới hai vị Thái Âm nữ thần?" Phương Minh tâm tư thông thấu, đoán ra được đại khái.

"Hừ, chọc phải ông đây rồi, còn muốn thành hôn sao?

Ông đây sẽ khiến thiên hôn này không thành được!" Phương Minh cười lạnh một tiếng, sau lưng hiện ra đồ đằng Tổ Vu Đế Giang, đuổi theo đội xe kia.

Tốc độ của Phương Minh cực nhanh, không bao lâu, đã đến trước đội ngũ đón dâu, chặn đường đi của họ.

Một vị Yêu thần đi đầu bay ra, tay cầm một cây cương xoa, giận dữ nói: "Kẻ nào?

Dám cản xe giá thiên hôn?

Không mau tránh ra, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!" "Cướp dâu!" Phương Minh vẻ mặt đầy hứng thú nhìn vị Yêu thần kia, khinh thường nói.

Cướp thiên hôn!

Chỉ nghĩ thôi cũng thấy kích thích, loại chuyện này, hắn cũng là lần đầu tiên làm, khiến hắn hưng phấn đến toàn thân run rẩy.

Không phải hắn thích hai vị nữ thần trên Thái Âm Tinh, thậm chí

hắn còn chưa từng gặp mặt hai vị nữ thần đó, cướp dâu cũng chỉ là ý định nhất thời, thuần túy là để báo thù, làm Đế Tuấn và Thái Nhất tức chết.

Mẹ nó!

Cướp thiên hôn!

Vị Yêu thần kia hiển nhiên cũng không ngờ có người dám cướp thiên hôn, không khỏi kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, hỏi: "Ngươi... ngươi định làm cái gì?" Phương Minh nhướng mày, vẻ mặt hưng phấn, nói: "Ta nói, ta muốn cướp dâu!" "À, cướp dâu!" Yêu thần kia nghe hiểu rồi, nhưng vẫn còn hơi ngơ ngác, chưa hoàn hồn.

Đúng lúc này, từ trong một chiếc bảo liễn ánh trăng thò ra một cái đầu nhỏ đáng yêu, chỉ sợ thiên hạ không loạn mà hét lớn: "Tốt quá, tốt quá, cướp dâu, kích thích, kích thích..." Yêu thần kia lại một trận hỗn loạn, trong lòng thầm nghĩ: "Tiểu tổ tông ơi, người cũng hùa theo náo nhiệt làm gì..." "Ách..." Lần này ngay cả Phương Minh cũng ngơ ngác, không khỏi một trận hỗn loạn.

Theo lý mà nói, Thái Âm nữ thần bị cướp dâu, nên phải phẫn nộ tức giận mới đúng, sao trông cô ấy có vẻ rất vui, một bộ dạng chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Cũng quá không hợp lẽ thường rồi!

Lại không biết nguyên nhân là vì hai vị Thái Âm nữ thần trên Thái Âm Tinh, một người chủ sáng tạo, một người chủ hủy diệt.

Chủ sáng tạo Hi Hòa nương nương tính tình đoan trang ôn nhã, phẩm tính thục lương, chủ hủy diệt Thường Hi nương nương thì tính tình lanh lợi cổ quái, chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Phương Minh nghển cổ nhìn về phía xe của Thường Hi, chỉ thấy dung mạo của nàng tuyệt mỹ, mỗi một cái nhăn mày, một nụ cười,

đều câu hồn đoạt phách, tự mang một luồng mị hoặc, quả thực đẹp đến kinh tâm động phách, không khỏi cười hỏi: "Xin hỏi đạo hữu là Hi Hòa nữ thần, hay Thường Hi nữ thần?" Vị Thái Âm nữ thần kia cười lại một tiếng, lập tức trời đất thất sắc, kiều diễm nói: "Người ta là Thường Hi, Hi Hòa là tỷ tỷ của người ta, đạo hữu biết tỷ muội ta sao?" "Yêu tinh, tiểu yêu tinh, thật lợi hại, hồn ta cũng bị ngươi câu mất rồi..." Phương Minh nhìn đến ngẩn ngơ, vội vàng ổn định đạo tâm, trêu chọc nói: "Tỷ muội Thái Âm nữ thần, diễm danh vang xa, ta đã sớm nghe danh!" "Lạc lạc lạc, tỷ muội ta nổi tiếng vậy sao?

Tỷ tỷ, xem em nổi tiếng chưa này..." Thường Hi cười duyên không ngớt, cuối cùng thò đầu ra, hét về phía bảo liễn phía trước một tiếng.

"Hừ, muội muội, đừng có đùa giỡn, ra thể thống gì, mau về bảo liễn đi!" Từ trong bảo liễn phía trước truyền ra một giọng nói lạnh lùng.

Thường Hi lè lưỡi, nói: "Tỷ tỷ thật vô vị, tiểu lang quân thú vị hơn, mà này tiểu lang quân bao nhiêu tuổi rồi?

Đã thành gia chưa?

Thấy ta thế nào..." Thấy Thường Hi càng nói càng không ra gì, vị Yêu thần kia sốt ruột, lóe mình chắn giữa bảo liễn và Phương Minh, hét lớn: "Tên giặc to gan, dám cản đường cướp dâu, chán sống rồi à?" Nếu để Đế Tuấn biết có người dám đùa giỡn thiên hậu, Đế Tuấn chẳng phải sẽ xé sống hắn ra sao, cho nên phải thể hiện, cách tốt nhất là bắt lấy tên giặc trước mắt này.

Bị phá đám chuyện tốt, Phương Minh cực kỳ khó chịu, nụ cười trên khóe miệng lan rộng, khinh thường nói: "Ta chán sống rồi đấy, chỉ xem ngươi có bản lĩnh đó không thôi!" Vị Yêu thần kia nổi giận, hét lớn một tiếng, lắc mình một cái, hóa thành một con Minh Điểu

toàn thân bốc lửa đen, đôi cánh dang ra, bay lên trời, lượn một vòng, thò ra một đôi móng vuốt sắc bén, định lao về phía Phương Minh.

"Bay cao như vậy, định chạy trốn à?" Phương Minh ngẩng đầu nhìn con Minh Điểu kia, lật tay, Tử Tiêu Cung và Tử Tiêu Tiễn đã ở trong tay, giương cung lắp tên, "vút" một tiếng bắn ra, mang theo một tia lôi quang kinh người.

Tử Tiêu Tiễn được hóa thành từ hai cánh cửa lớn của Tử Tiêu Cung, trong đó ẩn chứa Tử Tiêu Thần Lôi chí dương chí cương, chính là khắc tinh của những âm hồn quỷ vật kia.

Chưa đợi con Minh Điểu kia lao xuống, nó đã trúng tên kêu thảm một tiếng, rơi xuống phàm trần.

Đội ngũ Yêu tộc đón dâu ai nấy đều kinh hãi, như lâm đại địch nhìn Phương Minh.

"Hắn giết Minh tướng quân, mọi người cùng lên, giết hắn!" Có Yêu thần hét lớn.

Chỉ là lời của hắn vừa dứt, lại có một tiếng xé gió truyền đến, Yêu thần kia bị một mũi tên xuyên thủng đầu lâu, thân tử đạo vẫn, rơi xuống mặt đất.

"Giết!" Yêu tộc sinh tính hung ác, vả lại nếu thật sự bị Phương Minh cướp dâu, Đế Tuấn cũng tuyệt đối không tha cho họ, vì vậy những Yêu tộc còn lại hô hoán một tiếng, xông về phía Phương Minh.

Phương Minh cười lạnh một tiếng, thu hồi Tử Tiêu Tiễn và Tử Tiêu Cung, lật tay, Bắc Minh Thần Kiếm xuất hiện trong tay, khẽ rung lên, kiếm kêu ong ong, vô số phi kiếm Ngũ Châm Tùng tuôn ra, như châu chấu lao về phía Yêu tộc chúng nhân. 84.

Hiện nay Long tộc suy yếu, càng sa sút thành súc vật kéo xe, long can phượng đảm càng bị coi là món ngon, cung cấp cho những đại

thần thông giả hưởng thụ, thời đại của tiên thiên tam tộc đã một đi không trở lại.

Chương 116

Trong phút chốc, những Yêu thần xông lên đều lần lượt vẫn lạc, máu yêu văng đầy trời.

Phương Minh thu lại Bắc Minh Thần Kiếm, bước về phía hai chiếc bảo liễn.

"Thượng tiên, đừng giết ta, ta chỉ là kẻ kéo xe thôi..." Trước hai chiếc bảo liễn, mười tám con thần long run lẩy bẩy, nhìn Phương Minh nói.

Trong bảo liễn phía sau, Thường Hi lại thò cái đầu nhỏ ra, bĩu môi, chỉ sợ thiên hạ không loạn mà nói: "Đồ không có cốt khí, đánh với hắn đi chứ!" Mẹ nó!

Tiểu tổ tông!

Người không thấy tên sát thần đó trong phút chốc đã giết bao nhiêu Yêu thần sao?

Mấy con rồng nhỏ chúng ta sao là đối thủ được?

Mười tám con thần long không dám đáp lời, sợ đến cuộn tròn lại một chỗ. 85.

Mười tám con thần long mừng rỡ, một con trong số đó dũng cảm nói: "Thượng tiên yên tâm, chúng ta nhất định sẽ nghe lời thượng tiên!" Đương nhiên, những Long tộc ở bên ngoài đều là những Long tộc huyết mạch không cao, năm đó Long Vương dẫn Long tộc di dời, cao thủ của Thần Long nhất tộc chân chính đều ở trong Hồng Mông Hải.

Phương Minh cũng rất đồng cảm với những con thần long lưu lạc bên ngoài này, nhìn chúng, nói: "Các ngươi cứ kéo xe, ta sẽ không làm

khó các ngươi, ngược lại còn tặng các ngươi một phen cơ duyên!" 86.

Hi Hòa thuộc tuýp con gái có khí chất cao quý, toàn thân tắm trong ánh trăng, càng trở nên thánh khiết vô cùng, có một loại khí chất không nhiễm bụi trần.

Phương Minh ngồi lên trước một chiếc bảo liễn, cười nói: "Đi thôi!" "Lão gia, chúng ta đi đâu ạ?" Một con thần long hỏi.

Phương Minh đang định xuống hạ giới, đột nhiên liếc thấy Thái Âm Tinh, ánh mắt lóe lên, nói: "Đi, về Thái Âm Tinh trước!" Mười tám con thần long dồn sức, kéo hai chiếc bảo liễn, bay về phía Thái Âm Tinh.

Ba mươi sáu tầng trời.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, có Yêu thần chạy vội lên, vội nói: "Bệ hạ, không hay rồi, xảy ra chuyện lớn rồi!" Thiên hôn bị cướp, Đế Tuấn trong lòng kinh hãi, chỉ là không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thấy Yêu thần kia chạy đến, không khỏi vội hỏi: "Xảy ra chuyện gì?" Yêu thần kia trên trán có một con mắt dọc, là thần nhân của Thiên Nhãn nhất tộc, ở Thiên Đình chuyên phụ trách giám sát chư thiên.

Yêu thần nhìn Đế Tuấn, da mặt co giật dữ dội, vội nói: "Bệ hạ, tên... tên Phương Minh đó đã giết đội ngũ đón dâu, cướp... cướp mất hai vị nương nương rồi..." "Cái gì?" Đế Tuấn nghe mà trong lòng một ngụm khí nghẹn dâng lên, hai mắt tối sầm, gần như ngất đi.

Vợ bị người khác cướp mất, quả là nỗi nhục nhã tột cùng!

Đế Tuấn trước nay vốn điềm tĩnh cũng suýt nữa tức đến ngất đi, lảo đảo ngồi phịch xuống đất.

Đợi đến khi hoàn hồn, hắn phá miệng chửi ầm lên: "Phương Minh tiểu nhi khinh trẫm quá đáng!

Người đâu, xuất binh cho trẫm, nhất định phải diệt sát Phương

Minh tiểu nhi!" Vị Khâm Thiên Giám co giật mặt mày, vội nói: "Bệ hạ, Ba Mươi Ba Thiên cách Thái Âm Tinh quá xa, đợi đại quân của chúng ta đến nơi, e rằng Phương Minh đã sớm biến mất tăm rồi!" "Vậy phải làm sao?

Nói cho trẫm biết, phải làm sao?" Đế Tuấn tức đến toàn thân run rẩy, ngọn lửa quanh người hừng hực bốc cháy, giống như một con sói già bị đánh trọng thương, gào thét đến khàn cả giọng.

"..." Khâm Thiên Giám sợ đến run lẩy bẩy, không biết phải làm sao.

"Đồ vô dụng, trẫm cần ngươi làm gì!" Đế Tuấn nổi giận, sải bước tiến lên, một chưởng đập vào đầu Khâm Thiên Giám, Thái Dương Chân Hỏa hừng hực nuốt chửng lão.

Chỉ trong nháy mắt, vị Khâm Thiên Giám kia đã bị thiêu đến không còn một mẩu tro.

Trong điện Lăng Tiêu, chúng yêu thần sợ đến run lẩy bẩy, không dám thở mạnh một tiếng.

"Xuất binh, xuất binh..." Đế Tuấn gào thét.

Yêu thánh Anh Chiêu thầm nhếch mép, chắp tay nói: "Tuân lệnh, bệ hạ!" Nói xong, y xoay người định đi ra ngoài.

"Quay lại!" Anh Chiêu chưa đi được mấy bước, Đế Tuấn lại hét lớn.

Anh Chiêu vội vàng quay trở lại, chắp tay nói: "Bệ hạ có gì phân phó?" Sắc mặt Đế Tuấn âm trầm, nhưng không còn phẫn nộ như lúc nãy.

Ngọn lửa trong mắt nhảy múa, hắn giận dữ nói: "Không cần đi nữa, Khâm Thiên Giám nói đúng, đợi đại quân chúng ta đến nơi, Phương Minh đã sớm chạy mất dạng!" Anh Chiêu nhíu mày nói: "Bệ

hạ, tuy Phương Minh pháp lực thông thiên, nhưng Ngũ Trang Quán lại thế đơn lực bạc, hay là chúng ta ra tay với Ngũ Trang Quán, cũng coi như dập tắt uy phong của hắn!" "Vừa rồi, hảo hữu của Trấn Nguyên Tử là Hồng Vân lão tổ cũng đã đến Ngũ Trang Quán, Hồng Vân lão tổ cũng là cao thủ Chuẩn Thánh trung kỳ." Yêu thánh Bạch Trạch tiến lên, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng trí tuệ, quạt lông phe phẩy, nói: "Huống hồ Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người giao du rộng rãi, lúc này ắt đã mời gọi chúng hữu đến chi viện.

Bọn chúng đã có chuẩn bị, nếu chúng ta đi ít người sẽ không có tác dụng, đi nhiều người thì lại sợ Vu tộc thừa cơ đánh lén, như vậy chúng ta sẽ mất nhiều hơn được!" Đế Tuấn lúc này cũng đã bình tĩnh lại, gật đầu, nghiến răng nghiến lợi nói: "Bạch Trạch nói có lý, chỉ là cục tức này không nuốt trôi được, trong lòng trẫm uất nghẹn khó chịu!" Bạch Trạch phe phẩy quạt lông, cười nói: "Bệ hạ, bần đạo có một kế, có lẽ có thể một mũi tên trúng hai nhạn!" Đế Tuấn nhướng mày, mừng rỡ nói: "Mau nói, mau nói!" "Bệ hạ, Đông Vương Công kia được Đạo Tổ sắc phong, là người đứng đầu nam tiên trong thiên hạ, vốn có dã tâm rất lớn, chỉ vì thế lực không bằng Yêu tộc và Vu tộc chúng ta nên khắp nơi bị chèn ép, trong lòng vô cùng uất ức!" Ánh mắt Bạch Trạch lóe lên tinh quang, nhìn về phía xa, nói: "Nếu bệ hạ tự tay viết một lá thư cho Đông Vương Công, nói rõ hành vi ác độc của tên Phương Minh kia, để Đông Vương Công chủ trì công đạo.

Nếu Đông Vương Công có thể đòi lại công đạo cho bệ hạ, bệ hạ nguyện ý thần phục..." "Sao được?

Không được, Yêu tộc ta đường đường sao có thể thần phục người khác?

Đông Vương Công là cái thá gì chứ?" Yêu thánh Anh Chiêu vội la lên.

Đế Tuấn đi đi lại lại trên mặt đất, đột nhiên dừng bước, Thái Dương Chân Hỏa trong mắt phun ra không ngừng, hắn cười ha hả nói: "Trẫm lại thấy kế này có thể thử!" Anh Chiêu có chút sốt ruột, nói: "Bệ hạ..." Yêu thánh Bạch Trạch phe phẩy quạt lông, ánh mắt lóe lên, nói: "Đông Vương Công kia ưa công trạng, ắt sẽ tự mình ra mặt.

Nếu Đông Vương Công thắng, tự nhiên là rất tốt, bệ hạ cũng trút được cục tức.

Chương 117

Nếu Đông Vương Công không thắng, làm tiêu hao thực lực của Tiên Phủ, đối với Yêu tộc chúng ta cũng là chuyện cực tốt!" Đế Tuấn đi đi lại lại trên mặt đất, gật đầu nói: "Đúng, đại trượng phu có thể co có thể duỗi, người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết.

Cứ làm vậy đi, Bạch Trạch, chuyện này do ngươi toàn quyền phụ trách!" "Tuân lệnh, bệ hạ!" Bạch Trạch chắp tay cáo lui.

Yêu thánh Anh Chiêu co giật mặt mày, liếc nhìn Bạch Trạch một cái, lẩm bẩm: "Lão già Bạch Trạch này đúng là thâm độc, chiêu mượn dao giết người, kế một mũi tên trúng hai nhạn này thật tuyệt diệu..." Đế Tuấn, Bạch Trạch và những người khác đang bày mưu tính kế Phương Minh, nhưng Phương Minh lại không hề hay biết gì.

Trên đường đến Thái Âm Tinh, Phương Minh đang ngồi phía trước bảo niện, đột nhiên tim đập thình thịch, bất giác khẽ nhíu mày: "Hử?

Chẳng lẽ sắp có chuyện không hay xảy ra sao?" Nói rồi, Phương Minh phất tay, một dòng sông lớn mênh mông cuồn cuộn chảy ra.

Điều kỳ lạ là dòng sông này không phải do nước tạo thành, mà là do từng mảng hình ảnh sặc sỡ tạo nên.

Đây chính là trường hà vận mệnh!

Là bản lĩnh thầy bói mà Phương Minh học được từ Thập sư phó.

Thập sư phó thường nói, nắm vững môn này, sau này không chết đói được, xem bói cho người đời cũng không chết đói.

Bàn tay to của Phương Minh liên tục khuấy động trường hà vận mệnh, từng bức tranh sặc sỡ lướt qua mắt hắn như chiếu phim.

Thường Hi chui ra từ trong bảo niện, thấy cảnh này, kinh ngạc đến mức miệng nhỏ há hốc, vui mừng nói: “Tiểu tình lang, đây là gì vậy?

Hử?

Ta thấy được ta...” Phương Minh phất tay thu lại trường hà vận mệnh, cười tủm tỉm quay đầu nhìn Thường Hi, cười nói: “Đây là trường hà vận mệnh, ta vừa xem, có người muốn hại ta!” Do pháp lực không đủ, Phương Minh chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được Đông Vương Công muốn bất lợi với mình, còn những chuyện khác thì hắn không xem ra được.

Nếu có Thập sư phó ở đây, chắc chắn có thể vạch trần toàn bộ âm mưu của Đế Tuấn, Bạch Trạch và những người khác, còn phải mắng Phương Minh một trận, bản lĩnh thầy bói học không tới nơi tới chốn, xem bói cũng không ai tìm.

Thường Hi đang xem đến hứng khởi thì thấy Phương Minh thu lại trường hà vận mệnh, bất giác bĩu môi, nhưng rồi lại hứng thú trở lại, cười hì hì nói: “Tiểu tình lang, chàng biết xem bói à?

Thử xem cho ta đi, ta sau này sẽ thế nào?

Hoặc là hai chúng ta sẽ thế nào...” “Hai chúng ta sẽ thế nào, bây giờ sẽ biết ngay!” Yết hầu Phương Minh chuyển động, một tay đẩy Thường Hi trở lại vào trong bảo niện, mình cũng nhảy vào theo.

Mười tám con thần long nhìn nhau chết lặng, kinh ngạc không thôi.

“Thượng tiên quả thật mạnh mẽ, đây là tiết tấu cắm sừng Thiên Đế sao?” Một con thần long trong đó buôn chuyện.

“Không gọi là cắm sừng, không gọi là cắm sừng, hai vị Thái Âm nương nương chưa gả cho Thiên Đế...” Một con thần long khác nhỏ

giọng nói.

“Vậy cũng gọi là cắm sừng, trên đầu Thiên Đế là cả một thảo nguyên xanh mướt...” Một con thần long khác cười khành khạch.

“Kéo cho vững, kéo cho vững, đừng để lật xe, chọc giận Thượng tiên...” Bảo niện rung động, một con thần long trong đó vội nói.

Mấy con thần long mỉa mai Thiên Đế, bắt đầu một cuộc thảo luận sôi nổi...

Thái Âm Tinh, nơi cực âm của đất trời!

Giống như Thái Dương Tinh, Thái Âm Tinh cũng được bao bọc bởi ngọn lửa hừng hực.

Nhưng điều khác biệt là ngọn lửa trên Thái Âm Tinh là Thái Âm Chân Hỏa.

Khác với sự nóng bỏng cuồng bạo của Thái Dương Chân Hỏa, Thái Âm Chân Hỏa lại hiền hòa hơn rất nhiều.

Nhưng đừng xem thường Thái Âm Chân Hỏa, nếu không sẽ phải trả giá đắt.

Thái Âm Chân Hỏa cũng là một trong ba nghìn đạo hỏa, là lửa của cực âm, càng là khắc tinh của âm hồn quỷ vật, không làm tổn thương nhục thân mà chuyên làm tổn thương nguyên thần của người ta.

Một khi có thần ma nào dính phải Thái Âm Chân Hỏa, giống như dính phải dòi trong xương, khó mà loại bỏ hoàn toàn.

Thái Âm Chân Hỏa sẽ liên tục thiêu đốt nguyên thần của họ, cho đến khi nguyên thần bị thiêu đốt đến tận cùng, chỉ còn lại một cái xác không hồn, một cái vỏ rỗng.

Mười tám con thần long không dám đặt chân lên Thái Âm Tinh, chỉ dừng bảo niện ở bên ngoài.

Phương Minh nắm tay Thường Hi, bước xuống bảo niện, lại gọi Hi Hòa ra, đi về phía Thái Âm Tinh.

Sắc mặt Hi Hòa vẫn luôn khó coi, chỉ là bị Phương Minh khống chế, không còn cách nào khác.

"Tỷ tỷ hình như có chút không vui a!" Thường Hi len lén liếc nhìn Hi Hòa một cái, rồi quay đầu nhìn Phương Minh, cười tủm tỉm nói.

Phương Minh đặt chân lên Thái Âm Tinh, Thái Âm Chân Hỏa lao tới, nhưng không thể làm tổn thương hắn dù chỉ một chút.

Hắn cười nói: "Ai lại giống như tiểu yêu tinh nhà ngươi chứ..." Thường Hi thấy Thái Âm Chân Hỏa không làm gì được Phương Minh, trong lòng không khỏi kinh ngạc trước sự mạnh mẽ của hắn.

Đôi mắt đẹp của nàng đảo quanh, đột nhiên nhỏ giọng nói: "Tiểu tình lang, có muốn để tỷ tỷ ngoan ngoãn phục tùng chàng không?" "Đương nhiên!" Phương Minh quả quyết nói. 87.

Chương 118

Trong mấy tòa cung điện còn lại, mấy vị sư phó ùn ùn kéo ra, đồng loạt vỗ tay reo hò.

Loại con gái này, đàn ông bình thường nhìn thấy sẽ nảy sinh cảm giác chỉ có thể đứng nhìn từ xa không thể đùa giỡn, nhưng Phương Minh rõ ràng không phải là đàn ông bình thường, nhìn thấy Hi Hòa, ngược lại nảy sinh một cỗ dục vọng muốn chinh phục nàng.

"Tiểu tình lang thật xấu xa, nhưng người ta thích!" Thường Hi lè chiếc lưỡi nhỏ tinh nghịch, ranh mãnh nói nhỏ: "Đối với loại phụ nữ như tỷ tỷ, phải dùng vũ lực, dùng vũ lực biết không?" Phương Minh kinh ngạc đến mức trợn mắt há mồm, nói: "Dùng vũ lực?

Không hay lắm đâu?

Ta sợ tỷ tỷ hận ta..." "Ai nha, sẽ không hận đâu, loại phụ nữ này, một khi đã chinh phục được, sẽ chết mê chết mệt chàng!" Thường Hi sợ thiên hạ không loạn, luôn tìm cách kéo tỷ tỷ Hi Hòa của mình xuống nước, ranh mãnh nói.

"Thật không?" Phương Minh động lòng, nhướng mày hỏi.

"Thật, thật hơn cả vàng thật!" Thường Hi gật đầu lia lịa, khuôn mặt nhỏ nhắn vì phấn khích mà ửng hồng, hai má ửng hồng như hai quả táo chín, khiến người ta không nhịn được muốn cắn một miếng.

Phương Minh sờ sờ mũi, cũng phấn khích gật đầu, từng bước từng bước đi về phía trước.

Đến trước Thái Âm Cung, Phương Minh phất tay áo một cái, Hi Hòa và Thường Hi liền bay về phía Thái Âm Cung.

Không biết đã qua bao lâu, Phương Minh mãn nguyện bước ra

khỏi Thái Âm Cung, bên cạnh là Hi Hòa ngoan ngoãn nghe lời.

Hắn quay đầu nhìn Thường Hi, cười ha hả: "Tiểu yêu tinh, không tệ, ha ha ha..." "Đúng không!" Cuối cùng cũng kéo được tỷ tỷ Hi Hòa xuống nước, Thường Hi phấn khích đến mức mặt đỏ bừng.

Phương Minh ngẩng đầu nhìn cây quế bên cạnh Thái Âm Cung, trong mắt lóe lên tia sáng, vui mừng nói: "Đây chính là Nguyệt Quế Thụ phải không?" Hi Hòa ngoan ngoãn nói: "Đúng vậy, phu quân, Nguyệt Quế Thụ là tinh hoa của mặt trăng ngưng tụ thành, còn được gọi là Bất Tử Thần Thụ!" Phương Minh gật đầu, mừng rỡ nói: "Xem ra ta tranh Thái Âm Tinh là đúng rồi!" Nói xong, Phương Minh đi đến dưới gốc Nguyệt Quế Thụ to lớn vô cùng, đặt tay lên đó.

Thái Âm Chân Hỏa hừng hực lao về phía hắn, hội tụ trong cơ thể.

Dần dần, Thái Âm Chân Hỏa trên Thái Âm Tinh ngày càng yếu đi, Thái Âm Tinh cũng trở nên u tối, cây Nguyệt Quế Thụ to lớn vô cùng kia cũng trở nên u tối, nhỏ hơn trước rất nhiều.

Cuối cùng, Nguyệt Quế Thụ biến mất, Thái Âm Tinh hoàn toàn tắt lịm.

Thái Âm Tinh là cực âm, Thái Âm Tinh tắt lịm, đại lục Hồng Hoang lại một trận náo loạn.

Âm dương trong cơ thể chúng thần ma hỗn loạn, dương thịnh âm suy, hậu quả là phụ nữ mọc râu, giọng nói như trâu già, xuất hiện đặc trưng của nam giới.

Điều nguy hiểm hơn là dưới tình trạng dương thịnh âm suy, dương hỏa trong cơ thể thần ma vượng thịnh, tính tình sẽ trở nên vô cùng nóng nảy.

Từng thần ma một giống như thùng thuốc súng, chỉ cần một mồi lửa là nổ tung.

Trong một thời gian ngắn, trên đại lục Hồng Hoang, tranh đấu không ngừng, máu chảy thành sông.

Sâu trong Hỗn Độn.

Trong Tử Tiêu Cung, trên vân sàng, Hồng Quân lão tổ đột nhiên mở mắt, nhảy dựng lên như sấm: "Chết tiệt, tên nhãi này không thể yên tĩnh một chút sao?

Gây họa xong Thái Dương Tinh, bây giờ lại đi gây họa Thái Âm Tinh, thật chết tiệt..." Hồng Quân lão tổ định đến Thái Âm Tinh, nghĩ lại, liền dừng bước, ngồi trên vân sàng, lẩm bẩm: "Dù sao tên nhãi này cũng có mấy vị sư phó giỏi, có người chùi mông, bần đạo vội làm gì..." Nói rồi, Hồng Quân lão tổ cũng không vội nữa, nhắm mắt tự mình tu luyện.

Trên Hồng Mông Sơn.

Thập nhị sư phó chạy ra khỏi Hủy Diệt Cung, lớn tiếng nói: "Nhị ca, Minh nhi làm tắt Thái Âm Tinh rồi, mau đi chùi mông đi!" Thập nhất sư phó cũng chạy ra khỏi cung điện của mình, mặt mày hớn hở nói: "Nhị ca, mau đi chùi mông đi..." Thập sư phó cầm một cây trúc, trên đó viết bốn chữ lớn "Tiên nhân chỉ lộ", bấm tay tính toán cho Thập nhất sư phó, nói: "Thập nhất, ngươi sắp gặp xui rồi!" "Phì phì phì, không nghe không nghe, vương bát niệm kinh, xúi quẩy, xúi quẩy..." Thập nhất sư phó nhổ một bãi nước bọt về phía Thập sư phó, phá miệng chửi ầm lên.

Nhị sư phụ cũng bước ra, sắc mặt âm trầm liếc nhìn Thập nhất sư phó một cái, cây búa lớn trong tay vung lên, một luồng sáng bay ra.

"Ầm" một tiếng, đầu của Thập nhất sư phó nổ tung, chỉ còn lại một cái xác không đầu đứng ngơ ngác tại chỗ, lảo đảo trong gió.

Thập nhị sư phó giật mình, vội vàng chạy một mạch về cung điện

của mình, "cạch" một tiếng đóng cửa cung lại, sợ không dám ra ngoài.

Một lúc sau, Thập nhất sư phó lấy hai vú làm mắt, rốn làm miệng, trong bụng truyền ra tiếng ầm ầm, phá miệng chửi ầm lên: "Lão Thập, ngươi đúng là cái miệng quạ đen!" Thập sư phó bĩu môi, lẩm bẩm: "Thập nhất, có gan thì trút giận lên Nhị ca đi, lại trút lên ta!" "Bốp..." Trên cổ không đầu của Thập nhất sư phó mọc ra một cái đầu mới, vênh váo nói: "Ngươi nói ta mềm yếu dễ bắt nạt hả, muốn sao?" "Ai mềm yếu dễ bắt nạt?" Thập sư phó nổi giận, vứt cây trúc, trừng mắt nhìn Thập nhất sư phó.

"Là ngươi nói, muốn sao?" Thập nhất sư phó trừng mắt nhìn Thập sư phó, hét lớn.

"Tìm chết!" Thập sư phó nổi giận, lao về phía Thập nhất sư phó.

Thập nhất sư phó không chịu nhượng bộ, cùng Thập sư phó đánh nhau, giống như lưu manh đánh nhau, lăn lộn trên đất. 88.

Ngũ sư phó xích lại gần, mặt đầy tò mò nói: "Lão Đại đang học tình cảm của ta, chỉ là lão Đại học theo ta có ổn không?

"Thập nhất, đá vào chỗ hiểm của lão Thập..." "Lão Thập, hầu tử thâu đào, mau lên..." Nhị sư phụ nhìn về phía Vấn Đạo Cung, lớn tiếng nói: "Lão tử muốn ra ngoài, không có ý kiến gì chứ?" "Mau đi chùi mông đi!" Giọng của Đại sư phó truyền ra từ Vấn Đạo Cung.

Yên tĩnh!

Hồng Mông Sơn trong nháy mắt yên tĩnh như tờ, có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Thập sư phó và Thập nhất sư phó đang đánh nhau cũng dừng lại, mắt đầy vẻ khó tin nhìn Vấn Đạo Cung.

Mấy vị sư phó còn lại cũng đứng ngây tại chỗ, mặt đầy vẻ khó tin.

Chương 119

"Lão Tứ, ngươi có cảm thấy lão Đại ngày càng giống người không..." Tứ sư phó biến thành bộ dạng của Tam sư phó, đứng cùng Tam sư phó, giống như một cặp song sinh.

Tam sư phó gật đầu lia lịa, nói: "Đúng vậy, tình cảm của lão Đại ngày càng phong phú, còn biết nói đùa nữa!" 89.

Ngọn lửa giận trong lòng các thần ma đang đánh nhau cũng nguôi đi, đồng loạt bỏ đối thủ, quay về động phủ.

Có biến thành một kẻ biến thái không..." "Ngươi mới biến thái, đại biến thái..." Chúng sư phó nổi giận, lao về phía Ngũ sư phó, đánh cho Ngũ sư phó ôm đầu chạy như chuột, kêu la thảm thiết.

Một lúc lâu sau, Nhị sư phụ mới hoàn hồn, mặt co giật dữ dội, rồi hóa thành một luồng sáng bay ra khỏi Hồng Mông Sơn.

Trên Thái Âm Tinh.

Phương Minh thấy Thái Âm Tinh tắt lịm, sắc mặt không khỏi đại biến, vội nói: "Ai nha, không ổn rồi, lại gây họa rồi, mau đi..." Nói rồi, Phương Minh kéo Hi Hòa và Thường Hi hai nàng, tìm hai cỗ bảo niện, thúc giục mười tám con thần long.

Mười tám con thần long ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, kéo hai cỗ bảo niện lao đi như bay.

Đợi Phương Minh đi rồi, bóng dáng của Nhị sư phụ xuất hiện trên Thái Âm Tinh.

Mắt phải của ông bắn ra một luồng sáng, đánh vào Thái Âm Tinh.

Lập tức, Thái Âm Tinh vốn đã tắt lịm lại được thắp sáng trở lại, trong nháy mắt, cây Nguyệt Quế Thụ to lớn kia cũng xuất hiện.

Thái Âm Tinh được thắp sáng, đại lục Hồng Hoang lại một lần nữa trở lại bình thường. 90.

Chúng Vu nhân nổi giận, đồng loạt phá miệng chửi ầm lên.

Sâu trong Hỗn Độn.

Trong Tử Tiêu Cung, trên vân sàng.

Hồng Quân lão tổ mở mắt, mặt mày hớn hở nói: "Bần đạo biết có người chùi mông mà..." Đột nhiên, nụ cười trên mặt Hồng Quân lão tổ cứng lại, toàn thân rùng mình, kinh hãi nhìn người đàn ông to lớn đột nhiên xuất hiện trong góc Tử Tiêu Cung.

Người đàn ông to lớn đó tuy mặt bị một luồng thần quang che khuất, nhưng Hồng Quân lão tổ vẫn nhận ra, chính là Nhị sư phụ của Phương Minh.

Càng huống hồ trên người ông ta còn có cây búa đáng sợ mang tính biểu tượng kia!

Áp lực mà Nhị sư phụ mang lại cho Hồng Quân lão tổ quá lớn, lớn đến mức Hồng Quân lão tổ hô hấp cũng khó khăn.

Hồng Quân lão tổ sợ đến mặt tái mét, vội nói: "Đạo...

đạo hữu, ngươi... ngươi muốn làm gì?" Nhị sư phụ xách cây búa giết người, từng bước đi về phía Hồng Quân lão tổ, trầm giọng nói: "Không vui, đánh ngươi, xả giận!" Không vui?

Đánh ta?

Xả giận?

Chết tiệt!

Chuyện quái gì vậy?

Hồng Quân lão tổ ngơ ngác, đồng tử co rút dữ dội, cảnh giác nhìn

Nhị sư phụ, kinh ngạc nói: "Đạo hữu, lời này của ngươi, quả thật quá ngông cuồng, bần đạo..." Tiếp đó, Hồng Quân lão tổ mới biết lời của Nhị sư phụ không hề ngông cuồng chút nào.

Hồng Quân lão tổ trước mặt Nhị sư phụ giống như một đứa trẻ, hoàn toàn không có chút sức phản kháng nào, toàn thân pháp lực bị cấm cố, không thể động đậy.

"Ngao ngao ngao..." Tiếp đó, hậu điện Tử Tiêu Cung truyền ra tiếng la hét thảm thiết của Hồng Quân lão tổ.

Tiền điện Tử Tiêu Cung.

Hạo Thiên và Dao Trì hai người nghe mà trợn mắt há mồm, không biết đã xảy ra chuyện gì, tại sao Đạo Tổ lại kêu la như quỷ khóc sói tru.

Dao Trì co giật mặt mày nói: "Hạo Thiên đạo hữu, Đạo Tổ làm sao vậy?" Hạo Thiên co giật mặt mày, lẩm bẩm: "Đạo Tổ sợ là động dục rồi..." Dao Trì nghe mà ngơ ngác.

Hậu điện Tử Tiêu Cung.

Nhị sư phụ đè Hồng Quân lão tổ ra đánh một trận, sau đó mới đứng thẳng người, cười ha hả: "Thoải mái hơn nhiều rồi..." Nói rồi, thân hình Nhị sư phụ lóe lên, biến mất không tăm tích.

Lúc này, Hồng Quân lão tổ bị đánh không ra hình người, một khuôn mặt già nua sưng vù như đầu heo, nằm sõng soài trên đất, mặt đầy vẻ không còn gì để luyến tiếc.

Đột nhiên, Hồng Quân lão tổ đứng dậy, vận chuyển pháp lực, trong nháy mắt, vết thương trên người đã hồi phục như cũ.

Trong mắt Hồng Quân lão tổ lộ ra ánh mắt hận thù, nghiến răng nghiến lợi nói: "Mối thù này, bần đạo nhất định phải báo..." Nói rồi, Hồng Quân lão tổ liền ngồi xếp bằng trên vân sàng, bắt đầu tu luyện.

Chỉ là đạo tâm hỗn loạn, làm sao có thể tĩnh tâm tu luyện được.

Chương 120

"Không vui, vô cùng không vui..." Hồng Quân lão tổ mở mắt, thở ra một ngụm trọc khí, lớn tiếng nói: "Hạo Thiên, vào đây..." Trong nháy mắt, Hạo Thiên bước vào hậu điện, chắp tay nói: "Không biết Đạo Tổ gọi đồng nhi có chuyện gì?" "Không vui, đánh ngươi, xả giận!" Hồng Quân lão tổ nói lại nguyên văn của Nhị sư phụ, sau đó nhảy xuống vân sàng, cấm cố pháp lực của Hạo Thiên, đè Hạo Thiên ra đánh một trận.

"Ngao ngao ngao..." Hậu điện Tử Tiêu Cung truyền ra một trận la hét thảm thiết của Hạo Thiên.

Trong tiền điện, Dao Trì nghe mà mặt co giật không ngừng, thầm nghĩ: "Hạo Thiên đạo hữu cũng kêu xuân?

Không lẽ, hắn và Đạo Tổ không phải là đoạn tụ chứ?" Nghĩ đến đây, Dao Trì toàn thân rùng mình, quyết định sau này sẽ tránh xa Hạo Thiên.

Hậu điện, Hạo Thiên bị đánh đến mặt mũi bầm dập, mặt sưng vù như đầu heo, nằm sõng soài trong đại điện, một bộ dạng không còn gì để luyến tiếc.

Đương nhiên, Hồng Quân lão tổ ra tay cũng có chừng mực, chỉ để Hạo Thiên bị thương ngoài da, không tổn thương đến căn bản.

"Thoải mái thật, ha ha ha..." Hồng Quân lão tổ đứng thẳng người, mặt mày hồng hào, nhìn Hạo Thiên, nói: "Họa từ miệng mà ra, sau này đừng nói bậy, lui đi!" Hạo Thiên lúc này mới biết tại sao Hồng Quân lão tổ lại đánh mình, từ dưới đất bò dậy, cung kính lui ra ngoài.

Trên Hồng Mông Sơn.

Đại sư phó chặn Nhị sư phụ lại, nói: "Lão Nhị, ta đã nói rồi, chúng ta không thể tùy ý can thiệp vào chuyện Hồng Hoang, như vậy sẽ phá hoại cương thường thiên lý, tại sao ngươi lại ra tay với Hồng Quân?

Còn đánh hắn thảm như vậy?" Nhị sư phụ xách cây búa giết người, dường như lúc nào cũng có thể bổ một nhát vào Đại sư phó, mặt đầy vẻ khinh thường nói: "Lão già Hồng Quân kia tính kế lão tử, lão tử đánh hắn một trận, thì sao?" Đại sư phó lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Ta đã nói rồi, chúng ta đều là người đã chết, không được tự ý can thiệp vào chuyện Hồng Hoang?

Hử?

Không đúng, lão già Hồng Quân kia đúng là đáng đánh!" "Chuyện gì vậy?" Tam sư phó nhìn Thập sư phó, hỏi.

Thập sư phó bấm tay tính toán một hồi, nhíu mày nói: "Lão già Hồng Quân kia bị Nhị ca đánh một trận, trong lòng sinh oán khí, đối với chúng ta thì không sao, nhưng nếu bất lợi với Minh nhi..." "Hắn dám!

Ta bây giờ đi chém hắn!" Nhị sư phụ trừng mắt, gầm lên một tiếng, xoay người định đến Tử Tiêu Cung chém Hồng Quân lão tổ.

Đại sư phó chặn Nhị sư phụ lại, nhíu mày nói: "Không được tự ý xuống núi, can nhiễu đại thế!" Nhị sư phụ trừng mắt nhìn Đại sư phó, trầm giọng nói: "Vậy nếu lão già kia bất lợi với Minh nhi thì phải làm sao?" Tam sư phó trong bụng toàn ý xấu, cười nói: "Ta có một cách!" "Lão Tam, mau nói!" Mấy vị sư phó còn lại thúc giục.

Tam sư phó mặt đầy nụ cười, nụ cười giống hệt Phương Minh, cũng khiến người ta như tắm gió xuân, vô hại nói: "Hay là chúng ta cứ cách một khoảng thời gian lại đến Tử Tiêu Cung đánh tên Hồng Quân kia một trận, đánh cho hắn không dám động thủ với Minh nhi, đề nghị

này thế nào?" "Đề nghị này hay, ăn cơm ngủ nghỉ đánh Hồng Quân, ta thích, ha ha ha..." Thập nhị sư phó sợ thiên hạ không loạn mà cười lớn.

Đề nghị của Tam sư phó phúc hắc là cứ cách một khoảng thời gian lại đến đánh Hồng Quân một trận, ý kiến này được tất cả các sư phó trên Hồng Mông Sơn nhất trí đồng ý.

Ngay cả Đại sư phó cũng bị lây bệnh phúc hắc, ma xui quỷ khiến mà đồng ý.

Thời gian tiếp theo, ngày tận thế của Hồng Quân lão tổ đã đến.

Mỗi tháng một lần, sẽ có một vị sư phó của Phương Minh đến Tử Tiêu Cung, không nói một lời đè Hồng Quân lão tổ ra đánh một trận, đánh đến mức Hồng Quân lão tổ bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Đương nhiên, Hồng Quân lão tổ cũng phản kháng, nhưng mấy vị sư phụ của Phương Minh thực sự quá lợi hại, đánh cho Hồng Quân lão tổ không có đất chống đỡ.

Đạo tâm của Hồng Quân lão tổ bị tổn thương nghiêm trọng.

Đồng thời, lão cũng biết được Phương Minh có mười hai vị sư phó khủng bố, theo ước tính của Hồng Quân lão tổ, thực lực của mười hai vị sư phó của Phương Minh đều trên Thiên Đạo Thánh Nhân.

Đặc biệt là Đại sư phó và Nhị sư phó, cảnh giới của hai người họ không thể lường được.

Hạt giống hận thù trong lòng Hồng Quân lão tổ bị mười hai vị sư phó đánh cho tan biến.

Trước thực lực tuyệt đối, trong lòng lão không nảy sinh một tia phản kháng, càng không dám có một chút ý niệm bất lợi nào đối với Phương Minh.

Đương nhiên, Hồng Quân lão tổ mỗi tháng đều bị đánh một trận, cũng phải xả giận.

Đối tượng xả giận, tự nhiên là Hạo Thiên, không thể nào đi đánh Dao Trì một cô bé được.

Khổ thân Hạo Thiên, mỗi tháng bị Hồng Quân lão tổ đánh một trận.

Mười hai vị sư phó của Phương Minh đánh Hồng Quân lão tổ, đó là cảnh cáo, nhưng Hồng Quân lão tổ đánh Hạo Thiên, lại thuộc về bạo lực gia đình.

Khổ thân Hạo Thiên cả ngày chịu đựng nỗi đau bạo lực gia đình, trong lòng trăm bề giày vò.

Nhưng bị đánh rồi, lại không dám nói, chỉ có thể âm thầm chịu đựng, hy vọng có một ngày có thể rời khỏi Tử Tiêu Cung, thoát khỏi nanh vuốt của Hồng Quân lão tổ.

Bên kia, Phương Minh lại không biết vì một hành động nhỏ của mình mà dẫn đến một loạt những chuyện đen tối phía sau.

Phương Minh lái hai cỗ bảo niện rời khỏi Thái Âm Tinh, một đường phi nước đại, đến Ngũ Trang Quán.

Ngũ Trang Quán trên Vạn Thọ Sơn, có hai vị đại thần ma là Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ ở đó, Yêu tộc cũng không dám gây sự nữa.

Lần này, Phương Minh đánh lên Thái Dương Tinh, lại cướp hôn của Thiên Đế, Yêu tộc lại không dám hó hé một tiếng, khiến cho thanh danh của Phương Minh vang dội khắp đại lục Hồng Hoang.

Chúng thần ma trên khắp đại lục Hồng Hoang đều biết giáo chủ Hồng Mông giáo Phương Minh là một thần ma giết người không chớp mắt.

Trong một thời gian ngắn, Hồng Mông giáo nghiễm nhiên trở thành ma giáo, không còn ai dám trêu chọc.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ biết tin Phương Minh đến, vội vàng đích thân ra nghênh đón.

Chương 121

"Phương Minh đạo hữu, quả thật lợi hại, lại đánh lên tận Thái Dương Tinh, hủy diệt Thái Dương Cung, đúng rồi, có người nói ngươi cướp hôn của Thiên Đế, có phải thật không?" Hồng Vân lão tổ vừa thấy Phương Minh, liền hưng phấn hỏi không ngừng, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn hai cỗ bảo niện phía sau Phương Minh.

Không đợi Phương Minh trả lời, trong bảo niện, Thường Hi lớn tiếng cười nói: "Là thật đó, tiểu tình lang lợi hại lắm!" Hi Hòa kéo Thường Hi vào trong xe, dạy dỗ một trận, nói về đạo lý gả cho gà theo gà, gả cho chó theo chó.

Hồng Vân lão tổ nhíu mày, rồi lại gần nhỏ giọng nói: "Đạo hữu, bần đạo nghe nói hai vị Thái Âm nữ thần trên Thái Âm Tinh, một người chủ sáng tạo, một người chủ hủy diệt.

Nữ thần Hi Hòa chủ sáng tạo thì không sao, nhưng nữ thần Thường Hi chủ sáng tạo, phải trông chừng cho kỹ!" Đối với chuyện của Thái Âm nữ thần, Phương Minh cũng có nghe nói, không nghĩ rằng trong đó lại có chuyện như vậy.

Nhưng hắn đồng ý với lời của Hồng Vân lão tổ, nữ thần Thường Hi không phải là người hiền lành, hắn không muốn giống như Đế Tuấn, đội một thảo nguyên xanh trên đầu.

Vì vậy, Phương Minh cũng đã có tính toán.

Đợi chuyện ở đây xong, Phương Minh sẽ đi tìm một nơi làm đạo trường, làm một cái kim ốc tàng kiều.

Về việc chọn nơi nào làm đạo trường, Phương Minh cũng đã có tính toán.

Thiên hạ động thiên phúc địa cực nhiều, nhưng nổi tiếng nhất không gì bằng ba hòn đảo tiên Bồng Lai, Doanh Châu và Phương Trượng ở hải ngoại.

Ba hòn đảo tiên này nằm ở Đông Hải, dân cư thưa thớt, thích hợp nhất để kim ốc tàng kiều.

Tiếp đó, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ mời Phương Minh vào Ngũ Trang Quán.

Các bên phân chủ khách ngồi xuống.

Hồng Vân lão tổ nhìn Phương Minh, cười nói: "Phương Minh đạo hữu, bây giờ uy danh của ngươi đã lan xa rồi đó, có biết bên ngoài người ta nói gì không?" Phương Minh cười nói: "Bên ngoài nói gì về ta?" Hồng Vân lão tổ cười nói: "Bên ngoài nói Phương Minh đạo hữu là ma đầu giết người không chớp mắt, Hồng Mông thánh giáo do Phương Minh đạo hữu sáng lập bị gọi là ma giáo!" Phương Minh hứng thú, cười nói: "Ồ?

Thật sự nói về ta như vậy sao?" Trấn Nguyên Tử cười lớn: "Đúng là nói về đạo hữu như vậy, nhưng chúng ta đều biết Phương Minh đạo hữu là một quân tử chân chính, lòng dạ quang minh chính đại!" Phương Minh vừa nghe, lập tức phổng mũi, bất giác ngẩng cao đầu, lỗ mũi hướng lên trời, ra vẻ cao nhân.

Hồng Vân lão tổ nhìn Trấn Nguyên Tử, lại nhìn Phương Minh, cười lớn: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, bần đạo có một đề nghị, để cho Yêu tộc kia không bao giờ dám đến Vạn Thọ Sơn gây sự nữa!" Trấn Nguyên Tử ngẩn ra, cười nói: "Hồng Vân đạo hữu có ý kiến gì?" Hồng Vân lão tổ cười lớn: "Hay là thế này, bần đạo và đạo hữu đều gia nhập Hồng Mông thánh giáo của Phương Minh đạo hữu.

Như vậy, chúng ta đều là người của ma giáo, ma diễm ngút trời, lượng cho Yêu tộc kia cũng không dám đến Ngũ Trang Quán gây sự

nữa!" Phương Minh vừa nghe, không khỏi mừng rỡ, cười lớn: "Hay, đề nghị này của Hồng Vân đạo hữu hay lắm, nếu hai vị đạo hữu có thể gia nhập Hồng Mông giáo của ta, ta nhất định sẽ không bạc đãi hai vị đạo hữu.

Vậy đi, hai vị đạo hữu sẽ là tôn giả của Hồng Mông thánh giáo, thế nào?" Trấn Nguyên Tử nhìn Hồng Vân một cái, đứng dậy nhìn Phương Minh, chắp tay nói: "Nếu đã như vậy, vậy xin đa tạ giáo chủ!" "Ha ha, đa tạ giáo chủ!" Hồng Vân lão tổ cũng đứng dậy cười lớn.

Thu được hai vị tôn giả, Phương Minh trong lòng vô cùng vui sướng, lại ở Ngũ Trang Quán mấy ngày, liền rời khỏi Ngũ Trang Quán, đi tìm Kim Kỳ Lân và Đằng Chiến.

Rời khỏi Ngũ Trang Quán, Phương Minh lái bảo niện, mười tám con thần long phi nước đại, trở lại ngọn núi kia.

Nhưng trên ngọn núi, Phương Minh lại không tìm thấy tung tích của Kim Kỳ Lân và Đằng Chiến.

"Hai tên này đi đâu chơi rồi?" Phương Minh đảo mắt, thần thức hùng hậu như thủy triều lan ra bốn phía, tìm kiếm Kim Kỳ Lân và Đằng Chiến.

Nhưng kỳ lạ là, Phương Minh vẫn không phát hiện ra Kim Kỳ Lân và Đằng Chiến.

"Hử?" Phương Minh trong lòng kỳ quái, bất giác nhíu mày.

Lúc này, một củ cải chui lên từ dưới đất, nhìn Phương Minh, khóc lớn: "Giáo chủ, ngài cuối cùng cũng về rồi, con lợn béo và con rắn mập kia bị một đám người cao to bắt đi rồi, bây giờ... bây giờ chắc là đã bị mổ bụng lên bàn rồi..." Phương Minh giật mình, sắc mặt đại biến, kinh ngạc nói: "Người cao to?

Chẳng lẽ...

Vu tộc?" Củ cải hét lớn: "Đúng đúng đúng, họ tự xưng là Vu nhân..." Phương Minh hít sâu một hơi, xoay người đến bên bảo niện, dặn dò Hi Hòa: "Hi Hòa, trông chừng Thường Hi, ta có chút việc gấp, đi rồi về ngay!" "Phu quân cứ đi đi!" Hi Hòa gật đầu.

Phương Minh có chút không yên tâm, phất tay bố trí đại trận xung quanh, sau đó hóa thành một luồng sáng bay về phía bộ lạc Vu tộc gần nhất.

Đến bên ngoài bộ lạc Vu tộc, Phương Minh lơ lửng giữa không trung, vén mây mù, trong mắt thần quang ẩn hiện, nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy bộ lạc Vu tộc ở đây rất lớn, trên quảng trường chính giữa bộ lạc dựng hai cái giá.

Trong chốc lát, có hai Vu nhân to lớn khiêng một cây gỗ khổng lồ đi ra, phía dưới cây gỗ treo một con kỳ lân vàng óng.

Con kỳ lân đó chính là Kim Kỳ Lân!

Kim Kỳ Lân đang điên cuồng giãy giụa, hét lớn: "Lũ Vu nhân chết tiệt, các ngươi có biết ông đây là ai không?

Chủ nhân của ông đây là Hồng Mông đạo quân, giáo chủ của Hồng Mông thánh giáo, lũ ngốc các ngươi, dám ăn ông đây..." Các Vu nhân cười lớn, không thèm để ý đến Kim Kỳ Lân.

Trong nháy mắt, lại có hai Vu nhân to lớn vô cùng khiêng một cây gỗ khổng lồ, trên cây gỗ quấn một con rắn lớn, con rắn lớn đó sau lưng có ba đôi cánh, chính là Đằng Chiến.

Đằng Chiến cũng giống như Kim Kỳ Lân, cũng la hét không ngừng.

Nghiễm nhiên, đám người Vu tộc coi Kim Kỳ Lân và Đằng Xà là

người của Yêu tộc, muốn đặt lên giàn lửa nướng chín chia nhau ăn.

Phương Minh thấy Kim Kỳ Lân và Đằng Chiến chưa bị ăn, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nghĩ rồi, Phương Minh đưa tay chỉ một cái, phía trước xuất hiện một cánh cửa.

Chương 122

Một bước bước vào, đợi khi từ trong cánh cửa đi ra lần nữa, đã biến thành một Vu nhân thân hình to lớn, tướng mạo thô kệch.

Phương Minh sải bước đi vào bộ lạc Vu tộc, trà trộn vào đám Vu nhân.

Lúc này, Kim Kỳ Lân và Đằng Xà bị đặt trên giàn lửa, hai tên ham ăn sợ đến run lẩy bẩy, không ngừng gào thét.

Có một Vu nhân tiến lên, há miệng phun ra một luồng lửa, đốt cháy củi trên hai giàn, lập tức lửa lớn bùng cháy.

Phương Minh vẫn cười tủm tỉm trốn trong bóng tối quan sát, không vội ra tay.

Tình huống như vậy, Kim Kỳ Lân và Đằng Xà hai người có thể đối phó được.

Quả nhiên, toàn thân Đằng Xà lóe lên ánh sáng xanh, ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, lập tức trên trời mưa như trút nước, dập tắt lửa trên đống củi.

Kim Kỳ Lân mừng rỡ, cười khành khạch: "Tiểu Thất, ngươi khá lắm!" 91.

Chúng Vu nhân nổi giận, đồng loạt phá miệng chửi ầm lên.

Trong đó có một Vu nhân to lớn vô cùng giơ một ngọn núi lớn lên, che trên không trung của Kim Kỳ Lân và Đằng Xà, không cho mưa lớn rơi xuống đống củi.

Phương Minh nhìn mà nhếch mép, thầm nghĩ: "Vu nhân quả thật đầu óc đơn giản tứ chi phát triển, lại dùng cách này để giải quyết vấn đề..." Lại có Vu nhân tiến lên, há miệng phun ra lửa, đốt cháy củi trên

đống lửa.

Đằng Xà hết cách, kinh hãi hét lớn: "Lục ca, mau nghĩ cách, ta sắp bị nướng chín rồi..." Kim Kỳ Lân sốt ruột, chuyển đổi thuộc tính, há miệng một cái, lại hút sạch lửa trên đống củi.

Đằng Xà cười khành khạch: "Thần thông hay!" "Đó là đương nhiên, cũng không nhìn xem ta là ai!" Kim Kỳ Lân đắc ý vênh váo, hoàn toàn quên mình đang là tù nhân. 92.

Chúng Vu nhân đồng loạt nhìn về phía Phương Minh, nói: "Đúng vậy, người này là ai?

"Chết tiệt, con lợn béo này đốt không chết, làm sao bây giờ?" "Hay là cứ giết thẳng đi cho rồi!" "Đại Vu nói rồi, chết rồi ăn không ngon, phải lúc còn sống nướng chín, mới ngon!" Vu nhân đang vác ngọn núi lớn kia tức đến mức ném ngọn núi đi xa, ầm một tiếng làm mặt đất rung chuyển không ngừng.

Lúc này, một Vu nhân đầu thú mình người, mình mặc vảy đỏ, tai đeo rắn lửa, chân đạp rồng lửa bay đến, chính là Tổ Vu của Lửa, Chúc Dung.

Phía sau Chúc Dung là một Đại Vu tay cầm búa lớn.

Trong mắt Chúc Dung lửa cháy hừng hực, nhìn Kim Kỳ Lân và Đằng Xà, hỏi: "Chuyện gì vậy?

Vụng về tay chân, đến hai con súc sinh cũng không đối phó được!" Nói rồi, Chúc Dung phất tay một cái, một luồng lửa bay ra, đốt cháy đống củi, lập tức lửa lớn bùng lên.

Kim Kỳ Lân cười khành khạch: "Tên ngốc, chiêu này vừa mới dùng rồi, không có tác dụng!

Lão Thất, giao cho ngươi!" "Được thôi!" Đằng Xà khinh thường nói.

Chỉ thấy toàn thân nó tỏa ra ánh sáng xanh, lập tức trên trời mưa như trút nước, đổ xuống đống củi.

Nhưng chuyện kỳ lạ đã xảy ra, ngọn lửa đó không bị dập tắt, càng cháy càng lớn, thế lửa càng ngày càng hung mãnh, đốt cho Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà kêu gào quái dị.

"Tiểu Thất, chuyện gì vậy?" Kim Kỳ Lân hét lớn.

Đồng thời, Kim Kỳ Lân chuyển hóa thuộc tính, toàn thân đỏ rực như lửa, miệng há to, định hút ngọn lửa đó, nhưng ngọn lửa đó lại không thể khống chế.

Lần này, Kim Kỳ Lân cũng hoàn toàn hoảng sợ, kinh hãi hét lớn: "Mạng ta xong rồi, giáo chủ, ngài ở đâu, ở đâu a..." "Cứu mạng a, giáo chủ..." Đẳng Xà cũng ngửa mặt lên trời gào thét, kịch liệt giãy giụa.

Nhưng sợi dây trói nó là dùng gân rồng của yêu tộc làm thành, dù giãy giụa thế nào cũng không thoát được.

"Đây là Nam Minh Ly Hỏa của bản tổ vu, con lợn béo và con rắn mập các ngươi làm sao có thể dập tắt được, ngoan ngoãn chịu chết đi, ha ha ha..." Chúc Dung ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Phương Minh nhíu mày, một tay âm thầm bấm một ấn quyết, Nam Minh Ly Hỏa đang cháy hừng hực lại nhỏ đi không ít.

"Hử?" Tổ Vu Chúc Dung lập tức phát giác, không khỏi nhíu mày.

"Ta thích ăn tai heo, lát nữa tai heo để lại cho ta nhé, ai cũng không được giành với ta!" Phương Minh chỉ vào Kim Kỳ Lân, cười lớn.

"Ta muốn ăn mũi heo, mũi heo đại bổ..." "Ta muốn ăn đuôi heo, ta cũng muốn mọc một cái đuôi giống như con lợn béo kia..." "Ta muốn ăn tim heo gan heo..." Chúng Vu nhân hưng phấn cười lớn.

Đột nhiên, ánh mắt của Tổ Vu Chúc Dung dừng lại trên người

Phương Minh, trầm giọng quát: “Ngươi là ai?

Dám ở bộ lạc Vu tộc của ta gây sự!” 93.

Kim Kỳ Lân thấy Phương Minh thật sự không quan tâm, cũng chỉ có thể liều mạng, trong lòng phát hận, gầm lớn một tiếng, hiện ra chân thân kỳ lân to mấy chục trượng, lao về phía Hình Thiên.

Ta chưa từng thấy!

Chẳng lẽ là người của Yêu tộc giả trang?” Phương Minh dùng thần thông Luân Hồi biến hóa, Chúc Dung và những người khác tự nhiên không thể nhận ra.

Nhưng Chúc Dung dùng dao động thần thông khóa chặt Phương Minh.

Chương 123

Người này tuy trông có vẻ thô lỗ, nhưng lại thô trung hữu tế, mỗi người trong Vu tộc hắn gần như đều đã gặp, thậm chí có thể gọi tên, vì vậy hắn đoán chắc Phương Minh là giả mạo.

"Giáo chủ, giáo chủ..." Kim Kỳ Lân cũng không ngốc, nhận ra Phương Minh, lập tức vui mừng hét lớn.

"Giáo chủ, cứu mạng a, đừng lo ăn tai heo nữa, cùng lắm đợi sau khi cứu ta ra, sẽ cắt tai Lục gia cho ngài ăn..." Đằng Xà vui mừng đến phát khóc, kinh ngạc nói.

Kim Kỳ Lân nghe mà tức không chịu được, hét lớn: "Tiểu Thất, ngươi quá không nghĩa khí, dù sao ta cũng là huynh đệ cùng hoạn nạn với ngươi, ngươi lại bán đứng ta..." Phương Minh đưa tay chỉ một cái, phía trước xuất hiện một cánh cửa.

Một bước bước vào, đợi khi xuất hiện lần nữa, đã khôi phục lại dung mạo ban đầu.

"Phương Minh!" Ánh mắt Chúc Dung ngưng lại, toàn thân lửa bùng cháy, liệt diễm hừng hực, làm không gian cũng bị đốt cho méo mó đi mấy phần.

"Giáo chủ, cứu ta, cứu ta a..." Kim Kỳ Lân gân cổ hét lớn.

Phương Minh đưa tay chỉ một cái, sợi dây trên người Kim Kỳ Lân và Đằng Xà "bốp" một tiếng đứt ra, hai tên ham ăn thoát được, chạy một mạch đến sau lưng Phương Minh.

"Phương Minh, lần trước ngươi cố ý khiến ta và Tam Thanh tranh đấu, làm cho mười hai Tổ Vu chúng ta mất mặt trước mặt chúng thần ma, lần này lại xông vào bộ lạc Vu tộc của ta, đúng là trời có mắt,

muốn ta đánh chết ngươi!" Chúc Dung nắm chặt nắm đấm, trên nắm đấm phát ra tiếng lách tách, mặt đầy vẻ cười lạnh nhìn Phương Minh.

Nụ cười trên khóe miệng Phương Minh mở rộng, khiến người ta như tắm gió xuân, mặt đầy vẻ vô hại nhìn Chúc Dung, cười nói: "Ta không đánh chết ngươi, đã là tốt lắm rồi!" "Tìm chết!" Chúc Dung nổi giận, hét lớn một tiếng, giơ nắm đấm, liền đấm về phía Phương Minh.

"Ha ha ha..." Phương Minh cười lớn ba tiếng, lại cũng giơ nắm đấm nghênh đón Chúc Dung.

Phải biết rằng, Tổ Vu chỉ tu nhục thân, không tu nguyên thần, thân thể của họ chính là vũ khí mạnh nhất, đặc biệt là Tổ Vu, có thể nói là nhục thân mạnh nhất thế gian.

Chúc Dung giơ nắm đấm đánh về phía Phương Minh, vốn không có gì đáng nói, nhưng Phương Minh giơ nắm đấm đánh về phía Chúc Dung, lại khiến người ta có chút kinh ngạc.

Lần trước, mười hai Tổ Vu và Tam Thanh đại chiến, ngay cả Tam Thanh cũng chỉ dùng pháp bảo và thần thông đối đầu với mười hai Tổ Vu, không dám dùng nhục thân đối nhục thân.

Nhục thân của Tổ Vu mạnh mẽ vô cùng, gần như là thường thức, Phương Minh lại dùng nhục thân đối kháng với Tổ Vu, thực sự khiến người ta cảm thấy có chút không thể tin được.

Thậm chí Chúc Dung còn có thể tưởng tượng ra cảnh Phương Minh bị một quyền đánh nát nhục thân, nguyên thần bạo nổ, thân tử đạo tiêu.

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, chuyện khiến người ta kinh ngạc đã xảy ra.

"Ầm..." Nắm đấm của Phương Minh và Chúc Dung đối đầu vào

nhau, một cỗ kình phong khủng bố như thủy triều lan ra bốn phía, thổi bay mọi người ngã nghiêng ngã ngửa, gần như đứng không vững.

Thậm chí có những Vu nhân tu vi yếu còn tại chỗ ói ra máu tươi, ngã xuống đất không dậy nổi.

Phương Minh và Chúc Dung chạm nhau rồi tách ra, Phương Minh lùi lại khoảng một trượng, Chúc Dung lùi lại mười mấy trượng, mới miễn cưỡng dừng lại được.

Hai bên ai thắng ai thua, nhìn một cái là biết ngay!

Trong lần đối đầu này, Chúc Dung đã bại!

"...Không thể nào?" Chúc Dung mắt đầy vẻ khó tin nhìn Phương Minh, kinh ngạc hô lên.

Hai người đều dùng nhục thân đối nhục thân, không có chút hoa mỹ nào.

Dưới sự đối đầu như vậy, với tư cách là Tổ Vu nổi tiếng với nhục thân mạnh mẽ, Chúc Dung lại bại, thực sự khiến hắn khó có thể chấp nhận.

"Không có gì là không thể, dùng nhục thân đối nhục thân, ngươi cũng không phải là đối thủ của ta, ha ha ha..." Phương Minh cảm nhận sức mạnh cuồn cuộn trong cơ thể, không khỏi vui mừng cười lớn.

Thì ra Phương Minh trước sau đã hấp thu tinh hoa của mặt trời và tinh hoa của mặt trăng, âm dương kết hợp, luyện thành Bất Diệt Kim Thân.

Bây giờ mức độ mạnh mẽ của nhục thân Phương Minh, vượt xa Tổ Vu.

Bất Diệt Kim Thân, không chỉ là thân thể mạnh mẽ, đao thương

bất nhập, bây giờ có người chặt đầu Phương Minh, Phương Minh cũng có thể mọc lại một cái đầu mới.

Đương nhiên, mọc lại đầu, với thần thông tạo hóa của Thập nhất sư phó cũng có thể làm được.

Ở đây chỉ là Phương Minh dùng sức mạnh của mặt trời và mặt trăng để mọc lại đầu.

Dù Phương Minh bây giờ bị thương nặng bao nhiêu, chỉ cần có mặt trời và mặt trăng, chỉ cần tiếp xúc với mặt trời và mặt trăng, liền có thể hồi phục như cũ.

Đây chính là điểm đáng sợ của Âm Dương Bất Diệt Kim Thân!

Càng không cần nói trong cơ thể Phương Minh còn có Bất Tử Thần Hỏa!

Chúng Vu nhân nhìn mà trợn mắt há mồm, tròng mắt rơi lả tả xuống đất.

Sao có thể?

Dùng nhục thân đối nhục thân, trong tình huống không có chút hoa mỹ nào, Chúc Dung lại ở thế hạ phong!

Chúc Dung là ai?

Là Tổ Vu mạnh nhất!

Chương 124

Trong cuộc đối đầu nhục thân lại bại, đơn giản là chuyện không thể nào, nhưng chuyện như vậy lại cứ xảy ra!

Rốt cuộc ai mới là Tổ Vu?

"Không thể nào, tìm chết!" Chúc Dung nổi giận, không muốn tin vào sự thật, lại một lần nữa giơ nắm đấm, đánh về phía Phương Minh.

"Ha ha ha, đến hay lắm, đến tuyệt lắm!" Phương Minh cười ha hả, cũng giơ nắm đấm nghênh đón Chúc Dung.

Dường như hắn đã thích cảm giác quyền quyền đến thịt này, cảm giác này so với thần thông hoa mỹ còn sảng khoái hơn.

"Ầm..." Song quyền va chạm, giống như hai con hung thú hoang dã thời tiền sử hung hăng đụng vào nhau.

Đó là sự đối đầu thuần túy giữa sức mạnh và sức mạnh, không mang theo chút tạp chất nào.

Kình phong khủng bố lại một lần nữa quét ra bốn phía, thổi rát mặt người.

Hai người vẫn chạm nhau rồi tách ra.

Nhưng kết quả vẫn giống như lần trước, Phương Minh chỉ lùi lại một trượng đã ổn định thân hình, Chúc Dung lại lùi lại mấy chục trượng mới ổn định được.

Hai bên ai thắng ai bại, vẫn nhìn một cái là biết ngay!

Dù chuyện này khó để người ta chấp nhận, nhưng đó là sự thật.

Nhục thân của Tổ Vu Chúc Dung đường đường, không bằng nhục

thân của Phương Minh!

Chuyện này nói ra, sợ là không ai tin, nhưng đó là sự thật xác thực, thật hơn cả vàng thật.

"Ha ha ha, lại đây!" Phương Minh càng ngày càng thích cảm giác này, cười lớn ba tiếng, giơ nắm đấm liền lao về phía Chúc Dung.

"Đến thì đến!" Chúc Dung nổi thú tính, cũng giơ nắm đấm lao về phía Phương Minh.

Lần này, hai người bắt lấy nhau, hung hăng giơ nắm đấm đấm vào người đối phương.

Phương Minh một quyền đánh cho ngực Chúc Dung lõm xuống, ói máu không ngừng.

Chúc Dung một quyền đánh vào đầu Phương Minh, làm đầu Phương Minh xoay ba trăm sáu mươi độ.

Nhưng chuyện quỷ dị đã xảy ra, Phương Minh vẫn đang cười với Chúc Dung, cười đến mức Chúc Dung rợn cả tóc gáy.

"Ầm ầm ầm..." Nắm đấm của Phương Minh như mưa rơi, không ngừng rơi xuống người Chúc Dung, đánh cho nhục thân Chúc Dung lõm xuống, xuất hiện những cái hố lồi lõm.

Nhục thân của Tổ Vu mạnh mẽ, đang tự động phục hồi, nhưng tốc độ phục hồi xa không bằng tốc độ bị đánh, Chúc Dung không ngừng bị thương, máu me đầm đìa.

Nắm đấm của Chúc Dung cũng như gió bão đánh vào người Phương Minh, đánh cho thân thể Phương Minh lõm xuống, nhưng tốc độ hồi phục của thân thể Phương Minh lại nhanh đến kinh ngạc, gần như trong nháy mắt là có thể hồi phục.

Còn có chuyện quỷ dị hơn nữa, nhục thân của Phương Minh

dường như càng ngày càng mạnh mẽ.

"Chết tiệt, ngươi đang mượn ta để rèn luyện nhục thân..." Chúc Dung phát hiện ra manh mối.

Hắn vốn tính tình nóng nảy, vĩnh viễn không chịu thua, nhưng khi đối mặt với Phương Minh, trong lòng lại dâng lên một cảm giác sợ hãi sâu sắc.

"Ầm ầm ầm..." Trên bầu trời không ngừng truyền ra tiếng quyền đấm vào thịt, Phương Minh và Chúc Dung đều không ngừng đổ máu.

Nhưng điều thực sự khiến Chúc Dung rợn cả tóc gáy chính là khả năng hồi phục khủng bố của Phương Minh, còn mạnh hơn cả khả năng hồi phục nhục thân của Tổ Vu.

Hai người trên trời đối đầu hơn vạn quyền, nhưng kết quả là Phương Minh không bị gì cả.

Bị thương lúc nào, hồi phục ngay lúc đó.

Nhưng Chúc Dung không may mắn như vậy, tốc độ hồi phục nhục thân của Chúc Dung không theo kịp tốc độ bị thương, thương thế đáng thương ngày càng nặng.

Ban đầu Chúc Dung còn có thể chống đỡ được trước mặt Phương Minh một lúc, nhưng về sau, hoàn toàn trở thành cục diện một chiều.

Gần như là Phương Minh đuổi theo Chúc Dung đánh túi bụi, đánh cho Chúc Dung ôm đầu chạy như chuột, kêu la quái dị không ngừng.

Phía dưới, chúng Vu nhân nhìn mà trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

Đây là tình huống gì?

Trong tình huống nhục thân đối nhục thân, với tư cách là một trong mười hai Tổ Vu, Chúc Dung đã thua, thua một cách thảm hại, bị

đuổi đánh, đánh đến mức mẹ cũng không nhận ra.

"Giết con lợn và con rắn mập kia!" Chúc Dung bị Phương Minh đuổi đánh từ phía sau, trong lòng lửa giận ngút trời, kêu la quái dị.

Chúng Vu nhân phản ứng lại, như thủy triều lao về phía Kim Kỳ Lân và Đằng Xà.

"Giáo chủ, cứu mạng a..." Kim Kỳ Lân và Đằng Xà sợ đến hét lớn.

Chương 125

“Chúc Dung, đây là tác phong của Vu tộc sao?

Đánh không lại, liền muốn uy hiếp ta sao?

Vu tộc cũng chỉ có thế, ha ha ha...” Hưởng thụ một phen cảm giác quyền quyền đến thịt, Phương Minh thân tâm thư thái, phất tay một cái, một luồng kim quang bay về phía Kim Kỳ Lân và Đằng Xà.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp xoay tít trên đầu Kim Kỳ Lân và Đằng Xà, càng biến càng lớn, hóa thành một tòa tháp khổng lồ vạn trượng, thả xuống từng luồng huyền hoàng chi khí, bảo vệ Kim Kỳ Lân và Đằng Xà.

Những Vu nhân kia lao đến trước mặt Kim Kỳ Lân và Đằng Xà, ra sức đập vào lồng khí huyền hoàng, nhưng cũng chỉ có thể tạo ra từng gợn sóng, căn bản không phá được phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Có Vu nhân trong tộc khiêng từng ngọn núi lớn, ầm ầm ném về phía Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, nhưng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp vẫn vững như núi Thái Sơn.

Vị Đại Vu cầm búa đi theo Chúc Dung cũng ra tay, ánh búa lẫm liệt, nhưng vẫn không phá được phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Hình Thiên!

Tên của vị Đại Vu đó là Hình Thiên!

Phương Minh nghe những Vu nhân khác gọi vị Đại Vu đó như vậy.

Trên bầu trời, Phương Minh vẫn đuổi theo Chúc Dung đánh túi

bụi, đánh cho Chúc Dung bắt đầu hoài nghi vu sinh.

"Ầm..." Phương Minh một quyền đánh bay Chúc Dung.

Chúc Dung vừa lăn vừa lộn ngã về phía trước, đâm sập một ngọn núi.

Phương Minh áp sát, phấn khích đến run rẩy.

Lúc này, hắn mới thể nghiệm được cảm giác sảng khoái do sức mạnh mà Nhị sư phó nói, khiến cho mỗi một lỗ chân lông trên toàn thân đều cảm thấy hưng phấn.

"Dừng, dừng, dừng..." Chúc Dung từ trong đống đá vụn bò ra, thấy Phương Minh lại lao tới, sợ đến liên tục hét lớn.

Phương Minh dừng lại, nụ cười trên mặt khiến người ta như tắm gió xuân, mặt đầy vẻ vô hại nhìn Chúc Dung, hưng phấn nói: "Chúc Dung đạo hữu, sao vậy?

Mau đánh đi, hay là thế này, ta nhường ngươi một cánh tay, thế nào?

Mau đánh đi..." Chúc Dung sắp khóc rồi.

Đánh!

Đánh cái em gái ngươi!

Lão tử đánh không lại cái tên biến thái nhà ngươi, đánh nữa lão tử sẽ bị đánh chết tươi!

Chúc Dung từ trong đống đá vụn bò ra, hai con rồng lửa dưới chân rũ rượi, lè lưỡi, giống như chó chết, mặc cho Chúc Dung gọi thế nào cũng không đứng dậy.

Thảm nhất là trên người Chúc Dung, lồi lõm, khắp nơi lõm xuống, đó là do Phương Minh dùng nắm đấm đập xuống.

Chúc Dung lảo đảo đứng dậy, mặt đầy vẻ kỳ quái nhìn Phương Minh.

Phương Minh bị nhìn có chút không thoải mái, không khỏi hỏi: "Này, tên cao to, rốt cuộc có đánh không?

Nhìn ta làm gì?" Chúc Dung sờ mũi, vết thương trên người đang từ từ phục hồi.

Không sai!

Hắn đang kéo dài thời gian để phục hồi thương thế!

Phương Minh đương nhiên cũng biết, nhưng không thèm để ý.

Hắn muốn Chúc Dung phục hồi thương thế, sau đó lại thể nghiệm một lần cảm giác quyền quyền đến thịt, lại sảng khoái một lần nữa.

Chúc Dung nuốt nước bọt, nhìn Phương Minh nói: "Phương Minh đạo hữu, ta đang nghĩ, rốt cuộc ngươi có phải là Tổ Vu thứ mười ba không?

Chẳng lẽ ngươi thật sự là người của Vu tộc ta?" Ngoài lý do này, Chúc Dung thực sự không nghĩ ra lý do nào khác.

Nếu không phải như vậy, nhục thân của Phương Minh không thể mạnh mẽ đến vậy, ngay cả cái tên Tổ Vu cũng xa xa không bằng.

"À, cái này... ta chắc là không phải người Vu tộc!" Phương Minh sờ mũi, trong lòng cũng không chắc chắn.

Hắn tu luyện Bàn Cổ Tâm Kinh của Nhị sư phó, Bàn Cổ Tâm Kinh bác đại tinh thâm, có tu luyện đoán thể thiên, ngưng khí thiên và nguyên thần thiên.

Đoán thể thiên, ngưng khí thiên và nguyên thần thiên lần lượt đối ứng với tinh khí thần, ba đường cùng tiến.

Trong đó đoán thể thiên lại phân thành Hồng Mông Cửu Chuyển,

đơn giản hóa sau này chính là Cửu Chuyển Huyền Công, đơn giản hóa nữa chính là Bát Cửu Huyền Công mà Nhị Lang Thần và Tôn Hầu Tử tu luyện.

Chương 126

Hồng Mông Cửu Chuyển, Phương Minh đã tu luyện đến cảnh giới đệ thất chuyển.

Nếu chỉ xét về một phương diện, nhục thân của Phương Minh và nhục thân của Vu tộc có sự tương đồng kỳ diệu.

Chỉ là sau đó Phương Minh lại dung hợp Bất Tử Thần Hỏa, Thái Dương Chân Hỏa và Thái Âm Chân Hỏa, lại luyện thành Bất Diệt Kim Thân.

Bây giờ nhục thân của Phương Minh mạnh đến mức nào, ngay cả hắn cũng không biết.

"...Không phải người của Vu tộc ta, làm sao lại có nhục thân mạnh mẽ như vậy?" Chúc Dung trong lòng uất ức, không nói không được.

Phương Minh sờ mũi, có chút không được tự nhiên nói: "Cái đó mà, một hai câu nói cũng không rõ, này, Chúc Dung, có đánh không?" Chúc Dung nhếch mép, ánh mắt lóe lên, nhìn về phía tình hình của Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà, cười gượng nói: "Cái đó, Phương Minh đạo hữu à, không phải ta muốn bắt tọa kỵ của ngươi, mà là con tọa kỵ đó quá béo, giống như một con lợn, ta tưởng là người của Yêu tộc, vì vậy mới bắt, hiểu lầm, hiểu lầm..." Chúc Dung vốn tính tình nóng nảy lại bị Phương Minh đánh cho mềm nhũn, cũng là một chuyện lạ trên đại lục Hồng Hoang.

Phương Minh nhìn Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà, gật đầu lẩm bẩm: "Cũng đúng, tên tiểu lục này kẹt ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong đã nhiều năm rồi, cũng đến lúc thúc đẩy nó một chút!" "Vậy đi..." Phương Minh ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực nhìn Chúc Dung, nói: "Hay là thế này, ta để tọa kỵ của ta đấu tay đôi với Đại Vu Hình

Thiên, sau đó ngươi lại đấu với ta, thế nào?" Tai Kim Kỳ Lân động đậy, nghe thấy lời của Phương Minh, lập tức một khuôn mặt già nua sụp xuống, kinh hãi hét lớn: "Giáo chủ, đừng mà, tên cao to kia hung lắm, ta sợ đánh không lại..." Kim Kỳ Lân nặng bao nhiêu, Phương Minh là người rõ nhất.

Mấy năm nay miệng nó gần như không ngừng nghỉ, chỉ riêng linh lực từ việc ăn linh căn linh quả đã đạt đến một con số kinh khủng.

Lượng linh lực này tích trữ trong tứ chi bách hài của Kim Kỳ Lân, chất thành mỡ béo.

Phương Minh muốn ép buộc Kim Kỳ Lân, để nó kích phát tiềm lực ra ngoài. "Tiểu Lục, nếu không đánh lại được tên to xác kia thì có thể lên bàn rồi đấy!" Phương Minh không cho phép nói nhiều, bàn tay to chộp về phía Kim Kỳ Lân, trực tiếp tóm lấy nó ném ra trước mặt Hình Thiên. "Giáo chủ, cứu mạng, cứu mạng a, ta đánh không lại tên to xác đó đâu..." Kim Kỳ Lân nhìn Hình Thiên có thân thể to như núi non thì liền thấy chột dạ, sợ hãi đến mức run lẩy bẩy, gào khóc thảm thiết.

Dưới Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Đẳng Xà thấy vậy thì thầm nhếch miệng, thầm nghĩ: "Không được, mình nhất định phải giảm béo, nếu không kết cục sẽ thê thảm như Lục gia..." Chúc Dung thấy vậy thì hai mắt sáng rực, ha ha cười lớn: "Hình Thiên, bắt lấy con heo béo kia, tạm thời đừng giết!" Mục đích của Chúc Dung rất rõ ràng, muốn bắt Kim Kỳ Lân để uy hiếp Phương Minh.

Mặc dù miệng Phương Minh tỏ ra không hề quan tâm đến Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà, nhưng lại có thể vì chúng mà một mình xông vào bộ lạc Vu tộc, rõ ràng là miệng dao găm lòng đậu hũ.

Thực ra, trong lòng Phương Minh khá quan tâm đến Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà. "Tổ Vu đại nhân yên tâm, ta nhất định sẽ bắt được con heo béo kia!" Hình Thiên gầm lớn một tiếng, xách Thần Phủ Càn

Thích xông về phía Kim Kỳ Lân. 94.

Rõ ràng mười một vị Tổ Vu còn lại đã đến.

Tuy cảnh giới của Kim Kỳ Lân không cao bằng Hình Thiên, nhưng nó thắng ở chỗ tiềm lực lớn.

Linh lực tích tụ trong cơ thể nó thực sự quá nhiều, nếu được kích phát, chắc chắn có thể đột phá.

Hai bên lao vào nhau, đánh nhau túi bụi.

Ban đầu, Kim Kỳ Lân bị Hình Thiên áp đảo, nhưng dần dần, tiềm lực của nó được kích phát, liên tục gầm lên giận dữ, vậy mà dần dần gỡ lại được thế cục.

Đột nhiên, trong cơ thể Kim Kỳ Lân truyền ra từng trận tiếng nổ kinh khủng, như sấm sét vang rền, ngay sau đó thân thể Kim Kỳ Lân bỗng phình to gấp mấy lần, trở nên to lớn hơn, uy mãnh hơn, như một ngọn núi khổng lồ.

Khí thế của Kim Kỳ Lân tăng vọt, cuối cùng đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Hình Thiên thấy vậy thì kinh ngạc, rõ ràng cũng không ngờ Kim Kỳ Lân lại đột phá vào lúc này.

Nhưng trong xương cốt của Hình Thiên có một niềm tin không chịu thua, càng mạnh khi gặp kẻ mạnh, thấy Kim Kỳ Lân đột phá, không giận mà còn vui, gầm lớn một tiếng, xách Thần Phủ Càn Thích lại xông lên.

Kim Kỳ Lân đột phá, lòng tin cũng tăng mạnh, gầm lớn một tiếng, lao về phía Hình Thiên.

Hai người lại đánh nhau túi bụi.

Kim Kỳ Lân chuyển đổi thuộc tính ngũ hành, lúc thì lửa cháy ngút

trời, lúc thì sóng lớn cuồn cuộn, lúc thì dây leo đầy trời, thần thông ngũ hành thi triển tự nhiên, thần uy lẫm liệt.

Hình Thiên thì đơn giản hơn nhiều, mặc kệ ba bảy hai mốt, một chiêu phá vạn pháp, bất kể Kim Kỳ Lân dùng thần thông gì, y đều bổ ra một búa.

Hai bên đánh nhau khó phân thắng bại, từ trên trời đánh xuống đất, lại từ dưới đất đánh lên trời, đánh cho nhật nguyệt tinh thần vỡ nát, đánh cho núi sông sụp đổ khô cạn.

Đằng Xà thấy vậy, nhất thời mừng rỡ, gầm lên một tiếng, cũng xông ra khỏi Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, cùng một đám Vu nhân chém giết lẫn nhau.

Phương Minh thấy vậy thì thầm nhếch miệng, vội vàng chỉ vào Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, để nó đi theo Đằng Xà, bảo vệ Đằng Xà.

Bên kia, Chúc Dung nhìn mà trợn mắt há mồm, cũng không ngờ sự tình lại phát triển như vậy.

Con heo béo kia vậy mà đột phá, đánh với Đại Vu Hình Thiên bất phân thắng bại.

Thậm chí con rắn béo kia cũng gầm lên theo, cậy có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp bảo vệ, đại sát tứ phương.

Chúc Dung thấy vậy thì tức giận đến đỏ mắt, đang định liều mạng với Phương Minh, thì đúng lúc này, có mười một luồng sáng từ xa bắn tới.

Bộ lạc Vu tộc bên này gây ra động tĩnh lớn như vậy, những người Vu tộc khác không thể nào không biết. 95.

Chương 127

Các Tổ Vu còn lại thấy vậy thì tức giận đến đỏ mắt, đồng loạt xông về phía Phương Minh. "Ha ha ha, Phương Minh, lần này ngươi chết chắc rồi!" Chúc Dung thấy vậy thì khí thế hừng hực, vung quyền đấm về phía Phương Minh. "Đồ ngu!" Phương Minh lật tay, Trọng Thủy Châu xuất hiện trong tay, vung tay ném về phía Chúc Dung.

Chúc Dung không phòng bị, lập tức bị lực đạo kinh khủng chứa trong Trọng Thủy Châu đánh cho lăn lộn ngã ngửa ra sau, đâm sập từng ngọn núi lớn. "Phương Minh, ngươi chơi bẩn..." Giữa đống đá vụn, truyền ra tiếng gầm giận dữ ngút trời của Chúc Dung. "Đồ ngu, ta lại chẳng nói là ta không dùng bảo vật!" Phương Minh bĩu môi, khinh thường nói.

Đúng lúc này, một tiếng "rào rào", tiếng nước vang lên, một con sông lớn phá tan mây trời, cuồn cuộn đổ xuống.

Phương Minh nhướng mày, vung tay triệu hồi Trọng Thủy Châu.

Trọng Thủy Châu tỏa ra ánh sáng xanh lam rực rỡ, như cá kình hút nước, vậy mà hút sạch con sông lớn kia. "Cộng Công tiểu nhi, còn giở trò đánh lén, đúng là hạ tiện!" Phương Minh hừ lạnh một tiếng, bàn tay to nắm chặt về phía không trung, rồi kéo mạnh xuống.

Chỉ thấy trên không trung một bàn tay lớn màu vàng óng thành hình, đó là bàn tay ngưng tụ từ pháp lực thuần túy, bàn tay lớn tóm lấy một vị ma thần đầu rắn mình người, thân mặc vảy đen, chân đạp rồng đen, tay quấn rắn xanh, chính là Thủy Chi Tổ Vu Cộng Công.

Khoảnh khắc tiếp theo, Cộng Công ầm ầm rơi xuống mặt đất, đập mặt đất thành một cái hố khổng lồ.

Lúc này, Thiên Ngô - Phong Chi Tổ Vu, tám đầu mặt người, thân

hổ mười đuôi, cưỡi một cơn lốc xoáy đến.

Cơn lốc xoáy đó xông thẳng lên trời, khuấy động mây trời, tạo thành một xoáy nước khổng lồ, điên cuồng cuốn về phía Phương Minh. "Khí thế cũng không tệ, nhưng chỉ là con cọp giấy mà thôi!" Phương Minh nhếch miệng cười, hai tay chấn động, hư ảnh đồ đằng Thiên Ngô hiện ra sau lưng, một cơn cuồng phong tương tự cũng xông lên trời, như rồng giận gầm thét, với tốc độ cực nhanh cuốn về phía Thiên Ngô. "...Không thể nào..." Thiên Ngô kinh hãi hét lớn.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai cơn cuồng phong va chạm mạnh vào nhau, tụ lại một chỗ, Thiên Ngô bị cuốn lên trời, bị ném đi không biết bao nhiêu vạn dặm.

Đúng lúc này, một vị thần ma mặt người thân thú, hai tai như chó, tai treo rắn xanh nhảy lên mây.

Vị thần ma này chính là Thiên Khí Chi Tổ Vu Xa Bỉ Thi.

Xa Bỉ Thi ngửa mặt lên trời gầm giận dữ, nhất thời phong vân cuộn trào, sấm chớp vang rền, từng tầng mây đen đè xuống, cả bầu trời đều tối sầm lại, như thể thế giới tận thế.

Cùng lúc đó, Hấp Tư - Điện Chi Tổ Vu, mặt người thân chim, tai treo rắn xanh, tay cầm rắn đỏ cũng nhảy lên mây, múa hai con rắn đỏ, nhất thời từng đạo tia chớp đánh về phía Phương Minh.

Cường Lương - Lôi Chi Tổ Vu, miệng ngậm rắn, tay nắm rắn, đầu hổ thân người, bốn móng, khuỷu tay dài cũng góp vui.

Cường Lương ngửa mặt lên trời gầm thét, nhất thời vô số sấm sét trút xuống, điên cuồng đánh về phía Phương Minh.

Trên không trung sấm chớp vang rền, vô số sấm sét trút xuống. "Chỉ là trò vặt!" Phương Minh ha ha cười lớn, lật tay, Tử Tiêu Cung và Tử Tiêu Tiễn xuất hiện trong tay, giương cung lắp tên, "vút vút

vút" bắn ra ba mũi tên.

Ban đầu sấm sét đánh về phía Phương Minh, nhưng theo sau mũi tên Tử Tiêu được bắn ra, vô số sấm sét vậy mà theo mũi tên bay ngược trở lại. "A a a..." Ba tiếng hét thảm vang lên, Xa Bỉ Thi, Hấp Tư và Cường Lương ba vị Tổ Vu theo tiếng rơi xuống, đập mặt đất thành ba cái hố lớn.

Xa xa có thể thấy, ba người đầu cắm xuống đất chân chổng lên trời, hai chân giãy giụa, rồi không còn động tĩnh gì nữa, không biết sống chết ra sao. 96.

Cùng lúc đó, Hậu Thổ nương nương - Trung Ương Thổ Chi Tổ Vu, mình người đuôi rắn, sau lưng bảy tay, trước ngực hai tay, hai tay nắm rắn lục, kiều xích một tiếng, dậm mạnh chân.

Cú Mang - Đông Phương Mộc Chi Tổ Vu, người xanh như trúc biếc, thân chim mặt người, chân cưỡi hai con rồng, hét lớn một tiếng, hai lòng bàn tay vỗ mạnh xuống đất.

Trong chớp mắt, vô số dây leo từ dưới đất chui lên, trực tiếp quấn Phương Minh thành một cái bánh chưng.

Trên người Phương Minh "hừng" một tiếng, bùng lên vô số ngọn lửa màu đỏ thẫm, đó là Thái Dương Chân Hỏa được mệnh danh là ngọn lửa hủy diệt.

Dây leo bị thiêu hủy, Phương Minh thoát ra.

Phương Minh hai tay chấn động, sau lưng hiện ra hư ảnh đồ đằng Tổ Vu Đế Giang, thân hình lóe lên liền biến mất không thấy tăm hơi.

Cú Mang đang định quay người bỏ chạy, vừa quay lại đã phát hiện Phương Minh ở sau lưng, không kịp phản ứng, liền bị Phương Minh một cái tát trời giáng đánh bay ra ngoài, mặt già dán xuống đất, cày trên mặt đất một rãnh sâu hoắm. "Tặc tử, ngươi dám!" Lúc này, Trọc

Cửu Âm - Thời Gian Chi Tổ Vu, đầu người thân rồng, toàn thân đỏ rực bay tới, hét lớn một tiếng, quanh thân lấp lánh ánh sáng xanh lục quỷ dị. "Ồ?

Thời gian ngưng đọng?" Phương Minh khẽ ồ một tiếng, nhướng mày.

Chương 128

97.

Trong chốc lát, bên trong bộ lạc Vu tộc một mảnh hỗn loạn, tiếng kêu la không ngớt.

Trong chớp mắt, mặt đất ầm ầm, từng ngọn núi lớn mọc lên từ mặt đất, ngọn Mậu Tuất Thổ sắc nhọn, như từng cái gai ngược, từ dưới chân Hậu Thổ nương nương, cái này nối tiếp cái kia nhô lên, xông về phía Phương Minh.

Phương Minh nhếch miệng cười, hai tay chấn động, sau lưng hiện ra hư ảnh đồ đằng Tổ Vu Trọc Cửu Âm.

Khoảnh khắc tiếp theo, thời gian nghịch chuyển, ngọn Mậu Tuất Thổ vốn đang tăng trưởng với tốc độ cực nhanh vậy mà chậm lại, từ từ nhô lên. "Sao có thể..." Trọc Cửu Âm nhìn mà trợn mắt há mồm, chỉ thấy trước mắt một bóng người nhanh chóng biến đổi.

Khoảnh khắc tiếp theo, một nắm đấm to bằng bao cát tung ra, đấm mạnh vào mặt y, đánh bay y ra ngoài, nửa người và đầu đập vào một ngọn núi lớn, chỉ còn lại hai chân lộ ra ngoài, sau đó hai chân giãy giụa, cũng không còn động tĩnh gì nữa.

Hậu Thổ nương nương kinh ngạc, đang định quay người rời đi, vừa quay đầu lại, đã thấy Phương Minh đang cười tủm tỉm nhìn mình.

Hai người mặt đối mặt cực gần, thậm chí có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau. "Yên tâm, ta không bao giờ đánh phụ nữ, nhưng tốt nhất là ngoan ngoãn đừng động đậy!" Phương Minh nhếch miệng cười, nụ cười quỷ dị, đưa tay nhẹ nhàng đẩy một cái, đẩy Hậu Thổ ngã xuống đất. "Lưu manh, ngươi muốn làm gì?" Hậu Thổ kinh hãi

hét lớn.

Phương Minh đè Hậu Thổ lại, lật tay, Hỗn Độn Phủ hiện ra trong tay, sau đó đặt Hỗn Độn Phủ lên người Hậu Thổ, cười nói: "Hậu Thổ muội tử, cứ ở yên đây một lát, lát nữa là xong ngay!" "..." Hậu Thổ mấy cánh tay nắm lấy Hỗn Độn Phủ, cố gắng nhấc nó lên, nhưng lại phát hiện căn bản không nhấc nổi.

Một Tổ Vu đường đường vậy mà bị một cái búa đè đến không thể động đậy. "Khốn nạn, buông nàng ra!" Nhục Thu - Tây Phương Kim Chi Tổ Vu, mặt người thân hổ, thân khoác vảy vàng, nách mọc hai cánh, tai trái xuyên rắn, chân cưỡi hai con rồng, hét lớn một tiếng, toàn thân trên dưới ánh vàng rực rỡ, như một mặt trời nhỏ.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số trường thương bằng kim loại sắc bén từ ngoài trời bay tới, gào thét xông về phía Phương Minh. "Ta không đánh phụ nữ, nhưng ta đánh đàn ông!" Phương Minh nhếch miệng cười, nụ cười ngây thơ đôn hậu, như một chàng trai ngây thơ trong sáng, nhưng ra tay lại cực kỳ tàn nhẫn, thân hình bùng nổ, xông về phía Nhục Thu.

Chỉ thấy quanh thân y ngọn lửa hừng hực, Thái Dương Chân Hỏa cuồn cuộn tuôn ra, những ngọn trường mâu bằng kim loại sắc bén kia chưa kịp đến gần đã bị nhiệt độ cao kinh khủng làm tan chảy, hóa thành một vũng vàng lỏng chảy xuống.

Phương Minh một đường xông tới, bay lên trên không trung của Nhục Thu, thân thể tiết tiết phình to, hóa thành một vị ma thần cao nghìn trượng, một chân đạp xuống, đạp Nhục Thu ầm ầm vào lòng đất.

Đây là Hồng Mông Chân Thân mà Phương Minh tu luyện Hồng Mông Cửu Chuyển mà thành, chứ không phải Pháp Tướng Thiên Địa hư ảnh, chỉ có vẻ ngoài mà không có thực lực. "Tí tách tí tách..." Lúc

này, trên trời rơi xuống những giọt mưa lất phất, ngay sau đó như thể bầu trời bị thủng một lỗ lớn, nước Thiên Hà đổ xuống.

Nước mưa đó đổ xuống mặt đất, trong khoảnh khắc ăn mòn mặt đất thành những cái hố lỗ chỗ, mấy ngọn núi lớn trong khoảnh khắc bị ăn mòn rỗng ruột, ầm ầm sụp đổ.

Vô số cây cối trong nháy mắt khô héo, xèo xèo bốc khói đen.

Thậm chí nước mưa đó rơi xuống chân thân của Phương Minh, vậy mà cũng ăn mòn kim quang hộ thể của y đến xèo xèo.

Phương Minh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên tầng mây có một con thú khổng lồ nanh vuốt, toàn thân mọc đầy gai xương đang ngửa mặt lên trời gầm thét, làm phép giáng mưa.

Cơn mưa này hiển nhiên không phải mưa thường, mà là mưa axit có tính ăn mòn cực mạnh.

Con thú nanh vuốt đó chính là Huyền Minh - Vũ Chi Tổ Vu trong mười hai Tổ Vu.

Phương Minh đưa bàn tay to ra, một cái tát liền đánh bay Huyền Minh ra ngoài, đập mặt đất thành một cái hố lớn.

Không có Huyền Minh làm phép, mưa axit trên trời lập tức ngừng lại.

Huyền Minh từ trong hố lớn bò lên, chật vật gầm lên giận dữ: "Ta cũng là phụ nữ, không phải ngươi không đánh phụ nữ sao?" "Ồ, quên nói với ngươi, ta không đánh mỹ nữ, nhưng ngươi xấu quá!" Phương Minh thu hồi Hồng Mông Chân Thân, cười tủm tỉm nhìn Huyền Minh nói. "..." Huyền Minh tức giận, lắc mình một cái, hóa thành một cô gái mặc váy màu xanh biếc, xinh xắn đáng yêu, tức giận nói: "Người ta xấu chỗ nào chứ?" Phương Minh thấy vậy thì nhướng mày, cười nói: "Bản thể trông xấu quá!" "Nhưng bây giờ người ta không xấu mà!"

Huyền Minh uốn éo vòng eo, cười tủm tỉm nói. "Thu hút sự chú ý của ta, để cho Đế Giang ra tay chứ gì!" Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Huyền Minh, khinh thường nói.

Cùng lúc đó, sau lưng Phương Minh, không gian bị xé rách, Đế Giang - Không Gian Tốc Độ Chi Tổ Vu, toàn thân như túi da vàng, đỏ như lửa, sáu chân bốn cánh, hỗn độn không mặt mũi từ trong đó chui ra, thò ra một móng vuốt sắc nhọn, chộp về phía đầu Phương Minh.

Đúng lúc y tưởng đã thành công, đột nhiên tóc sau gáy Phương Minh rẽ ra, lộ ra một khuôn mặt, cười tủm tỉm nhìn Đế Giang, nói: "Đế Giang đạo hữu, dù sao cũng là người đứng đầu mười hai Tổ Vu, sao có thể giở trò đánh lén chứ?

Lại còn để Huyền Minh quyến rũ ta, thật đáng xấu hổ!" Đế Giang thấy vậy thì lông tóc dựng đứng, sáu cánh chấn động, dừng thân hình, đang định bỏ chạy.

Đúng lúc này, dưới nách Phương Minh mọc ra một bàn tay lớn, lòng bàn tay hướng vào trong, kết một pháp ấn kỳ quái, một đóa hoa sen màu đen xoay tròn bay ra, với tốc độ cực nhanh lao về phía Đế Giang. "Ầm..." Đế Giang không phòng bị, bị nổ đến trên người bốc khói xanh, lăn lộn bay về phía trước.

Trong khoảnh khắc, mười hai Tổ Vu đều bị Phương Minh đánh ngã.

Đám người Vu tộc ai nấy đều trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

Hình Thiên quay đầu nhìn lại, đúng lúc thấy cảnh Đế Giang bị nổ bay, không khỏi ngây người tại chỗ.

Chương 129

Kim Kỳ Lân chớp lấy cơ hội, gầm lớn một tiếng, một đầu húc bay Hình Thiên.

Hình Thiên lăn lộn, ngã ra xa mấy vạn dặm, đâm sập từng ngọn núi lớn.

Một lát sau, Hình Thiên từ trong đống đá vụn bò lên, giận dữ nhìn Kim Kỳ Lân, rồi gầm lớn một tiếng, xông về phía Phương Minh.

Phương Minh nhướng mày, hai tay chấn động, sau lưng hiện ra một vùng trời sao, các vì sao lấp lánh, nhấp nháy không ngừng. "Đại Chu Thiên Trích Tinh Thủ!" Phương Minh năm ngón tay phải mở ra, một chưởng đẩy tới, nhất thời lực từ trường mênh mông cuồn cuộn tuôn ra, đè về phía Hình Thiên. "Bốp..." Một tiếng vang lớn, lấy Hình Thiên làm trung tâm, mặt đất bỗng sụp xuống, xuất hiện một cái hố hình bàn tay khổng lồ.

Cả người Hình Thiên bị đập xuống đất, nằm ngửa dang tay chân, không thể động đậy.

Một đám Vu nhân ngơ ngác, đứng sững tại chỗ, không biết phải làm sao.

Tổ Vu mạnh nhất, Đại Vu mạnh nhất bị đánh bại ngay trước mặt họ, làm mới lại quan niệm về Vu sinh của họ.

Đẳng Xà nhân cơ hội này đại sát tứ phương, quét bay một đám Vu nhân. 98.

Ngay sau đó, trái tim mới này mạnh mẽ "thình thịch thịch" đập, máu trong cơ thể Phương Minh chảy qua trái tim mới này, như được lọc lại một lần, lại như có một sinh mệnh mới, trở nên vô cùng tươi

sống, bên trong chứa đựng vô cùng dồi dào linh lực.

Phương Minh vung tay triệu hồi Hỗn Độn Phủ, cười tủm tỉm nhìn đám người Vu tộc, cười nói: "Chư vị đạo hữu, tất cả chỉ là hiểu lầm, con heo béo này và con rắn béo này là tọa kỵ của ta, không phải người của Yêu tộc!" Đám người Vu tộc vẻ mặt kinh hãi nhìn Phương Minh, kính sợ như thần linh.

Hậu Thổ đứng lên, hai mắt nhìn chằm chằm Phương Minh, trông có vẻ muốn đại chiến một trận với y, nhưng lại biết không phải là đối thủ của y, đang do dự không quyết.

Phương Minh lại triệu hồi Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, thu nó lại, cười tủm tỉm nhìn Hậu Thổ, nói: "Hậu Thổ muội tử, tốt nhất là đừng động thủ, nếu không... nếu không lần sau, ta thật sự đẩy ngã ngươi đấy!" Câu nói của Phương Minh thực sự quá có hàm ý.

Hậu Thổ muội tử nghe vậy mặt xinh "bừng" lên đỏ bừng, nghiến răng nghiến lợi nhìn Phương Minh, hận không thể xông lên liều mạng với y, nhưng lý trí duy nhất nói cho nàng biết, bây giờ xông lên, có thể thật sự sẽ bị Phương Minh đẩy ngã.

Kim Kỳ Lân lắc lắc đầu đi đến bên cạnh Phương Minh, cọ cọ vào ống quần y, nói: "Giáo chủ, ta biểu hiện không tệ chứ!" "Cũng tàm tạm thôi, tha cho ngươi lần này, lần sau nhất định đem ngươi đi làm mồi nhậu!" Phương Minh không vui liếc nhìn Kim Kỳ Lân, nhảy lên lưng nó, cười mắng.

Đằng Xà bay về, thu nhỏ thân thể, quấn trên sừng Kim Kỳ Lân, nói: "Giáo chủ, tai của nó, tai lợn làm mồi nhậu ngon lắm!" "Tiểu Thất, ngươi cứ đợi đấy cho ta..." Kim Kỳ Lân lớn tiếng mắng. "Đi thôi!" Phương Minh vỗ vỗ lưng Kim Kỳ Lân, cười nói.

Bốn vó Kim Kỳ Lân bốc lên mây lửa, đang định rời đi.

Đúng lúc này, Đế Giang hét lớn: "Phương Minh đạo hữu, khoan đã!" Phương Minh ra hiệu cho Kim Kỳ Lân dừng lại, quay đầu nhìn Đế Giang, vẻ mặt vô hại nói: "Sao thế?

Đế Giang đạo hữu muốn đánh tiếp à?" Đế Giang vội vàng lắc đầu, nói: "Phương Minh đạo hữu hiểu lầm rồi, ta chỉ muốn mời Phương Minh đạo hữu đến Vu tộc làm khách!" Ấy da!

Chiêu trò gì đây?

Phương Minh nhướng mày, nhìn Đế Giang, cười nói: "Nếu đạo hữu đã thịnh tình mời, ta mà không đi thì lại có vẻ ta không biết lễ số, đi thôi!" "Phương Minh đạo hữu mời!" Đế Giang chắp tay với Phương Minh.

Phương Minh thúc Kim Kỳ Lân đi về phía trước.

Các Tổ Vu còn lại đều ngơ ngác, rõ ràng không biết ý của Đế Giang, Phương Minh đánh họ thảm như vậy, tại sao lại mời y đến Vu tộc làm khách.

Đương nhiên, các Tổ Vu còn lại cũng không chết.

Nếu là thần ma khác bị Phương Minh đánh thảm như vậy, đã sớm chết rồi, nhưng nhục thân của Tổ Vu thực sự quá mạnh mẽ, tuy bị Phương Minh đánh hơi thảm, nhưng không đến mức nguy hiểm đến tính mạng.

Mười hai Tổ Vu nghênh đón Phương Minh vào thánh địa Vu tộc, điện Bàn Cổ.

Mỗi người ngồi vào vị trí chủ khách, Đế Giang nhìn Phương Minh, hỏi: "Phương Minh đạo hữu, ta cảm nhận được khí tức của Phụ Thần từ trên người đạo hữu, công pháp thần thông mà đạo hữu sử dụng, cũng có nhiều điểm tương tự với Vu tộc chúng ta, Phương Minh đạo hữu chẳng lẽ là người của Vu tộc chúng ta?" "Đúng vậy, ta

cũng cảm nhận được, Phương Minh đạo hữu biết thần thông của mười hai Tổ Vu chúng ta, rốt cuộc là chuyện gì?" Chúc Dung gân cổ hét lớn.

Phương Minh trong lòng đã hiểu, biết tại sao Đế Giang lại tìm mình, Đế Giang sợ là đã nhầm lẫn Phương Minh là người của Vu tộc rồi. "Chư vị đạo hữu, thực không dám giấu, ta đích thực không phải người của Vu tộc!" Dừng một chút, Phương Minh lại nói: "Nhưng ta đích thực có chút duyên nợ với Vu tộc!" Đế Giang hai mắt nhìn chằm chằm Phương Minh, nói: "Có phải người của Vu tộc chúng ta hay không, ta có một cách, thử một lần là biết!" "Đại ca, chẳng lẽ muốn..." Trọc Cửu Âm kinh hô.

Đế Giang đứng dậy, hít sâu một hơi, nói: "Ta cảm thấy phán đoán của ta sẽ không sai, từ khi Phương Minh đạo hữu vào điện Bàn Cổ đến nay, trong điện Bàn Cổ liền truyền ra những chấn động lúc có lúc không, tất cả đều cho thấy Phương Minh đạo hữu nhất định có liên quan đến Vu tộc chúng ta!" Các Tổ Vu còn lại dường như cũng hiểu ý của Đế Giang.

Ngược lại Phương Minh có chút ngơ ngác, đứng dậy, ngạc nhiên nhìn mười hai Tổ Vu nói: "Chư vị đạo hữu, rốt cuộc muốn làm gì?

Nhưng không sao, cứ làm đi!" Trong mắt Đế Giang thần quang lấp lánh, nhìn Phương Minh, nói: "Phương Minh đạo hữu, Vu tộc chúng ta có một chí bảo, để Phương Minh đạo hữu được mở mang tầm mắt!" Ấy da!

Có bảo bối à!

Ta thích!

Phương Minh mừng rỡ, gần như buột miệng nói ra: "Bảo bối gì vậy?" Mười hai Tổ Vu đã sớm nghe nói về đức tính của Phương Minh, không khỏi đầy đầu vạch đen.

Chương 130

"Phương Minh đạo hữu, đi theo ta!" Đế Giang làm một tư thế mời, nói.

Phương Minh đứng dậy, đi theo mười hai Tổ Vu đi xem chí bảo của Vu tộc.

Vòng qua điện Bàn Cổ, ở phía sau điện Bàn Cổ, một mùi máu tanh nồng nặc truyền đến.

Mùi máu tanh đó tuy khó ngửi, nhưng Phương Minh lại cảm thấy có một mùi vị quen thuộc, y có thể cảm nhận được linh lực trôi nổi trong không khí vô cùng dồi dào.

Ngay sau đó, Phương Minh nhìn thấy một hồ máu khổng lồ vô cùng, trên không hồ máu lơ lửng một trái tim khổng lồ, "phập phồng phập phồng" đập, dồi dào mạnh mẽ.

Điều kỳ diệu hơn là, theo nhịp đập co bóp của trái tim, từng vị Vu nhân từ trong hồ máu sinh ra.

Những Vu nhân đó ai nấy đều có thể chất mạnh mẽ vô cùng, đi lên bờ hướng mười hai Tổ Vu hành lễ.

Chỉ khi nhìn thấy Phương Minh, trong lòng họ có chút nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều, liền quay người rời đi. "..." Máu trong cơ thể Phương Minh dường như cũng bị đốt cháy, dâng trào không ngừng, trái tim nhỏ trong lồng ngực cũng theo trái tim trên không hồ máu "phập phồng phập phồng" đập, tần suất vậy mà giống nhau đến kỳ lạ.

Mười hai Tổ Vu không trả lời câu hỏi của Phương Minh trước, mà thành kính hành lễ với trái tim đang đập kia.

Đế Giang mới quay người nhìn Phương Minh, nói: "Đây là chí bảo của Vu tộc chúng ta, Chuyển Sinh Trì!" Phương Minh nhướng mày, hai mắt nhìn chằm chằm vào trái tim đang đập trên không Chuyển Sinh Trì, nói: "Sớm đã nghe nói người Vu tộc không thể sinh sản, là do tinh huyết của Bàn Cổ đại thần chuyển hóa thành, vì vậy không kính trời không kính đất, chỉ tôn Bàn Cổ đại thần, hôm nay may mắn được thấy cảnh này, quả thực khiến ta mở mang tầm mắt!" Dừng một chút, Phương Minh quay đầu nhìn mười hai Tổ Vu, nói: "Chư vị đạo hữu tại sao lại đưa ta đến đây, không sợ ta có ý đồ xấu với chí bảo của Vu tộc sao?" Nói rồi, Phương Minh chỉ vào trái tim lơ lửng trên không Chuyển Sinh Trì.

Phương Minh mắt nhìn sắc bén, tự nhiên biết Chuyển Sinh Trì tuy quý giá, nhưng chí bảo thực sự của Vu tộc là trái tim đang đập trên không hồ máu kia.

Trái tim của Bàn Cổ!

Mười hai Tổ Vu ánh mắt ngưng lại, nhìn chằm chằm Phương Minh.

Phải biết, với tính cách tham tài như mạng của Phương Minh, có thể làm ra chuyện giết người đoạt bảo.

Thực tế, Phương Minh thật sự có suy nghĩ này.

Nếu là bảo vật khác, Phương Minh thấy rồi, phải ra vẻ tiền bối cao nhân, có khả năng sẽ không cướp, nhưng đây là bảo vật bình thường sao?

Trái tim của Bàn Cổ!

Bàn Cổ là ma thần mạnh nhất từ trước đến nay, tu vi cảnh giới vô hạn gần với Đại Đạo.

Tinh huyết của ngài trong đó cũng chứa đựng năng lượng to lớn

vô cùng, chẳng phải mười hai Tổ Vu chính là do mười hai giọt tinh huyết của Bàn Cổ đại thần hóa thành sao.

Huống chi là tinh hoa của cả đời Bàn Cổ - trái tim của Bàn Cổ!

Trong mắt Phương Minh, trái tim của Bàn Cổ thậm chí còn quý giá hơn một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng Phương Minh kiềm chế được sự thôi thúc trong lòng, mười hai Tổ Vu để y thấy bảo vật quý giá như vậy, chắc chắn có mục đích.

Đế Giang hít sâu một hơi, hai mắt sáng rực nhìn Phương Minh, nói: "Đạo hữu sẽ không, vì đạo hữu có duyên nợ cực sâu với Phụ Thần, với Vu tộc chúng ta, ta đưa đạo hữu đến đây, chính là muốn nghiệm chứng thân phận của đạo hữu!" "Thân phận của ta?" Phương Minh có chút kinh ngạc, rồi khẽ lắc đầu, cười khổ nói: "Chư vị đạo hữu hiểu lầm rồi, ta tuy có duyên nợ với Vu tộc, nhưng ta thật sự không phải người của Vu tộc." Trọc Cửu Âm nhìn Phương Minh, nói: "Đạo hữu có phải là người của Vu tộc chúng ta hay không, thử một lần chẳng phải sẽ biết sao?" Phương Minh cười khổ một tiếng, nói: "Được thôi, thử thế nào?" Chúc Dung gân cổ nói: "Rất đơn giản, Phương Minh đạo hữu chỉ cần nhỏ một giọt tinh huyết vào Chuyển Sinh Trì, nếu không phải người của Vu tộc chúng ta, máu của đạo hữu sẽ không vào được Chuyển Sinh Trì, sẽ bị bài xích ra ngoài." Phương Minh nhếch miệng, cười nói: "Được, để cho chư vị đạo hữu hết hy vọng, vậy ta thử xem!" Nói rồi, Phương Minh ép ra một giọt tinh huyết, nhỏ về phía Chuyển Sinh Trì.

Khoảnh khắc tiếp theo, chuyện kỳ diệu đã xảy ra.

Trong ánh mắt trợn mắt há mồm của Phương Minh, giọt tinh huyết đó thật sự dung nhập vào trong Chuyển Sinh Trì. "Ha ha ha, Phương Minh đạo hữu, thật sự là người của Vu tộc chúng ta!" Chúc

Dung cười sảng khoái.

Trong suy nghĩ của y, bị người nhà đánh, dù sao cũng tốt hơn nhiều so với bị người ngoài đánh.

Các Tổ Vu còn lại cũng vui mừng khôn xiết, không ngờ tinh huyết của Phương Minh thật sự dung nhập vào Chuyển Sinh Trì. "Đạo hữu, ngài thật sự là người của Vu tộc chúng ta..." Đế Giang kích động đến run rẩy, cười không ngớt.

Thực lực của Phương Minh mạnh như vậy, nếu y thật sự là người của Vu tộc, vậy thực lực của Vu tộc chắc chắn sẽ tăng mạnh, Yêu tộc làm sao có thể là đối thủ?

Vu tộc xưng bá Hồng Hoang, chỉ còn là vấn đề thời gian! "Chẳng lẽ ta thật sự là người của Vu tộc?" Phương Minh nhướng mày, nói.

Nhưng, Phương Minh sau đó đã loại trừ khả năng này, tinh huyết của y sở dĩ có thể dung nhập vào Chuyển Sinh Trì, có lẽ là do tu luyện công pháp Hồng Mông Cửu Chuyển của Nhị sư phụ.

Nếu Phương Minh đoán không sai, Nhị sư phụ chính là Bàn Cổ đại thần, y cũng tu luyện công pháp của Bàn Cổ đại thần.

Mọi chuyện đều có thể giải thích được rồi!

Trên Hồng Mông Sơn.

Trong Bàn Cổ cung.

Nhị sư phó đột nhiên mở mắt, khóe miệng nhếch lên, cười nói: "Tên tiểu tử thối, ta sẽ tặng ngươi thêm một món quà lớn!" Thánh địa Vu tộc, trong điện Bàn Cổ.

Chương 131

"Nhìn kìa, đó là chuyện gì?" Cú Mang đột nhiên chỉ vào Chuyển Sinh Trì, hét lớn.

Mọi người kinh ngạc, vội vàng nhìn về phía Chuyển Sinh Trì.

Phương Minh vốn định giải thích với mười hai Tổ Vu, đột nhiên trong lòng rung động, dường như cảm nhận được điều gì đó, cũng nhìn về phía Chuyển Sinh Trì.

Chỉ thấy trong Chuyển Sinh Trì, giọt tinh huyết của Phương Minh như một con cá nhỏ, với tốc độ cực nhanh bơi về phía dưới trái tim của Bàn Cổ.

Sau đó giọt tinh huyết đó lại thuận theo mạch máu nối liền tinh huyết Bàn Cổ và Chuyển Sinh Trì chảy ngược lên, xông thẳng vào trong trái tim của Bàn Cổ.

Đột nhiên, trái tim của Bàn Cổ ngừng đập. "...Chuyện gì vậy?" Chúc Dung trợn to hai mắt, kinh hô.

Trái tim của Bàn Cổ, từ khi khai thiên lập địa đã tồn tại trong điện Bàn Cổ của Vu tộc, đến nay đã có trăm vạn năm.

Trong thời gian này, trái tim của Bàn Cổ chưa bao giờ ngừng đập, nhưng hôm nay lại ngừng đập.

Chỉ vì Phương Minh nhỏ một giọt tinh huyết vào Chuyển Sinh Trì, trái tim của Bàn Cổ đã ngừng đập, nếu không phải Phương Minh được mười hai Tổ Vu mời vào điện Bàn Cổ, họ đều nghi ngờ Phương Minh là do Yêu tộc phái đến gây rối.

Bên kia, Phương Minh đột nhiên thấy đau nhói ở ngực, kinh hãi phát hiện, trái tim của mình vậy mà cũng ngừng đập.

Khoảng mười mấy hơi thở sau, trái tim của Bàn Cổ đột nhiên tỏa sáng rực rỡ, hóa thành một luồng sáng, mạnh mẽ xông vào trong cơ thể Phương Minh, dung hợp làm một với trái tim của y. 99.

Phương Minh hừ lạnh một tiếng, hai tay chấn động, một luồng lực lớn bài sơn đảo hải dũng về phía Chúc Dung. "..." Biến cố xảy ra quá nhanh, ngay cả Phương Minh cũng có chút trở tay không kịp.

Y thề, y muốn cướp trái tim của Bàn Cổ, luyện hóa nó, nhưng vừa rồi thật sự không có suy nghĩ đó, trái tim của Bàn Cổ tự bay vào trong cơ thể y.

Mười hai Tổ Vu cũng kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, đồng thời lại vô cùng lo lắng.

Vu tộc không tu nguyên thần, chỉ tu nhục thân, vì vậy bảo vật bình thường, họ cũng không để vào mắt, nhưng trái tim của Bàn Cổ không giống, đối với Vu tộc mà nói, ý nghĩa thực sự quá quan trọng.

Bây giờ trái tim của Bàn Cổ dung nhập vào trong cơ thể Phương Minh, khiến họ gần như phát điên.

Thậm chí, bây giờ họ có chút hối hận đã đưa Phương Minh vào điện Bàn Cổ.

Trong cơ thể Phương Minh lúc này đang xảy ra những thay đổi trời long đất lở, vào lúc này Phương Minh cảm thấy trong cơ thể tràn đầy sức mạnh, cảm thấy có một cảm giác bùng nổ.

Đột nhiên, trên người Phương Minh tỏa ra đạo vận mê người, đạo âm lượn lờ, huyền diệu khó lường, trời giáng điềm lành, đất vọt kim liên.

Trong chốc lát, trong điện Bàn Cổ dị tượng liên tiếp xảy ra, kỳ diệu phi thường. "...Nhục thân thành thánh?" Phương Minh vui mừng khôn xiết.

Nhục thân thành thánh!

Ngay cả trước đó Phương Minh dung hợp Thái Dương Chân Hỏa và Thái Âm Chân Hỏa, luyện thành Bất Diệt Kim Thân, cũng không đạt được nhục thân thành thánh.

Nhưng vào lúc này, sau khi Phương Minh dung hợp trái tim của Bàn Cổ, đã đạt đến trình độ nhục thân thành thánh.

Dùng sức mạnh chứng đạo thành thánh cực kỳ khó khăn, nhục thân và pháp lực phải toàn bộ đạt đến trình độ thành thánh, mới có khả năng thành công.

Bây giờ, Phương Minh lại gần hơn một bước với việc dùng sức mạnh chứng đạo thành thánh, hoặc có thể nói, Phương Minh bây giờ có thể được coi là bán thánh. "Phương Minh, trả lại trái tim của Phụ Thần!" Chúc Dung lập tức đỏ mắt, gân cổ hét lớn một tiếng, đưa tay chộp về phía Phương Minh. 100.

Các Tổ Vu còn lại nghe vậy thì mừng rỡ, đồng loạt vỗ tay khen hay. "Rắc" một tiếng giòn tan, đó là tiếng xương gãy. "A..." Chúc Dung hét thảm một tiếng, thân hình lùi nhanh, kinh hãi nhìn Phương Minh.

Vừa rồi Phương Minh chỉ nhẹ nhàng chấn động, liền làm gãy cánh tay của Chúc Dung, có thể thấy uy lực của nhục thân thành thánh mạnh đến mức nào.

Mười hai Tổ Vu ai nấy đều như gặp đại địch, kinh hãi nhìn Phương Minh. "À, cái đó... cái đó là hiểu lầm, thật sự là hiểu lầm..." Phương Minh mặt mày co giật, nói.

Dù sao cũng đã dung hợp chí bảo của Vu tộc người ta, Phương Minh mặt dày đến mấy cũng có chút không tiện.

Chương 132

Phương Minh tốt bụng tiến lên đỡ Chúc Dung, nhẹ nhàng dùng sức một chút, cánh tay còn lại của Chúc Dung cũng bị trật khớp, đau đến mức Chúc Dung oa oa kêu quái, thân hình lùi nhanh, tránh xa Phương Minh. "À, cái đó... cái đó ta thật sự không cố ý...

Trọc Cửu Âm đạo hữu, ngươi biết ta thật sự không cố ý mà!" Phương Minh nắm lấy cánh tay của Trọc Cửu Âm bên cạnh, lắc lắc, không dùng sức, chỉ nghe tiếng "rắc" truyền đến, cánh tay của Trọc Cửu Âm cũng gãy. "Aoooo..." Trọc Cửu Âm hoàn hồn, hét thảm một tiếng, thân hình lùi nhanh, cũng tránh xa Phương Minh. "À... sao lại thế này?" Phương Minh quay đầu nhìn Thủy Chi Tổ Vu Cộng Công, định đi nắm tay Cộng Công. "Đừng..." Cộng Công kinh hãi, hét lên một tiếng, thân hình lùi nhanh, vẻ mặt kinh hãi nhìn Phương Minh. "Đế Giang đạo hữu, Xa Bỉ Thi đạo hữu..." Phương Minh mặt mày co giật, quay đầu nhìn từng vị Tổ Vu.

Nhưng phàm là Tổ Vu bị ánh mắt của Phương Minh quét qua, đều như chuột thấy mèo, kinh hãi không thôi, thân hình lùi nhanh, tránh xa Phương Minh.

Phương Minh mặt già co giật, nhìn hai tay của mình, lẩm bẩm: "Chuyện gì thế này?

Một Tổ Vu đường đường, lại yếu ớt như trẻ con, cánh tay bóp một cái là gãy..." Khốn kiếp!

Nhục thân của Tổ Vu là mạnh nhất thế gian, trong miệng ngươi lại trở thành yếu ớt như trẻ con?

Tên biến thái này quá mạnh rồi có được không?

Mười hai Tổ Vu nghe mà vã mồ hôi, lần đầu tiên trong đời nghi

ngờ về Vu sinh.

Phương Minh hai tay nắm quyền, nhất thời tiếng "lách tách" vang lên, không gian vậy mà bị lực nắm quyền nhẹ nhàng bóp nát, những vật chất địa hỏa phong lôi cuồng dũng tràn vào. "À, thì ra là thế, ta mới nhục thân thành thánh, không thể kiểm soát được sức mạnh của mình..." Phương Minh cảm nhận sức mạnh dồi dào vô cùng trong cơ thể, cảm giác có thể tùy tay hủy diệt một tòa chư thiên, loại sức mạnh bùng nổ đó, khiến y phấn khích đến tận xương tủy.

Mười hai Tổ Vu nhìn nhau, mỗi người đều gật đầu, như đã đưa ra một quyết định quan trọng. "Đế Giang bái kiến Đại Tôn..." "Chúc Dung bái kiến Đại Tôn..." "Trọc Cửu Âm bái kiến Đại Tôn..." Đột nhiên, mười hai Tổ Vu đồng thời quỳ xuống, hướng Phương Minh hành lễ. "À, lại là trò gì đây..." Phương Minh có chút trở tay không kịp, tiến lên đỡ mười hai Tổ Vu, chỉ sợ lại không kiểm soát tốt sức mạnh, làm gãy tay chân của họ.

Đế Giang ngẩng đầu nhìn Phương Minh, trong mắt tràn đầy vẻ kính trọng, lớn tiếng nói: "Đại Tôn, Vu tộc chúng ta có truyền thuyết, ai có thể được trái tim của Phụ Thần công nhận, liền là Đại Tôn của Vu tộc chúng ta, Đại Tôn đã nhận được truyền thừa của Phụ Thần, tự nhiên chính là Đại Tôn của Vu tộc chúng ta, Đại Tôn chí cao vô thượng!" Đợi đã...

Lão tử thế này mà lại thành đại ca của Vu tộc rồi!

Chuyển biến này có hơi lớn a!

Phương Minh có chút mơ màng, cười gượng nói: "Chư vị đạo hữu, đừng đùa như vậy, trò đùa này một chút cũng không vui..." Trọc Cửu Âm ngẩng đầu nhìn Phương Minh, ánh mắt sáng rực, nói: "Đại Tôn, trò đùa như vậy, chúng ta sao dám đùa?" "Đợi đã, cái đó... cái đó để ta bình tĩnh lại đã!" Phương Minh có chút chưa hoàn hồn, tim đập

thình thịch, thân hình lóe lên, biến mất không thấy tăm hơi.

Đợi khi y xuất hiện lại, đã ở tiền điện của điện Bàn Cổ.

Lúc này, Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà đang ăn uống no say, chén chú chén anh.

Phương Minh thấy vậy gân xanh trên trán nổi lên, giận dữ nói: "Đừng ăn nữa, mau đi!" "Giáo chủ, có chuyện gì vậy?" Kim Kỳ Lân ngẩng đầu hỏi. "...Ai da, Lục ca, ngươi không biết tính cách của giáo chủ sao, giáo chủ là một tai họa, đi đến đâu gây họa đến đó, nhất định là giáo chủ lại gây họa cho Vu tộc, sợ Vu tộc tìm phiền phức, mới bảo chúng ta chạy trốn đó!" Đẳng Xà đứng dậy, vội vàng nói. "Mẹ kiếp, vậy mau chạy trốn thôi!" Kim Kỳ Lân giật mình, vội vàng đứng dậy, nhưng lại không nỡ bỏ bàn thức ăn đầy ắp, miệng há to, hút hết tất cả mỹ thực vào miệng, sau đó lắc mình một cái, hiện ra chân thân to trăm trượng, hét lớn: "Giáo chủ, mau lên, chạy trốn thôi!" Phương Minh nghe mà mặt mày co giật không thôi, cũng lười giải thích với Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà, nhảy lên lưng Kim Kỳ Lân.

Đẳng Xà vẫn thu nhỏ thân hình, quấn quanh sừng Kim Kỳ Lân.

Kim Kỳ Lân gầm lớn một tiếng, bốn vó bốc lên một đám mây lửa, xông ra khỏi điện Bàn Cổ, với tốc độ cực nhanh chạy ra ngoài.

Mười hai Tổ Vu ra khỏi điện Bàn Cổ, thấy Kim Kỳ Lân chở Phương Minh chạy trốn, không khỏi thầm nhếch miệng.

Chúc Dung miệng rộng tiến lên, vội vàng nói: "Đại Tôn chạy rồi, đại ca, tốc độ của huynh nhanh, mau đuổi theo a!" Đế Giang vốn đã dang sáu cánh, đang định đuổi theo, nghe vậy lại thu sáu cánh lại, không đuổi nữa, lắc đầu, nói: "Tính cách của Đại Tôn quá hoang dã, ở một nơi không được lâu, thôi, cứ để ngài đi đi!" "Nhưng... nhưng Đại Tôn đã dung hợp trái tim của Phụ Thần,..." Thủy Thần Cộng Công vội vàng nói.

Hậu Thổ nương nương hít sâu một hơi, ánh mắt lấp lánh không ngừng, nói: "Yên tâm đi, nếu Vu tộc chúng ta cần Đại Tôn, tin rằng Đại Tôn sẽ trở về..." "Ồ?

Hậu Thổ muội tử, sao muội lại chắc chắn như vậy?" Xa Bỉ Thi nghe vậy nói. "À, Hậu Thổ muội tử, Đại Tôn dường như đối với muội không giống a, đánh chúng ta một trận, ngay cả Huyền Minh muội tử cũng không tha, chỉ có đối với muội là nương tay, không phải giữa muội và Đại Tôn có gian tình gì đó chứ?" Chúc Dung miệng rộng nhìn Hậu Thổ, nhếch miệng cười nói.

Một câu nói của Chúc Dung, như thể mở ra một thế giới mới.

Chương 133

Ngay sau đó, mười hai Tổ Vu thể hiện đầy đủ bản chất hóng chuyện. "Ây da, Hậu Thổ muội tử, được lắm nha, câu được Đại Tôn từ lúc nào vậy?

Không phải là lần trước đi Tử Tiêu Cung nghe đạo đã câu được rồi chứ?" Thủy Chi Tổ Vu Cộng Công tấm tắc khen ngợi. "À, Hậu Thổ muội tử, mau nói đi, làm thế nào câu được Đại Tôn vậy?

Đừng có giấu nha, ta đã sớm thấy hai người liếc mắt đưa tình không đúng rồi, quả nhiên có gian tình!" Xa Bỉ Thi cũng cười quái dị. "Có gian tình, tuyệt đối có gian tình, Đại Tôn đánh chúng ta một trận, chỉ có đối với Hậu Thổ muội tử là nương tay, lúc đó ta còn thắc mắc, thì ra là đã sớm có gian tình, giải thích được rồi..." Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương nhếch miệng cười, trong miệng hồ quang điện nhấp nháy, trông rất đáng sợ. "Tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, Đại Tôn lại là một kẻ háo sắc, sau này Đại Tôn nhất định sẽ trở về!" Huyền Minh cười hì hì. "Im miệng, ta và Đại Tôn trong sạch, đừng có nói bậy, ta không thèm để ý đến các ngươi nữa..." Hậu Thổ vô cùng lo lắng, nhưng càng giải thích càng đen, tức giận, dậm chân một cái chạy đi. "Ây da, xấu hổ rồi kìa, có gian tình, tuyệt đối có gian tình!" Kim Chi Tổ Vu Nhục Thu hắc hắc cười quái dị. "Ha ha ha..." Một đám Tổ Vu cười không ngớt.

Cười xong, Trọc Cửu Âm nhìn về hướng Phương Minh rời đi, nói: "Thực ra, ta lại cảm thấy Đại Tôn rời đi, đối với Vu tộc chúng ta chưa chắc đã là chuyện xấu!" "Ồ?" Phong Chi Tổ Vu nhướng mày, hỏi.

Trọc Cửu Âm cười nói: "Chuyện Vu tộc chúng ta có Đại Tôn, Yêu

tộc không biết, đợi đến khi hai tộc Vu Yêu đại chiến, Đại Tôn có thể là một con át chủ bài, đánh cho Yêu tộc một đòn bất ngờ." 101.

Phương Minh nhìn khuôn mặt già nua lúc sáng lúc tối của Đông Vương Công, liền biết suy đoán của mình không sai, không khỏi cười nói: "Đông Vương Công đạo hữu mang họ đến, là để chịu chết, ta nói không sai chứ?

Trọc Cửu Âm là trí nang của Vu tộc, trí tuệ quả thực không tầm thường, một điểm đã nói ra mấu chốt.

Dừng một chút, Trọc Cửu Âm nhếch miệng, cười nói: "Đại Tôn rời đi, thực ra có một lợi ích!" "Ồ, lợi ích gì?

Ai da, đừng có úp mở nữa, mau nói đi!" Chúc Dung không thích những thứ vòng vo tam quốc, không khỏi thúc giục.

Trọc Cửu Âm đột nhiên cười lớn nói: "Bên ngoài truyền tai nhau về Đại Tôn, chẳng lẽ các ngươi không biết sao?" "Không biết a, truyền cái gì?" Cộng Công cũng thúc giục.

Trọc Cửu Âm ưỡn ngực, cười nói: "Bên ngoài có lời đồn, Đại Tôn là một tai họa, người ta đặt cho biệt hiệu là 'Phương họa họa', đi đến đâu gây họa đến đó, để ngài không ở lại đây, ra ngoài gây họa cho người khác đi, đỡ phải gây họa cho Vu tộc chúng ta..." "Ách..." Các Tổ Vu nghe mà một trận hỗn loạn. "Hình như đúng thật a, xem kìa, Đại Tôn đi Tử Tiêu Cung nghe đạo, giữa đường đã gây họa cho ba nghìn khách hồng trần, lại gây họa cho Tử Tiêu Cung; đi Bất Chu Sơn, gây họa cho Tam Thanh phải quỳ xuống dập đầu cho Đại Tôn!" Đông Phương Mộc Chi Tổ Vu Cú Mang kể ra như lòng bàn tay, lôi ra từng chuyện vẻ vang của Phương Minh.

Ngay sau đó, các Tổ Vu lại bắt đầu con đường hóng chuyện. "Mẹ kiếp, Đại Tôn thật là ngầu a!" Phong Chi Tổ Vu Thiên Ngô cũng hưng phấn nói: "Còn nữa còn nữa, chuyện gần đây nhất, nghe nói Đại Tôn

đến Ngũ Trang Quán, cũng gây họa cho Ngũ Trang Quán, dẫn đến Yêu tộc công đánh Ngũ Trang Quán Trấn Nguyên đại tiên." "Còn nữa, kẻ thù không đội trời chung của chúng ta là Yêu tộc cũng bị Đại Tôn gây họa không nhẹ, Đại Tôn trước tiên đánh Đông Hoàng Thái Nhất, tàn sát mấy chục vạn đại quân Yêu tộc, sau lại giết lên Thái Dương Tinh, giết mười vạn Thái Dương Vệ của Yêu tộc!

Mười vạn Thái Dương Vệ đó đều là tinh nhuệ của Yêu tộc, bị Đại Tôn tàn sát sạch sẽ, Đại Tôn thật là ngầu a!" Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương cười lớn. "Sao?

Đại Tôn dường như nghiện gây họa cho Yêu tộc rồi, mấy ngày trước, Đại Tôn dập tắt Thái Dương Tinh, nghe nói đều kinh động đến Đạo Tổ.

Sau đó Đại Tôn lại cướp thiên hôn của Yêu tộc, gây họa cho Thái Âm Tinh, dập tắt cả Thái Âm Tinh, cho lão tiểu tử Đế Tuấn đội một cái mũ xanh to đùng, ha ha ha..." Điện Chi Tổ Vu Hấp Tư ha ha cười lớn. "Đại Tôn thật là ngầu, không phải đang gây họa cho ai, thì là đang trên đường đi gây họa cho ai đó.

Thế này xem ra, Đại Tôn rời khỏi Vu tộc chúng ta là chuyện tốt rồi, ha ha ha..." Đế Giang hưng phấn cười lớn.

Các Tổ Vu còn lại cũng đều cười lớn, rõ ràng Phương Minh gây họa cho Yêu tộc, khiến họ cảm thấy rất sảng khoái.

Bên kia, Phương Minh chạy trốn khỏi Vu tộc, trở lại ngọn núi nhỏ đó.

Thường Hi thấy Phương Minh trở về, không khỏi bĩu môi nói: "Ai da, tiểu tình lang, chàng thật là xấu a, bỏ chị em ta ở đây lâu như vậy cũng không quan tâm, nói đi, có phải lại ra ngoài câu dẫn tiểu cô nương khác không?" "Muội muội, đừng có hồ nháo!" Hi Hòa ra vẻ một người vợ hiền, trên người nàng thể hiện đầy đủ đạo lý gả gà theo

gà, người khác một chút cũng không được nói xấu Phương Minh.

Thường Hi lè lưỡi, không dám nói nhiều.

Phương Minh nhếch miệng cười, thầm véo Thường Hi và Hi Hòa một cái, cười nói: "Để hai vị phu nhân đợi lâu rồi, chúng ta xuất phát thôi!

Kim Bàn Tử, ngươi lái xe, Tiểu Phì Phì, ngươi đi lái chiếc xe báu còn lại!" Kim Bàn Tử là biệt danh mà Phương Minh đặt cho Kim Kỳ Lân trên đường đi, đương nhiên, Phương Minh sẽ không bên trọng bên khinh, Tiểu Phì Phì là biệt danh của Đẳng Xà.

Cuối cùng không cần làm tọa kỵ, Kim Kỳ Lân mừng rỡ, ngồi ở phía trước xe báu, vung roi quất vào chín con thần long kéo xe.

Chín con thần long bị đau, bay lên trời, kéo xe báu hóa thành một luồng sáng, tiếp tục bắn về phía xa.

Phía sau Đẳng Xà cũng học theo dáng vẻ của Kim Kỳ Lân, vung roi quất chín con thần long, đuổi theo xe báu phía trước. "Giáo chủ, chúng ta đi đâu vậy?" Kim Kỳ Lân hỏi. "Đi Đông Hải!" Giọng Phương Minh từ trong xe báu truyền ra.

Thường Hi hỏi: "Tiểu tình lang, chúng ta đi Đông Hải làm gì?" Phương Minh cười nói: "Trên Đông Hải có ba hòn đảo tiên, Bồng Lai, Phương Trượng và Doanh Châu, trong truyền thuyết ba hòn đảo tiên này là do mảnh vỡ Hỗn Độn hóa thành, cực kỳ có linh tính, ta muốn tìm ba hòn đảo tiên này, làm đạo trường!" "Thật sao?" Thường Hi hưng phấn.

Chương 134

"Đương nhiên là thật!" Phương Minh vỗ ngực bôm bốp, mặt không đỏ tim không đập nói. "Tiểu tình lang, chàng đối với người ta tốt quá, người ta thích quá đi..." Thường Hi hưng phấn nói.

Ngoài xe báu, Kim Kỳ Lân bĩu môi, thầm nghĩ: "Phụ nữ đúng là tóc dài kiến thức ngắn, thật cái con khỉ, giáo chủ rõ ràng là xây nhà vàng giấu người đẹp..." Hai chiếc xe báu được mười tám con thần long kéo, gào thét bay về phía Đông Hải, tốc độ cực nhanh.

Nhưng Hồng Hoang đại lục thực sự quá lớn, dù vậy, đoàn người của Phương Minh đến được bờ Đông Hải, cũng đã là mấy trăm năm sau.

Đông Hải, nằm ở cực đông của Hồng Hoang đại lục!

Biển cả mênh mông, nhìn không thấy bến.

Chỉ cần nhìn một cái, liền khiến lòng người khoan khoái.

Nghe tiếng sóng biển sau đè sóng trước, khiến đạo tâm con người bình tĩnh, tất cả đều trở nên tốt đẹp như vậy.

Đây cũng là lý do tại sao nhiều tu sĩ thích xây dựng động phủ đạo trường ở ven biển.

Nhưng, những chuyện tốt đẹp thường không kéo dài, luôn bị một số chuyện đáng ghét phá vỡ.

Người đẹp đứng bên, ngắm nhìn biển cả, vốn là một chuyện đẹp biết bao.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên trên trời bay đến mấy chục vị thần ma, người đứng đầu là Đông Vương Công - thủ lĩnh của nam tiên. "Phương Minh đạo hữu xin dừng bước!" Đông Vương Công đứng

trên mây, trầm giọng quát.

Phương Minh nhướng mày, dặn dò Thường Hi và Hi Hòa lên xe báu, sau đó lại ném ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, bao phủ hai chiếc xe báu lại.

Sau đó, Phương Minh mới bay lên mây, cười tủm tỉm nhìn Đông Vương Công, nói: "Đông Vương Công đạo hữu, không biết gọi bần đạo lại có chuyện gì?" Đông Vương Công khí thế hung hăng dẫn người đến, rõ ràng không có chuyện tốt, vì vậy Phương Minh phải chuẩn bị phòng ngự trước.

Lần trước ở Bất Chu Sơn, Phương Minh đánh Đông Vương Công rất thảm, khó đảm bảo Đông Vương Công không tìm thù.

Đông Vương Công nhìn Phương Minh, đáy mắt lóe lên một tia hận thù, chắp tay với Phương Minh nói: "Phương Minh đạo hữu đừng hiểu lầm, bần đạo và Phương Minh đạo hữu không đánh không quen, bần đạo không hề ghi hận Phương Minh đạo hữu, lần này bần đạo đến, cũng không phải để tìm thù Phương Minh đạo hữu, mà có chuyện khác." Phương Minh nhướng mày, hỏi: "Đông Vương Công đạo hữu có chuyện gì, cứ nói nghe xem!" Đông Vương Công nhìn hai chiếc xe báu trên mặt đất, hỏi: "Dám hỏi Phương Minh đạo hữu, người trong hai chiếc xe báu đó có phải là hai vị Thái Âm nữ thần của Thái Âm Tinh không?" "Không sai, chính là hai vị Thái Âm nữ thần, có chuyện gì sao?" Nụ cười trên khóe miệng Phương Minh mở rộng, ngây thơ đôn hậu, khiến người ta như tắm gió xuân, vẻ mặt vô hại nói.

Đông Vương Công thấy nụ cười của Phương Minh, không khỏi mặt mày co giật không thôi.

Lần trước, cũng là nụ cười này của Phương Minh, giây trước còn cười với y, giây sau đã ra tay đánh mạnh, suýt nữa đánh y thân tử đạo tiêu. "Chuyện là thế này, mấy ngày trước Yêu tộc Đế Tuấn phái

người gửi một phong thư, nói đạo hữu đã cướp hai vị thê tử của môn hạ hắn, Đế Tuấn muốn bần đạo đứng ra chủ trì công đạo." Định thần lại, Đông Vương Công thầm cảnh giác, nhìn Phương Minh, chắp tay nói: "Phương Minh đạo hữu cũng biết, bần đạo là thủ lĩnh nam tiên do Đạo Tổ đích thân phong, gặp phải chuyện này, bần đạo không thể không quản, xin đạo hữu tạo điều kiện, nể mặt bần đạo, đưa hai vị Thái Âm nữ thần về cho Yêu tộc Đế Tuấn." "Cho ngươi mặt mũi à?

Mặt mũi của ngươi to lắm sao?

Có to bằng Hồng Hoang không?" Nụ cười trên khóe miệng Phương Minh càng lúc càng vô hại, nói: "Với lại, hai vị Thái Âm nữ thần ta ngủ rồi, quay về nói với Đế Tuấn, nếu không phục thì có thể đến Hồng Mông Sơn tìm ta, còn bây giờ cút đi cho khuất mắt!" Đông Vương Công nghe mà mặt già trong nháy mắt méo mó đến cực điểm, vẻ mặt vừa kinh vừa giận nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Phương Minh đạo hữu, chuyện nhất định phải làm tuyệt tình như vậy sao?

Bần đạo khuyên một câu, tốt nhất là nghe lời bần đạo, nếu không hậu quả tự chịu!" "Muốn đánh nhau à?

Được thôi, đánh nhau lão tử đây chưa bao giờ sợ ai!" Phương Minh nghe vậy, hai mắt lập tức sáng rực, xoa tay, một bộ dạng nóng lòng muốn thử.

Đông Vương Công hít sâu một hơi, hai mắt híp lại, khí thế quanh thân tăng vọt nói: "Phương Minh đạo hữu, bần đạo hỏi lại một câu, hai vị Thái Âm nữ thần, ngươi giao hay không giao?" Phương Minh càng lúc càng hưng phấn, xắn tay áo trái phải, một bộ tư thế sẵn sàng đánh nhau bất cứ lúc nào, vẻ mặt hứng thú nhìn Đông Vương Công, nói: "Đông Vương Công đạo hữu là do tiên thiên dương khí hóa thành, có lẽ mỗi ngày đều bí bách không chịu nổi, cần phải tiết dương, vì

vậy đạo lữ cực nhiều, không bằng tùy tiện đưa hai vị đạo lữ của ngươi cho Đế Tuấn, lấy lòng Yêu tộc, thế nào?" "Tìm chết!" Lời nói độc địa của Phương Minh biến thái đâm trúng điểm đau của Đông Vương Công, Đông Vương Công không thể nhịn được nữa, hét lớn một tiếng, lật tay, hiện ra cây gậy đầu rồng, chiếu thẳng vào Phương Minh mà đập.

Cây gậy đầu rồng đó gặp gió liền lớn dần, toàn thân tinh quang rực rỡ, đầu rồng trên gậy đột nhiên sống lại, giương nanh múa vuốt lao về phía Phương Minh. "Hừ, ngươi mới tìm chết!" Phương Minh hừ lạnh một tiếng, một quyền tung ra, kim long trên cây gậy đầu rồng kêu thảm một tiếng, ầm ầm vỡ nát, hóa thành điểm điểm kim quang, lại biến trở về thần long, quấn lại trên cây gậy đầu rồng. "...Dùng sức mạnh nhục thân cứng rắn đối đầu với uy năng của cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo,... sao có thể?" Đông Vương Công nhìn mà trợn mắt há mồm, không ngờ Phương Minh lại mạnh đến mức kinh khủng như vậy. "Lúc đánh nhau, không được phân tâm, đồ ngu!" Đông Vương Công ngẩng đầu, đã thấy Phương Minh đứng ngay trước mặt, cách chưa đến một thước, khoảnh khắc tiếp theo, một cái tát trời giáng vả lên.

Đông Vương Công chỉ cảm thấy một luồng lực lớn bài sơn đảo hải truyền đến, đánh cho mặt già méo mó, thân hình không thể kìm lại mà rơi xuống. "Ầm" một tiếng, Đông Vương Công rơi xuống bãi cát của Đông Hải, đầu cắm xuống đất chân chổng lên trời, giãy giụa hai chân, rồi không còn động tĩnh gì nữa. "Ồ?

Sao mà yếu thế, còn dám gáy trước mặt lão tử!" Phương Minh bĩu môi, vẻ mặt khinh thường. "Đông Vương Công đạo hữu..." "Đế quân..." Mấy chục vị thần ma đi theo Đông Vương Công đến đều kinh hãi, có thần ma vội vàng bay xuống bãi cát, nắm lấy hai chân của Đông Vương Công, như nhổ củ cải, nhổ Đông Vương Công ra.

"Phụt..." Phương Minh nhìn kỹ, suýt nữa cười phun ra.

Đông Vương Công bị tát một cái, tuy không chết nhưng bộ dạng cũng quá thảm rồi, chỉ thấy má trái của y sưng vù, cả khuôn mặt lệch sang phải, biến dạng. "Oa" một tiếng, Đông Vương Công mặt già đỏ bừng, phun ra một ngụm máu già, cũng không biết là bị Phương Minh đánh, hay là bị tức giận.

Cùng với máu phun ra, còn có mấy cái răng nanh trắng ởn, những cái răng nanh trắng đó nằm trên bãi cát, đỏ lẫn trắng, vô cùng bắt mắt.

Chương 135

Đông Vương Công đưa tay vặn cằm của mình lại, đau đến mức lại một trận nhe răng trợn mắt, nhìn Phương Minh, nói năng ngọng nghịu mắng lớn: "Lên, giết hắn cho bần đạo, giết hắn..." Nhưng điều khiến Đông Vương Công xấu hổ là, mệnh lệnh của y đã được ban ra, nhưng không có một người nào dám động.

Một đám thần ma đều im lặng, cúi đầu không nói gì.

Đùa gì thế!

Đông Vương Công là đại cao thủ Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng một tồn tại như vậy, lại bị Phương Minh một cái tát đã đánh bay.

Vậy thực lực của Phương Minh là gì?

Ít nhất cũng là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Phương Minh thực sự quá mạnh, mạnh đến mức họ không sinh ra được một chút ý nghĩ chống cự nào.

Phương Minh xoa xoa mũi, nhìn Đông Vương Công với vẻ mặt đầy hứng thú, khinh thường nói: “Đông Vương Công đạo hữu à, thật là ích kỷ, đánh không lại ta, không dám xông lên, lại sai thuộc hạ đi chịu chết, thật không phúc hậu, không phúc hậu chút nào!” Mấy chục vị thần ma kia mặt mày khổ sở, do dự không quyết.

Rõ ràng, lời nói của Phương Minh đã đâm trúng tim đen của họ.

Đông Vương Công là đại cao thủ Chuẩn Thánh trung kỳ, sắp đột phá đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, vậy mà trong tay Phương Minh còn không đi nổi một hiệp.

Bảo họ đi đánh với Phương Minh, chẳng phải là cầm đèn vào nhà xí, tìm chết sao!

Dù là thuộc hạ của Đông Vương Công, nhưng họ cũng chỉ nương tựa vào quyền thế của lão, núp dưới bóng cây lớn cho mát mà thôi, chứ chưa đến mức phải bán mạng vì Đông Vương Công.

Nói trắng ra, phần lớn những kẻ trong Tử Phủ do Đông Vương Công thành lập đều là phường ô hợp, có chuyện tốt thì ùn ùn xông lên, đến khi gặp chuyện thật sự thì chẳng có mấy ai chịu đứng ra.

Đông Vương Công run rẩy đứng dậy, nuốt một viên đan dược để ổn định thương thế, nhìn mấy chục vị thần ma với vẻ mặt thịnh nộ, quát: "Không nghe lệnh của bần đạo sao?" "Đế quân,...

Phương Minh quá mạnh, chúng thần có lên cũng vô ích, hay là... hay là chúng ta rút lui đi!" Một vị thần ma trong đó do dự, nói ra lời thật lòng.

Đông Vương Công còn được gọi là Đông Hoa Đế Quân, vì vậy đám thần ma dưới trướng Tử Phủ đều gọi lão là Đế quân.

Đông Vương Công tức đến toàn thân run rẩy, ánh mắt âm trầm quét qua mấy chục vị thần ma, trầm giọng nói: "Tất cả các ngươi đều nghĩ vậy sao?" Các thần ma còn lại mặt mày co giật, nhưng vẫn gật đầu.

Nếu liều mạng với Phương Minh, kết cục rõ ràng chỉ có một, đó là chết, nhưng nếu chống lại mệnh lệnh của Đông Vương Công, có khả năng sẽ sống sót.

Suy cho cùng, sống sót mới là quan trọng nhất!

"Tốt, tốt, tốt, tốt!" Đông Vương Công tức quá hóa cười, vẻ mặt có chút dữ tợn, cây gậy đầu rồng trong tay đột nhiên sáng lên, một gậy đập nát vị thần ma đứng gần nhất thành thịt vụn, ngay cả nguyên thần cũng bị Đông Vương Công đập cho tan nát ngay tại chỗ, thân tử đạo tiêu, hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

“Đế quân,.....” Các thần ma còn lại hiển nhiên cũng không ngờ Đông Vương Công lại đột ngột ra tay giết người, không khỏi kinh hô.

Đông Vương Công tay cầm gậy đầu rồng, nhìn mấy chục vị thần ma với vẻ mặt dữ tợn, tựa như ác quỷ địa ngục, cười lạnh nói: “Nếu đã không chịu nghe lệnh bần đạo, vậy giữ các ngươi lại làm gì, thà chết hết đi!” “Đế quân điên rồi, giết người rồi, mau chạy đi.....” Mấy chục vị thần ma đại kinh, hét lên một tiếng rồi tan tác như chim vỡ tổ, kinh hoàng bỏ chạy tứ tán.

Chỉ là đối mặt với một vị thần ma Chuẩn Thánh trung kỳ, sao họ có thể chạy thoát được.

“Chết đi, tất cả đi chết đi!” Đông Vương Công như phát điên, cười lên quái dị, tay cầm đầu rồng, một con kim long khổng lồ bay ra từ cây gậy, lao về phía mấy chục vị thần ma.

Trong nháy mắt kim long lướt qua, mấy chục vị thần ma đều tan biến, thần huyết vẩy đầy bãi cát.

“Hửm?” Phương Minh đang xem kịch hay, đột nhiên liếc thấy thần huyết trên bãi cát bỗng nhiên biến mất, như thể có một con ác thú đang âm thầm nuốt chửng chúng.

“Hình như có gì đó không ổn.....” Phương Minh thấy vậy trong lòng kinh hãi, đạo nhãn trên trán mở ra, tỏa ra ánh tím mê người, nhìn xung quanh.

Chốc lát sau, Phương Minh thu lại đạo nhãn, nói với vẻ mặt khâm phục: “Đông Vương Công, cao tay thật, xem ra ngươi cũng không ngu như ta tưởng.” Đông Vương Công thu lại gậy đầu rồng, nhìn Phương Minh với vẻ mặt dữ tợn, trầm giọng nói: “Bần đạo không biết ngươi đang nói gì!” “Vừa rồi lúc Đông Vương Công đạo hữu mang theo mấy chục vị thần ma kia đến, trong lòng ta đã thấy kỳ lạ, Đông Vương Công đạo hữu biết thực lực của ta, sao có thể chỉ mang theo

từng ấy người, huống hồ tu vi cao nhất trong đó cũng chỉ mới Đại La Kim Tiên sơ kỳ, lạ thật, lẽ nào Đông Vương Công đạo hữu cho rằng chỉ bằng họ là có thể giết được ta sao?" Nụ cười trên khóe miệng Phương Minh dần dần mở rộng, hắn nhìn Đông Vương Công với vẻ hứng thú, như một thám tử phá án, kể rành rọt ngọn ngành câu chuyện: "Hiển nhiên là không thể, với thực lực Thái Ất Kim Tiên, trong mắt ta có đông đến đâu cũng chỉ là một đám sâu kiến, không thể làm ta tổn hại dù chỉ một phân, vì vậy, mục đích Đông Vương Công mang họ đến thực ra rất đơn giản....." Đông Vương Công nghe vậy sắc mặt càng lúc càng âm trầm, rõ ràng lời nói của Phương Minh đã chạm đúng chỗ đau. 102.

Ánh búa lăng lệ phá không mà đi, một chia thành hai, hai chia thành bốn, bốn chia thành tám, tám chia thành mười sáu... cuối cùng, đầy trời đều là ánh búa, vô số ánh búa bổ vào trời đất rách nát, cảnh tượng xung quanh đột nhiên biến đổi mạnh mẽ.

Đông Vương Công đạo hữu!" Đông Vương Công hơi thở dần dần dồn dập, khuôn mặt già nua âm u bất định nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Bần đạo không biết ngươi đang nói gì!" "Không biết ta đang nói gì?

Vậy được, ta sẽ nói rõ hơn một chút, để Đông Vương Công đạo hữu nghe cho rõ, chết cũng được minh bạch!" Phương Minh xoa xoa mũi, trong đôi mắt lóe lên tinh quang, chỉ xuống mặt đất, cười nói: "Nơi này đã bố trí một đại trận, nếu ta đoán không lầm, đại trận này cần huyết tế mới có thể khởi động phải không?

Bọn họ chính là vật tế!" Đông Vương Công nghe vậy đồng tử co rút dữ dội, nhìn Phương Minh với vẻ kinh nộ, gào lên một cách điên cuồng: "Nói bậy, bần đạo là nam tiên chi thủ do chính Đạo Tổ sắc phong, quản lý nam tiên trong Hồng Hoang, sao có thể làm ra chuyện như vậy, Phương Minh, đừng có ăn nói hàm hồ, vu khống thanh danh

của bần đạo!" "Phụt, Đông Vương Công, ta vẫn luôn cho rằng mặt ta đã đủ dày rồi, bây giờ xem ra, da mặt của ta so với ngươi, đúng là một trời một vực, không thể so sánh được, nói về độ dày của da mặt, ta xin bái phục!" Phương Minh cười lớn, trong tiếng cười tràn ngập vẻ thích thú, đoạn làm bộ làm tịch chắp tay với Đông Vương Công, nói: "Đông Vương Công, ngươi có biết hành vi của mình gọi là gì không?" Khóe mắt Đông Vương Công giật liên hồi, mặt già đỏ bừng, giận dữ nhìn Phương Minh không nói lời nào.

Trên thực tế, Phương Minh nói không sai một chút nào!

Đông Vương Công quả thật đã bố trí đại trận ở nơi này, mà đại trận đó cần huyết tế mới có thể khởi động!

Đông Vương Công biết rõ thực lực của Phương Minh, biết rằng dù có dốc toàn bộ lực lượng của Tử Phủ cũng chưa chắc làm gì được hắn, vì vậy chỉ có thể đi nước cờ hiểm, bố trí huyết trận ở đây từ trước để chờ Phương Minh.

Lão vẫn im lặng nghe Phương Minh nói, là để kéo dài thời gian, đợi huyết tế hoàn thành, từ đó khởi động đại trận.

Chương 136

Đương nhiên, Phương Minh cũng biết tất cả, chỉ là hắn hoàn toàn không để tâm, vì vậy cũng đang im lặng chờ đợi huyết tế hoàn thành, chờ đợi đại trận khởi động.

Hắn làm vậy, không chỉ để đả kích thể xác Đông Vương Công, mà còn muốn hủy hoại cả tâm lý của lão.

Hắn muốn vào lúc đại trận khởi động, phá tan đại trận của Đông Vương Công, từ đó đả kích đạo tâm của lão, khiến Đông Vương Công hoàn toàn sụp đổ.

Sự tàn phá thực sự, về mặt tinh thần còn lợi hại hơn thể xác rất nhiều!

Phương Minh trong lòng sáng như gương, nhìn Đông Vương Công, nói từng chữ một: "Đông Vương Công, ngươi là một con kỹ nữ, đã làm kỹ nữ, lại còn muốn lập đền thờ trinh tiết!" "Phương Minh, ngươi vu khống, vu khống,..... không có chứng cứ, đừng vu khống bần đạo!" Đông Vương Công như một con sư tử điên, vì tức giận mà tóc dựng đứng, như bị sét đánh, nhưng trong lòng lại âm thầm tính toán thời gian cần thiết để trận pháp khởi động.

Đông Vương Công đang tính, Phương Minh đương nhiên cũng đang tính.

"Chứng cứ?

Muốn có chứng cứ rất đơn giản!" Phương Minh cười lạnh một tiếng, lật tay, Hỗn Độn Phủ xuất hiện trong tay, hắn quay người vung nhẹ một đường về phía biển cả sóng vỗ dữ dội.

Một chuyện quỷ dị đã xảy ra.

Biển cả lại nứt ra từ giữa, không chỉ biển cả nứt ra, mà ngay cả bầu trời cũng nứt ra, ánh nắng từ khe nứt chiếu vào, chói mắt.

"Chứng cứ, đây chính là chứng cứ, tất cả mọi thứ trước mắt đều là ảo ảnh, đều là giả, à không, cũng không hẳn là ảo ảnh, mà là do người vẽ ra!" Phương Minh tiếp tục bổ từng nhát búa, như một người thợ thủ công đang điêu khắc một tác phẩm nghệ thuật, vô cùng nghiêm túc.

Bầu trời mặt trời nứt ra, bãi cát ven Đông Hải nứt ra, bầu trời cũng bị xé toạc, biển cả cũng bị xé toạc… "Phá....." Đôi mắt Phương Minh lóe lên, đột nhiên hét lớn một tiếng, bổ ra nhát búa cuối cùng. 103.

Huyền Lôi đang ẩn nấp trong bóng tối, định cho Phương Minh một đòn chí mạng, nhưng vẫn luôn không tìm được cơ hội, nhục thân của Phương Minh thực sự quá mạnh, mạnh đến mức khiến hắn không biết tấn công từ hướng nào, cũng không làm gì được Phương Minh.

"Ầm....." Biển cả biến mất, bãi cát biến mất, mặt trời biến mất... tất cả mọi thứ trước mắt đều biến mất, thay vào đó là những ngọn núi trơ trụi, xung quanh không một ngọn cỏ, lờ mờ có thể thấy những phù văn màu máu đang thay đổi nhanh chóng, ngay cả mặt trời trên bầu trời cũng có màu đỏ như máu.

Trong không khí tràn ngập một mùi máu tanh nồng nặc, mọi thứ đều trở nên vô cùng quỷ dị.

"Oẹ....." Đột nhiên, trên một đỉnh núi, một thư sinh cầm bút phun ra một ngụm máu lớn, khí tức suy yếu, sắc mặt trắng bệch như giấy, kinh hãi nhìn Phương Minh, kinh hô: "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, không ai có thể thoát ra khỏi bức họa của bần đạo, tuyệt đối không thể nào....." Phương Minh cười tủm tỉm nhìn thư sinh cầm bút đó, nói: "Sớm đã nghe danh dưới trướng Đông Vương Công có Tứ

Đại Huyền Vương, Huyền Thiên, Huyền Lôi, Huyền Chiến và Huyền Họa, vị đạo hữu này chắc là Huyền Họa đạo hữu nhỉ, lợi hại, lợi hại, ta cũng là lần đầu tiên được chứng kiến họa đạo thần thông, suýt nữa thì trúng chiêu." Khốn kiếp!

Lần đầu tiên tiếp xúc họa đạo thần thông, đã phá tan tành họa đạo thần thông của ta!

Ngươi đang chế nhạo ta sao?

Đang chế nhạo ta sao?

Huyền Họa đạo nhân sắc mặt càng thêm trắng bệch, cổ họng ngòn ngọt, không nhịn được "oẹ" lại phun ra một ngụm máu lớn, khí tức càng thêm suy yếu, lảo đảo muốn ngã.

".....Làm sao ngươi nhìn ra mình đang ở trong họa cảnh?" Huyền Họa tính tình cao ngạo, hiển nhiên thua không cam tâm, run rẩy chỉ vào Phương Minh, giận dữ hỏi.

Phương Minh vẫn cười tủm tỉm nhìn Huyền Họa đạo nhân, nói từng lời như dao đâm vào tim: "Huyền Họa đạo hữu, họa đạo thần thông của ngươi tuy lợi hại, nhưng lại có mấy điểm yếu chí mạng!" Huyền Họa đạo nhân nghe vậy mặt mày co giật, kinh nộ nói: "Mấy điểm yếu chí mạng?

Điểm yếu chí mạng ở đâu?" Đông Vương Công thấy bộ dạng của Huyền Họa, không khỏi lo lắng, nói: "Huyền Họa đạo hữu,....." Huyền Họa không để ý đến Đông Vương Công, đôi mắt đỏ ngầu, gắt gao nhìn chằm chằm Phương Minh, nói: "Xin Phương Minh đạo hữu giải đáp cho bần đạo!" Phương Minh gật đầu, chỉ về phía tây, ra vẻ tốt bụng, nói với giọng vô cùng chân thành: "Vừa rồi ở đằng kia, có một con phượng hoàng, con phượng hoàng đó đang leo lên cao, nó bước chân phải trước, lẽ nào ngươi không biết, phượng hoàng leo cao, tất phải bước chân trái trước sao?" "....." Huyền Họa nghe vậy

mặt mày co giật, mặt đỏ bừng, không nhịn được "oẹ" lại phun ra một ngụm máu.

"Huyền Họa đạo hữu....." Đông Vương Công lo lắng, bay đến bên cạnh Huyền Họa, vội nói: "Huyền Họa đạo hữu, đừng nghe tên Phương Minh đó nói bậy....." Huyền Họa ngẩng đầu nhìn Đông Vương Công, trên mặt đầy vẻ điên cuồng, hỏi Đông Vương Công: "Đế quân, phượng hoàng leo cao, bước chân trái trước hay chân phải trước?" ".....Cái này bần đạo cũng không biết!" Đông Vương Công lúng túng cười.

Phượng hoàng leo cao, bước chân trái trước hay chân phải trước, cái này Đông Vương Công thật sự không quan sát kỹ.

Đừng nói Đông Vương Công không biết, ngay cả Phương Minh cũng không biết, bởi vì hắn hoàn toàn nói bừa.

Còn về việc phượng hoàng leo cao, bước chân trái trước hay chân phải trước, quỷ mới biết.

Sở dĩ hắn nói bừa, cũng hoàn toàn là để đả kích đạo tâm của Huyền Họa, đánh sập Huyền Họa từ phương diện tâm lý.

Bây giờ Phương Minh càng ngày càng thích cái cách đả kích đạo tâm người khác này, dường như cảm thấy mình đã sáng tạo ra một môn thần thông độc đáo, "Độc Thiệt Thần Công".

Đương nhiên, chiêu "Độc Thiệt Thần Công" này nếu dùng tốt, sau này đối địch với người khác, bị Phương Minh phun cho một trận, đạo tâm tan vỡ, e rằng chiến lực cũng không còn được một phần mười.

Đạo tâm đã tan vỡ, còn chiến đấu thế nào nữa?

Chắc chắn sẽ bại không nghi ngờ gì!

Huyền Họa không nhịn được lại "oẹ" phun ra một ngụm máu, khí tức càng lúc càng suy yếu, nhìn về phía Phương Minh nói: "Phương

Minh đạo hữu, xin chỉ điểm, còn chỗ nào có điểm yếu chí mạng.....” Phương Minh như một người thầy, đang không mệt mỏi giải đáp vấn đề cho học trò, chỉ về hướng mặt trời lúc nãy, nói: “Mặt trời, mặt trời ngươi vẽ lúc nãy có vấn đề, trên Thái Dương tinh có Phù Tang Thần Thụ, vốn dĩ nó ở bên phải Thái Dương tinh, nhưng bây giờ lại ở bên trái Thái Dương tinh, mặt trời lúc nãy của ngươi, Phù Tang Thần Thụ lại ở bên phải, rõ ràng có vấn đề.....” “.....Thật sao?

Phù Tang Thần Thụ mà bần đạo vẽ lúc nãy ở bên trái?

Hay bên phải?” Huyền Họa trừng lớn mắt nhìn Thái Dương tinh, phát hiện Phù Tang Thần Thụ thật sự ở bên trái, không khỏi toàn thân chấn động, lẩm bẩm nói.

Lúc này, Huyền Họa đạo nhân bị Phương Minh đả kích một trận, tâm lực kiệt quệ, thậm chí còn quên cả bức họa mình vừa vẽ.

Chương 137

Đông Vương Công thấy trên người Huyền Họa đột nhiên xuất hiện một luồng khí tức chết chóc, đó là dấu hiệu đạo tâm tan vỡ, không khỏi lo lắng, nói: "Huyền Họa đạo hữu, đừng nghe tên Phương Minh đó nói bậy, Phù Tang Thần Thụ..... cái này..... cái này....." Còn về việc Phù Tang Thần Thụ rốt cuộc ở bên trái hay bên phải mặt trời, cái này Đông Vương Công quả thật cũng không biết, ai rảnh mà cứ nhìn chằm chằm vào mặt trời làm gì.

Đông Vương Công vừa giận vừa lo, quay đầu nhìn Phương Minh, giận dữ nói: "Phương Minh, đừng nói bậy bạ, ai rảnh mà cứ nhìn chằm chằm vào Thái Dương tinh?

Nhìn kỹ như vậy làm gì?

Đừng có ở đây nói bậy bạ!" Phương Minh nhìn Huyền Họa đạo nhân với vẻ mặt chân thành, mặt già ửng hồng, ngượng ngùng nói: "Không giấu gì đạo hữu, ban đầu Phù Tang Thần Thụ đúng là ở bên phải, chỉ là bị bần đạo chặt mất, lúc mọc lại thì nó ở bên trái....." Phương Minh vừa dứt lời, sắc mặt Huyền Họa đạo nhân lại biến đổi, cổ họng ngòn ngọt, không nhịn được "oẹ" lại phun ra một ngụm máu lớn, khí tức càng lúc càng suy yếu, trong vài hơi thở, mái tóc đen đã biến thành màu bạc trắng, như một ông lão sắp chết.

Đông Vương Công thấy vậy vô cùng lo lắng, vội nói: "Huyền Họa đạo hữu, đừng nghe hắn nói bậy,..... tên này miệng lưỡi trơn tru, cũng có thể là nói bừa....." Phương Minh nghe vậy, lập tức đại nộ, nhảy dựng lên như sấm: "Đông Vương Công, ngươi nói bậy, lão tử đây thành thật nhất, không tin ngươi có thể đi hỏi thăm xem, nhân phẩm của Phương Minh ta thế nào?

Đó là có tiếng tốt khắp nơi.....” “.....” Đông Vương Công tức đến toàn thân run rẩy, giận dữ nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: “Phương Minh, ngươi thật không biết xấu hổ, nhân phẩm của ngươi?

Nhân phẩm của ngươi là đồ cặn bã, trên đại lục Hồng Hoang ai mà không biết, Phương Minh là ma đầu, Hồng Mông giáo do ngươi sáng lập là ma giáo, lời của ma đầu có thể tin được sao?” “Vu khống, ai đang vu khống ta?

Mẹ nó chứ, dám vu khống ta, ta tất giết kẻ đó!” Bên kia Phương Minh lại nhảy dựng lên như sấm, chửi ầm lên.

Huyền Họa đạo nhân đột nhiên đưa tay ra, móc cả hai con mắt của mình ra.

Phương Minh và Đông Vương Công nhìn thấy mà tim đập chân run, không biết Huyền Họa đạo nhân bị làm sao.

Khốn kiếp!

Tự tàn!

Phương Minh mặt mày co giật, xoa xoa mũi, thầm nghĩ: “Xem ra Độc Thiệt Thần Công của ta lợi hại thật, sau này phải hoàn thiện môn thần thông này mới được.....” Đông Vương Công lo lắng, vội nói: “Huyền Họa đạo hữu,.....” Huyền Họa đạo nhân cười thảm, nói: “Phương Minh nói thật đó, mấy ngày trước có tin đồn hắn giết lên Thái Dương tinh, tàn sát mười vạn Thái Dương vệ của Yêu tộc, chặt đổ Phù Tang Thần Thụ, tất cả đều là thật, ta có mắt không tròng, giữ lại làm gì?

Giữ lại làm gì?” Đông Vương Công thấy bộ dạng thảm thương của Huyền Họa, lo đến nổi gân xanh trên trán, nhưng lại không có cách nào, không khỏi khẽ lắc đầu, nói: “Huyền Họa đạo hữu, hà tất phải vậy?” “Đế quân, bần đạo cả đời theo ngài, không oán không hối,

xin vì ngài làm chuyện cuối cùng!" Đôi mắt Huyền Họa đạo nhân chảy máu, thân thể đột nhiên "bùm" một tiếng nổ tung, thần huyết bắn tung tóe, vẩy đầy trời cao.

Huyết tế!

Huyền Họa đạo nhân đã huyết tế!

Có huyết tế của cao thủ Chuẩn Thánh sơ kỳ như Huyền Họa đạo nhân, huyết trận lập tức vận chuyển nhanh hơn, trong khoảnh khắc liền khởi động.

Một luồng huyết quang ngút trời, khuấy động phong vân, trên bầu trời hình thành một vòng xoáy màu máu khổng lồ, trên mặt đất đột nhiên sáng lên vô số phù văn màu máu, phù văn nhấp nháy, lúc sáng lúc tối, quỷ dị vô cùng.

Trận đồ kinh khủng xoay chuyển trên dưới, huyết quang ngút trời, bao phủ Phương Minh và những người khác vào trong.

Phương Minh xoa xoa mũi, lẩm bẩm: "Uy lực của trận pháp này xem ra cũng không tệ....." Đông Vương Công đôi mắt đỏ ngầu, gắt gao nhìn chằm chằm Phương Minh, trầm giọng: "Phương Minh, những gì ngươi vừa nói về phượng hoàng leo cao, tất phải bước chân trái trước, và vị trí của Phù Tang Thần Thụ trên Thái Dương tinh, tất cả, có phải là thật không?" Đông Vương Công hỏi câu này, là hỏi thay cho Huyền Họa đạo nhân đã chết.

Huyền Họa là cánh tay đắc lực của Đông Vương Công, một trong Tứ Đại Huyền Vương, chết oan uổng như vậy, lão phải hỏi cho rõ ràng thay Huyền Họa đạo nhân.

Nụ cười trên khóe miệng Phương Minh mở rộng, nụ cười thuần khiết hiền hậu, hắn nói với vẻ chân thành: "Đông Vương Công đạo hữu muốn nghe lời thật, hay lời giả?" Đông Vương Công toàn thân

chấn động, nghiến răng nghiến lợi nói: "Đương nhiên là lời thật!" Phương Minh gật đầu, nói với vẻ mặt chân thành: "Giả đó!" Khốn!

Vậy mà thừa nhận một cách dứt khoát!

Đông Vương Công mặt mày co giật dữ dội, lồng ngực phập phồng kịch liệt, khí thế quanh thân tăng vọt, rõ ràng đã đến bờ vực bùng nổ.

Phương Minh nhìn Đông Vương Công với vẻ mặt chân thành, nói: "Lần này, ta nói thật đó, ta lấy nhân cách của ta ra đảm bảo, phượng hoàng leo cao, quỷ mới biết nó bước chân trái trước hay chân phải trước, ta thật sự không biết.

Còn về vị trí của Phù Tang Thần Thụ trên Thái Dương tinh, vốn dĩ nó mọc ở bên trái, trước giờ chưa từng thay đổi....." ".....Ngươi không biết, tại sao lại ăn nói hàm hồ, Phương Minh tiểu nhi,....." Đông Vương Công tức đến toàn thân run rẩy, mặt đỏ bừng nói.

Phương Minh nhướng mày, cười nói: "Đương nhiên là để chọc tức hắn rồi, cái này gọi là tâm công trước binh chiến, đây là thượng sách, Đông Vương Công đạo hữu không hiểu sao?

À, đúng rồi, Đông Vương Công đạo hữu học thức nông cạn, làm sao biết được những thứ này!

Còn nữa, Đông Vương Công đạo hữu, đừng trách ta không nhắc nhở, đạo tâm của ngươi cũng không vững, cẩn thận bị ta chọc tức chết đó....." Phương Minh không nói thì thôi, vừa nói, Đông Vương Công càng tức hơn, quả tim nhỏ bé sắp tức nổ tung.

"Phương Minh, bần đạo với ngươi không đội trời chung!" Đông Vương Công đôi mắt đỏ rực, ba ngàn sợi tóc xanh sau gáy cuồng vũ, gầm lên một cách nghiêm nghị: "Huyền Thiên đạo hữu, tế Thiên Địa Tù Lung Huyết Phù Đồ!" Cách đó không xa, một đạo nhân mặc huyền

y tay nâng một tòa bảo tháp màu máu, mạnh mẽ ném bảo tháp ra.

Bảo tháp đó bay lên không trung, đột nhiên tỏa ra vô số huyết quang, khí huyết sát kinh khủng lan tỏa, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ trận đồ.

".....Huyền Chiến đạo hữu, nhập trận!" Đông Vương Công tay cầm gậy đầu rồng, ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ.

Đúng lúc này, vô số thần ma bay đến, lao vào trong đại trận, lập tức khí huyết tăng vọt, cảnh giới tu vi như ngồi trên hỏa tiễn, "vèo vèo vèo" tăng lên.

Đặc biệt là vị thần ma cầm đầu mặc chiến giáp màu vàng, khí thế càng tăng vọt, trong nháy mắt, đã đạt đến sự tồn tại đáng sợ của Chuẩn Thánh đỉnh phong, tay cầm một cây đại thương màu máu, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Phương Minh.

Phương Minh nhướng mày, đột nhiên cảm thấy pháp lực trong cơ thể vận chuyển không thuận tiện, không khỏi khẽ nhíu mày, lẩm bẩm: ".....Chuyện gì vậy?" Đông Vương Công ha ha cười lớn: "Phương Minh, đây là Huyết Phù Đồ đại trận, còn gọi là Thiên Địa Tù Lung, thân ở trong trận, toàn thân pháp lực bị cấm cố, không thể vận chuyển, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" Trong bảo liễn, Kim Kỳ Lân nghe lời của Đông Vương Công, không khỏi sắc mặt khẽ biến, thầm vận chuyển pháp lực, lại phát hiện pháp lực bị một luồng sức mạnh bí ẩn áp chế, không thể vận chuyển được.

Cũng như vậy, Thường Hi, Hi Hòa, Đẳng Xà cũng không thể vận chuyển pháp lực.

Chương 138

Thường Hi ló cái đầu nhỏ ra, lẩm bẩm: "Kim béo, tiểu tình lang sẽ không bị đánh chết chứ?

Tiểu tình lang chết rồi, người ta gả cho ai bây giờ!" Kim Kỳ Lân nhếch miệng, cười hì hì: "Nương nương yên tâm, từ trước đến nay chỉ có giáo chủ đánh người khác, chứ không có ai đánh được giáo chủ đâu ạ!" Đằng Xà cũng an ủi: "Nương nương yên tâm, giáo chủ là một tai họa, thường gọi là Phương Họa Họa, đi đến đâu, tai họa đến đó, lần này Đông Vương Công nhất định sẽ bị giáo chủ gây tai họa không nhẹ đâu....." "Thật sao?" Thường Hi đôi mắt đẹp sáng lên, cười hì hì nói.

Kim Kỳ Lân cười nói: "Nương nương cứ yên tâm, cứ yên tâm xem giáo chủ gây tai họa cho Đông Vương Công thế nào đi!" Mọi người ngẩng đầu nhìn, lại phát hiện Phương Minh mặt mày hoảng hốt, không khỏi trong lòng bất an.

Thường Hi nhíu mày nói: "Kim béo, đừng lừa ta, tiểu tình lang hình như có gì đó không ổn, nhìn bộ dạng kinh hoảng thất thố của chàng kìa?" Kim Kỳ Lân nhếch miệng, trong lòng cũng nghi ngờ không chắc, lúng túng cười: "Cái này..... cái đó..... cái đó nương nương đừng bị vẻ bề ngoài của giáo chủ lừa, giáo chủ làm vậy, là để đánh lừa kẻ địch, phải không, tiểu Phì Phì?" Đằng Xà trong lòng cũng không chắc chắn, ngượng ngùng cười: "Chắc vậy, dù sao ta cũng chỉ thấy giáo chủ gây họa cho người khác, chưa ai trị được giáo chủ....." Trên bầu trời, Đông Vương Công thấy vẻ mặt hoảng hốt của Phương Minh, không khỏi đắc ý cười lớn: "Phương Minh, thế nào?

Bây giờ biết sợ rồi chứ?

Biết kết cục của việc chống đối Đông Vương Công ta rồi chứ?

Thế này đi, chỉ cần ngươi thần phục bần đạo, bần đạo có thể tha cho ngươi một mạng!" Sắc mặt Phương Minh dường như càng thêm hoảng hốt, mặt đầy kinh hãi nhìn Đông Vương Công, vội nói: "Đông Vương Công đạo hữu, ta..... ta....." "Đế quân, hắn cũng không thần bí như trong truyền thuyết, dám giết Huyền Họa đạo hữu, chết không đủ tội, xem bần đạo báo thù cho Huyền Họa đạo hữu!" Huyền Thiên đạo nhân nghiêm nghị hét lớn, khí thế quanh thân tăng vọt, lao về phía Phương Minh.

Tứ Đại Huyền Vương tình cảm cực tốt, coi nhau như đạo hữu thực sự.

Huyền Họa đạo nhân bị Phương Minh chọc tức chết, khiến hắn vô cùng tức giận, thề phải báo thù cho Huyền Họa đạo nhân.

Trong Tứ Đại Huyền Vương, Huyền Họa đạo nhân giỏi họa đạo, Huyền Lôi đạo nhân giỏi lôi pháp, Huyền Chiến đạo nhân giỏi chiến đạo, còn Huyền Thiên đạo nhân thì giỏi trận pháp.

Tứ Đại Huyền Vương, do Huyền Thiên đạo nhân đứng đầu!

Lần này Thiên Địa Tù Lung Huyết Phù Đồ đại trận, chính là do hắn bày ra.

Huyền Thiên đạo nhân trong lòng nộ khí ngút trời, lúc lao đến trước mặt Phương Minh, đột nhiên thấy Phương Minh cười với mình, nụ cười quỷ dị, như nụ cười của kẻ âm mưu đã thành.

Thấy nụ cười đó, Huyền Thiên đạo nhân trong lòng không khỏi giật thót, tâm thần đại loạn.

Hắn rất tự tin vào Huyết Phù Đồ đại trận do mình bố trí, tự tin có thể nhốt được Phương Minh.

Vậy tại sao Phương Minh lại lộ ra nụ cười quỷ dị như vậy.

Bên kia, Đông Vương Công thấy nụ cười trên khóe miệng Phương Minh, trong lòng "lộp bộp" một tiếng, thầm kêu không hay, vội hét lớn: "Huyền Thiên đạo hữu, mau lui về!" Phương Minh không bị nhốt!

Huyền Thiên đạo nhân hoàn hồn, lập tức cảm thấy sởn gai ốc, đang định lui lại.

Nhưng tất cả đã muộn, Phương Minh tung ra một quyền, trực tiếp đánh Huyền Thiên đạo nhân nổ tung thành một đám sương máu.

Trong sương máu một đạo huyền quang đang định chạy trốn, đó là nguyên thần của Huyền Thiên.

Chỉ là Phương Minh sao có thể để hắn chạy thoát.

Phương Minh đưa tay ra, một tay nắm lấy nguyên thần của Huyền Thiên đạo nhân, nói với vẻ hứng thú: "Huyền Thiên đạo hữu, muốn gặp Huyền Họa đạo hữu phải không?

Vậy được, ta sẽ tiễn ngươi một đoạn đường!" Nói rồi, trong tay Phương Minh bùng lên một ngọn lửa màu xanh lam.

Hỏa diễm này không phải lửa thường, mà là Thái Âm Chân Hỏa chuyên khắc chế nguyên thần!

Nguyên thần của Huyền Thiên đạo nhân bị Thái Âm Chân Hỏa bao bọc, đau đớn đến sống dở chết dở, thảm thiết kêu la, hét lớn: "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, Huyết Phù Đồ đại trận của bần đạo không thể không nhốt được ngươi, trừ phi....." Đột nhiên, Huyền Thiên đạo nhân như nghĩ ra điều gì, chỉ là chưa kịp nói xong, Thái Âm Chân Hỏa "phừng" một tiếng bùng lên mạnh mẽ, trong nháy mắt thiêu hắn đến hình thần câu diệt, không còn tồn tại.

Lời của Huyền Thiên đạo nhân tuy chưa nói hết, nhưng Đông Vương Công cũng không ngốc, lão lập tức đoán ra ý nghĩa trong lời

nói của Huyền Thiên đạo nhân.

Huyết Phù Đồ đại trận chuyên cấm cố pháp lực của người khác, tuy Phương Minh là cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng Đông Vương Công bố trí huyết trận này đã hao phí rất nhiều nhân lực vật lực, thậm chí không tiếc huyết tế thuộc hạ của mình, uy lực của đại trận có thể thấy được.

Pháp lực của Phương Minh tuyệt đối đã bị cấm cố!

Nhưng Phương Minh lại như người không có chuyện gì, cố ý giả ra bộ dạng đáng thương, kết quả một quyền đã đánh nát Huyền Thiên đạo nhân.

Phải biết, Huyền Thiên đạo nhân cũng có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, lại bị Phương Minh một quyền đánh nát.

Điều này nói lên điều gì?

Điều này nói lên rằng pháp lực của Phương Minh tuy bị cấm cố, nhưng độ cường hãn của nhục thân hắn đã đạt đến một mức độ không thể tưởng tượng, có thể so sánh với Tổ Vu!

Đây là suy nghĩ của Đông Vương Công.

Nhưng nếu để lão biết, nhục thân của Phương Minh hiện nay đã thành thánh, nhục thân của Tổ Vu ở trước mặt hắn yếu ớt như tay chân của trẻ con, không biết lão sẽ có cảm nghĩ gì.

Tứ Đại Huyền Vương, trong nháy mắt đã tổn thất hai vị!

Đông Vương Công trong lòng rỉ máu, nhìn Phương Minh với vẻ kinh nộ, lớn tiếng nói: "Giết, giết hắn cho ta!" Huyền Chiến đạo nhân tay cầm trường thương màu máu, hét lớn: "Giết!" Giây tiếp theo, mấy chục vạn đại quân thần ma của Tử Phủ như châu chấu, ùn ùn lao về phía Phương Minh.

Chương 139

"Ha ha ha, nói hay lắm, nói hay lắm!" Phương Minh không hề sợ hãi, ha ha cười lớn, thân hình bộc phát, nghênh đón những thần ma đang lao tới.

Nhục thân của hắn quá cường hãn rồi, đã đạt đến cảnh giới nhục thân thành thánh!

Mỗi một quyền đánh ra, đều có mấy chục vị thần ma bị sức mạnh kinh khủng thuần túy đánh cho nổ tung.

Phương Minh như hổ vào bầy dê, đại sát tứ phương, từng quyền từng quyền đánh ra, không ngừng có thần ma bị đánh nổ tung, hóa thành từng đám sương máu.

Huyết Phù Đồ đại trận được máu tươi hiến tế, uy lực càng lúc càng mạnh, bùng phát ra huyết quang kinh khủng, kích động khiến huyết khí của những thần ma kia cuồng loạn sôi trào.

Đây là một loại ma trận, kích phát tiềm lực trong cơ thể thần ma, khiến chúng bộc phát ra một lần.

Sau trận đại chiến này, cho dù phe Đông Vương Công thắng, đám thần ma dưới trướng lão trong một thời gian cũng không thể hồi phục, tu vi chắc chắn sẽ giảm mạnh.

Nhưng để có thể giết chết Phương Minh, Đông Vương Công cũng không quản được nhiều như vậy nữa.

Huyền Chiến hét lớn một tiếng, cổ tay vung trường thương màu máu, đâm một thương về phía Phương Minh.

Phương Minh ha ha cười lớn, hoàn toàn không có ý định né tránh, tung ra một quyền.

Trường thương trong tay Huyền Chiến "ầm" một tiếng vỡ vụn, gãy thành mấy đoạn.

Dùng sức mạnh của nhục thân, một quyền đánh nát một kiện thượng phẩm linh bảo, thật là một nhục thân kinh khủng.

Mọi người có mặt tại hiện trường nhìn thấy mà trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

".....Không thể nào?" Đông Vương Công hơi thở dồn dập, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành, cảm giác rằng, hôm nay có thể sẽ thất bại.

Huyền Chiến cũng không ngờ nhục thân của Phương Minh lại kinh khủng như vậy, một quyền đánh nát một kiện linh bảo, không khỏi giật mình, vội vàng rút lui.

Nhưng tất cả đã muộn.....

Giây tiếp theo, nhục thân của Phương Minh bộc phát ra sức mạnh kinh khủng, với tốc độ không gì sánh bằng đuổi kịp Huyền Chiến đang lui lại, tung ra một quyền.

Huyền Chiến còn chưa kịp phát ra một tiếng kêu thảm, đã bị một quyền đánh cho nổ tung.

Nguyên thần của hắn đang định chạy trốn, Phương Minh cong ngón tay búng ra, một ngọn lửa màu trắng lạnh lẽo bay ra, trúng ngay nguyên thần của Huyền Chiến.

Nguyên thần của Huyền Chiến phát ra một tiếng kêu thảm xé lòng, bị Thái Âm Chân Hỏa thiêu đến hình thần câu diệt.

"Huyền Chiến đạo hữu....." Đông Vương Công nhìn thấy cảnh này mà mắt như muốn nứt ra, định xông lên liều mạng với Phương Minh, nhưng lý trí cuối cùng mách bảo lão rằng, bây giờ xông lên, chỉ có một con đường chết.

Chạy!

Bây giờ là cách tốt nhất!

Con người đều ích kỷ, đặc biệt là những người có địa vị cao quyền trọng như Đông Vương Công, sao có thể vì người khác mà hy sinh tính mạng của mình.

Dưới sự thôi thúc của bản năng, Đông Vương Công đã chọn cách chạy trốn.

Lão đã từ bỏ mấy chục vạn đại quân theo mình, từ bỏ Huyền Lôi trong trận. 104.

Các thần ma còn lại của Tử Phủ kinh hãi, đồng loạt tứ tán bỏ chạy.

Đông Vương Công chạy trốn, khiến đạo tâm của hắn dao động, lộ ra sơ hở.

Hắn cũng không ngờ, Đông Vương Công sẽ từ bỏ mình, một mình chạy thoát thân.

Phía dưới, Phương Minh khẽ "hử" một tiếng, bàn tay lớn đưa ra, tóm về phía huyết tháp, một tay túm ra đầu của Huyền Lôi, dùng sức bóp mạnh.

Đầu của Huyền Lôi như một quả dưa hấu, ầm ầm nổ tung, ngay cả nguyên thần dưới sức mạnh kinh khủng của Phương Minh, cũng trong nháy mắt bị bóp nát.

Huyền Lôi là người có lực công kích mạnh nhất trong Tứ Đại Huyền Vương, chỉ vì Đông Vương Công chạy trốn, mà chết một cách oan uổng dưới tay Phương Minh. 105.

Đột nhiên, vô số phi kiếm ùn ùn bay ra, như châu chấu, phô thiên cái địa lao về phía những thần ma đang chạy trốn.

Không còn sự ràng buộc của Huyền Chiến, những thần ma này trở thành những con ruồi không đầu, trở thành chim sợ cành cong, sao còn dám chiến đấu nữa.

Trận chiến không thành, tan tác như cát!

Phương Minh cười lạnh một tiếng, tung người lên, tung ra một quyền.

Bảo tháp màu máu lơ lửng trên không trung ầm ầm nứt ra, nổ thành từng mảnh vụn, rơi vãi xuống phía dưới.

Chương 140

Bảo tháp là trận nhãn của Huyết Phù Đồ đại trận, bảo tháp vỡ, Huyết Phù Đồ đại trận lập tức ầm ầm vỡ tan.

Đại trận vỡ tan, Phương Minh chỉ cảm thấy pháp lực mênh mông trong cơ thể lại quay trở lại.

Không nhịn được hú dài một tiếng, tung người lên, lật tay, Bắc Minh Thần Kiếm xuất hiện trong tay, kiếm ngân vang. 106.

Hơn nữa, sau đại chiến Tiên thiên tam tộc, Long tộc khí vận mất hết, nghiệp lực triền thân, tu luyện cực kỳ khó khăn.

Kiếm khí tung hoành ngàn vạn dặm, thuộc tính ngũ hành ầm ầm bùng nổ.

Máu chảy thành sông, thây phơi trăm vạn… Khi Phương Minh thu hồi Bắc Minh Thần Kiếm, mấy chục vạn thần ma của Tử Phủ đều đã chết, trừ Đông Vương Công ra, không một ai chạy thoát.

Kim Kỳ Lân và những người khác nhìn thấy mà trợn mắt há mồm, kinh hô không thôi.

"Tiểu tình lang thật lợi hại....." Thường Hi chớp chớp đôi mắt đẹp, trong mắt đầy những ngôi sao nhỏ, nói với vẻ mặt sùng bái.

Đẳng Xà mặt mày co giật, lẩm bẩm: "Thấy chưa, ta đã nói chỉ có giáo chủ gây tai họa cho người khác, người khác sao có thể gây tai họa được....." Kim Kỳ Lân nhếch miệng, lẩm bẩm: "Đúng vậy, Đông Vương Công lần này bị giáo chủ gây tai họa thảm rồi, dưới trướng Tứ Đại Huyền Vương đều thân tử đạo tiêu, thực lực Tử Phủ giảm mạnh, e rằng sẽ bị các thế lực khác tiêu diệt mất....." Phương Minh quay trở lại, lại khôi phục bộ dạng cười cợt, nói: "Đi thôi, Kim béo,

lần này phải nhìn đường cho kỹ, đừng đi vào trận pháp của người ta nữa!" Kim Kỳ Lân lúng túng cười, nói: "Giáo chủ yên tâm!" Nói rồi, Kim Kỳ Lân vung roi dài, quất vào người chín con thần long.

Chín con thần long rít lên một tiếng, kéo bảo liễn phá không mà đi.

Lần này Đông Vương Công phục kích Phương Minh, trận đại chiến này được rất nhiều người chú ý.

Trong một thời gian, tin tức lan truyền xôn xao trên đại lục Hồng Hoang, danh tiếng ma đầu của Phương Minh càng vang dội khắp Hồng Hoang, ban đêm có thể dọa trẻ con nín khóc.

Vu tộc.

Trong Bàn Cổ thần điện, Thập Nhị Tổ Vu tụ tập đông đủ.

"Nghe gì chưa?

Đại tôn lại gây tai họa cho Đông Vương Công rồi!" Chúc Dung miệng rộng hưng phấn, đôi mắt lửa nhảy nhót, ha ha cười lớn.

Trọc Cửu Âm nhếch miệng, lúng túng cười: "Đại tôn nhà ta đúng là một tai họa, đi đến đâu tai họa đến đó, lần này Đông Vương Công bị đại tôn gây tai họa thảm rồi, dưới trướng Tứ Đại Huyền Vương đều vẫn lạc, mấy chục vạn tinh nhuệ thần ma đại quân của Tử Phủ tổn thất gần hết." Thiên Ngô mặt mày co giật, ngượng ngùng nói: "Đại tôn thật lợi hại, lần này thực lực Đông Vương Công đại tổn, uy danh mất hết, Vu tộc chúng ta cũng bớt đi một đối thủ mạnh!" Đế Giang gật đầu, cười nói: "Cứ để đại tôn mặc sức đi gây tai họa đi, tốt nhất là lại gây tai họa cho Yêu tộc một lần nữa, Vu tộc chúng ta liền có thể xưng bá đại lục Hồng Hoang rồi, ha ha ha....." Thập Nhị Tổ Vu nghe vậy đều gật đầu, cười lớn không thôi.

Bất Chu Sơn, Tam Thập Lục Trọng Thiên.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Sau khi Đế Tuấn nhận được tin Đông Vương Công đại bại, tức đến lật cả bàn, chửi ầm lên: "Đông Vương Công, thành sự không đủ, bại sự có thừa, mấy chục vạn thần ma phục kích Phương Minh, lại bại thảm như vậy, đúng là đồ ngu, đồ ngu....." "Bệ hạ, bây giờ chúng ta phải làm sao?

Hay là bệ hạ cấp cho thần một trăm vạn hùng binh, thần sẽ diệt Phương Minh!" Yêu thánh Anh Chiêu hét lớn.

Yêu thánh Bạch Trạch vội nói: "Không được, Phương Minh lúc này danh tiếng đang thịnh, huống hồ lần này một mình phá tan mấy chục vạn thần ma của Tử Phủ, chém giết hết Tứ Đại Huyền Vương dưới trướng Đông Vương Công, cho thấy thực lực của hắn sâu không lường được, chúng ta nên tạm tránh mũi nhọn của hắn, từ từ mưu đồ lớn mạnh Yêu tộc!" Đế Tuấn gật đầu, nói: "Nhị đệ của trẫm chưa xuất quan, quả thật không nên cứng đối cứng với Phương Minh, chúng ta quả thật nên từ từ mưu đồ phát triển, Bắc Hải Côn Bằng đạo nhân thực lực cường hãn, nếu có thể lôi kéo hắn vào phe Yêu tộc chúng ta, thực lực Yêu tộc tất sẽ tăng mạnh!" "Bệ hạ thánh minh!

Còn có Tứ Hải Long tộc, tuy đã sa sút, nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, bệ hạ cũng có thể thu nạp dưới trướng, sáp nhập vào Yêu tộc chúng ta." Bạch Trạch lớn tiếng nói.

Đế Tuấn gật đầu, hít sâu một hơi, nói: "Bạch Trạch nói có lý, Côn Bằng thực lực quá mạnh, việc thu phục Côn Bằng, tạm thời đợi nhị đệ của ta xuất quan rồi hãy nói; còn về Tứ Hải Long tộc, bây giờ có thể thực hiện, Anh Chiêu, ngươi dẫn lĩnh một trăm vạn Yêu tộc, đến Tứ Hải Long tộc, chiêu hàng Tứ Hải Long tộc!" "Tuân lệnh!" Anh Chiêu đại hỷ, lĩnh mệnh chỉnh đốn binh mã, hùng hổ kéo đến Tứ Hải Long tộc.

Bên kia, Kim Kỳ Lân và Đằng Xà đang lái hai chiếc bảo liễn phi

nhanh.

Đi không biết bao lâu, cuối cùng cũng đến ven Đông Hải.

Lần này, Kim Kỳ Lân kiểm tra đi kiểm tra lại, xác định biển cả là thật, mặt trời là thật, mới tiếp tục lái bảo liễn đi tới, vượt qua Đông Hải, tìm kiếm Tam Tiên Đảo trên biển Đông mênh mông.

Đông Hải.

Thủy Tinh Cung.

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng ngồi trên long ỷ, đang thưởng thức ca múa.

Đúng lúc này, một tên hà binh bay vào trong đại điện Long Cung, chắp tay nói: "Báo, bẩm Long Vương, tên ma đầu đó đã đến Đông Hải chúng ta....." "Ma đầu?

Ma đầu nào?" Đông Hải Long Vương Ngao Quảng vội xua đuổi vũ cơ, hỏi.

Hà binh vội nói: "Phương Họa Họa, ma giáo giáo chủ Phương Họa Họa ạ!" "Khốn kiếp, tên ma đầu đó đến Đông Hải chúng ta làm gì?" Ngao Quảng nghe vậy, sợ đến suýt nữa tuột khỏi long ỷ, đứng dậy, đi đi lại lại trong đại điện, lẩm bẩm: "Bản vương nghe nói, tên Phương Họa Họa này đi đến đâu, liền gây tai họa đến đó, trước kia Yêu tộc, Vu tộc, Đông Vương Công đều bị hắn gây tai họa không nhẹ, bây giờ lại đến Đông Hải chúng ta?

Long tộc ta bây giờ thế yếu, không chịu nổi một phen gây họa nữa đâu....." Ngao Quảng càng nghĩ càng sầu, lo như kiến bò trên chảo nóng, đi vòng vòng.

Đúng như lời lão nói, Long tộc bây giờ thế yếu, trong Tứ Hải, huyết mạch cao nhất chính là Tứ Hải Long Vương, nhưng Tứ Hải Long Vương cũng chỉ là Tứ trảo kim long, xa không bằng Thần Long

nhất tộc thời thượng cổ cường hãn. 107.

Từ khi Phương Minh và đoàn người đến Đông Hải, Đông Hải Long Vương Ngao Quảng liền hạ lệnh cấm biển, ước thúc hải tộc không được ra biển, càng không được chọc vào Phương Họa Họa.

Nhìn khắp Tứ Hải, tu vi cao nhất cũng chỉ là Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, mà cũng chỉ mới đến cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Chương 141

Trong thế giới Hồng Hoang bây giờ Chuẩn Thánh đầy đất, Đại La Kim Tiên như rau cải trắng, Đại La Kim Tiên thực sự không đáng kể.

Nếu không phải dựa vào mấy kiện pháp bảo cường hãn do lão tổ tông để lại chống đỡ bộ mặt, e rằng Long tộc đã sớm bị diệt tộc rồi.

Mấy năm nay, Long tộc sống thực sự gian nan, ai cũng có thể bắt nạt một phen.

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng trong lòng khổ sở, chỉ có thể cả ngày mượn rượu giải sầu, sống qua ngày.

Nếu để Phương Họa Họa chạy đến gây tai họa một phen, e rằng ngay cả cuộc sống hiện tại cũng không còn nữa.

Quy thừa tướng mặt mày co giật, chắp tay nói: "Long Vương, trước tiên đừng vội, chúng ta không biết mục đích Phương Họa Họa đến Đông Hải, không chừng không phải nhắm vào hải tộc Đông Hải chúng ta đâu!" Đông Hải Long Vương Ngao Quảng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nói: "Quy thừa tướng nói cũng phải, truyền lệnh xuống, Đông Hải phong tỏa, bất cứ ai không được ra biển, đặc biệt là không được chọc vào Phương Họa Họa!" "Tuân lệnh!" Quy thừa tướng cung kính lĩnh mệnh, truyền lệnh đi.

Hà binh cũng tự mình lui ra ngoài.

Chỉ còn lại Đông Hải Long Vương Ngao Quảng ngồi không yên trong Thủy Tinh Cung, sợ rằng một ngày nào đó Phương Họa Họa sẽ xông vào Đông Hải, gây tai họa khắp nơi.

Ngao Quảng sợ xảy ra chuyện, nhưng có lúc càng sợ xảy ra chuyện, chuyện lại càng xảy ra. 108.

Chặn bảo liễn của ta, là phải trả giá đắt đó, đi đi, nhân lúc giáo chủ chưa nổi giận!" Lục thái tử Ngao Bính của Long tộc ở Đông Hải đã quen ngang ngược bá đạo.

Một ngày nọ, Lục thái tử Ngao Bính đang định ra biển tìm chút thức ăn, đột nhiên có tôm lính cua tướng chặn đường Lục thái tử.

Cua tướng dẫn đầu vội nói: "Lục thái tử, Long Vương đã hạ lệnh cấm biển, trong thời gian ngắn cấm ra biển, xin Lục thái tử đừng làm khó tiểu nhân!" Lục thái tử Ngao Bính nhe nanh múa vuốt nhìn cua tướng, khinh thường nói: "Phụ vương tại sao lại hạ lệnh cấm biển?" Cua tướng mặt mày co giật, chắp tay nói: "Bẩm thái tử, hình như có một tên gọi là Phương Họa Họa đã đến Đông Hải chúng ta, Long Vương sợ tên Phương Họa Họa đó gây tai họa cho Đông Hải, vì vậy mới hạ lệnh cấm biển!" "Phương Họa Họa?

Chưa nghe bao giờ!" Lục thái tử hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói.

Đúng lúc này, trên bầu trời mặt biển có hai chiếc bảo liễn Nguyệt Hoa phi nhanh, kéo xe lại là mười tám con thần long.

Trên hai chiếc bảo liễn, người đánh xe là một con lợn vàng và một con rắn béo.

Con lợn vàng và con rắn béo đó vô cùng kiêu ngạo, roi dài "bốp bốp bốp" quất ra, đánh cho mười tám con thần long da rách thịt nát, ra sức chạy như điên.

Long tộc tuy đã sa sút, nhưng cũng không phải ai cũng có thể bắt nạt!

Lúc này một con lợn và một con rắn cũng dám làm càn trên đầu Long tộc sao?

Lục thái tử Ngao Bính nhìn thấy mà trong lòng lửa giận bùng cháy,

con lợn vàng và con rắn béo đó mỗi lần quất một roi, đánh vào người mười tám con thần long, Lục thái tử đều cảm thấy roi đó như quất vào người mình, đau rát.

Một đám hải tộc nhìn thấy mà trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

Long tộc tuy đã sa sút, nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, người có thể dùng thần long kéo xe liễn không nhiều, trừ phi đối phương thân phận cao quý.

Dùng chín con thần long kéo bảo liễn, người trong bảo liễn đó thân phận gì?

Yêu tộc Thiên Đế, Thiên Hậu cũng không như vậy!

Lẽ nào người ngồi trong bảo liễn là Yêu tộc Thiên Đế và Thiên Hậu?

"Gầm....." Đúng lúc này, một tiếng gầm kinh thiên động địa vang lên, Lục thái tử lắc mình một cái, hóa thành bản thể, một con tứ trảo kim long dài mấy chục trượng.

Kim long gầm lên giận dữ, lao ra khỏi biển, nhe nanh múa vuốt chặn hai chiếc bảo liễn, quát lớn: "Người trong xe nghe đây, mau cút ra đây cho bản thái tử chịu chết!" Các sinh linh hải tộc đại kinh, có người vội đi bẩm báo Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, những người còn lại sợ Lục thái tử có chuyện gì, cũng vội lao ra khỏi mặt biển, đi bảo vệ Lục thái tử Ngao Bính.

Trong một thời gian, trên mặt biển Đông Hải sóng cả cuồn cuộn, tiếng nước ào ào vang lên, trên những con sóng lớn đứng đầy đại quân hải tộc hình thù kỳ dị.

Trong đại quân hải tộc, phần lớn là tôm lính cua tướng, cũng có một số hải tộc khác, ví dụ như cá đầu búa cầm song chùy, cá mập

vàng thân hình to lớn, có cá tám chân vung vẩy, đủ loại hình thù, không thiếu thứ gì.

Kim Kỳ Lân và Đằng Xà vội kìm bảo liễn lại, nhìn về phía Lục thái tử của Long tộc.

Kim Kỳ Lân nói: "Tiểu nê thu, ngươi có biết ta là ai không? 109.

Các hải tộc còn lại thấy Lục thái tử bị đánh bay, sợ Đông Hải Long Vương Ngao Quảng trách phạt, lập tức cũng đại nộ, đồng loạt lao về phía Kim Kỳ Lân, muốn bắt hắn lại.

Lục thái tử Ngao Bính đại nộ, gầm lên: "Bảo chủ tử của ngươi ra nói chuyện, một con lợn béo không xứng nói chuyện với bản thái tử." Kim Kỳ Lân vốn tốt bụng khuyên bảo, không ngờ Lục thái tử Ngao Bính lại cuồng ngạo như vậy, không những không nghe, còn mắng mình là lợn béo.

Kim Kỳ Lân ghét nhất người khác mắng mình là lợn béo, bởi vì nếu bị Phương Minh nghe thấy, có khả năng sẽ bị lên bàn ăn.

Lập tức, Kim Kỳ Lân liền nổi giận, trầm giọng nói: "Con nê thu nhỏ này, thật không biết trời cao đất rộng, Lục gia ta là Kỳ Lân, Kỳ Lân cao quý!" Nói rồi, Kim Kỳ Lân xuống bảo liễn, hiện ra chân thân to trăm trượng, từng bước một đi về phía Lục thái tử Ngao Bính.

"Kim béo, đuổi nó đi, ta không gặp người ngoài!" Trong bảo liễn truyền ra giọng của Phương Minh.

Lúc này Phương Minh, cũng xuất hiện một chút vấn đề, bởi vì gần đây tàn sát quá nhiều thần ma, nghiệp lực trên người quá lớn, dẫn đến tu vi trì trệ không tiến, pháp lực không thể nâng cao thêm một bước.

Cũng có nghĩa là, Phương Minh đã bị kẹt cấp.

Chương 142

Đương nhiên, nhục thân của hắn đã thành thánh, không sợ nghiệp hỏa thiêu đốt, chỉ là nguyên thần và pháp lực lại chưa thành thánh, vì vậy nghiệp hỏa vẫn luôn thiêu đốt nguyên thần.

Tuy Phương Minh có Bất Tử Thần Hỏa, có thể tu phục nguyên thần, nhưng cái cảm giác bị nghiệp hỏa thiêu đốt này thực sự không dễ chịu.

Càng chết người hơn là, nghiệp hỏa ảnh hưởng đến tu vi, như vậy khiến tu vi của hắn trì trệ không tiến, làm sao có thể dùng sức mạnh chứng đạo.

Đương nhiên, đây cũng là vấn đề lớn nhất mà Phương Minh hiện đang gặp phải.....

"Vâng, giáo chủ!" Kim Kỳ Lân đáp, quay đầu nhìn Lục thái tử Ngao Bính, trầm giọng nói: "Tiểu nê thu, giáo chủ nhà ta tính tình không tốt, tốt nhất ngươi nên rời đi, nếu không đừng trách ta không khách khí!" Lục thái tử kiêu ngạo bá đạo đã quen, sao chịu được sự coi thường này, lập tức đại nộ, giận dữ nói: "Con lợn béo này, ba lần năm lượt sỉ nhục bản thái tử, còn dám lấy Long tộc làm tọa kỵ, đúng là tìm chết, hôm nay bản thái tử sẽ diệt ngươi!" Nói rồi, Lục thái tử liền gầm lớn một tiếng, nhe nanh múa vuốt lao về phía Kim Kỳ Lân.

"Hừ!" Kim Kỳ Lân đại nộ, hừ lạnh một tiếng, quanh thân lam quang lóe lên, lập tức cả vùng Đông Hải dường như rung chuyển dữ dội.

Không đợi Lục thái tử đến gần, đột nhiên một luồng sóng lớn lao về phía hắn, đánh bay hắn ra xa, "ầm" một tiếng rơi xuống Đông Hải. 110.

Trong chớp mắt, lấy hắn làm trung tâm, mặt biển vốn bị đóng băng lập tức tan chảy, những hải tộc bị đóng băng cũng đồng loạt giải đông.

Chỉ là Kim Kỳ Lân bây giờ là cao thủ Chuẩn Thánh sơ kỳ, lại thân kiêm thuộc tính ngũ hành, không phải đông người là có ích.

Từ khi trở thành cao thủ cảnh giới Chuẩn Thánh, Kim Kỳ Lân đối với việc vận dụng ngũ hành thần thông cũng càng thêm thành thạo.

Những con tôm lính cua tướng đó chưa đến gần Kim Kỳ Lân, đột nhiên lấy hắn làm trung tâm, cả vùng Đông Hải lại bị đóng băng.

Đương nhiên, cả những hải tộc lao tới cũng đều bị đóng thành băng.

Phương Minh ở trong bảo liễn, đột nhiên cảm thấy một luồng hàn khí ập đến, không khỏi cảm thấy thân tâm sảng khoái.

"Hửm?

Suýt quên, có thể tắm nước lạnh để giảm bớt nghiệp hỏa thiêu đốt mà!" Phương Minh mắt sáng lên, bước ra khỏi bảo liễn, rồi bước đi trên mặt biển Đông Hải đã bị đóng băng. 111.

Hải tộc chúng nhân kinh hãi, biết đã gặp phải thần nhân không nên chọc vào, lập tức đồng loạt lùi lại. 112.

Từ khi Phương Minh vào Đông Hải đến nay, cũng đã có vài ngày, vẫn luôn bình an vô sự.

Phương Minh thì sảng khoái ngâm toàn thân trong Đông Hải, theo sóng biển dập dềnh, vô cùng thích thú.

"Gầm....." Bên kia Lục thái tử nổi giận, mạnh mẽ gầm lớn một tiếng, lao ra khỏi mặt biển, liền lao về phía Phương Minh.

"Tìm chết!" Kim Kỳ Lân đại nộ, tung người một cái, nghênh đón

Lục thái tử, một tay ấn hắn xuống mặt biển, một chân khác giơ lên, làm một động tác giả về phía Lục thái tử đang giãy giụa không ngừng.

Nhưng Lục thái tử đâu chịu bỏ cuộc, vẫn không ngừng bạo động giãy giụa.

Kim Kỳ Lân đại nộ, một chân khác tát vào mặt Lục thái tử bôm bốp, giận dữ nói: "Câm miệng, câm miệng, câm miệng....." Thật đáng thương, Lục thái tử bị tát đến long nha trong miệng từng chiếc một rơi ra ngoài, cả miệng long nha sắp rụng hết, máu rồng không ngừng chảy ra ngoài, nhuộm đỏ mặt biển Đông Hải.

"Thượng tiên, xin hãy hạ thủ lưu tình!" Đúng lúc này, một con tứ trảo kim long khổng lồ bay lên trời, lắc mình một cái, hóa thành một thần nhân đầu rồng thân người, chắp tay với Phương Minh nói: "Thượng tiên, xin hãy hạ thủ lưu tình, tha cho tiểu nhi một mạng!" Kim Kỳ Lân ngẩng đầu nhìn Ngao Quảng, Ngao Quảng trong đôi mắt thần quang ẩn hiện, nhìn về phía Kim Kỳ Lân, lại không nhìn thấu tu vi của hắn, không khỏi trong lòng kinh ngạc, vội gật đầu khom lưng nói: "Vâng, tiểu tiên chính là Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, tiểu nhi đường đột, mạo phạm thượng tiên, xin thượng tiên tha mạng!" "Phụ vương, tên này dùng chín con thần long kéo xe, rõ ràng là sỉ nhục Long tộc chúng ta, phụ vương, chúng ta cùng lên, diệt tên này, để cho thế nhân biết, Long tộc chúng ta không dễ bắt nạt!" Lục thái tử Ngao Bính nhìn thấy Ngao Quảng, lập tức đại hỷ, mừng rỡ hét lớn.

"Câm miệng!" Đông Hải Long Vương Ngao Quảng đại nộ, chửi ầm lên: "Nghiệt tử, Long tộc chúng ta có thể kéo xe cho thượng tiên, đó là vinh hạnh của Long tộc chúng ta, nghiệt tử, nếu còn dám nói nhiều, tin không lão tử đánh chết ngươi!" "Ách....." Lục thái tử ngơ ngác, gần như không dám tin vào những gì mình nghe được.

Kim Kỳ Lân cười tủm tỉm nhìn lão Long Vương, cười nói: "Con nê thu già này cũng không tệ, thôi được, nể tình chúng ta cùng thuộc Tiên thiên tam tộc, ta sẽ tha cho con trai rùa của ngươi một mạng!" Nói rồi, Kim Kỳ Lân thả Lục thái tử Ngao Bính ra.

Ngao Bính được thoát, vội bay đến bên cạnh Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, nhỏ giọng nói: "Phụ vương, ngài đang lừa hắn, đúng không?

Cao, kế hoãn binh của phụ vương thật cao, bây giờ chúng ta có thể liên thủ diệt con lợn béo này rồi chứ?" "Câm miệng!" Ngao Quảng đại nộ, trầm giọng quát.

"Phụ vương,....." Lục thái tử Ngao Bính thấy Ngao Quảng giận dữ nhìn mình, nộ khí ngút trời, không giống như đang nói dối, sợ đến toàn thân run rẩy, không dám nói nhiều nữa.

Đúng lúc này, tiếng "ùng ục ùng ục" kỳ quái vang lên.

Lão Long Vương Ngao Quảng theo tiếng động nhìn lại, vừa nhìn, sợ đến quả tim nhỏ suýt nữa nhảy ra khỏi miệng.

Toàn bộ Đông Hải lại sôi lên, tiếng "ùng ục ùng ục" kỳ quái đó lại là tiếng bong bóng khi nước sôi, hơi nóng cuồn cuộn bốc lên, xông lên tận trời, hình thành những đám mây dày đặc.

".....Chuyện gì vậy?" Lão Long Vương Ngao Quảng sợ đến toàn thân run rẩy, quả tim nhỏ kịch liệt run lên.

Kim Kỳ Lân cũng giật mình, vội bay lên không, kinh hãi nhìn mặt biển Đông Hải.

".....Nghiệp hỏa!

Sao có thể có nghiệp hỏa nồng đậm như vậy....." Lão Long Vương Ngao Quảng một đôi mắt rồng thần quang lóe lên, nhìn thấy một cảnh tượng khiến lão cả đời khó quên.

Chỉ thấy toàn bộ mặt biển Đông Hải đều đang bốc cháy một loại hỏa diễm màu đỏ thẫm, ngọn lửa hừng hực, càng cháy càng vượng, như muốn thiêu cạn cả biển lớn.

Chương 143

Càng chết người hơn là những hải tộc khác dính phải nghiệp hỏa, đạo tâm bị thiêu đốt, trở nên khát máu vô cùng.

Trong một thời gian, vùng biển Đông Hải biến thành địa ngục vô biên, hải tộc điên cuồng tàn sát, khiến cả Đông Hải bị máu tươi nhuộm đỏ, Đông Hải loạn thành một nồi cháo.

"Phương Họa Họa, Phương Họa Họa à, quả nhiên đi đến đâu, tai họa đến đó....." Lão Long Vương Ngao Quảng nhìn thấy mà tim đập chân run, sắp khóc đến nơi rồi.

Lão vốn nghĩ rằng Phương Minh đến Đông Hải, chỉ cần không chọc vào hắn, nước sông không phạm nước giếng, là có thể tránh được Phương Họa Họa. 113.

Yêu tộc ta mới là chủ nhân của thế giới Hồng Hoang, còn chủ nhân của ngươi là Đông Vương Công, sớm muộn gì cũng sẽ bị Yêu tộc ta diệt vong.

Lão Long Vương Ngao Quảng vốn tưởng không có chuyện gì, sắp tiễn được hắn đi, ai ngờ đứa con bất hiếu Lục thái tử Ngao Bính lại chọc vào Phương Minh.

Bây giờ thì hay rồi!

Khiến cho Phương Họa Họa bản tính đại phát, gây tai họa cho cả Đông Hải, hiện nay cả Đông Hải đều chìm trong nghiệp hỏa dày vò, phải làm sao bây giờ?

Đông Hải Long Vương muốn khóc mà không có nước mắt, hận không thể tát chết thằng con khốn nạn của mình, mẹ nó chứ sao cứ phải đi chọc vào Phương tai họa làm gì.

Giờ thì hay rồi, cả Đông Hải chìm trong biển nghiệp hỏa vô tận.

Toàn bộ hải tộc của Đông Hải đều đang chịu đựng sự dày vò vô tận trong nghiệp hỏa, cả Đông Hải đã biến thành luyện ngục!

Phải làm sao bây giờ?

Không thèm tính sổ với thằng con khốn nạn nữa, lão Long Vương Đông Hải Ngao Quảng vội chắp tay với Phương Minh nói: "Thượng tiên, xin hãy thủ hạ lưu tình, nếu ngài cứ ngâm mình nữa, cả Đông Hải của ta sẽ thành biển nghiệp hỏa, hàng trăm triệu sinh linh của hải tộc Đông Hải sẽ biến thành ma vật mất, cầu xin thượng tiên giơ cao đánh khẽ, đừng tai họa Đông Hải nữa, Ngao Quảng quỳ xuống lạy ngài!" Nói rồi, Ngao Quảng thật sự quỳ xuống trước mặt Phương Minh.

Những người trong hải tộc ở Đông Hải có tu vi cao hơn, không bị nghiệp hỏa ảnh hưởng làm mất đi tâm trí cũng lần lượt quỳ xuống trước Phương Minh, miệng hô "Thượng tiên tha mạng".

Kim Kỳ Lân co giật khoé miệng, lẩm bẩm: "Giáo chủ đúng là tai họa, Phương tai họa, đi đến đâu là tai họa đến đó, phen này Đông Hải lại bị giáo chủ gieo họa thảm rồi..." Bên kia, Phương Minh đang cảm thấy khoan khoái, bỗng nghe có người gọi, ngẩng đầu lên nhìn, cả hải tộc đều quỳ trước mặt mình, không khỏi co giật khoé miệng.

Hắn có một nhược điểm, đừng thấy hắn hay ra vẻ ta đây, nhưng thực ra lòng dạ rất mềm yếu, không nỡ nhìn người khác cầu xin.

Nhất là kẻ yếu cầu xin!

Nếu người khác đối đầu cứng rắn, hắn ngược lại không có gánh nặng tâm lý, nhưng người ta lại đối xử cung kính, thái độ tốt, còn quỳ xuống cầu xin như vậy, khiến hắn thấy ngại ngùng.

Phương Minh đứng dậy, đưa mắt nhìn quanh.

Chỉ thấy cả Đông Hải đều đang bị nghiệp hỏa từ người hắn tỏa ra thiêu đốt, không chỉ nước biển Đông Hải bị bốc hơi đi rất nhiều, biến thành sương mù, mà những sinh linh hải tộc bị nghiệp hỏa thiêu đốt, hủy hoại tâm trí đang điên cuồng tàn sát, khiến cả Đông Hải hỗn loạn, máu nhuộm khắp biển cả.

Phương Minh giật giật khoé miệng, vừa rồi ngâm mình trong nước mát thật thoải mái, không ngờ lại gây ra đại loạn thế này.

Từ đó cũng có thể thấy nghiệp lực trên người Phương Minh nặng đến mức nào.

Trước kia vì tức giận, hắn đã tàn sát mấy chục vạn thần ma đại quân của Yêu tộc, sau đó lại tàn sát mười vạn Thái Dương Vệ, rồi lại tàn sát mấy chục vạn thần ma của phủ Đông Vương Công, sát nghiệp nặng nề như vậy, mới có thể có được nghiệp hỏa mạnh mẽ đến thế.

Cũng may là Phương Minh, nhục thân của hắn đã thành thánh, nghiệp hỏa không làm gì được, nguyên thần lại có Bất Tử Thần Hỏa chữa trị, tuy có đau đớn nhưng nghiệp hỏa cũng không làm gì được nguyên thần.

Nếu là thần ma khác, e rằng sớm đã bị ngọn lửa nghiệp hỏa hừng hực thiêu chết rồi.

"Ngao Quảng đạo hữu, thật sự xin lỗi, ta cũng không ngờ lại thành ra thế này!" Phương Minh cười ngượng ngùng, hai tay dang ra, nghiệp hỏa vô tận trên Đông Hải cuồn cuộn đổ vào cơ thể hắn.

Trong khoảnh khắc, Phương Minh đã hút sạch sẽ nghiệp hỏa vô tận trên Đông Hải.

Dù sao thì chấy rận nhiều không ngứa, thêm nữa cũng chẳng sao, chỉ là không thoải mái mà thôi.

Nói là không thoải mái, nhưng cũng có cái lợi của nó, nghiệp hỏa

rèn luyện nguyên thần, khiến nguyên thần không ngừng lớn mạnh.

Có thể nói là đau khổ mà sung sướng!

Phương Minh thu lại nghiệp hỏa, trên Đông Hải lại khôi phục sự yên tĩnh, những người hải tộc vốn đang đánh nhau cũng tự giải tán.

Lão Long Vương Ngao Quảng đâu dám oán trách một lời, thấy Phương Minh thu lại nghiệp hỏa, không khỏi mừng rỡ, vội vàng bái tạ: "Đa tạ thượng tiên thủ hạ lưu tình, Ngao Quảng bái tạ thượng tiên!" Thôi đi!

Vốn là lỗi của ta, bái tạ cái quái gì!

Phương Minh đảo mắt, nhìn Ngao Quảng, khách sáo nói: "Chỉ là tiện tay thôi!" Ngao Quảng cười gượng, nhìn Phương Minh, cứng rắn hỏi: "Dám hỏi thượng tiên, ngài đến Đông Hải của ta, có chuyện gì không ạ?

À, đúng rồi, thượng tiên đừng hiểu lầm, tiểu tiên chỉ muốn xem có thể giúp gì được cho thượng tiên không!" Phương Minh thấy Ngao Quảng đối xử với mình cung kính như vậy, trong lòng cũng vui vẻ, cười nói: "Không giấu gì đạo hữu, ta đến Đông Hải lần này là để tìm ba hòn đảo tiên ngoài biển!" Đông Hải Long Vương hiểu ra, chắp tay với Phương Minh nói: "Thượng tiên, hải tộc Đông Hải của ta có hàng trăm triệu người, hay là việc tìm kiếm ba hòn đảo tiên cứ giao cho tiểu tiên lo liệu, thượng tiên hãy dời bước đến Thủy Tinh Cung của ta nghỉ ngơi vài ngày, tin rằng chẳng bao lâu nữa sẽ tìm được ba hòn đảo tiên trong truyền thuyết cho thượng tiên!" Phương Minh sáng mắt lên, thầm nghĩ: "Ta cứ tìm mò mẫm thế này, quỷ mới biết khi nào mới tìm được ba hòn đảo tiên, cách của Ngao Quảng quả là một ý hay!" Nghĩ vậy, Phương Minh cười nói: "Vậy thì làm phiền đạo hữu rồi!" "Không phiền, có thể phục vụ thượng tiên, đó là phúc phận của bần đạo, thượng tiên mời!" Ngao Quảng mừng rỡ, vội nói.

Nói rồi, Ngao Quảng lệnh cho các sinh linh hải tộc Đông Hải rẽ ra một con đường nước, thông thẳng xuống đáy biển, để lộ ra Thủy Tinh Cung lấp lánh.

Phương Minh khẽ cười, thầm nghĩ Đông Hải Long Vương Ngao Quảng cũng biết điều.

Lập tức, Phương Minh lên xe báu.

Chương 144

Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà kéo xe báu, gào thét lao về phía Thủy Tinh Cung.

Thực ra, Đông Hải Long Vương Ngao Quảng ân cần với Phương Minh như vậy, đương nhiên là có mục đích.

Một là, Ngao Quảng thực sự sợ Phương Minh gây họa cho Đông Hải, nên mới trăm phương ngàn kế lấy lòng hắn; hai là vì Ngao Quảng muốn tìm kiếm sự che chở của Phương Minh, bây giờ Long tộc thế yếu, bất kỳ đại năng nào cũng có thể ức hiếp Long tộc.

Thậm chí có những đại năng thiếu tọa kỵ, liền trực tiếp đến Đông Hải, ngang nhiên đòi Đông Hải Long Vương Ngao Quảng mấy con thần long làm tọa kỵ.

Đánh thì không lại người ta, để cho yên chuyện, Ngao Quảng chỉ đành nuốt giận, tự tay đem những thanh niên tài tuấn của Long tộc dâng cho những đại năng đó.

Chuyện như vậy, gần như cứ một thời gian lại xảy ra một lần.

Nhất là Yêu tộc, gần như thường xuyên gây sự, đòi Long tộc rất nhiều thần long làm tọa kỵ.

Lão Long Vương Ngao Quảng cũng có tai mắt, cảm thấy gần đây Yêu tộc sắp ra tay với Long tộc, nên trong lòng vô cùng lo lắng, luôn muốn tìm một chỗ dựa.

Nhưng chỗ dựa thì tìm ở đâu?

Sự xuất hiện của Phương Minh, khiến ông ta thấy được hy vọng.

Phương Minh có thể tàn sát mấy chục vạn thần ma của Yêu tộc, xông lên Thái Dương Tinh, giết mười vạn Thái Dương Vệ, chặt đổ

cây thần Phù Tang, thậm chí cướp cả Thiên Hôn của Đế Tuấn, dọa cho Đế Tuấn không dám hó hé một lời.

Gần đây, Phương Minh lại làm một chuyện lớn, giết mấy chục vạn thần ma của Tử Phủ, còn đồ sát sạch sẽ Tứ Đại Huyền Vương dưới trướng Đông Vương Công.

Nếu có thể nương tựa vào một người như vậy, sau này Long tộc sẽ không còn phải chịu sự uy hiếp của các đại năng khác nữa.

Nương tựa một mình Phương Minh, nghe lệnh một mình Phương Minh, còn tốt hơn nhiều so với việc nương tựa cả Yêu tộc, trở thành thuộc hạ của Yêu tộc, bị hàng trăm triệu yêu tộc sai khiến.

Lão Long Vương Ngao Quảng có mưu đồ riêng, Phương Minh làm sao mà không biết.

Chỉ là Long Vương là một trong tứ đại hộ giáo pháp vương của Hồng Mông Thánh Giáo, che chở Long tộc, cũng là chuyện không có gì đáng trách. ...

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng nghênh đón Phương Minh vào Thủy Tinh Cung, mời Phương Minh ngồi ghế trên.

Đông Hải Long Vương cười làm lành nói: "Thượng tiên có muốn xem ca múa của hải tộc chúng ta không?" Phương Minh nhướng mày, cười nói: "Cái này thật sự chưa xem!" "Thượng tiên, vậy hay là thưởng thức một phen ca múa của hải tộc chúng ta, thế nào?" Đông Hải Long Vương cười nói.

"Đạo hữu cứ tự nhiên!" Phương Minh cười nói.

Đông Hải Long Vương mừng rỡ, vỗ tay.

Hàng chục mỹ nhân ngư mình người đuôi cá uốn éo vòng eo thon thả bơi vào đại điện Thủy Tinh Cung, trong tay các mỹ nhân ngư cầm đủ loại nhạc cụ, có người thổi ốc biển, có người gõ vỏ sò, phát ra đủ

loại âm thanh tuyệt diệu.

Lát sau, lại có hơn mười con quái vật bạch tuộc bơi vào.

Trước mặt những con quái vật bạch tuộc đó đặt những chiếc trống, tám xúc tu mỗi con cầm một dùi trống, theo nhịp nhạc gõ lên mặt trống.

Tức thì, âm nhạc càng thêm kỳ diệu, có thêm một cảm giác trầm hùng.

Lát sau, lại có hàng chục con trai bơi vào đại điện Thủy Tinh Cung, vỏ trai mở ra, bên trong nằm những mỹ nữ, chính là yêu tinh trai.

Yêu tinh trai xinh đẹp như hoa, cầm viên ngọc trai trong vỏ trai bước ra, xếp thành từng hàng, uốn éo vòng eo thon thả, giống như bướm lượn trong hoa, uyển chuyển múa, trông rất đẹp mắt.

Phương Minh xem mà tấm tắc khen ngợi, thầm nghĩ: "Vũ đạo của hải tộc quả là có một phong vị riêng, lão Long Vương Ngao Quảng này cũng biết hưởng thụ thật..." Dưới sự tiếp đãi của lão Long Vương, Phương Minh ăn những món hải sản độc đáo, xem ca múa của hải tộc, nghe những giai điệu du dương, đạo tâm khó có được lúc bình tĩnh lại.

"Báo, bẩm báo Long Vương bệ hạ, không hay rồi, không hay rồi..." Lúc này, một tên lính tôm lảo đảo xông vào đại điện, kinh hoàng la lớn.

Tức thì, đám ca múa bị xô đẩy, vũ điệu uyển chuyển bị gián đoạn.

Đông Hải Long Vương sợ làm Phương Minh tức giận, lập tức mặt già đen như đít nồi, giận dữ nhìn tên lính tôm, trầm giọng nói: "Đồ khốn, không thấy bản vương đang có khách quý sao?

Người đâu, lôi nó ra ngoài chém!" Phương Minh xua tay, cười nói:

“Long Vương đạo hữu đừng nổi giận, vội vàng như vậy, nhất định có chuyện lớn xảy ra, cứ để hắn nói xem!” Tên lính tôm thở phào một hơi, vội nói: “Đa tạ thượng tiên cứu mạng, bẩm thượng tiên, bẩm Long Vương bệ hạ, Yêu tộc, đại quân Yêu tộc đến rồi, điểm danh muốn Long Vương bệ hạ ra ngoài gặp mặt!” “Cái gì?

Đại quân Yêu tộc đến?” Lão Long Vương Ngao Quảng nghe vậy, lập tức sợ hãi run rẩy, kinh hô: “...Làm sao bây giờ?” Tức thì, trong Long Cung hỗn loạn, loạn thành một đoàn.

Bây giờ trên đại lục Hồng Hoang, là thiên hạ của hai tộc Vu và Yêu.

Yêu tộc cường thịnh vô cùng, đã lập Thiên Đình ở Tam Thập Lục Trọng Thiên ngoài Bất Chu Sơn, thanh thế vô lượng.

Mấy năm nay, Yêu tộc không ngừng mở rộng, thu phục rất nhiều chủng tộc, ngày càng mạnh mẽ.

Ngao Quảng biết, Yêu tộc sớm muộn gì cũng sẽ ra tay với Long tộc, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy.

Bây giờ Long tộc thế yếu, trong cả Long tộc, người mạnh nhất chính là ông ta, nhưng cũng chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, so với Yêu tộc cao thủ đông đảo, chút thực lực này của Long tộc, thật sự không đáng kể.

Yêu tộc tùy tiện phái một yêu thánh, cũng có thể diệt Long tộc mấy lần, huống chi là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đích thân ra tay.

Chương 145

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng sau khi nghe tin này, hoàn toàn hoảng loạn, không còn chủ ý.

Đột nhiên, Đông Hải Long Vương liếc thấy Phương Minh, vội vàng đi đến trước mặt Phương Minh, "phịch" một tiếng quỳ xuống, khóc lóc nói: "Thượng tiên, xin hãy cứu Tứ Hải Long tộc chúng ta, cầu thượng tiên cứu Tứ Hải Long tộc..." "Cầu thượng tiên cứu hải tộc chúng ta..." Tức thì, trong Thủy Tinh Cung quỳ rạp xuống một mảng lớn, tiếng khóc vang lên.

Phương Minh giơ tay nâng Đông Hải Long Vương Ngao Quảng dậy, cười nói: "Ta và Long Vương có quen biết cũ, tự nhiên sẽ giúp Long tộc giải nguy, Long Vương đạo hữu mời!" Chỉ là Phương Minh không nói rõ là có quen biết cũ gì với Long Vương, nếu để Ngao Quảng biết, cái gọi là quen biết cũ của Phương Minh, là Phương Minh từng chém một cái sừng rồng của Long Vương, không biết Ngao Quảng sẽ có cảm nghĩ gì.

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng mừng rỡ, kinh ngạc nói: "A, thượng tiên quen biết lão tổ của Long tộc chúng ta, vậy thì tốt quá rồi, đa tạ thượng tiên, đa tạ thượng tiên!" Phương Minh đứng dậy, cười nói: "Long Vương đạo hữu, đi thôi, đi gặp Yêu tộc xem sao!" "Được, thượng tiên mời!" Đông Hải Long Vương Ngao Quảng vui mừng nói.

Trên Đông Hải.

Yêu vân cuồn cuộn, tầng tầng lớp lớp, yêu khí ngút trời, trên mỗi tầng mây đều đứng đầy đại quân Yêu tộc.

Đại quân Yêu tộc cờ xí phấp phới, thần binh san sát, các loại thần quang xông thẳng lên trời, sát khí kích động không gian, khiến người

ta nhìn một cái đã thấy da đầu tê dại.

Yêu thánh Anh Chiêu dẫn đầu mặc một thân nhung trang, khuôn mặt lạnh lùng, thân hình cao lớn, tay cầm một cây thần thương, lớn tiếng quát: "Lão Long Vương, mau ra đây trả lời, nếu không đại quân Yêu tộc ta sẽ san bằng Đông Hải!" "Soạt..." Tiếng nước vang lớn, trên Đông Hải sóng dữ cuồn cuộn, sóng lớn ngập trời, từng cột nước khủng bố xoay tròn xông lên trời.

Tiếng rồng ngâm vang vọng khắp đất trời, từng con thần long xông ra khỏi Đông Hải, giấu thân hình rồng khổng lồ trong mây, thò đầu thò móng nhìn đại quân Yêu tộc đối diện.

Lúc này, một tiếng rồng ngâm kinh thiên động địa vang lên, một con kim long bốn móng dài mấy chục trượng xông lên trời, con thần long này rõ ràng to hơn nhiều so với những con thần long khác.

Con kim long bốn móng lắc mình một cái, hóa thành một vị thần ma đầu rồng thân người, mặc long bào, vị thần ma này chính là Đông Hải Long Vương Ngao Quảng.

Ngao Quảng đứng trên một cột nước lớn, xa xa nhìn đại quân Yêu tộc không thấy điểm cuối, không khỏi co giật khoé miệng mấy cái, nhưng nghĩ đến sau lưng mình có Phương Minh, một vị thần ma siêu cấp, lòng liền vững lại.

Cố gắng ổn định tâm thần, Ngao Quảng nhìn yêu thánh Anh Chiêu đối diện, lớn tiếng nói: "Ra là yêu thánh Anh Chiêu đạo hữu của Yêu tộc, không biết Anh Chiêu đạo hữu đem nhiều binh mã đến Đông Hải của ta, có ý gì?" Có ý gì?

Rõ ràng là giả ngu!

Yêu thánh Anh Chiêu hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh thường nhìn lão Long Vương Ngao Quảng, cũng không vòng vo, đi thẳng vào

vấn đề: “Ngao Quảng, bây giờ Yêu tộc ta đã lập Thiên Đình, trong bốn biển tám cõi, không ai không thần phục, chỉ có Long tộc chưa quy hàng, hôm nay bản yêu thánh đến đây chiêu hàng Tứ Hải Long tộc!” Dừng một chút, khóe miệng yêu thánh Anh Chiêu nhếch lên một nụ cười trào phúng, vẻ mặt đùa cợt nói: “Đương nhiên các ngươi cũng có thể chọn không thần phục, nhưng... nhưng phải hỏi xem mười triệu đại quân Yêu tộc sau lưng bản yêu thánh có đồng ý không!” Đông Hải Long Vương Ngao Quảng hít sâu một hơi, ánh mắt sắc bén nhìn yêu thánh Anh Chiêu, không kiêu ngạo cũng không tự ti nói: “Anh Chiêu đạo hữu, Long tộc chúng ta đã có chủ nhân, xin đạo hữu hãy về đi!” “Có chủ nhân?” Yêu thánh Anh Chiêu sững sờ, rõ ràng không ngờ Ngao Quảng sẽ trả lời như vậy, lập tức nổi giận, trầm giọng quát: “Ngao Quảng, chủ nhân của Long tộc là ai?

Vu tộc?

Không thể nào là Vu tộc, đám ngốc to xác đó không biết lôi kéo các chủng tộc khác!

Lẽ nào là tên Đông Vương Công kia?” Anh Chiêu dường như đã xác định được chủ nhân của Long tộc, lập tức tức giận, trầm giọng nói: “Ngao Quảng, lẽ nào ngươi mù rồi sao?

Không nhìn rõ đại thế thiên hạ sao? 114.

Trong sát na, đại quân Yêu tộc phô thiên cái địa tràn về phía Phương Minh và Long tộc bên này.

Ngao Quảng, bản yêu thánh khuyên ngươi nên quay đầu về dưới trướng Yêu tộc ta thì tốt hơn!” Ngao Quảng nhếch miệng, lớn tiếng nói: “Anh Chiêu đạo hữu, chủ nhân của Long tộc chúng ta không phải Đông Vương Công, Đông Vương Công tầm nhìn hạn hẹp, không xứng làm chủ nhân của Long tộc chúng ta!” Anh Chiêu sững sờ, lập tức nổi giận, trầm giọng nói: “Ngao Quảng, Long tộc lẽ nào đã quy

hàng Vu tộc?" Ngao Quảng khẽ lắc đầu, nói: "Cũng không phải Vu tộc!" Anh Chiêu lại sững sờ, thật sự không nghĩ ra Long tộc ngoài quy hàng Đông Vương Công và Vu tộc, sẽ quy hàng ai, không khỏi nói: "Ngao Quảng, đừng úp mở nữa, mau nói chủ nhân của Long tộc là ai, bảo hắn ra gặp bản yêu thánh!" Ngao Quảng nhếch miệng cười, xoay người chắp tay cúi đầu, lớn tiếng nói: "Có thỉnh thượng tiên!" "Có thỉnh thượng tiên!" Mọi người trong Long tộc cũng theo đó lớn tiếng nói.

Âm thanh vang dội, kinh thiên động địa, màn ra mắt vô cùng hoành tráng.

Đương nhiên, đây cũng là yêu cầu của Phương Minh, như vậy mới thể hiện được thân phận của hắn, nhân vật lớn đều xuất hiện cuối cùng.

Hải diện đột nhiên tiếng nước vang lớn, một vật khổng lồ từ từ nổi lên từ trong nước, vật khổng lồ đó là một con kỳ lân vàng óng.

Trên sừng kỳ lân quấn một con rắn bay có sáu cánh.

Trên lưng ngồi một đạo nhân trẻ tuổi mặc đạo bào màu tím.

Đạo nhân trẻ tuổi đó cười tủm tỉm nhìn Anh Chiêu, vẻ mặt vô hại nói: "Chủ nhân của Long tộc là ta!" "Phương...

Phương Minh!" Anh Chiêu nhìn thấy đạo nhân trẻ tuổi, đồng tử co rút dữ dội, không khỏi kinh hô.

Khóe miệng Phương Minh nhếch lên một nụ cười, nụ cười thuần khiết hiền hậu, vẻ mặt vô hại, cười tủm tỉm nói: "Aiya, Anh Chiêu đạo hữu, nhận ra ta à, ta lần đầu tiên gặp yêu tộc đại thánh Anh Chiêu danh tiếng lẫy lừng đấy!" Anh Chiêu tuy cũng là lần đầu gặp Phương Minh, nhưng lần trước đã thấy Phương Minh trong Huyền Thiên Bảo Kính ở Lăng Tiêu Bảo Điện.

Lần đó, Phương Minh đã tàn sát mười vạn Thái Dương Vệ!

Do đó, khuôn mặt của Phương Minh gần như đã khắc sâu trong tâm trí Anh Chiêu.

Anh Chiêu cũng không ngờ chủ nhân của Long tộc mà Ngao Quảng nói lại là Phương Minh, một ma đầu đã tàn sát mấy chục vạn thần ma của Yêu tộc, ngay cả Thiên Hôn của Yêu tộc cũng dám cướp.

Mãi một lúc sau, Anh Chiêu mới hoàn hồn, nhìn Phương Minh với ánh mắt đầy cảnh giác, trầm giọng nói: "Phương Minh, đừng có kiêu ngạo, ngươi tàn sát mấy chục vạn thần ma của Yêu tộc ta, cướp Thiên Hôn của tộc ta, bần đạo đang muốn tìm ngươi đây, không ngờ ngươi lại ở đây, tốt lắm, vừa hay, hôm nay, bần đạo sẽ tính cả nợ mới nợ cũ với ngươi một lần!" "Tính sổ?

Đánh một trận là tính sổ sao?" Nụ cười trên khóe miệng Phương Minh càng thêm thuần khiết hiền hậu, hắn cười tủm tỉm nói.

Anh Chiêu hít sâu một hơi, cố gắng ổn định tâm thần, nhìn Phương Minh, nói: "Phương Minh, lần này, ta mang theo một triệu thần ma đại quân, ngươi dù có lợi hại đến mấy, cũng khó địch lại thần ma đại quân!" "Ồ?

Vậy thì thử xem!" Phương Minh vẻ mặt vô hại nhìn Anh Chiêu, cười nói.

"Đại quân Yêu tộc nghe lệnh, theo bần đạo xông lên, một người không tha!" Anh Chiêu giơ cây trường thương trong tay lên, lớn tiếng quát.

Chương 146

115.

Bên cạnh lão Long Vương thở hổn hển, nhân sinh quan bị Phương Minh làm mới nghiêm trọng.

Đối mặt với đại quân Yêu tộc áp đảo, Đông Hải Long Vương Ngao Quảng căng thẳng đến run rẩy, nhìn Phương Minh, run giọng nói: "Thượng tiên,..." Những người còn lại trong Long tộc và Hải tộc đều chăm chú nhìn Phương Minh.

Bây giờ Phương Minh là chiếc ô bảo hộ duy nhất của họ.

Mặc dù Hải tộc cũng có hàng trăm triệu người, số lượng tuy đông, nhưng đại quân Yêu tộc càng mạnh mẽ hơn, gần như chỉ cần một lần xung phong, là có thể san bằng Hải tộc.

Trước đại quân Yêu tộc đang ở thời kỳ đỉnh cao, Long tộc căn bản không là gì cả!

Kim Kỳ Lân nhếch miệng, cười khà khà: "Này lão Long Vương, ông cũng là người từng trải, chút sóng gió này thôi mà, bình tĩnh, bình tĩnh đi..." Mẹ kiếp!

Cái này mà gọi là chút sóng gió?

Lão Long Vương Ngao Quảng co giật khoé miệng, không biết nên nói gì, chỉ đành chăm chú nhìn Phương Minh.

Phương Minh nhìn Ngao Quảng, cười nói: "Long Vương đạo hữu yên tâm, mọi chuyện đã có ta đây!" Nói rồi, Phương Minh bước tới, tay lật một cái, lấy ra một bức tranh, cẩn thận treo bức tranh đó lên.

Mọi người nhìn kỹ, chỉ thấy trên bức tranh đó vẽ một vị thần ma đứng sừng sững giữa trời đất, vị thần ma đó cơ bắp cuồn cuộn, trong

tay cầm một cây búa lớn.

Chính là Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa!

Bàn Cổ Khai Thiên Đồ!

Trong tranh, cây búa trong tay Bàn Cổ đại thần đột nhiên sáng lên, những tia sáng từ lưỡi búa sắc bén lần lượt bay ra.

Ánh búa lạnh lẽo, phá không mà đi.

Uy lực của những tia sáng búa đó thực sự quá mạnh, mỗi tia sáng gần như càn quét ngang, nơi nào nó đi qua đều bị phá tan mảnh vụn, bất cứ ai bị tia sáng búa chạm phải, gần như ngay lập tức bị tiêu diệt, nhục thân và nguyên thần trong nháy mắt bị hủy diệt.

Ánh búa giống như chém dưa hấu, từ đầu này của đại quân Yêu tộc càn quét sang đầu kia, nơi nào nó đi qua tất cả đều bị tiêu diệt.

Ánh búa khủng bố, trong nháy mắt dọa cho đám người Yêu tộc sợ ngây người.

Điều kinh khủng hơn là, ánh búa không chỉ có một tia, mà từ trong Bàn Cổ Khai Thiên Đồ bắn ra hàng trăm tia sáng búa.

Một tia sáng búa đã khủng bố, hàng trăm tia sáng búa cùng xuất hiện, gần như tạo thành một mạng lưới ánh búa chằng chịt.

Mạng lưới ánh búa đó càn quét ngang, một đường máu tanh gió mưa, trong nháy mắt chém ngang đại quân Yêu tộc.

Một triệu đại quân Yêu tộc, gần như trong khoảnh khắc đã bị hủy diệt, trên trời đổ xuống một trận mưa lớn, nhưng không phải mưa mà là mưa máu màu đỏ tươi.

Vô số thi thể thần ma Yêu tộc, chính xác là những mảnh thi thể, vô số mảnh thi thể thần ma Yêu tộc rơi xuống, làm cho mặt biển Đông Hải sôi sục dữ dội.

Trong nháy mắt, cả Đông Hải đã bị nhuộm đỏ...

"...

Tuyệt đối không thể, không thể nào..." Anh Chiêu vẻ mặt kinh hoàng nhìn Phương Minh, toàn thân run rẩy, kinh hoàng la lớn: "Phương Minh, ngươi... ngươi là ma quỷ, ma quỷ..." Phương Minh chắp tay sau lưng, từ từ đi về phía Anh Chiêu, cười nói: "Ta là ma quỷ?

Nếu hôm nay ta không ở Đông Hải, Yêu tộc e rằng sẽ tàn sát hàng trăm triệu sinh linh Đông Hải, vậy Yêu tộc là gì?" Phương Minh tuy trông có vẻ đi chậm, nhưng thực tế tốc độ rất nhanh.

Chỉ trong vài hơi thở, đã đến trước mặt yêu thánh Anh Chiêu.

"Ma quỷ, ma quỷ..." Yêu thánh Anh Chiêu vẻ mặt hoảng sợ, đâm một thương về phía Phương Minh.

Nhưng hắn đã hoàn toàn bị Phương Minh dọa vỡ mật, đạo tâm sụp đổ, một thương đâm ra, uy lực không bằng một phần mười bình thường.

Phương Minh cong ngón tay nhẹ nhàng búng vào trường thương của Anh Chiêu.

Hổ khẩu của Anh Chiêu nứt toác, vội vàng vứt trường thương, thân hình lùi nhanh.

Nhưng dù hắn có cố gắng lùi lại thế nào, thân hình Phương Minh vẫn không nhanh không chậm theo sau, luôn giữ khoảng cách không quá một trượng.

Khoảng cách một trượng, là khoảng cách chí mạng!

Phương Minh chỉ cần giơ tay nhấc chân, trong phút chốc có thể diệt hắn cả ngàn lần.

“Ma quỷ, ma quỷ, ma quỷ, đừng theo bần đạo, đừng theo bần đạo...” Anh Chiêu sợ đến da đầu tê dại, vẻ mặt kinh hoàng, la hét không ngừng.

“Hừ, ta đang thay trời hành đạo, Yêu tộc hoành hành Hồng Hoang, làm cho đại lục Hồng Hoang ô uế, tàn sát sinh linh nào chỉ có hàng trăm triệu?

Ta là ma quỷ, vậy Yêu tộc là gì?

Chương 147

Nói cho ta, nói cho ta!" Phương Minh không nhanh không chậm theo sau Anh Chiêu, từng chữ từng câu quát lên.

Mỗi một chữ, mỗi một câu, đều hóa thành một con dao nhọn, một thanh kiếm sắc, hung hăng đâm vào trái tim Anh Chiêu.

Anh Chiêu sợ đến la hét oai oái, liên tục tấn công Phương Minh.

Chỉ là, lúc này đạo tâm sụp đổ, lực công kích không còn một phần mười, với lực công kích hiện tại, Phương Minh để hắn đánh vào người, cũng như gãi ngứa mà thôi.

Phương Minh bây giờ nhục thân thành thánh, nhục thân mạnh mẽ đến mức nào, chút công kích này của Anh Chiêu, đối với hắn căn bản không là gì.

Nhưng Phương Minh lại không để Anh Chiêu tấn công, mỗi lần Anh Chiêu ra quyền, hoặc ra chưởng, Phương Minh đều nhẹ nhàng đỡ lấy.

Phương Minh cũng không giết hắn, mà đang thử nghiệm độc thiệt thần công.

Hắn muốn thử xem, độc thiệt thần thông có thể giết chết một người không!

Có thể giết chết một vị cao thủ Chuẩn Thánh đường đường không!

Phương Minh hiện tại, càng giống như đang chơi trò mèo vờn chuột, Anh Chiêu chính là con chuột bạch thí nghiệm đó.

Phương Minh cũng không phải rảnh rỗi sinh nông nổi, không có chuyện gì làm đi thí nghiệm độc thiệt thần công.

Độc thiệt thần công từ một phương diện nào đó mà nói, còn mạnh hơn nhiều so với thần thông công kích nhục thể trực tiếp.

Ví dụ, nếu Phương Minh gặp một vị đã thành thánh, dựa vào thực lực bản thân không đủ để đối kháng với thánh nhân, nhưng nếu trước khi đối chiến, thi triển độc thiệt thần công, làm cho đạo tâm của đối phương sụp đổ, thì tình hình sẽ khác.

Trong tình huống đạo tâm tan vỡ, cho dù là thánh nhân cũng không phát huy được bao nhiêu uy lực.

"Anh Chiêu, ngươi tự cho mình là yêu thánh, nào ngờ cũng chỉ là một con chó, một con chó do Đế Tuấn và Thái Nhất nuôi, một con chó chỉ biết ỷ mạnh hiếp yếu!" "Yêu tộc nghịch thiên hành đạo, tàn sát sinh linh, sớm muộn gì khí vận cũng sẽ hao hết, cũng sẽ đại bại, không biết thời thế, theo ta thấy, ngươi là một kẻ mù, không chỉ mắt mù, mà tâm cũng mù!" "Yêu tộc sẽ bại, Đế Tuấn, Thái Nhất sẽ chết, ngươi Anh Chiêu cũng sẽ chết, ta Phương Minh giết ngươi, sau này cũng chỉ có một con đường chết, kết cục của ngươi sẽ không tốt đẹp, sẽ chết rất thảm, ta không giết ngươi, cút đi, cút về yêu đình của ngươi, tiếp tục làm chó!" Phương Minh từng chữ từng câu quát lên.

Âm thanh mang theo vô thượng đạo pháp thần thông, mỗi một lần mỗi một câu đều hóa thành những thanh kiếm sắc, đâm vào đạo tâm Anh Chiêu.

Lúc này, đạo tâm của Anh Chiêu đã tan nát, rách nát không chịu nổi, khi Phương Minh nói xong chữ cuối cùng, đạo tâm của Anh Chiêu hoàn toàn tan vỡ.

"A..." Anh Chiêu hét thảm một tiếng, rơi xuống biển cả.

Sau đó, Anh Chiêu thất hồn lạc phách bay đi, hóa thành một luồng sáng, nhanh chóng bay về phía xa.

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng và đám người hải tộc nhìn mà mắt trợn tròn miệng há hốc, gần như không tin vào mắt mình.

Một triệu thần ma Yêu tộc, trong khoảnh khắc đã chết trong tay Phương Minh, không một ai may mắn sống sót.

Cố nhiên, thần thông của Phương Minh vô lượng, pháp lực siêu nhiên, bảo vật càng lợi hại hơn trời.

Nhưng điều khiến họ khâm phục hơn là cái lưỡi độc của Phương Minh, Phương Minh chửi một trận, lại chửi cho Anh Chiêu đạo tâm tan vỡ, rơi vào trạng thái điên cuồng.

Anh Chiêu là ai?

Đó là cao thủ Chuẩn Thánh sơ kỳ, một trong mười đại yêu thánh của Yêu tộc, nhìn khắp đại lục Hồng Hoang, cũng là một tồn tại siêu nhiên có thể khiến cả Hồng Hoang run rẩy!

Nhưng một tồn tại như vậy, lại bị Phương Minh chửi cho ngốc.

Chúng sinh linh hải tộc Đông Hải đối với Phương Minh khâm phục đến mức ngũ thể đầu địa, coi Phương Minh như thần trong lòng!

Vị thần vô thượng!

Lần này, Anh Chiêu dẫn đầu một triệu quân Yêu tộc đến chiêu hàng Long tộc, lại vì một mình Phương Minh, khiến cho một triệu thần ma đại quân của Yêu tộc tổn thất nặng nề.

Yêu thánh Anh Chiêu lại bị Phương Minh dọa cho ngốc, chửi cho điên!

Trong một thời gian, trên đại lục Hồng Hoang xôn xao, đối với lời đồn về Phương Minh, mọi người bàn tán sôi nổi.

Có người nói Phương Minh là giáo chủ Ma giáo, tuyệt thế ma đầu, không chỉ hung uy cái thế, mà lưỡi của hắn còn có thể giết người vô

hình.

Bất Chu Sơn, Tam Thập Lục Trọng Thiên.

Thiên đình Yêu tộc, trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Yêu thánh Anh Chiêu trông như điên dại, lảo đảo xông vào Lăng Tiêu Bảo Điện, hai mắt trống rỗng, miệng hô lớn: "Ma quỷ, ma quỷ, ma quỷ..." "Yêu tộc sẽ bại, Yêu tộc sẽ diệt tộc, Yêu tộc sẽ diệt tộc..." "Bần đạo không phải chó, không phải chó, ma quỷ, ma quỷ, đừng theo bần đạo, bần đạo... bần đạo không sợ..." "Đế Tuấn, Thái Nhất, các ngươi sẽ khiến Yêu tộc ta vạn kiếp bất phục, vạn kiếp bất phục..." Anh Chiêu điên điên khùng khùng, trong Lăng Tiêu Bảo Điện va chạm lung tung, làm đổ những chiếc chén lưu ly, đâm hỏng những cây cột bàn long, trong một lúc, khiến Lăng Tiêu Bảo Điện loạn thành một đoàn.

Đế Tuấn đến Lăng Tiêu Bảo Điện, nhìn một cái, kinh ngạc và tức giận nói: "...

Chuyện gì thế này?

Anh Chiêu?

Chương 148

Anh Chiêu làm sao vậy?" Khâm Thiên Giám vội vàng tiến lên bẩm báo: "Bẩm bệ hạ, Anh Chiêu đại thánh suất lĩnh một triệu thần ma đại quân đi chiêu hàng Long tộc, nào ngờ... nào ngờ Long tộc đã sớm đầu quân cho người khác, người đó..." "Người đó là ai?" Đế Tuấn tức giận, một tay túm lấy cổ áo Khâm Thiên Giám, lớn tiếng nói.

"Phương Minh!" Khâm Thiên Giám vội nói: "Phương Minh tàn sát một triệu thần ma đại quân của Yêu tộc ta, một trận chửi rủa, cứng rắn chửi cho Anh Chiêu đại thánh ngốc luôn..." "Cái gì?

Phương Minh, Phương Minh, lại là Phương Minh, Phương Minh đáng chết, tổn thất của ta một viên đại tướng, tàn sát một triệu thần ma đại quân của Yêu tộc ta, ta quyết không để yên cho hắn!" Đế Tuấn nghĩ đến một triệu tinh nhuệ thần ma đại quân của Yêu tộc cứ thế bị Phương Minh hủy diệt, trong lòng đau như cắt.

Quan trọng hơn là một trong mười đại yêu thánh Anh Chiêu, bị Phương Minh chửi cho đạo tâm tan vỡ, mắc chứng thất tâm điên, Anh Chiêu đạo tâm tan vỡ, chiến lực giảm mạnh, gần như thành phế nhân.

Đương nhiên trong đó nguyên nhân chính là Phương Minh một mình tàn sát một triệu thần ma, gây chấn động quá lớn cho Anh Chiêu.

Đế Tuấn tức giận ném Khâm Thiên Giám ra xa, gào thét: "Truyền lệnh xuống, đại quân Yêu tộc toàn thể xuất động, san bằng Long tộc, chém giết Phương Minh, báo thù cho một triệu thần ma và yêu thánh Anh Chiêu của Yêu tộc ta!" "Chờ đã, bệ hạ, việc này tuyệt đối không được!" Yêu thánh Bạch Trạch vội vã đi vào Lăng Tiêu Bảo Điện, trong tay cầm một chiếc Huyền Thiên Bảo Kính mới làm, vội nói: "Bệ hạ mời xem!" Trong kính là cảnh Phương Minh treo Bàn Cổ Khai

Thiên Đồ, tàn sát một triệu thần ma Yêu tộc, cảnh tượng đó, ánh búa lạnh lẽo, phá tan mảnh vụn, càn quét ngang dọc, xem mà người ta tim đập chân run.

"Bảo bối gì của Phương Minh vậy?" Đồng tử của Đế Tuấn co rút dữ dội, kinh hô.

Bạch Trạch hít sâu một hơi, nói: "Ta đã nghe ngóng rồi, bảo vật này của Phương Minh tên là Bàn Cổ Khai Thiên Đồ, bảo vật này cực kỳ lợi hại, Phương Minh từng dựa vào bảo vật này chém một cái sừng rồng của Long Vương!" "Cái gì?

Chém một cái sừng rồng của Long Vương?" Đế Tuấn kinh ngạc.

Long Vương là nhân vật nào?

Thời thượng cổ, là cường giả siêu cấp xưng hùng một thời, ngay cả Đế Tuấn, cũng đối với Long Vương khâm phục không thôi.

Nhưng một cường giả siêu cấp như vậy, lại bị Phương Minh chém một cái sừng rồng, có thể thấy sự khủng bố của Bàn Cổ Khai Thiên Đồ của Phương Minh.

Yêu thánh Phi Liêm chắp tay với Đế Tuấn nói: "Bệ hạ, vậy việc dụng binh với Đông Hải..." Đầu Đế Tuấn lắc như trống bỏi, nói: "Việc này bàn sau, bàn sau, đúng rồi, phân phó xuống, người của Yêu tộc ta tạm thời đừng chọc vào tên Phương Minh đó, nếu không trẫm quyết không tha nhẹ..." "Tuân lệnh!" Mọi người đồng thanh lĩnh mệnh.

Trong một lúc, trên dưới Yêu tộc u ám, quân tâm đại loạn.

Vu tộc.

Trong điện thần Bàn Cổ.

Thập Nhị Tổ Vu tụ tập.

Cổ họng to Chúc Dung ha ha cười lớn: "Nghe chưa?

Gần đây Đại Tôn lại gây họa cho Yêu tộc rồi, tàn sát một triệu thần ma của Yêu tộc, yêu thánh Anh Chiêu bị Đại Tôn chửi cho ngốc luôn!" Thủy thần Cộng Công cười toe toét, ha ha cười lớn: "Thần nhân, thần nhân à, Đại Tôn quả thực là tai họa, Phương tai họa, đi đến đâu, họa đến đó!" "Ha ha, sảng khoái, không cần biết thế nào, Đại Tôn lần này làm cho kẻ thù không đội trời chung Yêu tộc bị tai họa không nhẹ, nghe nói Đế Tuấn tức đến phát điên, nhưng lại không dám hó hé một lời, Đại Tôn quả thực lợi hại, lợi hại!" Tổ Vu Thiên Ngô cười lớn.

Trong một lúc, đám người Tổ Vu vui vẻ, cười nói không ngớt.

Bên kia, Phương Minh đại phá một triệu thần ma của Yêu tộc, chửi ngốc Anh Chiêu, giải cứu hải tộc khỏi nguy nan, chúng sinh linh hải tộc coi Phương Minh như thần minh.

Lão Long Vương Ngao Quảng càng nghênh đón Phương Minh vào Thủy Tinh Cung, ba ngày một tiệc nhỏ, năm ngày một tiệc lớn, giống như hầu hạ tổ tông, hầu hạ Phương Minh vô cùng thoải mái.

Còn việc tìm kiếm ba hòn đảo tiên, thì có hàng trăm triệu sinh linh hải tộc tìm kiếm cho Phương Minh, Phương Minh cũng không vội.

Nhưng chuyện kỳ lạ đã xảy ra, một tháng trôi qua, không có tin tức gì về ba hòn đảo tiên.

Lão Long Vương Ngao Quảng lo sốt vó, Ngao Quảng khó khăn lắm mới có dịp làm việc cho Phương Minh, làm không thành, khiến ông ta cảm thấy có lỗi với Phương Minh.

Bị ép đến đường cùng, Ngao Quảng đích thân ra trận, suất lĩnh chúng sinh linh hải tộc tìm kiếm ba hòn đảo tiên.

Thời gian như thoi đưa, chớp mắt đã qua.

Lại một năm trôi qua, không có bất kỳ tin tức nào về ba hòn đảo tiên.

Lão Long Vương Ngao Quảng sắp phát điên rồi.

Một ngày, lão Long Vương Ngao Quảng nhận được tin, vội vã tìm Phương Minh.

Gặp Phương Minh, Ngao Quảng vội hành lễ nói: "Thượng tiên, không có tin tức về ba hòn đảo tiên, nhưng... nhưng có một nơi cực kỳ khả nghi, nơi đó quanh năm sương mù không tan, ngay cả lão long ta đích thân đến, cũng sẽ bị lạc phương hướng..." Phương Minh nhướng mày, nói: "Ồ, đưa ta đến đó!" Ngao Quảng vội vã đưa Phương Minh đi.

Quả nhiên, đến nơi đó, chỉ thấy nơi đó bị sương mù dày đặc bao phủ, tầm nhìn không quá năm mươi bước, là không nhìn thấy gì.

Đạo Nhãn trên trán Phương Minh mở ra, trong mắt thần quang lấp lánh, đạo vận lượn lờ.

Lát sau, Phương Minh thu lại Đạo Nhãn, cười nói: "Ngao Quảng, ngươi đã lập đại công rồi, đây chính là một trong ba hòn đảo tiên, đảo tiên Bồng Lai!" Ngao Quảng mừng rỡ, vội chúc mừng Phương Minh: "Chúc mừng thượng tiên, chúc mừng thượng tiên, có được đảo tiên Bồng Lai!" Phương Minh cười nói: "Đi thôi, theo ta, ta vào đảo tiên Bồng Lai xem thử!" Nói rồi, Đạo Nhãn giữa trán Phương Minh lại mở ra, bước chân, đi thẳng vào trong sương mù.

Phía sau, Kim Kỳ Lân, Đằng Xà kéo hai chiếc xe báu, Long Vương và những người khác theo sau.

Mọi người một đường vượt qua chông gai, phá tan tầng tầng sương mù, cuối cùng quả nhiên phát hiện một hòn đảo tiên.

Đảo tiên rộng hàng chục triệu dặm, diện tích cực lớn, trên đảo núi

non bao bọc, chim thú thành đàn, do linh lực quá dồi dào, thậm chí cây cỏ trên đảo cũng có nhiều thành tinh.

Chương 149

Phương Minh nhìn thấy một yêu tinh hoẵng ngốc ngẩng đầu định ăn một quả, quả đó đột nhiên mọc ra mắt mũi miệng và tứ chi, nhảy chân chạy đi, la lớn: "Gia gia, gia gia, mau tỉnh dậy, có người xấu, có người xấu..." "Gia gia, gia gia, mau tỉnh dậy, có người xấu..." Rất nhiều yêu tinh quả cũng sống lại, nhảy trên cành cây, la lớn.

Yêu tinh hoẵng đó vẫn muốn ăn quả, đột nhiên cây lớn đó cũng mọc ra mắt mũi miệng, ầm một tiếng, bật gốc khỏi mặt đất, vô số cành cây như tay, đập tới tấp vào yêu tinh hoẵng, đánh cho yêu tinh hoẵng ôm đầu chạy trốn, giận dữ nói: "Cho mày ăn trộm nữa, cho mày ăn trộm nữa..." Đánh chạy yêu tinh hoẵng, cây lớn ầm một tiếng, cắm rễ vào đất, lại ngủ say.

Lát sau, yêu tinh hoẵng đó lại chạy về ăn trộm quả.

Đám quả la lớn: "Gia gia, gia gia, mau tỉnh dậy, mau tỉnh dậy, có người xấu, có người xấu..." Cây lớn ầm một tiếng, nhổ rễ khỏi mặt đất, lại đánh yêu tinh hoẵng ôm đầu chạy trốn.

Cảnh tượng kỳ lạ như vậy, chỉ là một góc nhỏ trên đảo tiên Bồng Lai.

Trên đảo tiên tiên khí mờ mịt, sương mù bốc hơi, thú lành tung tăng chạy nhảy, linh lực dồi dào đến mức đáng sợ, thậm chí linh lực còn hóa lỏng, ở trung tâm hòn đảo hình thành một hồ linh lực.

"Phát tài rồi, phát tài rồi, lần này phát tài rồi..." Phương Minh nhìn mà mừng như điên, trong lòng gào thét, nhưng bề ngoài lại tỏ ra một vẻ không quan tâm, không nhìn ra chút gợn sóng nào.

"Thượng tiên, linh lực trên đảo tiên Bồng Lai quá dồi dào, thật là động thiên phúc địa hiếm có trên đời a..." Lão Long Vương kích động

đến nước mắt lưng tròng, kinh ngạc nói.

"Bình tĩnh, bình tĩnh, không phải chỉ là một hòn đảo tiên Bồng Lai sao, có gì mà kinh ngạc thế!" Phương Minh ra vẻ ta đây đã từng trải, thần tình vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng đang cuộn trào, tim đập thình thịch.

Đi qua hồ linh lực, không bao lâu, Phương Minh nhìn thấy từng mảng từng mảng tre.

Tre xanh um tùm, từng đốt từng đốt, thẳng tắp lên trời, đặc biệt là cây tre ở trung tâm, càng to lớn vô cùng, giống như một cây cột chống trời màu xanh biếc.

"...

Một trong mười đại tiên thiên linh căn, Khổ Trúc?" Phương Minh nhìn mà mắt sáng rực, suýt nữa thì nhảy cẫng lên vì phấn khích.

"Cái gì?

Một trong mười đại tiên thiên linh căn, Khổ Trúc? ..." Lão Long Vương Ngao Quảng lại một lần nữa mắt trợn tròn miệng há hốc, kích động đến toàn thân run rẩy, đảo tiên như vậy, cả đời ông ta mới thấy lần đầu.

"Bình tĩnh, bình tĩnh, không phải chỉ là một trong mười đại tiên thiên linh căn, Khổ Trúc sao, bình tĩnh..." Phương Minh lại ra vẻ cao nhân, trông có vẻ không quan tâm mà từ tốn khuyên bảo lão Long Vương Ngao Quảng, thực tế trong lòng sớm đã vui như hoa nở.

Sau đó, Phương Minh lật tay, đem đoạn cành cây Nhân Sâm Quả lấy được từ Trấn Nguyên Tử trồng xuống, dùng thần thông tạo hóa thúc đẩy.

Trong chốc lát, cành cây Nhân Sâm Quả bén rễ nảy mầm, phát triển mạnh mẽ, không lâu sau, đã trở thành một cây đại thụ che trời.

"...

Một trong mười đại tiên thiên linh căn, cây Nhân Sâm Quả!" Phương Minh cười tủm tỉm nói.

"A..." Lão Long Vương lại nghe mà mắt trợn tròn miệng há hốc, gần như không tin vào mắt mình.

Lại một đại linh căn, mười đại tiên thiên linh căn, ở chỗ Phương Minh thành cải trắng rồi sao?

Tiếp theo, Phương Minh lại lấy ra một cây trà, trồng xuống.

"..." Lão Long Vương mắt trợn tròn miệng há hốc nhìn cây trà đó, toàn thân run rẩy nói.

"Bình tĩnh, bình tĩnh, một trong mười đại tiên thiên linh căn, cây Ngộ Đạo Trà!" Phương Minh nói một câu kinh người không đền mạng, cười tủm tỉm nói.

Lão Long Vương co giật khoé miệng.

Được rồi, mười đại tiên thiên linh căn ở chỗ Phương Minh quả nhiên là cải trắng!

Ngay sau đó, Phương Minh lại lấy ra một cành cây, trồng xuống, dùng thần thông tạo hóa thúc đẩy.

Trong chốc lát, cành cây đó cũng bén rễ nảy mầm, trở thành một cây đại thụ che trời.

"...

Lẽ nào lại là một trong mười đại tiên thiên linh căn?" Lão Long Vương toàn thân run rẩy, một đôi mắt gần như lồi ra khỏi hốc mắt, vẻ mặt mắt trợn tròn miệng há hốc nói.

"Đây là Hoàng Trung Lý đứng đầu mười đại tiên thiên linh căn, ta cắt một cành từ cây mẹ, xem có thể nuôi trồng được không, không

ngờ thật sự nuôi trồng thành công rồi, nhưng dù thành công, cũng chỉ là thế hệ thứ hai, không tốt bằng bản thể Hoàng Trung Lý...” Phương Minh tự mình nói, quan sát cây Hoàng Trung Lý. 116.

Khi Đông Hải Long Vương về đến Thủy Tinh Cung, Phương Minh đã nghênh ngang rời đi, không biết đi đâu mất.

Mười đại tiên thiên linh căn, Phương Minh trong nháy mắt đã có bốn.

Sự giàu có của Phương Minh, thực sự khiến người ta kinh hãi.

Nhưng những gì xảy ra tiếp theo, khiến lão Long Vương biết rằng, ông ta đã đánh giá thấp nghiêm trọng sự giàu có của Phương Minh.

Phương Minh từ trong lòng lấy ra từng cây từng cây linh căn, khoảng mấy trăm cây, một mạch trồng xuống.

Chương 150

Thôi được rồi!

Ở chỗ Phương Minh, linh căn là cải trắng!

Lão Long Vương tê liệt rồi, khóe mắt co giật dữ dội.

Nhưng, tên Phương Minh này hoàn toàn là một kẻ kinh người không đền mạng, không hề để ý đến cảm nhận của lão Long Vương Ngao Quảng, nhìn quanh đảo tiên Bồng Lai, lẩm bẩm: "Ta có mấy ngàn cây linh căn, tiếc là đảo Bồng Lai quá nhỏ, trồng không hết, nếu có thể tìm được hai hòn đảo tiên còn lại, là có thể trồng hết mấy ngàn cây linh căn." Mấy ngàn cây linh căn?

Trời ơi, đất hỡi!

Linh căn là cải trắng sao?

Khi nào lại trở nên tràn lan như vậy?

Một người có được một hai cây linh căn đã là không tồi, không ngờ Phương Minh lại có mấy ngàn cây.

Sự giàu có của Phương Minh khiến người ta kinh hãi.

Đúng là người so với người, tức chết người.

Lão Long Vương Ngao Quảng vốn tưởng rằng mình chiếm giữ Đông Hải, trong Đông Hải có vô số bảo bối, là người giàu có hiếm có trên đời, không ngờ so với Phương Minh, quả thực là muối bỏ bể, căn bản không cùng đẳng cấp.

Tài phú của lão Long Vương, trước mặt Phương Minh chỉ là trò cười.

Phương Minh nghiễm nhiên coi đảo tiên Bồng Lai thành một nông

trường, chuyên môn nuôi trồng các loại linh căn.

Tiếp theo, Phương Minh lật tay, lấy ra các loại thần kim thần thiết, những loại thần kim thần thiết đó đều là bảo vật hiếm thấy, là nguyên liệu luyện khí hàng đầu, tùy tiện ném ra một khối, cũng sẽ khiến người ta tranh giành vỡ đầu, mà Phương Minh lại có rất nhiều.

Phương Minh dùng Thái Dương Chân Hỏa nung chảy những thần kim thần thiết đó, sau đó vận dụng thần thông, biến những thần kim thần thiết thành hình dạng mình muốn.

Trong chốc lát, từng tòa cung điện mọc lên từ mặt đất, lộng lẫy, vàng son rực rỡ, quả thực chói mù mắt chó hợp kim 24k của người ta.

Sau đó, Phương Minh lại đánh các loại phù văn ấn ký vào cung điện, khiến cung điện càng thêm đạo vận, không còn vẻ dung tục nữa.

Nhưng, Phương Minh lại đặt cho cung điện một cái tên cực kỳ dung tục "Cung Thổ Hào", nghe mà lão Long Vương và những người khác một trận hỗn loạn.

Dùng các loại thần kim thần thiết, cứng rắn tạo ra một tòa cung điện lộng lẫy, bút pháp này, lại khiến lão Long Vương bị chấn động sâu sắc một phen.

Lão Long Vương đã già rồi, hôm nay mới mở mang tầm mắt, kinh ngạc đến tê liệt.

Làm xong tất cả, Phương Minh cũng thở phào một hơi, quay đầu nhìn Thường Hi và Hi Hòa, cười tủm tỉm nói: "Hai vị phu nhân, sau này ở trên đảo tiên Bồng Lai, thế nào?" Thường Hi gật đầu lia lịa, vui vẻ nói: "Tốt, tốt, tốt, ta ở đây, chỗ nào cũng không đi, phát tài rồi, phát tài rồi..." Hi Hòa kéo Thường Hi đang ra vẻ mê tiền, khẽ cúi người với Phương Minh, cười nói: "Tất cả đều do phu quân phân phó!" "Tốt!" Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Hi Hòa một cái, ánh mắt lại

lướt qua Thường Hi, không khỏi nụ cười trên khóe miệng càng thêm đậm.

Cuối cùng cũng đã an trí được vị tiểu tổ tông Thường Hi này!

Tính tình Thường Hi hoạt bát, trời sinh ra đã là một kẻ sợ thiên hạ không loạn, loại muội muội này, chỉ thích hợp nuôi trong nhà, không thể thả ra ngoài, nếu không trên đầu sẽ mọc ra một thảo nguyên xanh rì.

Lần này, Phương Minh cố ý trồng nhiều linh căn linh thảo trên đảo tiên Bồng Lai, là để thu phục lòng Thường Hi.

Còn việc Thường Hi nói phát tài rồi, căn bản không tồn tại.

Ngay cả người cũng là của Phương Minh, huống chi là thứ khác.

Lần này, Phương Minh vừa tìm được nơi trồng linh căn, lại an trí tốt Thường Hi và Hi Hòa, kim ốc tàng kiều, có thể nói là một công đôi việc, chuyện tốt thành đôi...

Làm xong tất cả, Đạo Nhãn giữa trán Phương Minh mở ra, nhìn quanh.

"Hử?

Đảo tiên Bồng Lai dường như tự mang một loại trận pháp độc đáo, nên hàng trăm triệu sinh linh hải tộc mới không tìm được tung tích ba hòn đảo tiên, loại trận pháp này...

Tiên Thiên Tam Tài Đại Trận?" Phương Minh kinh ngạc không chắc chắn, dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

Sau đó, Đạo Nhãn giữa trán Phương Minh khép lại, nhắm mắt, thần thức mênh mông lan ra bốn phía, cảm ứng sự ảo diệu của đại trận.

Phương Minh từng học trận pháp chi đạo với Bát sư phó, nên đối

với trận pháp chi đạo không xa lạ.

Tiên Thiên Tam Tài Đại Trận, cần ba vật thể tương đồng, dùng ba phương vị Thiên, Địa, Nhân để bố trận, mới có thể thành hình.

Đảo tiên Bồng Lai chính là một trong ba yếu tố Thiên, Địa, Nhân!

Cũng có nghĩa là, hai hòn đảo tiên còn lại chính là hai trong ba yếu tố đó.

Chỉ cần lần theo manh mối này, thuận theo dây mà lần ra quả, là có thể một lần tìm được nơi ở của hai hòn đảo tiên còn lại.

Khoảng một tháng sau, Phương Minh thông qua cảm ứng Tam Tài Đại Trận, tìm được một hòn đảo tiên khác là Phương Trượng.

Lại một tháng nữa, Phương Minh cũng tìm được đảo tiên Doanh Châu.

Chương 151

Phương Minh lập tức lên đường tìm hai hòn đảo tiên, sau khi luyện hóa giới bi của hai hòn đảo, dùng đại pháp lực, di chuyển hai hòn đảo đến gần đảo tiên Bồng Lai, khiến ba hòn đảo tiên nằm sát nhau.

Làm vậy có một cái lợi, là tăng cường uy lực của Tam Tài Đại Trận.

Theo Phương Minh ước tính, Tam Tài Đại Trận, phi Chuẩn Thánh đỉnh phong không thể phá.

Nhưng Phương Minh không yên tâm, lại vận dụng hết sở học, vận chuyển pháp lực, ở ngoài ba hòn đảo tiên mày mò mấy năm, cuối cùng mô phỏng hộ sơn đại trận của Hồng Mông Sơn, bố trí thành một trận pháp.

Đại trận của Hồng Mông Sơn tên là Hồng Mông Đại Trận, do Bát sư phó bố trí.

Ngoài Đại sư phó và Nhị sư phó, ngay cả mấy vị sư phó khác muốn xuống núi, cũng phải tìm Bát sư phó xin trận phù, có thể thấy sự khủng bố của đại trận.

Trận pháp của Phương Minh mô phỏng Hồng Mông Đại Trận bố trí, uy lực tuy không bằng Hồng Mông Đại Trận, nhưng ngay cả việc cản thánh nhân, cũng không thành vấn đề.

Phương Minh gọi nó là Tam Tài Hồng Mông Trận.

Bố trí xong tất cả, Phương Minh đem tất cả linh căn có được trồng hết trên ba hòn đảo tiên.

Ba hòn đảo tiên linh lực sung mãn cực độ, là động thiên phúc địa

hiếm có, cực kỳ thích hợp để trồng các loại linh căn, nghiễm nhiên Phương Minh coi ba hòn đảo tiên thành căn cứ trồng trọt.

Lão Long Vương để lấy lòng Phương Minh, lại phái rất nhiều thị nữ ca nữ của hải tộc, mỗi người đều là mỹ nữ được tuyển chọn kỹ lưỡng từ hàng trăm triệu chủng tộc hải tộc, xinh đẹp động lòng người, nhìn thôi cũng đã thấy bổ mắt.

Phương Minh giữ lại tất cả trên ba hòn đảo tiên, chăm sóc linh căn linh thảo trên ba hòn đảo, cũng như chăm sóc cuộc sống hàng ngày của Thường Hi và Hi Hòa.

An trí xong tất cả, Phương Minh cũng yên tâm, nhận lời mời của lão Long Vương Ngao Quảng, đưa Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà hai người đi dự yến.

Hai chiếc xe báu bị Phương Minh để lại trên ba hòn đảo tiên, còn mười tám con thần long, Phương Minh đều thả về Đông Hải.

Dù sao, bây giờ hắn là chủ nhân của Tứ Hải Long tộc, lại dùng thần long kéo xe, thực sự có chút không hay.

Sau khi Phương Minh đến Đông Hải, Tứ Hải Long Vương tề tựu, bái Phương Minh làm chủ nhân, thỉnh cầu Phương Minh bảo hộ Tứ Hải Long tộc.

Phương Minh đương nhiên vui vẻ đồng ý.

Sau đó, Tứ Hải Long Vương ngày ngày thiết yến khoản đãi Phương Minh, các loại sơn trân hải vị, có đủ cả, không có, cũng phải phái người tìm cách lấy được, cố gắng hết sức để lấy lòng Phương Minh.

Một ngày, Phương Minh lại ở Long cung ăn uống no say một trận, sau đó về tẩm điện.

Là chủ nhân của Tứ Hải, Tứ Hải Long Vương chuyên môn vì

Phương Minh thiết lập biệt cung ở Tứ Hải, tên là "Hồng Mông Biệt Cung".

Sau khi Phương Minh về cung điện, nghiệp hỏa trong cơ thể liền phát tác.

Phương Minh lập tức ngồi xếp bằng, trong cung điện ngồi xếp bằng, vận chuyển pháp lực áp chế nghiệp hỏa.

Trước đó, Phương Minh lại ở trên Đông Hải tàn sát một triệu thần ma đại quân của Yêu tộc, khiến nghiệp hỏa trong cơ thể càng ngày càng thịnh, thậm chí có cảm giác sắp không áp chế nổi.

Đương nhiên, Phương Minh cũng không phải không có cách triệt để áp chế nghiệp hỏa.

Ví dụ, Phương Minh có thể thông qua công đức để áp chế nghiệp hỏa, chỉ là sau khi dùng công đức áp chế nghiệp hỏa, sẽ ảnh hưởng đến tu vi của Phương Minh và hạn chế thành tựu sau này của hắn, nên Phương Minh không định làm vậy.

Nếu không phải thế, với kinh nghiệm của một người xuyên không từ hậu thế như Phương Minh, kiếm một ít công đức, là chuyện dễ dàng.

Chỉ là công đức do Thiên Đạo ban xuống, nếu Phương Minh hấp thu công đức, tương đương với trong cơ thể có tạp chất, sau này thành tựu e rằng khó có thể vượt qua Thiên Đạo.

Do đó, nghiệp hỏa dù có khó chịu đến đâu, Phương Minh cũng sẽ không dùng cách này, đó cũng là nguyên do mỗi lần Thiên Đạo ban xuống công đức, Phương Minh đều đánh công đức vào pháp bảo.

Ngọn lửa nghiệp hỏa hừng hực, không ngừng xé rách nhục thân và nguyên thần của Phương Minh.

Nhục thân của Phương Minh bây giờ đã thành thánh, nghiệp hỏa

không làm gì được, nhưng lại có thể thiêu đốt nguyên thần.

Chỉ là Phương Minh có Bất Tử Thần Hỏa, lại có thể tu phục nguyên thần.

Cứ như vậy, Phương Minh gần như mỗi ngày đều phải chịu đựng sự đau khổ nguyên thần bị xé rách, rồi lại tu phục, rồi lại bị xé rách.

Tuy đau khổ, nhưng nguyên thần của Phương Minh cũng trở nên vô cùng mạnh mẽ, mạnh đến mức đáng sợ, ngay cả việc nguyên thần thành thánh, cũng chỉ còn cách một bước mà thôi.

Phương Minh tu luyện là Bàn Cổ Tâm Kinh của Nhị sư phó, trong đó bao gồm tu luyện ba phương diện Tinh, Khí, Thần.

Cái gọi là Tinh, Khí, Thần, cũng tức là nhục thân, pháp lực và nguyên thần, chỉ có làm được ba phương diện đồng thời thành thánh, mới có thể dùng sức mạnh chứng đạo, trở thành thánh nhân chi tôn.

Ý nghĩa truyền thống của trảm tam thi thành thánh và công đức thành thánh, là ký thác nguyên thần vào Thiên Đạo, dùng Thiên Đạo tạo ra kim thân bất diệt, làm được cũng chỉ là thành thánh về mặt pháp lực.

Nhưng trong đó lại có sự khác biệt, trảm tam thi thành thánh, là chém bỏ ba thi thiện, ác, chấp, ký thác vào linh bảo, cũng tương đương với việc tăng cường mức độ nhục thân, miễn cưỡng đạt đến cảnh giới nhục thân thành thánh, do đó trảm tam thi thành thánh, mạnh hơn một chút so với công đức thành thánh.

Sau khi thành thánh, cho dù kim thân bất diệt bị hủy diệt, chỉ cần Thiên Đạo không diệt, cũng có thể thông qua Thiên Đạo khôi phục nhục thân, do đó cũng là nhục thân bất tử bất diệt.

Chỉ là, dù là trảm tam thi thành thánh, hay công đức thành thánh, đều có một khuyết điểm chí mạng, là nguyên thần không thực sự

thành thánh, chỉ là ký thác nguyên thần vào Thiên Đạo, tương đương với việc để Thiên Đạo quản lý hộ, do đó chỉ cần Thiên Đạo không diệt, nguyên thần liền không diệt.

Chương 152

Có điều, ký thác nguyên thần vào Thiên Đạo, thành tựu của họ vĩnh viễn cũng sẽ không vượt qua Thiên Đạo!

Nhưng nếu có một ngày, vô lượng lượng kiếp đến, thiên địa không tồn, Thiên Đạo sụp đổ, muốn sống sót, e rằng cũng khó.

Đây chính là điểm mạnh của dùng sức mạnh chứng đạo, ba yếu tố Tinh, Khí, Thần, toàn phương vị thành thánh, đạt đến mức độ không có điểm yếu...

Nghiệp hỏa bùng cháy dữ dội, nhưng không làm gì được Phương Minh, chỉ thiêu đốt khiến tâm trí hắn có phần mất khống chế.

Cứ tiếp tục như vậy, dù Phương Minh không bị thiêu chết thì cũng sẽ bị thiêu thành kẻ ngốc.

Dần dần, hai mắt Phương Minh trở nên đỏ như máu, mặt mày dữ tợn, hệt như ác quỷ địa ngục.

Giờ khắc này, tuy linh trí Phương Minh chưa mất, nhưng những cảm xúc tiêu cực trong cơ thể đã bị khuếch đại vô hạn.

Phương Minh rời khỏi Hồng Mông biệt cung, lượn lờ dưới đáy biển.

Bất tri bất giác, Phương Minh đã đến Thủy Tinh Cung của Đông Hải. "Thượng tiên..." Người của hải tộc thấy Phương Minh, ai nấy đều thi lễ.

Phương Minh quay đầu lại, nở một nụ cười tà mị với người vừa chào hỏi, dọa cho những người hải tộc đó kinh hãi kêu lên liên tục.

Phương Minh tiếp tục dạo quanh Thủy Tinh Cung.

Đột nhiên, Phương Minh nghe thấy tiếng cười trong như chuông bạc, không khỏi nhếch miệng cười tà, nói: "Ái chà, mỹ nữ à, Long nữ, ta chưa nếm thử mùi vị Long nữ bao giờ, nhất định phải thử một lần..." Vừa nói, Phương Minh vừa lần theo âm thanh đi về phía hậu viện của Long Cung.

Những thủ vệ kia không dám cản Phương Minh, vội vàng đi bẩm báo cho Đông Hải Long Vương Ngao Quảng.

Lúc này Ngao Quảng đang cùng Nam Hải Long Vương Ngao Khâm, Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận, Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận thương lượng về kế hoạch tương lai của Tứ Hải. "Đại ca, lần trước Hồng Mông Thượng Tiên nói, Long tộc chúng ta căn bản chưa bị diệt, lão tổ tông đã mang theo tinh nhuệ của Long tộc quy ẩn ở Hồng Mông Hải, chuyện này là thật sao?" Râu rồng của Nam Hải Long Vương Ngao Khâm kích động múa loạn, mừng như điên nói. "Chuyện này ta cũng không biết có thật không, dù sao lúc đó Thượng tiên say rượu, lời nói cũng không thể tin hoàn toàn, nhưng dù sao đây cũng là một tia hy vọng cho Long tộc ta, nếu lão tổ tông thật sự còn sống, Long tộc chúng ta tất có thể đông sơn tái khởi!" Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận kích động đến mức tay cầm chén rượu cũng run lên. "Ha, việc này hệ trọng, chuyện hôm nay, không ai trong chúng ta được nói ra ngoài!" Bắc Hải Long Vương cũng kích động toàn thân run rẩy, coi chuyện này như bí mật lớn nhất của Long tộc.

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng nhìn ba vị Long Vương còn lại, bĩu môi, thản nhiên nói: "Bình tĩnh, bình tĩnh, xem các ngươi có chút tiền đồ nào không, có chút chuyện đã kích động thành ra thế này..." Ba vị Long Vương còn lại nhìn nhau.

Từ khi Đông Hải Long Vương từ Bồng Lai tiên đảo trở về, thường hay treo hai chữ "bình tĩnh" trên miệng, dường như đã trải sự đời, có một dáng vẻ được sủng ái hay bị sỉ nhục cũng không kinh sợ.

Thực tế, Đông Hải Long Vương ở trên Bồng Lai tiên đảo đã bị kích thích quá lớn, mỗi lần nhớ lại, nội tâm lại trào dâng không thôi, vì vậy thường treo hai chữ "bình tĩnh" trên miệng để nhắc nhở bản thân, đồng thời cũng là một cách ra vẻ nhàn nhạt.

Đúng lúc này, một tên hà binh vội vã xông vào, kinh hãi la lên: "Long Vương bệ hạ, không hay rồi, không hay rồi..." Đông Hải Long Vương Ngao Quảng nhíu chặt mày, trầm giọng nói: "Tiểu yêu, không thấy mấy người chúng ta đang bàn đại sự sao?

Hoảng hốt như vậy, còn ra thể thống gì nữa, bình tĩnh, bình tĩnh..." Tên hà binh méo miệng, vội nói: "Long Vương bệ hạ, Thượng tiên xông vào hậu cung rồi!" "Mẹ nó!" Sắc mặt Đông Hải Long Vương Ngao Quảng đại biến, văng một câu chửi thề, không còn bình tĩnh nổi nữa, hóa thành một luồng sáng, vội vã bay về phía hậu cung.

Trong Long Cung người đông mắt tạp, khó tránh có người của Yêu tộc, vì vậy để tránh bị nghe lén, lần này Tứ Hải Long Vương không bàn chuyện trong Thủy Tinh Cung, mà ở một nơi cách Thủy Tinh Cung mấy chục vạn dặm.

Ngao Quảng nghe tiểu yêu bẩm báo, vội vàng như lửa đốt bay về Thủy Tinh Cung.

Chỉ để lại ba vị Long Vương còn lại đứng tại chỗ thổn thức không thôi. "Xem đại ca không bình tĩnh nổi nữa, trứng dái đau rồi..." Nam Hải Long Vương Ngao Khâm co giật khoé miệng nói.

Hai vị Long Vương còn lại đều sắp cười phun ra.

Ngay sau đó, ba vị Long Vương cũng bay về phía Đông Hải Thủy Tinh Cung. 117.

Tứ Hải Long Vương đỡ hai vị công tử đứng dậy.

Phi tần của Đông Hải Long Vương thì Phương Minh không động

đến, nhưng Ngũ công chúa được sủng ái nhất, cũng là Ngũ công chúa xinh đẹp nhất của Đông Hải Long Vương lại bị Phương Minh sống sờ sờ làm nhục.

Ba vị Long Vương còn lại đến nơi, sau khi biết tình hình.

Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận an ủi nói: "Đại ca, nén bi thương..." Liên quan đến Phương Minh, Tứ Hải Long Vương cũng chẳng có cách nào, đừng nói Phương Minh cưỡng hiếp Ngũ công chúa của Đông Hải Long Vương, cho dù có ngủ hết hậu cung của lão Long Vương Đông Hải, Ngao Quảng cũng không dám hó hé một tiếng.

Chỉ là, không dám hó hé thì không dám, nhưng trong lòng uất ức.

Dù sao Ngũ công chúa cũng là công chúa đẹp nhất Long tộc, Phương Minh quả thật biết chọn, chọn trúng ngay cục cưng của Đông Hải Long Vương Ngao Quảng.

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng co giật khoé miệng không thôi, ngẩng đầu nhìn Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận, vỗ vỗ vai Ngao Thuận, than thở: "Hiền đệ à, ngươi cũng nén bi thương nhé..." Mẹ nó!

Ta nén bi thương cái gì?

Khoan đã...

Chương 153

hình như Tam công chúa của ta cũng đến Bắc Hải, không lẽ...

Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận khoé miệng co giật dữ dội, trợn to mắt nhìn Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, kinh hãi nói: "Đại ca, Tam công chúa của ta..." Đông Hải Long Vương Ngao Quảng gật đầu, nói: "Đúng vậy, Tam công chúa của ngươi cũng giống Ngũ công chúa của ta, lúc đó hai chị em đang chơi đùa cùng nhau, kết quả... kết quả bị Thượng tiên một mẻ hốt gọn..." "Mẹ nó!" Lần này đến lượt Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận đau trứng dái.

Ổn định lại tâm thần, Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận vội vàng đi tìm Tam công chúa, an ủi cảm xúc của con gái, sợ con gái nghĩ quẩn, có bề gì.

Nam Hải Long Vương Ngao Khâm và Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận vẻ mặt may mắn, thầm nghĩ thật hiểm, may mà không mang theo công chúa bảo bối của mình, nếu không cũng bị Phương Minh gây họa rồi.

Cuối cùng cũng an ủi xong cảm xúc trong hậu cung, một ngày nọ, Tứ Hải Long Vương tụ tập lại một chỗ.

Nam Hải Long Vương Ngao Khâm hỏi: "Đại ca, có tìm được tung tích của Thượng tiên không?" Đông Hải Long Vương Ngao Quảng khẽ lắc đầu, nhíu mày nói: "Tạm thời chưa có tung tích!" Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận hít sâu một hơi, ánh mắt lóe lên nói: "Các vị huynh đệ, ta cảm thấy tình hình của Thượng tiên có chút không ổn, Thượng tiên tuy hảo sắc, nhưng cũng không phải là động vật bị hạ thể chi phối..." Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận nhíu mày nói: "Ta cũng thấy tình hình Thượng tiên không ổn, ta cảm thấy Thượng tiên

chắc là đã đồ sát quá nhiều thần ma Yêu tộc, khiến nghiệp hỏa quấn thân, mất đi tâm trí, mới làm ra chuyện không lý trí như vậy!" "...Làm sao bây giờ?

Nếu để Yêu tộc biết chuyện này, e rằng Yêu tộc sẽ lại một lần nữa dùng binh với Tứ Hải chúng ta, Thượng tiên không ở đây, chúng ta làm sao chống đỡ được ức vạn đại quân của Yêu tộc?" Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận lo lắng đến toát mồ hôi hột.

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng hít sâu một hơi, nhìn ba vị Long Vương còn lại, nhíu mày nói: "Việc này hệ trọng, truyền lệnh xuống, phong tỏa tin tức, tuyệt đối không được để lộ phong thanh!" Ba vị Long Vương còn lại cũng nghiêm mặt, gật đầu thật mạnh.

Nam Hải Long Vương Ngao Khâm nhìn Đông Hải Long Vương Ngao Quảng và Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận, nói: "Đại ca, tam đệ, Ngao Vận và Ngao Tịch thế nào rồi?

Không sao chứ?" Ngao Vận là Ngũ công chúa của Đông Hải Long Vương, Ngao Tịch là Tam công chúa của Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận, cả hai vị công chúa Long tộc đều bị Phương Minh gây tai họa.

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng và Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận gật đầu, nói: "Tâm trạng hai đứa đã ổn định, ai, cũng là chuyện không có cách nào khác." Nam Hải Long Vương Ngao Khâm và Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận nhìn nhau, rồi nhìn Đông Hải Long Vương Ngao Quảng và Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận, nói: "Bình tĩnh, bình tĩnh..." Đông Hải Long Vương Ngao Quảng và Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận co giật khoé miệng dữ dội.

Nam Hải Long Vương Ngao Khâm nhướng mày, lại an ủi: "Đại ca, tam đệ, không sao đâu, hai vị hiền điệt nữ có thể theo Thượng tiên, thực ra cũng là một chuyện tốt, như vậy Long tộc chúng ta và Thượng tiên đã có quan hệ sui gia, quan hệ càng thêm vững chắc!" Tây Hải

Long Vương Ngao Nhuận cũng cười nói: "Đúng vậy, đại ca, tam ca, nhị ca nói đúng, xét từ một phương diện khác, đây cũng là chuyện tốt, cho nên, bình tĩnh, bình tĩnh..." "Đúng vậy, bình tĩnh, bình tĩnh..." Nam Hải Long Vương Ngao Khâm phụ họa.

Ngao Quảng và Ngao Thuận co giật khoé miệng dữ dội, dở khóc dở cười.

Nói thì nói vậy, nhưng sao không phải là con gái của hai người các ngươi nhỉ?

Có lẽ ông trời đã nghe thấy tiếng lòng của Ngao Quảng và Ngao Thuận, đúng lúc này, có hai con thần long vội vã bay tới.

Hai con thần long lại gần, lắc mình một cái, hóa thành hai vị công tử tuấn tú, chắp tay bái lạy: "Bái kiến các vị thúc bá!" "Miễn lễ, miễn lễ!" 118.

Vừa nói, Phương Minh xắn tay áo, bày ra tư thế, một bộ dạng sẵn sàng gây sự với người khác.

Ngao Khâm và Ngao Nhuận nhìn hai vị công tử, không khỏi ngẩn ra, hỏi: "Ngao Vận và Ngao Bách, hai con sao lại đến đây." Ngao Vận là Lục thái tử của Nam Hải Long Vương Ngao Khâm, Ngao Bách là Ngũ thái tử của Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận.

Ngao Vận chắp tay với Ngao Khâm, vội nói: "Phụ vương, không hay rồi, mấy ngày trước, có một tên trộm xông vào Nam Hải Long Cung, tên trộm đó pháp lực cực cao, con không chống đỡ nổi, hắn... hắn xông vào Long Cung, làm nhục Bát muội muội..." "Gì?" Ngao Khâm nghe xong một hơi không thở nổi, suýt nữa ngất đi.

Ngao Bách chắp tay với Ngao Nhuận, sắc mặt lo lắng nói: "Phụ vương, cũng có một tên trộm xông vào Tây Hải, làm Tây Hải đảo lộn trời đất, ức vạn sinh linh Bắc Hải chúng ta cũng không làm gì được

hắn, Thập Nhất muội muội bị bắt đi, đợi con tìm thấy Thập Nhất muội muội thì muội ấy đã bị... bị..." Ngao Nhuận nghe xong đầu óc ong ong, như có vạn tiếng sấm nổ vang, suýt nữa hôn mê bất tỉnh. "Bình tĩnh, bình tĩnh..." Đông Hải Long Vương Ngao Quảng và Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận vội nắm tay Ngao Khâm và Ngao Nhuận, an ủi.

Ngao Khâm và Ngao Nhuận nghe xong lại một trận lảo đảo, suýt nữa hộc máu.

Không cần nói, Tứ Hải Long Vương cũng đoán được kẻ xông vào Nam Hải và Tây Hải là ai, có thể dùng sức một mình đấu với cả Nam Hải và Tây Hải, hiện tại trong Tứ Hải, ngoài Phương Minh ra, e rằng không có ai khác.

Phương Minh quả thật một khắc cũng không ngơi nghỉ, gây họa xong Đông Hải, lại đi gây họa cho các biển khác.

Đối tượng gây họa lại là con gái bảo bối và xinh đẹp nhất của Tứ Hải Long Vương, thật sự khiến Tứ Hải Long Vương có chút mệt mỏi.

Tứ Hải Long Vương bây giờ thật sự đã trở thành anh em hoạn nạn.

Nam Hải Long Vương cười khổ không thôi: "Làm sao bây giờ?

Danh hiệu Phương Tai Họa của Thượng tiên quả thật danh xứng với thực, nếu để Thượng tiên ở lại Tứ Hải, e rằng Long Cung của Tứ Hải chúng ta sẽ vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được!" "Ha, Phương Tai Họa quả nhiên danh bất hư truyền, đi đến đâu là gây họa đến đó, lần này, đã gây họa cho Tứ Hải Long Cung chúng ta một lượt, nếu thời gian dài hơn, không biết Tứ Hải chúng ta sẽ bị gây họa thành ra thế nào nữa." Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận cũng lo lắng nói.

Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận cười khổ: "Phải nghĩ cách để Thượng tiên rời khỏi Tứ Hải thôi, nếu không Tứ Hải chúng ta sớm muộn cũng bị Thượng tiên gây họa cho tan nát!" Đông Hải Long Vương Ngao Quảng hít sâu một hơi, nói: "Tam đệ nói đúng, phải, phải, nhất định phải nghĩ cách để Thượng tiên tạm thời rời khỏi Tứ Hải chúng ta, dù sao có Thượng tiên trấn nhiếp, Yêu tộc cũng không dám làm gì Tứ Hải chúng ta..." Cũng không phải Tứ Hải Long Vương qua cầu rút ván, lợi dụng xong Phương Minh rồi một cước đá văng, mà là Phương Minh thật sự quá giỏi gây họa, ở trong Tứ Hải cũng chưa được bao lâu, đã làm hại hết các công chúa quý giá và xinh đẹp nhất của Tứ Hải Long Vương.

Nếu ở lại lâu hơn, e rằng Tứ Hải sẽ bị Phương Minh đảo lộn trời đất.

Đến lúc đó, không cần Yêu tộc công đánh Tứ Hải Long tộc, chỉ một mình Phương Minh cũng đủ gây họa cho Tứ Hải Long tộc đến mức diệt tộc.

Đúng lúc này, Quy Thừa Tướng vội vã bay về phía nơi Tứ Hải Long Vương đang ở, vội nói: "Long Vương bệ hạ, ngài nhất định phải làm chủ cho Huyền Quy nhất tộc chúng tôi..." Đông Hải Long Vương giật mình, nhìn Quy Thừa Tướng, co giật khoé miệng nói: "Quy Thừa Tướng, mai... mai rùa của ngài đâu?" Quy Thừa Tướng nước mắt lưng tròng, khóc lóc nói: "Bẩm Long Vương bệ hạ, mấy ngày trước thần về Huyền Quy nhất tộc thăm thân, Thượng tiên...

Thượng tiên đột nhiên xông vào Huyền Quy nhất tộc chúng thần, thu hết mai rùa trên người Huyền Quy nhất tộc chúng thần, mai rùa đó là mạng sống của Huyền Quy nhất tộc chúng thần, không có mai rùa, Huyền Quy nhất tộc chúng thần không sống nổi, cầu Long Vương bệ hạ làm chủ cho Huyền Quy nhất tộc chúng thần..." Tứ Hải Long Vương nghe xong một trận hỗn loạn, không biết nên nói gì cho phải.

Phương Minh bây giờ, bị nghiệp hỏa che mờ tâm trí, cảm xúc tiêu cực khuếch đại đến cực hạn, tính tham tài hảo sắc cũng bị khuếch đại vô hạn, đến cả mai rùa của Huyền Quy nhất tộc cũng lột đi, thật sự khiến người ta có chút cạn lời.

Trớ trêu thay, tu vi của Phương Minh lại quá cao, người của Tứ Hải hải tộc căn bản không ngăn được.

Chương 154

"Long Vương bệ hạ, Long Vương bệ hạ, ngài phải làm chủ cho Bạng Xác nhất tộc chúng tôi..." Đúng lúc này, một nữ tử thân hình thướt tha bay tới, khóc lóc nói.

Đông Hải Long Vương đầu óc ong ong, co giật khoé miệng nói: "Bạng tộc cũng bị gây họa rồi?" Tộc trưởng Bạng Xác tộc khóc lóc nói: "Bẩm Long Vương bệ hạ, Thượng tiên đột nhiên xông vào Bạng Xác nhất tộc chúng tôi, cướp hết vỏ sò và bảo châu của Bạng tộc chúng tôi, còn bắt đi rất nhiều tộc nhân của tôi, những tộc nhân đó đều là những nữ tử trẻ trung..." Tứ Hải Long Vương nghe xong lại một trận hỗn loạn...

Đúng lúc này, một con cá kình to lớn bay tới, mở miệng, nói giọng hụt hơi: "Long Vương bệ hạ, ngài phải làm chủ cho tôi, Thượng tiên...

Thượng tiên nhổ hết răng của Cự Sa nhất tộc chúng tôi, tôi..." Đại kình vừa nói xong, lại có một con cá mập béo bay tới, vội nói: "Long Vương bệ hạ, ngài nhất định phải làm chủ cho chúng tôi, Thượng tiên đã hái mất đèn lồng trên đầu Đăng Lung Ngư chúng tôi, Đăng Lung Ngư nhất tộc chúng tôi sắp mù rồi..." Lại có một con cá đầy vết máu đi tới, khóc lóc kể lể: "Long Vương bệ hạ, ngài nhất định phải làm chủ cho Thử Ngư nhất tộc chúng tôi, gai xương trên người Thử Ngư nhất tộc chúng tôi đều bị Thượng tiên nhổ đi..." ...

Nhất thời, tộc trưởng của trăm tộc trong biển đều đến tìm Đông Hải Long Vương, yêu cầu Đông Hải Long Vương làm chủ cho chủng tộc của họ.

Trời ơi!

Phương Minh đã gây họa cho bao nhiêu chủng tộc?

Tứ Hải Long Vương nghe xong một trận hỗn loạn, gần như không dám tin vào tai mình.

Đông Hải Long Vương phải tốn rất nhiều nước bọt mới khuyên được các tộc trưởng trở về, hứa sẽ làm chủ cho họ.

Chỉ là làm chủ thế nào, Đông Hải Long Vương lại bó tay toàn tập.

Bây giờ người của Phương Minh cũng không biết ở đâu, huống chi dù có tìm được Phương Minh, muốn nói chuyện phải trái với Phương Minh sao?

Phương Minh bây giờ là thần hộ mệnh của Tứ Hải, Tứ Hải Long Vương sao dám đắc tội!

Điều đáng sợ hơn là nếu Phương Minh bị nghiệp hỏa thiêu đốt đến mất đi tâm trí, đại khai sát giới trong Tứ Hải, đến lúc đó sẽ là tận thế của ức vạn sinh linh Tứ Hải.

Tứ Hải Long Vương cả ngày nơm nớp lo sợ, lo lắng Phương Minh lại gây ra chuyện không thể cứu vãn, gần như ăn không ngon ngủ không yên, không ngừng phái người đi tìm tung tích của Phương Minh.

Một ngày nọ, Tứ Hải Long Vương tụ tập tại Đông Hải Thủy Tinh Cung, chờ đợi tin tức.

Đúng lúc này, một tên hà binh bay vào, chắp tay nói: "Bẩm bệ hạ, Thượng tiên...

Thượng tiên..." Mẹ ơi!

Thượng tiên lại đến nữa à?

Tứ Hải Long Vương vừa nghe hai chữ "Thượng tiên" đã thấy rùng mình.

Đông Hải Long Vương một tay xách tên hà binh lên, vội hỏi: "Thượng tiên sao rồi?

Mau nói!" Tên hà binh vội nói: "Thượng tiên đã trở về!" "Thượng tiên trở về?" Đông Hải Long Vương ngẩn ra, trái tim nhỏ đập thình thịch.

Đúng lúc này, Phương Minh thong thả bước vào đại điện Thủy Tinh Cung.

Đông Hải Long Vương nhìn Phương Minh, cẩn thận quan sát hắn một hồi, rồi ném tên hà binh sang một bên, chắp tay nói: "Thượng tiên,..." Ba vị Long Vương còn lại cũng nhìn chằm chằm Phương Minh, sợ hắn ma hóa, làm ra chuyện gì đó.

Phương Minh nhìn Tứ Hải Long Vương đang căng thẳng, nhếch miệng cười nói: "Bốn vị đạo hữu, ta không sao, không cần phải căng thẳng!" Tứ Hải Long Vương lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Phương Minh hít sâu một hơi, phất tay áo, trên đại điện Thủy Tinh Cung xuất hiện vô số thứ, có mai rùa, vỏ sò, răng cá mập khổng lồ, gai xương, v.v., đủ loại, cái gì cũng có. "Mấy ngày trước, ta bị nghiệp hỏa đốt tâm, mất đi tâm trí, đã làm một số chuyện hồ đồ, gây phiền phức cho bốn vị đạo hữu rồi!" Phương Minh vẻ mặt chân thành, chắp tay nói với Tứ Hải Long Vương.

Tứ Hải Long Vương kinh ngạc, vội xua tay nói: "Thượng tiên nói đùa rồi, ức vạn sinh linh của Tứ Hải hải tộc chúng tôi mang ơn lớn của Thượng tiên, sao dám có bất kỳ oán trách nào với Thượng tiên." Phương Minh dường như thở phào nhẹ nhõm, nói: "Các vị đạo hữu cũng biết, ta bị nghiệp hỏa quấn thân, bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi tâm trí, làm ra những chuyện quá đáng, cho nên ta quyết định tạm thời rời khỏi Tứ Hải!" Tứ Hải Long Vương nhìn nhau, đều thấy được vẻ vui mừng trong mắt đối phương.

Đang không biết nên nói thế nào với Phương Minh, để hắn rời khỏi Tứ Hải, đi gây họa cho chủng tộc khác, thì Phương Minh lại chủ động đề xuất, đúng ý họ.

Ngừng một lát, Đông Hải Long Vương chắp tay với Phương Minh nói: "Thượng tiên sở dĩ nhiễm nghiệp hỏa, đều là vì che chở cho Tứ Hải Long tộc chúng tôi, thật sự đã để Thượng tiên chịu khổ rồi.

Thượng tiên muốn tiêu trừ nghiệp hỏa trên người, tiểu long có một cách, Thượng tiên có thể thử xem!" Phương Minh nhướng mày, vui mừng nói: "Ồ, Ngao Quảng đạo hữu biết cách tiêu trừ nghiệp lực, mau nói nghe xem!" "Có một nơi, là do máu bẩn ở rốn của Bàn Cổ đại thần hóa thành, tên là U Minh Huyết Hải, nơi này hội tụ âm khí, lệ khí, tà khí của trời đất, nếu nói nghiệp lực ở đâu trong Hồng Hoang mạnh nhất, thì không nơi nào bằng U Minh Huyết Hải." Đông Hải Long Vương đưa mắt nhìn về phía xa, nói: "Nhưng trong Huyết Hải lại thai nghén ra một vị tiên thiên thần thai là Minh Hà lão tổ, không những không bị nghiệp lực xâm nhiễu, một thân thần thông vô lượng, còn luyện Huyết Hải thành bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử, dù nhìn khắp Hồng Hoang đại lục, cũng là một nhân vật cấp bá chủ!

Thượng tiên sao không đi tìm Minh Hà lão tổ, xin cách tiêu trừ nghiệp lực?" Phương Minh nghe xong vô cùng vui mừng, nói: "Sao ta lại không nghĩ ra nhỉ?

Ha ha ha, Ngao Quảng đạo hữu, đã giúp ta một việc lớn, việc này không nên chậm trễ, ta xuất phát ngay bây giờ!" Vừa nói, Phương Minh liền vội vã đi tìm Kim Kỳ Lân và Đẳng Chiến.

Kim Kỳ Lân và Đẳng Chiến, hai tên ham ăn này, ở trong Thủy Tinh Cung rất thoải mái, mỗi ngày đều ăn uống no say, thân thể đã béo ra một vòng lớn.

Đặc biệt là Kim Kỳ Lân, sắp béo thành một quả cầu rồi.

Lúc Phương Minh tìm thấy Kim Kỳ Lân và Đằng Chiến, Kim Kỳ Lân và Đằng Chiến đang uống say khướt, gặp gỡ Chu Công.

Phương Minh tức giận một cước đá tỉnh Kim Kỳ Lân, giận dữ nói: "Kim béo, Tiểu Thất, mau tỉnh!" Kim Kỳ Lân và Đằng Chiến từ từ tỉnh lại.

Kim Kỳ Lân thấy Phương Minh, vui mừng nói: "Giáo chủ, ngài đã về, tôi còn tưởng giáo chủ không cần tôi nữa, giáo chủ không cần Tiểu Thất cũng được, nhưng tuyệt đối không thể không cần tôi, ngài xem, những ngày giáo chủ biến mất, tôi cả ngày mượn rượu giải sầu, vừa tỉnh dậy trong đầu liền toàn là hình bóng của giáo chủ..." Phương Minh tức giận, vội nói: "Ngươi còn không mau đi!" Kim Kỳ Lân miễn cưỡng bò dậy, lấy lại tinh thần, phủ phục dưới chân Phương Minh, nói: "Giáo chủ, chúng ta đi vội vậy sao?

Không lẽ không cáo biệt Tứ Hải Long Vương một tiếng sao?" "Đúng vậy, ta nghe nói giáo chủ đã gây họa cho công chúa của Tứ Hải Long Vương, bọn họ cũng là nhạc phụ của ngài, chúng ta đi như vậy, thật sự không hợp quy củ phải không?" Đằng Xà cũng vội nói.

Miệng thì nói vậy, nhưng Phương Minh dùng mông cũng biết chúng đang nghĩ gì.

Chương 155

Danh nghĩa là đi cáo biệt Tứ Hải Long Vương, nhưng thực tế là đi vớt vát chút lợi lộc, sắp đi rồi, Tứ Hải Long Vương sao có thể không có chút quà cáp?

Phương Minh nhảy lên lưng Kim Kỳ Lân, thúc giục: "Mau đi, không đi nữa là phiền phức đấy, mau đi, đúng rồi, Kim béo, có bay được không?

Nếu không bay được thì để Tiểu Thất cõng ngươi đi bộ..." "Được, không vấn đề!" Kim Kỳ Lân tuy không biết tại sao Phương Minh đi vội như vậy, nhưng lại nghe ra được ý tứ sâu xa trong lời nói của Phương Minh.

Phương Minh thực ra đang nói, nếu Kim Kỳ Lân quá béo, không bay được, vô dụng, thì có thể lên bàn nhậu.

Vì vậy Kim Kỳ Lân vội vàng đáp ứng.

Đằng Xà vẫn cuộn mình trên sừng Kim Kỳ Lân, Kim Kỳ Lân chở Phương Minh, hú lên một tiếng, lao ra khỏi Đông Hải, với tốc độ cực nhanh bay về phía Huyết Hải.

Sau khi Phương Minh đi, trong Tứ Hải trống giong cờ mở, vô cùng náo nhiệt.

Đông Hải Long Vương càng vui mừng hơn, gọi các tộc trưởng đến, để họ lĩnh lại đồ của chủng tộc mình. "Đa tạ Long Vương bệ hạ..." "Long Vương bệ hạ thật thần dũng, vừa ra tay đã đòi lại được bảo vật của chúng tôi!" "Đúng vậy, nếu không phải Long Vương bệ hạ, chúng tôi thảm rồi..." Các tộc trưởng vô cùng vui mừng, thi nhau tâng bốc Đông Hải Long Vương.

Râu rồng của Đông Hải Long Vương bay phất phới, ra vẻ cao nhân, nói: "Đâu có, chút mặt mũi này, Thượng tiên vẫn phải nể bản vương..." "Ủa?

Không đúng, số lượng mai rùa của Huyền Quy nhất tộc chúng tôi không đúng, thiếu mất hơn một nửa..." "Vỏ sò của Bạng tộc chúng tôi cũng thiếu một nửa..." "Trời ơi, đèn lồng của Đăng Lung Ngư nhất tộc chúng tôi cũng thiếu một nửa..." Đột nhiên, các tộc trưởng phát hiện ra điều không ổn, thi nhau kinh hãi la lên.

Nụ cười trên mặt Đông Hải Long Vương Ngao Quảng cứng đờ, đầu óc ong ong, khoé miệng co giật dữ dội, cười gượng nói: "Cái đó... cái đó bản vương có chút việc, thất lễ, thất lễ..." Vừa nói, Đông Hải Long Vương vội vã đi về phía hậu điện Long Cung, chính xác hơn là chạy trối chết.

Bây giờ, hắn đã hiểu tại sao Phương Minh lại đi vội như vậy, thì ra Phương Minh đã khấu trừ một nửa bảo bối của trăm tộc trong biển.

Bây giờ Phương Minh đã chạy rồi, không còn ở Đông Hải, hắn phải giải thích thế nào với các tộc trưởng?

Không giải thích được, vậy chỉ có cách tìm cách trốn đi, bế quan không gặp. "Long Vương bệ hạ, chuyện này không thể không quản, một nửa Huyền Quy của Huyền Quy nhất tộc chúng tôi không có mai rùa..." "Vỏ sò của Bạng tộc chúng tôi cũng thiếu một nửa, bảo tôi phải giải thích thế nào với tộc nhân..." "Cự Sa nhất tộc chúng tôi thiếu một nửa răng, chuyện gì đây, sau này chúng tôi lấy gì để cắn đồ, tôi đâm đầu vào tường chết cho rồi, bảo tôi phải giải thích thế nào với tộc nhân..." Nhất thời, các tộc trưởng trong Thủy Tinh Cung náo loạn như ong vỡ tổ, cãi nhau ầm ĩ.

Đông Hải Long Vương cũng không có cách nào, chỉ có thể bế quan không gặp.

Đông Hải Long Vương bây giờ có cảm giác muốn khóc mà không có nước mắt, tại sao Phương Minh đột nhiên thái độ tốt như vậy, chủ động giao ra bảo bối của các tộc, thì ra là bảo bối của trăm tộc đã bị khấu trừ một nửa...

Nhưng Đông Hải Long Vương Ngao Quảng cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng tiễn được tôn thần Phương Minh đi.

Phương Minh mới đến Đông Hải bao lâu, đã gây họa cho các tộc trong biển một lượt, nếu thời gian dài hơn, không phải các hải tộc trong biển đều phát điên sao.

Bên kia, Kim Kỳ Lân thấy Phương Minh lấy ra từng món bảo bối, cuối cùng cũng biết tại sao Phương Minh lại đi vội như vậy.

Phương Minh trên đường đi, vui không tả xiết, lấy ra từng món bảo bối mân mê, trái tim nhỏ phấn khích đập thình thịch. "Mai rùa của Huyền Quy nhất tộc có trận pháp tự nhiên, ừm, có thể lấy ra nghiên cứu, làm thành hộ giáp và pháp bảo phòng ngự cũng không tệ..." "Răng của Cự Sa nhất tộc có thể làm thành phi kiếm, nhiều phi kiếm như vậy, tuy phẩm cấp không bằng Bắc Minh Thần Kiếm, nhưng cũng là một pháp bảo không tồi." "Còn có đèn lồng của Đăng Lung Ngư nhất tộc, đèn lồng dường như có liên quan đến hồn phách của người, đèn lồng chiếu một cái, liền kéo hồn phách người ta đi, cải tiến luyện chế một chút, cũng là một món bảo bối không tồi!" Tiếp đó, Phương Minh liền lao vào luyện khí điên cuồng, trên đường đến U Minh Huyết Hải, cũng khá là bận rộn.

Luyện chế ra từng món pháp bảo, tuy phẩm cấp của những pháp bảo này đều không thấp.

Nhưng Phương Minh có Càn Khôn Đỉnh và Càn Khôn Hồ Lô, có thể biến pháp bảo hậu thiên thành tiên thiên, nâng cao phẩm cấp của pháp bảo.

Bây giờ Phương Minh, trên người ít nhất cũng có mấy vạn, thậm chí mấy chục vạn kiện pháp bảo cấp tiên thiên.

Đấu với người khác, dùng pháp bảo ném, cũng có thể ném chết đối phương.

Đương nhiên, Phương Minh cũng ban cho Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà một số pháp bảo.

Kim Kỳ Lân được một thanh Tử Mẫu Kiếm, trong mẫu kiếm có mười vạn thanh phi kiếm, mười vạn thanh phi kiếm đều được luyện chế từ răng của Cự Sa nhất tộc.

Kim Kỳ Lân vênh váo đặt tên cho thanh Tử Mẫu Kiếm là Kỳ Lân Kiếm.

Ngoài ra, Kim Kỳ Lân còn được một chiếc đèn ngựa, đèn ngựa được luyện chế từ đèn lồng của Đăng Lung Ngư nhất tộc, chiếu vào người một cái, liền hút hồn phách người ta đi, quả thật lợi hại vô cùng.

Hơn nữa, Kim Kỳ Lân còn được một chiếc khiên Huyền Vũ, chiếc khiên Huyền Vũ này được luyện chế từ vạn nghìn mai rùa của Huyền Quy nhất tộc, trên đó có sẵn đại trận Huyền Vũ Quy Xà, có thể công có thể thủ, cũng là một linh bảo đáng gờm.

Thứ khiến Kim Kỳ Lân yêu thích nhất là một món bảo vật dạng hạt châu, hạt châu này được luyện chế từ ức vạn bảo châu của Bạng tộc, treo trên đỉnh đầu, tỏa ra từng luồng kim quang, là một pháp bảo không tồi.

Công dụng của nó thì thôi, nhưng hạt châu treo trên đỉnh đầu, chiếu sáng cả người vàng rực, thần uy lẫm liệt, quả thật đẹp mắt, đây là điểm Kim Kỳ Lân ưng ý nhất.

Đương nhiên, Phương Minh không phải người bên trọng bên

khinh, theo tiêu chuẩn cho Kim Kỳ Lân, cũng cho Đằng Xà một bộ.

Dù sao cũng đã cướp sạch bảo vật của trăm tộc trong biển, bảo vật nhiều đến mức giơ tay không xuể, cho Kim Kỳ Lân và Đằng Xà, chỉ là chín trâu mất một sợi lông, một góc của tảng băng chìm mà thôi.

Một ngày nọ, Phương Minh cuối cùng cũng đến trên U Minh Huyết Hải.

U Minh Huyết Hải, nơi này là do máu bẩn ở rốn của Bàn Cổ đại thần hóa thành, hội tụ âm khí, lệ khí của trời đất, chưa đến Huyết Hải, đã cảm thấy một luồng mùi máu tanh nồng nặc truyền đến.

Chương 156

Bầu trời ở đây màu đỏ máu, thậm chí mặt trời và mặt trăng cũng màu đỏ máu, màu sắc đơn điệu.

Huyết Hải vô biên vô tận, sóng máu cuồn cuộn không ngừng, vì đây là nơi cực âm, nên đã thu hút rất nhiều âm hồn quỷ vật.

Trên Huyết Hải, đâu đâu cũng thấy những du hồn lảng vảng, những du hồn không may mắn, bị Huyết Hải cuốn vào trong, hoặc bị Huyết Hải nuốt chửng, hoặc vào Minh Hà Cung, trở thành người của Tu La nhất tộc.

Dưới đáy Huyết Hải.

Có một tòa cung điện màu đỏ máu, trong cung điện có một người mặc đạo bào màu đỏ máu đang ngồi xếp bằng, đạo nhân này chính là Minh Hà lão tổ.

Minh Hà lão tổ đột nhiên mở mắt, nhíu mày nói: "...Sao hắn lại đến Huyết Hải của ta?

Xúi quẩy, thật xúi quẩy, nghe nói người này còn có tên là Phương Tai Họa, đi đến đâu là gây họa đến đó, chẳng lẽ tên này đến gây họa cho U Minh Huyết Hải của ta sao?

Người này không tốt lành, bần đạo không gặp thì hơn!" Quyết định không gặp Phương Minh, Minh Hà lão tổ liền lại nhắm mắt tiếp tục tu luyện.

Phương Minh đưa mắt nhìn về phía Huyết Hải, nói: "Kim béo, mau, tế U Hồn Đăng, những du hồn kia sẽ không dám lại gần chúng ta nữa!" Kim Kỳ Lân vội vàng tế U Hồn Đăng, chở Phương Minh lao về trung tâm U Minh Huyết Hải.

Những âm hồn quỷ vật kia quả nhiên sợ U Hồn Đăng, không dám lại gần.

Đợi Kim Kỳ Lân bay về phía trước một hồi, Phương Minh vỗ vỗ đầu nó, bảo nó dừng lại, vận khí hét lớn: "Minh Hà đạo hữu, cố nhân đến thăm, mời ra gặp mặt!" "Minh Hà đạo hữu, cố nhân đến thăm, mời ra gặp mặt!" Phương Minh lại một lần nữa hét lớn.

Chỉ thấy trên Huyết Hải vẫn tĩnh lặng, Minh Hà lão tổ vẫn không xuất hiện.

Phương Minh nhíu mày, cũng biết Minh Hà đang trốn, không khỏi trầm giọng nói: "Minh Hà đạo hữu, nếu không ra, vậy ta sẽ đến Minh Hà Cung của ngươi gặp mặt!" Vừa nói, Phương Minh vỗ vỗ đầu Kim Kỳ Lân, ra hiệu cho Kim Kỳ Lân xuống Huyết Hải.

Ngay sau đó, trên Huyết Hải đột nhiên cuồn cuộn dữ dội, sóng máu ngút trời, một cột máu kinh khủng xoay tròn lao lên trời, hệt như một con rồng khổng lồ màu đỏ máu.

Một đạo nhân mặc đạo bào màu đỏ máu đứng trên cột máu, trong mắt lóe lên huyết quang khiến người ta kinh hãi, trầm giọng nói: "Không biết Phương Minh đạo hữu đến Huyết Hải của ta có việc gì?" Khóe miệng Phương Minh cong lên một nụ cười, ra vẻ rất thân quen với Minh Hà lão tổ, cười nói: "Minh Hà đạo hữu, ta đến Huyết Hải, có một chuyện muốn thương lượng với đạo hữu!" Minh Hà lão tổ hít sâu một hơi, ánh mắt rực cháy nhìn Phương Minh, nói: "Chuyện gì?" Phương Minh cười híp mắt nói: "Ta vì đồ sát trăm vạn thần ma Yêu tộc, dẫn đến nghiệp hỏa quấn thân, mượn công pháp của đạo hữu dùng một chút, để tiêu trừ nghiệp hỏa trên người!" Minh Hà lão tổ nghe xong, lập tức đại nộ, trầm giọng nói: "Phương Minh, Minh Hà lão tổ ta ở trên Hồng Hoang đại lục cũng là nhân vật có tiếng tăm, sao có thể để ngươi sỉ nhục như vậy?" Công pháp của một người, là bản

nguyên tu luyện, nếu cho người khác mượn công pháp, cũng tương đương với việc phơi bày toàn bộ nhược điểm của mình cho người khác, vì vậy công pháp là thứ đánh chết cũng không thể cho người ngoài.

Phương Minh nhếch miệng, cười gượng nói: "Minh Hà đạo hữu hà tất phải tức giận, chúng ta đều là người nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, là bạn học, cho ta mượn công pháp của ngươi, đợi ta tiêu trừ nghiệp lực trên người, tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi!" "Hừ, không cho ngươi mượn công pháp của bần đạo, Phương Minh, đây là Huyết Hải, là địa bàn của Minh Hà lão tổ ta, không dung ngươi làm càn, người khác sợ ngươi, nhưng Minh Hà lão tổ ta không sợ!" Minh Hà lão tổ là một nhân vật tàn nhẫn, tự nhiên không chịu giao công pháp của mình cho Phương Minh, không khỏi giận dữ nói.

Nụ cười trên khóe miệng Phương Minh càng thêm rạng rỡ, khiến người ta như tắm gió xuân, cười híp mắt nói: "Minh Hà đạo hữu, thật sự không nể mặt ta sao?" 119. "Được, Minh Hà đạo hữu, vì ngươi không chịu ra, vậy đừng trách ta không khách khí!" "Hừ, Phương Minh, ở ngoài Tinh Hà ngươi lừa của bần đạo một gốc linh căn, lại trên Thiên Giai lừa của bần đạo một gốc linh căn, bần đạo với ngươi không có giao tình, ngược lại có thù, hiện tại lại ức hiếp lên đầu bần đạo, muốn bần đạo giao ra công pháp, hành vi như vậy, tại sao bần đạo phải nể mặt ngươi?" Minh Hà lão tổ đem những năm tháng căm hận Phương Minh trút ra hết, mắng té tát. "Vu khống, vu khống, hoàn toàn là vu khống!" Phương Minh đại nộ, lật tay, Hỗn Độn Phủ xuất hiện trong tay, nhắm vào Minh Hà lão tổ chém một búa xuống.

Minh Hà lão tổ giật mình, vội đưa tay chỉ xuống chân, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên xoay tròn hiện ra, tỏa ra vạn trượng hồng quang, bảo vệ toàn thân. "Ầm..." Hỗn Độn Phủ chuyên phá cương khí của người khác, một búa phá tan phòng ngự của Thập Nhị

Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, thế đi không giảm, chém vào người Minh Hà lão tổ.

Minh Hà lão tổ nổ tung, hóa thành một đám sương máu, biến mất không dấu vết. "Ây da, hỏng rồi, giáo chủ, ngài ra tay quá nặng, đánh chết hắn rồi, làm sao lấy được công pháp của hắn?" Đằng Xà kinh hãi nói.

Kim Kỳ Lân trợn to đôi mắt như chuông đồng, nhìn chằm chằm xung quanh, nói: "Tiểu Thất, ngươi không biết rồi, công pháp của Minh Hà lão tổ rất kỳ lạ, luyện cả U Minh Huyết Hải thành bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử, hiệu xưng Huyết Hải không cạn, Minh Hà bất tử!" "Ha ha ha, Phương Minh đạo hữu, tọa kỵ của ngươi cũng khá có kiến thức đấy!" Đúng lúc này, Huyết Hải lại một lần nữa cuồn cuộn dữ dội, một cột máu xoay tròn hiện ra, Minh Hà lão tổ đứng trên đó, cười lớn nói: "Phương Minh, dù ngươi thần thông vô lượng, cũng không giết được bần đạo!" Phương Minh mặt già âm trầm, sau lưng đồ đằng hư ảnh của Tổ Vu Đế Giang hiện ra, thân hình lóe lên liền biến mất không dấu vết, lúc xuất hiện lại, đã ở sau lưng Minh Hà lão tổ.

Phương Minh một búa chém ra, chém Minh Hà lão tổ thành hai nửa.

Hai nửa Minh Hà lão tổ hóa thành hai vũng máu, dung nhập vào Huyết Hải, biến mất không dấu vết.

Đột nhiên, Phương Minh đưa tay chỉ vào Kim Kỳ Lân và Đằng Chiến, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp bay ra, tỏa ra từng luồng huyền hoàng chi khí, bảo vệ xung quanh hai người.

Đúng lúc này, sau lưng Kim Kỳ Lân, Minh Hà lão tổ đột nhiên xuất hiện, một kiếm chém về phía Kim Kỳ Lân và Đằng Chiến. "Keng..." Nguyên Đồ Thần Kiếm trong tay Minh Hà lão tổ chém vào lớp bảo vệ

huyền hoàng của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, tạo ra những gợn sóng lớn, nhưng không phá được phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Thì ra Minh Hà lão tổ biết không làm gì được Phương Minh, cố ý dùng một chiêu điệu hổ ly sơn, dụ Phương Minh đi, muốn khống chế Kim Kỳ Lân và Đằng Chiến, chỉ là không ngờ Phương Minh đã sớm có phòng bị, khiến kế hoạch của hắn thất bại.

Kim Kỳ Lân và Đằng Chiến giật mình, hét lên một tiếng, chạy về phía Phương Minh. "Đừng động, có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, hắn không làm gì được các ngươi đâu!" Phương Minh trầm giọng quát.

Bên kia, Minh Hà lão tổ chân đạp Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, tay cầm hai thanh sát kiếm Nguyên Đồ và A Tỳ, hét lớn: "Phương Minh, đây là Huyết Hải, là địa bàn của Minh Hà lão tổ ta, không dung ngươi làm càn!" Vừa nói, Minh Hà lão tổ ném hai thanh sát kiếm trong tay lên không trung.

Nguyên Đồ và A Tỳ hai kiếm gào thét đâm về phía Phương Minh, nơi chúng đi qua, vô số máu hội tụ vào hai thanh sát kiếm, chỉ trong chốc lát, hai thanh sát kiếm đã hóa thành hai con huyết long khổng lồ, nhe nanh múa vuốt lao về phía Phương Minh. "Hừ, tiểu đạo mà!" Phương Minh hừ lạnh một tiếng, không lùi mà tiến, Hỗn Độn Phủ trong tay trái phải chém về phía trước.

Lập tức, hai con huyết long nổ tung, Nguyên Đồ và A Tỳ hai kiếm kêu lên một tiếng đau đớn, bay ngược trở về.

Minh Hà lão tổ thu lại Nguyên Đồ A Tỳ hai kiếm, vẻ mặt kinh hãi nhìn Phương Minh, Nguyên Đồ A Tỳ hai kiếm cũng là cực phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng dưới búa của Phương Minh, bị đánh kêu la không ngớt.

Cái búa trong tay Phương Minh đó, là bảo vật cấp bậc gì? "Minh Hà đạo hữu, chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?

Chương 157

Lôi hết bản lĩnh của ngươi ra đi, nếu không ngươi căn bản không phải là đối thủ của ta, chỉ có thể lần lượt nếm trải tư vị của cái chết, ta nói này, tư vị của cái chết không dễ chịu đâu?" Phương Minh nhìn Minh Hà, cười híp mắt nói.

Minh Hà lão tổ tức giận không thể kìm nén, trầm giọng quát: "Phương Minh, ngươi thật sự nghĩ rằng ngươi đã nắm chắc ta rồi sao?" Phương Minh nghiêm túc gật đầu nói: "Đúng, ta nắm chắc ngươi rồi!" "Tìm chết!" Minh Hà lão tổ đại nộ, lật tay, một lá cờ nhỏ xuất hiện trong tay.

Đây là Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, là một trong ngũ phương tiên thiên kỳ, do lá sen của Hỗn Độn Thanh Liên tam thập lục phẩm của Bàn Cổ đại thần hóa thành, vô cùng lợi hại.

Chỉ thấy Minh Hà lão tổ hét lớn một tiếng, ném Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ lên không trung, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ tỏa ra từng luồng quang mang kinh khủng, chiếu rọi cả Huyết Hải.

Ngay sau đó, cả Huyết Hải sôi trào dữ dội, vô số nước máu, điên cuồng hội tụ về phía Minh Hà lão tổ.

Nước trong Huyết Hải rút đi hơn một nửa, thậm chí có thể lờ mờ nhìn thấy đáy biển của Huyết Hải.

Trong chốc lát, Minh Hà lão tổ hóa thành một huyết nhân cao ngàn trăm trượng, sừng sững giữa trời đất, khí tức tăng vọt, một quyền đấm về phía Phương Minh.

Phương Minh tuy thân thể cũng to lớn, nhưng trước mặt huyết nhân khổng lồ này, lại nhỏ bé đáng thương.

Chiêu thần thông này của Minh Hà, không thể nói là không mạnh, lấy Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ làm dẫn, tập trung lực lượng của nửa Huyết Hải vào thân mình, khiến thực lực tăng vọt, bây giờ Minh Hà e rằng ít nhất cũng có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, thậm chí còn mạnh hơn.

Đối mặt với đối thủ như vậy, người bình thường sớm đã sợ đến tè ra quần, quay đầu bỏ chạy rồi.

Nhưng Phương Minh thì khác, Phương Minh không những không sợ, ngược lại còn có vẻ hưng phấn.

Chỉ thấy hắn hét lớn một tiếng, cơ bắp toàn thân cuồn cuộn, không ngừng tăng lên, uy năng của thánh thể được giải phóng hoàn toàn, hóa thành một vị thần ma sừng sững giữa trời đất, thậm chí còn cao hơn Huyết Hải chân thân của Minh Hà gấp đôi.

Phương Minh cũng đấm ra một quyền. "Ầm..." Ngay sau đó, Huyết Hải chân thân của Minh Hà lão tổ lập tức nổ tung, bản thân Minh Hà lão tổ cũng hét lên một tiếng thảm thiết, trực tiếp bị lực đạo kinh khủng đánh thành bột mịn, nổ thành một đám nước máu, dung nhập vào Huyết Hải. "Ha ha ha, Minh Hà đạo hữu, nếu không giao ra công pháp, ta sẽ đảo lộn Huyết Hải của ngươi!" Giọng nói của Phương Minh ầm ầm, như sấm rền, truyền khắp U Minh Huyết Hải.

Dưới đáy Huyết Hải.

Thân hình Minh Hà lão tổ ngưng tụ, ngẩng đầu nhìn người khổng lồ sừng sững đó, vẻ mặt kinh khủng nói: "Nhục thân thành thánh, nhục thân thành thánh, Phương Minh tên này đã đạt đến cảnh giới nhục thân thành thánh..." 120.

Phương Minh một chỉ điểm nát một phân thân Minh Hà lão tổ, chỉ một chỉ này, giống như chọc vào tổ ong vò vẽ, ngay sau đó, vô số Minh Hà lão tổ, từ trên trời dưới đất, bốn phương tám hướng, phô

thiên cái địa mà đến, như châu chấu, dày đặc lao về phía Phương Minh.

Phương Minh đại nộ, thu lại Hỗn Độn Phủ, lật tay, Lượng Thiên Xích xuất hiện trong tay.

Lượng Thiên Xích vàng óng hóa thành vạn nghìn trượng, đo lường trời đất, đâm sâu vào Huyết Hải. "Ầm" một tiếng lớn, Lượng Thiên Xích đâm sâu vào Huyết Hải, một đầu chống vào đáy biển, chấn động khiến Huyết Hải rung chuyển dữ dội. "Động!" Phương Minh hét lớn một tiếng, hai tay cầm Lượng Thiên Xích, khuấy động U Minh Huyết Hải.

Lập tức, cả Huyết Hải bị khuấy động trời đất.

Lấy Lượng Thiên Xích làm trung tâm, hình thành một xoáy nước khổng lồ vô cùng, cuồn cuộn dữ dội.

Minh Hà lão tổ trong Huyết Hải đứng không vững, mắng té tát: "Phương Minh, Phương Minh, ngươi sỉ nhục bần đạo quá đáng, bần đạo với ngươi không đội trời chung!" Minh Hà lão tổ còn không đứng vững, những tộc nhân Asura kia càng theo xoáy nước bay lên, kêu la thảm thiết. "Hô khẩu hiệu ai mà không biết hô, ngươi có bản lĩnh thật thì lấy ra đi!" Phương Minh khuấy động Huyết Hải trời đất đảo lộn, ha ha cười lớn.

Minh Hà lão tổ tức đến nổ cả gan, giận dữ nói: "Phương Minh, ngươi đợi đấy cho bần đạo!" Vừa nói, Minh Hà lão tổ lao lên trời.

Cùng lúc đó, Huyết Hải đang cuồn cuộn dữ dội đột nhiên nổ tung, hóa thành vô số hạt châu máu to bằng nắm tay, vô số hạt châu máu lơ lửng, cả U Minh Huyết Hải biến mất.

Trên bầu trời chỉ còn lại những hạt châu máu dày đặc, nhìn không thấy điểm cuối. "Huyết Thần Tử!" Ánh mắt Phương Minh ngưng lại,

thu lại Hồng Mông chân thân, thần thức mênh mông tuôn ra, cảnh giác quan sát mọi động tĩnh xung quanh.

Hồng Mông chân thân tuy mạnh mẽ, nhưng thân hình quá lớn, như vậy độ linh hoạt sẽ kém đi rất nhiều, dễ bị tấn công.

Vì vậy Phương Minh chọn thu nhỏ lại còn một trượng, để duy trì trạng thái tốt nhất.

Đột nhiên, vô số Huyết Thần Tử đó ngọ nguậy, mọc ra tay chân, mọc ra miệng mắt mũi, hóa thành từng Minh Hà lão tổ.

Vô số Minh Hà lão tổ dày đặc chen chúc đầy trời, chen chúc đầy đất, nhìn qua, không thấy điểm cuối, khiến người ta nhìn mà tê cả da đầu. "Phương Minh, chúc mừng ngươi, ngươi đã hoàn toàn chọc giận bần đạo, bần đạo sẽ cho ngươi biết thế nào là sống không bằng chết!" Vô số Minh Hà lão tổ đồng thời mở miệng, âm thanh chấn động trời đất, đinh tai nhức óc. "Nói nhảm nhiều thật!" Phương Minh điểm một chỉ, một trong số Minh Hà lão tổ nổ tung, hóa thành một đám nước máu, rơi xuống.

Thực tế, một chỉ này, Phương Minh đang thăm dò, thăm dò xem vô số Minh Hà lão tổ này rốt cuộc có thực lực mạnh đến đâu.

Minh Hà lão tổ tạo ra nhiều phân thân như vậy, thực lực chia đều cho các phân thân, thực lực của mỗi phân thân chắc chắn sẽ không quá cao.

Thử một lần, quả nhiên đúng như Phương Minh nghĩ, mỗi phân thân của Minh Hà lão tổ có thực lực khoảng Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Chương 158

Một Đại La Kim Tiên có lẽ không là gì, thậm chí trăm, nghìn, vạn Đại La Kim Tiên cũng không là gì, nhưng phân thân Huyết Thần Tử của Minh Hà lão tổ nào chỉ có nghìn trăm, mà là bốn trăm tám mươi triệu phân thân.

Cũng tức là bốn trăm tám mươi triệu Đại La Kim Tiên!

Phải biết rằng, hậu thế Yêu tộc ngộ ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, bố trí sát trận đó, cũng chỉ dùng ba trăm sáu mươi lăm Đại La Kim Tiên.

Bây giờ Minh Hà lão tổ bốn trăm tám mươi triệu Đại La Kim Tiên kết trận, đó là khủng bố đến mức nào? 121.

Minh Hà lão tổ ngước nhìn lên trên, thấy Phương Minh không đi, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nói: "Nghe nói Phương Minh tên này là một tai họa, người ta gọi là Phương Tai Họa, bần đạo hôm nay suýt nữa đã rớt đài, ủa? "Khai Thiên Đệ Tam Thức, Phá!" Phương Minh lật tay, lấy ra Bắc Minh Thần Kiếm, một kiếm chém ra, ba mươi sáu vạn thanh phi kiếm ngũ châm tùng gào thét bay ra, chém giết gần một phần mười Minh Hà lão tổ.

Nhưng số lượng Minh Hà lão tổ thật sự quá nhiều, điên cuồng lao về phía Phương Minh.

Phương Minh nhếch miệng cười, vỗ sau gáy, hiện ra khánh vân, chỉ thấy trong khánh vân chất đầy vô số, dày đặc bảo vật, càng kinh khủng hơn là những bảo vật đó đều là tiên thiên linh bảo.

Một người, sao có thể sở hữu nhiều tiên thiên linh bảo như vậy?

Minh Hà lão tổ ngây người, lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi, cảm

nhận được hơi thở của cái chết... "Minh Hà đạo hữu, ngươi có ức vạn phân thân, ta có ức vạn tiên thiên linh bảo, có muốn nếm thử tư vị của ức vạn linh bảo của ta không?" Trong khánh vân sau gáy Phương Minh, ức vạn linh bảo tỏa ra vô số quang mang, âm thanh ầm ầm nói.

Ngay sau đó, vô số phân thân Minh Hà lão tổ náo động, hóa thành vô số nước máu, U Minh Huyết Hải đã biến mất lại xuất hiện.

Trong chốc lát, trên Huyết Hải, sóng máu cuồn cuộn, Minh Hà lão tổ như con quay, xoay tròn hiện ra.

Phương Minh thu lại khánh vân sau gáy, vạn thiên dị tượng biến mất, trên mặt rạng rỡ như ánh mặt trời, cười híp mắt nhìn Minh Hà lão tổ, nói: "Minh Hà đạo hữu, không phải ngươi hiệu xưng Huyết Hải không cạn, Minh Hà bất tử sao?

Vậy nếu Huyết Hải cạn thì sao?

Có chết không?" Minh Hà lão tổ hai mắt nhìn chằm chằm Phương Minh, hừ một tiếng, không nói gì.

Nụ cười trên mặt Phương Minh càng đậm hơn, vẻ mặt vô hại nói: "Minh Hà đạo hữu, ngươi biết ta có thực lực làm Huyết Hải cạn khô, ta có ức vạn tiên thiên chí bảo, tự bạo linh bảo, nổ cũng có thể nổ cạn Huyết Hải, ta thân nhiễm vô cùng nghiệp lực chi hỏa, khi ta nhập ma, ta chuyện gì cũng có thể làm ra!" Minh Hà lão tổ hít sâu một hơi, lật tay, hiện ra một cuốn sách màu đỏ máu, được nguyên khí nâng bay về phía Phương Minh, nói: "Phương Minh đạo hữu, bần đạo chịu thua, công pháp của bần đạo là Huyết Hải Tâm Kinh, hy vọng có ích cho ngươi!" Phương Minh nhận lấy Huyết Hải Tâm Kinh, lập tức vui mừng ra mặt, ha ha cười lớn: "Có ích, có ích, tất nhiên có ích, đa tạ Minh Hà đạo hữu rồi..." Minh Hà lão tổ co giật khoé miệng dữ dội, chắp tay nói: "Huyết Hải Tâm Kinh đã tặng cho đạo hữu, hy vọng đạo hữu sau này đừng gây họa cho bần đạo, cáo từ!" Vừa nói, Minh Hà

lão tổ chui vào Huyết Hải, trốn đi không dấu vết.

Phương Minh có được Huyết Hải Tâm Kinh, ngồi trên lưng Kim Kỳ Lân, liền không thể chờ đợi được mà tham ngộ Huyết Hải Tâm Kinh.

Kim Kỳ Lân đang định rời khỏi Huyết Hải, Phương Minh nhíu mày nói: "Kim béo, đừng động, Huyết Hải nơi này nghiệp lực không ngừng, chính là nơi thích hợp để tham ngộ Huyết Hải Tâm Kinh, đi sâu vào thêm một chút, cứ đi thẳng..." Chưa nói hết câu, Phương Minh liền nhắm mắt tiếp tục tham ngộ Huyết Hải Tâm Kinh.

Dưới đáy Huyết Hải. 122.

Chiến sự thế nào?

Không đúng, ra khỏi Huyết Hải phải là hướng đó, con lợn béo đó đi nhầm rồi..." Minh Hà lão tổ đại nộ, đang định chỉ đường cho Kim Kỳ Lân, lại dừng lại, lẩm bẩm: "Đúng rồi, chắc là Phương Minh mượn nghiệp lực của Huyết Hải, tham ngộ Huyết Hải Tâm Kinh, mới để con lợn béo đó đi như vậy, chỉ là, như vậy, Phương Tai Họa lại ở lại Huyết Hải của ta, sẽ không gây họa cho Huyết Hải của ta chứ?

Chắc là không đâu?

Bần đạo đã đưa Huyết Hải Tâm Kinh cho hắn rồi..." Chỉ là, rõ ràng Minh Hà lão tổ có chút không yên tâm, dù sao danh tiếng của Phương Tai Họa đã vang xa, thế lực của Yêu tộc lớn như vậy, cũng bị Phương Tai Họa gây họa không nhẹ, Đông Vương Công càng bị Phương Tai Họa gây họa đến mức không gượng dậy nổi.

Vu tộc.

Trong điện thần Bàn Cổ.

Thập Nhị Tổ Vu tụ tập.

Chúc Dung miệng rộng cười lớn: "Nghe chưa, đại tôn đã gây họa cho Long tộc một lượt, làm hại hết công chúa của Tứ Hải Long Vương, lần này đại tôn lại chạy đi gây họa cho Minh Hà lão tổ của Huyết Hải rồi!" Cộng Công co giật khoé miệng, nói: "Đại tôn quả thật là một tai họa, đi đến đâu, gây họa đến đó, lần này, Minh Hà lão tổ lại thảm rồi, không biết sẽ bị đại tôn gây họa đến mức độ nào." Các Tổ Vu còn lại đều cười lớn không ngớt.

Bất Chu Sơn.

Tam Thập Tam Thiên.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Yêu Thánh Bạch Trạch co giật khoé miệng, nhìn về phía Đế Tuấn nói: "Bệ hạ, Phương Minh tên đó lại đi gây họa cho Minh Hà lão tổ, đã đánh một trận với Minh Hà lão tổ!" Đế Tuấn có hứng thú, vội hỏi: "Ồ? 123.

Minh Hà Lão Tổ bất lực, đành phải chấp nhận số phận, chỉ có thể dùng những du hồn không cẩn thận rơi vào Huyết Hải để bổ sung, nhờ đó bảo đảm cho tộc Tu La sống lay lắt, không bị diệt tộc.

Ai thắng ai thua?

Đợi đã, đừng nói cho trẫm biết, để trẫm đoán xem, Minh Hà lão tổ đó luyện cả U Minh Huyết Hải thành bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử, hiệu xưng Huyết Hải bất diệt, Minh Hà bất tử, bất tử bất diệt, quả thật lợi hại, trẫm đoán lần này Phương Minh nhất định đã chịu thiệt rồi?

Ha ha ha, Phương Minh, ngươi cũng có lúc chịu thiệt, ha ha ha..." Yêu Thánh Bạch Trạch co giật khoé miệng, nói: "Bệ hạ, Minh Hà lão tổ đã bại, Phương Minh đã thắng!" Nụ cười trên mặt Đế Tuấn cứng đờ, như ăn phải ruồi, khó chịu, co giật khoé miệng nói: "Không thể

nào, không phải Minh Hà lão tổ bất tử bất diệt sao?

Chương 159

Sao ngay cả một Phương Minh cũng không đánh thắng được?

Dù Minh Hà lão tổ không đánh được Phương Minh, ở U Minh Huyết Hải, kéo dài cũng có thể kéo chết Phương Minh, sao Minh Hà lão tổ có thể bại?

Tệ nhất cũng phải là hòa..." Phương Minh đồ sát trăm vạn đại quân thần ma Yêu tộc, hại thực lực của Yêu tộc tổn thất nặng nề, lại mắng ngốc Anh Chiêu, đánh bị thương Đông Hoàng Thái Nhất, vì vậy Đế Tuấn tha thiết hy vọng Phương Minh chịu thiệt.

Bạch Trạch cũng biết tâm tư của Đế Tuấn, không khỏi nhếch miệng nói: "Bệ hạ, Phương Minh đó giàu đến chảy mỡ, có ức vạn tiên thiên linh bảo, tuyên bố sẽ tự bạo tiên thiên linh bảo, nổ cạn Huyết Hải, Minh Hà lão tổ sợ rồi, cam nguyện nhận thua, tặng Huyết Hải Tâm Kinh của mình cho Phương Minh." "Chết tiệt, sao lại như vậy, sao lại như vậy..." Đế Tuấn thất thần ngồi phịch xuống bảo tọa Thiên Đế, một lúc sau mới hoàn hồn.

Ngừng một lát, Đế Tuấn đứng dậy, lớn tiếng nói: "Mau, mau truyền lệnh xuống, bảo các Yêu Vương của Yêu tộc ta không được chọc vào tên tai họa Phương Minh đó, để khỏi Phương Tai Họa lại gây họa cho Thiên Đình của ta..." "Vâng!" Bạch Trạch co giật khoé miệng, cung kính lĩnh mệnh, thầm nghĩ: "Xem ra bệ hạ bị Phương Tai Họa gây họa không nhẹ, nhắc đến Phương Tai Họa là đau đầu, hy vọng Đông Hoàng mau chóng xuất quan, Yêu tộc chúng ta hiện tại rất cần một trận thắng..." Nhất thời, danh tiếng của Phương Tai Họa vang dội trên Hồng Hoang đại lục, người người nghe danh Phương Tai Họa đều biến sắc, chạy đi báo cho nhau, hy vọng người nhà bạn

bè của mình tránh xa Phương Tai Họa một chút, để khỏi bị Phương Tai Họa gây họa.

Có lẽ Phương Tai Họa đã cảm thấy mệt mỏi, trong gần nghìn năm, không còn nghe thấy Phương Tai Họa gây họa cho ai.

Lúc này, cục thế trên Hồng Hoang đại lục cũng lặng lẽ thay đổi.

Yêu tộc chinh chiến khắp nơi, lôi kéo các thế lực, còn lôi kéo được Côn Bằng của Bắc Hải vào phe Thiên Đình, phong làm Yêu Sư.

Như vậy, thực lực của Yêu Đình ngày càng mạnh mẽ.

Cùng lúc đó, Vu tộc cũng đang phát triển mạnh mẽ, Vu tộc không liên minh với ngoại tộc, nhưng những người khổng lồ của Vu tộc sinh ra đã có thực lực mạnh mẽ, Vu tộc những năm nay thông qua ao chuyển sinh đã sinh sôi nảy nở rất nhiều tộc nhân, khiến Vu tộc ngày càng lớn mạnh.

Mâu thuẫn giữa Vu Yêu nhị tộc cũng ngày càng lớn, thường xuyên có những cuộc chiến tranh quy mô nhỏ nổ ra, nhưng chiến tranh quy mô lớn thì tạm thời chưa có.

Nhưng ai cũng biết, đây chỉ là sự yên tĩnh trước cơn bão, đằng sau sự yên tĩnh bề ngoài, ẩn chứa một cơn bão kinh khủng, nếu cơn bão đó bùng phát, e rằng sẽ không thể cứu vãn.

Vu tộc và Yêu tộc ngấm ngầm tranh đấu, Tử Phủ do Đông Vương Công thành lập nghiễm nhiên trở thành đồ bỏ.

Lệnh của y ban ra, Vu tộc không nghe, Yêu tộc chẳng thèm để ý.

Tứ đại Huyền Vương đều đã bỏ mạng, gây ra đòn đánh hủy diệt cho Đông Vương Công, Tử Phủ chỉ còn trên danh nghĩa.

Thủ phạm gây ra mọi chuyện là Phương Minh lại dường như đã biến mất, không để lại dấu vết.

Gần một ngàn năm không có Phương Minh gây họa, đại lục Hồng Hoang cũng được yên tĩnh, không có đại sự kinh thiên động địa nào xảy ra nữa.

Sâu trong U Minh Huyết Hải.

Phương Minh vẫn luôn ngồi trên lưng Kim Kỳ Lân cảm ngộ Huyết Hải Tâm Kinh.

Ngàn năm trôi qua, với tất cả các đạo nhãn, Phương Minh sớm đã lĩnh ngộ được Huyết Hải Tâm Kinh, chỉ là ngàn năm qua y vẫn luôn dùng nghiệp lực vô cùng vô tận để rèn luyện nguyên thần.

Phương pháp rèn luyện nguyên thần rất đơn giản, dùng nghiệp hỏa vô cùng vô tận để thiêu đốt nguyên thần, tuy phương pháp này có phần ngu ngốc và đau đớn, nhưng Phương Minh vẫn kiên trì đến cùng.

Một ngày nọ, trên Huyết Hải có một đạo thần quang phóng thẳng lên trời, sau lưng Phương Minh đột nhiên xuất hiện một hư ảnh nguyên thần cao sừng sững.

Nguyên thần đó vô cùng to lớn, chân đạp U Minh Huyết Hải, đầu đội trời xanh đất rộng, mênh mông vô cùng.

U Minh Huyết Hải rộng lớn như vậy cũng chỉ ngập đến mắt cá chân của nó, đủ thấy nguyên thần này to lớn đến mức nào.

Trên đại lục Hồng Hoang, ngoài mấy vị sư phó biến thái trên núi Hồng Mông ra, Phương Minh là người đầu tiên có nguyên thần thành Thánh, và cũng sẽ là người duy nhất có nguyên thần thành Thánh.

Ngay cả mấy vị Thánh Nhân sau này của Hồng Hoang cũng chỉ làm được việc ký thác nguyên thần vào Thiên Đạo, tạo ra kim thân bất diệt, pháp lực thành Thánh mà thôi.

Trong khoảnh khắc, trời đất chấn động, Huyết Hải thất sắc.

Bầu trời trên Huyết Hải gợn sóng, xuất hiện một vòng xoáy màu máu, vòng xoáy hội tụ lại, hình thành một con mắt khổng lồ.

Thiên Đạo chi nhãn.

Thiên Đạo chi nhãn lạnh lùng, tỏa ra uy áp vô cùng, sấm sét cuồn cuộn nhảy múa bên trong, bất cứ lúc nào cũng có thể giáng xuống.

Rõ ràng Thiên Đạo cảm nhận được mối đe dọa, không cho phép sự tồn tại vượt trội, muốn giáng lôi kiếp để trừng phạt Phương Minh.

Dưới đáy Huyết Hải.

Minh Hà Lão Tổ đột nhiên mở mắt, ngẩng đầu kinh hãi nhìn cảnh tượng đó, trái tim nhỏ bé run rẩy kịch liệt, run giọng nói: "Xong rồi, xong rồi, Huyết Hải của ta sắp xong rồi, bị tên Phương họa họa này tai họa rồi…" Minh Hà Lão Tổ dựa vào Huyết Hải làm chỗ dựa, trời không sợ đất không sợ, nhưng lúc này, y thật sự sợ rồi, sợ đến chết khiếp.

Trong cung Tử Tiêu.

Giữa hậu điện, Hồng Quân Lão Tổ đang nằm ngửa sõng soài, một khuôn mặt già nua đã biến dạng hoàn toàn, sưng vù như đầu heo.

Bị Nhị sư phó đánh cho ra nông nỗi này.

Đột nhiên, Nhị sư phó nhíu mày, lóe lên một cái rồi biến mất không dấu vết.

Khoảnh khắc tiếp theo, Nhị sư phó xuất hiện trên Huyết Hải, không nói một lời liền tung quyền, một quyền đấm nát Thiên Đạo chi nhãn thần uy vô hạn trên trời, miệng lẩm bẩm mắng: "Thiên Đạo, muốn ăn đòn à?

Ngươi là cái thá gì?" Mây máu trên trời tan biến hết, Thiên Đạo chi nhãn cũng biến mất không dấu vết, dường như vô cùng sợ hãi Nhị sư

phó.

Chương 160

"Trời ạ, lại là vị đại năng nào nữa vậy, một quyền đấm nát Thiên Đạo chi nhãn, Thiên Đạo ngay cả rắm cũng không dám thả…" Minh Hà Lão Tổ nhìn mà mắt chữ A mồm chữ O, gần như không tin vào mắt mình, sợ hãi trốn dưới đáy Huyết Hải run lẩy bẩy, không dám ló đầu ra.

Nhị sư phó quay đầu nhìn về phía Phương Minh, không khỏi tấm tắc khen ngợi: "Ây da, tên tiểu tử thối, không tệ, không tệ, nhục thân và nguyên thần đều thành Thánh rồi, tiến thêm một bước nữa, chỉ cần pháp lực cũng thành Thánh, là có thể dùng sức mạnh chứng đạo, thành Hỗn Nguyên!" "Đa tạ Nhị sư phó khen ngợi!" Phương Minh thu lại nguyên thần, vui vẻ nói.

"Tên tiểu tử thối, lười nói nhảm với ngươi, ta phải đi đánh lão già Hồng Quân kia đây, đi đây!" Nhị sư phó để lại một câu, sau đó thân hình lóe lên, liền biến mất không dấu vết.

Phương Minh nghe vậy cũng cạn lời, muốn hỏi Nhị sư phó tại sao lại đánh Hồng Quân Lão Tổ, nhưng Nhị sư phó đã đi mất rồi.

Dưới đáy Huyết Hải.

Minh Hà Lão Tổ nghe xong mặt già co giật kịch liệt, trong lòng kinh hãi hét lên: "Chắc chắn là ta nghe nhầm rồi, đánh ai cơ?

Đánh Hồng Quân Lão Tổ… Không thể nào, Hồng Quân Lão Tổ là đệ nhất Thánh của trời đất…" Mặt khác, Phương Minh lại cảm thấy chuyện này rất bình thường.

Thực lực, cảnh giới của Nhị sư phó, y không rõ, nhưng đánh Hồng Quân thì không thành vấn đề.

Trong lòng y chỉ có thể âm thầm cầu nguyện cho Hồng Quân Lão Tổ, hy vọng Nhị sư phó ra tay nhẹ một chút, đừng đánh chết Hồng Quân Lão Tổ.

Ngay sau đó, Phương Minh thu lại tâm thần, nhìn ra xung quanh, chỉ thấy không biết từ lúc nào, xung quanh y đã tụ tập vô số du hồn dã quỷ.

Những du hồn dã quỷ này lượn lờ xung quanh, không chịu rời đi, vừa rồi lúc nguyên thần của Phương Minh thành Thánh, đã gây ra dị tượng trời đất, thu hút những du hồn dã quỷ này đến.

Phương Minh nhìn thấy liền nhíu mày, nói: "Kim mập, lấy U Hồn Đăng ra!" "Giáo chủ, thật sự phải lấy ra à!" Kim Kỳ Lân nhìn những du hồn dã quỷ vô biên vô tận, trong lòng có chút run sợ, không khỏi lẩm bẩm.

"Lấy ra!" Phương Minh nhìn đám sương mù quỷ quái gần đó, nhẹ giọng nói.

Kim Kỳ Lân đành phải cắn răng, lấy U Hồn Đăng ra.

Một lát sau, những du hồn dã quỷ đó tràn về phía Phương Minh, nhưng dường như chúng sợ hãi y, không dám đến quá gần.

Phương Minh đưa tay bắt lấy một quỷ hồn, đặt nó trong lòng bàn tay mình, hỏi: "Ngươi có phải là sinh linh của Vạn Thọ Sơn không?" "Bẩm thượng tiên, vâng ạ!" Du hồn đó vội vàng cung kính đáp.

Phương Minh nhíu mày, vì một ý nghĩ nhất thời, giết Giao Long Vương của Yêu tộc, gây ra hiểu lầm, khiến Thiên Đình của Yêu tộc báo thù Ngũ Trang Quán, hại chết vô số sinh linh ở Vạn Thọ Sơn.

Vô số sinh linh đó có nguyên thần bị tiêu diệt ngay tại chỗ, hình thần câu diệt, có nguyên thần trốn thoát được, nhưng cũng chỉ có thể trở thành du hồn dã quỷ, lang thang khắp nơi, không nơi nương tựa,

không chốn dung thân.

Trong khoảnh khắc, Phương Minh nảy ra ý định lập Lục Đạo Luân Hồi, muốn làm gì đó cho những sinh linh chết oan này.

Phương Minh dường như có cảm ứng, tiếp tục đi sâu vào Huyết Hải.

Vô số du hồn dã quỷ đi theo sau, không muốn rời đi, chúng mơ hồ cảm thấy, Phương Minh là hy vọng của chúng.

Đi không biết bao lâu, Phương Minh cuối cùng cũng đến cuối Huyết Hải.

Cuối Huyết Hải có một cánh cửa, trên cửa có một tấm biển, trên tấm biển có ghi hai chữ "Minh Giới".

"Minh Giới?

Chẳng lẽ là U Minh Địa Phủ sau này?" Phương Minh lẩm bẩm, đẩy cửa bước vào Minh Giới.

Sau khi vào trong, Phương Minh mới biết Minh Giới lớn đến mức nào.

Minh Giới là một nơi khá thần kỳ, gần như là một thế giới khác chồng lên thế giới Hồng Hoang, rộng lớn vô biên, mênh mông vô tận.

Vừa vào Minh Giới, chỉ thấy một đại dương mênh mông, đây là Hoàng Tuyền Hải, trong biển có ma quái trồi lên, thậm chí có những con ma quái muốn xông ra, muốn ăn thịt Phương Minh.

Phương Minh đưa tay chỉ một cái, những con ma quái đó đồng loạt nổ tung.

Cuối cùng, Phương Minh dứt khoát thắp U Hồn Đăng dẫn đường, những con ma quái đó hiển nhiên cũng sợ U Hồn Đăng, không dám ra nữa.

Sau lưng Phương Minh là vô số du hồn dã quỷ, những du hồn dã quỷ đó đang tò mò quan sát Minh Giới.

Âm khí ở Minh Giới cực nặng, là thiên đường tự nhiên của âm hồn quỷ vật.

Ở đây, không cần lo bị Huyết Hải cuốn đi, không cần lo bị đại thần thông giả bắt đi luyện hồn, chúng vui vẻ đi theo Phương Minh, tiến về phía trước.

Hoàng Tuyền Hải vô cùng vô tận, được tạo thành bởi Nhược Thủy vô tận.

Nhược Thủy cực nhẹ, là vật chí âm chí nhu, nếu không cẩn thận rơi vào trong Nhược Thủy, e rằng sẽ lập tức chìm xuống, khó mà ra được nữa.

Ngay cả Đại La Kim Tiên rơi vào trong đó cũng tuyệt đối không có khả năng sống sót.

Trên Hoàng Tuyền Hải có những con đường nhỏ quanh co phức tạp, cũng là con đường dẫn đến sâu trong Minh Giới.

Những con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu này được gọi là Hoàng Tuyền Lộ.

Kim Kỳ Lân chở Phương Minh đi về phía trước, vì quá kinh ngạc nên nó cũng quên mất việc gặm củ cà rốt trước mặt.

Chương 161

Minh Giới cho người ta một cảm giác kỳ lạ, dường như ở bên dưới đại lục Hồng Hoang, ngẩng đầu lên là có thể thấy mọi cảnh tượng của thế giới Hồng Hoang.

Thậm chí có thể thấy được thế đi của từng dãy núi long mạch, từng con sông lớn chảy không ngừng.

Phương Minh và những người khác nhìn mà tấm tắc khen ngợi, gần như không tin vào mắt mình, thầm thán phục sự kỳ diệu của Minh Giới.

Đẳng Xà vì quá kinh ngạc, quên mất củ cà rốt đang treo trên đuôi, suýt nữa làm củ cà rốt chìm xuống Hoàng Tuyền Hải.

Bên dưới củ cà rốt mơ hồ có thể thấy ma vật đang bơi lội, thậm chí có con ma quái há cái miệng to như chậu máu, muốn một miếng nuốt chửng củ cà rốt đang treo lơ lửng.

Củ cà rốt cũng bị cảnh tượng kỳ dị của Minh Giới làm cho ngẩn ngơ, khi hoàn hồn lại, lập tức sợ đến hồn bay phách tán, hét lớn: "Con rắn thối, rắn béo, mau kéo ta lên, ta sắp chết rồi, ta sắp chết rồi…" Đẳng Xà giật mình tỉnh lại, vội vàng kéo củ cà rốt lên.

Một con ma quái khổng lồ không cam tâm, nhảy ra khỏi Hoàng Tuyền Hải, lao tới cắn củ cà rốt.

"Tìm chết, dám giành đồ ăn với ta!" Kim Kỳ Lân nổi giận, há miệng phun ra một luồng Kỳ Lân chân hỏa, thiêu con ma quái đó đến không còn một mẩu vụn.

Củ cà rốt thở phào nhẹ nhõm, cười gượng nói: "Kim mập, lần này đa tạ ngươi, nếu không ta chết chắc rồi.

Rắn béo, mẹ nó chú ý một chút, đừng làm ta chìm xuống biển, cái biển đó quỷ dị lắm…" Kim Kỳ Lân nhìn củ cà rốt, chảy nước miếng ròng ròng, lè lưỡi ra liếm củ cà rốt, vui vẻ nói: "Ta cứu ngươi, ngươi nên báo ơn, cho ta cắn một miếng, hì hì, cho ta cắn một miếng, cắn một miếng thôi…" "Thả rắm, con heo béo chết tiệt nhà ngươi, đừng hòng cắn ta, cút…" Củ cà rốt chửi ầm lên.

Kết quả, nó bị Kim Kỳ Lân cắn một miếng, nguyên nhân là Đằng Xà xấu xa, cố ý treo nó ngay bên miệng Kim Kỳ Lân.

"Rắn béo, ngươi cố ý hại ta, ta với ngươi không đội trời chung, ái da, đau chết ta rồi…" Củ cà rốt kêu la không ngớt.

Trên đường đi, có mấy tên này náo loạn, cũng không thấy buồn chán.

Cuối cùng, Phương Minh đi một mạch, đến cuối Hoàng Tuyền Lộ.

Cuối Hoàng Tuyền Lộ là một cây cầu, trên cầu có một tấm bia, trên đó có ghi ba chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: "Cầu Nại Hà".

Qua Cầu Nại Hà là một cái đình, trên đình có tấm biển, trên tấm biển ghi ba chữ "Vãng Sinh Đình".

Bên cạnh Vãng Sinh Đình có một tảng đá khổng lồ, trên tảng đá cũng có chữ, tên là "Tam Sinh Thạch".

Có một du hồn đi đến bên cạnh Tam Sinh Thạch, kiếp trước kiếp này của nó, giống như chiếu phim, đều được chiếu ra.

Tiếp tục đi vào trong, là một thành trì to lớn vô cùng, tên là Phong Đô.

Trong Phong Đô có đủ loại kiến trúc, những kiến trúc này vô cùng kỳ dị, lấp lánh ánh sáng u ám không ổn định.

Kiến trúc trung tâm trong thành Phong Đô là mười tòa Diêm La

Điện, âm u nghiêm nghị, khiến người ta không rét mà run.

Phương Minh tiếp tục đi về phía trước, qua khỏi Diêm La Điện, đi tiếp về sau, lại là mười tám tầng địa ngục đáng sợ, chỉ là lúc này mười tám tầng địa ngục đang trống không.

Đi tiếp về sau, là một U Minh địa giới mênh mông vô tận, không biết kéo dài đến đâu.

Phương Minh hít một hơi thật sâu, tìm một khoảng đất trống, đưa tay chỉ một cái, một cánh cửa xuất hiện trước mắt, cánh cửa đó chia làm sáu, hóa thành sáu cánh cửa, đây là phiên bản đầu tiên của Lục Đạo Luân Hồi Chi Môn.

Trên núi Hồng Mông.

Tam sư phó hét lớn: "Lão Tứ, Minh nhi lập Lục Đạo Luân Hồi rồi, mau đi chùi mông cho nó!" "Ha ha, đi chùi mông, ta thích chùi mông, ta không cần phải bị nhốt trên núi Hồng Mông nữa rồi!" Tứ sư phó cười lớn không ngớt.

Đại sư phó liếc nhìn Tứ sư phó một cái, trầm giọng nói: "Lão Tứ, tuy ngươi ra ngoài được rồi, nhưng cũng không được làm bừa, chỉ có thể bắt âm hồn quỷ vật, không được động thủ với những vật chưa chết ở dương gian, trừ phi sinh linh dương gian gây rối cho việc chấp pháp ở âm gian, có thể tùy cơ ứng biến." "Biết rồi!" Tứ sư phó tuy không tình nguyện, nhưng cũng đã đồng ý.

Được ra ngoài dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc bị nhốt mãi trên núi Hồng Mông.

Tứ sư phó xin Bát sư phó trận phù, hớn hở xuống núi, một mạch đi đến U Minh Địa Phủ.

Tứ sư phó vừa đến U Minh Địa Phủ, thấy Phương Minh đang định ném một du hồn vào Lục Đạo Luân Hồi để chuyển thế, không

khỏi quát lên: “Tên tiểu tử thối, không được làm bậy!” Phương Minh nhìn thấy Tứ sư phó, lập tức mừng rỡ, nói: “Tứ sư phó, người đến rồi?” Tứ sư phó nhìn Phương Minh bằng ánh mắt không mấy thiện cảm, nói: “Ta đến rồi?

Ta đến để chùi mông cho ngươi chứ sao!” “Ách?

Chùi mông cho con?” Phương Minh nhếch miệng, cười gượng nói: “Tứ sư phó giúp con quản lý Địa Phủ nhé?

Nhưng chỉ có một mình Tứ sư phó, nhân lực cũng không đủ đâu…” “Đủ rồi, đủ rồi, thừa sức!” Tứ sư phó nhếch miệng cười, đột nhiên “bụp” một tiếng nổ tung, hóa thành vô số sinh linh.

Trong những sinh linh này, nhiều nhất là những lão già Âm sai chèo thuyền giấy, trên thuyền treo đèn ngựa, Âm sai lão giả có hàng ngàn hàng vạn, không đếm xuể.

Ngoài ra còn có Ngưu Đầu Mã Diện thân hình cao lớn vô cùng, có Hắc Bạch Vô Thường, có Phán quan ăn mặc như thư sinh.

Vị Thủ tịch Phán quan dẫn đầu tên là Thôi Ngọc, vẫy tay một cái, hô: “Nhân Thư!” Ngoài trời có một luồng sáng bay đến, là một quyển sách, quyển sách đó “bụp” một tiếng nổ tung, hóa thành Sổ Sinh Tử và Âm Dương Bút.

Sổ Sinh Tử định đoạt sinh tử của người, Âm Dương Bút xóa đi sinh tử của người, vô cùng lợi hại!

Khí tức mạnh nhất là mười vị thần ma thân thể to lớn, mười vị thần ma đó đi thẳng vào mười tòa Diêm La Điện, hô lớn: “Ta là Thập Điện Diêm La, từ hôm nay, U Minh Địa Phủ thành lập!” Tứ sư phó hóa thân thành ức vạn thần ma Địa Phủ, quản lý U Minh Địa Phủ.

Phương Minh nhìn mà tấm tắc khen ngợi, thầm thán phục sự cường đại của Tứ sư phó.

Chương 162

Y hiểu ra, quản lý U Minh Địa Phủ chỉ cần một mình Tứ sư phó là đủ.

Địa Phủ thành lập, Lục Đạo Luân Hồi được lập, khiến cho cô hồn dã quỷ trong thiên hạ có hy vọng luân hồi trọng sinh, đây là đại công đức.

Trời giáng công đức vô cùng, đổ về phía Tứ sư phó và Phương Minh.

"Đừng có lấy mấy thứ rác rưởi này ra lừa lão tử, lão tử không cần!" Tứ sư phó thu thân lại, đem lượng lớn công đức đánh về phía Phương Minh.

Phương Minh cười khổ, đành phải nhận lấy những công đức này, một mạch ném hết chúng vào Bắc Minh Thần Kiếm.

Bây giờ Bắc Minh Thần Kiếm đã hoàn toàn trở thành Công đức chí bảo, phẩm cấp tăng vùn vụt, ít nhất cũng là bảo vật cấp Tiên thiên chí bảo.

Phương Minh thành lập Lục Đạo Luân Hồi, phủi mông bỏ đi, làm một ông chủ vung tay.

Tứ sư phó thì cần cù chăm chỉ quản lý Địa Phủ, nguyên nhân là nếu Tứ sư phó không tận tâm, sẽ bị Đại sư phó gọi về núi Hồng Mông, không bao giờ được ra ngoài nữa.

Trong một thời gian, trên đại lục Hồng Hoang xuất hiện vô số lão già Âm sai chèo thuyền giấy, treo đèn ngựa, Âm sai lão giả đi khắp nơi bắt du hồn.

Chỉ cần đèn ngựa của Âm sai lão giả chiếu đến, bất kỳ du hồn nào

cũng phải ngoan ngoãn lên thuyền, đi theo.

Sự xuất hiện của Âm sai lão giả đã làm xáo trộn rất lớn sự yên tĩnh vốn có của thế giới Hồng Hoang, có một số thần ma không nỡ để người thân bị bắt đi, liền ra tay đánh nhau với Âm sai lão giả.

Thực lực của một Âm sai lão giả không mạnh, có lẽ cũng chỉ bằng Thái Ất Kim Tiên.

Nhưng một khi có người động thủ với Âm sai lão giả, sẽ dẫn đến vô số Âm sai lão giả, vô số Âm sai lão giả tầng tầng lớp lớp, đặc biệt là khi hội tụ lại một chỗ, thực lực cực kỳ mạnh.

Thậm chí có một đại cao thủ Chuẩn Thánh trung kỳ cũng bị Âm sai lão giả đánh cho hồn bay phách tán.

Kể từ đó, không còn ai dám chọc vào Âm sai lão giả nữa.

Có người phát hiện Âm sai lão giả chỉ quản chuyện âm hồn quỷ vật của Minh Giới, không can thiệp vào chuyện dương gian, điều này khiến họ yên tâm hơn.

Trong một thời gian, đại lục Hồng Hoang lại khôi phục sự yên tĩnh.

Do U Minh Địa Phủ được thành lập, Âm sai lão giả, Ngưu Đầu Mã Diện và các thần ma Địa Phủ khác đã thu đi các hồn phách lang thang, khiến cho số du hồn trên Huyết Hải giảm đi.

Tộc Tu La của Minh Hà Lão Tổ lại cần phải cuốn lấy du hồn mới có thể hình thành nhân khẩu mới.

Điều này khiến cho số lượng của tộc Tu La giảm mạnh.

Dưới đáy U Minh Huyết Hải.

Minh Hà Lão Tổ ngồi trên bồ đoàn, da mặt co giật, ánh mắt vô thần nói: “Phương họa họa cuối cùng cũng tai họa bần đạo rồi, may

mà tên tai họa đó đi rồi!" "Không được, bần đạo phải đến U Minh Địa Phủ giành lại du hồn, nếu không tộc Tu La của ta sớm muộn gì cũng bị diệt tộc…" Nói rồi, Minh Hà Lão Tổ xông ra khỏi Huyết Hải, muốn xông vào Minh Giới.

Nhưng chưa vào được Minh Giới, đã bị mấy tên Ngưu Đầu Mã Diện, Âm sai lão giả chặn lại, đánh cho một trận tơi bời.

Đánh đến nỗi Minh Hà Lão Tổ không nhận ra mẹ mình nữa, chúng mới thả y đi. 124.

Mọi người trong Yêu tộc nhìn thấy, lập tức mừng rỡ, đồng loạt hét lớn lên.

Mặt khác, Phương Minh ra khỏi Minh Giới, trong lòng có một trận rung động, luôn cảm thấy có chuyện sắp xảy ra.

Phương Minh nhíu chặt mày, vẫy tay một cái, một con sông lớn mênh mông xuất hiện, con sông chảy không ngừng, được tạo thành bởi vô số hình ảnh đầy màu sắc.

Phương Minh đứng trên lưng Kim Kỳ Lân, khuấy động con sông lớn, dùng nó để tìm kiếm thiên cơ.

Trong giây lát, Phương Minh thu lại Vận Mệnh Trường Hà, sắc mặt âm trầm nói: "Yêu tộc, tìm chết!" Nói rồi, Phương Minh thúc giục Kim Kỳ Lân, một mạch chạy như điên về phía Ngũ Trang Quán.

Kể từ lần trước, sau khi Phương Minh tàn sát mấy chục vạn thần ma của Yêu tộc, không có thế lực nào khác dám động thủ với Ngũ Trang Quán.

Hồng Vân Lão Tổ để phòng Yêu tộc tập kích, liền ở lại trong Ngũ Trang Quán.

Một ngày nọ, Hồng Vân Lão Tổ tìm Trấn Nguyên Tử Đại Tiên, cười nói: "Đạo hữu, nay đã mấy ngàn năm trôi qua, Yêu tộc kia cũng

không dám tấn công Ngũ Trang Quán nữa, Hỏa Vân Động của bần đạo mấy ngàn năm không quản lý, sợ là sắp hoang phế rồi, hôm nay xin cáo từ!" "Được, nếu đã vậy, đạo hữu đi thong thả!" Trấn Nguyên Tử cũng cười nói.

Hồng Vân ra khỏi Ngũ Trang Quán, một mạch bay về phía Hỏa Vân Động.

Sớm đã có người của Yêu tộc ngầm theo dõi nhất cử nhất động của Hồng Vân đạo nhân, Hồng Vân Lão Tổ vừa ra khỏi Ngũ Trang Quán, liền có người đem chuyện này bẩm báo cho Đế Tuấn, Côn Bằng và những người khác.

Trên Bất Chu Sơn, ngoài ba mươi sáu tầng trời.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đế Tuấn nhận được tin Hồng Vân Lão Tổ rời khỏi Ngũ Trang Quán, lập tức mừng rỡ, chuẩn bị xuất binh một lần công phá Ngũ Trang Quán.

Yêu Sư Côn Bằng hướng Đế Tuấn chắp tay nói: "Bệ hạ, Ngũ Trang Quán có Địa Thư đại trận của Trấn Nguyên Tử bảo vệ, dễ thủ khó công, không bằng chúng ta đổi hướng suy nghĩ, trước tiên trừ khử tên Hồng Vân kia, Trấn Nguyên Tử một mình khó chống đỡ, lúc đó chiếm lấy Ngũ Trang Quán, chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?" Ánh mắt Đế Tuấn lóe lên, trong lòng sáng như gương.

Chương 163

Côn Bằng Lão Tổ vì sao muốn giết Hồng Vân, y rõ hơn ai hết, chẳng qua là Côn Bằng Lão Tổ căm hận Hồng Vân làm người tốt bừa bãi, khiến y mất đi thánh vị trong cung Tử Tiêu.

Quan trọng hơn, Hồng Vân Lão Tổ có một đạo Hồng Mông Tử Khí, có được Hồng Mông Tử Khí là có thể thành tựu Thánh nhân quả vị.

Côn Bằng Lão Tổ muốn cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí, thành tựu Thánh nhân quả vị.

Côn Bằng Lão Tổ muốn, Đế Tuấn cũng muốn.

Vì vậy, Côn Bằng Lão Tổ vừa đề nghị, Đế Tuấn liền gật đầu đồng ý: "Yêu Sư nói rất phải, vậy chúng ta trước tiên trừ khử tên Hồng Vân này!" Cứ như vậy, Đế Tuấn, Côn Bằng dẫn theo tinh nhuệ của Yêu tộc, ngầm đi mai phục Hồng Vân Lão Tổ.

Thế giới phương Tây.

Trên núi Tu Di.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người đột nhiên mở mắt, nhìn nhau một cái, mỗi người điên cuồng bấm đốt ngón tay.

Tiếp Dẫn đạo nhân kinh hãi nói: "Chuẩn Đề sư đệ, ta và Hồng Vân Lão Tổ có nhân quả nhường ghế, lần này y có đại nạn, e rằng thân tử đạo tiêu, ắt là Thiên Đạo nhắc nhở hai ta đi giải quyết nhân quả nhường ghế!" Ánh mắt Chuẩn Đề đạo nhân lóe lên, hít một hơi thật sâu, nói: "Nhân quả nhường ghế dễ giải quyết vậy sao?

Thánh nhân quả vị, nhân quả lớn biết bao, e rằng chúng ta cả đời cũng không trả hết!" Tiếp Dẫn đạo nhân nhíu chặt mày, trong lòng hơi

run, nói: "Vậy chúng ta phải làm sao?" Chuẩn Đề đạo nhân mặt mày dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi nói: "Chỉ có Hồng Vân Lão Tổ thân tử đạo tiêu, nhân quả giữa chúng ta và y mới có thể hoàn toàn tiêu trừ!" Hơi thở của Tiếp Dẫn đạo nhân dần dần dồn dập, nhíu mày nói: "Ý của sư đệ là?" Chuẩn Đề đạo nhân mặt mày dữ tợn nói: "Lần này Yêu tộc phục kích Hồng Vân, Hồng Vân tất chết, chúng ta chỉ cần che đậy thiên cơ, để Trấn Nguyên Tử của Ngũ Trang Quán không suy diễn ra được thiên cơ, không cứu được Hồng Vân là được!" Tiếp Dẫn đạo nhân hít một hơi thật sâu, nói: "Thiện!" Hai người bàn bạc một hồi, liền thi pháp che đậy thiên cơ.

Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử trong lòng rung động, suy diễn thiên cơ, lại phát hiện thiên cơ một mảnh hỗn độn, hiển nhiên có người đã che đậy thiên cơ.

Trấn Nguyên Tử không suy diễn ra được thiên cơ, cũng không nghĩ đến chuyện của Hồng Vân Lão Tổ, dù sao thực lực của Hồng Vân Lão Tổ cực mạnh, cũng là nhân vật có số má trên đại lục Hồng Hoang.

Y cho rằng Đế Tuấn, Thái Nhất của Yêu tộc che đậy thiên cơ, muốn bất lợi cho Ngũ Trang Quán, vì vậy sớm đã chuẩn bị.

Đúng lúc này, chân trời xuất hiện một con kỳ lân khổng lồ.

Trên lưng kỳ lân ngồi một người, chính là Phương Minh.

Trấn Nguyên Tử nhìn thấy Phương Minh, vội vàng chắp tay nói: "Giáo chủ đại giá quang lâm, sao không vào Ngũ Trang Quán của ta ngồi một lát?" Phương Minh vội vàng nói: "Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân đạo hữu đâu?" Trấn Nguyên Tử sững sờ, nói: "Hồng Vân đạo hữu vừa mới rời khỏi Ngũ Trang Quán không lâu…" "Ấy da, hỏng rồi, Hồng Vân sắp xảy ra chuyện rồi!" Phương Minh vô cùng lo lắng, chê

tốc độ của Kim Kỳ Lân chậm, sau lưng hiện ra thân ảnh của Tổ Vu Đế Giang, với tốc độ cực nhanh lướt đi.

Trấn Nguyên Tử nhíu chặt mày, hỏi Kim Kỳ Lân: "Kim đạo hữu, Giáo chủ nói Hồng Vân đạo hữu sắp xảy ra chuyện, là ý gì?" Kim Kỳ Lân ồm ồm nói: "Giáo chủ suy diễn ra Yêu tộc muốn bất lợi cho Hồng Vân Lão Tổ, vì vậy đi cứu Hồng Vân Lão Tổ!" "Cái gì?" Trấn Nguyên Tử đại kinh, cũng vội vàng hóa thành một luồng sáng, đuổi theo Phương Minh.

Mặt khác, Hồng Vân đạo nhân đang đi, trong lòng cũng có một trận rung động, vội vàng dừng lại suy diễn thiên cơ, lại phát hiện thiên cơ một mảnh hỗn độn, cũng không suy diễn ra được gì.

"Kỳ lạ, đang yên đang lành, sao lại có cảm giác tim đập nhanh, chẳng lẽ sắp có chuyện gì xảy ra?" Hồng Vân Lão Tổ trong lòng kỳ quái.

Đối với đại cao thủ cảnh giới Chuẩn Thánh như Hồng Vân Lão Tổ, bản năng của y có thể cảm nhận được nguy hiểm, giác quan thứ sáu đang nhắc nhở.

"Chẳng lẽ Ngũ Trang Quán có nguy hiểm?" Hồng Vân Lão Tổ đối xử tốt với mọi người, cũng không nghĩ đến chuyện của mình, sắc mặt hơi biến, liền định bay về Ngũ Trang Quán.

Đúng lúc này, một tiếng kêu lanh lảnh vang lên, chỉ thấy một con chim đại bàng Côn Bằng khổng lồ bay tới, Côn Bằng đó hai cánh dang ra, che trời lấp đất.

Trước mặt Hồng Vân Lão Tổ, nó lắc mình một cái, hóa thành một nam tử mặc áo bào đen, mặt mày âm hiểm.

Hồng Vân Lão Tổ nhìn thấy nam tử mặc áo bào đen, hơi sững sờ, cảm giác rung động trong lòng càng ngày càng mạnh, không khỏi nói:

“Côn Bằng đạo hữu, không biết vì sao lại chặn đường đi của bần đạo?” Côn Bằng Lão Tổ lạnh lùng nhìn Hồng Vân, trầm giọng nói: “Hồng Vân, giao ra Hồng Mông Tử Khí, bần đạo có thể tha cho ngươi một mạng!” Hai mắt Hồng Vân Lão Tổ ngưng lại, trầm giọng nói: “Côn Bằng đạo hữu, bần đạo không nghe nhầm chứ?

Hồng Mông Tử Khí là do Đạo Tổ ban cho, ngươi cũng dám cướp đoạt?” Côn Bằng Lão Tổ cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Vận cứt chó, Đạo Tổ ban cho?

Đạo Tổ thu sáu người trên bồ đoàn làm đệ tử, vì sao lại không thu ngươi làm đệ tử?

Chẳng lẽ ngươi không có số à?” Sắc mặt Hồng Vân Lão Tổ lạnh đi, trầm giọng nói: “Đạo hữu, ta Hồng Vân cả đời đối xử tốt với mọi người, chưa bao giờ chủ động gây sự với người khác, nhưng không có nghĩa là ta dễ bắt nạt.

Hồng Mông Tử Khí quan hệ đến cơ duyên thành Thánh, bần đạo sao có thể đưa cho ngươi?” Côn Bằng Lão Tổ chế nhạo một tiếng.

Nói rồi, Côn Bằng Lão Tổ lật tay, hiện ra một cây tam xoa kích, quát một tiếng, liền đâm về phía Hồng Vân Lão Tổ.

Hồng Vân Lão Tổ nổi giận, lật tay, Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô xuất hiện trong tay, mở nắp hồ lô ra, lập tức cát đỏ đầy trời như vũ bão tràn về phía Côn Bằng Lão Tổ.

Côn Bằng Lão Tổ chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, nguyên thần gần như bị đánh bay ra khỏi cơ thể, không khỏi đại kinh, vội vàng tế ra Yêu Sư Cung để chống đỡ, mới miễn cưỡng ổn định được trận thế.

Côn Bằng Lão Tổ sáng tạo ra văn tự Yêu tộc, vì vậy được người trong Yêu tộc gọi là Yêu Sư, trời giáng công đức ban thưởng cho Côn Bằng Lão Tổ, Côn Bằng Lão Tổ đã luyện Yêu Sư Cung thành Hậu

thiên công đức chí bảo.

Hồng Vân Lão Tổ chiếm được ưu thế, ha ha cười lớn: "Côn Bằng đạo hữu, bần đạo đã nói rồi, bần đạo cũng không phải dễ bắt nạt, biết điều thì tốt nhất là lui đi, nếu không đừng trách bần đạo không khách khí!" Đúng lúc này, chân trời lửa đỏ ngút trời, một tiếng phượng hoàng kêu lanh lảnh vang lên.

Hồng Vân Lão Tổ quay đầu nhìn lại, lại thấy một con Kim Ô ba chân khổng lồ lao tới, không kịp đề phòng, lập tức bị con Kim Ô ba chân đó đánh cho lộn nhào, bay ngược ra ngoài.

Côn Bằng đạo nhân chớp lấy cơ hội, tế ra Yêu Sư Cung, một lần nữa đập Hồng Vân Lão Tổ bay ngược ra ngoài.

Đợi Hồng Vân Lão Tổ ổn định thân hình, chỉ thấy xung quanh đại quân Yêu tộc đã bố trí thiên la địa võng, bị bao vây chặt chẽ, muốn xông ra ngoài, khó như lên trời, gần như là chuyện không thể.

Lúc này Hồng Vân Lão Tổ bị đánh nhục thân tàn tạ, nguyên thần chao đảo sắp ngã, không ngừng hộc máu, kinh ngạc và tức giận nói: "Đế Tuấn, Côn Bằng, các ngươi sớm đã có âm mưu, muốn cướp Hồng Mông Tử Khí của bần đạo phải không?" Sắc mặt Côn Bằng Lão Tổ âm trầm, lạnh giọng nói: "Hồng Vân, giao ra Hồng Mông Tử Khí, bần đạo có thể cho ngươi một con đường sống, nếu không hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" Đế Tuấn liếc nhìn Côn Bằng đạo nhân một cái, lạnh lùng hừ nói: "Hồng Vân đạo hữu, nếu trẫm là ngươi, sẽ ngoan ngoãn giao ra Hồng Mông Tử Khí, có thể giữ được một mạng!" "Bần đạo giao ra Hồng Mông Tử Khí, các ngươi sẽ tha cho bần đạo sao?

E là không đâu nhỉ?" Hồng Vân Lão Tổ cười thảm, trên mặt đầy vẻ điên cuồng, tức giận nói: "Bần đạo chết cũng không giao Hồng Mông Tử Khí cho hai người các ngươi!" Nói rồi, khí tức toàn thân

Hồng Vân Lão Tổ điên cuồng tăng vọt, kéo theo sức mạnh của trời đất, cả bầu trời đều tối sầm lại.

Chương 164

"Không hay rồi, y muốn tự bạo…" Đế Tuấn và Côn Bằng Lão Tổ đại kinh, vội vàng tế ra bảo vật của mình, lùi nhanh ra xa.

Đại năng Chuẩn Thánh tự bạo, uy lực đó khủng khiếp đến mức nào?

Mắt thấy khí tức toàn thân Hồng Vân Lão Tổ cuồng bạo, trên người như bị rò rỉ, tỏa ra vô số ánh sáng đỏ, đúng lúc này, đại quân Yêu tộc đột nhiên loạn thành một ổ ong vỡ tổ, tiếng kêu thảm thiết không ngừng.

"A, ma đầu, Phương ma đầu…" "Trời ơi, là ma đầu đã tàn sát trăm vạn đại quân của Yêu tộc chúng ta…" "Ma đầu đến rồi, mọi người mau chạy đi…" Hồng Vân Lão Tổ quay đầu nhìn lại, lại thấy một bóng người đang với tốc độ cực nhanh lao đến, nơi y đi qua, đại quân Yêu tộc ngã ngựa đổ người, tay chân cụt bay loạn xạ, một đường gió tanh mưa máu, xông thẳng về phía Hồng Vân Lão Tổ.

"Phương Minh đạo hữu!" Hồng Vân Lão Tổ nhìn thấy Phương Minh, trước tiên là mừng rỡ, sau đó mặt già một phen khổ sở, trong lòng hối hận không kịp.

Phương Minh đến có hơi muộn, y đã khởi động thần thông tự bạo, không dừng lại được nữa.

Mắt thấy khí tức trên người Hồng Vân Lão Tổ bạo động, sắp tự bạo, Phương Minh một mạch lao điên cuồng, lướt đến trước mặt Hồng Vân Lão Tổ, đưa một ngón tay ra nhẹ nhàng điểm vào trán Hồng Vân Lão Tổ.

Khí tức cuồng bạo của Hồng Vân Lão Tổ lập tức dừng lại, khôi phục bình tĩnh.

“Phương Minh!” Đế Tuấn, Côn Bằng Lão Tổ nhìn thấy bóng người đó, không khỏi kinh hãi kêu lên.

Phương Minh thấy Hồng Vân Lão Tổ không sao, mới thở phào nhẹ nhõm, cạn lời nói: “Ây da, Hồng Vân đạo hữu à, đừng có động một chút là tự bạo chứ, phải đánh nổ mấy tên khốn này mới đúng mà!” Hồng Vân Lão Tổ nhếch miệng, cười gượng nói: “Bần đạo cũng muốn đánh nổ chúng, chỉ tiếc là không có thực lực đó mà thôi!” Đế Tuấn nhìn Phương Minh, ánh mắt lóe lên, trầm giọng nói: “Phương Minh đạo hữu, Yêu tộc ta hành sự, xin Phương Minh đạo hữu đừng can thiệp!” Phương Minh quay đầu nhìn về phía Đế Tuấn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười thuần khiết hiền hậu, nói: “Đế Tuấn đạo hữu, có lẽ ngươi không biết, Hồng Vân đạo hữu là tôn giả của Hồng Mông Thánh Giáo của ta, ta là giáo chủ của Hồng Mông Thánh Giáo, các ngươi muốn giết y, sao lại không liên quan đến ta?” “…Cái này trẫm cũng không biết Hồng Vân đạo hữu là người của Phương giáo chủ, hiểu lầm, hiểu lầm…” Đế Tuấn bây giờ không muốn đối đầu trực diện với Phương Minh, vì vậy dĩ hòa vi quý.

Ánh mắt Côn Bằng đạo nhân lóe lên, trầm giọng nói: “Phương Minh đạo hữu, tốt nhất đừng can thiệp vào chuyện của Yêu tộc ta, nếu không đừng trách bần đạo không khách khí!” Đế Tuấn liếc nhìn Côn Bằng đạo nhân một cái, trong lòng tức giận khó nén.

Côn Bằng đạo nhân tuy đã quy thuận Thiên Đình, nhưng lại quá ích kỷ, một lòng muốn bắt Hồng Vân, cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí, hoàn toàn không quan tâm có đẩy Yêu tộc vào hiểm địa hay không.

Nụ cười trên khóe miệng Phương Minh càng đậm hơn, nhìn Đế Tuấn và Côn Bằng đạo nhân, khinh thường nói: “Bây giờ không phải là các ngươi có tha cho ta hay không, mà là ta có tha cho các ngươi hay không!” “Tìm chết!” Côn Bằng đạo nhân một lòng muốn cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí, lập tức nổi giận, lắc mình một cái, hóa thành bản

thể Côn Bằng, hai cánh dang ra, bay vút lên chín vạn dặm, hai móng vuốt đưa ra, chộp thẳng về phía Phương Minh.

Phương Minh hừ lạnh một tiếng, thân thể giãn ra từng đốt, hóa thành một người khổng lồ cao ngàn vạn trượng, một quyền đấm ra.

Hai móng vuốt của Côn Bằng đạo nhân gãy nát, kêu thảm một tiếng, bay ngược ra ngoài.

Đế Tuấn nổi giận, lắc mình một cái, hóa thành một con Kim Ô ba chân, há miệng phun ra lửa dữ hừng hực, thiêu về phía Phương Minh.

Phương Minh không hề sợ hãi, nghênh đón, lại một quyền đấm ra.

Đế Tuấn hộc máu bay ngược ra ngoài, ầm ầm đâm sập vô số ngọn núi lớn.

"Giết…" Yêu Thánh Quỷ Xa hét lớn một tiếng, trường thương chỉ một cái.

Lập tức vô số đại quân Yêu tộc ùn ùn kéo lên, xông về phía Phương Minh và Hồng Vân đạo nhân.

"Nhị lang, giết a…" Đúng lúc này, một tiếng gầm lớn truyền đến, từng người khổng lồ to lớn vô cùng lao đến, dẫn đầu là Thập Nhị Tổ Vu, thân thể to lớn, hung uy ngút trời.

"Vu tộc, không hay rồi, người của Vu tộc đến, mau chạy đi…" Có người của Yêu tộc gào thét.

Đế Tuấn và Côn Bằng đạo nhân nhìn thấy sắc mặt tái nhợt, biết hôm nay bại cục đã định.

Đúng lúc này, một tiếng kêu lanh lảnh vang lên, một con Kim Ô ba chân khổng lồ từ chân trời bay đến, lửa dữ ngút trời, thiêu đến không gian cũng bị bóp méo.

"Đông Hoàng, Đông Hoàng bệ hạ xuất quan rồi!" 125.

Côn Bằng đạo nhân biết đại thế đã mất, không cam lòng hóa thành bản thể Côn Bằng, hai cánh dang ra, bay vút lên chín vạn dặm, độn đi xa.

Đế Tuấn nhìn thấy cũng tinh thần chấn động, "Ngô đệ Đông Hoàng đột phá rồi, ha ha ha…" Côn Bằng đạo nhân nhìn thấy cũng mừng rỡ, hét lớn: "Nhị lang Yêu tộc, Đông Hoàng bệ hạ đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, Yêu tộc ta không còn đối thủ, theo bần đạo chém giết lũ con hoang Vu tộc!" Nhưng đúng lúc này, Phương Minh tung mình bay lên, lật tay, Hỗn Độn Phủ xuất hiện trong tay, một búa bổ ra, ánh búa sắc lạnh, xé rách hư không mà đi.

Đông Hoàng Thái Nhất đại kinh, vội vàng dừng thân hình, lắc mình một cái, hóa thành thân người, trên đỉnh đầu Hỗn Độn Chung hiện ra.

Ánh búa bổ vào Hỗn Độn Chung, đánh cho Hỗn Độn Chung chấn động không ngừng.

"Cút mẹ mày đi!" Phương Minh dốc sức ném Hỗn Độn Phủ trong tay ra, Hỗn Độn Phủ hung hăng đập vào Hỗn Độn Chung, đánh Hỗn Độn Chung và Đông Hoàng Thái Nhất bay ngược ra ngoài, ầm ầm đập xuống mặt đất chấn động không ngừng.

Phương Minh không buông tha, lao lên, tay cầm Hỗn Độn Phủ, một búa nối tiếp một búa, như cuồng phong bão táp điên cuồng đập về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Trong một lúc, tiếng "đông đông đông" vang lên dồn dập như tiếng trống.

Đông Hoàng Thái Nhất thì bị Phương Minh dí đánh từ đầu này đến đầu kia, đâm sập hết ngọn núi này đến ngọn núi khác.

"Hống hống hống…" Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng uất ức

biết bao, vốn định sau khi đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, sẽ thể hiện uy phong, không ngờ lại gặp phải tên biến thái Phương Minh, trước mặt mọi người, bị đánh cho như chuột chạy tán loạn, hoàn toàn không có sức chống cự.

Uất ức!

Mấy ngàn năm bế quan, đổi lại là bị người ta đánh cho một trận tơi bời?

Mất mặt!

Đơn giản là mất mặt đến tận nhà bà ngoại!

Mọi người trong Yêu tộc nhìn thấy da mặt co giật kịch liệt, tiếng reo hò im bặt, như bị người ta dội một gáo nước lạnh vào đầu, cảm xúc dâng trào trong nháy mắt tụt xuống điểm băng.

Chương 165

Nụ cười trên mặt Đế Tuấn cứng đờ, da mặt co giật kịch liệt, cũng không ngờ mọi chuyện lại phát triển như vậy.

Hắn tràn đầy kỳ vọng Đông Hoàng Thái Nhất sau khi xuất quan có thể giúp Yêu tộc càn quét thiên hạ, không ngờ Đông Hoàng Thái Nhất vừa mới xuất quan, đã bị Phương Minh đánh cho ra bã.

"Hống…" Đông Hoàng Thái Nhất gầm lên một tiếng, đẩy Hỗn Độn Chung đến cực hạn, tạm thời đẩy lùi Phương Minh, hóa thành một luồng sáng, vội vàng chạy trốn về phía xa.

"Rút!

Rút lui…" Đế Tuấn thấy Đông Hoàng Thái Nhất bỏ chạy, vội vàng hét lớn một tiếng, cũng hóa thành bản thể Kim Ô ba chân, hai cánh vỗ một cái, hóa thành một luồng sáng bay về phía xa. 126.

Phương Minh một đường đi như gió, với tốc độ nhanh nhất đến thế giới phương Tây.

Yêu Thánh Quỷ Xa cũng vội vàng bỏ chạy, lại gặp phải Phương Minh, bị Phương Minh một búa bổ cho hình thần câu diệt.

Những người còn lại của Yêu tộc bị người của Vu tộc đuổi kịp, giết cho khóc cha gọi mẹ, chật vật bỏ chạy.

Phương Minh lại không đuổi theo, quay trở lại, kiểm tra thương thế của Hồng Vân đạo nhân.

Trấn Nguyên Tử lúc này mới đuổi kịp, thấy Hồng Vân đạo nhân không sao, mới thở phào nhẹ nhõm.

Hồng Vân đạo nhân ngồi xếp bằng, cười khổ nói: "Bần đạo lần này bị Đế Tuấn và Côn Bằng đạo nhân làm tổn thương căn bản, e

rằng phải luân hồi một phen, mới có thể hồi phục thương thế…" Phương Minh cười nói: "Cần gì phải phiền phức như vậy!" Nói rồi, y lật tay, một ngọn lửa xuất hiện trong tay, liền ấn về phía Hồng Vân đạo nhân.

Hồng Vân đạo nhân giật nảy mình, vội vàng né tránh, kinh hãi nói: "Giáo chủ, ta… ta chưa chết, không cần hỏa táng…" Phương Minh dở khóc dở cười, nói: "Ta không phải muốn thiêu chết ngươi, đây là Bất Tử Thần Hỏa, có thể chữa trị thương thế, chỉ cần còn một hơi thở, là không chết được." "Thật không?" Hồng Vân đạo nhân nghi ngờ nói.

Phương Minh trợn mắt, không nói một lời liền ấn một luồng Bất Tử Thần Hỏa lên người Hồng Vân Lão Tổ.

"Áu, bần đạo sắp chết rồi, bần đạo sắp chết rồi…" Hồng Vân đạo nhân sợ hãi kêu la liên tục, lại phát hiện thương thế của mình đang chuyển biến tốt, không khỏi tấm tắc khen ngợi: "Hả?

Bần đạo không sao rồi, chậc chậc, ngọn lửa của Giáo chủ tên là gì?

Bất Tử Thần Hỏa?

Có thể cho bần đạo một ngọn không…" "Được rồi, đừng lảm nhảm nữa, ngọn lửa này ngươi không khống chế được đâu!" Phương Minh trợn mắt, gạt tay Hồng Vân Lão Tổ ra.

Được Bất Tử Thần Hỏa cứu chữa, thương thế trên người Hồng Vân Lão Tổ không còn đáng ngại, chỉ cần tu dưỡng vài năm là có thể khỏi hẳn.

"Tham kiến Đại Tôn!" Đúng lúc này, Thập Nhị Tổ Vu tiến lên, chắp tay với Phương Minh.

"Đại Tôn?

Vu tộc có Đại Tôn?

Đại Tôn này là Giáo chủ?" Hồng Vân đạo nhân biến thành một đứa trẻ tò mò, trợn to mắt, mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Trấn Nguyên Tử và những người khác cũng kinh ngạc không nhẹ.

Mấy tên ngốc to xác của Vu tộc này, đứa nào đứa nấy cũng cuồng bạo bất an, ít khi phục ai, lại đối xử cung kính với Phương Minh.

Vừa rồi, thân hình khổng lồ ngàn vạn trượng của Phương Minh, không giống Pháp Tướng Thiên Địa, mà giống thần thông nhục thân của Vu tộc.

Chẳng lẽ Phương Minh là người của Vu tộc?

Nhưng không đúng, người Vu tộc chỉ tu nhục thân, không tu nguyên thần, nhưng Phương Minh lại có thể khống chế pháp bảo, Phương Minh không thể là người của Vu tộc được?

Trong một lúc, mọi người đều ngơ ngác.

Phương Minh nhìn Thập Nhị Tổ Vu, cười nói: "Các vị đạo hữu miễn lễ!" Hồng Vân trợn to mắt, nhìn Phương Minh, kinh hãi kêu lên: "Giáo chủ, người thật sự là Đại Tôn của Vu tộc à…" "Trấn Nguyên Tử, đầu óc của tên Hồng Vân này hỏng rồi, mau đưa y về Ngũ Trang Quán dưỡng thương, mấy năm nay cứ để y ở Ngũ Trang Quán đi, để tránh Yêu tộc lại bất lợi với y!" Phương Minh nhìn về phía Trấn Nguyên Tử nói.

Nói xong, Phương Minh hóa thành một luồng sáng, lao nhanh về phía thế giới phương Tây.

"Giáo chủ, người đi đâu vậy?" Hồng Vân sau khi khỏi trọng thương, dường như nói nhiều hơn hẳn.

"Đi tìm người tính sổ!" Xa xa truyền đến giọng nói của Phương Minh.

“Tìm người tính sổ?

Đại Tôn lại đi tai họa ai nữa vậy?” Chúc Dung miệng rộng hét lớn.

“Giáo chủ đi về phía Tây, tám phần là đến thế giới phương Tây, tai họa Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rồi!” Trong mắt Trọc Cửu Âm lóe lên tinh quang.

Cộng Công nhướng mày, nói: “Vậy chúng ta có cần đi giúp Đại Tôn không?” Đế Giang hơi lắc đầu, nói: “Đại Tôn, vừa rồi đánh Thái Nhất vừa đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong không có sức chống cự, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chắc chắn không phải đối thủ của Đại Tôn, chúng ta không cần đi.” Thiên Ngô nhíu mày nói: “Lần này, Thái Nhất xuất quan, đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, chúng ta cũng nên bế quan đột phá một phen, nếu không đợi Yêu tộc tấn công, sẽ muộn!” Thập Nhị Tổ Vu bàn luận một hồi, nhanh chóng hành động, từ biệt Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, liền đi bế quan tu luyện.

Mặt khác, Phương Minh quả thực đi tìm Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Lần này, nếu không phải Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người vì không muốn dính vào nhân quả nhường ghế của Hồng Vân, đã che đậy thiên cơ, khiến Trấn Nguyên Tử không suy ra được Hồng Vân gặp nạn, không kịp giúp đỡ Hồng Vân Lão Tổ, Hồng Vân Lão Tổ cũng không đến nỗi suýt nữa thân tử đạo tiêu.

Chương 166

Hồng Vân Lão Tổ bây giờ là tôn giả của Hồng Mông Thánh Giáo, Yêu tộc và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ngầm ám sát Hồng Vân Lão Tổ, đã hoàn toàn chọc giận Phương Minh. 127.

Đó cũng là vì thực lực của Phương Minh bây giờ đã đạt đến cảnh giới Bán Thánh đáng sợ, tốc độ của y nhanh đến mức không thể tưởng tượng, nếu là Chuẩn Thánh cấp bậc khác từ phương Đông đến phương Tây, e rằng ít nhất cũng phải mất mấy trăm đến cả ngàn năm mới đến nơi.

Nhưng thế giới Hồng Hoang thực sự quá lớn, khi Phương Minh đến thế giới phương Tây, đã qua mấy chục năm. 128.

Nói rồi, đại Phật kết một ấn quyết, chỉ thấy một chữ "Vạn" xoay tròn trong lòng bàn tay, Phật quang rực sáng, phạn âm vang vọng, bất cứ lúc nào cũng sẽ ra tay.

Nhưng nếu đột phá cảnh giới Thánh nhân, liền có thể di hình hoán nguyệt, trong nháy mắt là có thể đến thế giới phương Tây.

Thánh nhân và Chuẩn Thánh, tuy đều mang một chữ "Thánh", nhưng hai bên không thể so sánh với nhau.

Trên đường đi, Phương Minh vẫn chưa nguôi giận, định đánh cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người một trận, nhưng khi đến thế giới phương Tây, Phương Minh lại thay đổi chủ ý.

Đánh Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người một trận, tuy hả giận, nhưng cũng không làm gì được hai người họ, dù sao hai người họ là Thánh nhân do trời định, Thiên Đạo không diệt, hai người họ liền bất tử bất diệt.

Không thể vì muốn giết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người mà Phương Minh đi hủy thiên diệt địa, hơn nữa Phương Minh hiện tại cũng không có thực lực đó.

Nhưng Phương Minh lại nghĩ ra một cách khác để đả kích Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người.

Đó là đả kích đạo thống của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người coi Phật giáo phương Tây còn quan trọng hơn cả tính mạng của mình, nếu làm sụp đổ Phật giáo, điều đó đơn giản còn khó chịu hơn cả việc giết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Phương Minh nhếch miệng cười, đưa tay chỉ về phía trước, trước mặt xuất hiện một cánh cửa.

Phương Minh một bước chân bước vào, khi xuất hiện lại, đã biến thành một phu nhân cực kỳ xinh đẹp.

Phương Minh bước những bước nhỏ, gót sen nhẹ nhàng, không nhanh không chậm đi về phía núi Tu Di.

Khi đến gần núi Tu Di, chỉ thấy có những tăng nhân đang khổ tu, giữ một tư thế không đổi, tu luyện thần thông chí cao của Phật môn là Bất Động Minh Vương Ấn.

Cũng có những hòa thượng ngã đầu ngủ say, tham thiền trong mộng, hóa thân ngàn vạn, đi đến các thế giới, du hí nhân gian.

Có những tăng nhân khổ hạnh, mặt vàng gầy gò, đang chuẩn bị đi xa, có người vừa từ phương xa trở về.

Dưới sự khổ tâm kinh doanh của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, Phật giáo phương Tây đã có quy mô nhất định, manh nha hình thành, hiện ra một cảnh tượng phồn vinh.

Đương nhiên, sự khổ tâm kinh doanh của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người chủ yếu là thường xuyên đến thế giới phương Đông "xin đểu", độ hóa người đến thế giới phương Tây, dù sao thế giới phương Tây thực sự quá cằn cỗi, sinh linh cũng tương đối ít.

Phương Minh nhìn mà tấm tắc khen ngợi, thầm nghĩ: "Phật pháp của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người tuy là bàng môn tà đạo, nhưng cũng khá tinh diệu, chẳng trách sau này Phật giáo sẽ đại thịnh…" Thực tế, Phương Minh không ghét Phật pháp, Phật pháp có thể tồn tại, có thể đại thịnh, tự có chỗ độc đáo của nó, có lý do tồn tại của nó.

Điều Phương Minh thực sự ghét là hai người sáng lập Phật giáo, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Hai tên này, cực kỳ vô sỉ, thấy ai cũng độ, miệng lúc nào cũng treo câu "có duyên với phương Tây ta", hoàn toàn là kiếm cớ.

Phương Minh nhìn một lúc, nhếch miệng cười, lập tức trăm hoa thất sắc, vạn vẻ yêu kiều.

Khiến cho các tăng nhân xung quanh vội vàng âm thầm tụng kinh văn, ổn định tâm thần.

Có đại hòa thượng định lực không vững, lập tức phun ra hai dòng máu mũi, hai mắt đăm đăm nhìn chằm chằm Phương Minh.

Phương Minh gót sen nhẹ nhàng, đi đến trước mặt đại tăng nhân đang tu luyện Bất Động Minh Vương Ấn, cúi vòng eo thon thả xuống, đưa ra một bàn tay ngọc ngà, tay cầm khăn tay mang theo mùi thơm, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán vị tăng nhân đó, hơi thở như lan nói: "Đại hòa thượng tu luyện thần thông gì mà vất vả thế, để ta lau mồ hôi cho…" Vị đại hòa thượng đó đang tu luyện đến thời điểm quan trọng, đột nhiên chỉ cảm thấy mùi thơm xộc vào mũi, một giọng nói mềm mại đến tận xương tủy chui vào thất khiếu, khiến cho đạo tâm lập tức xao động không ngừng.

Đại hòa thượng mở mắt ra nhìn, chỉ thấy trước mắt có một cô gái xinh đẹp tuyệt trần đang cười tủm tỉm nhìn mình, hai mắt như nước, dường như có thể làm tan chảy người khác, làm tan chảy hoàn toàn một trái tim.

Lúc này đang là thời điểm quan trọng của việc luyện công, không thể phân tâm, đại hòa thượng bị Phương Minh dụ dỗ như vậy, lập tức tâm thần thất thủ, chân khí dâng lên, "oẹ" phun ra một ngụm máu tươi, khí tức lập tức suy yếu đi.

Nhưng dù vậy, ánh mắt đại hòa thượng vẫn rực cháy nhìn Phương Minh, muốn bắt lấy tay Phương Minh.

Phương Minh sao có thể để một người đàn ông bắt lấy tay mình, thân hình xoay một vòng, xoay một vòng ba trăm sáu mươi độ, liền né được đại hòa thượng.

Đại hòa thượng không bắt được Phương Minh, trong lòng nóng vội, huyết khí dâng lên, lại "oẹ" phun ra một ngụm máu tươi, khí tức càng thêm suy yếu, sắc mặt trắng bệch như giấy, hơi thở yếu ớt.

Phương Minh nhếch miệng cười, vạn vẻ yêu kiều, đến trước mặt một tăng nhân khổ hạnh mặt vàng gầy gò, cười duyên nói: "Đại hòa thượng, đời người ngắn ngủi, sao không kịp thời hưởng lạc, làm gì những chuyện đó?" Tăng nhân khổ hạnh đó ngẩng đầu nhìn về phía Phương Minh, chỉ thấy giữa mỗi cái nhíu mày, mỗi nụ cười của Phương Minh dường như có sức quyến rũ vô cùng, lập tức đạo tâm thất thủ, chỉ cảm thấy trong đầu nổ vang, thanh quy giới luật, Phật pháp thần thông, đều bị ném ra sau đầu, trong đầu chỉ còn lại mỗi cái nhíu mày, mỗi nụ cười của Phương Minh.

"Mỹ nhân…" Tăng nhân khổ hạnh cũng đi bắt tay Phương Minh, Phương Minh uốn éo thân mình, xoay tròn né tránh.

Một vòng xoay, lập tức hương thơm lan tỏa, các loại hương thơm

hóa thành độc dược xuyên ruột, chui vào miệng mũi của tất cả các đại hòa thượng có mặt.

Các đại hòa thượng đó lập tức đạo tâm xao động, lại ngẩng đầu nhìn về phía Phương Minh, chỉ thấy Phương Minh xinh đẹp tuyệt trần, giữa mỗi cái nhíu mày, mỗi nụ cười, phảng phất như có thể khuynh đảo chúng sinh.

"Ầm ầm ầm…" Trong đầu các tăng nhân nổ vang, trong đầu chỉ còn lại mỗi cái nhíu mày, mỗi nụ cười của Phương Minh, si ngốc nhìn Phương Minh.

Chương 167

Vô số tăng nhân đi về phía Phương Minh, đột nhiên oán khí ngút trời, tham sân si ba niệm đều nổi lên, ma tính ẩn giấu trong Phật tâm của các tăng nhân bị đánh thức.

Một niệm thành Phật, một niệm thành ma, chính tà chỉ cách nhau một ý niệm.

Đột nhiên, các tăng nhân nhìn những người trong Phật môn xung quanh, trong lòng sinh ra trăm điều khó chịu.

"Mẹ kiếp, dám giành mỹ nhân với lão tử…" "Mỹ nhân là của lão tử, ai dám giành mỹ nhân với lão tử, lão tử giết nó…" "Cút mẹ mày đi, đừng giành mỹ nhân với lão tử…" Trong khoảnh khắc, vô số tăng nhân ra tay với huynh đệ xung quanh, hạ sát thủ, đánh cho đầu rơi máu chảy, máu thịt bay tứ tung.

"Sướng, thật mẹ nó sướng…" Phương Minh trong lòng thầm sướng, nếu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người nhìn thấy cảnh này, không biết sẽ tức đến mức nào.

Rõ ràng, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người đi "xin đểu" bên ngoài chưa về, không có trên núi Tu Di.

Quả nhiên giết người không nhất thiết phải dùng vũ lực, công tâm mới là tốt nhất.

Phương Minh trên con đường công tâm đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.

So với việc đánh cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người một trận, làm cho Phật giáo phương Tây gà bay chó sủa, làm tức chết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, rõ ràng là âm hiểm hơn.

“Tỉnh!” Đúng lúc này, một tiếng quát trầm như sấm sét nổ vang, vang lên trong đầu các tăng nhân Phật môn.

Đây là thần thông Sư Tử Hống của Phật môn!

Các tăng nhân lập tức đạo tâm nổ vang, Phật tâm dần dần áp chế ma tâm, nhìn cảnh tượng xung quanh, không khỏi sắc mặt đồng loạt biến đổi, sau đó một mặt kinh ngạc và tức giận nhìn Phương Minh.

Chỉ là trong ánh mắt rõ ràng có vẻ giằng xé, muốn trừ khử Phương Minh, lại không nỡ, đang trong tình thế khó xử.

Phương Minh quay đầu nhìn về phía vị tăng nhân vừa quát lớn, sau đầu vị tăng nhân đó Phật quang lưu chuyển, ánh sáng rực rỡ, hiển nhiên tu vi không thấp.

Phương Minh gót sen nhẹ nhàng, đi về phía vị đại Phật đó.

Đại Phật nhíu mày, Phật quang sau đầu rực sáng, thậm chí có sát khí ẩn hiện.

“Sao?

Đại hòa thượng muốn giết ta à?

Phật giáo không phải là không sát sinh sao?

Đại hòa thượng giết ta, chẳng phải là phá vỡ thanh quy giới luật của Phật môn sao?” Phương Minh từng bước một ép sát đại hòa thượng, hơi thở như lan nói.

Đại Phật nhíu chặt mày, Phật quang sau đầu lưu chuyển ngút trời, chiếu cả bầu trời thành màu vàng kim, làm ra vẻ Nộ Mục Kim Cương, trầm giọng quát: “Yêu nghiệt, bần tăng hôm nay sẽ trừ ma hàng yêu!”
129.

Theo ta thấy, Phật môn phương Tây cũng chỉ là nơi chứa chấp những kẻ bẩn thỉu, đạo mạo nghiêm nghị, ức hiếp kẻ yếu mà thôi!”

“Đại hòa thượng, ta phạm lỗi gì?

Mà ngài muốn giết ta?

Ta chỉ là cảm thấy vui, đến núi Tu Di dạo chơi, lại muốn giết ta?

Đây là Phật môn sao? 130.

Phương Minh không hề bị lay động, từng lời công kích vào tâm can, đạo âm vang vọng, từng bước một ép sát đại Phật. 131.

Bị ma khí tỏa ra từ người đại Phật ảnh hưởng, những tăng nhân vừa mới ổn định tâm thần lập tức lại rơi vào ma chướng, đồng loạt cởi cà sa, chửi ầm lên thanh quy giới luật của Phật giáo, hóa thành từng luồng sáng, xuống núi Tu Di, bay về phía thế giới Hồng Hoang… Phương Minh đứng trong bóng tối, khôi phục lại chân thân, nhìn từng tên chửi ầm lên, xuống núi, không khỏi trong lòng mừng rỡ, khóe miệng lộ ra một nụ cười tà mị, lẩm bẩm: “Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, hai vị đạo hữu, ta xem các ngươi về, có tức nổ phổi không!” “Ngươi… a, ngươi dường như không làm ác, không trộm không cướp, càng không giết người, tất cả chỉ là do đệ tử Phật môn không giữ được mình mà thôi, ngươi vô tội, bần tăng giết ngươi, vậy bần tăng chẳng phải là có tội sao…” Chữ “Vạn” trong tay đại Phật tan biến, mày nhíu chặt, Phật luân sau đầu lúc sáng lúc tối, dường như nội tâm vô cùng rối rắm.

Đúng lúc này, Phương Minh đi đến trước mặt đại Phật, khuôn mặt cười gần như áp sát vào đại Phật, hơi thở như lan nói: “Đại hòa thượng, sao vậy?

Đời người ngắn ngủi, sao không kịp thời hưởng lạc, giữ những thanh quy giới luật đó làm gì?

Chẳng phải buồn chán sao?” Đại Phật kinh tỉnh, chỉ nghe trong cơ thể có tiếng vỡ “cạch”, Phật tâm đó đã vỡ nát.

Khoảnh khắc tiếp theo, trên người đại Phật “phừng” lên một

mảng ma khí lớn, ma diễm ngút trời, thay thế cho Phật quang.

Chỉ trong nháy mắt, một vị đại Phật bảo tướng trang nghiêm đã biến thành một ma đầu ăn thịt người, mặt mày dữ tợn.

Đại Phật mặt mày dữ tợn, một tay chộp về phía Phương Minh, Phương Minh thân hình lóe lên, sớm đã biến mất không dấu vết.

Đại Phật bắt hụt, trong lòng càng thêm tức giận, ma khí ngút trời tỏa ra, ném chiếc cà sa trên người xuống đất, giẫm mấy cái, ha ha cười lớn: "Đi mẹ nó Phật giáo, đi mẹ nó thanh quy giới luật, đi mẹ nó Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, từ hôm nay, lão tử chính là lão tử, đời người ngắn ngủi, lão tử xuống núi hưởng lạc đây…" Nói rồi, vị đại Phật đó hóa thành một luồng sáng, biến mất ở chân trời. 132.

Cứ như vậy, trong tình huống Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người thần kinh căng thẳng, cả Phật môn cũng thần kinh căng thẳng, thậm chí có chút gió thổi cỏ lay, chim sợ cành cong, vô cùng hoảng loạn.

Trong Phật môn, có rất nhiều thần ma ma diễm ngút trời, bị Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người độ hóa đến núi Tu Di, áp chế ma tính trong nội tâm, lúc này, bị Phương Minh dùng đạo âm đánh thức, vì vậy mới cởi cà sa, rời khỏi Phật môn.

Chương 168

Một ngày nọ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người lại độ được bốn năm người về, hớn hở, nhưng khi đến Phật môn, lập tức ngây người.

Chuẩn Đề gọi một tăng nhân đến, nhíu mày hỏi: "Xảy ra chuyện gì?" Tăng nhân đó mặt mày khổ sở, không dám giấu giếm, nói: "Bẩm sư tôn, trước đây có một yêu nữ đến, yêu nữ đó đại náo núi Tu Di một phen, khiến cho một chúng sư huynh đệ ma tính đại phát, cởi cà sa, xuống núi rồi…" "Yêu nữ?

Yêu nữ như thế nào?" Chuẩn Đề vừa nghe, lập tức giận không thể kìm, nghiến răng nghiến lợi nói.

Trong mắt tăng nhân đó lộ ra vẻ si mê, ngơ ngác nói: "Một nữ tử cực kỳ xinh đẹp, bần tăng sống nửa đời người, chưa từng thấy nữ tử xinh đẹp như vậy, nếu có thể cưới nàng làm đạo lữ, bần tăng chết cũng đáng…" "Ba…" Chuẩn Đề nghe xong lửa giận ngút trời, một tát tát qua, đánh cho vị tăng nhân đó xoay tại chỗ như con quay, xoay ba trăm sáu mươi độ, tức giận nói: "Thứ khốn nạn, Phật tâm của ngươi bị ô uế rồi, còn không mau đến Bát Bảo Công Đức Trì để tẩy rửa tâm linh đi?" Tăng nhân đó kinh tỉnh, sợ đến toàn thân run rẩy, vội vàng quay người bỏ đi.

"Chậm đã!" Chuẩn Đề đạo nhân trầm giọng nói.

Tăng nhân dừng thân hình, một mặt kinh hãi nhìn Chuẩn Đề, nói: "Sư tôn, có chuyện gì?" Chuẩn Đề đạo nhân hít một hơi thật sâu, hỏi: "Lần này, có bao nhiêu người xuống núi rời đi?" Da mặt tăng nhân co giật mấy cái, run giọng nói: "Tiểu tăng đã kiểm tra rồi, tổng cộng bốn trăm sáu mươi lăm người…" "Cái gì?

Bốn trăm sáu mươi lăm người?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đạo nhân

nghe xong trong đầu nổ vang, như bị sét đánh, ngây người tại chỗ hồi lâu không nói nên lời.

Vất vả xuống núi độ người, bây giờ mới độ được bốn năm con mèo, để yêu nữ đó náo một trận, kết quả chạy mất bốn trăm sáu mươi lăm người, buôn bán lỗ vốn, là loại lỗ sấp mặt!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người đều sắp tức khóc, trong nội tâm tức giận ngút trời, hận không thể lôi con yêu nữ đó ra, xé xác vạn mảnh, thần hồn đánh vào U Minh Địa Phủ trấn áp, khiến nó vĩnh viễn không được siêu sinh.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người tức giận đùng đùng lên núi Tu Di, sau đó suy diễn thiên cơ, tìm kiếm tung tích của yêu nữ đó.

Nhưng hai người suy diễn nửa ngày, thiên cơ một mảnh hỗn loạn, căn bản đến sợi lông cũng không suy ra được.

Hai người trong lòng không phục, lại đích thân xuống núi mấy lần, nhưng dù thế nào cũng không tìm được yêu nữ đó, yêu nữ đó như biến mất khỏi không trung, sắp làm hai người tức điên. 133.

Trong một lúc, trên núi Tu Di phạn âm đại thịnh, Phật quang lan tỏa, từng vị đại Phật từ từ bay lên.

Cứ như vậy, Phật môn căng thẳng mấy ngày, trong thời gian đó bình tĩnh, yêu nữ đó không xuất hiện nữa.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người cũng không dám xuống núi nữa, sợ yêu nữ đó lại gây rối, khiến cho Phật môn vất vả kinh doanh mấy năm hóa thành bọt biển.

Trốn trong bóng tối, Phương Minh nhìn thấy tất cả, trong lòng sảng khoái vô cùng.

Quả nhiên, suy đoán của y không sai, phá Phật môn, sướng hơn nhiều so với việc đánh cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người một

trận.

Một ngày nọ, Phương Minh thấy Phật môn khôi phục lại sự yên tĩnh, quyết định lại phá Phật môn một trận.

Phương Minh bước vào Luân Hồi Chi Môn, khi ra lại, đã hóa thành một đại hán râu ria xồm xoàm.

Đại hán cơ bắp cuồn cuộn, vẻ mặt hung thần ác sát, trên vai có một cái đòn gánh, một đầu đòn gánh treo rượu ngon thơm lừng, đầu kia treo thịt chín thơm phức.

Phương Minh gánh đòn gánh, đến chân núi Tu Di, đặt đòn gánh xuống đất, mở nắp hai đầu ra, để cho mùi rượu và mùi thịt lan tỏa hết mức.

Lại âm thầm vận chuyển thần thông, đưa mùi rượu và mùi thịt lên núi Tu Di.

"Bán rượu đây, rượu ngon thơm lừng, vào miệng là tan, ngọt ngào sảng khoái…" "Bán thịt đây, thịt kho tàu mới ra lò, thịt tươi ngon, vàng óng thơm phức, bảo đảm mua một miếng, mua miếng thứ hai, ăn trăm lần không chán…" "Bán rượu bán thịt đây, ăn một miếng thịt lớn thơm phức, uống một ngụm rượu nhỏ, rồi hãy làm thánh nhân, ha, thử một miếng, không mua là thiệt, không mua là bị lừa, nhân phẩm bảo đảm, hàng ngon giá rẻ…" Phương Minh gân cổ, vận thần thông, hét lớn về phía núi Tu Di.

Mẹ nó!

Phật môn coi trọng thanh quy giới luật, cấm rượu cấm thịt, là chuyện người trong thiên hạ đều biết.

Tên này lại bán thịt ở thánh địa Phật môn dưới chân núi Tu Di, đơn giản là đang khiêu khích uy nghiêm của Phật môn.

Chỉ trong nháy mắt, mặt già của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người

đen như đít nồi.

Trên núi Tu Di, da mặt của những tăng nhân đó co giật kịch liệt, trong lòng xấu hổ không thôi.

Mỗi người đều có sở thích riêng, có người ham sắc, có người ham rượu, có người thích ăn thịt.

Lần trước, Phương Minh hóa thành tuyệt thế mỹ nữ, không dụ dỗ được những tăng nhân đó, thực tế là những tăng nhân đó không quá ham sắc, có thể áp chế được ma tính trong lòng.

Nhưng lần này mùi rượu thịt thơm lừng, ngon ngọt, lại khiến nhiều tăng nhân không giữ được mình, nhiều tăng nhân trong lòng đại động.

Mặt già của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người âm trầm đáng sợ.

Chuẩn Đề đạo nhân nhìn về phía chúng tăng, Phật quang sau đầu lưu chuyển điên cuồng, chiếu sáng núi Tu Di vàng óng, giúp những tăng nhân đó ổn định Phật tâm, trầm giọng nói: “Niệm tụng Bàn Nhược Tâm Kinh!” Một chúng tăng nhân vội vàng niệm tụng kinh văn. 134. "Hồng Vân đạo hữu, cứ hấp tấp xông đến Tây Côn Luân như vậy, e là sẽ bị Tây Vương Mẫu đuổi ra ngoài đó?" Chuẩn Đề đạo nhân quay đầu nhìn về phía Tiếp Dẫn đạo nhân, nói: “Sư huynh, người này đến không có ý tốt, ta xuống núi hội kiến người này!” Rượu thịt tuy thơm, nhưng không đến mức đánh thức ma tính của người khác, trong giọng nói của Phương Minh có mang theo đạo âm thần thông, thần thông phá Phật tâm của người, có tác dụng mê hoặc mà thôi.

Chỉ dùng đạo âm là có thể công kích khiến nhiều tăng nhân chống đỡ không nổi, không giữ được bản tâm, chứng tỏ người này thần thông vô lượng, là một đại thần thông giả.

Hơn nữa, dám ở thánh địa Phật môn núi Tu Di bán thịt bán rượu, khiêu khích Phật môn như vậy, không coi Phật môn ra gì, sao có thể là người bình thường?

“Thiện!” Tiếp Dẫn đạo nhân gật đầu nói.

Chương 169

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bay xuống núi Tu Di, vận Phật Nhãn thần thông nhìn về phía Phương Minh.

Chỉ thấy Phương Minh đã thông qua Luân Hồi Chi Môn luân hồi vô số lần, cho dù pháp lực của hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thông thần, nhất thời cũng không nhìn ra được căn nguyên của Phương Minh.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không nhìn ra được căn nguyên của hắn, bất giác trong lòng kinh hãi.

Tiếp Dẫn đạo nhân mặt mày khổ sở, hai tay chắp lại, nói: "Vị đạo hữu này xưng hô thế nào?" Phương Minh từ phía sau gánh hàng đi ra, vừa đi vừa chửi: "Xui xẻo, hôm nay thật xui xẻo, một cân rượu và một cân thịt cũng không bán được, hai vị đại hòa thượng, mua rượu mua thịt không?

Mua thì ta nói tên ta cho!" Khốn kiếp!

Tại thánh địa Phật môn Tu Di Sơn mà bán rượu bán thịt, bán được mới có quỷ!

Phật môn cấm rượu cấm thịt!

Càng đáng ghét hơn là mẹ nó còn hỏi hai vị tôn giả tối cao của Phật môn có mua rượu thịt không?

Đây là khiêu khích, khiêu khích trắng trợn!

Da mặt hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề co giật không ngừng, trong lòng càng thêm lửa giận ngút trời, chỉ muốn một chưởng đập chết Phương Minh.

Chuẩn Đề đạo nhân hít sâu một hơi, nhìn Phương Minh với vẻ

giận dữ ngút trời, trầm giọng nói: "Tên họ chẳng qua chỉ là một danh xưng mà thôi, nếu đạo hữu không muốn nói, hoặc là có điều gì không tiện, không dám nói ra tên thật, vậy thì thôi!" Phương Minh nhướng mày, vỗ đầu một cái, la lớn: "Aiya, đúng rồi, đúng rồi, ta nhớ ra rồi, tên ta là Đồ Phật!" Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe vậy, khóe mắt giật điên cuồng, kinh nộ nhìn Phương Minh, khí tức quanh thân tăng vọt, rõ ràng đã đến bờ vực bùng nổ.

Núi Tu Di là thánh địa Phật môn, hai người lại là tôn giả tối cao của Phật môn.

Tên của người này lại là Đồ Phật, chẳng phải là khiêu khích trắng trợn sao? "Đạo hữu, ngươi khinh Phật môn ta không có người sao?" Chuẩn Đề đạo nhân đại nộ, trừng mắt nhìn Phương Minh, giọng như chuông lớn.

Phương Minh nhìn hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề với vẻ mặt đầy hứng thú, khinh thường nói: "Nói nhảm, ta thấy Phật môn không có người rồi, ta ở đây la hét nửa ngày mới ra hai tên đại hòa thượng, chẳng lẽ người trên núi Tu Di chết hết rồi sao?" Lời vừa dứt, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không thể nhịn được nữa. "Muốn chết!" Chuẩn Đề đạo nhân đại nộ, lật tay, Gia Trì Thần Xử xuất hiện trong tay, nhắm thẳng đầu Phương Minh mà đập.

Cùng lúc đó, Tiếp Dẫn đạo nhân lật tay, hiện ra Hàng Ma Thần Xử, cũng vung lên đập về phía Phương Minh. "Phật môn thật không biết xấu hổ, một lời không hợp đã ra tay đánh người, muốn giết người diệt khẩu sao?" Phương Minh cười ha hả, thân hình lóe lên, dễ như trở bàn tay đã tránh được công kích của hai người. "Ầm..." "Ầm..." Hàng Ma Thần Xử và Gia Trì Thần Xử đập xuống đất, tạo ra hai cái hố sâu khổng lồ, cả mặt đất đều rung chuyển dữ dội.

Hai người thấy Phương Minh dễ dàng tránh được công kích,

không khỏi kinh hãi, trong lòng âm thầm cảnh giác.

Mặc dù hai người ra đòn trong cơn giận dữ, nhưng lại phối hợp ăn ý, một trái một phải, gần như đã phong tỏa mọi đường lui của Phương Minh, không ngờ hắn lại dễ dàng tránh được.

Điều này cho thấy thực lực của Phương Minh rất mạnh, thậm chí còn mạnh hơn họ.

Lúc này, cả hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, vậy Phương Minh là cảnh giới gì?

Không thể nào là Thánh nhân chứ? "Hai vị đại hòa thượng, ta mời các vị uống rượu ăn thịt!" Phương Minh cười lớn, nhấc gánh hàng lên, ném rượu thịt trong hai cái sọt về phía hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Mặc dù rượu thịt không có lực công kích, nhưng Phật môn giới rượu giới thịt, nếu để rượu thịt dính vào người, hình tượng cao lớn của hai vị tôn giả tối cao Phật môn sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề kinh hãi, thân hình lùi gấp. "Hai vị đại hòa thượng, ta lên núi xem thử rốt cuộc có ai mua rượu thịt của ta không!" Phương Minh cười ha hả, gánh hàng lên, tung chân chạy, thoáng cái đã lao lên núi Tu Di.

Tốc độ nhanh đến mức khiến người ta líu lưỡi! "Aiya, tên vô lại mặt dày, không được lên núi Tu Di..." Chuẩn Đề thấy mà tim đập chân run, hét lớn một tiếng, điên cuồng đuổi theo Phương Minh. "Chặn hắn lại, mau chặn hắn lại..." Tiếp Dẫn đạo nhân vốn luôn điềm tĩnh cũng phải sốt ruột, dùng hết sức bình sinh, với tốc độ nhanh nhất đời mình xông lên núi Tu Di.

Chỉ có điều, điều khiến họ kinh ngạc là, cho dù dùng hết sức bú sữa mẹ để đuổi theo, đuổi đến sắp són cả ra ngoài, cũng không theo

kịp Phương Minh.

Tốc độ của Phương Minh nhanh đến mức khiến người ta líu lưỡi, nhanh như gió cuốn điện giật, trong nháy mắt đã đi xa ngàn vạn dặm.

Gần như trong chớp mắt, Phương Minh đã xông đến lối vào núi Tu Di.

Các tăng nhân trên núi thấy hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không làm gì được tên điên kia, mắt thấy tên điên đó xông lên núi, chúng tăng nhân cuống cả lên, vội vàng tụng kinh, khởi động đại trận hộ sơn.

Trong chốc lát, trên núi Tu Di phật quang vạn trượng, một vầng phật quang hình tròn hiện ra, bao bọc toàn bộ núi Tu Di.

Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thở phào nhẹ nhõm.

Đại trận hộ sơn của núi Tu Di tên là Đại Phạm Vạn Phật Trận, do hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cùng nhau tham ngộ mà ra, là đại trận đỉnh cấp, nếu không phải người trong Phật môn, cho dù là đại cao thủ cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng khó lòng tiến vào trong nhất thời.

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, chuyện khiến họ trợn mắt há mồm đã xảy ra.

Chương 170

Chỉ thấy quanh thân Phương Minh phật quang lấp lánh, vậy mà không gặp chút trở ngại nào đã xuyên qua Đại Phạm Vạn Phật Trận, xông vào trong núi Tu Di.

Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngây người.

Tình huống gì đây?

Tại sao người này lại biết thần thông của Phật môn?

Chẳng lẽ người này là kẻ phản đồ của Phật môn?

Nguyên là Phương Minh sau khi xử lý xong La Hầu ở thế giới Tây phương, đã từng du lịch thế giới Hồng Hoang, và từng cướp bóc hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Sau đó, Phương Minh dùng Đạo Nhãn phân tích phật tính thần thông của hai người, cảm ngộ được rất nhiều.

Phật pháp tạo nghệ của Phương Minh hiện tại, tuy có thể không cao bằng hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nhưng cũng tuyệt đối không phải tầm thường, đối với Đại Phạm Vạn Phật Trận, đương nhiên là chuyện dễ như trở bàn tay.

Trong lúc hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề còn đang ngẩn người, Phương Minh gánh hàng xông vào trong núi Tu Di, vận chuyển đạo pháp thần thông, giấu thần thông vào trong giọng nói, tiếng hét như chuông lớn: "Các đại hòa thượng, hôm nay các vị gặp may rồi, rượu thịt của ta tặng miễn phí cho các vị!" Phương Minh chạy như bay, đạo âm vang rền, truyền vào tai các tăng nhân trên núi Tu Di.

Những tăng nhân đó lập tức Phật tâm sụp đổ, ma tính trong nội tâm bị kích phát, trong ảo giác thấy tay mình đang bưng rượu thịt, ăn

uống thỏa thích.

Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân thấy vậy, da mặt co giật kịch liệt, sắp phát điên, xông lên núi Tu Di, hét lớn: "Đồ khốn nạn, tỉnh lại..." Trong tiếng hét lớn của hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ẩn chứa vô thượng Sư Tử Hống thần thông của Phật môn.

Một tiếng hét lớn như tiếng sét đánh ngang tai, khiến cho đám tăng nhân và tu sĩ tỉnh táo lại.

Chúng tăng nhân và tu sĩ định thần nhìn lại, thì thấy trong tay mình đang cầm rượu thịt, có người miệng còn đang nhai thịt, ăn ngon lành, miệng thì uống rượu ngon, vô cùng khoái trá.

Thanh quy giới luật của Phật môn, cấm rượu cấm thịt!

Từ khi vào Phật môn, họ chưa từng đụng đến rượu thịt, coi rượu thịt như thuốc độc xuyên ruột, là độc dược hủy hoại tu hành.

Giờ phút này lại ăn thịt uống rượu, quả thực là tội lỗi, đối với đạo tâm, có thể nói là đả kích mang tính hủy diệt.

Giờ phút này, nội tâm của chúng tăng nhân và tu sĩ trên núi Tu Di sụp đổ đến mức nào...

Ngay tại chỗ có tu sĩ gào khóc thảm thiết, đập đầu xuống đất, đau khổ vô cùng, cho rằng mình đã làm chuyện thập ác bất xá.

Lại có tu sĩ vì quá xấu hổ, tại chỗ tự sát cắt cổ.

Cũng có tu sĩ quỳ xuống dập đầu với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, khóc lớn nói: "Bần tăng uống rượu ăn thịt, tội lỗi lớn thay, không xứng ở lại Tu Di Sơn, dập đầu bái biệt hai vị tôn giả, bần tăng xuống núi hoàn tục..." Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vô cùng lo lắng, vội vàng níu kéo mọi người.

Chỉ là lúc này, nội tâm của những tu sĩ đó đã sụp đổ, hai người

làm sao có thể giữ lại được.

Chỉ trong chốc lát, đã có mấy chục tu sĩ cởi áo cà sa, dập đầu với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rồi xuống núi.

Tiếp Dẫn đạo nhân nhíu mày thật chặt, trầm giọng quát: "Hồ đồ, hồ đồ, rượu thịt qua ruột, Phật Tổ trong lòng, các ngươi chẳng qua bị ma đầu mê hoặc mà thôi, không cần để tâm!" Có tu sĩ ổn định lại tâm thần, dường như có chút cảm ngộ.

Phương Minh ngồi chễm chệ trên liên đài của Phật Tổ, tay cầm một cái đùi gà, cắn một miếng thật mạnh, lại nốc một ngụm rượu ngon, cười ha hả nói: "Đánh rắm, đánh rắm, nếu đã là rượu thịt qua ruột Phật Tổ trong lòng, vậy đặt ra thanh quy giới luật, cấm rượu cấm thịt làm gì, chẳng phải là tự mâu thuẫn sao?

Tiếp Dẫn, ngươi đánh rắm, đánh rắm thối, quả thực thối không ngửi nổi..." Vừa nói, Phương Minh vừa làm bộ mặt ghét bỏ quạt quạt trước mũi, ném cái đùi gà trong tay về phía Tiếp Dẫn đạo nhân.

Tiếp Dẫn đạo nhân nổi giận, phật quang quanh thân lấp lánh, cái đùi gà còn chưa đến gần, đã nổ tung, hóa thành tro bụi.

Phương Minh thấy vậy tấm tắc khen lạ, khinh thường nói: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, hai người các ngươi thật giả tạo, chẳng lẽ không biết, đùi gà cũng có sinh mệnh sao, các ngươi đã tạo sát nghiệt, đáng chết, đáng chết..." Chuẩn Đề đạo nhân làm bộ dáng Kim Cang Nộ Mục, trầm giọng quát: "Đánh rắm, đùi gà làm gì có sinh mệnh?" "..." Chúng tu sĩ nghe mà trợn mắt há mồm, một trận hỗn loạn.

Trời ơi!

Là một trong hai vị tôn giả tối cao của Phật môn, Chuẩn Đề đạo nhân lại mở miệng chửi người, nói lời tục tĩu.

Quả thực là tin tức động trời.

Nếu đặt ở thế giới Hồng Hoang, đây chính là một tin tức bùng nổ.

Vừa nói xong câu đó, Chuẩn Đề đã hối hận, ý thức được sai lầm của mình, vội vàng giải thích: "Cái đó... cái đó bần tăng không có ý đó..." Có tu sĩ lắc đầu, cởi áo cà sa, ném mạnh xuống đất, đi xuống núi.

Tiếp Dẫn đạo nhân vô cùng lo lắng, vội vàng nói đỡ: "Chư vị, người xuất gia tứ đại giai không, không nên nghe những lời vọng ngữ này, ...

đừng đi..." Chỉ là Tiếp Dẫn đạo nhân càng giải thích càng rối, số tu sĩ và tăng nhân xuống núi ngày càng nhiều.

Phương Minh cười ha hả nói: "Hai vị đại hòa thượng, các vị quá giả tạo, cho nên người ta mới muốn rời đi, có cản cũng không cản được, ha ha ha..." Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bây giờ nghe thấy giọng nói của Phương Minh, đều cảm thấy chói tai vô cùng.

Phật môn khổ tâm kinh doanh nhiều năm, bị Phương Minh quậy một trận như vậy, số người rời đi ít nhất cũng phải một nửa, bao nhiêu năm kinh doanh hóa thành bọt nước. "Tên khốn này, muốn chết!" Chuẩn Đề đạo nhân đại nộ, lật tay, Hỗn Nguyên Kim Chuyên xuất hiện trong tay, nhắm thẳng Phương Minh mà đập xuống.

Kim chuyên đó đón gió lớn lên, trong nháy mắt đã hóa thành kích thước vạn mẫu, ầm ầm chụp xuống Phương Minh.

Chương 171

Phương Minh lật tay, trong tay xuất hiện một cành liễu màu xanh, chính là Không Tâm Dương Liễu Chi, quất mạnh một cái, không gian bị quất ra một khe hở.

Trước khi kim chuyên ầm ầm đập xuống, Phương Minh đã chui thẳng vào trong đó. "Ầm..." Trên núi Tu Di, một vùng đất rộng vạn mẫu trong nháy mắt hóa thành tro bụi, liên đài nổ tung, tượng Phật bị hủy hết, thậm chí thân núi cũng bị nứt ra, một vực sâu vạn trượng xuất hiện.

Khoảnh khắc tiếp theo, không gian nứt ra một khe hở, Phương Minh từ trong đó chui ra, cười ha hả nói: "Hai tên đại hòa thượng thật không biết xấu hổ, chuyện bại lộ, liền muốn giết người diệt khẩu, quả thật không phải thứ tốt lành gì!" Tiếp Dẫn đạo nhân tức đến nổ phổi, lật tay, Tử Kim Bát xuất hiện trong tay, ném về phía Phương Minh.

Tử Kim Bát đó đón gió lớn lên, trong nháy mắt đã hóa thành kích thước vạn mẫu, bên trong lôi đình cuồn cuộn, điện tím vây quanh, ầm ầm chụp xuống đầu Phương Minh.

Rõ ràng Tiếp Dẫn đạo nhân cũng đã nổi giận thật sự, uy lực của Tử Kim Bát này quả thực kinh người, đè nén không gian đến biến dạng, méo mó.

Phương Minh vẫn dùng Không Tâm Dương Liễu Chi quất không gian ra một khe nứt, chui vào trong. "Ầm..." Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, nơi bị Tử Kim Bát chụp trúng, lôi đình bạo động, tất cả mọi thứ đều bị tiêu diệt, núi Tu Di rung chuyển dữ dội. "Sư huynh, không thể hạ sát thủ, cứ thế này nữa, núi Tu Di sẽ bị hủy

mất..." Chuẩn Đề đạo nhân nhìn ra manh mối, vội kinh hô.

Tiếp Dẫn đạo nhân vội vàng thu hồi Tử Kim Bát, giận dữ nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Đạo hữu, Phật giáo Tây phương ta rốt cuộc có oán cừu gì với đạo hữu, tại sao đạo hữu lại phải khổ tâm hủy diệt Phật giáo Tây phương của ta như vậy?" Trên không trung xuất hiện một khe nứt, Phương Minh từ trong đó chui ra, vẻ mặt giễu cợt nhìn hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cười ha hả nói: "Ta với Phật giáo không thù không oán, chỉ là không ưa hành vi của hai người các ngươi, vì không muốn dính nhân quả mà làm ra chuyện vô sỉ như vậy, suýt chút nữa hại Hồng Vân đạo hữu vẫn lạc.

Nói cho các ngươi biết, nhân quả này kết lớn rồi, sau này Phật giáo Tây phương tất diệt!" Nói xong, Phương Minh xoay người, hóa thành một đạo lưu quang, bay xuống núi Tu Di, định rời đi.

Phương Minh gây họa cho Phật giáo Tây phương thành ra như vậy, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề làm sao có thể để hắn đi. "Đi đâu!" Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đại nộ, vội vàng đuổi theo Phương Minh. "Hừ, muốn chết!" Đột nhiên, Phương Minh đang bay xa bỗng dừng lại, xoay người lạnh lùng nhìn hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, trong tay đã có một thanh kiếm, một thanh linh bảo tiên kiếm được làm từ vô số răng cá mập khổng lồ.

Khi hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đuổi theo, Phương Minh giơ kiếm lên, trong đầu hiện lên cảnh tượng những ngày qua chịu đủ ma nạn, bị nghiệp hỏa hành hạ đến chết đi sống lại, cảm giác đó, giống như một loại cảm ngộ sinh tử sau khi lịch kiếp trọng sinh. "Nhất kiếm phách khai sinh tử lộ!" Phương Minh vung kiếm, một kiếm mang theo tình cảm sinh tử luân hồi, một kiếm vung ra, kiếm khí tung hoành ngàn vạn dặm, quang kiếm khổng lồ giống như một thanh đại khảm đao, ầm ầm chém xuống.

Uy năng của một kiếm này khiến hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn mà tim đập chân run, vội vàng tránh né. "Ầm ầm..." Khoảnh khắc tiếp theo, quang kiếm khổng lồ chém vào núi Tu Di, thánh địa Phật giáo Tu Di Sơn ầm ầm nứt ra làm hai nửa. "Ha ha ha..." Phương Minh hai mắt sáng rực, thu kiếm rút lui, chỉ để lại một tràng cười sảng khoái.

Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề quay đầu nhìn núi Tu Di đã nứt làm hai nửa, mặt già trong nháy mắt biến thành màu gan lợn, méo mó đến cực điểm.

Nhất thời quên cả việc đuổi theo Phương Minh, đợi đến khi hoàn hồn, Phương Minh đã đi xa, không đuổi kịp nữa.

Chuẩn Đề đạo nhân khóe mắt giật mạnh, cười gượng nói: "Sư huynh, có từng thấy thần thông của người này chưa?" Tiếp Dẫn đạo nhân mặt mày khổ sở, hai tay chắp lại, khẽ lắc đầu, nói: "Một kiếm vừa rồi, kinh thiên động địa, quỷ thần phải khóc, nếu không trải qua ngàn vạn kiếp nạn sinh tử, không thể nào lĩnh ngộ được loại thần thông đó.

Nhất kiếm phách khai sinh tử lộ, quả thực chưa từng nghe thấy..." Chuẩn Đề đạo nhân nhíu mày, nói: "Người có tu vi như vậy, sử dụng được thần thông như thế, nhất định không phải là hạng vô danh, hơn nữa lại biết thần thông của Phật môn ta, lại thêm cả thần thông không gian của cành dương liễu đó, có lẽ ta có thể bắt đầu từ một phương diện nào đó, tra ra lai lịch của người này!" "Sư đệ nói có lý!" Tiếp Dẫn đạo nhân gật đầu.

Cũng khó trách hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chưa từng thấy chiêu thần thông của Phương Minh, thực tế chiêu "Nhất kiếm phách khai sinh tử lộ" vừa rồi là do Phương Minh tạm thời tự sáng tạo ra, lần đầu tiên thi triển.

Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đoán mò một hồi, vậy mà lại đoán đến cành dương liễu, lại giống hệt như Tam Thanh, bất tri bất giác Dương Mi Đại Tiên lại gánh thêm một cái nồi đen to cho Phương Minh.

Thử hỏi, nếu Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề gặp phải Dương Mi Đại Tiên, trong lòng sẽ nảy sinh bao nhiêu cừu hận.

Tam Thanh sẽ cho rằng Dương Mi Đại Tiên cướp đi Hỗn Độn Châu, khiến họ mất đi truyền thừa của Bàn Cổ Đại Thần, nhất định sẽ hận thấu xương Dương Mi Đại Tiên.

Hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sẽ cho rằng Dương Mi Đại Tiên đại náo Tu Di Sơn, khiến họ mất mặt, nhất định cũng sẽ liều mạng sống mái.

Trận chiến này, Phương Minh làm cho Phật giáo Tây phương trời long đất lở, tăng nhân và tu sĩ trên núi Tu Di mất đi chín phần mười, số người ở lại chỉ còn rất ít, có thể nói gần như đã diệt đạo thống của Phật giáo Tây phương.

Ngoài ra, một kiếm chẻ đôi Tu Di Sơn của Phương Minh trước khi đi cũng đã trở thành một truyền kỳ.

Thế gian có lời đồn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đắc tội với một đại thần thông giả, kết quả vị đại thần thông giả đó một kiếm chẻ đôi Tu Di Sơn, dọa cho hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không dám hó hé một tiếng, còn vị giả đó thì ung dung rời đi mà không thèm để ý.

Trên thế giới này không bao giờ thiếu những lời đồn thổi.

Cuối cùng càng đồn càng dữ, đúng như ý của Phương Minh, còn sảng khoái hơn nhiều so với việc đánh cho hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một trận. "Nghe nói chưa?

Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị người ta đánh cho một trận

tơi bời, núi Tu Di cũng bị người bí ẩn đó một kiếm chẻ làm hai nửa!" "Ai, Phật giáo Tây phương rốt cuộc cũng chỉ là tám trăm bàng môn tả đạo, không phải chính thống, thần thông tất nhiên không hoàn mỹ!" "Ha, kẻ ngốc mới đi tu cái thứ bàng môn tả đạo quỷ quái đó." Trong nhất thời, Phật môn Tây phương trở thành trò cười cho đại lục Hồng Hoang, không ai muốn đến Tây phương giáo.

Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thường xuyên đi khắp nơi thu nhận đệ tử, mấy năm liền, thường thường ngay cả một người cũng không độ hóa được, nỗi khổ trong lòng có thể biết.

Hai người cả đời bôn ba vất vả, bây giờ lại bị hủy hoại hết, gần như tức đến phát điên.

Ở một bên khác, Phương Minh thì vui vẻ trở về Ngũ Trang Quán.

Điều vui mừng không chỉ đơn giản là một lần đại náo Tu Di Sơn, mà càng vui mừng hơn là đã sáng tạo ra một chiêu đại thần thông.

Chương 172

Trước đây, Phương Minh chỉ biết sao chép, bắt chước, bất luận là học từ mười hai vị sư phó, hay trộm học từ Hồng Quân lão tổ, đều là mô phỏng, học đồ của người khác, lần này Phương Minh lại tự sáng tạo ra thần thông.

Một chiêu đại thần thông kinh thiên động địa, quỷ thần phải khóc.

Phương Minh trở về Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân vội vàng đón hai người vào trong quán.

Mọi người phân chia chủ khách ngồi xuống.

Hồng Vân lão tổ giơ ngón tay cái lên với Phương Minh, cười ha hả nói: "Giáo chủ, ngầu quá, thật sự quá ngầu rồi, đại náo Tu Di Sơn, sắp làm cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề khóc thét, thay bần đạo xả một hơi giận, thật sảng khoái, sảng khoái..." Vừa nói, Hồng Vân lão tổ vừa ngửa đầu uống cạn một ly rượu ngon.

Phương Minh nhìn mà khóe mắt giật mạnh, quay đầu nhìn Trấn Nguyên Tử, lộ ra vẻ mặt hỏi thăm.

Trấn Nguyên Tử cười khổ một tiếng, tỏ vẻ mình cũng không biết.

Phương Minh nhếch miệng, thật sự có chút cạn lời.

Từ khi Phương Minh dùng Bất Tử Thần Hỏa cứu sống Hồng Vân lão tổ, Hồng Vân lão tổ dường như đã biến thành một người khác, trở thành một kẻ nói nhiều.

Chẳng lẽ dùng Bất Tử Thần Hỏa cứu người, sẽ khiến người ta có di chứng hay sao?

Phương Minh một trận buồn bực, uống cạn ly rượu ngon trên bàn.

Hồng Vân lão tổ đặt ly rượu xuống, chép chép miệng, bĩu môi nói: "Rượu của Trấn Nguyên Tử đạo hữu tuy thơm, nhưng lại không thể so với Quỳnh Tương Ngọc Dịch của Tây Vương Mẫu ở Côn Luân Hư, nghe nói hương vị đó... chậc chậc, quả thực tuyệt mỹ, nếu có thể uống một ly Quỳnh Tương Ngọc Dịch, bần đạo chết cũng không hối tiếc." Côn Luân Hư là một cách gọi khác của Tây Côn Luân, núi Côn Luân có mỹ danh là núi của vạn thần, mênh mông vô bờ, không chỉ có đạo trường của Tam Thanh, Tam Thanh chỉ chiếm ngọn núi chính của Côn Luân mà thôi.

Trong núi Côn Luân ngoài Tam Thanh ra, còn có rất nhiều thần tiên khác, trong đó nổi tiếng nhất không ai khác chính là Tây Vương Mẫu.

Phương Minh và Trấn Nguyên Tử nghe mà lại một trận âm thầm nhếch miệng.

Tính cách của Hồng Vân đạo nhân dường như trở nên khoa trương hơn, càng biết cách hưởng thụ cuộc sống hơn.

Thấy mọi người nhìn mình, Hồng Vân lão tổ bĩu môi, thong thả nói: "Không cần nhìn bần đạo như vậy, bần đạo trải qua một lần sinh tử, mới biết đời người ngắn ngủi, cần phải kịp thời hưởng lạc chứ.

Đúng rồi, giáo chủ, Trấn Nguyên Tử đạo hữu, gần đây có dự định gì không, hay là cùng bần đạo đến Côn Luân Hư một chuyến?" 135.

Tam Thanh lập tức nổi giận, khí tức tăng vọt, ép cho không khí xung quanh nổ lách tách, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ.

Trấn Nguyên Tử cạn lời nói. "Aiya, ngươi không biết rồi sao?

Gần đây Tây Vương Mẫu quảng mời tiên hữu thiên hạ, tổ chức Bàn Đào Đại Hội, bàn đào đó, quỳnh tương ngọc dịch, chẳng lẽ không đi ăn cho đã sao?" Hồng Vân đạo nhân hai mắt sáng rực nói. "Bàn Đào Đại Hội?" Trấn Nguyên Tử nhíu mày nói: "Bàn đào cùng với nhân sâm

quả của bần đạo đều là một trong tiên thiên thập đại linh căn, gần vạn năm mới chín một lần, vô cùng quý giá, tại sao Tây Vương Mẫu lại triệu khai Bàn Đào Đại Hội, đem bàn đào quý giá như vậy phân phát cho mọi người ăn chứ?" Rõ ràng, Trấn Nguyên Tử so với Hồng Vân, một kẻ chỉ biết đếm trên đầu ngón tay, suy nghĩ sâu xa hơn một chút.

Theo lẽ thường, những bảo bối linh căn đỉnh cấp như vậy, giấu còn không kịp, làm sao lại nỡ chia cho người khác ăn, thật không hợp lẽ thường.

Cái gọi là sự việc khác thường ắt có yêu ma.

Lần này Tây Vương Mẫu tổ chức Bàn Đào Đại Hội, tất nhiên có mục đích khác.

Phương Minh gật gật đầu, đồng tình với cách nói của Trấn Nguyên Tử, nói: "Đúng, Trấn Nguyên Tử đạo hữu nói có lý, Tây Vương Mẫu làm như vậy, rốt cuộc có dụng ý gì?" Trấn Nguyên Tử đại tiên ánh mắt lấp lánh bất định, nhíu mày nói: "Theo bần đạo suy đoán, hiện nay đại lục Hồng Hoang sóng ngầm cuồn cuộn, Vu Yêu nhị tộc tranh bá, Đông Vương Công dã tâm không chết, các lộ thần ma lần lượt trỗi dậy.

Tây Vương Mẫu tuy là thủ lĩnh nữ tiên, nhưng rốt cuộc cũng là nữ tử, chẳng lẽ Tây Vương Mẫu thông qua Bàn Đào Đại Hội lần này để tìm một chỗ dựa?" Phương Minh gật đầu mạnh, nói: "Có lý!" Hồng Vân lão tổ ở một bên nghe mà một trận cạn lời, vội nói: "Aiya, ở đây đoán mò làm gì, chúng ta đến Côn Luân Tây một chuyến chẳng phải là biết sao?

Đến lúc đó, nếu Tây Vương Mẫu thật sự tìm một chỗ dựa, giáo chủ cứ lên, thu phục Tây Vương Mẫu, chúng ta còn có thể ăn thêm mấy quả bàn đào..." Phương Minh nghe mà gân xanh trên trán nổi lên, giận dữ nhìn Hồng Vân lão tổ.

Từ khi Hồng Vân lão tổ trọng sinh, miệng lưỡi không có cửa, ngày càng nói năng bừa bãi, bất luận là về ăn uống, hay về phương diện trêu chọc, Hồng Vân lão tổ đều đã thành chuyên gia.

Lời của Hồng Vân lão tổ tuy thô, nhưng Phương Minh lại rất đồng tình.

Chỉ có đến Tây Côn Luân, mới có thể biết được Tây Vương Mẫu rốt cuộc có ý gì.

Huống hồ, Phương Minh cũng muốn nếm thử bàn đào trong truyền thuyết.

Bàn bạc xong, Phương Minh, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ ba người, liền cùng nhau đi đến Tây Côn Luân.

Chỉ là trên đường đi, Kim Kỳ Lân đều đang oán trách, vốn chỉ chở một mình Phương Minh, bây giờ lại chở cả ba người Phương Minh, Trấn Nguyên Tử đại tiên và Hồng Vân lão tổ, trên đường đi cứ la hét đòi thêm đồ ăn.

Trên đường có Hồng Vân lão tổ là kẻ lắm lời, có Kim Kỳ Lân la hét đòi thêm đồ ăn, thời gian trôi qua cũng nhanh.

Chỉ là đại lục Hồng Hoang thật sự quá lớn, từ Ngũ Trang Quán đến Tây Côn Luân, một nhóm người Phương Minh đã mất trọn vẹn ngàn năm thời gian.

Ngàn năm sau, một nhóm người Phương Minh đến Tây Côn Luân.

Lúc này, dưới chân Tây Côn Luân người đông như kiến, chúng thần tiên đều nghe danh bàn đào, chỉ là không có duyên được ăn, đều muốn được một lần nếm thử.

Chương 173

Chỉ là Tây Vương Mẫu tuy quảng mời thần ma thiên hạ, nhưng cũng không phải thần tiên nào cũng có thể vào trong.

Tây Vương Mẫu ở dưới chân Tây Côn Luân bố trí trận pháp, vạn dặm rừng đào, hoa nở khắp nơi, hương thơm ngào ngạt, khiến người ta mê say.

Chỉ có thông qua trận pháp trong rừng đào, mới có thể vào được Côn Luân Hư.

Đại đa số thần tiên bị chặn lại trong rừng đào, không vào được, đang ở bên ngoài rừng đào âm thầm ảo não.

Một nhóm người Phương Minh vừa đến chân núi Tây Côn Luân, liền gặp phải người quen cũ.

Tam Thanh!

Khi Phương Minh nhìn thấy Tam Thanh, họ cũng nhìn thấy Phương Minh.

Phương Minh ngồi trên lưng Kim Kỳ Lân, nhiệt tình chào hỏi Tam Thanh: "Tam Thanh đạo hữu, một lần chia tay gần hai vạn năm, gần đây có khỏe không." Tam Thanh vừa nhìn thấy Phương Minh, liền nhớ lại cảnh tượng ở trên đỉnh Bất Chu Sơn quỳ lạy Phương Minh, mặt già lập tức méo mó đến cực điểm, khó coi vô cùng. "Hừ!" Khí tức của Tam Thanh tăng vọt, giận dữ nhìn Phương Minh, rõ ràng đã đến bờ vực bùng nổ. "Ây da, ba vị đạo hữu, uổng cho tự xưng là Bàn Cổ chính tông, sao lại không có lễ phép như vậy, ta chào hỏi các ngươi, ngay cả một lời đáp lễ cũng không có sao?" Nụ cười trên môi Phương Minh càng đậm, mở miệng liền lấy chuyện Bàn Cổ chính tông ra nói.

Tam Thanh rất để ý cái danh hiệu này, thậm chí còn hơn cả sinh mệnh, vừa nghe Phương Minh nói như vậy, lập tức nổi giận. "Bất Chu Sơn!" Nụ cười của Phương Minh lộ ra vẻ thuần khiết và đôn hậu, vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Tam Thanh.

Lập tức, Tam Thanh liền im bặt.

Chuyện quỳ lạy Phương Minh trên đỉnh Bất Chu Sơn, đã trở thành vết nhơ cả đời của họ, bây giờ các lộ thần ma đông như vậy, nếu Phương Minh đem chuyện này nói ra, vậy thì Tam Thanh còn mặt mũi nào?

Mặt mũi của Bàn Cổ chính tông còn đâu? "Đại ca, tam đệ, bần đạo nghe nói tên Phương Minh này tự xưng là Phương Họa Họa, đi đến đâu, gây họa đến đó, là một tai họa, chúng ta nên tránh xa hắn một chút thì hơn, kẻo rước họa vào thân." Nguyên Thủy Thiên Tôn yêu quý mặt mũi nhất, sợ Phương Minh đem chuyện Bất Chu Sơn nói ra, vội vàng truyền âm cho Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ. "A, bần đạo cũng nghe nói rồi, tên Phương Minh này quả thực là một tai họa, mấy ngày trước gây họa cho Yêu tộc không nhẹ, sau nghe nói lại gây họa cho Tứ Hải Hải tộc, sau nữa lại chạy đến Huyết Hải gây họa một trận, làm cho Minh Hà lão tổ khốn đốn, chúng ta không nên trêu chọc thì hơn." Thông Thiên giáo chủ cũng vội vàng truyền âm cho Thái Thượng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn. "...Đi thôi, tránh xa cái tai họa này một chút!" Thái Thượng Lão Tử hít sâu một hơi, xoay người liền đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ vội vàng đi theo.

Hồng Vân lão tổ nhìn mà tấm tắc khen lạ, hóa thành một đứa trẻ tò mò, hỏi: "Giáo chủ, trên Bất Chu Sơn đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao Tam Thanh lại sợ hãi như vậy?" "Trên Bất Chu Sơn..." Phương Minh cười tủm tỉm nói.

Đúng lúc này, Tam Thanh gần như đồng thời xoay người, gào thét đến khản cổ: "Không được nói!" Mọi người ngạc nhiên, càng thêm tò mò về chuyện xảy ra trên Bất Chu Sơn.

Chuyện gì, có thể khiến Tam Thanh tức giận đến mức này?

Lúc này, không chỉ Hồng Vân lão tổ tò mò, ngay cả Trấn Nguyên Tử đại tiên vốn luôn lý trí và điềm đạm cũng tò mò.

Các thần ma xung quanh càng tò mò hơn.

Nụ cười trên môi Phương Minh càng rộng, thuần khiết đôn hậu, giống như một chàng trai ngây thơ trong sáng, vẫn phát huy phong cách trước đây, cười nói: "Không cho ta nói cũng được, nhưng phải có chút phí bịt miệng chứ nhỉ?" Công khai tống tiền Tam Thanh! 136.

Phương Minh vẻ mặt nghiêm túc nhìn Hồng Vân lão tổ, ngữ trọng tâm trường nói: "Aiya, Hồng Vân đạo hữu à, ngươi còn non quá, không giống người từng trải chút nào, phải học cách khống chế cảm xúc, nếu ngươi nhìn họ với vẻ mặt phẫn nộ, họ sẽ đề phòng, nhưng nếu ngươi cười với họ, trong tiềm thức tinh thần của họ sẽ thả lỏng, lúc đó có thể nắm lấy cơ hội, một đao đâm chết họ, cái đó gọi là sách lược, sách lược hiểu không?" Phương Minh vẫn giữ nụ cười đáng đòn như cũ, nói: "Tam Thanh đạo hữu muốn đánh nhau sao?

Đánh nhau, ta chưa bao giờ sợ, huống hồ bây giờ ta cũng không phải là người cô đơn, lần này có Trấn Nguyên Tử đạo hữu và Hồng Vân đạo hữu giúp đỡ, Tam Thanh đạo hữu chắc chắn muốn đánh nhau sao?" Vừa nói, Phương Minh vừa xắn tay áo, một bộ dáng hăm hở muốn thử.

Ánh mắt Tam Thanh lóe lên, một bộ dáng hận không thể ăn thịt người.

Nhưng do dự mãi, Tam Thanh cuối cùng cũng thỏa hiệp.

Bất luận Tam Thanh đối chiến với Phương Minh, Trấn Nguyên Tử đại tiên và Hồng Vân lão tổ, bên nào thắng bên nào thua, một khi đã đánh nhau, với tính cách thù dai của Phương Minh, tất nhiên sẽ đem chuyện trên Bất Chu Sơn nói ra.

Đến lúc đó, mặt mũi của Tam Thanh sẽ mất sạch!

Nguyên Thủy Thiên Tôn hít sâu một hơi, lật tay, hiện ra một gốc linh căn, dùng pháp lực nâng lên, đưa đến trước mặt Phương Minh, trầm giọng nói: "Đây là Long Huyết Bảo Thụ, cực phẩm tiên thiên linh căn, đạo hữu nhận lấy linh căn, nhất định phải nhớ giữ mồm giữ miệng nhé!" "Aiya, cực phẩm tiên thiên linh căn a, Tam Thanh đạo hữu thật hào phóng, yên tâm, ta dùng nhân phẩm của ta bảo đảm, tuyệt đối sẽ không nói chuyện trên Bất Chu Sơn của Tam Thanh đạo hữu..." Phương Minh cười toe toét, yêu thích không buông tay mân mê Long Huyết Bảo Thụ, suýt chút nữa đã lỡ lời. "Phương Minh đạo hữu, ngươi đã hứa với ta là không nói!" Tam Thanh nghe mà gân xanh trên trán nổi lên, gần như đồng thời hét lớn.

Phương Minh vội vàng ngừng lại, cười tủm tỉm nói: "Aiya, sơ suất, sơ suất, ba vị đạo hữu yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nói, ta dùng nhân phẩm của ta bảo đảm, nhân phẩm của ta tốt lắm, không tin ba vị đạo hữu có thể ra ngoài hỏi thăm!" Nhân phẩm của ngươi tốt?

Nhân phẩm tốt mà cướp sạch ba ngàn hồng trần khách của Tử Tiêu Cung?

Da mặt Tam Thanh co giật kịch liệt, một khắc cũng không muốn ở lại đây nữa, vội vàng đi về phía rừng đào. "Tam Thanh đạo hữu đi thong thả, không tiễn nhé!" Phương Minh hét lớn.

Chương 174

Tiếp đó, lại cúi đầu đánh giá Long Huyết Bảo Thụ trong tay, càng nhìn càng thích.

Long Huyết Bảo Thụ tuy không phải là tiên thiên thập đại linh căn, nhưng cũng là tồn tại đỉnh cấp trong các linh căn, khí huyết của bảo thụ cực kỳ vượng thịnh, thần ma ăn quả trên cây, khí huyết tất nhiên sẽ vượng thịnh gấp mười lần, có thể gọi là xuân dược.

Bên cạnh, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ nhìn mà ngưỡng mộ không thôi.

Điều ngưỡng mộ cũng không phải là Long Huyết Bảo Thụ trong tay Phương Minh, mà là bản lĩnh tống tiền lừa gạt của Phương Minh, có thể gọi là vũ trụ vô địch.

Hồng Vân lão tổ rất hứng thú với chuyện xảy ra trên Bất Chu Sơn, lại một lần nữa hóa thành đứa trẻ tò mò, nhỏ giọng nói: "Giáo chủ, rốt cuộc ngươi có nắm thóp gì, có thể khiến Tam Thanh lừng lẫy như vậy phải kiêng dè?" Phương Minh đảo mắt, hét lớn: "Ta sẽ không nói, tuyệt đối sẽ không nói, nhân phẩm bảo đảm, nhân phẩm của ta tốt lắm..." Hồng Vân lão tổ trên trán hiện ra ba vạch đen, không hỏi nữa, chỉ có thể nén lòng tò mò, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Phương Minh, trong lòng khó chịu vô cùng.

Tiếng hét đó của Phương Minh, rõ ràng là để cho Tam Thanh nghe.

Đương nhiên rồi, Phương Minh cũng không phải không giữ lời hứa, chỉ là khi chưa vắt kiệt Tam Thanh, tuyệt đối sẽ không nói ra bí mật này.

Nếu không đắc tội chết Tam Thanh mà không được lợi ích gì, đó không phải là phong cách làm việc của Phương Minh.

Một nhóm người Phương Minh đang định tiến vào rừng đào, thì, trên trời bay đến hai chiếc bảo liễn khí phái phi phàm, đều do chín con rồng kéo, tượng trưng cho quyền lực tối cao vô thượng.

Trên hai chiếc bảo liễn điêu khắc đồ án nhật nguyệt tinh thần, phù văn lưu chuyển, mỹ lệ vô cùng, điều bắt mắt nhất là phía trước bảo liễn khắc một con kim ô, kim ô đó ngửa trời kêu vang, khí độ hoàng giả lộ rõ.

Rõ ràng là hai vị đế hoàng của Yêu tộc, Thiên Đế và Đông Hoàng.

Trong bảo liễn, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất bước ra, nhìn xuống quần hùng, tư thái ngạo nghễ. "Ta cũng có hai chiếc bảo liễn như vậy, sớm biết oai phong như thế, ta cũng ngồi đến đây..." Đúng lúc này, Phương Minh vẻ mặt ảo não nói.

Chúng thần ma nghe mà da mặt co giật kịch liệt.

Đế Tuấn, Thái Nhất hai người càng nghe mà thân hình lảo đảo, suýt chút nữa từ trên bảo liễn rơi xuống.

Tên này thật đúng là không biết lựa lời mà nói!

Hai chiếc bảo liễn đó là ta cướp của ngươi có được không?

Xe cưới, Thiên Hôn Bảo Liễn!

Đế Tuấn và Thái Nhất hai người nổi giận, ánh mắt đồng loạt tập trung vào Phương Minh.

Khóe miệng Phương Minh lộ ra nụ cười ôn nhuận như ngọc, vẻ mặt vô hại nhìn hai chiếc bảo liễn phía sau Đế Tuấn và Thái Nhất, vẫy tay với hai người: "Đế Tuấn, Thái Nhất hai vị đạo hữu, một lần chia tay mấy ngàn năm, gần đây có khỏe không!" Da mặt Đế Tuấn và Thái Nhất co giật kịch liệt, hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến Phương Minh, đi thẳng vào rừng đào.

Đi được nửa đường, Đế Tuấn quay đầu nhìn thần ma Yêu tộc bên cạnh bảo liễn, lớn tiếng nói: "Trông chừng bảo liễn cho kỹ, đừng để kẻ nào đó trộm mất!" "Vâng!" Những thần ma Yêu tộc đó vội vàng chắp tay nói.

Đế Tuấn và Thái Nhất hai người nhìn sâu vào Phương Minh một cái, mới xoay người tiếp tục đi vào rừng đào.

Hồng Vân lão tổ ánh mắt âm trầm nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất, đợi đến khi hai người đi vào rừng đào, mới thu hồi ánh mắt, nhìn Phương Minh nói: "Giáo chủ, ta đây Hồng Vân ít khi phục ai, nhưng đối với giáo chủ lại phục sát đất, rõ ràng cũng hận Đế Tuấn và Thái Nhất, tại sao giáo chủ lại có thể cười mà nói chuyện với họ!" 137.

Phương Minh quay đầu nhìn lại, thì thấy hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phong trần mệt mỏi đến. "Ách..." Trấn Nguyên Tử Hồng Vân lão tổ nghe mà một trận hỗn loạn, đồng thời giơ ngón tay cái lên với Phương Minh, lớn tiếng nói: "Giáo chủ quả nhiên là người từng trải, cao, thật sự cao!" "Được rồi, đừng nịnh hót nữa!

Các vị đại thần cũng đến gần đủ rồi, chúng ta cũng nên vào thôi!" Nụ cười trên mặt Phương Minh vĩnh viễn rạng rỡ như vậy, thuần khiết đôn hậu như vậy, khiến người ta không sinh ra nửa điểm phòng bị.

Nhưng, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ nhìn nụ cười của Phương Minh, lại cảm thấy rùng mình, đồng loạt rùng mình một cái.

Hai người đồng thời trong lòng nảy ra một ý niệm. "Thà tin heo mẹ biết leo cây, cũng không tin nụ cười của Phương Minh!" "Lệ..." Đúng lúc này, một tiếng kêu lanh lảnh vang lên, xa xa một con côn bằng khổng lồ vô cùng bay tới, đến gần, lắc mình một cái, hóa thành một đạo nhân áo đen vẻ mặt âm hiểm.

Chính là Côn Bằng lão tổ.

Côn Bằng lão tổ nhìn thấy một nhóm người Phương Minh, sắc mặt không khỏi biến đổi, sợ ba người Phương Minh cùng nhau tấn công, vội vàng đi vào trong rừng đào. "Ây da, càng ngày càng có ý tứ rồi, bạn bè cũ đều đến rồi, hay là ta ở đây đợi các vị bạn cũ, thế nào?" Phương Minh nhướng mày, cười lớn nói.

Hồng Vân lão tổ nhíu mày, hỏi: "Giáo chủ, tại sao chúng ta phải đợi, vào trong đợi không phải cũng như nhau sao?" Phương Minh cười hắc hắc nói: "Nhân vật lớn, thường là người cuối cùng mới xuất hiện một cách lộng lẫy, ta muốn căn giờ mà vào, như vậy mới có thể thể hiện sự tôn quý của ta!" Da mặt Hồng Vân lão tổ và Trấn Nguyên Tử co giật kịch liệt.

Lát sau, chỉ thấy chân trời có mây lành bay tới, trên mây lành, có một đôi huynh muội, chính là Phục Hy và Nữ Oa.

Phương Minh cười tủm tỉm chắp tay hành lễ với hai người Phục Hy và Nữ Oa: "Gặp qua hai vị đạo hữu!" Phục Hy và Nữ Oa vội vàng đáp lễ: "Gặp qua đạo hữu." Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cũng vội vàng chắp tay hành lễ.

Phương Minh nhìn về phía Nữ Oa, cười tủm tỉm nói: "Một lần chia tay hơn hai vạn năm, Nữ Oa đạo hữu ngày càng xinh đẹp, cũng không uổng công bần đạo ở đây chuyên môn chờ đợi đã lâu!" "Phương Minh đạo hữu nói đùa rồi!" Nữ Oa vẫn dễ đỏ mặt như cũ, bị một câu nói của Phương Minh chọc cho hai má ửng hồng, giống như hai quả táo chín, khiến người ta không nhịn được muốn cắn hai miếng.

Phục Hy ở bên cạnh da mặt co giật kịch liệt, thầm nghĩ: "Đã mấy vạn năm trôi qua rồi, tên này đối với muội muội nhà ta vẫn nhớ mãi không quên, phòng cháy phòng trộm phòng Phương Minh, không được, phải tránh xa tên này một chút..." "Phương Minh đạo hữu, Bàn

Đào thịnh hội sắp bắt đầu rồi, chúng ta vào trước đây!" Phục Hy vội vàng kéo Nữ Oa đi vào rừng đào.

Phương Minh nhướng mày, thầm nghĩ: "Ây da, Phục Hy phòng ta như phòng trộm vậy, có một ngày, ta sẽ thu phục muội muội nhà ngươi, tức chết ngươi..." "Giáo chủ!" Đúng lúc này, Hồng Vân lão tổ sắc mặt âm trầm nói. 138.

Chương 175

Lại có bảo liên hoa khổng lồ vô cùng nở rộ, tiên quang bao phủ, chiếu rọi Dao Trì ngũ sắc lục sắc, mỹ lệ vô cùng, thịnh cảnh tiên gia phúc địa vào lúc này được thể hiện rõ ràng nhất.

Rõ ràng Hồng Vân lão tổ cũng biết vì hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề che giấu thiên cơ, mới khiến mình suýt chút nữa bị Đế Tuấn và Côn Bằng hại chết, do đó hận thấu xương hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tốt bụng nhường chỗ cho hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, lại không ngờ hai người lòng lang dạ sói, đối xử với mình như vậy.

Khóe miệng Phương Minh vẫn treo nụ cười nhàn nhạt, nói: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai vị đạo hữu, chào nhé, thế giới Tây phương chẳng lẽ nghèo đến mức không có cơm ăn sao?

Phải đến thế giới Đông phương của ta ăn xin!" Mặt già của hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức đen như đít nồi, mặt mày sắt lại, không nói một lời đi vào rừng đào.

Rõ ràng, vì lần trước ở Bất Chu Sơn, Phương Minh làm cho hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mất mặt trước công chúng, hai người đã ghi hận Phương Minh.

Đặc biệt là Chuẩn Đề, bị Phương Minh dùng Luân Hồi thần thông biến thành một con heo, khiến Chuẩn Đề đạo nhân không ngẩng đầu lên được trước mặt đông đảo thần ma.

Chuẩn Đề đạo nhân vẫn luôn coi chuyện này là nỗi sỉ nhục cả đời, một mực muốn tìm Phương Minh lấy lại thể diện.

Chỉ là lúc này ở dưới chân Tây Côn Luân, lúc này đánh nhau với

Phương Minh, khó tránh khỏi đắc tội với Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu tuy không lộ mặt, ở đại lục Hồng Hoang rất kín tiếng, nhưng dù sao cũng là nữ tiên chi thủ do Đạo Tổ đích thân phong, chút mặt mũi đó vẫn phải cho. "Phì, cái loại đức hạnh!" Phương Minh nhổ một bãi nước bọt về phía hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, không thèm để ý đến hai người, tiếp tục quay đầu nhìn đi.

Đúng lúc này, chân trời cuồn cuộn vô số mây lành, một chiếc bảo liễn do mười con thần long kéo bay đến Tây Côn Luân.

Chỉ thấy trên bảo liễn treo đầy san hô đỏ vạn năm, hoàng kim tiên linh, tử vân đàn lô, thiên hương thánh lăng la các loại bảo vật, phú lệ đường hoàng, hoa quang rực rỡ, vô cùng bắt mắt.

Trên bảo liễn, cũng khắc nhật nguyệt tinh thành, sơn thạch thảo mộc, đại xuyên thiên hà, sóng lớn hùng tráng, vô cùng hùng tráng uy phong.

Mức độ phú lệ của chiếc bảo liễn này, thậm chí còn xa hoa hơn, đẹp hơn của hai vị đế hoàng Yêu tộc.

Đợi bảo liễn dừng lại, từ trong đó bước ra một người đàn ông trung niên mặc đế bào, mặt chữ quốc, râu chữ bát, chính là Đông Vương Công.

Đông Vương Công nhìn thấy Phương Minh, hai mắt hơi nheo lại, hừ lạnh một tiếng, chống long đầu quải trượng, từng bước một đi vào rừng đào. "Phì, sưng mặt giả làm người mập, buồn nôn!" Phương Minh nhổ một bãi nước bọt về phía Đông Vương Công, vẻ mặt đầy khinh thường.

Da mặt Đông Vương Công co giật kịch liệt mấy cái, nộ khí ngút trời, bước chân nhanh hơn, đi vào rừng đào.

Hồng Vân lão tổ nhìn chiếc bảo liễn của Đông Vương Công, lại

nhìn chiếc bảo liễn của hai vị đế hoàng Yêu tộc, nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Trời ạ, so với những người này, bần đạo phát hiện bần đạo không khác gì một kẻ nghèo rớt mồng tơi, đặc biệt là bảo liễn của Đông Vương Công, đẹp, tôn quý, khí phách, lại còn hoa lệ hơn cả tọa giá của Đế Tuấn và Thái Nhất!" Trấn Nguyên Tử khẽ lắc đầu, cười khổ nói: "Hồng Vân đạo hữu, nhìn đồ vật không thể chỉ nhìn vẻ ngoài, giáo chủ nói đúng, Đông Vương Công chỉ là sưng mặt giả làm người mập mà thôi, không đáng một xu!" Hồng Vân lão tổ sững sờ, hỏi: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu có ý gì?" Trấn Nguyên Tử liếc nhìn Phương Minh, cười nói: "Lần trước, Đông Vương Công phục kích giáo chủ, dưới trướng tứ đại huyền vương toàn bộ vẫn lạc, mấy chục vạn tinh nhuệ thần ma đại quân tổn thất nặng nề, mặt mũi mất sạch, những năm này ly tâm ly đức, Tử Phủ ngày càng sa sút.

Lần này Bàn Đào Đại Hội ở Tây Côn Luân, Đông Vương Công chẳng qua là sưng mặt giả làm người mập, cố gắng chống đỡ bộ mặt mà thôi!" Phương Minh chỉ vào bảo liễn của Đông Vương Công, lại chỉ vào bảo liễn của Đế Tuấn và Thái Nhất, cười nói: "Xem kìa, Đông Vương Công vì để so sánh với Đế Tuấn và Thái Nhất, số thần long kéo xe còn nhiều hơn Đế Tuấn, Thái Nhất một con, chiếc bảo liễn này rõ ràng đã bỏ rất nhiều tâm tư chế tạo.

Không được, lát nữa chúng ta phải tìm cách lấy đi, ngồi vào trong đó sẽ oai phong biết bao..." Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ hai người nghe mà da mặt co giật kịch liệt, lúc này mới biết tại sao Đế Tuấn và Thái Nhất trước khi vào rừng đào lại đặc biệt dặn dò thuộc hạ trông chừng bảo liễn.

Trên Tây Côn Luân.

Trong cung điện hoa lệ của Tây Vương Mẫu.

Có một nữ tử thân hình đầy đặn, dung mạo xinh đẹp đang soi

gương, trong gương không phải là dung mạo của mình, mà chính là cảnh tượng vừa xảy ra dưới núi.

Nếu Phương Minh ở đây, nhất định sẽ nhận ra nữ tử này chính là Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu có một đặc điểm dễ nhận biết, ngực rất to.

Đương nhiên, đó là cách Phương Minh nhớ về Tây Vương Mẫu.

Phía sau Tây Vương Mẫu có một thị nữ, thị nữ đó nhíu mày nói: "Nương nương, người này là ai?

Trông như một tên vô lại mặt dày..." Tây Vương Mẫu cười tủm tỉm nhìn Huyền Quang Bảo Kính trước mặt, cười nói: "Người này tên là Phương Minh!" Thị nữ đó kinh hô: "Người này chính là Phương Họa Họa?

Nương nương, ta nghe nói Phương Họa Họa đi đến đâu, gây họa đến đó, trước đây gây họa cho Yêu tộc, lại gây họa cho Tứ Hải Long tộc, lại chạy đi gây họa cho Minh Hà lão tổ của U Minh Huyết Hải, nghe nói trước đây Phật môn Tây phương cũng bị hắn gây họa, lần này hắn đến Côn Luân Hư của chúng ta, sẽ không đem Tây Côn Luân của chúng ta cũng gây họa chứ?" "Ách, cái này... cái này chắc không đâu nhỉ?" Da mặt Tây Vương Mẫu co giật, dần dần trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ kỳ dị, lẩm bẩm: "Bản cung lại cảm thấy người này rất chân thật, đáng để kết giao!" Thị nữ bĩu môi, không hiểu Phương Minh có ý gì, nói: "Nương nương, các vị tiên hữu cũng đã đến gần đủ rồi, Bàn Đào Đại Hội cũng nên bắt đầu rồi!" Tây Vương Mẫu cười nói: "Không vội, cứ để họ đợi một lát, huống hồ nhìn xem người đó mới vừa vào rừng đào..." Thị nữ nhìn về phía Huyền Thiên Bảo Kính, chỉ thấy một nhóm người Phương Minh đã vào rừng đào.

Phương Minh, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân lão tổ ba người đều là đại cao thủ cảnh giới Chuẩn Thánh, một mảnh rừng đào nhỏ bé tự

nhiên không cản được.

Thuận lợi thông qua rừng đào, lên được Côn Luân Hư.

Côn Luân Hư, cũng là một động thiên phúc địa hiếm thấy, trên đó mây lành lượn lờ, sương mù bốc hơi, tiên hạc bay lượn, thái phượng trên cao, kim long ẩn hiện, một cảnh tượng tường hòa.

Phương Minh và những người khác nhìn mà tấm tắc khen lạ, tiếp tục đi về phía trước, chính là thịnh cảnh của Côn Luân Hư.

Dao Trì!

Cái gọi là Dao Trì, nên gọi là Dao Hải mới đúng, mây lành bao phủ, thụy khí bốc hơi.

Nhìn xa, Dao Trì một màu vô tận, từ trên nhìn xuống, giống như một chiếc gương khổng lồ vô cùng, phản chiếu cảnh tượng trời đất, vô cùng hùng vĩ.

Chương 176

Từng con huyền quy khổng lồ vô cùng cõng từng tòa tiên đảo, lững lờ trôi trong Dao Trì, trên tiên đảo có xây dựng từng tòa cung điện, có thần ma đang ngồi trong cung điện phẩm trà luận đạo. 139.

Vì Tây Vương Mẫu đạo hữu đã nói vậy, vậy ta cũng đành cung kính không bằng tuân mệnh!" Phương Minh, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ ba người đến bên cạnh Dao Trì, liền có một con tiên hạc kêu một tiếng, bay về phía ba người.

Tiên hạc đáp xuống đất, nhìn về phía ba người, nói: "Lão gia, lên lưng ta, ta đưa các vị đến tiên đảo trên Dao Trì." Kim Kỳ Lân lúc này đã biến thành một vị thần ma mình người đầu kỳ lân, tu vi cảnh giới Chuẩn Thánh tỏa ra, tỏ ra cực kỳ bất phàm.

Đẳng Xà hóa thành một thiếu niên tuấn mỹ, cũng có tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Mấy người Phương Minh lần lượt lên lưng tiên hạc, tiên hạc hai cánh dang ra, chở Phương Minh và những người khác bay đến một tòa tiên đảo.

Đưa Phương Minh và những người khác xuống xong, tiên hạc nhìn về phía Phương Minh và những người khác, nói: "Chư vị lão gia, do số lượng thần ma đến đông, vì vậy phải đủ mười người mới đi, xin lão gia thông cảm." Nói xong, tiên hạc liền bay đi, đi đón người khác.

Phương Minh và những người khác lên tiên đảo, huyền quy dưới tiên đảo chậm rãi di chuyển, đi về phía bên kia của Dao Trì.

Hồng Vân lão tổ thấy trong cung điện dường như có ánh đèn, không khỏi cười nói: "Xem ra trong cung điện có người rồi, đi, chúng

ta vào xem thử là vị đạo hữu nào, nhân duyên của bần đạo tốt lắm, nhất định có thể đủ mười người!" Trấn Nguyên Tử cũng cười nói: "Bần đạo cũng không tệ!" Phương Minh mặt không đỏ tim không đập nói: "Nhân duyên của ta cũng tốt như ta!" Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ da mặt co giật, đồng loạt nhìn về phía Phương Minh.

Ý tứ trong lời nói rất rõ ràng, sợ nhân phẩm của Phương Minh kém, dù sao khi Phương Minh ở Tử Tiêu Cung nghe đạo, đã cướp sạch ba ngàn hồng trần khách.

Danh tiếng Phương Họa Họa đã truyền khắp đại lục Hồng Hoang.

E là không có ai muốn ở chung phòng với Phương Họa Họa, sợ bị hắn gây họa.

Ai mà ngờ, Phương Minh, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân và những người khác đi một mạch, Hồng Vân là một người tốt, chào hỏi các thần ma khác, người ta vừa nghe đến danh tiếng của Phương Họa Họa, lập tức quay đầu bỏ đi.

Một nhóm người Phương Minh đi vào cung điện, lúc này trong cung điện có bảy vị thần ma, đều là người quen cũ.

Đông Vương Công, Đế Tuấn, Thái Nhất, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Phục Hy, Nữ Oa vậy mà đều ở đây.

Sau khi một nhóm người Phương Minh đi vào, không khí đột nhiên thay đổi, trong cung điện yên tĩnh đến đáng sợ, tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy. "Ây da, các vị bạn cũ đều ở đây à!" Phương Minh đi đến một cái bồ đoàn, ngồi thẳng xuống, cười tủm tỉm nói.

Đông Vương Công hừ lạnh một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài, thẳng tiến ra khỏi cung điện, sau đó ngồi lên tiên hạc, đi đến một tòa tiên đảo khác.

Đế Tuấn và Thái Nhất cũng hừ lạnh một tiếng, đứng dậy đi ra

ngoài, ra khỏi cung điện.

Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liếc nhìn Phương Minh một cái, cũng không do dự đứng dậy, ra khỏi cung điện.

Trong chốc lát, ngoài nhóm năm người của Phương Minh, chỉ còn lại hai huynh muội Phục Hy và Nữ Oa.

Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Nữ Oa, nói: "Nữ Oa đạo hữu, sẽ không cũng bỏ ta mà đi chứ..." Khốn kiếp!

Lời này sao lại có kỳ nghĩa như vậy?

Hai người vốn không có gì, gọi là bỏ đi?

Da mặt Phục Hy co giật kịch liệt, không đợi Nữ Oa nói, ho khan một tiếng, nói: "Cái đó... cái đó Phương Minh đạo hữu, Trấn Nguyên Tử đạo hữu, Hồng Vân đạo hữu, bần đạo đột nhiên có việc phải đi làm, xin cáo từ!" Vừa nói, Phục Hy vừa kéo Nữ Oa xoay người liền đi.

Chỉ để lại một nhóm người Phương Minh trong cung điện một trận hỗn loạn. "Nhân phẩm của ta tốt, tuyệt đối không phải nguyên nhân của ta!" Trấn Nguyên Tử da mặt co giật không thôi, quả quyết chối bỏ trách nhiệm.

Hồng Vân lão tổ đang định nói, Phương Minh liền tiếp lời, lớn tiếng nói: "Aiya, Hồng Vân đạo hữu, ta đã nói rồi, làm người phải khiêm tốn, khiêm tốn hiểu không?

Vì ngươi, tất cả mọi người đều đi rồi, bây giờ chúng ta không đủ mười người, cả Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà, mới có năm người!" "Còn có ta!" Đúng lúc này, một củ cải từ trong túi của Phương Minh chui ra, hét lớn. "Đi đi đi, không có chuyện của ngươi!" Phương Minh một trận cạn lời, ấn củ cải trở về.

Ở một bên khác, Hồng Vân lão tổ càng thêm hỗn loạn, bị Phương

Minh không có lý do mắng cho một trận, sắp khóc đến nơi.

Thông qua chuyện này, Hồng Vân lão tổ đối với nhân phẩm của Phương Minh cũng đã có nhận thức đầy đủ.

Rõ ràng là vì ngươi, người ta mới đi, lại đổ lên đầu ta.

Hồng Vân lão tổ khóc không ra nước mắt, nói: "Giáo chủ, cái đó... cái đó bần đạo có thù với Đế Tuấn, Thái Nhất, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nhưng Đông Vương Công, Nữ Oa và Phục Hy ba vị đạo hữu không có thù không có oán với bần đạo, tại sao phải tránh ta chứ!

Huống hồ hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không biết bần đạo biết chuyện của họ mà." Phương Minh khóe mắt giật mạnh mấy cái, hít sâu một hơi, nói: "Hồng Vân đạo hữu, ta nói này, nhân duyên kém không sao, chúng ta không thể nhân phẩm cũng kém chứ, rõ ràng là thấy Nữ Oa đạo hữu xinh đẹp, lén nhìn người ta, bị các đạo hữu khác khinh bỉ, mới rời đi." Hồng Vân lão tổ nghe mà trợn mắt há mồm, ngất xỉu ngay tại chỗ...

Trấn Nguyên Tử khóc không ra nước mắt, cũng vẻ mặt cạn lời.

Hồng Vân lão tổ nhìn Phương Minh, da mặt co giật nói: "Bần đạo bây giờ cuối cùng cũng biết tại sao mình không có bạn rồi." Lát sau, lại có thần ma lên đảo, sau khi vào điện, có thần ma nhận ra Phương Minh, hoặc là vừa nghe đến đại danh Phương Họa Họa, liền quay đầu bỏ đi.

Chương 177

Cuối cùng thực sự không còn cách nào, Phương Minh phải sử dụng Luân Hồi thần thông, che mắt mọi người mới đủ mười người.

Huyền quy cõng tiên đảo chậm rãi du hành trong Dao Trì, không biết đã bao lâu, cuối cùng cũng đến trung tâm Dao Trì.

Trung tâm Dao Trì có một lục địa liên hoa khổng lồ vô cùng tạo thành, giống như một đóa bảo liên hoa mọc trong Dao Trì.

Lần này, địa điểm tổ chức Bàn Đào Đại Hội chính là ở trên đảo liên hoa. "Aiya, cuối cùng cũng lên đảo rồi!" Phương Minh duỗi người, đưa tay chỉ về phía trước, phía trước xuất hiện một cánh cửa, đợi khi xuất hiện trở lại, đã khôi phục lại chân thân.

Năm vị thần ma ngồi cùng bàn khác nhìn mà trợn mắt há mồm.

Phương Minh nhếch miệng cười, tiến lên chắp tay nói: "Tại hạ Phương Minh!" Năm vị thần ma đó vừa nghe, lập tức sắc mặt đại biến, kinh hô một tiếng, tan tác như chim vỡ tổ.

Phương Minh bĩu môi, lẩm bẩm: "Mẹ kiếp, lão tử có gây họa cho các ngươi đâu, chạy cái trứng, sớm biết thế đã cướp sạch bảo bối của các ngươi..." Một nhóm người đi đến đài sen của đảo liên hoa, đài sen lớn biết bao, bày ra từng chiếc bàn ghế, trên bàn bày các loại linh quả, nhưng kỳ lạ là không có bàn đào trong truyền thuyết.

Do một nhóm người Phương Minh lên đảo muộn, lúc này bàn ghế đã bị người khác chiếm hết.

Hồng Vân lão tổ nhìn mà mặt mày khổ sở, lẩm bẩm: "Khổ rồi, khổ rồi, sớm biết thế đã đến sớm, giáo chủ cứ khăng khăng phải xuất hiện muộn mới là đại nhân vật, bây giờ thì hay rồi, ngay cả một cái

bàn cũng không có, cho dù có, cũng ở trong xó xỉnh." Hồng Vân lão tổ ở Tử Tiêu Cung vì nhường chỗ mà chịu thiệt lớn, rất để ý đến vị trí thứ tự, có thể nói là một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng. "Muốn có bàn ghế à, dễ thôi!" Phương Minh đi thẳng về phía trước, đến vị trí của Đông Vương Công, cười tủm tỉm nói: "Đông Vương Công đạo hữu, ta thích cái bàn này, mời nhường!" Bá đạo!

Vô cùng kiêu ngạo!

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ và những người khác nhìn mà trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

Vị trí của Đông Vương Công ở hàng đầu, gần với vị trí chủ tọa ở trung tâm, cũng là vị trí của Tây Vương Mẫu, Phương Minh lại nhắm vào vị trí tốt nhất. "Soạt soạt soạt..." Khoảnh khắc tiếp theo, vô số cặp mắt, đồng loạt nhìn về phía vị trí của Đông Vương Công và Phương Minh.

Chỉ trong một khoảnh khắc, mặt già của Đông Vương Công đã méo mó đến cực hạn, mặt già đỏ bừng, giận dữ nói: "Vị trí này bần đạo đã chiếm rồi, mời đạo hữu chọn vị trí khác!" Phương Minh nhếch miệng cười, nụ cười đôn hậu, vẻ mặt vô hại nói: "Ta biết chứ, vì ngươi chiếm rồi, cho nên ta mới bảo ngươi nhường một chút đó!" Nói xong, Phương Minh xắn tay áo, một bộ dáng hăm hở muốn thử.

Đông Vương Công gân xanh trên trán loạn nhảy, nghiêm nghị nói: "Phương Minh, đây là Bàn Đào thịnh hội, chẳng lẽ ngươi dám động thủ sao?..." Lời của Đông Vương Công chưa nói xong, Phương Minh đã vung tay tát một cái thật mạnh, trực tiếp tát vào mặt Đông Vương Công, tát cho Đông Vương Công lộn nhào bay ra ngoài, cuối cùng "phịch" một tiếng, rơi vào trong Dao Trì.

Tĩnh!

Hiện trường trong nháy mắt yên tĩnh không một tiếng động.

Mọi người nhìn mà trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

Phương Minh động thủ là động thủ à, rõ ràng đang cười, lại đột nhiên động thủ, hoàn toàn không có một chút dấu hiệu nào. "Ầm ầm..." Thì ra trên mặt biển Dao Trì có hai con huyền quy khổng lồ vì quá kinh ngạc, không cẩn thận đụng vào nhau, lập tức đụng đến ngã ngựa người quay, cung điện trên lưng sụp đổ.

Thần nhân trong cung điện cũng rơi xuống nước, thành gà rớt vào nồi canh.

Mấy thần nhân đó bay ra khỏi mặt biển, nhưng lại không dám có nửa lời oán trách, im lặng lên bờ.

Phương Minh đứng hiên ngang, ngẩng đầu thật cao, lỗ mũi hướng lên trời, khinh thường nói: "Đừng nói là ở Dao Trì của Côn Luân Hư, cho dù là trong Tử Tiêu Cung nội, ta cũng dám động thủ đánh người!" Vừa nói, Phương Minh vừa đi thẳng đến vị trí của Đông Vương Công, một mông ngồi xuống, sau đó quay đầu nhếch miệng cười với những người bên cạnh.

Mấy thần ma đó kinh hô một tiếng, vội vàng nhường chỗ.

Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân lão tổ, Kim Kỳ Lân và Đẳng Chiến và những người khác mỗi người chiếm một vị trí.

Ở một bên khác, Đông Vương Công từ trong biển xông ra, nhảy dựng lên như sấm, đang định mắng chửi.

Đúng lúc này, Phương Minh nhìn về phía hắn, cười tủm tỉm nói: "Ta không ngại trước mặt chư vị đạo hữu đánh ngươi một trận đâu!" Đông Vương Công khóe mắt giật điên cuồng, hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế cơn giận, nói: "Đây là Bàn Đào thịnh hội, bần đạo không chấp nhặt với ngươi, đợi ra khỏi Côn Luân Hư, bần đạo nhất định sẽ

phân thắng bại với ngươi!" "Được, đợi ra khỏi Côn Luân Hư, ta ở bên ngoài đợi ngươi, ai không đến là cháu rùa, đánh nhau, lão tử chưa từng sợ ai!" Phương Minh vẻ mặt kiêu ngạo hống hách nói. "Hừ!" Đông Vương Công hừ lạnh một tiếng, bay đến trước mặt một vị thần ma, học theo dáng vẻ của Phương Minh, kiêu ngạo hống hách đuổi một vị thần ma đi, ngồi xuống.

Trong đại điện của Tây Vương Mẫu.

Thị nữ nhìn Huyền Thiên Bảo Kính, giận dữ nói: "Nương nương, xem tên Phương Minh này cũng quá kiêu ngạo bá đạo rồi, ... quả thực là một tên lưu manh vô lại mà!" Tây Vương Mẫu mím môi cười, nói: "Bản cung lại cảm thấy Phương Minh đạo hữu có một phong cách riêng, ngoài ra Phương Minh đạo hữu dám hoành hành bá đạo như vậy, là vì có thực lực a, Đào Hoa tiên tử, chẳng lẽ ngươi quên mục đích của ta mở Bàn Đào Đại Hội lần này rồi sao?" Đào Hoa tiên tử nhếch miệng, ngẩn người nói: "Nương nương nói đại lục Hồng Hoang ngày càng hỗn loạn, trong tình hình này, Côn Luân Hư khó có thể một mình trong sạch, muốn bảo toàn, tất phải tìm một chỗ dựa, nương nương, sẽ không tìm Phương Minh làm chỗ dựa chứ?" Tây Vương Mẫu nhìn Đào Hoa tiên tử, mỉm cười thần bí, nói: "Tại sao lại không thể chứ?" Đào Hoa tiên tử kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, nói: "Nương nương, tại sao không tìm Đông Vương Công, hoặc là tìm hai vị đế hoàng của Yêu tộc, hoặc là các đại thần thông giả khác, tóm lại tìm ai cũng mạnh hơn tìm tên vô lại Phương Minh đó!" Tây Vương Mẫu đảo mắt, nói: "Đào Hoa, ngươi không nhìn rõ tình thế sao?

Dưới trướng Đông Vương Công tứ đại huyền vương tổn thất nặng nề, ngoài mạnh trong yếu, không còn dùng được nữa; Yêu tộc thế lực lớn, nhưng lại tốt xấu lẫn lộn, quá kiêu ngạo hống hách, sớm muộn cũng diệt vong...

Ai, đi thôi, Bàn Đào Đại Hội cũng sắp bắt đầu rồi!" "Nương

nương, xem kìa... tên Phương Minh đó... tên Phương Minh đó không thấy đâu nữa..." Đột nhiên, Đào Hoa tiên tử chỉ vào Huyền Thiên Bảo Kính, kinh hô.

Tây Vương Mẫu giật mình, quay đầu nhìn lại, quả nhiên Phương Minh đã biến mất không thấy tăm hơi.

Đào Hoa tiên tử vội nói: "Ấy chết, hỏng rồi, nương nương, tên Phương Minh đó không phải là lén lút đi gây họa cho Côn Luân Hư của chúng ta đấy chứ?" Tây Vương Mẫu nhíu mày, vội vàng nói: "Mau, mau tìm tất cả Huyền Thiên Bảo Kính ra, nhất định phải tra ra được tung tích của Phương Minh." "Vâng!" Đào Hoa tiên tử vội vàng rời đi.

Chương 178

“Phương tai họa, Phương tai họa, ngàn vạn lần đừng gây họa cho Tây Côn Luân của ta a...

Nơi nào có khả năng bị gây họa nhất nhỉ?

Không ổn rồi, cây Bàn Đào...” Vừa nghĩ đến đây, Tây Vương Mẫu lập tức không còn bình tĩnh được nữa, vội vàng bay về phía cây Bàn Đào.

Trong biển Dao Trì, có một con côn nhỏ màu đỏ đang bơi lội, đột nhiên phía trước lao ra một con cá lớn, muốn nuốt chửng con côn nhỏ.

Con côn nhỏ đột nhiên biến thành khổng lồ vô cùng, dọa con cá lớn kia chạy mất.

“Xui xẻo, xui xẻo, đến một con cá cũng dám bắt nạt lão tử...” Con côn nhỏ nói tiếng người, giọng nói chính là của Phương Minh.

Thì ra sau khi Phương Minh cướp được chỗ ngồi của Đông Vương Công, y liền mượn cớ đi tiểu để rời khỏi đảo Liên Hoa, chuẩn bị đi tìm cây Bàn Đào, lén lút bẻ một cành cây Bàn Đào mang về trồng.

Như vậy, sau này muốn ăn bàn đào sẽ không cần phải đến Tây Côn Luân nữa.

Con côn nhỏ với tốc độ cực nhanh xuyên qua Dao Trì, trong nháy mắt đã đi xa ngàn vạn dặm, thoáng chốc đã đến bờ.

Cái mũi khụt khịt ngửi ngửi, Phương Minh dường như ngửi thấy hương thơm của bàn đào, tung người nhảy ra khỏi Dao Trì, phía trước xuất hiện một cánh cửa, khi xuất hiện lần nữa, y đã biến thành một tiên nga.

Bước sen khẽ lướt, mũi khụt khịt, Phương Minh nhanh chóng lần

theo hương thơm của tiên đào đến bên ngoài một cung điện.

Lúc này, trong cung điện không có ai, chỉ có hai tiên nga canh gác.

Phương Minh cong ngón tay búng liên tục, hai tiên nga kia liền ngã xuống đất bất tỉnh.

Phương Minh nhếch miệng cười, hiên ngang xông vào cung điện, nhìn kỹ lại, chỉ thấy trong cung điện bày từng chiếc đĩa vàng, trong đĩa vàng đặt từng quả tiên đào to lớn, tiên đào được phủ bằng vải vàng.

"Phí của trời, phí của trời a, cho lũ gia hỏa kia ăn, chẳng thà cho ta còn hơn!" Phương Minh vung tay áo, thu hết toàn bộ bàn đào trong cung điện, sau đó hóa thành một luồng sáng, nhanh chóng bay về phía sau.

Ở sân sau là một vườn linh quả, diện tích chiếm đất vô cùng rộng lớn, có một cây Bàn Đào khổng lồ, chỉ là lúc này trên cây không còn quả nào, rõ ràng đã bị hái hết.

"Ể?

Không phải cây Bàn Đào có ba ngàn sáu trăm gốc sao?

Sao chỉ có một gốc?" Phương Minh nhíu mày, nói.

"Hừ, Phương Minh đạo hữu, hiên ngang xông vào, đánh ngất tiên nga của bản cung, lại trộm đi bàn đào, đây là việc mà một đấng trượng phu nên làm sao?" Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Phương Minh quay đầu nhìn lại, thấy một mỹ phụ nhân xuất hiện ở phía sau không xa, đang lạnh lùng nhìn y.

Tây Vương Mẫu!

Chính là Tây Vương Mẫu đã đoán được Phương Minh sẽ gây bất lợi, vội vàng chạy tới.

Mẹ kiếp!

Bị bắt tại trận, làm sao bây giờ?

Lần làm trộm này thật thất bại!

Trán Phương Minh vã mồ hôi lạnh, biết là không trốn được, trước mặt y xuất hiện một cánh cửa, y bước một chân vào, khi xuất hiện lần nữa, đã khôi phục lại chân thân.

Tây Vương Mẫu nhíu mày, vẻ mặt kinh ngạc nhìn thần thông của Phương Minh.

Thực ra, vừa rồi bà cũng không nhìn ra tiên nga đó là Phương Minh, chỉ là suy đoán mà thôi.

Phương Minh quay đầu lại, cười tủm tỉm nhìn Tây Vương Mẫu, vung tay nói: "Ấy da, Tây Vương Mẫu đạo hữu à, ngài hiểu lầm ta rồi, ta làm vậy hoàn toàn là vì tốt cho Tây Vương Mẫu đạo hữu a!" "Đánh ngất tiên nga, trộm bàn đào, lại còn mỹ miều nói là vì tốt cho ta?

Ta đã từng thấy kẻ không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy kẻ nào không biết xấu hổ như Phương Minh nhà ngươi!" Tây Vương Mẫu tức đến bật cười, vẻ mặt giận dữ nhìn Phương Minh nói: "Được thôi, Phương Minh đạo hữu nói bản cung hiểu lầm, tốt nhất ngươi hãy đưa ra một lý do có thể khiến bản cung tin phục, nếu không bản cung sẽ đem chuyện này đồn ra ngoài, để cho tất cả đạo hữu trong thiên hạ đều biết, Phương Minh nổi danh thiên hạ, thực ra là một tên trộm ti bỉ vô sỉ!" "Mẹ kiếp, lý do này mà không thuyết phục được ngươi, ông đây trực tiếp đè ngươi ra, người của ông đây rồi, chắc sẽ không bôi xấu ông đây nữa đâu nhỉ." Phương Minh trong lòng hung hăng nghĩ vậy, nhưng trên mặt lại tỏ ra vẻ vô tội, nhìn Tây Vương Mẫu, vẻ mặt chân thành nói: "Tây Vương Mẫu đạo hữu, bàn đào quý giá biết bao, một vạn năm mới kết được mấy quả, những quả bàn đào

này, e là phải tích góp mấy vạn năm mới có được phải không?

Ngài nỡ lòng nào cho đám người không liên quan bên ngoài kia ăn hết sao?

Phải biết rằng, bọn họ đều coi ngài là kẻ ngốc, là đồ ngu đó!" Tây Vương Mẫu gật đầu tỏ vẻ không thể phủ nhận, đưa ra một bàn tay ngọc thon dài, đòi lại: "Dù là vậy, đại hội Bàn Đào của bản cung vẫn phải tổ chức, hy vọng Phương Minh đạo hữu giao ra số bàn đào vừa thu đi!" "...Ấy da, Tây Vương Mẫu đạo hữu, nghe ta nói hết đã!" Vẻ mặt của Phương Minh càng thêm chân thành, nhìn Tây Vương Mẫu nói: "Đại hội Bàn Đào phải cử hành, nhưng cũng không cần cho bọn họ ăn tiên đào nhất phẩm, có thể cho thứ khác!" "Thứ khác?

Ý ngươi là sao?

Lấy đâu ra tiên đào khác?" Tây Vương Mẫu nhíu mày, không hiểu.

"Chuyện này dễ thôi, xem ta đây!" Phương Minh nhếch miệng cười bí ẩn, đi thẳng đến trước gốc linh căn Bàn Đào, sau đó trước mặt Tây Vương Mẫu bẻ xuống một cành, rồi trồng ngay bên cạnh cây Bàn Đào.

Tiếp đó, Phương Minh lại bố trí trận pháp, lấy linh căn trồng bên cạnh cành cây kia, giống như lúc bồi dục cây Nhân Sâm Quả, dùng Tạo Hóa thần thông để thúc chín cành bàn đào.

Chỉ trong chốc lát, gốc linh căn trong tay Phương Minh liền khô héo, còn cành cây Bàn Đào kia thì với tốc độ mắt thường có thể thấy được mà bén rễ, nảy mầm, đâm chồi non, rồi nở hoa kết quả, mọc ra từng quả bàn đào khổng lồ.

Tây Vương Mẫu nhìn đến mắt tròn xoe, miệng há hốc, gần như không thể tin vào mắt mình.

Chương 179

Phương Minh lại làm theo cách cũ, một hơi luyện chế ra một nghìn hai trăm gốc linh căn Bàn Đào.

Tiếp đó, Phương Minh lại bẻ một nghìn hai trăm cành linh căn Bàn Đào, rồi lại luyện chế ra một nghìn hai trăm cây Bàn Đào nữa.

Sau đó lại bồi dục ra đợt thứ ba.

Phương Minh định bồi dục đợt thứ tư, đột nhiên phát hiện hương vị và công hiệu của bàn đào từ linh căn bồi dục ra càng lúc càng kém, liền dừng tay.

Làm xong tất cả, chỉ mất mấy năm thời gian.

Tuy bồi dục ra ba ngàn sáu trăm cây Bàn Đào, nhưng Phương Minh cũng tổn thất hơn tám trăm gốc linh căn, đương nhiên những linh căn này đều là hạ phẩm linh căn do Phương Minh dùng Tạo Hóa thần thông tạo ra.

Nhưng Tây Vương Mẫu và những người khác lại không nghĩ vậy, cho rằng Phương Minh dùng linh căn để bồi dục cây Bàn Đào, thật sự có chút hào phóng quá mức.

"Người bên ngoài đều nói Phương Minh đạo hữu keo kiệt chết đi được, coi tiền như mạng, đó là họ không hiểu Phương Minh đạo hữu, Phương Minh đạo hữu hào phóng biết bao, vì bồi dục cây Bàn Đào cho ta mà lãng phí mấy trăm gốc linh căn..." "Ta và Phương Minh không thân không thích, chỉ cùng nghe đạo trong Tử Tiêu Cung, tại sao Phương Minh lại vì ta mà hy sinh lớn như vậy?" "Lẽ nào Phương Minh đạo hữu thích ta?" Trong đầu Tây Vương Mẫu hiện lên vô số ý niệm, nhưng cách nhìn về Phương Minh lại có sự thay đổi về chất.

Bồi dục ra rất nhiều linh căn, Phương Minh lau một vệt mồ hôi lạnh, quay người cười toe toét nhìn Tây Vương Mẫu, cười nói: "Tây Vương Mẫu đạo hữu, một nghìn hai trăm cây Bàn Đào đầu tiên ba nghìn năm chín một lần, một nghìn hai trăm cây ở giữa sáu nghìn năm chín một lần, một nghìn hai trăm cây cuối cùng chín nghìn năm chín một lần, đạo hữu cân nhắc dùng loại bàn đào nào để chiêu đãi những người bên ngoài kia." "Trước đó bản cung đã hiểu lầm Phương Minh đạo hữu, xin Phương Minh đạo hữu lượng thứ!" Tây Vương Mẫu nhìn Phương Minh, kích động đến mức gần như lệ nóng lưng tròng, cúi đầu thật sâu bái lạy Phương Minh.

Phương Minh vội vàng tiến lên đỡ Tây Vương Mẫu dậy, cười nói: "Tây Vương Mẫu đạo hữu xin đừng khách sáo, ta và Tây Vương Mẫu đạo hữu cùng nghe đạo trong Tử Tiêu Cung, vừa gặp đã như thân, hôm nay làm việc này, chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới, Tây Vương Mẫu đạo hữu không cần để trong lòng." Không để trong lòng, sao cứ nắm tay người ta mãi thế?

Tây Vương Mẫu vội vàng rút tay ngọc về, mặt xinh ửng hồng, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: "Phương Minh đạo hữu, có thể buông tay ta ra được chưa?" Phương Minh lúc này mới hoàn hồn, thấy mình đang nắm tay người ta, vội vàng buông tay Tây Vương Mẫu ra, ngượng ngùng cười nói: "Ách, cái đó... cái đó Tây Vương Mẫu đạo hữu, bàn đào ta xin trả lại..." Tây Vương Mẫu mỉm cười, trăm hoa tức thì thất sắc, nói: "Không cần đâu, Phương Minh đạo hữu vì bản cung bồi dục cây Bàn Đào, tổn thất mấy trăm gốc linh căn, những quả bàn đào đó cứ xem như là quà bản cung tặng đạo hữu đi!" Phương Minh trong lòng vui như điên, nhưng bề ngoài lại tỏ ra vẻ khó xử, nhíu mày nói: "Đại trượng phu không đoạt thứ người khác yêu thích, vừa rồi thực sự là do tình thế bắt buộc, mới làm ra chuyện hồ đồ như vậy, bàn đào dù thế nào cũng phải trả lại!" Tuy nói vậy, nhưng Phương

Minh lại chỉ nói mà không làm, vẫn đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Tây Vương Mẫu không thể mất mặt, vội nói: "Phương Minh đạo hữu, thật sự quá khách khí rồi, nếu đạo hữu trả lại bàn đào, chẳng phải là coi thường Tây Vương Mẫu ta sao?" "Ách...140.

Các thần ma trước tiên ngẩn ra, sau đó đồng loạt lộ ra vẻ giận dữ.

Phương Minh lúc này mới tỏ ra vẻ ngại ngùng nói.

Tây Vương Mẫu cảm thấy mình đã nhận được nhân tình của Phương Minh, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Phương Minh không để lại dấu vết liếc trộm bộ ngực của Tây Vương Mẫu một cái, thầm nghĩ một tiếng thật lớn, bề ngoài lại tỏ vẻ khó xử nói: "Tây Vương Mẫu đạo hữu, ta có một thỉnh cầu bất lịch sự." "Tên gia hỏa này, trộm nhìn bản cung, lại còn tỏ vẻ nghiêm túc, đồ xấu xa..." Tây Vương Mẫu trong lòng thẹn thùng, vội nói: "Linh căn Bàn Đào đều do đạo hữu bồi dục ra, đạo hữu cứ tự nhiên!" Phương Minh vui mừng khôn xiết, tiến lên thu lấy một cây chín nghìn năm một lần, sau đó cười nói: "Đạo hữu, đại hội Bàn Đào cũng nên bắt đầu rồi, nếu không lũ gia hỏa bên ngoài kia đều chờ không kịp nữa!

Ta đi trước đây." Tây Vương Mẫu vội nói: "Đạo hữu cứ tự nhiên!" Phương Minh hóa thành một luồng sáng, bay ra ngoài.

Sau khi Phương Minh đi, khuôn mặt xinh đẹp của Tây Vương Mẫu "phụt" một tiếng đỏ bừng, trong đôi mắt đẹp lại lóe lên một tia không nỡ.

Ngay lập tức, Tây Vương Mẫu xua đi những ý nghĩ linh tinh trong đầu, sau đó ra lệnh cho tiên nga hái bàn đào, mang ra ngoài.

Trên đảo Liên Hoa, Phương Minh thong thả đi dạo trở về, ngồi

vào vị trí của mình, trong lòng vô cùng đắc ý.

Lần này đến trộm bàn đào, tuy quá trình có chút khúc chiết, nhưng thu hoạch lại vô cùng phong phú, không chỉ lấy được linh căn Bàn Đào, mà còn kiếm được mấy vạn quả tiên đào cực phẩm.

Mấy vạn quả tiên đào cực phẩm này đều là do bản thể cây Bàn Đào kết ra, mạnh hơn rất nhiều so với những quả bàn đào mà Phương Minh bồi dục sau này, bất luận là về hương vị hay công hiệu, cả hai đều không thể so sánh.

Quan trọng hơn, Phương Minh cảm thấy cô nàng Tây Vương Mẫu kia dường như có ý với mình.

Phương Minh cũng là tay chơi tình trường lão luyện, vì vậy ngay tại chỗ không làm ra chuyện gì quá đáng, mà dùng chiêu lạt mềm buộc chặt, cố ý treo khẩu vị của Tây Vương Mẫu.

Trong thoáng chốc, trên Dao Trì có thiên nữ tung hoa, tiên nhạc vang lên, đạo âm lượn lờ, tường thụy ngàn vạn.

Chỉ thấy Tây Vương Mẫu cưỡi một con phượng hoàng bảy màu, bên cạnh có mấy tiên nga đi theo, chậm rãi bay về phía đảo Liên Hoa.

Các thần ma nhìn lại, chỉ thấy Tây Vương Mẫu dáng vẻ đoan trang, mỹ lệ tuyệt trần, có khí chất mẫu nghi thiên hạ.

Tây Vương Mẫu đáp xuống đảo Liên Hoa, bên cạnh vị trí chủ tọa, cười nói: "Các vị, vì có một số bàn đào chưa chín, nên đã để các vị đạo hữu đợi lâu!" "Không sao, không sao, Tây Vương Mẫu đạo hữu khách sáo rồi..." Các thần ma đứng dậy bái kiến Tây Vương Mẫu.

"Các vị đạo hữu, mời ngồi!" Tây Vương Mẫu ngồi xuống, giọng nói trong trẻo: "Người đâu, dâng bàn đào!" Trong thoáng chốc, có tiên nữ tay nâng đĩa vàng, chân đạp mây lành lững lờ đi tới.

Tiên nga đặt từng quả bàn đào lên bàn trước mặt các thần ma, sau

đó nhẹ nhàng lui ra.

Đông Vương Công ánh mắt lấp lánh, đứng dậy chắp tay với Tây Vương Mẫu nói: "Tây Vương Mẫu đạo hữu, bần đạo là Đông Vương Công, thay mặt tất cả nam tiên bái tạ sự hào phóng của Tây Vương Mẫu đạo hữu, đã tổ chức đại hội Bàn Đào!" Yên lặng!

Hiện trường nhất thời tĩnh lặng như tờ.

Kim rơi cũng có thể nghe thấy! 141.

Nhất thời, quần chúng phẫn nộ, đồng loạt chỉ trích Đông Vương Công.

Lời nói của Đông Vương Công như vậy, rõ ràng là để làm nổi bật địa vị của hắn, thủ lĩnh nam tiên, tỏ ra cao hơn người khác một bậc, tự dát vàng lên mặt mình.

Chỉ là những thần ma có mặt ở đây, có ai chịu sự quản thúc của Đông Vương Công?

Có ai sẽ phục Đông Vương Công?

Chương 180

Tuy ngoài mặt không đắc tội Đông Vương Công, nhưng sau lưng lại bàn tán xôn xao, thậm chí còn chửi Đông Vương Công thậm tệ.

"Thứ gì đây, thật sự tự cho mình là ai, nếu không phải Đạo Tổ phong làm thủ lĩnh nam tiên, Đông Vương Công chỉ là cái thá gì!" "Hừ, tên Đông Vương Công này quá phô trương, người phô trương thường chết nhanh!" "Đông Vương Công chó má, đồ không biết xấu hổ, Tử Phủ đã thành ra thế kia, còn ở đây ra vẻ ta đây, đánh sưng mặt giả làm người béo, thật không biết xấu hổ đến cực điểm!" "Hừ, ta đã thấy kẻ không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy kẻ nào không biết xấu hổ như tên Đông Vương Công này, bần đạo hôm nay đã được mở rộng tầm mắt!" Đông Vương Công chỉ muốn khoe khoang, thu hút sự chú ý của Tây Vương Mẫu, không ngờ lại gây ra cảnh tượng khó xử như vậy.

Mất mặt quá!

Thật mất mặt đến nhà bà ngoại rồi!

Chỉ là hiện giờ đang ở trước mặt Tây Vương Mẫu, lại không muốn mất phong độ, đành phải cố gắng tỏ ra bình tĩnh, cười như không cười nhìn Tây Vương Mẫu, vẻ mặt vô cùng đặc sắc, chỉ hận không thể tìm cái lỗ nào chui xuống.

Tây Vương Mẫu cũng có chút khó xử, ngượng ngùng cười nói: "Bản cung ở đây xin tạ ơn Đông Vương Công đạo hữu, Đông Vương Công đạo hữu mời ngồi!" Chỉ là Đông Vương Công vẫn chưa ngồi xuống, ánh mắt rực lửa nhìn Tây Vương Mẫu, lớn tiếng nói: "Tây Vương Mẫu đạo hữu, bần đạo có một chuyện, xin Tây Vương Mẫu đạo hữu nhất định phải đồng ý!" Một bên, Phương Minh dường như

ngửi thấy mùi gì đó, thầm nghĩ: "Tên Đông Vương Công này thật được voi đòi tiên a..." Tây Vương Mẫu ngẩn ra, hỏi: "Đông Vương Công đạo hữu có chuyện gì." Đông Vương Công ánh mắt lướt qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Tây Vương Mẫu, chắp tay với Tây Vương Mẫu, lớn tiếng nói: "Bần đạo đã ngưỡng mộ Tây Vương Mẫu đạo hữu từ lâu, muốn cùng Tây Vương Mẫu đạo hữu kết thành đạo lữ, xin Tây Vương Mẫu đạo hữu nhất định phải đồng ý!" Yên lặng!

Chấn động!

Tây Vương Mẫu là thủ lĩnh nữ tiên, có quyền có thế, giàu có xinh đẹp, chuẩn bạch phú mỹ, nữ thần tiêu chuẩn, tự nhiên có rất nhiều người ngưỡng mộ, rất nhiều thần ma có mặt ở đây đều là vì Tây Vương Mẫu mà đến.

Một câu nói của Đông Vương Công, gần như đắc tội hơn một nửa thần ma có mặt tại đây, tức thì gây ra một trận chửi bới dữ dội.

Hiện trường im lặng như tờ, rồi ngay lập tức bùng nổ làn sóng âm thanh dữ dội.

"Chết tiệt, Đông Vương Công, ngươi không tự soi gương xem mình là cái dạng gì, trông như ma quỷ, lại dám cầu hôn Tây Vương Mẫu, đúng là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga, đồ không biết xấu hổ!" "Hừ, Đông Vương Công thật không tự lượng sức mình, dưới trướng Tứ Đại Huyền Vương đều đã chết, Tử Phủ bây giờ ngoài mạnh trong yếu, hữu danh vô thực, cưới Tây Vương Mẫu đạo hữu để Tây Vương Mẫu đạo hữu cùng ngươi dọn dẹp cái đống nát đó sao, thật không biết xấu hổ đến cực điểm!" "Hừ, tên Đông Vương Công đó đâu có ngưỡng mộ Tây Vương Mẫu đạo hữu, rõ ràng là có dụng ý khác, bây giờ Tử Phủ hữu danh vô thực, chẳng qua là muốn mượn danh vọng và uy tín của Tây Vương Mẫu để đông sơn tái khởi mà thôi!"

“Đông Vương Công, mẹ kiếp, ngay cả mỹ nhân như Tây Vương Mẫu ngươi cũng dám lợi dụng, ra đây đấu với lão tử một trăm hiệp, xem lão tử có đánh ngươi thành đầu heo không!” 142.

Nhất thời, Đông Vương Công và Yêu tộc đối đầu nhau, đồng loạt tranh giành Tây Vương Mẫu, nước bọt bay tứ tung, ở Côn Luân Hư chửi bới nhau, hai bên không ai chịu nhường ai, cãi nhau không dứt.

Đông Vương Công giận dữ nhìn các thần ma, hùng hồn nói lớn: “Hừ, các ngươi biết gì?

Bần đạo là do tiên thiên dương khí hóa thành, Tây Vương Mẫu đạo hữu là do tiên thiên âm khí hóa thành, âm dương kết hợp, đây là đạo lý trời đất, các ngươi đừng ở đây ồn ào!” Các thần ma nghe xong lại một trận chửi bới.

Đông Vương Công không thèm để ý đến các thần ma, hai mắt nhìn chằm chằm Tây Vương Mẫu, lớn tiếng nói: “Tây Vương Mẫu đạo hữu, bần đạo là thủ lĩnh nam tiên do Đạo Tổ đích thân phong, ngài là thủ lĩnh nữ tiên, nếu chúng ta kết thành đạo lữ, thiên hạ anh hào tất sẽ quy phục, khi đó bá nghiệp có thể thành, nhất thống Hồng Hoang!” Không đợi Tây Vương Mẫu trả lời, bên kia Đế Tuấn lớn tiếng nói: “Đông Vương Công, đừng có cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga, bây giờ Tử Phủ hữu danh vô thực, làm sao xứng với Tây Vương Mẫu đạo hữu!” Đông Vương Công quay đầu giận dữ nhìn Đế Tuấn, trầm giọng nói: “Ồ?

Đế Tuấn đạo hữu cũng muốn tranh giành Tây Vương Mẫu với bần đạo sao?

Đừng quên, ngươi đã thành hôn với Bách Hoa tiên tử, đã có Đế hậu, lẽ nào muốn Tây Vương Mẫu đạo hữu làm tiểu sao?” Đế Tuấn đại nộ, giận dữ nhìn Đông Vương Công, trầm giọng nói: “Đông Vương Công, nghe nói ngươi nuôi dưỡng vô số nữ quyến, làm sao

xứng với Tây Vương Mẫu đạo hữu?" Đông Vương Công trầm giọng nói: "Bần đạo có xứng hay không không tới lượt ngươi nói, nam nhân nào mà không có ba vợ bốn nàng hầu, hơn nữa bần đạo vẫn chưa có chính thất, chính là để dành vị trí đó cho Tây Vương Mẫu đạo hữu, còn Đế Tuấn ngươi thì sao?

Đã có chính thất, Tây Vương Mẫu đạo hữu không thể làm tiểu cho ngươi được!" Đế Tuấn hai mắt bùng lên Thái Dương Chân Hỏa, tức giận quát: "Đông Vương Công, bần đạo không phải cầu hôn cho mình, mà là cầu hôn cho hiền đệ Đông Hoàng Thái Nhất của bần đạo, đệ đệ ta Đông Hoàng Thái Nhất là Đông Hoàng của Yêu tộc, chưa từng cưới vợ, xứng với Tây Vương Mẫu chứ?" 143.

Hoàng Kim Thần Ngưu đại nộ, kinh ngạc nói: "Nếu không sợ bần đạo, tại sao lại kêu ngừng?" Tây Vương Mẫu cũng nhìn ra, Đông Vương Công và Đông Hoàng đám người, cũng không phải thật lòng cầu hôn, mà là vì lôi kéo Tây Vương Mẫu, xưng bá thế giới Hồng Hoang.

Tuy Tây Vương Mẫu lần này tổ chức đại hội Bàn Đào, quả thực là vì tìm một chỗ dựa.

Nhưng Tây Vương Mẫu cũng hy vọng tìm được một người đàn ông có thể gửi gắm cả đời, chứ không phải một kẻ chỉ biết lợi dụng mình.

Tây Vương Mẫu ánh mắt bất giác hướng về phía Phương Minh.

Tên gia hỏa Phương Minh kia lại đang tự mình ôm bàn đào gặm ngấu nghiến, giống như ma đói đầu thai, tám kiếp chưa từng thấy đồ ăn.

Tây Vương Mẫu tức đến mức dậm chân thầm, trong lòng chửi ầm lên: "Tên gia hỏa này sao lại vô lương tâm như vậy, trộm đi trái tim của người ta, lại không chịu trách nhiệm với người ta, đúng là kẻ xấu

xa...” Bên kia, Đông Vương Công và Đế Tuấn, Thái Nhất cãi nhau không dứt, suýt chút nữa là đánh nhau.

Tây Vương Mẫu thấy Phương Minh không có động tĩnh, không khỏi trong lòng tức giận, hờn dỗi nói: “Tiểu oan gia chết tiệt, ngươi đã không ra tay, vậy thì bản cung ép ngươi ra tay!” Trong cơn tức giận, Tây Vương Mẫu tạm thời mất đi lý trí, lớn tiếng nói: “Đông Vương Công, Đế Tuấn, Thái Nhất ba vị đạo hữu, hôm nay là đại hội Bàn Đào, không phải là đại hội xem mắt của bản cung, hơn nữa, trong lòng bản cung đã có người thương rồi.” Lời này của Tây Vương Mẫu vừa thốt ra, hiện trường lại chìm vào tĩnh lặng, rồi như sóng biển cuộn trào, tiếng nói càng lúc càng cao.

“Chết tiệt, Tây Vương Mẫu đạo hữu đã có người trong lòng rồi, vậy ta không phải là không còn hy vọng sao!” “A, nữ thần của ta, nữ thần của bần đạo, cứ như vậy bay đi trước mặt bần đạo, bần đạo không cam tâm, là ai, rốt cuộc là ai đã trộm đi trái tim nữ thần của bần đạo, bần đạo muốn liều mạng với hắn!” “Không thể nào, Tây Vương Mẫu đạo hữu không thể nào thích người khác, bần đạo... bần đạo muốn xé xác tên đó ra cho chó ăn.” Nhất thời, quần chúng kích động, người trong lòng của Tây Vương Mẫu trở thành mục tiêu của mọi người.

Ngay cả Đông Vương Công và Đế Tuấn, Thái Nhất ba người đang tranh cãi cũng dừng lại.

Đông Vương Công nhìn Tây Vương Mẫu, thần sắc có chút hoảng hốt, phẫn nộ nói: “Tây Vương Mẫu đạo hữu, ngài có thể thích người khác, mau nói, người đó rốt cuộc là ai?” Phương Minh trong lòng đột nhiên có một dự cảm không lành.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khoảnh khắc tiếp theo, ánh mắt Tây Vương Mẫu hướng về phía y, chỉ vào Phương Minh, nói:

“Phương Minh đạo hữu!” “Khụ khụ khụ...” Phương Minh đang ăn bàn đào, nghe thấy vậy suýt chút nữa thì nghẹn chết.

Tuy đã sớm có chuẩn bị, nhưng vẫn bị kinh ngạc không nhẹ, đều là do trước đó miệng tiện, treo khẩu vị của Tây Vương Mẫu mà gây ra họa, giờ thì hay rồi, trở thành mục tiêu của mọi người.

“Soạt soạt soạt...” Chỉ trong một khoảnh khắc, vô số ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Phương Minh.

Nhưng khi nhìn thấy là Phương Minh, tất cả đều ngậm miệng, không ai dám hó hé thêm một câu.

Tây Vương Mẫu nhìn về phía Phương Minh, cười tủm tỉm nói: “Phương Minh đạo hữu, bản cung tin rằng mắt của bản cung sẽ không nhận lầm người, ngươi sẽ không đến mức ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được chứ?” Chỉ một câu nói, Tây Vương Mẫu đã chọc trúng điểm đau của Phương Minh.

Một người đàn ông, điều kiêng kỵ nhất chính là bị nói về chuyện nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân của mình.

Ngay lập tức, Phương Minh liền nổi giận, nhưng nụ cười trên mặt lại càng thêm nồng đậm, y bước đến trước mặt Tây Vương Mẫu, bá đạo ôm Tây Vương Mẫu vào lòng, lớn tiếng nói: “Không sai, ta chính là nam nhân của Tây Vương Mẫu, thế nào, ai không phục có thể solo với ta, à, hội đồng cũng được, ta không sợ!” Yên lặng!

Hiện trường tức thì tĩnh lặng như tờ!

Kim rơi cũng có thể nghe thấy!

Nếu là người khác, họ sẽ không sợ, nhưng hung danh của Phương Minh đã vang xa, trước sau đã tàn sát gần hai triệu đại quân thần ma của Yêu tộc, lại chém giết Tứ Đại Huyền Vương của Tử Phủ, thực lực thật sự có chút kinh khủng.

Chương 181

Tuy có tức giận, nhưng cũng có chút không dám.

Tây Vương Mẫu không ngờ Phương Minh lại to gan như vậy, trước mặt bao nhiêu người trực tiếp ôm mình, không khỏi mặt xinh đại biến, thẹn thùng đến cực điểm, muốn thoát khỏi vòng tay của Phương Minh, nhưng lại không thoát được.

"Kẻ xấu, kẻ xấu ôm chặt quá, nhưng vòng tay của kẻ xấu cũng thật ấm áp..." Tây Vương Mẫu trong lòng rối bời, có chút xấu hổ, lại có chút ấm áp.

Nhưng để trả thù Phương Minh, Tây Vương Mẫu lại lớn tiếng nói: "Bản cung thích người đàn ông có thể dựa vào..." Ý tứ trong lời nói của Tây Vương Mẫu đã quá rõ ràng, đánh một trận, ai thắng, bà sẽ theo người đó.

Sức mạnh của mỹ nữ luôn cực lớn!

Lời này của Tây Vương Mẫu vừa thốt ra, hiện trường tức thì bùng nổ, một đám thần ma rục rịch.

Tây Vương Mẫu là thủ lĩnh nữ tiên, không chỉ sâu sắc, có quyền có thế, dáng vẻ lại xinh đẹp, là một bạch phú mỹ điển hình, ai mà cưới được Tây Vương Mẫu, e là trong mơ cũng sẽ cười tỉnh.

Có một thần ma đầu trâu mình người không nhịn được nữa, mắt đỏ ngầu, hét lớn: "Phương Minh, buông Tây Vương Mẫu ra, người khác sợ ngươi, bần đạo không sợ!" Nói xong, thần ma đầu trâu kia bay ra mặt biển Dao Trì, lớn tiếng nói: "Phương Minh, ra đây, có bản lĩnh thì đấu với bần đạo một trận!" Phương Minh cười khẩy một tiếng, nhìn về phía Tây Vương Mẫu, nhỏ giọng nói: "Tiểu yêu tinh, nàng thật biết gây họa cho phu quân ta a, chờ phu quân, đợi phu quân

xử lý xong hắn, phu quân sẽ quay lại xử lý nàng!" Nói xong, Phương Minh tung người bay về phía thần ma đầu trâu mình người kia.

Mặt xinh của Tây Vương Mẫu đỏ bừng, hai má ửng hồng, như hai quả táo chín mọng, khiến người ta không nhịn được muốn cắn một miếng.

Trên mặt biển Dao Trì, Phương Minh và thần ma đầu trâu mình người kia xa xa nhìn nhau, khinh thường nói: "Ngươi tìm chết?" Thần ma đầu trâu kia đại nộ, trầm giọng quát: "Phương Minh, ngươi đừng quá kiêu ngạo, chúng ta chưa đánh, hươu chết về tay ai còn chưa biết, hôm nay bần đạo nhất định phải phá vỡ thần thoại của ngươi!" Nói xong, thần ma đầu trâu kia ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rống kinh thiên động địa, lắc mình một cái, hóa thành một con thần ngưu vàng óng.

Thần ngưu móng sau đạp trên mặt biển, khiến mặt biển Dao Trì chấn động không thôi, khuấy động vô số gợn sóng, trong mũi phun ra hai luồng hỏa xà đáng sợ, kinh khủng đến cực điểm.

"Trời ạ, là Hoàng Kim Thần Ngưu trong truyền thuyết, thảo nào dám thách đấu Phương ma đầu!" "À, Hoàng Kim Thần Ngưu da dày thịt béo, tu vi sâu dày, sức mạnh vô cùng, chính là đối thủ của Phương ma đầu!" "Lần này Phương ma đầu sẽ không có kết cục tốt đẹp, như vậy cũng có thể dập tắt khí thế kiêu ngạo của Phương ma đầu." Nhất thời, trên đảo Liên Hoa các thần ma bàn tán xôn xao, nghị luận sôi nổi.

Hoàng Kim Thần Ngưu lại gầm lên một tiếng, đang định lao về phía Phương Minh, đúng lúc này, Phương Minh giơ tay hét lớn: "Khoan đã!" Hoàng Kim Thần Ngưu vội vàng phanh lại, suýt chút nữa ngã vào biển Dao Trì, nhìn về phía Phương Minh, không khỏi vênh váo nói: "Phương Minh, ngươi sợ rồi à, nếu sợ, bần đạo có thể tha cho ngươi một mạng, chỉ cần ngươi nhường Tây Vương Mẫu đạo hữu

cho bần đạo!" "Phì, Tây Vương Mẫu là nữ nhân của ta, lại không phải đồ vật, sao có thể nhường cho ngươi?" Phương Minh nhổ một bãi nước bọt về phía Hoàng Kim Thần Ngưu, chửi ầm lên: "Hơn nữa, lão tử sẽ sợ ngươi sao, loại háo sắc như ngươi, trong tay lão tử không đi được một chiêu!" 144.

Hoàng Kim Thần Ngưu vừa nghe, tưởng Phương Minh đang trêu đùa mình, tức thì nổi giận, khí thế ngút trời, gầm lên một tiếng, bốn vó phi nước đại, trên Dao Trì dấy lên một trận cuồng phong đại lãng, như gió giật sấm sét lao về phía Phương Minh.

Phương Minh nhíu mày, dường như có hứng thú, nhìn Hoàng Kim Thần Ngưu, hỏi: "Ngưu ngốc, vừa rồi ngươi nói ta là thần thoại bất bại?" Hoàng Kim Thần Ngưu nghe xong thân hình lảo đảo, suýt chút nữa lại ngã vào biển Dao Trì.

Không chỉ Hoàng Kim Thần Ngưu uất ức, mà tất cả thần ma có mặt đều uất ức không thôi.

Làm gì có ai tự dát vàng lên mặt mình như vậy?

Thần thoại bất bại, không lẽ ngươi không biết xấu hổ sao?

Các thần ma tuy kinh ngạc trước sự vô sỉ của Phương Minh, nhưng trong lòng cũng tỉnh táo lại một chút, trên đại lục Hồng Hoang, truyền thuyết về Phương Minh thật sự quá nhiều, trong đó có truyền thuyết về thần thoại bất bại.

Phương Minh từ khi ra mắt, trên Bất Chu Sơn trước tiên đánh bại Đông Vương Công, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, sau đó lại ở Ngũ Trang Quán trên núi Vạn Thọ một trận đại bại Đông Hoàng Thái Nhất, tàn sát mấy chục vạn thần ma của Yêu tộc.

Tiếp đó, chiến tích càng huy hoàng hơn, chém giết Tứ Đại Huyền Vương dưới trướng Đông Vương Công, tàn sát mấy chục vạn thần

ma của Đông Vương Công, khiến Tử Phủ không gượng dậy nổi.

Sau đó lại ở trên Đông Hải đại phá trăm vạn đại quân của Yêu tộc, chửi ngốc Yêu thánh Quỷ Xa.

Sau đó lại đánh tơi bời Đông Hoàng Thái Nhất vừa đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Nghe nói, Phương Minh đến Vu tộc, đem Thập Nhị Tổ Vu đánh cho một trận!

Chiến tích như vậy, gần như đánh khắp thiên hạ không đối thủ, có thể gọi là thần thoại bất bại.

Phương Minh tuy hành vi đáng khinh, nhưng chiến tích cũng cực kỳ huy hoàng, là truyền kỳ thần thoại bất bại trên đại lục Hồng Hoang. 145.

Điều này nói lên điều gì?

Phương Minh cười lạnh một tiếng, không lùi mà tiến, thân hình bộc phát, cũng lao về phía Hoàng Kim Thần Ngưu.

"Hả?

Không sử dụng linh bảo, mà đối đầu nhục thân với Hoàng Kim Thần Ngưu!

Đây không phải là tìm chết sao?" "À, nhục thân của Hoàng Kim Thần Ngưu cường hãn vô cùng, Phương Minh cuồng ngạo đến mức độ này, e là sẽ chịu thiệt lớn!" "Hừ, Phương ma đầu cũng quá tự đại rồi, đối đầu cứng với Hoàng Kim Thần Ngưu, không phải là thuần túy tìm chết sao?" Các thần ma vừa thấy Phương Minh không dùng linh bảo, trực tiếp dùng sức mạnh nhục thân lao ra, đối kháng Hoàng Kim Thần Ngưu, không khỏi kinh ngạc liên tục, trong nháy mắt bùng nổ.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, họ đều ngây người, vội vàng ngậm

miệng.

Chỉ thấy Phương Minh lao đến trước mặt Hoàng Kim Thần Ngưu, một quyền tung ra, hung hăng đập vào đầu Hoàng Kim Thần Ngưu.

"Ngao ô..." Hoàng Kim Thần Ngưu hét thảm một tiếng, bay ngược ra ngoài, ầm ầm rơi xuống mặt biển Dao Trì, khiến mặt biển Dao Trì cuộn trào dữ dội.

Vô số huyền quy trên mặt biển bị hất tung lên trời, hoảng sợ vẫy vùng bốn cái chân ngắn ngủn, gầm rú không thôi.

"Ầm ầm ầm" từng tiếng nổ lớn, những con huyền quy bị hất tung rơi mạnh xuống mặt biển, phát ra âm thanh.

Mặt biển Dao Trì vốn yên tĩnh tức thì sóng dữ cuồn cuộn, dâng lên ngàn lớp sóng lớn.

Mãi một lúc lâu sau, Dao Trì mới lại khôi phục bình tĩnh, từng con huyền quy cũng biết nơi đây sắp có đại chiến, sợ đến mức vẫy vùng bốn cái chân ngắn ngủn, cõng tiên đảo, bơi về phía xa.

Chương 182

Trên mặt biển thì nổi lềnh bềnh một con Hoàng Kim Thần Ngưu khổng lồ.

Thông thường sinh vật sống nổi trên mặt biển sẽ chìm xuống, con Hoàng Kim Thần Ngưu này lại nổi lềnh bềnh, rõ ràng đã chết.

"Một chiêu!" Phương Minh giơ ra một ngón tay, ra vẻ sành điệu vuốt tóc, không tự chủ được mà ngẩng cao đầu, lỗ mũi hếch lên trời, bày ra một tư thế tự cho là đẹp trai đến rụng rời.

Tĩnh!

Trên đảo Liên Hoa trên Dao Trì lại chìm vào một mảnh tĩnh lặng, kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Đông đảo thần ma mỗi người đều trợn to mắt nhìn chằm chằm Hoàng Kim Thần Ngưu đang nổi trên mặt biển Dao Trì, hơi thở dần dần dồn dập.

Ngay sau đó, trên đảo Liên Hoa xôn xao một mảnh, bùng nổ làn sóng âm thanh dữ dội.

"Trời ạ, đó là Hoàng Kim Thần Ngưu, tuy là cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng thần lực của nó, da dày thịt béo, có thể so sánh với cao thủ cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại bị Phương Minh một quyền oanh sát?" "Mắt của ta không có vấn đề chứ?

Sao có thể?

Một quyền oanh sát một con Hoàng Kim Thần Ngưu trưởng thành, tuyệt đối không thể nào..." "Thần thoại bất bại, không hổ là thần thoại bất bại của đại lục Hồng Hoang, có tu vi như vậy, có thể gọi là kinh khủng!" "Tây Vương Mẫu đạo hữu có thể gả cho một thần thoại bất

bại như vậy, bần đạo tâm phục khẩu phục!" "Bần đạo cũng tâm phục khẩu phục, thần thoại bất bại quả nhiên danh bất hư truyền, thật là thịnh danh chi hạ vô hư sĩ, bần đạo hôm nay cũng đã mở rộng tầm mắt, chuyến đi Côn Luân Hư này không hề uổng phí!" Phương Minh một quyền liền oanh sát Hoàng Kim Thần Ngưu, tức thì trấn áp được rất nhiều thần ma đang rục rịch tại hiện trường.

Ngay cả Đế Tuấn, Thái Nhất, Đông Vương Công, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Côn Bằng đạo nhân những đại thần thông giả hàng đầu này cũng sắc mặt đại biến.

Một quyền oanh sát Hoàng Kim Thần Ngưu, không dùng pháp bảo, tự hỏi mình không làm được. 146.

Điều đó nói lên rằng chỉ dựa vào nhục thân cường hãn, họ tuyệt đối không phải là đối thủ của Phương Minh, nhục thân của Phương Minh đã đạt đến một trình độ kinh khủng. 147.

Các thần ma nghe lời Phương Minh, tức thì nổi giận không kiềm chế được, đồng loạt nhìn về phía Tây Vương Mẫu.

Nếu để họ biết nhục thân của Phương Minh đã đạt đến cảnh giới nhục thân thành thánh kinh khủng, không biết sẽ kinh hãi đến mức độ nào.

Trên biển Dao Trì, Phương Minh lại sành điệu vuốt tóc, vẻ mặt phong khinh vân đạm, như thể vừa làm một chuyện vô cùng bình thường, bước đến bên cạnh thi thể của Hoàng Kim Thần Ngưu.

Ngồi xổm xuống, Phương Minh lật tay, Hỗn Độn Phủ xuất hiện trong tay, bắt đầu tỉ mỉ cắt xẻ thịt của Hoàng Kim Thần Ngưu.

Nếu là linh bảo khác, e là khó có thể phá vỡ phòng ngự của Hoàng Kim Thần Ngưu.

Phương Minh cắt lớp da của Hoàng Kim Thần Ngưu ra, lộ ra

huyết nhục màu vàng kim bên trong, chỉ là những huyết nhục đó đã bị vỡ nát thành thịt vụn.

Đó là do một quyền kinh khủng vừa rồi của Phương Minh, dùng sức mạnh vô thượng chấn vỡ.

Trên đảo Liên Hoa, một đám thần ma nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đồng loạt đại biến.

Phải cần sức mạnh lớn đến mức nào mới có thể trực tiếp chấn vỡ nhục thân của Hoàng Kim Thần Ngưu thành thịt vụn, trực tiếp diệt sạch nguyên thần của Hoàng Kim Thần Ngưu.

Ánh mắt của các thần ma nhìn về phía Phương Minh tràn đầy vẻ sợ hãi sâu sắc.

Lúc này, họ mới nhận ra, Phương Minh trông có vẻ vô hại trước mắt, thực ra là một tuyệt thế ma đầu đã tàn sát hai triệu thần ma của Yêu tộc, lại tàn sát mấy chục vạn thần ma của Tử Phủ, chém giết Tứ Đại Huyền Vương của Tử Phủ.

Lúc này, không ai dám ra mặt nữa, đều bị uy lực một quyền của Phương Minh trấn áp.

"Ấy da, xui xẻo, xui xẻo, không ăn được rồi, ta hôm nay còn tưởng có lộc ăn, có thể ăn thịt bò nướng chứ..." Phương Minh đứng dậy, thu Hỗn Độn Phủ lại, vẻ mặt tiếc nuối nói.

Một đám thần ma nghe xong mồ hôi chảy ròng ròng, gần như không thể tin vào mắt mình.

Trời ạ!

Giết người ta xong rồi, còn muốn ăn thịt người ta!

Ma đầu!

Quả nhiên là tuyệt thế ma đầu!

Trong ánh mắt của mọi người nhìn về phía Phương Minh, lại thêm một tầng cảm giác sợ hãi sâu sắc.

Có mặt gần mấy vạn thần ma, lúc này, có chín mươi chín phần trăm đã từ bỏ ý định chiến đấu với Phương Minh.

Trong Dao Trì có cá lớn ngửi thấy mùi máu tanh, lao lên mặt biển, một ngụm kéo Hoàng Kim Thần Ngưu xuống nước, ngay sau đó máu màu vàng kim nhuộm đỏ mặt biển Dao Trì, dưới ánh nắng mặt trời khúc xạ, trông rất đẹp mắt.

Nhưng một đám thần ma lại thấy vô cùng chói mắt.

Phương Minh đứng trên mặt biển Dao Trì, mặt biển sóng yên biển lặng, nhìn về phía đám thần ma trên đảo Liên Hoa, cười tủm tỉm nói: "Các vị đạo hữu, ai muốn thử, cứ việc lên, yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nương tay, bảo đảm đánh chết!" Các thần ma nghe xong mặt nhìn nhau, kinh ngạc không thôi.

Phương Minh đang nói lời cay độc, ai dám lên, đảm bảo sẽ bị đánh chết, với phong cách xử sự của tuyệt thế ma đầu, tuyệt đối sẽ làm được.

Chương 183

Nhất thời, các thần ma tức giận mà không dám nói, không ai dám lên tiếng thách thức hung uy của Phương Minh.

Tây Vương Mẫu nhìn thấy hai mắt lóe lên dị sắc, thầm nghĩ: "Khinh thường quần hùng thiên hạ, khiến quần hùng thiên hạ tức giận mà không dám nói, nam nhân như vậy, mới xứng với Tây Vương Mẫu ta!

Mà nói, tiểu oan gia trông như vậy, cũng khá đẹp trai..." Nghĩ đến đây, hai má Tây Vương Mẫu lại ửng hồng, thậm chí có chút xấu hổ.

"Sao?

Không ai dám lên à?

Nếu đã như vậy, mỹ nhân liền là của Phương Minh ta!" Phương Minh vẻ mặt khiêu khích nhìn các thần ma có mặt, ý khí phong phát ha ha cười lớn nói.

Nghe Phương Minh gọi mình là mỹ nhân trước mặt mọi người, Tây Vương Mẫu không nhịn được thầm nhổ một bãi nước bọt, mặt xinh ửng hồng, trái tim nhỏ đập thình thịch không thôi, thầm nghĩ: "Gọi bản cung là mỹ nhân, ra là trong lòng hắn, bản cung cũng khá đẹp mà, ai da, nghĩ gì thế, thật xấu hổ chết đi được..." 148.

Trên biển Dao Trì, Phương Minh biến ra một cái muôi, nhẹ nhàng múc một ít canh, nếm thử mùi vị, mắt sáng lên, vui mừng nói: "Ha ha, không tệ, không tệ, canh rắn hầm xong rồi!" Dưới sự cám dỗ của bạch phú mỹ, có người vẫn không từ bỏ.

Ngay lập tức có một thần ma bay ra, giận dữ nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Phương Minh, đừng kiêu ngạo, bần đạo xin lĩnh giáo

cao chiêu của ngươi!" Phương Minh hai mắt thần quang ẩn hiện, nhìn ra được bản thể của thần ma kia, không khỏi khinh thường nói: "Ra là một con xà yêu, ta lại có lộc ăn rồi, thịt bò nướng ăn không được, có thể hầm canh rắn mà!" "Tìm chết!" Thần ma kia đại nộ, lắc mình một cái, hóa thành một con rắn khổng lồ.

Đại xà cuộn mình trên biển Dao Trì, như một ngọn núi, nhưng lại có điểm khác với rắn, giống như đốt tre, từng đốt từng đốt mọc đầy thịt mỡ bóng nhẫy, đầu rắn màu xanh nhạt, hình tam giác.

"...Phì Di!" "Trời ạ, lại là dị thú Phì Di, thảo nào dám thách đấu Phương ma đầu!" "Phì Di, trong truyền thuyết Phì Di có thể nuốt trời nuốt đất, không ngờ hôm nay lại được thấy, thật khiến người ta mở rộng tầm mắt a!" "À, trận chiến này khó đoán rồi, Phì Di chính là đối thủ của Phương ma đầu!" Trên đảo Liên Hoa có người nhận ra lai lịch của đại xà, không khỏi kinh ngạc liên tục, loạn thành một nồi cháo.

Ngay cả Tây Vương Mẫu nghe thấy Phì Di, mặt xinh cũng đại biến, trong lòng thầm nghĩ: "Tiểu oan gia, nhất định phải thắng a, đều tại bản cung quá lỗ mãng, nhưng cho dù tiểu oan gia không thắng, bản cung cũng sẽ bám lấy ngươi..." Trên biển Dao Trì, Phương Minh đánh giá con Phì Di khổng lồ, tấm tắc khen ngợi: "Là ta mắt kém, là Phì Di, nhưng cũng không khác rắn là bao, cũng có thể hầm canh rắn!" "Tìm chết!" Phì Di đại nộ, gầm lên một tiếng, một đốt thân thể lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được mà xẹp xuống, nhưng khí thế toàn thân của Phì Di lại đang tăng vọt, trong nháy mắt đã tăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Công pháp của Phì Di quỷ dị, càng giống như đang thiêu đốt bản thân để nâng cao thực lực.

Phương Minh nhìn thấy tấm tắc khen ngợi, lẩm bẩm: "Gầy một

chút cũng tốt, gầy một chút thịt đỏ nhiều, ăn mới đã...” “Phương Minh, ngươi khinh rắn quá đáng, bần đạo muốn ngươi phải trả giá!” Phì Di nổi giận, thân thể khổng lồ đột nhiên chuyển động, với tốc độ cực nhanh lao về phía Phương Minh, mở cái miệng tanh máu ra cắn về phía Phương Minh.

Đột nhiên, sau lưng Phương Minh hiện ra hư ảnh đồ đằng của Tổ Vu Đế Giang, thân hình lóe lên, liền biến mất không thấy tăm hơi.

Phì Di vồ hụt, nhìn xung quanh, lại không thấy bóng dáng Phương Minh.

“Ở trên đó, ở trên đó...” Trên đảo Liên Hoa, có người kinh hô.

Phì Di đang định ngẩng đầu nhìn lên, chỉ cảm thấy trên đầu bị một vật nặng hung hăng đập vào, tức thì cảm thấy trong đầu ong ong, đầu rắn khổng lồ không tự chủ được mà đập xuống mặt biển Dao Trì.

Mẹ kiếp!

Tên gia hỏa này thật vô sỉ đến cực điểm!

Đánh lén!

Đó là ý niệm duy nhất của Phì Di lúc này.

Đầu rắn khổng lồ của Phì Di đập vào mặt biển, tức thì đập đến choáng váng, trong đầu ong ong, nộ khí ngút trời.

Đang định đứng dậy, quyết đấu với tên gia hỏa vô sỉ đánh lén kia, nhưng đầu rắn vừa ngẩng lên, liền cảm thấy trên đầu lại bị đập một gậy.

“Bốp bốp bốp...” Trong ánh mắt mắt tròn xoe miệng há hốc của các thần ma, Phương Minh tay cầm một cái búa, chỉ cần Phì Di ngẩng đầu lên, liền đập một gậy thật mạnh, vừa đánh vừa vô sỉ hét lớn: “Không được đánh chết, đánh chết sẽ không ngon, ngất đi, mau ngất

đi...” “Bốp...” Lại một gậy thật mạnh, Phì Di cuối cùng bị đập đến chấn động não, không cam lòng ngất đi.

Phương Minh dường như thở phào nhẹ nhõm, sau đó lật tay, hiện ra một cái đỉnh nhỏ, đỉnh nhỏ xoay tròn, càng lúc càng lớn, một luồng sáng bắn ra, thu Phì Di vào trong.

“...Càn Khôn Đỉnh!” “Trời ạ, lại là cực phẩm tiên thiên linh bảo có thể phản hậu thiên vi tiên thiên, Càn Khôn Đỉnh!” “Không ngờ Càn Khôn Đỉnh lại ở trong tay Phương ma đầu!” “Chết tiệt, hắn định dùng Càn Khôn Đỉnh làm gì?

Không phải là dùng Càn Khôn Đỉnh hầm canh rắn chứ?” “Trời ạ, xem cái thế này, nhóm lửa, đổ nước vào, bần đạo được mở mang tầm mắt rồi, thật sự định dùng Càn Khôn Đỉnh hầm canh rắn!” “Ôi thần của ta, không hổ là Phương ma đầu, lại định hầm sống Phì Di, tàn nhẫn, thật sự tàn nhẫn a...” Trong ánh mắt mắt tròn xoe miệng há hốc của các thần ma, Phương Minh loay hoay một hồi, vừa đổ nước, vừa nhóm lửa, thậm chí còn lấy ra lá của mấy gốc linh căn, như đang cho gia vị.

Thôi được rồi!

Ra là Càn Khôn Đỉnh còn có cách dùng này!

Thế giới quan của các thần ma bị Phương Minh làm mới, tròng mắt rơi lả tả xuống đất, gần như không thể tin vào mắt mình.

“Hống...” Đằng Xà cảm nhận được nhiệt độ, tỉnh lại ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm giận dữ, trong giọng nói xen lẫn sự sợ hãi nồng đậm, muốn thoát khỏi Càn Khôn Đỉnh.

Rõ ràng Phì Di cũng không ngờ Phương Minh lại thật sự định hầm mình, cái chết đó cũng quá oan uổng rồi.

Phì Di không cam lòng giãy giụa kịch liệt, nhưng làm sao có thể

đột phá được phòng ngự của Càn Khôn Đỉnh, tức thì sợ đến vỡ mật, kinh hãi hét lớn: "...Phương Minh đạo hữu, cầu xin ngươi, tha cho ta, tha cho ta, ta không dám nữa, tha cho ta, bần đạo nguyện làm tọa kỵ cho ngươi..." Dưới bóng ma sợ hãi mãnh liệt, Phì Di nhụt chí, bắt đầu cầu xin Phương Minh tha mạng.

Phương Minh ghé vào Càn Khôn Đỉnh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, nụ cười thuần khiết hiền hậu, một vẻ vô hại, khiến người ta không sinh ra nửa điểm phòng bị, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ta đã nói, ai dám thách đấu ta, ta bảo đảm sẽ đánh chết hắn, yên tâm, ta sẽ thực hiện lời hứa, ngươi nhất định sẽ chết, biến thành món canh rắn ngon miệng." Phương Minh tuy đang cười, nhưng nụ cười của y trong mắt Phì Di, còn đáng sợ hơn cả dao găm sắc bén, khiến nó sợ hãi đến tận xương tủy.

"Phương Minh, bần đạo liều mạng với ngươi..." "Phương Minh, tên ma đầu nhà ngươi, sẽ không được chết tử tế..." "Ma đầu, đại ma đầu tha mạng, bần đạo biết sai rồi... ma đầu, ta liều mạng với ngươi... a!" Trong Càn Khôn Đỉnh thỉnh thoảng truyền ra tiếng hét kinh hãi của Phì Di, chỉ là âm thanh càng lúc càng yếu, cuối cùng biến mất không tăm tích.

Thay vào đó, trên trời tỏa ra một mùi thịt thơm nức, hương thơm ngào ngạt, khiến người ta thèm nhỏ dãi, nhưng đồng thời trong lòng lại không nhịn được dâng lên một cảm giác sợ hãi sâu sắc.

Chương 184

“Trời ạ, ma đầu thật sự đã hầm Phì Di đạo hữu...” “Phương ma đầu, thật sự là Phương ma đầu a, trời ạ, bần đạo thề, chết cũng không trêu chọc Phương ma đầu!” “Phương ma đầu quá kinh khủng, lại thật sự hầm sống Phì Di...” “Dùng Càn Khôn Đỉnh hầm canh rắn, cũng chỉ có tiểu oan gia mới nghĩ ra được, tiểu oan gia luôn không chơi theo bài bản a...” Tây Vương Mẫu cũng trợn to mắt đẹp, mặt xinh ửng hồng, tim đập thình thịch nói. 149.

Chỉ thấy, trong không gian u ám, chậm rãi lướt đến một chiếc thuyền giấy, trên thuyền giấy đứng một lão giả xách đèn lồng, chính là Âm Sai lão giả do Tứ sư phó hóa thành.

Phương Minh quay đầu nhìn về phía các thần ma, nghiêm túc nói: “Nhìn ta làm gì?

Ồ, các ngươi cũng muốn nếm thử mùi vị canh rắn à, được, dù sao cũng một nồi lớn, ta một mình cũng không uống hết, liền chia cho mọi người uống, Phương Minh ta trước nay luôn hào phóng...” Nói xong, Phương Minh vung tay liên tục, vận chuyển thần thông, từng cái bát xuất hiện trước mắt, sau đó lại chỉ vào Càn Khôn Đỉnh, canh rắn trong Càn Khôn Đỉnh bay ra, mỗi bát đều được đổ đầy canh rắn.

Những cái bát đó dưới sự nâng đỡ của pháp lực của Phương Minh, bay đến bàn của các thần ma.

“Uống đi, uống đi, miễn phí...” Phương Minh cười tủm tỉm nói.

Mẹ kiếp!

Không phải là vấn đề miễn phí hay không miễn phí!

Một đạo hữu sống sờ sờ, bị ngươi hầm thành một nồi canh, chúng

ta làm sao có thể uống được?

Sắc mặt các thần ma vô cùng đặc sắc, nhìn bát canh rắn trên bàn, da mặt co giật dữ dội.

Nụ cười trên mặt Phương Minh càng nồng đậm, ngây thơ trong sáng, cười tủm tỉm nhìn các thần ma, nói: "Sao thế?

Không nể mặt Phương Minh ta?

Không uống canh là không cho ta mặt mũi phải không?" Các thần ma bất đắc dĩ, vì không muốn đắc tội với tên ma đầu Phương Minh này, đành phải bưng bát canh rắn trên bàn, ngửa đầu uống cạn.

Nhưng cũng có một số ít thần ma không uống, Tam Thanh, Đế Tuấn, Thái Nhất, Đông Vương Công, Nữ Oa, Phục Hy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đám người liền không uống.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Đông Vương Công đám người vì phẫn nộ, không ưa bộ dạng diễu võ dương oai của Phương Minh, nên không uống; Nữ Oa, Phục Hy đám người vì ghê tởm, họ cũng là thần ma nửa người nửa rắn, thực sự không uống nổi, huống chi quan hệ với Phương Minh không tầm thường, nên không uống.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người vì thanh quy giới luật, không thể động đồ tanh.

Đương nhiên, trên đảo Liên Hoa uống ngon lành nhất không ai khác là Kim Kỳ Lân và Hồng Vân lão tổ, ngược lại Đằng Xà không uống, nguyên nhân cũng là loài rắn, trong lòng thực sự có ám ảnh, không uống nổi.

"Ể?

Tiểu Thất, ngươi không uống, à, đúng rồi, ngươi là rắn, rắn không ăn rắn, ngươi không uống, vậy đưa cho ta!" Kim Kỳ Lân một tay giật lấy bát canh rắn trước mặt Đằng Xà, ngửa đầu uống cạn.

Hồng Vân lão tổ nhìn thấy ngẩn ra, sau đó nhìn về phía Trấn Nguyên Tử, nói: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, canh rắn của ngươi không uống, vậy cho bần đạo đi, đừng lãng phí!" Nói xong, Hồng Vân lão tổ không cần phân bua một tay giật lấy, cuối cùng vẻ mặt hạnh phúc chép chép miệng, lẩm bẩm: "Ngon, ngon quá, không uống, thật là thiệt thòi..." Kim Kỳ Lân cầm bát, gân cổ hét lớn: "Giáo chủ, còn canh không?" "Có có có, bảo đảm đủ!" Phương Minh ha ha cười lớn.

Kim Kỳ Lân một mạch chạy đi múc canh rắn.

"Bần đạo cũng muốn!" Hồng Vân lão tổ cũng vô tâm vô phế chạy ra, cùng Kim Kỳ Lân tranh nhau uống canh rắn.

Nhất thời, trên mặt biển Dao Trì tĩnh lặng như tờ, chỉ có Kim Kỳ Lân và Hồng Vân lão tổ hai người bận rộn tranh nhau canh rắn, và tiếng "cô đông cô đông" ngửa đầu uống canh.

Một đám thần ma nhìn thấy mắt tròn xoe miệng há hốc, tức giận mà không dám nói.

Phương Minh quay đầu cười tủm tỉm nhìn về phía đám thần ma trên đảo Liên Hoa, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ, càng thêm vô hại, lớn tiếng nói: "Các vị đạo hữu, có ai không phục, có thể thử, đương nhiên, tốt nhất là có thể ăn, là đạo hữu loài bò thành đạo càng tốt, ta vừa rồi không được ăn thịt bò nướng, cảm thấy khá tiếc!" Một đám thần ma nghe xong sắc mặt lại đại biến.

Đặc biệt là những thần ma loài bò tu luyện thành tinh, càng sợ đến run lẩy bẩy, sợ Phương ma đầu lao đến, đánh chết mình, nướng thịt bò trước mặt mọi người, để các thần ma chia nhau ăn, nếu như vậy, thật là chết không toàn thây.

Phương Minh thấy một đám thần ma sợ đến sắc mặt tái nhợt, không dám nói lời nào, không khỏi hài lòng gật đầu, quay đầu nhìn về phía mấy vị thần ma vừa rồi không uống canh rắn, lớn tiếng nói:

“Mấy vị đạo hữu không uống canh rắn, chẳng lẽ không nể mặt Phương Minh ta?

Có muốn lên đây đấu một trận không?” Tiếp Dẫn đạo nhân mặt mày khổ sở, vội vàng hai tay chắp lại, giải thích với Phương Minh: “Phương Minh đạo hữu, hai huynh đệ bần đạo không phải là không uống canh rắn, Phật môn chúng ta có thanh quy giới luật, cấm đồ tanh, xin Phương Minh đạo hữu lượng thứ!” Chuẩn Đề đạo nhân cũng vội vàng phụ họa: “Đúng, đúng, Phương Minh đạo hữu, chúng ta thực sự có thanh quy giới luật ràng buộc, nếu không phải vậy, thật muốn nếm thử tay nghề của Phương Minh đạo hữu.” Các thần ma nghe xong trong lòng một trận chửi bới sự vô sỉ của hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Phương Minh nhìn hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cười tủm tỉm nói: “Phật giáo Tây phương không phải có câu nói, gọi là ‘Tửu nhục xuyên tràng, Phật Tổ trong lòng giữ’ sao?

Chỉ một bát canh rắn, hai vị uống là được, chỉ cần trong lòng có Phật là được!” Nụ cười trên khuôn mặt già nua của hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tức thì cứng đờ.

Vốn tưởng Phương Minh sẽ bỏ qua, kết quả lại không, Phương Minh ép họ uống canh rắn.

Thanh quy giới luật là do họ đặt ra, không thể ăn thịt uống rượu, nếu hôm nay uống rượu, vậy thanh quy giới luật của Phật môn chỉ là cái rắm, sau này ai sẽ tuân thủ.

Quan trọng hơn, là vấn đề đạo thống của Phật môn, có hai vị chí tôn Phật môn như vậy, ai sẽ gia nhập Phật môn?

Đây không phải là vấn đề mặt mũi cá nhân nữa, mà là vấn đề đạo thống!

Đạo thống Phật môn, cũng là điểm yếu của hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề!

"..." Chuẩn Đề đại nộ, khí thế toàn thân tăng vọt, tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong lộ ra không nghi ngờ, tức giận nói: "Phương Minh đạo hữu, Phật giáo Tây phương chúng ta không có ý định đối địch với ngươi, đạo hữu lẽ nào muốn đuổi cùng giết tận hay sao?" "Ấy da, nghiêm trọng rồi, nghiêm trọng rồi, ta chỉ là để các ngươi uống một ngụm canh thôi, đến mức như vậy sao?

Dù sao hai tên gia hỏa các ngươi, không cho ta mặt mũi, nếu đã như vậy, liền đấu một trận đi." Phương Minh xắn tay áo, một vẻ hăm hở, thầm truyền âm cho Hồng Vân lão tổ: "Hồng Vân đạo hữu, xem ta vì ngươi xả giận, đánh tơi bời hai tên vô sỉ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề!" Hồng Vân đại hỷ, đồng thời trong lòng cảm động không thôi.

Phương Minh sở dĩ gây khó dễ cho hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, là vì muốn xả giận cho mình.

Chương 185

Giáo chủ như vậy, theo cũng đáng...

"Phương Minh, ma đầu nhà ngươi, hầm sống Phì Di đạo hữu, ép ta uống canh tanh, thật sự đáng ghét, hôm nay bần tăng liền muốn hàng yêu trừ ma, thay trời hành đạo!" Chuẩn Đề đạo nhân đại nộ, tung người một cái, bay ra mặt biển Dao Trì, một bộ dáng chính phái, lớn tiếng nói.

Tiếp Dẫn đạo nhân thấy Chuẩn Đề đạo nhân bay ra, lo lắng cho an nguy của Chuẩn Đề đạo nhân, cũng tung người bay ra, hai tay chắp lại, bảo tướng trang nghiêm nói: "Phương Minh đạo hữu, ma tính quá nặng, hôm nay bần tăng không thể không hàng yêu trừ ma, độ hóa đạo hữu!" "Phì!" Phương Minh nhổ một bãi nước bọt về phía hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, chửi ầm lên: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, đừng ở đây tỏ ra thanh cao, cái đức hạnh của hai người các ngươi, người khác không phải là không biết!

Bớt ở đây tỏ vẻ như chính nhân quân tử đi, lão tử vô sỉ, nhưng lão tử so với các ngươi còn kém xa, hai tên vương bát đản các ngươi có thể gọi là lão tổ tông của phái vô sỉ!" "Phương Minh, tìm chết!" Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đại nộ, tung người một cái, liền công kích về phía Phương Minh.

Tiếp Dẫn đạo nhân chân đạp Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, tay cầm Hàng Ma Thần Xử, Hàng Ma Thần Xử kia tỏa ra vạn trượng quang mang, chiếu thẳng về phía Phương Minh mà đập.

Bên kia Chuẩn Đề đạo nhân tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ, chiếu thẳng về phía Phương Minh mà quét.

Đúng lúc này, Phương Minh hừ lạnh một tiếng, dậm mạnh chân,

tức thì trời không phải trời, đất không phải đất, càn khôn điên đảo, âm dương nghịch chuyển.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có một loại ảo giác, như thể biển Dao Trì bị lật ngược, kéo họ vào một thế giới khác.

Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề kinh hãi đánh giá xung quanh, lại phát hiện xung quanh âm u, gió âm từng trận, lúc sáng lúc tối, khiến người ta rợn tóc gáy.

"...Minh giới!" Chuẩn Đề đạo nhân nhận ra nơi mình đang ở.

Khuôn mặt khổ qua của Tiếp Dẫn đạo nhân dường như càng khổ thêm mấy phần, hai tay chắp lại, hai mắt lộ ra vẻ kinh hãi, nói: "Tên Phương Minh kia thật có thần thông, lật ngược Dao Trì, kéo chúng ta vào trong U Minh Địa Phủ." "Ấy da, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, mắt nhìn cũng khá đấy, không sai, đây đúng là U Minh Địa Phủ!" Phương Minh cười tủm tỉm nói.

U Minh Địa Phủ và thế giới Hồng Hoang chồng chéo lên nhau, chỉ có một phần nhỏ không chồng chéo, Tứ sư phó lại là chúa tể của U Minh Địa Phủ, Phương Minh lại học được thần thông của Tứ sư phó, nên rất quen thuộc với U Minh Địa Phủ.

"Kẻ nào dám tự tiện xông vào U Minh Địa Phủ!" Đúng lúc này, một giọng nói trầm hùng vang lên.

Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề giật mình, vội vàng quay đầu nhìn về phía xa. 150.

Chỉ thấy hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang vẻ mặt cảnh giác nhìn Âm Sai lão giả đang lướt đến.

"Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai vị đạo hữu, cứ từ từ chơi, ta đi trước đây!" Phương Minh vẫy vẫy tay với hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, sau lưng xuất hiện một cánh cửa, trực tiếp nhảy vào.

Khi xuất hiện lần nữa, đã ở trên Dao Trì, bên cạnh đảo Liên Hoa.

Hồng Vân lão tổ nhìn thấy tấm tắc khen ngợi, lại hóa thân thành bảo bối hiếu kỳ, hỏi: "Giáo chủ, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đâu rồi?" Phương Minh cười tủm tỉm giơ ra một bàn tay lớn, nhẹ nhàng vuốt qua mặt biển Dao Trì, tức thì cảnh tượng trong U Minh Địa Phủ hiện ra. 151.

Chỉ là Âm Sai lão giả hiển nhiên không nghe hai người nói nhảm, trong bóng tối lại lướt ra vô số Âm Sai lão giả, có tôn thần Ngưu Đầu Mã Diện thân thể to lớn, có Hắc Bạch Vô Thường cầm xiềng xích và gông cùm, tất cả đều lao về phía hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đương nhiên cũng nghe nói về hung danh lừng lẫy của Âm Sai lão giả, hình như đang giải thích với Âm Sai lão giả. 152.

Chỉ là không ngừng có Âm Sai lão giả, Ngưu Đầu Mã Diện và Hắc Bạch Vô Thường từ xung quanh dũng đến, vây bắt hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, bắt được hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liền một trận đánh tơi bời.

Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề da đầu tê dại, sợ đến oa oa kêu quái dị, quay đầu bỏ chạy. 153.

Đột nhiên, Thông Thiên Giáo Chủ tế khởi Tru Tiên Kiếm Trận, uy phong lẫm liệt đứng giữa trận pháp.

Trên đảo Liên Hoa một đám thần ma nhìn thấy mắt tròn xoe miệng há hốc, nhưng lại có chút dở khóc dở cười.

Phương Minh mượn dao giết người!

Ai cũng biết Âm Sai lão giả ghét cái ác như kẻ thù, không thích giao thiệp với người dương gian, Phương Minh kéo hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vào âm gian, tất sẽ khiến Âm Sai lão giả đại nộ,

đánh tơi bời hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

"Thằng nhóc thối, không tệ, còn nhớ đến Tứ sư phó, không có việc gì thì kéo thêm mấy người vào âm gian, để Tứ sư phó tìm chút niềm vui!" Đúng lúc này, trong đầu Phương Minh truyền đến giọng nói của Tứ sư phó.

Phương Minh nhếch miệng cười, đột nhiên phát hiện, mình lại sáng tạo ra một loại thần thông.

Kéo người vào âm gian, mượn sức của Tứ sư phó, đánh tơi bời người đó!

Người khác có thể không biết Tứ sư phó, nhưng Phương Minh lại rõ ràng, Tứ sư phó tuy có thể rời khỏi Hồng Mông Sơn, nhưng lại cả ngày bận rộn thu thập vong hồn, cần cù chăm chỉ, sợ Đại sư phó sẽ lôi về, nên cũng khá buồn chán.

Bây giờ Phương Minh cuối cùng đã tìm ra một cách, có thể để Tứ sư phó sảng khoái một chút, cũng là cách để mình sảng khoái.

Trên Hồng Mông Sơn.

Mấy vị sư phó tụ tập lại một chỗ, nhìn nhau mắt tròn xoe miệng há hốc.

Tam sư phó chửi ầm lên: "Thằng nhóc thối này, thân với lão Tứ, xem nó tìm niềm vui cho lão Tứ kìa, lại bỏ ta sang một bên, lão tử thật uổng công thương nó!" Ngũ sư phó vẻ mặt ngưỡng mộ nói: "Lão Tứ sướng rồi, không chỉ có thể ra ngoài chơi, còn có Minh nhi thằng nhóc thối kia tìm niềm vui cho, chỉ khổ cho ta!" Lục sư phụ cũng tức không nhẹ, giận dữ nói: "Uổng công ta luyện chế cho nó bao nhiêu đan dược, sợ nó bị thương, thằng nhóc thối này một chút cũng không biết thương ta!

Đúng rồi, hôm nay đến lượt ai đi đánh tên Hồng Quân kia?" "Ta!"

Nhị sư phó cười toe toét lấy trận phù, rời khỏi Hồng Mông Sơn, thẳng đến Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn, đi đánh Hồng Quân lão tổ, xả giận.

Chương 186

Bị Đại sư phó nhốt trên Hồng Mông Sơn, không được ra ngoài, mỗi ngày vui nhất là đếm xem đến lượt ai đi đánh Hồng Quân.

Đúng là sống những ngày ăn cơm ngủ nghỉ đánh Hồng Quân...

Bên kia, các thần ma qua mặt biển Dao Trì quan sát tình hình trong U Minh Địa Phủ, chỉ thấy hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị vô số Âm Sai lão giả đánh bầm dập, nằm ngửa trên đất, một vẻ hoài nghi nhân sinh.

Ngay sau đó, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị Âm Sai lão giả kéo gót chân, ném ra khỏi U Minh Địa Phủ.

Phương Minh vung tay một cái, cảnh tượng U Minh Địa Phủ trên mặt biển Dao Trì biến mất, lại khôi phục bình tĩnh, cười tủm tỉm nhìn về phía Tam Thanh, nói: "Tam Thanh đạo hữu, cũng không cho ta mặt mũi sao?" Hơi thở của mọi người dần dần dồn dập, một vẻ muốn xem kịch hay.

Tam Thanh là Bàn Cổ chính tông, thực lực cực mạnh, nếu đánh với Phương Minh, tất sẽ là một trận kịch hay.

Bị réo tên, mặt già của Tam Thanh đều biến sắc.

Bọn họ thực sự hận không thể lao ra đại chiến một trận với Phương Minh, nhưng lại sợ hắn tiết lộ chuyện xảy ra ở Bất Chu Sơn, nhất thời do dự không quyết.

Hơn nữa, quả thực họ cũng có chút kiêng kỵ Phương Minh.

Thủ đoạn chơi bẩn của Phương Minh quả là vô cùng vô tận, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng là những đại thần thông giả hàng đầu trên đại lục Hồng Hoang, nhưng dưới tay hắn chỉ mới một chiêu đã bị kéo vào

âm phủ, bị lừa một vố đau.

Tuy hận Phương Minh đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng để hắn không tiết lộ chuyện đó ra ngoài, cuối cùng Tam Thanh quyết định tạm thời nén giận nuốt cay.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười như không cười nói: "Mỹ ý của Phương Minh đạo hữu, bần đạo sao nỡ lòng phụ bạc, chỉ là canh rắn quá nóng, bần đạo để nguội rồi mới uống, bây giờ canh đã nguội, uống vừa ngon, bần đạo đang muốn thưởng thức đây!" Nói xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn nín thở, ngẩng đầu uống cạn bát canh rắn, sau đó đặt bát lên bàn, cười lớn nói: "Mỹ vị, quả là mỹ vị nhân gian, không ngờ Phương Minh đạo hữu có tay nghề như vậy, thật lợi hại, lợi hại!" Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ hít sâu một hơi, cố gắng kìm nén cơn giận ngút trời trong lòng, cũng cười gượng ép mình uống cạn bát canh rắn.

"Hắc hắc hắc, nắm được thóp của Tam Thanh rồi, phen này ăn chắc chúng, khà khà khà..." Phương Minh thầm đắc ý, trong đầu vang vọng lại cảnh tượng Tam Thanh quỳ lạy trên Bất Chu Sơn, không khỏi cảm thấy sảng khoái tột độ.

"Phương Minh..." Đúng lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ vào mặt hồ Dao Trì, giận dữ quát.

Phương Minh ngẩn ra, nhìn theo hướng tay Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ, chỉ thấy trên mặt hồ Dao Trì phản chiếu từng khung cảnh một, đó chính là hình ảnh Tam Thanh với vẻ mặt thành kính, đang cung kính quỳ lạy Phương Minh.

"Phương Minh, ngươi đã hứa với ta sẽ không nói ra ngoài, tìm chết..." Thông Thiên Giáo Chủ tức giận đến toàn thân run rẩy, gầm lên.

Thái Thượng Lão Tử mặt già cũng đỏ bừng, vẻ mặt đầy thịnh nộ

nhìn Phương Minh.

Sở dĩ họ kiêng kỵ Phương Minh là vì hắn có điểm yếu của họ trong tay, nhưng bây giờ Phương Minh lại tiết lộ chuyện này ngay trước mặt bao nhiêu thần ma.

Điều này khiến Tam Thanh còn mặt mũi nào nữa?

Để cho Bàn Cổ chính tông còn mặt mũi nào nữa?

Trong phút chốc, Tam Thanh nổi giận, lao ra mặt hồ Dao Trì, bày thành thế chân vạc, vây lấy Phương Minh, xem ra một trận đại chiến sắp sửa nổ ra.

Phương Minh vẻ mặt lúng túng nhìn Tam Thanh, cười gượng nói: "Ba vị đạo hữu, hiểu lầm, hiểu lầm thôi, ta tuyệt đối không có ý tiết lộ chút tình hình nào đâu!...

Ta cũng không rõ rốt cuộc là chuyện gì?

Hơn nữa, ta còn định dùng chuyện này để uy hiếp các ngươi, moi thêm ít linh căn linh bảo nữa chứ!" Tam Thanh nghe xong mặt già đen lại, hận không thể lột da rút gân, nghiền xương hắn thành tro.

Đúng lúc này, Tây Vương Mẫu lên tiếng: "Hồ Dao Trì còn được gọi là Thiên Tâm Hải, chỉ cần đạo tâm của ai có gợn sóng, nó sẽ phản chiếu chân thực mọi thứ..." "Mẹ nó, ra là thế.

Ai da, toi rồi, ta còn định moi thêm chút đồ tốt từ Tam Thanh nữa chứ, giờ thì hay rồi, chuyện đã bại lộ, Tam Thanh đạo hữu chắc chắn sẽ không cho ta đồ tốt nữa rồi, đáng tiếc, đáng tiếc a..." Phương Minh giậm chân bình bịch trên mặt hồ Dao Trì vì tiếc của, nhưng lời nói ra lại khiến Tam Thanh tức chết đi được.

Tình cảm là tên này coi họ như cây rụng tiền, bây giờ vì không thể uy hiếp Tam Thanh nữa mà cảm thấy buồn bực, tên này đúng là tức chết người mà.

Nhưng mà, tên Phương Minh này đúng là một cái động không đáy, vĩnh viễn không thể lấp đầy, bây giờ chuyện đã vỡ lở, cũng tốt!

Ít nhất, sau này không cần phải chịu sự uy hiếp của tiểu nhân Phương Minh nữa.

Bên kia, trên đảo Liên Hoa, các thần ma nhìn thấy cảnh tượng phản chiếu trên mặt hồ Dao Trì, lập tức kinh ngạc đến mức trợn mắt há mồm, bùng nổ một làn sóng bàn tán xôn xao chưa từng có.

"Trời ạ, đường đường là Tam Thanh, Bàn Cổ chính tông, lại thành kính quỳ lạy Phương Minh như vậy, Phương Minh rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Sao Tam Thanh đạo hữu phải quỳ lạy hắn, là giả phải không?" "Ai da, ngươi không nghe Tây Vương Mẫu đạo hữu nói hồ Dao Trì còn có tên là Thiên Tâm Hải sao?

Nó sẽ phản chiếu chân thực ký ức của người ta, là thật đấy, thật hơn cả vàng!" "Chuyện đó là thật rồi, thảo nào Tam Thanh đạo hữu lại sợ Phương Minh đến thế..." Nghe tiếng bàn tán của mọi người, Tam Thanh giận không thể át, Thông Thiên Giáo Chủ hét lớn một tiếng, chân đạp mặt hồ Dao Trì, tay cầm Thanh Bình Kiếm, liền lao đến giết Phương Minh.

"Đồ heo ngu!" Phương Minh cười lớn một tiếng, giậm mạnh một chân.

Thái Thượng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn giật mình, vội vàng bay lên, kinh hãi hô: "Tam đệ!" Thông Thiên Giáo Chủ giật mình, phản ứng lại, đang định bay khỏi hồ Dao Trì...

Nhưng đúng lúc này, trời không phải trời, đất không phải đất, càn khôn đảo lộn, âm dương nghịch chuyển, một tiếng "ầm" vang lên, hồ Dao Trì lật úp, Thông Thiên Giáo Chủ lập tức bị Phương Minh kéo

vào U Minh Địa Phủ.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng bị Phương Minh chọc tức đến hồ đồ, quên mất kết cục của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đạo nhân, nên mới nhất thời không đề phòng, trúng chiêu của Phương Minh.

"Phương Minh..." Thông Thiên Giáo Chủ đánh giá xung quanh, trong lòng vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Phương Minh chỉ vào Thông Thiên Giáo Chủ, cười ha hả nói: "Thông Thiên, chiêu này ta đã thi triển một lần rồi, vậy mà ngươi vẫn trúng chiêu, đúng là ngu không tả nổi, không trách người khác được, ha ha ha..." Thông Thiên Giáo Chủ giận không thể át, tay cầm Thanh Bình Kiếm, giận dữ nói: "Phương Minh...

Chương 187

khinh người quá đáng, bần đạo với ngươi không đội trời chung..." "Đừng có không đội trời chung với ta nữa, trước hết đối phó với bọn họ đi đã!" Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, chỉ vào một nơi u ám, vẻ mặt đầy trêu chọc.

Thông Thiên Giáo Chủ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong sâu thẳm u tối có một chiếc thuyền giấy đang tiến đến, trên thuyền có một âm sai xách đèn lồng ngựa.

Lão âm sai hai mắt lóe lên tia sáng u ám, trầm giọng quát: "Kẻ nào dám tự tiện xông vào Âm Ty?" "Hắn!" Phương Minh chỉ vào Thông Thiên Giáo Chủ, nghiêm túc nói.

Thông Thiên Giáo Chủ kinh hãi, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa tức giận nhìn Phương Minh, rồi quay đầu nhìn lão âm sai, vội nói: "Âm sai đạo hữu, đừng nghe hắn nói bậy, rõ ràng là hắn kéo ta vào Âm Ty, bần đạo... bần đạo vô tội, tuyệt đối không có ý tự tiện xông vào Âm Ty!" "Hừ, gần đây có một số kẻ lá gan thật lớn, dám coi thường bản thần tôn, đã như vậy, thì phải cho ngươi một bài học!" Lão âm sai hừ lạnh một tiếng.

Trong bóng tối, vô số lão âm sai khác ngồi thuyền giấy, xách đèn lồng ngựa tiến về phía này.

Trên trời dưới đất, trong biển Hoàng Tuyền, dày đặc toàn là lão âm sai.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn mà tim đập thình thịch, kinh hãi hô: "Đạo hữu, hiểu lầm, thật sự là hiểu lầm..." "Kẻ tự tiện xông vào Âm Ty, chết!" Lão âm sai rõ ràng không nghe Thông Thiên Giáo Chủ giải thích, trầm giọng quát một tiếng.

Trong khoảnh khắc, vô số lão âm sai ùa về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Phương Minh nhếch miệng cười, sau lưng hiện ra một cánh cửa, hắn lùi vào trong, lúc xuất hiện lại đã ở trên mặt hồ Dao Trì.

Thái Thượng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa tức giận nhìn Phương Minh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm giọng quát: "Phương Minh, tam đệ của bần đạo đâu?

Ngươi đã làm gì đệ ấy?" "Không phải ta làm gì, hắn tự tiện xông vào Âm Ty, đang đánh nhau với âm sai đấy!" Phương Minh vẻ mặt vô tội, tay lớn quệt qua mặt hồ Dao Trì, trên mặt hồ liền hiện ra cảnh tượng trong âm phủ.

Lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ đang liều mạng giao chiến với các lão âm sai.

Nhưng số lượng lão âm sai thực sự quá đông, ngợp trời kín đất, dày đặc như châu chấu ùa về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ lo được đầu này thì mất đầu kia, bị vô số lão âm sai đè ra đánh cho một trận tơi bời. 154.

Bọn họ chèo thuyền giấy, xách đèn lồng ngựa, lần lượt bay về phía bốn thanh tiên kiếm.

Tru Tiên Trận Đồ trải ra, bốn góc đông nam tây bắc mỗi góc treo một thanh tiên kiếm.

Tiên kiếm lay động, phóng ra vô số kiếm khí, kiếm khí dày đặc khiến người ta tê dại da đầu.

Thông Thiên Giáo Chủ đứng trong trận, khí thế ngút trời chỉ vào các lão âm sai, dường như đang khiêu khích, bảo họ vào phá trận.

Đúng lúc này, đám âm sai dày đặc đột nhiên hợp thành bốn lão âm sai với khí tức cường đại, bốn lão âm sai này xông thẳng vào Tru Tiên Kiếm Trận. 155.

Thông Thiên Giáo Chủ mặt đầy phẫn nộ, quát tháo phong vân, Thanh Bình Kiếm trong tay chỉ từ xa vào các lão âm sai xông vào trận. 156.

Phương Minh không thèm để ý đến Thái Thượng Lão Tử, rảo bước chạy như điên, chớp mắt đã mấy vạn dặm, đuổi theo Nguyên Thủy Thiên Tôn mà đánh, chuyên nhắm vào mặt mà đánh tới.

Trong khoảnh khắc, xung quanh bốn thanh tiên kiếm xuất hiện vô số Tru Tiên kiếm khí, điên cuồng ùa về phía bốn lão âm sai.

Đây cũng là lần đầu tiên Thông Thiên Giáo Chủ thể hiện uy lực của đệ nhất sát trận Tru Tiên Kiếm Trận trước mặt người ngoài kể từ khi có được nó.

Một đám thần ma kinh hãi hô lên không ngớt.

Những luồng Tru Tiên kiếm khí dày đặc đó khiến họ cảm thấy da đầu tê dại.

Ngay cả Thái Thượng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không khỏi biến sắc.

Lúc này, mọi người không còn lo lắng cho Thông Thiên Giáo Chủ, mà ngược lại lo cho sự an nguy của các lão âm sai.

Dù sao danh tiếng đệ nhất sát trận Tru Tiên Kiếm Trận đã ở đó, "phi tứ thánh bất khả phá" (không phải bốn vị Thánh Nhân thì không thể phá), nghe quả thực rất kinh người.

Tận mắt chứng kiến uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận, họ cũng bị sự cường đại của nó làm chấn động sâu sắc.

Ngay cả Phương Minh cũng nhìn mà tim đập thình thịch, có chút bồn chồn: "Tứ sư phó hẳn là đỡ được Tru Tiên Kiếm Trận chứ nhỉ, mấy vị sư phó của ta đều biến thái như vậy, nếu đỡ không được, chẳng phải ta đã hại sư phó sao?" Trong lúc Phương Minh đang lo lắng, Tru Tiên kiếm khí đã vọt tới trước mặt bốn vị âm sai.

Chuyện xảy ra ngay sau đó khiến các thần ma trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

Chỉ thấy khi Tru Tiên kiếm khí vọt tới trước mặt bốn người, lão âm sai xách đèn lồng ngựa khẽ lắc nhẹ về phía trước, chiếc đèn đột nhiên bùng phát ra những tia sáng u ám kinh khủng.

Xung quanh lão âm sai đột nhiên sáng lên, hiện ra cảnh tượng của thế giới Hồng Hoang.

Tru Tiên kiếm khí tuy hung mãnh, nhưng lại cứ thế từ xung quanh lão âm sai bắn vào thế giới Hồng Hoang, không thể làm tổn hại lão âm sai dù chỉ một chút.

Chương 188

Trong khoảnh khắc, tại bốn nơi trong thế giới Hồng Hoang, bầu trời đột nhiên bị phá thủng bốn cái lỗ lớn, từ bốn cái lỗ đó tuôn ra vô số Tru Tiên kiếm khí.

Bốn nơi đó lập tức bị những luồng kiếm khí ngợp trời nhấn chìm, vô số sông núi sụp đổ trong nháy mắt, sinh linh sợ hãi kêu la thảm thiết, chạy trốn tứ tán.

Bên dưới thuyền giấy của lão âm sai là âm phủ u tối, nhưng xung quanh lại trở thành nơi kết nối với thế giới Hồng Hoang, vô số Tru Tiên kiếm khí từ đó tuôn vào thế giới Hồng Hoang.

"Mẹ nó, còn có thể chơi như vậy sao?" Phương Minh nhìn mà tấm tắc khen lạ, kinh ngạc bất định, trong lòng thầm tính sau này phải tìm Tứ sư phó xin một chiếc đèn lồng ngựa và một chiếc thuyền giấy.

Một đám thần ma cũng nhìn mà trợn mắt há mồm, không ngờ lão âm sai lại mạnh đến vậy, thủ đoạn thần thông quỷ dị như thế, còn có thể kết nối âm dương lưỡng giới, thật không biết làm thế nào.

Như vậy, dù Tru Tiên Kiếm Trận có uy lực lớn đến đâu, cũng không thể làm tổn hại lão âm sai dù chỉ một chút.

Thông Thiên Giáo Chủ càng tức đến giậm chân, đúng là Tru Tiên Kiếm Trận uy lực vô cùng, phi tứ thánh bất khả phá, nhưng bây giờ lại có cảm giác như có sức mà không có chỗ dùng, như nắm đấm đánh vào bông gòn, khiến hắn uất ức không thôi.

Cứ như vậy, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, lão âm sai không hề bị ảnh hưởng, nghênh ngang xông lên, dễ dàng hái xuống Tru Tiên Tứ Kiếm, thu lại Tru Tiên Trận Đồ.

Tiếp theo, Thông Thiên Giáo Chủ hoàn toàn thất thế.

Vô số lão âm sai xông lên, nhấn chìm Thông Thiên Giáo Chủ, đánh cho một trận tơi bời.

Thật đáng thương cho Thông Thiên Giáo Chủ, bị đánh như một con chó chết, mềm oặt nằm trên đất, không còn chút sức lực, mặt già sưng lên như đầu heo, hai mắt trống rỗng vô thần, nghiêm trọng hoài nghi nhân sinh.

Cuối cùng, trong âm phủ hiện ra một Ngưu Đầu và một Mã Diện khổng lồ, xách Thông Thiên Giáo Chủ lên, ném ra khỏi âm phủ.

"Tru Tiên Kiếm của ta..." Thông Thiên Giáo Chủ gào thét.

"Ai thèm cái thứ đồ rách nát của ngươi!" Lão âm sai từ trong âm phủ ném Tru Tiên Kiếm Trận ra.

Thông Thiên Giáo Chủ ôm lấy Tru Tiên Tứ Kiếm, khóe mắt dường như có lệ hoa lấp lánh, hóa thành một luồng ánh sáng bay về phía xa.

Trên hồ Dao Trì, các thần ma nhìn mà trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

Thái Thượng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn hồn, lơ lửng giữa không trung, không dám đáp xuống đất, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa tức giận nhìn Phương Minh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm giọng nói: "Phương Minh... ngươi sỉ nhục Tam Thanh chúng ta như vậy, ta với ngươi không đội trời chung!" Thái Thượng Lão Tử mặt già cũng âm trầm đến cực điểm.

Thực ra, Phương Minh cũng có chút kiêng kỵ Tru Tiên Kiếm Trận, vì vậy mới tiễn Thông Thiên Giáo Chủ đi trước.

Giờ chỉ còn lại Thái Thượng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn,

Phương Minh cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt đầy trêu chọc nhìn hai người, khinh thường nói: "Đã nói là hiểu lầm, nếu các ngươi đã ngang ngược vô lý như vậy, vậy cũng đừng trách ta không khách khí!" "Tìm chết!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đại nộ, ném Tam Bảo Ngọc Như Ý trong tay ra, trời quang sấm sét, một đạo lôi đình kinh khủng từ trên trời giáng xuống, ầm ầm bổ về phía Phương Minh.

Phương Minh nhếch mép, không hề động đậy, mặc cho lôi đình bổ vào người.

Tây Vương Mẫu nhìn thấy kinh hãi hô lên một tiếng, định thần nhìn lại, thấy Phương Minh không hề hấn gì, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy trong lòng rùng mình, thầm nghĩ: "Nhục thân của tên này sao lại mạnh đến thế, có thể chịu được Tử Tiêu Thần Lôi của bần đạo..." "Nguyên Thủy ranh con, đang gãi ngứa cho ta đấy à?" Phương Minh cười ha hả, cơ bắp toàn thân cuồn cuộn nổi lên, hóa thành một người khổng lồ cao nghìn trượng, chạy như điên trên mặt hồ Dao Trì, nhanh như gió cuốn chớp giật, tốc độ cực nhanh, đấm một cú trời giáng vào mặt già của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đánh cho hắn lộn nhào, như một viên đá bị ném đi, nảy lên trên mặt biển, lùi về sau mấy chục vạn dặm. 157.

Lần trước, Hồng Quân lão tổ đã từng nếm mùi thua thiệt.

"Mẹ kiếp, cảnh tượng này sao quen thế?

Sao người bị thương luôn là ta..." Nguyên Thủy Thiên Tôn gầm lên liên tục, muốn thoát khỏi móng vuốt của Phương Minh, nhưng nhục thân của Phương Minh thực sự quá mạnh, đánh cho Nguyên Thủy Thiên Tôn gần như không có chỗ chống đỡ.

Thái Thượng Lão Tử nhìn mà trợn mắt há mồm, vội vàng ném Thái Cực Đồ ra, Thái Cực Đồ xoay tròn, hóa thành một cây cầu vàng, bắc ngang qua toàn bộ mặt hồ Dao Trì, định trụ Phương Minh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này mới thoát được, thân hình lùi nhanh, cách xa Phương Minh.

Bây giờ hắn mới biết, cận chiến với Phương Minh không khác gì tìm đánh tìm chết.

Lão Tử chân đạp cầu vàng, xách quải trượng, định đập về phía Phương Minh.

Đúng lúc này, đầu của Phương Minh đột nhiên to lên gấp mấy lần, biến thành một đứa bé đầu to khổng lồ, há to miệng, trong miệng lờ mờ có thể thấy một vòng xoáy màu đen, một miếng cắn đứt một nửa cây cầu vàng.

Lập tức, cây cầu vàng ầm ầm sụp đổ.

Thái Thượng Lão Tử nhìn mà trợn mắt há mồm, vừa hoàn hồn, đã thấy một nắm đấm to như núi đập thẳng vào mặt.

Thái Thượng Lão Tử không kịp phòng bị, lập tức bị đấm lõm cả mặt già, cả người lộn nhào bay ngược ra, làm cho mặt hồ Dao Trì vốn tĩnh lặng chấn động dữ dội.

Phương Minh thu quyền, cười ha hả nói: "Tam Thanh, chỉ là trò cười thôi!" Kể từ khi Tam Thanh quay sang bái Hồng Quân, trong lòng Phương Minh đối với Tam Thanh liền có một nỗi oán hận không tên, loại tình cảm này có lẽ bắt nguồn từ Nhị sư phó.

"Phương Minh, đừng có ngông cuồng, xem pháp bảo của ta!" Bên kia, Nguyên Thủy Thiên Tôn ổn định thân hình, vận chuyển pháp lực, khôi phục lại khuôn mặt già bị méo mó, hét lớn.

Phương Minh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện ra khánh vân sau đầu, trong khánh vân có đao, thương, kiếm, kích, gậy, côn, chĩa tròn, đủ loại bảo vật, tổng cộng khoảng mấy nghìn món, ngũ quang thập sắc, bảo quang ngút trời, chiếu rọi mặt hồ

Dao Trì đủ màu sắc, vô cùng lộng lẫy.

Chương 189

Lại nói, Tam Thanh mỗi người một sở trường, Thái Thượng Lão Tử giỏi luyện đan, Nguyên Thủy Thiên Tôn giỏi luyện khí, Thông Thiên Giáo Chủ giỏi bày trận.

Mấy nghìn món bảo vật trong khánh vân của Nguyên Thủy Thiên Tôn đều là do hắn luyện chế lúc rảnh rỗi, khi đối địch với người khác, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ ném toàn bộ bảo vật trong khánh vân về phía đối phương.

Thử hỏi, ai chịu nổi?

Đây cũng là một nguyên nhân quan trọng khiến nhiều thần ma không dám trêu chọc Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng Phương Minh thì khác!

Phương Minh nhìn những món bảo vật trên khánh vân sau đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn, không khỏi vẻ mặt đầy trêu chọc nhìn hắn, cười nói: "Nguyên Thủy đạo hữu, định dùng bảo vật đập chết ta à?" Nguyên Thủy Thiên Tôn toàn thân được ánh sáng của các loại bảo vật chiếu rọi, trông vô cùng thần uy.

Hắn cười ha hả nói: "Sao?

Phương Minh, sợ rồi à?

Nếu sợ, thì quỳ xuống dập đầu ba cái, bần đạo có lẽ sẽ tha cho ngươi!" "Sợ?

Đùa à?

Ngươi nghĩ chỉ có ngươi có bảo vật sao?" Phương Minh nhếch miệng cười, nụ cười thuần khiết ngây thơ, vô hại, tay lật một cái, trong tay xuất hiện một cái hòm.

“Cạch” một tiếng, cái hòm mở ra, để lộ ra một hòm đầy những chiếc vòng bạc.

Những chiếc vòng bạc đó đều là Tiên Thiên Linh Bảo, đều là những bảo vật do Thất sư phó luyện chế lúc rảnh rỗi.

Nhưng Phương Minh lại lấy chúng ra làm bom, chơi trò tự bạo linh bảo. 158.

“Đúng vậy, Nguyên Thủy đạo hữu so với Phương Minh đạo hữu, quả thực như một kẻ nghèo kiết xác!” Phương Minh cũng đang nghĩ không biết khi nào mới có thể tự bạo hết một hòm mấy vạn kiện linh bảo này, rồi quay về Hồng Mông Sơn tìm Thất sư phó bổ sung chút “đạn dược”.

Trong hòm, ánh bạc ngút trời, bảo quang chiếu rọi cả bầu trời thành màu bạc.

Một đám thần ma nhìn mà trợn mắt há mồm, tròng mắt rơi lả tả xuống đất, gần như không dám tin vào mắt mình.

“Trời ạ, đầy một hòm kia, chẳng lẽ đều là linh bảo?” “A, một hòm kiếm hoàn màu bạc đó, e rằng ít nhất cũng có mấy vạn kiện, đều là Hậu Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, Phương Minh đạo hữu quả thực giàu có a!” “Vốn tưởng Nguyên Thủy đạo hữu đã đủ giàu có rồi, không ngờ Phương Minh đạo hữu còn giàu hơn!” 159.

Người so với người tức chết người, ở chỗ Phương Minh đã thể hiện điều này một cách rõ ràng nhất.

Trong phút chốc, trên đảo Liên Hoa lại một lần nữa bùng nổ, ồn ào như một cái chợ vỡ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Phương Minh lại có một hòm linh bảo kiếm hoàn, cũng giật mình một cái, khóe mắt giật liên hồi, chỉ nghe mọi người trên đảo Liên Hoa bàn tán, lập tức tức giận đến đỏ

mặt.

“Phương Minh, ngươi khinh bần đạo quá đáng, bần đạo liều mạng với ngươi!” Nguyên Thủy Thiên Tôn đại nộ, hai tay chấn động, lập tức vô số pháp bảo trong khánh vân sau đầu bạo động ánh sáng, như châu chấu, ngợp trời kín đất ùa về phía Phương Minh.

Trên bầu trời, bảo quang thập sắc, hoa quang ngút trời, quả thực lộng lẫy đến cực điểm.

“...Đi!” Phương Minh nhếch miệng cười, nụ cười càng thêm thuần khiết ngây thơ, như một cậu trai lớn ngây thơ lãng mạn, tay chỉ vào đám bảo vật đủ màu sắc của Nguyên Thủy Thiên Tôn trên bầu trời.

Lập tức, vô số vòng bạc từ trong hòm bay ra, ngợp trời kín đất, như thủy triều ùa ra.

“Ầm ầm ầm...” Vô số pháp bảo kiếm hoàn màu bạc đó bay đến giữa không trung, đột nhiên như bắn pháo hoa, lần lượt nổ tung.

Uy lực của linh bảo tự bạo, tuyệt đối mạnh mẽ, huống chi là vô số linh bảo cùng tự bạo.

Trong ánh mắt trợn mắt há mồm của một đám thần ma trên đảo Liên Hoa, những đám mây hình nấm kinh khủng bốc lên trời, làm cho hồ Dao Trì bị nổ đến cuộn trào dữ dội.

Thậm chí cả đảo Liên Hoa cũng bị nổ đến không ổn định, không ngừng rung chuyển.

Mẹ kiếp!

Trực tiếp tự bạo linh bảo?

Thao tác gì đây?

Phá gia chi tử a!

Nhiều linh bảo như vậy, người khác một kiện khó cầu, hắn lại một lúc tự bạo nhiều như vậy, quả thực là phung phí của trời!

Trên đảo Liên Hoa, các thần ma nhìn mà trợn mắt há mồm, thế giới quan lại một lần nữa bị làm mới, gần như không dám tin vào mắt mình.

"Trời ạ, tiểu oan gia sao lại phung phí của trời như vậy, nhiều kiếm hoàn linh bảo như thế, sao lại tự bạo rồi..." Tây Vương Mẫu nghiễm nhiên đã coi Phương Minh là người của mình, vậy thì linh bảo của Phương Minh cũng là linh bảo của bà, vì vậy thấy Phương Minh một lần tự bạo nhiều linh bảo như vậy, trái tim nhỏ bé đau quặn.

"Không... linh bảo của bần đạo..." Nguyên Thủy Thiên Tôn tận mắt nhìn mấy nghìn kiện linh bảo mà mình đã luyện chế trong mấy vạn năm bị đám mây hình nấm kinh khủng nuốt chửng, không bao giờ xuất hiện nữa, trong lòng rỉ máu, không khỏi phát ra một tiếng kêu thảm thiết xé lòng.

Chương 190

Vô số linh bảo tự bạo, trực tiếp làm cho cả hồ Dao Trì gần như bị nổ tung, lờ mờ có thể thấy đáy sông hiện ra, những đám mây hình nấm kinh khủng bốc lên trời, làm cho bầu trời cũng bị nổ sụp, địa hỏa phong lôi cuồng loạn tràn vào.

Trên hồ Dao Trì, con Huyền Quy vốn đã trốn xa cũng bị nổ tung lên không trung, bốn cái chân ngắn không ngừng quẫy đạp, kinh hãi tột độ.

Vốn thấy có thần ma đánh nhau trên hồ Dao Trì, nó đã trốn đi thật xa, không ngờ vẫn bị liên lụy.

"Ầm ầm ầm..." Dường như cả Côn Luân Hư cũng rung chuyển, sự rung chuyển này kéo dài gần mấy chục nhịp thở, như trời long đất lở, tận thế giáng lâm.

Trong vụ nổ cuồng loạn, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng bị hất tung, nặng nề rơi xuống đáy hồ Dao Trì, ngay sau đó những con sóng lớn ngút trời ập xuống, đè chặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thái Thượng Lão Tử dựng tóc gáy, vội vàng ném ra Thái Cực Đồ, Thái Cực Đồ lại một lần nữa hóa thành một cây cầu vàng, định trụ những con sóng cuộn trào, khiến ông may mắn thoát nạn.

Đợi khi mọi thứ trở lại bình tĩnh, trên Dao Trì, yên tĩnh như một bức tranh tiên cảnh, ngay sau đó bùng nổ một làn sóng bàn tán xôn xao không gì sánh được, tiếng nói một đợt rồi lại một đợt, kéo dài không dứt.

"Trời ạ, linh bảo còn dùng để tự bạo sao?

Bần đạo sống mấy trăm vạn năm rồi, lần đầu tiên thấy kiểu đấu

pháp này...” “Phung phí của trời, phung phí của trời a, lãng phí, quá lãng phí, nhiều linh bảo như vậy lại bị Phương Minh đạo hữu tự bạo, nhân sinh của bần đạo sụp đổ rồi...” “Trời xanh ơi, đất dày ơi, tại sao lại bất công như vậy, bần đạo cầu một kiện linh bảo không được, tên Phương Minh kia lại có nhiều linh bảo như vậy, thôi thì thôi đi, còn tự bạo linh bảo chơi...” “Thế giới của người có tiền chúng ta thật không hiểu, người bình thường một kiện linh bảo cũng khó cầu, có được một kiện linh bảo, ôm trong lòng sợ lạnh, ngậm trong miệng sợ tan, tên phá gia chi tử Phương Minh này một lần nổ tung nhiều linh bảo như vậy, phá gia a, siêu cấp vô địch đại phá gia chi tử...” Trong phút chốc, nhân sinh quan của các thần ma trên đảo Liên Hoa sụp đổ, có người khóc trời trách đất, mắng lão thiên bất công, có người ghen tị đến hai mắt đỏ ngầu, có người đố kỵ đến môi tím tái, hình thái mỗi người mỗi khác.

Tây Vương Mẫu trong đôi mắt đẹp lóe lên những tia sáng kỳ lạ, nhìn nửa hòm linh bảo còn lại, sợ Phương Minh lại tự bạo, vội vàng chạy đến trước mặt hắn, “cạch” một tiếng, đậy nắp hòm lại, xách hòm liền chạy, vừa chạy vừa la lớn: “Không được tự bạo nữa, tự bạo nữa, lão nương liều mạng với ngươi, nửa hòm linh bảo này, là của hồi môn cưới lão nương...” Phương Minh nhìn mà dở khóc dở cười, cạn lời nói: “Tây Vương Mẫu đạo hữu, không cần như vậy, nhà ta linh bảo như thế này nhiều lắm, Thất sư phó của ta thích luyện bảo, cả ngày ru rú trong nhà không ra ngoài, luyện chế ra vô số bảo vật như thế này, ít nhất cũng có mấy trăm hòm...” Một câu nói thật lòng vô tình của Phương Minh, lại thành công xát thêm một nắm muối vào vết thương của các thần ma.

“Gì?

Mấy trăm hòm?” “Một hòm mấy vạn linh bảo, mấy trăm hòm, chẳng phải là mấy triệu sao?” “Trời xanh ơi, đất dày ơi, lão thiên sao

lại bất công như vậy, tên Phương Minh kia có mấy triệu kiện linh bảo, bần đạo đến một kiện cũng không có." Trong phút chốc, các thần ma trên đảo Liên Hoa lại bùng nổ, khóc trời trách đất, bi thống không thôi.

Tây Vương Mẫu nghe mà đôi mắt đẹp sáng rực, kích động đến khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, thầm nghĩ: "Con rể vàng, con rể vàng a, phát tài rồi, phát tài rồi, lão nương nhất định phải bám lấy con rể vàng này..." 160.

Lập tức, Thái Thượng Lão Tử liền gật đầu lia lịa, xoay người dùng pháp lực đỡ lấy Nguyên Thủy Thiên Tôn, đưa Nguyên Thủy Thiên Tôn lên đảo Liên Hoa, nhìn về phía Phương Minh, chắp tay nói: "Nếu Phương Minh đạo hữu đã cố chấp như vậy, vậy chúng ta hãy tỉ thí một phen!" Đông Vương Công da mặt co giật không ngừng, hai mắt lóe lên tinh quang, im lặng uống cạn bát canh rắn trên bàn.

Đế Tuấn và Thái Nhất hai người nhìn nhau, đều thấy được sự bất lực trong mắt đối phương.

Yêu tộc hiện là bá chủ trên đại lục Hồng Hoang, nhưng cũng không dám nói có mấy triệu kiện linh bảo, dù sao ngay cả Hậu Thiên Linh Bảo, cũng cần phải luyện chế a.

Yêu tộc phần lớn thời gian đều dựa vào nhục thân cường đại và thiên phú thần thông.

Đế Tuấn và Thái Nhất vốn cho rằng mình sở hữu tài phú thiên hạ, là người giàu có nhất thế giới Hồng Hoang, không ngờ hôm nay lại bị Phương Minh tát cho một cái thật đau, chỉ cảm thấy mặt nóng rát.

Đế Tuấn và Thái Nhất cười khổ một tiếng, cũng im lặng ngẩng đầu uống cạn bát canh rắn trên bàn.

Hiện tại, chỉ có Phục Hy và Nữ Oa hai người chưa uống canh rắn,

nguyên nhân là vì hai người cũng thuộc loài rắn, thực sự khó nuốt.

"Sư đệ..." Thái Thượng Lão Tử kinh hãi hô lên, đưa tay chỉ một cái, hồ Dao Trì nổ tung, để lộ ra đáy sông, chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn nằm ngửa trên đáy hồ, hai mắt trống rỗng vô thần, lẩm bẩm không ngớt.

"Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, bảo vật ta luyện chế mấy chục vạn năm toàn bộ bị hủy rồi..." "Không thể nào, chẳng lẽ hắn cũng biết luyện khí?

Tuyệt đối không thể nào..." Thái Thượng Lão Tử lờ mờ nghe được Nguyên Thủy Thiên Tôn tự lẩm bẩm, rõ ràng Nguyên Thủy Thiên Tôn không chỉ bị thương nặng về thể xác, mà ngay cả đạo tâm cũng bị tổn thương nặng nề.

Thái Thượng Lão Tử ôm lấy Nguyên Thủy Thiên Tôn, bay lên mặt hồ Dao Trì, lật tay một cái, Tử Kim Hồ Lô xuất hiện trong tay, đổ ra mấy viên Cửu Chuyển Kim Đan, đút vào trong người Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn liên tục ho ra mấy ngụm máu già, sắc mặt mới hồng hào trở lại.

Phương Minh hai mắt dán chặt vào Cửu Chuyển Kim Đan trong tay Thái Thượng Lão Tử, nói: "Này, Thái Thượng đạo hữu, cho ta mấy viên Cửu Chuyển Kim Đan đó, để ta nếm thử..." Thái Thượng Lão Tử lập tức đại nộ, quay đầu giận dữ nhìn Phương Minh, trầm giọng quát: "Phương Minh, tam đệ của bần đạo hiện không biết sống chết, nhị đệ cũng bị đánh cho nửa chết, ngươi còn muốn Cửu Chuyển Kim Đan của bần đạo?

Bần đạo đổ cho chó ăn, cũng không cho ngươi ăn!" Phương Minh đảo mắt, cạn lời nói: "Chẳng phải là Cửu Chuyển Kim Đan thôi sao, ai mà không có, ta chỉ muốn nếm thử xem Cửu Chuyển Kim Đan

ngươi luyện và Cửu Chuyển Kim Đan ta luyện mùi vị có khác nhau không thôi!" Nói xong, Phương Minh lật tay, hiện ra một cái hồ lô ngọc, từ trong đổ ra mấy viên kim đan, hào phóng ném về phía Thái Thượng Lão Tử, lớn tiếng nói: "Này, Cửu Chuyển Kim Đan của bần đạo, hai ta đổi cho nhau ăn, nếm thử mùi vị có khác nhau không!" Thái Thượng Lão Tử theo bản năng bắt lấy Cửu Chuyển Kim Đan Phương Minh ném tới, cúi đầu nhìn, chỉ thấy trong tay là hai viên Cửu Chuyển Kim Đan màu sắc tươi sáng, thần quang ẩn chứa, trên đó còn có chín đường phù văn màu vàng lưu chuyển.

Kim đan này chính là Cửu Chuyển Kim Đan!

Thái Thượng Lão Tử si mê đan đạo, vốn tưởng thế gian chỉ có mình mới có thể luyện chế ra Cửu Chuyển Kim Đan, không ngờ Phương Minh ở đây cũng có, không khỏi kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

"...Không thể nào?

Ngươi cũng có Cửu Chuyển Kim Đan?" Thái Thượng Lão Tử đầy vẻ không thể tin nổi nhìn Phương Minh, kinh hãi hô.

Phương Minh bĩu môi, khinh thường nói: "Chẳng phải là Cửu Chuyển Kim Đan thôi sao, ai mà không biết luyện chế, nếm thử xem Cửu Chuyển Kim Đan ta luyện chế mùi vị thế nào đi?

Nhanh lên, lấy mấy viên của ngươi ra, để ta cũng nếm thử, xem mùi vị có khác nhau không?" Mọi người nghe mà mồ hôi chảy ròng ròng, tình cảm là tên này không phải vì công hiệu của Cửu Chuyển Kim Đan, mà là vì khẩu vị ngon, thực sự khiến người ta cạn lời đến cực điểm.

Thái Thượng Lão Tử lại đổ ra hai viên Cửu Chuyển Kim Đan, ném về phía Phương Minh.

Phương Minh đưa tay bắt lấy Cửu Chuyển Kim Đan của Thái Thượng Lão Tử, sau đó ngẩng đầu nuốt một hơi, nhai nhai mấy cái, "phì phì phì" mấy tiếng, vẻ mặt ghét bỏ nhổ ra, chửi ầm lên: "Cái thứ quái gì, thật khó ăn chết đi được, a phì phì..." Nói xong, Phương Minh lại ghét bỏ nhổ thêm mấy ngụm nước bọt.

Thái Thượng Lão Tử mặt già trong nháy mắt biến thành màu gan heo, giận dữ nói: "Hừ, kim đan quan trọng là công hiệu, ngon thì có ích gì?" Nói xong, Thái Thượng Lão Tử cũng nuốt kim đan của Phương Minh vào miệng, kim đan vừa vào miệng liền tan ra, hóa thành linh lực ngọt ngào, trong nháy mắt đi khắp kỳ kinh bát mạch toàn thân.

Đan dược của Phương Minh không chỉ khẩu vị cực tốt, công hiệu dường như cũng không tồi.

Biểu cảm trên mặt Thái Thượng Lão Quân cứng đờ, thay vào đó là vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Cửu Chuyển Kim Đan là đan dược độc sáng của ông, sao có thể có người khác luyện chế ra, dường như còn tốt hơn của ông luyện chế.

Chương 191

Phương Minh nhìn Thái Thượng Lão Tử, trong lòng ngứa nghề luyện đan, cười nói: "Thái Thượng đạo hữu, nếu bần đạo luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan không bằng Cửu Chuyển Kim Đan của ngài, vậy hai chúng ta hãy tỉ thí một phen, thế nào?" Nghe vậy, Thái Thượng Lão Tử vô cùng động lòng.

Cả đời Thái Thượng Lão Tử đều đạm bạc, duy chỉ có trên đan đạo là cực kỳ chấp nhất, có thể nói đã đến mức si mê.

Vừa rồi thử ăn Cửu Chuyển Kim Đan do Phương Minh luyện chế, cảm thấy Cửu Chuyển Kim Đan của Phương Minh cực tốt, xứng đáng là đối thủ của ông.

Quan trọng hơn, Thái Thượng Lão Tử hy vọng thông qua quá trình luyện đan với Phương Minh, nâng cao kỹ xảo luyện đan của mình. 161.

Thái Thượng Lão Tử ngẩng đầu liếc Phương Minh một cái, cười lạnh nói: "Phương Minh đạo hữu, cuối cùng tính tình vẫn quá nhảy nhót, đan đạo cốt ở chỗ ngưng tâm tĩnh khí, mới có thể luyện ra đan dược tốt, trên con đường đan đạo, ngươi không bằng bần đạo!" Nói xong, Thái Thượng Lão Tử lật tay, hiện ra một cái đan lô, chính là Bát Quái Đan Lô.

Thái Thượng Lão Tử lại lấy ra một cây quạt, quạt nhẹ một cái, trong Bát Quái Đan Lô liền bùng lên ngọn lửa hừng hực.

Ngay sau đó, Thái Thượng Lão Tử lại lấy ra các loại dược liệu luyện đan, ngẩng đầu nhìn về phía Phương Minh, thấy Phương Minh đứng im không nhúc nhích, không khỏi nhíu mày, hỏi: "Phương Minh đạo hữu, đan lô của ngươi đâu?" Phương Minh cười ha hả nói:

“Người luyện đan như chúng ta, hà tất câu nệ pháp khí, ta tự lấy trời đất làm lò luyện, luyện thần đan của ta.” “Hừ, nói khoác không biết ngượng!” Thái Thượng Lão Tử hừ lạnh một tiếng, không để ý đến Phương Minh, ném toàn bộ dược liệu vào trong đan lô, liền bắt đầu yên tĩnh luyện đan.

“Ta tự lấy đạo của trời đất làm đạo hỏa!” Bên kia, Phương Minh cũng bắt đầu luyện đan, chỉ thấy hắn đưa tay phải ra, khẽ véo một cái trong không trung, một tia lửa đột nhiên sáng lên, tia lửa đó lập tức bùng cháy dữ dội.

Ngọn lửa nhảy múa bên cạnh hắn, như những tinh linh lửa.

Ngay sau đó, Phương Minh lật tay, lần lượt lấy ra các loại dược liệu, ném toàn bộ dược liệu vào trong ngọn lửa, động tác tao nhã, không nói ra được sự tiêu sái.

Không giống như đang luyện đan, mà giống như đang điêu khắc một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo.

Mỗi một động tác đều hành như lưu thủy, vững vàng nhanh nhẹn, như làm lần đầu tiên.

Thực ra, khi hệ thống vừa triệu hồi ra chín vị sư phó đầu tiên, Phương Minh cả ngày bị ép cùng chín vị sư phó luyện đan, học đan đạo với Lục sư phụ, đã mở lò luyện vô số lần.

Mãi đến khi Phương Minh làm được theo yêu cầu của Lục sư phụ, lấy Hồng Hoang thiên địa làm lò luyện, luyện chế ra kim đan, mới qua được ải của Lục sư phụ.

Trong suốt quá trình luyện đan, khí huyết của Phương Minh đều dồi dào, như ăn phải xuân dược, hưng phấn không tả xiết. 162.

“Đúng vậy, thủ đoạn luyện đan của Thái Thượng đạo hữu quả thực lô hỏa thuần thanh, không phải người thường có thể so sánh!”

“So rồi mới biết!” Phương Minh không để ý đến Thái Thượng Lão Tử, chuyên tâm luyện đan, vẫn nhảy nhót hoạt bát, như một thanh niên tràn đầy sức sống.

Trên đảo Liên Hoa.

Một đám thần ma nhìn thấy đều lắc đầu, không mấy lạc quan về Phương Minh.

“Ai, Phương Minh đạo hữu quả thực thần thông vô lượng, nhưng lại quá nhảy nhót, đúng như Thái Thượng đạo hữu nói, đan đạo quả thực cần ngưng thần tĩnh khí, mới có thể thành đan, như Phương Minh đạo hữu nhảy lên nhảy xuống, như con khỉ đang làm trò, sao có thể luyện chế ra đan dược?” “Đúng vậy, Thái Thượng đạo hữu trên con đường luyện đan tuyệt đối là đại lão hàng đầu thế giới Hồng Hoang, nhận thứ hai, tuyệt đối không ai dám nhận thứ nhất.” “A, trên con đường đan dược, Thái Thượng đạo hữu đã đi rất xa rồi, e rằng ván này Phương Minh đạo hữu không bằng Thái Thượng đạo hữu.” Tây Vương Mẫu nghe mà nhíu mày, thầm nghĩ: “Tên xấu xa này từ trước đến nay không làm chuyện không nắm chắc, nếu đã dám cùng Thái Thượng đạo hữu tỉ thí luyện đan, nhất định sẽ thắng, đúng rồi, tại sao lại muốn so luyện đan với Thái Thượng, lẽ nào... lẽ nào là muốn đả kích đạo tâm của ông ta?”.

Thực ra, Tây Vương Mẫu đoán không sai, sở dĩ Phương Minh muốn tỉ thí luyện đan với Thái Thượng Lão Tử, chính là muốn ở phương diện Thái Thượng Lão Tử giỏi nhất mà hủy diệt ông ta, khiến đạo tâm ông ta sụp đổ, mất đi sức chiến đấu.

Thái Thượng Lão Tử, cũng là người thần bí nhất trong Tam Thanh, thành phủ sâu, thực lực cũng mạnh nhất.

Phương Minh tuy nhục thân và nguyên thần đều đã thành thánh, nhưng muốn hạ gục Thái Thượng Lão Tử, e rằng cũng không dễ

dàng.

Thực ra, trong Tam Thanh không ai dễ chọc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nếu không cận thân nhục bác với Phương Minh, không so bảo bối nhiều với Phương Minh, cũng sẽ không thua thảm như vậy.

Còn Thông Thiên Giáo Chủ có Tru Tiên Kiếm Trận, càng là người có sức công kích mạnh nhất trong Tam Thanh, bị Phương Minh kiêng kỵ, vì vậy Phương Minh mới sớm tiễn Thông Thiên Giáo Chủ đi.

Mất khoảng bảy ngày, Phương Minh thò tay vào trong ngọn lửa bắt ra một viên kim đan, cười tủm tỉm nhìn Thái Thượng Lão Tử, nói: "Thái Thượng đạo hữu, đan của ta luyện xong rồi, của ngài xong chưa?" Thái Thượng Lão Tử mở mắt liếc Phương Minh một cái, nói: "Cửu Chuyển Kim Đan của bần đạo cần luyện chế bảy bảy bốn mươi chín ngày mới thành, lửa nhỏ mới ra công phu, nhanh chưa chắc đã tốt!" Nói xong, Thái Thượng Lão Tử lại tiếp tục nhắm mắt luyện đan.

Bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, từ trong đan lô của Thái Thượng Lão Tử truyền ra một mùi thuốc nồng đậm, khiến người ta ngửi vào liền cảm thấy tinh thần sảng khoái, dường như pháp lực cũng âm thầm tăng lên một chút.

Thái Thượng Lão Tử mở đan lô, lấy ra một viên đan dược, hài lòng gật đầu, cười nói: "Đan của bần đạo đã thành!" Các thần ma nhìn kim đan trong tay Thái Thượng Lão Tử, lập tức ghen tị không thôi.

"Đan đạo của Thái Thượng đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, Cửu Chuyển Kim Đan trong tay ông ấy màu sắc tròn trịa, tuyệt đối là cực phẩm trong đan dược!" 163.

Mọi người mỗi người một lời, lần lượt lên tiếng cảm thán.

“Ván này, e rằng Phương Minh đạo hữu đã thua, Phương Minh đạo hữu so gì không tốt, lại đi so luyện đan với Thái Thượng đạo hữu, chẳng phải là tìm ngược đãi sao!” 164.

Thái Thượng Lão Tử hừ lạnh một tiếng, nói: “Nếu Phương Minh đạo hữu không thấy quan tài không đổ lệ, vậy bần đạo sẽ thành toàn đạo hữu!” Thái Thượng Lão Tử nghe mà không khỏi trong lòng vô cùng đắc ý, nhìn Phương Minh, cười nói: “Phương Minh đạo hữu, ván này, ngươi thua rồi!” Phương Minh nhếch miệng cười, nụ cười thuần khiết ngây thơ, nói: “Thái Thượng đạo hữu, chưa so, sao ngài biết ta thua?” Thái Thượng Lão Tử cũng nhếch miệng cười, nói: “Cần phải so sao?

Đan dược bần đạo luyện chế màu sắc bóng mịn, ánh sáng lấp lánh, dị tượng liên tục, còn đan dược đạo hữu luyện chế lại bình thường không có gì đặc biệt, cũng không có dị tượng gì, điều này nói lên cái gì?

Nói lên đan dược Phương Minh đạo hữu luyện chế không bằng bần đạo!” Phương Minh cười ha hả nói: “Thái Thượng đạo hữu, ta khuyên ngài đừng đắc ý quá sớm, nếu không ta sợ lát nữa thua sẽ khóc!

Hay là thế này, chúng ta mỗi người tìm một con cá chép đỏ, cho nó ăn đan dược của chúng ta, xem hiệu quả là biết ngay!” 165.

Người ta đã khiêm tốn như vậy, nếu Phương Minh còn gây khó dễ, ngược lại sẽ tỏ ra Phương Minh mất phong độ.

Chương 192

Nói xong, Thái Thượng Lão Tử đưa tay về phía hồ Dao Trì hút một cái, hai con cá chép đỏ bay ra.

Thái Thượng Lão Tử nhìn về phía Phương Minh, cười tủm tỉm nói: "Phương Minh đạo hữu, hai con cá chép đỏ này tu vi tương đương, đều vừa mới đạt đến Thiên Tiên cảnh giới, hay là chúng ta lấy hai con này làm thí nghiệm, thế nào?" Phương Minh cười lớn nói: "Mọi chuyện tùy theo lời Thái Thượng đạo hữu!" Thái Thượng Lão Tử dùng pháp lực đỡ lấy, đẩy một con cá chép đỏ về phía Phương Minh, còn mình giữ lại con cá chép đỏ kia, đút Cửu Chuyển Kim Đan mình luyện chế cho nó ăn.

Con cá chép đỏ đó cũng biết Cửu Chuyển Kim Đan trong tay Thái Thượng Lão Tử là đồ tốt, một miệng liền nuốt xuống.

Chỉ bị Thái Thượng Lão Tử dùng pháp lực hạn chế, không thể bơi đi xa mà thôi.

Bên kia, Phương Minh cũng đút đan dược vào miệng con cá chép đỏ, con cá chép đỏ đó cũng bơi lội trong biển, dường như có sức lực vô tận.

Do Phương Minh và Thái Thượng Lão Tử hai người âm thầm dùng pháp lực thúc đẩy, dược hiệu của Cửu Chuyển Kim Đan nhanh chóng lan ra trong cơ thể hai con cá chép đỏ.

Ngay sau đó, trên người hai con cá chép đỏ bùng nổ khí tức, khí tức tăng vọt.

Khí tức của hai con cá chép đỏ một mạch từ tu vi Thiên Tiên sơ kỳ tăng lên Thiên Tiên trung kỳ, Thiên Tiên hậu kỳ, Chân Tiên sơ kỳ, Chân Tiên trung kỳ, Chân Tiên hậu kỳ, Huyền Tiên sơ kỳ.

Sau khi đến Huyền Tiên sơ kỳ cảnh giới, tu vi của con cá chép đỏ của Thái Thượng Lão Tử không tăng nữa.

Khí tức của con cá chép đỏ của Phương Minh vẫn tăng, một mạch tăng vọt.

Huyền Tiên trung kỳ, Huyền Tiên hậu kỳ, mãi đến khi đột phá Kim Tiên, mới miễn cưỡng dừng lại.

Thái Thượng Lão Tử nhìn mà ngây người, trợn mắt há mồm, kinh hãi hô: "...Không thể nào, tuyệt đối không thể nào..." Các thần ma còn lại cũng ngây người, tròng mắt rơi lả tả xuống đất.

Một con cá chép đỏ nhỏ cảnh giới Thiên Tiên sơ kỳ vì ăn Cửu Chuyển Kim Đan do Phương Minh luyện chế, tu vi một mạch tăng vọt, tăng lên đến Kim Tiên cảnh giới.

Nếu không tận mắt chứng kiến, đánh chết họ cũng không tin là thật.

Con cá chép đỏ của Phương Minh dường như khí huyết cực kỳ dồi dào, bơi lội trong nước, há to miệng, một miếng liền nuốt chửng con cá chép đỏ nhỏ của Thái Thượng Lão Tử.

Ngay sau đó, con cá chép đỏ đó nhảy lên khỏi mặt nước, lắc mình một cái, hóa thành một nữ tử xinh đẹp, chắp tay với Phương Minh nói: "Đa tạ thượng tiên thành toàn!" Phương Minh xua xua tay, cười nói: "Đi đi, đó là tạo hóa của ngươi!" Con cá chép đỏ đó, cảm ơn Phương Minh ngàn vạn lần, sau đó lắc mình một cái, lại hóa thành hình dạng cá chép đỏ, với tốc độ cực nhanh bơi về phương xa, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Thái Thượng Lão Tử hô hấp dồn dập, chỉ trong một khoảnh khắc, khí tức liền suy bại, đạo tâm tan vỡ, bị Phương Minh đả kích sâu sắc.

Nhưng Thái Thượng Lão Tử dù sao cũng là người đứng đầu Tam

Thanh, khí tức chỉ suy bại một lúc, liền lại khôi phục bình thường.

Thái Thượng Lão Tử hai mắt sáng rực nhìn Phương Minh, kích động nói: "Phương Minh đạo hữu khi luyện đan đã dung nhập tinh khí thần vào trong đan dược, diệu thay, thực sự quá diệu, Phương Minh đạo hữu không phải đang luyện đan, mà là đang luyện chính mình, bần đạo chưa thể đạt đến cảnh giới này, thua tâm phục khẩu phục, cam bái hạ phong!" Nói xong, Thái Thượng Lão Tử lại cúi đầu thật sâu với Phương Minh.

Lần này, Phương Minh đã dựa vào mị lực của bản thân mà chinh phục được Thái Thượng Lão Tử.

Thái Thượng Lão Tử cũng là người tâm tính khoáng đạt, vì vậy nhanh chóng thoát khỏi bế tắc, cam bái hạ phong, nhưng lại không mất đi khí độ.

Phương Minh đỡ Thái Thượng Lão Tử dậy, cười tủm tỉm nói: "Thái Thượng đạo hữu không cần như vậy, mời đứng lên!" 166.

Phương Minh vuốt tóc, quay đầu nhìn về phía một đám thần ma trên đảo Liên Hoa, thấy Đông Vương Công, Đế Tuấn, Thái Nhất và bọn người khác cũng đã uống hết canh rắn, không khỏi vui mừng nói: "Chư vị đạo hữu, nếu đã như vậy, vậy chúng ta tiếp tục, ai không phục ta, có thể khiêu chiến ta!" Thái Thượng Lão Tử đứng thẳng người, hai mắt sáng rực nhìn Phương Minh, nói: "Phương Minh đạo hữu, bần đạo có thể thỉnh giáo đạo hữu một phen, vừa rồi... làm thế nào để dung nhập tinh khí thần vào trong đan dược?" Phương Minh cười tủm tỉm nói: "Cái này đơn giản, trước tiên cần phải từ bỏ ngoại vật..." Ngay sau đó, Phương Minh liền thao thao bất tuyệt bắt đầu giảng giải cách luyện chế đan dược, cách dung nhập tinh khí thần của bản thân vào trong đan dược.

Bên kia, Thái Thượng Lão Tử lại như một học sinh ngoan ngoãn,

không ngừng gật đầu, lộ ra vẻ mặt sùng bái với Phương Minh.

"Trời ạ, chuyện gì vậy?

Thái Thượng đạo hữu không phải là tử đối đầu với Phương Minh sao?

Tại sao lại hướng Phương Minh đạo hữu vấn đạo?" "A, mắt ta không hoa chứ, không thể nào, đường đường là người đứng đầu Tam Thanh, lại hướng Phương Minh đạo hữu vấn đạo cầu đan, Phương Minh đạo hữu thật lợi hại, quá lợi hại rồi..." "Đúng vậy, Phương Minh đạo hữu không chỉ thần thông vô lượng, trên đan đạo cũng có tạo nghệ như vậy, thực sự không đơn giản, không hổ là thần thoại bất bại, các phương diện đều không thua người!" Trên đảo Liên Hoa, một đám thần ma lại một lần nữa vì quá chấn kinh mà bùng nổ, coi Phương Minh như thần nhân.

Thái Thượng Lão Tử như một học sinh, không ngừng hỏi Phương Minh các loại vấn đề.

Phương Minh cũng không giấu giếm, kiên nhẫn trả lời câu hỏi của Thái Thượng Lão Tử.

Không biết đã qua bao lâu, hai người mới dừng lại.

Thái Thượng Lão Tử nhìn Phương Minh, hai mắt đầy vẻ khâm phục, cúi đầu thật sâu với Phương Minh, nói: "Đa tạ Phương Minh đạo hữu giải đáp thắc mắc, bần đạo đối với đan đạo của đạo hữu bội phục sát đất, Phương Minh đạo hữu xứng đáng là đan đạo đệ nhất nhân!" Phương Minh hào phóng đỡ Thái Thượng Lão Tử dậy, lắc đầu, cười nói: "Thái Thượng đạo hữu không cần như vậy, luận về luyện đan chi thuật, ta chỉ có thể xếp thứ hai thiên hạ!" Thái Thượng Lão Tử giật mình, đầy vẻ không thể tin nổi nhìn Phương Minh, hỏi: "Phương Minh đạo hữu đang đùa phải không?

Thiên hạ sao có thể có người có đan đạo mạnh hơn đạo hữu, không thể nào...” Phương Minh cười nói: “Thật đấy, toàn bộ thủ đoạn đan đạo của ta, đều là học từ người đó!” Thái Thượng Lão Tử thấy Phương Minh không giống đang đùa, không khỏi da mặt co giật dữ dội, nhìn Phương Minh, ánh mắt sáng rực nói: “Phương Minh đạo hữu, có thể vì bần đạo dẫn kiến vị tiền bối đó không?” Phương Minh cười ha hả nói: “Người đó là Lục sư phó của ta, Lục sư phó của ta tính tình có chút cổ quái, không muốn gặp người, nhưng nếu Thái Thượng đạo hữu đã đề xuất, bần đạo sẽ cố gắng dẫn kiến, còn Lục sư phó có chịu gặp hay không, thì không biết!” Thái Thượng Lão Tử mừng rỡ, lại một lần nữa cúi đầu thật sâu với Phương Minh, nói: “Đa tạ Phương Minh đạo hữu!” Phương Minh đỡ Thái Thượng Lão Tử dậy, cười nói: “Đạo hữu không cần đa lễ!” “Đạo hữu, chuyện ở đây đã xong, bần đạo cũng phải về bế quan, đợi ngày khác, lại thỉnh giáo đạo hữu luyện đan chi đạo!” Thái Thượng Lão Tử lại một lần nữa chắp tay với Phương Minh, sau đó bước đi, về phía đảo Liên Hoa.

“Thái Thượng đạo hữu đi thong thả!” Phương Minh cười tủm tỉm nói.

Thái Thượng Lão Tử đến đảo Liên Hoa dìu Nguyên Thủy Thiên Tôn, từ biệt Tây Vương Mẫu, mang theo Nguyên Thủy Thiên Tôn hóa thành một luồng ánh sáng, xuống núi.

Một đám thần ma lại một lần nữa nhìn mà trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

Phương Minh vốn là tử đối đầu với Thái Thượng Lão Tử, nhưng cuối cùng đánh qua đánh lại, lại trở thành đạo hữu, quan hệ hòa hợp, thực sự khiến người ta có chút không dám tin.

Phương Minh lại cũng cười, cười rất vui vẻ.

Giờ khắc này, tuy sự tình phát triển có chút không giống với dự

đoán, nhưng đại khái tình hình cũng tương đồng, Phương Minh đã dùng nhân cách mị lực, chinh phục được người đứng đầu Tam Thanh là Thái Thượng Lão Tử.

Chương 193

Khiến Thái Thượng Lão Tử buông bỏ khúc mắc trong lòng, buông bỏ hận ý trong lòng, khiêm tốn hướng Phương Minh cầu đạo vấn đan.

Phương Minh cũng đạt được mục đích ra oai của mình. 167.

Còn về việc Đông Vương Công có đợi Phương Minh ở Côn Luân Hư hay không, điều đó cũng hiển nhiên.

Tây Vương Mẫu do dự một chút, xách cái hòm nặng trịch, đặt xuống trước mặt Phương Minh, sau đó quay trở về.

Nửa hòm vòng bạc trong hòm là một loại uy hiếp!

Ý của Tây Vương Mẫu cũng rất rõ ràng, đưa cái hòm cho Phương Minh, cũng có nghĩa là đã theo chắc Phương Minh, để cho các thần ma khác biết khó mà lui.

Một đám thần ma cũng hiểu ý của Tây Vương Mẫu, không còn tiến lên khiêu khích Phương Minh nữa.

Đông Vương Công hai mắt lóe lên tinh quang, nghiến răng nghiến lợi, một bộ dạng do dự không quyết.

Cuối cùng, Đông Vương Công nhìn cái hòm trước mặt Phương Minh, lắc đầu, chắp tay với Tây Vương Mẫu, nói: "Tây Vương Mẫu đạo hữu, Tử Phủ của bần đạo có chút chuyện cần xử lý, bần đạo xin cáo từ!" Nói xong, Đông Vương Công đứng dậy, định rời đi.

Phương Minh vẻ mặt đầy trêu chọc nhìn Đông Vương Công, cười nói: "Đông Vương Công đạo hữu, đừng quên ước định của chúng ta, ai mà không đợi đối phương, người đó là con rùa đen!" Đông Vương Công hừ lạnh một tiếng, hóa thành một luồng ánh sáng bay ra ngoài Dao Trì.

Lần này Đông Vương Công muốn liên hôn với Tây Vương Mẫu, mục đích không đạt thành, ở lại ngoài việc mất mặt ra, cũng không có ý nghĩa gì khác, không bằng sớm rời đi. 168.

Thái Nhất trầm giọng nói: "Phương Minh đạo hữu, tuy ngươi lợi hại, nhưng ba người chúng ta cùng lên, cũng chưa chắc có thể chiếm được lợi thế!" Sự kinh khủng của Phương Minh, hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của mọi người, trừ khi Đông Vương Công não bị úng nước mới ở lại tìm đánh, nếu không tuyệt đối sẽ không ở lại.

Hiện tại Tây Vương Mẫu đã là hoa có chủ, mục đích của Đế Tuấn và Thái Nhất hai người cũng thất bại.

Hai người đứng dậy, chắp tay với Tây Vương Mẫu nói: "Tây Vương Mẫu đạo hữu, Yêu tộc chúng ta cũng có chút chuyện cần chúng ta về xử lý, xin cáo từ!" "Hai vị đạo hữu đi thong thả!" Tây Vương Mẫu khách sáo nói.

Đế Tuấn và Thái Nhất hai người đang định rời đi, Phương Minh lại sốt ruột, vội vàng truyền âm cho Kim Kỳ Lân: "Kim mập, ngươi giúp ta cầm chân hai người bọn họ, ra ngoài cướp sạch xe báu của Yêu tộc đi!" Lúc này, Phương Minh vẫn còn nhớ nhung hai chiếc xe báu của Đế Tuấn và Thái Nhất, còn xe báu của Đông Vương Công, Phương Minh tự có tính toán.

Kim Kỳ Lân hiểu ý, đứng dậy bay ra ngoài.

Bên kia Phương Minh thì lóe thân chặn trước mặt Đế Tuấn và Thái Nhất hai người, trầm giọng nói: "Đế Tuấn, Thái Nhất, Hồng Vân đạo hữu là tôn giả của Hồng Mông Thánh Giáo chúng ta, lần trước, các ngươi dám đánh lén, suýt nữa khiến Hồng Vân đạo hữu thân tử đạo tiêu, món nợ này ta chưa tính với các ngươi đâu!" Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng đạo nhân ba người đối mặt với Phương Minh, vẻ

mặt cảnh giác nhìn hắn.

Đế Tuấn trầm giọng nói: "Phương Minh đạo hữu, chuyện lần trước đã qua, ngươi đồ sát trăm vạn đại quân thần ma của Yêu tộc ta, hại hai đại yêu thánh Anh Chiêu và Quỷ Xa của Yêu tộc ta một kẻ ngây ngốc, một kẻ thân tử, món nợ này, bần đạo lại nên tính với ai?" 169.

Tốt, vì muốn so đông người, vậy ta đây sẽ so đông người với các ngươi!" Côn Bằng đạo nhân vẻ mặt âm hiểm, ánh mắt lấp lóe, tùy thời đều có khả năng ra tay đánh lén.

Đúng lúc này, Hồng Vân lão tổ hừ lạnh một tiếng, tung mình bay đến trước mặt Phương Minh, giận dữ nhìn ba người Đế Tuấn, trầm giọng nói: "Giáo chủ không phải một mình, còn có bần đạo!" "Còn có bần đạo!" Trấn Nguyên Tử cũng đứng dậy bay đến trước mặt Phương Minh, trầm giọng nói.

Trong phút chốc, trên hồ Dao Trì, sáu người đối đầu nhau, ai cũng không chịu nhường ai.

Lần này đến dự hội, còn có các thần ma khác của Yêu tộc, những thần ma đó cũng lần lượt đứng dậy, im lặng bay đến sau lưng Đế Tuấn, Thái Nhất và Côn Bằng, đại chiến sắp sửa nổ ra.

Yêu tộc thế lớn, hiện đã thành thế lực cuồn cuộn, nhân số đông đảo.

Nhưng ba người Phương Minh lại không hề sợ hãi, không có nửa phần ý định lùi bước.

Tây Vương Mẫu nhíu mày, trong lòng âm thầm lo lắng, không biết có nên lên trước khuyên can hay không.

Nếu để mấy tên này đánh nhau trên hồ Dao Trì, vậy thì Côn Luân Hư của bà e rằng sẽ bị đánh sụp, Dao Trì e rằng cũng sẽ bị bốc hơi

cạn...

Trong chốc lát, trên biển Dao Trì, kiếm đã tuốt vỏ, cung đã lên dây, không khí căng thẳng đến cực điểm.

Bất cứ ai có mặt đều là những tồn tại đỉnh cao trên đại lục Hồng Hoang.

Cao thủ Yêu tộc ngày càng tụ tập đông, trong nhất thời, khí thế của chúng liên kết thành một khối, dường như âm thầm hợp nhất với nhật nguyệt tinh thần, với sự vận hành của Chu Thiên Tinh Đấu.

Lợi ích của thế lực lớn là có thể kết thành trận thế, bố trí trận pháp, tăng cường lực công kích.

Nhưng điều đó cũng chỉ giới hạn ở dưới Thánh Nhân, bây giờ nhục thân và nguyên thần của Phương Minh đã thành Thánh, cho dù Yêu tộc kết thành đại trận, hắn cũng có thể đến đi tự nhiên.

Nói khó nghe một chút, trên đại lục Hồng Hoang hiện nay, ngoài Hồng Quân lão tổ ra, e rằng không còn ai là đối thủ của Phương Minh.

Phương Minh nhìn Yêu tộc với vẻ mặt đầy hứng thú, khinh thường nói: "Đế Tuấn, Thái Nhất, chỉ có thế này thôi sao?

Định cậy đông người à?" Đông Hoàng Thái Nhất lạnh lùng hừ một tiếng, trầm giọng nói: "Yêu tộc ta đại thế đã thành, đừng có không biết thiên số, nghịch thiên mà đi!" Phương Minh cười lạnh liên hồi, khinh thường nói: "Đông người là đại thế sao? 170.

Mặt biển Dao Trì bị bước chân lùi của Phương Minh đạp nổ tung, dấy lên ngàn lớp sóng lớn.

Nói rồi, Phương Minh đưa tay chỉ lên trời, một đạo hào quang xông thẳng lên, hình thành một chữ "Lệnh" khổng lồ trên bầu trời.

Chương 194

"Giáo chúng Hồng Mông Thánh Giáo nghe lệnh, phàm ai đang ở phụ cận Côn Luân Hư, đều đến Côn Luân Hư!" Phương Minh vận dụng thần thông, thanh âm như sấm sét, vang dội khắp nơi.

Đúng lúc này, mặt biển Dao Trì đột nhiên cuộn trào dữ dội, một cột nước xoáy lên trời, một con thần long khổng lồ vô song lao ra.

Thân rồng rộng lớn vô cùng, mỗi một chiếc vảy đều lớn bằng mấy trượng, kim quang lấp lánh, chói mắt vô cùng.

Càng thu hút sự chú ý hơn là dưới bụng con thần long ấy có bảy móng.

Thất Trảo Thần Long!

Kể từ khi Tiên Thiên Tam Tộc biến mất, đã không còn thần long trên bốn móng xuất hiện nữa.

Thần Long nhất tộc, số móng dưới bụng càng nhiều thì huyết thống càng cao quý, thành tựu cũng sẽ càng cao.

Con Thất Trảo Thần Long trước mắt thân dài mấy trăm trượng, rõ ràng là một tồn tại cực kỳ cổ xưa.

"Giáo chủ, đà chủ phân đà Dao Trì của Thần Long Đường, Long Vương Ngao Triển tham kiến giáo chủ!" Con thần long lắc mình một cái, hóa thành một nam tử mặc long bào, đứng sau lưng Phương Minh.

Đúng lúc này, Dao Trì chấn động, trên mặt biển nổi lên vô số sinh linh có vảy, có con huyền quy to như núi, có con cá tám chân khổng lồ, còn lính tôm tướng cua thì nhiều không đếm xuể, dày đặc, gần như đứng kín cả mặt biển Dao Trì.

Thì ra các sơn trạch đại hà đều có long vương trấn giữ, ngay cả

Dao Trì cũng không ngoại lệ.

Sông ngầm dưới lòng đất của đại lục Hồng Hoang đã sớm bị các Long Vương đả thông, các vùng nước trong thiên hạ đã sớm tương liên, kết thành một khối.

Long Vương ra lệnh cho Long tộc dưới trướng trấn thủ các sơn trạch đại xuyên, chỉ là bình thường đám long vương này đều sống dưới đáy biển, lại có trận pháp đặc thù che chở, ẩn giấu tung tích, không xuất hiện mà thôi.

"Ầm ầm ầm..." Bầu trời đột nhiên trở nên u ám vô cùng, sấm chớp vang rền, mưa gió nổi lên.

Giữa không trung như có một bàn tay vô hình vén mây mù ra, để lộ một tòa thần thành khổng lồ.

Tòa thần thành đó vô cùng to lớn, che khuất cả bầu trời, thậm chí trên không trung của thần thành còn có nhật nguyệt tinh thần luân chuyển.

Những tinh thần, mặt trời và mặt trăng nhân tạo đó, trông chẳng khác nào một tiểu thiên địa.

"Lệ..." Một tiếng phượng hót vang vọng trời cao, một con thái phượng khổng lồ vô cùng bay về phía Dao Trì.

Con thái phượng to lớn đến mức nào, hai cánh vừa giang ra đã che trời lấp đất, cả một vùng trời đều tối sầm lại.

Kể từ khi Tiên Thiên Tam Tộc ẩn tích, phượng hoàng lại càng ít xuất hiện, đặc biệt là phượng hoàng khổng lồ như thế này, lại càng hiếm thấy.

Con phượng hoàng bay đến trước mặt Phương Minh, lắc mình biến thành một mỹ phụ, chắp tay với Phương Minh, nói: "Giáo chủ, đà chủ phân đà Côn Luân của Phượng Hoàng Đường, Phượng Hương

bái kiến giáo chủ!" Ngay sau đó, vô số phi cầm từ thần thành trên trời bay xuống, có phượng hoàng, thanh loan, hồng loan, trùng minh điểu, chu tước, v.v., không thể kể hết.

Số lượng phi cầm quá nhiều, đến nỗi che kín cả bầu trời, ánh nắng không thể chiếu vào, giống như tận thế, đen kịt một màu, bầu trời như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

"Phân đà Côn Luân của Phượng Hoàng Đường tham kiến giáo chủ!" Đám phi cầm đồng thanh hô lớn.

Đúng lúc này, lớp đá trên hai pho tượng thần thú kỳ lân ở Côn Luân Hư bắt đầu bong ra.

Chẳng mấy chốc, lớp đá bong ra sạch sẽ, để lộ một con kỳ lân khổng lồ vô cùng.

Con kỳ lân ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, thân thể phình to từng chút một, trong nháy mắt đã biến thành một con quái vật khổng lồ.

Ngay sau đó, kỳ lân lắc mình, hóa thành một nam tử thân hình vạm vỡ, chắp tay với Phương Minh nói: "Giáo chủ, đà chủ phân đà Côn Luân của Kỳ Lân Đường, Lăng Vân tham kiến giáo chủ." Ngay sau đó, mặt đất đột nhiên rung chuyển ầm ầm, vô số tẩu thú lao đến, trong phút chốc đã phá hủy cả vạn dặm đào lâm dưới chân Tây Côn Luân.

Đám tẩu thú đó đông nghịt, không thể đếm xuể.

Rất nhanh, tẩu thú lao lên núi, chen kín cả Côn Luân Hư, đồng thanh hô lớn: "Phân đà Côn Luân của Kỳ Lân Đường tham kiến giáo chủ." Trên đảo Liên Hoa, một thần nhân thân hình vạm vỡ, cao lớn khác thường cũng bước ra khỏi hàng, chắp tay nói: "Hồng Thiên của phân đà Côn Luân, Cự Thú Đường, tham kiến giáo chủ!" Thị nữ bên cạnh Tây Vương Mẫu, Đào Hoa tiên tử, bước ra, chắp tay với

Phương Minh nói: "Ổ chủ Đào Hoa Ổ bái kiến giáo chủ." "Đào Hoa tiên tử, ngươi…" Tây Vương Mẫu nhìn mà chết trân, gần như không thể tin vào mắt mình.

Đào Hoa tiên tử, người đã theo bà bao nhiêu năm, trước đây luôn không coi trọng Phương Minh, vậy mà cũng là người của Hồng Mông Thánh Giáo.

Ngay sau đó, điều khiến Tây Vương Mẫu chết trân hơn nữa là có tới một phần ba nữ tiên trong Côn Luân Hư bước lên, lần lượt chắp tay với Phương Minh nói: "Nữ tiên Đào Hoa Ổ bái kiến giáo chủ." Tây Vương Mẫu lại một lần nữa kinh ngạc đến chết trân, miệng nhỏ há to, chấn động không thôi.

Bà cũng không ngờ, trên Côn Luân Hư, lại có nhiều người của Hồng Mông Thánh Giáo đến vậy.

Đừng nói là Tây Vương Mẫu không ngờ, ngay cả Phương Minh cũng không ngờ, hắn cũng bị chấn kinh không nhẹ.

Đã nhiều năm hắn không quay về Hồng Mông Sơn, càng không quản lý Hồng Mông Thánh Giáo, không ngờ Hồng Mông Thánh Giáo đã phát triển đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Không hổ là thiên hạ đệ nhất thánh giáo!

Hắn cũng chỉ thử triệu hoán người của Hồng Mông Thánh Giáo, nào ngờ lại triệu hoán ra nhiều người đến vậy.

Phương Minh cũng cảm thấy có chút xấu hổ, âm thầm truyền âm cho Long Vương ở Dao Trì: "Long Vương, bây giờ Hồng Mông Thánh Giáo đã phát triển đến mức nào rồi?

Có những thế lực nào?" Long Vương Ngao Triển ở Dao Trì vội vàng truyền âm đáp: "Bẩm giáo chủ, hiện nay Hồng Mông Thánh Giáo có Tứ đường, Bát bộ, Tam thập lục điện, Thất thập nhị ổ.

Trong đó, Tứ đường do Tứ đại hộ giáo pháp vương thống lĩnh.

Chương 195

Thần Long Đường phụ trách thủy thế trong thiên hạ, Phượng Hoàng Đường xây dựng các thần thành, phụ trách tuần tra bầu trời, Kỳ Lân Đường trấn thủ đại địa, Cự Thú Đường phụ trách trấn giữ thánh địa Hồng Mông Sơn." Dừng một chút, Ngao Triển lại truyền âm cho Phương Minh: "Giáo chủ, mấy vị Thái Thượng hộ giáo trưởng lão nói trách nhiệm chính của Hồng Mông Thánh Giáo là bảo vệ thế giới Hồng Hoang, không cho phép chúng ta tùy tiện tham gia vào tranh đấu trong thế giới Hồng Hoang." Phương Minh nhíu mày, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Không tham gia tranh đấu trong thế giới Hồng Hoang, nhưng lại bảo vệ thế giới Hồng Hoang, có ý gì đây?

Chẳng lẽ ngoài thế giới Hồng Hoang, còn có thế giới khác, và thế giới khác sẽ xâm lược thế giới Hồng Hoang?

Đương nhiên, đây chỉ là một phỏng đoán của Phương Minh.

Lắc đầu, xua đi những suy nghĩ trong đầu, Phương Minh ngẩng đầu nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất, cười nói: "Đế Tuấn, Thái Nhất hai vị đạo hữu, bây giờ, bên ta đông người hơn, các ngươi không phải muốn cậy đông hiếp yếu sao?

Vậy ta sẽ lấy răng trả răng!" Chỉ trong chốc lát, tình thế đã đảo ngược hoàn toàn.

Vốn dĩ Đế Tuấn và Thái Nhất chiếm ưu thế tuyệt đối về số lượng, nhưng không ngờ Phương Minh đột nhiên triệu hoán ra nhiều người của Hồng Mông Thánh Giáo đến vậy, thực sự khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi.

Trước đây, Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác chỉ biết

Hồng Mông Thánh Giáo được xưng là thiên hạ đệ nhất đại giáo, nhưng không biết năng lượng của Hồng Mông Thánh Giáo.

Hồng Mông Thánh Giáo cũng luôn giấu mình, không ngờ lại đáng sợ đến thế.

Đế Tuấn, Thái Nhất, cùng tất cả thần ma có mặt, trong lòng đều dâng lên một cảm giác sợ hãi sâu sắc.

Côn Luân Hư Dao Trì cũng là một trong những động thiên phúc địa hiếm có trên đại lục Hồng Hoang.

Tây Vương Mẫu, với tư cách là người đứng đầu nữ tiên, tuy thế lực không khủng bố như Vu Yêu nhị tộc, nhưng cũng là một chư hầu, là một trong những chư hầu có số má trên đại lục Hồng Hoang.

Nhưng không ngờ trong Côn Luân Hư lại ẩn náu nhiều người của Hồng Mông Thánh Giáo đến vậy.

Nhìn biểu cảm của Tây Vương Mẫu, có thể biết bà không hề hay biết chút nào.

Thực ra, đừng nói là Tây Vương Mẫu không biết, ngay cả Phương Minh cũng không biết.

Rõ ràng đám người Hồng Mông Thánh Giáo này đều có thủ đoạn che giấu tung tích của riêng mình, những thủ đoạn này rõ ràng là xuất phát từ bút tích của mấy vị sư phó của Phương Minh.

Thậm chí có khả năng Đại sư phó đã đích thân ra tay, che giấu tung tích của những người này trong Hồng Mông Thánh Giáo.

Bởi vì, Phương Minh mơ hồ có thể cảm nhận được khí tức nếu có nếu không của Đại sư phó trên người những người này.

Đó là đạo vận!

Người của Hồng Mông Thánh Giáo có thể âm thầm lẻn vào Côn

Luân Hư, vậy không phải cũng có thể lẻn vào các thế lực khác sao?

Đặc biệt là những đại tộc như Vu tộc và Yêu tộc, dùng ngón chân cũng biết trong đó chắc chắn có rất nhiều người của Hồng Mông Thánh Giáo.

Nếu những người đó một ngày nào đó đột nhiên phản bội, hậu quả gây ra tuyệt đối sẽ vô cùng khủng khiếp!

Chỉ trong một thoáng, mồ hôi lạnh trên trán Đế Tuấn và Thái Nhất đã tuôn ra như thác nước, làm ướt đẫm y phục của họ.

Sức mạnh của Hồng Mông Thánh Giáo vượt xa sức tưởng tượng của họ!

Năng lực của tên ma đầu Phương Minh này cũng vượt xa sức tưởng tượng của họ.

Đế Tuấn dù sao cũng trầm ổn hơn, nhìn Phương Minh, chắp tay nói: "Phương Minh đạo hữu, bần đạo... bần đạo không có ý đó, bần đạo tuyệt đối không có ý định đối địch với Phương Minh đạo hữu.

Đạo hữu xem, ta và nhị đệ cũng đã uống canh rắn rồi, điều đó chứng tỏ bần đạo và mọi người tuyệt đối không có địch ý với Phương Minh đạo hữu!" "Thật sao?" Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất, khinh thường nói.

Dùng ngón chân cũng biết Đế Tuấn nói láo, chỉ là Đại sư phó không cho phép Phương Minh dễ dàng sử dụng sức mạnh của Hồng Mông Thánh Giáo.

Nếu Phương Minh đã dùng đến, với phong cách làm việc gì cũng phải có quy củ của Đại sư phó, Phương Minh khó tránh khỏi bị trách phạt, hoặc bị cấm túc ở Hồng Mông Sơn.

Phương Minh không muốn giống như mấy vị sư phó khác, cả đời bị cấm túc ở Hồng Mông Sơn, không thể xuống núi.

Tuy không thể tùy tiện sử dụng sức mạnh của Hồng Mông Thánh Giáo, nhưng có thể dùng để thị uy!

Thực tế, Đế Tuấn và Thái Nhất quả thực đã bị dọa cho xanh mặt.

Cũng không phải thế lực Yêu tộc không bằng Hồng Mông Thánh Giáo, chỉ là Đế Tuấn và Thái Nhất đã đánh giá sai năng lực của Hồng Mông Thánh Giáo, có chút trở tay không kịp mà thôi.

Thực tế, số lượng Yêu tộc hiện nay nào chỉ có trăm triệu, nếu hai bên giao chiến, thực lực cấp cao có thể Hồng Mông Thánh Giáo nhỉnh hơn một chút, nhưng thực lực cấp thấp Yêu tộc chiếm ưu thế, ít nhất về số lượng Yêu tộc chiếm ưu thế tuyệt đối.

Đế Tuấn và Thái Nhất cố gắng ổn định tâm thần.

Đế Tuấn nhìn Phương Minh, nói: "Những lời bần đạo nói đều là sự thật, mấy lần xung đột giữa Phương Minh đạo hữu và Yêu tộc, cũng đều là Phương Minh đạo hữu ra tay trước, Yêu tộc ta trước đó không hề có ý định đối đầu với Phương Minh đạo hữu!" Phương Minh suy nghĩ một chút, lời của Đế Tuấn quả thực có lý.

Lần đầu tiên Phương Minh xung đột với Yêu tộc tại Ngũ Trang Quán ở Vạn Thọ Sơn, Yêu tộc định diệt Ngũ Trang Quán, nhưng không ngờ lại gặp phải Phương Minh, tổn thất mấy chục vạn đại quân.

Tiếp theo, Phương Minh lại giết lên Thái Dương Tinh, giết mười vạn Thái Dương Vệ của Yêu tộc, cướp hôn.

Chương 196

Sau đó, Phương Minh lại đồ sát trăm vạn thần ma đại quân của Yêu tộc ở Đông Hải.

Cuối cùng, Yêu tộc phục kích thần ma, Phương Minh lại đồ sát mấy chục vạn thần ma đại quân của Yêu tộc.

Mọi chuyện, dường như đều do Phương Minh can thiệp, Yêu tộc dường như không có địch ý với Phương Minh, ít nhất là bề ngoài không có, chỉ là bị động phản kích mà thôi.

Dường như vẫn luôn là Phương Minh gây họa cho Yêu tộc!

Phương Minh nghe xong cười ngượng ngùng, nói: "Nếu đã vậy, đó là hiểu lầm, đạo hữu xin mời!" "Cáo từ!" Đế Tuấn và Thái Nhất thở phào nhẹ nhõm, dẫn theo đám người Yêu tộc xuống núi.

Chỉ là sau khi xuống núi, Đế Tuấn và Thái Nhất phát hiện bảo niện đi cùng đã biến mất, hỏi những người Yêu tộc bị thương mới biết là một con kim kỳ lân đã cướp mất bảo niện.

Kim kỳ lân?

Dường như tọa kỵ của Phương Minh chính là kim kỳ lân!

Đế Tuấn và Thái Nhất tức đến nghiến răng, trong lòng thầm hỏi thăm tổ tông mười tám đời của Phương Minh, tức giận đùng đùng quay người rời khỏi Côn Luân Hư.

"Giáo chủ, cáo từ!" Sau khi Đế Tuấn và Thái Nhất rời đi, người của Hồng Mông Thánh Giáo cũng lần lượt rời đi.

Ngao Triển dẫn theo một đám long tộc và lân giáp tộc lặn xuống Dao Trì, biến mất không thấy.

Phượng Hoàng tộc bay vào trong Phượng Hoàng thành trên bầu trời, dùng mây mù che khuất thần thành, cũng biến mất không dấu vết.

Kỳ Lân nhất tộc cũng tản đi, biến mất không dấu vết.

Con kỳ lân kia lại hóa đá, chìm vào giấc ngủ say.

Trên đảo Liên Hoa, các thần ma vội vàng dùng thần nhãn, thiên nhãn và các thần thông khác nhìn xuống biển Dao Trì, lên trời và những nơi khác, nhưng phát hiện không thể nhìn thấy gì, không khỏi trong lòng rùng mình.

Thì ra trong sông ngòi ao hồ, sơn hà đại xuyên, trên bầu trời, luôn có người của Hồng Mông Thánh Giáo âm thầm ẩn náu, mà họ không hề phát hiện.

Đào Hoa tiên tử đứng trước mặt Phương Minh, ánh mắt phức tạp nhìn Tây Vương Mẫu, chắp tay nói: "Nương nương, chức trách tại thân, xin nương nương đừng trách!" Mắt Tây Vương Mẫu lóe lên tinh quang, đột nhiên mỉm cười nói: "Đào Hoa muội muội nói đùa rồi, chúng ta là người một nhà, không cần nói lời khách sáo!" Đào Hoa tiên tử ngẩn ra, rồi ngẩng đầu nhìn Phương Minh một cái, không khỏi mỉm cười.

Ý của Tây Vương Mẫu đã quá rõ ràng, sau khi gả cho Phương Minh, bà cũng là người của Hồng Mông Thánh Giáo, như vậy là người một nhà rồi.

"Hừ, bần đạo còn chưa đánh, sao đã thành người một nhà rồi!" Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Mọi người quay đầu nhìn lại, thấy người nói chuyện toàn thân tắm trong ánh sáng thánh khiết, khuôn mặt xinh đẹp như không thật, chính là Nữ Oa.

Mọi người đều ngơ ngác.

Tây Vương Mẫu ngơ ngác.

Phương Minh càng ngơ ngác hơn.

Ngay cả anh trai của Nữ Oa là Phục Hy cũng ngơ ngác, trong nhất thời trợn tròn mắt, nhìn muội muội với ánh mắt không thể tin nổi, như thể không nhận ra muội muội nhà mình nữa.

Sự tình phát triển đến hiện tại, ai cũng có thể nhìn ra - Tây Vương Mẫu tổ chức đại hội Bàn Đào lần này, là để có thể nương tựa vào một người có năng lực, bảo toàn bản thân trong thế giới Hồng Hoang hỗn loạn.

Cuộc tranh đấu trên Dao Trì, không khác gì một cuộc tỷ võ chiêu thân.

Đàn ông lên sàn tranh đấu thì thôi đi, Nữ Oa nương nương cũng chen một chân vào làm gì?

Nhưng mọi người nhanh chóng hiểu ra, nhìn ánh mắt ghen tuông của Nữ Oa nương nương, là không muốn Phương Minh cưới Tây Vương Mẫu.

Đây là sắp diễn ra cảnh hai nữ tranh một chồng đây mà.

Phục Hy cũng hoàn hồn, vội nói: "Ai da, muội muội, muội làm gì vậy, mau về, về..." Chỉ thấy Nữ Oa bước những bước sen, đi vào giữa Dao Trì, nhìn Phương Minh từ xa.

Phương Minh lúng túng vô cùng, không biết phải làm sao cho phải.

Đây cũng là lần đầu tiên Phương Minh xuyên không đến đại lục Hồng Hoang mà lúng túng tay chân như vậy.

Bên kia, Nữ Oa thay đổi vẻ mặt đỏ bừng trước đó, đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào Phương Minh, tay lật một cái, một quả hồng tú cầu xuất hiện trong tay, trầm giọng nói: "Phương Minh đạo hữu, Nữ Oa

xin khiêu chiến!" Da mặt Phương Minh co giật dữ dội, cười ngượng nói: "Cái đó... cái đó Nữ Oa đạo hữu, đừng đùa nữa!" "Hừ, ai đùa với ngươi, ta muốn đánh bại ngươi!" Nữ Oa dường như tức giận, vung tay ném quả hồng tú cầu đi.

Thân thể Phương Minh phình to, hóa thành một thần nhân cơ bắp cuồn cuộn, cao mấy nghìn trượng, bàn tay lớn dang ra, bắt lấy quả hồng tú cầu của Nữ Oa.

Chỉ là quả hồng tú cầu là cực phẩm tiên thiên linh bảo, không thể làm Phương Minh bị thương, nhưng lực va chạm cực lớn đã đẩy Phương Minh lùi về phía sau. 171.

Đúng lúc này, Nữ Oa ngẩng đầu liếc nhìn vẻ mặt của Tây Vương Mẫu, tức giận dâng lên, lớn tiếng nói: "Tây Vương Mẫu đạo hữu yên tâm, bần đạo là đồ đệ của Đạo Tổ, là Thánh Nhân thiên định, vì bần đạo hôm nay đánh bại quần hùng, thắng được cuộc thi này, vậy thì sau này bần đạo nhất định sẽ bảo vệ Côn Luân Hư chu toàn!" Ổn định thân hình, Phương Minh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nữ Oa đại nộ, vung tay lấy ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ, định phân cao thấp với Phương Minh.

Chương 197

Đúng lúc này, Phương Minh nhìn Nữ Oa chăm chú, lớn tiếng nói: "Ở quê hương của ta có một phong tục, nữ tử chưa xuất giá vì để tìm đạo lữ, nếu thấy nam tử mình vừa ý, sẽ ném ra quả hồng tú cầu như thế này." Nói rồi, Phương Minh giơ quả hồng tú cầu lên, cười tủm tỉm nói: "Hồng tú cầu của Nữ Oa đạo hữu ta đã bắt được, ta có thể cho rằng Nữ Oa đạo hữu có ý với ta không nhỉ?" Nữ Oa đang định tế Sơn Hà Xã Tắc Đồ, nghe lời của Phương Minh, khuôn mặt xinh đẹp "phừng" một tiếng đỏ bừng, ngay cả vành tai, cổ cũng đỏ lên, giống như vầng hồng bị Nữ Oa đè nén trước đó lúc này như núi lửa phun trào, bộc phát ra hết.

Khóe miệng Phương Minh cong lên một nụ cười đáng đòn, ném quả hồng tú cầu cho Nữ Oa, cười tủm tỉm nói: "Hồng tú cầu ta nhận rồi, sau này không được dùng hồng tú cầu ném người nữa!" Nữ Oa nhận lấy hồng tú cầu, cất đi, vậy mà ma xui quỷ khiến lại gật đầu, chỉ là khuôn mặt xinh đẹp càng đỏ hơn.

Đột nhiên, Nữ Oa như nhớ ra điều gì, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Phương Minh, lớn tiếng nói: "Vậy cuộc tỷ thí giữa hai chúng ta, là ta thắng rồi phải không?" Phương Minh đảo mắt, bất đắc dĩ nói: "Ta thua rồi, ta thua rồi..." Nữ Oa vui mừng nhảy cẫng lên một tiếng, rồi bước về phía đảo Liên Hoa.

Đợi Nữ Oa trở lại đảo Liên Hoa, Phục Hy kéo Nữ Oa lại, vội nói: "Ai da, muội muội, muội làm sao vậy? ...

Ai!" Nữ Oa chỉ cúi đầu không nói, nhớ lại khoảnh khắc táo bạo vừa rồi, cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Nhưng trong lòng lại như được rót mật, ngọt ngào, dường như có

một cảm giác hạnh phúc.

Còn Phục Hy thì lải nhải bên tai, nói cái gì, Nữ Oa một câu cũng không nghe lọt.

Phục Hy thấy Nữ Oa như vậy, không khỏi trong lòng trầm xuống, thầm nghĩ: "Xong rồi, xong rồi, bắp cải tốt nhà mình sắp bị con lợn đen Phương Minh kia ủi rồi, nhưng may là chưa bị ủi, không được, sau này mình phải tránh xa con lợn đen Phương Minh kia một chút..." Bên kia, Tây Vương Mẫu vốn tưởng hôn ước với Phương Minh đã định, nhưng không ngờ nửa đường lại có một Nữ Oa ra phá đám.

Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ, muốn ta gả cho Nữ Oa?

Nhưng ta cũng là nữ...

Tây Vương Mẫu nhìn Phương Minh, vừa giận vừa dỗi. 172.

Ngay lập tức, Phương Minh vui mừng, cười nói: "Được thôi, vì Nữ Oa đạo hữu thịnh tình mời, ta sao có thể không đi, đi thôi!" Khóe mắt Tây Vương Mẫu giật mạnh mấy cái, trong lòng không tình nguyện.

Nhưng Nữ Oa nói đúng, đồ đệ của Đạo Tổ, Thánh Nhân thiên định, sắp trở thành Thánh Nhân, nếu có lời nói của Nữ Oa, có thể bảo vệ Côn Luân Hư không lo.

Sự việc tuy không giống như tưởng tượng, nhưng mục đích cuối cùng đã đạt được.

Có một vị Thánh Nhân tương lai như Nữ Oa lên tiếng, tin rằng cũng không ai dám động vào Nữ Oa, không ai dám động đến Côn Luân Hư.

Tây Vương Mẫu không dám đắc tội Nữ Oa, vội chắp tay nói:

“Vậy đa tạ Nữ Oa đạo hữu!” Nữ Oa mỉm cười nhìn Tây Vương Mẫu, nói: “Ta và muội có duyên, nên xưng hô tỷ muội, muội muội không cần đa lễ như vậy!” “Tỷ tỷ nói phải!” Tây Vương Mẫu lại vội nói.

Nhưng hễ dính đến Phương Minh, Nữ Oa sẽ thay đổi thái độ, biểu hiện bá đạo vô cùng, một phen nói chuyện, khiến Tây Vương Mẫu không có chút cơ hội phản kích nào.

Ngay cả Phương Minh cũng nhìn mà chết trân, trong lòng kinh hãi không thôi.

Tây Vương Mẫu trong lòng ấm ức, lén nhìn Phương Minh, đột nhiên đôi mắt đẹp đảo một vòng, truyền âm cho Phương Minh: “Phương Minh đạo hữu yên tâm, cổng lớn Côn Luân Hư mãi mãi mở rộng vì đạo hữu, bần đạo... cung điện của bần đạo cũng mãi mãi mở rộng cho Phương Minh đạo hữu.” Có ý gì đây?

Cổng lớn Côn Luân Hư mãi mãi mở rộng cho ta, ngay cả cung điện của Tây Vương Mẫu cũng mãi mãi mở rộng cho ta?

Tây Vương Mẫu đang ám chỉ với ta sao?

Vụng trộm à?

Trái tim nhỏ bé của Phương Minh hưng phấn đập thình thịch, nhưng khuôn mặt già nua lại bình tĩnh vô cùng, sợ Nữ Oa lại nhìn ra, khiến cô nàng Nữ Oa ghen tuông, nổi giận lật tung Dao Trì.

“Đồ xấu xa, giả vờ, thật biết giả vờ.” Tây Vương Mẫu nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Phương Minh hận không thể tát cho một cái.

Để tránh lúng túng, bà vội nói: “Các vị đạo hữu, đại hội Bàn Đào tiếp tục bắt đầu.” Ngay sau đó, các thần ma bắt đầu phân chia bàn đào trên bàn, đại hội Bàn Đào tiếp tục được tổ chức.

Mấy năm sau, đại hội Bàn Đào kết thúc, các thần ma cũng lục tục rời đi.

Nhưng Phương Minh vẫn ngồi đó, cái gì nên ăn thì ăn, cái gì nên uống thì uống, không có ý định rời đi chút nào.

Nữ Oa nhìn mà nghiến răng, hỏi: "Phương Minh đạo hữu, đại hội Bàn Đào đã kết thúc, chúng ta đã làm phiền Tây Vương Mẫu đạo hữu đã lâu, Phương Minh đạo hữu không bằng đến động phủ của ta ngồi một chút?" Phục Hy ở bên cạnh nghe vậy thầm méo miệng, kêu khổ không ngớt, thầm nghĩ: "Muội muội ơi, ta ngàn phòng vạn phòng, muội lại khuỷu tay cong ra ngoài, xong rồi, dẫn sói vào nhà rồi." Chỉ là Nữ Oa đã mở miệng mời Phương Minh, Phục Hy lại mặt mỏng, không tiện từ chối, vội đến đỏ cả mặt, chỉ hy vọng Phương Minh có thể từ chối.

Nhưng Phương Minh có từ chối không?

Đó rõ ràng là chuyện không thể. 173.

Nghe nói có liên quan đến cơ duyên thành Thánh, Nữ Oa tỏ ra vô cùng kích động, vội nói: "Phương Minh đạo hữu, mau, giúp bần đạo ghi lại những phù văn này..." Tây Vương Mẫu nghe vậy vừa giận vừa tức, trong lòng thầm tiếc nuối.

Đúng lúc này, Phương Minh quay đầu nhìn Tây Vương Mẫu, cười nói: "Tây Vương Mẫu đạo hữu, hẹn gặp lại!" Lời của Phương Minh rõ ràng là có ý trong lời, sau này sẽ gặp lại.

Tây Vương Mẫu là người thông minh, đặc biệt tinh thông nhân tình thế thái, sao có thể không nghe ra ý trong lời của Phương Minh, ngay lập tức vui mừng, vội cười nói: "Phương Minh đạo hữu đi thong thả, hẹn gặp lại." Nữ Oa không biết trong lời nói của hai người có ý gì, có mưu mẹo gì, từ biệt Tây Vương Mẫu, cùng Phương Minh xuống Tây Côn Luân.

Kim Kỳ Lân thấy Phương Minh, vội vàng chạy tới, vui mừng nói: "Giáo chủ, giáo chủ, thành công rồi, thành công rồi." Đột nhiên, Kim

Kỳ Lân thấy Nữ Oa và Phục Hy bên cạnh Phương Minh, vội ngậm miệng lại.

Chương 198

Nữ Oa tò mò hỏi: "Thành công cái gì?" Tên này rõ ràng là đã cướp được bảo niện của Đế Tuấn và Thái Nhất, đến đây để kể công.

Phương Minh vội tiếp lời, cười nói: "Không có gì.

Chúng ta đi thôi." Kim Kỳ Lân hiểu ý, không dám lấy ra hai cỗ bảo niện của Đế Tuấn và Thái Nhất, lắc mình một cái, hóa thành một con quái vật khổng lồ lớn trăm vạn trượng, cười nói: "Giáo chủ, Nữ Oa đạo hữu, Phục Hy đạo hữu, mời lên." Bên kia Đằng Xà lắc mình, cũng hiện nguyên hình, hóa thành một con rắn lớn dài mấy chục trượng, lưng có sáu cánh, cười nói: "Phục Hy và Nữ Oa đại thần có ơn với Đằng Xà nhất tộc chúng ta, mời Phục Hy và đại thần lên lưng ta, ta sẽ đưa Phục Hy và Nữ Oa đại thần một đoạn đường!" Lúc này Nữ Oa đã lên lưng Kim Kỳ Lân, Phương Minh nghe lời của Đằng Xà, vội vàng vỗ vào đầu Kim Kỳ Lân.

Kim Kỳ Lân hiểu ý, gầm lên một tiếng, dưới bốn móng sinh ra hỏa vân, hóa thành một luồng ánh sáng, tức tốc lao về phía xa.

Phục Hy vừa thấy, liền đại vội, vội lên lưng Đằng Xà, gấp gáp nói: "Mau đuổi theo, mau đuổi theo." Chỉ là Phục Hy đã quên, Đằng Xà và Phương Minh là một phe, tốc độ lại không bằng Kim Kỳ Lân, luôn cách Kim Kỳ Lân một khoảng.

Mắt thấy Kim Kỳ Lân chở Phương Minh và Nữ Oa chạy mất dạng, Phục Hy trong lòng thầm lo lắng, gõ nhẹ vào đầu Đằng Xà kêu cộp cộp, lẩm bẩm: "Xong rồi, xong rồi, lên nhầm thuyền giặc rồi..." Đột nhiên, Phục Hy phản ứng lại, lại gõ mạnh vào đầu Đằng Xà, giận dữ nói: "Đằng Xà, ngươi và tên Phương Minh kia là một phe, cố ý gài bần đạo, phải không?" Đằng Xà nghe vậy da mặt co giật dữ dội, cười

ngượng nói: “Phục Hy đại thần nói đùa rồi, ta tuy là tọa kỵ của giáo chủ, nhưng Phục Hy đại thần có ơn với Đằng Xà nhất tộc chúng ta, ta sao có thể gài ân nhân chứ?

Chỉ là con lợn vàng kia bây giờ là cao thủ cảnh giới Chuẩn Thánh, tốc độ của ta không bằng mà thôi...” Phục Hy bĩu môi, nghi ngờ nói: “Thật sao?” Đằng Xà vội đảm bảo: “Thật, tuyệt đối thật!” Phục Hy thấy Đằng Xà mặt không đổi sắc, không giống đang nói dối, đành thôi.

Chỉ là Phục Hy không biết, kỹ năng diễn xuất của Phương Minh là một tuyệt kỹ, có thể xưng là ảnh đế, Đằng Xà theo bên cạnh Phương Minh bao nhiêu năm, tai nghe mắt thấy, kỹ năng diễn xuất sớm đã xuất thần nhập hóa, mặt không đổi sắc chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Đằng Xà thấy đã lừa được Phục Hy, không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ: “Lần này, ta giúp giáo chủ, giáo chủ cũng phải cho ta thêm bữa chứ...” Khi Đằng Xà chở Phục Hy về đến Bất Chu Sơn, đã mấy trăm năm trôi qua.

Phục Hy tiến vào động phủ ở Bất Chu Sơn, chỉ thấy Nữ Oa và Phương Minh đang nói cười vui vẻ, thậm chí tên Phương Minh kia còn động tay động chân, Nữ Oa dường như cũng y phục không chỉnh tề, không khỏi tức đến nỗi một hơi thở không lên được, suýt nữa thì ngất đi.

“Phục Hy đạo hữu, về rồi!” Phương Minh nhiệt tình chào hỏi Phục Hy.

Phục Hy hừ một tiếng, quay về động phủ của mình, lười quản hai người họ.

Đột nhiên, Phương Minh liếc thấy trên cánh tay Nữ Oa dường như có phù văn lưu chuyển, không khỏi nhíu mày, hỏi: “Nữ Oa đạo hữu, đó là...” Nữ Oa cười nói: “Đây là phù văn trời sinh trên người bần đạo, chỉ là những phù văn này quá thâm sâu, bần đạo cũng không biết

có ý gì.” Phương Minh nhìn, đôi mắt lóe lên tinh quang không ngớt, đột nhiên sắc mặt thay đổi, kinh hỉ nói: “Chúc mừng Nữ Oa đạo hữu, hạ hỉ Nữ Oa đạo hữu!” Nữ Oa bị hành động đột ngột của hắn làm cho có chút mơ màng, không khỏi nói: “Đạo hữu, hỉ từ đâu đến?” Phương Minh chỉ vào phù văn trên cánh tay Nữ Oa, cười nói: “Đây là tạo hóa phù văn, là mấu chốt để Nữ Oa đạo hữu thành Thánh!” Nữ Oa nghe vậy đại hỉ, kích động nói: “Phương Minh đạo hữu nói thật chứ?” Phương Minh cười nói: “Thật, tuyệt không có nửa điểm giả dối!” Nữ Oa kích động đến mức khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, giống như hai quả táo chín mọng, khiến người ta không nhịn được muốn cắn hai miếng, hỏi: “Phương Minh đạo hữu, có thể nhận ra phù văn trên người bần đạo sao?” Phương Minh nghiêm túc gật đầu nói: “Một trong các sư phó của ta là chuyên gia về phương diện này, ta từng theo sư phó học tạo hóa phù văn, đúng lúc có thể giúp Nữ Oa đạo hữu một tay!” Dừng một chút, Phương Minh có chút ngại ngùng nói: “Chỉ là...” “Ai da, chỉ là gì?

Chẳng lẽ Phương Minh đạo hữu không giúp bần đạo một tay sao?” 174.

Phục Hy hít sâu một hơi, nhìn Phương Minh, lại nhìn Nữ Oa, lắc đầu, nói: “Thôi được, thôi được, bần đạo nếu còn không đồng ý, lại tỏ ra bần đạo không thông tình đạt lý!” Đột nhiên, Nữ Oa nhận ra mấu chốt của vấn đề, khuôn mặt xinh đẹp trong nháy mắt đỏ bừng, ngay cả cổ và vành tai cũng đỏ lên, giọng nói càng ngày càng nhỏ, cúi đầu không dám nhìn Phương Minh.

Tạo hóa phù văn phân bố khắp toàn thân nàng, nếu muốn sao chép, e rằng phải cởi hết quần áo, đứng trước mặt Phương Minh.

Chỉ là nàng và Phương Minh dù sao cũng là nam nữ khác biệt, nếu như vậy, thực sự quá xấu hổ.

Mắt Phương Minh lóe lên tinh quang, nhìn Nữ Oa, cười nói: "Nữ Oa đạo hữu là Thánh Nhân thiên định, thành Thánh là tất nhiên, hà tất phải vội vàng một lúc." Nữ Oa ngẩng đầu nhìn Phương Minh, mày liễu nhíu lại, nói: "Lời tuy nói vậy, nhưng trong đó biến số quá lớn, sớm thành Thánh một ngày, bần đạo cũng có thể sớm yên tâm một ngày." Đáy mắt Phương Minh lóe lên một tia kích động, nhìn Nữ Oa với vẻ mặt nóng rực, cười ngượng nói: "Chỉ là muốn sao chép phù văn, ta... ta..." "Ta biết!" Nữ Oa gật đầu, trong đôi mắt mang theo sự chấp nhất với việc cầu đạo, đột nhiên mắt sáng lên, vui mừng nói: "Bần đạo có thể in dấu phù văn trên người ra, sau đó giao cho đạo hữu xem..." Phương Minh khẽ lắc đầu, nói: "Thân thể của Nữ Oa đạo hữu là thân thể tạo hóa, vị trí của phù văn khác nhau, ý nghĩa cũng khác nhau, ta phải ghi nhớ rõ ràng từng vị trí của phù văn, so sánh lặp đi lặp lại, mới có thể suy ra được ý nghĩa trong đó." Lời của Phương Minh tuy nói vậy, nhưng thực tế lại không phải vậy, tất cả chỉ là lời bao biện dưới dã tâm lang sói của tên Phương Minh này mà thôi.

Nữ Oa nghe vậy khuôn mặt xinh đẹp lại đỏ bừng, cúi đầu, không dám nhìn Phương Minh, nói: "Vậy... vậy thực sự không có cách nào, cũng chỉ có... chỉ có phiền Phương Minh đạo hữu!" Phương Minh hít sâu một hơi, nhìn Nữ Oa đạo hữu với vẻ mặt chính khí, nói: "Tất không dám phụ lòng Nữ Oa đạo hữu, ta nhất định sẽ nghiên cứu kỹ lưỡng thân thể của Nữ Oa đạo hữu..." "Cái gì?

Phương Minh, ngươi muốn nghiên cứu cái gì?

Không được, không được!" Đúng lúc này, Phục Hy xông vào, la lớn.

Nữ Oa vội vàng ngăn Phục Hy lại, giải thích: "Huynh trưởng, huynh hiểu lầm Phương Minh đạo hữu rồi, sự tình là thế này..." Tiếp theo, Nữ Oa bắt đầu nói với Phục Hy về chuyện phù văn trên người.

Phục Hy nghe vậy da mặt co giật dữ dội, vội nói: “Dù như vậy, cũng không được, muội là một cô gái còn trong trắng, nếu... nếu bị... sau này... ai!” Nữ Oa nhìn Phục Hy với vẻ mặt kiên định, nói: “Huynh trưởng, chúng ta là người cầu đạo, không câu nệ tiểu tiết, nếu Phương Minh đạo hữu thực sự có thể giúp bần đạo thành Thánh, bần đạo cũng không quan tâm.” Nói đến đây, Nữ Oa ngẩng đầu đối diện với Phương Minh, trong đôi mắt đẹp lộ ra vẻ quyết tâm, nói: “Chỉ không biết Phương Minh đạo hữu có nguyện ý kết thành đạo lữ với ta không!” Bên cạnh Phục Hy da mặt co giật dữ dội, thầm nghĩ: “Đây là một cuộc mua bán vạn lần không lỗ, lãi to rồi, sao lại không nguyện ý...” Quả nhiên không ngoài dự đoán, Phương Minh vui mừng nói: “Tự nhiên nguyện ý!” Nữ Oa đại hỉ, quay đầu nhìn Phục Hy, nói: “Huynh trưởng, xin huynh thành toàn cho muội!” 175.

Kim Kỳ Lân dùng hết sức bình sinh chạy như điên, hóa thành một luồng ánh sáng, cấp tốc độn về phía xa.

Nói rồi, Phục Hy quay người ra khỏi động phủ của Nữ Oa, vung tay thiết lập từng lớp kết giới, mắt không thấy tâm không phiền, hộ pháp cho Phương Minh và Nữ Oa.

Sau khi Phục Hy rời đi, Nữ Oa nhìn Phương Minh, nói: “Phương Minh đạo hữu, chúng ta bắt đầu đi!

Đợi đến khi bần đạo thành Thánh, chính là lúc chúng ta trở thành đạo lữ thực sự!” Nói rồi, Nữ Oa bắt đầu cởi y phục trên người.

Con ngươi của Phương Minh lập tức thẳng đơ, ngay lập tức phun ra hai dòng máu mũi.

Ước chừng hơn trăm năm sau, động phủ của Nữ Oa mở ra, Phương Minh từ trong đi ra.

Vừa xuất quan, Phương Minh liền thấy Phục Hy mặt đen như đít nồi, không khỏi cười ngượng nói: “Những năm này, đã làm phiền

Phục Hy đạo hữu đích thân hộ pháp cho ta...” Mắt Phục Hy nhìn thẳng vào Phương Minh không nói, dường như muốn nhìn thấu xem, tất cả có phải là âm mưu của Phương Minh không.

Trong suốt quá trình, Phương Minh mặt không đổi sắc, luôn cười tủm tỉm nhìn Phục Hy.

Cuối cùng, lại khiến Phục Hy lúng túng không thôi.

Phục Hy hít sâu một hơi, nói: “Phương Minh đạo hữu, ngươi phải thật lòng đối đãi với muội muội nhà ta, nếu không bần đạo quyết không tha!” Phương Minh gật đầu, cười nói: “Phục Hy đạo hữu yên tâm, đợi đến ngày Nữ Oa đạo hữu thành Thánh, chính là lúc chúng ta hoàn hôn.” Nói rồi, Phương Minh không để lại dấu vết mà kéo giãn khoảng cách với Phục Hy.

Chương 199

Phục Hy nhìn ra sau lưng Phương Minh, hỏi: "Phương Minh đạo hữu, muội muội nhà ta đâu?" "Không xuống giường được rồi!" Bỏ lại một câu, thân hình Phương Minh bạo động, hóa thành một luồng ánh sáng, bay xuống Bất Chu Sơn với tốc độ nhanh nhất trong đời.

Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà vừa thấy, liền biết giáo chủ nhà mình lại làm chuyện xấu, cũng vội vàng bỏ chạy đuổi theo Phương Minh.

Bên kia, Phục Hy có chút ngơ ngác, chưa hoàn hồn, không biết vì sao Phương Minh lại bỏ chạy.

"Không xuống giường được rồi?

Có ý gì?

Chẳng lẽ..." Đột nhiên, Phục Hy hoàn hồn, nhảy dựng lên như sấm, gầm lên: "Tiểu tử Phương Minh, đừng để bần đạo gặp lại ngươi, nếu không bần đạo quyết không tha cho ngươi!" Dưới chân Bất Chu Sơn, Phương Minh cưỡi Kim Kỳ Lân, Đẳng Xà vẫn thu nhỏ thân thể quấn quanh sừng Kim Kỳ Lân, Kim Kỳ Lân co cẳng chạy như điên.

"Tiểu Lục, nhanh lên, nhanh lên..." Phương Minh nghe thấy tiếng gầm giận dữ của Phục Hy, vội vàng thúc giục. 176.

Lúc này, đúng lúc một vầng mặt trời mọc lên từ mặt biển, trong Tử Phủ tử khí bốc lên, điềm lành ẩn hiện, đạo âm lượn lờ, càng tỏ ra trang nghiêm chính phái.

Đẳng Xà quay đầu nhìn về hướng Bất Chu Sơn, lo lắng hỏi: "Giáo chủ, rốt cuộc ngài đã đắc tội gì với Phục Hy đại thần, khiến Phục Hy đại thần tức giận đến vậy?

Phục Hy đại thần sẽ không giận chó đánh mèo với Đẳng Xà nhất tộc chúng ta chứ?" Kim Kỳ Lân đảo mắt trắng dã, không nói nên lời: "Tiểu Thất à, đầu óc ngươi quả thực đủ ngu, yên tâm, Phục Hy đại thần không những không giận chó đánh mèo với Đẳng Xà nhất tộc, mà chỉ sẽ càng chăm sóc Đẳng Xà nhất tộc hơn!" Đẳng Xà ngẩn ra, nói: "Vì sao?" Kim Kỳ Lân cười khà khà nói: "Ngươi quả thật ngu, bởi vì chúng ta có thêm một vị chủ mẫu nương nương, Phục Hy đại thần là anh vợ của giáo chủ, sao lại giận chó đánh mèo với Đẳng Xà nhất tộc chứ..." Xuống khỏi Bất Chu Sơn, Phương Minh cười Kim Kỳ Lân lang thang không mục đích.

Đến cảnh giới của hắn, muốn pháp lực cũng tu thành cảnh giới Thánh Nhân, không phải dựa vào tu luyện là có thể đạt được, mà cần phải có cơ duyên.

Phương Minh hiểu cơ duyên cũng là kỳ ngộ!

Bế quan tu luyện, chẳng lẽ có kỳ ngộ rơi trúng đầu sao?

Cho nên tên này thà lang thang trên đại lục Hồng Hoang, cũng không muốn bế quan.

Một ngày nọ, đang đi, đột nhiên trên trời mây đen cuồn cuộn, yêu khí ngút trời, cả một vùng trời đều tối sầm lại, trong mây đen mơ hồ có thể thấy những móng vuốt khổng lồ, hoặc những chiếc vảy khổng lồ, đó là người của Yêu tộc đang vội vã đi đường.

"Dường như Yêu tộc có động tĩnh lớn!" Phương Minh nhíu mày, lẩm bẩm.

"Giáo chủ, hướng đi của đại quân Yêu tộc dường như là hướng Đông Hải..." Đẳng Xà thò đầu ra nói.

"Chẳng lẽ Yêu tộc muốn ra tay với Đông Hải?

Nhưng không thể nào, Yêu tộc biết rõ Tứ Hải có lão gia che chở,

Đế Tuấn, Thái Nhất hẳn không ngu đến vậy!" Kim Kỳ Lân lẩm bẩm.

Đột nhiên, mắt Phương Minh sáng lên, vui mừng nói: "Trên Đông Hải, không chỉ có Tứ Hải Long tộc, quên mất, Tử Phủ dường như cũng được xây dựng bên bờ Đông Hải, e rằng Yêu tộc muốn ra tay với Đông Vương Công rồi!" "Giáo chủ, vậy chúng ta làm gì?" Đẳng Xà hỏi.

Phương Minh nhíu mày, cười nói: "Để phòng Yêu tộc sau khi diệt Đông Vương Công, đột nhiên ra tay với Tứ Hải Long tộc, ta cũng đi hóng hớt, tiện thể xem có lợi lộc gì không!" Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà đại hỉ, nói: "Được, ý này hay!" Kim Kỳ Lân đổi hướng, dưới bốn móng bốc lên từng đám mây lửa, bay về phía bờ Đông Hải với tốc độ cực nhanh.

Tốc độ của Kim Kỳ Lân cực nhanh, chẳng mấy chốc đã vượt qua tốc độ của đại quân Yêu tộc.

Trên yêu vân, yêu thánh Kế Mông đôi mắt thần quang ẩn hiện, nhìn Kim Kỳ Lân tiếp tục lao về phía Đông Hải, nhíu mày nói: "Đông Hoàng bệ hạ, người vừa đi qua dường như là Phương Minh!" Đông Hoàng Thái Nhất kinh ngạc, vội la lớn: "Truyền lệnh dừng quân!" Đại quân Yêu tộc cuồn cuộn dừng lại, quay đầu khó hiểu nhìn Đông Hoàng Thái Nhất.

Trong mắt Đông Hoàng Thái Nhất, thái dương chân hỏa nhảy múa, tinh quang lóe lên, trầm giọng nói: "Phương Minh?

Phương Minh đến Đông Hải làm gì?

Hắn và Đông Vương Công thế bất lưỡng lập, chẳng lẽ lại đi giúp Đông Vương Công?" Yêu thánh Bạch Trạch nhẹ nhàng phe phẩy quạt lông, hít sâu một hơi, nói: "Tử Phủ nằm ở bờ Đông Hải, tên Phương Minh kia e rằng sợ chúng ta sau khi diệt Đông Vương Công, sẽ đột nhiên ra tay với Đông Hải, cho nên mới đến Đông Hải!" Đông Hoàng

Thái Nhất thở phào nhẹ nhõm, lớn tiếng nói: "Tiếp tục tiến quân!" Tiếp theo, đại quân Yêu tộc cuồn cuộn tiếp tục tiến lên.

Yêu thánh Bạch Trạch âm thầm nhíu mày, thầm nghĩ: "Đông Hoàng bệ hạ lần trước bế quan đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, xuất quan đã bị tên Phương Minh kia đánh cho một trận tơi bời, ngay cả lòng tin cũng bị đánh mất, Phương Minh đã trở thành tâm ma của Đông Hoàng bệ hạ.

Vừa rồi Phương Minh chỉ đi ngang qua, đã dọa Đông Hoàng bệ hạ vội vàng ra lệnh đại quân dừng lại, ai...

Đông Hoàng bệ hạ dũng mãnh vô địch kia đã đi đâu rồi, đệ nhất chiến thần của Yêu tộc ta đã đi đâu rồi..." Phương Minh không biết, chỉ đi ngang qua, đã dọa Yêu tộc phải dừng lại, không dám tiếp tục tiến lên.

Cưỡi Kim Kỳ Lân, một đường gió cuốn điện giật, đến bên cạnh Tử Phủ bên bờ Đông Hải.

"Tiểu Lục, Tiểu Thất, hai ngươi trốn trước, ta đi dò la tình hình!" Phương Minh quay đầu nói với Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà.

Nói rồi, đưa tay chỉ về phía trước, phía trước xuất hiện một cánh cổng vàng óng, một bước bước vào trong cổng, đợi khi xuất hiện lại, đã biến thành một vị ma thần đầu trâu mình người.

Sau khi Phương Minh đi, Đẳng Xà hỏi Kim Kỳ Lân: "Lục ca, chúng ta trốn ở đâu?" Kim Kỳ Lân đảo mắt trắng dã, không nói nên lời: "Trốn cái gì mà trốn, ta đi tìm lão Long Vương ở Đông Hải, đến đó có đồ ăn ngon thức uống ngon, ta chẳng phải sướng sao!" Mắt Đẳng Xà sáng lên, vui mừng nói: "Ý này hay, đi, vậy chúng ta đến tìm lão Long Vương ăn uống no say một trận, chuyện khác để giáo chủ lo!" "Đi!" Kim Kỳ Lân cười lớn, một đầu lao xuống Đông Hải, bơi về phía Thủy Tinh Cung.

Đằng Xà cũng vội vàng theo sau.

Phương Minh một mình đi về phía Tử Phủ, chỉ thấy Tử Phủ phòng thủ lỏng lẻo, ai nấy đều gà gật, dường như không biết đại nạn sắp đến.

"Đại vương sai ta đi tuần núi, tuần xong núi Nam ta lại tuần núi Bắc..." Đúng lúc này, một ma thần đầu lừa mình người cầm một cái chiêng đồng, vừa gõ vừa la, đi về phía Phương Minh.

Phương Minh thân hình lóe lên, né qua.

Ma thần đầu lừa mình người kia đi được một lát, há miệng ngáp một cái, mắt lim dim buồn ngủ, rồi tìm một tảng đá lớn nằm xuống, ngủ khò khò.

Chương 200

Chỉ là ma thần đầu lừa mình người kia tuy đã ngủ, nhưng thỉnh thoảng vẫn gõ chiêng, la một tiếng "Đại vương sai ta đi tuần núi, tuần xong núi Nam, ta lại tuần núi Bắc..." Phương Minh nhìn mà chết trân, thầm nghĩ: "Thuộc hạ của Đông Vương Công toàn là lũ lừa đần lợn lười, lũ ăn hại chờ chết, chẳng trách đại nạn đến nơi rồi cũng không biết!" Nói rồi, Phương Minh đưa tay chỉ về phía trước, phía trước xuất hiện một cánh cổng.

Phương Minh cất bước đi vào, đợi khi xuất hiện lại, đã biến thành ma thần đầu lừa mình người kia, tay cầm một cái chiêng đồng, vừa đi vừa gõ một tiếng, la lớn: "Đại vương sai ta đi tuần núi, ta tuần xong núi Nam, ta lại tuần núi Bắc..." Đi suốt một đường, thần ma trên Tử Phủ đều gà gật, vẻ mặt uể oải.

"Lừa đần, tuần núi về rồi à..." Thỉnh thoảng có ma thần mở mắt lim dim, gọi Phương Minh một tiếng, rồi lại ngủ tiếp.

Phương Minh cũng đã thành công biết được tên của ma thần mặt lừa kia!

Số lượng thần ma ở Tử Phủ cũng không ít, có tới mấy chục vạn, chỉ là những thần ma này đa số đều đến dưới trướng Đông Vương Công tìm kiếm sự che chở, sống qua ngày mà thôi.

Hiện nay đại lục Hồng Hoang do Vu Yêu nhị tộc xưng bá, hỗn loạn không yên, ngay cả những tồn tại như Tây Vương Mẫu cũng phải tìm chỗ dựa, các thần ma khác tự nhiên cũng phải tìm chỗ dựa.

Đông Vương Công, được Đạo Tổ đích thân phong làm Nam Tiên Chi Thủ, tất nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Đông Vương Công người này lại thích khoe khoang, ai đến cũng

không từ chối, bất luận là ai, đều thu nhận vào Tử Phủ, khiến cho bên trong Tử Phủ cá rồng lẫn lộn, ở đại lục Hồng Hoang tai tiếng vang xa.

Vốn dĩ Tử Phủ được Đạo Tổ đích thân phong, là chính thống quản lý Hồng Hoang, nay lại trở thành một bang phái của đám lưu manh côn đồ.

Những người này chỉ dựa vào cây đại thụ Tử Phủ để hóng mát, ngang ngược quen rồi.

Nhưng nếu ngoại địch tấn công, e rằng vừa công đã vỡ, căn bản không có tác dụng gì.

Nói cách khác, Đông Vương Công bỏ tiền nuôi một đám du thủ du thực ăn không ngồi rồi.

Thực tế, Đông Vương Công cũng hiểu rõ tình hình của Tử Phủ, chỉ là không có cách nào mà thôi.

Tại Tử Tiêu Cung, khi Đông Vương Công được Đạo Tổ phong làm Nam Tiên Chi Thủ, cũng đầy hoài bão, ý khí phong phát, nghĩ đến việc thống nhất đại lục Hồng Hoang, thành tựu bá nghiệp thiên cổ.

Sau khi ra khỏi Tử Tiêu Cung, Đông Vương Công quả thực cũng đã đại triển hoành đồ, thành lập Tử Phủ, làm ra vẻ ra hình.

Chỉ là sau này tạo hóa trêu ngươi, Đông Vương Công liên tục thất bại, đạo tâm bị hủy hoại, mới buông xuôi bỏ cuộc.

Đến ngày nay, Tử Phủ danh tồn thực vong, trở thành một cái vỏ rỗng.

Thực tế, Đông Vương Công trở thành bộ dạng thảm hại như bây giờ, không thể không liên quan đến Phương Minh, người đả kích Đông Vương Công lớn nhất cũng là Phương Minh, cũng là Phương Minh một tay hủy hoại đạo tâm của Đông Vương Công.

Sau khi buổi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung kết thúc, các thần ma leo lên Bất Chu Sơn, chiêm ngưỡng thần thái của Phụ Thần.

Khi phân chia bảo hồ lô trên dây hồ lô tiên thiên ở Bất Chu Sơn, Đông Vương Công muốn dùng thân phận Nam Tiên Chi Thủ để chia một phần canh, chủ trì đại cục, phân chia bảo hồ lô.

Kết quả bị Phương Minh đánh cho một trận tơi bời, mất hết mặt mũi, trọng thương bỏ chạy.

Lần thứ hai Đông Vương Công phục kích Phương Minh, kết quả lại để Phương Minh chém giết bốn đại huyền vương dưới trướng, đồ sát mấy chục vạn tinh nhuệ đại quân của Tử Phủ, trực tiếp khiến thực lực Tử Phủ tổn thất nặng nề.

Lần cuối cùng, Đông Vương Công dựa vào việc liên hôn với Tây Vương Mẫu để đông sơn tái khởi, kết quả lại gặp phải Phương Minh, liên hôn thất bại.

Kể từ đó, đạo tâm của Đông Vương Công sụp đổ, sau khi rời khỏi Côn Luân Hư, liền tự nhốt mình trong Tử Phủ, cả ngày ăn chơi trác táng, sa đọa qua ngày.

Có thể nói, Phương Minh một tay đã gây họa cho Đông Vương Công!

Phương Minh đi vào Tử Phủ, chỉ thấy các kiến trúc trên đảo vàng son lộng lẫy, khí thế hùng vĩ. 177.

Yêu tộc tuy kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng ai nấy đều mạnh mẽ vô cùng, không chỉ có Đế Tuấn, Thái Nhất hai vị cao thủ cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, mà còn có Thập đại yêu thánh, có vô số yêu vương, thực lực cường hãn vô cùng.

"Chỉ tiếc nơi đây sắp bị hủy trong chốc lát, không được, ta phải nhân cơ hội này vơ vét một phen, Đông Vương Công với tư cách là

Nam Tiên Chi Thủ, nhất định đã sưu tầm không ít tài phú, không thể để Yêu tộc hưởng lợi!" Nghĩ vậy, Phương Minh đi về phía trước, xuyên qua từng tòa đại điện nguy nga của Tử Phủ, tìm kiếm bảo khố của Tử Phủ.

Đi đến Triêu Dương Điện quan trọng nhất, chỉ nghe bên trong đàn sáo hòa minh, ca hát không dứt, những bài ca đó đều khá dung tục.

Trong Triêu Dương Điện thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng cười ha hả của Đông Vương Công.

Tiếng cười của Đông Vương Công tuy hùng hậu, nhưng Phương Minh lại có thể nghe ra vẻ sa sút và phẫn hận trong đó, đó là do đạo tâm của Đông Vương Công đã suy bại, đang dùng rượu chè sắc dục để qua ngày, buông thả bản thân.

Phương Minh nghe vậy đột nhiên dâng lên một cảm giác bi thương, tuy không ưa gì Đông Vương Công, nhưng dù sao cũng là ba ngàn hồng trần khách ở Tử Tiêu Cung, cũng là đồng môn.

Nghĩ đến đây, Phương Minh khẽ lắc đầu, lẩm bẩm: "Thôi được, giúp ngươi lần cuối cùng, có thể bảo toàn tính mạng hay không, xem tạo hóa của ngươi vậy!" Nói rồi, Phương Minh đi về phía Triêu Dương Điện, đẩy cửa điện, đi vào.

Đông Vương Công đang nghe ca múa, say sưa quên mình, đột nhiên bị tiếng đẩy cửa làm giật mình.

Không khỏi nhíu mày, nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Hừ, không thấy bản đế quân đang bận sao?" Bận?

Đúng là rất bận!

Phương Minh méo miệng, chắp tay với Đông Vương Công nói: "Đế quân, không hay rồi, Yêu tộc sắp đánh tới!" "Thằng khốn, ban ngày ban mặt nói năng hồ đồ gì vậy?

Bản đế quân là Nam Tiên Chi Thủ do Đạo Tổ đích thân phong, Tử Phủ là đạo trường của bản đế quân, Yêu tộc là cái thá gì?

Chương 201

Sao dám công đánh bản đế quân?" Đông Vương Công vừa nghe, liền nổi giận đùng đùng, quát mắng.

Phương Minh nhíu mày, vẫn không bỏ cuộc, lại lần nữa nhắc nhở: "Đế quân, ta tận mắt nhìn thấy, đại quân Yêu tộc đang tiến về Tử Phủ, đế quân mau chạy trốn đi!" "Cái gì?

Bản đế quân là Nam Tiên Chi Thủ do Đạo Tổ đích thân phong, là chính thống của Hồng Hoang, ngươi lại bảo bản đế quân chạy trốn?

Đơn giản là nực cười!

Ngươi đang vũ nhục bản đế quân, bản đế quân muốn ngươi chết!" Đông Vương Công đại nộ, thân hình bạo động, một quyền đánh về phía Phương Minh.

Thực ra, Đông Vương Công trong lòng phẫn hận khó tả, đánh giết "Lừa đần", chỉ để trút giận mà thôi.

"Hừ, tên Đông Vương Công này quả thực không thể cứu vãn, thế giới Hồng Hoang là một thế giới dựa vào nắm đấm để sống, tên Đông Vương Công ngu xuẩn này lại cho rằng dựa vào một danh hiệu là có thể bảo toàn bản thân, quả thực nực cười, loại người này đáng bị diệt!" Khoảnh khắc này, Phương Minh đã hoàn toàn thất vọng với Đông Vương Công, cười lạnh liên hồi.

Khi mọi người tưởng rằng "Lừa đần" sắp bị nghiền nát dưới quyền của Đông Vương Công, đột nhiên khí thế quanh thân Lừa đần tăng vọt, tay áo lớn vung lên, một luồng đại lực bài sơn đảo hải tuôn ra, mênh mông cuồn cuộn, không thể chống cự.

Thân hình Đông Vương Công không ngừng lùi lại, ầm một tiếng

đâm sập đế tọa của mình, ngã sấp mặt.

Một đám vũ cơ, thần ma nhìn mà chết trân, gần như không tin vào mắt mình.

Từ khi nào "Lừa đần" lại trở nên lợi hại như vậy, một tay áo đã hất bay Đông Vương Công!

"Lừa đần" giận dữ nhìn Đông Vương Công, trầm giọng nói: "Đông Vương Công, ngươi thực sự không thể cứu vãn được nữa rồi!" Nói rồi, Lừa đần hóa thành một luồng ánh sáng, bay ra khỏi Triêu Dương Điện.

Đông Vương Công lồm cồm bò dậy từ trên mặt đất, mặt đầy tức giận chỉ ra ngoài cửa, ra vẻ mạnh mẽ nhưng bên trong yếu đuối la lớn: "Bắt lấy hắn, bắt lấy hắn, xé xác hắn ra cho bản đế quân..." Các thần ma vội vàng xông ra khỏi Triêu Dương Điện để tìm tung tích của Phương Minh, chỉ là lúc này Phương Minh đã sớm biến mất không dấu vết.

Các thần ma nhìn nhau, hiểu rằng tên Lừa đần kia e là do một vị đại thần thông giả nào đó biến hóa thành, để nhắc nhở Đông Vương Công.

"Báo, không hay rồi, không hay rồi, Yêu tộc đánh tới rồi, Yêu tộc đánh tới rồi..." Đúng lúc này, có thần ma của Tử Phủ hoảng hốt chạy vào, la lớn.

Đúng lúc này, một luồng ánh sáng bay đến từ chân trời, trong luồng ánh sáng là một mũi thần tiễn, thần tiễn trực tiếp xuyên qua thân thể của ma thần kia, ghim chặt ma thần đó xuống đất.

Sắc mặt các thần ma Tử Phủ đều đại biến, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên bầu trời mây đen cuồn cuộn, yêu khí ngút trời.

Trên mây đen, lớp lớp chồng chất đứng đầy đại quân thần ma của

Yêu tộc.

Với tư cách là tổ chức có thực lực mạnh nhất trên bề mặt thế giới Hồng Hoang hiện nay, đại quân thiên đình của Yêu tộc có thể nói là thanh thế vô cùng to lớn.

Mỗi một thần ma Yêu tộc đều mặc thần giáp vàng óng, tay cầm thần binh.

Bảo quang ngút trời, chiếu rọi cả một vùng trời đất ngũ quang thập sắc, rực rỡ chói lọi.

Đại quân Yêu tộc nhìn xuống Tử Phủ, ai nấy mặt mày hung tợn, lộ ra móng vuốt sắc bén, dường như đã ngửi thấy mùi máu tanh, nóng lòng muốn đại khai sát giới.

Trong một góc của Tử Phủ, Phương Minh khẽ lắc đầu, lẩm bẩm: "Tử Phủ, Đông Vương Công xong đời rồi!" Tuy Đông Vương Công vì Phương Minh mới đạo tâm suy bại, biến thành bộ dạng bây giờ, nhưng cũng là do Đông Vương Công tự tìm chết, cứ nhất quyết đối đầu với Phương Minh, không trách được người khác.

Hơn nữa Phương Minh đã nhắc nhở Đông Vương Công, chỉ là Đông Vương Công chìm đắm trong giấc mộng đẹp không chịu tỉnh, tất cả đều là tự chuốc lấy.

Chuyện tiếp theo, Phương Minh cũng có thể dự đoán được.

Dưới sự tấn công của đại quân Yêu tộc, Tử Phủ tất nhiên sẽ tan rã trong nháy mắt. 178.

Đợi đến bên ngoài bảo khố, chỉ thấy thần ma canh giữ bảo khố giám thủ tự đạo, xông vào trong bảo khố tranh cướp.

Trong Tử Phủ, ngoài Đông Vương Công là một tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, ngay cả một thần ma cảnh giới Chuẩn Thánh cũng không có, ngay cả tồn tại cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng hiếm hoi.

So với Yêu tộc cường thịnh, Tử Phủ ngoài mạnh trong yếu, căn bản không phải là đối thủ của Yêu tộc.

Đông Vương Công dưới sự vây công của đại quân Yêu tộc và cao thủ Yêu tộc, cũng khó sống sót.

Đối với những điều này, Phương Minh căn bản không quan tâm, điều hắn quan tâm chỉ là bảo khố của Tử Phủ.

Và cả chiếc bảo niện vô cùng lộng lẫy mà Đông Vương Công từng ngồi!

Nhân lúc hỗn loạn, Phương Minh lúc thì hóa thành tiên nữ cung nga, lúc thì hóa thành ma thần đầu trâu mình người, lúc thì hóa thành một cái cây, lúc thì hóa thành một tảng đá, từ từ mò đến bảo khố của Tử Phủ. 179.

Kế Mông và những người khác cuối cùng cũng nhận ra, lập tức tức giận, đồng loạt ra tay tấn công Chuẩn Đề.

Phương Minh đã sớm coi bảo khố của Tử Phủ là tài sản của mình, thấy cảnh này, liền đại nộ, định xông vào bảo khố cướp đoạt bảo vật.

Đúng lúc này, một ma thần gầy gò mặt vàng da bủng lén lút lẻn vào.

Ma thần gầy gò đó chặn một tên thủ vệ của Tử Phủ đã cướp được một thanh thần binh, hai tay chắp lại nói: "Vị đạo hữu này, thanh thần binh trong tay ngươi có duyên với bần đạo, xin đạo hữu giao thanh thần binh này cho bần đạo." Vừa nghe lời này, Phương Minh dù không dùng thần nhãn đạo nhãn và các thần thông khác, dùng mông cũng biết ma thần gầy gò kia là ai.

Chương 202

Chuẩn Đề đạo nhân!

Ngoài hai vị thánh nhân vô sỉ của Tây phương là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, trên đại lục Hồng Hoang còn ai thường xuyên treo câu nói vớ vẩn "có duyên với bần đạo" trên miệng.

Mức độ vô sỉ của Chuẩn Đề đạo nhân còn hơn cả Tiếp Dẫn đạo nhân, cho nên Phương Minh đoán chắc tên gầy gò kia chính là Chuẩn Đề đạo nhân.

Cách làm của Chuẩn Đề đạo nhân và Phương Minh có thể nói là không hẹn mà gặp, cũng là nhân lúc hỗn loạn cướp bóc bảo khố của Tử Phủ.

"Mẹ kiếp, cách làm của lão tử giống hệt tên Chuẩn Đề, chẳng lẽ lão tử cũng vô sỉ như tên Chuẩn Đề sao?

A phi, lão tử không vô sỉ, lão tử là người chính phái..." Phương Minh méo miệng, im lặng nhìn Chuẩn Đề đạo nhân, rõ ràng là chuẩn bị làm bọ ngựa bắt ve, hoàng tước ở phía sau.

Bên kia, ma thần thủ vệ của Tử Phủ sao có thể vì một câu nói của Chuẩn Đề mà dâng hai tay thần binh trong tay cho Chuẩn Đề đạo nhân, mà Chuẩn Đề đạo nhân lại quyết tâm phải có được thần binh trong tay ma thần đó.

Hai người một lời không hợp liền ra tay, chỉ là ma thần đó chỉ là một Kim Tiên, sao có thể là đối thủ của Chuẩn Đề đạo nhân.

Chưa được mấy hiệp, ma thần đó đã bị Chuẩn Đề đạo nhân một chưởng đánh cho thổ huyết ngã xuống đất không dậy nổi.

Chuẩn Đề đạo nhân đoạt lấy thần binh từ tay ma thần đó, ra vẻ hai

tay chắp lại, niệm: "Tội lỗi, tội lỗi, bần đạo không cố ý!" Phương Minh ở trong bóng tối nhìn mà chết trân, đối với mức độ vô sỉ của Chuẩn Đề đạo nhân bội phục đến mức không thể nào hơn.

Ngay sau đó, Chuẩn Đề đạo nhân lại chặn một ma thần khác, hai tay chắp lại nói: "Vị đạo hữu này, thần binh trong tay ngươi có duyên với bần đạo, xin đạo hữu nhường thần binh cho bần đạo..." Những ma thần kia sao chịu nhường, Chuẩn Đề liền ra tay, một quyền một người, đánh ngã tất cả những ma thần đó xuống đất, miệng hô "tội lỗi tội lỗi", rồi cướp thần binh từ tay những ma thần đó.

Cứ như vậy, Chuẩn Đề đạo nhân chặn ở ngoài bảo khố của Tử Phủ, cướp đoạt từng thanh thần binh từ tay những ma thần đó.

Tây phương nghèo khó, Chuẩn Đề đạo nhân từ khi hóa hình đã quen nghèo, hoặc là sợ nghèo, ngẫu nhiên có được một ít bảo bối, liền kích động đến mức tim đập thình thịch, mặt già cũng hưng phấn đỏ bừng.

Sau đó, chỉ nghe thấy đại quân Yêu tộc và thần ma Tử Phủ bắt đầu giao chiến, khắp nơi đều là tiếng la hét chém giết, tiếng thần thông va chạm, tiếng nổ vang.

Chuẩn Đề đạo nhân rõ ràng cũng biết Tử Phủ dưới sự tấn công của đại quân Yêu tộc e rằng không trụ được bao lâu, trong tình thế cấp bách cũng không giả vờ nữa.

Chỉ thấy Chuẩn Đề đạo nhân sải bước xông vào trong bảo khố, đánh ngã tất cả thần ma đang hôi của trong bảo khố.

Sau đó Chuẩn Đề đạo nhân lấy ra một cái túi lớn, ném túi lớn lên, túi lớn bay lên không trung, từ miệng túi sinh ra một luồng hấp lực kinh khủng, như cá kình nuốt nước, một mạch hút hết thần binh lợi khí, bảo bối trong bảo khố của Tử Phủ vào trong túi.

Chuẩn Đề hưng phấn đến run cả người, không nhịn được cười ha hả: "Phát tài rồi, phát tài rồi, lần này phát tài rồi... hu hu hu, sợ nghèo quá rồi, lần này ta cũng có thể làm một lần thổ tài chủ, hu hu hu..." Nói rồi, Chuẩn Đề đưa tay định gọi túi lớn về.

Nhưng túi lớn lại không bay về phía Chuẩn Đề, mà bay ra ngoài.

Lần này, Chuẩn Đề ngây người, nụ cười trên mặt cứng lại, mắt trân trối nhìn túi bảo bối bay vào tay một ma thần đầu trâu bên ngoài bảo khố.

Tình huống gì đây?

Có kẻ hôi của?

Mẹ nó!

Giây tiếp theo, Chuẩn Đề tức đến nhảy dựng lên như sấm, như một cơn gió xông ra ngoài, mắt đỏ hoe gầm lên: "Tên trộm kia, trả bảo bối cho bần đạo!" "Cút về đi!" Phương Minh đã sớm chuẩn bị, bàn tay lật một cái, hiện ra một viên gạch vàng, nhắm vào mặt già của Chuẩn Đề đạo nhân mà ném tới.

Chuẩn Đề đạo nhân vì xông tới quá nhanh, căn bản không kịp phản ứng, liền bị gạch vàng ném trúng mặt, ném cho lăn lộn, bay ngược ra sau, đâm sập kệ trong bảo khố ngã đầy đất.

Khi Chuẩn Đề đạo nhân bò dậy, mặt già đã lõm vào, nhưng không còn quan tâm được nữa, vừa bò dậy liền lại xông ra ngoài, gầm lên: "Bảo bối của bần đạo..." "Ầm..." Một tiếng trời long đất lở vang lên, một cái lồng giam từ trên trời giáng xuống, bao trùm toàn bộ bảo khố của Tử Phủ.

Chuẩn Đề đạo nhân xông đến trước lồng giam, một tay tóm lấy lồng giam, trên lồng giam tử điện lượn lờ, hồ quang bạc loạn xạ, điện cho Chuẩn Đề đạo nhân kêu oai oái không ngớt.

“Chuẩn Đề đạo hữu, lồng giam này tên là ‘Tử Điện Tù Lung’, ngươi không ra được đâu!” Phương Minh nhìn Chuẩn Đề đạo nhân với vẻ mặt hứng thú, rồi trước mặt Chuẩn Đề đạo nhân, thu lại túi càn khôn, nhảy chân sáo đi ra ngoài.

“Khốn kiếp, trả lại bảo bối cho bần đạo!.....” “Đại tiên, đại gia, tổ tông, cầu xin ngài, trả lại bảo bối cho bần đạo.....” “Thằng ranh con khốn kiếp, trả bảo bối cho bần đạo, nếu để bần đạo bắt được, bần đạo nhất định sẽ xé ngươi thành trăm mảnh.....” Chuẩn Đề vốn tưởng mình đã phát tài, không còn phải sống những ngày nghèo khổ nữa, nào ngờ lại có cảnh bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau, mà y lại chính là con bọ ngựa cay cú nhất.

Vất vả cướp đoạt bảo bối nửa ngày trời, cuối cùng lại bị kẻ đầu trâu thân người kia cướp sạch.

Đối với Chuẩn Đề, điều này chẳng khác nào được bay lên tận mây xanh rồi bị ném mạnh xuống đất, cú ngã khiến đạo tâm sụp đổ, gần như không thể chịu đựng nổi.

Đến mức Chuẩn Đề mất sạch hình tượng, văng tục chửi bậy, chẳng khác nào một mụ đàn bà chanh chua chửi bới ngoài đường, sắp phát điên đến nơi.

Chuẩn Đề không ngừng điên cuồng oanh kích Tử Điện Tù Lung, nhưng khổ nỗi, Tử Điện Tù Lung là một kiện linh bảo không tồi do Phương Minh dụng tâm luyện chế, chuyên dùng để vây khốn người khác.

Cho dù Chuẩn Đề đạo nhân là một tồn tại cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong, trong nhất thời cũng không thể phá vỡ được phòng ngự của Tử Điện Tù Lung.

“Ầm ầm ầm.....” Chuẩn Đề đạo nhân trơ mắt nhìn Phương Minh biến mất ngay trước mắt, tức đến phát điên, không ngừng oanh kích

Tử Điện Tù Lung.

“Ầm.....” Cuối cùng, Chuẩn Đề đạo nhân cũng phá nát được Tử Điện Tù Lung.

Chỉ là Chuẩn Đề đạo nhân cũng đã mệt như chó chết, nằm ngửa dang tay dang chân trên mặt đất, thở hổn hển.

“Đạo nhân kia, dám cướp đoạt chiến lợi phẩm của Yêu tộc ta!” Đúng lúc này, Yêu tộc đại thánh Bạch Trạch, Kế Mông, Cửu Anh, Phi Liêm...

Chương 203

dẫn đầu một đội thần ma xông tới, bao vây kho báu Tử Phủ kín như bưng.

Chuẩn Đề đạo nhân vội vàng đứng dậy, giải thích: "Nghe bần đạo nói một lời, không phải bần đạo cướp kho báu,... có một gã nhân lúc bần đạo không chú ý, à không, một vị thần ma đầu trâu đã cướp kho báu....." Bạch Trạch hai mắt thần quang ẩn hiện, trầm giọng nói: "Hừ, rốt cuộc là kẻ nào, dám nhắm vào Yêu tộc ta!

Người đâu, mang Chiếu Yêu Kính tới, xem chân thân của kẻ này!" Kế Mông nhíu mày, trầm giọng hỏi: "Bạch Trạch, đây không phải chân thân của y, y đã biến hóa hình dạng?" Bạch Trạch gật đầu, trầm giọng nói: "Yêu tộc ta chinh phạt Tử Phủ, nếu không phải là người có đại thần thông, làm sao có thể tránh được tai mắt của Yêu tộc ta, lẻn vào đây trộm bảo vật.

Kẻ này chắc chắn đã thay đổi hình dạng, bần đạo muốn xem xem, rốt cuộc là ai!" Thuộc hạ Yêu tộc mang Chiếu Yêu Kính tới, vô số tấm gương tỏa ra từng luồng kim quang, chiếu về phía Chuẩn Đề đạo nhân.

Chuẩn Đề đạo nhân giật mình, vội vàng vận chuyển pháp lực chống cự.

Trên Chiếu Yêu Kính chỉ có thể nhìn thấy một đoàn kim quang, không thể chiếu ra được chân thân của Chuẩn Đề đạo nhân.

"Cần gì phải phiền phức như vậy, bắt y lại, tra hỏi một phen chẳng phải là xong!" Yêu thánh Cửu Anh tức giận, gầm lên: "Nhị lang Yêu tộc nghe lệnh, bắt tên trộm này lại cho ta, sống chết không cần luận....." "Nghe bần đạo giải thích, sự tình thật sự không giống như

các ngươi nghĩ.....” Chuẩn Đề mồ hôi lạnh trên trán tuôn như mưa, vội giải thích.

Chỉ là trong tình huống này, Chuẩn Đề có trăm miệng cũng không thể biện bạch.

Chúng Yêu tộc thấy y xông ra từ kho báu, nếu không phải Chuẩn Đề trộm bảo vật Tử Phủ thì còn có thể là ai.

Chuẩn Đề đạo nhân bây giờ dù có mọc ra vạn cái miệng, e rằng cũng không nói rõ được.

Hơn nữa, chúng Yêu tộc cũng chẳng đời nào nghe Chuẩn Đề đạo nhân giải thích.

Cửu Anh vừa ra lệnh, lập tức vô số thần ma Yêu tộc ồ ạt xông về phía Chuẩn Đề đạo nhân.

Chuẩn Đề đạo nhân kinh hãi, vội vàng vận chuyển thần thông chống cự.

Nhưng Chuẩn Đề đạo nhân lại không muốn bại lộ thân phận, kết thù với Yêu tộc, dù sao Yêu tộc hiện nay thế lực lớn, y cũng không muốn đắc tội với Yêu tộc, rước lấy phiền phức không cần thiết.

Chuẩn Đề đạo nhân cũng rất mạnh mẽ, cho dù trước đó phá Tử Điện Tù Lung đã tiêu hao rất nhiều pháp lực, không sử dụng thần thông sở trường, cũng đánh cho chúng Yêu tộc phải lùi lại liên tục, trong nhất thời không ai có thể đến gần y được.

Chỉ là số lượng thần ma Yêu tộc thật sự quá đông, vô cùng vô tận xông về phía Chuẩn Đề đạo nhân, khiến y cũng không thể thoát thân.

Phương Minh trốn trong bóng tối xem kịch mà tấm tắc khen ngợi, thầm nghĩ: “Chuẩn Đề này dù sao cũng là kẻ có đại trí tuệ và đại nghị lực, tu vi thâm hậu.

Không được, phải đội cái mũ này lên đầu Chuẩn Đề đạo nhân cho chắc!" Nói rồi, Phương Minh hóa thành một thần ma đầu rồng tay cầm tam xoa kích, gia nhập vào đại quân vây công Chuẩn Đề.

Chỉ là Phương Minh cũng không dám bộc lộ quá nhiều thực lực, sợ bị chúng Yêu tộc nhận ra.

Vô số thần thông của thần ma Yêu tộc điên cuồng oanh kích lên người Chuẩn Đề, Chuẩn Đề đạo nhân cũng rất dũng mãnh, tả xung hữu đột, toàn thân huyền quang lấp lánh, Thái Cực Đồ lưu chuyển, không dùng thần thông Phật môn sở trường mà lại dùng thần thông Huyền môn, cũng đánh cho đám thần ma Yêu tộc lùi lại liên tục.

"Ầm ầm ầm....." Đại quân Yêu tộc đồng loạt sử dụng đại thần thông oanh kích Chuẩn Đề đạo nhân.

Chuẩn Đề đạo nhân vội vàng vận chuyển thần thông chống đỡ, đại thần thông của Yêu tộc tuy không làm y bị thương, nhưng cũng đánh cho y khí huyết cuộn trào, không ngừng lùi về phía sau, cày trên mặt đất một rãnh sâu khổng lồ.

"Chính là lúc này!" Phương Minh hai mắt sáng rực, lách ra sau lưng Chuẩn Đề đạo nhân, chớp đúng thời cơ, tam xoa kích trong tay đột nhiên đâm tới, trúng ngay cúc hoa của Chuẩn Đề đạo nhân.

Tĩnh lặng!

Hiện trường trong phút chốc tĩnh lặng đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi!

Ngay cả đám thần ma Yêu tộc đang vây công Chuẩn Đề đạo nhân cũng tạm thời quên cả tấn công, vô số cặp mắt đổ dồn vào biểu cảm của Chuẩn Đề đạo nhân.

Yêu thánh Kế Mông, Bạch Trạch, Cửu Anh... cũng trợn mắt há mồm, da mặt co giật, bất giác kẹp chặt hai chân.

Nhìn thôi cũng thấy đau!

Càng không cần nói đến cảm giác của Chuẩn Đề đạo nhân!

Ngay cả Phương Minh cũng không ngờ sự việc lại thành ra thế này.

Hắn thề tuyệt đối không cố ý đâm vào chỗ đó của Chuẩn Đề đạo nhân, chỉ là tiện tay đâm một cái mà thôi, mục đích là phá vỡ phòng ngự của y, tạo cơ hội cho các thần ma Yêu tộc khác.

Phương Minh dường như cũng cảm nhận được cơn đau, nỗi đau từ cả thể xác lẫn tâm hồn, da mặt bất giác co giật, hỏi: "Đau không?" "Gàoooo....." Chỉ trong nháy mắt, khuôn mặt già nua của Chuẩn Đề đạo nhân đã vặn vẹo thành cái bánh quai chèo, mặt già đỏ bừng, phát ra một tiếng hét thảm kinh thiên động địa, quay đầu lại tung một quyền về phía Phương Minh.

Phương Minh thân hình lùi gấp, tránh được cú đấm của Chuẩn Đề đạo nhân.

Nhưng để không thu hút sự chú ý của chúng Yêu tộc, Phương Minh cố ý giả vờ ngã vào đống đá vụn, giống như bị một quyền của Chuẩn Đề đạo nhân đánh bay.

"Hử?" Chuẩn Đề đạo nhân cũng cảm thấy có gì đó không đúng, bất giác nhíu mày, nhưng ngay sau đó cảm giác chua cay sung sướng truyền đến từ phía sau mông khiến y không còn bận tâm được nhiều nữa.

Càng chết người hơn là vô số đại quân Yêu tộc lại điên cuồng xông lên.....

Lúc này, Chuẩn Đề đạo nhân cũng không thể giữ lại gì nữa, nếu còn ẩn giấu thực lực, hôm nay có khả năng sẽ không thoát ra được.

Chương 204

"Ầm....." Một cỗ khí tức kinh khủng từ trên người Chuẩn Đề đạo nhân bộc phát, Phật pháp kim quang bùng nổ, đánh bay đại quân Yêu tộc đang xông tới.

Trong nhất thời, chúng Yêu tộc kêu la thảm thiết, bị đánh cho ngã ngựa lộn nhào.

"Người của Tây Phương giáo!" 180.

Chuẩn Đề đạo nhân hét lớn một tiếng, không dám dừng lại, hóa thành một luồng lưu quang vội vàng độn đi về phương xa.

Bốn vị Yêu thánh của Yêu tộc đều là tồn tại Chuẩn Thánh trung kỳ, lại phối hợp với đông đảo thần ma Yêu tộc, tất cả đều nhào về phía Chuẩn Đề.

Ngay cả Chuẩn Đề đạo nhân cũng nhìn mà tê cả da đầu.

Vừa rồi, Chuẩn Đề đạo nhân chỉ để lộ mình là người của Phật giáo Tây Phương, nhưng chưa bại lộ chân thân.

Nhưng lúc này do có bốn vị Yêu tộc đại thánh gia nhập, áp lực của y lập tức tăng mạnh.

Bất đắc dĩ, Chuẩn Đề đạo nhân lật tay, hiện ra Thất Bảo Diệu Thụ, quét về phía chúng Yêu tộc, đánh cho chúng ngã ngựa lộn nhào, tan tác như hoa rơi nước chảy.

Ngay cả bốn vị đại thánh Yêu tộc cũng bị Thất Bảo Diệu Thụ quét cho phải liên tục lùi lại.

Phương Minh trốn trong bóng tối, nở nụ cười âm mưu đã thành, thích thú xem vở kịch lớn trong sân, thầm nghĩ: "Chuẩn Đề, xem ngươi có bại lộ không, cái mũ này ngươi không gỡ xuống được

đâu.....” Bên kia, Chuẩn Đề đạo nhân dùng Thất Bảo Diệu Thụ mở ra một con đường máu, lao thẳng lên trời.

Đúng lúc này, một chiếc chuông lớn vô cùng bay tới, ầm ầm đâm vào người Chuẩn Đề, khiến y lộn nhào bay ngược ra mấy chục vạn dặm, đâm sập vô số ngọn núi lớn.

“Đông Hoàng Thái Nhất.....” 181.

Chúng thần ma Yêu tộc đồng loạt thả ra thiên cẩu, thương ưng và các loại linh thú giỏi tìm kiếm khác, có thần ma lại tế lên những tấm gương lớn vô cùng.

Trên bầu trời, Đông Hoàng Thái Nhất xuất hiện, thu hồi Hỗn Độn Chung, lạnh lùng liếc nhìn phương hướng Chuẩn Đề bỏ chạy, trầm giọng quát: “Chuẩn Đề, chuyện của Yêu tộc ta mà ngươi cũng dám quản, thật là sống ngán rồi!” “Đông Hoàng bệ hạ, có cần bần đạo dẫn người đi truy đuổi Chuẩn Đề không?” Yêu thánh Cửu Anh đón lấy Đông Hoàng Thái Nhất, nhíu mày hỏi.

Đông Hoàng Thái Nhất khẽ lắc đầu, trầm giọng nói: “Không cần đuổi theo tên Chuẩn Đề đó.

Hiện nay Tử Phủ đã bị tiêu diệt, nhưng Đông Vương Công lại trốn thoát, tuyệt đối không thể tha cho tên Đông Vương Công đó, nếu không chính là thả hổ về rừng, hậu họa vô cùng!

Truyền lệnh xuống, không cần quan tâm đến tên Chuẩn Đề đó, toàn lực tìm kiếm tung tích của Đông Vương Công, một khi phát hiện, giết không tha!” “Tuân lệnh!” Chúng thần ma Yêu tộc lĩnh mệnh, bắt đầu tìm kiếm tung tích của Đông Vương Công. 182.

Ngay cả sinh linh nhỏ nhất, vật nhỏ nhất, dưới sự chiếu rọi của Quan Thiên Cảnh cũng không thể độn hình.

Những tấm gương đó tên là Quan Thiên Cảnh, dùng để tìm kiếm

đồ vật.

Từng tấm Quan Thiên Cảnh chiếu ra ánh sáng chói lòa khắp nơi, bất cứ nơi nào bị chiếu tới, dù là con côn trùng nhỏ nhất, viên đá, ngọn cỏ... cũng đều bị chiếu ra. 183.

Chúng Yêu tộc nghe danh Đạo Tổ, ai cũng kinh sợ, đồng loạt cầu xin Đông Hoàng Thái Nhất.

Đây cũng chính là điểm mạnh của Yêu tộc!

Yêu tộc tuy cao thủ vô số, nhưng người Yêu tộc cũng lợi dụng nhiều người giỏi luyện khí, luyện trận, tạo ra vô số thần binh lợi khí, cùng với một số trận pháp mạnh mẽ vô cùng.

Ngay cả những tồn tại như Phương Minh, đối mặt với vô số trận pháp và thần binh lợi khí mạnh mẽ của Yêu tộc, cũng có chút e dè.

Dưới sự tìm kiếm rợp trời dậy đất của Yêu tộc, việc Đông Vương Công bị tìm ra cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Hơn nữa, Đông Vương Công hiện nay dưới sự vây công của Đông Hoàng Thái Nhất và đông đảo cao thủ Yêu tộc, chắc chắn đã bị trọng thương, khó mà trốn thoát khỏi cuộc tìm kiếm như vậy.

Đông Vương Công một khi bị lộ, sẽ đối mặt với đòn đánh hủy diệt.....

Đông Vương Công sống hay chết, Phương Minh căn bản không quan tâm.

Hắn đang chuẩn bị trở về, tìm Kim Kỳ Lân và Đằng Xà thì đột nhiên trong đầu vang lên giọng nói của Nhị sư phó.

"Tên tiểu tử thối, đoạt lấy cây Long Đầu Quải Trượng trong tay Đông Vương Công, trong cây trượng đó có thứ tốt đấy!" Phương Minh sững sờ, rồi lập tức kích động đến mặt già đỏ bừng, thầm nghĩ:

“Thứ mà Nhị sư phó cũng khen là tốt, vậy chắc chắn là đồ tốt!” Nghĩ vậy, Phương Minh vội vàng cẩn thận tìm kiếm tung tích của Đông Vương Công.

Phương Minh đưa tay chỉ một cái, phía trước xuất hiện một cánh cửa, hắn bước vào, lúc xuất hiện lại đã biến thành một con thần long.

Thần long gầm rống, bay thẳng lên trời, hai mắt to như lồng đèn, bắn ra hai cột sáng khổng lồ, như đèn pha tìm kiếm tung tích của Đông Vương Công.

“Ở kia, ở kia, Đông Vương Công ở kia, tìm thấy rồi.....” Đột nhiên có người trong Yêu tộc hét lớn.

Trong nháy mắt, vô số người Yêu tộc ồ ạt xông về một hướng.

Phương Minh cũng uốn lượn thân rồng khổng lồ, xông về hướng đó.

Chương 205

Bay được nửa đường, Phương Minh lại chui vào một cánh cửa, lúc ra đã hóa thành một con phượng hoàng rực rỡ.

Nếu nói về tốc độ, thiên hạ nhanh nhất chính là tộc Phượng Hoàng!

Phương Minh vỗ cánh một cái, lướt đi như gió cuốn điện giật, gào thét bay về hướng Đông Vương Công đang ở.

Khi Phương Minh đến gần, chỉ thấy Đông Vương Công bị chúng Yêu tộc bao vây, dưới sự vây công của chúng, Đông Vương Công vốn đã bị trọng thương lại càng lung lay sắp đổ, không ngừng ho ra máu, tùy thời đều có thể vẫn lạc.

"Lệ....." Đúng lúc này, một con côn bằng khổng lồ bay tới, yêu thần biến hóa thành một nam tử mặt mày âm trầm, chính là Yêu sư Côn Bằng đạo nhân.

Ngay sau đó, lại một tiếng kêu vang lên, nhiệt độ không khí xung quanh trong nháy mắt tăng lên mấy lần, một con tam túc kim ô khổng lồ bay tới, lắc mình biến thành một vị đế hoàng mặc hoàng bào, chính là Đông Hoàng Thái Nhất.

Tiếp đó, các đại thánh Yêu tộc như Kế Mông, Bạch Trạch, Cửu Anh... cũng lần lượt đến, bao vây Đông Vương Công kín như bưng.

Đông Vương Công cười thảm, nhìn chúng Yêu tộc, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Đông Hoàng Thái Nhất, trầm giọng nói: "Thái Nhất, bần đạo là Nam Tiên chi thủ do Đạo Tổ đích thân sắc phong, ngươi dám giết bần đạo sao?" Đông Hoàng Thái Nhất cười lạnh, trầm giọng nói: "Đông Vương Công, đến ngày hôm nay rồi mà ngươi còn mơ giấc mộng Nam Tiên chi thủ sao?

Không sai, ngươi đúng là Nam Tiên chi thủ do Đạo Tổ sắc phong, nhưng Đạo Tổ là tồn tại bậc nào, sẽ quan tâm đến những chuyện vặt vãnh này sao?

Nếu Đạo Tổ muốn quản, đã sớm quản rồi, Đông Vương Công, tỉnh lại đi!" Đông Vương Công da mặt co giật dữ dội, tức giận nói: "Không thể nào, không thể nào, tuyệt đối không thể....." Đông Hoàng Thái Nhất hừ lạnh một tiếng, nói: "Đạo Tổ chỉ tìm một người có thể quản lý Hồng Hoang mà thôi, Đạo Tổ chọn ngươi, nhưng ngươi lại không có năng lực đó, làm cho đại lục Hồng Hoang hỗn loạn tan tác.

Yêu tộc ta có năng lực thay Đạo Tổ quản lý tốt Hồng Hoang, tin rằng Đạo Tổ nhất định sẽ vui lòng!" Thực ra, những lời của Đông Hoàng Thái Nhất, Đông Vương Công đều hiểu, đều rõ.

Chỉ là y không muốn tin mà thôi!

Trong tiềm thức, y đã giam cầm đạo tâm của mình trong giấc mộng tự dệt nên, cho rằng mình là Nam Tiên chi thủ do Đạo Tổ sắc phong, lúc gặp khó khăn, Đạo Tổ nhất định sẽ ra tay.

Chỉ là hiện nay, y đã rơi vào bước đường cùng, Tử Phủ bị hủy, mấy trăm vạn thần ma Tử Phủ bị tàn sát, bản thân cũng bị trọng thương, như ngọn đèn cạn dầu, Đạo Tổ thật sự sẽ ra tay sao?

Đáp án hiển nhiên là không!

Đúng như lời Đông Hoàng Thái Nhất nói, Đạo Tổ chỉ cần một người có thể thống quản đại lục Hồng Hoang, Đông Vương Công có thể, Yêu tộc đương nhiên cũng có thể.

Đối với Đạo Tổ, Đông Vương Công và Yêu tộc không có gì khác biệt.

Giây phút này, giấc mộng mà Đông Vương Công tự dệt nên cuối cùng cũng bị những lời sắc bén của Đông Hoàng Thái Nhất đâm

thủng, y tỉnh mộng.

Đông Vương Công cười thảm, ngẩng đầu nhìn trời, ha ha cười lớn: "Nực cười, tất cả đều là nực cười, chỉ là trăng trong gương, hoa trong nước mà thôi....." Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Đông Vương Công, cười lạnh một tiếng, nói: "Đông Vương Công, niệm tình chúng ta đều là ba ngàn hồng trần khách trong Tử Tiêu Cung, hôm nay ta sẽ cho ngươi một cái toàn thây, cũng coi như bần đạo đã nhân nghĩa tận tình, ngươi tự kết liễu đi!" Đông Vương Công nhếch miệng cười, phun ra một ngụm máu lớn, trong máu còn lẫn những mảnh nội tạng, nụ cười càng thêm thê thảm, y chậm rãi giơ cây Long Đầu Quải Trượng trong tay lên.

Nhục thân của y đã rách nát không chịu nổi, nguyên thần cũng như ngọn đèn trước gió, nếu không phải một chút chấp niệm trong lòng chống đỡ, y đã ngã xuống từ lâu.

"Thôi vậy, thôi vậy, tất cả đều là trăng trong gương, hoa trong nước, tất cả đều là giấc mộng hoàng lương....." Đông Vương Công nhắm mắt lại, Long Đầu Quải Trượng hung hăng đập về phía đầu mình.

"Đông Vương Công đạo hữu, khoan đã!" Đúng lúc này, cuối chân trời bay tới một đóa tường vân, trên tường vân có một đạo nhân lớn tiếng nói.

Long Đầu Quải Trượng của Đông Vương Công dừng lại ngay khi chỉ còn cách đầu chưa đến một tấc, y cảm thấy giọng nói này quen thuộc, dường như là người mà y đã mong đợi từ lâu, y mở mắt ra, cuối cùng cũng nhìn thấy người mà mình chờ đợi.

Hạo Thiên!

Trên tường vân chính là đồng tử Hạo Thiên bên cạnh Đạo Tổ!

Nhìn thấy Hạo Thiên, Đông Hoàng và những người khác đều nhíu mày, trong lòng suy đoán không thôi: "Lúc này, Hạo Thiên đến đây làm gì?

Lẽ nào là Đạo Tổ phái Hạo Thiên đến?" Đông Vương Công nhìn thấy Hạo Thiên, toàn thân kích động đến run rẩy, mừng rỡ nói: "Hạo Thiên đạo hữu, có phải Đạo Tổ bảo ngài đến không?" Hạo Thiên nhìn về phía Đông Hoàng Thái Nhất, trầm giọng nói: "Đông Hoàng đạo hữu, có pháp chỉ của Đạo Tổ, muốn bần đạo mang Đông Vương Công đạo hữu đi, xin Đông Hoàng đạo hữu tạo điều kiện thuận lợi." "Chỉ còn một bước nữa, chỉ còn một bước nữa là thành công, bây giờ Đạo Tổ lại phái Hạo Thiên đến cứu Đông Vương Công, là vì sao?

Thả hổ về rừng, hậu họa vô cùng a....." Đông Hoàng Thái Nhất hai mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm Hạo Thiên, dường như muốn nhìn ra điều gì.

Cuối cùng y cắn răng nói: "Làm phiền Hạo Thiên đạo hữu bẩm báo Đạo Tổ, Đông Vương Công hành động ngang ngược, trên đại lục Hồng Hoang khiến trời oán người than, Thái Nhất của Yêu tộc nguyện thay Đạo Tổ thanh lý môn hộ, tiễn Đông Vương Công một đoạn đường!" Hạo Thiên hai mắt khẽ nheo lại, bắn ra hai luồng thần mang, nhìn chằm chằm Đông Hoàng Thái Nhất, trầm giọng nói: "Đông Hoàng Thái Nhất, pháp chỉ của Đạo Tổ, ngươi cũng dám chống lại?" Đông Hoàng Thái Nhất hai mắt tinh quang lóe lên, cắn răng nói: "Đạo Tổ ở xa tận sâu trong Hỗn Độn, không rõ chuyện của đại lục Hồng Hoang, xin Hạo Thiên đạo hữu trở về Tử Tiêu Cung phục mệnh Đạo Tổ, Thái Nhất....." "Hừ, Đông Hoàng Thái Nhất, ngươi muốn chống lại pháp chỉ của Đạo Tổ phải không?" Không đợi Đông Hoàng Thái Nhất nói xong, Hạo Thiên đã hừ lạnh một tiếng, cắt ngang lời của y, trầm giọng quát.

Đông Hoàng Thái Nhất ánh mắt lóe lên, đột nhiên hét lớn một

tiếng, lật tay, Hỗn Độn Chung úp xuống, nhắm thẳng Đông Vương Công mà đập tới, ra vẻ muốn tiền trảm hậu tấu.

"Hạo Thiên đạo hữu, cứu bần đạo....." Nhìn thấy Hạo Thiên, trong lòng Đông Vương Công dâng lên dục vọng cầu sinh mãnh liệt, trong đồng tử, Hỗn Độn Chung không ngừng phóng đại, y không khỏi hét lên một cách điên cuồng.

"Hừ, ngươi dám!" Hạo Thiên thân hình bùng nổ, chắn trước mặt Đông Vương Công, lật tay, hiện ra một tòa bảo tháp, bảo tháp đó xoay tít, gặp gió liền lớn, trong nháy mắt đã hóa thành vạn ngàn trượng, ầm ầm đâm về phía Hỗn Độn Chung.

"Ầm....." Một tiếng nổ kinh hoàng vang lên, không gian bị hai kiện chí bảo va chạm làm sụp đổ, địa hỏa phong lôi các loại vật chất hủy diệt cuồng dã tràn vào.

Hai kiện chí bảo va chạm rồi tách ra, điều khiến người ta kinh ngạc là Hỗn Độn Chung lại bị tòa bảo tháp kia đâm bay ngược trở về.

Đông Hoàng Thái Nhất đỡ lấy Hỗn Độn Chung, mặt đầy kinh ngạc và tức giận nhìn Hạo Thiên, rồi ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào tòa bảo tháp trong tay Hạo Thiên, trầm giọng nói: "Bảo bối gì đây?

Có chút quen mắt?" Phải biết rằng, Hỗn Độn Chung là một trong Khai Thiên Tam Bảo.

Là một trong số ít Tiên Thiên Chí Bảo trên đại lục Hồng Hoang hiện nay, uy lực cực lớn, đặc biệt là những năm gần đây Đông Hoàng Thái Nhất đã triệt để luyện hóa Hỗn Độn Chung, có thể phát huy ra uy lực cực đại.

Nhưng Hỗn Độn Chung lại bị tòa bảo tháp trong tay Hạo Thiên đâm bay ngược trở về, khiến người ta có chút không thể tin nổi.

Chương 206

Lẽ nào bảo bối trong tay Hạo Thiên cũng là cấp Tiên Thiên Chí Bảo?

Còn lợi hại hơn cả Hỗn Độn Chung?

Trong nhất thời, chúng Yêu tộc kinh hãi không thôi, trong lòng không khỏi càng thêm kính sợ sự đáng sợ của Đạo Tổ, chỉ một đồng tử của Đạo Tổ thôi đã lợi hại như vậy, nếu Đạo Tổ đích thân đến, thì sẽ như thế nào?

Thánh nhân chi hạ giai vi lâu nghĩ (Dưới Thánh nhân đều là con kiến), câu nói này không phải là nói suông.

Hạo Thiên tay nâng bảo tháp, bảo tháp tỏa ra hỗn độn chi khí nồng đậm, huyền quang đại phóng, đạo âm vang vọng, lớn tiếng nói: "Đây là Hạo Thiên Tháp do Đạo Tổ ban cho, Đạo Tổ nói, nếu ai dám không tuân theo pháp chỉ của Đạo Tổ, thì cứ để bần đạo dùng pháp bảo này trấn áp hắn." Lời này vừa nói ra, chúng thần ma Yêu tộc lại một phen kinh hãi.

Ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất cũng không dám tùy tiện động thủ nữa, cắn răng nghiến lợi nhìn Hạo Thiên, hận đến ngứa cả răng.

Yêu thánh Kế Mông tiến lên, vội khuyên: "Đông Hoàng bệ hạ, xin hãy suy nghĩ kỹ, không thể đối đầu với Đạo Tổ!" Yêu thánh Cửu Anh cũng vội tiến lên, khổ sở khuyên nhủ: "Đông Hoàng bệ hạ, không thể lỗ mãng.

Tử Phủ đã bị hủy, Đông Vương Công cũng bị trọng thương, cho dù Đạo Tổ cứu đi, cũng khó mà thành khí hậu được nữa.

Không thể vì chuyện này mà đắc tội với Đạo Tổ, đẩy Yêu tộc ta

vào cảnh vạn kiếp bất phục a!" Ngay cả Yêu thánh Bạch Trạch thông minh trí tuệ cũng vội tiến lên khuyên nhủ: "Đông Hoàng bệ hạ, nhẫn nhịn nhất thời, mới có thể thành bá nghiệp bất thế, Đông Hoàng bệ hạ tuyệt đối không thể xung đột với Đạo Tổ a!" "Xin Đông Hoàng bệ hạ suy nghĩ kỹ!" 184.

Kể từ khi nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, Đông Hoa Thượng Tiên được phong làm Đông Vương Công, đạo tâm của y đã bị quyền lực che mờ, vẫn luôn không thể thoát ra khỏi giấc mộng tự dệt.

Đông Hoàng Thái Nhất là chiến thần của Yêu tộc, là chiến lực cao nhất của Yêu tộc, nếu bị trấn áp, Yêu tộc sẽ tổn thất lớn.

Nếu Đông Hoàng Thái Nhất thật sự bị trấn áp, Yêu tộc tuyệt đối không phải là đối thủ của Vu tộc, lúc đó Yêu tộc lấy gì để chống lại Vu tộc?

Đạo Tổ như một ngọn núi lớn, một ngọn núi lớn đè lên đầu tất cả sinh linh trên đại lục Hồng Hoang, ngọn núi lớn đó đại diện cho quyền uy vô thượng, không thể khiêu khích.

Ngay cả những cao thủ như Đông Hoàng Thái Nhất ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo như Hỗn Độn Chung, khi đối mặt với Đạo Tổ, trong lòng cũng không nảy sinh một tia ý nghĩ phản kháng nào.

Đông Hoàng Thái Nhất chỉ là không cam lòng, không cam lòng cứ thế thả Đông Vương Công đi.

Lần này, Yêu tộc tấn công Tử Phủ, đại phá Tử Phủ, nhưng kho báu Tử Phủ lại bị tên trộm Chuẩn Đề cướp sạch – ít nhất Đông Hoàng Thái Nhất, cũng như tất cả người Yêu tộc đều cho rằng Chuẩn Đề đạo nhân đã cướp kho báu Tử Phủ.

Cái nồi đen cướp kho báu Tử Phủ, Chuẩn Đề đã gánh chắc cho

Phương Minh.

Kho báu Tử Phủ có thể nói là chiến lợi phẩm lớn nhất của Yêu tộc khi tấn công Tử Phủ, lại không cánh mà bay, chẳng khác nào con vịt đến miệng còn bị bay mất.

Càng chết người hơn là kẻ cầm đầu Tử Phủ, tức Đông Vương Công, lại sắp được đồng tử của Đạo Tổ là Hạo Thiên cứu đi.

Điều này khiến Đông Hoàng Thái Nhất thực sự không cam lòng!

Nhưng không cam lòng thì không cam lòng, Đông Hoàng Thái Nhất sau khi tỉnh táo lại cũng toát ra một thân mồ hôi lạnh, trên trán những giọt mồ hôi lớn như suối tuôn ra.

Đạo Tổ là ai?

Đó là Thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang, lật tay làm mây, úp tay làm mưa, vung tay có thể hủy diệt một tiểu thế giới, mình thật sự muốn đối địch với Thánh nhân sao?

Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng chột dạ, chỉ sợ Đạo Tổ trách tội Yêu tộc, vội vàng chắp tay với Hạo Thiên đồng tử nói: "Hạo Thiên đạo hữu, vừa rồi bần đạo nhất thời xúc động, đã va chạm với đạo hữu, xin đạo hữu đừng chấp.

Còn về Đông Vương Công, Hạo Thiên đạo hữu cứ mang đi!" Hạo Thiên thu lại Hạo Thiên Tháp, cười tủm tỉm nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, nói: "Đúng, đúng rồi mà.

Cuối cùng nhắc nhở Đông Hoàng đạo hữu một câu, Đạo Tổ là Thánh nhân, Thánh nhân không gì không biết, lão nhân gia vung tay là có thể diệt cả Yêu tộc, không phải là tồn tại mà đạo hữu có thể chống lại!" Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng chấn động mạnh, vội chắp tay nói: "Hạo Thiên đạo hữu dạy phải!" "Cáo từ!" Hạo Thiên liếc nhìn Đông Hoàng Thái Nhất một cái đầy ẩn ý, rồi mang theo Đông Vương

Công hóa thành một luồng lưu quang, bay về phía chân trời.

Đông Hoàng Thái Nhất sững sờ, lẩm bẩm: "Vừa rồi ánh mắt của Hạo Thiên, dường như..... dường như bần đạo đã thấy ánh mắt đó ở đâu đó....." Bất đắc dĩ Đông Hoàng Thái Nhất thật sự không nhớ ra, chỉ đành hạ lệnh thu quân.

Lần này Yêu tộc chinh phạt Tử Phủ, thật sự là uất ức, kho báu Tử Phủ bị "Chuẩn Đề đạo nhân" cướp sạch, Đông Vương Công lại bị người cứu đi, thật sự có cảm giác công cốc, lỗ đến tận nóc.

Thậm chí, vì chuyện này, có khả năng còn đắc tội với Đạo Tổ.

Tuy cuối cùng đã để Hạo Thiên mang Đông Vương Công đi, nhưng Yêu tộc vẫn lo sợ vì chuyện này mà làm phật lòng Đạo Tổ, mang đến tai họa diệt vong cho Yêu tộc.

Ai nấy trong lòng thấp thỏm, lo lắng không yên.

Có thể nói là rước vào một thân phiền toái!

Sâu trong Hỗn Độn.

Trong Tử Tiêu Cung, trên vân sàng.

Hồng Quân lão tổ nổi trận lôi đình, giận dữ nói: "Tên tiểu tử thối, lá gan càng ngày càng lớn, dám giả mạo Hạo Thiên, giả truyền pháp chỉ của bần đạo....." Hồng Quân lão tổ đứng dậy từ vân sàng, đang định ra khỏi Tử Tiêu Cung thì trong góc Tử Tiêu Cung xuất hiện một bóng người cao lớn, trầm giọng nói: "Hồng Quân, ngươi muốn đi đâu?" Nhìn thấy bóng người cao lớn đó, da mặt Hồng Quân lão tổ co giật dữ dội, lẩm bẩm: "Lại đến lúc đau khổ nhất rồi, mẹ nó còn chuẩn giờ hơn cả kỳ kinh nguyệt của phụ nữ....." Ngay sau đó, bóng người cao lớn kia đi đến trước mặt Hồng Quân lão tổ, không nói một lời liền đè y xuống, đánh cho một trận tơi bời.

Mãi đến khi đánh cho Hồng Quân lão tổ mặt mũi bầm dập, sưng

như đầu heo, hơi tàn sức kiệt, bóng người cao lớn kia mới dừng lại, thân hình lóe lên, biến mất không dấu vết.

Một lát sau, Hồng Quân lão tổ vận chuyển thần thông, khôi phục vết thương trên người, tức giận hét lớn: "Hạo Thiên, cút vào đây....." Ở ngoài điện, Hạo Thiên nghe thấy mà da mặt co giật dữ dội, thầm nghĩ: "Xong rồi, còn chuẩn hơn cả kỳ kinh nguyệt....." Tuy trong lòng suy đoán, nhưng Hạo Thiên cũng bất đắc dĩ, chỉ đành đi vào hậu điện Tử Tiêu Cung, mặc cho Hồng Quân lão tổ bạo hành gia đình.

Trong đại lục Hồng Hoang.

Chương 207

Trên đỉnh một ngọn núi cao.

Một luồng lưu quang bắn tới, lưu quang tan đi, lộ ra hai bóng người, chính là Hạo Thiên và Đông Vương Công vừa rời khỏi chỗ Yêu tộc.

Đông Vương Công quan sát xung quanh, hai mắt tinh quang lóe lên bất định, mơ hồ có thể thấy một tia kinh hoảng, vội hỏi: "Hạo Thiên đạo hữu, ngài mang bần đạo đến đây, nơi này hoang vắng không người, cũng không có....." "Đông Vương Công, tỉnh lại đi!" Hạo Thiên đưa tay chỉ về phía trước, phía trước xuất hiện một cánh cửa, hắn bước vào, lúc xuất hiện lại, đã biến thành Phương Minh.

Chấn động, Hạo Thiên vừa rồi, chính là do Phương Minh biến hóa.

Phương Minh vừa rồi lại để Đạo Tổ gánh một cái nồi đen, để Hạo Thiên gánh một cái nồi đen!

Sướng!

Dùng danh nghĩa của Đạo Tổ hành sự, mẹ nó sướng thật!

Mơ hồ, Phương Minh dường như đã thích cảm giác đổ vỏ cho người khác.

Đông Vương Công mặt đầy kinh hãi nhìn Phương Minh, như thể gặp ma, kinh hoàng hét lớn: "Phương Minh, là ngươi, Phương Minh,..... không thể nào....." "Có gì mà không thể?" Phương Minh thương hại nhìn Đông Vương Công, trầm giọng nói: "Đông Vương Công đạo hữu, ta gọi ngươi một tiếng đạo hữu, khuyên ngươi tỉnh lại đi.

Đông Hoàng Thái Nhất nói đúng, Đạo Tổ cao cao tại thượng, tu Vô Tình Đạo, chỉ tìm một người giúp quản lý Hồng Hoang.

Đông Vương Công có thể, Yêu tộc tự nhiên cũng có thể, thậm chí Vu tộc cũng có thể, tỉnh lại đi!" Đông Vương Công toàn thân chấn động, đột nhiên ngồi phịch xuống đất, "oa oa oa" khóc lớn, khóc rất thương tâm, khóc đến xé lòng xé gan, khóc đến chết đi sống lại, dường như muốn khóc ra hết những uất ức tích tụ trong lòng bấy lâu nay.

Phương Minh lặng lẽ đứng bên cạnh, không tiến lên an ủi Đông Vương Công, cũng không đổ thêm dầu vào lửa.

Đông Vương Công cứ thế oa oa khóc lớn, như một đứa trẻ, khóc suốt ba ngày ba đêm, khóc đến cạn nước mắt, trong mắt chảy ra những giọt lệ máu đáng sợ, khóc đến giọng cũng khàn đi, mới nín khóc.

Giây phút này, giấc mộng tự dệt của Đông Vương Công đã hoàn toàn tan vỡ, y cần phải xả ra.

Đạo tâm của Đông Vương Công cũng tan vỡ, vỡ thành từng mảnh, nát không còn gì.

Đột nhiên, Đông Vương Công nín khóc, ngẩng đầu nhìn Phương Minh, hai mắt đỏ như máu, nói: "Phương Minh đạo hữu, cảm ơn ngài cuối cùng đã cứu bần đạo, cảm ơn, cảm ơn.

Kể từ hôm nay, Đông Vương Công đã chết....." Đông Vương Công đã chết, thực ra là đạo tâm của Đông Vương Công đã chết.

Phương Minh nhìn Đông Vương Công, trong lòng lại mừng cho y, cười nói: "Đạo hữu có thể bước ra, là một chuyện tốt!

Lúc này, ngươi mới thật sự xứng đáng để ta gọi một tiếng đạo hữu!" Đông Vương Công đã chết, đạo tâm của y đã chết, nhưng Đông

Hoa vào giây phút này đã phá kén thành bướm, sống lại.

"Đông Vương Công" chẳng qua chỉ là một danh hiệu, một danh hiệu đẹp đẽ được dệt nên bởi những lời nói dối hoa mỹ, giây phút này, Đông Hoa Thượng Tiên đã triệt để vứt bỏ lớp áo hoa lệ "Đông Vương Công", trở lại thành Đông Hoa Thượng Tiên ban đầu. 185.

Đông Hoa Thượng Tiên nghe mà rối loạn, trong lúc kích động, nguyên thần suýt nữa tiêu tán, trên người máu tươi càng như suối phun ra ngoài.

Giây phút này, Đông Hoa cuối cùng cũng đã hoàn toàn bước ra khỏi giấc mộng.

Chỉ là hiện nay Đông Hoa Thượng Tiên đã như ngọn đèn cạn dầu, sắp thân tử đạo tiêu.

Buông xuống gánh nặng trong lòng, Đông Hoa Thượng Tiên dường như biến thành một người khác, nhìn Phương Minh, cười tủm tỉm nói: "Phương Minh đạo hữu, theo như nhận thức của bần đạo về ngài, ngài không phải là người không lợi không dậy sớm.

Nói đi, lần này cứu bần đạo, là vì cái gì?" "Nào có!

Ta là người như vậy sao?" Phương Minh mặt đầy chính khí nhìn Đông Hoa Thượng Tiên, đột nhiên lật mặt như lật sách, đổi thành một bộ mặt khác, hắc hắc cười nói: "Được rồi, Đông Hoa đạo hữu thật thông minh, đã đoán ra được mục đích của ta.

Không sai, ta đúng là vì lợi, vì cây Long Đầu Quải Trượng trong tay ngài." Đông Hoa Thượng Tiên sững sờ, rồi đưa Long Đầu Quải Trượng cho Phương Minh, cười nói: "Phương Minh đạo hữu muốn, vậy thì tặng cho đạo hữu!" Lần này đến lượt Phương Minh ngơ ngác.

Long Đầu Quải Trượng là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, là bảo vật do Đạo Tổ ban cho, Đông Hoa Thượng Tiên nói cho là cho, không

bình thường chút nào.

Phương Minh nhìn Long Đầu Quải Trượng mà Đông Hoa Thượng Tiên đưa tới, không biết nên nhận hay không nhận.

Nếu Đông Hoa Thượng Tiên không đưa Long Đầu Quải Trượng cho Phương Minh, Phương Minh có một ngàn cách để khiến Đông Hoa Thượng Tiên giao ra.

Nhưng bây giờ Đông Hoa Thượng Tiên lại chủ động giao ra, ngược lại khiến Phương Minh cảm thấy không được tự nhiên.

Con người Phương Minh chính là như vậy, nếu người khác đối xử hung dữ với hắn, hắn không hề sợ hãi, còn hung ác hơn người khác trăm ngàn vạn lần.

Nhưng nếu người khác đối tốt với hắn, kính hắn một tấc, hắn sẽ kính lại người khác một trượng.

Đông Hoa Thượng Tiên thấy Phương Minh không chịu nhận Long Đầu Quải Trượng, trong lòng đối với nhận thức về Phương Minh cũng có thay đổi mới, cười tủm tỉm nói: "Phương Minh đạo hữu, bần đạo hiện nay không phải là Đông Vương Công nữa, giữ nó có tác dụng gì?

Xin đạo hữu nhận lấy vật này!" Đúng vậy!

Long Đầu Quải Trượng là Đạo Tổ ban cho Đông Vương Công, hiện nay Đông Vương Công đã chết, Đông Hoa đã không còn là Đông Vương Công, sao có thể giữ lại Long Đầu Quải Trượng.

Phương Minh nhận lấy Long Đầu Quải Trượng, ngược lại còn giúp Đông Hoa Thượng Tiên trút bỏ một gánh nặng lớn.

Chương 208

Trút bỏ lớp áo hoa lệ cuối cùng của Đông Vương Công!

Từ nay về sau, Đông Hoa Thượng Tiên và Đông Vương Công không còn nửa điểm quan hệ.

Nghĩ thông mọi chuyện, Phương Minh thản nhiên nhận lấy Long Đầu Quải Trượng, cười tủm tỉm nói: "Nếu đã như vậy, Long Đầu Quải Trượng, ta liền nhận." Đông Hoa Thượng Tiên thở phào một hơi, khí tức đột nhiên suy sụp, đứng không vững, vội vàng khoanh chân ngồi xuống, điều tức vết thương trên người.

Phương Minh thu lại Long Đầu Quải Trượng, nhìn Đông Hoa Thượng Tiên, nhíu mày nói: "Đông Hoa đạo hữu, thân thể ngươi đã suy bại không chịu nổi, không thể dùng được nữa, nguyên thần của ngươi cũng bắt đầu tiêu tán, nếu không kịp thời vào luân hồi, e rằng ngay cả nguyên thần cũng không giữ được, rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu." Đông Hoa Thượng Tiên trợn mắt, cười nói: "Bần đạo rõ.

Trước khi chuyển thế, bần đạo có một thỉnh cầu cuối cùng, xin Phương Minh đạo hữu nhất định phải đồng ý." Phương Minh thấy Đông Hoa Thượng Tiên mặt mày trịnh trọng, không khỏi tò mò, hỏi: "Đông Hoa đạo hữu, mời nói!" Đông Hoa Thượng Tiên nhìn Phương Minh, hỏi: "Hồng Mông Thánh Giáo do đạo hữu sáng lập là đại giáo đệ nhất thiên hạ, bần đạo cũng muốn gia nhập Hồng Mông Thánh Giáo, xin đạo hữu nhất định thành toàn." Phương Minh nghe mà ngơ ngác, không ngờ Đông Hoa Thượng Tiên lại cầu xin chuyện này, không khỏi kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, một lúc lâu không thể hoàn hồn.

Đông Hoa Thượng Tiên muốn gia nhập Hồng Mông Thánh Giáo?

Vì sao?

Mẹ nó đây là tình huống gì?

Giây phút này, dù thông minh vô cùng như Phương Minh cũng bị làm khó, cảm thấy đầu óc có chút không theo kịp.

"Phương Minh đạo hữu, ngài đồng ý hay không đồng ý?" Đông Hoa Thượng Tiên hai mắt rực sáng nhìn Phương Minh, hỏi.

Phương Minh mặt đầy bất lực, nhìn Đông Hoa Thượng Tiên, cười gượng nói: "Đông Hoa đạo hữu, vì sao lại cố chấp muốn gia nhập Hồng Mông Thánh Giáo như vậy?" Đông Hoa Thượng Tiên da mặt co giật, nhìn Phương Minh, nói: "Đạo hữu muốn nghe lời thật hay lời giả!" Phương Minh hai mắt nhìn chằm chằm Đông Hoa Thượng Tiên, hỏi: "Lời giả thì sao?

Lời thật thì sao?" Đông Hoa Thượng Tiên nhìn Phương Minh, cười nói: "Lời giả là bần đạo đối với Phương Minh đạo hữu ngưỡng mộ như nước sông cuồn cuộn, kéo dài không dứt, phi phải gia nhập Hồng Mông Thánh Giáo do Phương Minh đạo hữu sáng lập không thể!" "Lời giả này cũng không tồi!" Phương Minh da mặt giật giật, nhìn Đông Hoa Thượng Tiên, cười nói: "Nhưng lời giả nghe nhiều rồi, ta sợ ta sẽ biến thành một Đông Vương Công khác, ta nghe lời thật đi!" Đông Hoa Thượng Tiên nhếch miệng cười, ho ra mấy ngụm máu già, nhìn Phương Minh, nói: "Lời thật là bần đạo sợ!" "Sợ?

Có ý gì?" Phương Minh lại ngơ ngác, không hiểu hỏi.

Đông Hoa Thượng Tiên hai mắt rực sáng nhìn Phương Minh, nói: "Bần đạo sợ Phương Minh đạo hữu a.

Cả đời bần đạo đều bị Phương Minh đạo hữu hại cho tan nát, mới ra nông nỗi này.

Cho nên kiếp sau bần đạo không muốn đối địch với Phương Minh

đạo hữu nữa.

Nếu bần đạo gia nhập Hồng Mông Thánh Giáo, bần đạo và đạo hữu liền là người một nhà, đạo hữu chắc sẽ không hại cả người một nhà chứ!" "Ặc....." Phương Minh da mặt co giật dữ dội, không ngờ Đông Hoa Thượng Tiên lại có suy nghĩ như vậy.

Phương Minh đã hại Đông Hoa Thượng Tiên đến mức độ nào, mới có thể khiến y nói ra những lời từ tận đáy lòng như vậy.

Ngượng quá đi!

Danh hiệu "Phương Họa Họa" quả nhiên danh bất hư truyền!

Phương Minh da mặt co giật dữ dội, nhìn Đông Vương Công, lẩm bẩm: "Người nhà..... ta có lúc ngay cả người nhà cũng hại.

Mười hai sư phó của ta đều bị ta hại, bị ta hại đến chịu không nổi, mới đuổi ta xuống núi, không cho ta về sơn môn....." 186.

Phương Minh niệm một ấn quyết Đại La Khai Thiên Ấn, rồi đánh vào Long Đầu Quải Trượng.

Đông Hoa Thượng Tiên là do tiên thiên dương khí hóa thành, có tiên thiên thần thai, cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, dù đặt ở cả Hồng Hoang cũng là tồn tại cực kỳ lợi hại.

Hiện nay Đông Hoa Thượng Tiên nhục thân suy bại, nguyên thần sắp tiêu tán, nhưng sau khi chuyển thế, Đông Hoa Thượng Tiên ở hậu thế cũng cực kỳ chói mắt.

Đông Hoa Thượng Tiên sau khi chuyển thế còn được gọi là Thuần Dương Kiếm Tiên, sau lại chuyển thế thành Lữ Động Tân nổi danh ở hậu thế.

Phải biết rằng, Lữ Động Tân là một trong Thượng Động Bát Tiên, một thân pháp lực cực kỳ mạnh mẽ.

Đương nhiên, trong Bát Tiên, Lữ Động Tân cũng là kẻ cầm đầu.

Phương Minh sao có thể bỏ qua một tồn tại như vậy, vội vàng cười gượng nói: "Đông Hoa đạo hữu vừa rồi muốn gia nhập Hồng Mông Thánh Giáo ta, bản giáo chủ đồng ý.

Niệm tình bản giáo chủ và Đông Hoa đạo hữu cùng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, bản giáo chủ phong ngươi làm Tôn giả, một trong Ngũ Tán Tôn Giả." Do Hồng Mông Thánh Giáo bị Đại sư phó hạn chế, không thể tham gia tranh đấu ở thế giới Hồng Hoang, không được can thiệp vào đại thế của thế giới Hồng Hoang, vì vậy người của Hồng Mông Thánh Giáo hầu như không đi lại trên đại lục Hồng Hoang, thường hoạt động trong bóng tối.

Nhưng "Ngũ Tán Tôn Giả" mà Phương Minh phong thì lại ngoại lệ, Ngũ Tán Tôn Giả có thể tự do hoạt động trên đại lục Hồng Hoang, không bị hạn chế.

Thực ra, nguyên nhân là vì Phương Minh cảm thấy, nếu không có sự tồn tại của hắn, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, Thú Hoàng Thần Nghịch... e rằng đã chết từ lâu.

Những người này đều nằm trong danh sách tử vong của Đại đạo, nhưng lại vì duyên cớ của Phương Minh mà sống sót, vì vậy Đại sư phó để không ảnh hưởng đến đại thế Hồng Hoang, mới hạn chế tự do của họ.

Theo Phương Minh ước tính, Đại sư phó là hóa thân của Đại đạo, vì vậy phải duy hộ cho thiên địa đại đạo vận hành bình thường.

Nếu không, ai có thể quản được Bàn Cổ đại lão.

Như Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân đạo nhân... trong Ngũ Tán Tôn Giả, vốn không chết, vì vậy có thể đi lại trong thế giới Hồng Hoang.

Chương 209

Còn Hồng Vân đạo nhân, tuy bị Côn Bằng lão tổ, Đế Tuấn, Thái Nhất... tấn công, nhục thân bị hủy, nhưng vẫn lưu lại một luồng chân linh chuyển thế đầu thai, vì vậy cũng không thật sự tử vong.

Việc Ngũ Tán Tôn Giả đi lại trên thế giới Hồng Hoang cũng đại diện cho thực lực của Hồng Mông Thánh Giáo, chấn nhiếp một số kẻ tiểu nhân có ý đồ xấu.

Trong Ngũ Tán Tôn Giả, hiện nay có Trấn Nguyên Tử đại tiên, Hồng Vân lão tổ và Đông Hoa Thượng Tiên.

Còn hai vị Tôn giả khác, Phương Minh trong lòng cũng đã có dự tính.

Đó là Khổng Tuyên và Đại Bằng Kim Sí Điểu chưa xuất thế.

Khổng Tuyên thì không cần nói nhiều, được mệnh danh là đệ nhất nhân dưới Thánh nhân, tự mang Ngũ Sắc Thần Quang, quét sạch Phong Thần, đánh cho phe Ngọc Hư không dám tiến lên.

Nếu không phải Chuẩn Đề đạo nhân vô sỉ đến cực điểm, lấy thân phận Thánh nhân lừa gạt Khổng Tuyên, Khổng Tuyên cũng sẽ không thất bại.

Còn Đại Bằng Kim Sí Điểu, cũng tỏa sáng rực rỡ trong Tây Du Ký, khắc chế Tôn Ngộ Không, cũng lợi hại vô cùng.

Đông Hoa Thượng Tiên tuy bề ngoài không muốn làm một trong Ngũ Tán Tôn Giả, nhưng thực tế lại rất muốn, vì kiếp sau không muốn đối đầu với Phương Minh nữa.

Ngay lập tức, Đông Hoa Thượng Tiên liền nghiêm mặt nói: “Một trong Ngũ Tán Tôn Giả, Đông Hoa, tham kiến giáo chủ!” Phương

Minh đỡ Đông Hoa Thượng Tiên dậy, cười nói: "Tôn giả, tình hình của Tôn giả hiện nay rất không ổn, phải lập tức vào luân hồi!" Đông Hoa Thượng Tiên nhếch miệng, cười gượng nói: "Giáo chủ, hiện nay cách U Minh Địa Phủ xa xôi như vậy, làm sao đến kịp đầu thai?" Phương Minh nhếch miệng cười, nói: "Chuyện này dễ thôi!" Nói rồi, Phương Minh dậm chân một cái thật mạnh, lập tức, trời không phải trời, đất không phải đất, âm dương đảo lộn, càn khôn nghịch chuyển.

Đông Hoa Thượng Tiên chỉ cảm thấy trước mắt một trận trời đất quay cuồng, lúc xuất hiện lại, đã ở trong U Minh Địa Phủ.

"....." Đông Hoa Thượng Tiên tuy đã từng thấy Phương Minh sử dụng thần thông này ở Dao Trì thịnh hội để đối phó Thông Thiên giáo chủ, nhưng tự mình cảm nhận sự đáng sợ của thần thông này, trong lòng có rất nhiều cảm xúc.

Đúng lúc này, từ sâu trong bóng tối, một chiếc thuyền giấy nhỏ lướt tới, trên thuyền có một lão giả âm sai cầm đèn lồng.

Phương Minh cung kính hành lễ với lão giả âm sai: "Phương Minh bái kiến Âm Sai thần tôn!" Tuy Đông Hoa Thượng Tiên đã gia nhập Hồng Mông Thánh Giáo, nhưng chuyện liên quan đến lai lịch của các sư phó, hắn không thể tiết lộ, đặc biệt là Tứ sư phó Âm Sai lão giả.

Thần ma trên đại lục Hồng Hoang bình thường gặp Âm Sai lão giả, chỉ sợ tránh không kịp, bị ông ta thu mất hồn phách, Âm Sai lão giả cũng trở thành Tử Thần trong mắt mọi người.

Đông Hoa vạn lần không ngờ Phương Minh gặp Âm Sai lão giả, không những không sợ hãi, mà còn hành lễ với ông ta.

Âm Sai lão giả liếc Phương Minh một cái, rồi quay đầu nhìn Đông Hoa, bĩu môi nói: "Lần này lại đưa người đến, không phải lại tìm chuyện cho ta chứ?" Tình hình gì thế này?

Âm Sai lão giả không phải là ghét nhất người khác xông vào U Minh Địa Phủ sao?

Sao lại nói chuyện với Phương Minh!

Tìm chuyện gì chứ?

Trong nhất thời, Đông Hoa Thượng Tiên ngơ ngác, không biết phải làm sao.

Để tránh y bị sốc, Phương Minh truyền âm cho Đông Hoa Thượng Tiên: "Đạo hữu yên tâm, ta và Âm Sai quen biết....." "Và Âm Sai quen biết....." Đông Hoa Thượng Tiên không khỏi bội phục sát đất, gần như không thể tin vào sự thật trước mắt.

Phương Minh nhìn Âm Sai lão giả, cung kính nói: "Ta có một vị cố nhân, bị trọng thương, muốn luân hồi chuyển thế, xin thần tôn thành toàn!" Âm Sai lão giả trừng mắt nhìn Phương Minh một cái, rồi cầm chiếc đèn lồng trong tay chiếu vào Đông Hoa Thượng Tiên.

Lập tức Đông Hoa Thượng Tiên chỉ cảm thấy hồn phách của mình bất giác liền theo chiếc đèn lồng lên thuyền giấy của Âm Sai lão giả.

Âm Sai lão giả chèo thuyền giấy, từ từ đi vào sâu trong địa phủ.

Giao Đông Hoa Thượng Tiên cho Tứ sư phó, Phương Minh cũng thở phào nhẹ nhõm, sau lưng xuất hiện một cánh cửa, nối liền với thế giới Hồng Hoang.

Hắn ngã người ra sau, bước vào, lúc xuất hiện lại, đã ở trên đỉnh ngọn núi vừa rồi.

Phương Minh vung tay bố trí từng tầng kết giới xung quanh, rồi lấy Long Đầu Quải Trượng ra nghiên cứu.

Nhị sư phó nói trong Long Đầu Quải Trượng có bảo bối để lại cho Phương Minh, Phương Minh bây giờ nóng lòng muốn tìm ra bảo

bối đó.

Chỉ là tìm nửa ngày, Phương Minh cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

"Đồ ngốc!" Đúng lúc này, trong đầu Phương Minh vang lên giọng nói của Nhị sư phó.

Cùng lúc đó, trong đầu Phương Minh có thêm hai bộ ấn quyết.

Ấn quyết đó dường như là một loại phong ấn, giống như phong ấn Hỗn Độn Châu lần trước.

Thông qua thông tin trong đầu, Phương Minh biết tên của hai phong ấn.

Ấn quyết phong ấn tên là "Đại La Phong Thiên Ấn", ấn quyết giải phong tên là "Đại La Khai Thiên Ấn", hai bộ ấn quyết tương phụ tương thành, một cái phong ấn vật thể, một cái giải phong vật thể.

Phương Minh lại được Nhị sư phó cho không một bộ ấn pháp thần thông.

Điều khiến Phương Minh mong chờ hơn nữa là thứ mà Nhị sư phó phong ấn trong Long Đầu Quải Trượng..... 187.

Chương 210

Khoảnh khắc tiếp theo, chuyện kỳ lạ xảy ra, Long Đầu Quải Trượng bùng phát ra ánh sáng rực rỡ, trong ánh sáng bao bọc một mảnh ngọc điệp màu đen. 188.

Mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp còn lại vẫn luôn ở bên cạnh Hồng Quân lão tổ, chỉ là y không phát hiện ra mà thôi.

Nhìn thấy ngọc điệp, Phương Minh lập tức mắt trợn tròn, kinh hô: ".....Tạo Hóa Ngọc Điệp?" Tạo Hóa Ngọc Điệp là một trong Tứ Đại Hỗn Độn Chí Bảo, cùng cấp với Hỗn Độn Châu, Khai Thiên Thần Phủ, Tam Thập Lục Phẩm Sáng Thế Thanh Liên, là tồn tại siêu nhiên.

Trên Tạo Hóa Ngọc Điệp có khắc ba ngàn đại đạo phù văn, là bảo bối trong các loại bảo bối.

Chỉ là hiện nay Tạo Hóa Ngọc Điệp thiếu một mảnh, mảnh thiếu đó, Phương Minh dùng mông cũng biết là ở chỗ Hồng Quân lão tổ.

Phương Minh đưa tay nhận lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp, như đang vuốt ve một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo, yêu thích không muốn rời tay.

Sâu trong Hỗn Độn.

Trong Tử Tiêu Cung, trên vân sàng.

Hồng Quân lão tổ đột nhiên mở mắt, tức giận nói: "Ôi chao, hóa ra mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp còn lại được giấu trong Long Đầu Quải Trượng....." Long Đầu Quải Trượng là bảo vật Hồng Quân lão tổ ban cho Đông Vương Công, cũng có nghĩa là Long Đầu Quải Trượng vốn là bảo vật của Hồng Quân lão tổ. 189.

Mấy vị sư phó còn lại cũng đồng loạt nổi giận, xông ra khỏi Hồng

Mông Sơn, tìm Hồng Quân lão tổ gây sự.

Hồng Quân lão tổ có thể thành Thánh, có quan hệ rất lớn với Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Bây giờ lại bỏ lỡ cơ hội tốt, khiến Hồng Quân lão tổ vô cùng hối hận.

Nhưng phong ấn trên Long Đầu Quải Trượng là do Nhị sư phó đích thân hạ, vì vậy Hồng Quân lão tổ không biết cũng là chuyện bình thường, cho dù Hồng Quân lão tổ có biết, e rằng cũng không giải được Đại La Phong Thiên Ấn của Nhị sư phó.

Hồng Quân lão tổ nhìn Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Phương Minh mà thèm thuồng vô cùng, thậm chí lúc này còn nảy sinh ý nghĩ giết người đoạt bảo.

Cũng chỉ có bảo vật như Tạo Hóa Ngọc Điệp mới có thể khiến Hồng Quân lão tổ điên cuồng như vậy.

Trên Hồng Mông Sơn.

Thập sư phó từ trong dòng sông vận mệnh nhảy ra, hét lớn: "Các huynh đệ, tên Hồng Quân kia đã động sát tâm với Minh nhi, xem ra ta đánh hắn chưa đủ ác, đi, chúng ta lại đi đánh cho tên Hồng Quân đó một trận nữa!" Nói rồi, Thập sư phó đi đầu phá trận pháp, xuống núi. 190.

Người trong Hải tộc thấy Phương Minh, kinh hãi la hét, đồng loạt độn đi ra xa.

Lần này, ngay cả Đại sư phó cũng đã thật sự nổi giận.

Hầu như ngay khi Hồng Quân lão tổ vừa động ý niệm giết Phương Minh, mười hai sư phó của Phương Minh liền đồng thời xuất hiện trong Tử Tiêu Cung, mười hai người ồ ạt xông lên, đấm đá túi bụi Hồng Quân lão tổ, cho y một trận no đòn.

Ngay cả Hồng Quân lão tổ là Thánh nhân, cũng bị mười hai sư phó đánh cho gần chết.

"Hồng Quân lão nhi, lão tử cảnh cáo ngươi lần nữa, nếu còn dám động sát tâm với Minh nhi, lão tử tuyệt đối sẽ một búa bổ chết ngươi!" Nhị sư phó phun một bãi nước bọt lên người Hồng Quân lão tổ, mắng.

"Hừ, Hồng Quân lão nhi, nếu ngươi còn dám động đến Minh nhi, ta sẽ thiến ngươi!" Tam sư phó cười dâm đãng.

"Hừ, nếu ngươi còn dám động đến Minh nhi, lão nương sẽ lật tung Tử Tiêu Cung của ngươi, rồi rút thần hồn của ngươi ra, ngày đêm dùng đạo hỏa thiêu đốt, lão nương nói được làm được!" Cửu sư phó hung ác uy hiếp.

Mấy vị sư phó còn lại cũng lần lượt uy hiếp Hồng Quân lão tổ, dọa cho Hồng Quân lão tổ liên tục gật đầu, không dám động đến ý nghĩ về Phương Minh nữa.

Bên kia, Phương Minh không biết chuyện xảy ra ở Tử Tiêu Cung.

"Mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp kia ở trong tay Hồng Quân lão nhi, xem ra phải nghĩ cách lấy về mới được....." Phương Minh hai mắt tinh quang lóe lên, đã nhắm vào Hồng Quân lão tổ.

Vốn dĩ, lần giảng đạo thứ hai và thứ ba ở Tử Tiêu Cung, Phương Minh coi như Hồng Quân lão tổ đang tụng kinh cho vương bát nghe, nhưng vì mảnh ngọc điệp trong tay y, Phương Minh quyết định đi Tử Tiêu Cung một chuyến.

"Bảo bối của Nhị sư phó quả nhiên không tầm thường, ha ha, lần này phát tài rồi!

Nhị sư phó đã cho ta nhiều bảo bối như vậy, sao mấy vị sư phó khác lại không cho ta bảo bối gì?

Không được, đợi khi trở về, ta phải hỏi mới được!" Phương Minh phát hiện, dựa hơi các sư phó cũng là một chuyện không tồi, trong lòng càng thêm vui vẻ, thu lại Tạo Hóa Ngọc Điệp, hóa thành một luồng lưu quang, bay về phía bờ Đông Hải, tìm Kim Kỳ Lân và Đằng Xà.

Chỉ là Phương Minh đến bờ Đông Hải, lại không tìm thấy bóng dáng của Kim Kỳ Lân và Đằng Xà, không khỏi lẩm bẩm: "Hai tên này đi đâu rồi?

Không lẽ bị người Yêu tộc bắt đi rồi sao?

Chắc không đâu, tên mập Kim kia ranh ma lắm....." Phương Minh tung thần thức mênh mông ra, tìm nửa ngày cũng không thấy tung tích của Kim Kỳ Lân và Đằng Xà.

"Thôi, đi hỏi lão Long Vương là biết!" Phương Minh thu lại thần thức, hóa thành một luồng lưu quang, lao xuống Đông Hải.

Phương Minh vào Đông Hải, đi thẳng đến Thủy Tinh Cung.

Chương 211

“Phương Họa Họa về rồi, mau chạy đi.....” 191.

Lần trước, Phương Minh đi vội vàng, sau khi “tai họa” bốn vị công chúa xong liền vội vàng rời đi.

“Có khoa trương vậy không!” Phương Minh mặt đầy bất lực, tiếp tục đi về phía Thủy Tinh Cung.

Phương Họa Họa vào Đông Hải, trong Đông Hải gà bay chó sủa, đã sớm có người trong Hải tộc đi bẩm báo Đông Hải Long Vương Ngao Quảng.

Trong đại điện Thủy Tinh Cung.

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng đang khoản đãi Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà, ba người nâng chén cạn ly, vô cùng náo nhiệt.

Kể từ khi Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà đến, Ngao Quảng để lấy lòng hai người, ba ngày một bữa tiệc nhỏ, năm ngày một bữa tiệc lớn, hầu như ngày nào cũng mời Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà.

Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà hai tên này đến Đông Hải vốn là để ăn chực uống chực, lão Long Vương mời tiệc đúng là hợp khẩu vị của chúng.

Hai tên này suốt ngày ăn uống thỏa thích, cân nặng tăng vọt, thân hình càng phát triển theo chiều ngang, Kim Kỳ Lân sắp thành một quả cầu, Đẳng Xà cũng béo lên rất nhiều.

Ngao Quảng nhìn Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà, hỏi câu hỏi đã muốn hỏi từ lâu: “Hai vị thượng tiên, không biết Phương giáo chủ đang ở đâu?” Đẳng Xà cười hì hì: “Yêu tộc chinh phạt Tử Phủ, giáo chủ đi hôi của rồi.” Kim Kỳ Lân vừa ăn vừa cười nói: “Những chuyện khổ

sai như vậy, cứ để giáo chủ làm là được rồi, hai ta ở đây với Long Vương huynh tiêu dao khoái hoạt mấy ngày." "Đúng, đúng....." Đằng Xà phụ họa.

Lão Long Vương Ngao Quảng nghe mà trợn mắt há mồm, gần như không thể tin vào tai mình.

Hai con tọa kỵ của Phương Minh, hoàn toàn là đồ hố chủ a, có chuyện thì để giáo chủ làm, hai đứa thì ở đây ăn uống thỏa thích, đúng là hố chủ mà.

"Hừ, ta còn đang lo hai ngươi bị bắt đi, hóa ra hai ngươi đang ở chỗ Long Vương vui vẻ thế này....." Đúng lúc này, một giọng nói lạnh thấu xương vang lên.

"Giáo… Giáo chủ!" Nghe thấy giọng nói, Kim Kỳ Lân và Đằng Xà toàn thân chấn động, sợ tới mức ho sặc sụa, suýt chút nữa bị nước miếng trong miệng làm cho nghẹn chết.

Chủ nhân của giọng nói này chính là Phương Minh!

Người của Hải tộc tuy đã bẩm báo cho lão Long Vương Ngao Quảng, nhưng tốc độ của Phương Minh thực sự quá nhanh, nhanh như gió cuốn điện giật đã đến đại điện Thủy Tinh Cung.

Tên lính truyền tin của Hải tộc hoảng hốt xông vào đại điện Thủy Tinh Cung, đột nhiên thoáng thấy Phương Minh, sợ đến ngây người, vội vàng lại lui ra ngoài.

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng nhìn thấy Phương Minh, cũng âm thầm nhếch miệng, vội chắp tay nói: "Thượng tiên!" Chỉ là trong lòng lại mong cho tên tai họa Phương Minh này mau chóng rời khỏi Đông Hải, nếu không Hải tộc Đông Hải lại sắp bị hắn phá hoại một lần nữa.

Phương Minh gật đầu với lão Long Vương Ngao Quảng, sau đó

nhìn về phía Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà đang hoảng loạn tột độ, vội vàng lau vội những mảnh vụn trên mép, tức đến bật cười nói: "Hay lắm, hai tên ham ăn các ngươi, ta ở bên ngoài liều mạng, các ngươi lại ở đây ung dung ăn uống, sướng nhỉ?" Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà theo bản năng gật đầu, rồi lại lắc đầu nguầy nguậy như trống bỏi.

Gặp phải hai tên ham ăn này, Phương Minh cũng có chút bất đắc dĩ, đi thẳng đến một chiếc bàn ngồi xuống, nói: "Long Vương đạo hữu, ta cũng đói rồi, mau mang chút đồ ăn lên cho ta!" Lão Long Vương Ngao Quảng vội vàng ra lệnh cho người đi chuẩn bị.

Trong chốc lát, các loại mỹ thực đã được dâng lên.

Phương Minh vùi đầu ăn ngấu nghiến, ngẩng đầu nhìn lão Long Vương Ngao Quảng một cái, nói: "Ta muốn xem Hải tộc ca múa…" Lão Long Vương lại vội vàng đi chuẩn bị.

Trong phút chốc, rất nhiều vũ cơ Hải tộc bay vào, uốn éo thân hình yêu kiều trong đại điện Thủy Tinh Cung, uyển chuyển múa lượn.

Bốn nữ tử dẫn đầu vũ điệu chính là bốn vị công chúa mà Tứ Hải Long Vương yêu thương nhất, đương nhiên, đây cũng là sự sắp xếp đặc biệt của lão Long Vương Ngao Quảng. 192.

Không phải là Phương Minh lương tâm trỗi dậy, một mặt là hắn cảm thấy những ngày này cũng đã hưởng thụ đủ rồi, mặt khác là ngày tháng trôi qua, cũng sắp đến thời gian Đạo Tổ giảng đạo lần thứ hai, hắn phải đến đảo Bồng Lai thăm Thường Hi và Hi Hòa, sau đó sẽ phải đi đến Tử Tiêu Cung.

Lần này, Phương Minh lại đánh giá lại bốn vị long nữ của Long tộc, chỉ thấy bốn vị long nữ đều có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười đều làm lay động lòng người.

Hiển nhiên bốn vị long nữ cũng biết thân phận của Phương Minh,

lại trải qua mấy năm được Tứ Hải Long Vương an ủi, đã chấp nhận Phương Minh, hoặc có thể nói là đã sùng bái hắn.

Nữ nhi nào mà không mong được gả cho một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất?

Đương nhiên long nữ cũng không ngoại lệ!

Phương Minh không chỉ có tu vi cao thâm, danh tiếng lẫy lừng ở đại lục Hồng Hoang, lại còn đẹp trai tuấn tú, chính là hình mẫu như ý lang quân mà các nàng mơ ước.

Bốn vị long nữ dốc hết tài năng, thể hiện vũ điệu của mình, muốn thu hút sự chú ý của Phương Minh.

Đương nhiên, Phương Minh đang bị hai tên ham ăn Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà chọc tức không nhẹ, đang muốn thoải mái một phen, thấy tư thế vũ đạo và dung nhan tuyệt thế của bốn vị long nữ như vậy, trong lòng không khỏi rung động.

Đợi ca múa kết thúc, Phương Minh liền ôm bốn vị long nữ đi vào hậu điện.

Phương Minh cũng học theo bộ dạng của Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà, buông thả bản thân, suốt ngày chìm đắm trong tửu sắc.

Ngày lại ngày trôi qua, cũng không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng chuyện của Phương Minh ở Đông Hải lại được đồn thổi ầm ĩ, các tộc trưởng của các tộc trong biển đều đến tìm Phương Minh đòi lại một nửa số bảo bối bị hắn lừa mất.

Nhưng Phương Minh lại cáo bệnh không gặp khách, chỉ để lại lão Long Vương, Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà đối phó với tình hình bên ngoài.

Các tộc Hải tộc tụ tập ở Long Cung ngày càng đông, lão Long

Vương, Kim Kỳ Lân và Đằng Xà ba người bận đến sứt đầu mẻ trán.

Chương 212

Còn Phương Minh thì ở trong Long Cung suốt ngày chìm đắm trong tửu sắc, cùng bốn vị long nữ say sưa ca múa, sống những ngày tháng vô cùng vui vẻ.

Chỉ khổ cho ba người Kim Kỳ Lân, Đẳng Xà và lão Long Vương.

Đặc biệt là lão Long Vương, hai tên Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà không dám gặp ai, đem hết gánh nặng đổ lên đầu lão.

Lão Long Vương đáng thương hai đầu đều không được lòng, sắp khóc đến nơi rồi.

"Tai họa, Phương tai họa a, Phương tai họa mỗi lần đến Đông Hải của ta đều không có chuyện tốt, bản vương sắp bị Phương tai họa hại chết rồi…" Lão Long Vương không thể cho các tộc trưởng Hải tộc một lời giải thích, cũng đành phải đóng cửa không gặp, mấy ngày nay buồn rầu đến rụng cả vảy rồng.

Nhưng may là Phương Minh dường như lương tâm trỗi dậy, sau mấy ngày nữa, hắn liền mang theo bốn vị long nữ rời khỏi Đông Hải.

Lúc Phương Minh rời đi, Đông Hải Long Vương còn gõ chiêng đánh trống hoan nghênh. 193.

Phương Minh hai mắt nhìn chằm chằm vào Tam Thanh, cười nói: "Tam Thanh đạo hữu, chúng ta có thể làm một cuộc giao dịch, ta giúp các vị qua đại trận, theo quy củ cũ, trả cho ta linh căn hoặc linh bảo, thế nào?" Phương Minh vừa đến đảo Bồng Lai, liền thấy Thường Hi với vẻ mặt tức giận bay tới, chu môi nũng nịu nói: "Tiểu tình lang, cái đồ không có lương tâm nhà ngươi, mấy ngày nay bỏ mặc người ta ở trên cái đảo rách này, ngươi thì hay rồi, một mình ra ngoài chơi bời, để lại người ta một mình cô đơn phòng không gối chiếc, cô đơn biết

bao…" Lúc này, Hi Hòa cũng đi tới, ánh mắt nhìn Phương Minh tràn đầy vẻ dịu dàng.

Phương Minh cười như không cười nhìn Thường Hi, nói: "Ta biết nàng cô đơn mà, cho nên mới tìm thêm cho nàng mấy vị tỷ muội bầu bạn!

Ra đi!" Bên trong bảo liễn, bốn vị long nữ bước ra.

Bốn vị long nữ tiến lên, vội vàng hành lễ với Thường Hi và Hi Hòa: "Bái kiến hai vị tỷ tỷ!" Trên đường đi, bốn vị long nữ đã biết thân phận của Thường Hi và Hi Hòa, biết hai nàng là hai vị Thái Âm nữ thần.

Bốn người tuy là long nữ cao quý, nhưng so với Thái Âm nữ thần, thân phận vẫn kém một bậc, vì vậy không dám thất lễ.

Nụ cười trên khuôn mặt xinh đẹp của Thường Hi cứng lại, nàng tức giận nhìn Phương Minh.

Phương Minh cười ha hả, một tay ôm lấy Thường Hi, tay kia kéo Hi Hòa, đi vào trong cung điện.

Mấy ngày nay, Phương Minh luôn quấn quýt bên Thường Hi, Hi Hòa và bốn vị long nữ trên đảo Bồng Lai, sống những ngày tháng vô cùng tiêu sái.

Tam Tiên đảo là hòn đảo do mảnh vỡ Hỗn Độn hóa thành, vì vậy linh lực trên đảo vô cùng dồi dào, thậm chí còn dồi dào đến mức hóa lỏng thành nước.

Do đó, những linh căn mà Phương Minh trồng trên đảo phát triển vô cùng tốt, tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn.

Phương Minh dùng một cây Lục Căn Thanh Tịnh Trúc làm thành sáo, thổi những bản nhạc của hậu thế cho các vị phu nhân nghe, khiến các nàng vô cùng vui vẻ, càng thêm yêu thích Phương Minh.

Thời gian trôi qua, ngày Tử Tiêu Cung giảng đạo lần thứ hai ngày càng đến gần.

Một ngày nọ, Phương Minh từ biệt các vị phu nhân, rời khỏi Bồng Lai tiên đảo, cưỡi Kim Kỳ Lân, thẳng tiến vào Hỗn Độn.

Đẳng Xà vì là lần đầu tiên đến Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn nghe đạo, nên tỏ ra vô cùng kích động.

"Giáo chủ, còn một khoảng thời gian nữa mới đến ngày Tử Tiêu Cung giảng đạo, tại sao ngài lại vội vàng đến Hỗn Độn như vậy?" Mấy năm sau, Kim Kỳ Lân lại chở Phương Minh đến trước bức tường thế giới của thế giới Hồng Hoang, hỏi ra thắc mắc trong lòng.

Đẳng Xà quấn trên sừng của Kim Kỳ Lân cũng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Phương Minh.

Phương Minh nhếch miệng cười, nói: "Cái này ngươi không hiểu rồi, nghe đạo ở Tử Tiêu Cung là một sự kiện lớn, tất nhiên sẽ có rất nhiều thần ma đến nghe đạo.

Ta đi trước chuẩn bị một phen, không chừng có thể kiếm được một mẻ bội thu!" Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà nghe xong đều ngẩn ra, sau đó nhìn Phương Minh với vẻ mặt khâm phục, nói: "Cao, thực sự là cao!" "Được rồi, đừng nịnh hót nữa, đi thôi!" Phương Minh vỗ vỗ đầu Kim Kỳ Lân, cười nói.

Tuy ngày nghe đạo ở Tử Tiêu Cung đã gần kề, nhưng vẫn còn một khoảng thời gian nữa.

Sở dĩ Phương Minh vội vàng đến Hỗn Độn là vì muốn bố trí trước, để lại vơ vét ba ngàn hồng trần khách một phen.

Hiển nhiên Phương Minh đã có âm mưu từ trước, thực tế là hắn đã lên kế hoạch cho việc này từ hơn một vạn năm trước, chỉ chờ thực hiện, để kiếm một món hời lớn.

Hắn xem đại hội nghe đạo ở Tử Tiêu Cung như một cơ hội phát tài.

Phương Minh đưa tay chỉ lên đầu, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp xuất hiện trên đỉnh đầu, rủ xuống từng luồng huyền hoàng chi khí, bao bọc lấy Phương Minh, Kim Kỳ Lân, Đẳng Xà.

Kim Kỳ Lân lại chở Phương Minh và Đẳng Xà bay sâu vào Hỗn Độn.

Tuy trong Hỗn Độn không phân trên dưới, không có khái niệm không gian, nhưng dù sao cũng đã đến Tử Tiêu Cung một lần, nên cũng quen đường thuộc lối.

Kim Kỳ Lân tung bốn vó phi nước đại trong Hỗn Độn, từ sau khi đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, tốc độ của Kim Kỳ Lân đã tăng lên rõ rệt.

Tử Tiêu Cung.

Trên vân sàng.

Hồng Quân lão tổ đột nhiên mở mắt, nhìn Phương Minh đang phi đến Tử Tiêu Cung với vẻ mặt mờ mịt, không khỏi nói: "Còn một khoảng thời gian nữa mới giảng đạo, tên nhóc Phương Minh này sao lại đến sớm vậy." Trong mắt Hồng Quân lão tổ, Phương Minh cưỡi Kim Kỳ Lân phi đến bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Nhưng Phương Minh không hề đi vào Tử Tiêu Cung.

Chỉ thấy hắn từ trong lòng lấy ra một nắm cờ, bảo Kim Kỳ Lân bay vòng quanh Tử Tiêu Cung, còn hắn thì không ngừng rắc xuống từng lá cờ đen trắng.

Chương 213

Hồng Quân lão tổ xem mà ngơ ngác, nói: "Tên nhóc này đang bày trận?

Nhưng bày trận bên ngoài Tử Tiêu Cung của ta để làm cái quái gì?

Lại có ý đồ xấu xa gì đây?" Kim Kỳ Lân bay vòng quanh Tử Tiêu Cung một vòng, Phương Minh cũng ném ra lá cờ đen cuối cùng.

Lá cờ vừa rơi xuống đất, chỉ thấy bên ngoài Tử Tiêu Cung đột nhiên khí đen trắng bạo động, lấy Tử Tiêu Cung làm trung tâm, đột nhiên hai con rồng khổng lồ đen trắng thành hình.

Hai con rồng khổng lồ đó dài đến mấy ngàn trượng, hai mắt to như mặt trời mặt trăng, vảy trên người lấp lánh ánh sáng đen trắng, thỉnh thoảng lại vươn ra những móng vuốt sắc nhọn, không ngừng xoay quanh Tử Tiêu Cung.

"Tên nhóc này rốt cuộc muốn làm gì?

Chẳng lẽ muốn nhốt bần đạo trong Tử Tiêu Cung?

Chỉ bằng một cái trận pháp mà có thể nhốt được bần đạo sao?" Hồng Quân lão tổ xem mà càng thêm ngơ ngác, khóe mắt giật giật không thôi, không biết trong hồ lô của tên này rốt cuộc bán thuốc gì.

Làm xong mọi việc, Phương Minh ngồi trên lưng Kim Kỳ Lân, yên lặng chờ đợi các thần ma khác.

"Âm Dương Nhị Long Thưởng Châu Trận là trận pháp do Thất sư phó và Bát sư phó truyền cho ta, hẳn là không có vấn đề gì.

Những lá cờ này ta đã luyện chế chín chín tám mươi mốt ngày, hẳn là có thể ngăn chặn được đám ma thần kia, lần này ta có thể kiếm một món hời lớn rồi!" Phương Minh ngồi trên lưng Kim Kỳ Lân,

chống cằm lẩm bẩm.

"Không được, không an toàn lắm, lỡ như có người trực tiếp phá vỡ Âm Dương Nhị Long Thưởng Châu Trận của ta, vậy ta chẳng phải lỗ to sao, phải bố trí thêm một trận pháp nữa, cho chắc ăn!" Nói rồi, Phương Minh lật tay, lấy ra bốn lá cờ nhỏ màu bạc, ném hai lá sang trái, hai lá sang phải.

Bốn lá cờ nhỏ lần lượt cắm ở bốn góc của Tử Tiêu Cung, trong khoảnh khắc như thể đã kích hoạt thứ gì đó, bốn lá cờ nhỏ bắn ra ánh sáng chói lòa, sấm sét lóe lên, hồ quang điện vây quanh.

Trong chốc lát, một đầm lầy sấm sét mênh mông xuất hiện trước mắt, chặn đứng cổng Tử Tiêu Cung.

Cho dù có người xông qua được Âm Dương Nhị Long Thưởng Châu Trận, cũng tất nhiên sẽ bị thương không nhẹ, muốn qua thêm Lôi Trạch Đại Trận nữa, e rằng cũng không thể nào.

Bố trí xong xuôi, Phương Minh hài lòng gật gật đầu, yên lặng ngồi xếp bằng trên lưng rộng của Kim Kỳ Lân, chờ cá cắn câu.

Dần dần, từ sâu trong Hỗn Độn có ba luồng sáng bay tới.

Luồng sáng tan đi, lộ ra ba bóng người, chính là Tam Thanh tự xưng là Bàn Cổ chính tông.

Hiện nay Tam Thanh đều là cao thủ cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, tốc độ tự nhiên nhanh hơn trước rất nhiều, lại là đệ tử thân truyền của Hồng Quân lão tổ, vì vậy đến sớm hơn người khác một chút.

Tam Thanh nhìn thấy Phương Minh, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Lần trước ở đại hội Bàn Đào tại Dao Trì, Phương Minh đã đánh cho Tam Thanh một trận tơi tả, đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, gần như bị Phương Minh đánh cho nửa sống nửa chết.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại là người nhỏ nhen, vì vậy vô cùng căm hận Phương Minh.

Thông Thiên giáo chủ cũng đã nếm mùi thất bại dưới tay Phương Minh, bị hắn trực tiếp kéo vào U Minh địa phủ, đến nỗi bị đám âm sai đánh cho một trận.

Thậm chí cả đệ nhất sát trận Tru Tiên Kiếm Trận cũng trở thành trò cười trên đại lục Hồng Hoang.

Mấy năm nay, khi Thông Thiên giáo chủ du ngoạn ở thế giới Hồng Hoang, không ít lần bị người khác lườm nguýt, thậm chí có người còn lên tiếng chế nhạo, khiến Thông Thiên giáo chủ vô cùng tức giận.

Trong cơn thịnh nộ, Thông Thiên giáo chủ đã chém chết mấy chục tên thần ma lắm mồm, mới trấn áp được tình hình.

Ngược lại, Thái Thượng Lão Tử đã cởi bỏ được khúc mắc trong lòng, chắp tay với Phương Minh nói: "Phương Minh đạo hữu, không ngờ lại là người đầu tiên đến Tử Tiêu Cung." Phương Minh nhếch miệng cười, nói: "Thái Thượng đạo hữu cũng không chậm!" Dừng một chút, Thái Thượng Lão Tử nhìn Phương Minh, nói: "Phương Minh đạo hữu, lần trước ở Dao Trì, vị tiền bối kia của ngài, không biết có chịu gặp bần đạo không?" "Ồ, đạo hữu nói Lục sư phó của ta phải không, cái này bần đạo cũng không biết.

Thời gian qua ta khá bận, cũng không có thời gian về Hồng Mông Sơn.

Hay là đợi sau lần nghe đạo ở Tử Tiêu Cung này, đạo hữu có thể cùng ta đến Hồng Mông Sơn, xem Lục sư phó của ta có chịu gặp ngài không!" Phương Minh mặt không đỏ, tim không đập nói dối.

Kim Kỳ Lân và Đằng Xà nghe mà cười khúc khích.

Phương Minh bận, đúng vậy, thời gian qua quả thực rất bận,

nhưng không phải bận trên con đường đi gây họa cho người khác, mà là đang gây họa cho người khác.

Thái Thượng Lão Tử vô cùng mừng rỡ, vội chắp tay bái tạ: "Nếu vậy, đa tạ Phương Minh đạo hữu." Thái Thượng Lão Tử say mê luyện đan chi đạo, vốn tưởng rằng thuật luyện đan của mình ở đại lục Hồng Hoang đã là đỉnh cấp, nhưng không ngờ lần trước lại thua Phương Minh!

Thảm bại!

Thái Thượng Lão Tử rất muốn biết, người như thế nào mới có thể dạy ra một người như Phương Minh, có thể khiến hắn có thuật luyện đan thần kỳ như vậy.

Thái Thượng Lão Tử lùi lại, quay đầu nhìn về phía Âm Dương Nhị Long Thưởng Châu Đại Trận và Lôi Trạch Đại Trận, không khỏi nhíu mày.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ nhìn về phía Phương Minh, thần tình phức tạp, dường như cũng muốn hỏi hắn chuyện gì đó, nhưng lại vì ngại vấn đề mặt mũi, nên cuối cùng vẫn không tiến lên.

Thì ra sau khi Tam Thanh trở về Đông Côn Luân, Thái Thượng Lão Tử đã nhắc đến chuyện Lục sư phó của Phương Minh.

Phương Minh cũng rất xuất sắc trong lĩnh vực luyện khí, trận pháp cũng tất nhiên lợi hại, sau lưng chắc chắn có cao nhân chỉ điểm.

Lão Tử muốn đi bái kiến Lục sư phó của Phương Minh, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ cũng muốn đi bái kiến cao nhân tiền bối, xem xem có cơ duyên gì không.

Chương 214

Nhưng hai người cuối cùng không thể phóng khoáng như Thái Thượng Lão Tử, bỏ qua vấn đề mặt mũi.

Thái Thượng Lão Tử nhìn thấy vậy, khẽ lắc đầu, cũng không nói gì.

Một bên Phương Minh nhìn thấy, âm thầm nhếch miệng, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ đang nghĩ gì, dùng mông cũng có thể đoán ra.

Thông qua những chuyện nhỏ nhặt này, Phương Minh cũng có thể nhìn ra cao thấp giữa Tam Thanh.

Trong Tam Thanh, đạo tâm của Thái Thượng Lão Tử là thông thấu và khoáng đạt nhất, sau này thành tựu cao nhất trong Tam Thanh cũng tất nhiên là Thái Thượng Lão Tử.

Tam Thanh cùng do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, cùng hưởng đại vận, đại công đức, điểm khác biệt duy nhất chỉ nằm ở đạo tâm.

Đạo tâm là sơ tâm truy cầu đại đạo, hồng trần cuồn cuộn thường sẽ che mờ đạo tâm của một người, khiến họ đi chệch đường trên con đường truy cầu đại đạo.

Tam Thanh thế nào, Phương Minh không quan tâm, hiện tại hắn chỉ quan tâm làm sao có thể kiếm một món hời lớn.

Phương Minh thấy Tam Thanh đang quan sát Âm Dương Nhị Long Thưởng Châu Đại Trận và Lôi Trạch Đại Trận, không khỏi nhếch miệng cười, mặt không đỏ, tim không đập nói: "Hai tòa đại trận này lúc ta đến đã có rồi, chắc là giống như Tinh Hà và Thiên Giai lần

trước, đều là do Đạo Tổ dùng để khảo nghiệm chúng ta!" Tam Thanh gật đầu, vẻ mặt ngưng trọng.

Trong Tử Tiêu Cung.

Trên vân sàng, Hồng Quân lão tổ cuối cùng cũng biết Phương Minh đang có ý đồ gì, không khỏi tức đến nhảy dựng lên.

Phương Minh bày đại trận bên ngoài Tử Tiêu Cung, cản trở hồng trần khách, rõ ràng là muốn kiếm một món hời lớn.

Dùng danh nghĩa của Hồng Quân lão tổ để kiếm chác, người không biết còn tưởng giữa Hồng Quân và Phương Minh có giao dịch mờ ám gì.

"Chết tiệt, chết tiệt, gan của tên nhóc này càng ngày càng lớn rồi…" Hồng Quân lão tổ tức đến toàn thân run rẩy, nhảy dựng lên, đang định vung tay phá vỡ trận pháp của Phương Minh, nhưng lại suy nghĩ lại, nếu không để Phương Minh kiếm một món, không biết hắn sẽ gây ra chuyện gì, cuối cùng đành từ bỏ ý định trong lòng.

"Thôi vậy, thôi vậy, dù sao cũng không phải lừa bần đạo, lừa người khác thì cứ lừa đi…" Hồng Quân lão tổ lắc đầu, nhắm mắt lại tự mình bắt đầu tu luyện.

Các sư phó của Phương Minh đã tranh cãi với Tử Tiêu Cung, nể mặt Hồng Quân lão tổ, trong thời gian ông ta giảng đạo sẽ không đánh nhau, để cho Hồng Quân lão tổ một con đường sống.

Nhưng Hồng Quân lão tổ cũng có tính toán của riêng mình, chỉ cần sau ba lần giảng đạo, là có thể hợp đạo, lúc đó sẽ là Thiên Đạo Thánh Nhân, nếu gặp lại Phương Minh, cũng không phải không có sức chống cự.

Vì vậy, Hồng Quân lão tổ ngược lại mong ba lần giảng đạo nhanh chóng kết thúc.

Quan trọng nhất, trong thời gian giảng đạo, trong vòng ba ngàn năm, sẽ không phải bị đánh nữa.

Đương nhiên, đối với Hạo Thiên, cũng có nghĩa là các sư phó của Phương Minh không đánh Hồng Quân lão tổ, thì cậu ta cũng không cần bị Hồng Quân lão tổ bạo hành.

Có thể miễn trừ ba ngàn năm bạo hành, thật là một chuyện hạnh phúc. 194.

"Khì khì…" Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà nghe mà muốn cười lại không dám cười, nghẹn đến khó chịu, phát ra tiếng khì khì kỳ quái.

Thái Thượng Lão Tử da mặt giật giật, không để ý đến Phương Minh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ thì hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn chằm chằm vào hai tòa trận pháp, hiển nhiên có ý định phá trận.

Dù sao lần trước uy lực của Tinh Hà cũng không mạnh đến thế, là do Phương Minh cố tình diễn xuất, khiến họ phải uổng phí đưa cho hắn nhiều linh căn, linh bảo như vậy, trở thành một cái gai trong lòng, mắc kẹt trong cổ họng không lên không xuống, vô cùng khó chịu.

Dừng một chút, Nguyên Thủy Thiên Tôn lớn tiếng nói: "Đại ca, tam đệ, không cần đưa pháp bảo cho tên nhóc này, để bần đạo đi trước dò đường!" Nói rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền định tiến lên phá trận.

Thông Thiên giáo chủ nhíu mày, lóe người cản Nguyên Thủy Thiên Tôn lại, nhíu mày nói: "Nhị sư huynh khoan đã, hai tòa đại trận này quỷ dị phức tạp, tuyệt đối không thể lỗ mãng, cho bần đạo chút thời gian, bần đạo nhất định có thể phá trừ hai tòa đại trận này." Cầu hoa tươi.

Trong Tam Thanh, Thái Thượng giỏi luyện đan, Nguyên Thủy giỏi luyện khí, Thông Thiên giỏi bày trận.

Xuất phát từ trực giác phán đoán về trận pháp, Thông Thiên giáo chủ cảm thấy hai tòa trận pháp này không tầm thường, nếu tùy tiện xông vào e rằng sẽ chịu thiệt lớn.

Chỉ là Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nói ra rồi, lại là người cực kỳ sĩ diện, làm sao chịu từ bỏ.

Cho dù biết phía trước là cái bẫy, cũng phải nhảy vào xem thử.

"Tam đệ yên tâm, bần đạo tự có tính toán!" Nguyên Thủy Thiên Tôn không nghe lời Thông Thiên giáo chủ, đi thẳng đến trước Âm Dương Nhị Long Thưởng Châu Đại Trận, tung người nhảy vào.

Lúc này, hai con rồng khổng lồ đen trắng đột nhiên uốn lượn, với lực đạo vô cùng cương mãnh lao về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh hãi, vội vàng điểm lên đỉnh đầu, trên đỉnh đầu xuất hiện một cây rìu lớn, cây rìu đó tỏa ra vạn trượng kim quang, bảo vệ toàn thân Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Ầm…" Hai con rồng đen trắng âm dương ầm ầm đâm vào người Nguyên Thủy Thiên Tôn, cây rìu lớn trên đỉnh đầu của ông ta cũng ầm ầm nổ tung.

"Nhị đệ, cẩn thận…" Thái Thượng Lão Tử xem mà kinh hồn bạt vía, kinh hãi hô lên.

"Nhị ca, cẩn thận, phá Càn vị…" Thông Thiên giáo chủ dù sao cũng là người am hiểu trận pháp chi đạo, trong thời gian ngắn ngủi như vậy đã nhìn ra một chút manh mối, thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn gặp nguy hiểm, không khỏi hét lớn.

Cây rìu đó là pháp bảo phòng ngự do Nguyên Thủy Thiên Tôn luyện chế, tuy là hậu thiên linh bảo, nhưng cũng là cực phẩm hậu

thiên linh bảo, uy lực cực lớn, lực phòng ngự cực mạnh.

Chương 215

Nhưng không ngờ dưới trận pháp lại không đỡ nổi một đòn đã ầm ầm vỡ nát, khiến tâm thần Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng vỡ nát.

Nghe lời của Thông Thiên giáo chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên mắt sáng lên, lật tay, Bàn Cổ Phiên xuất hiện trong tay, chiếu thẳng vào Càn vị bắn ra một đạo hỗn độn kiếm khí.

Càn vị bị bắn trúng, con hắc long kia lập tức thân hình khựng lại, hắc long và bạch long dường như kiềm chế lẫn nhau, hắc long không động, bạch long cũng không động.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nắm lấy cơ hội nhảy sang bờ đối diện, nhưng đã bị thương không nhỏ dưới đòn tấn công của hai con rồng khổng lồ vừa rồi, không nhịn được "oa" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Âm Dương Nhị Long Thưởng Châu Đại Trận là trận pháp do Bát sư phó của Phương Minh sáng tạo, mấy năm nay Phương Minh đã thu thập rất nhiều dược liệu, mới luyện chế được những lá cờ đen trắng đó.

Để vơ vét một đám thần ma, lần này Phương Minh đã lấy hết cờ đen trắng ra, có thể thấy được uy lực của đại trận.

Đây cũng là nể mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu đổi lại là người khác, e rằng đã sớm vẫn lạc trong đại trận rồi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn qua được đại trận, vội vàng ngồi xếp bằng tại chỗ, điều tức đả tọa.

Một lúc sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về phía Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ ở đối diện, nhíu mày nói: "Đại ca,

tam đệ, uy lực của đại trận này cực mạnh, bần đạo bị nó đánh một đòn đã bị trọng thương, Lôi Trạch Đại Trận phía sau e rằng không thể qua được!" Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ nghe xong, da mặt giật giật, hiển nhiên cũng không ngờ Đạo Tổ lần này lại chơi thật, bày ra hai cái đại trận mạnh như vậy.

Chẳng lẽ là vì trải qua lần trước nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ cho rằng thực lực của mọi người đã tăng lên, nên uy lực của đại trận cũng phải tăng theo sao?

Đây là một loại kiểm nghiệm khác sao?

Trong lòng Tam Thanh không ngừng suy đoán.

Lại không biết rằng Đạo Tổ vô hình trung lại phải gánh một cái nồi đen to đùng cho Phương Minh, đang ở trong Tử Tiêu Cung tức đến nhảy dựng lên, chửi ầm lên.

Tâm tình không tốt, tự nhiên phải phát tiết.

Đạo Tổ lớn tiếng nói: "Đồng nhi, đến hậu điện…" Hạo Thiên da mặt co giật, tuy trăm bề không muốn đi, nhưng vẫn phải đi.

Một lúc sau, trong hậu điện liền truyền ra tiếng la hét thảm thiết của Hạo Thiên, hiển nhiên Hồng Quân lão tổ lại đang bạo hành Hạo Thiên.

Bên kia, Phương Minh thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn bị thương, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Âm Dương Nhị Long Thưởng Châu Đại Trận ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không chịu nổi, e rằng người khác cũng khó mà chịu nổi.

Không chịu nổi, mà lại muốn đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, vậy thì chỉ có một cách.

Ngoan ngoãn đưa linh căn linh bảo cho Phương Minh, để hắn giúp qua hai cái đại trận.

Có tấm gương của Nguyên Thủy Thiên Tôn đi trước, Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ cũng không dám tùy tiện xông trận, liền trì hoãn lại.

Phương Minh lộ ra bộ mặt của một gian thương, nhìn Tam Thanh, cười hắc hắc nói: "Tam Thanh đạo hữu, xong chưa, ta có thể giúp qua đại trận, chỉ cần giao chút linh bảo linh căn là được, mua bán rất hời…" Nói rồi, Phương Minh dùng ngón cái và ngón trỏ tay phải xoa vào nhau, giống như đang đếm tiền.

Dường như hắn đã nhìn thấy vô số linh căn, linh bảo đang vẫy tay với mình, bộ mặt gian thương càng lúc càng lộ rõ.

Khóe mắt Thái Thượng Lão Tử giật giật không ngừng, cười gượng nói: "Phương Minh đạo hữu, linh bảo linh căn khó tìm, ta thực sự không có nhiều linh bảo và linh căn như vậy nữa.

Bần đạo suy nghĩ một chút, xem có thể phá được đại trận không!" Thông Thiên giáo chủ không để ý đến Phương Minh, vẫn nhìn chằm chằm vào Âm Dương Nhị Long Thưởng Châu Đại Trận, lấy ra Thái Cực Đồ, Hà Đồ, Chu Đỉnh các thứ, bắt đầu điên cuồng suy diễn Âm Dương Nhị Long Thưởng Châu Đại Trận.

Không thể không nói, Thông Thiên giáo chủ quả thực có tài trong lĩnh vực trận đạo, chỉ một lúc công phu, đã làm ra vẻ ra hình, phía dưới cũng hiện lên hai con thần long một đen một trắng.

"Mẹ kiếp, tên Thông Thiên này mạnh vậy sao, không lẽ chuyện làm ăn này không thành?" Phương Minh xem mà kinh hồn bạt vía, vội vàng đến gần Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên, lớn tiếng nói: "Ba người, qua hai đại trận, cần sáu gốc linh căn hoặc linh bảo.

Hay là thế này, ta giảm giá một nửa cho các vị, ta chỉ cần ba gốc linh căn, sẽ giúp các vị qua hai đại trận, thế nào?" Thông Thiên giáo chủ quả thực có tạo nghệ rất sâu trong trận pháp chi đạo, Phương Minh sợ ông ta phá được đại trận, như vậy thì một gốc linh căn cũng không kiếm được, không bằng cứ giảm giá một nửa trước, đưa Tam Thanh qua đại trận.

Dù sao phía sau còn có rất nhiều thần ma, Phương Minh cũng không quan tâm đến ba gốc linh căn của Tam Thanh.

Thái Thượng Lão Tử nghe mà dở khóc dở cười, nói: "Phương Minh đạo hữu, chờ một chút, chờ thêm một chút.

Tam đệ của bần đạo có thiên phú về trận pháp, không chừng một lúc nữa sẽ suy diễn ra trận pháp, chúng ta không cần tốn một gốc linh căn nào, cũng có thể qua được hai tòa đại trận!" Khóe mắt Phương Minh giật giật không ngừng, mắt thấy Thông Thiên giáo chủ diễn hóa trận pháp ngày càng hoàn thiện, không khỏi cắn răng, lớn tiếng nói: "Hai gốc linh căn!

Ta sẽ đưa hai vị qua đại trận!

Không thể thiếu hơn được nữa, ít nhất là hai gốc linh căn, hoặc hai kiện linh bảo, hậu thiên linh bảo cũng được!" Thái Thượng Lão Tử thực sự có chút cạn lời, liền tự mình nhắm mắt tu luyện, không để ý đến Phương Minh.

Bên kia, Thông Thiên giáo chủ đang không ngừng suy diễn trận pháp, mắt thấy trận pháp suy diễn ngày càng hoàn thiện, Phương Minh cũng càng lúc càng sốt ruột.

Phương Minh xem hai tòa đại trận này là con át chủ bài để kiếm một món hời lớn lần này, nếu bị Thông Thiên giáo chủ phá mất, vậy thì mọi nỗ lực trước đó đều uổng phí.

Nghĩ rồi, Phương Minh vỗ vỗ đầu Kim Kỳ Lân.

Kim Kỳ Lân hiểu ý, quay người lại, "phụt" một tiếng, đánh một cái rắm vào mặt Thông Thiên giáo chủ, một cái rắm cực kỳ thối.

Một tiếng rắm vang lên, Thông Thiên giáo chủ suýt chút nữa bị hun cho ngất tại chỗ.

Hơn nữa, tiếng rắm này đã làm mô hình trận pháp mà Thông Thiên giáo chủ diễn hóa được một nửa trở nên hỗn loạn, phá hoại đến mức không còn nhận ra được nữa.

Chương 216

Nếu Thông Thiên giáo chủ muốn phá trận, phải bắt đầu diễn hóa lại từ đầu.

Bao nhiêu công sức vất vả diễn hóa cả buổi của ông ta đều đổ sông đổ bể.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, hoàn toàn không có dấu hiệu báo trước.

Thái Thượng Lão Tử cũng bị mùi rắm hun cho gần như ngất đi, vội vàng né ra xa.

Đợi Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ hoàn hồn, lại phát hiện mô hình trận pháp mà Thông Thiên giáo chủ diễn hóa đã loạn hết cả lên, bị hủy rồi.

Lòng của hai người cũng tan nát theo.

Thông Thiên giáo chủ tại chỗ nổi trận lôi đình, lật tay, Thanh Bình Kiếm xuất hiện trong tay, giận dữ nhìn Phương Minh, trầm giọng quát: "Phương Minh, ngươi cố ý phải không?" Ngay cả Thái Thượng Lão Tử cũng có chút tức giận.

Cách làm của Phương Minh thực sự quá đáng, rõ ràng là không để cho Thông Thiên giáo chủ phá trận, cố ý gây rối.

Khóe miệng Phương Minh cong lên một nụ cười đáng đòn, cười tủm tỉm nhìn Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ, nói: "Này Thái Thượng đạo hữu, Thông Thiên đạo hữu, các vị cũng quản quá rộng rồi nhỉ?

Quản trời quản đất, quản không khí, lẽ nào còn quản được người khác ăn cơm, đi vệ sinh, đánh rắm à!" 195.

Thông Thiên giáo chủ giận dữ nhìn Phương Minh, vẻ mặt "ta tin ngươi mới lạ", trầm giọng nói: "Phương Minh, có bản lĩnh thì chúng ta giao đấu đàng hoàng, dùng những thứ không ra gì này để ám toán người khác thì có bản lĩnh gì?" "…Phương Minh, ngươi khinh người quá đáng!" Thông Thiên giáo chủ tức đến nổ phổi, tóc dựng đứng, trông như sắp liều mạng với Phương Minh.

"Ôi chà, đánh nhau à?

Đánh nhau thì ta đây, Phương Minh, chưa từng sợ ai!

Đến đây, đến đây, chúng ta đại chiến ba trăm hiệp!" Phương Minh ra vẻ côn đồ vô lại, đứng dậy từ trên lưng Kim Kỳ Lân, xắn tay áo, bày ra tư thế, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Thông Thiên giáo chủ tức đến toàn thân run rẩy, giận dữ gầm lên: "Phương Minh, bần đạo liều mạng với ngươi!" Nói rồi, Thông Thiên giáo chủ một kiếm chém về phía Phương Minh, kiếm khí tung hoành ngàn vạn dặm, dường như muốn xé nát Hỗn Độn, vạch ra ngàn vạn dặm, chém thẳng về phía Phương Minh.

"Thái Thượng, hôm nay ta tâm trạng tốt, sẽ dạy ngươi thêm một chiêu, nhìn cho kỹ đây!" Phương Minh cười ha hả, lật tay, hiện ra một viên đan dược, ném thẳng viên đan dược đó vào kiếm khí của Thông Thiên giáo chủ.

"Ầm…" Một đám mây hình nấm kinh khủng bốc lên, một kiếm kia của Thông Thiên giáo chủ đã bị tiêu diệt.

"Cái này…" Thái Thượng Lão Tử trợn mắt há mồm nhìn viên đan dược lại xuất hiện trong tay Phương Minh, kinh hãi hô lên.

"Đây là Phá Diệt Đan, ta lúc luyện đan thường bị nổ lò, liền dung hợp uy lực của những lần nổ lò vào một viên đan dược, đặt tên là Phá Diệt Đan!

Đan dược cũng có thể dùng để tấn công!" Phương Minh nói rồi, lại vung tay ném mấy viên Phá Diệt Đan trong tay về phía Thông Thiên giáo chủ.

Thái Thượng Lão Tử lại lần nữa nghe mà toàn thân chấn động, đứng ngây tại chỗ, gần như bị tẩu hỏa nhập ma, lẩm bẩm: "Đan dược cũng có thể tấn công, đan dược cũng có thể tấn công…" Một câu nói của Phương Minh, đối với đạo tâm của Thái Thượng Lão Tử là một cú sốc quá lớn.

Vốn dĩ, ý thức đầu tiên của Thái Thượng Lão Tử cho rằng đan dược là để cứu người chữa thương, hoặc là tăng cường tu vi và linh lực của con người, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đan dược cũng có thể dùng để tấn công.

Một câu nói của Phương Minh như thể đã mở ra một cánh cửa thế giới mới cho Thái Thượng Lão Tử, cũng không trách ông ta lại kinh ngạc như vậy, thậm chí đạo tâm đã nhiều năm không dao động cũng nổi lên sóng lớn vạn trượng.

Thông Thiên giáo chủ đã thấy được uy lực của Phá Diệt Đan, uy lực của nó cực mạnh, hiển nhiên trong đó đã dung hợp cô đọng không biết bao nhiêu lần uy lực nổ lò, ngay cả Thông Thiên giáo chủ cũng xem mà kinh hồn bạt vía.

Nếu không phòng bị, bị Phá Diệt Đan đến gần, e rằng sẽ bị nổ cho mặt mũi xám xịt, vô cùng khó coi.

Thông Thiên giáo chủ không dám đại ý, tập trung mười hai phần tinh thần, Thanh Bình Kiếm trong tay chém ra từng nhát, chém nát từng viên Phá Diệt Đan.

"Ầm…" Đột nhiên, Thông Thiên giáo chủ một kiếm chém nát một viên đan dược, chỉ thấy viên đan dược đó đột nhiên nổ tung, nổ thành một đám bột phấn, trong nháy mắt bao vây lấy ông ta.

Thông Thiên giáo chủ kinh hãi, vội vàng bịt kín ngũ quan.

Nhưng mọi chuyện đã muộn, bột phấn quá nhiều, Thông Thiên giáo chủ đã hít phải một phần bột phấn.

Thông Thiên giáo chủ vừa kinh vừa giận, vội vàng kiểm tra thân thể.

Lại phát hiện không có một chút dấu hiệu trúng độc nào, không khỏi giận dữ nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Phương Minh, vừa rồi là cái gì?" Nụ cười trên khóe miệng Phương Minh mở rộng ra, rạng rỡ như ánh mặt trời, với vẻ mặt vô hại nhìn Thông Thiên giáo chủ, cười nói: "Không có gì, chỉ là viên đan dược thanh lọc đường ruột cho Thông Thiên đạo hữu mà thôi." 196.

Phương Minh lật mặt như lật sách, một khắc trước còn cười tủm tỉm, chỉ trong chốc lát mặt đã sa sầm xuống, trầm giọng nói: "Ta mở cửa làm ăn, không thể phá vỡ quy củ được.

"Đợi lát nữa ngươi đứng vững được rồi hẵng nói!" Nụ cười trên khóe miệng Phương Minh tiếp tục mở rộng, khóe miệng sắp rách đến tận mang tai, với vẻ mặt đầy ẩn ý nhìn Thông Thiên giáo chủ, bổ sung: "À, đúng rồi, quên nói cho ngươi biết, cái thứ này tên là 'Nhất Tả Thiên Lý Đan', người ăn vào sẽ…" Nhất Tả Thiên Lý Đan!

Nghe tên thôi, Thông Thiên giáo chủ đã có chút rùng mình, tim gan run lên một trận, vừa kinh vừa giận nói: "Người ăn vào sẽ thế nào?" Phương Minh trợn mắt, nói: "Đương nhiên là tiêu chảy ngàn dặm rồi, ý là tiêu chảy không ngừng!" Thông Thiên giáo chủ nghe xong da mặt co giật dữ dội, tim gan không ngừng run rẩy, giận dữ quát: "Bần đạo là Bàn Cổ chính tông, một trong Tam Thanh, một viên thuốc xổ nhỏ nhoi?

Bần đạo đối phó được!" Phương Minh gật gật đầu, với vẻ mặt đầy ẩn ý nhìn Thông Thiên giáo chủ, cười nói: "Năm đó Thủy Kỳ Lân

trúng phải Nhất Tả Thiên Lý Đan của ta, đã biến thành Thỉ Kỳ Lân, tiêu chảy đến mức bốn chân run lẩy bẩy, đứng cũng không vững, không biết Thông Thiên đạo hữu so với Thủy Kỳ Lân thì thế nào?" "Cái gì?

Ngay cả Thủy Kỳ Lân cũng không chịu nổi?" Gương mặt già nua của Thông Thiên giáo chủ trong nháy mắt méo mó đến cực điểm, tim đập thình thịch.

Thủy Kỳ Lân là tồn tại như thế nào?

Đó là tộc trưởng của Kỳ Lân tộc trong tam tộc tiên thiên thượng cổ, nhục thân to lớn, cường hãn vô cùng, tập hợp thiên địa khí vận vào một thân, một tồn tại siêu cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Ngay cả bây giờ để Thông Thiên giáo chủ đối đầu với Thủy Kỳ Lân, nếu không dùng Tru Tiên Kiếm Trận, ông ta cũng không dám nói chắc chắn có thể đánh bại Thủy Kỳ Lân.

Chương 217

Ngay cả Thủy Kỳ Lân cũng trúng chiêu, vậy Thông Thiên giáo chủ sẽ thế nào?

"Áo hú…" Một khắc sau, Thông Thiên giáo chủ hét lên một tiếng quái dị, ôm mông chạy biến đi như một làn khói.

Thái Thượng Lão Tử xem mà trợn mắt há mồm, gần như không tin vào mắt mình.

Phương Minh lật tay, lại một viên Nhất Tả Thiên Lý Đan xuất hiện trong tay, cười tủm tỉm nhìn Thái Thượng Lão Tử, nói: "Thái Thượng đạo hữu, không lẽ ngài muốn ra mặt thay cho Thông Thiên đạo hữu chứ?" Thái Thượng Lão Tử trợn to hai mắt, nhìn chằm chằm vào viên Nhất Tả Thiên Lý Đan trong tay Phương Minh, như thể nhìn thấy quỷ, thân hình bạo động, trong nháy mắt đã cách xa Phương Minh.

"Ặc, có cần phải khoa trương vậy không?" Phương Minh trợn mắt, cạn lời.

"Tên nhóc Phương Minh, hèn hạ vô sỉ, lại làm ra loại đan dược vô sỉ này, bần đạo sẽ cho ngươi biết tay!" Lúc này, Thông Thiên giáo chủ tay cầm Thanh Bình Kiếm xông tới, đột nhiên thân hình khựng lại, ôm mông, chạy biến đi như một làn khói, từ xa vọng lại tiếng nói tức giận của ông ta.

"Không được, bần đạo phải đi giải quyết một lát.

Phương Minh, ngươi đợi đó cho bần đạo, bần đạo tuyệt đối không tha cho ngươi…" "Thông Thiên đạo hữu, cứ từ từ đi, không cần vội, ta đợi!" Phương Minh gân cổ hét lớn.

Thái Thượng Lão Tử xem mà trợn mắt há mồm, thầm nghĩ: "Mẹ kiếp, thật kinh khủng, may mà bần đạo sáng suốt, nếu không bần đạo cũng đã tiêu chảy ngàn dặm rồi, quá kinh khủng, quá kinh khủng…" Một lúc sau, Thông Thiên giáo chủ tế Tru Tiên Kiếm Trận, sát khí đằng đằng xông tới, hét lớn: "Tên nhóc Phương Minh, bần đạo liều mạng với ngươi, đừng chạy, bần đạo…" Đột nhiên, trong Tru Tiên Kiếm Trận, bụng của Thông Thiên giáo chủ như sấm đánh, kêu ùng ục không ngừng.

Tiếng la hét của Thông Thiên giáo chủ đột ngột dừng lại, ông ta ôm mông lại chạy xa, giọng nói lại từ xa vọng lại.

"Bần đạo lại đi giải quyết, tên nhóc Phương Minh, ngươi đợi đó cho bần đạo, đừng chạy…" "Thông Thiên đạo hữu, không phải ta chạy, là ngươi chạy mà!" Phương Minh ngồi trên lưng Kim Kỳ Lân, gân cổ hét lớn.

Xa xa Thông Thiên giáo chủ đang "xả rác", nghe thấy giọng của Phương Minh, tức đến giậm chân.

Một lát sau, Thông Thiên giáo chủ lại tế Tru Tiên Kiếm Trận sát khí đằng đằng xông tới, nhưng ông ta đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Vừa chạy được nửa đường, tiếng sấm trong bụng Thông Thiên giáo chủ lại vang lên, bất đắc dĩ ông ta chỉ đành buông lại mấy câu nói cay độc, quay đầu bỏ chạy.

Cứ như vậy qua lại bốn năm mươi lần, lúc Thông Thiên giáo chủ quay lại, đã mệt lả, sắc mặt vàng vọt, yếu ớt, gần như là bò về.

"Phương Minh đạo hữu, Phương Minh tiền bối, Phương Minh đại gia, Phương Minh tổ tông, bần đạo thực sự không chịu nổi nữa rồi, xin Phương Minh đạo hữu ban cho bần đạo thuốc giải…" Thông Thiên giáo chủ thay đổi hoàn toàn vẻ kiêu ngạo hống hách trước đó, khóc lóc cầu xin Phương Minh.

“Vậy trận pháp…” Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Thông Thiên giáo chủ.

“Không suy diễn nữa, trận pháp đó quá khó, dù có dành cả đời bần đạo cũng không thể suy diễn ra được!” Thông Thiên giáo chủ nói dối không chớp mắt.

Nụ cười trên mặt Phương Minh càng thêm rạng rỡ, trong sáng như ánh mặt trời, vô hại, nói: “Vậy linh căn, linh bảo thì sao?” “Bần đạo đưa, bần đạo đưa!” Thông Thiên giáo chủ vội vàng lấy ra một kiện linh bảo đưa cho Phương Minh, với vẻ mặt lấy lòng.

Lúc này, đừng nói là Phương Minh đòi một kiện linh căn và linh bảo, cho dù có đòi cả bảo bối tâm can của Thông Thiên giáo chủ, e rằng ông ta cũng phải đưa ra.

Nhưng cũng tùy tình hình, ví dụ như Tru Tiên Tứ Kiếm, Thông Thiên giáo chủ chắc chắn chết cũng không chịu giao ra.

Phương Minh nhận lấy linh bảo trong tay Thông Thiên giáo chủ, nhìn kỹ, thì ra là một phương tiểu ấn, trên ấn có khắc một con kỳ lân uy phong lẫm liệt.

“…Là chí bảo của Kỳ Lân tộc ta, Kỳ Lân Ấn!” Kim Kỳ Lân nhận ra lai lịch của bảo ấn, kinh ngạc reo lên.

“Kỳ Lân Ấn?” Phương Minh nhướng mày, ném Kỳ Lân Ấn cho Kim Kỳ Lân, cười nói: “Tiểu Lục, đã là đồ của Kỳ Lân tộc, vậy thì thuộc về ngươi!” Kim Kỳ Lân nhận được Kỳ Lân Ấn, lập tức mừng như điên, vội vàng bái tạ: “Đa tạ giáo chủ ban bảo!” “Phương Minh đạo hữu, thuốc giải của bần đạo…” Thông Thiên giáo chủ tha thiết nhìn Phương Minh, với vẻ mặt cầu xin.

Phương Minh lật tay, hiện ra một viên đan dược đưa cho Thông Thiên giáo chủ, cười nói: “Thông Thiên đạo hữu biết điều đó!” Thông

Thiên giáo chủ nhận lấy đan dược, ngửa đầu nuốt xuống, ánh mắt nhìn Phương Minh đầy vẻ kinh hoàng, nói: "Phương Minh tiền bối, xin hãy đưa huynh đệ ba người chúng tôi qua trận!" Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Tam Thanh, nói: "Vừa nãy đã nói rồi, ít nhất là hai kiện linh bảo, hoặc hai gốc linh căn, thiếu một kiện cũng không được!" Thái Thượng Lão Tử cắn răng, lật tay, một chiếc sừng rồng, đưa cho Phương Minh nói: "Phương Minh đạo hữu, bảo vật này là do bần đạo ngẫu nhiên có được, bên trong có một đạo long hồn, tuy là hậu thiên nhưng uy lực cực mạnh!" Phương Minh nhận lấy sừng rồng, nhìn mà trợn mắt há mồm.

Cái sừng rồng này không phải vật khác, chính là đoạn sừng rồng mà Phương Minh từng dùng Bàn Cổ Khai Thiên Đồ chém đứt của Long Vương, không ngờ lại rơi vào tay Thái Thượng Lão Tử.

Không chỉ vậy, Thái Thượng Lão Tử còn luyện chế cái sừng rồng này thành bảo vật.

Phương Minh đưa sừng rồng cho Đẳng Xà đang nhìn chằm chằm, cười nói: "Vật này có ích cho ngươi, lấy đi luyện hóa cho tốt!" Đẳng Xà nhận lấy sừng rồng, vui mừng nói: "Đa tạ giáo chủ ban bảo." Thái Thượng Lão Tử cười gượng nói: "Phương Minh đạo hữu, có thể đưa chúng tôi qua đại trận được không?" Phương Minh đưa tay chỉ một cái, hai con thần long đen trắng khổng lồ trong Âm Dương Song Long Thưởng Châu Trận lùi sang hai bên, nhường ra một con đường, trong Lôi Trạch Đại Trận, sấm sét lóe lên, cũng nhường ra một con đường rộng bằng một người.

Tam Thanh xem mà trợn mắt há mồm.

Lúc này, dù có ngốc đến đâu, cũng biết hai trận pháp này là do Phương Minh bố trí.

Mục đích của Phương Minh khi bố trí trận pháp trước Tử Tiêu

Cung cũng đã rõ ràng, là để vơ vét bảo bối của các thần ma đến nghe đạo.

Rất vinh hạnh, Tam Thanh đã trở thành nhóm người đầu tiên bị vơ vét.

Nhưng Tam Thanh thực sự không muốn chọc vào Phương Minh, liền đi thẳng qua hai tòa đại trận, tiến vào Tử Tiêu Cung.

Cái gọi là chuyện không liên quan đến mình, thì treo lên cao.

Huống hồ, đã bị Phương Minh vơ vét bảo vật, nếu người khác không bị vơ vét hai kiện bảo vật, trong lòng cũng không cân bằng.

Không lâu sau khi Tam Thanh qua đại trận, hai luồng sáng từ chân trời bắn tới, luồng sáng tan đi, chính là Nữ Oa và Phục Hy.

Nữ Oa nhìn thấy Phương Minh, vui mừng nói: "Đạo hữu, chúng ta lại gặp nhau rồi!" Phương Minh cũng cười nói: "Lại gặp nhau rồi, bần đạo có dự cảm, đợi sau ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, ngày Nữ Oa đạo hữu thành thánh sẽ không còn xa nữa, cũng tức là đại hôn của chúng ta không còn xa nữa!" Nữ Oa nghe xong, lập tức xấu hổ mặt đỏ bừng, hai má ửng hồng, như hai quả táo chín, khiến người ta không nhịn được muốn cắn hai miếng.

Phục Hy vô cùng không tình nguyện chắp tay với Phương Minh nói: "…Phương Minh đạo hữu, xin hãy đối xử tốt với tiểu muội!" Phương Minh cười ha hả nói: "Đó là tự nhiên!" Phục Hy và Nữ Oa quay đầu nhìn về phía hai tòa trận pháp, không khỏi nhíu mày.

Phương Minh cười nói: "Hai vị là người nhà, ta sẽ không lừa người nhà đâu!" Nói rồi, Phương Minh lại chỉ tay vào hai tòa đại trận, song long nhường đường, Lôi Trạch tách ra ở giữa, nhường ra một con đường rộng thênh thang dẫn đến Tử Tiêu Cung.

Chương 218

"…" Phục Hy xem mà trợn mắt há mồm, đoán ra được duyên do trong đó, lập tức kinh ngạc đến ngây người, nhìn Phương Minh với ánh mắt không thể tin nổi, dường như có một nhận thức mới về mức độ vô sỉ của hắn.

Phương Minh thúc giục: "Phục Hy, Nữ Oa hai vị đạo hữu, mau vào Tử Tiêu Cung đi, kẻo để người khác nhìn thấy, làm lỡ chuyện làm ăn của ta!" Phục Hy và Nữ Oa hoàn hồn, mơ màng đi qua hai tòa đại trận, tiến vào Tử Tiêu Cung.

Một lúc sau, hai luồng hỏa quang ngút trời, chính là Đế Tuấn và Thái Nhất.

Cùng lúc đó, trong Hỗn Độn truyền đến một tiếng chim ưng vang dội, khí lưu Hỗn Độn cuộn trào, chính là Côn Bằng đạo nhân.

Ngay sau đó, huyết khí vô biên cuộn trào, Minh Hà lão tổ cũng đã đến.

Tiếp theo, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Hậu Thổ, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân các đại lão lần lượt đến, bên ngoài Tử Tiêu Cung lập tức trở nên náo nhiệt.

Vốn là đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, nhưng không ngờ bên ngoài Tử Tiêu Cung lại có hai tòa đại trận như vậy, không khỏi do dự, không dám tiến lên.

Phương Minh cười tủm tỉm nhìn các vị đại thần, trong lòng sướng rơn.

Tiếp theo, chính là lúc vơ vét bảo bối điên cuồng, lúc này cũng là lúc kích động lòng người nhất.

Số lượng thần ma lần này rõ ràng ít hơn nhiều so với lần trước đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, thậm chí không đủ ba ngàn người.

Ba ngàn hồng trần khách đều là những thần ma đỉnh cấp trên đại lục Hồng Hoang, nhưng Hồng Hoang là một thế giới ăn thịt người, cho dù là những tồn tại mạnh nhất, cũng có không ít thần ma vẫn lạc.

Ví dụ như Đông Vương Công, tuy ông ta chưa chết, nhưng chỉ còn lại một tia thần hồn, đã đi đầu thai chuyển thế.

Các thần ma tụ tập đông đủ, bên ngoài Tử Tiêu Cung lập tức trở nên náo nhiệt.

Chỉ là khi nhìn thấy hai tòa trận pháp bên ngoài Tử Tiêu Cung, ai nấy đều do dự.

"Một gốc linh căn, hoặc một kiện bảo bối, ta có thể giúp qua đại trận, già trẻ không lừa, mua không lỗ, mua không lầm." Đúng lúc này, Phương Minh đứng trên lưng Kim Kỳ Lân, gân cổ hét lớn.

Chúng thần ma nghe mà nhìn nhau, cảnh tượng này sao mà quen thuộc.

Lần trước, Phương Minh cũng lừa người khác như vậy.

Chúng thần ma đều bĩu môi, hiển nhiên sẽ không mắc lừa Phương Minh.

Ký ức vẫn còn mới, đại trận Tinh Hà lần trước, uy lực vốn không mạnh đến thế, nhưng tên Phương Minh đó lại cố tình diễn xuất, khiến chúng thần ma cho rằng uy lực của đại trận Tinh Hà cực mạnh, hại rất nhiều người phải uổng phí linh căn.

E rằng Phương Minh lại lừa người, vì vậy phải thử một lần.

Trong mắt họ, đây cũng là trận pháp khảo nghiệm do Hồng Quân lão tổ thiết lập, hoàn toàn không nghĩ đến là do tên Phương Minh đó

đến Tử Tiêu Cung trước, để lừa người mà bố trí.

Không có thần ma nào tiến lên giao linh căn, cầu Phương Minh giúp qua đại trận.

Phương Minh cũng không vội, để họ thấy được uy lực của đại trận rồi, tự nhiên sẽ cầu xin hắn.

Ngay sau đó, liền có thần ma bắt đầu tiến lên vượt trận.

Có mấy vị thần ma vừa vào Âm Dương Song Long Thưởng Châu Đại Trận, đã bị hai con rồng khổng lồ trong đại trận đâm cho tan xác, tại chỗ hồn phi phách tán, thân tử đạo tiêu.

Đương nhiên, cũng có những thần ma dựa vào thực lực mạnh mẽ của bản thân, và một số pháp bảo lợi hại, đã qua được Âm Dương Song Long Thưởng Châu Đại Trận, nhưng lại bị Lôi Trạch Đại Trận chặn lại.

Họ muốn xông vào Lôi Trạch Đại Trận, nhưng trong nháy mắt đã bị thần lôi trong đại trận nhấn chìm, không bao giờ xuất hiện nữa.

Giờ khắc này, chúng thần ma cuối cùng cũng thấy được uy lực của hai tòa đại trận, vội vàng dằn lại sự thôi thúc trong lòng, không dám tùy tiện xông trận nữa.

Có thần ma để cho chắc ăn, liền tìm Phương Minh, giao linh căn hoặc linh bảo, để hắn đưa qua hai tòa trận pháp.

Phương Minh lại vui vẻ làm công việc mà mình yêu thích nhất, kiếm được bộn tiền.

Lúc này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người tiến lên, đến trước mặt Phương Minh.

Mắt Phương Minh sáng lên, chìa một tay ra, vui mừng nói: “Hai vị đạo hữu cũng muốn qua đại trận sao?

Giao linh bảo linh căn đi!" Sắc mặt Tiếp Dẫn đạo nhân khổ sở, chắp tay, nhìn Phương Minh nói: "Phương Minh đạo hữu, thế giới Tây phương của chúng tôi cằn cỗi, thực sự không có linh bảo gì có thể đưa cho đạo hữu, xin đạo hữu đại phát từ bi, đưa hai người chúng tôi qua đại trận, hai người chúng tôi cảm kích vô cùng!" Chuẩn Đề đạo nhân cũng tiến lên, chắp tay nói: "Phương Minh đạo hữu, chúng tôi nghèo khó, hai người chúng tôi thực sự không lấy ra được linh bảo và linh căn, xin đạo hữu thông cảm!" 197.

Đây là vấn đề nguyên tắc, ta là người có nguyên tắc, tuyệt đối sẽ không vì hai vị mà phá vỡ quy củ." Nếu ta đưa hai vị qua, người khác sẽ nghĩ sao? 198.

Vốn dĩ Đông Hoàng Thái Nhất đã nhận định rằng Chuẩn Đề đạo nhân ngày đó đã nhân lúc hỗn loạn cướp sạch kho báu của Tử Phủ, vừa rồi nhìn thấy Chuẩn Đề đạo nhân, liền muốn cùng ông ta đại chiến một trận, đoạt lại kho báu Tử Phủ.

Sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người khổ sở, liếc nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ đau lòng trong mắt đối phương.

Tây phương cằn cỗi, quả thực không có linh bảo tốt nào có thể đưa cho Phương Minh, linh căn lại càng ít ỏi, muốn giao linh bảo, quả thực còn đau khổ hơn cả giết họ.

Chuẩn Đề đạo nhân định mặt dày cầu xin Phương Minh.

Chương 219

Phương Minh chìa một tay ra, chỉ vào Chuẩn Đề đạo nhân, trầm giọng nói: "Chuẩn Đề đạo hữu miễn mở miệng, nếu không ta từ chối, mọi người đều mất mặt.

Huống hồ, Chuẩn Đề đạo hữu giàu có địch quốc, thiếu gì một hai kiện linh bảo?" "Bần đạo giàu có địch quốc?" Chuẩn Đề đạo nhân ngơ ngác, nhìn Phương Minh nói.

Phương Minh liếc Chuẩn Đề đạo nhân một cái, lại nhìn về phía Đế Tuấn và Thái Nhất ở cách đó không xa, giọng nói cao lên mấy phần, lớn tiếng nói: "Ta nghe nói, lần trước Yêu tộc chinh phạt Tử Phủ, kho báu của Tử Phủ lại bị Chuẩn Đề đạo hữu cướp sạch.

Linh căn và linh bảo trong kho báu của Tử Phủ nào chỉ có ngàn vạn, Chuẩn Đề đạo hữu tùy tiện lấy ra một hai kiện là có thể qua đại trận rồi, hà tất phải keo kiệt như vậy!" Gây sự!

Phương Minh cố ý gây sự. 199.

Đông Hoàng Thái Nhất đại nộ, lắc Hỗn Độn Chung, lập tức nhật nguyệt tinh thần trên Hỗn Độn Chung lưu chuyển, thái dương tinh đột nhiên sáng lên, vô số hỏa nha bay ra, phô thiên cái địa tràn về phía Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân.

Nhưng Đế Tuấn đã cản lại, Đế Tuấn cho rằng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người đều là đệ tử của Đạo Tổ, là thánh nhân thiên định, sau này đều sẽ thành thánh, vì vậy bảo Đông Hoàng Thái Nhất nhẫn nhịn chuyện này.

Nhưng Phương Minh lại cứ cố tình xát muối vào vết thương.

Một câu nói của Phương Minh, như một mồi lửa, trong nháy mắt

đã đốt cháy thùng thuốc súng Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất vốn đã hận đến nghiến răng, vừa nghe lời của Phương Minh, lập tức nổi điên, hét lớn một tiếng, lật tay, Hỗn Độn Chung xuất hiện trong tay, chiếu thẳng vào Chuẩn Đề mà đập tới.

Chuẩn Đề cũng không ngờ Đông Hoàng Thái Nhất sẽ đột nhiên ra tay hạ sát, không phòng bị, lập tức bị Hỗn Độn Chung đập cho lăn lộn, lăn về phía trước, trong quá trình lăn lộn, máu tươi phun ra, vô cùng thảm hại.

Hỗn Độn Chung là tiên thiên chí bảo, uy lực cực mạnh.

Lúc này Chuẩn Đề chưa thành thánh, làm sao chịu nổi uy lực của Hỗn Độn Chung, lập tức bị đánh cho trọng thương, thân hình lảo đảo sắp ngã.

Tiếp Dẫn đạo nhân đại nộ, vung Hàng Ma Thần Xử, "loảng xoảng" một tiếng đập vào Hỗn Độn Chung, đánh Hỗn Độn Chung bay ngược về tay Đông Hoàng Thái Nhất. 200.

Chúng thần ma xung quanh đều không khỏi run rẩy trong lòng.

Tiếp Dẫn đạo nhân điểm chân một cái, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên xoay tít, tỏa ra vạn trượng kim quang, bảo vệ toàn thân, mặc cho hỏa nha va chạm thế nào, cũng không phá được phòng ngự của ông ta.

Bên kia Chuẩn Đề đạo nhân cố gắng đề một hơi chân khí, ổn định thương thế, tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ, quét quét quét sạch hỏa nha, nhưng vì thương thế quá nặng, lại không nhịn được oa oa phun ra hai ngụm máu tươi.

Tiếp Dẫn đạo nhân thấy vậy thì trừng mắt muốn nứt ra, quát lớn: "Thái Nhất, ngươi dám?" Đúng lúc này, thân hình Đế Tuấn và Côn

Bằng đạo nhân lóe lên, đồng thời tấn công Chuẩn Đề đạo nhân.

Tiếp Dẫn đạo nhân nổi giận, đang định lên trước giúp đỡ thì bị Đông Hoàng Thái Nhất dùng Hỗn Độn Chung chặn lại. "Ầm..." Dưới sự tấn công của Đế Tuấn và Côn Bằng đạo nhân, Chuẩn Đề đạo nhân lại một lần nữa bay ngược ra ngoài, bị đánh văng đi rất xa. "Khinh người quá đáng!" Tiếp Dẫn đạo nhân nổi giận, ném hết tất cả bảo vật như Tử Kim Bát, Hàng Ma Xử, Mộc Ngư và Càn Khôn Kính ra ngoài, dốc sức đập văng Hỗn Độn Chung, thân hình lóe lên, chắn trước mặt Chuẩn Đề đạo nhân, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên xoay tít, tỏa ra vạn trượng ánh sáng, thay Chuẩn Đề đạo nhân chặn lại đòn tấn công của Đế Tuấn và Côn Bằng đạo nhân.

Ngay sau đó, đòn tấn công của Đông Hoàng Thái Nhất cũng đến, ba người hợp lực điên cuồng tấn công Tiếp Dẫn đạo nhân.

Dù Tiếp Dẫn đạo nhân có Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên hộ thể, cũng bị đánh đến kim liên nhảy loạn xạ, công đức kim quang bắn tứ tung, nhất thời rơi vào thế hạ phong bị ăn đòn.

Phương Minh xem mà tấm tắc khen lạ, đột nhiên mắt sáng lên, lật tay lấy ra một viên kim đan, gân cổ hét lớn: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai vị đạo hữu, cứ đánh tiếp thế này là thua đấy, bần đạo có viên kim đan có thể giúp Chuẩn Đề đạo hữu ổn định thương thế trong nháy mắt, một gốc linh căn, hoặc là trận đồ mạnh mẽ và thần thông các loại cũng có thể đem ra đổi!" Mọi người nghe mà trán nổi đầy gân xanh.

Người ta đang đánh nhau, đều là do cái miệng thối của tên này châm ngòi, bây giờ thì hay rồi, Chuẩn Đề bị đánh lén trọng thương, hắn lại đứng ra làm ăn, thật khiến người ta cạn lời.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người nghe vậy mắt sáng lên, trong lòng thầm nghĩ đây cũng là một lối thoát.

Dù sao dưới sự tấn công mãnh liệt của Đế Tuấn, Thái Nhất và

Côn Bằng đạo nhân, Tiếp Dẫn đạo nhân đã lung lay sắp đổ.

Rõ ràng chuyện kho báu Tử Phủ khiến hai vị đế hoàng Yêu tộc vô cùng phẫn nộ, Côn Bằng đạo nhân lại có nhân quả nhường ghế thánh vị với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, vì vậy trong lòng phát hận, điên cuồng tấn công hai người họ.

Bên kia, Đế Tuấn, Thái Nhất và Côn Bằng đạo nhân nghe lời Phương Minh cũng tức không nhẹ.

Ta đây khó khăn lắm mới đánh lén được Chuẩn Đề, mới có được chiến quả như bây giờ, nếu tên này thật sự đưa đan dược cho Chuẩn Đề, giúp hắn hồi phục thương thế, chẳng phải công sức của ta đổ sông đổ biển, lỗ to rồi sao.

Ba người nghe mà trong lòng nổi giận, nhưng cũng đều biết cái nết của Phương Minh, nếu chọc vào hắn, không chừng sẽ rước họa vào thân, bất đắc dĩ ba người chỉ đành nhẫn nhịn, trút hết mọi phẫn nộ lên người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Dưới sự tấn công của Đế Tuấn, Thái Nhất và Côn Bằng đạo nhân, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề càng thêm lung lay sắp đổ, những đóa kim liên nhỏ do Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên hiện ra bị đánh rụng mấy đóa, kim quang bắn loạn xạ, có thể vỡ tan bất cứ lúc nào. "Chết tiệt, cứ tiếp tục thế này không phải là cách, sớm muộn gì ta cũng sẽ gục ngã dưới tay Yêu tộc!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong lòng thầm lo lắng.

Nghiến răng một cái, Tiếp Dẫn đạo nhân hét lớn: "Phương Minh đạo hữu, Phật môn Tây phương của ta có một chiêu thần thông, tên là 'Đại Phạn Bàn Nhược Chưởng', đây là đại thần thông do hai người chúng ta tự sáng tạo, nguyện ý cùng Phương Minh đạo hữu trao đổi đan dược!" Nói rồi, Tiếp Dẫn đạo nhân hét lớn một tiếng, đạo bào trên người không gió mà phồng lên, một chưởng đánh ra.

Chỉ thấy một bàn tay Phật khổng lồ vàng óng đánh ra, một chưởng đánh bay Côn Bằng lăn lộn ngã về phía xa. "Vãi chưởng!

Mẹ nó chứ, rõ ràng là Như Lai Thần Chưởng mà!" Phương Minh xem mà mắt sáng rực, ha ha cười lớn: "Chốt đơn!" Nói rồi, Phương Minh búng ngón tay, một luồng sáng bay về phía Chuẩn Đề đạo nhân.

Chương 220

Chuẩn Đề đạo nhân bắt lấy đan dược, mở miệng nuốt xuống, khí tức toàn thân dần dần ổn định, thương thế trên người lại hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Đế Tuấn và Thái Nhất hai người nổi giận.

Đế Tuấn điên cuồng thúc đẩy Hà Đồ Lạc Thư, dẫn ra từng dòng sông lớn, từng ngọn núi lớn, điên cuồng oanh kích Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn đạo nhân.

Đông Hoàng Thái Nhất uy thế càng mạnh hơn, điên cuồng lắc Hỗn Độn Chung, Hỗn Độn Chung bùng phát từng vòng từng vòng kim quang, tựa như sóng biển cuồn cuộn, từng lớp từng lớp mãnh liệt va chạm vào Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Tiếp Dẫn đạo nhân điên cuồng thúc đẩy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, khổ sở chống đỡ. "Lệ..." Côn Bằng đạo nhân hóa thành một con Côn Bằng khổng lồ vô tận, hai cánh giương ra che khuất cả bầu trời, dấy lên một trận khí lưu hỗn độn cuồng dũng, tấn công về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tiếp Dẫn đạo nhân thầm kêu khổ.

Lúc này, Chuẩn Đề đạo nhân đột nhiên mở mắt, trong đôi mắt Phật quang rực rỡ, vung Thất Bảo Diệu Thụ, quét liên tiếp mấy cái.

Hào quang của Thất Bảo Phật môn bạo động, gần như chiếu sáng cả Hỗn Độn.

Côn Bằng đạo nhân vừa bay tới, liền bị quét cho lộn nhào mấy vòng, vô cùng thảm hại, vội vàng kéo giãn khoảng cách với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, không dám tiến lên.

Đế Tuấn và Thái Nhất hai người cũng giật mình, vội vàng né người rời đi.

Thì ra Chuẩn Đề đạo nhân sau khi dùng đan dược của Phương Minh, một phen thao tác mạnh như hổ, đã trấn trụ được Đế Tuấn, Thái Nhất và Côn Bằng đạo nhân ba người.

Tiếp Dẫn đạo nhân thở phào một hơi.

Lúc này, Phương Minh thúc giục Kim Kỳ Lân chạy như bay đến, cười hắc hắc nói: "Thần thông của ta đâu?" Tiếp Dẫn đạo nhân lật tay, hiện ra một khối ngọc giản, đưa cho Phương Minh, nói: "Phương Minh đạo hữu, thần thông ở trong ngọc giản, xin hãy nhận lấy!" Phương Minh nhận ngọc giản, vui vẻ chạy về tu luyện.

Tiếp Dẫn đạo nhân trong lòng cười lạnh, thầm nghĩ: "Đại Phạn Bàn Nhược Chưởng cố nhiên uy lực tuyệt luân, nhưng cần công pháp Phật môn của ta để thúc đẩy, dù cho Phương Minh thần thông vô lượng cũng không thể học được!" Tiếp Dẫn đạo nhân vừa mới nghĩ vậy, giây tiếp theo liền ngây người.

Chỉ thấy toàn thân Phương Minh Phật quang lượn lờ, năm ngón tay xòe ra, một chưởng đánh về phía trước, một bàn tay Phật khổng lồ ầm ầm đánh ra, đem khí lưu hỗn độn và địa hỏa phong lôi các thứ đập tan trong nháy mắt, uy lực dường như còn mạnh hơn một chưởng mà Tiếp Dẫn đạo nhân vừa thi triển. "...Sao có thể?" Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân đám người xem mà trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình. "Phương Minh sao lại biết công pháp Phật môn, nếu không phải như vậy, Phương Minh lại làm sao có thể thúc đẩy Đại Phạn Bàn Nhược Chưởng?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong lòng kinh hãi không thôi, tựa như sóng to gió lớn ập đến.

Không chỉ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề kinh hãi, ngay cả Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu sư Côn Bằng cũng xem mà trợn mắt há

mồm, gần như không dám tin vào mắt mình. "Yêu nghiệt, yêu nghiệt a..." "Trong thời gian ngắn như vậy, liền lĩnh ngộ được thần thông chí cao của Phật môn Tây phương!" "May mà vừa rồi không đối đầu với hắn!" Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng đạo nhân đám người xem mà trong lòng một trận may mắn.

Sau khi ăn đan dược của Phương Minh, thương thế của Chuẩn Đề đạo nhân dần dần ổn định, khí tức cũng khôi phục bình thường.

Đế Tuấn, Thái Nhất và Côn Bằng đạo nhân biết khó có thể chiếm được tiện nghi nữa, liền không ra tay nữa, chỉ lạnh lùng nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người tuy rằng tức giận, nhưng hiện tại Yêu tộc thế lớn, hai người cũng lựa chọn im lặng.

Nhất thời, hai bên giằng co.

Đột nhiên, Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân toàn thân chấn động, vẻ mặt kinh nộ nhìn Phương Minh, thì ra hai người đã nghĩ ra một chuyện.

Kẻ lần trước đại náo Tu Di Sơn cũng biết Phật pháp thần thông, Phương Minh cũng biết Phật pháp thần thông, hai người có phải là một không?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người càng nghĩ càng thấy có khả năng, cuối cùng gần như khẳng định Phương Minh chính là kẻ ngày đó đại náo Tu Di Sơn.

Nhìn khắp cả Hồng Hoang, người có thể khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người chịu thiệt lớn như vậy không nhiều, Phương Minh vừa hay là một trong số đó.

Phương Minh cũng có lý do để đại náo Tu Di Sơn, dù sao Hồng Vân lão tổ cũng là một trong Ngũ Tán Tôn Giả của Phương Minh.

Phương Minh nhất định là vì tức giận hai người che đậy thiên cơ, suýt chút nữa khiến Hồng Vân lão tổ vẫn lạc, cho nên mới đến đại náo Tu Di Sơn, báo thù Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Thôi được rồi!

Động cơ gây án cũng có rồi!

Nhân vật đại náo Tu Di Sơn được xác định là Phương Minh, chuyện đã như đinh đóng cột.

Phương Minh đại náo một lần Tu Di Sơn, khiến Phật môn Tây phương mà Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người khổ tâm kinh doanh mấy chục vạn năm gần như bị hủy trong một sớm, mối thù này kết lớn rồi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người tức giận đến mức hận nghiến răng nghiến lợi, lúc này hận không thể xông lên liều mạng với Phương Minh.

Nhưng cũng biết, bây giờ không phải là lúc.

Hiện tại Đế Tuấn, Thái Nhất và Côn Bằng đạo nhân đang như hổ rình mồi, nếu lại gây thù với Phương Minh, e rằng hôm nay sẽ không gánh nổi hậu quả.

Bên kia, Phương Minh thấy hai bên không đánh nữa, không khỏi ngơ ngác, vội nói: "Ấy da, đánh đi chứ, sao lại không đánh nữa, mau đánh đi..." Thì ra hắn nghĩ chỉ có hai bên đánh nhau, tốt nhất là có người bị thương nữa, đan dược của hắn mới có thể bán ra được, cũng có thể đổi lấy nhiều thần thông công pháp hơn.

Thiên hạ vạn đạo, trăm sông đổ về một biển, không có phân cao thấp, vì vậy Phương Minh rất vui khi học đạo pháp thần thông của người khác.

Chương 221

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và hai vị đế hoàng Yêu tộc, Yêu sư Côn Bằng đám người nghe mà vã mồ hôi hột, hận không thể xông lên đánh cho Phương Minh một trận.

Vô sỉ!

Vô sỉ a!

Muốn để chúng ta đánh nhau bị thương, để bán linh đan.

E rằng cũng chỉ có Phương Minh mới có thể làm ra thủ đoạn vô sỉ như vậy.

Nhưng cố tình thực lực của tên Phương Minh này cực mạnh, lại không muốn chọc vào cường địch như vậy, vì vậy chỉ có thể nuốt giận vào trong.

Dù Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề biết Phương Minh là ai, cũng không dám biểu hiện ra chút nào.

Phương Minh thấy hai bên không đánh nữa, không khỏi lộ ra vẻ tiếc nuối, rồi hai mắt lại sáng lên, vui mừng nói: "Ai muốn qua trận không?

Mau lên, dùng thần thông công pháp, hoặc là linh căn, linh bảo để đổi!" "Ta muốn qua trận, phiền Phương Minh đạo hữu!" Đế Tuấn và Thái Nhất hai người tài đại khí thô, đưa cho Phương Minh hai gốc linh căn, nói.

Phương Minh nhận linh căn, vui vẻ đưa hai người qua đại trận.

Phương Minh hộ tống hai người qua đại trận, lại cực kỳ dễ dàng, khiến Đế Tuấn và Thái Nhất trong lòng có cảm giác bị lừa.

Nhưng hai người thật sự không muốn chọc vào Phương Minh, chỉ đành nuốt cục tức này, im lặng đi về phía Tử Tiêu Cung.

Sau khi đưa hai người qua đại trận, Phương Minh lại quay trở lại, nhìn về phía Côn Bằng đạo nhân, cười hì hì nói: "Côn Bằng đạo hữu, có muốn qua trận không?

Ta nghe nói ngươi có một chiêu thần thông 'Phù Dao Trực Thượng Cửu Vạn Lý', đặc biệt lợi hại, không bằng truyền thụ cho ta, ta giúp ngươi qua trận!" Côn Bằng đạo nhân thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sắc mặt không tốt nhìn mình, vội nói: "Bần đạo muốn qua trận, phiền Phương Minh đạo hữu!" Nói rồi, Côn Bằng đạo nhân cũng lấy ra một viên ngọc giản, đem thần thông "Phù Dao Trực Thượng Cửu Vạn Lý" đưa cho Phương Minh.

Phương Minh vui vẻ nhận lấy, liền đưa Côn Bằng đạo nhân qua trận.

Một lát sau, Phương Minh lại quay trở lại, cười tủm tỉm nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nói: "Hai vị đạo hữu, cũng vào Tử Tiêu Cung nghe đạo đi, đừng keo kiệt thế!" Chuẩn Đề đạo nhân hít sâu một hơi, nói: "Bần đạo có Bồ Đề Nhất Chỉ thần thông, có thể truyền thụ cho Phương Minh đạo hữu, xin Phương Minh đạo hữu giúp hai người chúng ta qua trận!" Phương Minh vẻ mặt khó xử nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nói: "Hai người, lại chỉ cho bần đạo một loại thần thông, cho rằng bần đạo dễ lừa gạt lắm sao?" Tiếp Dẫn đạo nhân mặt mày khổ sở, nói: "Phương Minh đạo hữu, không phải ta keo kiệt, thật sự là ta cũng không có thứ gì ra hồn có thể cho đạo hữu, xin đạo hữu thông cảm thông cảm!" "Thông cảm thông cảm cũng không phải là không được, hay là thế này, có thể viết giấy nợ, nợ ta Phương Minh một ân tình!" Phương Minh cười tủm tỉm nói: "Cần phải lấy Thiên Đạo ra thề!" Da mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề co giật kịch liệt, bất đắc dĩ chỉ đành đồng ý với Phương Minh.

Tiếp Dẫn đạo nhân chỉ tay về phía thế giới Hồng Hoang, lớn tiếng nói: "Bần đạo Tiếp Dẫn, lấy Thiên Đạo ra thề, Tiếp Dẫn hôm nay nợ Phương Minh một ân tình, ngày sau ắt sẽ trả!" Lấy Thiên Đạo ra thề, không phải chuyện đùa, nếu không tuân theo, e rằng sẽ bị Thiên Đạo đánh chết.

Hiện tại, ở sâu trong Hỗn Độn, cách thế giới Hồng Hoang khá xa, Thiên Đạo cũng không thể quản được nơi này, nhưng nếu quay về thế giới Hồng Hoang, khế ước tất nhiên sẽ thành lập.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tương lai sẽ là những tồn tại trở thành Thánh Nhân, một giấy nợ ân tình của tồn tại như vậy, quý giá đến mức nào?

Phương Minh mừng như điên, lập tức thay đổi bộ mặt, ha ha cười lớn nói: "Hai vị đạo hữu mời!" Nói rồi, Phương Minh đi trước mở đường, hộ tống Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề qua hai tòa đại trận.

Chỉ là lúc qua hai tòa đại trận này, dễ dàng đến mức không thể tin nổi, khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng có cảm giác bị lừa.

Nhưng hai người cũng thật sự không muốn đắc tội Phương Minh, để tránh sinh thêm chuyện rắc rối, từ biệt Phương Minh, liền vội vàng đi về phía Tử Tiêu Cung.

Phương Minh lại cưỡi Kim Kỳ Lân quay trở lại, vung tay lấy ra một cái bàn, trên bàn đặt mấy bình đan dược, lại giơ một lá cờ, trên cờ viết bốn chữ lớn "Diệu Thủ Hồi Xuân".

Làm xong tất cả, Phương Minh hài lòng gật gật đầu, lớn tiếng nói: "Chư vị đạo hữu, có oan báo oan, có thù báo thù, ta ở đây có đan dược thượng hạng, ăn một viên, đảm bảo sinh long hoạt hổ, có thể tăng cường pháp lực, mua không lỗ, mua không lầm, thuốc đến bệnh trừ, già trẻ không lừa, mau mua đi, mau mua đi..." Một đám thần ma nghe mà tức điên người.

Thì ra tên Phương Minh này coi tất cả mọi người là những kẻ ngốc lắm tiền, xúi giục đánh nhau, đánh nhau khó tránh khỏi bị thương, có người bị thương thì sẽ mua đan dược của hắn.

Vô sỉ!

Vô sỉ đến cực điểm!

Một đám thần ma nghe mà vã mồ hôi hột, thật hận không thể xông lên xé nát miệng Phương Minh, nhưng cũng thật sự không muốn chọc vào tên ôn thần này, chỉ đành tạm thời bỏ qua.

Hơn nữa còn có việc cầu xin Phương Minh, thật sự không thể đắc tội hắn.

Nhưng có một số thần ma do thù hận giữa hai bên kết quá sâu, vừa gặp mặt liền không nhịn được ra tay đánh lớn, đánh đến đầu rơi máu chảy, liền tìm Phương Minh mua thuốc.

Phương Minh cũng kiếm được chút thần thông, linh căn và bảo bối, nhưng lại không có ai nguyện ý đem công pháp của mình cho Phương Minh.

Cái gọi là công pháp, là để tu luyện bản thân, dẫn dắt linh lực sử dụng, thần thông chỉ là pháp môn thúc đẩy linh lực, giữa hai cái có sự khác biệt.

Công pháp một khi cho người khác, nhược điểm của bản thân sẽ bị phơi bày dưới mắt người khác, đó cũng là lý do tại sao ngày đó Phương Minh đến Huyết Hải hỏi Minh Hà lão tổ xin Huyết Hải Tâm Kinh, Minh Hà lão tổ sống chết không chịu đưa.

Nhưng thần thông thì khác, thần thông có mạnh yếu, có thể học, dù cho Phương Minh, cho dù không dùng, cũng không sao.

Phương Minh bán thuốc được chút ngon ngọt, nhưng lại cảm thấy ngon ngọt quá ít, liền dọn quầy, một lòng một dạ đưa người qua đại

trận, kiếm thần thông, bảo vật và linh căn.

Lần này, Phương Minh lại một lần nữa kiếm được đầy bồn đầy bát.

Do linh bảo, linh căn khó cầu, đại đa số người đều đưa thần thông của mình cho Phương Minh, cuối cùng số thần thông Phương Minh nhận được lại có hơn hai ngàn loại.

Phương Minh nghĩ, có thể lấy những thần thông công pháp này mở một thư viện nhỏ, thư viện mở cửa đối ngoại, cũng có thể kiếm được không ít thứ.

Như vậy, liền có thể tiền đẻ ra tiền, liên tục không ngừng.

Chương 222

Phương Minh càng nghĩ càng thấy khả thi, đã có chút không thể chờ đợi được để quay về thế giới Hồng Hoang, mở thư viện.

Lúc Phương Minh đưa thần ma cuối cùng qua trận, vung tay áo, thu lại hai tòa trận pháp.

Thần ma đó xem mà trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình, chỉ vào Phương Minh, kinh hô: "...Trận pháp đó là ngươi bố trí..." Lời này vừa ra, ngoài Tử Tiêu Cung lập tức nổ tung, mọi người đều kinh nộ nhìn Phương Minh.

Ngay sau đó, tin tức lại truyền vào trong Tử Tiêu Cung, một đám thần ma nghe mà tức giận không thôi, chưa từng thấy ai vô sỉ như Phương Minh.

Xứng danh là lão tổ tông của phái vô sỉ.

Nguyên tưởng rằng trận pháp là do Hồng Quân lão tổ bố trí, lại không ngờ, trận pháp là do Phương Minh bố trí, cố ý lừa linh căn của họ. "Vèo vèo vèo..." Chỉ trong nháy mắt, liền có vô số ánh mắt nhìn về phía Phương Minh, nếu ánh mắt có thể giết người, e rằng Phương Minh đã sớm chết cả ngàn tám trăm lần. "Lục ca, ta có bị đánh chết không!" Đẳng Xà có chút run sợ, nuốt nước bọt hỏi.

Kim Kỳ Lân bĩu môi, cười khẳng khặc nói: "Không đâu, lần trước trận thế còn lớn hơn, giáo chủ đều đối phó được, chuyện nhỏ, chuyện nhỏ..." Đắc tội hết một lượt các đại lão đỉnh cấp trên đại lục Hồng Hoang, là chuyện nhỏ?

Đẳng Xà như con mèo bị giẫm phải đuôi, toàn thân vảy dựng đứng, căng thẳng đến cực điểm.

Phương Minh ngẩng đầu ưỡn ngực, mặc kệ ánh mắt của người khác, thúc giục Kim Kỳ Lân đi về phía Tử Tiêu Cung.

Lúc này, có một vị thần ma đầu rồng thân người chặn đường Phương Minh, quát lớn: "Phương Minh, đứng lại, trả lại linh bảo cho bần đạo!" Phương Minh ngẩng đầu liếc nhìn vị thần ma đầu rồng thân người đó, nụ cười trên khóe miệng rạng rỡ như ánh mặt trời, một bộ dạng vô hại nói: "Vị đạo hữu này, ngươi đưa linh bảo cho ta, ta đưa ngươi qua trận, là mua bán hợp tình hợp lý, linh bảo sao có đạo lý trả lại?" "Hừ, nhưng hai tòa đại trận đó là do ngươi bố trí, làm như vậy không phải là lừa người sao?

Bớt nói nhảm, mau trả lại linh bảo cho bần đạo, nếu không bần đạo quyết không để yên cho ngươi!" Vị thần ma đầu rồng kia tính tình nóng nảy, trong đôi mắt rồng lửa giận bừng bừng, rõ ràng đang ở bên bờ vực nổi điên. "Lừa người?

Ngươi đừng có vu khống ta được không?

Ta mở cửa làm ăn, mua bán công bằng, già trẻ không lừa, ta lừa người thế nào?

Trận pháp đó là ta bố trí, thì đã sao?" Phương Minh vẻ mặt đầy hứng thú nhìn vị thần ma đầu rồng kia, khinh thường nói: "Hơn nữa, ta bố trí trận pháp ngoài Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ còn chưa quản, ngươi là cọng hành nào, ở đây la lối!" "Tìm chết!" Vị thần ma đầu rồng thân người đó nổi giận, ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, hóa thành một con thần long dài mấy trăm trượng, hai mắt to như mặt trời mặt trăng, toàn thân vảy lân tuấn, thân rồng rộng lớn, đột nhiên xông lên trời, liền lao về phía Phương Minh.

Phương Minh lật tay, ném ra một lá cờ đen trắng.

Lá cờ đen trắng hiện ra vị trí Càn Khôn Đoài, đột nhiên một con thần long đen và một con thần long trắng quấn lấy nhau xông lên trời,

quấn lấy con thần long khổng lồ kia. "Ầm..." Giây tiếp theo, ánh sáng nóng rực vô tận sáng lên, trong ánh sáng truyền ra một tiếng gầm thét xé lòng, ánh sáng kinh khủng đột ngột co lại, biến mất không dấu vết.

Cùng biến mất với nó, còn có con thần long vừa rồi.

Một đám thần ma xem mà trợn mắt há mồm, kinh hô không thôi.

Vị thần ma đầu rồng thân người vừa rồi, là đại cao thủ Chuẩn Thánh trung kỳ, kết quả lại bị Phương Minh một chiêu miểu sát, có thể thấy thực lực của Phương Minh kinh khủng đến mức nào. "Đi thôi!" Phương Minh vỗ vỗ đầu Kim Kỳ Lân, ra hiệu Kim Kỳ Lân tiếp tục đi về phía trước.

Chấn nhiếp!

Phương Minh không tiếc thúc đẩy Âm Dương Nhị Long Thưởng Châu đại trận đến cực hạn, hủy hoại trận pháp, cũng phải miểu sát vị thần ma đầu rồng kia, để chấn nhiếp các thần ma có mặt.

Nếu không một khi tiền lệ được mở ra, vậy thì ba ngàn hồng trần khách đều đến đòi linh bảo của Phương Minh, vậy phải làm sao!

Hơn nữa Âm Dương Nhị Long Thưởng Châu đại trận vừa rồi có chút vỡ nát, hủy thì hủy, cuối cùng có thể chấn nhiếp các thần ma có mặt, cũng là vật tận kỳ dụng.

Phương Minh ngược lại một chút cũng không đau lòng. "Phương Minh, trong Tử Tiêu Cung, không được phóng túng!" Lúc này, một giọng nói tức giận vang lên.

Phương Minh ngẩng đầu nhìn lại, thì ra người nói là một đạo nhân mặt chữ quốc, chính là Hạo Thiên. "Mù à, đây là bên ngoài Tử Tiêu Cung, chứ không phải bên trong Tử Tiêu Cung, người khác không giết hắn, ta giết hắn, cũng đáng đời!" Phương Minh nổi giận, lật tay, bốn lá cờ nhỏ xuất hiện trong tay, chính là bốn lá cờ nhỏ của Lôi Trạch

đại trận.

Hạo Thiên thấy mí mắt giật điên cuồng, kinh hô một tiếng, vội vàng độn vào trong Tử Tiêu Cung. "Đồ nhát gan!" Phương Minh bĩu môi, tiếp tục cầm lá cờ nhỏ, cưỡi Kim Kỳ Lân đi về phía Tử Tiêu Cung.

Các thần ma có mặt bị ánh mắt của hắn quét qua, đều cười gượng, tỏ vẻ thân thiện, không dám biểu lộ ra bất kỳ sự bất mãn nào, nếu không sẽ có kết cục như vị thần ma đầu rồng kia.

Cứ như vậy, Phương Minh nghênh ngang bá đạo đi vào trong Tử Tiêu Cung.

Hạo Thiên sớm đã không biết trốn vào góc nào rồi.

Vào Tử Tiêu Cung, mắt Phương Minh lại sáng lên, sờ sờ cái này, nhìn nhìn cái kia, rõ ràng lại nảy sinh ý định "đánh gió thu" trong Tử Tiêu Cung.

Một đám thần ma thở phào nhẹ nhõm, ai nấy ngồi vào chỗ, chờ Đạo Tổ.

Chương 223

Đông Hoàng Thái Nhất thấy vậy nhíu mày, nói: "Đại ca, không đúng, Hạo Thiên có Hạo Thiên Tháp do Đạo Tổ ban cho, bảo tháp đó ngay cả Hỗn Độn Chung của ta cũng có thể đâm văng, chắc chắn là một kiện tiên thiên chí bảo, không cần phải sợ Phương Minh như vậy!" Đế Tuấn nghe vậy cũng nhíu mày, thầm nghĩ: "Chuyện này e rằng có uẩn khúc." Phương Minh tai thính mắt tinh, nghe được cuộc nói chuyện của Thái Nhất và Đế Tuấn, suýt nữa cười phun.

Hạo Thiên Tháp cái quỷ!

Căn bản không có Hạo Thiên Tháp!

Cái gọi là Hạo Thiên Tháp, chẳng qua là Hỗn Độn Tháp của Phương Minh mà thôi.

Cũng may Đông Hoàng Thái Nhất không còn bận tâm đến chuyện này nữa, nếu không, một ngày chưa lôi được Đông Vương Công xuống, Đế Tuấn và Thái Nhất trong lòng liền không yên.

Ngay sau đó, Phương Minh liền bắt đầu tiếp tục chuyên tâm "đánh gió thu" trong Tử Tiêu Cung.

Chỉ là cũng không biết có phải Hồng Quân lão tổ sợ Phương Minh "đánh gió thu" trong Tử Tiêu Cung không, lần này Tử Tiêu Cung có vẻ cực kỳ giản dị, không hề treo bảo vật gì.

Toàn bộ Tử Tiêu Cung, tuy rằng trên có nhật nguyệt tinh thần chuyển động, dưới có sơn hà đại xuyên các dị tượng, nhưng cũng đều là ảo hóa ra, không phải tồn tại chân thực.

Phương Minh vẫn không từ bỏ, đi đến trước một cây Bàn Long Trụ ở trung tâm Tử Tiêu Cung, không khỏi mắt sáng lên.

Cây Bàn Long Trụ này trong Tử Tiêu Cung trên đỉnh chống trời xanh, dưới chạm sơn hà đại địa, thẳng vào U Minh Địa Phủ, rõ ràng là một món bảo vật không tầm thường.

Phương Minh lật tay, Hỗn Độn Phủ xuất hiện trong tay, liền muốn chém Bàn Long Trụ xuống.

Lúc này, Hạo Thiên không biết từ đâu chui ra, hét lớn: "Chờ đã!" Phương Minh dừng động tác, quay đầu nhìn Hạo Thiên.

Hạo Thiên mí mắt giật điên cuồng, vội nói: "Phương Minh đạo hữu, Bàn Long Trụ này còn có tên là Kình Thiên Trụ, là trụ cột chống đỡ của Tử Tiêu Cung, nếu chém nó, e rằng Tử Tiêu Cung sẽ sập!" Tử Tiêu Cung hậu điện, Hồng Quân lão tổ cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu Phương Minh thật sự muốn chém Bàn Long Trụ, hắn liền bắt buộc phải ra tay rồi.

Tử Tiêu Cung là do thiên địa thai mô hóa thành, cũng là một phương tiểu thiên địa.

Đã có thiên địa, liền có trụ chống đỡ, Bàn Long Trụ chính là Kình Thiên Trụ của Tử Tiêu Cung, nếu thật sự bị chém, Tử Tiêu Cung liền thật sự sụp đổ. "Vậy sao!" Phương Minh thu lại Hỗn Độn Phủ, vẫn không từ bỏ mà đánh giá Bàn Long Trụ.

Đột nhiên, mắt Phương Minh sáng rực, chỉ vào thần long trên Bàn Long Trụ, cười nói: "Ta không cần cây cột này, ta muốn con rồng này!" Thần long trên Bàn Long Trụ vốn không phải là rồng, mà là do tinh hoa của thiên địa Tử Tiêu Cung hóa thành, vì cả ngày ở trong Tử Tiêu Cung lắng nghe đạo âm, nên có linh trí.

Nghe lời Phương Minh, thần long trên Bàn Long Trụ sợ đến mức rùng mình, vội vàng bám chặt vào Bàn Long Trụ.

Phương Minh thấy vậy, nhướng mày, khẽ ho hai tiếng, học theo

dáng vẻ của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nhìn Bàn Long, nói: "Bàn Long đạo hữu, ngươi và ta có duyên, xin hãy xuống đây đi theo ta!" Bên kia, da mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề kịch liệt co giật.

Bàn Long sợ đến run lẩy bẩy, chín móng dưới bụng bấu chặt vào Kình Thiên Trụ, không chịu xuống. "Nếu Bàn Long đạo hữu không chịu xuống, vậy ta giúp ngươi một tay!" Phương Minh đột nhiên túm lấy đuôi Bàn Long, liền kéo Bàn Long xuống.

Phương Minh nhục thân thành thánh, lực đạo lớn đến mức nào, mặc cho Bàn Long sức mạnh lớn đến đâu, đều bị Phương Minh túm chặt, cứng rắn kéo xuống. "Bần đạo không muốn, không muốn..." Bàn Long bám chặt vào cột, nhưng sức của Phương Minh quá lớn, vẫn bị hắn kéo xuống, chín móng rồng bấu vào cột, trên cột cào ra từng vệt xước, nhưng vẫn không thể ngăn được thế đi.

Trong Tử Tiêu Cung, ba ngàn hồng trần khách kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, thậm chí có chút tê dại.

Dám "đánh gió thu" trong Tử Tiêu Cung, kiêu ngạo như vậy, e rằng nhìn khắp đại lục Hồng Hoang, cũng chỉ có một mình Phương Minh.

Đương nhiên, Phương Minh dám "đánh gió thu" trong Tử Tiêu Cung, cũng có chỗ dựa.

Sau lưng có mười hai vị sư phụ trâu bò, vì vậy mới không sợ Hồng Quân lão tổ, huống chi lần trước "đánh gió thu" trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân lão tổ cũng không quản, vì vậy lần này có thể nói là quen đường quen lối.

Đến Tử Tiêu Cung, không vơ vét chút bảo vật, Phương Minh cảm thấy thiệt thòi quá.

Bên kia, Hạo Thiên trong lòng khẽ động, trong minh minh có thể

cảm giác được Bàn Long dường như có một mối liên hệ nào đó với mình, hoặc nói rằng Bàn Long vốn là bảo vật của mình.

Trên thực tế, Hạo Thiên là Thiên Đế do Thiên Đạo định sẵn, Bàn Long là pháp bảo của Hạo Thiên, cũng tức là pháp bảo thành danh của Hạo Thiên "Hạo Thiên Kiếm".

Pháp bảo thành danh bị đoạt, Hạo Thiên vô cùng lo lắng, vội hét lớn: "Phương Minh đạo hữu chậm đã, Bàn Long này đã bầu bạn với bần đạo mấy ngàn năm, sớm đã có linh khí, cùng bần đạo có duyên, xin đạo hữu đem bảo vật này cho bần đạo!" Phương Minh hai tay tiếp tục kéo đuôi Bàn Long xuống, quay đầu nhìn Hạo Thiên, bĩu môi, khinh thường nói: "Hạo Thiên, ngươi không học cái tốt, lại học cái vô sỉ của hai tên Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, có duyên với ngươi, vớ vẩn, ta còn cảm thấy Bàn Long có duyên với ta đây này." "Mẹ nó, nằm không cũng trúng đạn!" Da mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề kịch liệt co giật, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, giả vờ không nghe thấy.

Da mặt Hạo Thiên co giật kịch liệt, nhìn Bàn Long, vẻ mặt kinh nộ nói: "Phương Minh, bảo vật này ngươi không thể sở hữu, mau buông ra, nếu không... nếu không đừng trách bần đạo không khách khí!" Phương Minh nhếch miệng, buông Bàn Long ra, quay đầu nhìn Hạo Thiên, khinh thường nói: "Không khách khí?

Ta cứ muốn xem, ngươi muốn không khách khí kiểu gì!" Hạo Thiên lật tay, hiện ra một cái gương, hét lớn: "Phương Minh, ta nhịn ngươi lâu lắm rồi, nếm thử mùi vị Hạo Thiên Kính của ta đi!" Nói rồi, Hạo Thiên giơ gương lên chiếu về phía Phương Minh, một luồng sáng bắn về phía Phương Minh, bao phủ toàn bộ người Phương Minh.

Hạo Thiên thấy vậy đại hỉ, ha ha cười lớn: "Phương Minh, đây là Hạo Thiên Kính, phàm là bị chiếu trúng, tất cả mọi vật đều phải bị định trụ, hôm nay ngươi cũng bị rơi vào tay bần đạo, ha ha ha..." Nói

rồi, Hạo Thiên tế Hạo Thiên Kính, ánh gương tiếp tục bao phủ, định trụ Phương Minh.

Hạo Thiên thì ung dung đi về phía Phương Minh, vẻ mặt chế giễu nói: "Phương Minh, ngươi tưởng bần đạo ở trong Tử Tiêu Cung là ở không đấy à?

Trong Tử Tiêu Cung có đại đạo đạo âm, một con heo, e rằng cũng có thể thành đạo, huống chi là bần đạo?" Nghe lời Hạo Thiên, chúng hồng trần khách trong Tử Tiêu Cung trong lòng rùng mình, không khỏi kinh hãi nhìn Hạo Thiên.

Đúng vậy!

Hạo Thiên nói không sai!

Chương 224

Mấy lần đến Tử Tiêu Cung, tu vi liền đột phá mạnh mẽ, thực lực tăng mạnh.

Vậy còn Hạo Thiên cả ngày ở trong Tử Tiêu Cung, đã ở không biết bao nhiêu ức vạn năm thì sao?

E rằng thật như Hạo Thiên nói, một con heo, đặt trong Tử Tiêu Cung ức vạn năm, e rằng cũng thành đạo rồi.

Trong khoảnh khắc này, khí thế Chuẩn Thánh đỉnh phong của Hạo Thiên không chút giữ lại mà phóng ra, ánh mắt quét qua tất cả các thần ma có mặt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Phương Minh, trầm giọng nói: "Phương Minh đạo hữu, Bàn Long ngươi không thể động vào, ngươi thả Bàn Long ra, bần đạo liền thả ngươi, thế nào?" Đột nhiên, nhãn cầu của Phương Minh động đậy, quay đầu nhìn Hạo Thiên, lộ ra một nụ cười vô hại.

Ặc...

Bị thần quang của Hạo Thiên Kính chiếu trúng, không phải sẽ bị định trụ sao?

Vì sao Phương Minh lại cử động được?

Hạo Thiên lông tóc dựng đứng, đang định lùi lại.

Nhưng giây tiếp theo, Phương Minh động, tốc độ cực nhanh, một cái tát trời giáng liền quất vào mặt Hạo Thiên, trực tiếp đánh Hạo Thiên hét thảm một tiếng, bay ngược ra ngoài, đâm vào chúng hồng trần khách trong Tử Tiêu Cung khiến họ ngã nghiêng ngã ngửa, loạn thành một nồi cháo.

Phương Minh đưa tay túm lấy Hạo Thiên Kính, đánh giá Hạo

Thiên Kính, ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên, khinh thường nói: "Ta thấy ngươi còn không bằng heo!" Hạo Thiên đứng dậy, vẻ mặt kinh khủng nhìn Phương Minh, kinh nộ nói: "Phương Minh, trả lại bảo kính cho bần đạo!" Phương Minh cười tủm tỉm thu lại Hạo Thiên Kính, nói: "Bảo vật này có duyên với ta, là của ta rồi!" Da mặt Hạo Thiên co giật kịch liệt, vẻ mặt kinh khủng nhìn Phương Minh, kinh nộ nói: "Phương Minh, ngươi... không thể thoát khỏi Hạo Thiên Kính của bần đạo, trừ phi... trừ phi ngươi thành Thánh, nhưng không thể nào, rốt cuộc ngươi đã làm gì..." Phương Minh đảo mắt, nhìn Hạo Thiên, khinh thường nói: "Ngu, thật ngu, chẳng lẽ chỉ có pháp lực thành Thánh, mới thật sự là thành Thánh sao?

Ta nhục thân thành Thánh, cái gương nát đó lại làm sao có thể định trụ được ta?" "Hoa..." Lời này của Phương Minh vừa ra, lập tức Tử Tiêu Cung trong nháy mắt nổ tung, một mảnh xôn xao. "Trời ơi, nhục thân thành Thánh?

Chẳng trách, chẳng trách Hạo Thiên Kính định không trụ, chẳng trách có thể dùng nhục thân chống lại linh bảo..." "Nhục thân thành Thánh, chẳng lẽ đi con đường dĩ lực chứng đạo?

Không thể nào?

Phương Minh thật sự muốn đi con đường dĩ lực chứng đạo, đó là con đường ngay cả Bàn Cổ phụ thần cũng chưa từng đi thông, hắn muốn đi, chẳng phải là tự không lượng sức sao?" "Hừ, tên Phương Minh này cũng quá kiêu ngạo rồi, chẳng lẽ cho rằng mình mạnh hơn phụ thần Bàn Cổ?" Hạo Thiên vẻ mặt kinh hãi nhìn Phương Minh, đầy mắt không thể tin nổi nói: "Nhục thân thành Thánh, nhục thân thành Thánh, không thể nào..." Phương Minh bĩu môi, khinh thường nói: "Có gì không thể, không tin thì thử lại đi!" Nói rồi, Phương Minh bước đi, chậm rãi đi về phía Hạo Thiên.

Hạo Thiên kinh hô một tiếng, vội vàng thân lang bái bỏ chạy.

Nếu Phương Minh thật sự nhục thân thành Thánh, vậy hắn thật không phải là đối thủ của Phương Minh, đánh không lại chỉ có thể chạy. "Đồ nhát gan!" Phương Minh bĩu môi, khinh thường nói: "Không chỉ có ngươi, lão già Đạo Tổ ta cũng đã đánh!" Lời này vừa ra, trong Tử Tiêu Cung lại dậy sóng, trong nháy mắt nổ tung. "Cái gì?

Đánh Đạo Tổ?

Có thể sao?

Tên này càng lúc càng nói quá!" "Ha ha, tên này toàn nói phét, không có một câu thật, đánh người khác thì thôi, đánh cả Đạo Tổ, thật khiến người ta cạn lời, sao không lên trời luôn đi!" "Ai, tên Phương Minh này thật không đáng tin, khoác lác lên tận trời, đánh Đạo Tổ nữa chứ, thật khiến người ta cạn lời đến cực điểm!" Đạo Tổ là tồn tại như thế nào?

Đó là vị Thánh Nhân đầu tiên giữa trời đất, là tồn tại trâu bò nhất đại lục Hồng Hoang!

Giơ tay nhấc chân có thể hủy thiên diệt địa, khiến nhật nguyệt tinh thần đều bị tiêu diệt!

Phương Minh đánh Đạo Tổ, tự nhiên không có ai tin.

Tử Tiêu Cung hậu điện, da mặt Hồng Quân lão tổ co giật kịch liệt, lẩm bẩm: "Thằng nhóc thối này, không biết khui ấm nào thì khui ấm đó, đánh bần đạo, đó cũng là trước khi bần đạo thành Thánh, bây giờ bần đạo chỉ cần vài phút là diệt ngươi, nếu không phải sợ mấy sư phụ của ngươi sẽ diệt bần đạo trong vài phút..." Phương Minh thấy một đám thần ma không tin, bĩu môi, khinh thường nói: "Đừng có không tin, năm đó tên Hồng Quân kia mặt dày mày dạn đến Hồng Mông Sơn của ta cầu đạo, mấy sư phụ của ta đều không thèm để ý,

bảo ta đi đuổi hắn đi, sau đó ta đánh cho tên Hồng Quân đó một trận!" Ba ngàn hồng trần khách xì xào bàn tán, rõ ràng không ai tin lời của Phương Minh.

Trong hậu điện Tử Tiêu Cung, da mặt Hồng Quân lão tổ lại một lần nữa co giật không thôi, tức giận đến mức nhảy dựng lên, giận dữ nói: "Thằng nhóc thối, đó là chuyện của bao nhiêu năm trước, chuyện cũ rích rồi, lại lôi ra cho bần đạo..." Bên kia, Phương Minh thấy không ai tin, dường như càng lúc càng hăng, vỗ ngực bảo đảm nói: "Thật đó, tuyệt đối không sai, không tin thì xem, ta từ chỗ tên Hồng Quân đó học được hai chiêu tuyệt học này!" Nói rồi, Phương Minh dậm chân thật mạnh, dưới chân mọc lên một đóa thanh liên.

Thanh liên xoay tít, bao bọc Phương Minh, ngay sau đó thanh liên đột nhiên biến mất.

Đột nhiên, dưới chỗ ngồi của Nữ Oa mọc lên một đóa thanh liên, thanh liên xoay tít, từng cánh sen từng cánh sen nở ra.

Phương Minh ôm lấy Nữ Oa, thanh liên dưới chân biến mất, cười lớn nói: "Thế nào?

Đây chính là thần thông ta học được ở chỗ Hồng Quân, ta còn đặt cho nó một cái tên nữa, gọi là 'Hồng Quân Tọa Liên Thức', nghe hay không?

Ha ha ha..." Chúng thần ma một trận xì xào, kinh hô liên tục.

Trong hậu điện Tử Tiêu Cung, da mặt Hồng Quân lão tổ co giật kịch liệt, lẩm bẩm: "Thằng nhóc thối, chiêu này của bần đạo tên là 'Thanh Liên Pháp Độn', từ khi nào thành Tọa Liên Thức?

Nhưng mà Hồng Quân Tọa Liên Thức, tên nghe cũng hay đấy!" Không biết nếu Hồng Quân lão tổ biết hậu thế có ba trăm sáu mươi lăm thức, mỗi ngày đổi một thức, Hồng Quân lão tổ có khóc không.

"Phương Minh đạo hữu, chiêu thần thông này quả thực huyền diệu, nhưng cũng không thể nói là thần thông của Đạo Tổ a!" "Đúng vậy, cũng không thể chứng minh được a, làm sao chứng minh chiêu thần thông này là thần thông của Đạo Tổ?" "Phương Minh đạo hữu, không thể nói bừa, Đạo Tổ là lão sư của chúng ta!" Trong Tử Tiêu Cung có các thần ma thích hóng chuyện đều cười lớn nói. "Biết là các ngươi cũng không tin, nhưng đó là sự thật, thôi, không thể so đo với những kẻ không có kiến thức!" Phương Minh dường như mất đi hứng thú, quay đầu nhìn Bàn Long trên Bàn Long Trụ, nói: "Con nghiệt long kia, có xuống không?

Hay để ta xé sống ngươi?" Trong hậu điện Tử Tiêu Cung, Hồng Quân lão tổ thở phào nhẹ nhõm, lẩm bẩm: "May mà Bàn Long đã thu hút sự chú ý của tên này, nếu không những chuyện xấu hổ của bần đạo không chừng đều bị tên này lôi ra hết." Trên Bàn Long Trụ, Bàn Long run lẩy bẩy.

Chương 225

Lần trước, lúc nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, Bàn Long cũng ở đó, biết cái nết của Phương Minh, Hồng Quân lão tổ dường như kiêng kỵ, không dám làm gì Phương Minh.

Tên Phương Minh này tuyệt đối nói được, làm được.

Cuối cùng, Bàn Long thỏa hiệp, từ trên Bàn Long Ngọc Trụ bay xuống, nhìn Phương Minh, vẻ mặt nịnh nọt nói: "Lão gia, từ nay về sau, tiểu long đi theo ngài!" Hạo Thiên ở trong góc nghe mà da mặt co giật kịch liệt, lẩm bẩm: "Con Bàn Long chết tiệt, không có nghĩa khí, không có xương sống..." Phương Minh ha ha cười lớn: "Không tệ, không tệ, biết điều đấy, yên tâm, đi theo lão gia ta, lão gia tuyệt đối không để ngươi chịu thiệt!" Bàn Long vội vàng gật đầu cúi lưng, nói: "Cái đó là tự nhiên!" Nói rồi, Bàn Long lắc mình một cái, hóa thành một thanh linh kiếm, kiếm dài mấy thước, toàn thân lưu quang rực rỡ, trên thân kiếm có một con thần long, quả thật có tướng mạo cực tốt.

Đây là Đế Vương Chi Kiếm, Thiên Đế Chi Kiếm!

Phương Minh nắm lấy thanh đế kiếm, chỉ cảm thấy một cỗ hào khí dâng trào, tựa như hóa thân thành một vị Thiên Đế, bễ nghễ chúng thánh, cao cao tại thượng.

Hạo Thiên xem mà da mặt lại một trận co giật, lẩm bẩm: "Đó là đế kiếm của ta, ta..." Phương Minh quay đầu cười tủm tỉm nhìn Hạo Thiên, nói: "Bây giờ là kiếm của ta!" Hạo Thiên tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không thể làm gì, trong lòng dâng lên một cỗ hận ý sâu sắc.

Hạt giống hận thù này được gieo vào lòng Hạo Thiên, bắt đầu bén rễ nảy mầm, thậm chí ăn sâu bám rễ.

Lúc này, trong Tử Tiêu Cung đạo âm lượn lờ, trên bầu trời đổ xuống từng đạo tường thụy, trên mặt đất trào ra vô số kim liên.

Những đóa kim liên đó đều là đạo hoa, mỗi một đóa đạo hoa đều ẩn chứa vô số đại đạo chí lý.

Chúng thần ma trong Tử Tiêu Cung vội vàng thu liễm tâm thần, đi hấp thu những đóa đạo hoa đó.

Dị tượng như vậy, cho thấy Thánh Nhân sắp giảng đạo!

Phía chính diện Tử Tiêu Cung, hiện ra một đóa khánh vân khổng lồ, trên khánh vân, Hồng Quân lão tổ ngồi cao, mắt nửa nhắm nửa mở, nói: "Bắt đầu giảng đạo..." Ngay sau đó, Hồng Quân lão tổ miệng như sông chảy, lưỡi nở sen vàng, từng luồng đại đạo chí lý tuôn ra, bắt đầu lần giảng đạo thứ hai.

Lần này giảng đạo, chủ yếu là pháp tử trảm tam thi chứng đạo.

Người có chấp niệm, thiện niệm và ác niệm, ba niệm đều trảm, liền trở thành Thánh Nhân không bị tình cảm chi phối.

Thánh Nhân chí cao chí tính, không bị thất tình lục dục chi phối, chỉ một lòng truy cầu đại đạo.

Ba ngàn hồng trần khách nghe mà si mê, từng người một lộ ra các loại trạng thái điên cuồng.

Có người cười lớn, có người khóc lớn, thậm chí có người đập đầu vào cột, đập vào Bàn Long Trụ đến mức oanh minh vang dội, Tử Tiêu Cung đều rung chuyển.

Người khác nghe mà say sưa vô cùng, Phương Minh lại nghe mà nhíu mày, liên tục bĩu môi.

Đột nhiên, ánh mắt Phương Minh nhìn về phía Nữ Oa, chỉ thấy trên mặt Nữ Oa hiện ra một vẻ thánh khiết đoan trang, cảm giác thánh

khiết đó, giống như một đóa tuyết liên, lạnh đến mức khiến người ta phát run, không cho người sống đến gần.

Nữ Oa nghiễm nhiên một bộ dạng người sống chớ lại gần. "Vãi chưởng, chẳng lẽ tu vô tình đạo lại có kết quả này?" Phương Minh nhếch miệng, đột nhiên gân cổ hét lớn: "Đánh rắm, đánh rắm, đánh rắm thối của chó, thối không ngửi nổi!" Nhất thời, trong Tử Tiêu Cung tĩnh lặng không một tiếng động.

Ba ngàn hồng trần khách từ trong say sưa kinh tỉnh, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Phương Minh.

Hồng Quân lão tổ mở mắt, trên trán gân xanh nổi lên, giận dữ nói: "Phương Minh đạo hữu, ngươi làm gì vậy?" Phương Minh từ một bên Tử Tiêu Cung, đi đến trước mặt Hồng Quân lão tổ, nhìn Hồng Quân lão tổ, lớn tiếng nói: "Hồng Quân, con đường của ngươi đi lệch rồi, đừng có tai họa người khác!" Hồng Quân lão tổ nhíu mày, trầm giọng nói: "Phương Minh đạo hữu, vũ nhục bần đạo không sao cả, bần đạo quen biết với mấy vị trưởng bối nhà ngươi, bần đạo có thể không so đo, nhưng ngươi không thể vũ nhục đạo của bần đạo, bần đạo một lòng trục đạo, hiện tại cũng đã trảm tam thi thành Thánh, sao lại đi lệch được?" "Quen biết với trưởng bối nhà ta?" Phương Minh nhếch miệng, nhìn Hồng Quân lão tổ, nói: "Không phải ta vũ nhục đạo của ngươi, đạo của ngươi thật sự đi lệch rồi, giống như ngươi nói trảm tam thi, đem thất tình lục dục của con người trảm đoạn, vậy còn là người nữa không?" Hồng Quân lão tổ nhíu mày, trầm giọng nói: "Bọn ta một lòng trục đạo, những vật bên ngoài chỉ sẽ ảnh hưởng đến đạo tâm, trì hoãn con đường trục đạo, không trảm đoạn hồng trần, bị thất tình lục dục hồng trần làm ô nhiễm đạo tâm, lại làm sao có thể an tâm trục đạo?" "Lý lẽ sai lầm, lý lẽ sai lầm!" Phương Minh nước bọt bay tứ tung, quay đầu nhìn Nữ Oa, lại nhìn Phục Hy, lớn tiếng nói: "Nữ Oa đạo hữu, chẳng lẽ vì tu đạo, liền có thể ngay cả huynh trưởng

Phục Hy cũng vứt bỏ không quan tâm sao?

Thay vì như vậy, không bằng một kiếm giết chết Phục Hy đạo hữu cho bớt đau khổ, như vậy mới triệt để trảm đoạn hồng trần!" Nữ Oa nhíu mày, nhìn Phương Minh, nói: "Phương Minh đạo hữu..." Phương Minh không để ý Nữ Oa, ngẩng đầu nhìn ba ngàn hồng trần khách, lớn tiếng nói: "Chư vị đạo hữu, những người có mặt ở đây đều có người thân phải không, có người có đạo lữ, có người có con cái, đạo lữ, con cái đều là vướng bận, theo như Đạo Tổ giảng, chẳng phải là phải một đao giết chết đạo lữ của mình, giết chết con cái của mình, như vậy chẳng phải là trảm đoạn hồng trần, trảm sạch sẽ sao?" "..." Ba ngàn hồng trần khách có mặt đều nhíu mày.

Trong khoảnh khắc này, họ bắt đầu hoài nghi đạo của Hồng Quân lão tổ, bắt đầu suy nghĩ về đạo của mình.

Phương Minh nhìn mọi người, lớn tiếng nói: "Ba ngàn đại đạo, con đường nào cũng có thể thông đến đại đạo, mỗi người đều nên có đại đạo độc đáo của riêng mình, không phải sao chép đạo của người khác, đạo mà Đạo Tổ giảng, có lẽ chỉ thích hợp với Đạo Tổ, không nhất định thích hợp với các ngươi!" Ba ngàn hồng trần khách nghe mà trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào tai mình. "Ai, Phương Minh đạo hữu nói đúng, có lẽ đạo thích hợp với bần đạo, không nhất định thích hợp với các ngươi, đạo mà bần đạo giảng là tâm đắc thể hội của bần đạo, các ngươi có thể tham khảo một chút!" Hồng Quân lão tổ rõ ràng không muốn tiếp tục tranh cãi về vấn đề này, lấp liếm một câu, liền bắt đầu tiếp tục giảng đạo.

Lập tức trong Tử Tiêu Cung lại một lần nữa dị tượng đột khởi, trời giáng tường thụy, đất trào kim liên, tử khí cuồn cuộn từ phương đông tràn đến, nhanh chóng Tử Tiêu Cung liền hiện ra một cảnh tượng tường hòa.

Chỉ là bị Phương Minh làm náo loạn một trận, ba ngàn hồng trần khách có mặt lập tức kinh tỉnh, lúc nghe Đạo Tổ giảng đạo, rõ ràng đã để lại một chút tâm tư, không còn say sưa như trước nữa.

Rõ ràng đoạn thoại vừa rồi của Phương Minh, đối với đạo tâm của họ có ảnh hưởng không nhỏ.

Nhưng đương nhiên, đại bộ phận người vẫn đi theo vô tình đại đạo của Đạo Tổ...

Đạo Tổ là tồn tại như thế nào, đó là vị Thánh Nhân đầu tiên giữa trời đất, tồn tại chí cao vô thượng!

Nhưng Phương Minh lại cùng Đạo Tổ ở trong Tử Tiêu Cung cao đàm khoát luận, bàn luận đại đạo.

Quan trọng hơn là, Đạo Tổ dường như đã thua trong cuộc tranh luận, không tranh luận với Phương Minh nữa.

Nhưng, chúng hồng trần khách đối với loại chuyện này cũng không xa lạ, lần trước Tử Tiêu Cung giảng đạo, Phương Minh dường như cũng đã đối đầu với Đạo Tổ.

Cuối cùng, thậm chí Phương Minh còn thay Đạo Tổ giảng đạo, giảng đâu ra đấy.

Phương Minh cắt ngang Đạo Tổ giảng đạo, chỉ là một tình tiết nhỏ, nhưng tình tiết nhỏ này lại dường như thay đổi con đường của một số thần ma.

Ví dụ như Nữ Oa, lúc này Nữ Oa tuy rằng đang nghe đạo, nhưng lại không còn mù quáng nghe nữa, có chọn lọc mà nghe, thần tình tuy rằng say sưa, nhưng cũng không si mê như vậy nữa.

Phương Minh đạt được mục đích, cũng lười quản người khác.

Chương 226

Đột nhiên, Phương Minh toàn thân đại chấn, trong đạo tâm dâng lên một cỗ sương mù, cỗ sương mù đó dường như càng lúc càng nhiều, bao phủ kín đạo tâm của hắn.

Mỗi người đều nên có đạo của riêng mình!

Đúng!

Câu nói này tuyệt đối không sai!

Là người xuyên việt từ hậu thế, Phương Minh có thể phán đoán chính xác không sai, câu nói này tuyệt đối chính xác, cũng tức là phương hướng chính xác.

Nhưng con đường hiện tại của Phương Minh lại ở đâu?

Từ khi xuyên việt, Phương Minh vẫn luôn tu luyện theo mấy sư phụ của mình, vẫn luôn tu đạo của mấy vị sư phụ, không phải là đạo của mình.

Lúc nói người khác, Phương Minh đột nhiên một câu nói đã điểm tỉnh chính mình, thậm chí khiến hắn rơi vào một ngõ cụt, chui cũng không chui ra được.

Phương Minh hiếm khi yên tĩnh lại, ở trong Tử Tiêu Cung lặng lẽ suy nghĩ về vấn đề nặng nề này.

Suy nghĩ về đạo của mình!

Ba ngàn đại đạo, đạo của mình, lại là con đường nào?

Nhất thời, đạo tâm của Phương Minh bị che mờ, cả người trở nên u uất hơn rất nhiều.

Đột nhiên, ánh mắt Phương Minh chuyển hướng sang Kim Kỳ

Lân, Đẳng Xà hai tên kia, ba tên này đang vô tư lự ăn linh quả, đối với đạo mà Đạo Tổ giảng không thèm nghe.

Đạo mà Đạo Tổ giảng, đều là vô thượng đại đạo!

Thiên đạo chi âm!

Nhưng Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà lại vứt bỏ như giẻ rách, căn bản không nghe lọt tai.

Đạo tâm!

Đi theo đạo tâm của mình, liền là đạo của mình!

Đột nhiên, Phương Minh trong khoảnh khắc này đại triệt đại ngộ, toàn thân trên dưới lại tỏa ra một cỗ vận luật huyền diệu, đạo âm lượn lờ, huyền quang trận trận, nhưng loại đạo âm và loại huyền quang này lại cực kỳ độc đáo.

Đó là đạo của Phương Minh!

Bản tâm chi đạo!

Ngay sau đó, dưới chỗ ngồi của Phương Minh nở ra một đóa liên hoa, một đóa tử sắc liên hoa.

Đó là đạo hoa, sau khi minh ngộ đạo tâm, nở ra đạo hoa!

Đạo hoa xoay tít, từng cánh từng cánh sen nở ra, lại có mười hai phẩm.

Hồng Quân lão tổ đột nhiên mở mắt, hai mắt chăm chú nhìn vào đạo hoa dưới chỗ ngồi của Phương Minh, trong lòng như dấy lên vạn trượng sóng lớn.

Người khác không biết ý nghĩa mà đạo hoa dưới chỗ ngồi của Phương Minh đại diện, nhưng Hồng Quân lão tổ lại biết.

Đạo hoa đại diện cho tạo nghệ của một thần ma đối với đạo, cũng

như tư chất của người đó!

Đạo hoa càng nhiều phẩm, đối với đạo liền càng trong sáng, ngày sau thành tựu cũng vô hạn.

Hồng Quân, năm đó lúc minh ngộ đạo, cũng chỉ nở ra chín phẩm, chín phẩm đã là cực mạnh, là tồn tại cấp Hỗn Độn Ma Thần.

Ngay cả Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa, lúc minh ngộ đạo, cũng chỉ nở ra mười một phẩm.

Phương Minh còn nhiều hơn Bàn Cổ đại thần một phẩm, hoa nở mười hai phẩm, có thể thấy mức độ thân cận với đạo của Phương Minh cao đến mức nào. "Thằng nhóc này ngày sau thành tựu không thể lường được a..." Hồng Quân lão tổ gắng gượng ổn định tâm thần, tiếp tục giảng đạo.

Không biết qua bao lâu, Phương Minh từ trong cảnh giới huyền diệu minh ngộ đạo tâm tỉnh lại, quay đầu nhìn mọi người, chỉ thấy mọi người vẫn chìm đắm trong đại đạo của Đạo Tổ không thể tự thoát ra.

Phương Minh đứng dậy, mục đích đến Tử Tiêu Cung, chính là tìm mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp trên người Hồng Quân lão tổ. "Hồng Quân lão tổ sẽ giấu Tạo Hóa Ngọc Điệp ở đâu nhỉ?" Nhân lúc người khác không chú ý, Phương Minh lén lút trèo lên vân sàng của Hồng Quân lão tổ, bò về phía Hồng Quân lão tổ.

Chúng thần ma xem mà một trận hỗn loạn, thậm chí quên cả nghe đạo.

Ngay sau đó, trong ánh mắt chết lặng của mọi người, Phương Minh vén một mảnh vạt áo của Hồng Quân lão tổ lên, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Chúng thần ma lại một lần nữa xem mà trợn mắt há mồm, gần

như không dám tin vào mắt mình.

Trong Tử Tiêu Cung, một mảnh tĩnh lặng, tĩnh lặng như chết!

Chương 227

Nghe được cả tiếng kim rơi!

Trời ơi!

Tên này bò lên vân sàng của Đạo Tổ thì thôi đi, còn đang lột quần áo của ngài ấy.

Trên trán Hồng Quân lão tổ gân xanh nổi lên, ngừng giảng đạo, giận dữ nói: "Phương Minh đạo hữu, ngươi đang làm gì?" "Ặc..." Phương Minh quay đầu nhìn một đám thần ma, thật là xấu hổ, cười gượng, nói: "Cái đó... cái đó là ta... ta thấy đạo bào của Đạo Tổ cũ rồi, định thay cho Đạo Tổ một kiện đạo bào mới thôi!" Nói rồi, trong ánh mắt chết lặng của chúng thần ma, Phương Minh dứt khoát lột luôn đạo bào trên người Đạo Tổ xuống.

Trời ơi!

Tên này một lần so với một lần quá đáng!

Lần này lột luôn đạo bào của Đạo Tổ!

Chúng thần ma triệt để hỗn loạn, từng người một mắt trợn to hơn cả mắt bò.

Trong khoảnh khắc này, thế giới quan của họ lại một lần nữa bị làm mới.

Phương Minh lật tay, hiện ra một kiện đạo bào, ném cho Hồng Quân lão tổ, cười gượng nói: "Đạo Tổ mà, là lão tổ của đạo, đạo bào tự nhiên nên là mới, kiện đạo bào này của ta mới hơn kiện đạo bào của Đạo Tổ nhiều, chính là hợp với thân phận của Đạo Tổ!" Nói rồi, Phương Minh mò loạn trong đạo bào của Đạo Tổ, tìm kiếm tung tích của Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Chỉ là Tạo Hóa Ngọc Điệp rõ ràng không ở trong kiện đạo bào này.

Hồng Quân lão tổ mí mắt giật điên cuồng, gắng gượng nhịn xuống xung động muốn một chưởng đập chết Phương Minh, vận chuyển pháp lực, trên người lại hiện ra một kiện đạo bào, mặt không biểu cảm nhìn chúng thần ma nói: "Lần giảng đạo này đến đây là kết thúc, lui xuống đi!" "Vâng, lão sư!" Chúng hồng trần khách mới hoàn hồn, vội vàng đáp, sau đó lần lượt đi ra ngoài Tử Tiêu Cung. "Phương Minh, ở lại!" Lúc này, giọng của Hồng Quân lão tổ vang lên.

Chúng thần ma da mặt một trận co giật, thầm nghĩ: "Xong rồi, tên Phương Minh này e rằng đã triệt để chọc giận Đạo Tổ, Đạo Tổ muốn đóng cửa tính sổ với tên này rồi!" Hạo Thiên trốn trong góc tối, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh, thầm nghĩ: "Tìm chết, Phương Minh, ngươi cứ tìm chết đi, lần này, là ngày chết của ngươi..." Lúc này, giọng của Đạo Tổ lại một lần nữa vang lên: "Hạo Thiên, Dao Trì đồng nhi, hai ngươi cũng lui xuống!" Hạo Thiên và Dao Trì vội vàng lui ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Chỉ là lúc Dao Trì lui ra, lại quay đầu nhìn Phương Minh một cái.

Từ trong mắt Dao Trì, Hạo Thiên rõ ràng nhìn thấy ý quan tâm nồng nặc.

Trong nháy mắt, Hạo Thiên liền ghen tị đến mức đỏ mắt.

Từ khi hóa hình, Hạo Thiên liền cùng Dao Trì ở trong Tử Tiêu Cung, có thể nói là thanh mai trúc mã, hai nhỏ vô tư.

Dao Trì lại là một cô nương xinh đẹp, Hạo Thiên sao có thể không có tâm tư.

Trong lòng Hạo Thiên, sớm đã coi Dao Trì là nữ nhân của mình.

Nhưng, hiện tại nữ nhân của mình lúc nhìn nam nhân khác, trong

ánh mắt lại mang theo sự quan tâm, mang theo ý ái mộ khiến Hạo Thiên gần như tức điên. "Không thể, tuyệt đối không thể!

Dao Trì, là của ta Hạo Thiên, không ai có thể cướp đi!" Trái tim nhỏ bé của Hạo Thiên xoắn lại thành một cái bánh quẩy, hạt giống hận thù trong lòng lớn mạnh, trưởng thành thành một cây đại thụ che trời, che khuất đạo tâm của hắn.

Chờ ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Hạo Thiên liền không thể chờ đợi được nhìn Dao Trì, ngữ trọng tâm trường nói: "Dao Trì muội muội, ngươi đã động phàm tâm, chúng ta là người trục đạo, không nên có phàm tâm!" Dao Trì có ý vô ý kéo giãn khoảng cách với Hạo Thiên, từ khi Dao Trì hiểu lầm Hạo Thiên có loại giao dịch đó với Hồng Quân lão tổ, Dao Trì liền càng ngày càng ghét Hạo Thiên, gần như nhìn thấy Hạo Thiên liền buồn nôn.

Đương nhiên, giống như Hạo Thiên, Dao Trì cũng không lúc nào không nghĩ đến việc trốn khỏi Tử Tiêu Cung.

Chỉ là hiện tại thời cơ chưa chín muồi, đang chờ một cơ hội!

Dao Trì vẻ mặt chán ghét nhìn Hạo Thiên, nhíu mày nói: "Hạo Thiên đạo hữu, bần đạo cũng khuyên ngươi đi đường chính, đừng đi đường tà đạo!" Đường tà đạo?

Hạo Thiên trực tiếp ngơ ngác.

Ta đi đường tà đạo nào, ta cùng ngươi ở trong Tử Tiêu Cung hầu hạ Đạo Tổ, một lòng cầu đạo, vì sao ta lại thành tà đạo rồi?

Hạo Thiên vẻ mặt ngơ ngác nhìn Dao Trì, hỏi: "Dao Trì muội muội, tà đạo là sao?" Dao Trì khẽ lắc đầu, quay đầu đi, không để ý Hạo Thiên.

Hạo Thiên mở miệng, lời đến miệng lại bị nuốt trở vào.

Lý sở đương nhiên cho rằng Dao Trì là vì Phương Minh mới xa lánh mình, vì vậy trong lòng hận ý đối với Phương Minh càng ngày càng nặng.

Trong Tử Tiêu Cung.

Phương Minh nhìn Hồng Quân lão tổ, da mặt giật giật, đem đạo bào của Hồng Quân lão tổ ném đi, vẻ mặt cảnh giác nhìn Hồng Quân, nói: "Hồng Quân đạo hữu, ngươi không phải keo kiệt thế chứ?

Không phải chỉ là một kiện đạo bào thôi sao, ta trả ngươi!" Phương Minh tuy rằng tự đại, nhưng lại không ngu xuẩn.

Lúc ở cảnh giới Chuẩn Thánh, tuy rằng Phương Minh là Chuẩn Thánh sơ kỳ, Hồng Quân lão tổ là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, lúc đó Phương Minh có thể dựa vào thần thông quỷ dị, và pháp bảo mà vùng vẫy trước mặt Hồng Quân lão tổ.

Chương 228

Nhưng hiện tại tình huống đã khác!

Hồng Quân lão tổ đã thành Thánh!

Dưới Thánh Nhân đều là kiến cỏ, câu nói này không đơn giản như vậy.

Trước mặt Thánh Nhân, Chuẩn Thánh đỉnh phong chẳng qua cũng chỉ là một con kiến lớn hơn một chút thôi, không có sự khác biệt về bản chất.

Tuy rằng Phương Minh hiện tại đã đạt đến cảnh giới nguyên thần thành thánh và nhục thân thành thánh, nhưng chung quy không phải là Thánh Nhân, căng lắm cũng chỉ là một bán Thánh.

Bán Thánh ở trước mặt Hồng Quân lão tổ, e rằng cũng không đi được mười chiêu!

Hồng Quân lão tổ nhìn Phương Minh, đảo mắt, nói: "Ngươi lột đạo bào của bần đạo, là đang tìm một thứ gì đó phải không?" Nói rồi, Hồng Quân lão tổ lật tay, một khối ngọc điệp màu huyền xuất hiện trong tay.

Khối ngọc điệp màu huyền đó tuy rằng chỉ là một mảnh nhỏ, nhưng lại tỏa ra đạo vận mê người, đó là những phù văn đại đạo thuần túy, đạo âm lượn lờ, như cao sơn lưu thủy, như kinh đào phách ngạn, các loại âm thanh huyền diệu trong khoảnh khắc này vang lên.

Toàn bộ Tử Tiêu Cung trở nên huyền diệu đến cực điểm, bốn mùa luân hồi luân chuyển, nhật nguyệt tinh thần giao thế, không ngừng biến hóa, tựa như trong nháy mắt đã qua ngàn vạn năm. "Tạo Hóa Ngọc Điệp!" Phương Minh hai mắt chăm chú nhìn vào Tạo Hóa Ngọc

Điệp trong tay Hồng Quân lão tổ, hô hấp dần dần nặng nề, tựa như một con sư tử nhìn thấy con mồi, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ xuất kích, cướp lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Hồng Quân lão tổ.

Nhưng, cuối cùng Phương Minh đã kiềm chế lại.

Hắn biết, bằng thực lực của mình, không đủ để cướp được khối Tạo Hóa Ngọc Điệp đó từ tay Hồng Quân lão tổ.

Hồng Quân lão tổ dường như cũng không tính sổ với hắn, nếu không cũng sẽ không lấy ra Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Rõ ràng, Hồng Quân lão tổ lấy ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, có ý tứ sâu xa hơn.

Nghĩ đến đây, Phương Minh cũng không vội nữa, hứng thú nhìn Hồng Quân lão tổ, cười tủm tỉm nói: "Ý của Đạo Tổ là sao?" Hồng Quân lão tổ hai mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Phương Minh, giọng nói hạ thấp, nói: "Bần đạo biết đạo hữu đang tìm khối Tạo Hóa Ngọc Điệp này, bần đạo cũng có thể đem khối Tạo Hóa Ngọc Điệp này cho đạo hữu, nhưng bần đạo có một điều kiện!" Hô hấp của Phương Minh lại một lần nữa dồn dập, hai mắt chăm chú nhìn Hồng Quân lão tổ, dường như muốn nhìn ra ý đồ của Hồng Quân lão tổ.

Nhưng Hồng Quân lão tổ cũng là tồn tại đã sống bao nhiêu năm, sớm đã là cáo già, sớm đã đạt đến mức không kinh động trước sóng gió, Phương Minh từ trên mặt Hồng Quân lão tổ căn bản không nhìn ra được gì.

Qua một lát, Phương Minh cũng bình tĩnh lại, hắn cũng nhìn ra được, Hồng Quân lão tổ dường như có việc cầu xin mình.

Nếu Hồng Quân lão tổ có việc cầu xin mình, vậy thì tốt rồi, quyền chủ động nằm trong tay mình mà!

Khóe miệng Phương Minh hiện lên nụ cười đáng đòn, cười tủm

tỉm nhìn Hồng Quân lão tổ, nói: "Đạo Tổ có lời gì cứ nói!" "Ặc..." Hồng Quân lão tổ cũng không ngờ Phương Minh lại trực tiếp như vậy, trước tiên sững sờ, sau đó cười gượng nói: "Bần đạo quả thực có yêu cầu, chính xác là hai yêu cầu!" Phương Minh vừa nghe hai yêu cầu, lập tức lật mặt như lật sách, khuôn mặt già nua trong nháy mắt âm trầm xuống, trầm giọng nói: "Không được, coi ta là đứa trẻ ba tuổi sao, dễ lừa gạt lắm à?

Một khối Tạo Hóa Ngọc Điệp đổi lấy hai yêu cầu, thiên hạ làm gì có chuyện tốt như vậy!" Hồng Quân lão tổ nghe mà trán gân xanh nổi lên, gắng gượng nhịn xuống xung động muốn một bạt tai đập chết Phương Minh, nói: "Phương Minh đạo hữu đừng vội, nghe bần đạo nói xong đã, hai yêu cầu của bần đạo rất đơn giản!" Phương Minh nhăn mặt, một bộ dạng gian thương, dường như đang tính toán xem mua bán này có hời không, qua một lát mới nói: "Nói xem!" "Mẹ nó, nói chuyện với tên này quả thực là dày vò, tên này hoàn toàn là một kẻ có thể cầm lông gà làm lệnh tiễn, được thế không tha người!" Hồng Quân lão tổ cũng biết mình đã vô tình rơi vào thế yếu, chỉ đành gượng gạo vực dậy tinh thần, nhìn Phương Minh, nói: "Phương Minh đạo hữu, ngươi có thể về thương lượng với mấy vị sư phụ, bảo ngươi sau này đừng đến Tử Tiêu Cung nữa được không, xin ngươi đấy, xin ngươi đấy, bần đạo khẩn cầu đạo hữu!" "Ách… xem ý của Hồng Quân lão tổ, chắc hẳn là mấy vị sư phó thường xuyên đến Tử Tiêu Cung, gây ra bóng ma tâm lý nghiêm trọng cho lão!" Phương Minh nghe mà da mặt giật giật, trong lòng lại một lần nữa xác định lai lịch của mấy vị sư phó.

Hiện giờ Hồng Quân lão tổ đã có tu vi Thánh Nhân, cho dù cách Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không xa, nhưng xem bộ dạng của lão, rõ ràng là bị mấy sư phó của Phương Minh hành hạ thảm thương.

Có thể hành hạ cả Thánh Nhân, vậy thì nguồn gốc là gì?

Ngoài Hỗn Độn Ma Thần, những tồn tại mạnh mẽ vừa ra đời đã ở trên Thiên Đạo Thánh Nhân, e rằng trên đại lục Hồng Hoang không còn ai dám làm càn trước mặt Hồng Quân lão tổ.

Có thể ước thúc Hỗn Độn Ma Thần, e là chỉ có Đại Đạo.

Vậy thì Đại sư phó hẳn là do Đại Đạo hóa thành, cũng khó trách Đại sư phó phàm là chuyện gì cũng phải giảng quy củ, chú trọng đại thế.

Phương Minh ngược lại có chút thương hại Hồng Quân lão tổ, gật gật đầu, cười nói: “Việc này ta có thể cố gắng hết sức nói giúp đạo hữu với mấy vị sư phụ của ta, còn mấy vị sư phó đó có nghe ta hay không, thì ta không biết được!" Hồng Quân lão tổ mừng rỡ, vội vàng cúi đầu cảm tạ: “Nếu vậy, xin đa tạ đạo hữu!" Khoảng thời gian này, mấy vị sư phó của Phương Minh thỉnh thoảng lại đến Tử Tiêu Cung đánh cho lão một trận tơi bời, từ ánh mắt của họ, Hồng Quân lão tổ có thể thấy, lũ gia hỏa đó rõ ràng coi việc đánh lão là một thú vui.

Thật là một chuyện kinh khủng!

Những ngày gần đây, mấy sư phó của Phương Minh đến ngày càng thường xuyên hơn, mỗi lần đến Tử Tiêu Cung đều đánh Hồng Quân lão tổ đến nửa sống nửa chết.

Nếu không phải Hồng Quân lão tổ đã thành Thánh, gửi gắm nguyên thần vào Thiên Đạo, e rằng đã sớm bị mấy vị tổ tông đó đánh chết rồi.

Đến nỗi, Hồng Quân lão tổ bắt đầu hoài nghi nhân sinh, những ngày tháng đó quả thật sống không bằng chết, có lúc, lão thật sự muốn cắt cổ tự vẫn cho xong.

Mười hai vị sư phó của Phương Minh đã hành hạ Hồng Quân lão tổ đến mức muốn tự sát.

Có thể thấy bóng ma tâm lý của Hồng Quân lão tổ lớn đến mức nào!

Đương nhiên, Hồng Quân lão tổ cũng có phản kháng, nhưng mấy sư phó của Phương Minh lại mạnh mẽ vô cùng, đặc biệt là Đại sư phó và Nhị sư phó, thực lực mạnh đến mức khiến người ta phải kinh hãi, Hồng Quân lão tổ căn bản không có thực lực phản kháng.

Hồng Quân lão tổ lúc nào cũng tìm mọi cách để thoát khỏi nỗi thống khổ này, vừa rồi thấy Phương Minh sờ soạng trên người, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Hồng Quân lão tổ liền đoán chắc, Phương Minh nhất định đang tìm Tạo Hóa Ngọc Điệp, vì vậy mới lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp làm điều kiện, để thoát khỏi cục diện bị hành hạ này.

Còn về Tạo Hóa Ngọc Điệp, những năm qua Hồng Quân lão tổ cũng đã tham ngộ gần xong, cho dù đưa cho Phương Minh cũng không sao.

Nhìn bộ dạng vui mừng của Hồng Quân lão tổ, Phương Minh mặt đầy vẻ cạn lời, khẽ lắc đầu, nói: “Điều kiện thứ hai của Hồng Quân đạo hữu?

Nói đi!" Hồng Quân lão tổ vẻ mặt nịnh nọt nhìn Phương Minh, gần như xu nịnh nói: “Phương Minh đạo hữu, điều kiện thứ hai, cũng là chuyện bần đạo tâm tâm niệm niệm bấy lâu nay, đạo hữu có thể hỏi mấy vị sư phó của ngài, để bần đạo được đến gần lắng nghe đạo âm vài lần không!" Bây giờ Hồng Quân lão tổ mặt mày nịnh hót, hoàn toàn chẳng khác gì một tên chân chó, nếu để người khác thấy Hồng Quân lão tổ cao cao tại thượng lại đang cầu xin Phương Minh như một con chó Bắc Kinh, e rằng sẽ kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, thế giới quan hoàn toàn bị đảo lộn.

Phương Minh nhìn Hồng Quân lão tổ, mặt đầy tức giận nói:

“Hồng Quân đạo hữu, ngài có chút quá đáng rồi đấy, mấy vị sư phó của ta tính tình không tốt, ngài cũng biết mà, không thích người lạ, sớm đã đuổi ngài đi rồi, không lẽ ta lại mời ngài đến sao?" Hồng Quân lão tổ nhét Tạo Hóa Ngọc Điệp vào tay Phương Minh, cười hắc hắc nói: “Phương Minh đạo hữu, châm chước một chút đi mà, bần đạo không tham lam, một năm, một năm một lần là được!" Phương Minh nhìn Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, miễn cưỡng đồng ý: “Được rồi, ta đi cầu xin giúp ngài!" Hồng Quân lão tổ mừng rỡ, vội vàng cúi đầu cảm tạ: “Đa tạ Phương Minh đạo hữu!" Phương Minh thu lại Tạo Hóa Ngọc Điệp, trái tim nhỏ bé kích động đến run rẩy, nhưng bề ngoài lại tỏ ra bình tĩnh, nhìn Hồng Quân lão tổ nói: “Được rồi, không có chuyện gì thì ta đi đây!" “Phương Minh đạo hữu đi thong thả!" Hồng Quân lão tổ cười ha hả nói.

Chương 229

Phương Minh nhếch miệng cười, xoay người đi ra ngoài Tử Tiêu Cung.

Sau khi Phương Minh rời đi, Hồng Quân lão tổ lập tức thay đổi sắc mặt, đôi mắt âm trầm đáng sợ, rõ ràng có kế hoạch khác.

Thì ra sau khi Hồng Quân lão tổ có được Tạo Hóa Ngọc Điệp, qua nhiều năm tham ngộ, đã sớm tìm hiểu xong mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phá đó rồi.

Tạo Hóa Ngọc Điệp đối với lão đã không còn tác dụng gì, không bằng đổi lấy thứ gì đó thực tế hơn.

Ví dụ như đến Hồng Mông Sơn nghe đạo âm, đó chính là âm thanh của Đại Đạo thuần túy nhất!

Những năm này, mười hai vị sư phó của Phương Minh thường xuyên đến Tử Tiêu Cung đánh Hồng Quân lão tổ, lúc những sư phó khác đến, Hồng Quân lão tổ đều sợ hãi.

Chỉ duy nhất lúc Đại sư phó đến, Hồng Quân lão tổ lại rất vui vẻ.

Tuy rằng mỗi lần Đại sư phó đều đánh Hồng Quân lão tổ ác nhất, nhưng mỗi lần đánh xong, lĩnh ngộ của lão đối với Đạo lại sâu thêm một tầng.

Vì vậy, Hồng Quân lão tổ đặc biệt khao khát được đến gần lắng nghe đạo âm một lần nữa!

Thậm chí có khả năng trở thành tồn tại siêu việt trên cả Đạo!

Phương Minh lại không nghĩ sâu xa như Hồng Quân lão tổ, sau khi ra khỏi Tử Tiêu Cung, nhìn thấy Hạo Thiên và Dao Trì đang đứng ngoài cửa.

Dao Trì thấy Phương Minh, kinh ngạc mừng rỡ nói: “Phương Minh đạo hữu, ngài không sao chứ!" Hạo Thiên thấy Phương Minh bình an vô sự đi ra, tức đến toàn thân run rẩy, thầm nghĩ: “Sao có thể, Đạo Tổ sao có thể tha cho tên này, tên này vô lễ như vậy, Đạo Tổ không có lý do gì để tha cho hắn cả..." Phương Minh tự động lờ Hạo Thiên đi, coi hắn như không khí, cười tủm tỉm nhìn Dao Trì, nói: “Dao Trì đạo hữu đang quan tâm ta sao?" Với tính cách nhảy nhót của Phương Minh, trêu ghẹo Dao Trì vài câu cũng là chuyện bình thường.

Nhưng người nói vô ý, người nghe hữu tâm.

Dao Trì tưởng Phương Minh đã nhìn thấu tâm tư của mình, nghe vậy, lập tức đỏ bừng mặt, xấu hổ không dám ngẩng đầu nhìn Phương Minh.

Hạo Thiên đứng bên cạnh thấy vậy thầm nhếch miệng, vội nói: “Dao Trì đạo hữu, tuyệt đối không được động phàm tâm!" Phương Minh liếc Hạo Thiên một cái, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Dao Trì, nói: “Ồ, Dao Trì muội tử, muội động phàm tâm với ta à?" Dao Trì gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, cười gượng nói: “Phương Minh đạo hữu nói đùa rồi, Dao Trì chỉ là chưa từng đến đại lục Hồng Hoang, muốn đến thế giới Hồng Hoang kiến thức một phen thôi!" Phương Minh nhướng mày, cười nói: “Cái này dễ thôi, ta đưa muội đi dạo một vòng hồng trần!" Dao Trì mừng rỡ, vội nói: “Thật không?" Nhiều năm qua, Dao Trì ở lại Tử Tiêu Cung, đã chịu đủ những chuyện xấu xa của Hạo Thiên và Hồng Quân lão tổ, vì vậy rất mong sớm rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Nghe lời Phương Minh nói, sao có thể không động lòng.

Hạo Thiên ở bên cạnh nghe vậy thì sốt ruột, vội nói: “Dao Trì, tuyệt đối không được lỗ mãng, lưu luyến hồng trần, chỉ khiến muội rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục!" “Phì!" Phương Minh bá đạo nhổ

một bãi nước bọt về phía Hạo Thiên, lớn tiếng mắng: “Trục đạo trục đạo, không phải chỉ có một lòng một dạ bế quan tu luyện, đi loanh quanh khắp nơi cũng là tu hành, nhìn ta đây, tu vi của ta là đi loanh quanh mà có được đấy, ngươi không phục sao?

Ngươi có đi loanh quanh mà được tu vi như ta không?

Không phục thì hai ta so tài một phen, ta chấp ngươi hai tay, ngươi cũng không phải đối thủ của ta!" “Ngươi..." Hạo Thiên hận đến nghiến răng nghiến lợi, trừng mắt nhìn Phương Minh, muốn phản bác, nhưng lại không thể phản bác được.

Dù sao thì lời của Phương Minh câu nào cũng có lý, một thân tu vi của hắn đúng là đi loanh quanh mà có, trong vòng mấy chục năm ngắn ngủi, kỳ ngộ liên miên, mới có được thành tựu như hôm nay.

Nếu cứ ở lại Hồng Mông Sơn tu luyện khổ cực, e rằng cũng không có được thành tựu như hôm nay.

“Đồ nhu nhược!" Phương Minh khinh thường bĩu môi, một tay kéo Dao Trì lên lưng Kim Kỳ Lân, cùng nàng cưỡi chung, chuẩn bị rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Dao Trì kinh hô một tiếng, ngoan ngoãn rúc vào lòng Phương Minh, mặt đỏ bừng, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của Phương Minh, đầu óc ong ong, suy nghĩ rối loạn.

“Chẳng lẽ chàng cũng thích mình sao?" “Nếu không thích, tại sao lại muốn đưa mình đi?" “Nhưng Đạo Tổ có đồng ý không?

Không, tên Phương Minh này dường như có bối cảnh rất lớn, ngay cả Đạo Tổ cũng phải kiêng dè..." Phương Minh nhìn gương mặt xinh đẹp đỏ bừng của Dao Trì, không nhịn được cười lớn, tiếng cười sảng khoái, ngông cuồng đến cực điểm.

Người phụ nữ mình đã nhắm bị cướp đi ngay trước mặt, quả là

một sự sỉ nhục lớn!

Hạo Thiên dù có nhẫn nhịn đến đâu, đối mặt với chuyện này cũng không thể nhẫn nhịn được nữa, lập tức lửa giận ngút trời, gầm lên: "Phương Minh, ngươi khinh bần đạo quá đáng, bần đạo muốn quyết một trận tử chiến với ngươi!" Phương Minh vỗ vỗ Kim Kỳ Lân, ra hiệu nó dừng lại, quay đầu cười tủm tỉm nhìn Hạo Thiên, vẻ mặt chế giễu nói: "Hạo Thiên đạo hữu, ta khuyên ngươi ngoan ngoãn cút về Tử Tiêu Cung đi, đừng để đến lúc mất mặt!" Hạo Thiên nghiến răng nghiến lợi, vẻ mặt kinh ngạc và giận dữ nhìn Phương Minh, gầm lên: "Phương Minh, bần đạo liều mạng với ngươi!" Nói rồi, Hạo Thiên như một con chó điên lao về phía Phương Minh, vẻ mặt điên cuồng, khiến người ta nhìn mà tim đập thình thịch.

"Hừ, chỉ là một con chó điên thôi!" Phương Minh hừ lạnh một tiếng, hai tay khẽ rung lên, sau lưng hiện ra một bầu trời sao, các vì sao lấp lánh, rực rỡ đến cực điểm, vận hành theo một quỹ đạo huyền ảo nào đó, hình thành lực Nguyên Từ kinh khủng.

Cùng lúc đó, tay phải Phương Minh xòe năm ngón, đẩy về phía trước.

Trong nháy mắt, lực Nguyên Từ kinh khủng đột nhiên bùng nổ.

Hạo Thiên còn chưa đến gần, đã bị lực Nguyên Từ kinh khủng ép đến mức mặt mũi biến dạng, thân hình không kìm được mà bay ngược ra sau, vừa lăn vừa lộn, đâm sầm vào cửa lớn Tử Tiêu Cung, ngã vào bên trong.

"Đạo Tổ không dạy cho ngươi Đại Chu Thiên Trích Tinh Thủ sao?

Mấy trăm vạn năm ở trong Tử Tiêu Cung đúng là lãng phí, đồ ngu!" Phương Minh thu tay lại, chế giễu vài câu, quay đầu vỗ vỗ Kim Kỳ Lân.

Kim Kỳ Lân tung bốn vó, lao về phía thế giới Hồng Hoang.

Bên trong Tử Tiêu Cung.

Hạo Thiên bò dậy, vẻ mặt hung tợn nhìn thoáng qua bóng lưng Phương Minh rời đi, quay đầu nhìn về phía Hồng Quân lão tổ, vội vàng lớn tiếng nói: “Đạo Tổ, Phương Minh... tên Phương Minh đó đã đưa Dao Trì đi rồi..." “Bần đạo biết!" Hồng Quân lão tổ nhàn nhạt buông một câu, thân hình lóe lên, liền biến mất không thấy tăm hơi.

Chỉ còn lại một mình Hạo Thiên trong Tử Tiêu Cung lạnh lẽo, tức đến toàn thân run rẩy, hận đến tròng mắt đỏ ngầu, nhưng cũng không có cách nào.

Phương Minh đưa cả đồng nữ của Đạo Tổ đi, Đạo Tổ cũng không quản, Hạo Thiên còn có thể làm gì, chỉ đành trơ mắt nhìn mà sốt ruột.

Chương 230

Ở một nơi khác, Kim Kỳ Lân chở Phương Minh một đường phi nước đại.

Phương Minh và Dao Trì thì suốt đường đi nói nói cười cười, Dao Trì chưa từng hạ phàm, nghe Phương Minh kể những chuyện thú vị trong thế giới Hồng Hoang, cười đến mức hoa run cành lẩy, xinh đẹp không tả xiết.

“Lão gia, phía trước dường như có người!" Đang đi, đột nhiên Kim Kỳ Lân nói.

Phương Minh ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy phía trước Tam Thanh, Nữ Oa, Phục Hy, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân lão tổ...

đang tụ tập một chỗ, không biết đang thương lượng chuyện gì.

Tam Thanh và những người khác thấy Phương Minh, lập tức mừng rỡ, nhưng khi thấy Dao Trì trong lòng Phương Minh, lại kinh ngạc đến mức hỗn loạn.

Thôi xong!

Tên Phương Minh này ngay cả đồng nữ của Đạo Tổ cũng bắt cóc đi rồi!

Dao Trì thấy những người này, sợ hãi hét lên một tiếng, vội vàng thoát ra khỏi lòng Phương Minh, trốn sau lưng hắn.

Phương Minh thì hoàn toàn không để ý, cười tủm tỉm nhìn mọi người, nói: “Các vị đạo hữu đang làm gì ở đây vậy?" Thái Thượng lão tổ chắp tay với Phương Minh nói: “Phương Minh đạo hữu, chúng ta ở đây chuyên môn chờ đợi đạo hữu đến!" Nữ Oa giọng chua lè nói: “Ồ, chúng ta ở đây chờ đợi Phương Minh đạo hữu, Phương Minh đạo

hữu ngược lại thật vui vẻ, tán tỉnh người này rồi lại tán tỉnh người kia, thật là tiêu sái đến cực điểm a!" Phương Minh xuống khỏi Kim Kỳ Lân, đi về phía Nữ Oa, bá đạo ôm nàng vào lòng, ha ha cười lớn nói: "Không cần biết thế nào, trong lòng ta vĩnh viễn là Nữ Oa đạo hữu quan trọng nhất, ha ha ha..." Nữ Oa trong lòng Phương Minh không thể thoát ra được, xấu hổ đến mức mặt mày đỏ bừng, hai má ửng hồng, như hai quả táo chín mọng, khiến người ta không nhịn được muốn cắn một miếng.

Đương nhiên, Phương Minh rõ ràng là đang trả thù Nữ Oa, hiển nhiên cách này rất hiệu quả, trị cho Nữ Oa phục tùng ngoan ngoãn.

Phương Minh nhìn về phía Tam Thanh và những người khác, cười hỏi: "Không biết các vị đạo hữu chờ ta có chuyện gì?" Thái Thượng Lão Tử tiến lên, chắp tay nói: "Phương Minh đạo hữu đã đồng ý với bần đạo, đợi sau khi nghe đạo ở Tử Tiêu Cung xong, sẽ đưa bần đạo đến Hồng Mông Sơn gặp vị tiền bối đó!" Phương Minh vỗ đầu một cái, cười lớn nói: "Nhớ, nhớ!" Ngay sau đó, ánh mắt Phương Minh chuyển hướng sang Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, nói: "Nguyên Thủy đạo hữu và Thông Thiên đạo hữu muốn làm gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ hai người da mặt giật giật, chắp tay với Phương Minh nói: "Hai người chúng ta cũng muốn đi bái kiến vị tiền bối đó, xin Phương Minh đạo hữu châm chước một chút!" Phương Minh bĩu môi, khinh thường nói: "Mấy vị sư phó của ta không phải là người các ngươi muốn gặp là có thể gặp, ngay cả Đạo Tổ muốn gặp mấy vị sư phó của ta, cũng phải lấy đồ ra để lấy lòng ta!" "Tên này lại nói hươu nói vượn, Đạo Tổ là thân phận gì, sao lại phải đi gặp sư phó của ngươi, lại còn phải lấy lòng ngươi nữa chứ?" Mọi người nghe vậy lại một trận hỗn loạn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ hai người nghe mà nghiến răng nghiến lợi, trừng mắt nhìn Phương Minh, lạnh lùng

nói: “Không đi thì thôi, bọn ta không hiếm!" “Đại ca, bảo trọng, chúng ta về Côn Lôn Sơn trước!" Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ hừ lạnh một tiếng, hành lễ với Thái Thượng Lão Tử, sau đó xoay người rời đi.

Vốn dĩ Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ cũng muốn đi cùng để kiến thức một phen về Hồng Mông Sơn, bái kiến mấy vị sư phó của Phương Minh, xem có thể có được chút cơ duyên nào không.

Lại bị Phương Minh chế giễu như vậy, hai người không giữ được thể diện, uổng phí một phen cơ duyên.

Hồng Vân lão tổ và Trấn Nguyên Tử tiến lên, chắp tay với Phương Minh nói: “Bái kiến giáo chủ!" Phương Minh nhìn hai người, cười nói: “Hai người cũng muốn đến Hồng Mông Sơn sao?" Hồng Vân lão tổ cười nói: “Hai người chúng ta dù sao cũng là tôn giả của Hồng Mông Thánh Giáo, ngay cả tổng đàn cũng chưa từng đến, ra ngoài thật có chút mất mặt, chẳng phải là đang chờ giáo chủ đến tổng đàn dạo chơi sao!" Trấn Nguyên Tử cũng cười nói: “Bần đạo nghe nói tổng đàn Thánh Giáo là phúc địa hiếm có trên đời, chỉ là chưa từng đến, lần này tiện thể đi mở mang tầm mắt!" “Ha ha, nếu đã như vậy, vậy chúng ta đi thôi!" Phương Minh cười lớn, dắt tay Nữ Oa, ôm Nữ Oa lên lưng Kim Kỳ Lân, đi về phía đại lục Hồng Hoang.

Nghe đạo ở Tử Tiêu Cung ba ngàn năm, tu vi của mấy người càng thêm sâu dày.

Nhưng dù vậy, từ Hỗn Độn đi đến Hồng Mông Sơn, mấy người cũng mất gần ngàn năm, có thể thấy thế giới Hồng Hoang, thật sự quá lớn.

Cũng chính vì vậy, thứ không đáng tiền nhất trong thế giới Hồng Hoang chính là thời gian.

“Nơi đó chính là Hồng Mông Sơn rồi!" Phương Minh chỉ vào lớp sương mù dày đặc phía trước, cười nói.

Lúc này, trên bầu trời đột nhiên chiếu xuống hai cột sáng, giống như hai ngọn đèn pha của đèn pin, cực kỳ sáng chói.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, lờ mờ có thể thấy trong đám mây trên bầu trời có một vật khổng lồ đang ngọ nguậy, thỉnh thoảng lộ ra những chiếc vảy lớn bằng cả trượng và những móng vuốt sắc bén lấp lánh ánh sáng lạnh.

Đột nhiên, giữa đám mây rủ xuống một cái đầu rồng khổng lồ vô cùng, miệng rồng mở ra đóng lại, giọng ồm ồm nói: “Tham kiến giáo chủ!" Mọi người lúc này mới nhìn rõ, hai cột sáng đó, chính là mắt của một con thần long, lờ mờ có thể thấy, con thần long đó có bảy móng.

Lại là một con thần long bảy móng.

Phương Minh ngẩng đầu cười tủm tỉm nhìn con thần long đó, nói: “Ta đưa mấy vị đạo hữu lên núi, ngươi cứ làm việc của mình đi!" Mọi người nghe mà da mặt co giật.

Từ lời nói của Phương Minh có thể nghe ra, con thần long bảy móng vừa rồi chỉ là một tên gác cổng!

Thần long bảy móng gác cổng?

Quả là chuyện lạ chưa từng nghe!

Thần long bảy móng, nhìn khắp thế giới Hồng Hoang, cũng là tồn tại cực kỳ hiếm thấy, nhìn con thần long vừa rồi, tu vi ít nhất cũng ở Đại La Kim Tiên.

Tồn tại như vậy, chỉ xứng làm gác cổng?

Quan trọng hơn là tiềm lực của thần long bảy móng, nếu không có

gì bất ngờ, sau này tất nhiên có thể đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Mấy người kinh ngạc đến mức không thể tả.

Đang đi, Nữ Oa đột nhiên kinh hô một tiếng.

Mọi người nhìn sang, chỉ thấy Nữ Oa một chân dẫm vào một vũng nước nhỏ bằng lòng bàn tay, giây tiếp theo, chuyện kỳ lạ đã xảy ra, nước trong vũng nước đó đột nhiên nổ tung, hóa thành linh khí lượn lờ, tan biến trong không khí.

"..." Mọi người lại một lần nữa kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

Nước trong vũng nước vừa rồi, rõ ràng là do linh khí hóa lỏng thành, vì vậy Nữ Oa dẫm một chân lên, mới khiến nó biến lại thành linh khí, tan biến trong không trung.

Linh khí hóa lỏng, là do linh khí trôi nổi trong không khí quá nồng đậm, mới xuất hiện hiện tượng kỳ lạ hiếm thấy này.

Hiện tượng như vậy, chỉ ở một số động thiên phúc địa hiếm thấy mới có.

Hồng Mông Sơn xuất hiện hiện tượng linh khí hóa lỏng, đã đủ kinh ngạc rồi, nhưng quan trọng hơn là hiện tại họ đang ở ngoại vi Hồng Mông Sơn.

Chương 231

Linh khí ở ngoại vi Hồng Mông Sơn đã nồng đậm đến mức hóa lỏng, có thể biết linh khí bên trong Hồng Mông Sơn nồng đậm đến mức nào.

“Thánh địa, thánh địa a..." Hồng Vân lão tổ kích động đến toàn thân run rẩy, lẩm bẩm nói.

Trấn Nguyên Tử cũng trợn to mắt, quan sát những dị tượng xung quanh.

Phương Minh thì như đang nhìn mấy ông nhà quê lên tỉnh, quan sát mấy người, lẩm bẩm nói: “Tình huống này, dù sao mấy vị đại lão này cũng là những tồn tại đỉnh cao trên thế giới Hồng Hoang, tại sao lại giống như nhà quê lên tỉnh vậy, sao lại không có kiến thức gì cả..." Mọi người nghe vậy lại một trận hỗn loạn.

Mẹ nó!

Bọn ta không có kiến thức?

Rõ ràng là linh khí ở nơi này quá nồng đậm, nồng đậm đến mức khiến người ta phải kinh hãi!

Phương Minh dẫn mấy người tiếp tục đi về phía trước.

Đột nhiên, chỉ thấy phía trước có một cây thần thụ khổng lồ vô cùng.

Hỏa Ngô Đồng!

Cây Hỏa Ngô Đồng thần thụ đó tán cây rộng mấy trăm mẫu, trên lá ngô đồng cháy bùng ngọn lửa hừng hực, đó là Thái Dương Chân Hỏa kinh khủng.

Đột nhiên, trên cây ngô đồng thò ra một cái đầu chim!

Chính xác mà nói, nên là đầu phượng hoàng!

Mọi người nhìn theo đầu phượng hoàng, chỉ thấy trên đó có một con hỏa phượng khổng lồ vô cùng.

Hỏa phượng thấy Phương Minh, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ nói: "Giáo chủ, giáo chủ về rồi, Hỏa Nhi tham kiến giáo chủ!" Phương Minh cười tủm tỉm nói: "Ồ, Hỏa Nhi, lớn rồi nhỉ, lần trước ta ra ngoài, ngươi vẫn còn là một đứa nhóc con mà!" Hỏa phượng đỏ mặt, nói: "Người ta không phải là nhóc con đâu, người ta đã làm mẹ rồi, giáo chủ xem, đây là con của con..." Ngay sau đó, Hỏa phượng vạch lá cây Hỏa Ngô Đồng ra, chỉ thấy trên thân cây Hỏa Ngô Đồng có một cái tổ chim khổng lồ, trong tổ chim có ba con phượng hoàng nhỏ.

Ba con phượng hoàng nhỏ vỗ cánh, dùng giọng non nớt gọi: "Giáo chủ, giáo chủ..." Phương Minh cười tủm tỉm quan sát ba con phượng hoàng nhỏ, đã quen với chuyện này.

Nhưng những người còn lại nhìn những con phượng hoàng nhỏ, thì kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

Một con phượng hoàng có huyết mạch cực kỳ thuần khiết, không phải là loại phượng hoàng tạp nham trên đại lục Hồng Hoang hiện nay, loại phượng hoàng này, nếu ra ngoài, tất nhiên sẽ được kinh ngạc coi là thần vật.

Mấy người tiếp tục đi vào trong, chỉ thấy phía trước càng ngày càng nhiều những hố trũng, đó đều là linh khí hóa lỏng, cuối cùng mọi người thậm chí còn thấy một cái hồ lớn, chất lỏng trong hồ đó, đều là linh khí hóa lỏng.

Lúc này, mọi người có chút tê dại!

Đi tiếp về phía trước, là một vùng biển rộng lớn mênh mông, trên biển sương mù mờ ảo, mây mù lượn lờ, linh khí càng nồng đậm đến mức khiến người ta phải kinh hãi.

Biển tuy là nước biển thật, nhưng trên mặt biển lại phủ một lớp chất lỏng linh khí dày đặc.

Đây chính là Hồng Mông Hải!

Nhìn Hồng Mông Hải, các vị thần ma lại một trận hỗn loạn, gần như không dám tin vào mắt mình.

“Đệ nhất thánh địa, đệ nhất thánh địa a..." Thái Thượng Lão Tử toàn thân run rẩy nói.

Nhìn ra xa, Hồng Mông Hải mênh mông vô tận, chỉ thấy mặt biển lấp lánh, từng con huyền quy khổng lồ vô cùng đang cõng những hòn đảo di chuyển, trên đảo có cung điện, trong cung điện có ánh đèn, lờ mờ có thể thấy có nam nam nữ nữ đang cao đàm khoát luận bên trong.

Từng đóa bảo liên hoa khổng lồ vô cùng trôi nổi trên mặt biển, những đóa bảo liên hoa đó khổng lồ vô cùng, lấp lánh ánh sáng rực rỡ, bảo khí ngút trời, hoa quang mười màu.

Lá sen lớn có thể che cả mặt trời mặt trăng, ước chừng rộng mấy trăm mẫu, trên lá sen, có rất nhiều sinh linh đang ngồi xếp bằng, tu tiên ngộ đạo.

Thậm chí có tiên nhân còn xây dựng những cung điện trên lá sen, biến nó thành đạo trường.

Sự xuất hiện của nhóm người Phương Minh, đã thu hút sự chú ý của họ, những người đó thấy Phương Minh, liền chắp tay hành lễ nói: “Giáo chủ!" Phương Minh cười ha hả nói: “Cứ bận việc của các ngươi, không cần để ý đến ta, ta đưa mấy người bạn về thôi." “Vốn tưởng rằng Dao Trì ở Côn Lôn Sơn là tiên trì hiếm có, nhưng Dao Trì

so với Hồng Mông Hải này, chỉ là cặn bã!" Hồng Vân đạo nhân nhìn tấm bia giới hạn của Dao Trì Hải, lẩm bẩm nói.

Mọi người đều đồng cảm gật đầu.

Dao Trì thì vẻ mặt hưng phấn nhìn mọi thứ xung quanh, cảm thấy mọi thứ đều rất mới mẻ, đối với mọi thứ đều rất tò mò, giống như một con sóc ngốc nghếch vui vẻ.

Đột nhiên, trên bầu trời có tiếng nổ vang lên, mọi người ngẩng đầu nhìn, lại thấy một cảnh tượng khiến họ cả đời khó quên.

Chỉ thấy trên không trung có một tòa thần thành khổng lồ bay lượn, tòa thần thành đó che trời che đất, trên đó tự có mặt trời mặt trăng, đó là mặt trời mặt trăng nhân tạo, tựa như một tiểu thế giới, tiểu chư thiên!

Thỉnh thoảng có thể thấy những con phượng hoàng khổng lồ bay ra bay vào từ trong thành.

Tòa thần thành khổng lồ vô cùng này, càng giống như một chiếc phi thuyền khổng lồ, một chiếc hàng không mẫu hạm khổng lồ, đang tuần tra bầu trời.

Lúc này, một con huyền quy khổng lồ vô cùng bơi đến bờ, giọng ồm ồm nói: “Giáo chủ, lên đi, ta chở ngài đi!" “Làm phiền ngươi rồi!" Phương Minh khẽ cười, bay lên lưng huyền quy.

Thái Thượng Lão Tử, Nữ Oa, Phục Hy và những người khác cũng lần lượt lên bờ.

Phương Minh và những người khác vào trong cung điện, một lát sau, Thái Thượng Lão Tử và những người khác lại từ trong cung điện đi ra, không muốn ở trong cung điện mà bỏ lỡ cơ hội thưởng thức kỳ cảnh hiếm có.

Chương 232

Chỉ thấy mấy con thủy kỳ lân khổng lồ vô cùng đang tung tăng nô đùa trên Hồng Mông Hải, đó hẳn là những con kỳ lân còn nhỏ, dường như không nhận ra Phương Minh, làm cho Hồng Mông Hải đảo lộn trời đất.

Lúc này, trên mặt biển nổi lên một cái đầu rồng khổng lồ vô cùng, cái đầu rồng đó trừng mắt nhìn mấy con kỳ lân, tiếng như sấm sét: "Lũ nhóc con của Kỳ Lân tộc, đừng ở trên địa bàn của Long tộc ta mà làm càn!" Mấy con thủy kỳ lân nhỏ đó sợ hãi tung bốn vó chạy trốn.

Đầu rồng xoay người, nhìn về phía Phương Minh và những người khác, lớn tiếng nói: "Giáo chủ, phụ hoàng của ta không thích gặp người ngoài, vì vậy không thể hành lễ với giáo chủ được, xin giáo chủ thứ tội!" Phương Minh cười nói: "Không sao, không sao, ở chỗ ta không có nhiều lễ tiết như vậy!" "Đa tạ giáo chủ!" Đầu rồng ẩn mình vào Hồng Mông Hải, biến mất không thấy tăm hơi.

"Con thần long vừa rồi..." Hồng Vân lão tổ có chút run rẩy hỏi.

"Chín móng, thần long chín móng, bần đạo tuyệt đối không nhìn lầm!" Đạo tâm của Thái Thượng Lão Tử nhiều năm không gợn sóng, lại vì đến Hồng Mông Sơn, quá chấn động, mà dấy lên sóng to gió lớn.

"Ồ, đó là Long thái tử..." Phương Minh tùy ý nói.

"Long...

Long thái tử!

Long Vương thái tử, thần long chín móng..." Hồng Vân lão tổ cảm giác hai mắt mình không đủ dùng, kinh ngạc đến mức nói lắp bắp.

Phương Minh sờ cằm, đảo mắt một vòng, nói: “Không nên gọi là Long Vương, nên gọi là Long Hoàng thì hợp hơn..." Mọi người lại một lần nữa kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, tưởng mình nghe lầm.

Long Hoàng?

Trên thế giới Hồng Hoang có vô số sông ngòi hồ ao, thậm chí cả giếng nước..., những nơi đó đều có Long Vương, nhưng không có một con thần long nào dám xưng hoàng.

Bởi vì trong mắt họ, xứng với hai chữ Long Hoàng, chỉ có Long Vương!

M lẽ chúa tể trong Hồng Mông Hải chính là Long Vương?

Nếu không phải vậy, con thần long đó dù có trâu bò đến đâu, cũng tuyệt đối không thể xưng hoàng!

M lẽ Long Vương còn sống!

Giây phút này mọi người đều nghĩ như vậy.

Kim Kỳ Lân bĩu môi, lẩm bẩm: “Đại năng gì chứ, toàn là một đám nhà quê chưa từng thấy sự đời, có gì kỳ lạ đâu..." Trên sừng Kim Kỳ Lân, Đẳng Xà đột nhiên thầm nhếch miệng, trong lòng hối hận không thôi, cảm giác như đã bỏ lỡ cả một kho báu.

Không!

Chính xác là Đẳng Xà nhất tộc đã bỏ lỡ một cơ hội đổi đời!

Năm đó Phương Minh từng mời Đẳng Xà lão tổ đưa Đẳng Xà nhất tộc đến Hồng Mông Sơn, nhưng Đẳng Xà lão tổ lại vì không muốn rời khỏi Bất Chu Sơn, mà bỏ lỡ cơ hội này.

Nếu Đẳng Xà lão tổ biết Hồng Mông Sơn thịnh vượng như vậy, e rằng hối hận đến xanh ruột.

Sớm biết như vậy, dù khoảng cách có xa xôi đến đâu, Đẳng Xà lão

tổ e cũng phải di dời.

Thánh địa a!

Thiên hạ đệ nhất thánh địa!

Không có nơi thứ hai!

Giây phút này trong lòng mọi người chua xót, so với Hồng Mông Sơn, đạo trường của họ quả là nơi rách nát.

Huyền quy chở họ từ từ đi về phía trước.

Không biết đã bao nhiêu năm, nhưng chỉ cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh, căn bản không kịp thưởng thức cảnh đẹp trước mắt.

“Giáo chủ, đến bờ rồi!" Con huyền quy khổng lồ vô cùng đó giọng ồm ồm nói.

Phương Minh và những người khác lên bờ, từ biệt huyền quy, tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi Phương Minh đi, con huyền quy đó kích động chạy một mạch vào trong biển, gặp ai cũng nói: “Biết ta vừa chở ai qua biển không?

Là giáo chủ đấy, giáo chủ!

Có thể chở giáo chủ qua biển, là vinh hạnh lớn nhất đời ta..." Những con huyền quy còn lại vẻ mặt đầy ngưỡng mộ.

Theo họ thấy, có thể chở Phương Minh qua biển, đó tuyệt đối là vinh hạnh lớn lao.

Đi không bao lâu, họ thấy một dãy núi khổng lồ vô cùng, dãy núi uốn lượn không dứt, không biết lớn đến đâu.

Chỉ thấy trên dãy núi mây mù lượn lờ, tường thụy bay lượn, hà quang gần như bao phủ cả ngọn núi.

Lờ mờ có thể thấy trên đó có thụy thú đang chạy nhảy.

Đột nhiên, mấy con kỳ lân nhỏ chạy xuống núi, trong đó một con kỳ lân nhỏ lớn tiếng gọi: “Ca ca, đi thôi, báo thù cho đệ, dưới biển có con cá trạch bắt nạt đệ!" Ngay sau đó, thấy một con kỳ lân khổng lồ vô cùng chạy xuống núi.

Chương 233

Con kỳ lân đó lớn như núi, một đôi mắt to như chuông đồng tựa như mặt trời mặt trăng, toàn thân phủ đầy những chiếc vảy màu xanh nhạt, những chiếc vảy đó lớn như nắp nồi, thật là oai phong.

Con kỳ lân đó đang chạy, đột nhiên thấy nhóm người Phương Minh, lập tức mừng rỡ, vội chạy đến, bái kiến nói: "Bái kiến giáo chủ!" "Không cần đa lễ!" Phương Minh cười tủm tỉm nói.

Mấy con kỳ lân nhỏ trợn tròn đôi mắt to như chuông đồng, đầy vẻ không thể tin được nhìn Phương Minh, cũng kinh ngạc mừng rỡ nói: "Bái kiến giáo chủ!" Tuy chưa từng gặp Phương Minh, nhưng chúng từ nhỏ đã nghe câu chuyện của Phương Minh mà lớn lên.

Phương Minh là ân nhân của Tiên Thiên tam tộc, tự nhiên đối với vị đại ân nhân Phương Minh này vô cùng cảm tạ.

Phương Minh cười tủm tỉm nói: "Được rồi, đi chơi đi!" Mấy con kỳ lân nhỏ lại không chịu rời đi, theo sát Phương Minh, dùng ánh mắt sùng bái nhìn hắn.

Một lát sau, dưới núi Kỳ Lân chạy ra vô số kỳ lân, lần lượt phủ phục trên mặt đất, bái nói: "Bái kiến giáo chủ!" Phương Minh cười nói: "Được rồi, đều về đi!" Những con kỳ lân đó mới đứng dậy, lại vẻ mặt ngưỡng mộ nhìn Kim Kỳ Lân, ngay sau đó lần lượt chạy về trên núi.

Kim Kỳ Lân thì ưỡn ngực ngẩng đầu, lỗ mũi hướng lên trời, cuối cùng cũng được một lần vênh váo.

Trước đây, Kim Kỳ Lân vì tham ăn, ăn trộm vỏ trứng của Long Vương, bị coi là kẻ phản bội của Kỳ Lân nhất tộc, không được Kỳ Lân nhất tộc dung nạp, mãi đến khi gặp Phương Minh, trở thành tọa

kỵ của Phương Minh, tình hình mới dần dần tốt lên.

Cuối cùng Phương Minh cứu Tiên Thiên tam tộc, Kim Kỳ Lân cũng thuận lý thành chương được minh oan, cũng trở thành đối tượng ngưỡng mộ của nhiều thụy thú kỳ lân trong gia tộc.

Có thể làm tọa kỵ cho Phương Minh, đó là phúc phận tu tám đời!

Đương nhiên, tất cả kỳ lân đều nghĩ như vậy.

Mọi người lại một lần nữa nhìn mà trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

Kể từ sau đại chiến Tiên Thiên tam tộc, Tiên Thiên tam tộc liền ẩn mình trong thế giới Hồng Hoang, ít khi xuất hiện.

Đặc biệt là kỳ lân, được mệnh danh là thụy thú, mỗi khi xuất hiện, tất có điềm lành, càng hiếm thấy.

Bình thường thấy một con kỳ lân đã khó, khi nào mà lại có nhiều kỳ lân thành đàn kết đội như vậy?

Thậm chí, Thái Thượng Lão Tử còn nghi ngờ đám đó là những con chó lớn biến dị có vảy.

“Không có kiến thức..." Kim Kỳ Lân liếc thấy vẻ mặt của Thái Thượng Lão Tử và những người khác, hung hăng chế nhạo một phen.

“Giáo chủ, đó không phải là Hồng Mông Sơn sao?" Hồng Vân lão tổ chỉ vào ngọn núi nơi kỳ lân chạy, hỏi.

Phương Minh khẽ lắc đầu, cười nói: “Đó là Kỳ Lân Sơn, lúc ta rời khỏi Hồng Mông Sơn không có, ước chừng những năm này Kỳ Lân nhất tộc không biết đã dời ngọn núi nào đó đến địa giới Hồng Mông Sơn!" Thần kinh của mọi người có chút tê dại, tiếp tục đi về phía trước.

Không biết đã bao lâu, họ thấy một tòa thần thành cực kỳ hùng vĩ.

Trong thần thành, sống đều là những người khổng lồ có thân thể vô cùng to lớn, những người khổng lồ đó thậm chí còn cao hơn cả con kỳ lân vừa rồi một cái đầu.

Vốn dĩ Thái Thượng Lão Tử, Nữ Oa và những người khác cũng là tiên thiên thần thai, thân thể to lớn, nhưng so với những người khổng lồ này, lại có vẻ nhỏ bé.

Trước mặt những người khổng lồ này, họ như những đứa trẻ, chỉ đến ngang đầu gối của người khổng lồ.

Những người khổng lồ này ban đầu đều là hung thú Hồng Hoang, sau này di dời đến gần Hồng Mông Sơn, nghe đạo âm ở cự ly gần, có linh trí, có văn minh của riêng mình.

Chúng được gọi là Thái Cổ Cự Thú!

Những Thái Cổ Cự Thú này đều là sinh linh đầu tiên của Hồng Hoang, từ sau khi Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa đã tồn tại đến nay, từng con một tu vi rộng lớn, mạnh mẽ đến cực điểm.

Tùy tiện một con Thái Cổ Cự Thú nào, độ mạnh nhục thân đều không thua kém Đại Vu của Vu tộc, thậm chí Thái Cổ Cự Thú trưởng thành, độ mạnh nhục thân có thể sánh ngang với Tổ Vu. từng tôn Thái Cổ Cự Thú thấy Phương Minh, lần lượt chắp tay hành lễ nói: “Tham kiến giáo chủ." Phương Minh hư không nâng những Thái Cổ Cự Thú đó dậy, cười nói: “Được rồi!" Suốt đường đi, lần lượt có Thái Cổ Cự Thú hành lễ với Phương Minh.

Thái Thượng Lão Tử chấn kinh với Thái Cổ Thần Thành, đồng thời, càng chấn kinh với ngọn núi hùng vĩ đó.

Giây phút này, cuối cùng họ cũng thấy được Hồng Mông Sơn.

Chỉ thấy Hồng Mông Sơn uốn lượn không dứt, không biết kéo dài đến đâu, ngọn núi chính của nó thẳng tắp lên trời, mây trên trời cũng

chỉ ở lưng chừng núi, như những dải ngọc trắng tinh.

Xung quanh Hồng Mông Sơn trôi nổi những hòn đảo tiên nổi khổng lồ vô cùng, những hòn đảo tiên nổi đó dùng xích sắt khóa lại, ghim trên Hồng Mông Sơn, để phòng chúng bay đi mất.

Lúc Phương Minh đi, số lượng đảo tiên nổi không quá mấy chục hòn, nay số lượng đảo tiên nổi tăng vọt lên mấy ngàn hòn.

Rõ ràng những năm này, Cự Thú nhất tộc lại tìm được rất nhiều đảo tiên nổi.

Xây dựng đảo tiên nổi cũng có mục đích, càng gần Hồng Mông Sơn, càng có thể nghe đạo âm ở cự ly gần hơn, cảm ngộ Đại Đạo.

Trên mặt đất đã chật kín, chỉ có thể xây dựng những hòn đảo tiên nổi, tiếp cận Hồng Mông Sơn.

Cảnh tượng tráng lệ như vậy, Thái Thượng Lão Tử và những người khác cũng là lần đầu tiên thấy, không khỏi ngây người.

Thái Thượng Lão Tử da mặt co giật, lẩm bẩm: “Ai da, nhị đệ và tam đệ không đến, bỏ lỡ cảnh tượng thịnh vượng như vậy, thật sự sẽ hối hận cả đời..." “...

đây chính là Hồng Mông Sơn?" Hồng Vân lão tổ và những người khác chấn kinh nói.

Chương 234

Phương Minh cười cười, nói: “Đây chính là Hồng Mông Sơn rồi, mấy vị sư phó của ta không thích người ngoài, như vậy đi, các ngươi tìm một nơi chờ trước, ta lên núi tìm mấy vị sư phó của ta." Tự nhiên có Thái Cổ Cự Thú đến tiếp đãi Thái Thượng Lão Tử và những người khác, Phương Minh thì tung hai chân, chạy lên Hồng Mông Sơn.

Toàn bộ Thái Cổ Thần Thành đều tràn ngập đạo âm lượn lờ, là âm thanh của Đại Đạo thuần khiết nhất, so với đạo âm trong Tử Tiêu Cung thuần khiết hơn vô số lần.

Trong Thái Cổ Thần Thành tuy có rất nhiều Thái Cổ Cự Thú, nhưng những Thái Cổ Cự Thú đó đều rất yên tĩnh, cả tòa thần thành cũng rất yên tĩnh, có thể nghe được tiếng kim rơi.

Rõ ràng là sợ phát ra âm thanh làm nhiễu loạn đạo âm đang bay đến, khiến cho đạo âm không còn thuần khiết nữa.

Thái Thượng Lão Tử và những người khác được dẫn đến ở trong một cung điện khổng lồ vô cùng, cung điện rộng lớn, rõ ràng là dành cho người khổng lồ sử dụng.

Lão Tử và những người khác ngồi trong cung điện rộng lớn trống trải, trông cực kỳ nhỏ bé.

Lắng nghe đạo âm, không biết từ lúc nào tu vi của Thái Thượng Lão Tử và những người khác tăng vùn vụt, pháp lực sâu dày hơn rất nhiều.

Bây giờ họ mới biết, câu nói của Phương Minh rằng Đạo Tổ Tử Khí mặt dày mày dạn ở lại Hồng Mông Sơn đuổi cũng không đi, có khả năng là thật.

Cảnh tượng thịnh vượng như vậy, ai mà không yêu.

Lớn lên ở một thánh địa như vậy, cũng khó trách pháp lực của Phương Minh vô cùng sâu dày, không sâu dày mới là có quỷ.

Thái Thượng Lão Tử và những người khác vội vàng nhắm mắt tu luyện, cảm ngộ đạo âm.

Ở một nơi khác, Phương Minh thì tay cầm trận phù, chạy một mạch vào trong Hồng Mông Sơn.

"Xem chiêu!" Đúng lúc này, đột nhiên một giọng nói vang lên.

Phương Minh trong lòng giật mình, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đóa sen đen nhỏ bằng lòng bàn tay đang xoay tròn bay về phía mình với tốc độ cực nhanh.

Trong đóa sen đen đó ẩn chứa sức mạnh hủy diệt kinh khủng!

"Mẹ nó, Thập Nhị sư phó, người hạ tử thủ à!" Phương Minh hét lên một tiếng, chân đạp âm dương, một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, lập tức khí đen trắng từ trên người tuôn ra, hình thành một quả cầu thái cực xoay tròn, bao bọc lấy hắn.

Chuyện quỷ dị đã xảy ra, đóa sen đen hủy diệt va vào khí đen trắng, không hề nổ tung, mà thuận theo quả cầu thái cực đen trắng xoay tít.

"Càn Khôn Lưỡng Nghi Na Di Đại Pháp!" Phương Minh cười lớn, tay trái chỉ về phía trước, đóa sen đen hủy diệt trên quả cầu thái cực đen trắng liền xoay tròn bay về phía Thập Nhị sư phó ở cách đó không xa.

Cùng lúc đó, tay phải Phương Minh co lại, một đóa sen đen hủy diệt đen tuyền cũng xoay tròn xuất hiện, bay về phía Thập Nhị sư phó.

Thập Nhị sư phó tức giận, cũng hai tay co lại, lại hai đóa sen đen

hủy diệt bay ra.

“Ầm ầm ầm..." Hai tiếng nổ kinh khủng vang lên, bốn đóa sen đen hủy diệt va vào nhau, đám mây hình nấm kinh khủng bốc lên trời, làm cho mây mù trong nháy mắt bị nổ tung.

Cũng may trên Hồng Mông Sơn có đại trận hộ sơn bảo vệ, nếu không trận dao động này đủ để hủy diệt Thái Cổ Thần Thành.

“Tên tiểu tử thối, nhiều năm không gặp, thực lực không có tiến bộ gì cả..." Đột nhiên, Thập Nhị sư phó đang ha ha cười lớn, đột nhiên lại phát hiện Phương Minh biến mất.

Lúc này, sau lưng Thập Nhị sư phó một đóa thanh liên xoay tít, Phương Minh lặng lẽ xuất hiện sau lưng Thập Nhị sư phó, lòng bàn tay co lại, một đóa sen đen hủy diệt xuất hiện, nặng nề ấn vào sau lưng Thập Nhị sư phó.

Khi Thập Nhị sư phó phát hiện, đã không kịp, lập tức bị đánh cho lăn lộn, ngã về phía trước, làm cho mặt đất lõm xuống mấy cái hố lớn.

“Thập Nhị sư phó, nhường thôi!" Phương Minh khẽ cười, chắp tay với Thập Nhị sư phó nói.

Đương nhiên, Thập Nhị sư phó bị Phương Minh đánh bay, là vì Thập Nhị sư phó tự phong tu vi, chỉ giữ lại cảnh giới tương đương với Phương Minh.

Thập Nhị sư phó đứng dậy, mặt già đầy bụi đất, tức giận hét lớn: “Minh nhi, ngươi khi sư diệt tổ..." “Kẻ khi sư diệt tổ, nên dạy dỗ!" Lúc này, lại một giọng nói khác vang lên.

Phương Minh quay đầu nhìn, chỉ thấy Thập Nhất sư phó ngự phong, một quyền đánh về phía Phương Minh.

“Ha ha, Thập Nhất sư phó, muốn dạy dỗ con, cũng phải có thực lực đó!" Phương Minh ha ha cười lớn, cũng một quyền đánh ra.

“Ầm..." Hai quyền va chạm, kình phong kinh khủng trong nháy mắt cuốn ra bốn phía, thổi vào mặt người ta đau rát.

Chỉ nghe một tiếng “rắc” giòn tan, cánh tay của Thập Nhất sư phó bị gãy.

“Ồ?

Tên tiểu tử thối, nhục thân thành thánh!" Thập Nhất sư phó đau đến nhe răng trợn mắt, tay kia cũng giơ quyền đánh về phía Phương Minh.

Cùng lúc đó, Phương Minh cũng một quyền đánh ra.

“Rắc” một tiếng, cánh tay kia của Thập Nhất sư phó cũng bị gãy.

“Oa oa..." Thập Nhất sư phó đau đến nước mắt lưng tròng, dưới nách đột nhiên mọc ra hai cánh tay, đánh về phía eo của Phương Minh.

Phương Minh dưới nách cũng mọc ra hai cánh tay, nghênh đón Thập Nhất sư phó.

“Rắc..." Lại hai tiếng giòn tan, cánh tay mọc ra từ dưới nách của Thập Nhất sư phó cũng đồng thời bị gãy.

Chương 235

Đột nhiên, trên người Thập Nhất sư phó mọc ra vô số cánh tay, ngàn tay ngàn cánh, đồng thời tấn công về phía Phương Minh.

Phương Minh không hề sợ hãi, hai tay rung lên, cũng mọc ra vô số cánh tay, tấn công về phía Thập Nhất sư phó.

“Rắc rắc..." Cánh tay của Thập Nhất sư phó yếu ớt như cánh tay trẻ con, phàm là bị Phương Minh đối đầu, cánh tay đều bị gãy hết.

Chỉ trong khoảnh khắc, cánh tay của Thập Nhất sư phó gãy rồi lại gãy, nhưng không ngừng có cánh tay mới mọc ra, điên cuồng tấn công về phía Phương Minh.

Trên người Phương Minh ngàn tay ngàn cánh, động tác cực nhanh, chặn đứng hết tất cả các cuộc tấn công của Thập Nhất sư phó.

Chỉ là thuật tạo hóa của Thập Nhất sư phó thực sự quá mạnh, mặc cho Phương Minh bẻ gãy bao nhiêu cánh tay, lại có thể mọc ra cánh tay mới.

“Ầm..." Cuối cùng Thập Nhất sư phó bị đánh bay, làm cho mặt đất lõm xuống một cái hố lớn.

Thập Nhất sư phó từ trong hố lớn bò ra, vẻ mặt kinh ngạc và giận dữ nhìn Phương Minh, nghiến răng nghiến lợi nói: “Chơi bẩn, dùng cái thứ đó tấn công Thập Nhất sư phó!" Chỉ thấy bụng dưới của Phương Minh đang căng phồng từ từ nhỏ lại, ha ha cười lớn nói: “Thập Nhất sư phó, không sao chứ?

Con cũng luyện Tạo Hóa Huyền Công rồi, ngài không đánh lại con đâu, ha ha ha..." Thập Nhất sư phó tức đến da mặt co giật, kinh ngạc và giận dữ không thôi.

Thập sư phó hồng quang mãn diện đi ra, cười nói: “Tuổi còn nhỏ, không học cái tốt, những năm này ra ngoài, không ít lần làm hại con gái nhà người ta rồi nhỉ!" Phương Minh nghiêm túc đếm ngón tay, ha ha cười lớn nói: “Cũng không nhiều lắm, cũng bảy tám người thôi!" Thập sư phó nhướng mày, quay đầu nhìn xuống núi, cười nói: “Lại đưa về hai người, trông cũng xinh xắn đấy chứ!" Phương Minh sắc mặt hơi biến, vội nói: “Thập sư phó, không được làm hại họ!" Phương Minh đối với vị Thập sư phó này thực sự quá hiểu rồi, tên Thập sư phó này hoàn toàn là một con hổ mặt cười, tuy đang cười, nhưng giây tiếp theo có thể đâm một nhát dao, khiến ngươi chết cũng không biết tại sao.

Thập sư phó thật sự rất âm hiểm, không giống Tam sư phó chỉ là bỉ ổi, có khí chất của một thư sinh buồn chán.

Cũng là nguyên nhân mà mọi người ở Hồng Mông Sơn gọi ông ta là thần côn vô sỉ nhất.

“Ha ha, yên tâm, ta sẽ không động đến hai vị sư mẫu tương lai của ngươi đâu, nhưng mấy người đàn ông kia, ta động được chứ nhỉ, ha ha ha..." Thập sư phó cười quái dị liên tục, vẫy tay một cái, một con sông lớn mênh mông xuất hiện, chảy không ngừng, từ tây sang đông.

Con sông này không phải do nước tạo thành, mà do từng bức tranh sặc sỡ tạo thành.

Vận Mệnh Chi Hà!

Sông dài vận mệnh chúa tể vận mệnh!

Thập sư phó khuấy động Vận Mệnh Chi Hà, nhanh chóng tìm được quỹ tích cuộc đời của Thái Thượng Lão Tử, Hồng Vân lão tổ và Trấn Nguyên Tử đại tiên.

“Để Nhị sư phụ xem con giao du với những loại bạn bè gì!" Hai

tay Nhị sư phụ điên cuồng điểm ra, khuấy động Vận Mệnh Chi Hà, trong khoảnh khắc vận mệnh của Thái Thượng Lão Tử, Hồng Vân lão tổ và Trấn Nguyên Tử đại tiên bị thay đổi.

Trong Thái Cổ Thần Thành, Thái Thượng Lão Tử, Hồng Vân lão tổ và Trấn Nguyên Tử đại tiên đang tu luyện, đột nhiên trong cơ thể dâng lên một luồng sức mạnh kỳ lạ, ba người căn bản không có sức chống cự, liền biến thành ba con heo.

Nữ Oa và Dao Trì kinh ngạc tỉnh lại, vẻ mặt kinh hãi nhìn ba người Thái Thượng Lão Tử đã biến thành ba con heo.

"...

đây là chuyện gì?" Dao Trì kinh hô nói.

Nữ Oa cũng chưa từng thấy chuyện kỳ lạ như vậy, khẽ lắc đầu, kinh hãi nhìn ba người.

Ba con heo chạy loạn trên mặt đất, phát ra tiếng kêu ủn ỉn khó nghe.

"Thập sư phó, họ là người ta mang về, không thể để ngài bắt nạt!" Phương Minh vẫy tay một cái, một con Vận Mệnh Chi Hà mênh mông cũng xuất hiện trước mắt, vẫy tay liên tục khuấy động.

Thái Thượng Lão Tử ba người cuối cùng cũng biến lại thành người.

Thái Thượng Lão Tử ba người lộ vẻ kinh hãi, vội vàng thúc đẩy huyền công chống lại luồng sức mạnh xâm thực đó.

Thì ra Thập sư phó đã đi vào Vận Mệnh Chi Hà, khuấy động quỹ tích vận mệnh của vạn vật sinh linh, cưỡng ép gán vận mệnh của ba con heo lên người Thái Thượng Lão Tử và những người khác.

Phương Minh lại một lần nữa khuấy động Vận Mệnh Chi Hà,

khôi phục quỹ tích vận mệnh của ba người, ba người mới trở lại bình thường.

Vừa rồi ba người không phòng bị, bị Thập sư phó lợi dụng sơ hở, nhưng khi ba người vận công chống lại, Thập sư phó liền không có khả năng đó nữa.

Chủ yếu là Thập sư phó tự phong tu vi, nếu không phải vậy, bằng vào thực lực của Thập sư phó, có thể cưỡng ép thay đổi quỹ tích vận mệnh của ba người.

Trên Hồng Mông Sơn.

Thập sư phó cười tủm tỉm nhìn Phương Minh, cười nói: “Tên tiểu tử thối, ván này, chúng ta hòa!" Phương Minh vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Thập sư phó, cười nói: “Thập sư phó, không phải là hòa đâu, vừa rồi lúc con khuấy động Vận Mệnh Chi Hà, không cẩn thận cũng đã thay đổi quỹ tích vận mệnh của Thập sư phó rồi!" “Tên tiểu tử thối..." Thập sư phó sắc mặt đại biến, nói được nửa lời, đột nhiên trên người hoa quang lóe lên, biến thành một con heo, vội vàng chạy vòng vòng trên mặt đất, phát ra tiếng “ủn ỉn ủn ỉn".

Con heo mà Thập sư phó biến thành đâm đầu vào Vận Mệnh Chi Hà, đợi khi Thập sư phó xuất hiện trở lại, vẻ mặt xanh mét nhìn Phương Minh, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Đồ vô dụng, đợi bà đây!" Cửu sư phó đi ra, bá đạo một cước đá bay Thập sư phó, thong thả đi về phía Phương Minh, cười nói: “Minh nhi, xem ra những năm này bản lĩnh của con tăng lên nhiều rồi nhỉ, liên thắng ba vị sư phó, nào, để bà đây xem con có bao nhiêu cân lượng!" Phương Minh nhếch miệng cười, nói: “Cửu sư phó đối với Minh nhi tốt nhất, Minh nhi không nỡ đánh Cửu sư phó!" “Tên tiểu tử thối, tưởng ngươi thắng chắc bà đây sao!" Cửu sư phó đại nộ, thay đổi hình tượng thục nữ trước đó, sải bước lao về phía Phương Minh.

“Ha ha ha, Cửu sư phó, người dễ nổi giận như vậy, cháy rồi!" Đột nhiên Phương Minh cười lớn.

“Không ổn, trúng phải Phần Tâm Hỏa của tên tiểu tử thối!" Cửu sư phó theo bản năng quay đầu nhìn về phía sau mông, nhưng phát hiện sau mông không có cháy.

Phương Minh chỉ vào Cửu sư phó, cười lớn nói: “Cửu sư phó, ngực của người, ngực của người cháy rồi..." Cửu sư phó đột nhiên cảm thấy lồng ngực nóng lên, cúi đầu nhìn, trời ạ, quần áo đều cháy rồi.

“Chết tiệt, lộ rồi, lộ rồi..." Cửu sư phó vô cùng lo lắng, che ngực chạy một mạch về phía Thần Hỏa Cung.

Chương 236

Một lát sau, Cửu sư phó vẻ mặt xanh mét chạy ra, tức giận nói: “Tên tiểu tử thối, càng ngày càng tiến bộ, mấy chiêu trò hạ lưu này, học từ ai vậy..." Lúc này, Thập sư phó đi tới, chỉ vào Phương Minh, tức giận nói: “Tên tiểu tử thối càng ngày càng âm hiểm, ta thấy nên đánh cho tên tiểu tử thối một trận, để hắn nhớ đời!" “Cút, đều tại tên thần côn nhà ngươi làm hư Minh nhi!" Cửu sư phó đại nộ, một cước lại đá bay Thập sư phó.

Bát sư phó đi về phía Phương Minh, cười nói: “Minh nhi, gần đây trận pháp chi đạo của con có lơ là không?" Phương Minh cười tủm tỉm nói: “Đồ nhi ở trước Tử Tiêu Cung bày ra hai đại trận, Âm Dương Nhị Long Thương Châu Trận và Lôi Trạch Đại Trận, hung hăng tống tiền một phen đám ngốc nghếch đến Tử Tiêu Cung nghe đạo đấy!" “Ồ, nếu đã như vậy, vậy để Bát sư phó kiểm tra ngươi!" Bát sư phó từ từ đi về phía Phương Minh, khí định thần nhàn, mỗi bước đi, dưới chân đều để lại một dấu chân sâu, những dấu chân này được sắp xếp theo một quỹ đạo kỳ lạ, huyền diệu lại huyền diệu.

Hóa ra Bát sư phó đang dùng dấu chân của mình để bố trận.

“Bát sư phó muốn kiểm tra thì cứ kiểm tra!" Phương Minh đi đến trước mặt Bát sư phó, đi theo Bát sư phó từng bước một.

Lúc đầu, Bát sư phó ở phía trước, Phương Minh ở phía sau, sau đó hai người đi song song, không phân trên dưới, rồi sau đó Phương Minh đã vượt qua Bát sư phó.

Cuối cùng, khoảng cách giữa hai người ngày càng xa.

Đột nhiên, đại trận đột nhiên được bố trí thành, cột sáng khổng lồ bốc lên trời, một dấu chân khổng lồ từ trên trời giáng xuống, giẫm Bát

sư phó xuống đất.

Phương Minh ha ha cười lớn, tay áo vung lên, trận pháp tan đi, chỉ thấy Bát sư phó nằm ngửa trên mặt đất, toàn thân co giật, khóe miệng sùi bọt mép, hơi thở yếu ớt, sắp chết đến nơi.

“Bát sư phó, Thiên Tàn Cước Trận con còn thạo hơn ngài, sớm đã thanh xuất vu lam thắng vu lam rồi!" Phương Minh nhìn bộ dạng của Bát sư phó, cười lớn nói.

Cửu sư phó đi tới, lại một cước đá bay Bát sư phó, tức giận nói: “Đồ vô dụng, chết rồi, đừng giả chết!" Thất sư phó tiến lên, xách một cái hộp, cười nói: “Minh nhi, kỹ thuật rèn sắt có lơ là không!" Phương Minh cười nói: “Tự nhiên không lơ là!

Những năm này con luyện được rất nhiều bảo bối đấy!" Nói rồi, Phương Minh hai tay rung lên, sau đầu khánh vân hiện ra, trong khánh vân sắp xếp vô số bảo bối.

Thất sư phó nhìn thấy, xách hộp đi luôn.

Cửu sư phó kéo Thất sư phó lại, tức giận nói: “Lão Thất, chuyện gì vậy?

Chưa so tài, đã lâm trận lùi bước rồi sao?" Thất sư phó xấu hổ nói: “Cửu muội, nhìn bảo bối trong khánh vân của Minh nhi đi, đều là tiên thiên linh bảo, ta xấu hổ không dám lấy ra mấy món đồ nát của ta..." Nói rồi Thất sư phó thoát khỏi Cửu sư phó, vội vàng về cung điện của mình.

Lục sư phụ đi đến trước mặt Bát sư phó, tay lật một cái, trong lòng bàn tay xuất hiện một cái hồ lô, từ đó đổ ra một viên đan dược, nhét viên đan dược đó vào miệng Bát sư phó.

Bát sư phó đột nhiên mở mắt, từ trên đất nhảy lên, không giả chết nữa, muốn nhổ viên đan dược đó ra, nhưng phát hiện viên đan dược

đó vào miệng là tan, không còn nữa, không khỏi tức giận, quay đầu nhìn Lục sư phụ, tức giận nói: “Lão Lục, ngươi lại lấy ta thử thuốc!

Nhanh, ngươi cho ta ăn cái gì?" Lục sư phụ cười nói: “Không có gì, không có gì, là Hóa Cốt Đan ta mới nghiên cứu ra thôi!" “Hóa Cốt Đan!" Bát sư phó lập tức sắc mặt đại biến, giơ quyền định đánh Lục sư phụ, nhưng đột nhiên cả người mềm nhũn ra, như một đống bùn nhão, mềm nhũn trên mặt đất.

Thì ra toàn thân xương cốt đã bị Hóa Cốt Đan làm tan chảy, vì vậy chỉ còn lại một đống thịt nhão.

Phương Minh tiến lên, cười tủm tỉm nhìn Bát sư phó, lập tức lấy ra các loại dược liệu bắt đầu luyện dược, một lát sau, một viên kim đan đã luyện thành.

Phương Minh đánh kim đan vào trong cơ thể Bát sư phó.

Bát sư phó với tốc độ mắt thường có thể thấy đang hồi phục, cuối cùng đứng dậy, vẻ mặt kinh ngạc và giận dữ nhìn Lục sư phụ, tức giận nói: “Tên luyện dược thối, muốn giết ta à!" Bát sư phó một quyền muốn đánh chết Lục sư phụ, nhưng cũng biết toàn thân Lục sư phụ đều là độc, vì vậy lại có chút do dự.

Lục sư phụ không để ý đến Bát sư phó, hai mắt nhìn chằm chằm vào Phương Minh, nói: “Tên tiểu tử thối, đan dược gì vậy?" Phương Minh cười nói: “Của Bát sư phó gọi là Hóa Cốt Đan, vậy đan dược của con gọi là Sinh Cốt Đan đi!" Lục sư phụ da mặt co giật mấy cái, lật tay lấy ra một con dao nhỏ, không nói lời nào kéo cánh tay Bát sư phó, cắt da thịt Bát sư phó.

“Aoo!" Bát sư phó đau đến hét lên liên tục, tức giận nói: “Lão Lục, ngươi làm gì vậy?" “Đừng động, ta xem xương mới mọc có di chứng gì không..." Lục sư phụ giữ chặt cánh tay Bát sư phó, dùng dao nhỏ tiếp tục cắt da thịt Bát sư phó, cho đến khi lộ ra xương, dùng dao cạo

cạo lên xương Bát sư phó, lại gần ngửi ngửi.

Bát sư phó tuy đau đến mặt già co giật, nhưng không dám động đậy.

Trên Hồng Mông Sơn, Lục sư phụ cũng là một nhân vật tàn nhẫn, dùng độc dùng thuốc xuất thần nhập hóa, là một trong những nhân vật mà mấy vị sư phụ không dám chọc vào nhất.

Lúc này, Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Lục sư phụ, nói: "Lục sư phó, có đau bụng không?" "Đau bụng?

Bụng ta..." Nói được nửa lời, trong bụng Lục sư phụ đột nhiên vang lên một tràng tiếng sấm.

Tiếp theo, Lục sư phụ che mông chạy đi, tức giận nói: "Tên tiểu tử thối, lại dám hạ thuốc Tiêu Chảy Ngàn Dặm lên xương của lão Bát..." Bát sư phó nghe vậy sắc mặt biến đổi, kinh hãi nói: "Minh nhi, Bát sư phó đối xử với con không tệ mà, mau lấy thuốc giải ra!" Phương Minh tay lật một cái, lấy ra một viên thuốc giải.

Bát sư phó vội vàng ăn vào, mới thở phào nhẹ nhõm.

Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Bát sư phó, hỏi: "Bát sư phó, chân thân của Hỗn Độn Ma Thần đâu?" "Ồ, tự nhiên là ở trong Hỗn Độn..." Bát sư phó đột nhiên phản ứng lại, vội vàng ngậm miệng, tức giận nói: "Tên tiểu tử thối, dám gài bẫy ta!" Phương Minh nhếch miệng cười, chứng thực suy đoán trong lòng, đi về phía Ngũ sư phó.

Phương Minh vẫn luôn nghi ngờ sư phó của mình là Hỗn Độn Ma Thần, chỉ là thân thể của Hỗn Độn Ma Thần to lớn đến mức nào, mạnh mẽ đến mức nào, sao lại không chịu nổi một viên Hóa Cốt Đan nhỏ bé.

Rõ ràng hiện tại không phải là chân thân, chỉ là một cỗ phân thân mà thôi.

Khi Phương Minh đi đến trước mặt Ngũ sư phó, lại phát hiện Ngũ sư phó mệt mỏi không phấn chấn, dường như tinh thần không tốt, không khỏi hỏi: “Ngũ sư phó, người sao vậy?" Ngũ sư phó lắc đầu, nói: “Gần đây ăn phải đồ hư, tinh thần không tốt, ta không so tài với con nữa!" “Ăn phải đồ hư?" Phương Minh nghe vậy nhíu mày, do dự không quyết.

Nếu Phương Minh đoán không sai, Ngũ sư phó nên là Thôn Phệ Ma Thần, thôn thiên phệ địa, khẩu vị tốt lắm mới phải.

Thử hỏi thần ma như vậy, sao lại có thể ăn phải đồ hư?

Trừ phi có một tình huống, Ngũ sư phó đã ăn phải một bảo vật cực kỳ lợi hại, ngay cả Ngũ sư phó cũng không tiêu hóa được.

Nghĩ đến đây, Phương Minh liền cao hứng, kích động nói: “Ngũ sư phó, há to miệng, con vào bụng người xem, xem rốt cuộc người đã ăn phải thứ gì!" Ngũ sư phó há to miệng, Phương Minh hóa thành một luồng ánh sáng, chui vào trong bụng Ngũ sư phó.

Ngũ sư phó là Thôn Phệ Ma Thần, cấu tạo trong bụng cũng khác với người khác, trong bụng là từng vòng xoáy đen kinh khủng, những vòng xoáy đen đó như từng cái miệng lớn của cự thú, thôn phệ tất cả.

Trong bụng Ngũ sư phó đen kịt một mảnh, nguyên nhân là ánh sáng ở đây cũng sẽ bị thôn phệ.

Chương 237

Phương Minh đi trong bụng Ngũ sư phó, hai mắt bắn ra hai luồng thần quang, tìm kiếm bảo vật mà ngay cả Ngũ sư phó cũng không tiêu hóa được.

Bụng của Ngũ sư phó đặc biệt lớn, tự thành một không gian.

Phương Minh đi trong bụng Ngũ sư phó rất lâu, cũng không phát hiện ra bảo vật, đang kỳ quái, đột nhiên nghe thấy giọng nói đắc ý của Ngũ sư phó.

"Ha ha ha, ta đã ăn Minh nhi rồi, ta đã ăn Minh nhi rồi..." Phương Minh nghe vậy mặt đen như đít nồi, tức giận đến mức tóc dựng đứng.

Thì ra Ngũ sư phó lừa Phương Minh vào trong bụng mình, dùng cách này để khảo nghiệm, ăn thịt Phương Minh.

Các sư phó khác chạy đến, vẻ mặt kinh ngạc và giận dữ nhìn Ngũ sư phó, lớn tiếng mắng: "Mau nhổ Minh nhi ra, đừng để tiêu hóa mất Minh nhi..." Nhị sư phụ một tay túm lấy Ngũ sư phó, giơ rìu lên, định mổ bụng Ngũ sư phó.

Ngũ sư phó sợ hãi hét lớn: "Yên tâm, yên tâm, Minh nhi nhục thân thành thánh, ta không tiêu hóa được đâu, trong bụng ta thật sự có đồ..." Phương Minh cuối cùng cũng không ra ngoài, đột nhiên nghe thấy lời của Ngũ sư phó, tiếp tục đi về phía trước.

Đột nhiên, liếc thấy một nơi sáng lên, đó là bảo quang!

Phương Minh mừng rỡ, chạy một mạch đến chỗ bảo quang, nhìn kỹ, thì ra là một hòn đá chín màu hình cầu.

Ngũ sư phó không tiêu hóa được hòn đá này, hòn đá này tất nhiên là một bảo vật ghê gớm.

Phương Minh cầm hòn đá đó, cười nói: “Ngũ sư phó, mở miệng ra, con muốn ra ngoài!" Ngũ sư phó mở miệng, Phương Minh hóa thành một luồng ánh sáng bay ra.

Phương Minh tay cầm hòn đá chín màu, cười tủm tỉm nói: “Ngũ sư phó, hòn đá này người ăn ở đâu vậy?" Ngũ sư phó cười khổ nói: “Thiên địa mới thành, ta thấy có năm mươi viên châu sáng, liền một miệng nuốt một viên, ai ngờ thứ này ngay cả ta cũng không tiêu hóa được..." Phương Minh kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, chớp chớp mắt, lẩm bẩm: “... hòn đá này chẳng lẽ là cái một trốn đi của Thiên Đạo sao?

Ngũ sư phó thật lợi hại, ngay cả cái một trốn đi của Thiên Đạo cũng ăn được!" “Chỉ là hòn Thiên Đạo Thạch này không biết dùng để làm gì?

Chẳng lẽ dùng để ném người?" Phương Minh lật qua lật lại quan sát Thiên Đạo Thạch, lẩm bẩm nói.

Lúc này, một nơi trên Hồng Mông Sơn trở nên đen kịt vô cùng, trong bóng tối một chiếc thuyền giấy từ từ đi ra.

Tứ sư phó đứng trên thuyền giấy, thắp đèn lồng, cười nói: “Chuyện đánh Minh nhi như vậy, ta sao lại có thể bỏ qua!" Phương Minh nhướng mày, cầm Thiên Đạo Thạch, chiếu vào Tứ sư phó ném đi.

“Bùm..." Không gian nơi Tứ sư phó đứng đột nhiên nổ tung, Tứ sư phó trực tiếp bị ném về U Minh Địa Phủ.

Trong U Minh Địa Phủ, Tứ sư phó vẻ mặt ngơ ngác, lẩm bẩm: “Chuyện gì vậy?" “Có nên quay về không?" Tứ sư phó có chút rối rắm, đột nhiên mặt già đỏ bừng, ngượng ngùng cười nói: “Không về nữa, quá mất mặt..." Nói rồi, Tứ sư phó lái thuyền giấy, đi thu thập du hồn.

Phương Minh tay vẫy một cái, Thiên Đạo Thạch liền bay về trong tay Phương Minh, dường như Thiên Đạo Thạch đối với Phương Minh rất thân cận.

“Mẹ nó, bảo bối tốt!" Phương Minh hưng phấn đến run rẩy, trên dưới quan sát Thiên Đạo Thạch, càng lúc càng yêu thích.

“Minh nhi, bảo vật chung quy cũng là ngoại lực, thực lực của bản thân mới là quan trọng nhất, nếu con có thể khôi phục cái cây này về nguyên dạng, Tam sư phó thua!” Tam sư phó bước lên, trong tay cầm một cây gậy gỗ, cắm xuống đất rồi thúc giục thần thông gia tốc thời gian, tức thì chuyện kỳ dị đã xảy ra.

Cây gậy gỗ kia vậy mà bắt đầu bén rễ nảy mầm, mọc ra cành lá, đơm hoa kết quả, trong nháy mắt đã biến thành một cây đại thụ chọc trời.

Phương Minh liếc nhìn một cái, Thiên Đạo Thạch liền ném về phía cái cây đó.

Bị Thiên Đạo Thạch nện trúng, cái cây kia tức thì bị khôi phục lại thành một cây gậy gỗ trơ trụi.

Tam sư phó ngây người, ngậm miệng lại, lủi thủi bỏ đi.

Phương Minh thu hồi Thiên Đạo Thạch, trong lòng có chút phấn khích.

Quả nhiên đoán không sai, Thiên Đạo Thạch chính là cái “một” độn khứ kỳ nhất, chỉ đâu đánh đó, hễ đánh trúng vật gì, tất sẽ khiến nó khôi phục nguyên dạng.

Nhị sư phó bước lên, tay cầm một chiếc rìu, ha hả cười lớn: “Minh nhi giỏi lắm, Minh nhi tu luyện công pháp của ta nên mới mạnh mẽ như vậy, ha ha ha…” Các sư phó còn lại đều xuýt xoa một trận, giận mà không dám nói.

Phương Minh ngẩng đầu nhìn Nhị sư phó, nhíu mày nói: "Nhị sư phó, con thấy công pháp của người cũng không hợp với con.

Tuy con cũng đi theo con đường dùng sức mạnh để chứng đạo, nhưng trên đường trở về, con đã sửa Bàn Cổ Tâm Kinh của người đến mức không còn nhận ra được nữa rồi, dung nhập cả kiến giải của con vào…" Nụ cười trên mặt Nhị sư phó cứng đờ, ngay sau đó là vẻ mặt giận dữ nhìn Phương Minh, gầm lên: "Tên tiểu tử thối, dám sửa Bàn Cổ Tâm Kinh của ta?!" Mấy vị sư phó còn lại lập tức cười đến nghiêng ngả, suýt nữa thì không đứng vững.

Nhị sư phó trừng mắt một cái, dọa cho mấy vị sư phó kia vội vàng chạy về cung điện của mình, "ầm" một tiếng đóng sầm cửa lại, không dám ló đầu ra nữa.

Phương Minh ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của Nhị sư phó, nói: "Nhị sư phó, con thấy con đường của người chưa chắc đã hợp với con, Đại đạo ba ngàn, con đường nào cũng có thể chứng đạo, con nên có con đường của riêng mình, chứ không phải sao chép y nguyên!" Nhị sư phó đại nộ, vung chiếc rìu lớn trong tay, quát: "Vậy thì tốt, con đường của con giỏi hơn của ta, vậy thì chứng minh cho ta xem!" Trong số tất cả các sư phó, Nhị sư phó là người nghiêm khắc nhất với Phương Minh, vì tu vi của cậu mà có thể nói là đã hao tổn tâm sức.

Năm đó Nhị sư phó khai thiên thất bại!

Nhưng cũng chỉ còn một chút nữa là thành công.

Để chứng minh con đường của mình là đúng đắn, Nhị sư phó đã gửi gắm tất cả hy vọng vào Phương Minh, xem Phương Minh như một bản thể khác của mình, vì vậy mà đặc biệt dụng tâm.

Nhưng Phương Minh lại sửa công pháp của ông đến mức không còn nhận ra được, cũng khó trách Nhị sư phó lại tức giận đến vậy.

Phương Minh biết một trận chiến là không thể tránh khỏi, lập tức tập trung tinh thần, ngẩng đầu nhìn Nhị sư phó, trong mắt chiến ý hừng hực, nói: "Nhị sư phó, ở cùng cảnh giới, người không đánh lại con đâu!" "Tên tiểu tử thối, quá ngông cuồng rồi, xem lão tử đây phải dạy dỗ ngươi một phen!" Nhị sư phó đại nộ, lập tức vung rìu chém về phía Phương Minh.

Mấy vị sư phó còn lại xem mà tim đập chân run, sợ Nhị sư phó một rìu chém chết Phương Minh.

Chương 238

Ngay lúc Nhị sư phó bổ rìu xuống, Phương Minh dậm mạnh chân xuống đất, chỉ thấy trời không phải trời, đất không phải đất, càn khôn nghịch chuyển, âm dương đảo lộn.

Thân hình Nhị sư phó lảo đảo, rõ ràng đã bị Phương Minh đưa đến U Minh Địa Phủ, chém vào không khí.

Trong bóng tối, Tứ sư phó chèo một chiếc thuyền giấy từ từ lướt tới, khanh khách cười nói: "Nhị ca, Minh nhi lợi hại thật đấy, ngay cả huynh cũng phải chịu thiệt lớn như vậy trong tay nó!" Nhị sư phó đại nộ, một rìu chém ra, chém cho phân thân của Tứ sư phó hồn bay phách tán, biến mất không còn tăm hơi.

Trong U Minh Địa Phủ, vô số phân thân của Tứ sư phó đều đại nộ, đang định xông lên tấn công Nhị sư phó, nhưng nghĩ lại, cảm thấy không đánh lại Nhị sư phó, nên đành im lặng.

Nhị sư phó hai mắt như đuốc, ngẩng đầu nhìn lên, rồi lại một rìu chém ra.

Ánh rìu lạnh lẽo xé toạc hư không, vậy mà chém mở kết giới giữa thế giới Hồng Hoang và U Minh Địa Phủ.

Nhị sư phó đưa bàn tay to lớn ra, xé rách hư không, một bước chân bước vào, lúc xuất hiện trở lại đã ở trên Hồng Mông Sơn.

Phương Minh đang với vẻ mặt đầy thích thú nhìn Nhị sư phó, cười nói: "Nhị sư phó, người không đánh lại con đâu!" "Hừ, lão Tứ toàn là mấy trò màu mè, mấy thứ học được từ hắn cũng toàn là hư ảo, chẳng có tác dụng gì, sức mạnh mới là vĩnh hằng!" Nhị sư phó hừ lạnh một tiếng, vung rìu lại chém về phía Phương Minh.

Trong U Minh Địa Phủ, vô số phân thân của Tứ sư phó tức giận nhảy dựng lên, gầm lên: "Lão Nhị, nói cho rõ ràng, thần thông của ta sao lại thành trò màu mè?

Ta liều mạng với ngươi… Hình như liều không lại, thôi vậy!

Đi tìm mấy con ma thay thế đầu thai trút giận vậy!" Trên Hồng Mông Sơn, Phương Minh và Nhị sư phó đã bắt đầu giao đấu thật sự.

Nếu Phương Minh dùng thần thông khác để thắng Nhị sư phó, Nhị sư phó chắc chắn sẽ không phục, mà dùng thần thông khác cũng thật sự khó thắng Nhị sư phó, bởi con đường của ông là dùng sức mạnh để chứng đạo.

Vạn pháp thần thông trong thiên hạ, hễ thi triển là sẽ sinh ra sức mạnh, liền sẽ bị Nhị sư phó mượn đi, lấy đạo của người trả lại cho người, vì vậy khi Nhị sư phó đối chiến với người khác, càng đánh càng hăng, bất luận là thể lực hay pháp lực đều sẽ mãi ở trạng thái đỉnh cao.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Nhị sư phó có thể một mình đánh bại ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, và có thể khai thiên.

Vì vậy muốn thắng Nhị sư phó, phải giao đấu thật sự.

Phương Minh tung người nhảy lên, tránh được một rìu của Nhị sư phó.

Nhị sư phó đại nộ, cũng tung người nhảy lên, lại một rìu chém tới.

Phương Minh lật tay một cái, Hỗn Độn Phủ xuất hiện trong tay, một rìu chém ra.

"Ầm…" Hai luồng ánh rìu va chạm dữ dội, giống như hai con thái cổ cự thú hung hãn đâm vào nhau, bùng phát ra lực xung kích mãnh liệt.

Phương Minh tiếp tục xông lên, phá vỡ bức tường thế giới của Hồng Hoang, lao vào trong hỗn độn.

Nhị sư phó vẫn không chịu buông tha, hung mãnh đuổi theo, lại một rìu chém ra.

Phương Minh cũng dùng bạo lực chém ra một rìu.

Hai luồng ánh rìu ầm ầm va vào nhau, khuấy động dòng khí hỗn độn như nước sôi sùng sục, cuộn trào dữ dội.

Hai người đại chiến trong hỗn độn, bất phân thắng bại.

Tiếp đó, thân hình Phương Minh đột ngột rơi xuống, đáp xuống thế giới Hồng Hoang.

Nhị sư phó cuồng bạo, vẫn bám riết lấy Phương Minh.

Hai người lại giao chiến trên mặt đất, đánh đến mức không thể tách rời.

Ngay sau đó, sau lưng Phương Minh xuất hiện một cánh cửa, cậu ngã người về phía sau, xông vào trong địa phủ.

Nhị sư phó vẫn không chịu từ bỏ, một rìu chém ra, chém mở U Minh, cũng theo đó xông vào, gầm lên: "Tên tiểu tử thối, nếu ngươi còn chạy nữa, chúng ta vĩnh viễn không phân được thắng bại đâu!" "Mẹ kiếp, sao hai tên này lại đánh tới U Minh Địa Phủ của ta rồi, ta phải trốn xa một chút, kẻo vạ lây!" Tứ sư phó đang dẫn dắt vong hồn, thấy hai người xông vào U Minh Địa Phủ, không khỏi lẩm bẩm trong lòng.

Phương Minh cười hì hì nhìn Nhị sư phó đang tức đến sôi máu, cười nói: "Con không chạy, Nhị sư phó sẽ thua đó!" "Phì, ta sẽ thua?

Rõ ràng là ta vẫn luôn đuổi đánh ngươi, được không?" Nhị sư phó giận dữ nhìn Phương Minh, buột miệng mắng.

Phương Minh nhếch miệng cười, nói: "Nhị sư phó, hai chúng ta từ mặt đất đánh lên trời, lại từ trời đánh vào hỗn độn, lại từ hỗn độn đánh xuống trời, lại từ trời đánh xuống đất, cuối cùng đánh vào U Minh Địa Phủ, Nhị sư phó không cảm thấy con đang làm gì sao?" Nhị sư phó ngẩn ra, rồi lập tức giận dữ nói: "Ta đã nói rồi, mấy thứ hư ảo đó vô dụng, phải dùng công phu thật sự, hả?" Phương Minh ha hả cười lớn: "Nhị sư phó không cảm thấy sức mạnh trong cơ thể đang mất đi sao?

Còn con… lại tràn đầy sức mạnh!" Nhị sư phó nhíu chặt mày, thần quang trong mắt lóe lên, giận dữ nói: "Tên tiểu tử thối, sức mạnh pháp tắc của ngươi đã tu luyện đến mức độ nào rồi, có thể mượn sức mạnh của trời đất để hạn chế sức mạnh của ta, không tệ, không tệ, ta thua rồi, nhưng ngươi thắng cũng không quang minh chính đại!" Phương Minh nhếch miệng cười, nói: "Không sai, con thắng Nhị sư phó quả thật không quang minh chính đại, nếu Nhị sư phó không tự phong tu vi, thực lực đủ mạnh, đến mức trời đất cũng không thể trói buộc được người, thì con cũng không thể mượn sức mạnh của trời đất để hạn chế sức mạnh của Nhị sư phó!" "Hừ, tên tiểu tử thối, thua là thua, nói nhiều lời vô ích làm gì!" Nhị sư phó hừ lạnh.

Phương Minh nhếch miệng, vung tay áo, giải trừ đại trận bố trí trong trời đất, cười nói: "Nhị sư phó giận rồi sao?" Nhị sư phó quay đầu nhìn Phương Minh, nhíu mày nói: "Có lẽ con nói đúng, con có con đường của mình, ta không nên cưỡng ép can thiệp!" Nói xong, Nhị sư phó một rìu chém mở U Minh, trở về Hồng Mông Sơn.

Phương Minh nhếch miệng, lẩm bẩm: "Tính tình của Nhị sư phó…" Lúc này, Tứ sư phó chèo thuyền giấy từ trong bóng tối lướt ra, cười hì hì nói: "Tên tiểu tử thối, không tệ nha, ở cùng cảnh giới mà đánh bại được cả Nhị sư phó, lợi hại, lợi hại, lão tử đây thua cũng không oan, thống khoái, thống khoái quá, ha ha ha…" Đúng lúc này,

một luồng ánh rìu xé toạc hư không chém tới, trực tiếp chém cho phân thân của Tứ sư phó hồn bay phách tán, đến cặn bã cũng không còn.

Phương Minh nhếch miệng, nhìn về phía bóng tối, bĩu môi nói: "Tứ sư phó, họa từ miệng mà ra, giữ mồm giữ miệng vào, cẩn thận Nhị sư phó nổi điên, đánh cho ngươi một trận đấy!" "Tên tiểu tử thối, biết rồi, đến lượt ngươi dạy dỗ lão tử đây từ khi nào!" Giọng của Tứ sư phó từ trong bóng tối truyền ra.

"Ha ha ha…" Phương Minh ha hả cười lớn, Luân Hồi Chi Môn sau lưng kết nối U Minh và dương gian, cậu bước một bước vào, lúc xuất hiện trở lại đã ở trên Hồng Mông Sơn.

Trong ánh tím, Đại sư phó bước ra, cười hì hì nói: "Minh nhi, đến lượt chúng ta!" Phương Minh nhếch miệng, đầu óc quay cuồng.

Đại sư phó là hóa thân của Đại đạo, nhất ngôn nhất hành đều là đạo, nhất cử nhất động đều là thần thông đạo pháp, căn bản không có sơ hở để tấn công.

Chương 239

Con ngươi của Phương Minh đảo lia lịa, nhìn Đại sư phó, cười nói: "Đại sư phó, con có một chiêu thần thông, nếu người học được, người sẽ thắng, nếu không học được, người thua, thế nào?" Đại sư phó ngẩn ra, cười nói: "Vậy con cứ thi triển thần thông ra xem!" Phương Minh ha hả cười lớn: "Thần thông diễn kịch đó, trong ngoài không đồng nhất, lòng dạ khác với vẻ ngoài, không biết Đại sư phó đã học được chưa!" Đại sư phó nhíu chặt mày, nói: "Thần thông diễn kịch này thật sự cao thâm, rõ ràng hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại thân thiết như người nhà, lòng dạ khác vẻ ngoài, thật sự khó hiểu… Tình cảm con người thật phức tạp, ta học không được!" Phương Minh ha hả cười lớn: "Nếu đã vậy, vậy thì con xin nhận thua!" Đại sư phó cười khổ liên tục, có chút dở khóc dở cười.

Phương Minh quay đầu nhìn các vị sư phó, cười nói: "Các vị sư phó, đã thua trong tay con rồi, không phải nên làm chút chuyện gì cho con sao?" "Hừ!" Mấy vị sư phó hừ lạnh một tiếng, mặt lộ vẻ khinh thường.

Phương Minh và mấy vị sư phó có một quy định bất thành văn, mỗi lần tỷ thí xong, nếu Phương Minh thắng, họ sẽ đồng ý một điều kiện của Phương Minh, nhưng nếu họ thắng, Phương Minh phải ở lại Hồng Mông Sơn bầu bạn với họ.

Phương Minh nhìn Lục sư phó, cười nói: "Lục sư phó, con có một vị đạo hữu, con đã hứa sẽ để người chỉ điểm cho ông ta về luyện đan chi đạo." Lục sư phó bĩu môi, khinh thường nói: "Biết rồi!" Nói xong, Lục sư phó tìm Bát sư phó lấy trận phù, rồi xuống núi.

Rõ ràng Lục sư phó đi tìm Thái Thượng Lão Tử, chỉ điểm cho

Thái Thượng Lão Tử luyện đan chi đạo.

Phương Minh nhìn các vị sư phó, cười nói: "Các vị sư phó, lần này con đi Tử Tiêu Cung nghe đạo, cảm ngộ được rất nhiều.

Con đường con muốn tìm rất khó, nhưng nếu có thể học hỏi sở trường của các nhà, tập hợp vạn đạo trong thiên hạ vào một thân, con sẽ có khả năng tìm ra con đường của mình, xin các vị sư phó giúp con!" Mấy vị sư phó mắt sáng rực, kinh ngạc nhìn Phương Minh, rõ ràng không ngờ Phương Minh lại có ý tưởng như vậy.

Nhị sư phó nhíu mày nói: "Minh nhi, không phải con đã có Tạo Hóa Ngọc Điệp rồi sao, còn lấy được một khối Tạo Hóa Ngọc Điệp khác từ chỗ Hồng Quân, có đầy đủ ba ngàn đạo văn Đại đạo, cần gì phải thu thập vạn đạo nữa." Phương Minh ngẩng đầu nhìn Nhị sư phó, cười nói: "Nhị sư phó, con quả thực đã lấy được Tạo Hóa Ngọc Điệp, cũng đã có Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh, nhưng trên Tạo Hóa Ngọc Điệp khắc ghi là Tiên thiên ba ngàn Đại đạo, chứ không có Hậu thiên Đại đạo!" Các sư phó đều nhìn chằm chằm Phương Minh.

Sắc mặt Phương Minh hiếm khi lộ vẻ ngưng trọng, nói: "Các vị sư phó, sau khi khai thiên, vạn vật thay đổi từng ngày, trong trời đất không chỉ có Tiên thiên Đại đạo, mà còn sinh ra rất nhiều Hậu thiên Đại đạo, những Hậu thiên Đại đạo này nào chỉ có ngàn vạn, nếu có thể dung hợp hoàn mỹ Tiên thiên và Hậu thiên, tất sẽ đạt được thành tựu chưa từng có, thậm chí…" Ánh mắt Phương Minh chuyển sang Đại sư phó, cười hì hì nói: "Thậm chí vượt qua Đại sư phó, cũng không phải là không thể!" Nhị sư phó vừa nghe, tức thì mắt sáng rực, ho nhẹ mấy tiếng, nói: "Ta thấy Minh nhi nói có lý, đạo pháp vạn ngàn, bất kể là Tiên thiên hay Hậu thiên, đều là đạo, chúng ta không thể câu nệ vào Tiên thiên Đại đạo!" "Đồng ý, đồng ý, ta ủng hộ ý tưởng của Minh nhi!" Các sư phó còn lại nghe thấy có khả năng vượt qua Đại sư phó, liền gật đầu đồng ý, nhiệt huyết trong người sôi trào,

dường như muốn làm một trận lớn.

Cửu sư phó nhìn Phương Minh, nói: "Đại đạo trong trời đất không phải là bất biến, mà thay đổi từng giờ từng khắc, không ngừng có Hậu thiên Đại đạo được khai sáng ra, Đại đạo cũng đang không ngừng hoàn thiện, ý tưởng của Minh nhi không tệ, nếu muốn siêu việt Đại đạo, tất phải kiêm tu Tiên thiên và Hậu thiên Đại đạo, học hỏi sở trường của các nhà!" Thập sư phó lao đầu vào dòng sông vận mệnh, lúc xuất hiện trở lại, mày nhíu chặt, lẩm bẩm: "Tên tiểu tử thối này càng ngày càng khiến người ta không hiểu nổi, quỹ tích vận mệnh của nó thay đổi không ngừng, thật là kỳ lạ!" "Kệ mấy thứ lằng nhằng đó, nếu Minh nhi muốn làm, ta sẽ ủng hộ!" Nhị sư phó nhìn Phương Minh, lớn tiếng nói: "Minh nhi, cứ làm đi, cứ yên tâm mà làm, Nhị sư phó là hậu thuẫn vững chắc của con." Đại sư phó nhíu chặt mày, hít một hơi thật sâu, nói: "Cách làm này của Minh nhi cũng khả thi, Đại đạo chí thượng, vạn pháp quy về một nguồn, vạn pháp quy về một nguồn, cách làm này của Minh nhi có lẽ thật sự khả thi, có một ngày có lẽ thật sự có thể trở thành sự tồn tại siêu việt hơn cả ta." "Được rồi, Minh nhi, làm đi!" Thập Nhị sư phó lớn tiếng nói.

Phương Minh cười nói: "Con muốn lập Vạn Đạo Đồ Thư Quán, Vạn Đạo Đồ Thư Quán có thể mở cửa cho bên ngoài, thu thập vạn pháp thần thông trong thiên hạ, hoàn thiện Tạo Hóa Ngọc Điệp!" "Được!" Mấy vị sư phó đồng thanh nói lớn.

Phương Minh vui mừng khôn xiết, cúi người thật sâu trước mấy vị sư phó, nói: "Đa tạ mấy vị sư phó!" "Ha ha ha, không cần nói những lời này, nói cho cùng, chúng ta đều có thiếu sót, đều là những kẻ thất bại, chúng ta đều mơ có một ngày con có thể siêu việt chúng ta, trở thành sự tồn tại chí cao vô thượng thực sự!" Trong tay Tam sư phó xuất hiện một chiếc quạt xếp, tiêu sái vô cùng, mang dáng vẻ của một thư sinh, chỉ điểm giang sơn, hào khí ngút trời.

Phương Minh lại bái mấy vị sư phó, rồi quay người xuống Hồng Mông Sơn, đi tìm Hồng Vân Lão Tổ, Trấn Nguyên Tử và những người khác để thương lượng việc thành lập Vạn Đạo Đồ Thư Quán.

Trấn Nguyên Tử vui mừng nói: "Hành động này của giáo chủ là đại sự tạo phúc cho thế giới Hồng Hoang muôn đời, ta nhất định sẽ ủng hộ!" Hồng Vân Lão Tổ nhíu mày nói: "Hành động này của giáo chủ tuy có lợi cho muôn đời sau, nhưng ai lại chịu giao ra công pháp và thần thông của mình chứ?" Phương Minh nhướng mày, cười lớn: "Chuyện này dễ thôi, không giao, ta liền cướp!" "Cao tay, thật sự cao tay!" Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ đồng thời giơ ngón tay cái với Phương Minh, cười nói.

Phương Minh ha hả cười lớn: "Đi, chúng ta đi thành lập Vạn Đạo Đồ Thư Quán!" "Đi!" Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ rõ ràng cũng không muốn bỏ lỡ sự kiện trọng đại như vậy, nên cũng vội vàng đi theo.

Một nhóm người đến biển Hồng Mông, Phương Minh lấy ra các loại thần kim, vung tay ném các loại thần kim ra, vận chuyển Tạo Hóa Huyền Công, biến thần kim thành những tòa cung điện nguy nga.

Phương Minh đưa tay chỉ vào tấm biển trên cung điện, lớn tiếng nói: "Vạn Đạo Đồ Thư Quán, lập!" Trên tấm biển của tòa cung điện đó liền xuất hiện năm chữ lớn rồng bay phượng múa "Vạn Đạo Đồ Thư Quán".

Ngay sau đó, trời giáng điềm lành, đất vọt kim liên, một đám mây lành màu vàng khổng lồ bay tới, hạ xuống từng đợt công đức.

Phương Minh vung tay đánh toàn bộ công đức vào trong Vạn Đạo Đồ Thư Quán, trong nháy mắt Vạn Đạo Đồ Thư Quán trở nên vàng son lộng lẫy, ánh sáng rực rỡ, từng tòa cung điện tỏa ra đạo âm lượn lờ, ánh sáng huyền ảo từ trong cung điện tỏa ra, gần như chiếu sáng

cả một vùng biển Hồng Mông.

Xa xa, trên Hồng Mông Sơn, đạo âm đột nhiên truyền ra, lan khắp cả dãy núi Hồng Mông Sơn, bao phủ một khu vực cực rộng.

Bên kia, Thái Thượng Lão Tử vội vàng bay tới, thấy cảnh tượng thịnh vượng như vậy, kinh ngạc hỏi: "Hồng Vân đạo hữu,…" Thái Thượng Lão Tử được Lục sư phó chỉ điểm, thuật luyện đan tiến bộ vượt bậc, có một bước nhảy vọt về chất.

Bây giờ ông mới biết, tại sao Phương Minh lại mạnh mẽ như vậy, đều là vì mấy vị sư phó của Phương Minh đều vô cùng cường đại, là những tồn tại khiến người ta phải ngưỡng vọng.

Trước mặt Lục sư phó của Phương Minh, Thái Thượng Lão Tử cảm thấy mình như một đứa trẻ ngây ngô, cái gì cũng không biết, kinh ngạc coi Lục sư phó của Phương Minh như thần nhân, là vị thần vĩnh viễn không thể siêu việt trong lòng!

Hồng Vân Lão Tổ nhếch miệng cười, nói: "Đây là Vạn Đạo Đồ Thư Quán, giáo chủ định thu thập vạn đạo trong thiên hạ, tập hợp Tiên thiên Đại đạo và Hậu thiên Đại đạo làm một, tạo phúc cho thế giới Hồng Hoang." Phương Minh ha hả cười lớn: "Nếu đã vậy, vậy thì ta làm gương trước, ta sẽ đặt công pháp và thần thông của ta vào trong Vạn Đạo Đồ Thư Quán trước!" Nói xong, Phương Minh bước vào trong Vạn Đạo Đồ Thư Quán, ghi lại toàn bộ công pháp và thần thông của mình vào ngọc giản, đặt lên một giá sách.

Phương Minh cũng không sợ người khác dòm ngó điểm yếu trong công pháp của mình.

Có thể nói, công pháp của Phương Minh đã bị sửa đến mức không còn nhận ra được nữa, hoàn toàn không nhìn ra là công pháp gì, đó là công pháp thích hợp với cậu, người khác học cũng không học được.

Hơn nữa, công pháp của Phương Minh luôn được sửa đổi không ngừng, cho dù có người từ công pháp thần thông tìm ra điểm yếu, theo thời gian trôi đi, e rằng những điểm yếu đó của Phương Minh sớm đã không còn, hoặc sớm đã thay đổi.

Vì vậy, người khác muốn bắt đầu từ công pháp thần thông của Phương Minh, tìm ra điểm yếu để đối phó với Phương Minh, e rằng sẽ phải ngã một cú đau.

Về phần mấy chiêu đại thần thông của Phương Minh, cậu cũng không giấu giếm, đều đặt vào trong giá sách.

Mấy chiêu đại thần thông đó đều là đại thần thông cực phẩm đỉnh cấp, người khác xem rồi cũng chưa chắc đã lĩnh ngộ được, càng đừng nói là học được.

Nếu có người từ đó ngộ ra được một hai phần, cũng đã là lợi hại rồi.

Thái Thượng Lão Tử và những người khác thấy Phương Minh đặt công pháp và thần thông của mình lên giá sách, không khỏi âm thầm nhếch miệng, vội vàng tiến lên xem.

Vừa xem xong, mấy người đều nhếch miệng.

Chỉ thấy công pháp của Phương Minh rách nát, giống như một cái quần, chỗ này vá một miếng, chỗ kia vá một miếng, hoàn toàn là chắp vá lại, muốn từ công pháp của cậu nhìn ra manh mối, gần như là chuyện không thể.

Mấy người cười khổ không thôi, lại quay sang xem mấy loại đại thần thông của Phương Minh.

"Hồng Quân Tọa Liên Thức", "Âm Dương Lưỡng Nghi Càn Khôn Đại Pháp", "Đại Chu Thiên Trích Tinh Thủ", "Nhất Kiếm Phách Khai Sinh Tử Lộ"… Những thần thông này cũng huyền ảo vô cùng, nếu

không có tích lũy nhất định, căn bản cũng không học được.

Nhưng dù sao Thái Thượng Lão Tử, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân Lão Tổ, Phục Hy, Nữ Oa, Dao Trì mấy người cũng không phải phàm nhân, cũng từ mấy chiêu đại thần thông của Phương Minh ngộ ra được một hai phần, kết hợp với công pháp của mình, cũng thu hoạch không ít.

Không biết đã qua bao lâu, mấy người lần lượt tỉnh lại từ trong trạng thái ngộ đạo.

Mấy người nhìn Phương Minh, lòng đầy kính trọng, cung kính bái Phương Minh: "Đa tạ Phương Minh đạo hữu đã hào phóng truyền thụ!" Không xem thì không biết, từ khi xem thần thông của Phương Minh, mới biết Phương Minh mạnh mẽ đến mức nào.

Chương 240

Thái Thượng Lão Tử cảm thấy cho dù Tam Thanh hợp lực, e rằng cũng khó đi qua được mười hiệp dưới tay Phương Minh, mà Phương Minh còn chưa thành Thánh.

Khó mà tưởng tượng được, một khi Phương Minh thành Thánh, sẽ mạnh mẽ và khủng bố đến mức nào.

Bây giờ nghĩ lại, ba anh em ở Bất Chu Sơn đại chiến với Dao Trì, đều cảm thấy thật nực cười, có thể nói là Phương Minh đang đùa giỡn, nếu Phương Minh thật sự hạ sát thủ, e rằng Tam Thanh khó giữ được mạng.

Phương Minh ha hả cười lớn: "Nếu công pháp thần thông của ta có thể tạo phúc cho thế giới Hồng Hoang, ta cảm thấy vô cùng vinh hạnh." Phương Minh miệng tuy nói vậy, nhưng trong lòng lại không nghĩ vậy.

Nếu không phải vì muốn hoàn thiện công pháp của mình, dùng vạn đạo trong thiên hạ để bổ sung cho công pháp của mình, cậu mới lười phí sức làm mấy chuyện này.

Đương nhiên, Phương Minh cũng đặt cho công pháp của mình một cái tên rất kêu.

Hồng Mông Vạn Đạo Công!

Ngày đó, khi Phương Minh bổ sung hoàn chỉnh Hồng Mông Vạn Đạo Công, tập hợp tất cả Tiên thiên Đại đạo và Hậu thiên Đại đạo vào một thân, cũng chính là lúc Phương Minh siêu thoát Đại đạo, trở thành tồn tại vô thượng.

Thái Thượng Lão Tử nhìn Phương Minh, kính trọng nói: "Tinh

thần đại nghĩa như vậy của Phương Minh đạo hữu, thật sự khiến người ta hổ thẹn, bần đạo tuy bất tài, cũng nguyện ý vì Vạn Đạo Đồ Thư Quán mà cống hiến chút sức mọn!" Nói xong, Thái Thượng Lão Tử lật tay, hiện ra một khối ngọc giản, khắc ghi công pháp và thần thông của mình vào trong ngọc giản.

Mọi người nhìn thì thấy, công pháp của Thái Thượng Lão Tử tên là "Thái Cực Huyền Thanh Công".

Thái Cực Huyền Thanh Công cũng cực kỳ tinh diệu, quả thật bác đại tinh thâm, lợi hại vô cùng.

Mọi người suy ngẫm một phen, nhất thời cũng khó mà lĩnh ngộ được tinh túy trong đó, chỉ có thể lĩnh hội được một phần nhỏ.

Nhưng Phương Minh lại khác, cậu trực tiếp dùng Đạo nhãn quan sát Thái Cực Huyền Thanh Công, dùng áo nghĩa Đại đạo, phân giải tổ hợp Thái Cực Huyền Thanh Công, giống như đang tháo một khẩu súng, từng bộ phận, từng linh kiện từ từ tháo ra, phân giải cấu tạo nhỏ nhất trong đó.

Sau đó lại từng bộ phận lắp ráp lại, tổ hợp hoàn mỹ.

Nhưng trong quá trình tháo dỡ và lắp ráp, Phương Minh phát hiện mấy chỗ lỗ hổng ở những bộ phận quan trọng của Thái Cực Huyền Thanh Công, dường như cố ý bỏ qua.

Phương Minh dùng mông cũng biết Thái Thượng Lão Tử lúc ghi lại Thái Cực Huyền Thanh Đạo, đã cố ý bỏ qua mấy chỗ trọng điểm, rõ ràng Thái Thượng Lão Tử cũng không muốn công pháp của mình hoàn toàn bại lộ trước mắt người khác, nên đã giở trò.

Mấy chỗ lỗ hổng trong Thái Cực Huyền Thanh Công có thể mê hoặc người khác, nhưng đối với Phương Minh, hoàn toàn không thành vấn đề, dùng Đạo nhãn phân tích giải phẫu Thái Cực Huyền Thanh

Công, sớm đã hoàn thiện Thái Cực Huyền Thanh Công đến mức hoàn mỹ.

Thậm chí mấy chỗ lỗ hổng trong Thái Cực Huyền Thanh Công, đều bị Phương Minh hoàn thiện.

Nếu lúc này Phương Minh và Thái Thượng Lão Tử đồng thời thi triển Thái Cực Huyền Thanh Công, e rằng Phương Minh còn thi triển tốt hơn cả Thái Thượng Lão Tử.

Nếu Thái Thượng Lão Tử biết mình giở trò khôn vặt, ngược lại còn chịu thiệt lớn, e rằng sẽ hối hận đến xanh cả ruột.

Ngay sau đó, Nữ Oa, Phục Hy, Hồng Vân Lão Tổ, Trấn Nguyên Đại Tiên và Dao Trì cũng lần lượt hiến dâng công pháp của mình.

Công pháp của Nữ Oa tên là "Tạo Hóa Huyền Nguyên Công", là thần công tạo hóa cực kỳ cao thâm.

Công pháp của Phục Hy tên là "Vô Cực Huyền Nguyên Công", là công pháp chủ yếu về thôi diễn số học.

Công pháp của Trấn Nguyên Tử có chút kỳ lạ, tên là "Càn Khôn Địa Nguyên Công", lấy càn khôn nhập đạo, lấy địa đức làm phụ, huyền diệu phi thường.

Công pháp của Hồng Vân Lão Tổ thì đơn giản hơn, là thần công cực phẩm thuộc loại thủy hỏa, tên là "Thủy Hỏa Xích Tiêu Quyết".

Công pháp của Dao Trì tên là "Tây Cực Tố Vân Công", là huyền công lấy tố vân giới nguyệt của phương Tây làm dẫn.

Đương nhiên, những người có mặt ở đây không ai ngốc, đều đã lược bỏ những phần chủ yếu trong huyền công của mình, để tránh công pháp của mình hoàn toàn bại lộ dưới mí mắt người khác.

Nhưng đối với Phương Minh, làm như vậy hoàn toàn là thừa thãi,

sau khi có được mô hình công pháp đại khái, Phương Minh hoàn toàn có thể dùng Đạo nhãn để bổ sung hoàn chỉnh công pháp.

Cũng có nghĩa là, điểm yếu và tình hình công pháp của mấy người trước mắt, hoàn toàn bại lộ trong mắt Phương Minh.

Nếu trước đây Phương Minh cần mười chiêu để hạ gục Thái Thượng Lão Tử, thì bây giờ, e rằng chưa đến ba chiêu là có thể chế phục được ông ta.

Có thể nói, Phương Minh đã "ăn sạch" mấy người trước mắt.

Trên Hồng Mông Sơn, mấy vị sư phó tụ tập lại một chỗ, nhìn cảnh tượng xảy ra ở Vạn Đạo Đồ Thư Quán, không khỏi kinh ngạc.

Da mặt Tam sư phó co giật, lẩm bẩm: "Minh nhi này sau khi 'ăn sạch' mấy lão già chúng ta, lại định đi 'ăn' cả thiên hạ, chiêu này cao minh, thật sự cao tay a!" Nhị sư phó liếc nhìn Đại sư phó, ha hả cười lớn: "Minh nhi tìm ra con đường mới, dùng 'ăn' để nhập đạo, cũng thật hiếm có, ta lại thấy, cứ theo cái kiểu 'ăn' này của Minh nhi mà 'ăn' tiếp, sớm muộn gì Minh nhi cũng có thể siêu việt mấy lão già chúng ta, bao gồm cả lão Đại, ha ha ha…" Mấy vị sư phó trông rất kích động, đều vui mừng cho Phương Minh.

Họ đã gửi gắm tất cả hy vọng vào Phương Minh, dốc hết sở học cả đời để truyền thụ, chỉ hy vọng Phương Minh có một ngày có thể siêu việt họ.

Nhưng làm như vậy, Phương Minh chỉ sẽ bị họ hạn chế, vĩnh viễn không thể siêu việt được.

Nhưng may mà Phương Minh cực kỳ thông minh, hoặc là lanh lợi, ngộ ra được thần thông dùng 'ăn' để nhập đạo này, 'ăn sạch' mấy lão bất tử xong, lại đi 'ăn' toàn thiên hạ.

Chỉ riêng điểm này, Phương Minh đã làm được hậu sinh khả úy.

Ngay sau đó, lại có người của Cự Thú tộc, người của Tiên Thiên tam tộc, lần lượt gửi công pháp đến, trong nháy mắt, công pháp và thần thông trong Vạn Đạo Đồ Thư Quán nhiều không kể xiết, trở nên cực kỳ phong phú.

Mấy người ra khỏi Vạn Đạo Đồ Thư Quán, con ngươi của Hồng Vân Lão Tổ đảo một vòng, hắc hắc cười nói: "Giáo chủ, Vạn Đạo Đồ Thư Quán dù sao cũng phải có một quản lý viên chứ, phải là người của Hồng Mông Thánh Giáo chúng ta mới được, bần đạo liền mặt dày tự tiến cử, làm quản lý viên thư viện, xin giáo chủ thành toàn!" Da mặt mọi người co giật dữ dội, thầm mắng Hồng Vân giảo hoạt.

Chương 241

Đúng là gần quan được lộc mà.

Sau khi làm quản lý viên thư viện, điển tịch trong Vạn Đạo Đồ Thư Quán mặc sức cho ông ta lật xem, vậy chẳng phải Hồng Vân Lão Tổ sẽ được lợi vô số sao?

Mọi người trong lòng đều chấn động.

Nhìn vẻ mặt mong chờ của Hồng Vân Lão Tổ, Phương Minh hiểu ra, nhếch miệng cười, nói: "Hồng Vân đạo hữu nếu làm quản lý viên Vạn Đạo Đồ Thư Quán, vậy Hỏa Vân Động thì sao?" "Bần đạo một thân một mình, không có sư phụ, cũng không có đệ tử, càng không có người thân, bốn biển là nhà, lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường, đi đâu cũng được, Hỏa Vân Động kia của bần đạo, không cần cũng được!" Hồng Vân Lão Tổ sảng khoái nói.

Quả thật, đúng như lời Hồng Vân Lão Tổ nói, ông ta cô độc một mình, một người ăn no cả nhà không đói, lại là một trong Ngũ Đại Thiên Tôn của Hồng Mông Thánh Giáo, làm quản lý viên, quả thật không ai thích hợp hơn.

Phương Minh gật gật đầu, cười nói: "Nếu đã vậy, vậy thì phiền Hồng Vân đạo hữu rồi!" Dao Trì nghiêng đầu nói: "Ta cũng muốn làm quản lý viên thư viện!" Phương Minh cười khổ một tiếng, xoa đầu Dao Trì, cười nói: "Thời cơ chưa đến, đợi có một ngày muội hoàn toàn thoát khỏi Tử Tiêu Cung, cũng có thể giúp một tay!" Dao Trì vui mừng, vội vàng bái tạ: "Đa tạ Phương Minh ca ca!" Cái lợi của việc làm quản lý viên thư viện, đó là điều hiển nhiên, không chỉ gần quan được lộc, mà còn gần Hồng Mông Sơn, Hồng Mông Sơn ngày đêm đều có đạo âm truyền ra, ở khoảng cách gần lắng nghe âm thanh Đại

đạo, lợi ích cũng không cần phải nói.

Đúng lúc này, một con hỏa phượng từ chân trời bay tới, lắc mình một cái, hóa thành một phu nhân xinh đẹp, chưa đến gần Phương Minh đã há miệng "oa" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, gần như đứng không vững.

Phương Minh lật tay, một viên kim đan xuất hiện trong tay, đưa cho nàng uống, nhíu mày nói: "Hỏa Nhi, có chuyện gì vậy?" Con hỏa phượng này chính là con hỏa phượng trên cây hỏa ngô đồng trước biển Hồng Mông.

Hỏa phượng sống trên cây hỏa ngô đồng bên ngoài biển Hồng Mông, rõ ràng là để làm lính gác.

Có người đánh bị thương người của Hồng Mông Thánh Giáo, Phương Minh tự nhiên tức giận.

Hỏa phượng uống đan dược xong, sắc mặt khá hơn một chút, vội vàng nói: "Giáo chủ, không hay rồi, bên ngoài có một đạo nhân, đạo nhân đó đánh bị thương ngoại tử và ta, bắt đi ngoại tử và ba đứa con của ta, xin giáo chủ làm chủ cho Hỏa Nhi." "Hừ, tên nào không muốn sống nữa, dám đến Hồng Mông Sơn của ta giở trò, tìm chết!" Sắc mặt Phương Minh âm trầm đến đáng sợ, hàn quang trong mắt lóe lên không ngừng, trầm giọng nói: "Truyền lệnh, dùng Quan Thiên Kính, tìm ra tung tích của đạo nhân đó!" Phương Minh một tiếng ra lệnh, từng con thần long khổng lồ bay vút lên trời, xông vào tầng mây, hóa thành từng vị long thủ thần nhân, tay cầm Quan Thiên Kính, chiếu về phía thế giới Hồng Hoang.

Lại có phượng hoàng thần thành to lớn vô cùng hiện ra từ trong mây mù, từng con hỏa phượng bay ra khỏi thần thành, bay lượn trên trời, tìm kiếm tung tích của đạo nhân kia.

Phượng hoàng nổi danh về tốc độ, hai cánh giương ra, trong nháy

mắt đã bay xa mấy vạn dặm.

Nhiều phượng hoàng xuất động như vậy, đạo nhân kia e rằng cũng khó mà thoát được.

Trong nháy mắt, trên núi kỳ lân chạy xuống vô số kỳ lân, những con kỳ lân đó phi đến trước mặt Phương Minh, cúi đầu xuống, tai áp sát đất, lắng nghe âm thanh của vạn vật.

Kỳ lân là thần thú trung ương, là con cưng của đại địa, vì vậy bất kỳ âm thanh nào trên mặt đất đều không thể qua mắt được chúng.

Trong khoảnh khắc, hải lục không ba phương diện cùng quan sát, cho dù đạo nhân kia có lợi hại đến đâu, e rằng cũng khó thoát khỏi sự truy bắt.

Thái Thượng Lão Tử và những người khác xem mà trợn mắt há mồm, một lần nữa bị thực lực của Hồng Mông Thánh Giáo làm cho kinh ngạc.

E rằng Tiên Thiên tam tộc đều đã gia nhập Hồng Mông Thánh Giáo rồi!

Trong truyền thuyết, Hồng Mông Thánh Giáo có bốn vị hộ giáo pháp vương, đều là những tồn tại cực kỳ lợi hại thời thượng cổ, e rằng cũng có liên quan đến Tiên Thiên tam tộc và Cự Thú nhất tộc.

Mơ hồ, Thái Thượng Lão Tử và những người khác đã đoán ra được thân phận của bốn đại hộ giáo pháp vương của Hồng Mông Thánh Giáo, không khỏi kinh hãi vô cùng.

"Giáo chủ, đã tìm thấy đạo nhân đó!" Trong nháy mắt, giọng nói của long thủ thần nhân truyền đến.

Các long thủ thần nhân quay Quan Thiên Kính lại, Phương Minh và những người khác ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trong Quan Thiên Kính có một đạo nhân mặt vàng gầy gò, trong tay bưng một cái tổ phượng

hoàng, trong tổ có ba con phượng hoàng nhỏ, đang run lẩy bẩy.

Dưới chân đạo nhân là một con hỏa phượng khổng lồ bị pháp lực kìm hãm, ép nó bay về phía Tây.

"Chuẩn Đề!" Nhìn thấy đạo nhân đó, mọi người đồng thanh kinh hô.

Thái Thượng Lão Tử âm thầm nhếch miệng, thầm nghĩ: "Chuẩn Đề đạo nhân này thật biết cách tìm chết a, không biết năng lượng của Hồng Mông Thánh Giáo, lần này Chuẩn Đề đạo nhân tám phần sẽ bị đánh thê thảm…" Hồng Vân Lão Tổ nhìn thấy Chuẩn Đề liền hận đến nghiến răng, hóa thành một luồng lưu quang, đuổi theo.

Trấn Nguyên Tử sợ Hồng Vân Lão Tổ có sơ suất, cũng đi theo.

Thái Thượng Lão Tử nghĩ ngợi, cũng rời khỏi Hồng Mông Sơn, nhưng không về Côn Luân Sơn, chuyện này không liên quan đến ông, cũng không muốn vì chuyện này mà đắc tội với Chuẩn Đề đạo nhân, một kẻ địch mạnh, rước lấy nhân quả vô cớ.

Dao Trì cũng thấy mới lạ, cũng đuổi theo, nhưng bị Nữ Oa kéo lại.

Nữ Oa cười hì hì nói: "Dao Trì muội muội đừng chạy lung tung nữa, có Phương Minh đạo hữu, có nhiều người của Hồng Mông Thánh Giáo đuổi theo Chuẩn Đề như vậy, Chuẩn Đề kia e rằng lên trời không có lối, xuống đất không có cửa, chắc chắn không chạy thoát được đâu!" Dao Trì thấy không đuổi kịp Phương Minh, đành thôi.

Bên kia, Chuẩn Đề đạo nhân dường như cũng phát hiện ra, khẽ "di" một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên trời, trong lúc cấp bách, vội vàng bỏ con hỏa phượng dưới chân, bưng ba con phượng hoàng nhỏ, hóa thành một luồng lưu quang với tốc độ cực nhanh bay về phía Tây.

"Chuẩn Đề, tìm chết!" Sắc mặt Phương Minh âm trầm đến cực

điểm, hừ lạnh một tiếng, hai tay rung lên, Luân Hồi Chi Môn sau lưng xuất hiện, cậu lao vào U Minh Địa Phủ.

Vừa vào địa phủ, Phương Minh lại rung hai tay, Luân Hồi Chi Môn lại xuất hiện lần nữa, cậu lại lao đầu vào.

Rõ ràng Phương Minh đang đi đường tắt để đuổi theo.

U Minh Địa Phủ trùng lặp với toàn bộ thế giới Hồng Hoang, cũng có nghĩa là đi vào U Minh Địa Phủ, rồi đi đến nơi khác, sẽ rút ngắn được khoảng cách.

Lúc Phương Minh xuất hiện trở lại, đã ở trên một đỉnh núi.

Hai mắt Phương Minh như đuốc, quét nhìn bốn phương, thần thức cuồn cuộn như trời sập đất lở lan ra bốn phía, gần như trong nháy mắt đã bao phủ phạm vi trăm vạn dặm.

Nhưng Phương Minh không phát hiện ra tung tích của Chuẩn Đề!

"Di, tên Chuẩn Đề này trốn đi đâu rồi?" Phương Minh không khỏi lẩm bẩm.

Chương 242

Lúc này, trên một cây đại thụ mọc ra mắt mũi miệng, dùng cành cây làm cánh tay, chắp tay với Phương Minh nói: "Giáo chủ, đạo nhân kia đi về phía Bắc rồi!" Cây đại thụ tinh linh này, vậy mà cũng là người của Hồng Mông Thánh Giáo.

"Đi về phía Bắc rồi!" Phương Minh nghe xong mày nhíu chặt, lạnh lùng nói: "Chuẩn Đề cũng khôn ngoan, giữa đường đổi hướng!" Nói xong, sau lưng Phương Minh hiện ra hư ảnh của Tổ vu Đế Giang, nhanh như gió cuốn điện giật lướt về phía trước.

Phương Minh đi được nửa đường, thần thức mênh mông cuồn cuộn về phía trước, tìm kiếm tung tích của Chuẩn Đề đạo nhân.

Một con hỏa phượng khổng lồ hiện ra, lớn tiếng kêu: "Giáo chủ, tên ác đạo đó đã đánh bị thương mấy người của thánh giáo chúng ta, chạy về phía Đông rồi." Phương Minh hừ lạnh một tiếng, đổi hướng, nhanh như gió cuốn điện giật lướt về phía Đông.

Tên Chuẩn Đề này cực kỳ giảo hoạt, không ngừng đổi hướng, không ngừng ẩn nấp thân hình, để thoát khỏi sự truy đuổi của Phương Minh.

Phương Minh bay một lúc, vẫn không tìm thấy tung tích của Chuẩn Đề đạo nhân.

Trên trời một đám mây lành uốn éo, hóa thành một đạo nhân mặc áo bào vàng, đạo nhân áo bào vàng chắp tay với Phương Minh, nói: "Giáo chủ, tên Chuẩn Đề kia lại đi về phía Đông Nam rồi." "Hừ, Chuẩn Đề, cho dù ngươi lên trời xuống đất, hôm nay cũng đừng hòng trốn thoát!" Phương Minh hừ lạnh một tiếng, đổi hướng bay về phía Đông Nam.

Phía trước, Chuẩn Đề đạo nhân đang hoảng hốt bỏ chạy sợ đến mức mặt không còn chút máu, kinh hãi lẩm bẩm: "Chết tiệt, sao lại là Phương Minh?

Chẳng lẽ bần đạo đã đắc tội với Hồng Mông Thánh Giáo…" Vừa nói, Chuẩn Đề đạo nhân xông vào một khu rừng rậm, ẩn nấp thân hình.

Trong rừng rậm, quả trên một cây lần lượt mọc ra mắt mũi miệng và tứ chi, chỉ vào Chuẩn Đề đạo nhân, lớn tiếng kêu: "Tên xấu xa ở đây!" "Suỵt, đừng kêu, đừng kêu…" Chuẩn Đề mồ hôi lạnh trên trán tuôn như suối, vội vàng làm động tác ra hiệu im lặng.

"Tên xấu xa ở đây, giáo chủ lão gia mau đến đây, bắt tên xấu xa…" Chỉ là những quả tinh linh đó lại càng kêu to hơn.

"Giáo chủ lão gia?

Chẳng lẽ cũng là người của Hồng Mông Thánh Giáo?" Chuẩn Đề tức giận, đang định diệt sát mấy quả tinh linh này.

Đúng lúc này, tiếng "ầm ầm" vang lên, toàn bộ cây đại thụ trong rừng đều bật gốc, mọc ra mắt mũi miệng, giận dữ nhìn Chuẩn Đề đạo nhân.

Chuẩn Đề đạo nhân đại kinh, vội vàng vận chuyển thần thông, hóa thành một luồng lưu quang xông ra ngoài.

Xông ra khỏi rừng cây, Chuẩn Đề đạo nhân hoảng hốt không chọn đường, lại đổi hướng, hóa thành một luồng lưu quang, vội vàng bay về phía Đông.

Đi được nửa đường, đột nhiên một đám mây đen bay tới, hóa thành một đạo nhân mặc áo bào đen, giận dữ nói: "Chuẩn Đề tặc tử, chạy đi đâu!" Nói xong, đạo nhân mây đen đó miệng phun sấm sét, đánh về phía Chuẩn Đề đạo nhân.

Chuẩn Đề đạo nhân bất ngờ không kịp đề phòng, bị đánh trúng, "ầm" một tiếng rơi xuống đất, làm mặt đất lõm một cái hố sâu khổng lồ.

Sấm sét cuồn cuộn từ trên trời giáng xuống, điên cuồng đánh về phía Chuẩn Đề đạo nhân.

Chuẩn Đề đạo nhân không màng đến vết thương trên người, vội vàng bấm một quyết độn thổ, độn thổ đi mất, thoát khỏi sự truy kích của đạo nhân mây đen.

Chạy một mạch đến bờ Đông Hải, Chuẩn Đề đạo nhân thấy phía sau không có ai đuổi theo, mới thở phào nhẹ nhõm, đáp xuống bãi cát, nhìn bốn phía, tìm chỗ trốn.

Đúng lúc này, mặt đất ầm ầm vang động, vô số cát đá trên bãi cát cuộn lại, tụ thành một bàn tay lớn dưới chân Chuẩn Đề đạo nhân, một tay tóm lấy Chuẩn Đề đạo nhân.

Cát lún tiếp tục tụ lại, tụ thành một thần ma bằng cát đá khổng lồ.

Thần ma cát đá đó nhìn Chuẩn Đề đang bị tóm trong tay, miệng mở rộng, giọng nói ầm ầm: "Ta đã bắt được tên giặc Chuẩn Đề!" Chuẩn Đề đại kinh, vận chuyển phật pháp thần thông, hóa thành thần ma ngàn tay ngàn cánh tay, ngàn tay bấm ấn quyết, đánh về phía thần ma cát đá đó, đánh vỡ thần ma cát đá.

Chuẩn Đề thoát được, hoảng hốt không chọn đường, hóa thành một luồng lưu quang, bay ra ngoài biển.

Đúng lúc này, trên mặt biển đột nhiên xuất hiện một tấm lưới khổng lồ, trùm lấy Chuẩn Đề đạo nhân, kéo xuống biển.

"Bắt được tên giặc Chuẩn Đề rồi…" Vô số cá tôm trong biển nắm lấy một đầu của tấm lưới lớn, ra sức kéo xuống, kéo Chuẩn Đề đạo nhân xuống nước biển.

Chuẩn Đề đạo nhân đại nộ, lật tay, Thất Bảo Diệu Thụ xuất hiện trong tay, liền quét về phía những con cá tôm đó.

"Soạt soạt soạt…" Thất bảo của nhà Phật lấp lánh, ánh sáng bùng nổ, quét một đám cá tôm quái dị rơi xuống biển.

Chuẩn Đề thoát được, phóng mắt nhìn, chỉ thấy trong biển vô số cá tôm bơi lội, một mảng đen kịt, ẩn hiện có những con thần long khổng lồ bơi lội, bơi về phía này.

"Chết tiệt, trên biển cũng không an toàn!" Chuẩn Đề đạo nhân buột miệng mắng một tiếng, đổi hướng, vội vàng đi về phía Tây.

Bất kể Chuẩn Đề đạo nhân đổi hướng, ẩn nấp thân hình, đều có các loại thần ma xuất hiện, truy đuổi Chuẩn Đề đạo nhân.

Không chỉ vậy, luôn có thần ma chỉ đường cho Phương Minh, Phương Minh kiên trì không bỏ cuộc truy đuổi Chuẩn Đề đạo nhân.

Nếu là người khác, Chuẩn Đề đạo nhân cũng không sợ, dựa vào tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, Chuẩn Đề đạo nhân muốn trốn thoát, e rằng cũng không khó.

Nhưng Phương Minh thì khác, Phương Minh ở trên Dao Trì, đã đại triển thần uy, đánh cho Tam Thanh thảm bại vô cùng.

Chuẩn Đề đạo nhân tự hỏi không thắng được Tam Thanh, vì vậy cực kỳ kiêng kỵ Phương Minh.

Chuẩn Đề đạo nhân một đường nhanh như gió cuốn điện giật, dùng tốc độ nhanh nhất trong đời mà chạy.

Đến một đỉnh núi, Chuẩn Đề đạo nhân mệt đến sắp nôn ra máu, vội vàng dừng lại trên đỉnh núi, nghỉ ngơi một chút.

Chuẩn Đề đạo nhân như một con chó chết, nằm trên đất, thở hổn hển, lẩm bẩm: "Chết tiệt, Phương Minh chắc không đuổi kịp rồi

chứ…” Nhưng lời của ông ta vừa dứt, giọng của Phương Minh đã truyền đến.

Chương 243

"Chuẩn Đề đạo hữu, nghỉ ngơi đủ chưa?" Chuẩn Đề đạo nhân đại kinh, vội vàng bò dậy, kinh hãi nhìn bốn phía.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào Phương Minh đã đứng trên đỉnh núi đối diện, chắp tay sau lưng đứng, áo bay phần phật, đang với vẻ mặt đầy thích thú nhìn ông ta.

Da mặt Chuẩn Đề đạo nhân co giật dữ dội, nhìn Phương Minh, gượng cười nói: "Phương Minh đạo hữu, cái đó… cái đó bần đạo thật sự không biết nơi đó là của Hồng Mông Thánh Giáo, cũng thật sự không biết ba con phượng hoàng nhỏ có quan hệ với đạo hữu,… Ba con phượng hoàng nhỏ bần đạo trả lại cho ngươi!" Nói xong, Chuẩn Đề đạo nhân dùng pháp lực nâng ba con phượng hoàng nhỏ bay về phía Phương Minh ở đỉnh núi đối diện.

Đúng lúc này, trên trời thò xuống một móng vuốt phượng hoàng khổng lồ, tóm lấy tổ phượng hoàng, tóm vào trong trời, biến mất không còn tăm hơi.

Rõ ràng phượng hoàng của Hồng Mông Thánh Giáo đã đón ba con phượng hoàng nhỏ đi rồi.

Nụ cười trên khóe miệng Phương Minh mở rộng, rạng rỡ như ánh nắng, với vẻ mặt vô hại nhìn Chuẩn Đề đạo nhân, cười hì hì nói: "Chuẩn Đề đạo hữu, ngươi nghĩ chuyện này có thể giải quyết êm đẹp sao?" Da mặt Chuẩn Đề đạo nhân co giật dữ dội, hai mắt nhìn chằm chằm Phương Minh, giận dữ nói: "Phương Minh đạo hữu, ba con phượng hoàng nhỏ bần đạo đã trả lại cho ngươi rồi, ngươi muốn thế nào?" Nụ cười của Phương Minh càng đậm hơn, rạng rỡ ấm áp, như một chàng trai ngây thơ, cười nói: "Chuẩn Đề đạo hữu, ngươi nói nhẹ

nhàng quá nhỉ, đánh bị thương nhiều người của Hồng Mông Thánh Giáo ta như vậy, sao có thể bỏ qua được, trừ phi…" "Trừ phi thế nào?" Gương mặt già nua của Chuẩn Đề đạo nhân dần trở nên dữ tợn, giận dữ nhìn Phương Minh, trầm giọng quát.

Dưới đáy mắt Phương Minh hàn quang lóe lên, nhưng nụ cười bên khóe miệng lại càng đậm hơn, miệng sắp ngoác đến tận mang tai, nhìn Chuẩn Đề, cười hì hì nói: "Trừ phi chặt cái đầu chó của ngươi xuống!" Hai mắt Chuẩn Đề ngưng lại, trầm giọng nói: "Phương Minh đạo hữu, bần đạo không lấy đi ba con phượng hoàng, dọc đường cũng không hề làm hại đến tính mạng của người Hồng Mông Thánh Giáo, đạo hữu không cần phải làm căng như vậy chứ?" "Có cần thiết!" Phương Minh gật đầu rất nghiêm túc, nhìn Chuẩn Đề đạo nhân nói: "Chuẩn Đề đạo hữu, ta chỉ cần một cái đầu lâu thôi mà, ngươi cũng không chết được đâu!" Lời của Phương Minh không giả, Chuẩn Đề luyện Bồ Đề Công, có thể hóa thành đại Phật ngàn tay ngàn cánh tay ngàn cái đầu, gần như ở trong trạng thái bất tử bất diệt, chỉ chặt một cái đầu lâu, quả thật không chết được.

Tuy không chết được, nhưng ai lại chịu đưa đầu của mình cho người khác!

Hơn nữa, với tính cách của Phương Minh, Chuẩn Đề dùng mông cũng biết, nếu thật sự đưa đầu lâu của mình cho Phương Minh, Phương Minh tất nhiên sẽ làm cho cả Hồng Hoang đều biết.

Lúc đó, thể diện của Chuẩn Đề còn đâu, thể diện của Phật giáo phương Tây còn đâu?

Ai còn chịu gia nhập Tây Phương giáo?

Kể từ lần trước Phương Minh đại náo Tây Phương Phật giáo, người chịu đầu nhập vào Tây Phương Phật giáo đã ít đi rất nhiều, mấy năm nay nhờ sự khổ tâm kinh doanh của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề,

Tây Phương Phật giáo mới lại khôi phục được một chút khởi sắc.

Nếu Chuẩn Đề chặt đầu của mình đưa cho Phương Minh, e rằng thể diện của Tây Phương Phật giáo sẽ không còn chút nào, và mấy năm khổ tâm kinh doanh của ông và Tiếp Dẫn đạo nhân lại đổ sông đổ biển.

Vì vậy, đầu lâu vạn vạn lần không thể đưa được!

Liên quan đến vấn đề thể diện, dù sao ở Hồng Hoang có lúc cũng phải dựa vào mặt mũi để sống!

Chuẩn Đề đạo nhân hít một hơi thật sâu, phật quang trong mắt lúc sáng lúc tối, phật luân sau đầu xoay chuyển, phật quang như ngọn lửa vàng không ngừng nhảy múa, thậm chí còn ép không gian đến mức méo mó, nhìn chằm chằm Phương Minh nói: "Đầu của bần tăng tuyệt đối sẽ không đưa cho đạo hữu đâu!" "Không đưa?

Vậy thì ta tự mình lấy!" Phương Minh tuy đang cười, nhưng giọng nói lại lạnh đến mức khiến người ta run rẩy.

Chuẩn Đề trong lòng cảnh giác cao độ, hai mắt nhìn chằm chằm Phương Minh, mồ hôi to như hạt đậu trên trán lăn xuống, chảy vào mắt cũng không dám chớp, sợ chỉ trong một cái chớp mắt, đầu thật sự không còn nữa.

Áp lực mà Phương Minh tạo ra thật sự quá mạnh, đối mặt với Phương Minh, giống như đang đối mặt với một ngọn núi cao không thể trèo, ép đến không thở nổi.

Đúng lúc này, dị biến đột nhiên xảy ra, cả ngọn núi đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Chuẩn Đề nhìn thì thấy, không chỉ ngọn núi dưới chân rung chuyển, mà cả ngọn núi dưới chân Phương Minh cũng đang rung chuyển.

Chuẩn Đề muốn chạy, nhưng khí tức của ông ta đã bị Phương Minh khóa chặt, hễ động đậy, tất sẽ lộ ra sơ hở, Phương Minh tất nhiên sẽ tiến hành đả kích mang tính hủy diệt.

Vì vậy, Chuẩn Đề đứng trên đỉnh núi, không dám động đậy, cố gắng điều chỉnh thân hình, giữ vững trọng tâm.

Ngay sau đó, chuyện càng kinh khủng hơn đã xảy ra.

Lớp vỏ đá trên bề mặt cả ngọn núi bắt đầu bong ra, lộ ra làn da trắng như tuyết bên trong.

Cả ngọn núi khổng lồ, vậy mà lại là một thần ma khổng lồ, một nữ thần ma.

Phương Minh và Chuẩn Đề đạo nhân đang đứng trên hai đỉnh núi khổng lồ trên ngực của nữ thần ma đó, nhìn nhau từ xa.

Rãnh sâu hun hút!

Nhìn mà tim đập chân run!

Chuẩn Đề đạo nhân không nhịn được liếc trộm hai cái.

Trong hai cái liếc mắt, Chuẩn Đề đạo nhân đột nhiên cảm thấy một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

Giây tiếp theo, Chuẩn Đề đạo nhân đã thấy đầu và thân thể của mình tách rời, đầu của ông ta bị Phương Minh một tay tóm lấy, thân thể thì bị Phương Minh một cước đá bay, vừa lăn vừa lộn, trực tiếp va vào lớp đá trên bề mặt của nữ thần ma khiến nó không ngừng bong ra.

Mẹ kiếp!

Chỉ một chút không chú ý, đầu đã không còn!

Quả nhiên sắc đẹp là con dao trên đầu a!

Chuẩn Đề muốn khóc mà không có nước mắt.

Thân thể không đầu mò mẫm đứng dậy, vừa đứng vững gót chân, lại bị một bàn tay ngọc khổng lồ đánh bay.

Thân hình Chuẩn Đề lại một lần nữa như một viên đá ném vào mặt hồ, không ngừng nhảy lên lăn lộn, vừa lăn vừa lộn, rơi xa mấy vạn dặm.

Chuẩn Đề đạo nhân chật vật bò dậy, đột nhiên cảm thấy một cảm giác nguy hiểm nồng đậm truyền đến, vội vàng xé rách quần áo, lấy hai vú làm mắt, lấy rốn làm miệng, nhìn lên.

Chương 244

Chỉ là không nhìn thì không biết, vừa nhìn đã sợ đến mức tim gan suýt nhảy ra khỏi miệng.

Chỉ thấy nữ thần ma hóa thành ngọn núi kia không biết từ lúc nào đã đứng dậy, đang một chân đạp xuống.

Còn Phương Minh thì đứng trên vai nữ thần ma, tay xách đầu của ông ta, đang cười hì hì nhìn.

Rõ ràng, nữ thần ma do ngọn núi này hóa thành cũng là người của Hồng Mông Thánh Giáo, từ đó có thể thấy năng lượng của Hồng Mông Thánh Giáo thật sự quá lớn, không hổ danh là thiên hạ đệ nhất đại giáo.

Bàn chân của nữ thần ma thật sự quá lớn, một chân đạp xuống, ước chừng phạm vi mấy trăm dặm đều sẽ bị dẫm thành bột mịn.

Thời khắc mấu chốt, trong bụng Chuẩn Đề truyền ra từng trận tiếng sấm, ẩn hiện có tiếng phật âm truyền ra, cái miệng lấy rốn làm miệng đó đang niệm tụng kinh Phật.

Tức thì toàn thân Chuẩn Đề phật quang đại phóng, chiếu rọi cả khu vực mấy chục dặm thành màu vàng.

Cùng lúc đó, hai tay Chuẩn Đề giơ lên.

"Ầm…" Thân thể Chuẩn Đề trước mặt nữ thần ma đó, căn bản nhỏ bé không đáng kể, nhưng trong thân thể nhỏ bé đó lại bùng phát ra sức mạnh vô song, cứng rắn đỡ lấy bàn chân của nữ thần ma.

Ngay cả Phương Minh cũng xem mà kinh ngạc, nói với cái đầu của Chuẩn Đề trong tay: "Chuẩn Đề đạo hữu, Tây Phương giáo cũng có thần công luyện thể, không tệ, không tệ, tên là Kim Thân phải

không?" Cái đầu của Chuẩn Đề nhìn chằm chằm Phương Minh không nói gì.

Lúc này, đầu của ông ta tuy đã tách rời với thân thể, nhưng giữa đầu và thân thể vẫn còn cảm ứng, một khi nói chuyện, tất sẽ tiết chân khí.

Chỉ cần chân khí bị tiết, Chuẩn Đề tất sẽ bị nữ thần ma một chân dẫm bẹp.

Chuẩn Đề đã tiếp xúc với Phương Minh mấy lần, đối với Phương Minh thật sự quá hiểu rõ rồi.

Tên Phương Minh này người ta gọi là Phương Tai Họa, cả con người là một tai họa, đối địch với hắn, nhất ngôn nhất hành đều là cái bẫy, một chút không cẩn thận sẽ nhảy vào, ngã đến không còn xương.

Tên này vốn thích trêu đùa lòng người, phá hoại đạo tâm.

Chuẩn Đề phải đề cao mười hai phần tinh thần để đối phó với Phương Minh.

Nụ cười trên mặt Phương Minh càng đậm hơn, nhìn cái đầu của Chuẩn Đề đang xách trong tay, cười hì hì nói: "Chuẩn Đề đạo hữu, có biết vì sao ngươi thất bại không?

Sắc đẹp là con dao trên đầu a, ngươi quy định nhiều thanh quy giới luật như vậy, nhưng lại lục căn không tịnh, dẫn đến thảm bại hôm nay, uổng làm chí tôn phương Tây, phụ lòng chúng sinh phương Tây!" Quả nhiên công tâm là hữu dụng nhất!

Điểm yếu của Chuẩn Đề chính là Tây Phương giáo, cùng Tiếp Dẫn đạo nhân phát dương quang đại Tây Phương giáo, thậm chí đã trở thành chấp niệm của hai người.

Phương Minh vừa nhắc đến Tây Phương giáo, Chuẩn Đề đạo nhân liền kích động đến muốn chết.

Chỉ thấy gương mặt già nua của Chuẩn Đề đạo nhân méo mó thành một cái bánh quai chèo, trong mắt như có thể phun ra lửa, nhìn chằm chằm Phương Minh, trông bộ dạng đó, hận không thể ăn tươi nuốt sống Phương Minh.

Phương Minh nhướng mày, trên mặt vẫn treo nụ cười rạng rỡ như ánh nắng xuân, nhìn Chuẩn Đề đạo nhân nói: "Chuẩn Đề đạo hữu, ta nói cho ngươi biết một bí mật nữa, người lần trước đại náo Tu Di Sơn, kỳ thực là ta!" Lần trước, Phương Minh đại náo Tu Di Sơn, làm cho trên Tu Di Sơn gà bay chó sủa, một đám hòa thượng phật tâm sụp đổ, rời bỏ Tây Phương giáo.

Cuối cùng, Phương Minh còn một kiếm chém mở Tu Di Sơn, khiến cho thánh địa Phật môn bị tổn hại, linh lực ngoại tiết.

Trực tiếp dẫn đến Tây Phương giáo gần như bị diệt tuyệt!

Cũng trở thành tâm ma trong lòng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hai người không lúc nào không nghĩ đến việc tìm ra người đại náo Tu Di Sơn, lột da rút gân, nghiền xương thành tro.

Quả nhiên, lời này của Phương Minh vừa nói ra, Chuẩn Đề lập tức xù lông.

"Phương Minh, hóa ra thật sự là ngươi, ngươi hại Tây Phương giáo của ta thật thảm, bần đạo liều mạng với ngươi…" Chuẩn Đề tức giận, buột miệng mắng.

Chỉ là nói được nửa chừng, lúc thấy nụ cười trên mặt Phương Minh càng ngày càng đậm, trái tim nhỏ bé lại một trận run rẩy dữ dội, lời đến bên miệng lại không nói ra được nữa.

Như thể có một con ruồi nhặng mắc kẹt trong cổ họng, vô cùng khó chịu.

Mẹ kiếp!

Xong rồi!

Mắc bẫy rồi!

Tên này quả thực quá giảo hoạt!

Da mặt Chuẩn Đề đạo nhân co giật dữ dội, run như cầy sấy.

Giây tiếp theo, "ầm" một tiếng nổ lớn, thân thể không đầu của Chuẩn Đề đạo nhân bị sơn thần nữ thần một chân dẫm xuống đất.

"Phương Minh,…" Cái đầu của Chuẩn Đề đạo nhân oa oa la lớn, buột miệng mắng: "Phương Minh, tên giặc nhà ngươi, quá âm hiểm, … bần đạo với ngươi không đội trời chung!" Nữ thần thu chân lại, cúi đầu nhìn, lại thấy trong dấu chân sâu hoắm không có thân thể của Chuẩn Đề, không khỏi vô cùng kinh ngạc.

"Di?

Tên Chuẩn Đề vô sỉ này, đã dùng thuật độn thổ trốn đi rồi, còn ở đây giả vờ với ta!" Phương Minh đại nộ, đưa tay ra, tát liên tiếp vào mặt Chuẩn Đề mấy cái, đánh cho gương mặt già nua của Chuẩn Đề biến dạng, sưng lên rất cao, mới dừng lại.

"Chuẩn Đề đạo hữu, ngươi không trốn được đâu!" Phương Minh cười một cách tà dị với cái đầu của Chuẩn Đề, sau lưng hiện ra hư ảnh của Tổ vu Đế Giang, nhanh như gió cuốn điện giật lướt về phía trước.

Chương 245

Dọc đường, hễ Phương Minh đi đến đâu, đều có thần ma chỉ đường cho cậu, những thần ma đó đều là thần ma của ba mươi sáu điện, bảy mươi hai ổ của Hồng Mông Thánh Giáo.

Có đại thụ, có mây trắng, có đá, có chim xanh, có thú đi, có cá tôm… Các loại thần ma có đủ cả, bất kể Chuẩn Đề đạo nhân chạy đi đâu, đều sẽ bị phát hiện.

Từ chuyện này cũng có thể thấy được năng lượng của Hồng Mông Thánh Giáo lớn đến mức nào, thiên hạ đệ nhất đại giáo quả nhiên danh bất hư truyền, giáo chúng hàng tỷ, trải khắp cả đại lục Hồng Hoang.

Đáng thương cho Chuẩn Đề đạo nhân chưa chạy được bao xa, đã bị Phương Minh đuổi kịp.

Thân thể không đầu của Chuẩn Đề đạo nhân trong bụng truyền ra tiếng sấm, phật quang bùng nổ, "bộp" một tiếng, giống như măng mọc sau mưa, trên cổ vậy mà mọc ra một cái đầu.

Ngay sau đó, kim thân của Chuẩn Đề đạo nhân không ngừng phình to, hóa thành một kim thân cự nhân cao ngàn vạn trượng, hai bên cổ không ngừng như măng mọc sau mưa, không ngừng mọc ra từng cái đầu, dưới nách chui ra vô số cánh tay.

Trong nháy mắt, Chuẩn Đề đạo nhân đã hóa thành một thần ma ngàn tay ngàn cánh tay ngàn cái đầu.

Mỗi cái đầu của Chuẩn Đề đều hiện ra biểu cảm khác nhau, có cái gần như sắp khóc, mặt mày sầu khổ; có cái mặt mày tươi cười, rạng rỡ; có cái tử khí nặng nề, như Chuẩn Đề bình thường mặt mày khổ qua; có cái thì làm bộ dạng kim cương nộ mục… Ngàn cái đầu lâu,

ngàn loại biểu cảm, đây chính là chúng sinh tướng của Phật môn, cũng là một môn thần thông cực kỳ lợi hại.

Ngàn cái đầu lâu ở giữa của Chuẩn Đề giận dữ nhìn Phương Minh, trầm giọng quát: "Phương Minh đạo hữu, chẳng lẽ ngươi nhất định phải ép bần đạo cùng ngươi liều mạng cá chết lưới rách sao?" Phương Minh bĩu môi, với vẻ mặt khinh thường nhìn Chuẩn Đề đạo nhân, nói: "Bằng ngươi?

Ngươi cũng xứng cùng ta liều mạng cá chết lưới rách?

Không xứng, còn kém xa lắm!" Nói xong, Phương Minh đưa tay phải ra, năm ngón tay xòe ra, cười hì hì nhìn Chuẩn Đề.

Tiếp đó, Phương Minh lại đưa tay trái ra, cũng xòe năm ngón tay.

Về phần cái đầu của Chuẩn Đề, thì bị Phương Minh thu lại rồi.

Chuẩn Đề đạo nhân ngẩn ra, như thầy tu trượng hai không hiểu mô tê gì, không biết trong hồ lô của Phương Minh rốt cuộc bán thuốc gì, không khỏi giận dữ nói: "Phương Minh, ngươi giả thần giả quỷ làm gì?" Phương Minh rất nghiêm túc nhìn Chuẩn Đề đạo nhân, đưa tay trái tay phải ra, nói: "Tay phải có nghĩa là ta có thể đánh năm tên như ngươi, còn tay trái có nghĩa là, ta có thể giải quyết trong vòng năm hiệp!" Chuẩn Đề đạo nhân tức đến bật cười, giận dữ nói: "Phương Minh, ngươi cũng quá ngông cuồng rồi, bần đạo tự hỏi quả thực không đánh lại ngươi, nhưng khẩu khí cũng quá lớn rồi, trong vòng năm chiêu đánh bại năm bần đạo, vậy chẳng phải, một chiêu có thể đánh bại bần đạo?" Phương Minh rất nghiêm túc gật gật đầu, tiếp đó lại lắc đầu như trống bỏi, nói: "Cũng không biết nữa…" Chuẩn Đề đạo nhân thấy Phương Minh gật đầu, tức thì đại nộ, lại thấy Phương Minh lắc đầu, không khỏi mừng thầm.

Nhưng giây tiếp theo, lời mà Phương Minh nói ra, gần như làm ông ta tức chết.

“Tay của ta không đủ, nếu không, ta còn có thể đánh nhiều hơn!” Phương Minh nhìn Chuẩn Đề đạo nhân, biểu cảm vô cùng nghiêm túc gật đầu nói.

“Phương Minh, tìm chết!” Chuẩn Đề đạo nhân đại nộ, trong cơn tức giận, hét lớn một tiếng, trong ngàn tay ngàn cánh tay hiện ra vạn ngàn pháp bảo.

Những pháp bảo đó lấp lánh đầy mắt, có mõ cá, có gạch vàng, có chùy bạc, có muỗng đồng, có xa cừ, có quả cầu thủy tinh, có hàng ma xử, có gậy vàng, quả thật có đủ cả, khiến người ta xem mà không khỏi hoa mắt.

Phương Minh xem cũng ngẩn ra, rồi lập tức ha hả cười lớn, cười đến nghiêng ngả, cười đến run cả người, tay ôm bụng, chỉ vào Chuẩn Đề, cười lớn: “Chuẩn Đề đạo hữu, ngươi đang khoe mấy món đồ rách nát đấy à?

Không lẽ ngươi nghĩ cầm mấy thứ đồ bỏ đi đó là làm gì được ta sao?” “Phương Minh tiểu nhi, chịu chết đi!” Chuẩn Đề đạo nhân bị Phương Minh tức đến phật tâm dao động, nộ ý ngút trời, hét lớn một tiếng, ngàn tay ngàn cánh tay cùng động, ném toàn bộ vô số pháp bảo trong tay về phía Phương Minh.

Chỉ thấy vô số pháp bảo, tỏa ra các loại bảo quang, bảo khí ngút trời, ánh sáng rực rỡ, như một cơn thủy triều bảo vật, che trời lấp đất… “Chuẩn Đề đạo hữu, đã ngươi không cần mấy món đồ rách nát này nữa thì ta đây liền đại phát lòng từ bi, dọn dẹp giúp ngươi vậy...” Phương Minh lật tay, Bắc Minh Thần Kiếm xuất hiện trong tay, một kiếm chém ra, vừa ra tay đã là Khai Thiên Đệ Tam Thức.

Trong sát na, ba trăm sáu mươi nghìn thanh phi kiếm Ngũ Châm Tùng trong Bắc Minh Thần Kiếm ồ ạt tuôn ra, mang thuộc tính Ngũ hành, sắp xếp theo một quỹ đạo kỳ dị nào đó, góc độ mỗi thanh kiếm

chém ra đều khác nhau.

Nếu thời gian có thể ngừng lại vào khoảnh khắc này.

Nhìn từ xa, ba trăm sáu mươi nghìn thanh phi kiếm tạo thành một con rồng kiếm đáng sợ, lại nhìn gần hơn, giữa các thanh phi kiếm lại vận hành như từng đóa sen đang nở rộ.

Đó là đóa hoa đạo vận!

"Ầm ầm ầm..." Khoảnh khắc tiếp theo, vạn kiếm cùng bay, chém về phía vạn món pháp bảo của Chuẩn Đề, như thái rau chém dưa, hủy diệt toàn bộ vạn món pháp bảo của y.

Chuẩn Đề thấy cảnh này thì tròng mắt như muốn nứt ra, tim như bị dao nhọn đâm một nhát, không ngừng rỉ máu.

"Phương Minh tên nhãi ranh, ngươi hủy đi bộ sưu tập bao năm của bần đạo..." Giọng Chuẩn Đề mang theo tiếng nức nở, Phật tâm đại loạn, nghìn tay nghìn cánh điên cuồng vơ vét, gom lại vô số pháp bảo, nhìn kỹ lại, không có một món nào còn nguyên vẹn.

Những bảo bối đó đã bị Khai Thiên Tam Thức chém thành vô số mảnh, dù có ghép lại cũng không thể lành lặn, hoàn toàn phế đi.

"Oa oa oa..." Nhìn những mảnh vỡ pháp bảo trong tay, Phật tâm của Chuẩn Đề vào khoảnh khắc này cũng hoàn toàn tan vỡ, giống như một đứa trẻ bị tủi thân, ôm những mảnh vỡ đó mà òa khóc, khóc lóc thảm thương.

Phương Minh vậy mà lại đánh cho Chuẩn Đề phải khóc!

Trận chiến giữa Phương Minh và Chuẩn Đề đạo nhân, có vô số cặp mắt trên đại lục Hồng Hoang đang dõi theo.

Lúc này, những thần ma đang xem trận chiến đều trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình, rồi lại dở khóc dở cười.

Chuẩn Đề phải chịu ấm ức đến mức nào mới có thể khóc trước mặt mọi người như vậy.

"Lỗ nặng rồi, lỗ máu, lỗ máu rồi, vì ba con phượng hoàng nhỏ mà hủy đi bộ sưu tập mấy vạn năm của bần đạo..." Chuẩn Đề nghìn tay nghìn cánh, luống cuống bới móc những mảnh vỡ pháp bảo, dường như muốn tìm ra một hai món còn dùng được.

Nhưng sự thật quá tàn khốc!

Vừa rồi một kiếm kia của Phương Minh, Khai Thiên Tam Thức, đã hoàn toàn chém nát vô số pháp bảo của Chuẩn Đề đạo nhân.

Phật tâm của Chuẩn Đề đạo nhân tan vỡ, ôm vô số mảnh vỡ bảo bối, gào khóc thảm thiết, khóc đến đau lòng muốn chết.

Phương Minh hai mắt lóe lên tinh quang, kéo lê kiếm, từng bước từng bước đi về phía Chuẩn Đề đạo nhân.

Chương 246

Nguy hiểm từng bước ép sát, nhưng Chuẩn Đề đạo nhân dường như không hề hay biết, vẫn ôm những mảnh vỡ pháp bảo đó mà gào khóc, khóc đến mặt mũi đầm đìa nước mắt.

Lúc này, Chuẩn Đề đạo nhân, người từng tung hoành Hồng Hoang, Phật tâm đã tan vỡ, hoàn toàn mất đi năng lực chống cự.

Đừng nói là Phương Minh, dù là một thần ma bình thường cũng có thể giết chết y.

Giết người không đáng sợ, đáng sợ là công tâm!

Rõ ràng về mặt đả kích đạo tâm của người khác, Phương Minh đã trở thành chuyên gia trong lĩnh vực này.

Nếu không phải vậy, với thực lực của Chuẩn Đề đạo nhân, nếu liều chết chống cự, e rằng Phương Minh cũng khó giữ y lại được.

Nhưng lúc này, Phương Minh dùng lời lẽ sắc bén công kích Phật tâm của Chuẩn Đề đạo nhân, khiến Phật tâm y tan vỡ, mất đi sức chiến đấu.

Nhưng Phương Minh cũng không ngốc đến mức xông thẳng đến trước mặt Chuẩn Đề đạo nhân, vung kiếm là chém.

Phải biết rằng, Chuẩn Đề đạo nhân là một trong Lục Thánh sau này, là người có đại nghị lực, đại trí tuệ, người như vậy tuyệt đối không đơn giản.

Cẩn thận một chút vẫn hơn!

Phương Minh kéo lê Bắc Minh Thần Kiếm, mũi kiếm ma sát trên mặt đất, tóe ra một chuỗi tia lửa, uy năng của thần kiếm bộc phát, một vết nứt đáng sợ sau lưng hắn không ngừng mở rộng theo bước chân

của Phương Minh.

"Chuẩn Đề đạo hữu, để ta tiễn ngươi một đoạn!" Phương Minh cuối cùng cũng đi đến trước mặt Chuẩn Đề, vung kiếm chém tới.

Lúc này, Phương Minh thực sự đã nổi sát tâm với Chuẩn Đề đạo nhân!

Rồng có vảy ngược, chạm vào ắt chết!

Vảy ngược của Phương Minh chính là những người bên cạnh hắn, ai dám làm hại họ, hắn sẽ liều mạng!

Bắc Minh Thần Kiếm giơ cao, nặng nề chém xuống!

Đúng lúc này, một trong nghìn cái đầu của Chuẩn Đề ngẩng lên nhìn Phương Minh, nở một nụ cười quỷ dị.

Chết tiệt!

Tên Chuẩn Đề này giả vờ!

Phương Minh cũng giật nảy mình, may mà đã sớm có chuẩn bị.

Khoảnh khắc tiếp theo, khi vô số cánh tay, vô số bàn tay của Chuẩn Đề đạo nhân ầm ầm ấn về phía Phương Minh, trên người Phương Minh cũng đột nhiên mọc ra vô số cánh tay, chỉ trong nháy mắt đã nghênh đón vô số cánh tay của Chuẩn Đề.

"Ầm ầm ầm ầm..." Vô số cánh tay, chỉ trong một thoáng đã đối đầu với vô số thần thông.

Cùng lúc đó, Phương Minh vung một kiếm, một nửa trong số nghìn cái đầu của Chuẩn Đề đạo nhân lập tức rơi xuống, lăn lóc trên đất, máu chảy không ngừng.

Ngay sau đó, trên người Phương Minh đột nhiên mọc ra một cột chống trời khổng lồ, một cột húc bay Chuẩn Đề đạo nhân.

Chuẩn Đề đạo nhân chịu thiệt lớn, máu tươi trên vai phun ra như cột nước, đau đến mức oa oa kêu quái dị, nhưng một khắc cũng không dám dừng lại, hóa thành một luồng sáng, nhanh chóng bay về phía xa.

Máu thần rơi xuống đại lục Hồng Hoang, gây ra hàng loạt dị tượng.

Một cây cổ thụ hấp thụ máu Phật, lập tức rễ cây bật khỏi đất, toàn thân Phật quang ẩn hiện, vậy mà trong khoảnh khắc đã đắc đạo.

Từng gốc linh thảo được máu Phật nuôi dưỡng, điên cuồng sinh trưởng như vũ bão, chỉ trong chốc lát đã trở nên khổng lồ vô cùng, toàn thân hiện lên màu vàng kim của Phật quang.

Có một con chim sẻ đi ngang qua, đột nhiên gốc linh thảo Phật quang kia quấn lấy nó, trên lá cỏ còn lộ ra những hàng răng nhọn hoắt đáng sợ, một miệng nuốt chửng con chim sẻ vào bụng.

Lại có một tảng đá cứng hấp thụ máu Phật, tảng đá đó hóa thành một đệ tử Phật môn, hai tay chắp lại, mặt mày thành kính, ngẩng đầu nhìn bộ dạng thảm hại của Chuẩn Đề đạo nhân, da mặt co giật dữ dội.

"Phì, mẹ nó Phật pháp, mẹ nó Tây Phương giáo, ông đây không muốn bị người ta đánh!" Phật đồng buột miệng chửi bậy, chỉ trong nháy mắt, trên người hắn đã tuôn ra vô số ma khí, vậy mà từ Phật nhập Ma, đọa vào ma đạo.

Cái gọi là nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành Ma, được thể hiện một cách trọn vẹn nhất trên người Phật đồng.

"Để lại đi!" Phương Minh không quan tâm đến dị tượng, ánh mắt sắc lạnh, nhìn chằm chằm Chuẩn Đề đạo nhân đang bỏ chạy, khóa chặt khí tức của y, một kiếm chém ra.

Một kiếm này, không có bất kỳ hoa mỹ nào, chỉ có uy kiếm vô

thượng, sức mạnh vô thượng, sức mạnh của một đòn tất tay.

Kiếm khí tung hoành ngàn vạn dặm, thoáng chốc đã đến!

"Mạng ta xong rồi!" Chuẩn Đề đạo nhân quay đầu nhìn lại, lập tức hồn bay phách lạc, sắc mặt vàng như nghệ, kinh hoàng hét lớn.

Mắt thấy Chuẩn Đề đạo nhân sắp bị Phương Minh một kiếm chém cho hồn bay phách tán, thân tử đạo tiêu.

Đúng lúc này, đột nhiên một đóa Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên từ từ bay lên, tỏa ra vạn trượng kim quang công đức, trên kim quang công đức hiện ra vô số đóa sen vàng nhỏ li ti, chắn trước mặt Chuẩn Đề đạo nhân.

"Ầm..." Phương Minh một kiếm chém lên Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, lập tức đánh cho kim quang của nó tán loạn, ầm ầm vỡ nát, vô số đóa sen vàng công đức nhỏ bị tiêu tán.

Chương 247

Công Đức Kim Liên kêu lên một tiếng ai oán, bay ngược trở về.

Nhưng nó cũng đã chặn được một kiếm kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu của Phương Minh.

Một luồng sáng xuất hiện, mang theo Chuẩn Đề đạo nhân, cuốn lấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, hóa thành một luồng sáng, nhanh chóng bay về phía xa.

"Tiếp Dẫn!" Phương Minh hận đến nghiến răng nghiến lợi, giận dữ nói.

Vừa rồi đột nhiên xuất hiện cứu Chuẩn Đề đạo nhân đi tất nhiên là Tiếp Dẫn đạo nhân.

Với đức hạnh của Tây Phương Nhị Thánh, sau khi ra khỏi Tử Tiêu Cung, chắc chắn sẽ đến thế giới phương Đông vơ vét một phen mới chịu quay về.

Để tối đa hóa lợi ích, Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân chắc chắn sẽ chia nhau đi vơ vét.

Chắc hẳn Tiếp Dẫn đạo nhân giữa đường nghe được tin, vì thế mới kịp thời đến cứu Chuẩn Đề đạo nhân.

"Hừ, chạy được thầy chùa chứ không chạy được miếu!" Phương Minh nén giận, trầm giọng nói.

"Hử?" Đột nhiên, Phương Minh khẽ "hử" một tiếng, quay đầu nhìn lại, không khỏi dở khóc dở cười.

Thì ra, những cái đầu của Chuẩn Đề bị Phương Minh chém rơi, vậy mà lại mọc ra tứ chi, nhân lúc Phương Minh không để ý, lại từ bốn phương tám hướng chạy trốn mất dạng.

“Hừ, chạy được sao?” Phương Minh bĩu môi, vung tay áo, lập tức một trận cuồng phong cuốn tới, thu hết toàn bộ đầu của Chuẩn Đề đạo nhân, sau đó hóa thành một luồng sáng, bay về phía thế giới phương Tây.

Rõ ràng, Phương Minh không có ý định buông tha cho Chuẩn Đề đạo nhân.

Lần này, dù không giết được Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, nhưng cũng phải lập uy trước mặt chúng sinh thiên hạ, hắn là giáo chủ, phải để cho thần ma thế giới Hồng Hoang biết, Hồng Mông Thánh Giáo không dễ chọc vào.

Phàm là kẻ phạm vào Thánh giáo của ta, dù xa cũng phải diệt!

Phương Minh một đường phi như bay, vội vàng đến Tây Phương giáo.

Trên đường, Phương Minh không ngừng tiến vào U Minh Địa Phủ, lợi dụng đặc tính chồng chéo giữa U Minh Địa Phủ và thế giới Hồng Hoang, đi đường tắt, ngựa không dừng vó vội vàng đến Tây Phương giáo.

Nhưng dù vậy, khi Phương Minh vội vàng đến Tây Phương giáo cũng đã là mấy chục năm sau.

Thế giới Hồng Hoang thực sự quá lớn, lớn đến mức khiến người ta phát sợ, với thực lực Bán Thánh của Phương Minh, toàn lực chạy đường, đi đường tắt, mà cũng phải mất mấy chục năm.

Khi Phương Minh đến chân núi Tu Di Sơn ở phương Tây, Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân vẫn chưa về.

Phương Minh ngẩng đầu nhìn Tu Di Sơn, chỉ thấy ngọn núi vốn bị một kiếm chém đôi đã liền lại, rõ ràng là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người đã dùng đại pháp lực cưỡng ép hai vách núi bị cắt đứt hợp lại

một chỗ.

Chỗ vách núi bị đứt, có thể lờ mờ thấy Phật quang ẩn hiện, dựng một tấm bia Phật, dùng để trấn áp, tránh cho Tu Di Sơn lại lần nữa nứt ra.

Phương Minh đi thẳng đến trước tấm bia đá, nhìn kỹ, cẩn thận đọc văn bia trên đó.

Không đọc không biết, vừa đọc xong, Phương Minh đã tức đến bật cười.

Ý tứ của văn bia đại khái là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người đại chiến với nghịch đồ Phật môn, Chuẩn Đề đạo nhân một chưởng đánh chết phản đồ Phật môn dưới chân núi Tu Di Sơn.

Do chưởng lực của Chuẩn Đề đạo nhân quá mạnh, một chưởng đã đánh nứt Tu Di Sơn.

Sau đó Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người vá lại Tu Di Sơn, còn thi thể của phản đồ Phật môn thì bị hai người vĩnh viễn trấn áp dưới Tu Di Sơn.

"Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai tên này thật biết nói bậy, miệng toàn phun phân, đạo mạo nghiêm nghị!" Phương Minh cười lạnh liên hồi, bàn tay hạ xuống.

Chỉ nghe "ầm" một tiếng lớn, tấm bia đá đó liền bị Phương Minh đánh cho vỡ nát.

"Ầm ầm ầm..." Bia đá vỡ nát, địa mạch bất ổn, cả ngọn Tu Di Sơn kịch liệt rung chuyển, đột nhiên từ giữa, dọc theo vết nứt trước đó, lại nứt ra hai bên.

Chỉ trong nháy mắt, trên Tu Di Sơn liền loạn thành một nồi cháo, vô số cung điện Phật pháp ầm ầm sụp đổ, rơi xuống vách núi của Tu Di Sơn.

Cũng có những thầy chùa rơi xuống vách núi, nhưng lại bay lên từ đó.

"Kẻ nào dám giương oai ở Tu Di Sơn của ta!" "Chết tiệt, ai đã làm hỏng trấn giới thần bia?" "Chẳng lẽ tên phản đồ Phật môn kia đã trốn thoát?" Lũ thầy chùa đại nộ, lần lượt hóa thành từng luồng sáng, bay về phía trấn giới thần bia.

Đến gần, lại phát hiện Phương Minh đứng sừng sững trước gió, chắp tay sau lưng đứng trước trấn giới thần bia, áo quần phần phật, vẻ mặt đầy hứng thú nhìn lũ thầy chùa.

Một trong số đó giận dữ nhìn Phương Minh, trầm giọng quát: "Ngươi là ai?

Dám hủy hoại chí bảo Phật môn của ta?" Phương Minh bĩu môi, khinh thường nói: "Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai tên đó toàn nói nhảm, miệng đầy lời ma quỷ, ta nhìn không vừa mắt, liền đập vỡ tấm bia đá, sao nào?

Không phục?" "Nghiệt súc, dám đến Tu Di Sơn giương oai, tìm chết!" Một thầy chùa trong đó đại nộ, tay cầm một thanh giới đao, liền sát khí đằng đằng xông về phía Phương Minh.

"Phì, ta là nghiệt súc, ngươi là cái thá gì!" Phương Minh nhổ một bãi nước bọt xuống đất, lật tay, Thiên Đạo Thạch xuất hiện trong tay, nhắm vào tên thầy chùa đó mà ném tới.

Thiên Đạo Thạch chỉ đâu đánh đó, ý tùy tâm động, trực tiếp đập vào trán tên thầy chùa đó.

Chương 248

Lập tức Phật luân sau gáy tên đó vỡ nát, Phật quang toàn thân biến mất, khoảnh khắc tiếp theo, hắn biến thành một con lợn rừng.

Lợn rừng bốn vó đạp không, bốn cái chân ngắn cũn cỡn giãy giụa trong không trung, dường như không biết tại sao mình đột nhiên hiện ra nguyên hình.

"Bịch" một tiếng, không kịp phòng bị, con lợn rừng ầm ầm rơi xuống đất, ngã sấp mặt, hai cái răng nanh trên miệng cũng gãy, máu tươi từ miệng chảy ra, rõ ràng đã bị thương không nhẹ.

Phương Minh vung tay thu hồi Thiên Đạo Thạch, cười tủm tỉm nhìn con lợn rừng kia, khinh thường nói: "Kẻ mắng người khác là nghiệt súc, thường là biểu hiện của sự chột dạ, tám phần cũng là nghiệt súc!" Những thầy chùa còn lại nhìn con lợn rừng rơi trên đất, nhất thời kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Tên thầy chùa kia là sư huynh của họ, ngày thường vênh váo tự đắc, mắng ai cũng là nghiệt súc, người khác cũng không nhìn ra gốc gác, không ngờ lại là lợn rừng tinh thành đạo.

Thiên Đạo Thạch đánh trúng, sẽ hiển hóa nguyên hình!

Lợn rừng tinh lộ ra gốc gác, lắc mình một cái, hóa lại thành bản thể, kinh hãi giận dữ nói: "Không phải như vậy, bần tăng không phải nghiệt súc, không phải..." Chỉ là trong tình huống này, mắt của những thầy chùa khác đâu có mù, làm sao có thể tin lời hắn nữa, lần lượt dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn hắn.

"...Các ngươi đều dùng ánh mắt như vậy nhìn bần tăng..." Lợn rừng tinh nhìn lũ thầy chùa, kinh hãi giận dữ.

Phương Minh nhếch miệng cười, nói: "Một lũ nghiệt súc, bản lĩnh của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chưa học được mấy phần, ngược lại học được sự giả dối của hai tên đó, đại hòa thượng ở Tu Di Sơn, đều giả dối như vậy sao?" Một đám thầy chùa đại nộ, làm bộ dạng nộ mục kim cương, giận dữ nhìn Phương Minh.

Con lợn rừng tinh kia đại nộ, lật tay, hiện ra một cái bát vàng, năm ngón tay úp lấy bát vàng, nhắm vào Phương Minh mà úp xuống.

Phương Minh hừ lạnh một tiếng, đưa tay chỉ một cái, lập tức con lợn rừng đó liền ầm ầm nổ tung, ngay cả nguyên thần cũng bị nổ không còn một mảnh, thân tử đạo tiêu.

"Giết Chu sư huynh rồi..." "Báo thù cho Chu sư huynh!" Một đám thầy chùa đại nộ, lần lượt xông về phía Phương Minh.

Kẻ cầm giới đao, kẻ cầm bát vàng, kẻ cầm mõ, không giống nhau, sát khí đằng đằng, xông về phía Phương Minh.

"Phật môn sao?

Sát khí nặng như vậy!

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, hai ngươi không quản, vậy hôm nay ta sẽ thay các ngươi dọn dẹp môn hộ!" Nụ cười trên mặt Phương Minh càng thêm rạng rỡ, vẻ mặt vô hại, nhưng thủ đoạn lại không hề chậm, lật tay, Hỗn Độn Phủ xuất hiện trong tay, xông vào giữa đám thầy chùa, như chém dưa thái rau, hạ gục tất cả.

Hỗn Độn Phủ sắc bén không gì cản nổi, ánh rìu vô cùng bén nhọn, thường chỉ một nhát chém xuống, những thầy chùa kia bị chém làm đôi, máu thịt bay tứ tung, thậm chí nguyên thần cũng bị một nhát chém tan, thân tử đạo tiêu.

Không phải Phương Minh hiếu sát, mà những thầy chùa này tuy bề ngoài mặc áo cà sa, nhưng thực chất nội tâm vô cùng bẩn thỉu.

Sát khí mà họ thể hiện ra, thậm chí còn mạnh hơn sát khí trên người Minh Hà lão tổ, có thể thấy những thầy chùa này đã gây ra không ít sát nghiệt.

Sự thật cũng đúng là như vậy, hiện nay khí vận Phật môn suy yếu, mọi người đều cho rằng Phật môn là bàng môn tà đạo, không muốn gia nhập, nhưng có một số người ngoại lệ.

Họ đã gây ra rất nhiều sát nghiệt bên ngoài, là hạng người thập ác bất xá, bị kẻ thù truy sát, bất đắc dĩ mới quay đầu vào Phật môn, làm hòa thượng giả, thầy chùa giả, để cầu sự che chở của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Mặc áo Phật, nhưng vẫn làm chuyện của ma, thậm chí còn tàn nhẫn hơn, giết người vô số.

Những người này đều đáng chết!

Vì vậy Phương Minh ra tay không hề nương tay, chém giết toàn bộ.

Nhưng cũng có một số thầy chùa là chân Phật, trên người không có nửa điểm sát ý, tuy đã đối đầu với Phương Minh, nhưng lại không hạ tử thủ, rõ ràng cố ý lưu lại đường lui.

Đối với những chân Phật này, Phương Minh cũng không hạ độc thủ, chỉ đánh bị thương rồi thôi.

Đối với Phật đạo, Phương Minh không hề thiên vị bên nào, bản tâm của hắn như một, chỉ theo đuổi đạo của bản thân, không quan tâm đến đạo của người khác.

Phật môn tuy là một trong tám trăm bàng môn, nhưng lý niệm lại không tồi, ngược lại còn giáo hóa thế nhân hướng thiện, là chuyện tốt.

"Ma đầu, ma đầu..." "Trời ơi, là ma giáo giáo chủ Phương Minh!" "Phương họa họa đến rồi, Phương họa họa muốn tai họa Tu Di Sơn

của chúng ta...” Lũ thầy chùa có người nhận ra Phương Minh, sợ đến hồn bay phách lạc, quay đầu bỏ chạy.

Có một người chạy, liền có hai người chạy, ngay sau đó gây ra một loạt phản ứng dây chuyền, càng nhiều thầy chùa chạy trối chết, phật châu pháp khí rơi đầy đường, cũng chẳng buồn nhặt, chạy lên núi Tu Di Sơn.

“Mấy tên này, sao có thể tùy tiện vứt đồ lung tung như vậy, ô nhiễm môi trường thì thôi đi, còn lãng phí đồ đạc, đây là cách Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề dạy các ngươi sao?” “Làm như vậy là không đúng, ai, thôi thôi, ta phát lòng từ bi, thu dọn mấy thứ này, để khỏi ô nhiễm môi trường!” “Hừ, tự xưng phương Tây nghèo nàn, lại vứt bảo vật lung tung như vậy, hóa ra đều là giả vờ cả...” Phương Minh không đuổi theo những thầy chùa đó, một đường lẩm bẩm, phát huy tinh thần, nhặt sạch những bảo vật rơi trên đường.

Trên Tu Di Sơn, lũ thầy chùa trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

Hồng Mông Thánh Giáo không phải tự xưng là thiên hạ đệ nhất đại giáo sao?

Sao giáo chủ của họ lại bần tiện như vậy, đi nhặt những bảo vật rơi vãi kia.

Những bảo vật đó, đều là hậu thiên linh bảo do họ luyện chế, cũng không phải bảo vật gì đặc biệt, tên này vậy mà đi một đường, không bỏ sót một món nào, nhặt sạch sành sanh.

Hồng Mông Thánh Giáo tự xưng là đệ nhất thánh giáo, giáo chủ của họ, tuyệt đối thân gia không tầm thường, vậy chỉ có một khả năng!

Tên Phương Minh này keo kiệt từ trong xương, thấy tiền là sáng

mắt từ trong xương!

Vô sỉ!

Vô sỉ quá!

Chương 249

Một đám thầy chùa thấy cảnh này thì tròng mắt như muốn nứt ra, trơ mắt nhìn Phương Minh thu hết bảo vật đi, tức đến nghiến răng, hận không thể xông lên liều mạng với Phương Minh.

Nhưng vừa rồi Phương Minh đã tàn sát một trận, giết cho họ sợ mất mật, nào còn dám xuống.

Phương Minh giống như một tín đồ Phật gia thành kính, từng bước từng bước, chậm rãi leo lên Tu Di Sơn.

Đến trước cổng Phật môn của Tây Phương giáo, Phương Minh cuối cùng cũng dừng lại, không tiếp tục xông vào trong, tìm một tảng đá lớn, khoanh chân ngồi xuống.

Lũ thầy chùa thấy vậy thì da mặt co giật, không biết rốt cuộc Phương Minh muốn làm gì.

Khoảnh khắc tiếp theo, họ đã thấy một cảnh tượng khiến họ hồn bay phách lạc.

Chỉ thấy Phương Minh lật tay, lấy ra một cái đầu người.

Cái đầu người đó không phải ai khác, chính là đầu của một trong hai vị chí tôn tối cao của phương Tây, Chuẩn Đề đạo nhân.

Chỉ trong nháy mắt, trên Tu Di Sơn liền nổ tung.

"Trời ơi, cái đầu người trong tay ma đầu kia có phải là Chuẩn Đề tôn giả không?" "Chính là Chuẩn Đề tôn giả, hắn... hắn đã giết tôn giả của Tây Phương giáo chúng ta, hu hu hu..." "Không thể nào, hắn không thể giết được tôn giả, tôn giả đã sớm tu thành bất diệt kim thân của Tây Phương ta, không thể chết được..." "Dù tôn giả không chết, nhưng... nhưng đầu của tôn giả đã bị ma đầu chém rồi, tôn giả không

phải là chí cao vô thượng sao?

Sao lại bị người ta chém đầu, ...” “Phật pháp?

Rốt cuộc cũng là bàng môn tà đạo, vẫn không địch lại được huyền môn chính tông, có phải chúng ta đã tu sai rồi không?” Cái đầu của Chuẩn Đề đạo nhân đối với lũ thầy chùa và hòa thượng có sức ảnh hưởng quá lớn, thậm chí phá hủy cả thế giới quan của họ, khiến họ bắt đầu hoài nghi sự chính thống của Phật pháp.

Đầu của Chuẩn Đề đạo nhân nhìn xung quanh, thấy đây là Tu Di Sơn, lập tức giật nảy mình, kinh hãi giận dữ nói: “Phương Minh, ngươi đến Tu Di Sơn của ta làm gì?” Phương Minh cười tủm tỉm nói: “Làm gì?

Ngươi nhìn xem chẳng phải biết sao?” Nói rồi, Phương Minh xoay đầu Chuẩn Đề về phía chân núi, để y có thể nhìn thấy cảnh tượng dưới đó...

Dưới chân Tu Di Sơn, thi thể chất thành núi, máu chảy thành sông.

Máu tươi nhuộm đỏ Tu Di Sơn, ngọn núi vốn thánh khiết trang nghiêm, giờ đây lại có chút gì đó dữ tợn đáng sợ, tựa như luyện ngục.

“...Phương Minh, ngươi đã tàn sát bao nhiêu đệ tử Phật môn của ta?

Ngươi tên ma đầu, ma đầu...” Chuẩn Đề vừa nhìn, lập tức lửa giận bốc cao ba trượng, buột miệng chửi bới.

Chỉ là đầu của Chuẩn Đề bị Phương Minh cấm cố, cũng chỉ có thể nói mà thôi.

Phương Minh vẻ mặt nghiêm túc nhìn đầu Chuẩn Đề, cười nói: “Chuẩn Đề đạo hữu, ta đang giúp ngươi dọn dẹp môn hộ, trong Phật môn cá rồng lẫn lộn, những kẻ gian ác đó không trừ, e rằng Phật môn phương Tây vĩnh viễn không thể phát dương quang đại...” “Phương

Minh, ngươi tên ma đầu, dám tàn sát Phật môn phương Tây của ta, bần đạo với ngươi không đội trời chung, không đội trời chung...” Đầu Chuẩn Đề phát ra tiếng hét xé lòng.

“Ồn ào!” Phương Minh một tay xách đầu Chuẩn Đề, tay kia “bốp bốp” tát liên hồi vào mặt y, đánh cho mặt Chuẩn Đề biến dạng, sưng lên như đầu heo, mới dừng lại.

Một đám thầy chùa trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

Chí tôn giả bị chém đầu thì thôi đi, lại còn bị người ta tát tới tấp trước mặt, thật là mất hết mặt mũi của Phật môn.

Chuẩn Đề càng xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu, hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống, chỉ là lúc này chỉ còn lại một cái đầu, cũng không làm được.

Chuẩn Đề sợ Phương Minh tiếp tục tát, sợ đến không dám nói thêm lời nào.

Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Chuẩn Đề, vẻ mặt vô hại nói: “Chuẩn Đề đạo hữu, ta nói có đúng không?” Chuẩn Đề đạo nhân không dám nói, chỉ vẻ mặt phẫn nộ nhìn Phương Minh.

“Không nói, ta cho ngươi không nói, cho ngươi không nói...” Phương Minh lại xách đầu Chuẩn Đề lên, lại một trận “bốp bốp” tát túi bụi, đánh cho mặt Chuẩn Đề hoàn toàn biến dạng, dù có là mẹ ruột của y, e rằng cũng không nhận ra.

Lúc này, Chuẩn Đề đạo nhân nghiêm trọng hoài nghi nhân sinh Phật, đối với sự vô lý của Phương Minh, đã không còn lời nào để nói.

Dù sao không nói cũng bị đánh, nói cũng bị đánh, không biết phải làm sao nữa!

Phương Minh ngẩng đầu nhìn một đám thầy chùa, cười tủm tỉm

nói: “Đầu của sư phụ các ngươi đang ở trong tay ta, ai muốn lấy lại không?

Đương nhiên, lấy lại cũng có cái giá của nó, ta muốn mượn một cánh tay!” Một đám thầy chùa sợ đến mặt mày tái nhợt, do dự không quyết.

Đúng vậy!

Họ đúng là đệ tử của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nhưng đa số đều là bất đắc dĩ mới gia nhập Tây Phương giáo.

Trong đó, đa số đều bị Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cưỡng ép độ hóa vào Phật môn, có một số ít người vì trốn tránh kẻ thù, chỉ có cực kỳ ít người là thực sự theo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tu luyện Phật pháp.

Phương Minh nhìn Chuẩn Đề đạo nhân, lắc đầu, thầm than: “Chuẩn Đề đạo hữu à, ta thật sự cảm thấy bi ai cho ngươi, ngươi đối xử với họ như con, họ lại xem ngươi như sài lang, chỉ sợ tránh còn không kịp, bi ai, bi ai quá...” Chuẩn Đề đạo nhân quay đầu nhìn những thầy chùa kia, bi thương từ trong lòng dâng lên, chảy ra hai hàng lệ máu màu vàng.

Rõ ràng, Phương Minh lại đang đả kích đạo tâm của Chuẩn Đề, so với lời nói, công kích đạo tâm, còn đau khổ hơn nhiều so với việc trực tiếp giết chết y.

Lúc đầu, Chuẩn Đề chỉ khóc thút thít, ngay sau đó, y liền gào khóc thảm thiết, lệ máu màu vàng từ hai mắt tuôn ra như thác, tựa như rèm châu, từng chuỗi từng chuỗi chảy xuống, khóc lóc thảm thương, cả khuôn mặt đều bị nhuộm thành màu vàng.

Chương 250

Chuẩn Đề đạo nhân là người có đại trí tuệ, đại nghị lực, cả đời bôn ba vì Phật môn.

Để làm lớn mạnh Phật môn, Chuẩn Đề đạo nhân thậm chí đã làm rất nhiều chuyện mà chính y cũng cảm thấy đáng xấu hổ, thậm chí không tiếc mang tiếng vô sỉ, cũng không sao cả.

Chỉ cần Phật môn có thể hưng thịnh, Chuẩn Đề cảm thấy làm mọi chuyện đều đáng giá.

Thậm chí lần trước bị Phương Minh đánh cho chạy trối chết, thậm chí bị Phương Minh hủy đi bảo bối sưu tầm mấy vạn năm, đạo tâm của y cũng chỉ sụp đổ trong chốc lát, liền dựa vào đại trí tuệ đại nghị lực mà phục hồi.

Nhưng lần này khác, lần này là vấn đề lý niệm, đạo thống mà cả đời y theo đuổi, lại trở thành một trò cười.

Vào thời khắc nguy nan, những đệ tử Phật môn đó, không một ai chịu đứng ra đổi lấy đầu của y.

Đầu của Chuẩn Đề hoàn toàn bị máu vàng nhuộm đỏ, tựa như được mạ một lớp vàng, kim quang rực rỡ, hai mắt cũng bị máu nhuộm thành màu vàng, chỉ là trong đôi mắt đó là một mảng tro tàn.

Đó là nguyên nhân của đạo tâm tử vong!

Cách đó mấy trăm vạn dặm, Tiếp Dẫn đạo nhân đang kéo Chuẩn Đề đạo nhân chạy như điên, đột nhiên cảm thấy Chuẩn Đề đạo nhân dường như có vấn đề, quay đầu nhìn lại, lập tức kinh hãi.

Chỉ thấy Chuẩn Đề đạo nhân mặt như tro tàn, hai mắt trống rỗng thất thần, tựa như bị rút cạn khí lực, toàn thân mềm nhũn như bùn.

Đó là biểu hiện của đạo tâm sụp đổ!

Tiếp Dẫn đạo nhân hoảng hốt, vội vàng vận chuyển thần thông để giữ vững tâm thần cho Chuẩn Đề đạo nhân.

Nhưng vết thương trên thân thể có thể chữa, vết thương trên nguyên thần cũng có thể chữa, nhưng vết thương trên đạo tâm, dù thần thông vô lượng, cũng đành bất lực.

Đừng nói Tiếp Dẫn đạo nhân bất lực, dù Đạo tổ Hồng Quân có đích thân đến, e rằng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn mà sốt ruột.

"Chuẩn Đề đạo hữu, ngươi ngàn vạn lần đừng có chuyện gì đó..." Tiếp Dẫn đạo nhân lo lắng như kiến bò trên chảo nóng, nhưng lại không có cách nào.

Cứ thế này, thời gian lâu dài, đạo tâm của Chuẩn Đề đạo nhân hoàn toàn sụp đổ, vậy thì thật sự không cứu được nữa.

Chuẩn Đề đạo nhân vừa chết, chỉ còn lại một mình Tiếp Dẫn đạo nhân, một cây làm chẳng nên non, làm sao có thể phát dương quang đại Tây Phương giáo?

Tiếp Dẫn đạo nhân lo lắng đến mồ hôi lạnh trên trán tuôn ra như suối, giận dữ nói: "Phương Minh, Phương Minh thật độc ác, chuyên công kích đạo tâm của người khác, còn khó chịu hơn cả việc giết chết Chuẩn Đề đạo hữu, Phương Minh, ngươi tên ma đầu, nếu Chuẩn Đề đạo hữu có mệnh hệ gì, bần đạo quyết không để yên cho ngươi..." Trong tình huống này, Tiếp Dẫn đạo nhân mang theo Chuẩn Đề đạo nhân, còn cách Tu Di Sơn một khoảng khá xa, nhất thời không thể vội vàng đến, cũng chỉ có thể buông lời cay độc, ngoài ra không có cách nào khác.

Mắt thấy Chuẩn Đề đạo nhân tâm như tro tàn, đạo tâm sắp sụp đổ, Phương Minh cũng trợn mắt há mồm, trong lòng thầm nghĩ:

“Chuẩn Đề không phải sắp chết thật rồi chứ?” Đúng lúc này, một thầy chùa mập mạp từ từ bước ra.

Tôn giả thầy chùa mập này để ngực trần, mặt mày cười ha hả, tay cầm phật châu, Phật luân sau gáy xoay chuyển, trông vô cùng hài hòa, đi đến trước mặt Phương Minh, hai tay chắp lại, nói: “Phương Minh tiền bối, bần tăng nguyện ý tự chặt một cánh tay, đổi lấy đầu lâu của tôn giả.” Lời này của thầy chùa mập vừa nói ra, đôi mắt vốn trống rỗng của Chuẩn Đề đạo nhân vậy mà lại xuất hiện một tia sáng, giống như một ngôi sao băng lóe lên trên bầu trời đêm đen kịt, vô cùng sáng ngời.

Ngay sau đó như ngọn lửa nhỏ đốt cháy cả đồng cỏ, điểm sáng đó khuếch đại vô hạn, gần như trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ đôi mắt của Chuẩn Đề đạo nhân.

Đôi mắt của Chuẩn Đề đạo nhân tỏa ra thần quang vô cùng mãnh liệt, thần thái rạng rỡ, Phật quang lưu chuyển.

Vì một câu nói của thầy chùa mập, đạo tâm của Chuẩn Đề đạo nhân một lần nữa được thắp sáng, hy vọng lại bùng cháy.

Ở một nơi khác, Tiếp Dẫn đạo nhân đang loay hoay không biết làm sao, đúng lúc này, thân thể của Chuẩn Đề đạo nhân xuất hiện biến hóa, tựa như cây khô gặp mùa xuân, tỏa ra sinh cơ bừng bừng.

Chỉ trong khoảnh khắc, Chuẩn Đề đạo nhân đã sống lại.

Trong Phật môn, chỉ cần có một người tin Phật lễ Phật, lý niệm của y sẽ không bị đứt đoạn, đạo thống của y sẽ không bị đứt đoạn.

Có tín niệm, có mục tiêu phấn đấu, tự nhiên đạo tâm cũng sống lại!

Chuẩn Đề đạo nhân đứng dậy, hai tay chắp lại, nói với Tiếp Dẫn đạo nhân: “Sư huynh, tên Phương Minh kia đã đến Tu Di Sơn, giết rất

nhiều đệ tử Phật môn của chúng ta, chúng ta mau vội vàng đến!" "Thiện!" Tiếp Dẫn đạo nhân thấy Chuẩn Đề đạo nhân lại sống lại, dung quang rạng rỡ, không khỏi mừng rỡ, vội nói.

Hai người với tốc độ cực nhanh vội vàng về phía Tu Di Sơn ở phương Tây.

Trên Tu Di Sơn.

Phương Minh ngẩng đầu nhìn thầy chùa mập, nhíu mày, cười hỏi: "Dám hỏi vị sư điệt này pháp hiệu là gì?" Hòa thượng mập hai tay chắp lại, vẫn như gió xuân thổi qua, cười ha hả nói: "Bần tăng pháp hiệu Di Lặc!" "Ây da, bụng lớn dung được chuyện thiên hạ Di Lặc Phật!" Phương Minh nhướng mày, tiếp tục đánh giá vị thầy chùa mập này.

Ở kiếp trước, Phương Minh cũng đeo tượng Di Lặc Phật, xem Di Lặc Phật như bùa hộ thân của mình, bây giờ người thật ở đây, Phương Minh tự nhiên phải nhìn cho đã.

Xem xem vị thầy chùa này là Phật thật hay Phật giả!

Khó khăn lắm mới có một đệ tử chịu đứng ra vì mình, Chuẩn Đề đạo nhân trong lòng tự nhiên cảm động vô cùng.

Thấy Phương Minh đang đánh giá Di Lặc Phật, Chuẩn Đề tưởng rằng Phương Minh muốn làm hại Di Lặc Phật, lập tức lo lắng, hét lớn: "Phương Minh, ngươi muốn làm gì?

Nếu ngươi dám ra tay với Di Lặc, bần đạo dù liều chết, cũng sẽ không tha cho ngươi..." Phương Minh đảo mắt, vẻ mặt không nói nên lời nhìn Chuẩn Đề đạo nhân, nói: "Chuẩn Đề đạo hữu, ngươi có một đồ đệ tốt, hôm nay ta sẽ tha cho ngươi, không tính toán với ngươi nữa!" Nói rồi, Phương Minh ngẩng đầu nhìn Di Lặc Phật, lật tay, hiện ra Hỗn Độn Phủ, cười nói: "Ta tuy nể mặt ngươi, nhưng quy tắc

không thể thay đổi!" Di Lặc Phật mặt không đổi sắc nhìn Phương Minh, một tay chắp lại, tay kia đưa ra, nói: "Tiền bối xin cứ yên tâm, bần tăng nhớ rõ!" "Phương Minh, ngươi dám..." Chuẩn Đề đạo nhân lo lắng oa oa hét lớn, lên tiếng uy hiếp Phương Minh, nhưng rõ ràng Phương Minh không hề sợ hãi.

Bất đắc dĩ, Chuẩn Đề đạo nhân nhìn Di Lặc Phật, hét lớn: "Di Lặc, đây tuy là đầu của ta, nhưng cũng chỉ là một phân thân của ta mà thôi, dù có bị hủy cũng không sao, Di Lặc, nghe lời vi sư, mau quay về, cái rìu đó không phải bình thường, tỏa ra hỗn độn chi khí, một nhát chém xuống, cánh tay này của con sẽ phế!" Phương Minh cũng vẻ mặt hứng thú nhìn Di Lặc Phật, cười nói: "Sư phụ ngươi nói đúng, rìu của ta không phải tầm thường, một nhát chém xuống, vết thương sẽ lan tỏa hỗn độn chi khí, dù có thôi động huyền công, cũng khó mọc lại cánh tay, ngươi xác định muốn dùng một cánh tay để đổi lấy đầu của sư phụ ngươi?" "Tiền bối, xin hãy động thủ!" Di Lặc Phật mặt vẫn treo nụ cười, nói.

Phương Minh hít sâu một hơi, một nhát rìu chém ra, chặt đứt một cánh tay của Di Lặc Phật.

Di Lặc Phật đau đến mồ hôi lạnh trên trán tuôn ra, nhưng vẫn mặt không đổi sắc, cười ha hả nhìn Phương Minh, một tay chắp lại nói: "Đa tạ tiền bối!" Nói rồi, đưa một tay ra, đòi lấy đầu của Chuẩn Đề.

Chương 251

Phương Minh kính trọng, đưa đầu của Chuẩn Đề cho Di Lặc Phật, cười tủm tỉm nói: "Không tệ, không tệ, hôm nay ta sẽ nể mặt ngươi, không làm khó sư huynh đệ các ngươi nữa!" Di Lặc Phật tay nâng đầu của Chuẩn Đề đạo nhân, đau đến khuôn mặt mập mạp cũng co giật, nhưng nụ cười vẫn còn, nói: "Đa tạ tiền bối đại ân!" Nói rồi, quay người rời đi.

"Đồ nhi..." Đầu của Chuẩn Đề đạo nhân lo lắng nhảy loạn xạ.

"Sư phụ, đồ nhi không sao..." Di Lặc Phật cố nén cơn đau kịch liệt, cũng như sự xâm thực của hỗn độn khí lưu ở vết thương, cung kính nói.

"Chuẩn Đề tuy vô sỉ, nhưng lại có một đồ đệ tốt, cũng là phúc khí của hắn!" Phương Minh trong lòng thầm nghĩ, cong ngón tay búng ra, một luồng sáng bắn ra, đánh vào vết thương trên vai Di Lặc Phật, Di Lặc Phật bị đánh lảo đảo.

Chuẩn Đề đạo nhân vừa thấy, lập tức đại nộ, buột miệng chửi bới: "Phương Minh tên nhãi ranh, bắt nạt hậu bối thì giỏi lắm sao?

Có bản lĩnh thì đợi bản tôn ta quay về, ta quyết một trận tử chiến với ngươi!" "Sư phụ, tiền bối đang giúp con..." Đúng lúc này, Di Lặc Phật kinh hỉ nói.

"Giúp?

Hắn có lòng tốt như vậy sao?" Chuẩn Đề đạo nhân tức giận ngút trời, theo ánh mắt của Di Lặc Phật nhìn về phía vết thương trên vai, chỉ thấy hỗn độn khí lưu ở vết thương đã tan biến, lộ ra máu thịt tươi hồng.

Ặc...

Chuẩn Đề đạo nhân trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

Di Lặc Phật thôi động Phật môn thần thông, vết thương với tốc độ mắt thường có thể thấy lại mọc ra một cánh tay, quay đầu nhìn Phương Minh, một tay nâng đầu của Chuẩn Đề đạo nhân, một tay chắp lại hướng Phương Minh chắp tay nói: "Đa tạ tiền bối thủ hạ lưu tình!" Phương Minh bĩu môi, khinh thường nói: "Ta không cứu ngươi, sư phụ ngươi lại đòi quyết chiến với ta!" Phương Minh tuy nói vậy, nhưng người khác cũng có thể nhìn ra, hắn là miệng dao găm lòng đậu hũ.

Di Lặc Phật da mặt co giật mấy cái, cảm kích nhìn Phương Minh một cái, quay người đi vào trong Phật môn.

"Cảm ơn!" Đúng lúc này, Chuẩn Đề đạo nhân mở miệng nói.

Phương Minh nhếch miệng, cười lớn nói: "Ta không thích mấy thứ hư đầu ba não này, đợi bản tôn của Chuẩn Đề đạo hữu đến, nói chuyện thực tế một chút." Ngay sau đó, Phương Minh khoanh chân ngồi xuống, lấy ra toàn bộ đầu lâu của Chuẩn Đề đạo nhân.

Một kiếm kia của Phương Minh, đã chém đứt của Chuẩn Đề đạo nhân mấy trăm cái đầu, đưa cho Di Lặc Phật một cái, trong tay hắn vẫn còn đầu của Chuẩn Đề đạo nhân.

Những thầy chùa còn lại trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

Phải làm sao đây?

Lên trước học theo Di Lặc Phật đòi Phương Minh đầu lâu của Chuẩn Đề đạo nhân sao?

Chỉ là Phương Minh tha cho người đầu tiên đứng ra là Di Lặc

Phật, liệu có tha cho những người khác không?

Trong mắt họ, Phương Minh thuộc loại đại ma đầu thập ác bất xá, đã là ma đầu, có thể làm ra chuyện gì, thật không dám đảm bảo...

Di Lặc Phật nhíu mày, nhìn Phương Minh, đang định mở miệng nói.

Phương Minh đảo mắt, nói: "Ở chỗ ta chỉ có một, không có lần thứ hai, ngươi đừng mở miệng nữa, huống hồ những cái đầu này của Chuẩn Đề, ta có đại dụng, sẽ không cho ngươi đâu!" Nói rồi, Phương Minh dùng pháp lực nâng mấy trăm cái đầu của Chuẩn Đề lên, để chúng lơ lửng giữa không trung.

"Phương Minh, ngươi muốn làm gì?" Một cái đầu của Chuẩn Đề kinh hoàng hét lớn.

Phương Minh hướng về cái đầu đó của Chuẩn Đề nở một nụ cười tà mị, cười nói: "Chuẩn Đề đạo hữu đoán xem, ta muốn làm gì?" Đầu của Chuẩn Đề đạo nhân thấy nụ cười tà mị của Phương Minh, sợ đến sắc mặt lập tức tái nhợt, kinh hoàng nhìn Phương Minh, nói: "Phương Minh đạo hữu, Phương Minh tiền bối, Phương Minh đại gia, ngàn vạn lần đừng, đừng... bần đạo cầu xin ngươi..." "Phương Minh đạo hữu, nể tình chúng ta cùng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, tha cho ta một lần..." "Phương Minh đại gia, bần đạo không dám nữa, sau này gặp đạo hữu, sẽ lui ba xá!" "Phương Minh, ngươi thật sự phải đắc tội chết với bần đạo sao?

Bần đạo sau này còn muốn thành thánh, nếu ngươi thật sự làm vậy, bần đạo quyết không để yên cho ngươi..." Chuẩn Đề đạo nhân dường như đã nghĩ đến chuyện kinh khủng, lúc thì cầu xin Phương Minh, lúc thì buột miệng chửi bới, rõ ràng đã hoảng loạn.

Một đám đệ tử Phật môn cũng chưa từng thấy Chuẩn Đề đạo nhân có vẻ hoảng loạn như vậy, không khỏi từng người kinh ngạc

đến trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

Đó là vị Phật môn chí tôn, Thái Sơn sụp đổ trước mặt cũng không đổi sắc, Phật pháp vô biên, chí tôn vô thượng Phật mẫu sao?

Khoảnh khắc tiếp theo, lũ thầy chùa cuối cùng cũng biết tại sao Chuẩn Đề đạo nhân lại hoảng loạn như vậy.

Phương Minh lật tay, hiện ra một đoàn hỏa diễm, vậy mà bắt đầu thiêu đốt đầu lâu của Chuẩn Đề đạo nhân.

Xem bộ dạng đó, vậy mà muốn luyện mấy trăm cái đầu của Chuẩn Đề đạo nhân thành bảo vật!

Đầu của Chuẩn Đề, gần như là nhục thân của thánh nhân, bảo bối luyện thành, tự nhiên uy lực cũng cực mạnh, có Phật tính.

Nhưng mấu chốt là bảo bối một khi thành hình, mặt mũi của Chuẩn Đề đạo nhân coi như bị quét sạch.

Với tính cách của Phương Minh, e rằng không bao lâu nữa, chuyện mấy trăm cái đầu của Chuẩn Đề đạo nhân bị Phương Minh luyện thành bảo vật, sẽ lan truyền khắp đại lục Hồng Hoang, truyền đến xôn xao, ai ai cũng biết!

Mất mặt!

Đơn giản là sỉ nhục lớn!

Chuẩn Đề bị sỉ nhục, e rằng Phật môn muốn phát triển, càng khó khăn hơn.

Rốt cuộc, Phương Minh đang công tâm, từ đạo tâm đả kích Chuẩn Đề, để y sụp đổ!

Phải để Chuẩn Đề ăn một lần ngã một lần khôn, đem bài học lần này khắc sâu vào đạo tâm, để y cả đời cũng không dám có ý đồ với Hồng Mông Thánh Giáo nữa.

Chương 252

Đồng thời, chấn nhiếp những người khác trên đại lục Hồng Hoang, để họ cũng biết hậu quả của việc đắc tội với Phương Minh!

Đây gọi là giết gà dọa khỉ!

Chuẩn Đề chính là con gà bị Phương Minh chọn trúng.

Chuẩn Đề đạo nhân bị thiêu đến oa oa kêu quái dị, phát ra tiếng kêu thảm thiết, tựa như ác quỷ dưới địa ngục gầm rú, vô cùng thê lương, khiến người nghe rợn tóc gáy.

"Phương Minh, bần đạo với ngươi không đội trời chung, không đội trời chung..." "Phương Minh tên nhãi ranh, dám đem đầu của bần đạo luyện thành bảo vật, bần đạo quyết không để yên cho ngươi, bần đạo liều mạng với ngươi..." "Phương Minh tổ tông, Phương Minh đại gia, Phương Minh tiền bối, cầu xin ngươi, đừng đem đầu của ta luyện thành bảo vật, bần đạo cầu xin ngươi..." Tiếng kêu thảm thiết của Chuẩn Đề vang vọng trên Tu Di Sơn, lúc thì cầu xin tha thứ, lúc thì buông lời cay độc, có thể nói là không từ thủ đoạn.

Nhưng Phương Minh không thèm để ý, vẫn điềm nhiên như không, vẫn kiên trì muốn luyện mấy trăm cái đầu của Chuẩn Đề thành pháp khí.

Di Lặc Phật nhíu mày, thân hình lao tới, xông về phía Phương Minh.

Cùng lúc đó, trong đám thầy chùa lại có mấy vị xông lên trời, lao về phía Phương Minh.

Những thầy chùa này lần lượt là Dược Sư Phật, A Di Đà Phật, Bảo Sinh Như Lai Phật, họ đều là những cao thủ hàng đầu trong Phật

giáo, hiện nay đều là đại cao thủ cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Đối mặt với người khác, có lẽ mấy thầy chùa này liên thủ, sẽ không có gì là không thể, thậm chí mấy thầy chùa này liên thủ, đều có thể chống lại tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nhưng đối mặt với Phương Minh, rõ ràng là kém một chút.

"Đại Chu Thiên Trích Tinh Thủ!" Phương Minh quát một tiếng, để lại một tay tiếp tục khống chế luyện hóa mấy trăm cái đầu của Chuẩn Đề, tay kia năm ngón tay xòe ra, đẩy thẳng về phía trước.

Cùng lúc đó, sau lưng hắn hiện ra một mảnh tinh không, quần tinh rực rỡ, sao dày đặc, trong đó có một ngôi sao hình thành vô cùng chói mắt, đó là Tinh Thần Châu.

Rõ ràng để một kích trúng đích, Phương Minh đã sử dụng kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo này.

Mấy vị thầy chùa kia chưa đến gần Phương Minh, đã cảm thấy nguyên từ chi lực đáng sợ ập đến, mênh mông cuồn cuộn, tựa như cả ngọn Bất Chu Sơn đè xuống.

Chỉ trong khoảnh khắc, mấy vị thầy chùa đó đã bị đè cho bay ngược ra ngoài, giống như quả bóng cao su, vừa lăn vừa lộn, không biết đã rơi xa bao nhiêu vạn dặm, đập hỏng bao nhiêu tượng Phật, Phật đường trong thánh địa Phật giáo.

Mấy vị thầy chùa đó đồng loạt thổ huyết, khí tức lập tức suy yếu, ánh mắt kinh hãi nhìn Phương Minh.

Uy áp của Phương Minh quá mạnh, thậm chí còn mạnh hơn nhiều so với uy áp của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người.

Phương họa họa trước mắt còn mạnh hơn cả hai vị chí tôn giả!

Lúc này, đó là tiếng lòng của tất cả thầy chùa.

Tất cả thầy chùa đều kinh hãi nhìn Phương Minh, trước sức mạnh tuyệt đối, trong lòng không sinh ra một tia phản kháng nào.

Ngay cả mấy vị đại hòa thượng xông lên, cũng không đỡ nổi một chiêu của Phương Minh, vậy thì đánh thế nào nữa?

Thấy cảnh này, tất cả thầy chùa đều tuyệt vọng.

Thậm chí có thầy chùa tại chỗ Phật tâm vỡ nát, cởi áo cà sa, chửi bới ầm ĩ xuống núi.

"Bần đạo tu luyện pháp thuật của chí tôn, Phật pháp bây giờ xem ra, chẳng qua là pháp thuật không ra gì, bần đạo tu làm cái quái gì, từ hôm nay, bần đạo với Tây Phương giáo không còn bất kỳ quan hệ nào!" "Bàng môn tà đạo cuối cùng vẫn là bàng môn tà đạo, không thể so với đạo pháp thần thông chính thống, đã như vậy, bần đạo cũng không tu cái Phật pháp quỷ quái này nữa, bần đạo xuống núi!" "Phì, Phật pháp chó má, chẳng qua là bàng môn tà đạo thôi, tu luyện cũng không đánh lại người ta, vậy lão tử tu làm cái quái gì, lão tử không thèm giữ thanh quy giới luật nữa!

Mẹ nó Tây Phương giáo, lão tử xuống núi uống rượu ăn thịt, ôm gái!" Trơ mắt nhìn lại một tốp đệ tử Phật môn vì Phật tâm vỡ nát, đối với Phật đạo sinh ra hoài nghi, cởi áo cà sa xuống núi, Chuẩn Đề lo lắng đến sắp khóc, không màng đến đau đớn của bản thân, gào thét khản cổ: "Đừng đi, đừng đi, quay lại cho bần đạo..." Nhưng lúc này, ai sẽ nghe lời Chuẩn Đề đạo nhân?

Những thầy chùa đã xuống Tu Di Sơn, không một ai chịu quay đầu.

Cuối cùng, trên Tu Di Sơn chỉ còn lại tiếng gào thét thê lương của Chuẩn Đề, và Phật tâm băng giá của một đám thầy chùa.

Cuối cùng, tiếng của Chuẩn Đề càng ngày càng nhỏ, cuối cùng

hoàn toàn biến mất.

Đó là vì thần thức của Chuẩn Đề đạo nhân trong đầu lâu đã bị Phương Minh hoàn toàn luyện hóa!

Trong ánh mắt trợn trừng há hốc của đám thầy chùa, Phương Minh tay kết ấn quyết, ấn quyết đó chính là ấn quyết Phật pháp, một ấn tiếp một ấn đánh vào mấy trăm cái đầu lâu của Chuẩn Đề.

Thấy tình huống này, đám thầy chùa tại hiện trường lại một lần nữa nổ tung.

"...Tình huống gì đây?

Hắn biết Phật pháp thần thông?" "Bần tăng biết rồi, Phương ma đầu chính là ma đầu lần trước đại náo Tu Di Sơn, các ngươi có nhớ ma đầu đó cũng biết sử dụng Phật pháp không!" "Trời ơi, thật có khả năng, thảo nào thực lực của ma đầu đó mạnh đến đáng sợ!" "Tại sao ma đầu lại biết Phật pháp thần thông?

Chẳng lẽ là khí đồ của chúng ta?

Không thể nào..." Phương Minh không để ý đến suy đoán của đám thầy chùa, vẫn chuyên tâm luyện hóa đầu lâu của Chuẩn Đề.

Đầu lâu của Chuẩn Đề bị luyện hóa ngày càng nhỏ, theo từng ấn quyết Phật pháp thần thông của Phương Minh đánh vào, đầu của Chuẩn Đề biến thành mặt mũi hoàn toàn khác, đã không còn mắt mũi miệng, biến thành từng viên phật châu vàng óng.

Cuối cùng, mấy trăm cái đầu của Chuẩn Đề đều bị Phương Minh luyện thành phật châu màu vàng.

Phương Minh đưa tay chỉ một cái, một sợi chỉ vàng bay ra, uốn lượn quanh co, giương nanh múa vuốt.

Chương 253

Sợi chỉ đó là một sợi gân rồng, do Phương Minh sưu tầm được khi vơ vét chiến trường của Tiên Thiên Tam Tộc.

Sợi gân rồng đó bay ra, giống như xâu kim luồn chỉ, xâu từng viên phật châu màu vàng lại với nhau.

Trong chốc lát, đã hình thành một chuỗi vòng tay phật châu.

Phương Minh vung tay triệu hồi chuỗi vòng tay phật châu, lẩm bẩm: "Cảm giác cầm cũng không tệ..." Đám thầy chùa trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

Dược Sư Phật da mặt run như cầy sấy, kinh hoàng nói: "Ma đầu...

đã luyện đầu lâu của Chuẩn Đề chí tôn thành chuỗi phật châu..." Phương Minh quay đầu nhìn đám thầy chùa, đảo mắt, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Có gì mà ngạc nhiên, Phật gia chẳng phải giảng về vô ngã tướng, vô chúng sinh tướng sao, phật châu là một linh bảo không tồi, dễ dùng là được, quan tâm nó được luyện thành như thế nào làm gì?

Các ngươi chấp tướng rồi..." Thôi được rồi!

Ma đầu đang giảng Phật pháp trước mặt đám thầy chùa!

Đám thầy chùa nghe xong lại một trận hỗn loạn, hận không thể xông lên liều mạng với Phương Minh, nhưng cũng biết căn bản không phải đối thủ của hắn, đành phải tức giận mà không dám nói.

"Phương Minh đạo hữu, là bậc tiền bối, lại làm mưa làm gió trước mặt hậu sinh vãn bối của Phật môn ta, chẳng lẽ không cảm thấy đáng xấu hổ sao?" Đúng lúc này, một giọng nói như sấm sét vang lên trên bầu trời.

Xa xa hai luồng sáng với tốc độ cực nhanh bắn tới, đến trước

cổng Phật môn, chính là hai vị chí tôn của phương Tây đang vội vàng trở về, Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người nhìn cảnh thảm thương của Tu Di Sơn, và trên Tu Di Sơn chỉ còn lại mấy chục thầy chùa đáng thương, không khỏi da mặt co giật dữ dội, giận dữ nhìn Phương Minh.

Bao năm nay, Phật môn tuy suy tàn.

Nhưng nhờ sự kiên trì không ngừng vơ vét của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, trong Phật giáo phương Tây cũng có ba bốn trăm đệ tử, bị Phương Minh quậy một trận, chết thì chết, bị thương thì bị thương, đi thì đi, vậy mà chỉ còn lại mấy chục thầy chùa.

Công sức bao năm của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, đã uổng phí.

Phương Minh hoàn toàn không có giác ngộ mình đã sai, vẻ mặt cười tủm tỉm nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, nói: "Hiểu lầm, hiểu lầm, Tiếp Dẫn đạo hữu, Chuẩn Đề đạo hữu, bần đạo không hề làm mưa làm gió, nếu bần đạo thật sự làm mưa làm gió, Tu Di Sơn e rằng đã sớm bị san thành bình địa, những phật tử phật tôn này, các ngươi nghĩ có thể sống sót được mấy người?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người nghe xong nghẹn họng, gần như bị tức chết.

Nghe lời của Phương Minh, hắn quậy cho Phật giáo phương Tây long trời lở đất, máu nhuộm Tu Di Sơn, còn phải cảm ơn hắn đã thủ hạ lưu tình nữa.

Tức chết người!

Lời của tên này thật quá tức chết người!

Tiếp Dẫn trong lòng giật mình, vội vàng giữ vững sơ tâm, truyền âm cho Chuẩn Đề: "Chuẩn Đề đạo hữu, ngàn vạn lần không được bị

tên này làm loạn tâm thần, Phương Minh rất giỏi đùa giỡn lòng người!" Chuẩn Đề cũng trong lòng giật mình, vội vàng âm thầm thôi động Phật pháp thần thông, ổn định tâm thần.

Phương Minh thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người bảo tướng trang nghiêm, Phật luân sau gáy xoay chuyển, tâm thần ổn định, không khỏi nhếch miệng, vẻ mặt hứng thú nhìn hai người nói: "Sao nào?

Hai vị đạo hữu, ta ở trước mặt tiểu bối không thể làm mưa làm gió, chẳng lẽ ở trước mặt các ngươi cũng không thể làm mưa làm gió sao?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người hai mắt ngưng lại, nhìn chằm chằm Phương Minh.

Chuẩn Đề đạo nhân liếc nhìn chuỗi phật châu trong tay Phương Minh, không khỏi khóe mắt giật liên hồi, hít sâu một hơi, cưỡng ép kìm nén sự tức giận trong lòng, hai tay chắp lại, nói: "Phương Minh đạo hữu, được tha người thì nên tha, ngươi đã quậy Tây Phương giáo của ta đủ thảm rồi, hay là cứ dừng lại ở đây, thế nào?" Tiếp Dẫn đạo nhân cũng mặt mày khổ sở, hai tay chắp lại, nói: "Oan gia nên giải không nên kết, Phương Minh đạo hữu, hay là chuyện này dừng lại ở đây, thế nào?" Đám thầy chùa lại một lần nữa trợn mắt há mồm.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người tuy ngữ khí khá uyển chuyển, nhưng ai cũng có thể nghe ra, hai người đã nhượng bộ.

Nguyên nhân nhượng bộ ư!

Đương nhiên là hai người cảm thấy không có nắm chắc chiến thắng Phương Minh, vì thế mới nhượng bộ!

Phương Minh tay cầm chuỗi vòng tay phật châu, nụ cười trên khóe miệng càng thêm rạng rỡ, khiến người ta như tắm mình trong gió xuân, không sinh ra nửa điểm phòng bị, cười nói: "Ta là người không thích đánh đánh giết giết nhất, hai vị đạo hữu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề muốn hòa giải, cũng được thôi, chỉ cần..." "Chỉ cần?" Chuẩn Đề đạo

nhân tuy hận thấu xương Phương Minh, nhưng thực sự không muốn đối địch với hắn, chỉ mong sao Phương Minh đi cho khuất mắt, kết thúc cuộc tranh chấp này.

Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, cười nói: "Hai vị đạo hữu, ta đã thành lập Vạn Đạo Đồ Thư Quán ở Hồng Mông Sơn, cần thu thập vạn pháp thần thông thiên hạ, cá nhân ta thì rất yêu thích Phật pháp thần thông, nếu hai vị đạo hữu chịu đưa công pháp cho ta, ta quay người rời đi ngay, thế nào?" "Cái gì?

Ngươi muốn công pháp của ta!" Chuẩn Đề đạo nhân vừa nghe, lập tức đại nộ, trừng mắt nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Phương Minh đạo hữu, yêu cầu của ngươi quá đáng rồi, ngươi lại không phải người trong Phật môn của ta, công pháp của ta làm sao có thể cho ngươi?

Muốn ta giao ra công pháp, đó là chuyện tuyệt đối không thể!" Tiếp Dẫn đạo nhân cũng không ngờ yêu cầu của Phương Minh lại quá đáng như vậy, không khỏi nhíu mày thành chữ "xuyên", hai tay chắp lại, trầm giọng nói: "Phương Minh đạo hữu, công pháp là căn bản của Phật giáo ta, sao có thể ngoại truyền?

Xin đạo hữu đừng làm khó hai chúng ta!" Nói đồng thời, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên dưới chân Tiếp Dẫn đạo nhân xoay tít, tỏa ra từng đạo kim quang công đức, bảo vệ toàn thân, chiếu rọi cả ngọn Tu Di Sơn vàng óng, thần thánh trang trọng.

Rõ ràng Tiếp Dẫn đạo nhân cũng biết, hôm nay một trận chiến với Phương Minh là không thể tránh khỏi.

Nếu Phương Minh muốn thứ khác, Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân cắn răng một cái, có thể cho, nhưng nếu muốn công pháp, hai người tuyệt đối sẽ không cho.

Nếu không, nhược điểm của hai người sẽ hoàn toàn bại lộ trước mắt Phương Minh, làm sao có thể đứng vững trên đại lục Hồng Hoang.

Phương Minh tay cầm chuỗi phật châu, cười tủm tỉm nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, nói: "Nghe giọng của hai vị đạo hữu, là không có gì để thương lượng nữa rồi?" "Không có gì để thương lượng!" Chuẩn Đề đạo nhân đã sớm tức giận đầy ngực, chỉ là trước đó cố gắng kìm nén, lúc này bùng phát hết ra, khí thế toàn thân tăng vọt, Phật quang rực rỡ, chiếu rọi y như một mặt trời nhỏ màu vàng.

"Nếu đã như vậy, vậy thì ta sẽ đánh cho đến khi các ngươi giao ra công pháp mới thôi!" Đột nhiên, thân hình Phương Minh lao tới, với tốc độ cực nhanh xông về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, chuỗi vòng tay phật châu trong tay đột nhiên biến lớn vô số lần, ầm ầm ném về phía hai người.

Chuỗi phật châu đó là do mấy trăm cái đầu của Chuẩn Đề hóa thành, được Phương Minh thi triển ấn quyết Phật pháp phong ấn, uy lực cực mạnh, được xem là hậu thiên chí bảo.

Bản thân nó không có gì, nhưng mấu chốt là thứ đó là đầu của Chuẩn Đề!

Chuẩn Đề nhìn thấy chuỗi phật châu, trong lòng đã thấy ghê tởm, không biết phải ứng đối thế nào, đành phải thân hình lùi nhanh, tránh né chuỗi phật châu.

Chương 254

Tiếp Dẫn đạo nhân ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy chuỗi phật châu đột nhiên mọc ra mắt mũi miệng, bộ dạng đó chính là bộ dạng của Chuẩn Đề, vẻ mặt dữ tợn xông về phía mình.

Tiếp Dẫn đạo nhân thấy vậy thì tim đập loạn xạ, lật tay, hàng ma xử xuất hiện trong tay, ầm ầm ném về phía chuỗi phật châu.

"Ầm..." Hàng ma xử như đập dưa hấu, ầm ầm đập vỡ một viên phật châu.

Chuẩn Đề thấy vậy thì da đầu đau nhói, không khỏi hét lớn một tiếng, vội nói: "Sư huynh, thủ hạ lưu tình!" Tiếp Dẫn đạo nhân giật mình, quay đầu nhìn Chuẩn Đề đạo nhân.

"Ầm..." Phương Minh một quyền đấm vào Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, đấm cho lớp bảo vệ kim quang công đức tán loạn, mấy đóa kim liên rơi rụng.

Bị lực lớn tác động, Tiếp Dẫn đạo nhân cũng bị lộn nhào ra sau, đập sập từng ngọn núi lớn.

"Ha ha ha..." Phương Minh cất tiếng cười lớn, vung chuỗi phật châu, lại ném về phía Chuẩn Đề đạo nhân.

Chuẩn Đề đạo nhân giật nảy mình, vội vàng né tránh, vẻ mặt kinh hãi giận dữ nói: "Phương Minh, muốn đánh thì đánh, đừng có làm người ta ghê tởm như vậy!" "Ầm..." Chuỗi phật châu rơi xuống đất, đập ra một cái hố lớn, đá vụn bay tứ tung.

Chuẩn Đề đạo nhân thấy vậy lại một trận da đầu đau nhói.

"Ha ha ha, Chuẩn Đề tên nhãi ranh, ta ghê tởm đó, ngươi làm gì được ta!" Phương Minh ý khí phong phát, ha ha cười lớn, vung chuỗi

vòng tay phật châu, lại ném về phía Chuẩn Đề đạo nhân.

Chuẩn Đề đạo nhân thực sự trong lòng ghê tởm, không thể chịu đựng được việc đập vỡ đầu của mình, vội vàng né tránh.

Một bên khác, Tiếp Dẫn đạo nhân từ trong đống đá vụn bay ra, tay cầm hàng ma xử, oa oa hét lớn xông về phía Phương Minh.

Phương Minh nhếch miệng cười, vung chuỗi vòng tay phật châu, nhắm vào Tiếp Dẫn đạo nhân mà ném tới.

"Tiếp Dẫn sư huynh, cẩn thận đầu của ta..." Chuẩn Đề đạo nhân không thể khắc phục được chướng ngại tâm lý, vội vàng hét lớn.

Tiếp Dẫn bay được nửa đường, dừng lại, bị một viên phật châu đập vào Công Đức Kim Liên, lại lần nữa bị đập lộn nhào ra ngoài, ầm ầm đập ra một cái hố sâu khổng lồ trên mặt đất.

"Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, xem phật châu đây..." Phương Minh ha ha cười lớn, vung chuỗi phật châu, liền đuổi theo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, hễ đuổi kịp, không nói một lời liền một chuỗi phật châu ném xuống.

Do chuỗi phật châu là do đầu của Chuẩn Đề luyện chế thành, Chuẩn Đề có bóng ma tâm lý nghiêm trọng, không dám đỡ đòn, sợ đập vỡ đầu của mình.

Nhưng nếu không đỡ đòn, sẽ rơi vào thế bị động bị đánh.

Trong một lúc, trên Tu Di Sơn xuất hiện một cảnh tượng hài hước, Phương Minh vận chuyển Phật pháp thần thông mà mình lĩnh ngộ được, vung chuỗi vòng tay phật châu trong tay, đuổi theo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người loạn xạ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người lại không dám đỡ đòn, đành phải ném chuột sợ vỡ bình, chật vật bỏ chạy.

Cảnh tượng này có thể nói là hài hước vô cùng!

Hai vị chí tôn của Phật môn, lại bị pháp khí Phật môn đập cho chạy loạn xạ, không dám đỡ đòn, thực sự khiến người ta đau đầu.

Đám thầy chùa da mặt co giật, tròng mắt rơi đầy đất.

"Dừng, dừng, dừng..." Đúng lúc này, Tiếp Dẫn đạo nhân từ trong đống đá vụn bay ra, hét lớn: "Phương Minh đạo hữu dừng tay, có chuyện gì từ từ thương lượng, từ từ thương lượng mà..." Phương Minh mới dừng lại việc đuổi theo Chuẩn Đề, quay đầu cười tủm tỉm nhìn Tiếp Dẫn đạo nhân, cười nói: "Sao nào?

Tiếp Dẫn đạo hữu thông suốt rồi?

Chịu giao ra công pháp rồi?" Tiếp Dẫn đạo nhân mặt mày khổ sở, nhìn Phương Minh, hai tay chắp lại nói: "Phương Minh đạo hữu, Vạn Đạo Đồ Thư Quán đó có mở cửa cho toàn bộ đại lục Hồng Hoang không?" Phương Minh nhướng mày, mặt không đỏ tim không đập nói bậy: "Đó là tự nhiên, đó cũng là nguyên nhân ta thành lập Vạn Đạo Đồ Thư Quán, là vì tạo phúc cho thế giới Hồng Hoang!" Thực tế, Phương Minh chủ yếu là vì bản thân.

Tập hợp vạn pháp thiên hạ, tập hợp tiên thiên đại đạo và hậu thiên đại đạo làm một, bổ sung cho Tạo Hóa Ngọc Điệp, thành vô thượng thần thông công pháp.

Còn về việc tạo phúc cho thế giới Hồng Hoang, hắn không có thời gian rảnh rỗi như vậy, hoàn toàn chỉ là một cái cớ mà thôi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người da mặt co giật dữ dội, trong ánh mắt rõ ràng là đang nói "tin ngươi mới có quỷ".

Hai người đối với Phương Minh quá hiểu rõ, tên này đơn giản là một tên ích kỷ, hắn sẽ tạo phúc cho thiên hạ chúng sinh, đó là chuyện không thể nào.

Phương họa họa không tai họa thiên hạ chúng sinh đã là may mắn rồi!

Nếu thực sự tạo phúc cho thiên hạ chúng sinh, e rằng chỉ là tiện tay tạo phúc mà thôi, tên này tuyệt đối không có lòng tốt như vậy.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tuy hai người trong lòng biết rõ, nhưng bề ngoài lại không hề biểu hiện ra, chỉ có vẻ mặt đầy khâm phục.

Tiếp Dẫn đạo nhân nhìn Phương Minh, mặt mày khổ sở, hai tay chắp lại nói: "Phương Minh đạo hữu đại nghĩa, nếu đã như vậy, bần đạo nguyện ý giao ra công pháp của mình!" Nói rồi, Tiếp Dẫn đạo nhân lật tay, hiện ra một viên ngọc giản, đem công pháp của mình khắc vào trong đó, dùng pháp lực nâng đưa về phía Phương Minh.

Phương Minh nhếch miệng cười, hai mắt lóe lên tinh quang, nhận lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp, cười nói: "Tiếp Dẫn đạo hữu đại nghĩa, ta thay mặt thiên hạ chúng sinh đa tạ Tiếp Dẫn đạo hữu!" Nói rồi, Phương Minh hướng Tiếp Dẫn đạo nhân khẽ chắp tay, thần tình vô cùng chân thật, tỏ ý cảm tạ.

Chuẩn Đề đạo nhân vô cùng kinh hãi, nhìn Tiếp Dẫn đạo nhân với ánh mắt không thể tin nổi, truyền âm hỏi: "Tiếp Dẫn sư huynh, vì sao lại tiết lộ công pháp của chúng ta cho tên Phương Minh đó? ...Chẳng phải là đã phơi bày điểm yếu của chúng ta cho hắn biết rồi sao?" Tiếp Dẫn đạo nhân ngẩng đầu nhìn Phương Minh, nở một nụ cười gượng gạo, truyền âm lại cho Chuẩn Đề đạo nhân: "Chuẩn Đề sư đệ, ta đã sửa đổi và cắt giảm những phần quan trọng trong công pháp rồi mới đưa cho Phương Minh, bần đạo có dụng ý lớn!" Chuẩn Đề đạo nhân nhíu mày, tuy trong lòng đầy nghi hoặc nhưng vẫn chọn tin tưởng Tiếp Dẫn đạo nhân.

Y nhìn về phía Phương Minh nói: "Phương Minh đạo hữu, nếu là chuyện tạo phúc cho thiên hạ chúng sinh, vậy bần đạo cũng nguyện ý

giao ra công pháp của mình!" Nói rồi, Chuẩn Đề đạo nhân cũng lật ra một miếng ngọc giản, khắc lục công pháp của mình vào trong đó, dùng pháp lực nâng ngọc giản bay về phía Phương Minh.

Tạo phúc cho thiên hạ chúng sinh?

Chương 255

Xạo thấy ớn!

Phương Minh chẳng đời nào tin những lời ma quỷ của hai tên Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nhưng bề ngoài lại không hề để lộ ra chút nào, vẻ mặt đầy khâm phục nhìn hai người, nhận lấy ngọc giản do Chuẩn Đề đạo nhân đưa tới, chắp tay nói: "Hai vị đạo hữu cao nghĩa, ta thay mặt thiên hạ chúng sinh cảm tạ hai vị!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nói toàn lời ma quỷ, đương nhiên Phương Minh cũng đáp lại bằng những lời ma quỷ, giương cao ngọn cờ đại nghĩa "tạo phúc thiên hạ chúng sinh" để mưu cầu lợi ích riêng cho mình.

Dù sao nói phét cũng không mất tiền, lại có thể giải quyết vấn đề, cớ sao không làm?

Phương Minh không tin lời của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, dĩ nhiên Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng sẽ không tin lời của Phương Minh.

Nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều là những tay cáo già, sớm đã luyện được bản lĩnh mặt không đổi sắc, chắp tay với Phương Minh nói: "Phương Minh đạo hữu mới là người cao nghĩa!" "Hai vị đạo hữu bảo trọng, tại hạ xin cáo từ!" Phương Minh chắp tay với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hóa thành một luồng sáng bay về phía xa.

Sau khi Phương Minh rời đi, đám người Phật môn đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng tiễn được ôn thần này đi, chỉ thiếu nước gõ chiêng đánh trống ăn mừng một phen.

Nhưng nhìn cảnh tượng tan hoang khắp núi Tu Di, người của Phật môn thực sự không thể vui mừng nổi.

Bị Phương Minh quậy một trận, tâm huyết mấy vạn năm của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại một lần nữa bị hủy hoại trong chốc lát, Phật

môn cũng vì thế mà lại rơi vào tình trạng sa sút, suy sụp không gượng dậy nổi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có thể nói là hận Phương Minh thấu xương, nhưng vì lợi ích, cũng đành phải chọn cách nín nhịn.

Dù sao đánh cũng không lại, chỉ có thể làm cháu trai mà thôi.

Chuẩn Đề đạo nhân cứ nghĩ đến chuỗi phật châu được luyện chế từ đầu của mình đang nằm trong tay Phương Minh là da đầu lại đau nhói, y cố gắng chuyển sự chú ý, nhìn sang Tiếp Dẫn đạo nhân hỏi: "Tiếp Dẫn sư huynh, vừa rồi huynh bảo ta đưa công pháp cho tên Phương Minh đó, rốt cuộc là có ý gì?" Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân vừa đi vào trong Phật môn, vừa nói: "Ta đã sửa đổi công pháp, tên Phương Minh đó tự nhiên cũng sẽ không biết được điểm yếu của chúng ta, huống hồ bần đạo còn có kế hoạch sâu xa hơn!" Chuẩn Đề đạo nhân nhíu mày, dường như đã nắm bắt được điều gì đó, hỏi: "Tiếp Dẫn sư huynh định mượn tay Phương Minh để phát dương quang đại Phật môn chúng ta?" "Không sai, bần đạo chính là có ý này!" Tiếp Dẫn đạo nhân vừa đi vừa đưa một tay ra hư không, những cung điện, tượng điêu khắc bị sụp đổ lần lượt được phục hồi, y cười nói: "Phương Minh thành lập Vạn Đạo Đồ Thư Quán, việc này được Thiên Đạo công nhận, như vậy Vạn Đạo Đồ Thư Quán chắc chắn sẽ phát dương quang đại.

Nếu kinh điển của Phật môn chúng ta có thể xuất hiện trong Vạn Đạo Đồ Thư Quán, thì lo gì Phật môn không thể phát dương quang đại!" Chuẩn Đề đạo nhân hai mắt sáng rực, quét sạch vẻ chán nản trước đó, cười ha hả nói: "Tiếp Dẫn sư huynh đúng là diệu kế!

Kinh điển của chúng ta đã tồn tại thì tự có chỗ độc đáo, nếu đặt trong Vạn Đạo Đồ Thư Quán, chắc chắn sẽ có người xem.

Người xem càng nhiều, kinh điển Phật môn càng được truyền bá

rộng rãi, như vậy lo gì Tây Phương giáo của chúng ta không thể quang đại, ha ha ha...” Tiếp Dẫn đạo nhân cũng đầy vui mừng, gật gật đầu, khuôn mặt khổ qua của y cũng hiện lên ý cười.

Tây Phương Nhị Thánh tự cho rằng đó là kế hay, có thể mượn tay Phương Minh để phát dương quang đại Phật môn, nếu Phương Minh cưỡng ép nghiên cứu công pháp của họ, chắc chắn sẽ rơi vào bẫy.

Nhưng điều họ không biết là, trong lúc họ đang tính kế Phương Minh, thì Phương Minh cũng đang tính kế họ.

Thứ nhất, Phương Minh sở hữu Đạo Nhãn, tuy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã xóa đi những phần quan trọng trong công pháp, nhưng Phương Minh vẫn có thể thông qua Đạo Nhãn để suy ra những phần mấu chốt.

Nói cách khác, công pháp của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mà Phương Minh cuối cùng có được là phiên bản hoàn thiện nhất, không có bất kỳ sai sót nào, thậm chí còn hoàn thiện hơn cả công pháp của chính Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề định dùng điểm yếu và lỗ hổng trong công pháp để ám Phương Minh, nhưng nếu sau này đối đầu với Phương Minh, e rằng sẽ phải chịu thiệt thòi lớn.

Thứ hai, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tự cho rằng đưa kinh điển Phật môn vào Vạn Đạo Đồ Thư Quán là có thể phát dương quang đại Phật pháp, đó là một sai lầm lớn.

Phải biết rằng, người quản lý Vạn Đạo Đồ Thư Quán hiện nay chính là Hồng Vân Lão Tổ, mà Hồng Vân Lão Tổ lại có mối thù lớn với Tây Phương giáo.

Nếu Hồng Vân Lão Tổ vứt kinh điển Phật môn vào một xó xỉnh nào đó, người khác vào Vạn Đạo Đồ Thư Quán cũng chẳng thể nào

thấy được.

Vì vậy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tự cho rằng mình đã tính toán rất hay, nhưng thực tế lại chẳng hay ho chút nào, nói khó nghe một chút thì chỉ là nằm mơ giữa ban ngày, si tâm vọng tưởng!

Ở một nơi khác, sau khi rời khỏi núi Tu Di, Phương Minh lao đi như gió cuốn điện giật, dừng lại trên đỉnh một ngọn núi.

Phương Minh lấy công pháp của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ra xem, trong lòng cũng đã hiểu rõ, sự lĩnh ngộ về Phật pháp của hắn thậm chí còn vượt qua cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Bởi vì Phương Minh dùng Đạo Nhãn để xem công pháp Phật môn, những lỗ hổng trong công pháp của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đã được bổ sung hoàn chỉnh.

Công pháp của Tiếp Dẫn đạo nhân có tên là "Đại Phạm Bàn Nhược Tâm Kinh", là kinh điển tối cao của Phật môn.

Trong đó chủ yếu tu tâm, chú trọng tâm lực và niệm lực, tu luyện đến cảnh giới tối cao, những gì trong tâm nói ra, những gì niệm lực hóa thành, đều sẽ trở thành sự thật, cực kỳ lợi hại.

Công pháp của Chuẩn Đề đạo nhân có tên là "Bồ Đề Kim Cương Kinh", cũng là kinh điển tối cao của Phật môn.

Khác với công pháp của Tiếp Dẫn, Bồ Đề Kim Cương Kinh của Chuẩn Đề đạo nhân chủ tu ngoại môn thần thông, bao quát rất rộng, có quyền pháp, chưởng pháp, chỉ pháp, ấn pháp, v.v.

Công pháp này tu luyện đến cảnh giới tối cao, vạn pháp bất xâm, chư tà tránh xa, có thể tu thành Kim Cương Bất Hoại Kim Thân của Phật môn, cũng cực kỳ lợi hại.

Nói ra thì, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng rất có tâm, một người chủ tu tâm học, một người chủ tu ngoại môn thần thông, như vậy nội

ngoại kiêm tu, hỗ trợ bổ sung cho nhau, đã đẩy Phật pháp thần thông lên một tầm cao chưa từng có.

Học được công pháp của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, bổ sung hoàn thiện công pháp của bản thân, Phương Minh cũng không khỏi thán phục Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề quả không hổ là những người có đại trí tuệ và đại nghị lực, sau này có thể thành Thánh, cũng tuyệt không phải là ngẫu nhiên.

Vu tộc.

Trong Bàn Cổ thần điện.

Thập Nhị Tổ Vu tề tựu.

Chúc Dung có cái miệng rộng cười ha hả nói: "Nghe gì chưa?

Đại tôn lại đi gây họa cho Tây Phương giáo rồi!" "Chuyện này đã lan truyền xôn xao khắp đại lục Hồng Hoang rồi, Đại tôn quả thật là một tai họa, đi đến đâu gây họa đến đó.

Tây Phương giáo bị Đại tôn gây họa hai lần, nghe nói chỉ còn lại mấy chục người, gần như bị diệt giáo rồi, ha ha ha..." Thủy Thần Cộng Công cũng cười lớn.

Chương 256

"Chuyện này cũng không thể trách Đại tôn được, ta nghe nói là tên Chuẩn Đề kia đã chọc giận Đại tôn, khiến Đại tôn nổi giận, mới truy đuổi đến tận Tây Phương giáo, quậy cho Tây Phương giáo một trận trời long đất lở!" Phong Chi Tổ Vu Thiên Ngô lớn tiếng nói.

Đế Giang bĩu môi, nói: "Được rồi, nói chuyện chính đi, Đại tôn đã sáng lập Vạn Đạo Đồ Thư Quán, chúng ta cũng nên đi góp chút lòng thành!" Trọc Cửu Âm nhíu mày, hỏi: "Đại ca, ý của huynh là muốn chúng ta giao ra công pháp?

Nếu chúng ta giao công pháp ra, chẳng phải là tiết lộ điểm yếu của mình sao?" Đế Giang nhếch miệng cười nói: "Ta biết, Đại tôn tám phần cũng biết, cứ tùy tiện góp chút lòng là được, sửa loạn công pháp của chúng ta một trận rồi gửi đi.

Lần này không phải vì gửi công pháp, mà là để cho thiên hạ biết mối quan hệ giữa Vu tộc chúng ta và Đại tôn!" Huyền Minh nhíu mày nói: "Vậy chúng ta cử ai đi gửi công pháp?" Chúc Dung liếc nhìn Hậu Thổ một cái, cười lớn: "Đương nhiên là Hậu Thổ muội tử rồi, Hậu Thổ muội tử sợ là đã sớm muốn gặp Đại tôn rồi đúng không?

Ha ha ha..." "...Còn nói bậy nữa, cẩn thận lão nương xé nát cái miệng của ngươi!" Hậu Thổ đỏ bừng mặt, tức giận nhìn Chúc Dung.

Các Tổ Vu còn lại đều cười ha hả, trêu chọc một phen.

Đế Giang nhìn Chúc Dung một cái, cười nói: "Chuyến này, sẽ do Chúc Dung và Hậu Thổ đi, hai người đi là được, những người còn lại ở lại, phòng ngừa Yêu tộc xâm lược.

Gần đây Yêu tộc dường như có ý định động binh với Vu tộc chúng ta!" Các Tổ Vu đều gật đầu đồng ý.

Đế Giang phái Chúc Dung và Hậu Thổ đi gửi công pháp, hiển nhiên cũng có mục đích.

Hậu Thổ thân thiết với Phương Minh, tiện nói chuyện, kéo gần quan hệ; còn Chúc Dung thì, miệng rộng, chỉ cần hắn gào một tiếng, e rằng cả Hồng Hoang đều biết mối quan hệ giữa Vu tộc và Phương Minh.

Như vậy có thể lợi dụng uy danh của Phương Minh để uy hiếp Yêu tộc và những kẻ khác, Yêu tộc muốn động đến Vu tộc, e rằng cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng!

Bất Chu Sơn.

Ba mươi sáu tầng trời.

Thiên đình Yêu tộc, trong Lăng Tiêu bảo điện.

Đế Tuấn khẽ nhíu mày, nhìn đám người Yêu tộc, cau mày nói: "Hiện nay tên Phương Minh đó đã thành lập Vạn Đạo Đồ Thư Quán, thu thập công pháp thiên hạ, tạo phúc cho đại lục Hồng Hoang, các ngươi có cách nhìn gì về chuyện này?" Đông Hoàng Thái Nhất bĩu môi, chửi ầm lên: "Cái đức hạnh của tên Phương Minh đó, các vị ở đây, thậm chí cả đại lục Hồng Hoang, có ai mà không rõ, người bị hắn gây họa không phải là ít.

Tạo phúc cho thế giới Hồng Hoang, quỷ mới tin!" Yêu Sư Côn Bằng nhíu mày nói: "Bần đạo nghe nói Phương Minh có quan hệ với Vu tộc, hình như là Đại tôn của Vu tộc." Đế Tuấn kinh hãi, vội nói: "Yêu Sư, tin tức đó có chính xác không?" Yêu Sư Côn Bằng gật đầu, nói: "Chắc là không có vấn đề gì.

Lần trước ta phục kích Hồng Vân đạo nhân, có một tên Yêu binh đã chết chính tai nghe thấy Thập Nhị Tổ Vu gọi Phương Minh là Đại tôn!" Đông Hoàng Thái Nhất sắc mặt biến đổi dữ dội, kinh hãi và tức

giận nói: "Thực lực của tên Phương Minh đó sâu không lường được, bần đạo có Hỗn Độn Chung, dưới tay hắn cũng không chiếm được chút lợi thế nào.

Nếu hắn gia nhập Vu tộc, e rằng sẽ cực kỳ bất lợi cho Yêu tộc chúng ta!" Yêu Thánh Bạch Trạch phe phẩy chiếc quạt lông vũ, nhíu mày nói: "Chuyện này bần đạo cũng đã nghe nói, nhưng hình như Phương Minh không ưa Vu tộc, chuyện này vẫn còn có thể xoay chuyển!" Đế Tuấn sắc mặt âm u bất định, nhíu mày nói: "Xem ra lần này Yêu tộc chúng ta cũng nên đi góp vui, hòa hoãn quan hệ với Phương Minh." Yêu Thánh Bạch Trạch trong mắt lóe lên ánh sáng trí tuệ, nói: "Phương Minh và Nữ Oa của Yêu tộc chúng ta có quan hệ không bình thường, bệ hạ sao không lấy đó làm điểm đột phá, lôi kéo Phương Minh, ít nhất cũng phải để Phương Minh không giúp bên nào, như vậy chúng ta mới không rơi vào thế bị động!" Đế Tuấn gật đầu, hít sâu một hơi, nhìn về phía Đông Hoàng Thái Nhất, nói: "Hiền đệ, chuyện lần này rất quan trọng, đích thân đệ và Bạch Trạch đi một chuyến!" Đông Hoàng Thái Nhất gật đầu, xoay người rời khỏi Lăng Tiêu bảo điện, hiển nhiên là đi chuẩn bị.

Côn Luân Sơn.

Vạn Thần Chi Sơn, chủ phong Đông Côn Luân, trong Tam Thanh đạo trường.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻ mặt kinh ngạc nhìn Thái Thượng Lão Tử, hỏi: "Đại sư huynh, Hồng Mông Sơn có âm thanh của Đạo, là âm thanh của Đại Đạo thuần túy nhất sao?" Thái Thượng Lão Tử gật đầu, ánh mắt lóe lên, nói: "Sư phụ của Phương Minh đạo hữu chắc chắn là bậc tiền bối cao nhân, thậm chí là tồn tại cùng thời với Đạo Tổ, vì vậy Hồng Mông Sơn mới có âm thanh của Đạo.

Lần trước bần đạo được ngài chỉ điểm, tu vi đã tăng tiến rất

nhiều.

Hai vị hiền đệ lần trước không đến Hồng Mông Sơn, quả thật có chút đột ngột, vì chuyện nhỏ mà mất chuyện lớn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn co giật khóe miệng, ánh mắt lóe lên, nói: "Chỉ là... chỉ là quan hệ của ta với tên Phương Minh đó không được tốt lắm, mạo muội đến đó, e rằng sẽ bị hắn lạnh nhạt!" Thông Thiên giáo chủ cũng nói: "Đúng vậy, tên Phương Minh đó quá đáng lắm, trong lòng bần đạo vẫn còn một cục tức, đang muốn tìm hắn tính sổ đây!" Thái Thượng Lão Tử nhíu mày, vội nói: "Ôi chao, hai vị hiền đệ, con đường cầu đạo còn dài, tuyệt đối không thể vì sĩ diện mà bỏ lỡ cơ duyên, nếu không sau này e rằng sẽ hối hận không kịp!" Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ co giật khóe miệng, hiển nhiên đang do dự.

Thái Thượng Lão Tử lại nói: "Lần này Vạn Đạo Đồ Thư Quán thành lập, hai vị hiền đệ cũng có thể đến tặng công pháp kinh điển, chỉ cần xóa đi những chỗ quan trọng trong công pháp là được.

Lấy cớ này đến đó, Phương Minh chắc chắn sẽ không từ chối hai vị đạo hữu!" Thông Thiên giáo chủ phóng khoáng hơn Nguyên Thủy Thiên Tôn một chút, lớn tiếng nói: "Được, nếu đã như vậy, bần đạo sẽ đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sợ Thông Thiên giáo chủ vượt mặt, cũng vội vàng lớn tiếng nói: "Nếu tam đệ cũng đi, vậy bần đạo đương nhiên cũng phải đi!" Thái Thượng Lão Tử cười nói: "Nếu đã như vậy, vậy bần đạo cũng sẽ đi cùng hai vị hiền đệ một chuyến!" Tam Thanh thương lượng xong, liền rời khỏi Côn Luân Sơn, bay về phía Hồng Mông Sơn.

Chuyện Phương Minh đại náo núi Tu Di đang lên men, khiến danh tiếng của Phương Minh lại một lần nữa nổi như cồn trên đại lục Hồng Hoang, cũng khiến cho mọi người thấy được thực lực hùng mạnh của Hồng Mông Thánh Giáo.

Danh xưng thiên hạ đệ nhất đại thánh giáo quả thật là danh xứng với thực!

Cùng lúc đó, việc Phương Minh thành lập Vạn Đạo Đồ Thư Quán lại gây ra một chấn động khác trên đại lục Hồng Hoang, chuyện này như mọc thêm cánh, trong nháy mắt đã truyền khắp cả đại lục.

Rất nhiều thần ma mang theo ý nghĩ "đến xem thử", đều lên đường đến Hồng Mông Sơn...

Ở một nơi khác, Phương Minh trên đỉnh núi, sau khi tham ngộ ra thần thông Phật môn, dung nhập nó vào Hồng Mông Vạn Đạo Công, liền một mạch lao đi như gió cuốn điện giật, hướng về Hồng Mông Sơn.

Dù cho Phương Minh không ngừng đi đường tắt qua U Minh Địa Phủ, khi đến được địa giới Hồng Mông Sơn, cũng đã là mấy chục năm sau.

Lúc này, bên ngoài địa giới Hồng Mông Sơn đã tụ tập rất nhiều thần ma.

Những thần ma này hiển nhiên đều đến vì Vạn Đạo Đồ Thư Quán!

Chỉ là số lượng thần ma này thực sự quá nhiều, bị người của Hồng Mông Thánh Giáo chặn lại đường đi.

Phương Minh vừa đến gần Hồng Mông Hải, Hồng Vân Lão Tổ liền vội vã bay tới, gấp gáp nói: "Giáo chủ, bần đạo sắp phát điên rồi..." Phương Minh ngẩn ra, cười nói: "Hồng Vân đạo hữu nói đùa rồi, chuyện gì mà có thể khiến cho Hồng Vân Lão Tổ lừng danh của chúng ta phát điên được!" Hồng Vân Lão Tổ co giật khóe miệng nói: "Giáo chủ không biết đó thôi, Vạn Đạo Đồ Thư Quán tuy đã thành lập, nhưng cũng mang lại cho bần đạo vô số phiền phức.

Mấy tên thần ma khốn kiếp kia, bảo giao công pháp thì không giao, nhưng lại muốn vào xem công pháp của người khác.

Bần đạo tức giận quá, liền chặn hết chúng ở bên ngoài." Phương Minh gật đầu, nói: "Cũng phải, nếu ai cũng có thể vào Vạn Đạo Đồ Thư Quán xem một chút, vậy ta chẳng phải lỗ to sao..." "Đúng vậy, ai nói không phải chứ!" Hồng Vân Lão Tổ tức giận nói.

Trong mắt Phương Minh thần quang lóe lên, giống như một thương nhân gian xảo nhạy bén ngửi thấy mùi cơ hội, vui mừng nói: "Có lẽ ta có thể nhân cơ hội này kiếm một khoản.

Chương 257

Ai muốn vào Vạn Đạo Đồ Thư Quán, đều phải giao ra một thứ gì đó...

Linh bảo, linh căn khó tìm, công pháp e rằng cũng không chịu giao.

Nếu có thứ gì đó giống như em gái dao mềm thì tốt quá...” Phương Minh đi đi lại lại trên mặt đất, trong mắt tinh quang lóe lên, lẩm bẩm: “Hình như đại lục Hồng Hoang không có tiền tệ, nếu có một loại tiền tệ thống nhất, mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn...” “Nếu không có, sao ta không thể lập ra tiền tệ nhỉ?” Phương Minh trong đầu suy nghĩ những chuyện này, tự lẩm bẩm, nói những lời mà Hồng Vân Lão Tổ, Nữ Oa, Phục Hy đều nghe không hiểu.

Đột nhiên, Phương Minh dừng lại, trong mắt tinh quang bùng nổ, chỉ tay lên trời, hét lớn: “Ta muốn lập Đạo Tệ, hành Thương Đạo, Thiên Đạo giám chi!” Lời vừa dứt, trên trời phong vân cuồn cuộn, trong vạn đạo lại có thêm một loại đạo, tên là Thương Đạo.

Hiển nhiên Thương Đạo đã được Đại Đạo công nhận, trên trời bay xuống một đám mây công đức kim sắc khổng lồ vô cùng, từng luồng công đức màu vàng từ trên trời giáng xuống, bay về phía Phương Minh.

Đám mây công đức này cực lớn, lớn đến mức khiến người ta phải kinh ngạc.

Các thần ma nhìn thấy mà trố mắt nghẹn họng, gần như không thể tin vào mắt mình.

Từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa đến nay, ngoài công đức khai thiên ra, chưa từng xuất hiện đám mây công đức lớn như vậy, làm sao không khiến người ta kinh ngạc.

Trong ánh mắt ghen tị và căm hận của các thần ma, Phương Minh phất tay thu lấy công đức, trong mắt lóe lên ánh sáng hưng phấn, chăm chú nhìn lên trời.

Đúng lúc này, trong đầu tất cả sinh linh của thế giới Hồng Hoang đồng thời vang lên một giọng nói hùng vĩ, đó là ngôn ngữ của Thiên Đạo.

"Thương Đạo đã lập, từ nay sinh linh Hồng Hoang, sẽ dùng Đạo Tệ để giao thương!" "Thành công rồi, thành công rồi!" Trái tim nhỏ bé của Phương Minh đập thình thịch, hưng phấn không thể tả.

Tất cả sinh linh Hồng Hoang thân thể đều chấn động, cùng lúc đó, trong tay họ xuất hiện nhiều hay ít những đồng tiền cứng màu tím vàng.

Trên đồng tiền cứng màu tím vàng có đạo văn lấp lánh, đạo văn trên mỗi đồng Đạo Tệ đều không giống nhau, dường như ẩn chứa một loại đạo vận kỳ lạ nào đó.

Đạo Tệ là một thứ tốt, thông qua âm thanh của Thiên Đạo, các thần ma biết được, không chỉ có thể từ trong Đạo Tệ tham ngộ đại đạo phù văn, lĩnh ngộ thần thông đạo pháp, v.v.

Còn có thể trực tiếp hấp thu đạo văn ẩn chứa trong Đạo Tệ, trực tiếp tăng cường thực lực bản thân.

Các thần ma nhìn những đồng Đạo Tệ trong tay, vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Có thể nói là bánh từ trên trời rơi xuống, bỗng dưng có được những đồng Đạo Tệ này, thực lực có thể tăng cường không ít.

Số lượng Đạo Tệ trong tay mỗi thần ma đều liên quan đến khí vận, tu vi, nghiệp lực, nhân quả, v.v.

Phương Minh trong tay có tròn một trăm đồng Đạo Tệ, Nữ Oa có

bảy mươi đồng, Dao Trì có năm mươi lăm đồng, Hồng Vân Lão Tổ có sáu mươi lăm đồng, Trấn Nguyên Tử có sáu mươi đồng, v.v., mỗi người đều khác nhau...

Bên trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Lão Tổ nhìn chín mươi đồng Đạo Tệ trong tay, mày nhíu thành một cục, lẩm bẩm: "Tên Phương Minh này quả thật biết bày trò, lại tạo ra Thương Đạo.

Có Đạo Tệ rồi, nhưng sao bần đạo chỉ có chín mươi đồng, mà tên Phương Minh đó lại có một trăm đồng, nhiều hơn bần đạo những mười đồng..." Thì ra Hồng Quân Lão Tổ tuy tập trung đại vận của Hồng Hoang vào một thân, nhưng lại xuất hiện một biến số là Phương Minh, vì vậy khí vận thiếu đi một chút, chỉ có chín mươi đồng Đạo Tệ.

Phương Minh là người sáng lập Thương Đạo, vì vậy có tròn một trăm đồng Đạo Tệ.

Phương Minh hài lòng gật đầu, quay đầu nhìn Hồng Vân Lão Tổ, cười nói: "Hồng Vân đạo hữu, bây giờ thì dễ rồi.

Ai muốn vào Vạn Đạo Đồ Thư Quán, phải nộp một đồng Đạo Tệ." Hồng Vân Lão Tổ mừng rỡ, cười ha hả nói: "Dễ làm!" Ngay sau đó, Hồng Vân Lão Tổ liền bắt đầu lo liệu việc mở cửa Vạn Đạo Đồ Thư Quán.

Mỗi thần ma vào Vạn Đạo Đồ Thư Quán cần một đồng Đạo Tệ, Hồng Vân Lão Tổ có thể dùng số Đạo Tệ thu được để mua công pháp thần thông của các thần ma đó.

Trong một thời gian, Vạn Đạo Đồ Thư Quán trở nên phong phú, công pháp và thần thông bên trong nhiều vô số kể.

Điều đáng nói hơn cả là sự lưu thông của Đạo Tệ.

Mỗi ngày đều có rất nhiều thần ma vào Vạn Đạo Đồ Thư Quán xem, đều phải nộp một đồng Đạo Tệ, như vậy, rất nhiều Đạo Tệ trong tay các thần ma đều chảy vào tay Hồng Mông Thánh Giáo.

Những ngày này, Phương Minh chỉ cần có thời gian rảnh, liền ở trong Vạn Đạo Đồ Thư Quán tham ngộ thần thông công pháp, hoàn thiện Hồng Mông Vạn Đạo Công.

Một ngày nọ, đột nhiên Phượng Huyễn lo lắng tìm đến Phương Minh.

Phương Minh nói: "Huyễn nhi, xảy ra chuyện gì vậy?" Phượng Huyễn gấp gáp nói: "Phu quân, hai đệ đệ của ta sắp ra đời, mau đi với ta!" Hai đệ đệ của Phượng Huyễn, chính là con trai của Nguyên Phượng, Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng Điểu.

Nói đến đây, có một hiểu lầm, năm đó Cửu sư phó đã trộm trứng Khổng Tuyên và trứng Kim Sí Đại Bàng Điểu về, giao cho Phương Minh.

Phương Minh liền đặt chúng trong Thái Cổ Thần Thành dưới chân Hồng Mông Sơn.

Khi Phượng Huyễn vào Thái Cổ Thần Thành phát hiện ra hai quả trứng, đã từng gán cho Phương Minh cái danh "tên trộm trứng".

Đó cũng là lần đầu tiên Phương Minh đổ vỏ, đổ vỏ thay cho Cửu sư phó!

"Ha ha, Ngũ Tôn Giả của bản giáo chủ cuối cùng cũng sắp tụ đủ rồi!" Phương Minh mừng rỡ, cũng thấy hứng thú, cùng Phượng Huyễn ra khỏi Vạn Đạo Đồ Thư Quán, bay về phía Phượng Hoàng Thần Thành trên bầu trời.

Hai người chưa vào trong thần thành, đã thấy trong thành ngũ sắc hoa quang và âm dương nhị khí ngút trời, gần như chiếu sáng cả một

vùng trời đất.

Trong ngũ sắc hoa quang, một con công rực rỡ sắc màu đột nhiên vỗ cánh bay lượn.

Chương 258

Ngay sau đó, hắc bạch nhị khí bùng nổ, giống như hai con rồng khổng lồ quấn lấy nhau trên không trung, lao lên trời, khuấy động phong vân.

Một con Kim Sí Đại Bàng Điểu dang rộng đôi cánh, bay thẳng lên trời, tốc độ cực nhanh.

Khi Phương Minh và những người khác đến Phượng Hoàng Thần Thành, Nguyên Phượng đang ôm hai đứa con của mình, yêu thương vuốt ve, nụ cười vô cùng hiền từ, tràn đầy ánh hào quang của tình mẫu tử.

Đúng lúc này, Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng nhìn thấy Phương Minh và Phượng Huyễn, đột nhiên vỗ cánh bay đến trước mặt Phương Minh.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ..." Hai tiểu gia hỏa thông qua huyết mạch cảm nhận được người thân, gọi Phượng Huyễn.

Phượng Huyễn tỏ ra rất vui mừng, vuốt ve bộ lông của Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng, cười rất vui vẻ.

"Phụ thân, phụ thân..." Đột nhiên, hai tiểu gia hỏa Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng đột nhiên vỗ cánh, bay vòng quanh Phương Minh, hưng phấn gọi.

Người của Phượng Hoàng tộc vốn đang vui mừng vì hai vị tiểu thái tử ra đời, lại bị hai tiếng "phụ thân" của Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng làm cho ngớ người.

Người của Phượng Hoàng tộc dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Nguyên Phượng và Phương Minh, xì xào bàn tán.

Nguyên Phượng càng "bùng" một tiếng đỏ bừng mặt, vẻ mặt bất lực nhìn Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng, trái tim nhỏ đập thình thịch, thầm nghĩ: "Chết tiệt, không lẽ bị phát hiện rồi sao?

Nếu để người khác biết ta và giáo chủ có gian tình, vậy ta làm sao còn mặt mũi đối diện với con gái, làm sao còn chỗ đứng, ôi, mất mặt chết đi được..." Phương Minh cũng vẻ mặt lúng túng, nụ cười trên mặt cứng đờ, cười khan một cách gượng gạo, trong lòng thầm nghĩ: "Mẹ nó chứ, chẳng lẽ để hai con gà con này phát hiện ra rồi?

Nếu để người ta biết lão tử đây có một chân với mẹ vợ, vậy hình tượng cao lớn vĩ đại của lão tử chẳng phải là hủy hết sao..." Phượng Huyễn hiển nhiên không nghĩ nhiều như vậy, vẻ mặt bất lực, vỗ vỗ đầu Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng, rồi chỉ vào Phương Minh, nói: "Hai tiểu gia hỏa nhận nhầm người rồi, đây là tỷ phu, không phải phụ thân, là tỷ phu..." Phương Minh cũng vẻ mặt mong đợi nhìn Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng.

Hai con chim nhỏ dường như có chút ngơ ngác, ngay sau đó lại vỗ cánh bay vòng quanh Phương Minh, gọi: "Phụ thân, phụ thân..." Phương Minh loạng choạng, suýt nữa ngã nhào xuống đất.

"Tỷ phu, tỷ phu, không phải phụ thân..." Phượng Huyễn tức nghẹn, kéo hai con chim nhỏ lại, kiên nhẫn dạy bảo.

Hai con chim nhỏ nhìn nhau, lại vui vẻ gọi: "Phụ thân, phụ thân..." "Phụ thân, không phải tỷ phu, là tỷ phu...

Ai da, bị hai tiểu gia hỏa này làm cho tức đến hồ đồ rồi, nhớ kỹ, là tỷ phu, tỷ phu..." Phượng Huyễn tức giận, xách hai tiểu gia hỏa lên, không ngừng nói.

Chỉ là không biết vì sao hai tiểu gia hỏa không chịu đổi cách xưng hô, cứ gọi Phương Minh là phụ thân.

Phương Minh nghe mà lúng túng không thôi, trong lòng nghi ngờ: "Chẳng lẽ hai tiểu gia hỏa này phát hiện ra rồi?

Chết tiệt, có nên giết người diệt khẩu không?

Chỉ là sau khi giết rồi, Nguyên Phượng và Huyễn nhi có liều mạng với mình không?

Huống hồ bản đại giáo chủ khó khăn lắm mới gom đủ Ngũ Tán Tôn Giả, giết đi thì thật đáng tiếc..." Phương Minh ở lại Phượng Hoàng Thần Thành một lúc, liền vội vã rời đi.

Thực sự không chịu nổi hai tiểu gia hỏa cứ gọi phụ thân, không chịu nổi ánh mắt kỳ lạ của người Phượng Hoàng tộc nhìn mình.

May mà chuyện này có Nguyên Phượng ở đó, chắc là có thể giải quyết được...

"Giáo chủ, Vu Yêu hai tộc đánh nhau rồi..." Phương Minh vừa đến trước Vạn Đạo Đồ Thư Quán, Kim Kỳ Lân đã chạy tới báo.

"Vu Yêu đại chiến bùng nổ rồi sao?" Phương Minh nhíu mày, hỏi.

Kim Kỳ Lân lại vội vàng bổ sung: "Không phải Vu Yêu hai tộc, là Chúc Dung, Hậu Thổ của Vu tộc và Đông Hoàng Thái Nhất, Yêu Thánh Bạch Trạch của Yêu tộc đánh nhau.

Ngay bên ngoài địa giới Hồng Mông Sơn của chúng ta, hai bên đang đánh nhau không thể tách rời..." Phương Minh nhếch miệng, hóa thành một luồng sáng, ra khỏi Hồng Mông Sơn, quả nhiên thấy mấy người của Vu Yêu hai tộc đang xé xác nhau, đánh đến trời long đất lở, nhật nguyệt vô quang.

Còn về lý do hai bên đánh nhau, Phương Minh dùng mông cũng biết, chắc chắn là cái miệng rộng của Chúc Dung thấy Đông Hoàng Thái Nhất liền buông lời châm chọc, Đông Hoàng Thái Nhất lại là một kẻ nóng tính, hai thùng thuốc súng vừa châm là nổ, vì vậy hai bên mới

lao vào nhau.

"Hừ, dừng tay!" Phương Minh dùng vô thượng pháp lực, thúc giục thần thông, âm thanh như sấm sét nổ vang, cuồn cuộn truyền về phía hai bên đang đánh nhau.

Chỉ là hai bên đang đánh hăng, làm sao chịu dừng lại.

Đông Hoàng Thái Nhất ném Hỗn Độn Chung ra, ầm ầm húc bay Chúc Dung.

Tổ Vu Hậu Thổ một tay chộp lấy, một ngôi sao từ ngoài trời bay tới, ầm ầm húc bay Yêu Thánh Bạch Trạch.

Đông Hoàng Thái Nhất thấy vậy, lập tức nổi giận, cầm Hỗn Độn Chung lao về phía Hậu Thổ.

Phương Minh hừ lạnh một tiếng, thân hình lóe lên, chắn trước mặt Hậu Thổ, một quyền tung ra, hung hăng đánh vào Hỗn Độn Chung, đánh cho Hỗn Độn Chung bay loạn xạ, vừa lăn vừa lộn bay về phía sau, đập xuống mặt đất một cái hố sâu khổng lồ.

Chúc Dung có cái miệng rộng bay tới, khóe miệng rỉ máu, nhưng giọng nói không hề nhỏ, cười ha hả, tiếng như sấm rền: "Đại tôn, đến rồi!

Chúng ta cùng nhau đánh chết tên súc sinh lông lá Thái Nhất kia, sau đó Vu tộc chúng ta ủng hộ ngài làm Thiên Đế, thế nào?" Các thần ma xung quanh đang xem trận chiến nghe vậy, trong lòng lập tức kinh hãi, lúc này mới biết Phương Minh là Đại tôn của Vu tộc.

Đông Hoàng Thái Nhất từ mặt đất bò dậy, tức giận nhìn Chúc Dung và Hậu Thổ, quay đầu nhìn Phương Minh, lớn tiếng nói: "Phương Minh đạo hữu, Yêu tộc chúng ta hảo tâm đến chúc mừng, đây là cách đãi khách của Phương Minh đạo hữu sao?" Phương Minh hai mắt khép hờ, nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, trầm giọng nói: "Ta là

Đại tôn của Vu tộc, trước mặt ta, đánh người của Vu tộc, có phải là không nể mặt chủ nhà là ta không?" "..." Đông Hoàng Thái Nhất tức giận đầy ngực, tức đến nỗi toàn thân Thái Dương Chân Hỏa bốc lên, đốt cho không gian cũng vặn vẹo.

Đúng lúc này, Nữ Oa và Phục Hy hai người bay tới, nhìn thấy bộ dạng thảm hại của Đông Hoàng Thái Nhất, không khỏi nhíu mày.

Yêu Thánh Bạch Trạch trong mắt thần quang lóe lên, hướng Nữ Oa và Phục Hy hai người bái lạy: "Bạch Trạch bái kiến Oa Hoàng bệ hạ, bái kiến Hy Hoàng bệ hạ!" Bạch Trạch trước mặt nhiều người như vậy, gọi Nữ Oa và Phục Hy là Oa Hoàng và Hy Hoàng, hiển nhiên có dụng ý khác, là để cho người khác biết, Nữ Oa và Phục Hy là người của Yêu tộc.

Chương 259

Nữ Oa nhíu mày, nói: "Yêu Thánh nói vậy là có ý gì?" Yêu Thánh Bạch Trạch trong mắt tinh quang lóe lên, nhìn Nữ Oa và Phục Hy hai người, lớn tiếng nói: "Là thế này, qua sự thương lượng của Thiên Đế bệ hạ và Đông Hoàng bệ hạ cùng các cao tầng Yêu tộc, Yêu tộc chúng ta nhất trí công nhận Nữ Oa đạo hữu và Phục Hy đạo hữu là Oa Hoàng và Hy Hoàng bệ hạ!" Phục Hy hai mắt sáng lên, vui mừng nói: "Đa tạ Đế Tuấn và Thái Nhất hai vị đạo hữu!" Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng thầm vui mừng, quay đầu nhìn Phương Minh, lớn tiếng nói: "Phương Minh đạo hữu, Yêu tộc chúng ta nghe nói Phương Minh đạo hữu sáng lập Vạn Đạo Đồ Thư Quán, vì vậy đặc biệt đến tặng một lô công pháp, xin Phương Minh đạo hữu nhận cho!" Nói rồi, Đông Hoàng Thái Nhất quay đầu nhìn về phía sau, lớn tiếng nói: "Mang lên..." Chỉ thấy mấy tên Yêu tộc lực sĩ khiêng mấy cái rương lên, "đông đông đông" đặt xuống đất.

Đông Hoàng Thái Nhất cười tủm tỉm nhìn Phương Minh, lớn tiếng nói: "Đây là lễ vật Yêu tộc chúng ta tặng cho Phương Minh đạo hữu, xin đạo hữu nhận cho!" Các thần ma xung quanh nhìn thấy mà không ngừng xì xào, tán thán Yêu tộc quả nhiên tài đại khí thô.

Mười mấy cái rương có thể chứa bao nhiêu ngọc giản, phải có bao nhiêu công pháp, có thể thấy Yêu tộc vì để lấy lòng Phương Minh, cũng đã xuống vốn rất lớn.

Phục Hy tiến lên chắp tay với Phương Minh nói: "Phương Minh đạo hữu, bần đạo biết giữa đạo hữu và Yêu tộc có chút hiểu lầm, không biết có thể nể mặt bần đạo và muội muội của bần đạo, hóa giải can qua, biến thù thành bạn được không?" Phương Minh hít sâu một hơi, nhìn Phục Hy và Nữ Oa hai người, nói: "Nếu đã như vậy, vậy ta

sẽ nể mặt Nữ Oa và Phục Hy hai vị, nhận lấy lễ vật của Yêu tộc!" Ở một bên khác, Chúc Dung thấy vậy thì lo lắng, hét lớn: "Người đâu, mau mang lễ vật của Vu tộc chúng ta lên cho Đại tôn!" Có mấy Vu nhân thân hình cao lớn khiêng mấy cái rương, "đông đông đông" đặt xuống đất.

Chúc Dung có cái miệng rộng lớn tiếng nói: "Đại tôn, đây là một ít công pháp, một phần là công pháp của Vu tộc chúng ta, phần còn lại là Vu tộc chúng ta cướp về cho Đại tôn, xin Đại tôn nhận cho..." Các thần ma nghe vậy lại một trận kinh hãi.

Vu tộc quả thật bá đạo a.

Nhìn mấy chục cái rương do Vu tộc và Yêu tộc tặng, trái tim nhỏ bé của Phương Minh đập thình thịch, nhưng mặt lại không đỏ tim không đập nói: "Nếu đã như vậy, người đâu, mang lễ vật của Vu Yêu hai tộc về Vạn Đạo Đồ Thư Quán." Có mấy chục con Kỳ Lân chạy tới, chân đạp mây lành, chở mấy chục cái rương đi.

"Các vị đạo hữu, nếu đã như vậy, mời vào trong!" Phương Minh thay đổi sắc mặt như lật sách, thay đổi vẻ âm trầm trước đó, cười tủm tỉm nói.

Các thần ma bắt đầu vào địa giới Hồng Mông Sơn, lập tức bị cảnh sắc thịnh vượng của Hồng Mông Sơn thu hút.

Thần ma vào địa giới Hồng Mông Sơn trình độ không đồng đều, có người tu vi cao, có người tu vi thấp, thậm chí có thần ma còn chưa hoàn toàn hóa hình sạch sẽ, có đủ loại đặc trưng khác nhau.

Hồng Vân Lão Tổ đến trước mặt Phương Minh, cười khổ nói: "Giáo chủ, Đạo Tệ của ta không đủ rồi..." "Không đủ rồi?

Chuyện gì vậy?" Phương Minh nhíu mày nói.

Hồng Vân Lão Tổ cười khổ nói: "Đạo Tệ của ta gần như đều

dùng để mua công pháp thần thông rồi.

Công pháp và thần thông của các thần ma đó thường rất đắt, từ mấy đồng đến trăm đồng Đạo Tệ không chừng!" Phương Minh nhếch miệng, hỏi: "Phí vào cửa Vạn Đạo Đồ Thư Quán của chúng ta cũng có thể tăng lên một chút mà!" Hồng Vân Lão Tổ cười gượng nói: "Đã tăng rồi, vào Vạn Đạo Đồ Thư Quán một lần cần ba đồng Đạo Tệ, không thể tăng thêm nữa, nếu không các thần ma sẽ oán thán ngút trời." Phương Minh gật đầu, trong lòng đã hiểu.

Đạo Tệ rất quý giá, ba đồng Đạo Tệ quả thật không ít.

Thiên Đạo chí công, căn cứ vào căn nguyên, khí vận của một người để phân phối Đạo Tệ một cách hợp lý, có thần ma thậm chí còn không được phân đến ba đồng.

Nhưng cũng có một số chủng tộc, hoặc thế lực, do thực lực hùng mạnh, ví dụ như Yêu tộc và Vu tộc, đã tích lũy được một lượng lớn Đạo Tệ, trong đó có của mình, cũng có cướp từ tay các chủng tộc khác, không đồng nhất.

Vì vậy sự lưu thông của Đạo Tệ xuất hiện sự phân hóa hai cực, người nghèo càng nghèo, người giàu càng giàu.

Phương Minh hiểu rồi, cười nói: "Chúng ta có thể kinh doanh buôn bán mà, kiếm thêm nhiều Đạo Tệ!" Hồng Vân Lão Tổ và Trấn Nguyên Tử...

đều ngơ ngác.

Phương Minh cười nói: "Ta có thể thành lập một phường thị, trong phường thị có đan dược, linh bảo, linh căn, v.v., mua bán giao dịch lẫn nhau!

Có thể thành lập nhà đấu giá, cách một khoảng thời gian, đấu giá một số linh căn linh bảo cấp cao phẩm chất tốt, để kiếm Đạo Tệ!"

Mọi người nghe vậy mừng rỡ.

Phương Minh lấy ra thần kim thần thiết, phất tay ném ra, bên cạnh Hồng Mông Hải lại tạo ra hai tòa cung điện hùng vĩ.

Một tòa cung điện tên là "Phường Thị Cung", một tòa tên là "Phách Mại Cung".

Phường Thị Cung và Phách Mại Cung vừa xây xong, trên trời liền bay xuống một đám mây công đức kim sắc lớn, từng luồng công đức từ trên trời giáng xuống, tràn về phía Phương Minh.

Phương Minh nhận lấy công đức, chia công đức thành một trăm phần, cười nói: "Công đức cũng có thể đấu giá, cũng có thể mua bán mà..." Các thần ma nghe vậy hô hấp dần dồn dập, hai mắt chăm chú nhìn vào công đức trong tay Phương Minh.

Công đức là một thứ tốt, không chỉ có thể tăng khí vận, tăng tu vi, quan trọng nhất là có thứ này, không dính nhân quả, lợi ích rất nhiều.

Sau đó, Phương Minh để đại trưởng lão Phượng Hoàng tộc là Phong Hòe phụ trách chuyện nhà đấu giá, lại để Thanh Long tôn giả của Long tộc phụ trách chuyện phường thị.

Phong Hòe và Thanh Long đều là những Chuẩn Thánh lâu năm, có hai vị cao thủ Chuẩn Thánh lâu năm trấn giữ, cũng có thể trấn áp một số thần ma có ý đồ xấu.

Do nhu cầu, Phường Thị Cung và Phách Mại Cung vừa xuất hiện, liền gây ra một hiệu ứng bùng nổ trên đại lục Hồng Hoang, Phường Thị Cung và Phách Mại Cung lớn như vậy gần như mỗi ngày đều chật ních thần ma.

Chỉ thu phí vào cửa, Hồng Mông Thánh Giáo đã kiếm được đầy bát đầy chậu, chưa kể đến lợi nhuận từ việc buôn bán linh căn, linh bảo và một số vật phẩm quý giá trong phường thị.

Ngoài ra, thu nhập mỗi ngày của Phách Mại Cung cũng không nhỏ.

Thấy Phượng Hoàng tộc và Long tộc đều có việc làm, Kỳ Lân tộc và Cự Thú tộc cũng sốt ruột.

Thủy Kỳ Lân nhờ quan hệ tìm đến Kim Kỳ Lân, nhờ Kim Kỳ Lân cầu xin Phương Minh, cho Kỳ Lân tộc một ít việc làm.

Thú Hoàng Thần Nghịch cũng mặt dày tìm đến Phương Minh, muốn Phương Minh tìm việc cho mình.

Do Phương Minh thúc đẩy thương nghiệp, khiến đại lục Hồng Hoang dần dần xuất hiện sự thay đổi, nếu cứ bế quan tu luyện, sẽ bỏ lỡ tài nguyên.

Nếu có cách kiếm Đạo Tệ, có thể đến Phường Thị Cung và Phách Mại Hành, mua một số công pháp và đan dược hữu dụng, cũng là một cách nâng cao tu vi.

Kỳ Lân tộc và Cự Thú tộc, đương nhiên cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội này, quan trọng là nếu không hành động nữa, e rằng sẽ bị đói chết.

Thế giới Hồng Hoang hiện nay có thể nói là một thế giới đề cao Đạo Tệ, đi đâu, làm gì, gần như đều dùng đến Đạo Tệ...

Chương 260

Cuối cùng, Phương Minh thật sự tìm cho Kỳ Lân tộc và Cự Thú tộc một ít việc làm.

Phương Minh thấy có một số thần ma hóa hình còn khó, liền thành lập học cung.

Thành lập học cung, không chỉ có thể hội tụ khí vận về Hồng Mông Thánh Giáo, có thể thu một lượng học phí nhất định, cũng có thể kiếm được không ít Đạo Tệ.

Một ngày nọ, Phương Minh lại xây dựng bốn tòa cung điện hùng vĩ, chỉ tay lên trời, hét lớn: "Ta thương thế nhân mông muội, không biết giáo hóa, hôm nay đặc biệt thành lập Hồng Mông Học Cung, để giáo hóa thế nhân, Hồng Mông Học Cung, lập!" Trên trời phong vân cuồn cuộn, lại có một đám mây công đức kim sắc khổng lồ bay tới, giáng xuống một lượng lớn công đức.

Các thần ma nhìn mà trố mắt nghẹn họng, gần như không thể tin vào mắt mình, thậm chí có chút tê dại.

Từ khi nào công đức lại thành cải trắng rồi?

Gần như cách một khoảng thời gian, Thiên Đạo lại giáng xuống một lượng lớn công đức, Phương Minh quả thật đã trở thành một cỗ máy thu gặt công đức di động.

Nhìn lượng công đức khổng lồ từ trên trời giáng xuống, Phương Minh cũng có chút ngẩn người.

Cũng không ngờ lại có một lượng công đức lớn như vậy, lượng công đức này đã bằng một phần mười công đức khai thiên rồi.

Hạnh phúc đến quá đột ngột, Phương Minh phất tay thu lấy công

đức, kích động đến suýt nữa ngất đi.

Tuy Phương Minh đi con đường dĩ lực chứng đạo, không thể dùng công đức để tu luyện, chỉ có thể dùng công đức để luyện pháp bảo...

Nhưng bây giờ thì khác rồi, Phương Minh nhìn thấy công đức, giống như nhìn thấy một lượng lớn Đạo Tệ.

Công đức là thứ gần như ai cũng cần, giá cả lại đắt, Phương Minh có thể kiếm được một lượng lớn Đạo Tệ.

Có đủ Đạo Tệ, có thể đổi lấy một lượng lớn công pháp thần thông, đối với việc hoàn thiện Hồng Mông Vạn Đạo Công có tác dụng cực lớn.

Còn về việc lần này, tại sao Thiên Đạo lại giáng xuống nhiều công đức như vậy, là vì việc sáng lập học cung không hề tầm thường, có công đức lớn giáo hóa chúng sinh Hồng Hoang.

Dù cho Đạo Tổ ở Tử Tiêu Cung mở đàn giảng đạo, cũng chỉ giáo hóa được ba ngàn hồng trần khách trong Tử Tiêu Cung.

Ba ngàn hồng trần khách so với số lượng ức ức vạn thần ma trên đại lục Hồng Hoang, chỉ là một giọt nước trong biển cả, một phần nhỏ của tảng băng chìm mà thôi.

Nhưng ý nghĩa của việc Phương Minh sáng lập Hồng Mông Học Cung lần này lại khác.

Trong Hồng Mông Học Cung có Tiểu Học Cung, Trung Học Cung, Đại Học Cung và Thái Học Cung bốn loại học cung.

Tiểu Học Cung chủ yếu dạy thần ma cách hóa hình, cách độ kiếp... những kiến thức cơ bản sơ cấp; Trung Học Cung giảng về đạo lý và đạo vận của bốn cảnh giới Thiên Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên và Kim Tiên; Đại Học Cung giảng về kiến thức và đạo vận của cảnh giới Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh.

Còn Thái Học Cung giảng về kiến thức trên Thánh Nhân.

Hồng Mông Học Cung được thành lập, gần như bao hàm việc giảng giải tất cả hệ thống cảnh giới trên thế giới Hồng Hoang, chỉ cần là thần ma trên đại lục Hồng Hoang, ai cũng có thể đến Hồng Mông Học Cung nghe giảng, đương nhiên điều kiện tiên quyết là phải nộp một lượng Đạo Tệ nhất định.

Hồng Mông Học Cung thành lập, có thể nói là trên ứng thiên đạo, dưới hợp lòng dân.

Hồng Mông Học Cung vừa thành lập, các học cung bên trong gần như chật ních.

Chỉ có Thái Học Cung là trống không, dù sao hiện nay trên đại lục Hồng Hoang, ngoài Hồng Quân Lão Tổ ra, không có ai đạt đến cảnh giới Thánh Nhân.

Phương Minh lại kiếm được đầy bát đầy chậu, nghiễm nhiên trở thành người giàu nhất Hồng Hoang.

Dù cho tài sản của Thiên Đình và Vu tộc, so với tài sản của Phương Minh, cũng là châu chấu đá xe.

Hồng Mông Học Cung đã thành lập, nhưng cũng có một vấn đề làm khó Phương Minh.

Đó là vấn đề về giáo viên.

Tiểu Học Cung và Trung Học Cung không cần trình độ quá cao, Phương Minh để người của Hồng Mông Thánh Giáo đảm nhận vai trò giáo viên, là hoàn toàn có thể qua mặt được.

Nhưng Đại Học Cung và Thái Học Cung thì khác.

Thần ma nghe giảng trong Đại Học Cung đều là những thần ma cảnh giới Chuẩn Thánh, cũng sẽ không phục lẫn nhau.

Sau đó, Phương Minh nghĩ ra, có thể để Hồng Vân Lão Tổ, Tam Thanh đạo nhân, Trấn Nguyên Tử đại tiên, Nữ Oa, Phục Hy, thậm chí cả Đế Tuấn và Thái Nhất...

đảm nhận việc giảng dạy.

Đương nhiên, việc giảng dạy có thể nhận được một phần Đạo Tệ làm bồi thường.

Tam Thanh... cũng nguyện ý giảng dạy, dù sao cũng cần Đạo Tệ để có được tài nguyên cần thiết cho tu luyện.

Hơn nữa, muốn kiếm đủ Đạo Tệ, để đến Thái Học Cung nghe đạo.

Chương 261

Chỉ là giáo viên của Thái Học Cung, lại khiến Phương Minh đau đầu.

Ai có thể giảng đạo cho Thánh Nhân đây?

Suy đi nghĩ lại, Phương Minh ngoài mười hai vị sư phụ của mình ra, thì chỉ có Hồng Quân Lão Tổ.

Một ngày nọ, chân trời bay tới vạn mẫu mây lành, tử khí cuồn cuộn từ phương đông tới, trên trời rủ xuống từng luồng khí tường thụy, mặt đất nở hoa sen vàng, thụy thú phi nước đại, đây là dị tượng của Thánh Nhân.

Có Thánh Nhân đến!

Trên đại lục Hồng Hoang, hiện nay ngoài Hồng Quân Lão Tổ một người thành Thánh ra, không có ai thành Thánh.

Nói cách khác, Đạo Tổ đã đích thân đến Hồng Mông Học Cung.

"Bái kiến Đạo Tổ..." Các thần ma thấy Hồng Quân Lão Tổ, đều tham bái.

Phương Minh lại nhíu mày, thầm nghĩ: "Ái chà, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến liền, Hồng Quân Lão Tổ đến thật đúng lúc a!" Hồng Quân Lão Tổ không để ý đến mọi người, đi thẳng đến trước mặt Phương Minh, chắp tay nói: "Phương Minh đạo hữu!" Phương Minh cũng đáp lễ, cười ha hả nói: "Không ngờ Đạo Tổ lại đến, Đạo Tổ có thể đến, Hồng Mông Học Cung của ta quả thật là rồng đến nhà tôm a!" Hồng Quân Lão Tổ trên mặt hiếm thấy hiện lên nụ cười, nói: "Phương Minh đạo hữu, bần đạo có một yêu cầu bất lịch sự, xin đạo hữu đồng ý!" Đạo Tổ đang cầu xin Phương Minh?

Các thần ma xung quanh nghe mà trố mắt nghẹn họng, gần như không dám tin vào tai mình.

Phương Minh ngẩn ra, cười nói: "Đạo Tổ có chuyện gì, cứ nói đừng ngại!" Hồng Quân Lão Tổ nhìn Phương Minh, cười nói: "Là thế này, bần đạo nghe nói Phương Minh đạo hữu đã thành lập Hồng Mông Học Cung, chuyện này đáng mừng đáng chúc, bần đạo cũng muốn đến Thái Học Cung nghe đạo!" "Xoạt..." Lời của Đạo Tổ vừa dứt, hiện trường lập tức như ong vỡ tổ.

"Trời ơi, ta không nghe nhầm chứ?

Đạo Tổ cũng muốn đến Hồng Mông Học Cung nghe đạo, ..." "Đạo Tổ là tồn tại như thế nào, đó là Thánh Nhân đệ nhất Hồng Hoang, cũng muốn đến Hồng Mông Cung nghe đạo?

Mẹ nó, đây là tình huống gì vậy?" "Không phải là hoa mắt rồi chứ?

Đó thật sự là Đạo Tổ sao? ...Thật là không thể tin nổi!" Hồng Quân Lão Tổ đến Hồng Mông Học Cung nghe đạo, chuyện này trong nháy mắt đã đốt cháy hiện trường, nhãn cầu của các thần ma có mặt tại hiện trường rơi lả tả xuống đất, bây giờ vẫn cảm thấy không thật.

Nhưng Phương Minh lại trong lòng hiểu rõ.

Hồng Quân Lão Tổ quả thật là thật lòng muốn đến Hồng Mông Học Cung nghe đạo, bởi vì Hồng Quân Lão Tổ muốn nghe âm thanh của Đạo ở khoảng cách gần, dù sao trước đây Hồng Quân Lão Tổ cũng đã làm chuyện như vậy, Phương Minh đánh cũng không đi.

Từ trước đến nay, Hồng Quân Lão Tổ đều muốn đến Hồng Mông Sơn nghe đạo, chỉ là thực sự sợ hãi mấy vị kia trong Hồng Mông Sơn lại đánh cho một trận tơi tả, vì vậy không dám.

Lần này khó khăn lắm mới tìm được cơ hội, làm sao chịu bỏ qua!

Đạo Tổ đến Hồng Mông Học Cung cầu học, đã đủ khiến người ta kinh ngạc rồi, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, một loạt thao tác mạnh như hổ của Phương Minh, lại khiến người ta kinh ngạc đến rớt cả cằm xuống đất.

Phương Minh vẻ mặt hiền hậu thật thà nhìn Đạo Tổ, nói: "Đạo Tổ, những người đến đây cầu học, đều cần phải nộp một lượng Đạo Tệ nhất định, không biết Đạo Tổ muốn đến học cung nào cầu học?" Đệt đệt đệt!

Đạo Tổ cảnh giới gì?

Đó là Thánh Nhân a!

Đương nhiên là đến Thái Học Cung nghe Thánh Nhân chi đạo a!

Chỉ là ở đây có ai có thể giảng được Thánh Nhân chi đạo sao?

Các thần ma nghe mà một trận hỗn loạn, thực sự có chút cạn lời.

Đạo Tổ nhìn Phương Minh, nói: "Bần đạo muốn nghe Thánh Nhân chi đạo, Thiên Đạo Thánh Nhân chi đạo!" "Ồ, vậy Đạo Tổ nên vào Thái Học Cung!" Phương Minh vẻ mặt nghiêm túc nhìn Đạo Tổ, chìa tay ra, nói: "Thái Học Cung một năm hai ngàn Đạo Tệ, mời Đạo Tổ nộp học phí!" Đệt đệt đệt!

Hỏi Đạo Tổ tiền học phí!

Các thần ma nghe mà lại một trận hỗn loạn.

Hồng Quân Lão Tổ mặt già đỏ bừng, tay lật một cái, hiện ra chín mươi đồng Đạo Tệ, cười gượng nói: "Bần đạo... bần đạo ở đây chỉ có chín mươi đồng Đạo Tệ!" Phương Minh nhìn chín mươi đồng Đạo Tệ trong tay Đạo Tổ, nhíu mày nói: "Đạo Tổ a, đã đi cầu học thì phải nộp học phí, Thái Học Cung hai ngàn đồng Đạo Tệ một năm, ngài chỉ có chín mươi đồng, e rằng không ổn a.

Quy tắc là quy tắc, dù là Đạo Tổ, cũng không thể phá vỡ quy tắc!" Đúng lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất vội vàng chạy tới, xách một cái túi lớn màu vàng, cung kính đưa cho Đạo Tổ, nói: "Đạo Tổ, bên trong có năm ngàn đồng Đạo Tệ, xin Đạo Tổ nhận cho!" Tổ Vu Chúc Dung cũng vội vàng bước tới, đưa lên một cái túi lớn, lớn tiếng nói: "Đạo Tổ, đây là một vạn đồng Đạo Tệ, xin Đạo Tổ nhận cho!" Vu tộc và Yêu tộc hai tộc đang lấy lòng Đạo Tổ, đều muốn Đạo Tổ nợ hai tộc một ân tình.

Trong tương lai khi hai tộc đại chiến, nếu có Đạo Tổ tương trợ, vậy thì chắc chắn sẽ thắng.

Hồng Quân Lão Tổ nhìn hai người một cái, không nhận Đạo Tệ của hai người, nói: "Vô công bất thụ lộc, bần đạo sẽ không nhận Đạo Tệ của các ngươi, mang về đi!" Đông Hoàng Thái Nhất và Tổ Vu Chúc Dung đều có chút thất vọng, bất đắc dĩ đành phải mang Đạo Tệ về.

Hồng Quân Lão Tổ là Đạo Tổ, là tồn tại thành Thánh đầu tiên trên đại lục Hồng Hoang, sao lại không biết thiên số, tự nhiên biết Vu Yêu hai tộc chỉ là sớm nở tối tàn, cuối cùng sẽ có ngày điêu tàn, làm sao lại dính líu quan hệ với Vu Yêu hai tộc.

Tuy Thánh Nhân không dính nhân quả, hôm nay nhận Đạo Tệ thì cũng nhận rồi.

Nhưng Hồng Quân Lão Tổ biết mình là người phải hợp đạo, hợp đạo thì phải đại công tước, nếu ngay cả chút chuyện này cũng không làm được, việc hợp đạo sẽ càng xa vời.

Phương Minh tự nhiên cũng hiểu rõ điểm này, nhìn Hồng Quân Lão Tổ, cười nói: "Ta có một cách, có thể để Đạo Tổ ở lại Hồng Mông Học Cung nghe đạo, không biết Đạo Tổ có nguyện ý không?" Hồng Quân Lão Tổ nghe vậy, lập tức mừng rỡ, vội hỏi: "Phương

Minh đạo hữu có cách gì, mau nói mau nói!" Phương Minh cười nói: "Hồng Mông Học Cung của ta mới thành lập, chính là lúc cần giáo viên, hay là Đạo Tổ cứ ở Hồng Mông Học Cung của ta giảng đạo dạy học, như vậy có thể vừa kiếm Đạo Tệ, vừa nghe đạo, thế nào?" Đệt đệt đệt!

Chương 262

Bảo Đạo Tổ đi làm thuê?

Thật là gan to bằng trời!

Các thần ma nghe mà lại một trận hỗn loạn, gần như không thể tin vào tai mình.

Vốn tưởng yêu cầu của Phương Minh đã quá đáng lắm rồi, nhưng ai ngờ hành động và lời nói tiếp theo của Đạo Tổ, càng khiến người ta kinh ngạc đến rớt cả kính mắt.

Hồng Quân Lão Tổ vui mừng khôn xiết, cười ha hả nói: "Bần đạo nguyện ý, nếu đã như vậy, vậy đa tạ Phương Minh đạo hữu!" Chuyện tiếp theo, mọi thứ đều thuận lý thành chương.

Đạo Tổ ở trong Hồng Mông Học Cung nghe đạo giảng bài, nghe Thiên Đạo Thánh Nhân chi đạo trong Thái Học Cung, giảng Thánh Nhân chi đạo trong Thái Học Cung, cũng như Đại La và Chuẩn Thánh chi đạo trong Đại Học Cung.

Thực ra, nói trắng ra là, mấy vị sư phụ của Phương Minh cũng không giảng đạo cho Hồng Quân Lão Tổ.

Hồng Quân Lão Tổ chẳng qua là mỗi ngày đến chân núi Hồng Mông nghe âm thanh của Đạo, cảm ngộ, học lỏm mà thôi.

Do sự có mặt của Đạo Tổ, khiến Hồng Mông Học Cung càng thêm náo nhiệt.

Vốn dĩ muốn nghe Đạo Tổ giảng đạo, cần phải đến Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn, vô số thần ma Hồng Hoang, cũng chỉ có ba ngàn hồng trần khách có thể vào Tử Tiêu Cung.

Bây giờ chỉ cần đến Hồng Mông Học Cung, là có thể nghe Đạo Tổ

giảng đạo, chuyện tốt như vậy, không khác gì bánh từ trên trời rơi xuống.

Chỉ là để nghe Đạo Tổ giảng bài, cái giá cũng cực kỳ đắt đỏ, cần hai ngàn Đạo Tệ.

Nếu không phải là đại thế lực đại chủng tộc, muốn lấy ra hai ngàn Đạo Tệ thật không dễ dàng.

Đạo Tệ do Thiên Đạo phát ra có hạn, dù là Đạo Tổ cũng chỉ có chín mươi đồng, có thể thấy Đạo Tệ quý giá đến mức nào.

Những ngày này, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề... cũng đều ở trong Hồng Mông Học Cung vừa giảng đạo, vừa làm thêm, gom đủ hai ngàn Đạo Tệ nộp học phí, mới có thể nghe Đạo Tổ giảng đạo.

An toàn của Hồng Mông Học Cung, cũng như toàn bộ Hồng Mông Sơn, liền do Kỳ Lân tộc hộ vệ.

Sự xuất hiện của Kỳ Lân tộc, cũng làm chấn kinh đại lục Hồng Hoang.

Ngoài ra, trên đại lục Hồng Hoang lại xuất hiện một chuyện gây chấn động khác.

Đó là sự xuất hiện của truyền tống trận!

Đương nhiên rồi, chuyện truyền tống trận cũng có liên quan đến Hồng Mông Thánh Giáo.

Truyền tống trận do Cự Thú tộc chủ đạo, sau khi Cự Thú tộc quy ẩn, liền chủ tu kiến trúc trận đạo, có thành tựu khá cao trong việc xây dựng kiến trúc và trận pháp.

Xây dựng một tòa truyền tống trận cần tiền tài nhân lực không thể tưởng tượng, cả đại lục Hồng Hoang, ngoài Hồng Mông Thánh Giáo ra, e rằng không có thế lực nào có tài lực và nhân lực như vậy.

Từng tòa truyền tống trận được xây dựng, liên thông các động thiên phúc địa trên đại lục Hồng Hoang, giúp cho việc đi lại tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Đối với chuyện truyền tống trận, cũng là vì Phương Minh cảm thấy đi lại quá tốn thời gian, vì vậy mới kiên quyết xây dựng truyền tống trận.

Từng tòa truyền tống trận được xây dựng, do Cự Thú tộc và người của Hồng Mông Thánh Giáo bảo vệ.

Tuy việc xây dựng từng tòa truyền tống trận, gần như đã rút cạn cả Hồng Mông Thánh Giáo, nhưng sau khi xây xong, lợi nhuận mang lại cũng vô cùng đáng kể.

Thậm chí thu nhập Đạo Tệ mỗi ngày của truyền tống trận, còn nhiều hơn cả tổng thu nhập của Hồng Mông Cung Học Cung, Phường Thị Cung và Phách Mại Cung cộng lại.

Lúc mới xây dựng, hao tốn nhân lực tài lực khổng lồ, Phương Minh gần như ngày nào cũng mắt đỏ hoe mà sống.

Khi từng tòa truyền tống trận được xây xong, kiếm được đầy bát đầy chậu, Phương Minh lại tự khen mình anh minh thần võ, có tầm nhìn xa trông rộng.

Do sự xuất hiện của Phương Minh, khiến văn minh đạo pháp trên đại lục Hồng Hoang đạt đến một trình độ chưa từng có, quả thật là Chuẩn Thánh đầy đường, Đại La Kim Tiên như cải trắng.

Lúc này, mâu thuẫn giữa Vu Yêu hai tộc ngày càng sâu sắc, cuối cùng có một ngày, hoàn toàn bùng nổ...

"Giáo chủ, không hay rồi, Vu Yêu lưỡng tộc đại chiến ở Bất Chu Sơn, đánh hỏng mấy tòa truyền tống trận của ta rồi!" Phương Minh đang tự tại bổ sung công pháp trong Thư quán Vạn Đạo thì có người

của tộc Cự Thú vội vàng chạy tới bẩm báo.

"Vu Yêu đại chiến bùng nổ rồi!" Phương Minh hít sâu một hơi, bước ra ngoài.

Vì cửa truyền tống ở Bất Chu Sơn đã bị hai tộc Vu Yêu đánh nát, Phương Minh đành phải truyền tống đến cửa truyền tống gần đó, rồi phóng như bay đến Bất Chu Sơn.

Lúc Phương Minh đến nơi, chỉ thấy Thập Nhị Tổ Vu đã khởi động Thập Nhị Thiên Đô Thần Sát Đại Trận, ngưng tụ ra Bàn Cổ Chân Thân.

Bàn Cổ Chân Thân tung một quyền, đánh bay Đông Hoàng Thái Nhất đang cầm trong tay tiên thiên chí bảo, hất văng hắn sập đổ từng ngọn núi lớn.

Yêu tộc rơi vào thế yếu, bị Vu tộc đánh cho liên tiếp bại lui.

Phương Minh với tư cách là Đại Tôn của Vu tộc, vốn định ra tay giúp đỡ, nhưng lúc này Yêu tộc đã chắc chắn bại, tin rằng chẳng bao lâu nữa, Đạo Tổ Hồng Quân sẽ xuất hiện để ngăn cản đại chiến.

Chương 263

Kể cả Phương Minh có ở lại cũng chẳng giúp được gì.

"Chết tiệt, đánh hỏng truyền tống trận của ta, phá hỏng đường làm ăn kiếm tiền của ta, phải bồi thường mới được..." Thần thức mênh mông của Phương Minh tuôn ra, thấy mấy tòa truyền tống trận ở Bất Chu Sơn đều bị phá hỏng, tức đến độ giậm chân bình bịch, lẩm bẩm.

"Hử?

Lần trước, lão tử nhân lúc hỗn loạn đã trộm sạch bảo khố Tử Phủ, lần này, lão tử dứt khoát trộm luôn bảo khố Thiên Đế, bù đắp tổn thất của ta!" Suy nghĩ của Phương Minh trở nên linh hoạt, hắn vươn tay kéo một cái, dòng sông vận mệnh cuồn cuộn hiện ra trước mắt, hắn tiện tay khuấy động dòng sông, làm nhiễu loạn thiên cơ.

Ngay sau đó, Phương Minh bước một bước về phía trước, một cánh cửa hiện ra, và khi xuất hiện lần nữa, hắn đã biến thành hình dáng của Chuẩn Đề.

Dù sao thì Chuẩn Đề đạo nhân cũng nồi hiệp thế đã mang tiếng oan một lần, thêm một lần nữa cũng chẳng sao.

Phương Minh nhân lúc hỗn loạn lên Bất Chu Sơn, đi thẳng đến Thiên Đình trên ba mươi sáu tầng trời.

Do Vu tộc tấn công, Yêu tộc cũng dốc toàn bộ lực lượng ra đại chiến, nên Thiên Đình lúc này gần như không còn một bóng người.

Kể cả có, cũng chỉ là vài tiểu yêu tu vi yếu kém mà thôi.

Mấy tiểu yêu đó thấy Phương Minh, căn bản không dám ngăn cản.

Phương Minh cũng chẳng thèm để ý đến đám tiểu yêu, thấy bảo vật liền thu đi, đúng là vơ vét tận gốc, đào sâu ba thước.

Cuối cùng, Phương Minh tìm thấy bảo khố Thiên Đế ở tầng trời thứ hai mươi chín.

Bảo khố Thiên Đế có một thần tướng canh giữ, thấy Phương Minh liền giơ đao quát lớn: "Kẻ nào kia, đây là bảo khố Thiên Đế, không được tự tiện xông vào!" "Cút mẹ mày đi, đừng cản đường!" Phương Minh đang lúc cao hứng, vung tay áo một cái, một luồng đại lực mênh mông tuôn ra, đánh bay thần tướng Yêu tộc kia.

Phương Minh đang định đẩy cửa bước vào thì thấy một luồng sáng từ trên bảo khố bắn tới, hắn không khỏi giật mình, vội vàng lùi lại.

Ngẩng đầu nhìn lên, hắn thấy trên cửa bảo khố có treo một tấm gương.

Tấm gương đó treo cao, bên trong lửa cháy hừng hực, lờ mờ có thể thấy một con Tam Túc Kim Ô đang vỗ cánh bay lượn.

"Thái Dương Thần Kính!" Phương Minh vừa kinh ngạc vừa vui mừng, lẩm bẩm: "Chắc là Đế Tuấn và Thái Nhất treo bảo kính này lên để ngăn người ngoài vào bảo khố Thiên Đế." Thái Dương Thần Kính là cực phẩm tiên thiên linh bảo được thai nghén trên Thái Dương Tinh, có thể bắn ra Thái Dương Chân Hỏa, cực kỳ lợi hại.

Thái Dương Chân Hỏa được mệnh danh là chân hỏa hủy diệt, nếu không cẩn thận dính phải, chắc chắn sẽ bị thiêu đến mức nhục thân không còn, nguyên thần tan biến.

Nhưng Phương Minh lại là ngoại lệ.

Thái Dương Chân Hỏa có thể làm tổn thương người khác, nhưng không thể làm tổn thương hắn.

Phương Minh chấn động hai tay, toàn thân bốc lên một luồng Thái Dương Chân Hỏa hùng hậu, vươn tay chộp lấy Thái Dương Thần

Kính.

Thái Dương Thần Kính cảm ứng được Thái Dương Chân Hỏa nên không hề chống cự.

Phương Minh thu lấy Thái Dương Thần Kính, quay đầu nhìn về phía cửa lớn bảo khố Thiên Đế, lật tay, Hỗn Độn Phủ xuất hiện trong tay, một búa bổ ra, đập nát cánh cửa bảo khố.

Thu lại Hỗn Độn Phủ, Phương Minh mặt mày hớn hở bước vào trong.

Bảo khố Thiên Đế quả không hổ là bảo khố của Yêu tộc, hai bên tường khảm đầy các loại bảo thạch, lấp lánh phát quang, dùng để chiếu sáng.

Mấy loại bảo thạch này Phương Minh cũng nhận ra, là Tinh Thần Thạch hiếm thấy.

Phương Minh phất tay, thu sạch từng viên Tinh Thần Thạch, tiếp tục đi vào trong.

Bảo khố Thiên Đế cực lớn, chia thành đan thất, linh căn thất, linh bảo thất, tàng thư thất, v.v...

Ngoài ra, còn có vô số đạo tệ.

Mấy món bảo vật và đạo tệ này đều do Yêu tộc vơ vét từ Hồng Hoang đại lục bao năm qua.

Thậm chí bảo khố của Yêu tộc còn nhiều bảo bối hơn bảo khố Tử Phủ gấp trăm lần, thậm chí ngàn lần không chỉ.

Sau khi Phương Minh vào trong, hai mắt sáng rực, kích động đến toàn thân run rẩy, lẩm bẩm: “Phát tài rồi, phát tài rồi, tất cả là của ta, đều là của ta...” Phương Minh không thể chờ đợi được nữa, thi triển thần thông, như gió lốc cuồng phong, trực tiếp dọn sạch sẽ mọi thứ

trong bảo khố Thiên Đế.

Phương Minh có thể tưởng tượng được, khi Đế Tuấn và Thái Nhất trở về Thiên Đình, phát hiện bảo khố bị người ta khoắng sạch, cái vẻ mặt chua cay sảng khoái đến tột cùng đó.

Tiếp đó, Phương Minh rời khỏi bảo khố Thiên Đế, hóa thành một luồng sáng, hạ xuống ba mươi sáu tầng trời.

Lúc này, trận đại chiến Vu Yêu lần thứ hai cũng đã đến thời khắc quyết chiến kinh hoàng.

Bàn Cổ Chân Thân do Thập Nhị Tổ Vu triệu hoán quả thật có thể nói là không gì cản nổi, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật.

Ngay cả chiến lực mạnh nhất Yêu tộc là Đông Hoàng Thái Nhất cũng khó lòng đỡ nổi một quyền của Bàn Cổ Chân Thân.

Giờ khắc này, Thiên Đế Yêu tộc Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Yêu Sư Côn Bằng, các Yêu Thánh... tất cả đều bị thương, bị đánh cho hộc máu không ngừng.

Chương 264

Đúng lúc này, tử khí cuồn cuộn từ phương đông tràn tới, mây lành vạn dặm, đất vọt kim liên.

Thân hình Hồng Quân lão tổ xuất hiện, lạnh lùng nhìn hai tộc Vu Yêu, trầm giọng nói: "Vu Yêu nhị tộc, có thể dừng tay rồi, ai về nhà nấy, trong vòng vạn năm không được tái chiến.

Từ nay Yêu tộc quản trời, Vu tộc quản đất, mỗi bên cai quản một cõi, không được tranh đoạt nữa!" Trong Bàn Cổ Chân Thân, Chúc Dung có cái giọng oang oang vội nói: "Đạo Tổ, bất công, Vu tộc của ta sắp thắng rồi, tại sao ngài lại ngăn cản?" Hồng Quân lão tổ trầm giọng: "Đây là thiên số, còn không mau lui đi!" Thập Nhị Tổ Vu đại nộ, vận chuyển Bàn Cổ Chân Thân, liền tung một quyền về phía Hồng Quân lão tổ.

Vu tộc không bái trời, không bái đất, chỉ bái phụ thần Bàn Cổ, quản ngươi là ai, kể cả là Đạo Tổ, cản đường ta thì cũng phải đánh.

Trên Hồng Hoang đại lục, ngoài Phương Minh và mấy vị sư phó của hắn, kẻ dám ra tay với Hồng Quân lão tổ, e rằng cũng chỉ có Vu tộc.

"Hừ!" Hồng Quân lão tổ khẽ điểm một ngón tay, tức thì Bàn Cổ Chân Thân sụp đổ, Thập Nhị Tổ Vu hét thảm một tiếng, bay ngược ra ngoài.

Thập Nhị Tổ Vu ngã xuống đất, vẻ mặt kinh hoàng nhìn Hồng Quân lão tổ.

Bọn họ ngưng tụ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, triệu hồi Bàn Cổ Chân Thân, vốn tưởng đã thiên hạ vô địch, nào ngờ trước mặt Thánh Nhân như Hồng Quân lão tổ, cũng chẳng hơn một con kiến to

xác hơn là bao.

Thế cục tốt đẹp của Vu tộc, chỉ vì Đạo Tổ can thiệp mà cơ hội tốt tan thành mây khói.

"Hồng Quân, ta không phục, ta không phục..." Tổ Vu Chúc Dung gân cổ lên, gầm lên với Hồng Quân lão tổ.

Hồng Quân lão tổ nhíu mày, vươn tay điểm một ngón, tức thì Tổ Vu Chúc Dung bị một luồng pháp lực mênh mông đè bẹp dí xuống đất không thể động đậy, vảy đen trên người nổ tung từng mảng, máu tươi chảy đầm đìa.

"Ta không phục..." Tổ Vu Thiên Ngô trừng mắt nhìn Hồng Quân lão tổ, gầm lên.

Hồng Quân lão tổ lại điểm một ngón tay, Thiên Ngô cũng bị đè bẹp dí xuống đất, toàn thân da thịt nứt toác, máu tươi tuôn trào không ngừng.

"Ta không phục..." "Ta không phục..." "Ta cũng không phục..." Vu tộc chiến thiên chiến địa, chỉ bái Bàn Cổ, chỉ tôn phụ thần Bàn Cổ, dù đứng trước Thánh Nhân, biết rõ không thể địch lại, cũng phải phản kháng.

Đây chính là Vu tộc!

Một chủng tộc đỉnh thiên lập địa, vĩnh viễn không chịu thua!

Tuy rằng lỗ mãng, nhưng tinh thần lại khiến người ta kính nể!

Chỉ trong nháy mắt, tất cả người Vu tộc đều la lớn, tỏ vẻ không phục.

Thập Nhị Tổ Vu gầm thét, các Đại Vu gào rống, vô số người Vu tộc mắt đỏ ngầu, gào thét khản cả giọng, phát tiết sự phẫn hận trong lòng, phát tiết sự bất mãn đối với Thánh Nhân.

Đế Tuấn, Thái Nhất của Yêu tộc liếc nhìn nhau, đều thấy được ý cười lạnh trong mắt đối phương.

Vu tộc tuy mạnh mẽ, nhưng cũng chỉ là lũ cơ bắp phát triển, tứ chi đơn giản, dám chống lại uy nghiêm của Thánh Nhân, đúng là tìm chết.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng đều âm thầm mong đợi, mong đợi Hồng Quân lão tổ nổi giận, chém giết hết đám người Vu tộc này, ít nhất cũng phải giết hai Tổ Vu để chúng không thể bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận nữa, như vậy Yêu tộc sẽ có cơ hội đông sơn tái khởi, lật ngược thế cờ.

Hồng Quân lão tổ nhíu chặt mày, trên khuôn mặt già nua phẳng lặng như giếng cổ hiện lên một tia tức giận, vươn tay chỉ xuống, uy áp mênh mông tuôn ra, muốn cho đám người Vu tộc không biết trời cao đất dày này một bài học.

Đúng lúc này, phía trước một tòa bảo tháp khổng lồ vô tận từ từ bay lên, chắn trước mặt Thập Nhị Tổ Vu.

"Ầm..." Một ngón tay của Hồng Quân lão tổ điểm vào Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, tức thì đánh cho bảo tháp kim quang tán loạn, lung lay sắp đổ.

Nhưng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp không hổ là đệ nhất phòng ngự chí bảo thiên hạ, đã chặn được một đòn của Hồng Quân lão tổ.

Chúng nhân Vu tộc ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy cách đó không xa, một thanh niên mặc đạo bào màu xanh đang bước tới, dung mạo lạnh lùng tuấn tú, đôi mắt như sao băng, đang lạnh lùng nhìn Hồng Quân lão tổ.

"Đại Tôn..." "Đại Tôn đến rồi..." "Đại Tôn đến rồi..." Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ người Vu tộc đều hét lớn, vẻ mặt kích động, nhìn

Phương Minh, như thể Phương Minh chính là chiến thần trong lòng họ.

Chúc Dung có cái miệng oang oang đang nôn ra máu, nhưng trong mắt lại tràn đầy chiến ý, nhìn Hồng Quân lão tổ, ha hả cười lớn: "Hồng Quân lão già, Đại Tôn của Vu tộc ta đến rồi, còn không mau cắp đuôi chạy đi?

Ha ha ha..." "Hồng Quân lão già, Đại Tôn ở đây, há dung ngươi làm càn!" Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương cũng ho ra máu liên tục, nhưng chiến ý hừng hực, cười lớn không thôi.

"Hồng Quân lão già, dám đối đầu với Vu tộc ta, xem Đại Tôn có diệt ngươi không!" Phong Chi Tổ Vu Thiên Ngô ha hả cười lớn, vẻ mặt điên cuồng nói.

Các Tổ Vu khác cũng lần lượt lên tiếng chế nhạo, dường như Đại Tôn đã đến, mọi vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất của Yêu tộc da mặt co giật dữ dội, đã chuẩn bị sẵn sàng xem kịch hay.

Sớm đã nghe nói Phương Minh là Đại Tôn của Vu tộc, nhưng dù là Phương Minh, dù lợi hại đến đâu, có thể là đối thủ của Thánh Nhân sao?

Chúng nhân Yêu tộc đều lộ vẻ chế giễu.

Vu tộc làm vậy, chỉ càng chọc giận Hồng Quân lão tổ, chỉ chết thảm hơn mà thôi.

Thậm chí Phương Minh cũng sẽ bị Hồng Quân lão tổ dạy cho một bài học!

Phương Minh vốn định rời đi, nhưng thấy từng người Vu tộc bị Hồng Quân lão tổ trấn áp vô tình, Chúc Dung, Thiên Ngô bị Hồng Quân lão tổ đánh cho hộc máu, hắn cảm thấy, với tư cách là Đại Tôn

của Vu tộc, mình nên làm gì đó.

Chương 265

Dù Phương Minh có danh hiệu Đại Tôn của Vu tộc, nhưng trước đó, hắn cũng chỉ coi nó như một danh hiệu mà thôi, trong xương cốt chưa hề thừa nhận.

Nhưng người Vu tộc lại coi Phương Minh là Đại Tôn, là Đại Tôn toàn năng.

Người Vu tộc đã thể hiện sự tôn kính lạ thường đối với Phương Minh!

Khi Vu tộc gặp nạn, Phương Minh cảm thấy mình, với tư cách là Đại Tôn, nên làm gì đó.

Giây phút này, Phương Minh đã thừa nhận thân phận Đại Tôn của Vu tộc.

Hồng Quân lão tổ cũng không ngờ Phương Minh lại đột ngột xuất hiện, nhìn Phương Minh, không khỏi nhíu chặt mày, trầm giọng nói: "Phương Minh đạo hữu, việc này tốt nhất đừng nhúng tay vào!" Phương Minh đi đến trước mặt Thập Nhị Tổ Vu, nhìn thẳng Hồng Quân lão tổ, ha hả cười lớn: "Hồng Quân, ta là Đại Tôn của Vu tộc, ngươi bắt nạt người của Vu tộc ta, lại bảo ta đừng nhúng tay?

Ngươi có thấy lời của mình nực cười không?" Hồng Quân lão tổ nhíu chặt mày, trầm giọng: "Phương Minh đạo hữu, nên biết thiên mệnh không thể trái, bần đạo khuyên ngươi rời khỏi đây, nếu không đạo hữu sợ rằng sẽ bị dòng chảy đại thế nhấn chìm!" "Thiên mệnh?

Ngươi nói chuyện thiên mệnh với ta?" Khóe miệng Phương Minh cong lên một nụ cười, nụ cười thuần khiết rạng rỡ, hắn trầm giọng nói: "Ngươi có biết con đường ta tu là dĩ lực chứng đạo không, ta muốn đối đầu với trời, ta tức thiên mệnh, thiên mệnh tức ta!" Hồng

Quân lão tổ đôi mắt âm trầm đáng sợ, trầm giọng: “Phương Minh đạo hữu, đừng lạc lối!

Từ xưa đến nay, thuận thiên thì thịnh, nghịch thiên thì vong, dù mạnh như Bàn Cổ đại thần, Ma Tổ La Hầu, nghịch thiên hành sự, cuối cùng cũng chỉ có kết cục thân tử đạo tiêu!” Phương Minh nhướng mày, khinh thường nói: “Bàn Cổ đại thần tuy thân tử đạo tiêu, nhưng đã khai tịch ra một phương trời đất này, chết cũng vinh, Ma Tổ La Hầu năm đó một mình địch bốn, nếu không phải ta ra tay, bọn họ sao có thể là đối thủ của La Hầu, ngươi ở đây nói nhảm với ta, thấy có ý nghĩa không?” Hồng Quân lão tổ hít sâu một hơi, đôi mắt âm trầm đáng sợ, trầm giọng: “Phương Minh đạo hữu, bần đạo nay là Thánh Nhân tôn quý, ngươi chỉ là Chuẩn Thánh, có biết dưới Thánh Nhân đều là con kiến, thực lực chúng ta chênh lệch trời vực, ngươi không phải là đối thủ của bần đạo, làm sao có thể nghịch thiên?” Nụ cười trên khóe miệng Phương Minh càng rộng, trong mắt chiến ý hừng hực, hắn xắn tay áo, bày ra tư thế chuẩn bị đánh nhau, lớn tiếng nói: “Chưa đánh, làm sao biết ta đánh không lại ngươi?” Da mặt Hồng Quân lão tổ giật giật, trầm giọng: “Phương Minh đạo hữu, ngươi thật sự muốn động thủ với bần đạo?” Hồng Quân lão tổ không phải sợ Phương Minh, mà là sợ mấy vị sư phụ của Phương Minh.

Nhưng lúc này Hồng Mông Sơn cũng đang có biến cố lớn.

Mấy vị sư phụ kia đang đòi đi đánh Hồng Quân lão tổ, nhưng Đại sư phó lại nói đại thế không thể thay đổi, không cho mấy vị sư phụ kia xuống núi.

Đại sư phó dù sao cũng là hóa thân của Đại đạo, phải tuân theo quy tắc của Đạo.

Nhưng tiền đề là Phương Minh không thể có nguy hiểm đến tính mạng, nếu không Đại sư phó cũng không quản được nhiều như vậy.

Hồng Quân lão tổ chần chừ không động thủ, là đang đợi mấy vị sư phó của Phương Minh hiện thân, nhưng xem ra bây giờ, mấy vị sư phó của Phương Minh sẽ không đến, e rằng đã bị Đại đạo trói buộc.

Nhưng Hồng Quân lão tổ cũng biết, không thể giết Phương Minh.

Huống hồ, dù lần này Hồng Quân lão tổ thắng Phương Minh, e rằng mấy vị sư phó của Phương Minh cũng sẽ quay lại cuộc sống "ăn cơm, ngủ, đánh Hồng Quân".

Cuộc sống của Hồng Quân lão tổ sẽ lại rơi vào đau khổ vô biên.

Nhưng Hồng Quân lão tổ cũng có tính toán của mình, chỉ cần sau ba lần giảng đạo, lão sẽ hợp đạo, lão cảm thấy nếu hợp đạo, sẽ lật người nông nô hát ca, không còn sợ mấy vị sư phó của Phương Minh nữa.

Bên kia, Phương Minh lại không nghĩ nhiều như vậy, lúc này chiến ý hừng hực, đang nỗ lực nâng cao khí huyết, điều chỉnh bản thân đến trạng thái đỉnh phong.

Từ khi Phương Minh nhục thân thành thánh và nguyên thần thành thánh, nhìn khắp Hồng Hoang đại lục, khó tìm được đối thủ.

Ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất có Hỗn Độn Chung, được xưng là đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân, e rằng cũng khó đi qua ba hiệp dưới tay hắn.

Hắn cũng muốn biết khi toàn lực thi triển, mình có thể đạt đến trình độ nào, hoặc chênh lệch với Thánh Nhân lớn đến đâu.

"Hồng Quân, chịu chết đi!" Đột nhiên, Phương Minh lật tay, Hỗn Độn Phủ xuất hiện trong tay, nhắm vào Hồng Quân lão tổ mà bổ tới.

Phương Minh biết, chỉ dựa vào ánh búa e rằng khó làm tổn thương Hồng Quân lão tổ, vì vậy trực tiếp ném Hỗn Độn Phủ ra ngoài.

Hồng Quân lão tổ hừ lạnh một tiếng, nhẹ nhàng nghiêng người né qua Hỗn Độn Phủ, đồng thời vươn bàn tay ra, định chộp lấy nó.

Vừa chộp một cái, chỉ cảm thấy trong Hỗn Độn Phủ có một luồng sức mạnh không thể kháng cự, nó không hề bị ảnh hưởng, tiếp tục bay về phía trước, còn kéo theo thân hình lão loạng choạng một cái.

"Chính là lúc này!" Phương Minh chờ đợi chính là cơ hội này, gầm lớn một tiếng, lật tay, Thí Thần Thương xuất hiện, liền đâm về phía Hồng Quân lão tổ.

Thí Thần Thương là do thân sen của Tam Thập Lục Phẩm Sáng Thế Thanh Liên, hấp thu sát khí trời đất mà hóa thành, thứ này ngay cả Thánh Nhân nhìn thấy cũng phải e dè.

Phương Minh đã học Huyết Hải Tâm Kinh của Minh Hà lão tổ, vận dụng nghiệp lực nghiệp hỏa vô biên, đẩy uy lực của Thí Thần Thương đến cực hạn, một thương đâm thẳng về phía Hồng Quân lão tổ.

Thân hình Hồng Quân lão tổ bị Hỗn Độn Phủ kéo lệch đi một chút, Thí Thần Thương liền đâm tới.

Rõ ràng Phương Minh đã tính toán từ trước.

Tim Hồng Quân lão tổ đột nhiên run lên, vươn bàn tay ra, chộp về phía trước.

"Phụt..." Giây tiếp theo, mũi Thí Thần Thương đã xuyên qua lòng bàn tay của Hồng Quân lão tổ.

"A..." Hồng Quân lão tổ hét thảm một tiếng, thân hình lóe lên, liền biến mất không dấu vết.

Giây tiếp theo, Hồng Quân lão tổ xuất hiện cách đó không xa, nhìn lòng bàn tay bị đâm thủng một lỗ máu, trong lòng vừa kinh vừa giận.

Từ khi thành thánh đến nay, lão chưa từng bị thương nặng như vậy.

Từ khi thành thánh đến nay, lão cảm thấy mình cao cao tại thượng, nên được thế nhân kính ngưỡng, nhưng hôm nay lại bị Phương Minh làm bị thương, ngay trước mặt bàn dân thiên hạ.

Điều này khiến cho bộ mặt già nua, thể diện Thánh Nhân của lão biết đặt vào đâu?

Hiện trường im lặng như tờ, kim rơi cũng có thể nghe thấy!

Chương 266

Ngay sau đó, một làn sóng dữ dội bùng nổ, trong nháy mắt vỡ tung cả nồi.

"Trời ạ!

Đạo Tổ bị tên Phương Minh kia đánh bị thương, ta không hoa mắt chứ?" "Tuyệt đối không thể, Đạo Tổ là ai?

Đó là đệ nhất Thánh Nhân Hồng Hoang, lại bị Phương Minh đánh bị thương!" "Thật không thể tin được, tuyệt đối không thể..." Chúng nhân Yêu tộc kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, đều không muốn tin vào sự thật trước mắt.

"Đại Tôn, vô địch..." "Đại Tôn, vô địch..." "Đại Tôn, vô địch..." Chúng nhân Vu tộc mừng như điên, chỉ cảm thấy máu trong người sôi trào, ai nấy đều điên cuồng gào thét, không hề tiếc cái cổ họng sắp vỡ, âm thanh chấn thiên động địa, vang vọng khắp Hồng Hoang đại lục.

Những người âm thầm quan chiến cũng kinh ngạc không kém.

Côn Luân Sơn.

Tam Thanh lộ vẻ kinh hãi, đầy mắt không thể tin nổi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn luôn vênh váo cũng có chút chột dạ, thầm nghĩ: "Sau này không có chuyện gì, tuyệt đối không thể đắc tội với tên sát thần Phương Minh này, tên này quá lợi hại, một chiêu đã làm Đạo Tổ bị thương..." Tây Côn Luân.

Trên Dao Trì.

Mỹ mâu của Tây Vương Mẫu sáng lên, thầm nghĩ: "Không hổ là nam nhân mà bản cung nhìn trúng, quả không tầm thường.

Tên tiểu tình lang này thật quá lợi hại, có thể làm bị thương Đạo Tổ!

Không được, phải tìm cơ hội, bản cung phải dụ hắn lên giường mới được, trong lòng mới yên tâm một chút...” Bất Chu Sơn.

Nữ Oa đột nhiên mở mắt, đầy vẻ không thể tin nổi, kinh hô: “...Tên gia hỏa này cũng quá mạnh mẽ rồi, đến Đạo Tổ cũng bị đánh bị thương!” Phục Hy vội vã chạy tới, trán toát mồ hôi như suối, la lớn: “Muội muội, muội muội, tiểu tình lang của muội quá lỗ mãng, gây sự với Đạo Tổ rồi...” Da mặt Nữ Oa co giật dữ dội, nói: “Ta biết rồi, hắn đánh bị thương Đạo Tổ rồi...” Phục Hy vừa rồi đang tu luyện trong động phủ, đột nhiên cảm ứng được, nhìn xuống núi, thấy Phương Minh và Đạo Tổ đang đối đầu, sợ Phương Minh bị đánh chết, vội vàng chạy tới báo cho Nữ Oa.

Nào ngờ, trong thời gian ngắn ngủi như vậy, hai người đã giao thủ.

Nghe lời Nữ Oa, da mặt Phục Hy co giật dữ dội, nhìn xuống núi, vừa nhìn đã kinh ngạc đến mức cằm muốn rớt xuống đất, không tin nổi nói: “...Tên gia hỏa này đúng là mạnh mẽ kinh khủng...” Hồng Mông Sơn.

Các vị sư phó đều nín thở lo lắng cho Phương Minh, bị Đại sư phó cấm túc, không ra ngoài được, chỉ có thể trơ mắt nhìn chiến trường.

Nhưng điều họ không bao giờ ngờ tới là, Phương Minh vừa ra tay đã làm Hồng Quân lão tổ bị thương.

“Không hổ là do ta dạy dỗ, Minh nhi, làm tốt lắm, ha ha ha...” Nhị sư phó hưng phấn cười ha hả.

Các vị sư phó khác đều bĩu môi, lẩm bẩm: “Ta cũng dạy Minh nhi

mà...” Trong mắt Đại sư phó lóe lên màu sắc kỳ lạ, lẩm bẩm: “Dị số, dị số à...” Dưới chân Bất Chu Sơn.

Trên không trung chiến trường Vu Yêu nhị tộc.

Phương Minh và Hồng Quân lão tổ đứng lơ lửng trên không, nhìn nhau chằm chằm.

Hồng Quân lão tổ cũng không ngờ mình lại bị Phương Minh làm bị thương, trong lòng tức giận không thể kiềm chế, khí thế toàn thân điên cuồng tăng vọt, ép sập cả không gian, địa hỏa phong lôi cuồng dũng tràn vào.

“Ha ha, Hồng Quân lão già, tuy cảnh giới ngươi cao hơn ta, nhưng hãy nhớ kỹ, ngươi vĩnh viễn là bại tướng dưới tay ta, trước đây là vậy, bây giờ cũng vậy, sự thật này vĩnh viễn không thay đổi!” Phương Minh gọi Hỗn Độn Phủ trở về, một tay cầm Hỗn Độn Phủ, một tay cầm Thí Thần Thương, đứng giữa không trung, ba ngàn sợi tóc xanh bay múa, y phục phần phật, cười ha hả không ngớt.

“Hừ!” Hồng Quân lão tổ hừ lạnh một tiếng, vận chuyển huyền công, vết thương ở lòng bàn tay phải do Thí Thần Thương đâm phải đang hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Đây chính là điểm đáng sợ sau khi trở thành Thánh Nhân!

Nguyên thần ký thác vào thiên đạo, có thể thông qua cảm ứng thiên đạo để phục hồi vết thương trong nháy mắt, đây cũng là nguyên nhân Thánh Nhân bất tử bất diệt.

Hồng Quân lão tổ nhìn về phía Phương Minh, trầm giọng nói: “Phương Minh đạo hữu, nếu ngươi nhất quyết muốn đánh, chúng ta hãy đến Hỗn Độn quyết một trận, để tránh phá hoại thế giới Hồng Hoang!” Nói xong, thân hình Hồng Quân lão tổ lóe lên, liền biến mất không dấu vết.

“Hồng Quân lão già, đừng hòng chạy!” Phương Minh gầm lớn một tiếng, hóa thành một luồng sáng, đuổi theo Hồng Quân lão tổ.

Hồng Quân lão tổ phía trước nghe thấy, thân hình loạng choạng một cái, trong lòng vừa kinh vừa giận: “Bần đạo mẹ nó chạy lúc nào?

Tên này thật biết tự dát vàng lên mặt mình!” Trong Hỗn Độn.

Hồng Quân lão tổ nhìn Phương Minh đuổi kịp, trầm giọng nói: “Phương Minh, bần đạo khuyên ngươi một câu cuối, quay đầu là bờ, nếu không đừng trách bần đạo không khách khí!” Phương Minh nhìn Hồng Quân lão tổ, cười nói: “Hồng Quân lão già, bớt nói nhảm đi, muốn chiến thì chiến, đâu ra lắm lời vô ích thế!” Hồng Quân lão tổ hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Ngu muội không tỉnh!” Phương Minh ha hả cười lớn: “Hồng Quân lão già, hay là chúng ta đi xa Hồng Hoang một chút nữa, đến sâu trong Hỗn Độn đại chiến, thế nào?” Hồng Quân lão tổ nhướng mày, hỏi: “Tại sao?” “Bởi vì ngươi là Đạo Tổ, ta sợ lát nữa nếu ngươi thua ta, sẽ mất mặt lắm, cho ngươi giữ lại chút thể diện, ha ha ha...” Phương Minh ha hả cười lớn, hóa thành một luồng sáng, bắn về phía sâu trong Hỗn Độn.

“Tìm chết!” Hồng Quân lão tổ hiển nhiên bị chọc tức không nhẹ, hóa thành một luồng sáng, đuổi thẳng theo Phương Minh.

Hai người bay mãi không biết bao xa, cho đến khi Phương Minh không còn nhìn thấy thế giới Hồng Hoang nữa, hắn mới dừng lại.

Hồng Quân lão tổ cũng dừng lại, lạnh lùng nói: “Phương Minh, đừng tưởng bần đạo không biết ngươi đang toan tính gì, chẳng qua là muốn dẫn bần đạo ra khỏi thế giới Hồng Hoang, cách xa Hồng Hoang, bần đạo sẽ không thể mượn sức mạnh thiên đạo, đúng không?” Phương Minh chớp chớp mắt, gật đầu không tỏ ý kiến, vẻ mặt tà tiếu: “Hồng Quân lão già, ngươi không ngốc nha, biết rõ là kế của ta, sao còn theo?” Nói chuyện với Phương Minh là một việc khiến người ta

đau đầu!

Thường thường chỉ vài câu của Phương Minh là có thể khiến người ta phát điên, đạo tâm dao động.

Hồng Quân lão tổ hừ một tiếng, tức đến râu ria run rẩy, giận dữ nói: "Phương Minh, tốt nhất ngươi nên quản cái miệng của mình, nếu không bần đạo nhất định sẽ xé nát nó!

Đối phó với ngươi, không cần bần đạo mượn sức mạnh thiên đạo!" Nói cho cùng, Hồng Quân lão tổ có chút coi thường Phương Minh.

Dù sao lão cũng là Thánh Nhân, dưới Thánh Nhân đều là con kiến, câu nói này không hề đơn giản.

Chương 267

Trong mắt Hồng Quân lão tổ, Phương Minh cũng chỉ là một con kiến to xác hơn một chút mà thôi, nếu không phải lão e dè mấy vị sư phụ của Phương Minh, lão đã sớm ra tay diệt sát hắn rồi.

"Ha ha ha, Hồng Quân lão già, ngươi nói còn hay hơn hát, nếu ngươi giỏi như vậy, sao vừa rồi lại bị ta làm bị thương?

Điều này chứng tỏ cái gì?

Chứng tỏ Thánh Nhân cũng không phải là không thể chiến thắng!" Phương Minh ý khí hăng hái, xắn tay áo, bày ra tư thế, ha hả cười lớn: "Hồng Quân lão già, có bản lĩnh gì, cứ việc tung ra đi!" Đúng là nói không hợp nửa câu cũng nhiều!

Hồng Quân lão tổ bị Phương Minh chọc tức đủ rồi, biết rằng công phu miệng lưỡi của mình có vỗ ngựa cũng không đuổi kịp Phương Minh, không khỏi hừ lạnh một tiếng, lật tay, Chính Khí Phất Trần xuất hiện trong tay, liền muốn ra tay dạy dỗ Phương Minh.

"Không, chờ đã, để ta chuẩn bị một chút!" Phương Minh thấy Chính Khí Phất Trần trong tay Hồng Quân lão tổ, không khỏi hai mắt ngưng lại, đột nhiên hét lớn.

Hồng Quân lão tổ ngẩn ra, nhìn Phương Minh, không biết tên này lại định giở trò quỷ gì.

Chỉ thấy Phương Minh vỗ trán một cái, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp xuất hiện trên đỉnh đầu, rủ xuống từng luồng huyền hoàng chi khí, bao bọc lấy hắn.

Không chỉ vậy, hắn lại dậm chân một cái, hiện ra Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên và Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.

Hai đóa bảo liên được hắn thúc giục đến cực hạn, tỏa ra vạn trượng quang mang, đẩy lùi dòng khí hỗn độn xung quanh.

Lúc này, lớp khí tráo hộ thể quanh thân hắn đã dày đến mấy vạn trượng, một độ dày khiến người ta kinh hãi.

Nhưng dường như Phương Minh vẫn cảm thấy chưa đủ chắc chắn.

Tiếp đó, chỉ thấy Phương Minh lại đội thêm Hỗn Độn Tháp, Càn Khôn Đỉnh, Càn Khôn Hồ Lô lên đầu.

Khí tráo hộ thể trong nháy mắt lại phình to thêm mấy vạn trượng.

Như vậy vẫn chưa xong, chỉ thấy tên này lấy ra một đống pháp bảo linh tinh, phàm là pháp bảo có chút lực phòng ngự, đều lôi ra hết, có cái đội lên đầu, có cái đạp dưới chân.

Lúc này, lớp hộ tráo của Phương Minh đã dày đến mức kinh người, mấy trăm vạn trượng!

Nhìn từ xa, Phương Minh giống như một mặt trời ngũ sắc, nghiễm nhiên trở thành một quả cầu ánh sáng, nếu không nhìn kỹ, thật không thể thấy được người hắn đang ở trung tâm quả cầu.

"Đến đây, Hồng Quân lão già, ta liều mạng với ngươi!" Làm xong tất cả, Phương Minh dường như đã có chút tự tin, trừng mắt nhìn Hồng Quân lão tổ, bộ dạng như tráng sĩ một đi không trở về, nghiến răng nghiến lợi gầm lên.

Khốn kiếp!

Có cần mặt mũi không?

Đứng trong lớp khí tráo hộ thể dày như vậy, đánh thế quái nào được?

Liều mạng với ta?

Có ai liều mạng kiểu này không?

Hồng Quân lão tổ bị một loạt thao tác mãnh như hổ của Phương Minh làm cho kinh ngạc hoàn toàn, đồng thời cũng có một sự hiểu biết sâu sắc về mức độ vô sỉ của Phương Minh.

Tên này thật sự quá vô sỉ!

Là cái loại vừa làm kỹ nữ vừa muốn lập đền thờ!

Đối mặt với lớp hộ tráo phòng ngự dày đến kinh người như vậy, dù là Thánh Nhân như Hồng Quân lão tổ, cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Đánh không?

Sao mà đánh đây?

Mấy kiện chí bảo của Phương Minh, tùy tiện lấy ra một kiện đặt ở Hồng Hoang thế giới, cũng đủ khiến người ta tranh giành đến vỡ đầu.

Huống hồ là uy lực của mấy kiện chí bảo kết hợp lại!

Hồng Quân lão tổ lần đầu tiên trong đời thấy phiền não, sắp bị sự vô sỉ của tên này làm cho tức điên lên rồi...

"Này, Hồng Quân lão già, không phải ngươi muốn đánh sao?

Đến đây, lão tử bất cứ lúc nào cũng tiếp!" Phương Minh ở trong quả cầu hộ tráo khổng lồ, ra vẻ muốn liều mạng với Hồng Quân lão tổ, lớn tiếng gầm lên.

"Tìm chết!" Hồng Quân lão tổ tức điên lên, trong cơn thịnh nộ, Chính Khí Phất Trần trong tay vung lên, liền quất về phía Phương Minh.

"Ầm..." Quả cầu ánh sáng khổng lồ chấn động một trận, rồi lại khôi phục nguyên dạng.

Phương Minh ở trong quả cầu hộ thể, ngay cả một tia dao động cũng không cảm nhận được, không khỏi lẩm bẩm: "Ủa?

Thánh Nhân chẳng lẽ chỉ có chút sức mạnh này thôi sao?

Ta chẳng cảm nhận được gì cả..." Đồng thời, trái tim treo lơ lửng của Phương Minh cũng đã thả lỏng xuống.

Chương 268

Trong tiềm thức, hắn cho rằng Hồng Quân lão tổ, đệ nhất nhân Hồng Hoang này, vô cùng lợi hại, vì vậy trong lòng có chút lo lắng, nhưng không ngờ một loạt thao tác mãnh như hổ của mình, ngay cả Hồng Quân lão tổ cũng không làm gì được.

Hồng Quân lão tổ nghe thấy, suýt nữa tức đến nổ phổi, giận dữ nói: "Phương Minh tiểu nhi, bần đạo nhất định không đội trời chung với ngươi!" Nói xong, lão cầm Chính Khí Phất Trần, liền quất liên hồi vào quả cầu ánh sáng của Phương Minh.

Sau một hồi quất điên cuồng, Hồng Quân lão tổ cuối cùng cũng phá được ba tầng ngoài cùng của khí tráo hộ thể của Phương Minh, nhưng pháp lực cũng tiêu hao cực lớn, mệt đến mức thở không ra hơi.

"Mẹ nó, trâu bò, trâu bò, ta sắp chết rồi..." Phương Minh ở trong mấy trăm tầng khí tráo hộ thể, thỉnh thoảng lại phát ra những âm thanh khiến Hồng Quân lão tổ phát điên.

Hồng Quân lão tổ đại nộ, lại một phen tấn công dữ dội, công phá thêm mấy chục tầng phòng ngự của Phương Minh, mệt đến thở không ra hơi, không ngừng thở hổn hển.

"Ai nha nha, lợi hại, lợi hại, ta sắp chết rồi, sắp chết rồi..." Phương Minh la hét om sòm.

Hồng Quân lão tổ lại bị kích động lửa giận, lại tấn công Phương Minh một trận nữa, công phá thêm mấy chục tầng khí tráo hộ thể.

"Lợi hại, mẹ nó, trái tim nhỏ bé của ta ơi, sắp bị dọa chết rồi, dọa chết rồi..." Phương Minh vẫn la hét om sòm.

Hồng Quân lão tổ nổi trận lôi đình, gắng gượng vận một ngụm

chân khí, lại một lần nữa điên cuồng tấn công khí tráo hộ thể của Phương Minh.

Cứ như vậy, Hồng Quân lão tổ trong một hơi đã phá vỡ phòng ngự của mấy trăm kiện linh bảo của Phương Minh, đều là phòng ngự của tiên thiên linh bảo.

Toàn bộ Hồng Hoang đại lục, e rằng cũng chỉ có Hồng Quân lão tổ mới làm được đến mức độ này.

Lúc này, Hồng Quân lão tổ mới biết mình đã lên thuyền giặc của Phương Minh.

Giờ đây pháp lực của lão đã tiêu hao nghiêm trọng, thân xác hiện tại không phải là chuyển thế thân của sinh linh Hồng Hoang, không thể chuyển hóa khí hỗn độn thành pháp lực.

Hơn nữa, đây cũng không phải là Hồng Hoang đại lục, lão cũng không thể cảm ứng thiên đạo để bổ sung pháp lực, vì vậy pháp lực của lão sẽ ngày càng ít, cuối cùng sẽ rơi vào tình thế bị động chịu đòn.

Từ đó cũng có thể thấy được mức độ tâm tư kỹ lưỡng của Phương Minh.

Nếu ở thế giới Hồng Hoang, Hồng Quân lão tổ có thể cảm ứng sức mạnh thiên đạo, pháp lực vô cùng vô tận, Phương Minh tuyệt đối không phải là đối thủ của lão.

Nhưng lúc này ở trong Hỗn Độn, tình thế đối với Hồng Quân lão tổ vô cùng bất lợi!

Hồng Quân lão tổ nghĩ thông suốt điểm này, ngẩng đầu nhìn lên, đột nhiên thấy Phương Minh đang cười với mình, nụ cười thuần khiết hiền hậu, khiến người ta như tắm gió xuân.

Nhưng nụ cười đó lại khiến Hồng Quân lão tổ lạnh đến tận xương tủy.

Như để chứng thực suy đoán của Hồng Quân lão tổ, Phương Minh lật tay, hiện ra Hỗn Độn Phủ, liền bổ về phía lão.

Ăn quả đắng một lần, Hồng Quân lão tổ biết sự lợi hại của Hỗn Độn Phủ, không khỏi trong lòng kinh hãi, không dám đỡ cứng, thân hình lóe lên, né tránh Hỗn Độn Phủ.

Phương Minh lật tay, lại hiện ra một viên châu, nhắm vào Hồng Quân lão tổ mà ném tới.

Trọng Thủy Châu!

Mấy món bảo vật Phương Minh dùng để tấn công Hồng Quân lão tổ, đều là cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Bởi vì Hồng Quân lão tổ tuy hiện tại pháp lực tiêu hao nghiêm trọng, nhưng dù sao cũng là Thánh Nhân, cường độ nhục thân vẫn còn đó, linh bảo bình thường e rằng khó phá được phòng ngự của lão.

Hồng Quân lão tổ lại né được Trọng Thủy Châu!

"Hồng Quân lão già, xem ngươi cái thứ đông tây gì!" Phương Minh hét lớn một tiếng, phất tay ném ra Thiên Đạo Thạch, liền đập về phía Hồng Quân lão tổ.

Hồng Quân lão tổ không đề phòng, tức thì bị Thiên Đạo Thạch đập trúng.

Chỉ nghe một tiếng "beng" vang lớn, nhục thân Hồng Quân lão tổ nổ tung, hóa thành một con lươn dài vạn trượng.

"Hồng Quân lão già, ngươi lại là lươn thành tinh, ha ha ha..." Phương Minh cười lớn, lật tay, lại một viên châu xuất hiện trong tay, nhắm vào Hồng Quân lão tổ mà ném tới.

"Bần đạo không phải lươn, chỉ là bám vào thân lươn mà thôi!" Hồng Quân lão tổ tức đến toàn thân run rẩy, lại bị viên châu kia đập

trúng, tức thì bị đập cho lộn nhào, ngã về phía sau, máu tươi phun ra như suối.

"Hỗn Độn Châu..." Hồng Quân lão tổ vừa kinh vừa giận, lắc mình một cái, hóa thành bản thể, vội vàng bắn về phía Hỗn Độn, chạy mất tăm mất tích.

Phương Minh thấy Hồng Quân lão tổ chạy rồi, cũng thở phào một hơi, không hề đuổi theo.

Hắn phất tay thu hồi mấy kiện chí bảo, khóe miệng lộ ra nụ cười may mắn.

Đúng vậy!

Lần này, tuy Phương Minh thắng!

Nhưng thắng vô cùng may mắn, tất cả đều nhờ vào sự chuẩn bị từ trước.

Nguyên là Phương Minh lúc rảnh rỗi đã suy nghĩ, nếu đối đầu với Hồng Quân lão tổ, làm thế nào để giành thắng lợi, vì vậy mới đưa ra một loạt biện pháp này.

Đầu tiên, vì Hồng Quân lão tổ trảm tam thi thành thánh, nguyên thần ký thác vào thiên đạo.

Chương 269

Ở thế giới Hồng Hoang, pháp lực của Hồng Quân lão tổ tương đương vô cùng vô tận, tương đương với sự tồn tại vô địch.

Vì vậy phải dẫn Hồng Quân lão tổ ra khỏi thế giới Hồng Hoang, đến sâu trong Hỗn Độn, để Hồng Quân lão tổ không thể cảm ứng được thiên đạo, như vậy lão sẽ không thể mượn sức.

Nhưng dù vậy, pháp lực bản thân của Hồng Quân lão tổ cũng cực kỳ khủng bố.

Vì vậy, bước tiếp theo, Phương Minh phải tiêu hao pháp lực của Hồng Quân lão tổ, cố ý giương lên lớp khí tráo hộ thể dày đến mấy chục vạn trượng, sau đó dùng lời nói kích động Hồng Quân lão tổ, để lão tấn công, như vậy sẽ tiêu hao được pháp lực của lão.

Khi Hồng Quân lão tổ tiêu hao gần hết, cũng là lúc Phương Minh phản công.

Đương nhiên, phản công cũng có tính toán!

Đầu tiên Phương Minh dùng Hỗn Độn Phủ và Trọng Thủy Châu!

Hai kiện pháp bảo này, Phương Minh cũng không trông mong có thể đập trúng Hồng Quân lão tổ, bảo vật thứ ba, Thiên Đạo Thạch mới là mấu chốt.

Hồng Quân lão tổ bị Thiên Đạo Thạch đập trúng, sẽ hiện ra chân thân.

Phương Minh cũng biết, Hồng Quân lão tổ không phải là lươn, mà là Hỗn Độn Ma Thần, chỉ là bị Bàn Cổ một búa bổ chết, nguyên thần phân tán, bất đắc dĩ mới bám vào thân một con lươn mà thôi.

Đây cũng là nỗi đau của Hồng Quân lão tổ!

Phương Minh lại dùng lời nói kích thích, chọc giận Hồng Quân lão tổ, nhiễu loạn đạo tâm của lão.

Cuối cùng ném ra Hỗn Độn Châu, đập về phía Hồng Quân lão tổ.

Khi hiện ra chân thân lươn, nhục thân trở nên vô cùng to lớn, mục tiêu đủ lớn.

Vì vậy mới bị Hỗn Độn Châu đập trúng!

Phải biết rằng, trong Hỗn Độn Châu có cả một phương tiểu thế giới, thử nghĩ xem, bị một phương tiểu thế giới đập vào người sẽ có cảm giác gì?

Cuối cùng Hồng Quân lão tổ bị Hỗn Độn Châu đập bị thương, chỉ đành mang thương chạy trốn!

Về phần đuổi theo Hồng Quân lão tổ, Phương Minh cũng biết không đuổi kịp, Hồng Quân lão tổ dù sao cũng là Thánh Nhân, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, muốn chạy, Phương Minh e rằng khó đuổi kịp.

Nhưng dù thế nào, qua một loạt kế hoạch của Phương Minh, hắn đã thắng Hồng Quân lão tổ!

Có thể thắng Đạo Tổ, đủ để hắn tự hào...

Sau khi Phương Minh trở về thế giới Hồng Hoang, hai tộc Vu Yêu đều đã lui quân.

Nhưng hai tộc tuy lui quân, lại luôn chú ý đến động tĩnh của Phương Minh và Hồng Quân lão tổ.

Khi Phương Minh bình an vô sự trở về thế giới Hồng Hoang, tức thì gây ra một phen chấn động.

Phương Minh bình an vô sự trở về, có nghĩa là gì?

Có nghĩa là trong trận đại chiến với Hồng Quân lão tổ, Phương Minh có thể đã thắng!

Đương nhiên cũng có khả năng hai người căn bản không đánh nhau, nhưng tình huống này gần như bằng không.

Giờ phút này, danh tiếng ma đầu của Phương Minh vang dội khắp Hồng Hoang, có thể dọa trẻ con nín khóc!

Ngoài ra, mấy năm nay còn xảy ra một chuyện lớn.

Yêu tộc viễn chinh Tây Phương giáo, nguyên nhân là có người thấy trong lúc Vu Yêu nhị tộc đại chiến, Chuẩn Đề đã nhân cơ hội trộm bảo khố Thiên Đế.

Đại quân Yêu tộc cuồn cuộn kéo đến Tây Phương giáo.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người biết chuyện, cũng giật nảy mình.

Chuẩn Đề đạo nhân đích thân đi biện giải với Đế Tuấn, Thái Nhất, nhưng bọn họ làm sao có thể tin.

Bất đắc dĩ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người đành phải dẫn theo số tín đồ Tây Phương giáo còn lại ít ỏi đi khắp nơi trốn tránh sự truy sát của Yêu tộc, trong quá trình truy sát, rất nhiều đệ tử Phật môn không chịu nổi cuộc sống này, tuyên bố rời khỏi Tây Phương giáo.

Tây Phương giáo tội nghiệp mà Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người gây dựng bao năm, lại một lần nữa bị hủy hoại.

Cứ như vậy, Tây Phương giáo và Yêu tộc triệt để kết thù.

Từ đó về sau, người của Phật môn Tây Phương giáo hễ gặp người Yêu tộc, liền đòi hàng yêu trừ ma; người Yêu tộc cũng căm ghét cực độ đám hòa thượng đầu trọc.

Hai bên hễ gặp nhau, tất có một phen chém giết.

Sau khi Yêu tộc chinh phạt Tây Phương giáo, Hồng Hoang đại lục rơi vào một khoảng thời gian yên tĩnh ngắn ngủi.

Yên tĩnh như chết!

Chương 270

Nhưng ai cũng biết, đây chỉ là sự yên tĩnh ngắn ngủi trước cơn bão mà thôi.

Vu Yêu nhị tộc cũng đều có phần thu liễm, chỉ có giao chiến ở mức độ nhỏ, không hề xảy ra tranh đấu quy mô lớn nữa.

Hai tộc Vu Yêu đều đang dốc sức phát triển thực lực.

Lần đại chiến Vu Yêu trước, Yêu tộc đã chịu thiệt về mặt trận pháp, vì vậy lần này dốc sức nghiên cứu trận pháp.

Cuối cùng, thông qua tham ngộ sự vận chuyển của các vì sao trên Hỗn Độn Chung, kết hợp với Hà Đồ Lạc Thư thôi diễn, thật sự đã để Yêu tộc sáng tạo ra một loại đại trận có thể sánh ngang với Thập Nhị Thiên Đô Thần Sát Đại Trận của Vu tộc.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Hai tộc Vu Yêu, dường như đều đã có đại sát khí để kiềm chế lẫn nhau, nhất thời cũng chung sống hòa bình, vũ trụ thái bình.

Thời gian lặng lẽ trôi, nhanh chóng đã đến thời gian giảng đạo lần thứ ba.

Ba ngàn hồng trần khách đều lần lượt đến Hỗn Độn, tiến đến Tử Tiêu Cung nghe đạo.

Hồng Mông Sơn.

Phương Minh mở mắt, ngay cả Kim Kỳ Lân và Đằng Xà cũng không gọi, một mình tiến đến Hỗn Độn.

Tốc độ của Phương Minh cực nhanh, sau lưng hư ảnh đồ đằng của Tổ Vu Đế Giang hiện ra, nhanh như gió lốc bay đến ngoài Tử

Tiêu Cung.

Lúc này, đã có mấy vị thần ma tiếp cận Tử Tiêu Cung.

"Các vị đạo hữu chậm đã!" Đúng lúc này, sau lưng truyền đến giọng nói của Phương Minh.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Phương Minh với tốc độ cực nhanh bay tới, chắn trước mặt họ.

Thái Thượng Lão Tử nhìn Phương Minh, chắp tay nói: "Không biết Phương Minh đạo hữu vì sao lại chặn đường chúng ta?" Phương Minh lật tay, hiện ra bốn lá cờ nhỏ, ném ra bốn phía.

Bốn lá cờ nhỏ cắm vào bốn phương vị Càn Khôn Khảm Ly, trong nháy mắt một vũng lôi trạch khủng bố xuất hiện trước mắt các thần ma.

Chính là Lôi Trạch Đại Trận lần trước đã chặn họ vào Tử Tiêu Cung!

Các thần ma nhìn mà trợn mắt há mồm, gần như không thể tin vào mắt mình.

Lôi Trạch Đại Trận là do Phương Minh bố trí, điều này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là lần trước Phương Minh đã lừa của họ rất nhiều linh bảo và linh căn.

Lừa thì cũng lừa rồi, bây giờ lại hiển lộ Lôi Trạch Đại Trận ra, để cho chúng ta biết, là có ý gì?

Các thần ma trong lòng giận dữ, nhưng không một ai dám tiến lên nói chuyện với Phương Minh.

Từ sau khi Phương Minh đại chiến Hồng Quân lão tổ, bình an trở về từ Hỗn Độn, đã có lời đồn Phương Minh đánh bại Hồng Quân lão

tổ.

Danh tiếng của Phương Minh vang dội!

Các thần ma ai cũng không dám chọc vào rủi ro, vì vậy không dám tiến lên.

Thái Thượng Lão Tử dù sao quan hệ với Phương Minh cũng không tệ, tiến lên hỏi: "Phương Minh đạo hữu, có ý gì đây?" Phương Minh sờ sờ chóp mũi, nhếch miệng cười, nói: "Đạo Tổ có thù với ta, lần này ta đến báo thù, ngăn cản các vị vào Tử Tiêu Cung nghe đạo, nếu ai dám vượt qua lôi trạch một bước, chính là kẻ địch của Phương Minh ta!" Các thần ma nghe vậy trong lòng thầm bĩu môi, chấn động như sóng to gió lớn.

Có thù với Đạo Tổ!

Ngăn cản hồng trần khách vào Tử Tiêu Cung nghe đạo!

Phương Minh công khai thách thức Đạo Tổ!

Toàn bộ Hồng Hoang đại lục, kẻ dám công khai thách thức Đạo Tổ, e rằng cũng chỉ có một mình Phương Minh.

Trong chốc lát, các thần ma ai cũng không muốn chọc vào Phương Minh, đều bị chặn ở ngoài Tử Tiêu Cung.

Theo thời gian trôi đi, số hồng trần khách tụ tập trước Tử Tiêu Cung ngày càng nhiều, tất cả đều bị Phương Minh chặn lại.

Ngoài Tử Tiêu Cung ồn ào một mảnh, loạn thành một nồi cháo.

Vượt ngàn dặm xa xôi, vì để nghe Đạo Tổ giảng đạo, bây giờ lại bị Phương Minh chặn ở ngoài Tử Tiêu Cung, sao có thể không tức giận.

Cuối cùng có một vị thần ma mặt mày lạnh lùng đứng ra, trầm giọng nói: "Phương Minh đạo hữu, cách làm của ngươi cũng quá bá

đạo rồi phải không?

Đạo Tổ có thù với ngươi, chúng ta lại không có oán không có thù với ngươi, ngươi chặn đường chúng ta, là đạo lý gì?" Nụ cười trên khóe miệng Phương Minh càng rộng, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, khiến người ta không sinh ra một chút phòng bị nào, hắn cười híp mắt nói: "Sau ba lần giảng đạo, Đạo Tổ sẽ tập trung khí vận thiên hạ vào một thân, hợp đạo!

Ta muốn ngăn cản Đạo Tổ hợp đạo, tự nhiên không thể để các vị đạo hữu vào Tử Tiêu Cung nghe đạo!" "...Phương Minh, ngươi cũng quá kiêu ngạo bá đạo rồi, mau tránh đường cho bần đạo, nếu không đừng trách bần đạo không khách khí!" Ma thần mặt lạnh trong mắt lóe lên hàn quang, trầm giọng quát.

"Không khách khí?

Chương 271

Ta cứ muốn xem, ngươi không khách khí với ta kiểu gì!" Nụ cười trên mặt Phương Minh càng thêm nồng đậm, rạng rỡ như ánh mặt trời, một vẻ người và vật vô hại, cười híp mắt nói.

Người quen thuộc với Phương Minh, đều biết mỗi khi Phương Minh lộ ra nụ cười này, có nghĩa là hắn đã tức giận, tức giận không thể kiềm chế.

Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Đế Tuấn, Thái Nhất… đồng tử co rút kịch liệt, đồng loạt lùi lại một bước.

Ma thần mặt lạnh hiển nhiên không quen thuộc với Phương Minh, lật tay, hiện ra một cây đại thương, trầm giọng nói: "Phương Minh, không phải ai cũng sợ ngươi đâu, ăn một thương của ta!" Ma thần mặt lạnh gầm lên, một thương đâm về phía Phương Minh.

Đột nhiên, thân hình hắn dừng lại, mũi thương ở cách thân thể Phương Minh chưa đầy một trượng cũng đột nhiên dừng lại.

Hắn cứ giữ tư thế cầm thương, đứng sững tại chỗ.

Trong toàn bộ quá trình, Phương Minh chỉ cầm trong tay một chiếc đèn lồng, chiếu vào ma thần mặt lạnh một cái mà thôi.

Ánh mắt các thần ma đều đổ dồn vào chiếc đèn lồng trong tay Phương Minh.

Trong chiếc đèn lồng đó, dường như có một bóng người, bóng người đó có dung mạo giống hệt ma thần mặt lạnh, chỉ là thu nhỏ đi rất nhiều mà thôi.

Đó là nguyên thần của ma thần mặt lạnh!

Chiếc đèn lồng trong tay Phương Minh là Nhiếp Hồn Đăng, là bảo

vật do Phương Minh dùng vô số lồng đèn trên đầu của cá lồng đèn ở Đông Hải và vô số thần kim thần hỏa luyện chế thành.

Chỉ cần nhẹ nhàng chiếu vào người một cái, là có thể nhiếp hồn đoạt phách, câu đi hồn phách của người ta, quả thực lợi hại vô cùng.

Nhiếp Hồn Đăng trong tay Tứ sư phó chính là phỏng theo Nhiếp Hồn Đăng của Phương Minh mà luyện chế thành!

Vừa rồi Phương Minh cầm đèn lồng chiếu một cái, đã câu đi nguyên thần của ma thần mặt lạnh, nhốt vào trong Nhiếp Hồn Đăng.

Trong Nhiếp Hồn Đăng có Thái Âm Chân Hỏa, Thái Âm Chân Hỏa là khắc tinh của âm hồn quỷ vật và nguyên thần.

Nguyên thần của ma thần mặt lạnh kia bị Thái Âm Chân Hỏa thiêu đốt đến la hét quái dị, cầu xin tha mạng không ngừng.

Âm thanh a sắc nhọn chói tai, truyền vào tai tất cả thần ma có mặt, trong lòng tất cả thần ma đều rùng mình, vẻ mặt kinh hãi nhìn Nhiếp Hồn Đăng trong tay Phương Minh.

Chiếc đèn lồng đó, họ cũng đã từng thấy, giống với chiếc đèn lồng mà ông lão Âm sai cầm!

Chỉ là còn ác độc hơn!

Đèn lồng của ông lão Âm sai chỉ câu hồn, không diệt hồn, nhưng Nhiếp Hồn Đăng trong tay Phương Minh, lại dùng Thái Âm Chân Hỏa diệt hồn, cực kỳ khủng bố.

Chỉ trong chốc lát, nguyên thần của vị thần ma kia đã bị thiêu sạch sẽ, ngay cả một chút cặn cũng không còn.

Phải biết rằng, những thần ma có thể đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, đều là những tồn tại đứng trên đỉnh kim tự tháp của Hồng Hoang đại lục.

Vị ma thần mặt lạnh vừa rồi thực lực còn đạt đến cao thủ Chuẩn Thánh trung kỳ, trong khoảnh khắc đã bị Phương Minh lấy đi tính mạng, thân tử đạo tiêu.

Từ đó có thể thấy được mức độ khủng bố của Phương Minh.

Các thần ma tự đặt mình vào vị trí của vị ma thần mặt lạnh kia, nếu đối đầu với Phương Minh, phần thắng có bao nhiêu.

Nhưng kết quả rút ra được là phần thắng bằng không!

Vừa rồi Nhiếp Hồn Đăng của Phương Minh trực tiếp công kích hồn phách, trong lúc không đề phòng, không có công pháp bảo vệ nguyên thần, e rằng chín phần chín người đều sẽ trúng chiêu.

Trong chốc lát, trán các thần ma chảy đầy mồ hôi, ánh mắt nhìn Phương Minh, trong lòng tràn ngập sự sợ hãi.

Bây giờ, họ mới biết, Phương Minh có lẽ là tồn tại có thể tranh phong với Đạo Tổ.

Ít nhất hiện tại họ không có bản lĩnh tranh phong với Đạo Tổ!

"Ủa?" Phương Minh dường như phát hiện ra điều gì, thu lại Nhiếp Hồn Đăng, nhìn về phía vị ma thần mặt lạnh kia, lật tay, Thiên Đạo Thạch xuất hiện trong tay, một hòn đá liền đập về phía ma thần mặt lạnh đó.

Khốn kiếp!

Người ta đã chết rồi, còn tiên thi à!

Các thần ma nhìn mà da mặt co giật.

Thiên Đạo Thạch đập vào thân thể của vị ma thần lạnh lùng kia, đột nhiên ma thần mặt lạnh nổ tung, ánh sáng trắng lạnh lẽo lóe lên.

Đợi ánh sáng yếu đi, các thần ma định thần nhìn lại, lại thấy ma thần mặt lạnh đã hóa thành một luồng khí lưu, một luồng khí lưu màu

trắng lạnh lẽo.

Phương Minh phất tay chộp lấy luồng khí lưu màu trắng lạnh lẽo đó, ha hả cười lớn: "Phát tài rồi, phát tài rồi, tên gia hỏa này lại là Lãnh Tịch Chi Phong thành đạo, ta có thể luyện Lãnh Tịch Chi Phong thành bảo vật, đảm bảo một hơi thổi qua, đối thủ sẽ bị thổi thành tro bụi!" Các thần ma nghe vậy lại một trận lộn xộn.

Tên Phương Minh này quả thực quá tàn nhẫn!

Đã giết người ta, thiêu diệt nguyên thần người ta, bây giờ ngay cả thi thể người ta cũng không tha.

Chương 272

Còn muốn luyện thi thể người ta thành bảo vật!

Một loạt thao tác, lại một lần nữa khiến các thần ma có mặt kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Nhưng trong lúc kinh ngạc, tất cả các thần ma có mặt đều có chút rùng mình, nhìn chằm chằm vào Lãnh Tịch Chi Phong trong tay Phương Minh.

Cái gọi là Lãnh Tịch Chi Phong, là ngọn gió cực lạnh, ẩn chứa lực chí âm chí nhu, gió thổi qua một cái, e rằng ngay cả nguyên thần cũng bị đóng băng.

Nguyên thần một khi bị đóng băng, sẽ trở thành đối tượng mặc người chém giết.

Nguyên khí trong tay Phương Minh cuồn cuộn, tại chỗ tế luyện Lãnh Tịch Chi Phong, hai mắt quét qua các thần ma, nụ cười rạng rỡ, như ánh mặt trời, một vẻ người và vật vô hại nói: "Các vị đạo hữu, ai muốn xông vào, vậy đừng trách bần đạo không khách khí!" Các thần ma trong lòng rùng mình, đều không dám vượt qua ranh giới một bước!

Trên thực tế, nếu tất cả thần ma có mặt cùng nhau tấn công Phương Minh, Phương Minh cũng chưa chắc đã đỡ nổi, nhưng mỗi thần ma đều có tư tâm của mình, ai muốn làm chim đầu đàn?

Hơn nữa, kết cục của việc đối đầu với Phương Minh như thế nào, bài học máu của vị ma thần mặt lạnh vừa rồi vẫn còn đó.

Trong chốc lát, các thần ma ngẩn người ra, chỉ có thể đứng tại chỗ sốt ruột, đi cũng không được, mà ở lại cũng không xong.

Vượt ngàn dặm đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, mỗi lần nghe đạo đều có thể nhận được lợi ích to lớn, sao có thể dễ dàng rời đi?

Nhưng khổ nỗi Phương Minh chắn ngang phía trước, lại không dám xông vào, sợ chọc giận Phương Minh, trở thành ma thần mặt lạnh tiếp theo.

Vì vậy, trong chốc lát, cục diện trở nên bế tắc.

Thời gian chậm rãi trôi đi, ngày Tử Tiêu Cung khai đàn giảng đạo ngày càng gần.

Các thần ma trong lòng cũng ngày càng lo lắng.

Đúng lúc này, lại có ba vị thần ma ra khỏi hàng.

Ba vị thần ma này hiển nhiên đã âm thầm truyền âm, thương lượng xong, nếu Phương Minh không đồng ý đi, sẽ liên thủ đối phó với Phương Minh, xông vào.

Một vị bạch thủ thần ma trong đó nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Phương Minh đạo hữu, ngày Tử Tiêu Cung khai đàn giảng đạo ngày càng gần, xin Phương Minh đạo hữu tiện tay, cho chúng ta đi!" Phương Minh quay đầu nhìn vị bạch thủ thần ma kia, nhếch miệng cười, nói: "Ta có quen ngươi không?

Tại sao ta phải tiện tay cho ngươi?

Chẳng lẽ mặt mũi của ngươi còn lớn hơn cả Hồng Hoang sao?" Vị bạch thủ thần ma kia nghẹn lời, vừa kinh vừa giận nói: "Phương Minh đạo hữu, bần đạo đã nói lời hay lẽ phải, nếu ngươi còn không tránh đường, đừng trách ba người bần đạo không khách khí!" "Ta cũng đâu có nói ngươi phải khách khí, đến đây, có bản lĩnh gì thì thi triển ra, trong vòng ba chiêu, ta giết không được ngươi, ta thua, các ngươi có thể đi!" Nụ cười trên mặt Phương Minh rạng rỡ, như ánh nắng ấm áp của mùa xuân, khiến người ta không sinh ra nửa điểm

phòng bị.

“Phương Minh đạo hữu, ngươi cũng quá kiêu ngạo rồi!

Ba chiêu giết ba người bọn ta, ngươi tưởng bọn ta là kẻ ngốc, đứng yên cho ngươi chém sao?” Một vị hoàng phát thần ma khác gầm lên.

“Ngông cuồng cũng cần có thực lực!” Phương Minh cười tủm tỉm nói.

“Nhóc con!” Vị thần ma có cái đầu tam giác cuối cùng nổi giận, thân hình biến đổi, hóa thành một con thần ma đầu rắn mình hạc, hai cánh giang ra che trời lấp đất, khuấy động dòng khí hỗn độn cuồn cuộn.

Móng vuốt sắc bén lấp lánh, nó lao về phía Phương Minh.

Phương Minh nhếch miệng cười, lật tay, lấy ra cung Tử Tiêu và tiễn Tử Tiêu, giương cung lắp tên, một mũi tên bắn ra.

Ánh tên xé toang không gian, con thần ma đầu rắn mình hạc kia vì thân hình quá lớn nên không thể né tránh, bị tiễn Tử Tiêu bắn xuyên qua.

Thần lôi Tử Tiêu ẩn chứa trong mũi tên lập tức thiêu rụi cả nhục thân và nguyên thần của nó.

“Hạc huynh!” Hai xà ma còn lại kinh hãi, kêu lên.

“Chết rồi, một chiêu!” Phương Minh thu lại cung và tiễn Tử Tiêu, giơ một ngón tay, cười tủm tỉm nhìn hai vị thần ma còn lại cách đó không xa.

“Phương Minh, ngươi khinh người quá đáng, ta liều mạng với ngươi!” Vị thần ma tóc vàng nổi giận, thân hình biến đổi, hóa thành một con sư tử vàng khổng lồ vô cùng.

Sư tử vàng ngửa mặt lên trời gầm giận dữ, há to miệng, một lực hút kinh hoàng lập tức xuất hiện, muốn nuốt chửng Phương Minh vào bụng.

Phương Minh búng ngón tay, một luồng sáng chui vào bụng con sư tử vàng.

Chỉ thấy thân hình sư tử vàng không ngừng rơi xuống, phát ra một tiếng kêu thảm thiết đến xé lòng.

"Hai chiêu!" Phương Minh cười tủm tỉm nhìn vị thần ma đầu bạc còn lại, lại giơ một ngón tay lên.

"Nhóc con!" Vị thần ma đầu bạc nổi giận, cơ bắp đột nhiên cuồn cuộn nổi lên, cơ thể trở nên khổng lồ vô cùng, toàn thân mọc ra vô số lông trắng, khuôn mặt cũng biến dị, trong miệng thò ra hai chiếc răng nanh, lỗ mũi hếch lên, biến thành một con tinh tinh lông trắng.

"Trời ạ, Ma Viên!" "Ma Viên nghe nói là dị chủng thượng cổ, sức mạnh vô cùng, toàn thân cứng rắn khôn xiết, chính là đối thủ của Phương Minh!" "A, Ma Viên ít nhất cũng có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, Phương Minh kia khoác lác như vậy, làm sao có thể một chiêu tiêu diệt nó được!" Các thần ma nhìn Ma Viên, ai nấy đều kinh ngạc thốt lên.

"Chết đi!" Ma Viên nổi giận, thân hình bạo động, lao về phía Phương Minh.

Phương Minh đột nhiên trở nên trang nghiêm, bảo tướng uy nghi, chắp một tay, toàn thân Phật quang tỏa rạng, tiếng Phạn vang vọng, sau lưng một vị Phật khổng lồ từ từ hiện ra.

"Đại Phạn Bàn Nhược Chưởng!" Phương Minh đẩy bàn tay còn lại về phía trước, vị Đại Phật sau lưng cũng đẩy tay theo.

Chương 273

Bàn tay Phật màu vàng trong nháy mắt lớn lên vô số lần, với tốc độ sấm sét đánh về phía Ma Viên.

"Ầm…" Ma Viên chưa kịp lao đến gần Phương Minh đã bị bàn tay Phật màu vàng đánh trúng, thân hình đột ngột khựng lại, nhục thân gần như bị đập bẹp, máu thịt be bét, nguyên thần sớm đã tan biến, không cam lòng rơi xuống sâu trong hỗn độn.

Tĩnh lặng!

Hiện trường ngoài âm thanh của địa hỏa phong lôi cuồn cuộn ra thì không còn bất kỳ âm thanh nào khác.

Phương Minh ba chiêu đánh bại ba vị thần ma, quả nhiên không sai, chỉ dùng đúng ba chiêu đã lấy mạng ba vị thần ma đó.

Phải biết rằng, trong ba vị thần ma đó có hai vị thực lực Chuẩn Thánh trung kỳ, vị ma thần đầu bạc kia còn là Chuẩn Thánh đỉnh phong, vậy mà thật sự chỉ bị Phương Minh một chiêu đánh chết.

Trong đám thần ma, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn mà trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

Vừa rồi Phương Minh dùng chính là thần thông của Tây Phương giáo, Đại Phạn Bàn Nhược Chưởng.

Điều này vốn không có gì lạ, nhưng điều khiến hai người kinh ngạc là uy lực của Đại Phạn Bàn Nhược Chưởng mạnh đến mức đáng sợ, thậm chí Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề còn cảm thấy mình cũng không thể thi triển được chưởng pháp uy lực đến thế.

Đại Phạn Bàn Nhược Chưởng không phải cần công pháp của Tây Phương giáo mới thi triển được sao?

Nhưng công pháp đưa cho Phương Minh đã bị phá hỏng không hoàn chỉnh, Phương Minh không thể nào thi triển được chưởng pháp uy lực như vậy.

Trừ phi có một khả năng, đó là Phương Minh đã sớm bổ sung hoàn chỉnh công pháp Phật môn.

Chỉ là cần tài tình đến mức nào mới có thể bổ sung lại những điểm mấu chốt trong công pháp đã bị cố ý xóa đi?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không dám tưởng tượng, trong lòng kinh hãi đến mức dấy lên sóng to gió lớn, đạo tâm không ngừng chấn động.

"Thua rồi, có đạo hữu nào muốn thử không?" Phương Minh cười tủm tỉm nhìn các thần ma, đưa một tay xuống dưới, chỉ thấy một chiếc búa khổng lồ bay lên, bị y nắm trong tay.

Ánh sáng lạnh lẽo trên lưỡi búa lóe lên, càng tăng thêm mấy phần thần dũng.

Các thần ma rùng mình, nhìn xuống dưới, nhưng đã không còn tìm thấy tung tích của con sư tử vàng nữa.

Còn về kết cục của sư tử vàng, e rằng chỉ có một, đã thân tử đạo tiêu!

Thì ra lúc con sư tử vàng há miệng định nuốt Phương Minh, Phương Minh đã ném thẳng Hỗn Độn Phủ vào miệng nó.

Hỗn Độn Phủ là thứ mà ngay cả Ngũ sư phó cũng không tiêu hóa nổi, sư tử vàng làm sao có thể tiêu hóa được.

Hỗn Độn Phủ ẩn chứa lực chi pháp tắc, cực kỳ nặng, nếu không phải người tu luyện lực chi pháp tắc thì căn bản không cầm nổi.

Lập tức, Hỗn Độn Phủ liền rơi xuống, kéo theo cả con sư tử vàng rơi theo.

Trong chốc lát, sư tử vàng không biết đã rơi xuống bao nhiêu vạn dặm, đến khi Phương Minh gọi Hỗn Độn Phủ về, Hỗn Độn Phủ đã phá bụng nó chui ra, bay về tay Phương Minh, lấy luôn mạng của nó.

Phương Minh cười tủm tỉm nhìn các thần ma có mặt, cười nói: "Các vị đạo hữu, thế nào?

Có ai muốn thử không?" Các thần ma không dám đáp lời, ánh mắt nhìn Phương Minh tràn đầy vẻ sợ hãi.

Lúc này, cửa lớn Tử Tiêu Cung mở ra, ba bóng người bước ra, cả ba đều là Hồng Quân lão tổ.

Ba Hồng Quân lão tổ bước về phía trước, đi đến trước Lôi Trạch.

Một trong ba Hồng Quân lão tổ đưa tay chỉ một cái, Lôi Trạch lập tức nổ tung, không còn sót lại gì, ngay cả bốn lá cờ nhỏ kia cũng bị nổ tung.

"Tam thi sao?" Phương Minh quay đầu cười tủm tỉm nhìn ba Hồng Quân lão tổ, khinh thường nói.

Ba Hồng Quân lão tổ bước đến trước mặt Phương Minh, một trong số đó nhìn về phía các thần ma, nói: "Các ngươi cứ vào Tử Tiêu Cung, bần đạo sẽ cản hắn lại!" Các thần ma nghe vậy, lần lượt bay về phía Tử Tiêu Cung.

Phương Minh không quan tâm đến đám thần ma đó, vặn vặn cổ, trong mắt chiến ý hừng hực, xắn tay áo, bày ra tư thế, nhìn ba Hồng Quân lão tổ, cười nói: "Lão già Hồng Quân, cuối cùng cũng chịu tự mình ra tay rồi!" Một trong ba Hồng Quân lão tổ ánh mắt sắc bén, mặt mày hung ác dữ tợn, trừng mắt nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Phương Minh, bần đạo dù gì cũng là Thánh nhân, thủ đoạn của Thánh nhân không phải ngươi có thể tưởng tượng được.

Bây giờ lui đi, bần đạo có thể bỏ qua chuyện cũ, nếu không bần

đạo quyết không bỏ qua!" "Nói cứ như bây giờ ông chịu bỏ qua cho ta vậy!" Phương Minh bĩu môi, trong mắt chiến ý hừng hực, trừng mắt nhìn Hồng Quân lão tổ.

Hồng Quân lão tổ dù sao cũng là Thánh nhân, không phải Thánh nhân bình thường, ba người này tuy chỉ là tam thi của Hồng Quân lão tổ, cũng là phân thân của lão.

Nhưng ba Hồng Quân lão tổ, e rằng cũng có thực lực gần bằng Thánh nhân.

Vì vậy lúc ba Hồng Quân lão tổ xuất hiện, Phương Minh liền không ngăn cản đám thần ma kia vào Tử Tiêu Cung.

Cho dù có ra tay, e rằng cũng không cản được, chẳng bằng cứ mặc kệ, thoải mái một chút.

Một trong ba Hồng Quân lão tổ hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Phương Minh, có tam thi của bần đạo ở đây, ngươi không vào được Tử Tiêu Cung đâu!" Phương Minh cười tủm tỉm nhìn tam thi của Hồng Quân lão tổ, nói: "Vậy thì thử xem!" Tam thi của Hồng Quân lão tổ nhìn chằm chằm Phương Minh, cảnh giác lạ thường.

"Nhóc con!" Phương Minh đột nhiên bạo động, một búa chém về phía một trong ba Hồng Quân lão tổ.

Phất trần trong tay vị Hồng Quân lão tổ đó vung về phía trước, một luồng nhu lực lập tức tuôn ra.

Chương 274

Phương Minh chỉ cảm thấy một búa chém vào không khí, có cảm giác có sức mà không có chỗ dùng.

"Tá lực!" Phương Minh hét lớn một tiếng, chiếc búa trong tay đột nhiên sáng lên, trở nên sắc bén vô cùng, chỉ trong nháy mắt đã chém ra hàng trăm nhát búa.

Ánh búa lóe lên, nhu lực biến mất.

Sợi phất trần bay tán loạn, bị ánh búa cắt đứt vô số sợi, chỉ trong nháy mắt, cây phất trần vốn có râu trắng phất phơ đã bị ánh búa chém thành một cây gậy trọc lóc.

Hồng Quân lão tổ kinh hãi, vừa kinh vừa giận, đang định lùi lại.

Một cái tát lớn từ phía trước bay tới, trực tiếp tát bay Hồng Quân lão tổ, lăn lộn không biết đã văng xa bao nhiêu vạn dặm.

Tuy nơi đó là nhu lực, nhưng vẫn là lực!

Phương Minh tu luyện lực chi pháp tắc, vì vậy bất kể là nhu lực hay cương lực, chỉ cần là sức mạnh thì đều có thể mượn, mới đánh cho Hồng Quân lão tổ một đòn bất ngờ.

Khi Phương Minh một tát tát bay thiện thi của Hồng Quân lão tổ, chấp thi và ác thi của lão liền tấn công y.

Chấp thi một chưởng ấn lên vai trái Phương Minh, lập tức vai trái của y nổ tung, một cánh tay đã biến mất.

Ác thi trong tay có thêm một thanh kiếm, một kiếm đâm ra, nhắm vào tim Phương Minh.

Chỗ tim của Phương Minh đột nhiên mọc ra một cánh tay, nắm

lấy thanh kiếm đó, khiến nó không thể tiến thêm.

Trên vai trái Phương Minh, lửa đột nhiên bùng lên, Bất Diệt Kim Thân vận chuyển, Thái Dương Chân Hỏa phun ra, thiêu về phía chấp thi của Hồng Quân lão tổ.

Hồng Quân lão tổ kinh hãi, thân hình bạo động, nhưng lùi chậm một bước, bị Thái Dương Chân Hỏa bén phải.

Tuy Thái Dương Chân Hỏa không thiêu chết lão, nhưng lại đốt cháy quần áo trên người lão, thiêu cho lão mặt mày xám xịt, trong nháy mắt biến thành một người đen thui.

Cùng lúc đó, Phương Minh lại chém ra một búa, trực tiếp chém bay đầu ác thi của Hồng Quân lão tổ.

Thi thể không đầu của ác thi bạo động, lùi về phía sau.

"Khụ khụ khụ…" Mặt Phương Minh ửng hồng, hiển nhiên sau một chiêu giao đấu với Hồng Quân lão tổ, y cũng bị thương không nhẹ.

Nhưng chút thương tích này đối với y căn bản không là gì.

Bất Tử Thần Hỏa hừng hực xuất hiện, Bất Diệt Kim Thân vận chuyển, cánh tay gãy mọc lại.

Trên vai trái Phương Minh lửa cháy hừng hực, những ngọn lửa đó tụ lại, ngưng tụ với tốc độ mắt thường có thể thấy, hình thành một cánh tay mới.

Hai người giao đấu một chiêu, diễn ra trong chớp mắt.

Chỉ trong một khoảnh khắc, song phương đã tung ra hết sát chiêu, gần như muốn lấy mạng đối phương.

Trên vai thi thể không đầu của ác thi Hồng Quân lão tổ vang lên một tiếng "bốp", giống như măng mọc sau mưa, lại mọc ra một cái

đầu mới.

Tam thi của Hồng Quân lão tổ nhìn Phương Minh, không khỏi nhíu mày, trong lòng chấn kinh không thôi.

Mức độ mạnh mẽ của Phương Minh đã vượt xa tưởng tượng của lão.

Vốn dĩ, Hồng Quân lão tổ cho rằng, dựa vào năng lực của tam thi, dù không thể chém giết Phương Minh, cũng nhất định có thể khiến y trọng thương.

Nhưng lão đã sai lầm lớn, tam thi vây công Phương Minh.

Dù đã làm Phương Minh bị thương, nhưng tam thi cũng đều bị y làm bị thương.

Quan trọng hơn là, Phương Minh đã luyện thành Bất Diệt Kim Thân, lại có đạo hỏa khó đối phó như Bất Tử Thần Hỏa.

Chút thương tích nhỏ đó, Phương Minh trong khoảnh khắc là có thể chữa lành.

Từ một góc độ nào đó mà nói, Phương Minh hoàn toàn là tồn tại bất tử bất diệt.

Cho dù bản tôn của Hồng Quân lão tổ tự mình giáng lâm, e rằng cũng không lấy được mạng Phương Minh, nhiều nhất cũng chỉ có thể trấn áp y.

Hồng Quân lão tổ phát hiện, lão đã đánh giá thấp thực lực của Phương Minh một cách nghiêm trọng.

Lần này, dù chỉ là tam thi của Hồng Quân lão tổ, nhưng thực lực của tam thi cũng tuyệt đối không phải Chuẩn Thánh đỉnh phong bình thường có thể sánh được, thậm chí đã đạt đến bán Thánh cảnh giới.

Nhưng dù vậy, lấy ba địch một, lại không hạ được Phương Minh!

Có thể thấy Phương Minh mạnh mẽ đến mức nào!

Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Hồng Quân lão tổ, khinh thường nói: "Hồng Quân đạo hữu, nếu chỉ có tam thi này, thì không phải là đối thủ của ta.

Cẩn thận ta chém đầu tam thi của ngươi, ném vào Tử Tiêu Cung, để ngươi mất hết mặt mũi!" Hồng Quân lão tổ giận dữ, chấp thi gầm lên: "Phương Minh, đừng quá ngông cuồng, bần đạo chỉ là chưa dùng hết toàn lực thôi, chứ không phải không làm gì được ngươi!" "Ồ?

Chương 275

Thật sao?" Phương Minh nhếch miệng cười, vỗ trán, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp sau đầu từ từ bay lên, rủ xuống từng luồng khí huyền hoàng, bảo vệ y vững chắc.

Ngay sau đó, dưới chân Phương Minh lại xuất hiện Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên xoay tròn, tỏa ra vạn trượng ánh sáng, chỉ trong nháy mắt, lớp khiên hộ thể đã dày đến mức đáng sợ.

Tam thi của Hồng Quân lão tổ nhìn mà gân xanh trên trán nổi lên.

Ác thi hét lớn: "Phương Minh, lại giở trò này, ngươi phải hiểu rõ tình hình, bây giờ là ngươi đang vội vào Tử Tiêu Cung, chứ không phải bần đạo vội vào Tử Tiêu Cung, bần đạo chỉ cần kéo dài thời gian là được!" Chấp thi hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Nếu ngươi muốn đấu pháp kiểu vô lại như vậy, ta cũng chỉ cần du đấu, kéo dài thời gian là được, xem ngươi làm gì được ta!" Thiện thi với vẻ mặt hiền từ nhìn Phương Minh, nói: "Phương Minh đạo hữu, lần này ngươi đã định thua rồi, không bằng cứ lui đi, tránh phải khó xử!" Phương Minh hừ lạnh một tiếng, thu lại Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, hai mắt nhìn chằm chằm Hồng Quân lão tổ, khinh thường nói: "Đường đường là Đạo Tổ, lẽ nào lại muốn làm con rùa rụt cổ sao?" "Hừ, Phương Minh, không cần khích bọn ta!

Bọn ta phân biệt được nặng nhẹ!" Ác thi của Hồng Quân lão tổ hét lớn.

Phương Minh xòe tay, cười tủm tỉm nói: "Đạo Tổ chẳng phải cũng không biết ta có mấy cân mấy lạng sao?

Hay là thế này, ta không phòng ngự, Đạo Tổ cũng không phòng ngự, chúng ta quyền quyền cước cước, dao thật súng thật đánh một trận ra trò, thế nào?" Tam thi của Hồng Quân lão tổ ánh mắt lóe lên, nhìn chằm chằm Phương Minh.

Lời của Phương Minh có thể nói là đã gãi đúng chỗ ngứa của lão.

Phương Minh đi con đường dĩ lực chứng đạo, dĩ lực chứng đạo mạnh đến đâu, Hồng Quân lão tổ cũng không dám chắc.

Lão cũng muốn xem xem, trảm tam thi thành Thánh, và dĩ lực chứng đạo của Phương Minh, rốt cuộc giữa hai con đường này có chênh lệch lớn đến đâu.

Chấp thi của Hồng Quân lão tổ hít sâu một hơi, nói: "Được, vậy để bần đạo xem ngươi rốt cuộc có mấy cân mấy lạng!" "Ha ha, tới đây!" Phương Minh cười ha hả, cầm Hỗn Độn Phủ chém về phía chấp thi của Hồng Quân lão tổ.

Hồng Quân lão tổ chấp thi kinh hãi, dậm mạnh chân, một đóa thanh liên xoay tròn xuất hiện, bao bọc lấy lão, sau đó biến mất không dấu vết.

Phương Minh một búa chém hụt, thân hình lảo đảo.

Thiện thi và ác thi của Hồng Quân lão tổ quát lên một tiếng, thân hình bạo động, tấn công về phía Phương Minh.

Phương Minh dậm mạnh chân, một đóa thanh liên cũng xoay tròn xuất hiện, bao bọc lấy y, sau đó biến mất không dấu vết.

Thiện thi và ác thi của Hồng Quân lão tổ cũng vồ hụt.

Cách đó không xa, một đóa thanh liên từ từ bay lên, cánh hoa từng lớp từng lớp bung ra, chấp thi của Hồng Quân lão tổ chân đạp trên đài sen xuất hiện, hai mắt tinh quang lóe lên, đang nhìn xung quanh.

Đột nhiên, sau lưng chấp thi, một đóa thanh liên nở rộ, Phương Minh xuất hiện trong đài sen, một búa chém xuống, chém bay một cánh tay của chấp thi Hồng Quân lão tổ.

Ai ngờ cánh tay của Hồng Quân lão tổ bay đi, một quyền lại đấm vào người Phương Minh, đấm y lăn lộn bay về phía sau.

Tiếp đó, cánh tay kia của Hồng Quân lão tổ bay về, định gắn lại vào vai, nhưng vết thương lại bị khí hỗn độn bao phủ, dù thế nào cũng không thể gắn lại được.

Hồng Quân lão tổ nổi giận, chụm tay thành đao, chém ra, cắt đi một mảng vai trái, vận huyền công, mới gắn lại được cánh tay.

Bên kia, thiện thi và ác thi của Hồng Quân lão tổ không đợi Phương Minh đứng vững, đã tấn công về phía y.

Phương Minh lật tay, một cành liễu hiện ra, vung roi, tiếng "bốp" vang lên.

Ác thi của Hồng Quân lão tổ chỉ cảm thấy đầu óc mơ hồ, đến khi tỉnh lại, đã ở trong một không gian hỗn loạn.

Ác thi nổi giận, điên cuồng lao ra ngoài, nhưng không gian hỗn loạn được tạo thành từ vô số tinh thể hình lăng trụ, là vô số mặt không gian, mặc cho ác thi của Hồng Quân lão tổ xông pha thế nào, trong chốc lát cũng khó mà thoát ra được.

Thiện thi đuổi tới, trong tay có thêm một chiếc búa lớn, đập mạnh vào đầu Phương Minh.

Đầu Phương Minh như một quả dưa hấu, "bụp" một tiếng nổ tung.

Thi thể không đầu đấm ra một quyền, đánh cho thiện thi của Hồng Quân lão tổ lăn lộn bay về phía sau, văng xa mấy chục vạn dặm.

“Đầu!” Trong bụng Phương Minh vang lên tiếng sấm rền, trên bờ vai đẫm máu đột nhiên như mọc nấm, “bốp” một tiếng, lại mọc ra một cái đầu mới.

Lúc này, Phương Minh nghe thấy tiếng quát sau đầu.

Cổ Phương Minh vặn ngược ra sau một góc độ kỳ dị, nhìn chấp thi của Hồng Quân lão tổ tay cầm phất trần, quét về phía y.

“Phá!” Phương Minh hét lớn, há to miệng, phun ra Thái Dương Chân Hỏa hừng hực, thiêu về phía cây phất trần.

Lập tức phất trần bị bén lửa, cháy bốc khói xanh.

Chấp thi của Hồng Quân lão tổ kinh hãi, thân hình lùi gấp, một chưởng đánh ra, mới dập tắt được Thái Dương Chân Hỏa, nhưng lửa Thái Dương Chân Hỏa quá mãnh liệt, đã thiêu trọc phất trần.

“Oa oa…” Chấp thi của Hồng Quân lão tổ tức đến kêu oa oa, tay kết ấn quyết, không ngừng điểm vào phất trần.

Sợi phất trần lại mọc ra, trắng như tuyết, tựa như thác nước đổ xuống.

Phương Minh nhìn mà mắt sáng rực, lẩm bẩm: “Đồ tốt, đồ tốt…” “Đây là bạn sinh chí bảo của ta, Chính Khí Phất Trần, chính khí vĩnh tồn, sợi phất trần bất diệt, đương nhiên là đồ tốt!” Chấp thi của Hồng Quân lão tổ giận dữ nói.

“Có thể cho ta không, nếu ngươi đưa thứ này cho ta, hai chúng ta giảng hòa, thế nào?” Phương Minh tha thiết nói.

“Cho ngươi?

Chương 276

Cho cái đầu nhà ngươi…" Chấp thi của Hồng Quân lão tổ tức đến giậm chân.

Phương Minh đang cười ha hả, đột nhiên trong lòng rùng mình, bị một đòn vào sau lưng, ngã nhào về phía trước.

Thì ra Hồng Quân lão tổ cũng chơi bẩn, chấp thi thu hút sự chú ý của Phương Minh, thiện thi ở phía sau đánh lén.

Một đòn thành công, phất trần trong tay chấp thi của Hồng Quân lão tổ bạo động, đột nhiên quấn Phương Minh thành một cái bánh tét.

Phương Minh vặn người, quay đầu lại, trừng mắt nhìn thiện thi của Hồng Quân lão tổ, quát: "Phỉ, lão già Hồng Quân, ngươi cũng đánh lén, thật quá vô liêm sỉ!" Thiện thi của Hồng Quân lão tổ vẻ mặt hiền từ, tiên phong đạo cốt, nhìn Phương Minh, cười ha hả nói: "Phương Minh đạo hữu, bần đạo học theo ngươi thôi, bị sợi Chính Khí Phất Trần của bần đạo quấn lấy, thì đừng mong thoát thân nữa!" Chấp thi của Hồng Quân lão tổ đi đến trước không gian hỗn loạn, quát lên một tiếng, một chưởng đánh ra, phá vỡ không gian hỗn loạn, cứu ra ác thi.

Ác thi nhìn Phương Minh, nhảy dựng lên như sấm: "Tiểu tử Phương Minh, ngươi cũng có ngày hôm nay!" "Lão già Hồng Quân, ngươi cũng quá xem thường ta rồi!" Phương Minh trừng mắt nhìn tam thi của Hồng Quân lão tổ, toàn thân "hú" một tiếng, phun ra Thái Dương Chân Hỏa.

Chỉ là chuyện kỳ quái đã xảy ra, Thái Dương Chân Hỏa lại không thể thiêu hủy được sợi Chính Khí Phất Trần nữa.

"Phương Minh, đừng phí sức nữa, con người có thiện ác, sợi

Chính Khí Phất Trần quấn lấy ngươi, sẽ hấp thụ chính khí trên người ngươi, không thiêu hủy được đâu!" Chấp thi của Hồng Quân lão tổ cười nói.

"Nói bậy, nói bậy…" Phương Minh gào thét liên hồi, thân hình nhanh chóng thu nhỏ, nhưng sợi Chính Khí Phất Trần cũng thu nhỏ theo, vẫn quấn chặt lấy y.

Phương Minh lại đột nhiên biến lớn, muốn làm rách sợi Chính Khí Phất Trần, nhưng sợi Chính Khí Phất Trần cũng lập tức biến lớn theo, Phương Minh vẫn không thể thoát ra.

Tiếp đó, Phương Minh có thể nói là đã dùng hết thủ đoạn, lúc thì hóa thành một con chim, lúc thì biến thành một con ruồi, lúc thì toàn thân bốc lên Thái Âm Chân Hỏa, nhưng sợi Chính Khí Phất Trần chỉ quấn chặt, dù thế nào cũng không thoát ra được.

Tam thi của Hồng Quân lão tổ thở phào nhẹ nhõm.

Chấp thi nhìn Phương Minh, cười nói: "Phương Minh đạo hữu, theo ta vào Tử Tiêu Cung đi, nghe bần đạo giảng đạo, có lẽ sẽ có lợi cho ngươi!" Nói xong, tam thi cùng động, kéo Phương Minh vào Tử Tiêu Cung.

Chỉ là lão không nhìn thấy, khóe miệng Phương Minh lộ ra một nụ cười gian xảo như âm mưu đã thành công… Cửa lớn Tử Tiêu Cung mở ra, tam thi của Hồng Quân lão tổ dùng pháp lực kéo Phương Minh vào trong.

Các khách hồng trần thấy vậy, không khỏi thầm nhếch miệng, thầm nghĩ: "Quả nhiên dưới Thánh nhân đều là con kiến, Phương Minh lợi hại như vậy, Đạo Tổ còn chưa xuất động chân thân, đã bắt được hắn rồi!" Chân thân của Hồng Quân lão tổ vẫn nhắm mắt giảng đạo, miệng như sông dài, lưỡi nở sen vàng, trong Tử Tiêu Cung đạo âm lượn lờ, tường thụy vạn điều, dị tượng liên miên.

Chỉ là lần này Hồng Quân lão tổ giảng là Thánh nhân chi đạo, ba ngàn khách hồng trần trừ một số rất ít người như Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ra, những người còn lại gần như đều nghe không hiểu, chỉ nghe như mây trong sương mù, vì vậy mới lơ đễnh.

Tam thi của Hồng Quân lão tổ bắt được Phương Minh, đặt trong Tử Tiêu Cung, sau đó hóa thành ba luồng sáng, tiến vào chân thân, biến mất không thấy.

Phương Minh thì nằm trên đất, có vẻ thảm hại.

Ba ngàn khách hồng trần đều bĩu môi, trong lòng vô cùng sảng khoái.

Nhưng rất nhanh, họ lại tập trung vào việc nghe đạo.

Dù Thánh nhân chi đạo nghe như mây trong sương mù, căn bản không hiểu, nhưng chung quy vẫn có lợi, không ai chịu từ bỏ, dù không hiểu cũng phải cố gắng ghi nhớ.

Chỉ là họ không biết, đạo nhãn trên trán Phương Minh đã mở ra, tử quang lấp lóe không ngừng.

Y đang nghiên cứu!

Nghiên cứu sợi Chính Khí Phất Trần của Hồng Quân lão tổ!

Y phát hiện, sợi Chính Khí Phất Trần của Hồng Quân lão tổ căn bản không phải vật thể tồn tại thực sự, mà nó dựa vào chính khí của con người, hoặc là chính khí hạo nhiên của trời đất mà sinh ra.

Vì vậy dù Phương Minh có dùng sức thế nào, biến hóa ra sao, cũng căn bản không thể thoát ra được.

Hơn nữa, sợi mà Phương Minh thiêu hủy trước đó e rằng không phải sợi Chính Khí Phất Trần thật sự, chỉ là sợi phất trần của linh bảo bình thường mà thôi.

Cứ như vậy, trong Tử Tiêu Cung xuất hiện một hiện tượng kỳ dị.

Đạo Tổ giảng đạo thao thao bất tuyệt, ba ngàn khách hồng trần nỗ lực nghe đạo, còn Phương Minh thì lén lút nghiên cứu huyền bí của sợi Chính Khí Phất Trần.

Dù Phương Minh có đạo nhãn, nhưng nghiên cứu sợi Chính Khí Phất Trần cũng khá tốn công.

Suốt ba ngàn năm, tức là sau khi Đạo Tổ giảng đạo xong, Phương Minh mới nghiên cứu thấu triệt sợi Chính Khí Phất Trần.

Dù lần giảng đạo này của Tử Tiêu Cung, Phương Minh không ngăn cản thành công, nhưng lại học được một môn thần thông phi thường.

Phương Minh lúc này có thể cởi bỏ sợi Chính Khí Phất Trần bất cứ lúc nào, nhưng y lại không động đậy, yên lặng nằm trên đất, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể vùng lên.

Đạo Tổ giảng đạo xong, mở mắt ra, nhìn về phía ba ngàn khách hồng trần, nói: "Lần giảng đạo này đã xong, trước sau bần đạo giảng đạo tổng cộng ba lần, cộng chín ngàn năm, nay cũng đã kết thúc viên mãn.

Bần đạo sắp tới sẽ hợp thiên đạo, bổ sung cho cái 'một' đã độn đi của thiên đạo, để thiên đạo vận hành hoàn mỹ!" Các khách hồng trần nghiêm lại, vội vàng chắp tay với Hồng Quân lão tổ: "Chúc mừng Đạo Tổ hợp đạo!" Hồng Quân lão tổ nhìn ba ngàn khách hồng trần, nói: "Bần đạo đã muốn hợp đạo, một số linh bảo dùng trước đây đã không còn tác dụng, liền ban cho các ngươi đi.

Linh bảo ở trên Phân Bảo Nhai ngoài Tử Tiêu Cung, các ngươi tự đi lấy là được!" Lúc này, Phương Minh trên mặt đất đột nhiên vùng lên, tay cầm Hỗn Độn Phủ, nhắm vào trụ Bàn Long trong Tử Tiêu

Cung mà chém tới.

“Phương Minh!” Sắc mặt Hồng Quân lão tổ đại biến, kinh hô lên.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, ngay cả Hồng Quân lão tổ cũng không phản ứng kịp.

Thực ra, chủ yếu là do Hồng Quân lão tổ quá sơ suất, không để ý đến Phương Minh, vì vậy mới để y có cơ hội.

Chương 277

"Rắc…" Phương Minh vùng lên, một búa chém vào trụ ngọc Bàn Long, trụ ngọc Bàn Long gãy làm đôi.

Chỉ trong nháy mắt, Tử Tiêu Cung tĩnh lặng đến đáng sợ.

Ngay cả Đạo Tổ cũng ngơ ngác.

"Ầm ầm ầm…" Trụ ngọc Bàn Long là cột chống trời của Tử Tiêu Cung, nay bị chém gãy, lập tức trong Tử Tiêu Cung vang lên một trận ầm ầm, có dấu hiệu sụp đổ.

"Chạy mau, Tử Hà Cung sắp sập rồi…" Các khách hồng trần kinh hãi, lần lượt hóa thành những luồng sáng bay ra ngoài Tử Tiêu Cung.

Tử Tiêu Cung là do thiên địa thai mô hóa thành, cũng là một tiểu thiên địa, nếu Tử Tiêu Cung sụp đổ, đó sẽ là cảnh tượng hủy thiên diệt địa.

Tương đương với Vô Lượng Lượng Kiếp giáng lâm, vạn vật đều sẽ trở về hỗn độn.

Mắt trơ trơ nhìn trời đất trong Tử Tiêu Cung đang sụp lại với tốc độ cực nhanh, Hồng Quân lão tổ kinh hãi, thân hình lóe lên, đến trước trụ ngọc Bàn Long, không còn để ý đến Phương Minh, chân đạp đất, đầu đội trời, lại học theo dáng vẻ của Bàn Cổ, chống đỡ tiểu thiên địa này.

Ngay khoảnh khắc Hồng Quân lão tổ ra tay, Phương Minh đã sớm trốn ra ngoài Tử Tiêu Cung.

Phương Minh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tử Tiêu Cung tuy ầm ầm rung động, nhưng lại không sụp đổ, không khỏi lấy làm lạ, thầm nghĩ: "Không đúng, trụ ngọc Bàn Long đã bị chém gãy, không có lý

nào lại không sập!" Lúc này, trong Tử Tiêu Cung không ngừng có các thần ma hoảng hốt chạy ra ngoài, trốn khỏi Tử Tiêu Cung.

Cuối cùng, Hạo Thiên và Dao Trì cũng chạy ra, vẻ mặt hoảng hốt.

Trước lần giảng đạo thứ ba tại Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ đã triệu Dao Trì về lại.

Các thần ma vẻ mặt kinh hãi nhìn Phương Minh, vừa kinh vừa giận.

"Phương tai họa, đúng là một tên tai họa, ngay cả Tử Tiêu Cung cũng bị hắn gây họa…" "A, ta phải tránh xa Phương tai họa một chút, tên này quả thực là một tai họa, đi đến đâu gây họa đến đó…" "Không ổn, bảo vật, mau đi cướp bảo vật, đi muộn là bị cướp hết!" Ngoài Tử Tiêu Cung, một đám thần ma vẻ mặt kinh hoàng nhìn Phương Minh, đột nhiên đều phản ứng lại, với tốc độ nhanh nhất trong đời lao về phía Phân Bảo Nhai.

Phương Minh muốn xem Đạo Tổ đang làm gì, trong Tử Tiêu Cung thế nào, nhưng lúc này cướp bảo bối là quan trọng nhất.

Cố nén lòng hiếu kỳ, hư ảnh tổ vu Đế Giang sau lưng Phương Minh hiện ra, nhanh như gió lao về phía Phân Bảo Nhai.

Đến trước Phân Bảo Nhai, chỉ thấy các thần ma mỗi người thi triển thủ đoạn, điên cuồng cướp bảo bối.

Thái Thượng Lão Tử lật tay, Thái Cực Đồ xuất hiện trong tay, điên cuồng cuốn đi mấy kiện bảo bối.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tay áo cuộn mạnh, cũng cuốn đi mấy kiện bảo bối.

Nổi bật nhất là Thông Thiên giáo chủ, Thông Thiên giáo chủ tế ra trận đồ, Tru Tiên Trận Đồ trên Phân Bảo Nhai cuộn một vòng, lại cuốn đi một nửa số bảo bối, khiến các thần ma nhìn mà đỏ mắt.

Nữ Oa cũng sốt ruột, tế ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ, cũng cuốn đi mấy kiện linh bảo.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề càng đỏ cả mắt, điên cuồng lao lên cướp bảo vật… "Tránh ra, đừng cướp bảo bối của ta, của ta, đều là của ta…" Lúc này, Phương Minh cũng đỏ mắt xông vào, gầm lên.

Phương Minh một đường xông thẳng, như một con trâu điên, hễ có thần ma nào cản đường, đều bị húc bay.

Một đường lao đến trước Phân Bảo Nhai, bảo bối trên đó đã không còn mấy kiện.

Phương Minh nhìn mà đỏ mắt, quay đầu nhìn đám thần ma, ánh mắt đó rõ ràng là của kẻ săn mồi nhìn con mồi.

Các thần ma sợ đến tim gan run rẩy, kinh hoàng hét lên một tiếng, tan tác như chim vỡ tổ, chạy trốn tứ phía.

"Ặc, có đến mức đó không, linh bảo của ta nhiều hơn các ngươi nhiều, ta lẽ nào lại đi cướp mấy thứ đồ bỏ đó?" Phương Minh bĩu môi, quay đầu đánh giá Phân Bảo Nhai.

Trên Phân Bảo Nhai lác đác treo mấy kiện bảo vật, nhưng cũng có đến mấy chục kiện linh bảo.

Xung quanh cũng không còn ai, đều bị Phương Minh dọa chạy hết rồi.

Chỉ là, Phương Minh cũng không đuổi theo cướp pháp bảo, tuy y vừa rồi đỏ mắt, nhưng với nhãn quang hiện tại, ít có linh bảo nào lọt được vào mắt y.

Phương Minh đánh giá Phân Bảo Nhai, vung tay thu lấy mấy chục kiện linh bảo trên đó, đang định quay người rời đi, đột nhiên lại dừng lại, hai mắt nhìn chằm chằm vào Phân Bảo Nhai.

Phân Bảo Nhai có thể chứa nhiều bảo bối như vậy, lẽ nào bản thân nó không phải là bảo bối sao?

Nghĩ đến đây, tâm trạng Phương Minh lại dâng cao, hai mắt nhìn chằm chằm Phân Bảo Nhai, đánh giá một lúc lâu, cũng không nhìn ra nó có gì khác thường.

Phương Minh đi đến trước Phân Bảo Nhai, ôm lấy nó, gắng sức nhấc lên, nhưng chuyện kỳ lạ đã xảy ra, với thần lực của Phương Minh, lại không thể nhấc nổi Phân Bảo Nhai trong chốc lát.

"Lên!" Phương Minh quát một tiếng, cơ bắp hai tay cuồn cuộn, cơ thể nổi lên, nhấc được Phân Bảo Nhai lên.

"Vãi, nặng quá…" Phương Minh nhấc Phân Bảo Nhai, mồ hôi trên trán tuôn như suối, cắn răng kiên trì nói.

Lúc này, chuyện kỳ lạ đã xảy ra, Phân Bảo Nhai dường như nhẹ đi mấy phần.

"Ủa?

Lẽ nào Phân Bảo Nhai là như ý chí bảo?" Phương Minh vừa kinh vừa mừng, cười lớn: "Nhỏ lại một chút, nhẹ lại một chút, nhỏ lại một chút, nhẹ lại một chút…" Tiếp đó, Phân Bảo Nhai thật sự trở nên ngày càng nhỏ, ngày càng nhẹ.

Chương 278

Cuối cùng, Phân Bảo Nhai biến thành lớn bằng lòng bàn tay, được Phương Minh nâng trong tay.

"Ủa?

Hình như có chữ…" Trong mắt Phương Minh thần quang lóe lên, vẻ mặt hưng phấn nhìn chằm chằm Phân Bảo Nhai.

Chỉ thấy trên Phân Bảo Nhai quả thực có ba chữ, là đạo tự.

"Phong Thiên Ấn!" Đạo nhãn trên trán Phương Minh mở ra, đọc ba chữ trên Phân Bảo Nhai.

Ba đạo tự tối nghĩa từ miệng Phương Minh phát ra, khoảnh khắc tiếp theo chuyện kỳ lạ lại xảy ra, lớp đá trên Phân Bảo Nhai từng mảng bong ra, trong nháy mắt biến thành một cái ấn vuông nhỏ.

Trên ấn vuông có nhật nguyệt tinh thần, hoa cỏ trùng mộc các loại cảnh tượng kỳ dị, những cảnh tượng đó không ngừng lưu chuyển, không ngừng biến hóa.

Nếu Phương Minh lúc này ở trong thế giới Hồng Hoang, ngẩng đầu nhìn lên trời sao, sẽ có thể thấy nhật nguyệt tinh thần trên Phong Thiên Ấn dường như có liên hệ nhất định với hình thành và vận chuyển của trời sao.

Có được một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, Phương Minh tự nhiên vui mừng khôn xiết.

Thu Phong Thiên Ấn, Phương Minh quay đầu nhìn về phía Tử Tiêu Cung, do dự một chút, rồi bay về phía đó.

"Hạo Thiên, Dao Trì, cản Phương Minh lại!" Lúc này, giọng nói của Hồng Quân lão tổ từ trong Tử Tiêu Cung truyền ra.

Hạo Thiên da mặt co giật, trong lòng khổ sở thầm nghĩ: "Mẹ kiếp, bần đạo làm sao cản được, cái quỷ gì thế này, muốn bần đạo đi nộp mạng à…" Chỉ là Hồng Quân lão tổ đã hạ pháp chỉ, Hạo Thiên cũng không dám không tuân theo, đành phải cứng đầu tiến lên.

Dao Trì trong lòng cũng khổ sở, không muốn đối địch với Phương Minh, nhưng bất đắc dĩ cũng đành tiến lên.

Phương Minh cười tủm tỉm nhìn hai người Hạo Thiên và Dao Trì, cười nói: "Hai vị đạo hữu, bên trong xảy ra chuyện gì vậy?

Đạo Tổ chưa chết chứ?" "Bần đạo nếu chết rồi, làm sao có thể nói chuyện?" Trong Tử Tiêu Cung truyền ra tiếng gầm của Đạo Tổ.

Phương Minh nhìn về phía Dao Trì, ánh mắt dịu dàng, như thể nhìn người thân bạn bè, nhưng khi ánh mắt chuyển sang Hạo Thiên, ánh mắt liền trở nên sắc bén vô cùng.

"Mẹ nó!

Đối xử khác biệt thế à…" Hạo Thiên sợ đến tim gan đập loạn, lật tay, một tòa bảo tháp hiện ra, thần quang trên bảo tháp lấp lánh, cực kỳ chói mắt.

Điều kỳ lạ hơn là hình dáng bảo tháp trong tay Hạo Thiên lại có phần giống với Hỗn Độn Tháp của Phương Minh.

Phương Minh ngẩn ra, đánh giá bảo tháp trong tay Hạo Thiên từ trên xuống dưới, kinh ngạc nói: "Tháp này tên gì?

Không phải là Hạo Thiên Tháp chứ?" "Ngươi biết sao?" Hạo Thiên cũng ngẩn ra, sợ Phương Minh cướp bảo tháp, liền thu lại, lại định tay không đánh nhau với Phương Minh.

Thì ra Hạo Thiên nghĩ rằng, dù sao cũng không đánh lại Phương Minh, chỉ làm bộ làm tịch thôi, bị Phương Minh đánh một trận cũng đành, nhưng nếu lại bị Phương Minh cướp mất Hạo Thiên Tháp, thì

lỗ to.

Hạo Thiên Tháp là bảo bối duy nhất mà hắn có thể lấy ra, tuyệt đối không thể mất nữa!

Bên kia, Dao Trì rút một cây trâm vàng từ tóc sau gáy, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Phương Minh, đầy cảnh giác.

Phương Minh bước về phía trước một bước.

Hạo Thiên giật mình.

Dao Trì vạch cây trâm trong tay về phía trước, một dải Thiên Hà mênh mông xuất hiện, chắn ngang giữa Phương Minh và họ.

"Ồ, tiểu Dao Trì, cũng có chút bản lĩnh đấy chứ!" Phương Minh nhếch miệng cười, đưa tay ra, tóm lấy Thiên Hà, dùng Thiên Hà làm roi, quất về phía Hạo Thiên bên cạnh.

Hạo Thiên giật mình, dậm mạnh chân, một đóa thanh liên xoay tròn dưới chân, bao bọc lấy hắn, biến mất không dấu vết.

Phương Minh quất hụt, Thiên Hà trong tay tiêu tán, khẽ "ồ" một tiếng: "Lão già Hồng Quân kia đã truyền tọa liên thức cho ngươi…" Sau lưng Phương Minh, một đóa thanh liên xoay tròn xuất hiện, cánh hoa từng lớp từng lớp mở ra, Hạo Thiên xuất hiện giữa đài sen, một quyền đấm về phía sau lưng Phương Minh.

"Cẩn thận…" Dao Trì không nhịn được kinh hô.

Hạo Thiên đấm ra một quyền, nắm đấm xuyên qua cơ thể Phương Minh.

"Chết tiệt, là hư ảnh!" Hạo Thiên mồ hôi lạnh vã ra, khoảnh khắc tiếp theo chỉ cảm thấy mông bị người ta đá mạnh một cái, thân hình không ngừng bay về phía trước.

"Bịch…" Hạo Thiên đập mạnh vào Tử Tiêu Cung, sau đó như một

đống bùn nhão trượt xuống từ tường.

Khi Phương Minh và Dao Trì nhìn kỹ, chỉ thấy lưỡi Hạo Thiên thè ra như chó, mắt trắng dã, nằm ngửa dang tay dang chân, thảm hại vô cùng… "Hạo Thiên…" Dao Trì vô cùng lo lắng, kêu lên.

Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Dao Trì, cười nói: "Dao Trì muội muội yên tâm, tên này giả chết đấy…" Dao Trì ngẩn ra, lập tức nỗi lo trong lòng tan biến, thay vào đó là vẻ mặt chán ghét.

Phương Minh nhếch miệng cười, nhìn Dao Trì, hỏi: "Dao Trì muội muội, Đạo Tổ đang làm gì vậy?" "Đạo Tổ đang chống đỡ…" Dao Trì nhanh miệng, sau đó tỉnh lại, vội vàng ngậm miệng, vẻ mặt tức giận nhìn Phương Minh, giận dữ nói: "Phương Minh đạo hữu, sao ngươi lại xấu xa như vậy, gài bẫy người ta…" "Ha ha, ta không xấu xa một chút, làm sao ngươi thích được?" Phương Minh cười ha hả, bước về phía Dao Trì.

Mặt Dao Trì "bừng" lên đỏ ửng, giận dữ nói: "Kẻ xấu, dám trêu ghẹo người ta!" Trong cơn tức giận, cây trâm trong tay Dao Trì khẽ vạch một cái, từng ngọn núi lớn đột nhiên xuất hiện, lao về phía Phương Minh.

Phương Minh cười ha hả, liên tục búng ngón tay, từng ngọn núi lớn ầm ầm sụp đổ.

Chương 279

Ngay sau đó, hư ảnh tổ vu Đế Giang sau lưng Phương Minh hiện ra, thân hình lóe lên đã ở bên cạnh Dao Trì, mặt y gần như dán vào mặt nàng.

"A…" Dao Trì kinh hô, quay người định chạy.

Phương Minh một tay ôm lấy Dao Trì, khẽ đánh vào mông nàng một cái, cười nói: "Nghịch ngợm, vì lão già thối kia mà đối đầu với ta, xem ta không đánh mông ngươi!" Một cái tát hạ xuống, Dao Trì lập tức xương cốt mềm nhũn, mặt mày đỏ bừng, không dám nhìn Phương Minh.

Đến khi ngẩng đầu lên, lại phát hiện Phương Minh đã ở cửa Tử Tiêu Cung, đang nheo mắt nhìn vào trong.

"Phương…" Dao Trì đưa một tay ra, đang định ngăn cản Phương Minh, đột nhiên khóe mắt liếc thấy Hạo Thiên đang giả chết, không khỏi đảo mắt, trợn mắt trắng, cũng ngã xuống đất, giả chết.

Hạo Thiên đang giả chết bên cạnh nhìn mà trợn mắt há mồm, trong lòng thầm hô: "Bần đạo giả chết, dù sao cũng bị đánh bay, ngươi chỉ bị đánh vào mông, đánh vào mông cũng sẽ bị thương sao?

Giả chết cũng quá sơ cấp rồi…" Bên kia, Phương Minh áp vào cửa Tử Tiêu Cung, nhìn thấy một cảnh tượng kỳ dị.

Trong Tử Tiêu Cung, một cảnh tượng hủy thiên diệt địa, trên đỉnh trời, các vì sao rơi xuống, kéo theo đuôi dài, khói đen cuồn cuộn, đập xuống mặt đất.

Trên mặt đất, bị các vì sao rơi xuống đập cho núi sông vỡ nát, sông ngòi cạn khô, cây cỏ bị đốt cháy, chìm trong một biển lửa núi đao.

Dung nham cuồn cuộn phun trào, vô số ngọn núi lửa phun ra, thiêu đốt trời đất thành một màu đỏ rực.

Quả là một cảnh tượng hủy thiên diệt địa… Phương Minh nhìn mà trợn mắt há mồm, gần như không tin vào mắt mình.

Y bị cảnh tượng hủy thiên diệt địa trước mắt làm cho chấn kinh sâu sắc.

Cũng chỉ có những kẻ biến thái như Hồng Quân lão tổ mới có thể sống sót trong cảnh tượng hủy thiên diệt địa như vậy, nếu là người khác, e rằng đã bị giết chết trong tích tắc.

Tử Tiêu Cung chỉ là một tiểu thiên địa, cảnh tượng hủy thiên diệt địa đã kinh khủng như vậy, vậy nếu là thế giới Hồng Hoang thì sao?

Nếu Vô Lượng Lượng Kiếp giáng lâm, thế giới Hồng Hoang bị hủy diệt, đó sẽ là cảnh tượng như thế nào?

Phương Minh khó mà tưởng tượng được cảnh tượng đó, trong lòng dâng lên một cảm giác chấn động không tên.

Đột nhiên, trong lòng Phương Minh lóe lên một ý nghĩ, thầm nghĩ: "Vô Lượng Lượng Kiếp kinh khủng như vậy, nếu diễn hóa nó thành một loại thần thông, đó sẽ là một thần thông khủng khiếp đến mức nào?" Phương Minh càng nghĩ càng hưng phấn, tim đập thình thịch, đạo nhãn trên trán mở ra, tử quang lấp lánh, nhìn cảnh tượng trời đất bị hủy diệt, suy diễn ra chiêu đại thần thông vô địch này.

Vốn Phương Minh đến là để tìm Hồng Quân lão tổ gây sự, tệ nhất cũng là gây rối cho lão, dù không đánh chết được lão, cũng có thể làm lão khó chịu.

Nhưng bây giờ y lại chìm vào trạng thái kỳ dị suy diễn thần thông… Bên kia, Hạo Thiên từ trên đất bò dậy, hai mắt nhìn chằm chằm Phương Minh, dường như đang do dự có nên đánh lén hay

không.

Đáng tiếc, chỉ trong chốc lát, hận cũ thù mới, bao nhiêu năm căm hận đối với Phương Minh, giống như núi lửa phun trào, tuôn ra hết.

Chỉ trong nháy mắt, hai mắt Hạo Thiên đã đỏ như máu, rõ ràng đã bị thù hận che mờ đạo tâm.

"Hạo Thiên, ngươi… ngươi muốn làm gì?" Dao Trì bên cạnh thấy vậy kinh hãi, kêu lên.

Hạo Thiên không quan tâm đến Dao Trì, lật tay, Hạo Thiên Tháp xuất hiện, quát lên một tiếng, ném Hạo Thiên Tháp ra, đập về phía Phương Minh.

Thấy Hạo Thiên Tháp sắp đập trúng sau gáy Phương Minh, lúc này, một luồng kim quang lóe lên, đâm mạnh vào Hạo Thiên Tháp, đánh bay nó đi.

Hạo Thiên kinh hãi, thu hồi Hạo Thiên Tháp, trừng mắt nhìn Dao Trì, trầm giọng nói: "Dao Trì, ngươi làm gì vậy?" Dao Trì cũng thu hồi trâm vàng, giận dữ nói: "Hạo Thiên, ngươi có cần mặt mũi không, lại nhân lúc người ta ngộ đạo mà đánh lén!" "Chuyện này ngươi đừng xen vào!" Hạo Thiên nghiến răng nghiến lợi nói.

Dao Trì lóe người chắn trước mặt Phương Minh, trong mắt lộ ra ánh nhìn kiên định, trầm giọng nói: "Phương Minh là đạo hữu của ta, ta không cho phép ngươi làm hại y!" Hạo Thiên nổi giận, mặt mày vặn vẹo, quát: "Đạo hữu?

Sợ là ngươi muốn cùng Phương Minh trở thành đạo lữ thì có?

Dao Trì à Dao Trì, ta ở Tử Tiêu Cung bầu bạn với ngươi cả ngàn vạn năm, ngươi mới quen biết Phương Minh bao lâu, trước sau chưa đến mười vạn năm… tại sao lại bỏ bần đạo mà đi…" Dao Trì cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Hạo Thiên, loại người như ngươi,

khiến ta cảm thấy ghê tởm, ta chưa bao giờ coi ngươi là đạo hữu, ta cũng không phải ngươi, vì để lấy lòng Đạo Tổ, mà làm ra chuyện đó…" Hạo Thiên vẻ mặt ngơ ngác, nói: "Bần đạo và Đạo Tổ có chuyện gì?" "Phỉ, Hạo Thiên, ngươi cũng quá vô liêm sỉ rồi, từ hôm nay, giữa chúng ta không còn là đạo hữu nữa, ta và ngươi ân đoạn nghĩa tuyệt!" Dao Trì trong lòng cực kỳ chán ghét Hạo Thiên, không khỏi giận dữ nói.

"Được, được, được…" Hạo Thiên thân hình lảo đảo, trừng mắt nhìn Dao Trì, trầm giọng nói: "Nếu đã như vậy, thì đừng trách bần đạo không khách khí!" Nói xong, Hạo Thiên tay cầm Hạo Thiên Tháp lao về phía Dao Trì.

Dao Trì cũng nổi giận, lao lên nghênh chiến với Hạo Thiên.

Hai người vẫn luôn theo bên cạnh Đạo Tổ học đạo, năm tháng tương đương, tư chất tương đương, tu vi cũng tương đương.

Hai người đấu với nhau, đánh đến trời long đất lở, nhật nguyệt vô quang.

Bên kia, Phương Minh ngộ đạo cũng đến thời điểm mấu chốt.

Trong Tử Tiêu Cung trời đất bị hủy diệt, trời đất đảo lộn, các vì sao trên trời rơi xuống, chỉ còn lại vài ngôi sao lác đác treo lơ lửng, nhưng cũng lung lay sắp đổ, mặt đất càng chìm trong một biển lửa, gần như bị hủy diệt… Ngay khi Phương Minh cho rằng Tử Tiêu Cung sắp sụp đổ, hoàn toàn bị hủy diệt, chuyện kỳ lạ lại xảy ra.

Chỉ thấy Đạo Tổ khẽ quát một tiếng, đầu đội trời, chân đạp đất, toàn thân bộc phát ra đạo quang huyền diệu.

Đạo quang huyền diệu đến cực điểm, lại có sức mạnh tạo hóa.

Trên bầu trời, những ngôi sao vốn lung lay sắp đổ lập tức ổn định lại, ánh sáng tỏa ra bốn phía, ngay sau đó những ngôi sao vốn đã rơi

xuống mặt đất lại bay ngược trở về, treo lại trên bầu trời.

Trời đất bắt đầu nghịch nguyên, thời gian lại bắt đầu đảo ngược.

Đạo Tổ miệng phun máu tươi, một chiếc răng bay ra, gắn vào trụ ngọc Bàn Long.

Chương 280

Trụ ngọc Bàn Long lập tức được bổ sung hoàn chỉnh, cả mảnh trời đất dần ổn định.

"Vô lượng lượng kiếp, thiên địa luân hồi…" Miệng Phương Minh thốt ra từng đạo ngữ tối nghĩa, đạo ngữ bộc phát, huyền diệu vô cùng, trên người y cũng tỏa ra khí tức kinh khủng.

Khí tức của y bắt đầu suy bại, trong mắt lại xuất hiện cảnh tượng hủy thiên diệt địa.

Trong mắt y dường như có một tiểu thế giới đang sụp đổ, cùng với sự sụp đổ không ngừng của tiểu thế giới, khí tức hủy diệt trong cơ thể y ngày càng mạnh, trên hai tay một quả cầu ánh sáng màu đen kinh khủng đang phồng lên, ngày càng lớn, khí tức ngày càng kinh khủng.

Hồng Quân lão tổ dường như phát hiện ra điều gì đó, kinh hoàng hét lớn: "Phương Minh đạo hữu, thủ hạ lưu tình, bần đạo sẽ nói cho ngươi một bí mật động trời!" Phương Minh ngẩn ra, quả nhiên cảnh tượng trời đất hủy diệt trong mắt y tiêu tan, thay vào đó là trời đất hồi xuân, thế giới sinh sôi, xuất hiện một cảnh tượng phồn thịnh.

Một lát sau, trong mắt Phương Minh khôi phục lại vẻ trong sáng, thu lại thần thông, cười hì hì nói: "Bí mật lớn?" "Đúng là lòng hiếu kỳ vượng thịnh như một con ngốc…" Da mặt Hồng Quân lão tổ co giật, lớn tiếng nói: "Đạo hữu chờ một lát!" Nói xong, Hồng Quân lão tổ thi pháp, hai tay kết ấn liên tục đánh ra, Tử Tiêu Cung dần dần ổn định.

Hồng Quân lão tổ thở phào nhẹ nhõm, dường như mệt mỏi, sau lưng lại có một bánh xe luân hồi chuyển động, chỉ là bánh xe này rất mơ hồ, lão bước ra, truyền âm cho Phương Minh: "Phương Minh đạo

hữu, bần đạo cảm ứng thiên đạo, phát hiện một bí mật lớn, dưới Bất Chu Sơn có đại khủng bố!" "Dưới Bất Chu Sơn có đại khủng bố?" Phương Minh nhướng mày, hỏi.

Hồng Quân lão tổ gật đầu, nói: "Nếu đại khủng bố đó không bị trừ bỏ, e rằng Vô Lượng Lượng Kiếp của thế giới Hồng Hoang sẽ đến sớm…" Phương Minh nhếch miệng, vẻ mặt nghi ngờ nhìn Hồng Quân lão tổ, nói: "Bảo ta đi nộp mạng à?" Hồng Quân lão tổ cười khổ, nói: "Phương Minh đạo hữu đùa rồi, Phương Minh đạo hữu đã luyện thành Bất Diệt Kim Thân, lại có Bất Tử Thần Hỏa hộ thể, ngay cả bần đạo cũng không giết được ngươi, thiên hạ còn ai có thể giết được đạo hữu!" Bị Hồng Quân lão tổ khen một câu, Phương Minh lập tức đắc ý, bất giác ngẩng cao đầu, lỗ mũi hếch lên trời: "Điều đó thì đúng, ngươi cũng có chút tự biết mình, biết không giết được ta.

Nhưng nói cho ta biết về đại khủng bố làm gì?

Không có lợi, ta không đi đâu!" Hồng Quân lão tổ nhếch miệng, cười nói: "Đạo hữu yên tâm, đã có đại khủng bố, tất nhiên sẽ có chí bảo.

Chính là kiện chí bảo đó đã trấn áp đại khủng bố từ lâu, nếu không, đại khủng bố đã sớm chạy ra ngoài gây họa cho Hồng Hoang!

Thế này, bần đạo chỉ cần đạo hữu cùng bần đạo trừ đi đại khủng bố đó, sau khi trừ đi, chí bảo sẽ thuộc về đạo hữu, thế nào?" Phương Minh mắt sáng lên, vui mừng nói: "Thật sự như vậy?" "Thật sự như vậy!" Hồng Quân lão tổ cười nói.

Phương Minh hai mắt sáng lạ thường, nhìn chằm chằm Hồng Quân lão tổ, dường như muốn xem lão có nói dối không.

Hồng Quân lão tổ vẫn cười tủm tỉm nhìn y, trên mặt không có chút gợn sóng.

Một lúc lâu sau, Phương Minh thở ra một hơi, lớn tiếng nói: "Thành giao!" Hồng Quân lão tổ cười nói: "Việc không nên chậm trễ, chúng ta xuất phát ngay!" Phương Minh gật đầu, quay đầu nhìn lại, bên kia Hạo Thiên và Dao Trì đang giao đấu, đánh nhau khó phân thắng bại.

Đạo Tổ hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Hạo Thiên đồng nhi, dừng tay!" Hạo Thiên vội vàng dừng tay, lại bị Dao Trì dùng trâm vàng đâm vào giữa trán.

Hạo Thiên thần hồn chấn động, tam hồn gần như vỡ nát.

Dao Trì cũng giật mình, vội vàng lùi lại.

Hồng Quân lão tổ hừ lạnh một tiếng, một bước bước ra, đến trước mặt Hạo Thiên, một ngón tay điểm vào giữa trán hắn.

Hạo Thiên mới ổn định được thần hồn, vẻ mặt kinh ngạc và tức giận nhìn Dao Trì.

Vừa rồi một nhát trâm kia của Dao Trì, suýt nữa đã lấy mạng hắn, vì vậy hắn hận Dao Trì đến tận xương tủy, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Phương Minh đến trước mặt Dao Trì, nhìn Đạo Tổ, cười nói: "Đạo Tổ, Dao Trì của ta e rằng không thích hợp ở lại Tử Tiêu Cung nữa, không bằng đưa nàng đến Hồng Mông Sơn, thế nào?" Đạo Tổ gật đầu, vung tay áo, Dao Trì chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, thương hải tang điền, đến khi xuất hiện lại, đã ở bên ngoài Vạn Đạo Đồ Thư Quán.

Phương Minh thấy vậy, hai mắt ngưng lại, nụ cười trên mặt lại càng đậm hơn.

Hiển nhiên sau lần giảng đạo thứ ba, và vừa rồi ở trong Tử Tiêu Cung đỉnh thiên lập địa, Hồng Quân lão tổ lại có bước tiến, đạo pháp

càng thêm huyền diệu.

E rằng, lúc này tu vi của Hồng Quân lão tổ đã vô hạn tiếp cận Thiên Đạo Thánh nhân!

Phương Minh trong lòng rùng mình, biết rằng giữa mình và Hồng Quân lại có một khoảng cách không nhỏ.

Nếu trước đây Phương Minh có thể nhún nhảy trước mặt Hồng Quân lão tổ, thì lúc này e rằng ngay cả khả năng nhún nhảy cũng không còn.

Nhưng Phương Minh cũng không sợ Hồng Quân lão tổ, dù sao sau lưng y có mười hai vị sư phó.

Mười hai vị sư phó đều là Hỗn Độn Ma Thần, Nhị sư phó còn là Bàn Cổ đại lão khai thiên tích địa, Đại sư phó còn là hóa thân của Đại Đạo.

Nếu Phương Minh có nguy hiểm, mười hai vị sư phó tất nhiên sẽ ra tay cứu giúp.

Hồng Quân lão tổ dù có hợp với thiên đạo, cũng chỉ có thực lực của Thiên Đạo Thánh nhân.

Nhưng Hỗn Độn Ma Thần vừa ra đời đã ít nhất có thực lực của Thiên Đạo Thánh nhân, thực lực của Nhị sư phó còn vượt xa Thiên Đạo Thánh nhân rất nhiều.

Dù sao Phương Minh cũng cảm thấy hậu đài của mình vững chắc, vì vậy không hề e ngại Hồng Quân.

Mối quan hệ giữa Phương Minh và Hồng Quân lão tổ cũng đang có những thay đổi kỳ lạ, vốn dĩ hai người vì Vu Yêu đại chiến mà kết thù, dường như đã đến mức không chết không thôi.

Nhưng lại vì lợi ích chung, mà trở thành đạo hữu.

Vì vậy, Hồng Quân lão tổ cũng sẽ không ra tay với Phương Minh vào lúc này.

"Hạo Thiên đồng nhi, trông coi Tử Tiêu Cung, đợi bần đạo trở về!" Hồng Quân lão tổ nhìn Hạo Thiên, sau đó vung tay áo, mang theo Phương Minh biến mất trong hỗn độn.

Đến khi xuất hiện lại, Hồng Quân lão tổ và Phương Minh đã ở trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Phương Minh nhìn xung quanh, hỏi: "Đạo Tổ, chúng ta đang ở trên Bất Chu Sơn?" Hồng Quân lão tổ gật đầu, nói: "Chúng ta sẽ đi xuống từ nơi đó!" Nói xong, Hồng Quân lão tổ đi về phía trước.

Chương 281

Phương Minh theo sau Hồng Quân lão tổ, phía trước có một hang động, hang động này Phương Minh rất quen thuộc.

Phương Minh đã đến hang động này hai lần, lần đầu tiên Nhị sư phó đưa y đến xem hình ảnh khai thiên, lần thứ hai là âm thầm cướp đoạt Hỗn Độn Châu.

Phương Minh không ngờ, hang động này lại thông xuống dưới Bất Chu Sơn.

Phương Minh và Hồng Quân lão tổ tiến vào hang động.

Hồng Quân lão tổ chỉ vào cột đá vốn dùng để đặt Hỗn Độn Châu ở phía trước, nói: "Phương Minh đạo hữu, đặt Phong Thiên Ấn lên cột đá, Phong Thiên Ấn chính là chìa khóa thông xuống dưới Bất Chu Sơn." Phương Minh nhướng mày, lật tay, Phong Thiên Ấn xuất hiện trong tay, sau đó đặt nó lên cột đá.

Khoảnh khắc tiếp theo, chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Khi Phong Thiên Ấn được đặt lên cột đá, cả hang động lập tức rung chuyển, ầm ầm vang dội.

Lấy cột đá và Phong Thiên Ấn làm trung tâm, từng mảng đá lật ra ngoài, như một đóa sen đá đang nở rộ.

Cột đá và Phong Thiên Ấn chính là đài sen của đóa sen đá.

Phương Minh nhìn mà tấm tắc khen ngợi.

Lúc này, Hồng Quân lão tổ thân hình lóe lên, đã bay lên trên đài sen.

Phương Minh kinh hãi, đang định bước lên đài sen, Hồng Quân lão

tổ một chưởng ấn về phía y.

"Lão già Hồng Quân, ngươi chơi xỏ ta!" Phương Minh thân hình lóe lên, tránh được chưởng phong của Hồng Quân lão tổ, vung tay một cái, Phong Thiên Ấn đã trở về tay.

Khoảnh khắc tiếp theo, đóa sen đá bao bọc Hồng Quân lão tổ, như thang máy, nhanh chóng rơi xuống.

Phương Minh kinh ngạc và tức giận, chửi ầm lên: "Lão già Hồng Quân, ta và ngươi không đội trời chung…" Chỉ là lúc này Hồng Quân lão tổ e rằng không nghe thấy tiếng của Phương Minh nữa, lão đang rơi xuống dưới Bất Chu Sơn.

Thì ra Hồng Quân lão tổ thông qua cảm ứng thiên đạo biết được dưới Bất Chu Sơn có đại khủng bố, có khả năng là thứ đó.

Hồng Quân lão tổ đã khao khát thứ đó từ lâu, chỉ là muốn xuống dưới Bất Chu Sơn cần có Phong Thiên Ấn.

Bao nhiêu năm nay, Hồng Quân lão tổ vẫn luôn tìm kiếm tung tích của Phong Thiên Ấn, nhưng lại không tìm được, không ngờ Phong Thiên Ấn lại luôn ở ngay bên cạnh lão.

Quan trọng hơn là Phong Thiên Ấn lại nhận Phương Minh làm chủ một cách khó hiểu!

Phương Minh có được Phong Thiên Ấn, Hồng Quân lão tổ không thể không lợi dụng Phương Minh, để tiến vào dưới Bất Chu Sơn, vì vậy mới cho Phương Minh biết bí mật này.

Phương Minh hiểu ra, lại đặt Phong Thiên Ấn lên cột đá.

Khoảnh khắc tiếp theo, tiếng "ầm ầm" kinh khủng lại vang lên, như có thứ gì đó đang xuyên qua trong Bất Chu Sơn.

Một lát sau, lấy cột đá và Phong Thiên Ấn làm trung tâm, một đóa

sen đá nở rộ.

Quan trọng hơn là Hồng Quân lão tổ đang ở giữa đóa sen đá.

Khi Hồng Quân lão tổ vừa xuất hiện, Phương Minh đã vung tay ném Hỗn Độn Châu ra.

Hồng Quân lão tổ bị đánh bay, ầm ầm đâm sập vách đá của hang động, ngã ra ngoài.

Hồng Quân lão tổ hiện giờ thực lực gần bằng Thiên Đạo Thánh nhân, e rằng cũng chỉ có chí bảo như Hỗn Độn Châu mới có thể làm lão bị thương.

Phương Minh thu hồi Hỗn Độn Châu, nhảy lên đóa sen đá, cười lớn: "Lão già Hồng Quân, bái bai nhé!" "Phương Minh đạo hữu, bần đạo chỉ xem trước xem dưới đó có nguy hiểm không…" Hồng Quân lão tổ lo lắng, thân hình bạo động, lao về phía đóa sen đá.

Nhưng chuyện kỳ lạ đã xảy ra, cánh sen của đóa sen đá khép lại, một sức mạnh kỳ dị sinh ra, lại đẩy Hồng Quân lão tổ ra xa.

Khi Hồng Quân lão tổ lao tới lần nữa, cánh sen đã rơi xuống dưới Bất Chu Sơn, biến mất không dấu vết.

"Oa ya ya, tiểu tử Phương Minh, bần đạo và ngươi không đội trời chung, không đội trời chung…" Hồng Quân lão tổ tức đến giậm chân, râu tóc dựng ngược.

Lão không ngờ, vốn định mượn tay Phương Minh để tiến vào dưới Bất Chu Sơn, chơi xỏ y một vố, lại không ngờ bị Phương Minh chơi xỏ lại một vố.

Có thể nói là lấy đá ghè chân mình, mất cả chì lẫn chài!

Quan trọng hơn là, thứ ở dưới Bất Chu Sơn… "Chết tiệt, đáng ghét…" Hồng Quân lão tổ lo lắng như kiến bò trên chảo nóng, đi đi lại

lại trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Đột nhiên, Hồng Quân lão tổ dừng lại, ánh mắt lóe lên, trầm giọng nói: "Được, nếu bần đạo không lấy được bảo vật đó, thì bần đạo sẽ khiến ngươi dù có lấy được cũng không về được!" Nói xong, Hồng Quân lão tổ hai tay kết ấn, bố trí một kết giới xung quanh.

Lão muốn phong ấn nơi này, như vậy Phương Minh dù có lấy được bảo bối, cũng sẽ bị phong ấn, muốn trở về cũng khó như lên trời.

Hơn nữa, dù Phương Minh có thể trở về, cũng có thể phá vỡ phong ấn của lão, tất nhiên sẽ kinh động đến lão, lúc đó lão có thể cướp đoạt thứ đó.

Trên Hồng Mông Sơn.

Nhị sư phó giận dữ nói: "Tiểu tử Hồng Quân chết tiệt, dám phong ấn Minh nhi, ta thấy ngươi sống chán rồi, ai đó, ai đó, thả ta ra, ta phải chặt lão già Hồng Quân kia!" Trong Vấn Đạo Cung không có tiếng động.

Chương 282

Nhị sư phó liếc trộm Vấn Đạo Cung, thân hình lóe lên, đang định ra khỏi Hồng Mông Sơn, một đóa đạo liên màu tím từ Vấn Đạo Cung bay ra, khóa chặt Nhị sư phó.

Nhị sư phó gầm lên, chửi ầm lên: "Đồ vô tâm vô phế, thả ta ra…" Đại sư phó từ Vấn Đạo Cung bước ra, nhìn các sư phó còn lại, nói: "Các ngươi đều biết, dưới Bất Chu Sơn có gì, thứ đó không thể thả ra ngoài, huống hồ Minh nhi chỉ bị phong ấn, tự có cơ duyên, không được can dự!" Nhị sư phó không quan tâm, chửi ầm lên.

Thì ra Phương Minh ngồi trên đóa sen đá, như ngồi thang máy, một đường rơi xuống dưới Bất Chu Sơn.

Không biết đã qua bao lâu, chỉ nghe một tiếng ầm vang, đóa sen đá dường như đã chạm đất.

Ngay sau đó, cánh sen của đóa sen đá từng lớp từng lớp mở ra, thân hình Phương Minh lộ ra.

Phương Minh bước ra khỏi cánh sen, nhìn xung quanh, nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ kinh ngạc.

Thế giới trước mắt, rõ ràng là một thế giới khác, thế giới này dường như hoàn toàn không nhỏ hơn thế giới Hồng Hoang, mênh mông vô tận, với thị lực của Phương Minh, một cái nhìn không thể thấy hết.

Phương Minh hiện đang ở trên đỉnh một ngọn núi, ngọn núi này giống như Bất Chu Sơn của thế giới Hồng Hoang, là cột chống trời của tiểu thế giới này.

Đột nhiên, thân hình Phương Minh chấn động, y nhận ra một

chuyện kinh khủng.

Thế giới này cũng nên là đại lục Hồng Hoang, chỉ là mặt trái của đại lục Hồng Hoang mà thôi.

Mặt trái của thế giới Hồng Hoang cũng rộng lớn vô tận như đại lục Hồng Hoang, rộng lớn đến vô biên.

Thế giới mặt sau của thế giới Hồng Hoang!

Đứng càng cao, nhìn càng xa, Phương Minh đứng trên nóc một tòa nhà trong thế giới này, trừng lớn mắt đánh giá thế giới xa lạ.

Trời của thế giới này màu đỏ máu, đất cũng màu đỏ máu, ngay cả mặt trời, mặt trăng, tinh tú và sông núi cũng màu đỏ máu, cả thế giới như bị nhuộm máu, không khí tràn ngập một mùi máu tanh nồng nặc.

Đột nhiên, ánh mắt Phương Minh dừng lại trên một chiếc quan tài giữa không trung.

Chiếc quan tài đó toàn thân màu vàng, trên đó có vô số phù văn, những phù văn đó như nòng nọc lượn lờ trên chiếc quan tài vàng, đẹp đến mê hồn, trên nắp quan tài ẩn hiện những hình ảnh như nhật nguyệt tinh thần, dưới đáy quan tài lại là sông núi đất trời, mênh mông vô tận.

Bốn góc quan tài lại được buộc bằng những sợi xích vàng thật dài.

Trên những sợi xích đó cũng có phù văn lưu chuyển, đạo vận lượn lờ, hẳn là Xích Đạo.

Phương Minh từng thấy Đại sư phó thi triển thần thông Xích Đạo, chỉ có điều Đại sư phó không dạy cho Phương Minh loại thần thông này.

Một chiếc quan tài lại bị Xích Đạo khóa lại, có thể thấy thứ bên trong quả thực đáng sợ.

Có lẽ, thứ trong quan tài chính là "đại khủng bố" mà Hồng Quân lão tổ đã nói.

Phương Minh từ trên đỉnh núi bay xuống, hướng về phía quan tài vàng bay tới.

Thế giới này tĩnh lặng đến đáng sợ, ngay cả một sinh linh cũng không thấy.

Một thế giới lớn như vậy lại không có một sinh linh nào, khiến trong lòng Phương Minh dấy lên một cảm giác cảnh giác.

Nhưng hắn lại càng cảm thấy hứng thú với "đại khủng bố" trong quan tài vàng, một người như hắn, lòng hiếu kỳ mạnh mẽ đến mức khiến người ta phải giơ ngón tay cái.

Lòng hiếu kỳ có lúc là chuyện tốt, nhưng có lúc lại là chuyện xấu!

Phương Minh bay đến trước quan tài vàng, cẩn thận đánh giá, càng nhìn trong lòng càng kinh nghi bất định, phù văn trên quan tài là phù văn Thiên Đạo thuần túy.

Nói cách khác, quan tài này có khả năng là do Thiên Đạo phong ấn!

Thiên Đạo quản lý sự vận hành của trời đất, nếu không đến mức hủy thiên diệt địa, Thiên Đạo tuyệt đối sẽ không can thiệp.

Kết hợp với tình hình của thế giới này trước mắt, Phương Minh dám chắc chắn, tất nhiên là thứ trong quan tài vàng đã hủy diệt phương trời đất này thành ra bộ dạng như vậy. "Không thể thả thứ này ra được, nếu không để nó tiến vào thế giới Hồng Hoang, chẳng phải sẽ thảm rồi sao..." Phương Minh trong lòng nghĩ vậy, nhưng lại càng muốn biết thứ trong quan tài vàng rốt cuộc là gì.

Rốt cuộc là thứ gì đáng sợ đến mức tàn phá cả một phương trời đất thành ra thế này, thậm chí có khả năng đã tàn sát cả một thế giới.

Phải biết rằng, thế giới mặt sau của thế giới Hồng Hoang, và thế giới Hồng Hoang gần như có cùng kích thước, hoặc có thể mặt sau của thế giới Hồng Hoang và thế giới Hồng Hoang vốn cùng một nguồn gốc, đều do Bàn Cổ đại thần khai phá ra.

Nói cách khác, sinh linh của thế giới này cũng cực kỳ mạnh mẽ, hẳn là không hề yếu hơn thần ma của thế giới Hồng Hoang.

Nhưng, dù vậy, sinh linh của thế giới này đã bị tàn sát sạch sẽ, có thể thấy thứ trong quan tài vàng đáng sợ đến mức nào. "Hay là mình liếc một cái?

Nhìn một cái chắc không sao..." Phương Minh lẩm bẩm, ghé sát vào quan tài vàng, lật tay một cái, Hỗn Độn Phủ xuất hiện trong tay, liền chuẩn bị cạy nắp quan tài. "Phương Minh đạo hữu, khoan đã!" Đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

Phương Minh ngẩn ra, quay đầu nhìn lại, thì thấy Hồng Quân lão tổ đang vội vã chạy tới.

Chương 283

"Thứ chó chết Hồng Quân, mẹ nó ngươi dám theo dõi ta!" Phương Minh đại nộ, cũng không quan tâm đến quan tài vàng nữa, cầm Hỗn Độn Phủ liền một búa chém về phía Hồng Quân lão tổ.

Hồng Quân lão tổ kinh hãi, thân hình lóe lên, liền tránh được búa quang của Phương Minh.

Phương Minh lật tay, Trọng Thủy Châu xuất hiện trong tay, ném Trọng Thủy Châu lên không trung, tức thì một dải Thiên Hà mênh mông liền xuất hiện trên bầu trời, đổ ập xuống Hồng Quân lão tổ.

Hồng Quân lão tổ nhếch miệng, lật tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một tấm Âm Dương Thái Cực Đồ đang xoay tròn.

Thiên Hà ầm ầm va vào Thái Cực Đồ, nước Thiên Hà lại theo Thái Cực Đồ xoay tròn, càng xoay càng lớn, hình thành một tấm màn nước Thái Cực Đồ đáng sợ. "Ái chà, sau ba lần giảng đạo, quả nhiên pháp lực của lão già Hồng Quân này lại tăng mạnh, e rằng ta không trị được lão, nhưng không trị cũng phải trị!" Phương Minh trong lòng tức giận, chân đạp Thiên Hà, tay cầm Hỗn Độn Phủ, liền xông về phía Hồng Quân lão tổ. "Phương Minh đạo hữu, dừng tay, nghe bần đạo nói, chiếc quan tài vàng đó tên là Đạo Táng Thần Quan, trong quan tài khóa giữ đại khủng bố!" Hồng Quân lão tổ kinh hãi hét lên. "Lão tử mặc kệ nó khóa giữ cái gì!" Phương Minh bây giờ trong đầu chỉ nghĩ đến việc đập cho Hồng Quân lão tổ một trận, còn những chuyện khác hắn chẳng quan tâm, lập tức không màng gì nữa, nhắm thẳng Hồng Quân lão tổ lại chém thêm một búa.

Thức thứ nhất trong Khai Thiên Tam Thức!

Búa quang lạnh lẽo mang theo uy lực khai thiên, phá không mà đi,

ầm ầm chém về phía Hồng Quân lão tổ.

Khai Thiên Tam Thức có thể nói là thần thông mạnh nhất hiện tại của Phương Minh, đặc biệt là Phương Minh còn nắm giữ Lực Chi Pháp Tắc, thi triển ra uy lực càng tăng vọt.

Dù là Hồng Quân lão tổ cũng nhìn mà da đầu tê dại, không dám đỡ cứng chiêu này của Phương Minh, thân hình lóe lên, tránh sang một bên. "Ầm ầm ầm..." Búa quang nện xuống đất, đánh sập từng ngọn núi lớn trên mặt đất, đá vụn bay loạn, mặt đất đều bị chém ra mấy rãnh sâu hoắm.

Cả một vùng trời đất dường như rung chuyển một phen, thậm chí Xích Đạo và quan tài vàng cũng rung lên.

Hồng Quân lão tổ nhìn mà hai mắt trợn tròn, hét lớn: "Phương Minh đạo hữu, mau mau ngừng tranh đấu, nếu không đại khủng bố kia sẽ bị thả ra..." "Cút con mẹ ngươi đi!" Phương Minh giận dữ, chẳng thèm quan tâm những thứ đó, lại một búa chém ra, ra tay chính là Khai Thiên Đệ Nhị Thức.

Búa quang đáng sợ rời khỏi lưỡi búa, một phân thành vô số, nếu đếm kỹ, sẽ biết đó là hai mươi bốn vạn đạo búa quang, hai mươi bốn vạn đạo búa quang lại có hai mươi vạn loại biến hóa, hiện ra những góc độ khác nhau, phương vị khác nhau, chém về phía Hồng Quân lão tổ. "Mẹ nó!" Hồng Quân lão tổ kinh hãi, không nhịn được văng một câu tục, lật tay, Chính Khí Phất Trần xuất hiện trong tay, tơ phất trần của Chính Khí Phất Trần như mái tóc dài trắng như tuyết, múa loạn lên, đón lấy búa quang lạnh lẽo. "Rắc rắc..." Búa quang chém vào tơ phất trần, lại phát ra tiếng kim loại va chạm, chém đứt từng sợi tơ phất trần.

Chỉ trong nháy mắt, Chính Khí Phất Trần trong tay Hồng Quân lão tổ đã trơ trụi, không còn một sợi lông, nhưng cũng coi như đã chặn

được một đòn của Phương Minh. "Đừng đánh nữa, đánh nữa bần đạo không khách khí đâu!" Hồng Quân lão tổ đại nộ, giũ Chính Khí Phất Trần, nhưng chuyện kỳ quái đã xảy ra, Chính Khí Phất Trần trơ trụi, không có tơ phất trần mọc ra.

Tại sao?

Điều này cho thấy trong trời đất này không có một tia chính khí nào...

Thế giới này không có sinh linh, tự nhiên cũng không có thiện ác phân chia.

Không có thiện ác, thì lấy đâu ra chính khí?

Vì vậy Hồng Quân lão tổ muốn mượn chính khí trời đất để khôi phục tơ của Chính Khí Phất Trần là hoàn toàn không thể.

Cao thủ giao chiêu, sai một ly đi một dặm!

Hồng Quân lão tổ xuất hiện một sai lầm lớn như vậy, Phương Minh sao có thể bỏ qua. "Khai Thiên Đệ Tam Thức!" Phương Minh hét lớn một tiếng, búa quang lạnh lẽo, nhắm thẳng Hồng Quân lão tổ mà chém tới. "!" Hồng Quân lão tổ kinh hãi, thân hình lóe lên, tránh được.

Nhưng Khai Thiên Tam Thức là thần thông mạnh nhất của Phương Minh, đợi khi thân hình hắn xuất hiện trở lại, trên người đã trúng vô số búa quang, bị chém đến máu thịt be bét.

Nhưng dù vậy, Hồng Quân lão tổ dường như cũng không hề để ý, vết thương trên người đang hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy, đôi mắt của hắn gắt gao nhìn chằm chằm vào bốn sợi Xích Đạo đang khóa Đạo Táng Thần Quan. "Rắc..." một tiếng giòn tan vang lên, lay động thần kinh của Phương Minh và Hồng Quân lão tổ, khóe mắt của Phương Minh và Hồng Quân lão tổ đồng thời giật mạnh.

Dù kiêu ngạo như Phương Minh, cũng ngừng lại mọi động tác, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Đạo Táng Thần Quan.

Hồng Quân lão tổ tức giận nói: "Phương Minh đạo hữu, ngươi... ngươi gây họa lớn rồi..." Da mặt Phương Minh co giật dữ dội, nuốt một ngụm nước bọt, nhìn về phía Hồng Quân lão tổ, hỏi: "Đạo tổ, trong Đạo Táng Thần Quan rốt cuộc phong ấn cái gì?" "Thi thể của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần!" Da mặt Hồng Quân lão tổ run như cầy sấy, lại tiếp tục nói: "Năm đó Bàn Cổ đại thần khai thiên, vì sợ thi thể ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần thi biến, gây họa cho thế giới Hồng Hoang, nên đã đem toàn bộ thi thể ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần phong ấn vào thế giới mặt sau của thế giới Hồng Hoang..." Khóe mắt Phương Minh giật mạnh mấy cái, gân xanh trên trán nổi lên, cười gượng nói: "Đạo tổ đùa à, chiếc quan tài này nhỏ như vậy, làm sao chứa được thi thể ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần..." Hồng Quân lão tổ thân hình bạo động, xông đến trước sợi Xích Đạo đã đứt, một tay nắm lấy một đầu sợi xích, ra sức kéo lại, nhưng Đạo Táng Thần Quan đó thực sự quá nặng, ngay cả Hồng Quân lão tổ cũng không nhấc nổi.

Ầm...

Đạo Táng Thần Quan rơi xuống, ầm ầm đập xuống mặt đất, trực tiếp đập xuyên một ngọn núi lớn, chìm vào trong ngọn núi đó.

Hồng Quân lão tổ thở hổn hển, một mặt kinh nộ nhìn Phương Minh, giận dữ nói: "Trong Đạo Táng Thần Quan đó có càn khôn trời đất khác, sao có thể dùng lớn nhỏ để đo lường?

Huống chi..." "Huống chi cái gì?" Thần quang trong mắt Phương Minh ẩn hiện, nhìn xuống dưới, tìm kiếm tung tích của Đạo Táng Thần Quan.

Chương 284

Hồng Quân lão tổ trong mắt cũng có thần quang ẩn hiện, hiển nhiên cũng đang tìm kiếm tung tích của Đạo Táng Thần Quan, tức giận nói: "Huống chi thi thể ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần đã sớm thi biến, ăn sạch tất cả sinh linh của thế giới này, sau đó lại tàn sát lẫn nhau, thôn phệ lẫn nhau, cuối cùng chỉ còn lại một con quái vật sau khi dung hợp..." "Mẹ nó!

Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần không ngừng chém giết, thôn phệ lẫn nhau, chỉ còn lại một con quái vật sau khi dung hợp, vậy chẳng phải con quái vật đó tập hợp ba ngàn đại đạo vào một thân sao?" Phương Minh kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, da mặt co giật dữ dội.

Nếu thật như Phương Minh nói, con quái vật đó tập hợp ba ngàn đại đạo vào một thân, thì thực lực của nó?

E rằng gần bằng Đại Đạo!

Trở thành tồn tại chỉ sau Bàn Cổ đại lão!

Hồng Quân lão tổ và Phương Minh gần như đồng thời khóa định được tung tích của Đạo Táng Thần Quan, ngọn núi bị Đạo Táng Thần Quan đập xuyên qua, nó đang yên lặng nằm trong lòng núi, dường như không có chuyện gì đặc biệt xảy ra.

Hồng Quân lão tổ trong mắt thần quang lấp lóe, nghiến răng nghiến lợi nói: "Vẫn chưa đủ hoàn mỹ, không dung hợp được Hỗn Độn Ma Thần chi khu của Bàn Cổ đại thần, nếu để nó thôn phệ thêm Bàn Cổ đại thần, e rằng ngay cả Đại Đạo cũng không làm gì được nó..." Phương Minh trong lòng rùng mình, khóe mắt đột nhiên liếc thấy đáy mắt Hồng Quân lão tổ dường như có một tia cuồng nhiệt lóe lên.

Mặc dù Hồng Quân lão tổ che giấu rất tốt, tia cuồng nhiệt đó cũng chỉ lóe lên rồi tắt, nhưng đã bị Phương Minh bắt được. "Hồng Quân lão tổ muốn làm gì?

Chẳng lẽ muốn đoạt lấy thân thể vô địch đó?

Đúng rồi!

Nhất định là như vậy, Hồng Quân lão tổ từng là Hỗn Độn Ma Thần, biết sự mạnh mẽ của Hỗn Độn Ma Thần, bất đắc dĩ trở thành sinh linh Hồng Hoang, bị Thiên Đạo hạn chế, tất nhiên không cam tâm..." Phương Minh càng nghĩ, trong lòng càng rùng mình, thầm nghĩ: "Hồng Quân lão tổ tự biết sau khi hợp đạo sẽ bị Thiên Đạo khống chế, muốn đoạt lấy thân thể vô địch kia, phá vỡ cấm chế của Thiên Đạo, thậm chí trở thành tồn tại siêu việt Đại Đạo..." Chỉ trong một khoảnh khắc, Phương Minh đã đoán ra được dụng tâm của Hồng Quân lão tổ.

Một thời gian trước, Hồng Quân lão tổ bị mấy vị sư phó của Phương Minh sỉ nhục, trong lòng tất nhiên tràn đầy phẫn hận, nhưng Hồng Quân lão tổ lại đè nén hận ý đó xuống, chôn sâu trong lòng.

Hắn không lúc nào là không nghĩ đến việc báo thù, nhưng báo thù đâu có dễ?

Rốt cuộc mấy vị sư phó của Phương Minh đều là Hỗn Độn Ma Thần, thực lực đều trên Thiên Đạo Thánh Nhân, dù Hồng Quân lão tổ đã hợp đạo, e rằng cũng không phải là đối thủ của mấy vị sư phó của Phương Minh.

Sau lần giảng đạo thứ ba tại Tử Tiêu Cung, Hồng Quân lão tổ thông qua Thiên Đạo, biết được chuyện về thế giới mặt sau của thế giới Hồng Hoang, cũng biết được chuyện Thiên Đạo khóa quan tài vàng.

Càng biết trong quan tài vàng khóa giữ thứ gì!

Vì vậy hắn muốn đoạt được thân thể vô địch đang bị khóa trong quan tài vàng!

Nếu thật sự để Hồng Quân lão tổ đoạt được thân thể vô địch đó, thì thực lực của Hồng Quân lão tổ tất sẽ tăng vọt.

Dù là mấy vị sư phó của Phương Minh, e rằng cũng chỉ có Nhị sư phó và Đại sư phó mới có thể chống lại Hồng Quân lão tổ.

Thậm chí Nhị sư phó cũng chưa chắc là đối thủ của Hồng Quân lão tổ, rốt cuộc Nhị sư phó tuy là Bàn Cổ đại thần, nhưng đã không còn Hỗn Độn Ma Thần chi khu, đối đầu với Hồng Quân lão tổ, chưa chắc đã là đối thủ.

Cũng chỉ có Đại sư phó là hóa thân của Đại Đạo mới có thể cùng Hồng Quân lão tổ một trận, nhưng cũng chỉ có thể khống chế Đại Đạo giáng lâm, mới có thể trấn áp được Hồng Quân lão tổ.

Lúc đó Hồng Quân lão tổ sẽ đáng sợ đến mức nào, Phương Minh nghĩ thôi cũng không khỏi rùng mình.

Thậm chí, Phương Minh còn nghĩ đến một khả năng còn đáng sợ hơn!

Nếu Hồng Quân lão tổ đoạt được thân thể vô địch đó, mục tiêu tiếp theo, tất nhiên là cả thế giới Hồng Hoang, rốt cuộc thế giới Hồng Hoang là do nhục thân của Bàn Cổ đại thần hóa thành.

Nếu lại để Hồng Quân lão tổ thôn phệ cả thế giới Hồng Hoang, thì thân thể đó tất sẽ đạt đến Đại Đạo chi thể hoàn mỹ.

Lúc đó, dù Đại Đạo chân thân giáng lâm, e rằng cũng không phải là đối thủ của Hồng Quân lão tổ!

Dã tâm của Hồng Quân lão tổ lớn đến mức đáng sợ...

Dù là Phương Minh, cũng bị suy đoán đáng sợ này dọa cho giật nảy mình.

Nhưng suy đoán này quả thực có khả năng là thật!

Đây cũng là lý do vì sao Hồng Quân lão tổ phải tìm mọi cách để tiến vào phương trời đất này!

Chỉ là Hồng Quân lão tổ tiến vào phương trời đất này, chẳng lẽ ngoài thông đạo trên đỉnh Bất Chu Sơn, còn có lối vào khác?

Đúng!

Chắc chắn là như vậy!

Suy nghĩ của Phương Minh hoạt động nhanh chóng, trong đầu như chiếu phim, không ngừng tua lại những suy đoán của mình, từng cái suy đoán đáng sợ đến mức khiến xương cốt cũng phải run rẩy.

Hồng Quân lão tổ quay đầu nhìn về phía Phương Minh, nói: "Ủa?

Phương Minh đạo hữu, ngươi sao vậy?

Sao lại đổ nhiều mồ hôi thế?" "Ờ, cái đó... cái đó không có gì, chỉ là hơi căng thẳng thôi!" Phương Minh cười như không cười nhìn Hồng Quân lão tổ, cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình.

Chương 285

Hồng Quân lão tổ hít sâu một hơi, ánh mắt chuyển hướng về phía quan tài vàng bên dưới, nói: "Phương Minh đạo hữu không cần căng thẳng, nếu con quái vật đó ra ngoài, chúng ta liều chết một trận là được, dù ta đánh không lại, nó cũng chỉ có thể ở lại thế giới mặt sau của Hồng Hoang, bị Đại Đạo khóa trong phương trời đất này, không ra được!" "Thật sự không ra được sao?

Mẹ nó lại là phương trời đất này?" Da mặt Phương Minh co giật dữ dội, trong lòng thầm hỏi thăm tổ tông mười tám đời của Hồng Quân lão tổ.

Đúng vậy!

Hắn quả thực đang căng thẳng sợ hãi!

Nhưng sợ hãi không phải là thứ trong quan tài, mà là Hồng Quân lão tổ đầy dã tâm bên cạnh.

Thứ trong quan tài tuy đáng sợ, nhưng tám phần là linh trí không cao, có khả năng đối phó, nhưng Hồng Quân lão tổ thì không giống! "Phương Minh đạo hữu, chúng ta vào núi trước đi, đi xem con quái vật đó!" Hồng Quân lão tổ hít sâu một hơi, hóa thành một đạo lưu quang, bắn xuống núi.

Phương Minh cũng hít sâu một hơi, theo sau Hồng Quân lão tổ.

Hai người xuống núi, cẩn thận tiếp cận quan tài vàng.

Trong quan tài vàng thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng "đông đông" đáng sợ, hiển nhiên con quái vật đang gõ vào quan tài vàng, cố gắng xông ra khỏi đó.

Tiếng động trong quan tài vang lên, trái tim nhỏ bé của Phương

Minh cũng đập theo, căng thẳng đến toàn thân run rẩy.

Nhưng càng như vậy, Phương Minh lại càng hưng phấn, càng muốn xem rốt cuộc con quái vật trong quan tài vàng là gì.

Đến gần, ngay cả Hồng Quân lão tổ cũng căng thẳng đến mức trên trán có mồ hôi lạnh chảy ra, quay đầu nhìn về phía Phương Minh, nói: "Phương Minh đạo hữu, ngươi lên mở quan tài đi, bần đạo sẽ đánh lén con quái vật trong đó!" Đầu Phương Minh lắc như trống bỏi, quả quyết nói: "Ta không đi, ngươi đi mà mở quan tài, ta sẽ đánh lén con quái vật bên trong!" Hồng Quân lão tổ dở khóc dở cười, nói: "Pháp lực của bần đạo cao hơn ngươi, để bần đạo đánh lén, hợp lý hơn!" "Nghe cũng có lý nhỉ!" Phương Minh lẩm bẩm mấy câu.

Khi Hồng Quân lão tổ đang đầy hy vọng nhìn hắn, Phương Minh lại lần nữa lắc đầu như trống bỏi, nói: "Ngươi đánh ta toàn thân bị thương, đáng lẽ ra ta lợi hại hơn ngươi mới đúng, ngươi đi mở quan tài, ta đánh lén!" Hồng Quân lão tổ tức nghẹn, giận dữ nói: "Đó là bần đạo nhường ngươi, nếu không ngươi không qua nổi ba chiêu trong tay bần đạo!" "Nói bậy!" Phương Minh trừng lớn mắt, giận dữ nhìn Hồng Quân lão tổ, như thể điểm yếu của mình bị Hồng Quân lão tổ chọc trúng, muốn liều mạng với Hồng Quân lão tổ vậy.

Hồng Quân lão tổ đảo mắt liên hồi, bất lực nói: "Được rồi, bần đạo đi mở quan tài, ngươi đánh lén, nhưng nhớ dùng Phong Thiên Ấn, Phong Thiên đối phó với thứ đó có hiệu quả đặc biệt!" Nói xong, Hồng Quân lão tổ rón rén đi về phía quan tài vàng.

Phương Minh thì thân hình lóe lên, biến mất không dấu vết.

Hồng Quân lão tổ ngẩn ra, quay đầu nhìn lại, lại không thấy Phương Minh đâu, ngay cả hắn cũng không cảm giác được Phương Minh rốt cuộc trốn ở đâu. "Chết tiệt, tên tiểu tử thối này lanh lợi như con lươn..." Hồng Quân lão tổ tức đến gân xanh trên trán nổi lên, chửi

thầm mấy câu, sau đó lại cẩn thận tiếp cận quan tài.

Chỉ mỗi bước đi, Hồng Quân lão tổ đều điều chỉnh phương vị, thân hình của hắn đều thay đổi phương hướng, hiển nhiên là rất cẩn thận, không lúc nào là không điều chỉnh trạng thái, để đạt đến thời khắc đỉnh phong nhất.

Cách Hồng Quân lão tổ không xa, trên một hòn đá không bắt mắt mọc ra hai con mắt, gắt gao nhìn chằm chằm Hồng Quân lão tổ.

Đương nhiên hòn đá này chính là Phương Minh vừa biến mất.

Chỉ trong nháy mắt, Phương Minh đã thay đổi bản thân, biến thành một hòn đá, thu liễm khí tức, hoàn toàn đạt đến mức độ dung hợp với trời đất, vì vậy ngay cả Hồng Quân lão tổ cũng không tìm ra.

Phương Minh thành lập Vạn Đạo Thư Quán, lật xem điển tịch thiên hạ, hoàn thiện Hồng Mông Vạn Đạo Công.

Trong đó, về việc thu liễm khí tức, liễm khí ngưng thần, Phương Minh đã hạ công phu rất lớn, rốt cuộc hắn cũng biết mình đã đắc tội không ít người, vì vậy về công phu chạy trốn, e rằng cả thế giới Hồng Hoang, bao gồm cả Hồng Quân lão tổ, cũng không ai sánh bằng.

Hồng Quân lão tổ dường như cảm ứng được gì đó, quay đầu nhìn lại.

Con mắt trên hòn đá đột nhiên biến mất, lại lần nữa khôi phục bình tĩnh. "Chết tiệt, tên tiểu tử thối rốt cuộc chạy đi đâu rồi?

Bần đạo thấy sao mà không đáng tin cậy..." Lão mặt của Hồng Quân lão tổ co giật dữ dội, không quan tâm đến Phương Minh nữa, tiếp tục toàn tâm toàn lực đi về phía trước.

Phía sau, trên hòn đá đó lại mọc ra một con mắt, gắt gao nhìn chằm chằm Hồng Quân lão tổ và quan tài vàng.

Đột nhiên, trên hòn đá lại có mồ hôi chảy ra.

Bởi vì Phương Minh lại suy đoán ra một khả năng đáng sợ khác.

Mục tiêu của lão già Hồng Quân này còn có mình!

Phương Minh đã dung hợp Bàn Cổ chi tâm, tức là có huyết mạch của Bàn Cổ, nếu Hồng Quân lão tổ đoạt được thân thể vô địch đó, muốn bổ sung cho thân thể đó, cách tốt nhất, thực ra không phải là hủy thiên diệt địa, mà là dung hợp Phương Minh là được.

Đây cũng là lý do vì sao Hồng Quân lão tổ lại nói cho Phương Minh biết bí mật dưới Bất Chu Sơn.

Nếu không phải vậy, Hồng Quân lão tổ hoàn toàn có thể đi từ thông đạo khác, không cần thiết phải nói cho Phương Minh, rồi đến tranh đoạt đỉnh Bất Chu Sơn.

Trên đỉnh Bất Chu Sơn, Hồng Quân lão tổ cũng có khả năng đang diễn kịch, một mặt diễn cho Phương Minh xem, mặt khác diễn cho các sư phó của Phương Minh xem.

Chỉ cần vào được thế giới này, tình hình sẽ khác, Đạo của thế giới này cũng đã bị hủy, vạn vật cũng đều bị hủy, e rằng ngay cả Đại Đạo cũng khó mà dò xét được tình hình bên trong.

Hoặc có thể, Đạo của thế giới này đã hóa thành chiếc quan tài vàng đó, phong ấn con quái vật kia.

Suy nghĩ của Phương Minh không ngừng lan tỏa, nghĩ đến từng chuyện có thể xảy ra, trong lòng cũng sợ hãi đến cực điểm.

Chương 286

Nhưng đồng thời với sự sợ hãi, Phương Minh cũng có chút hưng phấn.

Hồng Quân lão tổ tính toán hay thật, nhưng nếu Phương Minh đoạt được thân thể đó thì sao?

Nếu Phương Minh dung hợp thân thể đó, chẳng phải sẽ tập hợp ba ngàn đại đạo vào một thân, trở thành tồn tại vô địch sao?

Trở thành tồn tại siêu việt cả Đại sư phó sao?

Giây phút này, dã tâm của Phương Minh cũng đang bành trướng nhanh chóng, bành trướng đến mức chính hắn cũng phải giật mình!

Ý niệm này vừa xuất hiện, Phương Minh thậm chí cũng tự dọa mình một phen.

Nhưng không phải là không thể!

Hoàn toàn có khả năng!

Bây giờ phải xem làm thế nào để thực hiện nó!

Bên kia, Hồng Quân lão tổ đi đến trước quan tài vàng, đưa ra một bàn tay khô khốc, chuẩn bị đẩy nắp quan tài. "Rắc..." Đúng lúc này, nắp quan tài động đậy, lúc này, tay của Hồng Quân lão tổ chưa hề chạm vào nắp quan tài.

Nói cách khác, nắp quan tài tự động đậy!

Là do con quái vật bên trong đẩy!

Chỉ trong một khoảnh khắc, Phương Minh và Hồng Quân lão tổ đều trừng lớn hai mắt, gắt gao nhìn chằm chằm vào quan tài, xem rốt cuộc có quái vật gì từ trong đó chui ra.

Hồng Quân lão tổ hiển nhiên cũng rất căng thẳng, căng thẳng đến run rẩy, mồ hôi lạnh trên trán tuôn ra như suối, chảy ròng ròng xuống.

Đương nhiên, Phương Minh cũng căng thẳng đến run rẩy. "Ting..." "Đang triệu hoán sư phó..." "Hệ thống đã triệu hoán thành công một vị sư phó cho túc chủ!" Đúng lúc này, trong đầu Phương Minh vang lên giọng nói của hệ thống. "Hệ thống?

Mau ra đây, mau ra đây..." Phương Minh trong lòng căng thẳng, không ngừng gọi hệ thống, nhưng hệ thống thật sự có chút không đáng tin cậy, giống như Phương Minh, thích làm ông chủ vung tay, triệu hoán ra một vị sư phó xong, liền không quan tâm nữa.

Đúng lúc này, từ trong quan tài vàng đưa ra một bàn tay thon thả, nhẹ nhàng đẩy nắp quan tài ra. "Chạy..." Hồng Quân lão tổ gần như không chút do dự, liền hóa thành một đạo lưu quang, biến mất không dấu vết.

Nhưng đúng lúc này, bàn tay trong quan tài đưa ra, lại một tay tóm lấy Hồng Quân lão tổ, từ trên trời hung hăng ném xuống.

Một cú ném, trực tiếp ném Hồng Quân lão tổ đến thất điên bát đảo, gần như hoài nghi nhân sinh.

Phương Minh càng nhìn càng trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

Phải biết rằng, Hồng Quân lão tổ hiện tại sau ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, gần như là tồn tại hợp đạo, dù là mấy vị sư phó của Phương Minh, trừ Đại sư phó và Nhị sư phó ra, muốn sỉ nhục như vậy, e rằng cũng không thể.

Nhưng dù là tồn tại như vậy, lại bị con quái vật trong quan tài một tay từ trên trời lôi xuống đất, ném cho một cú ngã sấp mặt.

Hồng Quân lão tổ trước mặt con quái vật trong quan tài, nhỏ bé

đến mức mặc cho người ta nhào nặn!

Từ đó có thể thấy con quái vật trong quan tài đáng sợ đến mức nào!

Hồng Quân lão tổ lắc lắc đầu, mặt đầy kinh hãi ngẩng đầu nhìn lên.

Phương Minh cũng trừng lớn mắt, nhìn vào trong quan tài.

Từ trong quan tài đưa ra hai bàn tay, tiếp đó từ từ ngồi dậy là một nữ tử cực kỳ xinh đẹp, nữ tử đẹp đến mức khiến người ta nghẹt thở, đẹp đến mức không thể chê vào đâu được.

Bất luận nhìn từ góc độ nào, nữ tử này đều gần như hoàn mỹ, đẹp đến mức khiến người ta nghẹt thở.

Nữ tử trước mắt là nữ tử đẹp nhất mà Phương Minh từng thấy, không có ai sánh bằng!

Trong số mấy cô gái có quan hệ với Phương Minh.

Nữ Oa thánh khiết cao quý, cao cao tại thượng, tựa như một đóa sen tuyết trên núi băng, có một cảm giác người lạ chớ lại gần; hai vị Thái Âm nữ thần, Thường Hi đoan trang ưu nhã, thuộc loại hiền thê lương mẫu, Hi Hòa tinh nghịch cổ quái, quyến rũ động lòng người; Tây Vương Mẫu cao quý điển nhã, đoan trang đại khí; Hậu Thổ là một nữ hán tử, mạnh mẽ động lòng người; Dao Trì hiện tại là một cô bé loli đáng yêu.

Trong tất cả các cô gái mà Phương Minh từng tiếp xúc, những cô gái này tuy đều có đặc điểm riêng, xinh đẹp tuyệt trần, nhưng đều không thể so sánh với cô gái gần như hoàn mỹ trước mắt.

Cô gái từ trong quan tài vàng bay ra, liếc nhìn Hồng Quân lão tổ một cái, sau đó ánh mắt đột nhiên hướng về phía Phương Minh. "Mẹ nó!

Bị phát hiện rồi..." Chỉ trong một khoảnh khắc, Phương Minh liền căng thẳng đến run rẩy, gắt gao nhìn chằm chằm nữ tử hoàn mỹ trước mắt, sẵn sàng chạy trốn bất cứ lúc nào.

Chương 287

Chỉ là trước mặt cô gái hoàn mỹ này, Phương Minh cũng không có nắm chắc có thể trốn thoát.

Phải biết rằng, cô gái này thân mang ba ngàn đạo phù văn đại đạo, nếu lại dung hợp huyết mạch Bàn Cổ, e rằng sẽ đạt đến mức độ hoàn mỹ, thậm chí trở thành tồn tại siêu việt Đại Đạo.

Càng quan trọng hơn, cô gái này thôn thiên phệ địa, gần như đã thôn phệ cả thế giới hậu thiên, có thể nói đã đạt đến tồn tại dung hợp tiên thiên chi đạo và hậu thiên đại đạo vào một thể mà Phương Minh hằng mơ ước.

Cô gái này gần như đã đạt đến cảnh giới hoàn mỹ! "Minh nhi, ta là Thập Tam sư phó của con, ra đây đi, đừng trốn nữa!" Đúng lúc này, cô gái hoàn mỹ lại lên tiếng.

Ặc...

Chuyện xảy ra quá đột ngột!

Đột ngột đến mức Phương Minh ngơ ngác, đột ngột đến mức Hồng Quân lão tổ cũng ngơ ngác.

Phương Minh cũng không ngờ, hệ thống vừa rồi triệu hoán sư phó cho mình, lại chính là cô gái hoàn mỹ trước mắt. "Mẹ nó!

Sớm biết như vậy, lão tử căng thẳng cái quái gì!" Phương Minh thở phào một hơi, trước người xuất hiện một cánh cửa kỳ dị, thân thể hòn đá nhảy vào trong cánh cửa, khi xuất hiện trở lại, đã khôi phục lại thân người.

Phương Minh đi đến bên cạnh nữ tử hoàn mỹ, một mặt kinh diễm nhìn Thập Tam sư phó, chắp tay với Thập Tam sư phó nói: "Minh nhi

bái kiến Thập Tam sư phó!" Nhưng lúc này, Phương Minh lại nảy ra một ý niệm lung tung.

Thập Tam sư phó đẹp như vậy!

Có thể yêu sư đồ không nhỉ...

Hình như yêu sư đồ ở thế giới Hồng Hoang sẽ bị khinh bỉ, sẽ bị xử tử!

Nhưng vậy thì sao?

Ta là ta, đi con đường của mình, để người khác nói gì thì nói!

Suy nghĩ của Phương Minh hoạt động, bắt đầu suy nghĩ lung tung, nhìn Thập Tam sư phó xinh đẹp đến mức nổi bọt, hoàn mỹ không tì vết trước mắt, trái tim nhỏ bé không nhịn được đập loạn xạ, suy nghĩ không nhịn được mà bay bổng.

Bên kia, Hồng Quân lão tổ hoàn toàn ngơ ngác, gần như không dám tin vào sự thật đang diễn ra trước mắt.

Hắn cũng không ngờ, nữ tử xinh đẹp tuyệt trần trước mắt, lại là Thập Tam sư phó của Phương Minh.

Tình huống gì thế này?

Chẳng lẽ Phương Minh vẫn luôn biết nữ tử trong quan tài là Thập Tam sư phó của hắn, đang diễn kịch với ta, để ta cứu Thập Tam sư phó của hắn ra?

Nhưng không đúng!

Thiên hạ này có thể chém đứt Xích Đạo chỉ có Khai Thiên Tam Thức, dù mạnh như Hồng Quân lão tổ, dùng sức mạnh cũng không chém đứt được Xích Đạo!

Nếu Phương Minh biết Thập Tam sư phó ở đây, muốn cứu Thập Tam sư phó, hoàn toàn có thể mà!

Chẳng lẽ Phương Minh không biết tung tích của Thập Tam sư phó.

Hồng Quân lão tổ càng nghĩ, đầu óc càng hồ đồ, cảm giác đầu óc mình nghiêm trọng bị chập mạch, không đủ dùng.

Nhưng, ngay cả Hồng Quân lão tổ cũng bị vẻ đẹp của Thập Tam sư phó làm cho kinh ngạc.

Giây phút này, ngay cả nội tâm đã phong bế mọi ý niệm, một lòng cầu đạo của Hồng Quân lão tổ, cũng nảy sinh một tia tạp niệm: "Nếu có thể cùng nữ tử trước mắt mãi mãi bên nhau, thì tốt biết bao..." "Hừ!" Thập Tam sư phó quay đầu nhìn về phía Hồng Quân lão tổ, hừ lạnh một tiếng, đưa ra một bàn tay ngọc, nhẹ nhàng ấn xuống.

Chỉ nghe "ầm ầm" một tiếng vang lớn, lấy Hồng Quân lão tổ làm trung tâm, trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu hình bàn tay. "Ặc..." Khóe mắt Phương Minh giật mạnh mấy cái, vội vàng chạy đến bên cạnh hố sâu, nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy Hồng Quân lão tổ nằm ngửa chổng vó dưới đất, lưỡi thè ra như chó già, ánh mắt đờ đẫn, rõ ràng là đang hoài nghi nhân sinh.

Gần như hợp đạo như Hồng Quân lão tổ, trước mặt Thập Tam sư phó lại yếu như một đứa trẻ, căn bản không có đất chống cự! "Mẹ nó!

Mạnh quá!" Phương Minh quay đầu nhìn Thập Tam sư phó, trong lòng chấn động không thôi.

Hắn thầm so sánh Thập Tam sư phó với Nhị sư phó Bàn Cổ, không biết hai người ai lợi hại hơn.

Cuối cùng, Phương Minh dù có đưa ra kết luận thì e rằng hai người cũng chỉ năm năm phân.

Rốt cuộc Bàn Cổ đại thần từng một mình đánh bại ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, loại uy lực đó không phải ai cũng có được.

Thực lực của Nhị sư phó Bàn Cổ đại thần hẳn là vô hạn gần với Đại Đạo!

Chương 288

Tam sư phó tập hợp ba ngàn tiên thiên đại đạo, cùng vô số hậu thiên đại đạo vào một thân, nếu lại dung hợp huyết mạch nhục thân của Bàn Cổ đại thần, e rằng sẽ trở thành tồn tại siêu việt Đại Đạo.

Vì vậy, Nhị sư phó nếu đánh với Thập Tam sư phó, hai bên hẳn là thuộc loại như Tôn Hầu Tử với Nhị Lang Thần, không phân trên dưới, không phân hơn kém.

Trong hố sâu hình bàn tay, Hồng Quân lão tổ động đậy, lảo đảo từ dưới đất bò dậy, ngẩng đầu nhìn về phía Phương Minh, lớn tiếng nói: "Phương Minh đạo hữu, làm phiền nói với Thập Tam sư phó một tiếng, bần đạo không có ác ý, bần đạo cùng Phương Minh đạo hữu đến thám hiểm!" "Hồng Quân đạo hữu yên tâm đi, ta sẽ nói với Thập Tam sư phó của ta!" Phương Minh gật đầu mạnh với Hồng Quân lão tổ.

Hồng Quân lão tổ thở phào một hơi.

Đúng lúc này, hắn nghe thấy Phương Minh đang nói với Thập Tam sư phó: "Thập Tam sư phó, tên gia hỏa bên dưới là một tên đại đại đại xấu xa, lão già đó muốn dung hợp nhục thân của người, sau đó lại thôn phệ Minh nhi, trở thành tồn tại siêu việt Đại Đạo, Thập Tam sư phó tuyệt đối không thể tha cho hắn!" "Tổ cha nhà ngươi!" Hồng Quân lão tổ nghe mà ngẩn người, nụ cười trên mặt cứng lại, buột miệng chửi một tiếng, niệm quyết độn thổ định trốn đi. "Thập Tam sư phó, lão già Hồng Quân kia muốn chạy rồi, bắt lấy hắn!" Phương Minh chạy đến bên hố sâu, hét lớn.

Thập Tam sư phó hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp lạnh như sương, giống như một đóa sen tuyết trên núi cao nở rộ, kinh diễm

tuyệt trần, nhẹ nhàng đưa ra một bàn tay ngọc, hướng về mặt đất khẽ tóm một cái.

Chỉ nghe "ầm ầm" một tiếng vang lớn, Hồng Quân lão tổ lại bị Thập Tam sư phó từ dưới đất lôi lên, như một con chó chết ném xuống đất, lại một lần nữa ném Hồng Quân lão tổ đến thất điên bát đảo.

Đợi khi hoàn hồn, Hồng Quân lão tổ sợ đến mặt mày tái nhợt, nhìn về phía Phương Minh, nịnh nọt nói: "Phương Minh đạo hữu, bần đạo... ta trước đó không có nói như vậy mà, cầu xin ngươi nói giúp với Thập Tam sư phó, cầu xin tha cho bần đạo..." Phương Minh lại lần nữa gật đầu rất nghiêm túc, sau đó quay đầu liền lớn tiếng nói với Thập Tam sư phó: "Thập Tam sư phó, lão khốn này nhìn người chằm chằm một cách dâm dê, có ý đồ bất chính, đánh chết hắn!" "Mẹ nó!

Phương Minh, ngươi không thể hố ta như vậy!" Hồng Quân lão tổ kinh hãi, một mặt kinh nộ nhìn Phương Minh.

Lão già Phương Minh này thực sự quá vô sỉ, giây trước đồng ý ngon lành, giây sau liền bảo Thập Tam sư phó giết Hồng Quân lão tổ, lật mặt như lật sách, căn bản không có dấu hiệu gì, mặt dày đến mức khiến người ta phải giơ ngón tay cái.

Thập Tam sư phó hừ lạnh một tiếng, giận dữ nhìn Hồng Quân lão tổ, bàn tay ngọc đưa ra, trên bầu trời hình thành một bàn tay lớn màu máu, bàn tay đó bóp cổ Hồng Quân lão tổ, xách lên.

Hồng Quân lão tổ như người rơi xuống nước, hai chân không ngừng giãy giụa, hai tay không ngừng biến ảo ấn quyết, hiển nhiên muốn trốn thoát.

Chỉ là Thập Tam sư phó tập hợp tiên thiên ba ngàn đại đạo và hậu thiên vạn đạo vào một thân, cấm cố của nàng, Hồng Quân lão tổ sao có thể trốn thoát?

Thập Tam sư phó quay đầu nhìn về phía Phương Minh, hỏi: "Minh nhi, lão gia hỏa này xử trí thế nào?" Phương Minh nhếch miệng cười, nụ cười hiền hậu dễ mến, một mặt vô hại, nói: "Thập Tam sư phó, người thả hắn xuống trước, để con đánh một trận, xả giận đã rồi nói!" "Phương Minh đạo hữu..." Hồng Quân lão tổ vừa nghe, tức thì gân xanh trên trán nổi lên, tức đến lão mặt cũng méo xệch thành bánh quai chèo.

Thập Tam sư phó gật đầu, chỉ tay một cái, một sợi dây thừng màu máu bay ra, trói Hồng Quân lão tổ thành một cái bánh tét. "Đùng..." Thập Tam sư phó buông tay, Hồng Quân lão tổ lại lần nữa bị ném mạnh xuống đất, lại một lần nữa ngã sấp mặt, đau đến oa oa kêu quái dị.

Phương Minh nhìn Hồng Quân lão tổ, nụ cười trên khóe miệng càng nồng đậm, khiến người ta như tắm gió xuân, vặn vặn cổ, phát ra tiếng răng rắc, lại nắm chặt hai tay, lại lần nữa phát ra tiếng răng rắc.

Sau đó, Phương Minh từng bước một đi về phía Hồng Quân lão tổ.

Hồng Quân lão tổ kinh hãi, một mặt kinh khủng nhìn Phương Minh, hét lớn: "Phương Minh đạo hữu... ngươi... ngươi làm gì?" "Ta làm gì?

Lão vương bát đản này dám lừa ta, nếu không phải lão tử lanh trí, lão tử đã bị ngươi hại chết rồi!" Nụ cười trên mặt Phương Minh càng lúc càng vô hại, từng bước một đi về phía Hồng Quân lão tổ, nhưng lời nói ra lại khiến Hồng Quân lão tổ rợn tóc gáy. "Phương Minh, Phương đại gia, Phương tổ tông..." "Phương Minh đạo hữu, không thể oan uổng bần đạo, Phương Minh..." "Phương Minh, ngươi dám động đến một sợi lông của bần đạo, bần đạo tuyệt đối không tha cho ngươi!" "Phương Minh, tổ cha nhà ngươi, bần đạo là người hợp đạo

do Thiên Đạo đã định, đắc tội bần đạo, không có kết cục tốt đâu..." Hồng Quân lão tổ kinh khủng nhìn Phương Minh, lúc thì cầu xin, lúc thì nói lời hay, lúc lại buông lời độc ác.

Nhưng Phương Minh lại không hề bị lay chuyển, vẫn từng bước một đi về phía hắn, áp sát!

Cuối cùng, Phương Minh đi đến bên cạnh Hồng Quân lão tổ, sau đó không chút khách khí một quyền đấm vào mặt Hồng Quân lão tổ, ha ha cười lớn nói: "Sướng!

Mẹ nó thật sướng, bây giờ ta cuối cùng cũng biết vì sao mấy vị sư phó của ta lại thích đánh ngươi rồi, ha ha ha..." Hồng Quân lão tổ hiện tại gần như là tồn tại hợp đạo, nhục thân cường hãn.

Nhưng Phương Minh cũng đã nhục thân thành thánh, một quyền xuống, đánh Hồng Quân lão tổ mắt nổ đom đóm, đầu óc choáng váng... "Lão già Hồng Quân, cho ngươi ngông cuồng, cho ngươi còn dám tính kế tiểu gia, đánh chết ngươi, đánh nổ ngươi..." "Lão già Hồng Quân, mẹ nó không phải lúc trước ngươi ngông cuồng lắm sao?

Ba chiêu có thể hạ gục tiểu gia, à, lại đây đánh với tiểu gia ta xem nào..." "Đánh chết cái tên vương bát đản này, dám nhìn Thập Tam sư phó của ta, đánh chết cái đồ con rùa này, đánh chết..." Phương Minh nắm lấy cơ hội, nhắm thẳng Hồng Quân lão tổ mà đấm đá túi bụi, chuyên nhằm vào mặt mà đánh, trực tiếp đánh đến lão mặt của Hồng Quân lão tổ lõm xuống, hai má đều sưng thành đầu heo.

Nếu Hồng Quân lão tổ có mẹ, e rằng bây giờ mẹ hắn cũng không nhận ra.

Đến khi Phương Minh đánh mệt rồi, mới đứng dậy, nhảy ra khỏi hố sâu, đến trước mặt Thập Tam sư phó, cười hì hì nói: "Thập Tam sư phó, con đánh mệt rồi, hay là giết quách lão già này đi!" Thập Tam sư phó gật đầu, nhấc chân đi về phía hố sâu.

Phương Minh cũng đi theo, nhìn Hồng Quân lão tổ trong hố sâu, cười hì hì nói: "Hồng Quân đạo hữu, ta liền mời Thập Tam sư phó của ta tiễn ngươi lên đường!" "Phương Minh tiểu nhi, bội tín bội nghĩa, không biết xấu hổ, vô sỉ đến cực điểm..." Hồng Quân lão tổ tức đến buột miệng chửi, chỉ là răng trong miệng cũng bị Phương Minh đánh rụng, không còn mấy chiếc, nói chuyện hở gió, nói không rõ chữ.

Phương Minh giận dữ nhìn Hồng Quân lão tổ, buột miệng chửi: "Hồng Quân tiểu nhi, ta thống khoái tiễn ngươi lên đường, ngươi không những không cảm tạ ta, còn mở miệng sỉ nhục ta, đáng chết, đáng chết, Thập Tam sư phó, tiễn hắn lên đường!" Thập Tam sư phó gật đầu, nhấc tay ngọc, đang định một chưởng đánh xuống.

Đúng lúc này, mặt đất đột nhiên ầm ầm vang dội, một trận rung chuyển.

Thập Tam sư phó dừng tay, quay đầu nhìn về phía sau.

Phương Minh cũng quay đầu nhìn về phía sau, vừa nhìn, không khỏi kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, tâm thần chấn động.

Vốn dĩ Đạo Táng Thần Quan vẫn bất động ở đó, giờ đã động đậy, "vèo" một tiếng chui vào lòng đất, biến mất không thấy.

Chương 289

Phương Minh và Thập Tam sư phó vội vàng quay đầu nhìn vào trong hố sâu, chỉ thấy Đạo Táng Thần Quan từ dưới thân Hồng Quân lão tổ từ từ bay lên, nâng Hồng Quân lão tổ từ trong hố sâu bay ra.

Xung quanh Đạo Táng Thần Quan có Xích Đạo bay múa, giống như rễ cây cổ thụ quấn lấy nhau, không ngừng bay múa.

Thập Tam sư phó dường như kiêng kỵ chiếc quan tài vàng này, mang theo Phương Minh thân hình lùi nhanh ra sau.

Hồng Quân lão tổ ngồi trên Đạo Táng Thần Quan, không nhanh không chậm theo sau Thập Tam sư phó và Phương Minh, vết thương trên lão mặt từ từ hồi phục, mắt đầy phẫn hận nhìn Phương Minh và Thập Tam sư phó, giận dữ nói: "Phương Minh đạo hữu, lúc trước không phải ngươi kiêu ngạo lắm sao?

Lại kiêu ngạo cho bần đạo xem xem..." "Cái đó... cái đó Hồng Quân đạo hữu, hiểu lầm, tất cả đều là hiểu lầm..." Phương Minh cười gượng nói, trong lòng lại đang buột miệng chửi Hồng Quân lão tổ.

Phương Minh bây giờ dùng mông cũng biết, lão già Hồng Quân này đã nhân lúc hắn và Thập Tam sư phó không chú ý, đánh Thiên Đạo đạo luân vào trong Đạo Táng Thần Quan, để khống chế Đạo Táng Thần Quan.

Đạo Táng Thần Quan là do Đại Đạo vì để phong ấn Thập Tam sư phó, chuyên dùng đạo thân hiển hóa thành thần vật!

Thần vật bực này, ngay cả Thập Tam sư phó cũng kiêng kỵ không thôi!

Hồng Quân lão tổ hiện tại khống chế Đạo Táng Thần Quan, thực

lực có thể nói là tăng vọt, nếu để hắn phong ấn Thập Tam sư phó, thì Phương Minh cũng phải tè ra quần.

Vì vậy tình hình hiện tại có thể nói là ngàn cân treo sợi tóc!

Hồng Quân lão tổ nhìn Phương Minh, cười hì hì nói: "Phương Minh đạo hữu, lúc nãy ngươi đánh bần đạo, không phải như vậy đâu..." "Cái đó... cái đó hiểu lầm, Hồng Quân lão già, mẹ nó..." Thập Tam sư phó đột nhiên mang theo Phương Minh lao điên cuồng về phía trước, vì vậy Phương Minh đột nhiên mở miệng, giận dữ chửi Hồng Quân lão tổ. "Trốn?

Trốn được sao?" Hồng Quân lão tổ hừ lạnh một tiếng, ngồi trên Đạo Táng Thần Quan điên cuồng đuổi theo Phương Minh, đồng thời từ trên Đạo Táng Thần Quan tuôn ra vô số Xích Đạo màu vàng, quấn về phía Thập Tam sư phó và Phương Minh.

Chỉ là tốc độ của Thập Tam sư phó cực nhanh, Xích Đạo không đuổi kịp Phương Minh và Thập Tam sư phó.

Đúng lúc này, không gian phía trước đột nhiên gợn sóng, Xích Đạo như rắn linh, chui vào trong không gian.

Giây tiếp theo, đột nhiên xuất hiện trước mặt Thập Tam sư phó và Phương Minh đang bay với tốc độ cao, điên cuồng quấn về phía Thập Tam sư phó.

Thập Tam sư phó không đề phòng, tức thì một cánh tay bị quấn lấy, tốc độ lập tức dừng lại.

Tiếp đó, vô số Xích Đạo từ trong không gian chui ra, quấn về phía Thập Tam sư phó và Phương Minh.

Thập Tam sư phó một quyền đánh nát không gian, đẩy Phương Minh vào trong.

Một lúc sau, Phương Minh từ trong không gian chui ra, quay đầu

lại nhìn, chỉ thấy Thập Tam sư phó bị quấn thành một cái bánh tét thịt.

Mặc dù Thập Tam sư phó ra sức giãy giụa khỏi Xích Đạo, nhưng Xích Đạo dường như chuyên nhằm vào Thập Tam sư phó, khắc chế Thập Tam sư phó đến chết.

Xích Đạo kéo Thập Tam sư phó, không ngừng bay về phía Đạo Táng Thần Quan. "Lão già Hồng Quân, mau thả Thập Tam sư phó của ta ra..." Phương Minh tức đến nghiến răng nghiến lợi, giận dữ hét lên. "Ha ha, Phương Minh tiểu nhi, đến lượt ngươi rồi, đợi bần đạo xử lý xong Thập Tam sư phó, người tiếp theo chính là ngươi, không cần vội!" Hồng Quân lão tổ ngồi trên nắp quan tài của Đạo Táng Thần Quan, đạo bào trên người phần phật, tóc trắng bay múa, ngông cuồng ha ha cười lớn. "Minh nhi mau đi, không có cách nào cứu ta đâu!" Thập Tam sư phó vội vàng hét lớn.

Hồng Quân lão tổ ha ha cười lớn nói: "Phương Minh tiểu nhi, ngươi không trốn được đâu, bần đạo có Đạo Táng Thần Quan trong tay, đợi bần đạo luyện hóa xong Thập Tam sư phó, sẽ giết lên Hồng Mông Sơn, trấn áp hết mấy lão già bất tử sư phó của ngươi, ha ha ha..." "Lão già Hồng Quân..." Phương Minh tức đến nghiến răng nghiến lợi, hai mắt trong nháy mắt đỏ ngầu, trong đầu suy nghĩ đối sách.

Nếu thật sự để Hồng Quân lão tổ luyện hóa Thập Tam sư phó, thì thực lực của Hồng Quân lão tổ sẽ đạt đến mức độ đáng sợ nào, huống chi Hồng Quân lão tổ có Đạo Táng Thần Quan trong tay, e rằng thiên hạ vô địch rồi.

Lúc đó, e rằng ngay cả Đại sư phó cũng không trấn áp được!

Đột nhiên, hai mắt Phương Minh sáng lên, thân hình bạo động, xông về phía Thập Tam sư phó. "Minh nhi, không được, mau đi..." Thập Tam sư phó không ngờ Phương Minh sẽ xông tới, không khỏi

vội vàng hét lớn. "Phương Minh tiểu nhi, nếu đã tự dâng mình đến cửa, vậy bần đạo không khách khí, ha ha..." Hồng Quân lão tổ vốn cũng muốn bắt Phương Minh, luyện hóa Bàn Cổ chi tâm mà Phương Minh đã dung hợp, bây giờ Phương Minh tự chui đầu vào lưới, sao lại khách khí.

Giây tiếp theo, vô số Xích Đạo bay lượn, cũng quấn lấy Phương Minh, cùng Thập Tam sư phó bị kéo vào trong Đạo Táng Thần Quan...

Phương Minh và Thập Tam sư phó bị kéo vào trong Đạo Táng Thần Quan, lại phát hiện bên trong Đạo Táng Thần Quan lại là một tiểu thiên địa khác, trong tiểu thiên địa này trên có nhật nguyệt tinh thần vận chuyển, dưới có sông núi đất trời.

Vô số đạo văn lưu chuyển, hóa thành từng thanh đạo kiếm, xoẹt xoẹt xoẹt đâm về phía Phương Minh và Thập Tam sư phó.

Thập Tam sư phó tập hợp ba ngàn đại đạo vào một thân, nhục thân cứng rắn đến mức có thể sánh với Bàn Cổ đại thần năm đó, vì vậy căn bản không sợ những đạo kiếm này.

Phương Minh thì khác, mặc dù đã nhục thân thành thánh, nhưng đạo kiếm vẫn có thể gây tổn hại cho hắn.

Từng thanh đạo kiếm đâm xuyên nhục thân của Phương Minh, nhưng Phương Minh đã sớm tập Thái Âm Chân Hỏa và Thái Dương Chân Hỏa luyện thành Bất Diệt Kim Thân, lại có Bất Tử Thần Hỏa hộ thể, đạo kiếm tuy có thể làm hắn bị thương, nhưng cũng không lấy được mạng của hắn.

Chương 290

Nhục thân của Thập Tam sư phó phình to, hóa thành một người khổng lồ chống trời đạp đất, nâng Phương Minh trong tay, che chở cho Phương Minh, cười khổ nói: "Minh nhi, sao con ngốc vậy?

Bảo con đi, con không đi, bây giờ bị liên lụy cùng ta bị nhốt ở đây, e rằng vĩnh viễn cũng không ra được!" Phương Minh vận chuyển Hồng Mông Vạn Đạo Công, khôi phục vết thương trên nhục thân, ngẩng đầu hai mắt sáng rực nhìn Thập Tam sư phó, cười nói: "Bởi vì người là Thập Tam sư phó của con, con không thể bỏ mặc người được!" "Tên tiểu tử thối, dám trêu ghẹo Thập Tam sư phó!" Thập Tam sư phó bĩu môi, giận dữ nói.

Phương Minh ha ha cười lớn nói: "Thập Tam sư phó yên tâm, Minh nhi nhất định sẽ cứu người ra ngoài!" Thập Tam sư phó cười khổ một tiếng, nói: "Minh nhi, những năm nay ta bị nhốt ở đây, tất cả các cách có thể nghĩ ra đều đã thử rồi, nhưng cũng không ra được!" Phương Minh nhìn Thập Tam sư phó, trong mắt lại có một tia si mê, vội vàng lắc đầu, xua đi tạp niệm, cười nói: "Thập Tam sư phó, một mình người không ra được, không có nghĩa là hai chúng ta cũng không ra được đâu!" "Hai chúng ta?

Tu vi của con quá thấp, đừng đùa nữa, ta biết con nói vậy là để an ủi Thập Tam sư phó thôi!" Thập Tam sư phó không biết ý của Phương Minh, nhưng nhìn đi nhìn lại, thực lực của Phương Minh quả thực có hơi thấp, vì vậy gần như có thể bỏ qua Phương Minh.

Bị Thập Tam sư phó coi thường, Phương Minh tỏ ra bất mãn trong lòng, tức giận nói: "Thập Tam sư phó, đừng coi thường con, con vào đây là có mục đích!" "Vào có mục đích?" Thập Tam sư phó bĩu

môi, nhổ một ngụm nước bọt về phía Phương Minh, buột miệng chửi: "Đàn ông quả nhiên không có một ai tốt, Minh nhi, con là đồ đệ của ta, dám có ý đồ với lão nương, lão nương lột da ngươi!" "Ặc..." Phương Minh nghe mà đầy đầu vạch đen, cười khổ nói: "Thập Tam sư phó, người hiểu lầm rồi, con thật sự có cách ra ngoài!" Thập Tam sư phó thấy Phương Minh không giống nói dối, không khỏi nghi ngờ nhìn Phương Minh, nói: "Tên tiểu tử thối, con thật sự có cách ra ngoài?" Phương Minh gật đầu, nói: "Thập Tam sư phó, con đã dung hợp Bàn Cổ chi tâm, tức là dung hợp Sức Mạnh Pháp Tắc, nếu dùng con để bổ sung khuyết hãm pháp tắc của người, thực lực của Thập Tam sư phó sẽ siêu việt Đại Đạo, ít nhất cũng là thực lực Đại Đạo Thánh Nhân, như vậy liền có thể phá vỡ Đạo Táng Thần Quan!" Thập Tam sư phó nghe mà vui mừng, cười nói: "Tên tiểu tử thối, không tìm thấy, mau lên, phải làm thế nào?" Phương Minh trên dưới đánh giá Thập Tam sư phó, đỏ mặt, cười gượng nói: "Thập Tam sư phó, Minh nhi phải... phải..." Thập Tam sư phó nhìn Phương Minh, không khỏi nói: "Phải cái gì?

Nói mau lên!" Phương Minh cười gượng, nói: "Muốn dùng con để bổ sung cho Thập Tam sư phó, con cần phải dùng đạo nhãn quan sát đạo văn trên người Thập Tam sư phó, chỉ là đạo văn đó trải khắp toàn thân Thập Tam sư phó..." Thập Tam sư phó hiếm thấy mặt đỏ bừng, giận dữ nhìn Phương Minh, do dự một hồi, cắn răng nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì làm đi!" Nói xong, Thập Tam sư phó xách Phương Minh lên, đặt lên đầu mình.

Phương Minh hưng phấn đến trái tim nhỏ bé đập thình thịch, đạo nhãn ở giữa trán mở ra, từ trên xuống dưới, đánh giá phù văn trên nhục thân của Thập Tam sư phó.

Phương Minh đánh giá rất cẩn thận, mỗi một phù văn đều không bỏ sót, di chuyển trên cơ thể của Thập Tam sư phó, lúc thì chui vào

chỗ này, lúc thì chui vào chỗ kia, khiến Thập Tam sư phó giận dữ mắng không ngớt. "Tên tiểu tử thối, nhìn thì nhìn, đừng có đụng lung tung vào lão nương..." "Tên tiểu tử thối, chui vào đâu của lão nương thế, mau ra đây, mau cút ra..." "Lạc lạc lạc, tên tiểu tử thối, làm lão nương nhột, mau cút ra cho lão nương, lão nương sẽ không tha cho ngươi đâu..." Không biết qua bao lâu, Phương Minh đã cẩn thận vẽ lại toàn bộ đạo văn trên người Thập Tam sư phó.

Sau đó, Phương Minh liền ngồi trong tay Thập Tam sư phó, bắt đầu ngộ ra phương pháp có thể để hắn và Thập Tam sư phó tạm thời dung hợp, tăng vọt thực lực.

Thập Tam sư phó thì ngơ ngác nhìn Phương Minh, mặt đỏ bừng nói: "Tên tiểu tử thối, đã nhìn hết toàn thân lão nương rồi, lão nương... ai, khổ nỗi con là đồ đệ của ta, nhưng ai quy định không thể yêu sư đồ chứ..." Lại qua không biết bao lâu, trong Đạo Táng Thần Quan bốn mùa luân hồi biến đổi, xuân đi thu đến, bốn mùa thay đổi, thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua.

Một ngày, Phương Minh cuối cùng cũng tỉnh lại, trong hai mắt thần quang lấp lóe không ngừng, kinh hỉ nói: "Thập Tam sư phó, con ngộ ra rồi!

Ủa?

Thập Tam sư phó, sao người cứ nhìn con vậy?

Chẳng lẽ bị vẻ đẹp trai của con thu hút rồi sao?" Thập Tam sư phó hoàn hồn, mặt đỏ bừng, giận dữ nói: "Tên tiểu tử thối, bớt tự dát vàng lên mặt đi, mau lên, ngộ ra cái gì rồi, mau thi triển ra đi, lão nương một khắc cũng không muốn ở lại cái nơi quỷ quái này nữa!" Phương Minh ha ha cười lớn, bay thẳng lên, đến giữa trán Thập Tam sư phó, một ngón tay điểm vào giữa trán Thập Tam sư phó, truyền công pháp đã ngộ ra cho Thập Tam sư phó, nói: "Thập Tam sư phó, công pháp

của chúng ta tên là 'Vạn Đạo Thiên Luân', lấy Lực Chi Pháp Tắc của con bổ sung cho ba ngàn đại đạo của Thập Tam sư phó, hai chúng ta hợp lực, có thể đạt đến thực lực siêu việt Đại Đạo!" Thập Tam sư phó cảm ngộ công pháp Vạn Đạo Thiên Luân, sau đầu dần dần xuất hiện một đạo luân khổng lồ, đạo luân lưu chuyển, trên đó ba ngàn đại đạo phù văn biến đổi nhanh chóng, lại có vạn thiên hậu thiên đại đạo vây quanh, dị thường hùng vĩ, rực rỡ chói lọi.

Phương Minh nhìn mà hai mắt sáng lên, tung mình bay lên, đến trung tâm đạo luân sau đầu Thập Tam sư phó, thúc đẩy Sức Mạnh Pháp Tắc.

Trong nháy mắt, Vạn Đạo Thiên Luân càng lúc càng rực rỡ, vô số ánh sáng chói mắt bạo động, đạo vận thiên thành, đạo âm lượn lờ, tức thì vang vọng khắp tiểu thiên địa này.

Một cỗ sức mạnh mênh mông vô cùng tức thì lưu chuyển khắp toàn thân Phương Minh và Thập Tam sư phó, đó là sức mạnh của Đạo!

Cỗ sức mạnh này khiến Phương Minh si mê, khiến hắn cảm thấy có thể quyết định tất cả, tức thì hủy diệt cả vũ trụ Hồng Hoang cũng không thành vấn đề, thậm chí có thể tùy tay tái tạo ra một thế giới mới.

Đồng thời, Thập Tam sư phó cũng cảm nhận được loại sức mạnh vô song này.

Loại sức mạnh này, đã đột phá mọi ràng buộc, một loại sức mạnh có thể tùy tâm sở dục!

Điểm khởi nguồn của loại sức mạnh này dường như là Phương Minh, Phương Minh ở giữa sức mạnh, giống như một que diêm, đốm lửa nhỏ, tức thì lan ra cả cánh đồng, đốt cháy cả một khu rừng. "Thập Tam sư phó, người thử khống chế loại sức mạnh này, đột phá Đạo

Táng Thần Quan!" Giọng nói của Phương Minh nổ vang trong đầu Thập Tam sư phó.

Thập Tam sư phó do dự, nói: "Minh nhi, con khống chế loại sức mạnh này đi, rốt cuộc loại sức mạnh này lấy con làm trung tâm, ta chỉ có thể phụ trợ!" "Được thôi!" Phương Minh gật đầu nói.

Tiếp đó, Phương Minh cảm giác ý thức của Thập Tam sư phó lùi sang một bên, để hắn chưởng khống toàn bộ thần khu.

Ý thức của Phương Minh xâm nhập, khống chế nhục thân của Thập Tam sư phó, tức thì pháp lực mênh mông vô tận cuồn cuộn dâng lên, dường như vĩnh viễn không có điểm dừng. "Phá!" Phương Minh hét lớn một tiếng, một quyền đánh lên trên.

Thương khung tức thì vỡ nát, vạn thiên tinh thần trong một khoảnh khắc liền sụp đổ.

Đỉnh thương khung vốn là do nắp quan tài của Đạo Táng Thần Quan hóa thành, Phương Minh khống chế nhục thân của Thập Tam sư phó, một quyền đánh ra, tinh không vỡ nát, nắp quan tài của Đạo Táng Thần Quan tức thì bị đánh bay.

Thế giới thực bên ngoài hiện ra, vẫn là ở mặt sau của thế giới Hồng Hoang.

Lúc này, Hồng Quân lão tổ vốn đang ngồi trên nắp quan tài của Đạo Táng Thần Quan tu luyện, đột nhiên bị một cỗ lực lượng kinh khủng hất văng, rơi xuống biển cả mênh mông.

Hồng Quân lão tổ kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy sau đầu Thập Tam sư phó có một đạo luân đáng sợ, đạo luân lưu chuyển, trung tâm lại là Phương Minh.

Hồng Quân lão tổ cũng không ngờ, Thập Tam sư phó và Phương Minh có thể thoát ra khỏi Đạo Táng Thần Quan.

Càng khiến Hồng Quân lão tổ kinh hãi hơn là khí tức của Thập Tam sư phó, khí tức của Thập Tam sư phó trở nên vô cùng mạnh mẽ, dường như không khác gì Đại sư phó của Phương Minh, trên người đạo vận lưu chuyển, mỗi lời nói mỗi hành động đều là đạo, nhưng dường như lại siêu thoát khỏi đạo.

Đôi mắt của Thập Tam sư phó như hai mặt trời tỏa sáng rực rỡ, quét nhìn trời đất, cuối cùng ánh mắt của Thập Tam sư phó khóa định vào dưới mặt biển.

Hồng Quân lão tổ sợ đến toàn thân run lên, hóa thành một đạo lưu quang, xông vào trong xoáy nước. "Hừ, chạy đi đâu!" Phương Minh khống chế nhục thân vô cùng mạnh mẽ của Thập Tam sư phó, chỉ tay một cái, tức thì biển cả nổ tung, đánh về phía Hồng Quân lão tổ.

Chương 291

Hồng Quân lão tổ kinh hãi, vội vàng vẫy tay cuồng loạn, Đạo Táng Thần Quan chắn trước mặt. "Ầm..." Giây tiếp theo, Hồng Quân lão tổ và Đạo Táng Thần Quan trực tiếp bị đánh bay vào trong xoáy nước, biến mất không thấy. "Chết tiệt, để hắn chạy mất rồi..." Phương Minh có chút tiếc nuối, từ Vạn Đạo Thiên Luân sau đầu Thập Tam sư phó bay ra, nhíu mày nói: "Hắn mang theo Đạo Táng Thần Quan đi rồi!" Thập Tam sư phó cười nói: "Minh nhi đừng sợ, một đòn vừa rồi, e rằng đã lấy đi nửa cái mạng của lão già Hồng Quân kia, trong thời gian ngắn cũng không dám làm loạn nữa!" Phương Minh gật đầu, quay đầu nhìn về phía mặt biển, chỉ thấy vô số nước biển đổ ngược vào một hải nhãn, như bị hút đi vậy. "Ha ha, ta biết rồi, ta biết làm thế nào để về thế giới Hồng Hoang rồi!" Phương Minh đột nhiên như hiểu ra, hưng phấn múa tay múa chân, cười lớn nói: "Mặt trước và mặt sau của thế giới Hồng Hoang thông với nhau, nơi thông với nhau, ngoài thông đạo Thạch Liên Hoa ở Bất Chu Sơn, chính là Tuyền Nhãn của Tứ Hải, lão già Hồng Quân kia chắc chắn là từ Tuyền Nhãn trốn vào, ha ha ha..." Thập Tam sư phó khẽ nhíu mày, nói: "Nhưng vì sao hắn lại ở lâu như vậy không đi?

Lại dừng lại ở phương trời đất này!" Phương Minh chống cằm suy nghĩ một hồi, nhìn biển cả mênh mông vô tận, quả quyết nói: "Hắn đang đợi cơ hội, ta đoán nước biển ở Tuyền Nhãn chắc chắn không chỉ chảy một chiều, sẽ có lúc thay đổi, lão già Hồng Quân kia sở dĩ không rời đi, là vì đang đợi cơ hội, đợi lúc nước Tuyền Nhãn đổ ngược, liền có thể về thế giới Hồng Hoang!" Thập Tam sư phó cười nói: "Minh nhi thông minh, nếu lão già Hồng Quân kia cưỡng ép vượt qua Tuyền Nhãn, tương đương với áp lực của cả thế giới đè lên

người, với thực lực hiện tại của hắn, không đủ để chống lại áp lực của cả thế giới, vì vậy mới phải đợi!" Phương Minh cười nói: "Thập Tam sư phó, đi thôi, chúng ta cũng đi thôi!" Thập Tam sư phó do dự nói: "Ta không đi đâu!" Phương Minh nhíu mày, rồi lại nở nụ cười, nói: "Thập Tam sư phó sợ đến thế giới Hồng Hoang, sẽ mang đến tai nạn cho thế giới Hồng Hoang sao?

Yên tâm đi, sẽ không đâu, Đạo của thế giới Hồng Hoang đã hoàn thiện, có Đại sư phó và Nhị sư phó ở đó, nhất định không có vấn đề gì đâu!" Phương Minh nhìn ra được, Thập Tam sư phó rất muốn đến thế giới Hồng Hoang xem thử, rốt cuộc thế giới mặt sau này đã bị hủy, không chỉ hoang vắng không người, không có một sinh linh nào bầu bạn, rất cô đơn.

Nhưng nàng cũng biết, thế giới này trở nên như vậy là vì nàng, vì vậy nàng muốn tự phong tỏa mình, để tránh đến thế giới Hồng Hoang lại gây họa.

Thập Tam sư phó nhìn Phương Minh, có chút kích động, nói: "Thật sao?

Ta có thể đi sao?" Phương Minh gật đầu mạnh, nói: "Thập Tam sư phó, có thể mà!" Thập Tam sư phó nở nụ cười, tức thì trăm hoa thất sắc, trời đất vốn u ám dường như cũng có màu sắc, cười vui vẻ, như một cô bé ngây thơ lãng mạn, cười nói: "Minh nhi, đến tay ta, ta mang con đi!" Nói xong, nàng xòe ra một bàn tay.

Phương Minh nhảy vào lòng bàn tay Thập Tam sư phó.

Thập Tam sư phó nắm chặt tay, che chở Phương Minh trong tay, toàn thân tỏa ra ánh sáng rực rỡ, tung mình một cái, nhảy vào trong Tuyền Nhãn.

Dù là thuận dòng, nhưng áp lực nước bên trong cũng cực lớn, nếu không có thực lực Thánh Nhân, e rằng cũng bị ép thành bánh thịt.

Nhưng chút áp lực này đối với Thập Tam sư phó, căn bản không đáng kể.

Thập Tam sư phó mang theo Phương Minh, hóa thành một con cá kiếm trong nước, với tốc độ cực nhanh lao vào trong Tuyền Nhãn. "Vèo..." Cuối cùng, Thập Tam sư phó mang theo Phương Minh xông ra khỏi mặt biển, đến một phương trời đất khác.

Giây phút này, cuối cùng cũng đã trở về thế giới Hồng Hoang!

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên tử mang đại phóng, Đại sư phó không hề báo trước xuất hiện đối diện Thập Tam sư phó, nói: "Lão Thập Tam, đi thôi, cùng ta về Hồng Mông Sơn!" Phương Minh nhếch miệng, thầm nghĩ: “Đại sư phó đúng là biết chọn lúc ghê, ta mới vừa về thế giới Hồng Hoang, Đại sư phó liền muốn đón Thập tam sư phó đi!” Bỗng nhiên, mắt Phương Minh sáng lên, truyền âm cho Thập tam sư phó: “Thập tam sư phó, có cần con dùng Vạn Đạo Thiên Luân, xử lý Đại sư phó luôn không, Đại sư phó chưa chắc đã đánh lại con đâu!” Thập tam sư phó cười khổ một tiếng, nói: “Minh nhi, ta về Hồng Mông Sơn trước đây, sự tồn tại của ta chỉ khiến con nảy sinh tính ỷ lại, con phải tu luyện cho tốt, cố gắng một ngày nào đó có thể dựa vào sức mạnh của chính mình để đột phá sự trói buộc của Đại Đạo!” Nói rồi, Thập tam sư phó đặt Phương Minh lên một đóa tường vân, cất bước đi về phía Đại sư phó.

Phương Minh nhếch miệng, không nỡ rời xa Thập tam sư phó, dù sao trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã cùng Thập tam sư phó trải qua quá nhiều chuyện, trải qua tuyệt vọng, trải qua tái sinh, dường như đã nảy sinh ra một chút tia lửa nhỏ.

“Đại sư phó, thấy Thập tam sư phó xinh đẹp nên cướp nàng từ bên cạnh ta đi à…” Phương Minh nhìn Đại sư phó, lẩm bẩm với vẻ mặt đầy bất mãn.

Trong luồng tử quang, gân xanh trên trán Đại sư phó nổi lên, giận dữ nói: "Ta là Đạo, Đạo không có hình thái, bất cứ thứ gì, dù là lớp da đẹp đẽ đến đâu, trong mắt ta cũng chẳng khác gì bộ xương khô!" Nói rồi, tử quang quanh thân Đại sư phó bao trùm lấy Thập tam sư phó, biến mất không một dấu vết, chỉ để lại Phương Minh đứng ngẩn ngơ tại chỗ.

Phương Minh thấy Đại sư phó và Thập tam sư phó biến mất, không khỏi bĩu môi, nói: "Đi mà cũng không dắt theo ta, giờ thì hay rồi, chỉ để lại mình ta cô đơn lẻ loi, thật đáng thương, ít nhất cũng phải ném Tiểu Lục với Tiểu Thất qua đây cho ta chứ..." Đúng lúc này, một khe nứt mở ra trên bầu trời, một quả cầu thịt màu vàng khổng lồ và một con rắn bay có cánh rơi xuống.

"Phụt…" Quả cầu thịt màu vàng và con rắn bay rơi xuống mặt biển, khiến mặt biển cuộn trào dữ dội.

"Á, Tiểu Lục, Tiểu Thất…" Phương Minh vui mừng nói.

"Giáo chủ!" Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà hai tên bị ném đến choáng váng, mãi mới hoàn hồn, thấy Phương Minh thì vui mừng chạy tới.

Nhưng Phương Minh lại nhìn ra một tia phiền muộn trong mắt hai tên này.

Phương Minh dùng mông cũng biết, chắc chắn là mình đã làm phiền cuộc sống hạnh phúc của hai tên ham ăn này, nên chúng mới không vui.

Vì Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà là tọa kỵ của Phương Minh, nên địa vị ở Hồng Mông Sơn rõ ràng cao hơn người khác một bậc, Cự Thú nhất tộc và Tiên Thiên Tam tộc đều sẽ nịnh bợ hai tên này.

Hai tên này ở Hồng Mông Sơn sống những ngày tháng như thần tiên, ăn uống đều có người dâng tận miệng, cuộc sống vô cùng tiêu

sái.

Bỗng dưng bị Đại sư phó xách cổ ném đến trước mặt Phương Minh, tự nhiên là vô cùng không vui.

Chỉ là không vui thì không vui, nhưng lại không dám thể hiện ra trước mặt Phương Minh, vì vậy nụ cười có phần giả tạo.

Phương Minh nhìn Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà, sa sầm mặt, trầm giọng nói: "Hai tên các ngươi lại thừa dịp ta không có ở đây ăn uống thả cửa rồi phải không?

Rõ ràng mập ra một vòng rồi, này, Kim mập, mập thành quả cầu rồi, còn bay nổi không?

Còn ngươi nữa, đừng có mà lượn lờ trước mặt ta, chiều ngang của ngươi sắp bằng chiều dọc rồi đấy…" Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà lập tức xấu hổ vô cùng, cúi đầu không dám nói gì.

Nhưng Phương Minh quá hiểu hai tên này rồi, kỹ năng diễn xuất của hai tên ham ăn này đã đạt đến cấp bậc ảnh đế, đừng thấy bề ngoài xấu hổ không chịu nổi, thực ra trong lòng chẳng có chút xấu hổ nào cả.

Phương Minh dám chắc, nếu bây giờ cho hai tên ham ăn này một mâm linh quả ngon, rồi Phương Minh kiếm cớ rời đi, hai tên này tuyệt đối không quá vài phút là có thể chén sạch cả mâm linh quả.

Phương Minh khẽ lắc đầu, lười phải tức giận với hai tên ham ăn này, bay lên lưng Kim Kỳ Lân, nói: "Kim mập, nếu không bay nổi thì chuẩn bị lên thớt đi!" Kim Kỳ Lân hoảng hốt, điên cuồng vận chuyển pháp lực, dưới bốn cái móng ngắn cũn hiện ra hỏa vân, chuẩn bị bay lên.

Đúng lúc này, một con thần long từ mặt biển vọt lên trời, xông vào trong tầng mây.

Ngay sau đó, lại có một con cá Côn khổng lồ vọt ra từ mặt biển, hai vây cá của con cá Côn phần phật căng ra, nhanh chóng hóa thành hai đôi cánh khổng lồ, đầu cá biến thành đầu chim, vây dưới bụng mọc dài ra thành một đôi móng vuốt sắc bén.

Trong nháy mắt, con cá Côn lại biến thành một con Côn Bằng khổng lồ!

Chương 292

Côn Bằng dang cánh, bay vút lên chín vạn dặm, nhanh chóng đuổi kịp con thần long trên trời, một vuốt thò ra, tóm lấy thân con thần long.

Thần long kêu lên một tiếng thảm thiết, ầm một tiếng rơi xuống biển, khiến đại dương cuộn trào dữ dội, máu rồng nhanh chóng nhuộm đỏ mặt biển trong phạm vi mấy mẫu.

"Không phải Côn Bằng đạo nhân, nhưng cũng kiêu ngạo y như Côn Bằng đạo nhân!" Phương Minh thấy con Côn Bằng này nhỏ hơn Côn Bằng đạo nhân rất nhiều, không khỏi lẩm bẩm.

"Giáo chủ, con rồng già đó hình như là Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận!" Kim Kỳ Lân ngẩng cái đầu nhỏ, ồm ồm nói.

Phương Minh gật đầu, nói: "Rắn mập, đi chặn con Côn Bằng đó lại..." "Giáo chủ, nó là chim, ta là rắn, trời sinh là khắc tinh của ta, ta sợ chặn không nổi..." Đằng Xà thấy con chim Côn Bằng kia cực kỳ to lớn, trong lòng có chút hoảng sợ, không khỏi lẩm bẩm.

"Ngươi là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nó cũng là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cảnh giới ngang nhau, sao lại chặn không nổi?

Nếu chặn không nổi, ngày mai ta sẽ cho ngươi lên thớt!" Phương Minh tức giận tóm lấy Đằng Xà, ném nó lên trời.

Trong khoảng thời gian Phương Minh rời đi, Kim Kỳ Lân và Đằng Xà ngày ngày ở Hồng Mông Sơn nghe đạo âm, cảnh giới của hai tên ham ăn này lại có tiến bộ, nhưng tốc độ tiến bộ lại chậm đến cực điểm.

Đằng Xà đã đạt tới tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Kim Kỳ Lân

là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Đương nhiên, nguyên nhân cảnh giới của hai tên này tiến bộ chậm là do hành vi của chúng, quá tham ăn, bỏ bê tu luyện.

Nếu là thần ma khác, ngày ngày nghe đạo âm, e là tiến bộ còn lớn hơn nhiều.

Trên bầu trời, Đằng Xà và con Côn Bằng nhỏ kia đã giao chiến, hai bên đánh đến trời đất tối tăm, khó phân thắng bại.

Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận cũng đã thấy Phương Minh, bơi tới, lắc mình một cái, hóa thành thần ma đầu rồng thân người.

Chỉ là bộ dạng của Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận có chút thê thảm, toàn thân máu me đầm đìa, ngay cả sừng rồng cũng gãy mất nửa cái, rõ ràng đã trải qua một trận đại chiến.

Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận vui mừng nhìn Phương Minh, chắp tay nói: "Ngao Thuận tham kiến giáo chủ, giáo chủ, ngài phải làm chủ cho tiểu long a..." Phương Minh khẽ nhíu mày, đưa cho Ngao Thuận một viên đan dược, nói: "Xảy ra chuyện gì?" Ngao Thuận cảm kích nhận lấy đan dược từ tay Phương Minh, ngửa đầu uống vào, nước mắt lưng tròng nói: "Yêu sư Côn Bằng gần đây đột nhiên tấn công Bắc Hải Long Cung của ta, ta chống cự không nổi, ức vạn sinh linh trong Bắc Hải Long Cung của ta bị tàn sát thảm thương, ngay cả tiểu long cũng bị truy sát, suýt nữa mất mạng, nếu không gặp được giáo chủ, tiểu long hôm nay e là cũng phải hồn về Bắc Hải rồi..." "Yêu tộc?

Xem ra trong lúc ta không có ở đây, Yêu tộc lại trở nên ngông cuồng rồi, lũ chết tiệt này..." Trong mắt Phương Minh lóe lên hàn quang, nghiến răng nghiến lợi nói.

Nhưng Phương Minh cũng có thể hiểu, cái gọi là một núi không

thể có hai hổ, trong Bắc Hải có hai bá chủ lớn, một là Yêu sư Côn Bằng, hai là Bắc Hải Long Vương, hai bá chủ này sớm muộn gì cũng phải đối đầu.

Chỉ là vì Bắc Hải Long Vương đã đầu quân cho Phương Minh, nên Yêu sư Côn Bằng vẫn luôn không dám ra tay với Bắc Hải Long Vương.

Nhưng lần này, không biết điều gì đã khiến Yêu sư Côn Bằng tự tin ra tay với Bắc Hải Long Vương, chắc chắn Yêu sư Côn Bằng phải có chỗ dựa.

Trên bầu trời, Đằng Xà và con Côn Bằng nhỏ kia đang đấu pháp, đánh đến khó phân thắng bại.

Đằng Xà dù sao cũng ở Hồng Mông Sơn đã lâu, nghe đạo âm nhiều, tự nhiên lĩnh ngộ cũng nhiều hơn, tuy bị phi cầm nhất tộc khắc chế, nhưng vẫn lợi hại hơn con Côn Bằng nhỏ kia một chút, lúc này đang chiếm thế thượng phong.

Huống chi, Đằng Xà sợ bị lên thớt, nên tự nhiên dốc hết 12 phần tinh thần để xử lý con Côn Bằng nhỏ này.

Con Côn Bằng nhỏ kia tính tình nóng nảy, bị Đằng Xà đè đánh, lập tức nổi giận, điên cuồng lao về phía Đằng Xà.

Đằng Xà ngửa mặt lên trời gầm rống, sáu cánh sau lưng dang ra, trong nháy mắt Bắc Hải chấn động, một cột nước khổng lồ vọt lên trời, đánh vào thân con Côn Bằng nhỏ, khiến nó lộn nhào bay về phía sau, ầm ầm rơi xuống Bắc Hải.

Phương Minh đưa tay ra tóm lấy, giam cầm con Côn Bằng nhỏ kia.

Con Côn Bằng nhỏ bị bàn tay lớn do pháp lực của Phương Minh tạo thành nắm chặt, giãy giụa không thoát, không khỏi la lớn: “Tên

trộm kia, mau thả tiểu gia ra, dám bắt tiểu gia ta, có biết tiểu gia là ai không?

Cha của tiểu gia là Yêu sư Côn Bằng...” “Ây dô, hóa ra là con trai của Yêu sư Côn Bằng à!

Vậy thì hay quá rồi!” Phương Minh nhếch miệng cười, nhìn về phía Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà, cười nói: “Bắc Minh có cá, tên là Côn, Côn to lắm, một nồi hầm không hết, làm sao giờ?” Mắt Kim Kỳ Lân sáng lên, mừng rỡ nói: “Giáo chủ, đổi cái nồi to hơn!” Đẳng Xà gật đầu, thèm đến chảy nước miếng, nói: “Giáo chủ, Côn Bằng là dị chủng của Bắc Minh, chắc chắn ngon cực kỳ!” Phương Minh gật đầu, cười nói: “Dị chủng trên đại lục Hồng Hoang ta cũng ăn không ít, nhưng Côn Bằng thì đúng là chưa ăn, hôm nay để các ngươi được một bữa no nê, xõa một phen!” Nói rồi, Phương Minh lật tay, lấy ra một khối thần kim, khối thần kim kia gặp gió liền lớn, trong khoảnh khắc đã hóa thành một cái nồi vàng khổng lồ.

“Mẹ kiếp, mấy tên này thật sự muốn ăn thịt ta!” Con Côn Bằng nhỏ lúc này mới biết sợ hãi, lập tức hoảng hốt, kinh hãi la lên: “Cha ta là Yêu sư Côn Bằng, cha ta là Yêu sư Côn Bằng, các ngươi dám đắc tội với ta, chắc chắn sẽ không được chết tử tế, mau thả ta ra, thả ta ra…” Nghe những lời này, Phương Minh luôn cảm thấy giống như “Bố tao là Lý Cương”, không khỏi khẽ lắc đầu, thầm nghĩ: “Lại một tên phú nhị đại cậy có ông bố hống hách ngang ngược!” Phương Minh không để ý đến tiếng la hét của con Côn Bằng nhỏ, một lòng muốn hầm nó, vận chuyển pháp lực, ném con Côn Bằng nhỏ vào nồi, giam cầm nó lại, để nó không thể động đậy.

Đẳng Xà rung sáu cánh, ngửa mặt lên trời gầm rống, điều khiển một cột nước rót vào trong nồi.

Kim Kỳ Lân há to miệng, phun ra một ngụm Kỳ Lân chân hỏa.

Trong nháy mắt, lửa lớn bùng cháy, thật sự đang hầm Côn Bằng ngay trên Bắc Hải.

Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận nhìn đến trợn mắt há mồm, da mặt co giật dữ dội, lẩm bẩm: "Giáo chủ đúng là mãnh hổ, thật sự hầm Côn Bằng, nếu Côn Bằng lão tổ biết con trai bị hầm, có bị tức điên không nhỉ…" "Ngao ngao ngao…" Con Côn Bằng nhỏ bị hầm phát ra tiếng kêu quái dị, âm thanh thê lương, thảm thiết đến cực điểm.

Phương Minh lại lật tay, lấy ra năm sáu cái lọ, các lọ tự động mở ra, bay ra đủ loại gia vị, bay vào trong nồi.

Với tu vi hiện tại của Phương Minh, sớm đã đạt đến cảnh giới tịch cốc, không cần ăn cơm nữa.

Nhưng Phương Minh những năm này đã hình thành thói quen ăn uống, chỉ cần có điều kiện là sẽ đi bắt một con thú hoang để ăn, vì vậy đã tích trữ không ít gia vị.

Những gia vị này bình thường đều mang theo bên người, để phòng khi cần.

Dần dần, con Côn Bằng nhỏ trong nồi lớn không còn tiếng động, rõ ràng đã bị nấu chín, mùi thịt thơm lừng lan tỏa trong không khí, khiến người ta không khỏi thèm chảy nước miếng.

Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà nước dãi chảy không ngừng, chỉ chờ Phương Minh ra lệnh một tiếng là sẽ ăn một bữa no nê.

Chương 293

Phương Minh lấy một cái đùi Côn Bằng, dù chỉ là một cái đùi chim cũng to đến đáng sợ, dài đến mấy chục trượng, cười nói: "Phần còn lại là của các ngươi!" Kim Kỳ Lân và Đằng Xà hoan hô một tiếng, vèo một cái chạy đến bên nồi vàng, ăn uống thỏa thích.

Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận lúc đầu có chút ngại ngùng, nhưng một lúc sau cũng gia nhập vào đội ngũ ăn như hổ đói.

Một là, Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận hận Côn Bằng đạo nhân đến cực điểm, nên ăn thịt con trai của Côn Bằng lão tổ để giải hận; hai là tay nghề của Phương Minh quả thật không tệ, khiến ông không nhịn được mà chảy nước miếng.

Mấy người bọn họ dựng một cái nồi vàng trên Bắc Hải, ăn uống thỏa thích.

Tuy con Côn Bằng nhỏ này thân hình cũng cực kỳ to lớn, nhưng sức ăn của Kim Kỳ Lân, Đằng Xà và mấy người kia cũng lớn đến kinh người, không quá mấy canh giờ đã ăn sạch một con Côn Bằng nhỏ chỉ còn lại một bộ xương.

Trên Bắc Hải, Kim Kỳ Lân, Đằng Xà, bao gồm cả Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận đều ăn đến bụng to ra một vòng, đang nằm trên tường vân tiêu thực.

"Sướng, thịt Côn Bằng đúng là thơm thật…" Đằng Xà không nhịn được mà hồi vị.

Kim Kỳ Lân ngậm một khúc xương Côn Bằng trong miệng, thỉnh thoảng lại thè lưỡi ra liếm hai cái, say sưa nói: "Ngon, quả thật là mỹ vị nhân gian, à, đúng rồi, Côn Bằng nhỏ đã ngon như vậy, thịt Côn Bằng lão tổ chẳng phải còn ngon hơn sao?" Đằng Xà lắc đầu, nghiêm

túc nói: “Côn Bằng lão tổ sống lâu quá rồi, thịt của lão chắc già lắm, không ngon đâu, thịt Côn Bằng nhỏ ngon hơn...” Kim Kỳ Lân lắc đầu nói: “Cái đó chưa chắc, Côn Bằng lão tổ là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, thịt của lão linh lực dồi dào, chắc chắn ngon lắm...” Khi nói chuyện, chúng hoàn toàn không biết cách đó không xa có một đạo nhân mặc áo choàng đen, mặt mày âm hiểm đang nhìn chằm chằm.

Đạo nhân đó không ai khác!

Chính là Yêu sư Côn Bằng!

Yêu sư Côn Bằng cảm ứng được con trai mình đã chết, lập tức nổi giận, vội vàng chạy đến thì thấy con trai mình đã bị mấy tên đáng ghét kia ăn thịt mất rồi.

Con Côn Bằng nhỏ kia là con trai duy nhất của Yêu sư Côn Bằng, lại bị người ta ăn thịt!

Điều này khiến Yêu sư Côn Bằng sao có thể không nổi giận?

Điều khiến Côn Bằng tức giận ngút trời hơn nữa là mấy tên này còn đang bàn luận xem Côn Bằng già ngon hay Côn Bằng con ngon!

Côn Bằng đạo nhân sắp tức điên rồi, hận không thể xông lên lột da rút gân, nuốt sống Kim Kỳ Lân, Đẳng Xà và Bắc Hải Long Vương.

Nhưng khi Côn Bằng đạo nhân nhìn thấy Phương Minh, lão lại chùn bước.

Tuy lão rất thương con trai mình, nhưng lão còn thương bản thân mình hơn, dù sao với thần ma cảnh giới như lão, nếu không bị người ta giết chết, tuổi thọ gần như là vô tận.

Côn Bằng đạo nhân không có tự tin thắng được Phương Minh, nên không dám ra tay.

“Ây dô, đây không phải là Côn Bằng đạo hữu sao?

Côn Bằng đạo hữu đi đâu thế?" Phương Minh ngậm một cọng linh thảo trong miệng, mặt mày hồng hào, ngửa bụng lên trời nói.

Rõ ràng, Phương Minh một bữa này cũng ăn rất ngon, thịt Côn Bằng quả thật ngon.

Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà giật mình, vội vàng đứng dậy.

Kim Kỳ Lân đột nhiên cười khà khà, nói: "Côn Bằng già đến đúng lúc lắm, ta sắp có thể biết thịt Côn Bằng già ngon hay thịt Côn Bằng con ngon rồi!" Đẳng Xà gật đầu lia lịa, có chút khó xử nói: "Nhưng ta ăn no rồi, sợ ăn không nổi nữa, làm sao bây giờ?" Kim Kỳ Lân bĩu môi, nói: "Chỉ nếm thử thôi, không sao đâu, hơn nữa, ăn không hết có thể ướp lại, để dành sau này ăn từ từ…" Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà hai tên một lời qua một lời lại, lại coi Côn Bằng đạo nhân như thức ăn!

Một bên, Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận nghe đến trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào tai mình, kinh ngạc đến ngây người, trong lòng chấn động vô cùng, như dấy lên ngàn vạn con sóng lớn: "Trời ơi, đó là Yêu sư Côn Bằng, tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, dậm chân một cái là cả đại lục Hồng Hoang đều phải run rẩy, hai tên này lại muốn ăn thịt Yêu sư Côn Bằng, không hổ là tọa kỵ của giáo chủ, quá ngầu…" Côn Bằng đạo nhân tức đến run người, đạo bào trên người phần phật, nhìn thoáng qua con Côn Bằng nhỏ bị ăn chỉ còn lại bộ xương, trầm giọng nói: "Phương Minh đạo hữu, bần đạo và ngươi trước nay không thù không oán, cũng là nước sông không phạm nước giếng, hôm nay vì sao lại dẫn theo mấy con súc sinh ăn thịt con trai của bần đạo?

E là phải cho bần đạo một lời giải thích chứ!" Phương Minh ngồi thẳng dậy trên tường vân, cười tủm tỉm nói: "Ngươi có biết Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận là do ta bảo kê không?

Vùng đất Bắc Hải này là địa bàn của ta, ngươi dám tấn công Bắc

Hải Long Cung, ta còn chưa hỏi ngươi cho ta một lời giải thích, ngươi ngược lại còn làm kẻ ác đi kiện trước, trách vấn ta à!" Kim Kỳ Lân nghe vậy liền vểnh tai lên, la lớn: "Đúng vậy, không phải chỉ ăn một đứa con trai thôi sao, có cần phải keo kiệt vậy không?" Mẹ kiếp!

Ăn một đứa con trai của ta?

Còn nói ta keo kiệt!

Trời ơi, đây là loại người gì vậy?

Côn Bằng đạo nhân nghe vậy sắp tức điên rồi, mặt mày phẫn nộ nhìn Kim Kỳ Lân, hận không thể bây giờ xông tới lột da rút gân, nghiền xương thành tro.

Chỉ là, có Phương Minh ở bên cạnh, lão không dám!

Một bên, Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận thực sự không nhìn nổi nữa, lên tiếng nhắc nhở: "Kim lão gia, Côn Bằng là dị chủng, dị chủng càng mạnh mẽ thì càng khó sinh con, tiểu long nghe nói Yêu sư Côn Bằng chỉ có một đứa con trai…" Kim Kỳ Lân vẻ mặt tiếc nuối, thở dài nói: "Aiya, tiếc quá, tiếc quá, Côn Bằng lão tổ chỉ có một đứa con trai thôi à?

Ta còn đang mong có thêm mấy con Côn Bằng nhỏ để ghiền nữa chứ…" Đằng Xà nổi giận, nhìn Côn Bằng lão tổ, vẻ mặt hận sắt không thành thép nói: "Côn Bằng lão tổ, uổng cho ngươi còn là Yêu sư của Yêu tộc, Yêu sư thống lĩnh ức vạn sinh linh, gái đẹp đầy rẫy, tùy tiện chọn là được, sao lại chỉ có một đứa con trai vậy hả?

Này, ngươi chỉ có một đứa con trai, sao ta ăn cho đã được?" Mẹ nó chứ!

Hai tên ham ăn này, thật là quá đáng!

Chẳng lẽ ta thật sự phải sinh thêm mấy đứa con trai để cho các ngươi ăn à?

Côn Bằng đạo nhân tức đến run người, môi mấp máy, không thể nhịn được nữa, ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng, chửi ầm lên: "Con heo béo, con rắn mập kia, trả mạng con ta đây!" Nói rồi, Côn Bằng đạo nhân thân hình bộc phát, để lại một chuỗi tàn ảnh trên không trung, với tốc độ cực nhanh lao về phía Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà!

Hai tên này thật là quá đáng!

Côn Bằng đạo nhân nhất định phải giết chết hai tên này, nếu không khó tiêu mối hận trong lòng!

Chương 294

"Giáo chủ, cứu mạng a…" Lúc này, Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà mới biết người đối diện là Yêu sư của Yêu tộc, tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, mới biết sợ hãi.

Phương Minh lật tay, Trọng Thủy Châu xuất hiện trong tay, một dải thiên hà mênh mông xuất hiện trên bầu trời, ầm ầm lao về phía Côn Bằng đạo nhân.

Côn Bằng đạo nhân nhíu mày, thân hình bộc phát, lùi về chỗ cũ.

Thiên hà trên bầu trời cũng theo đó biến mất không dấu vết, như thể mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà giật mình, hét lên một tiếng, vèo một cái chạy ra sau lưng Phương Minh trốn.

Một bên, Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận toát mồ hôi hột, thầm nghĩ: "Hai tên này lúc đầu không phải rất kiêu ngạo sao, hóa ra cũng chỉ là hai quả trứng thối…" Côn Bằng đạo nhân hai mắt nhìn chằm chằm Phương Minh, kinh ngạc và giận dữ nói: "Phương Minh đạo hữu, nếu ngươi không cho bần đạo một lời giải thích, bần đạo quyết không để yên cho ngươi!" Phương Minh vặn vặn cổ, phát ra tiếng rắc rắc, xắn tay áo lên, bày ra tư thế chuẩn bị đánh nhau, nói: "Ngươi tấn công Bắc Hải của ta, giết ức vạn sinh linh Bắc Hải của ta, ta cũng quyết không để yên cho ngươi!" Đúng lúc này, trên Bắc Hải đột nhiên sóng lớn ngút trời, sóng lớn cuồn cuộn nối tiếp nhau dâng lên, trên sóng lớn lại có vô số tôm binh cua tướng.

Trên bầu trời yêu vân cuồn cuộn, từng tầng yêu vân, đứng đầy yêu binh.

Đó chính là đại quân dưới trướng của Côn Bằng đạo nhân!

Côn Bằng đạo nhân lập tức có thêm tự tin, trừng mắt nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Phương Minh đạo hữu, ngươi có biết Yêu tộc ta đã nghiên cứu ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không?

Có biết uy lực của đại trận không?" Phương Minh gật đầu, nghiêm túc nói: "Biết chứ, nghe nói uy lực của đại trận cũng không tệ, có thể sánh ngang với Thập Nhị Thiên Đấu Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, nhưng chỉ bằng đám tôm tép thối tha sau lưng ngươi, e là không bố trí được Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đâu nhỉ?" Yêu sư Côn Bằng hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Đám người ngựa dưới trướng bần đạo quả thật không bố trí được Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nhưng bần đạo đã từ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ngộ ra Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đối phó với ngươi, đủ rồi!" "Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận?" Phương Minh ngẩn người, tấm tắc khen ngợi: "Yêu sư không hổ là Yêu sư, có thể mày mò ra Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, thật lợi hại, chỉ không biết uy lực của Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thế nào?" "Hừ, uy lực thế nào, thử là biết ngay!" Côn Bằng lão tổ hừ lạnh một tiếng, vung tay áo, trầm giọng nói: "Bố trí Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Côn Bằng lão tổ ra lệnh một tiếng, vô số thần nhân trong Yêu tộc bay ra, trong tay những thần nhân đó cầm từng cây đại kỳ, đại kỳ phấp phới, tiếng xé gió lanh lảnh truyền đến.

Chỉ trong chốc lát, trời đất một mảnh tối tăm, đột nhiên vô số ngôi sao sáng lên, bầu trời sao rực rỡ, các vì sao lấp lánh, đột nhiên hiện ra một vùng trời sao.

Vùng trời sao này bao bọc Phương Minh, Kim Kỳ Lân và những người khác, uy năng kinh khủng lan tỏa, khiến người ta tim đập chân run.

Kim Kỳ Lân, Đẳng Xà, Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận lập tức sợ đến biến sắc.

“Giáo chủ, nhất định phải trụ vững, nhất định phải trụ vững a…” Kim Kỳ Lân sợ đến run lẩy bẩy, kẹp đuôi, trốn sau lưng Phương Minh run rẩy nói.

Yêu sư Côn Bằng từ trong bầu trời sao bước ra, nhìn xuống Phương Minh, trầm giọng nói: “Phương Minh, trả lại mạng cho con trai bần đạo!” Phương Minh ngẩng đầu nhìn Yêu sư Côn Bằng, ha ha cười lớn: “Côn Bằng đạo hữu, muốn mạng của ta, vậy phải xem bản lĩnh của ngươi!” “Tìm chết!” Yêu sư Côn Bằng nổi giận, tay chỉ Phương Minh, giận dữ nói: “Khởi động đại trận, giết hắn cho bần đạo!” Trong nháy mắt, các vì sao trên bầu trời đột nhiên sáng rực, từng ngôi sao chao đảo, đột nhiên kéo theo một cái đuôi dài, lao về phía Phương Minh và những người khác.

“Giáo chủ, chết rồi, chết rồi, chống đỡ, chống đỡ a…” Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà hét lên xé lòng.

“Im miệng, ta còn chưa chết!” Phương Minh không nói nên lời, đưa tay chỉ một cái.

Một luồng sáng bắn ra, trên đầu Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà từ từ dâng lên một tòa bảo tháp, chính là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp rủ xuống từng luồng huyền hoàng chi khí, bảo vệ Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà.

“Ầm ầm ầm…” Từng ngôi sao rơi xuống Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, khiến huyền hoàng chi khí chấn động một trận, nhưng lại khó có thể phá vỡ phòng ngự của tòa bảo tháp này.

Kim Kỳ Lân và Đẳng Xà lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Một ngôi sao khổng lồ kéo theo một cái đuôi dài lao về phía Phương Minh.

“Giáo chủ, chết rồi…” Kim Kỳ Lân la lớn.

Phương Minh đưa tay chỉ một cái, ngôi sao đó liền nổ tung, hóa thành ánh sao đầy trời, phiêu tán trong trời đất, biến mất không dấu vết.

Kim Kỳ Lân thở phào nhẹ nhõm, thấy lực phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cực mạnh, mặc cho Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mạnh đến đâu cũng không phá được phòng ngự của nó.

“Côn Bằng lão tổ, chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?” Đằng Xà cũng yên tâm, không nhịn được đắc ý la lớn.

Côn Bằng lão tổ hừ lạnh một tiếng, đưa tay chỉ lên trời sao, la lớn: “Toàn lực khởi động đại trận, diệt sát cho ta!” Trong nháy mắt, vô số ngôi sao trên bầu trời chao đảo, vô số ngôi sao kéo theo một cái đuôi dài, lao về phía Kim Kỳ Lân và những người khác.

Đằng Xà lập tức ngây người, biểu cảm trên mặt cứng đờ, vẻ mặt kinh hãi.

Kim Kỳ Lân và Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận giật mình, nhìn nhau, đều thấy được sự sợ hãi trong mắt đối phương, đồng thời quay đầu trừng mắt nhìn Đằng Xà, gầm lên: “Câm miệng!” Đằng Xà cười gượng, cũng vẻ mặt kinh hãi.

Tuy Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp được mệnh danh là lực phòng ngự thiên hạ đệ nhất, nhưng đối mặt với đại trận hung sát như vậy, trong lòng cũng không chắc chắn.

“Ầm ầm ầm ầm…” Từng ngôi sao rực rỡ rơi xuống Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, trên Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cũng chỉ gợn lên một vòng gợn sóng, liền không còn động tĩnh.

Kim Kỳ Lân và những người khác lại một lần nữa yên tâm.

Phương Minh lật tay, Hỗn Độn Phủ xuất hiện trong tay, chém trái bổ phải, chém nát từng ngôi sao.

Kim Kỳ Lân và những người khác xem đến nhiệt huyết sôi trào, hưng phấn đến mặt đỏ tía tai, gầm lớn: "Giáo chủ, cố lên, xử lý Côn Bằng, hầm Côn Bằng…" Phương Minh nghe mà không nói nên lời, mấy tên này, sức lực không bỏ ra bao nhiêu, tiếng hét thì không nhỏ, thật khiến người ta cạn lời.

Một quyền đánh nổ một ngôi sao, thân hình Phương Minh như một viên đạn đại bác ra khỏi nòng, bắn thẳng ra ngoài, một đường xông thẳng, Hỗn Độn Phủ trong tay chém trái bổ phải, chém nát từng ngôi sao.

Với thực lực của Phương Minh, Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận căn bản không làm gì được hắn!

Côn Bằng đạo nhân nhìn thấy khóe mắt co giật, thấy Phương Minh xông tới, không khỏi kinh hãi, không dám giao thủ với Phương Minh, thân hình lóe lên, ẩn vào trong đại trận.

Phương Minh xông vào trong trời sao, ánh mắt rực sáng, lại bổ một búa về phía trời sao.

Ánh búa lạnh lẽo, máu tươi bắn ra, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp bầu trời sao.

Chương 295

Từng tôn yêu thần khổng lồ từ trên trời rơi xuống, thân thể bị chém thành mấy khúc, nguyên thần sớm đã bị tiêu diệt, cành cây gãy rơi xuống biển, dấy lên ngàn con sóng lớn.

"Rắc…" Một cây tinh thần đại kỳ bị bẻ gãy từ giữa, bầu trời sao vốn hoàn chỉnh đột nhiên khuyết đi một góc, như bị một con ác thú thượng cổ cắn mất một miếng.

Phương Minh lại bổ ra một búa, trong nháy mắt lại máu tươi bắn ra, vô số người trong Yêu tộc bị chém đến hình thần câu diệt, thân tử đạo tiêu, thi thể khổng lồ rơi xuống mặt biển, khiến tôm binh cua tướng trong biển choáng váng.

"Giết…" Phương Minh gầm lớn, Hỗn Độn Phủ trong tay liên tục bổ ra.

Mỗi khi bổ ra một búa, liền có vô số yêu tộc thần nhân vẫn lạc, Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận triệt để bị xé rách, ầm ầm vỡ nát.

Ngay cả tinh thần kỳ cũng gãy mất mấy cây, rơi xuống Bắc Hải.

"Sát thần rồi, Phương ma đầu phát điên rồi, mau chạy a…" Trong lúc nhất thời, trên Bắc Hải tiếng kêu thảm thiết vang vọng mây xanh, chấn động không ngừng.

Lúc này dù Phương Minh không truy đuổi, chúng cũng tự va vào nhau, chen lấn lẫn nhau, cũng có vô số người trong Yêu tộc vẫn lạc.

Đúng lúc này, trên Bắc Hải sóng lớn ngút trời, từng con thần long vọt lên trời, lao về phía đại quân Yêu tộc.

Các Long Vương của ba biển còn lại dẫn binh đến giết!

Bắc Hải Long Vương cũng lao đầu xuống biển, tập hợp lại bộ hạ

cũ, cũng gia nhập vào trận chiến truy sát người của Yêu tộc, giết đến mức người của Yêu tộc kinh hồn bạt vía, tan tác, chỉ hận mẹ không sinh thêm hai cái chân, không thể chạy nhanh hơn một chút.

Phương Minh truy đuổi đại quân Yêu tộc đại sát một trận, nhưng không thấy bóng dáng Côn Bằng đạo nhân đâu, hiển nhiên Côn Bằng đạo nhân đã sớm nhân lúc hỗn loạn mà chạy trốn.

Côn Bằng đạo nhân chạy rồi, chỉ có đám đại quân Yêu tộc dưới trướng lão là thảm rồi… Trên Bắc Hải, Phương Minh đại phá Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu sư Côn Bằng, đại bại Yêu tộc.

Do Yêu sư Côn Bằng quý mạng, thấy tình thế không ổn liền chuồn mất, khiến cho trăm vạn đại quân Yêu tộc rắn mất đầu, bị giết đến tan tác, vứt mũ bỏ giáp, không thành quân đội.

Tứ Hải Long Vương suất binh đến, đại cục đã định.

Trận chiến này rơi vào tình thế tàn sát một chiều.

Phương Minh đại sát một trận, liền đi tìm Kim Kỳ Lân và Đằng Xà.

Khi Phương Minh tìm thấy hai tên này, hai tên ham ăn đang đuổi theo đại quân Yêu tộc phất cờ hò reo, hễ có người của Yêu tộc phản công, hai tên liền trốn vào trong Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Chỉ cần người ta vừa chạy, hai tên lại tiếp tục phất cờ hò reo!

Người của Yêu tộc thì không giết được bao nhiêu, nhưng cổ họng thì la đến khàn cả rồi.

“Tiểu Lục, Tiểu Thất, ta đi đến Yêu tộc Thiên Đình đây, các ngươi cứ ở lại Bắc Hải!” Phương Minh thu lại Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, liền hóa thành một luồng sáng, thẳng tiến đến Yêu tộc Thiên Đình ngoài Bất Chu Sơn.

Đến ngoài Nam Thiên Môn của ba mươi sáu tầng trời, Phương Minh dừng thân hình lại.

Có một thần tướng Yêu tộc chặn đường Phương Minh, quát lớn: "Kẻ nào?

Đây là Yêu tộc Thiên Đình, người ngoài không được tự tiện xông vào!" "Phương Minh!" Phương Minh hừ lạnh một tiếng, chắp tay sau lưng, cất bước đi về phía trước.

"Gì?

Phương Minh?

Phương họa họa?" Thần tướng Yêu tộc kia kinh ngạc, sau đó đồng tử co rút dữ dội, kinh hãi la lớn: "Không hay rồi, Phương họa họa đến tai họa Yêu tộc Thiên Đình của chúng ta rồi, không hay rồi, Phương ma đầu đến rồi, mau đi bẩm báo bệ hạ…" Phương Minh không hề để ý đến thần tướng Yêu tộc kia, tiếp tục cất bước đi về phía Nam Thiên Môn.

"Đứng lại, trọng địa của Yêu tộc, không được tự tiện xông vào…" Những người khác của Yêu tộc đang canh gác Nam Thiên Môn sợ đến run lẩy bẩy, không ngừng lùi lại, Phương Minh tiến lên một bước, chúng liền lùi lại mấy bước, kinh hãi la lớn.

"Không chết thì cút ra!" Phương Minh trầm giọng nói.

Lần này, hắn đã thực sự nổi giận!

Yêu tộc biết rõ vùng đất Tứ Hải có Phương Minh bảo kê, lại dám ra tay với Bắc Hải, đã làm rồi thì phải khiến Yêu tộc trả giá đắt.

Vì vậy, Phương Minh không tiếc giết đến tận Yêu tộc Thiên Đình!

Mãi cho đến khi Phương Minh đến gần Nam Thiên Môn, những người của Yêu tộc kia không thể lùi được nữa.

Một người trong Yêu tộc quát lớn một tiếng, tay cầm một cây đinh ba thép, lao về phía Phương Minh.

Trước người Phương Minh hiện ra Nhiếp Hồn Đăng, tên người của Yêu tộc kia chưa đến gần đã bị Nhiếp Hồn Đăng hút mất hồn phách, chỉ để lại một cỗ thân thể cứng đờ giữa đường, ngay cả biểu cảm cũng chưa thay đổi.

"Giết a…" Để bảo vệ tôn nghiêm của Yêu tộc, cũng để sống sót, liều mạng một phen, những người còn lại của Yêu tộc lần lượt lao về phía Phương Minh.

Nếu lúc này không liều mạng, may mắn sống sót, e là Đế Tuấn và Thái Nhất cũng sẽ lấy mạng của chúng, thay vì vậy, không bằng liều một phen.

Chỉ là tu vi của những người gác cổng Yêu tộc này quá thấp, cao nhất cũng không quá Thái Ất Kim Tiên, chưa đến gần Phương Minh đã bị Nhiếp Hồn Đăng hút mất hồn phách, chỉ để lại một cỗ thân thể trống rỗng.

Nhiếp Hồn Đăng tỏa ra ánh sáng u u, mở đường phía trước, Phương Minh vẫn luôn chắp tay sau lưng cất bước đi về phía trước.

Chương 296

Mãi cho đến khi qua khỏi Nam Thiên Môn, có mấy trăm người của Yêu tộc bị hút mất hồn phách, hồn quy về trời, Phương Minh còn chưa ra tay.

"To gan, Phương Minh, đây là Yêu tộc Thiên Đình, không được tự tiện xông vào!" Đúng lúc này, một Yêu tộc Đại Thánh khổng lồ, toàn thân đỏ rực như máu, tay cầm gậy lang nha chạy đến, giận dữ quát Phương Minh.

Phương Minh dừng bước, nhìn tôn thần ma Yêu tộc này, cười nói: "Ngươi là ai?" "Ta là một trong Thập Đại Yêu Thánh của Yêu tộc, Thử Thiết đây!" Tôn thần ma Yêu tộc kia giận dữ quát.

"Tránh ra, kẻ cản đường ta chết!" Phương Minh vẫn không có ý định dừng lại, cất bước tiếp tục đi.

"Tìm chết!" Thần ma khác gặp phải Phương Minh, trốn còn không kịp, nhưng Thử Thiết này lại xông lên, vừa nhìn đã biết là loại đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển.

Nhưng Thử Thiết cũng có mấy phần bản lĩnh, Nhiếp Hồn Đăng không thể hút được hồn phách của y.

Thử Thiết xông đến trước mặt Phương Minh, cầm gậy lang nha lên, liền đập về phía Phương Minh.

Phương Minh hừ lạnh một tiếng, lật tay, Hỗn Độn Phủ xuất hiện trong tay, một búa chém xéo lên trên.

Thử Thiết đột nhiên dừng thân hình lại.

Phương Minh cầm cây búa máu me đầm đìa tiếp tục đi về phía trước, trầm giọng nói: "Bảo Đế Tuấn và Thái Nhất ra gặp ta, nếu

không ta đập nát ngai vàng Thiên Đế!" Phía sau, gậy lang nha trong tay Thử Thiết đột nhiên gãy đôi, "keng" một tiếng rơi xuống đất, phát ra âm thanh giòn giã.

Ngay sau đó lại một tiếng động trầm nặng, đó là nửa thân người của Thử Thiết lại trượt xuống, rơi xuống đất.

"A, ma quỷ, ma quỷ a…" Chúng nhân Yêu tộc đại kinh, kinh hãi la lớn.

Phải biết rằng, Thử Thiết là một trong Thập Đại Thánh Nhân của Yêu tộc, lại không qua nổi một hiệp dưới tay Phương Minh, sao có thể không khiến người ta kinh hãi.

"Lên, chúng ta đông người!" Có một thần tướng Yêu tộc chỉ huy chúng nhân Yêu tộc xông lên.

Phương Minh hừ lạnh một tiếng, vung tay áo, một cánh cửa khổng lồ với tốc độ cực nhanh lao về phía những người đang xông tới.

Đó chính là Thừa Thiên Chi Môn!

Cánh cửa nối liền dương gian và âm gian, cũng là một trong những thần thông của Tứ sư phó!

Những người của Yêu tộc kia xông tới rất nhanh, đột nhiên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, khi tỉnh lại thì đã ở trong U Minh Địa Phủ.

Trong bóng tối, một chiếc thuyền giấy đang lướt tới, trên thuyền giấy đứng một lão giả cầm đèn lồng ngựa, chính là lão giả Âm sai khiến người ta nghe danh đã mất mật.

Trên mặt lão giả Âm sai hiếm thấy hiện ra nụ cười, lẩm bẩm: "Minh nhi thân ta, gửi cho ta nhiều người như vậy đến chơi…" Người của Yêu tộc cũng đã thấy lão giả Âm sai, lập tức từng người một sợ đến run lẩy bẩy.

Chúng cũng đã nghe qua chuyện của lão giả Âm sai, lão giả Âm sai tính cách cô độc, thích một mình đi đi về về, hóa thân ức vạn, đi khắp dương gian bắt giữ du hồn dã quỷ.

Lão giả Âm sai cực kỳ không thích người khác tự tiện vào U Minh Địa Phủ, hễ ai tiến vào U Minh Địa Phủ, không chết cũng phải lột một lớp da.

Thấy lão giả Âm sai đang lái thuyền tới, một thần tướng Yêu tộc trong số đó cắn răng tiến lên chắp tay nói: "Âm sai thần tôn, ta là người của Yêu tộc, không phải cố ý tiến vào Địa Phủ, bị kẻ gian dùng quỷ thuật đưa vào Địa Phủ, xin thần tôn nể mặt Yêu tộc, có thể thả chúng ta đi, chúng ta… chúng ta đi ngay!" "Kẻ tự tiện vào U Minh, chết!" Lão tổ Âm sai đeo mặt nạ quỷ lên mặt, u u nói.

Người của Yêu tộc kinh hãi nhìn lão giả Âm sai, như gặp phải đại địch.

Một người trong Yêu tộc lấy hết dũng khí nói: "Không sợ, chúng ta đông người, xông ra khỏi U Minh Địa Phủ…" Đúng lúc này, trong bóng tối vô biên vô tận tuôn ra vô số thuyền giấy, trên thuyền giấy đứng từng lão giả Âm sai cầm đèn lồng ngựa… Nhìn thấy vô số lão giả Âm sai bao vây, sắc mặt những người của Yêu tộc kia lập tức sụp xuống.

"Mẹ kiếp, cái mồm quạ đen!" Một người của Yêu tộc khác bên cạnh nổi giận, một bạt tai tát vào mặt người của Yêu tộc vừa nói, đánh hắn xoay ba trăm sáu mươi lăm độ tại chỗ.

Khoảnh khắc tiếp theo, bị vô số lão giả Âm sai nhấn chìm.

Bất Chu Sơn.

Ba mươi sáu tầng trời.

Phương Minh cầm Hỗn Độn Phủ, tiếp tục đi về phía trước.

Yêu Thánh Cửu Anh chạy đến, nhìn Phương Minh, giận dữ nói: "Phương Minh, đây là Yêu tộc Thiên Đình, không được tự tiện xông vào!" "Ta dù có xông vào, ngươi có thể làm gì ta?" Phương Minh cười lạnh một tiếng, khinh thường nói.

Cửu Anh nổi giận, lật tay, hai món pháp bảo hình bánh xe xuất hiện trong tay, ném về phía Phương Minh.

Hai món pháp bảo hình bánh xe đó, một bánh là một vầng trăng khuyết, trên đó ánh trăng lấp lánh, một bánh là một mặt trời tròn, khảm vào trong vầng trăng khuyết, tạo thành một vòng tròn lớn.

Đây chính là pháp bảo thành danh của Yêu Thánh Cửu Anh, Nhật Nguyệt Tinh Luân, là do Cửu Anh thu thập tinh hoa nhật nguyệt, trải qua mấy vạn năm mới luyện thành bảo bối, uy lực cực lớn.

Nguyệt luân tỏa ra một luồng nguyệt hoa chi lực, bắn về phía Phương Minh.

Phương Minh sờ sờ đầu, cười nói: "Thật thoải mái!" Cửu Anh nổi giận, chỉ vào thiên luân, trên thiên luân bắn ra một luồng Thái Dương chân hỏa, đốt về phía Phương Minh.

Thái Dương chân hỏa hừng hực cháy trên người Phương Minh, Phương Minh vặn vặn cổ, cười nói: "Thật thoải mái!" Cửu Anh kinh hãi, quay người định chạy.

Đúng lúc này, Phương Minh lấy ra một chiếc gương, chiếu vào Cửu Anh, Thái Dương chân hỏa hừng hực phun ra.

Yêu Thánh Cửu Anh lập tức bị Thái Dương chân hỏa bao bọc, bị đốt đến kêu la thảm thiết, hiện ra chân thân, lại là một con rắn chín đầu khổng lồ.

Chương 297

"Nhật Nguyệt Tinh Luân!" Cửu Anh la lớn, triệu hồi pháp bảo.

Phương Minh vung tay ra, tóm lấy Nhật Nguyệt Tinh Luân trong tay, cười lớn: "Không tệ, một món bảo bối không tệ, sau khi ngươi chết, nó sẽ là của ta!" "A a…" Cửu Anh thê lương phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể khổng lồ quằn quại, va vào đại quân Yêu tộc khiến chúng hỗn loạn.

Đúng lúc này, Thái Dương chân hỏa trên người Cửu Anh lại bay ngược trở lại.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy hai người mặc đế bào đang cất bước đi tới, chính là Yêu tộc Thiên Đế Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất đưa tay hút đi Thái Dương chân hỏa trên người Cửu Anh, cứu Cửu Anh một mạng.

Nhưng Cửu Anh cũng đã bị Thái Dương chân hỏa hừng hực đốt cho tàn phế, e là không có mấy vạn năm, khó mà khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

Có thể nói, Thập Đại Yêu Thánh của Yêu tộc lại phế đi một người.

Yêu tộc Thiên Đế Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cùng nhau đi tới, phía sau là vô số đại quân Yêu tộc, không ngừng có đại quân Yêu tộc từ các chư thiên lớn chạy đến, vây chặt lấy Phương Minh.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nhìn thấy chiếc gương trong tay Phương Minh, không khỏi kinh ngạc hô lên: "Thái Dương Thần Kính!" Đông Hoàng Thái Nhất tức đến nghiến răng nghiến lợi, trừng mắt nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Phương Minh, ngươi đã

trộm kho báu của Yêu tộc Thiên Đình?" Phương Minh bĩu môi, nghiêm túc nói: "Thái Nhất, ngươi dùng từ không đúng, là ta lấy đi, không phải trộm đi!

Ừm, ta biến thành bộ dạng của Chuẩn Đề, quang minh chính đại lấy đi!" "…" Đông Hoàng Thái Nhất tức đến nghiến răng nghiến lợi, Thái Dương chân hỏa quanh thân hừng hực, đốt đến không gian cũng bị vặn vẹo, rõ ràng đang ở bên bờ vực bùng nổ.

Đế Tuấn cũng tức đến hai mắt phun ra Thái Dương chân hỏa kinh khủng, nghiến răng nghiến lợi nhìn Phương Minh.

Chúng nhân Yêu tộc không ai không trừng mắt nhìn Phương Minh, hận không thể rút gân lột da Phương Minh.

Bấy lâu nay, Đế Tuấn và Thái Nhất và những người khác đều tưởng rằng Chuẩn Đề đạo nhân đã trộm kho báu của Thiên Đình, vì vậy Yêu tộc không tiếc phái đại quân viễn chinh Tây Phương giáo, kết thù oán không nhỏ với Tây Phương giáo.

Phải biết rằng, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người đều là thánh nhân thiên định, sau này đều sẽ trở thành tồn tại thành thánh.

Yêu tộc đã kết nhân quả với họ, với cái nết của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, sau này chắc chắn sẽ báo thù Yêu tộc.

Thánh nhân báo thù, đó không phải là chuyện đùa!

Hố!

Hố trời!

Phương Minh đã hố Yêu tộc thảm rồi!

Đế Tuấn trừng mắt nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Phương Minh, ngươi trộm kho báu của Yêu tộc Thiên Đình, bây giờ lại giết vô số người của Yêu tộc ta, hôm nay, trẫm thề không để yên cho ngươi!"

Phương Minh cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Không để yên?

Không để yên thì có thể làm gì ta?

Đúng rồi, Yêu sư Côn Bằng tên nhát gan đó đâu rồi?

Trốn ở đâu rồi?” “Phương Minh, khinh người quá đáng, tìm chết!” Đông Hoàng Thái Nhất nổi giận, lật tay, Hỗn Độn Chung xuất hiện trong tay, bàn tay lớn ầm ầm vỗ vào Hỗn Độn Chung.

Trong nháy mắt, một vầng mặt trời từ Hỗn Độn Chung bay ra, lại đập về phía Phương Minh.

“Mẹ kiếp!

Bản lĩnh ghê!” Dù là Phương Minh cũng không khỏi thầm khen hay, Hỗn Độn Phủ trong tay bổ ra một búa.

Mặc cho thần thông thiên biến vạn hóa, ta tự một búa phá vạn tượng!

Khoảnh khắc tiếp theo, mặt trời khổng lồ nứt ra từ giữa, ầm ầm hóa thành linh lực tiêu tán.

Đông Hoàng Thái Nhất nổi giận, lắc mình một cái, hóa thành một người khổng lồ cao nghìn trượng, tóm lấy Hỗn Độn Chung, liền rung mạnh một cái, sóng âm màu vàng kinh khủng tiêu diệt tất cả, như thủy triều dâng trào về phía Phương Minh.

Phương Minh đưa tay chỉ lên đầu, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp xuất hiện trên đầu, rủ xuống từng luồng huyền hoàng chi khí, bảo vệ toàn thân Phương Minh.

Sóng âm màu vàng kinh khủng đánh vào Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, cũng chỉ dấy lên một vòng gợn sóng, liền không còn động tĩnh.

Đông Hoàng Thái Nhất nhìn thấy thầm nhếch miệng, Hỗn Độn

Chung tuy là một trong Khai Thiên Tam Bảo, là Tiên Thiên Chí Bảo đỉnh cấp, công thủ nhất thể, cực kỳ lợi hại.

Nhưng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trên đầu Phương Minh lại được mệnh danh là linh bảo có lực phòng ngự đệ nhất, quả thật rất khó giải quyết.

Nhưng tình hình trước mắt, không giải được cũng phải giải, đành phải cứng đầu xông lên.

Đông Hoàng Thái Nhất quát lớn một tiếng, ném Hỗn Độn Chung ra, chiếu thẳng vào Phương Minh mà đập.

Phương Minh hừ lạnh một tiếng, bổ ra một búa, ánh búa lẫm liệt đánh vào Hỗn Độn Chung, khiến Hỗn Độn Chung bị đập bay ngược ra, ầm ầm va sập một tòa cung điện sau lưng Đông Hoàng.

Đông Hoàng Thái Nhất giật mình, vội vàng triệu hồi Hỗn Độn Chung, thấy Hỗn Độn Chung vẫn còn nguyên vẹn, mới thở phào nhẹ nhõm.

Một bên khác, Đế Tuấn quát lớn một tiếng, nói: "Bố trí Hà Đồ Lạc Thư đại trận!" Nói rồi, Đế Tuấn vung tay ném Hà Đồ Lạc Thư ra, một dải thiên hà mênh mông xuất hiện trên bầu trời, từng tòa núi lớn hiện ra, phác họa ra cảnh tượng sông núi.

Vô số đại quân Yêu tộc xông vào trong thiên hà, đột nhiên trên dải sông lớn đó một trận ầm vang, lại hiện ra một hư ảnh Huyền Vũ khổng lồ.

Chương 298

Giữa các dãy núi truyền đến từng trận tiếng hổ gầm, một hư ảnh Bạch Hổ khổng lồ.

Trong hư ảnh là vô số người của Yêu tộc… Hà Đồ Lạc Thư, bao quát sông núi Hồng Hoang, là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo dùng để thôi diễn trận pháp.

Hà Đồ Lạc Thư đại trận, chính là đại trận do Đế Tuấn tham ngộ thế đi của sông núi, thôi diễn ra, tuy không lợi hại bằng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nhưng cũng là đại chiến đỉnh cấp.

Trên thiên hà, rùa rắn gầm rống, giữa các dãy núi, hổ gầm vang núi rừng.

Chiến lực của từng binh sĩ Yêu tộc vốn không mạnh, nhưng Hà Đồ Lạc Thư đại trận đã tích hợp thực lực của những binh sĩ Yêu tộc này lại, kết thành đại trận, thực lực của Huyền Vũ và Bạch Hổ, có thể sánh ngang với tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong.

"Cũng có chút thú vị!" Phương Minh nhìn thấy tấm tắc khen ngợi, lẩm bẩm.

"Giết!" Đế Tuấn giận dữ chỉ vào Phương Minh, trầm giọng quát.

Huyền Vũ đạp lên thiên hà lao về phía Phương Minh, trên mai rùa có một con rắn khổng lồ quấn quanh, bóng rắn hú hét, mở ra cái miệng lớn kinh khủng, cắn về phía Phương Minh.

Bạch Hổ gầm thét, bốn vó phi nước đại, các dãy núi cũng theo đó chuyển động, cũng lao về phía Phương Minh.

"Thế này không tệ, nhưng trước mặt ta, còn kém một chút!" Phương Minh cười lạnh một tiếng, tung người nhảy lên, bổ ra một

búa, đầu Bạch Hổ lập tức bị chặt đứt, máu tươi bắn tung tóe, vô số thi thể của người Yêu tộc rơi xuống.

Hư ảnh Bạch Hổ theo đó tan rã.

Con rắn lớn trên lưng Huyền Vũ mở miệng lớn, một ngụm cắn lấy Phương Minh.

Phương Minh nhân thế xông vào trong trận, ánh búa lẫm liệt, thỉnh thoảng có người của Yêu tộc bị chém giết.

Nhìn từ bên ngoài, Huyền Vũ khổng lồ như uống say rượu, lắc lư, loạng choạng, đứng không vững.

"Ầm…" Đột nhiên, Huyền Vũ nổ tung, vô số tay chân cụt bay ra từ trong đó, máu tươi nhuộm đỏ cả Thiên Đình.

Phương Minh chân đạp mạnh một cái, thiên hà sụp đổ, Hà Đồ kêu lên một tiếng thảm thiết, xoay tít bay ngược trở về.

"Phá!" Phương Minh bay lên, lại đánh ra một quyền.

Sông núi vỡ nát, đại địa sụp đổ!

Mọi dị tượng hư ảnh biến mất, Lạc Thư chấn động, như bị trọng thương, cũng kêu lên một tiếng thảm thiết, bay ngược về tay Đế Tuấn.

Phương Minh chân đạp Thiên Đình, đạo bào quanh thân phần phật, nhìn xuống Đế Tuấn và Thái Nhất, khinh thường nói: "Yêu tộc chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?" "Phương Minh tiểu nhi, đừng có ngông cuồng!" Đế Tuấn tức đến nghiến răng nghiến lợi, vung tay áo, gầm lên: "Bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" "Vâng!" Ba trăm sáu mươi lăm yêu thần Đại La Kim Tiên đỉnh phong bay ra, trong tay mỗi người cầm một cây tinh thần đại kỳ, đại kỳ phấp phới, mỗi khi lay động, trên bầu trời lại hiện ra một vùng trời sao, trong trời sao các vì sao rực rỡ, lấp lánh không ngừng, như khảm vô số viên đá quý.

Cuối cùng cũng được chứng kiến Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trong truyền thuyết, trong lòng Phương Minh cũng có chút phấn khích.

Chỉ thấy từng vùng trời sao hiện ra, xa xa từng tòa chư thiên bay tới, tổng cộng ba trăm sáu mươi lăm tòa chư thiên.

Mỗi một tôn yêu thần đều đứng trên một tòa chư thiên, đại kỳ trong tay phấp phới, gió thổi lồng lộng, phần phật vang lên.

Trên các chư thiên, các vì sao sáng rực, rực rỡ chói mắt, dày đặc, bất cứ lúc nào cũng có thể đổ xuống.

Bất luận là về khí thế hay quy mô, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đều mạnh hơn Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mà Côn Bằng đạo nhân mô phỏng ra rất nhiều, chỉ riêng một tòa chư thiên tinh thần, đã nhiều hơn trăm lần so với các vì sao trên Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mà Côn Bằng mô phỏng.

Trên các vì sao, lờ mờ có thể thấy người của Yêu tộc khổng lồ xuyên qua trong đó, kéo từng ngôi sao, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Trong mắt Phương Minh thần quang lấp lánh, trong lòng không sợ mà còn vui mừng, cười lớn: "Không tệ, không tệ, không biết uy lực thế nào!" Đế Tuấn bay lên, đích thân chủ trì đại trận, trừng mắt nhìn Phương Minh, trầm giọng quát: "Phương Minh, trẫm cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi chịu thần phục trẫm, trẫm hôm nay sẽ tha cho ngươi, thế nào?" Phương Minh trợn mắt, bĩu môi nói: "Cút mẹ nhà ngươi đi, lão tử không có thói quen làm chó săn!" Đế Tuấn nổi giận, chỉ tay vào Phương Minh, quát lớn: "Giết hắn cho trẫm!" Ầm ầm ầm… Tiếng nổ kinh khủng vang lên, trên bầu trời vô số ngôi sao đột nhiên sáng rực, các vì sao chao đảo dữ dội.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số ngôi sao kéo theo một cái đuôi dài, khói đen cuồn cuộn, lao về phía Phương Minh.

Các ngôi sao của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lớn hơn nhiều so với các ngôi sao của Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Côn Bằng, rõ ràng là Yêu tộc đã kéo cả các ngôi sao trên từng tòa chư thiên đến.

Xung quanh thế giới Hồng Hoang, cũng có vô số tiểu chư thiên, chỉ là những tiểu chư thiên đó cực kỳ không ổn định, mỗi thời mỗi khắc đều đang hủy diệt và tái sinh, trong tình hình bình thường không ai quan tâm.

Lúc này từng tòa tiểu chư thiên bị kéo đến, va chạm với thế giới bích lũy của thế giới Hồng Hoang, những tiểu chư thiên đó bị đốt đến đỏ rực, từng ngôi sao xuyên qua tầng khí quyển, cũng bị tầng khí quyển ma sát đốt đỏ, đến trên không trung của Phương Minh, đã là ngọn lửa hừng hực, khói đen cuồn cuộn, trở thành một quả cầu lửa khổng lồ.

Những quả cầu lửa này thể tích khổng lồ, đốt đỏ cả bầu trời.

Vô số quả cầu lửa tập trung lại một chỗ, đốt đến không gian cũng sụp đổ, địa hỏa phong lôi các thứ tiêu diệt cuồng dũng tràn vào, một mạch lao về phía Phương Minh.

Cảnh tượng như vậy, Phương Minh có cảm giác quen thuộc.

Tương tự như cảnh tượng đại phá diệt hủy thiên diệt địa trong Tử Tiêu Cung, lúc đó trên bầu trời Tử Tiêu Cung cũng có vô số ngôi sao rơi xuống, còn đáng sợ hơn.

Đối mặt với cảnh tượng như vậy, người bình thường sớm đã sợ tè ra quần.

Nhưng Phương Minh thì khác, uy lực của đại trận càng lớn, Phương Minh càng hưng phấn.

Sớm đã muốn toàn lực thi triển, xem tu vi của mình đã đến mức

độ nào, bây giờ chính là cơ hội tốt để thể hiện quyền cước.

"Ha ha ha, đến hay lắm, đến tuyệt lắm!" Phương Minh ha ha cười lớn, lại thu lại Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, hai chân phát lực, như một viên đạn đại bác ra khỏi nòng, xông lên trời, đại phủ trong tay bổ ra.

Chương 299

"Ầm…" Một ngôi sao bị đánh nổ, hóa thành ngọn lửa đầy trời, rơi xuống phàm trần.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác nhìn thấy da mặt co giật dữ dội, nhìn nhau, đều thấy được sự sợ hãi trong mắt đối phương.

Theo lý, tình huống như vậy, nguy hiểm đến cực điểm, một chút không cẩn thận, sẽ có kết cục hồn phi phách tán, thân tử đạo tiêu, người khác không mong gì hơn là lấy hết tất cả bảo vật ra để phòng ngự!

Nhưng Phương Minh lại thu lại Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp?

Kiêu ngạo!

Quá kiêu ngạo!

Hoặc là coi thường Yêu tộc Thiên Đình!

Nhưng kiêu ngạo cũng phải có thực lực, rõ ràng Phương Minh thuộc loại người có thực lực!

Phương Minh đứng vững trước gió, đại phủ trong tay không ngừng bổ ra, ánh búa lăng liệt, từng ngôi sao nổ tung, hóa thành ngọn lửa đầy trời, rơi xuống phàm trần.

Chỉ là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận dù sao cũng là đại trận nổi danh trên đại lục Hồng Hoang, các ngôi sao rơi xuống từ các chư thiên lớn thực sự quá nhiều, dù thực lực của Phương Minh mạnh mẽ, cũng bị đập đến không ngừng rơi xuống… Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Vô số quả cầu lửa sao không ngừng rơi xuống từ chân trời, cái này nối tiếp cái kia, dày đặc, khổng lồ, một ngôi sao có thể sánh ngang với một ngọn núi lớn trên đại lục Hồng Hoang.

Phương Minh một búa chém nát một ngôi sao, ngay sau đó một ngôi sao khác liền đập tới.

Lúc này, Phương Minh không kịp vung búa nữa, Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn thấy hai mắt sáng rực, tưởng rằng Phương Minh sắp bị đập rơi.

Đúng lúc này, Phương Minh quát lớn một tiếng, thân hình bộc phát, lại ầm ầm va vào ngôi sao đó.

"Ầm…" Ngôi sao đang cháy hừng hực kia lại bị Phương Minh một cú va chạm, va đến nổ tung, tứ phân ngũ liệt, hóa thành ngọn lửa đầy trời rơi xuống.

"Mẹ kiếp!" Đông Hoàng Thái Nhất nhìn thấy khóe mắt co giật, không nhịn được văng ra một câu chửi thề.

Phải có nhục thân mạnh mẽ đến mức nào, mới có thể cứng rắn va nát một ngôi sao như vậy?

Nếu ngôi sao đó không động, Đế Tuấn và Thái Nhất hai người bằng nhục thân mạnh mẽ, va nát một ngôi sao, cũng không phải là chuyện khó.

Nhưng mấu chốt là những ngôi sao đó đang vận chuyển với tốc độ cao, rơi xuống từ các chư thiên cực xa, tốc độ cực nhanh.

Trọng lượng của bản thân ngôi sao, cộng thêm sự gia trì của tốc độ, lực va chạm đã đạt đến mức độ cực kỳ kinh khủng.

Dưới lực va chạm như vậy, e là ngay cả người thành đạo từ Tam Túc Kim Ô như Đế Tuấn và Thái Nhất, cũng phải bị đập nằm xuống.

Nhưng Phương Minh lại dùng nhục thân cứng rắn va nát một ngôi sao!

Đơn giản là chuyện không thể!

Nhục thân như thế nào mới có thể cứng rắn va nát một ngôi sao đang vận chuyển với tốc độ cao?

Cả đại lục Hồng Hoang, e là cũng chỉ có Tổ Vu mới làm được!

Đế Tuấn nuốt nước bọt, vỗ vỗ vai Đông Hoàng Thái Nhất, nói: "Hiền đệ không cần kinh hoảng, tên Phương Minh này là Đại Tôn của Vu tộc, nhục thân tự nhiên cực mạnh…" Đông Hoàng Thái Nhất nhếch miệng, lẩm bẩm: "Rõ ràng là ngươi đang kinh hoảng, được không…" Chuyện xảy ra tiếp theo, càng khiến Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Phương Minh dường như hung tính đại phát, gầm lớn một tiếng, nhục thân từng khúc căng phồng, hóa thành một người khổng lồ cao nghìn trượng, xông lên trời, va vào các vì sao trên bầu trời.

"Ầm ầm ầm…" Từng ngôi sao lại bị Phương Minh va đến vỡ nát, trên bầu trời như đang bắn pháo hoa, tiếng nổ không ngừng.

Cứ như vậy, Phương Minh liên tiếp va vỡ mấy trăm ngôi sao, tốc độ mới giảm xuống.

"Mẹ kiếp, đây là người sao?" Chúng nhân Yêu tộc nhìn đến trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

May là lúc này, một ngôi sao đập tới, đánh vào thân Phương Minh, Phương Minh mới dừng lại xu thế đi lên.

Lại một ngôi sao đập tới, ầm ầm va vào ngôi sao trước đó.

Phương Minh lại hạ xuống một chút.

“Ầm ầm ầm…” Không ngừng có ngôi sao đập tới, Phương Minh bị đập đến không ngừng rơi xuống.

“…” Toàn thân Phương Minh cơ bắp cuồn cuộn, gầm lên liên tục, dưới nách lại mọc ra bốn cánh tay.

Trong khoảnh khắc, Phương Minh biến thành một người khổng lồ ba đầu sáu tay, sáu cánh tay của người khổng lồ điên cuồng đánh về phía trước, đập vỡ từng ngôi sao.

Lại ngửa mặt lên trời gầm thét, sáu cánh tay xoay tròn, như bánh xe, quyền ảnh đầy trời, đánh nát từng ngôi sao.

Tuy lúc này Phương Minh cũng không xông lên được, nhưng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lại cũng không làm gì được Phương Minh.

Phương Minh đơn thương độc mã, tay không quyền tấc chống lại Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Chương 300

Chuyện này nếu không tận mắt chứng kiến, tuyệt đối sẽ không tin.

"Nhục thân thành thánh…" Đông Hoàng Thái Nhất thở gấp, hai mắt nhìn chằm chằm Phương Minh đang đại triển thần uy trong trận, đầy vẻ không thể tin nổi nói.

Đế Tuấn toàn thân chấn động, kinh ngạc hô: "Hiền đệ, ngươi nói gì?" Khóe mắt Đông Hoàng Thái Nhất co giật, chỉ vào Phương Minh, vội nói: "Đại ca, tên Phương Minh đó đã đạt đến cảnh giới nhục thân thành thánh!" "Nhục thân thành thánh? …Làm sao có thể?" Mồ hôi trên trán Đế Tuấn chảy ròng ròng, sau đó bị Thái Dương chân hỏa bốc hơi khô, kinh hãi la lớn.

Đông Hoàng Thái Nhất hít sâu một hơi, vội nói: "Đại ca không cần căng thẳng, nhục thân thành thánh không phải là thật sự thành thánh, chúng ta không nhất định sẽ thua…" Đế Tuấn hít sâu một hơi, ổn định tâm thần, la lớn: "Toàn lực thúc đẩy đại trận!" Chỉ là tiếng la lớn này, cũng là để cổ vũ sĩ khí thôi, uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã được thúc đẩy đến cực hạn, nhưng không làm gì được Phương Minh.

Trên ba trăm sáu mươi lăm tòa chư thiên, ba trăm sáu mươi lăm yêu thần Đại La Kim Tiên đồng loạt phun ra một ngụm máu tươi, phun lên tinh thần kỳ.

Bị ép đến bất đắc dĩ, các yêu thần đành phải dùng tinh huyết của bản thân để tế trận, cưỡng ép nâng uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lên một bậc nữa.

Hàng trăm triệu ngôi sao điên cuồng lao về phía Phương Minh, lúc này các ngôi sao trên ba trăm sáu mươi lăm tòa chư thiên đã rơi hết,

dốc toàn bộ lực lượng.

"Ha ha ha, đến hay lắm, đến tuyệt lắm!" Tóc đen sau gáy Phương Minh bay loạn, ba cái đầu ngửa mặt lên trời gầm thét, sáu cánh tay như bánh xe, ầm ầm ầm không ngừng đập nát những ngôi sao rơi xuống.

Chỉ là các vì sao trên trời thực sự quá nhiều, Phương Minh hóa thành ba đầu sáu tay cũng khó mà chống lại được nhiều ngôi sao oanh kích như vậy.

"Ầm ầm ầm…" Cuối cùng, vô số ngôi sao nhấn chìm Phương Minh.

Lúc này, chư thiên thứ tám trong ba mươi sáu tầng trời hoàn toàn bị các vì sao đập nát, mặt đất lỗ chỗ, khắp nơi là những quả cầu lửa đang cháy hừng hực.

Chư thiên tầng thứ tám của Thiên Ngoại Thiên, đã bị hủy diệt hoàn toàn trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, tất cả các công trình kiến trúc đều sụp đổ, khắp nơi đều là tường đổ vách nát, và đầy thi thể của Yêu tộc.

Thậm chí, chư thiên tầng thứ tám bị các vì sao kinh khủng đập thủng, các vì sao không dừng lại, lại đập vào chư thiên tầng thứ bảy, khiến chư thiên tầng thứ bảy cũng bị đập lỗ chỗ, gần như bị hủy diệt.

Đế Tuấn nhìn chằm chằm mặt đất, nuốt nước bọt, nói: "Hiền đệ, tên Phương Minh đó bị đập chết rồi chứ?" Đông Hoàng Thái Nhất hít sâu một hơi, ánh mắt rực sáng nói: "Chắc là chết rồi nhỉ, nếu còn không chết, vậy thì có phải là người không?" "Ầm ầm…" Đúng lúc này, mặt đất rung chuyển, một nắm đấm khổng lồ đánh ra, đánh bay một mảnh vỡ sao trên đó.

Ngay sau đó, lại có năm cánh tay khác đánh ra, di chuyển các vì sao

trên đó.

Lộ ra ba cái đầu của Phương Minh!

Chỉ là lúc này, Phương Minh bị kẹt lại!

Nguyên nhân là uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thực sự quá mạnh, đánh Phương Minh không ngừng rơi xuống, cuối cùng đánh sập đại địa của chư thiên tầng thứ tám, cũng tức là bầu trời của chư thiên tầng thứ bảy.

Phương Minh lúc này, nửa thân trên ở chư thiên thứ tám, nửa thân dưới lại ở chư thiên thứ bảy, trông khá là hài hước… "Chết một tên rồi…" Đế Tuấn nhìn mà mắt trợn tròn, miệng há hốc, kinh hãi hô lên.

Đông Hoàng Thái Nhất nghiến răng ken két, hét lớn một tiếng: "Khởi động đại trận, giết chết nó cho bản hoàng!" Nhưng lúc này ba trăm sáu mươi lăm vì chư thiên tinh thần đều đã nện xuống xong, lấy đâu ra tinh thần để mà nện nữa?

"Mau, mau gọi tinh thần về!" Đế Tuấn tỉnh ngộ, vội vàng gầm lên.

Ba trăm sáu mươi lăm Yêu thần nghe vậy, lập tức giương tinh thần kỳ lên, nơi xa lại có chư thiên hiện ra, cấp tốc bay về phía Thiên Ngoại Thiên.

"Ầm…" Đúng lúc này, một chiếc rìu lớn phóng lên trời, đánh nát một phương chư thiên, Yêu thần phía trên chư thiên đó hét thảm một tiếng rồi từ trên mây rơi xuống.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cần ba trăm sáu mươi lăm lá tinh thần kỳ khí tức tương liên mới có thể khởi động được.

Một Yêu thần ngã xuống, đại trận liền thiếu mất một góc.

Những chư thiên vốn đang được kéo đến lại đều lùi ngược trở về.

Phương Minh thu hồi Hỗn Độn Phủ, giải tán thần thông ba đầu

sáu tay, từ mặt đất nhảy lên, cười ha hả nói: "Uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ta đã lĩnh giáo rồi, đến đây là kết thúc đi!" "Mau bổ sung, bổ sung vào…" Đông Hoàng Thái Nhất vội vàng hét lớn.

Lại có một Yêu thần Đại La Kim Tiên bay lên trời, lao về phía lá tinh thần kỳ kia.

Phương Minh nhếch miệng cười, lật tay một cái, Tử Tiêu Cung và Tử Tiêu Tiễn xuất hiện trong tay, giương cung lắp tên, một mũi tên bắn về phía Yêu thần đó.

Yêu thần kia bị một mũi tên xuyên thủng, lôi đình trên Tử Tiêu Tiễn lập tức hủy diệt nguyên thần của y.

Còn chưa kịp kêu lên tiếng nào, y đã ngã thẳng xuống.

Đông Hoàng Thái Nhất tức giận gầm lên, tay cầm Hỗn Độn Chung, vội lao về phía tinh thần kỳ.

Phương Minh cũng bay lên trời, vung tay ném Hỗn Độn Phủ về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất biết uy lực của Hỗn Độn Phủ, trong lòng kinh hãi, vội vàng chui xuống dưới Hỗn Độn Chung.

"Keng…" Hỗn Độn Phủ đập lên Hỗn Độn Chung, nện cả Hỗn Độn Chung lẫn Đông Hoàng Thái Nhất lộn nhào bay ngược ra ngoài.

Hỗn Độn Phủ cũng bị bật trở lại.

Phương Minh bắt lấy Hỗn Độn Phủ, một rìu bổ ra, ra tay chính là Khai Thiên Đệ Nhất Thức.

Một thức tung ra, vô số ánh rìu gào thét khắp trời, biến hóa vô cùng, từ các góc độ khác nhau đánh tới những kẻ trong Yêu tộc đang lao về phía tinh thần kỳ.

Chương 301

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu tươi văng khắp trời cao, từng đoạn tay chân từ trên trời rơi xuống.

Trong đó có một Yêu thần bị chém đứt một cánh tay, nhưng vẫn gắng sức vỗ đôi cánh sau lưng, lao về phía tinh thần kỳ, một tay nắm chặt lá cờ, cười ha hả: "Ta bắt được tinh thần kỳ rồi!" Nhưng ngay sau đó, một cánh cổng xuất hiện, kéo y vào trong.

Lúc xuất hiện lần nữa thì đã ở trong U Minh Địa Phủ.

Yêu thần này cũng từng nghe chuyện lão già Âm Soa không thích người dương gian tiến vào U Minh Địa Phủ, sợ đến mức mồ hôi lạnh túa ra trên đầu, nuốt nước bọt ừng ực.

Trong bóng tối có một chiếc thuyền giấy lướt tới, trên thuyền có một lão già Âm Soa đang xách đèn lồng.

Lão già Âm Soa xách đèn lồng chiếu vào Yêu thần kia, Yêu thần liền bị một luồng sức mạnh quỷ dị kéo về phía lão.

Yêu thần kinh hãi, quay đầu định bỏ chạy thì đột nhiên nhìn thấy một cái khác.

Chính xác hơn, y nhìn thấy nhục thân của mình đang lơ lửng trong bóng tối, rơi vào Hoàng Tuyền hải mênh mông vô tận.

Có ma quái từ trong Hoàng Tuyền hải nhảy ra, nhanh chóng ăn sạch thi thể của Yêu thần kia, không còn một mẩu xương.

Yêu Thánh lúc này mới hiểu, lão già Âm Soa đã kéo nguyên thần của y ra khỏi thể xác, trong tay nguyên thần vẫn đang nắm chặt lá tinh thần kỳ kia.

Lúc này, y bị kéo lên thuyền giấy.

Lão già Âm Soa giật lấy tinh thần kỳ từ tay y, lẩm bẩm: "Tên nhóc thối kia lại gửi cho ta một cái cờ rách để làm gì…" Yêu thần sợ đến run lẩy bẩy, không dám nhúc nhích.

Lão già Âm Soa quay đầu thuyền giấy, chở Yêu thần đi vào bóng tối của U Minh Địa Phủ.

Trên Thiên Đình lúc này đã loạn thành một nồi cháo, Phương Minh tay cầm Hỗn Độn Phủ, xông vào đại quân Yêu tộc như hổ vào bầy dê, tả xung hữu đột, không ai là đối thủ một hiệp, giết đến mức người của Yêu tộc phải kinh hồn bạt vía.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thiếu mất một lá tinh thần kỳ, không thể bố trận.

Yêu tộc bị Phương Minh xông vào, trận hình bị phá loạn, sợ vỡ mật, chỉ lo chạy trốn, đâu còn dám giao chiến với Phương Minh.

Người của Yêu tộc cũng tổ chức phản công, vô số thần thông đánh lên người Phương Minh, chỉ là lúc này nhục thân của hắn đã thành Thánh, lại có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp hộ thể.

Thần thông của Yêu tộc tuy nhiều, nhưng không làm gì được Phương Minh, thậm chí còn không phá được phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

"Chống đỡ, chống đỡ cho trẫm…" Đế Tuấn trán đẫm mồ hôi lạnh, gào lên khản cả giọng.

Thế nhưng, bây giờ trên Thiên Đình đã loạn như nồi cháo, tiếng khóc gào vang thành một mảnh, người của Yêu tộc sớm đã bị Phương Minh giết cho sợ vỡ mật, ai còn nghe lệnh của Đế Tuấn.

Cứ loạn thế này, Yêu tộc tất bại!

Đế Tuấn vô cùng lo lắng, chém ngã mấy Yêu tộc để ngăn chặn đà

thua, tổ chức lại phản công, nhưng lúc này người Yêu tộc đã loạn thành một đoàn, mọi người chỉ lo chạy trốn, ai còn nghe lệnh.

Thái Dương Chân Hỏa trong mắt Đế Tuấn bùng cháy, y tức giận gầm lên.

Đúng lúc này, Phương Minh nhìn thấy Đế Tuấn trong đám loạn quân, gầm lên một tiếng, lao về phía y với tốc độ cực nhanh.

Đế Tuấn giật mình, vung tay ném Hà Đồ Lạc Thư ra, một dòng Thiên Hà cuồn cuộn xuất hiện.

Khi Phương Minh lao đến gần, Đế Tuấn lao đầu vào trong Thiên Hà, biến mất không thấy tăm hơi, sau đó Thiên Hà cũng biến mất.

"Ồ?" Phương Minh nhìn mà lấy làm lạ, lẩm bẩm: "Những kẻ có đại thần thông ở Hồng Hoang này quả nhiên đều có vài thủ đoạn bảo mệnh kỳ lạ!" Chúng Yêu tộc không dám tiến lên, từng tên một nhìn Phương Minh với vẻ kinh nghi bất định.

Phương Minh quay đầu nhìn lại, ánh mắt sắc lẹm, nở nụ cười tà mị quỷ quyệt.

Chúng Yêu tộc sợ hãi kêu lên một tiếng, đều bỏ chạy.

Không phải người Yêu tộc nhát gan, mà là câu nói "nhục thân thành Thánh" của Đông Hoàng Thái Nhất đã dọa cho cả đám sợ chết khiếp.

Kết hợp với chiến lực của Phương Minh, cả đám Yêu tộc đều cho rằng hắn đã thành Thánh, vì thế không dám tiến lên.

Dưới Thánh Nhân đều là giun dế!

Nghe câu đó, ai mà không sợ vỡ mật, đạo tâm bất ổn, dù có đông hơn nữa thì tác chiến thế nào?

"A, chạy mau…" Chúng Yêu tộc kinh hãi, kêu quái dị, tan tác như

chim vỡ tổ, chạy toán loạn tứ phía.

"Tiểu gia đẹp trai, ngoảnh đầu một cái dọa lui thiên quân vạn mã…" Phương Minh ra vẻ vuốt vuốt tóc, lật tay một cái, một lọ đan dược hiện ra, ngửa đầu uống hết.

Trận đại sát vừa rồi đã tiêu hao rất nhiều pháp lực của hắn, bây giờ chỉ đang chống đỡ bằng nhục thân.

Bổ sung chút pháp lực, Phương Minh bay lên, thẳng tiến đến Lăng Tiêu Bảo Điện trên tầng trời thứ hai mươi lăm. … Vu tộc.

Trong Bàn Cổ thần điện.

Chương 302

Thập Nhị Tổ Vu tề tựu.

Chúc Dung to mồm cười ha hả nói: "Mau, mau, các anh em, Đại Tôn đã đánh lên Thiên Đình, đại náo Thiên Cung, nghe nói còn phá vỡ cái Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận quỷ quái của Yêu tộc.

Hay là chúng ta nhân cơ hội này đánh lên Thiên Đình, xử lý hai con chim Đế Tuấn và Thái Nhất, thống nhất Hồng Hoang, thế nào?" "Hay, lão Chúc nói đúng!" Cộng Công cũng cười ha hả.

Thập Nhị Tổ Vu đều hưởng ứng, liền ra khỏi Bàn Cổ thần điện, triệu tập người Vu tộc, cầm vũ khí chuẩn bị đánh lên Thiên Đình.

Vừa ra khỏi cửa, đúng lúc này, trên trời tử khí vô biên cuộn trào, trời giáng điềm lành, đất vọt kim liên, một lão đạo xuất hiện giữa không trung.

"Đạo Tổ!" Nhìn thấy lão đạo, Thập Nhị Tổ Vu kinh hãi, như gặp phải đại địch.

Dưới Thánh Nhân đều là giun dế, câu nói này lần trước Thập Nhị Tổ Vu đã cảm nhận sâu sắc.

Lần đại chiến Vu Yêu trước, Thập Nhị Tổ Vu khởi động Thập Nhị Thiên Đấu Thần Sát Đại Trận, ngưng tụ Bàn Cổ chân thân, có thể nói là đại sát tứ phương, đánh cho Yêu tộc đại bại, nhưng lại bị Đạo Tổ một ngón tay điểm phá!

Từ đó có thể thấy sức mạnh của Thánh Nhân đáng sợ đến mức nào!

Lúc này, khí tức trên người Hồng Quân lão tổ dường như càng thêm huyền diệu, rõ ràng trong thời gian ngắn Đạo Tổ sắp hợp đạo,

thực lực càng thêm cường hãn.

Dù dốc toàn lực của cả Vu tộc, e rằng cũng không phải là đối thủ của Đạo Tổ!

Đạo Tổ lạnh lùng nhìn người Vu tộc, trầm giọng nói: "Kể từ lần đại chiến trước, chưa đủ niên hạn, Vu tộc tự lui đi!" Thập Nhị Tổ Vu tuy hận đến nghiến răng, nhưng cũng đành bất lực, chỉ có thể lui về.

Trong Thiên Đình, Phương Minh đang lấy làm lạ, mình đại náo Thiên Đình, tại sao người Vu tộc lại không đến giúp?

Đây là cơ hội tốt để một lần dẹp tan Yêu tộc, thống nhất Hồng Hoang mà!

Nhưng ngay sau đó Phương Minh liền hiểu ra, chắc chắn là do lão già Hồng Quân lão tổ kia đã ngăn cản Vu tộc.

Nhưng không đến thì thôi, dù sao Phương Minh cũng không quan tâm, một mình hắn cũng đủ để san bằng Thiên Đình của Yêu tộc.

Lúc này Đế Tuấn và Thái Nhất đã bị đánh cho không dám ló mặt ra, Thập Đại Yêu Thánh của Yêu tộc càng sợ đến mức không biết đã trốn vào xó xỉnh nào rồi.

Phương Minh một đường lên đến Lăng Tiêu Bảo Điện trên tầng trời thứ hai mươi lăm, dọc đường không một Yêu tộc nào dám ngăn cản.

Phương Minh đánh giá tình hình Lăng Tiêu Bảo Điện, trong lòng không khỏi tấm tắc khen ngợi.

Lăng Tiêu Bảo Điện không hổ là trọng địa của Thiên Đình, mười mấy cây cột ngọc bàn long khổng lồ đứng sừng sững, đâm thẳng vào tầng mây, e là đã vươn tới tận tầng trời thứ hai mươi sáu.

Trên mỗi cây cột ngọc bàn long đều có thần long quấn quanh, mấy

chục người e rằng cũng không ôm hết một cây.

Phương Minh đi đến một cây cột, chỉ thấy trên đó quấn quanh một con giao ba đầu, chứ không phải thần long thông thường.

"Con giao ba đầu này chẳng lẽ là thần binh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Nhị Lang Thần sau này?" Phương Minh vừa đánh giá con giao ba đầu vừa lẩm bẩm.

Con giao ba đầu thấy Phương Minh đánh giá mình, sợ đến run lẩy bẩy, quấn chặt vào cây cột, không dám nhúc nhích.

May mà dường như Phương Minh không có hứng thú với nó, đánh giá một lúc liền rời đi, đi thẳng đến bảo tọa Thiên Đế ở phía trước nhất.

Bảo tọa Thiên Đế đặt ở vị trí cao nhất trong Lăng Tiêu Bảo Điện, bảo tọa cũng cực kỳ to lớn, phía sau còn có một đạo luân, trên đạo luân nhật nguyệt tinh thần lưu chuyển, ánh sáng rực rỡ.

Thậm chí Phương Minh còn thấy, phía sau đạo luân còn có từng tòa chư thiên thu nhỏ.

Những chư thiên nhỏ đó đang không ngừng phá diệt và tái tạo, hình thành một loại lực lượng kinh khủng, rót vào trong bảo tọa Thiên Đế.

Bảo tọa Thiên Đế, lại là một chí bảo phi thường!

Người ngồi trên đó, e rằng không cần tu luyện, chỉ riêng linh lực do bảo tọa Thiên Đế cung cấp cũng đủ để tu vi tăng vọt.

Phương Minh nhìn mà tấm tắc khen ngợi, đi đến trước bảo tọa, đặt mông ngồi xuống.

Chỉ cảm thấy linh lực cuồn cuộn từ đế tọa tràn vào, khiến cả người Phương Minh sảng khoái không tả xiết!

“Vãi chưởng, đồ tốt, đúng là bảo bối a…” Phương Minh hưng phấn đến toàn thân run rẩy, lẩm bẩm: “Mẹ nó, không hổ là cỗ máy tu luyện di động, chả trách từ xưa đến nay biết bao kẻ liều mạng vì cái bảo tọa này…” Ngồi trên bảo tọa Thiên Đế, Phương Minh nhìn xuống, chỉ thấy cảnh tượng tam giới đều thu hết vào mắt, dù chỉ là một con kiến nhỏ, Phương Minh cũng có thể nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Sức mạnh của bảo tọa Thiên Đế, có được vĩ lực nhìn thấu tam giới!

Vốn dĩ Phương Minh không hề quan tâm đến ngôi vị Thiên Đế, nhưng khi ngồi lên vị trí này, trong lòng lại dấy lên ý niệm xưng hùng thiên hạ, thống nhất Hồng Hoang.

Nhưng ý niệm này nhanh chóng bị Phương Minh đè xuống!

Bảo tọa Thiên Đế tuy tốt, nhưng Phương Minh đã quen một mình tiêu dao tự tại, không chịu nổi những quy củ rách nát này.

Thiên Đế cũng không dễ làm, mỗi ngày có bao nhiêu chuyện lớn nhỏ phải xử lý, phiền cũng phiền chết, Phương Minh ghét nhất là những thứ quy củ gò bó, với tính cách bay nhảy của hắn, e rằng làm Thiên Đế được hai ngày đã ngán tận cổ.

Nhưng bây giờ Phương Minh đang cao hứng, sung sướng ngồi trên bảo tọa Thiên Đế, trông thật là tiêu sái.

Chương 303

Phương Minh chỉnh lại y quan, hắng giọng, lớn tiếng nói: "Người đâu, bày tiệc!" Đúng lúc này, Đế Tuấn vừa lẻn vào Lăng Tiêu Bảo Điện, thấy Phương Minh thì lập tức quay đầu bỏ chạy.

"Trẫm nói rồi, bày tiệc!" Mặt Phương Minh hiện lên vẻ giận dữ, trầm giọng nói.

Hung hăng!

Mẹ nó quá hung hăng rồi!

Ngồi lên bảo tọa Thiên Đế chưa đủ, còn diễu võ dương oai nữa!

Gã này rõ ràng tự coi mình là Thiên Đế thật rồi!

Ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện, một đám thần nhân Yêu tộc nhìn mà mắt trợn tròn miệng há hốc, hận không thể xông lên lôi Phương Minh từ bảo tọa xuống đánh cho một trận.

Đông Hoàng Thái Nhất đứng trong đám người, nhìn mà nghiến răng ken két, định xông lên liều mạng với Phương Minh.

Đúng lúc này, một người kéo y lại.

Đông Hoàng Thái Nhất quay đầu lại nhìn, không khỏi mừng rỡ: "Đại ca, huynh không sao chứ!" Đế Tuấn lắc đầu, kéo Đông Hoàng Thái Nhất lại nói: "Hiền đệ, không thành Thánh, chung quy vẫn là giun dế, tên Phương Minh kia đã nhục thân thành Thánh, chúng ta không làm gì được hắn đâu!" Đông Hoàng Thái Nhất tức đến nghiến răng, giận dữ nói: "Nhưng… nhưng chẳng lẽ cứ để hắn hung hăng như vậy sao?" Đế Tuấn hít sâu một hơi, nói: "Tên Phương Minh này tính tình bay nhảy, ngồi một lát sẽ thấy vô vị, tự khắc sẽ rời đi!" Đông Hoàng Thái Nhất tức đến toàn thân run rẩy, giận dữ nói: "Đại ca, cái cục tức

này, sao huynh nuốt trôi được?

Huynh chịu được, chứ bần đạo chịu không nổi!" Nói rồi, Đông Hoàng Thái Nhất liền muốn tiến lên liều mạng với Phương Minh.

Đế Tuấn nắm chặt lấy Đông Hoàng Thái Nhất, vội nói: "Hiền đệ, việc nhỏ không nhẫn sẽ loạn đại mưu, đợi ta diệt Vu tộc, tập hợp khí vận thiên hạ vào một thân, ta cũng tất nhiên có thể thành Thánh, đến lúc đó tính sổ với Phương Minh cũng chưa muộn…" Đế Tuấn và Thái Nhất tuy đều sinh ra từ Thái Dương Tinh, đều là Tam Túc Kim Ô, nhưng tính cách hai huynh đệ lại hoàn toàn trái ngược.

Đế Tuấn thâm trầm nội liễm, giỏi quyền mưu; còn Đông Hoàng Thái Nhất thì khá bốc đồng, tính khí nóng nảy, nhưng lại có Hỗn Độn Chung chờ chí bảo, tu vi cường hãn.

Đông Hoàng Thái Nhất khá tin phục vị đại ca này của mình!

Hít sâu một hơi, Đông Hoàng Thái Nhất quay đầu đi, mắt không thấy tim không phiền.

Đế Tuấn quay đầu nhìn Phương Minh, tên kia đang ngồi trên bảo tọa Thiên Đế diễu võ dương oai, chỉ tay năm ngón, vô cùng ngang ngược.

Đế Tuấn tuy cũng hận đến ngứa răng, nhưng vẫn nhịn xuống, vỗ vỗ một Yêu thần bên cạnh, lẩm bẩm: "Mau đi, cứ theo lời hắn mà chuẩn bị!" Yêu thần kia nhếch mép, đành bất lực truyền lệnh xuống.

Chẳng mấy chốc, một đám cung nga xinh đẹp như hoa nối đuôi nhau đi vào, bày cho Phương Minh một bàn đầy sơn hào hải vị, long can phượng đảm, tất cả những món ngon trong tam giới đều được mang lên.

Phương Minh nhìn mà cười ha hả, nước miếng chảy ròng ròng, lẩm bẩm: "Tiểu Lục, Tiểu Thất không có ở đây, hai tên đó lúc này

chắc chắn đang ở Bắc Hải Long Cung ăn uống no say, không được, ta cũng phải ăn uống một trận cho đã, sau đó về khoe khoang với chúng, thèm chết hai tên ham ăn đó…" Nói rồi, Phương Minh liền cắm đầu ăn ngấu nghiến, ăn một cách say sưa, một cách sảng khoái.

Rượu quá năm vị, say ba tuần!

Phương Minh uống đến mặt hơi ửng hồng, dường như có chút men say.

Đế Tuấn thấy vậy, liếc nhìn một vị thần ma mập ú ở không xa.

Vị thần ma kia nhếch mép, trăm bề không tình nguyện tiến lên, cầm một cái búa, định đập vào người Phương Minh.

Phương Minh vốn đang say khướt bỗng nhiên quay đầu lại, trong mắt bắn ra hai luồng Thái Dương Chân Hỏa, đốt về phía vị thần ma mập mạp kia.

"A, mạng ta xong rồi…" Vị thần ma mập mạp sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, kinh hãi kêu lên.

Mắt thấy Thái Dương Chân Hỏa sắp đốt trúng người vị thần ma, sau lưng y bỗng dâng lên nguyên thần, trong nguyên thần nâng một chiếc gương trắng tinh không tì vết.

Trong gương bắn ra một luồng hỏa diễm màu trắng bạc, đốt tắt hai luồng Thái Âm Chân Hỏa mà Phương Minh bắn ra.

Phương Minh nhìn chiếc gương kia, trong lòng chấn kinh: "Thái Âm Thần Kính!" Vị thần ma mập mạp ném cái búa trong tay đi, rồi nhìn Phương Minh với vẻ mặt nịnh nọt, nhẹ nhàng đấm lên vai hắn, cười hì hì nói: "Thượng thần đừng hiểu lầm, ta đến đấm lưng cho ngài thôi mà…" Người Yêu tộc nghe vậy liền chửi ầm lên, mắng vị thần ma mập mạp vô sỉ.

Phương Minh hai mắt sáng rực, nhìn chằm chằm vào vị thần ma,

cười nói: “Ngươi tên gì?” Vị thần ma hì hì cười nói: “Tiểu nhân là Trư Bát Giới!” “Trư Bát Giới?

Chẳng lẽ là Thiên Bồng Đại Nguyên Soái Trư Bát Giới của Thiên Đình đời sau?

Cũng là Trư Ngộ Năng nổi tiếng?” Phương Minh tò mò đánh giá Trư Bát Giới, tâm tư hoạt động.

Từ trên người Trư Bát Giới, hắn nhìn ra được rất nhiều manh mối.

Thứ nhất, Trư Bát Giới không phải là một Yêu thần bình thường, hiện tại tu vi chỉ ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, có thể sở hữu chí bảo như Thái Âm Thần Kính là chuyện gần như không thể.

Nhìn tình hình vừa rồi, Trư Bát Giới dường như cũng không biết chuyện về Thái Âm Thần Kính.

Có người đã giấu Thái Âm Thần Kính vào trong nguyên thần của Trư Bát Giới, âm thầm bảo vệ y.

Cũng có nghĩa là, gã Trư Bát Giới này có khả năng là một tai mắt mà một vị đại thần thông nào đó cài vào Thiên Đình của Yêu tộc, vậy người đứng sau Trư Bát Giới rốt cuộc là ai?

Kết hợp với hành vi của Trư Bát Giới đời sau, cũng như sự chiếu cố của Thái Thượng Lão Quân đối với y.

Phương Minh gần như có thể khẳng định, người đứng sau Trư Bát Giới chính là Thái Thượng Lão Tử.

Nghĩ đến đây, Phương Minh không khỏi cảnh giác với Thái Thượng Lão Tử.

Chương 304

Thái Thượng Lão Tử người này bình thường không thể hiện tài năng, ra vẻ không tranh với đời, nhưng lại sớm đã bố trí Trư Bát Giới làm quân cờ trong Thiên Đình Yêu tộc.

Từ đó có thể thấy, Thái Thượng Lão Tử là người tâm cơ cực kỳ thâm sâu, người như vậy mới là người đáng sợ nhất, không biết ngày nào đó sẽ đâm sau lưng một dao.

Nhưng dù thế nào đi nữa, kiếp trước là một người lớn lên xem Tây Du Ký, Phương Minh rất thích nhân vật hài hước Trư Bát Giới này.

Bốn thầy trò, nếu không có nhân tố gây cười là Trư Bát Giới, e rằng con đường đi Tây Thiên cũng sẽ thiếu đi nhiều niềm vui.

Hôm nay cuối cùng cũng gặp được bản thân Trư Bát Giới, Phương Minh tự nhiên vui mừng khôn xiết, một tay kéo Trư Bát Giới đến gần, cười ha hả: "Trư huynh, đến, chúng ta đi một ly!" Trư Bát Giới ngơ ngác, ngồi đối diện Phương Minh, bị hắn ép uống một chén quỳnh tương ngọc dịch.

"Ta chết chắc rồi…" Trư Bát Giới quay đầu nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất, chỉ thấy trong đám người, sắc mặt hai người họ âm trầm, đen đến đáng sợ, có thể vắt ra mực, không khỏi khóc thầm trong lòng.

"Đến, Trư huynh, ngồi, ngồi lên bảo tọa Thiên Đế đi, ta biết huynh cũng muốn ngồi thử…" Phương Minh không cho phép nói nhiều, lại một tay kéo Trư Bát Giới, lôi y lên bảo tọa Thiên Đế.

"Xong rồi, lần này chết thật rồi…" Khóe mắt Trư Bát Giới nhìn thấy khuôn mặt già nua méo mó của Đế Tuấn và Thái Nhất, trái tim nhỏ bé sợ đến mức sắp nhảy ra khỏi miệng.

Nhưng lúc này, Phương Minh kéo y ngồi, y cũng không có cách nào khác.

Sức của Phương Minh cực lớn, căn bản không cho y phản kháng.

"Ồ?

Trư huynh, sao vậy?

Sắc mặt sao khó coi thế?" Phương Minh nhìn Trư Bát Giới, thấy sắc mặt y khó coi, không khỏi hỏi.

"Không, cái đó… cái đó thượng tiên, tại sao lại tốt với lão Trư ta như vậy?" Trư Bát Giới trong lòng nghĩ, bây giờ huynh tốt với ta, là hại ta, sau này ta e rằng sẽ bị Đế Tuấn và Thái Nhất xé sống, nhỏ giọng nói.

"Ha ha, không có gì, ta với Trư huynh vừa gặp đã thân thôi!" Phương Minh cười ha hả rồi lại uống hết một bình rượu.

"Xong rồi, huynh nói nhỏ thôi, Đế Tuấn và Thái Nhất nghe thấy, lại hiểu lầm ta với huynh có gian tình, vậy ta chết chắc rồi…" Sắc mặt Trư Bát Giới lại biến đổi, hai mắt trống rỗng vô thần, sắp khóc đến nơi.

"Trư huynh, rốt cuộc sao vậy?" Phương Minh càng thêm tò mò, đột nhiên cười ha hả: "Ta biết rồi, Trư huynh thích cái món đó, có rượu có thịt, sao có thể không có mỹ nhân?" Dừng một chút, con ngươi Phương Minh đảo tròn, cười hắc hắc: "Trư huynh thích mỹ nhân dạng gì?

Đế hậu thì sao?

Đế hậu chắc chắn là người đẹp nhất trong cung, đổi nàng đến hầu rượu Trư huynh được không?

Chỉ là hai vị Thái Âm nữ thần đã bị ta cướp đi rồi, bây giờ Đế hậu

là ai?

Trư huynh có biết không?" "Vãi, đại ca, huynh chê ta chết chưa đủ nhanh hay sao, đến chủ ý về Đế hậu cũng dám nghĩ tới…" Trư Bát Giới trợn trắng mắt, ngất xỉu luôn tại chỗ.

Trong tình huống này, Trư Bát Giới chỉ có thể giả say rượu. … "Ặc…" Phương Minh nhếch mép, lẩm bẩm: "Tửu lượng của Trư Bát Giới kém vậy sao?" Khẽ lắc đầu, Phương Minh không để ý đến Trư Bát Giới nữa, quay đầu nhìn đám người Yêu tộc đang vây quanh Lăng Tiêu Bảo Điện, cười nói: "Đế Tuấn, Thái Nhất hai vị đạo hữu, hai người cũng nhát gan quá rồi đấy, đến uống cùng ta một chén quỳnh tương ngọc tương đi!" Da mặt Đế Tuấn và Thái Nhất co giật dữ dội, xấu hổ không chịu nổi, quay người ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, không biết trốn vào xó xỉnh nào rồi.

"Đồ nhát gan…" Phương Minh bĩu môi, quay đầu nhìn lại, Trư Bát Giới đã biến mất không thấy tăm hơi, không khỏi dở khóc dở cười, lẩm bẩm: "Gã này quả nhiên khéo léo, chả trách sau này có thể lên đến chức Thiên Bồng Đại Nguyên Soái…" Không nghĩ đến chuyện của Trư Bát Giới nữa, Phương Minh đích thân đánh giá bảo tọa Thiên Đế, hai tay vịn vào hai bên, dùng toàn lực, định nhấc bảo tọa lên, rõ ràng là xem nó như một món chí bảo phi thường, muốn chiếm làm của riêng.

Chúng Yêu tộc nhìn mà mắt trợn tròn miệng há hốc, gần như không tin vào mắt mình.

Chỉ trong nháy mắt, Lăng Tiêu Bảo Điện đã nổ tung.

"Trời ạ, hắn muốn làm gì?

Chẳng lẽ muốn dời bảo tọa Thiên Đế đi sao?" "Chết tiệt, nếu hắn dời bảo tọa Thiên Đế đi, ta liều mạng với hắn, lên, mọi người cùng lên, ơ?

Sao không ai lên à?

Ồ, vậy ta cũng không thể làm chim đầu đàn được…” “Hắn không phải thật sự muốn dời bảo tọa Thiên Đế đi chứ?” Ở một bên khác, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng nghe thấy động tĩnh, vội vàng chạy lại, nhìn kỹ, suýt nữa tức đến tè ra quần.

Đông Hoàng Thái Nhất lại muốn đi tìm Phương Minh liều mạng, nhưng bị Đế Tuấn giữ lại.

“Đại ca, tên này muốn dời cả bảo tọa Thiên Đế của Yêu tộc ta đi…” Đông Hoàng Thái Nhất trán vã mồ hôi như suối, vội nói.

Đế Tuấn lắc đầu, nói: “Hắn tuy nhục thân thành Thánh, sức mạnh vô cùng, nhưng bảo tọa Thiên Đế là tinh hoa của ba mươi sáu tầng trời ngưng tụ thành, muốn dời đi, tương đương với việc dời cả ba mươi sáu tầng trời, hắn không dời đi được đâu…” “Ầm ầm ầm…” Đúng lúc này, cả Lăng Tiêu Bảo Điện đều rung chuyển, đất rung núi chuyển, phảng phất như cả tòa chư thiên đều sắp sụp đổ.

Không chỉ tầng trời thứ hai mươi lăm nơi Lăng Tiêu Bảo Điện tọa lạc đang rung chuyển, mà cả ba mươi sáu tầng trời đều rung chuyển, thậm chí vào khoảnh khắc này, Bất Chu Sơn cũng đang rung chuyển, kéo theo cả Hồng Hoang đại lục dường như cũng có địa chấn nhẹ.

Phương Minh giống như đang nhổ củ cải, lại muốn nhổ cả ba mươi sáu tầng trời ra khỏi Hồng Hoang đại lục.

“…” Đế Tuấn và Thái Nhất cùng những người khác nhìn mà mắt trợn tròn miệng há hốc, gần như không tin vào mắt mình.

“Đại ca, sức mạnh của nhục thân thành Thánh mạnh đến vậy sao?

Lại có thể làm rung chuyển cả ba mươi sáu tầng trời?” Da mặt Đông Hoàng Thái Nhất co giật dữ dội, nhìn Đế Tuấn, hoang mang nói.

Khoảnh khắc này, Đông Hoàng Thái Nhất cảm thấy mình thua

không hề oan uổng.

Chương 305

Từ khi đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại dựa vào tiên thiên chí bảo như Hỗn Độn Chung, y tự xưng là người đứng đầu dưới Thánh Nhân.

Bây giờ mới biết, người đứng đầu dưới Thánh Nhân như y so với Phương Minh có khoảng cách lớn đến mức nào.

Phương Minh không cần dùng pháp lực, chỉ bằng nhục thân cường hãn, e rằng cũng có thể hành hạ y đến chết!

Đông Hoàng Thái Nhất cố gắng ổn định tâm thần, trong lòng càng thêm si mê loại sức mạnh này, đồng thời cũng thầm thề, nhất định phải san bằng Vu tộc, tập hợp khí vận Hồng Hoang vào một thân, thành tựu Thánh Nhân quả vị.

Tương tự, tâm tư xưng bá Hồng Hoang của Đế Tuấn cũng càng thêm nặng nề.

Chúng Yêu tộc sợ Phương Minh thật sự dời bảo tọa Thiên Đế đi, may mà hắn nhấc một lúc rồi từ bỏ.

Hắn cũng đã nhìn ra manh mối, biết rằng bảo tọa Thiên Đế dường như liên kết với ba mươi sáu tầng trời, nếu cưỡng ép nhổ ra, e rằng phải nhổ cả ba mươi sáu tầng trời lên.

Phương Minh tuy nhục thân thành Thánh, nhưng để nhổ cả ba mươi sáu tầng trời lên thì vẫn còn thiếu chút sức.

Đành chịu, Phương Minh chỉ có thể từ bỏ.

Nhưng hắn không nỡ bỏ món bảo vật này, lật tay một cái, Hỗn Độn Phủ xuất hiện trong tay, đi vòng quanh bảo tọa Thiên Đế, xem xem có thể chém bảo tọa xuống rồi mang đi không.

Trái tim vừa mới đặt xuống của chúng Yêu tộc lại treo lên, sợ Phương Minh một rìu bổ xuống, chém đứt bảo tọa Thiên Đế.

Đặc biệt là Đế Tuấn, trán càng vã mồ hôi lạnh.

Người khác không biết lợi ích của bảo tọa Thiên Đế, nhưng y thì biết.

Đế Tuấn bận rộn xử lý các việc lớn nhỏ của Yêu tộc, nhưng tu vi lại không hề tụt lại, thậm chí còn không thua kém Đông Hoàng Thái Nhất, chính là nhờ vào bảo tọa Thiên Đế.

May mà Phương Minh đi một vòng, thu lại Hỗn Độn Phủ, không chém bảo tọa Thiên Đế.

Nguyên nhân là Phương Minh phát hiện nếu chém đứt gốc của bảo tọa Thiên Đế, món chí bảo này có thể sẽ bị phế.

"Bảo bối tốt, chờ đó, đợi ngày nào đó ta lại quay lại thăm ngươi…" Phương Minh giống như đang vuốt ve một tác phẩm nghệ thuật, lưu luyến vuốt ve bảo tọa Thiên Đế, cuối cùng với vẻ mặt không nỡ rời khỏi bảo tọa, đi về phía chúng Yêu tộc.

Chúng Yêu tộc sợ hãi đồng loạt lùi lại một bước, kinh hãi nhìn Phương Minh.

Phương Minh trợn trắng mắt, cạn lời nói: "Sao?

Không cho ta đi à, vậy thì đánh đi, đến đây, nói về đánh nhau thì Phương Minh ta chưa sợ ai!" Nói rồi, Phương Minh xắn tay áo, lật tay, Hỗn Độn Phủ xuất hiện trong tay, bày ra tư thế, chuẩn bị đại chiến một trận.

"Tránh ra, tất cả tránh ra cho trẫm…" Trong đám người truyền đến tiếng gầm giận dữ của Đế Tuấn.

Khó khăn lắm Phương Minh mới chơi chán, định đi, nếu người

Yêu tộc lại giữ hắn lại, thì Đế Tuấn và Thái Nhất hai người phải khóc mất.

"Đồ nhát gan!" Phương Minh thu Hỗn Độn Phủ, chán nản đi về phía trước.

Phương Minh ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, một đường xuống tầng trời thứ ba mươi ba, đỉnh Bất Chu Sơn.

Đến nơi, Phương Minh vào trong động đá hoa sen, lại phát hiện bên trong đã bị người ta hạ cấm chế kết giới, kết giới mạnh đến mức, hiện tại Phương Minh cũng không có cách nào phá vỡ.

Phương Minh nhếch mép, dùng mông cũng biết kết giới này là do ai hạ.

Hồng Quân lão tổ!

Chắc chắn là sau khi bị Phương Minh chơi một vố ngày hôm đó, Hồng Quân lão tổ tức giận đến mức phong ấn động đá hoa sen, khiến Phương Minh có đi không có về.

"Hồng Quân, ta *** mỗ mỗ nhà ngươi!" Phương Minh ngẩng đầu, chửi lên trời một câu, rồi đi xuống núi Bất Chu Sơn.

Sâu trong Hỗn Độn.

Trong Tử Tiêu Cung.

Trên vân sàng, Hồng Quân lão tổ đột nhiên hắt xì một cái, khẽ nhíu mày, giận dữ nói: "Tên tiểu vương bát đản nào đang mắng bần đạo, bần đạo… ơ?

Là tên tiểu vương bát đản Phương Minh, đến rồi, bần đạo bây giờ không thích hợp đấu với hắn, thôi bỏ đi…" Hiện tại Phương Minh và Hồng Quân lão tổ đang ở trong một mối quan hệ kỳ diệu.

Phương Minh sáng tạo ra Vạn Đạo Thiên Luân chờ nghịch thiên

thần thông, cùng với Thập Tam sư phó thi triển, có thể trở thành tồn tại nghịch thiên siêu việt Đại Đạo.

Nhưng Hồng Quân lão tổ cũng có Táng Thần Quan chờ nghịch thiên thần khí, có thể phong ấn những tồn tại như Thập Tam sư phó.

Vì vậy hai bên đang ở trong trạng thái kiềm chế lẫn nhau, nên hai bên ngầm duy trì im lặng, không ai đi chọc ai.

Trên Bất Chu Sơn.

Phương Minh rời khỏi động thạch liên hoa, không thấy Nữ Oa, liền một mạch chạy đến động phủ của Nữ Oa.

"Nữ Oa đạo hữu, Phương Minh cầu kiến!" Ngoài động phủ Nữ Oa, trái tim nhỏ bé của Phương Minh đập thình thịch, giả vờ làm ra vẻ lịch sự, chắp tay về phía động phủ của Nữ Oa và Phục Hy.

Chương 306

Chẳng mấy chốc, Phục Hy từ trong động phủ đi ra, thấy Phương Minh, chắp tay nói: "Phương Minh đạo hữu, Phục Hy hữu lễ!" "Gặp qua Phục Hy đạo hữu!" Phương Minh cũng đáp lễ.

Hai người hàn huyên với nhau.

Phương Minh nhìn ra sau lưng Phục Hy, hỏi: "Phục Hy đạo hữu, xá muội Nữ Oa đạo hữu đâu rồi?" Phục Hy chắp tay nói: "Gần đây xá muội trong lòng có cảm ứng, liền xuống núi du ngoạn Hồng Hoang, tìm kiếm cơ duyên thành Thánh rồi!" "Vãi chưởng, chẳng lẽ Nữ Oa sắp tạo người thành Thánh?" Phương Minh nghe vậy nhướng mày, vội vàng chắp tay với Phục Hy: "Phục Hy đạo hữu, ta có việc gấp, xin cáo từ trước!" Nói rồi, Phương Minh liền từ biệt Phục Hy, nhanh chóng lao xuống núi Bất Chu Sơn.

Chỉ để lại một mình Phục Hy ngơ ngác tại chỗ, không khỏi co giật da mặt, nhổ một bãi nước bọt, chửi ầm lên: "Phì!

Tên sắc lang, xá muội không có ở đây, liền co giò bỏ chạy, thật mẹ nó không phải đồ tốt…" Nói rồi, Phục Hy quay người về động phủ, tiếp tục tu luyện.

Lại nói Phương Minh xuống núi Bất Chu Sơn, một đường chạy như điên, thẳng đến bờ Đông Hải.

Nữ Oa tạo người a!

Chuyện trọng đại chưa từng có, sao có thể bỏ lỡ!

Khi Phương Minh đến bờ Đông Hải, phát hiện Nữ Oa đang ngồi trên đất trầm tư, trong tay nặn từng người đất một.

Chỉ là những người đất đó dường như không có động tĩnh, tử khí

trầm trầm.

"Tốt, Nữ Oa chưa tạo người thành công!" Phương Minh thở phào một hơi, nhìn Nữ Oa, cười nói: "Nữ Oa đạo hữu, nàng ở đây à!" Nữ Oa quay người thấy Phương Minh, vui mừng nói: "Phương Minh đạo hữu, huynh cũng đến đây!" Phương Minh cười ha ha, nói: "Ta cố ý đến tìm nàng đó!" Nữ Oa ngẩn ra, nói: "Tìm ta?" Phương Minh gật đầu, nhìn Nữ Oa, hỏi: "Nữ Oa đạo hữu, nàng đang làm gì vậy?" Nữ Oa nhìn người đất mình nặn, nhíu mày nói: "Gần đây ta cảm thấy Hồng Hoang đại lục yêu ma hoành hành, có chút đơn điệu, liền muốn tạo ra một chủng tộc nữa, chỉ là vẫn không thành công, ta mơ hồ cảm thấy chuyện này có liên quan đến cơ duyên thành Thánh của ta, việc này rất quan trọng…" Phương Minh nhìn Nữ Oa, lại nhìn đất bùn trên mặt đất, cười nói: "Nữ Oa đạo hữu muốn tạo ra một chủng tộc mới, dùng phàm thổ phàm thủy tự nhiên không thành, cần phải dùng thần thổ thần thủy mới được!" Nữ Oa nghe vậy gật đầu lia lịa, sau đó lại nhíu mày: "Nhưng thần thổ và thần thủy đi đâu mà tìm?" Phương Minh lật tay, hiện ra hộp Âm Dương Lưỡng Nghi Tạo Hóa, mở hộp ra, cười nói: "Nữ Oa đạo hữu, đây là Tam Quang Thần Thủy và Cửu Thiên Tức Nhưỡng, nếu dùng thần thủy và thần thổ này tạo ra một vật chủng, tất nhiên sẽ thành công!" Nữ Oa mắt sáng lên, liền định lấy hộp Âm Dương Lưỡng Nghi Tạo Hóa.

Phương Minh ngăn tay Nữ Oa lại, cười mỉm nói: "Nữ Oa đạo hữu, lấy đồ của ta, tự nhiên phải có bồi thường chứ?" Nói rồi, Phương Minh quét mắt nhìn khắp người Nữ Oa với ý đồ xấu.

Nữ Oa mặt cười đỏ bừng, hai má ửng hồng, nhìn xung quanh, phát hiện không có ai, kéo tay Phương Minh, thẹn thùng nói: "Mau đưa cho người ta đi mà, đợi người ta thành Thánh rồi, huynh muốn thế nào cũng được, nhanh lên, mau đưa cho người ta đi mà…" Phương Minh cười ha hả, giao hộp Lưỡng Nghi cho Nữ Oa, cười nói: "Là nàng nói

đó nha, ha ha ha…" Nữ Oa nhận hộp Âm Dương Lưỡng Nghi Tạo Hóa, lấy ra Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy, sau đó trả hộp lại cho Phương Minh, liền ngồi xuống đất, nghiêm túc nặn người.

Đương nhiên, Nữ Oa nặn theo dáng vẻ của mình và Phương Minh.

Nữ Oa nặn hai người, nhưng phát hiện hai người đất không động đậy, không khỏi nhíu mày, nhìn Phương Minh.

Phương Minh cười nói: "Phải dùng thuật Tạo Hóa để điểm hóa, Nữ Oa đạo hữu không ngại nhỏ giọt tinh huyết của mình vào trong đất bùn…" Nữ Oa nhỏ giọt tinh huyết của mình vào trong hai người đất, quả nhiên hai người đất đó thay da đổi thịt, sống lại.

Hai người nhìn Phương Minh và Nữ Oa, quỳ xuống bái lạy: "Bái kiến Thánh Phụ và Thánh Mẫu!" Nữ Oa thấy đã tạo ra hai người thành công, vui mừng vô hạn, tiếp tục nặn người.

Từng người một sống động hoạt bát, quỳ xuống bái lạy Nữ Oa và Phương Minh.

Chẳng mấy chốc, Nữ Oa nặn mệt rồi, ngồi một bên nghỉ ngơi.

Phương Minh vung tay lấy ra dây leo hồ lô, giao cho Nữ Oa, cười nói: "Dùng cái này đi!" Nữ Oa mừng rỡ, nhận lấy dây leo hồ lô, nhỏ mấy giọt tinh huyết vào trong đất bùn, dừng một chút, quay đầu nhìn Phương Minh, cười nói: "Phương Minh đạo hữu, được gọi một tiếng Thánh Phụ, chẳng lẽ huynh không nên làm gì sao?" "Ta có thể làm gì?" Phương Minh ngẩn ra, không hiểu.

Trong mắt Nữ Oa lóe lên một tia giảo hoạt, kéo tay Phương Minh, hung hăng cắn rách ngón tay hắn, nhỏ máu của hắn vào trong đất bùn.

Phương Minh đau đến nhe răng trợn mắt, vô cùng khoa trương.

Nữ Oa thấy vậy cười khúc khích, cầm dây leo hồ lô, vận chuyển

huyền công, quất vào đất bùn trên mặt đất.

Mỗi lần Nữ Oa quất một roi, liền có vô số điểm bùn bắn ra, những điểm bùn đó rơi xuống đất, hóa thành từng người một sống động.

Người người đều quỳ bái Phương Minh và Nữ Oa, miệng hô "Thánh Phụ Thánh Mẫu".

Cho đến khi quất hết đất bùn trên mặt đất, Nữ Oa mới dừng lại, lúc này bờ Đông Hải đã có trăm vạn người của Nhân tộc.

Nữ Oa lúc này đạo tâm thông suốt, chỉ tay lên trời, hét lớn: "Ta là Nữ Oa, hôm nay tạo ra một chủng tộc, tên là 'Nhân', Thiên Đạo giám chi." Lời này vừa dứt, giữa thiên địa tuôn ra vô biên hà quang, trời giáng điềm lành, đất vọt kim liên, tử khí vô biên từ phương đông cuồn cuộn đến, hội tụ sau lưng Nữ Oa.

Chân trời đạo âm lượn lờ, hà quang vạn trượng.

Chẳng mấy chốc, một đám mây công đức vàng to lớn không biết bờ bến bay đến, hạ xuống từng khối công đức vàng.

Sáu phần công đức đó dung nhập vào cơ thể Nữ Oa, hai phần dung nhập vào Phương Minh, bị hắn thu lại, một phần khác dung nhập vào dây leo hồ lô, dây leo hồ lô cũng trở thành công đức chí bảo, phần còn lại dung nhập vào Nhân tộc. … Công đức tạo người vô cùng to lớn, chỉ đứng sau công đức khai thiên.

Sáu phần công đức dung nhập vào cơ thể Nữ Oa, khí tức của nàng lập tức trở nên vô cùng huyền diệu, thân thể diễm lệ tỏa ra ánh sáng huyền diệu, đạo âm lượn lờ, khí tức không ngừng tăng vọt.

Chẳng mấy chốc, Nữ Oa bay lên không trung, dùng vô thượng thần thông truyền cáo thiên hạ: "Ta là Nữ Oa, hôm nay thành Hỗn Nguyên thánh quả, muốn ở trong Hỗn Độn khai phá động phủ, các vị đạo hữu có thể đến quan lễ!" Giọng nói của Nữ Oa truyền khắp Hồng

Hoang đại lục, cả Hồng Hoang lập tức đại kinh, trong nháy mắt sôi trào.

Các thế lực đều chấn động, tự có mưu tính.

Côn Luân Sơn.

Tam Thanh đều mở mắt, kinh hô liên tục.

Vốn tưởng mình là Bàn Cổ chính tông, đặc biệt là Lão Tử, đứng đầu Tam Thanh, tất nhiên sẽ là người đầu tiên thành Thánh, không ngờ người đầu tiên thành Thánh lại là Nữ Oa.

Tam Thanh ra khỏi cung điện của mình, rồi kết bạn hóa thành một luồng lưu quang, bay về phía Hỗn Độn.

Chương 307

Côn Luân Hư.

Tây Vương Mẫu nhếch mép, lẩm bẩm: "Nữ Oa đạo hữu thành Thánh rồi, xem ra ta vĩnh viễn cũng không tranh lại được nàng, nhưng làm người nhỏ hơn cũng không tệ, tục ngữ nói hay, vợ không bằng thiếp, thiếp không bằng người tình vụng trộm, hì hì… không được, ta phải đề phòng cái kẻ vụng trộm kia… không được, ta bây giờ phải đi vụng trộm người!" Nói rồi, Tây Vương Mẫu ra khỏi Côn Luân Hư, bay về phía Hỗn Độn ở Thiên Ngoại Thiên.

Tây Phương thế giới.

Trên Tu Di Sơn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đạo nhân mở mắt, kinh nghi bất định.

Chuẩn Đề đạo nhân tìm Tiếp Dẫn đạo nhân, vội nói: "Sư huynh, hiện tại Nữ Oa nương nương đã thành Thánh, hai người chúng ta cũng phải khẩn trương lên!" Tiếp Dẫn đạo nhân gật đầu, nói: "Nữ Oa đạo hữu ở trong Hỗn Độn khai phá đạo trường, tất có đại thần thông, chúng ta đến quan lễ chúc mừng một phen, không chừng sẽ có chỗ tốt!" "Thiện!" Vừa nghe có chỗ tốt, hai mắt Chuẩn Đề đạo nhân không khỏi sáng lên, vui mừng gật đầu.

Hai người dặn dò đệ tử một phen, kết bạn ra khỏi Tu Di Sơn, bay về phía Hỗn Độn.

Bất Chu Sơn.

Ba mươi sáu tầng trời, trong Thiên Đình Yêu tộc.

Đông Hoàng Thái Nhất vội vã đi vào Lăng Tiêu Bảo Điện, cười ha hả: "Đại ca, Nữ Oa đạo hữu là người của Yêu tộc ta, hiện tại đi đầu

thành Thánh, chúng ta nên đi chúc mừng một phen!" Đế Tuấn cũng vui mừng nói: "Nữ Oa đạo hữu là Oa Hoàng của Yêu tộc ta, hiện tại thành Thánh, chúng ta không còn phải sợ tên Phương Minh kia nữa, đi, mau đi chuẩn bị một phần đại lễ, đến chúc mừng Nữ Oa nương nương thành Thánh!" Đông Hoàng Thái Nhất gật đầu, quay người ra ngoài, chuẩn bị một phần đại lễ, mỗi người ngồi lên bảo liễn, đi về phía Hỗn Độn.

Vu tộc.

Trong Bàn Cổ thần điện.

Thập Nhị Tổ Vu tề tựu, sắc mặt ngưng trọng.

Đế Giang nhíu chặt mày, trầm giọng nói: "Nữ Oa là người Yêu tộc, hiện tại thành Thánh, đối với Vu tộc ta cực kỳ bất lợi, chúng ta nên làm thế nào?" Từ sau khi Bàn Cổ chân thân do Thập Nhị Tổ Vu ngưng tụ bị Hồng Quân lão tổ một ngón tay điểm phá, Thập Nhị Tổ Vu đối với Thánh Nhân cực kỳ kiêng kỵ, lần này Nữ Oa thành Thánh, không nghi ngờ gì đối với họ, là một tin tức xấu tày trời.

Phong Chi Tổ Vu Thiên Ngô nhíu mày nói: "Nữ Oa thành Thánh, đối với Vu tộc ta quả thật bất lợi, không biết Đại Tôn có thể địch lại Nữ Oa nương nương đã thành Thánh không?" Cộng Công lắc đầu, nhíu mày nói: "Đại Tôn dù có lợi hại đến đâu, cũng chưa thành Thánh, Đại Tôn tám phần đánh không lại Nữ Oa nương nương!" Chúc Dung vội nói: "Vậy làm sao bây giờ?" Trọc Cửu Âm hai mắt lóe lên ánh sáng trí tuệ, nói: "Ta nghe được một tin tức nhỏ, có lẽ Nữ Oa nương nương dù thành Thánh, cũng sẽ không ra tay với Vu tộc ta!" Đế Giang vội nói: "Hiền đệ có tin tức gì mau nói!" Trọc Cửu Âm cười nói: "Ta nghe nói quan hệ giữa Đại Tôn và Nữ Oa nương nương không rõ ràng, giữa hai người dường như có lời hứa, sau khi Nữ Oa nương nương thành Thánh, sẽ gả cho Đại Tôn đó!" "Ồ?

Lời này là thật sao?" Các Tổ Vu mừng rỡ, cười nói.

Trọc Cửu Âm gật đầu, cười lớn: "Chắc là thật, không sai đâu!" "Ha ha, Đại Tôn quả thật cường hãn, lại có thể cua được Nữ Oa nương nương, không hổ là Đại Tôn của Vu tộc ta, ha ha ha…" Chúc Dung to mồm nghe vậy, lập tức cuồng hỉ, hưng phấn cười lớn.

"A, Đại Tôn không hổ là Đại Tôn, lại tai họa một vị Thánh Nhân, ha ha ha…" Thủy Thần Cộng Công cũng cười lớn.

Trong phút chốc, tiếng cười không ngớt vang vọng trong Bàn Cổ thần điện.

Đúng lúc này, Cường Lương nhìn Hậu Thổ bên cạnh, khẽ ngạc nhiên: "Ồ?

Hậu Thổ muội tử, ta thấy muội không vui à!" Chúc Dung ghé lại, nháy mắt ra hiệu: "Ai nha, ngươi không hiểu rồi phải không?

Hậu Thổ muội tử đã mến mộ Đại Tôn từ lâu, Đại Tôn lại tìm người phụ nữ khác, trong lòng Hậu Thổ muội tử sao có thể vui được?" "Cút!" Hậu Thổ đại nộ, một cước đá bay Chúc Dung, tức giận ngút trời: "Ai dám nói bậy nữa, lão nương xé nát miệng ngươi!" Các Tổ Vu một trận huýt sáo không ngớt.

Đế Giang nhếch mép, nói: "Cái đó… cái đó Hậu Thổ muội tử, lần này Nữ Oa nương nương thành Thánh, Vu tộc chúng ta cũng nên đi chúc mừng một phen, cái đó… cái đó hay là Hậu Thổ muội tử và Huyền Minh muội tử đi một chuyến đi!" Hậu Thổ nhíu mày, giận dữ nói: "Tại sao lại là ta?

Ta không đi!" Trọc Cửu Âm tiến lên, nhỏ giọng nói: "Đại Tôn tám phần cũng đang ở chỗ Nữ Oa nương nương!" Hậu Thổ mắt sáng lên, trong lòng vui mừng khôn xiết, nhìn Đế Giang nói: "Được rồi, nếu các ca ca đều không đi, vậy ta đi một chuyến vậy!" Trọc Cửu Âm lại ghé

vào, hạ thấp giọng: "Hậu Thổ muội tử, muội có nghe qua câu nói này không?" Hậu Thổ ngẩn ra, nói: "Câu nói gì?" Trọc Cửu Âm nháy mắt ra hiệu: "Vợ không bằng thiếp, thiếp không bằng người tình vụng trộm, Hậu Thổ muội tử lần này đến chỗ Nữ Oa nương nương, vụng trộm với Đại Tôn, vậy sau này Đại Tôn tất nhiên sẽ đối với Hậu Thổ muội tử tình sâu ý nặng…" Hậu Thổ nghe vậy mặt cười đỏ bừng, không khỏi nhổ một bãi nước bọt về phía Trọc Cửu Âm, giận dữ nói: "Không đứng đắn!" Nói rồi, Hậu Thổ quay đầu đi, trong mắt tinh quang lấp lánh, dường như đã hạ quyết tâm.

Cứ như vậy, Hậu Thổ và Huyền Minh hai người cũng ra khỏi Vu tộc, đi về phía Hỗn Độn.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều đại năng, phàm là có thể đến Hỗn Độn, đều đến Hỗn Độn quan lễ, xem Nữ Oa nương nương làm thế nào để khai phá động phủ trong Hỗn Độn.

Lúc này, Nữ Oa nương nương nhìn Phương Minh, nói: "Phương Minh đạo hữu, chúng ta đi thôi!" Phương Minh cười ha hả: "Đi, tất nhiên phải đi!" Nữ Oa mặt cười đỏ bừng, kéo tay Phương Minh, bay thẳng về phía Hỗn Độn. … Phương Minh và Nữ Oa bay đến Hỗn Độn, vừa trò chuyện vừa đợi những đại năng giả trong Hồng Hoang.

Một lát sau, Tam Thanh bay đến.

Tam Thanh thấy Phương Minh ở đó, đang nói cười vui vẻ với Nữ Oa nương nương, không khỏi co giật da mặt, tiến lên hành lễ: "Chúc mừng Nữ Oa nương nương thành Hỗn Nguyên đạo quả!" Sau đó Tam Thanh lại chắp tay với Phương Minh: "Phương Minh đạo hữu hữu lễ!" Nữ Oa nương nương cười nói: "Ba vị sư huynh không cần đa lễ!" Tam Thanh đứng dậy, yên lặng chờ đợi các đại năng giả khác.

Phương Minh tiếp tục nói cười với Nữ Oa, chọc cho nàng cười khúc khích.

Tam Thanh bên cạnh nhìn mà thầm nhếch mép, mặt đầy kinh ngạc bất định.

Phải biết rằng, Nữ Oa nương nương là Thánh Nhân, Thánh Nhân nên có dáng vẻ của Thánh Nhân, trong ấn tượng của họ Thánh Nhân nên cao cao tại thượng, mặt lạnh như tiền, không nói không cười mới đúng.

Dáng vẻ của Nữ Oa nương nương hiện tại, thật sự khiến họ có chút không đoán được.

Nữ Oa thấy Tam Thanh dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình, mặt cười hơi đỏ, liền hào phóng nhìn Tam Thanh nói: "Ba vị sư huynh, lần này ta có thể thành Thánh, đều nhờ phu quân giúp đỡ!" "Phu quân?" Tam Thanh càng kinh ngạc đến mức mắt trợn tròn miệng há hốc, gần như không tin vào tai mình.

Ngay cả Phương Minh nghe vậy cũng mắt sáng lên, Nữ Oa chịu thừa nhận quan hệ giữa hai người trước mặt người ngoài, chứng tỏ tấm chân tình của nàng, hắn cũng không ngờ Nữ Oa luôn thích đỏ mặt lại có một mặt bạo dạn như vậy.

Nữ Oa nương nương gật đầu, nói: "Ban đầu ta và Phương Minh đạo hữu đã hẹn, ngày ta thành Thánh, cũng là ngày ta và phu quân trở thành đạo lữ, lời thề này Nữ Oa đã thề với Thiên Đạo, lẽ ra phải tuân thủ!" Tam Thanh nghe vậy da mặt không ngừng co giật, bây giờ đều một mặt mộng bức, đồng thời trong lòng đối với Phương Minh cũng bội phục không thôi, không ngờ tên Phương Minh này lại có tầm nhìn xa như vậy, lại có thể lừa được một vị Thánh Nhân làm đạo lữ.

Lại một lát sau, trong Hỗn Độn thiên long gầm thét, có hai chiếc bảo liễn cực kỳ hoa lệ chạy đến, cửu long kéo xe, quả thật khí thế huy hoàng.

Chương 308

Trận dung hoa lệ như vậy, đương nhiên là một hoàng một đế của Yêu tộc.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất từ trong bảo liễn bước ra, cười ha hả: "Yêu tộc Đế Tuấn và Thái Nhất đặc biệt chuẩn bị lễ mọn, đến chúc mừng Nữ Oa nương nương thành Thánh…" Chỉ là hai người vốn đang cười ha hả, nhưng khi nhìn thấy Phương Minh, khuôn mặt già nua lập tức xụ xuống.

Đông Hoàng Thái Nhất tức giận nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Sao ngươi lại ở đây?" Phương Minh cười nói: "Sao ta lại không thể ở đây, nội tử thành Thánh, ta tự nhiên phải ở đây rồi!" "Nội… nội tử?" Chỉ một câu nói, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất gần như kinh hãi đến mức trái tim nhỏ bé suýt nhảy ra khỏi miệng.

Nữ Oa nương nương cũng biết mối thù giữa Phương Minh và Yêu tộc, thở dài một hơi, nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất hai người nói: "Đế Tuấn đạo hữu, Thái Nhất đạo hữu, Phương Minh đạo hữu quả thật là đạo lữ của Nữ Oa ta, mong sau này hai vị hòa mục tương xử!" Da mặt Đế Tuấn và Thái Nhất co giật dữ dội, gần như không tin vào mắt mình, mơ màng gật đầu.

Vốn tưởng Nữ Oa thành Thánh, đã tìm được chỗ dựa, không ngờ Nữ Oa và Phương Minh lại có mối quan hệ này.

Lần này thì hay rồi, Phương Minh vốn đã lợi hại, lại có một đạo lữ thành Thánh như Nữ Oa nương nương, e rằng sau này càng phải hung hăng bá đạo hơn.

Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau, đều thấy được sự bất lực trong mắt nhau.

Bây giờ sự việc đã nghiêm trọng vượt ngoài tưởng tượng của hai người, không thể không cúi đầu trước Phương Minh, nếu không tên này lại nhúng một chân vào đại chiến Vu Yêu, thì Yêu tộc xong đời.

Lại một lát sau, lại có một chiếc bảo liễn đến, dùng thải phượng kéo.

Tây Vương Mẫu từ trên bảo liễn bước xuống, hướng Nữ Oa nương nương hành lễ: "Tây Vương Mẫu chúc mừng Nữ Oa nương nương chứng đạo Hỗn Nguyên!" Nữ Oa trước mặt Tây Vương Mẫu không tự chủ được mà ngẩng cao đầu kiêu ngạo, như đang bảo vệ một thứ gì đó quý giá, nói: "Tây Vương Mẫu đạo hữu mời!" Tây Vương Mẫu đứng dậy, lại hướng những người khác hành lễ, cuối cùng nhìn Phương Minh, mặt cười hơi đỏ, nhẹ nhàng thi lễ: "Tây Vương Mẫu gặp qua Phương Minh đạo hữu!" Phương Minh nhìn mà mắt trợn tròn miệng há hốc, mắt có chút đờ đẫn, cười gượng: "Tây Vương Mẫu đạo hữu mời!" Tây Vương Mẫu đứng dậy, nhìn Phương Minh, đứng ở một bên, yên lặng không nói gì, chỉ thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc nhìn Phương Minh, âm thầm đưa tình.

"Tiểu yêu tinh, tiểu yêu tinh a…" Phương Minh nhìn mà trong lòng nóng ran, thầm hô chịu không nổi.

Nữ Oa thấy vậy, hận đến ngứa răng, hào phóng khoác tay Phương Minh, cười tươi nhìn Tây Vương Mẫu, nói: "À, đúng rồi, quên nói cho đạo hữu, ta và Phương Minh đạo hữu đã kết thành đạo lữ!" Tây Vương Mẫu dường như đã sớm đoán ra, không hề kinh ngạc, cười tươi nói: "Chúc mừng hai vị đạo hữu!" Nói xong, Tây Vương Mẫu lại đứng ở một bên, trong lòng nghĩ: "Vợ không bằng thiếp, thiếp không bằng người tình vụng trộm, ta nhiều nhất là làm thiếp, không bằng ta, chỉ là ta phải đề phòng kẻ vụng trộm kia…" Tây Vương Mẫu đang nghĩ, đột nhiên chỉ thấy hai luồng lưu quang lướt qua, lộ ra thân ảnh của Hậu Thổ và Huyền Minh.

Nhìn thấy Hậu Thổ và Huyền Minh, Đế Tuấn và Thái Nhất đồng thời hừ lạnh một tiếng.

Đông Hoàng Thái Nhất lóe người chặn Hậu Thổ và Huyền Minh, lớn tiếng nói: "Hừ, hôm nay là ngày Nữ Oa nương nương của Yêu tộc ta thành Thánh, Vu tộc các ngươi đến đây làm gì?" Hậu Thổ trầm giọng nói: "Đúng là ngày Nữ Oa nương nương thành Thánh, nhưng cũng là ngày Đại Tôn của Vu tộc ta thành hôn, Nữ Oa nương nương cũng là Vu Hậu của Vu tộc ta, ta tự nhiên phải đến chúc mừng một phen!" Chỉ trong nháy mắt, khuôn mặt già nua của Đế Tuấn và Thái Nhất liền méo mó đến cực điểm.

Phương Minh nhìn Hậu Thổ, lập tức mừng rỡ, nói: "Đến rồi, Hậu Thổ muội tử, Huyền Minh muội tử, các muội đến rồi!" Hậu Thổ và Huyền Minh hừ lạnh một tiếng với Đế Tuấn và Thái Nhất, vòng qua hai người, đến trước mặt Nữ Oa và Phương Minh, lớn tiếng nói: "Chúc mừng Đại Tôn và Vu Hậu đại hôn!" Nữ Oa nương nương nhíu mày, định phản bác, nhưng lại nhịn xuống.

Nữ Oa nương nương vốn là người Yêu tộc, Oa Hoàng của Yêu tộc, hiện tại lại vô duyên vô cớ trở thành Vu Hậu, khiến nàng nhất thời có chút không thích ứng được.

Đế Tuấn và Thái Nhất thấy Nữ Oa nương nương không phản bác, không khỏi lo lắng.

"Hậu Thổ muội tử, Huyền Minh muội tử, không ngờ hai muội cũng đến, ha ha…" Phương Minh rõ ràng đánh giá Hậu Thổ nhiều hơn mấy lần, trong lòng lẩm bẩm: "Vẻ đẹp hoang dã trên người Hậu Thổ thật dụ người, thật muốn chinh phục nàng…" Nữ Oa nương nương thấy ánh mắt Phương Minh nhìn Hậu Thổ có chút không đúng, vội vàng lại ôm cánh tay Phương Minh, tuyên bố chủ quyền.

Hậu Thổ và Huyền Minh thấy vậy thầm nhếch mép, đi sang một

bên.

Hậu Thổ lén lút đánh giá Nữ Oa và Tây Vương Mẫu, thầm nghĩ: "Nếu Nữ Oa nương nương là vợ, vậy Tây Vương Mẫu là thiếp, ta là kẻ vụng trộm, vụng trộm là được yêu chiều nhất, lần này nhất định phải xử lý Đại Tôn…" Nghĩ như vậy, trong lòng Hậu Thổ liền vui vẻ hẳn lên.

Bên cạnh, Tây Vương Mẫu cũng đang đánh giá Hậu Thổ và Huyền Minh, trong lòng thầm lẩm bẩm: "Chẳng lẽ hai người này là kẻ vụng trộm?

Không được, ta phải đề phòng kẻ vụng trộm, kẻ vụng trộm cũng là dụ người nhất…" Trong khoảnh khắc, mấy người thân thiết của Phương Minh đều đã đến Hỗn Độn, khiến hắn cảm thấy bất ngờ.

Đồng thời, trong lòng Phương Minh một trận nóng ran, thầm so sánh đặc điểm của mấy cô gái.

Nữ Oa là Thánh Nhân, cao cao tại thượng, thánh khiết vô cùng, cô gái như vậy giống như tiểu thư khuê các, cấp bậc công chúa.

Tây Vương Mẫu đoan trang nhã nhặn, biết quan tâm người khác.

Còn về Hậu Thổ, do nàng cả ngày sống chung với đám đàn ông thô lỗ của Vu tộc, lâu ngày, trên người tự nhiên nhiễm một cỗ khí tức bưu hãn.

Nhưng cũng chính cỗ khí thế bưu hãn này, khiến Hậu Thổ trông vô cùng hoang dã, giống như một con ngựa hoang thoát cương, khiến người ta có ham muốn chinh phục.

Lại một lát sau, lại có đại năng đến Hỗn Độn quan lễ, đương nhiên những người trong Hỗn Độn gần như đều là ba nghìn hồng trần khách trong Tử Tiêu Cung.

Nhưng số lượng hồng trần khách rõ ràng đã ít đi.

Rõ ràng trong thời gian này, lại có không ít hồng trần khách ngã xuống.

Điều này khiến Phương Minh không khỏi thầm than thở sự đáng sợ của thời đại ăn thịt người ở Hồng Hoang đại lục, ba nghìn hồng trần khách trong Tử Tiêu Cung đều là những tồn tại đỉnh cấp trên Hồng Hoang đại lục, lại thiếu đi một nửa.

Những tồn tại như vậy còn thiếu đi một nửa, có thể thấy sự cạnh tranh trên Hồng Hoang đại lục đáng sợ đến mức nào!

Nữ Oa thấy người đến cũng gần đủ rồi, liền lớn tiếng nói: "Hôm nay là ngày ta thành Thánh, cũng là ngày ta và Phương Minh đạo hữu trở thành đạo lữ, đặc biệt khai phá Hỗn Độn đạo trường, làm phòng tân hôn cho hai ta, mời các vị đạo hữu quan lễ." Chúng thần ma nghe vậy lại một trận mắt trợn tròn miệng há hốc, xôn xao một phen, thầm thán phục thủ đoạn của Phương Minh, có thể cua được cả Thánh Nhân như Nữ Oa nương nương, thật không đơn giản.

Tin tức này tuy chấn kinh, nhưng đều là đại năng giả của Hồng Hoang, nhanh chóng ổn định tâm thần, xem Nữ Oa khai phá đạo trường trong Hỗn Độn.

Khai phá đạo trường, không khác gì khai thiên tích địa, chỉ là nơi khai phá nhỏ hơn, không lớn và hùng vĩ như Hồng Hoang thế giới mà thôi.

Nhưng dù thế nào, đó cũng là cảnh tượng thịnh vượng của khai thiên tích địa, vì vậy rất đáng xem, không chừng có thể ngộ ra được điều gì đó từ đó, kiếm được món hời lớn.

Nữ Oa nương nương hít sâu một hơi, lấy ra Hồng Tú Cầu, vung tay ném vào Hỗn Độn.

Hồng Tú Cầu vừa ra, lập tức nơi bị ném trúng trong Hỗn Độn, địa

hỏa phong lôi chờ những vật hủy diệt cuồng dũng, khoảnh khắc tiếp theo chuyện kỳ diệu xảy ra, thanh khí dâng lên, trọc khí chìm xuống, lại có ý tứ thiên địa phân liệt, thai mô sơ thành.

Chương 309

Tiếp theo, Nữ Oa nương nương lại vung tay ném ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Sơn Hà Xã Tắc Đồ trải ra, định trụ phương tiểu thiên địa này.

Dần dần, mảnh tiểu thiên địa này càng thêm ổn định, thiên địa hình thành.

"Chư thiên này tên là Oa Hoàng Thiên!" Nữ Oa đưa tay chỉ ra, trên mặt cười hiện lên vẻ vui mừng, tiếp theo lại lấy ra các loại thần kim bảo vật, tế luyện một phen, rõ ràng là một mặt trời và một mặt trăng.

Đương nhiên mặt trời và mặt trăng này cũng là nhân tạo, nhỏ hơn mặt trời và mặt trăng trên Hồng Hoang đại lục.

Nhưng dù vậy, từ đó cũng có thể thấy được sự khủng bố trong thủ đoạn của Thánh Nhân.

Vung tay là có thể tạo ra nhật nguyệt tinh thần, sáng tạo ra một mảnh tiểu thiên địa, thủ đoạn như vậy, e rằng phi Thánh Nhân căn bản không thể sử dụng.

Tiếp theo, Nữ Oa lại lấy ra một khối thần kim, ném khối thần kim đi, trong phương thiên địa này liền xuất hiện một tòa cung điện, trên biển hiệu cung điện viết ba chữ "Oa Hoàng Cung".

Cuối cùng, Nữ Oa lại điểm xuyết một phen trong Oa Hoàng Thiên, lấy ra một số linh căn linh thảo chờ vật, khiến Oa Hoàng Thiên trông có vẻ sinh cơ hơn một chút.

Cứ như vậy, một phương tiểu thiên địa cơ bản hoàn thành.

Điều quan trọng nhất là phương tiểu chư thiên này cực kỳ ổn định, khiến người ta nhìn mà trong lòng càng thêm chấn kinh.

Xung quanh Hồng Hoang thế giới, do uy lực khai thiên tích địa của Bàn Cổ đại thần, cũng giống như gà sinh trứng, không ngừng có chư thiên sản sinh.

Nhưng những chư thiên này chỉ là hậu thiên sản sinh, không có những tồn tại như Bàn Cổ đại thần đi ổn định.

Vì vậy những chư thiên đó cực kỳ không ổn định, có những chư thiên thậm chí cũng rất lớn, nhưng không có ngoại lệ, cực kỳ không ổn định, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi vào cảnh sụp đổ, hủy thiên diệt địa.

Thậm chí có một số chư thiên vừa hình thành không lâu, liền sẽ hủy diệt, đó cũng là cảnh tượng thường thấy.

Đương nhiên, một số đại năng giả của Hồng Hoang đại lục cũng thử tiến vào các đại chư thiên, muốn ổn định những chư thiên này, nhưng không có thủ đoạn của Thánh Nhân, khó mà thực hiện được.

Nhưng hiện tại Nữ Oa nương nương lại nhẹ nhàng ổn định được một đạo trường khai phá ra, từ đó có thể thấy thủ đoạn của Thánh Nhân, tuyệt đối thần thông vô lượng, không thể suy đoán.

"Các vị đạo hữu, mời vào Oa Hoàng Thiên tham quan!" Nữ Oa cười mỉm nắm tay Phương Minh đi đầu vào trong Oa Hoàng Thiên.

Tiếp theo các vị thần ma liền bắt đầu tiến vào Oa Hoàng Thiên, quan sát một phương tiểu thiên địa do Nữ Oa nương nương khai phá.

Oa Hoàng Thiên tuy không bằng một phần ức vạn của Hồng Hoang đại lục, nhưng cũng là một phương tiểu thiên địa thực sự, trên có nhật nguyệt tinh thần lưu chuyển, dưới có sơn hà đại xuyên, thậm chí có một dòng sông lớn cuồn cuộn chảy, dòng sông chảy vào Hỗn Độn liền biến mất không thấy, cực kỳ kỳ lạ.

Việc Nữ Oa khai phá Oa Hoàng Thiên, đối với người khác cảm

xúc cực sâu, nhưng đối với Phương Minh cảm xúc sâu nhất.

Con đường Phương Minh đi là lấy lực chứng đạo, muốn thành Thánh, phải dùng thực lực, bổ ra Hỗn Độn, cũng sáng tạo ra một phương tiểu thiên địa như của Nữ Oa nương nương.

Chỉ khác là, Nữ Oa nương nương thành Thánh rồi mới khai phá phương tiểu thiên địa này.

Phương Minh lại phải khai phá trước khi thành Thánh, diện tích thiên địa mà Phương Minh khai phá cũng không thể nhỏ, độ khó trong đó có thể biết.

Nhìn cảnh tượng khai thiên tích địa vừa rồi của Nữ Oa, Phương Minh lại cảm thấy có chút tương tự với cảnh tượng khai thiên tích địa của Bàn Cổ đại thần.

Tuy Nữ Oa dùng Hồng Tú Cầu nện ra một phương tiểu thế giới, nhưng trong đó dường như có sự kỳ diệu khác biệt nhưng cùng một công dụng.

Tiếp đó, các vị thần ma tham quan Oa Hoàng Thiên một lượt rồi lần lượt cáo từ rời đi.

Lần này, Nữ Oa khai phá đạo trường trong Hỗn Độn, tương đương với việc khai mở một phương tiểu thiên địa, cảm ngộ được rất nhiều, vì vậy cần phải quay về bế quan tu luyện.

Đương nhiên, Đế Tuấn và Thái Nhất thì mặt mày đen sì bỏ đi.

Sau khi Đế Tuấn và Thái Nhất trở về Thiên Đình của Yêu tộc, hai người vô cùng tức giận, suy đi tính lại, cuối cùng quyết định tôn Nữ Oa làm Oa Hoàng của Yêu tộc, tôn Phục Hy làm Hy Hoàng của Yêu tộc.

Đặc biệt là họ dùng hết khả năng để lôi kéo Phục Hy, dù sao Phục Hy cũng là anh trai của Nữ Oa, lôi kéo được Phục Hy rồi thì Nữ Oa

cũng sẽ chiếu cố Yêu tộc hơn.

Ngay hôm đó, Phương Minh liền ở lại trong Oa Hoàng Cung, hai người cử hành đại hôn.

Vào ngày thành hôn, Nữ Oa bị hành hạ đến mức không xuống giường nổi, đành phải mặc nhận cho Phương Minh ra ngoài lêu lổng.

Phương Minh vui vẻ chạy đến Tây Côn Luân trước, cùng Tây Vương Mẫu qua lại một phen.

Cuối cùng trên đường trở về, hắn tình cờ gặp Hậu Thổ.

Đương nhiên không phải ngẫu nhiên, Hậu Thổ đã cố tình dùng chút tâm kế để chờ Phương Minh.

Dưới một phen "tình cờ" gặp gỡ, Phương Minh liền cùng Hậu Thổ kết bạn đồng hành, nói chuyện một hồi liền nảy sinh tình cảm.

Tục ngữ có câu "nữ truy nam cách một lớp sa", quả thật có lý.

Dù sao thì Hậu Thổ cũng không tốn nhiều công sức đã lừa được Phương Minh lên giường, cuối cùng hoàn thành đại nghiệp "trộm người".

Chương 310

Tại Tây Côn Luân.

Tây Vương Mẫu nhìn vào tấm gương trước mặt, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ai, phòng trước phòng sau, thế mà không phòng được Hậu Thổ, con nhỏ đó thật sự đã trộm được người.

Không được, ta phải nghĩ cách, phải để tên tiểu tử xấu xa đó giữ trái tim ở lại chỗ ta mới được." Trong Oa Hoàng Cung.

Trước mặt Nữ Oa cũng có một tấm gương.

Trong gương hiện lên cảnh Phương Minh vội vã như lửa đốt chạy đến Tây Côn Luân, sau đó lại hiện ra cảnh hắn tình cờ gặp Hậu Thổ, rồi trải qua chuyện kia với Hậu Thổ.

Nữ Oa nghiến răng nghiến lợi nói: "Hừ, quả nhiên cả vợ bé lẫn kẻ đi trộm đều đã nổi lên mặt nước cả rồi..." Một ngày nọ, sau khi Phương Minh và Hậu Thổ lêu lổng xong.

Hậu Thổ đang nằm trong lòng Phương Minh, đưa một ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực hắn, đột nhiên thần sắc khẽ động, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đại tôn, ta cũng muốn trở thành Thánh Nhân..." Phương Minh ngẩn ra, nhìn Hậu Thổ, hỏi: "Cũng muốn trở thành Thánh Nhân?

Tại sao?" Hậu Thổ hít sâu một hơi, nói: "Nếu ta có thể trở thành Thánh Nhân, ta có thể bảo vệ những người ta muốn bảo vệ, ta có thể cùng..." Những lời phía sau Hậu Thổ không nói, nhưng Phương Minh lại hiểu rõ, chẳng qua là để có năng lực tranh giành Phương Minh với Nữ Oa.

Phương Minh nhếch miệng cười, nói: "Thánh Nhân đâu có dễ thành như vậy!" Hậu Thổ nhìn Phương Minh, nghiêm túc nói: "Ta

nguyện ý trả bất cứ giá nào!" Phương Minh sững sờ, trong lòng có chút rung động.

Từ chữ "cái giá", Phương Minh đột nhiên hiểu ra, nếu không có con bướm nhỏ Phương Minh này vỗ cánh gây nhiễu, Hậu Thổ dường như thật sự sẽ thành Thánh, trở thành Bình Tâm Nương Nương của Địa Phủ, nhưng cái giá phải trả là vĩnh viễn không thể rời khỏi Địa Phủ, bị quy tắc của U Minh Địa Phủ trói buộc.

Nhưng bây giờ Phương Minh đã lập Luân Hồi, Hậu Thổ cũng không cần phải lấy thân hóa Luân Hồi nữa, Hậu Thổ có thể thành Thánh được không?

Trong lúc Phương Minh đang ngẩn người, Hậu Thổ đột nhiên trong lòng khẽ động, nói: "Ta dường như cảm ứng được sự kêu gọi của thứ gì đó..." Vừa nói, Hậu Thổ vừa đứng dậy, thuận theo cảm giác của mình mà đi về phía trước.

Phương Minh trong lòng khẽ động, vội vàng đi theo sau Hậu Thổ.

Hai người đi chưa được bao lâu, đột nhiên tại vùng Huyết Hải, giọng nói của Minh Hà lão tổ vang vọng khắp trời đất: "Ta là Minh Hà lão tổ của Huyết Hải, hôm nay sáng tạo một chủng tộc, tên là Tu La tộc, Thiên Đạo giám chi!" Thì ra, Minh Hà lão tổ bắt chước Nữ Oa Nương Nương thành Thánh, cũng sáng lập một chủng tộc, để trở thành Thánh Nhân chí cao vô thượng.

Chỉ là lời của Minh Hà lão tổ vừa dứt, trên trời quả thật có một đóa công đức kim vân bay tới, giáng xuống từng mảng công đức, nhưng tiếc là Minh Hà lão tổ vẫn chưa thể thành Thánh.

Cơ duyên là vậy, người đầu tiên làm một việc gì đó chính là thủy tổ, trời đất tự nhiên sẽ ban thưởng, còn người thứ hai bắt chước như Minh Hà lão tổ, hiệu quả sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Minh Hà lão tổ không thể thành Thánh, chuyện này cũng trở thành trò cười cho cả Hồng Hoang đại lục.

Nhưng hung danh của Minh Hà lão tổ quá lớn, trên Hồng Hoang đại lục cũng không có mấy người dám trêu chọc, nên chuyện này cũng cứ thế mà lắng xuống.

Nghe thấy giọng nói của Minh Hà lão tổ, Hậu Thổ nhìn về phía Huyết Hải, lớn tiếng nói: "Con đường của ta dường như ở nơi đó!" Nói rồi, Hậu Thổ liền muốn đi đến Huyết Hải.

Phương Minh kéo Hậu Thổ lại, trong lòng có chút lo lắng, nói: "Hay là chúng ta đừng đi!" Hậu Thổ hít sâu một hơi, nhìn Phương Minh, nói: "Ta muốn trở thành Thánh Nhân, chỉ có trở thành Thánh Nhân, mới có thể bảo vệ tộc nhân của ta, mới có thể mãi mãi ở bên đại tôn!" Phương Minh mở miệng, nhưng lời đến bên môi lại bị nuốt ngược vào trong.

Cứ như vậy, Phương Minh và Hậu Thổ một đường đi tới trên U Minh Huyết Hải.

Đột nhiên, trên Huyết Hải có hai đạo quang mang bay ra.

Hậu Thổ đưa tay bắt lấy, nhìn kỹ thì thấy đó là một cuốn sách dày, trên đó có hai chữ "Nhân Thư".

Giữa trời đất có ba cuốn sách quý cực kỳ lợi hại, lần lượt là Thiên Thư, Địa Thư và Nhân Thư.

Thiên Thư chính là Phong Thần Bảng đời sau, do Hồng Quân lão tổ có được, sau này ban cho Nguyên Thủy Thiên Tôn để dùng cho việc Phong Thần.

Địa Thư là của Trấn Nguyên Tử đại tiên, thành tựu nên mỹ danh Địa Tiên chi tổ.

Nhân Thư vốn dĩ là vật của Hậu Thổ, cũng chính là Phán Quan Bút

và Sổ Sinh Tử, cai quản sinh tử của nhân gian thiên hạ.

Ngày đó, khi Tứ sư phó tiến vào U Minh Địa Phủ, cũng có Nhân Thư giáng xuống, nhưng đó chỉ là những trang sách của Nhân Thư mà thôi, Nhân Thư trong tay Hậu Thổ mới là bản chính.

Phán quan Địa Phủ có hàng ngàn vạn người, muốn phán định sinh tử của con người, chắc chắn một bộ Sổ Sinh Tử là không đủ.

Vì vậy Sổ Sinh Tử có hàng ngàn vạn bản, nhưng Sổ Sinh Tử trong tay Hậu Thổ lại là bản tổng cương!

Hậu Thổ có được Nhân Thư, càng vui mừng khôn xiết.

Lúc này, trên Huyết Hải sóng cuộn trào dâng, Minh Hà lão tổ xuất hiện trên Huyết Hải, nhìn chằm chằm vào Nhân Thư trong tay Hậu Thổ, do dự nói: "Hai vị đạo hữu, món linh bảo này là vật của Huyết Hải ta, xin hai vị đạo hữu hãy giao bảo vật này cho bần đạo!" Ây da!

Có kẻ ghen tị rồi!

Phương Minh hứng thú nhìn Minh Hà lão tổ, cười nói: "Minh Hà đạo hữu nói đùa rồi, ngươi ở Huyết Hải bao nhiêu năm rồi, món linh bảo này cũng chưa từng nhận ngươi làm chủ phải không?

Tại sao Hậu Thổ đạo hữu vừa đến, món bảo vật này liền tự động bay ra nhận chủ?

Điều này cho thấy gì?

Cho thấy món bảo vật này cùng Minh Hà đạo hữu vô duyên, ta khuyên ngươi đừng có mắt đỏ nữa, chỗ nào mát mẻ thì đến đó mà ngồi đi!" Minh Hà lão tổ hiển nhiên vô cùng kiêng dè Phương Minh, dù sao lần trước bài học Phương Minh cho y không hề nhỏ, ép y phải giao ra công pháp của mình.

Phương Minh cũng đã học Huyết Hải Tâm Kinh, gần như biết hết

mọi điểm yếu của Minh Hà lão tổ, nếu giao tranh với Phương Minh, Minh Hà lão tổ không có một chút chắc chắn nào.

Chương 311

Nhưng món đồ trong tay Hậu Thổ, Minh Hà lão tổ mơ hồ cảm thấy cực kỳ không đơn giản, thậm chí còn liên quan đến mấu chốt thành Thánh.

Minh Hà lão tổ thật sự không muốn từ bỏ, chỉ đành cứng rắn nói: "Phương Minh đạo hữu, thứ khác bần đạo có thể nhường, nhưng món bảo vật này, bần đạo mơ hồ cảm thấy có liên quan đến đạo của bần đạo, bần đạo không thể nhường được, xin hai vị đạo hữu hãy giao bảo vật này cho bần đạo!" Nụ cười trên khóe miệng Phương Minh càng rộng hơn, nụ cười hiền hậu thật thà, vẻ mặt vô hại nhìn Minh Hà lão tổ, cười tủm tỉm nói: "Minh Hà đạo hữu, từ lúc nào mà ngươi học theo tên Chuẩn Đề kia vậy, lại còn chơi trò của Chuẩn Đề nữa chứ!" Hai vị Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở phương Tây thường xuyên đến thế giới phương Đông của Hồng Hoang để "xin gió thu", hai người nổi tiếng vô liêm sỉ, đặc biệt là Chuẩn Đề đạo nhân, tương truyền còn muốn dùng vô sỉ để chứng đạo.

Minh Hà lão tổ làm sao không biết Phương Minh đang châm chọc mình, không khỏi tức giận tột độ, nổi giận nói: "Phương Minh đạo hữu, ngươi nói quá đáng rồi, hôm nay món đồ trong tay ngươi, đưa cũng phải đưa, không đưa cũng phải đưa!" Nói rồi, Minh Hà lão tổ hừ lạnh một tiếng, bàn tay vẫy một cái, nhất thời Huyết Hải cuộn trào dữ dội, sóng máu ngút trời, hết lớp này đến lớp khác, lại có những cột nước máu khổng lồ phóng lên trời.

Trên những cột nước máu và sóng máu đó, toàn là người của Tu La tộc, dày đặc như kiến, nhiều không kể xiết.

Những người Tu La tộc này trông rất cực đoan, nữ thì ai nấy đều

xinh đẹp như hoa, yêu mị vô cùng, nam thì ai nấy đều có tướng mạo xấu xí.

Nhưng người Tu La tộc lại có một đặc điểm chung, đó là ai cũng kiêu dũng thiện chiến, thực lực không tầm thường.

Đây cũng là nguyên nhân Minh Hà lão tổ dám lớn tiếng với Phương Minh!

Phương Minh nhìn Minh Hà lão tổ, vẻ mặt đầy hứng thú nói: "Minh Hà đạo hữu, ngươi không phải nghĩ rằng chỉ dựa vào đám người Tu La tộc này là có thể chống lại ta đấy chứ?

Chẳng lẽ ngươi không biết lần trước ta một mình xông vào Thiên Đình của Yêu tộc, đại phá Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đại náo Thiên Đình, giết cho đám người Yêu tộc run lẩy bẩy, Đế Tuấn và Thái Nhất hai tên đó một cái rắm cũng không dám thả sao?" Dừng một chút, Phương Minh lại cười nói: "Đám người Tu La tộc này của ngươi có bao nhiêu?

Trăm vạn?

Ngàn vạn?

Phải biết rằng, Yêu tộc có đến hàng ức vạn, cũng không làm gì được ta!

Chẳng lẽ ngươi cảm thấy thực lực của Tu La tộc còn mạnh hơn cả Yêu tộc?" Da mặt Minh Hà lão tổ co giật dữ dội, hỏi một vị Tu La Vương bên cạnh: "Có chuyện đó thật sao?" Vị Tu La Vương đó cũng da mặt run rẩy như sàng cám, gật gật đầu, nói: "Khoảng thời gian trước lão tổ đang bế tử quan, vì vậy không biết chuyện này!..." "Hả?" Da mặt Minh Hà lão tổ lại co giật, kinh ngạc hỏi.

Vị Tu La Vương đó cười khổ một tiếng, nói: "Phương Minh là đạo lữ của Nữ Oa Thánh Nhân..." Chết tiệt!

Đạo lữ của Thánh Nhân?

Minh Hà lão tổ lại một lần nữa kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào tai mình, mặt mày rầu rĩ nói: "Lại là chuyện lúc nào vậy?" Vị Tu La Vương đó bất đắc dĩ nói: "Sau khi Nữ Oa Nương Nương tạo người thành Thánh, lúc khai phá đạo trường trong Hỗn Độn, lúc đó lão tổ lại bế quan, tham ngộ pháp môn thành Thánh, vì vậy lão tổ không biết chuyện này!" Minh Hà lão tổ nghe mà muốn khóc, trong lòng uất ức thầm nghĩ: "Trời ơi, ta đã chọc phải một người thế nào thế này?

Một mãnh nhân một mình giết lên Thiên Đình, đánh cho Đế Tuấn và Thái Nhất một câu rắm cũng không dám thả, mãnh nhân này còn là đạo lữ của Thánh Nhân, xong rồi, chết chắc rồi, chết chắc rồi, mẹ kiếp, tại sao mỗi lần lão tử bế quan đều bỏ lỡ những chuyện quan trọng như vậy chứ..." Chưa nói đến việc Minh Hà lão tổ dốc toàn bộ Tu La tộc ra có thể đối kháng với Phương Minh hay không, chỉ riêng điểm Phương Minh là đạo lữ của Nữ Oa Nương Nương, Minh Hà lão tổ đã không thể trêu chọc nổi.

Minh Hà lão tổ tuy tự đại, nhưng cũng không tự đại đến mức cho rằng mình có thể đối kháng với Thánh Nhân!

Vừa đắc tội với Thánh Nhân, Minh Hà lão tổ đã đau đầu muốn nứt ra, lo lắng đến hỏng cả người.

Phía bên kia, Phương Minh xắn tay áo, bày ra tư thế, một bộ dáng hăm hở muốn thử.

Minh Hà lão tổ vừa thấy, nhất thời kinh hãi, vội nói: "Phương Minh đạo hữu khoan đã, bần đạo... bần đạo đây là hành động hoan nghênh đạo hữu, đúng rồi, đây là nghi thức hoan nghênh đạo hữu ghé thăm Huyết Hải của ta mà thôi!" "Nghi thức?" Phương Minh nghe mà ngơ ngác, nhìn Minh Hà lão tổ, giơ ngón tay cái lên với y, nói: "Minh

Hà đạo hữu, cao, thật sự là cao, quả thực đã học được chân truyền của tên Chuẩn Đề kia rồi..." Minh Hà lão tổ mặt già đỏ bừng, cười gượng nói: "Phương Minh đạo hữu có muốn vào Minh Hà Cung của ta ở Huyết Hải ngồi một lát không?" Hậu Thổ nhíu mày, nhỏ giọng nói: "Phương Minh đạo hữu, Huyết Hải hôi thối, ta không thích cái mùi này, chúng ta không đi nữa nhé!" Phương Minh gật đầu, nhìn về phía Minh Hà lão tổ, vẻ mặt đầy hứng thú nói: "Minh Hà đạo hữu, chuyện này ta tạm thời ghi nhớ, sau này ta nhất định sẽ đến Huyết Hải ngồi chơi!" Da mặt Minh Hà lão tổ co giật dữ dội, cười như không cười nói: "Vậy bần đạo xin cung kính chờ Phương Minh đạo hữu đại giá quang lâm!" Nói rồi, Minh Hà lão tổ phất phất tay, dẫn theo Tu La tộc, như chạy trốn mà chìm vào trong Huyết Hải.

Dù đã chìm vào Huyết Hải, Minh Hà lão tổ vẫn còn sợ hãi, tận mắt thấy Phương Minh và Hậu Thổ đi về phía U Minh Địa Phủ mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, Minh Hà lão tổ lại lo lắng, dù sao thì Phương Minh sau này cũng sẽ đến Huyết Hải.

Minh Hà lão tổ đương nhiên sẽ không ngây thơ cho rằng Phương Minh thật sự đến Huyết Hải làm khách, lần sau Phương Minh đến, chắc chắn sẽ quậy cho Huyết Hải long trời lở đất.

Lúc này, bốn vị Tu La Vương đi vào.

Bốn vị Tu La Vương lần lượt là Tự Tại Thiên Ba Tuần Vương, Đại Phạn Thiên Vương, Dục Sắc Thiên Vương và Thấp Bà Vương, là những tướng tài đắc lực dưới trướng Minh Hà lão tổ.

Đương nhiên Tu La tộc ngoài tứ đại Tu La Vương ra, còn có tứ đại Ma Tướng, Tu La thất thập nhị công chúa, v.v.

Đại Phạn Thiên Vương do dự, tiến lên chắp tay nói: "Lão tổ, ngài có phải đang lo lắng tên Phương Minh kia lần sau sẽ đến Huyết Hải

của chúng ta gây rối không?" Minh Hà lão tổ ngẩng đầu nhìn bốn người, gật đầu, nói: "Phải, tên Phương Minh đó không rõ lai lịch, người này rất nhỏ nhen, thuộc loại tiểu nhân thù dai, tuyệt đối sẽ không tha cho Huyết Hải chúng ta, đúng rồi, các ngươi có cách nào hay không?" Tự Tại Thiên Ba Tuần Vương nghe vậy nhíu chặt mày, trầm giọng nói: "Lão tổ, theo con thấy, Tu La tộc chúng ta hà tất phải sợ tên Phương Minh đó, nếu hắn dám đến, con sẽ cho hắn không thể ngóc đầu lên được!" Thấp Bà Vương cũng lớn tiếng nói: "Hừ, Tu La tộc chúng ta chưa từng sợ ai, tên Phương Minh đó nếu thật sự dám đến, ta liều mạng với hắn là được!" Dục Sắc Thiên Vương cũng phụ họa: "Hừ, đúng vậy, chúng ta sợ cái gì!" Minh Hà lão tổ nghe mà lại đau đầu, dở khóc dở cười.

Cái đám người Tu La tộc mà y tạo ra này cái gì cũng tốt, chỉ vì ở trên Huyết Hải nhiễm phải lệ khí của trời đất, nên cực kỳ hiếu chiến, có thể nói là một đám đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển.

Dù cho Tu La tộc dốc toàn lực có thể đánh thắng Phương Minh, nhưng Phương Minh là đạo lữ của Nữ Oa Thánh Nhân.

Tu La tộc dù có lợi hại đến đâu, có thể lợi hại hơn Thánh Nhân sao?

Minh Hà lão tổ tức giận không thèm nói chuyện với ba vị Tu La Vương, quay đầu nhìn Đại Phạn Thiên Vương, hỏi: "Đại Phạn Thiên, ngươi có ý kiến gì không?" Đại Phạn Thiên Vương là trí giả của Tu La tộc, nghe vậy nhíu mày, nói: "Hiện tại chúng ta có hai con đường để lựa chọn!" Minh Hà lão tổ hai mắt sáng lên, vui mừng nói: "Ồ?

Là hai con đường nào?" Đại Phạn Thiên Vương hít sâu một hơi, trong mắt lóe lên ánh sáng trí tuệ, nói: "Thứ nhất, chúng ta có thể quy thuận Phương Minh, trở thành một thành viên của Hồng Mông Thánh Giáo, như vậy, chúng ta sẽ là người một nhà, đã là người một nhà,

Phương Minh chắc chắn sẽ không ra tay với chúng ta!" "Phỉ, Đại Phạn Thiên, ngươi nói cái quỷ gì vậy, Tu La tộc chúng ta chiến thiên chiến địa, sao có thể thần phục người khác được?" Tự Tại Thiên Ba Tuần Vương vừa nghe, lập tức lớn tiếng chửi rủa. "Đúng vậy, cách này không được, không được, đúng là một cách tồi tệ!" Thấp Bà cũng la lớn.

Ngay cả Minh Hà lão tổ cũng nghe mà nhíu mày, trầm giọng nói: "Đại Phạn Thiên, nói cách thứ hai đi!" Hiển nhiên Minh Hà lão tổ cũng không muốn khuất phục người khác, tuy rằng phải ở nơi Huyết Hải này, nhưng dù sao cũng được xem là một phương đại lão, phải khuất phục người khác, trong lòng tự nhiên cực kỳ không muốn.

Đại Phạn Thiên Vương hiển nhiên cũng biết cách thứ nhất sẽ không được chấp nhận, không khỏi cười nói: "Cách thứ hai, chúng ta phải tìm ra điểm yếu của Phương Minh, công kích vào nhược điểm của hắn!" Minh Hà lão tổ nghe vậy hai mắt sáng lên, hỏi: "Ồ?

Làm sao công kích vào nhược điểm của hắn?

Chương 312

Phương Minh có nhược điểm sao?" Tu vi của Phương Minh cường đại, nhục thân càng mạnh đến mức khiến người ta phải rùng mình, Minh Hà lão tổ thật sự không tìm ra được Phương Minh có nhược điểm gì.

Huống hồ sau lưng Phương Minh còn có Hồng Mông Thánh Giáo là một thế lực khổng lồ làm chỗ dựa!

Lại còn là đạo lữ của Nữ Oa Nương Nương, một vị Thánh Nhân!

Từ một phương diện nào đó mà nói, Phương Minh thật sự không có kẽ hở để công kích.

Đại Phạn Thiên Vương nhếch miệng cười thần bí, nói: "Nhưng phàm là người thì đều có nhược điểm, ngay cả Thánh Nhân cũng có nhược điểm, huống chi là Phương Minh!" Minh Hà lão tổ trợn mắt, nói một cách bất lực: "Nói nhanh đi, đừng có úp úp mở mở nữa!" Đại Phạn Thiên Vương cười ngượng, nói: "Háo sắc!

Tên Phương Minh này cực độ háo sắc, nếu lợi dụng nhược điểm này để làm bài văn, chúng ta chắc chắn có thể vượt qua kiếp nạn này!" "Háo sắc?" Minh Hà lão tổ ngẩn ra, sau đó dường như nắm được mấu chốt, không khỏi vui mừng nói.

Đại Phạn Thiên Vương tiếp tục nói: "Nhìn lại hành vi của Phương Minh những năm gần đây, ta nghe nói ở Hồng Mông Sơn hắn có một vị đạo lữ, nghe nói là Trưởng công chúa của Phượng Hoàng tộc, thậm chí... thậm chí tên Phương Minh này còn có quan hệ không rõ ràng với mẹ vợ là Nguyên Phượng!" Mọi người nghe mà trợn mắt há mồm, kinh ngạc không thôi.

Minh Hà lão tổ càng thêm hứng thú, hỏi: "Đại Phạn Thiên, tiếp tục

đi!" Đại Phạn Thiên Vương lại tiếp tục nói: "Tiếp theo, Phương Minh lại cướp đi hai vị Thái Âm nữ thần, không biết đã đem đi đâu để kim ốc tàng kiều rồi.

Còn nữa, ta nghe nói Phương Minh đã cưỡng đoạt bốn vị công chúa xinh đẹp nhất của Tứ Hải Long Vương!" "Trời ạ, còn có tin tức nóng hổi như vậy sao?" Tự Tại Thiên Ba Tuần Vương kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, thúc giục: "Còn không?

Tiếp tục đi, mau tiếp tục đi!" Lúc này, mấy vị Tu La Vương của Tu La tộc, thậm chí cả Minh Hà lão tổ đều hóa thân thành vua hóng chuyện, muốn moi ra hết những chuyện ngồi lê đôi mách của Phương Minh.

Đại Phạn Thiên Vương thấy có nhiều khán giả như vậy, tự nhiên cũng hứng chí dâng cao, lớn tiếng nói: "Còn nữa, tại Bàn Đào đại hội ở Tây Côn Luân, lão tổ lúc đó cũng có mặt, hình như cũng có quan hệ không rõ ràng với Tây Vương Mẫu, trong đó chắc chắn có chuyện mờ ám... ta nghi ngờ, tên Phương Minh đó có quan hệ với rất nhiều nữ tiên ở Tây Côn Luân!" Mọi người kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, càng lúc càng cảm thấy hứng thú.

Minh Hà lão tổ cũng hóa thân thành vua hóng chuyện, lớn tiếng nói: "Đúng đúng đúng, lần trước tại Bàn Đào đại hội, Nữ Oa Nương Nương và Tây Vương Mẫu đã diễn một màn hai nữ tranh chồng đó, lúc đó cảnh tượng ấy, ai không đi xem thì thật là một cảnh tượng khiến người ta kinh tâm động phách!" Dục Sắc Thiên Vương cũng cười lớn: "Vừa rồi tên Phương Minh đó còn dây dưa không rõ với Hậu Thổ của Vu tộc, tên này quả thật lợi hại, sao lại được nhiều người yêu thích như vậy nhỉ?" Thấp Bà Vương bĩu môi, lẩm bẩm: "Người ta trông không tệ, tu vi lại cao, miệng lại ngọt, tự nhiên sẽ có nhiều phụ nữ thích thôi!" Minh Hà lão tổ trợn mắt, vội vàng kéo về chủ đề chính, nhìn Đại Phạn Thiên Vương, hỏi: "Đại Phạn Thiên, tiếp

tục kế sách thứ hai của ngươi đi!" Đại Phạn Thiên Vương cười nói: "Tu La tộc chúng ta có bảy mươi hai công chúa, ai nấy đều có dung mạo xinh đẹp động lòng người, nếu luận về nhan sắc, tuyệt đối không thua kém ai, nếu gả một hai vị công chúa cho tên Phương Minh đó, để hai vị công chúa ở bên cạnh Phương Minh thổi gió bên gối, Phương Minh chắc chắn cũng sẽ không ra tay với Tu La tộc chúng ta nữa!" Ba vị Tu La Vương còn lại gật đầu lia lịa, nói: "Có lý, có lý..." Minh Hà lão tổ cũng gật đầu, nói: "Cách này cũng khả thi, chỉ là... chỉ là tên Phương Minh đó người ta gọi là Phương Họa Họa, đi đến đâu là tai họa đến đó, nếu thật sự để hắn đến Huyết Hải, có khi nào sẽ gây tai họa cho Huyết Hải, gây tai họa cho Tu La tộc của ta không?" Đại Phạn Thiên Vương nhếch miệng, cười ngượng nói: "Cái này... cái này thì ta cũng không dám đảm bảo, nhưng ta có thể trông chừng một chút, tự nhiên vấn đề cũng không lớn!" Minh Hà lão tổ gật đầu, nói: "Được, nếu đã như vậy, thì cứ làm vậy đi!

Đúng rồi, tên Phương Minh đó đi đâu rồi?" Thấp Bà hướng Minh Hà lão tổ chắp tay, nói: "Tên Phương Minh đó và Hậu Thổ Nương Nương của Vu tộc đã đến U Minh Địa Phủ, không biết để làm gì!" "U Minh Địa Phủ?" Minh Hà lão tổ nghe vậy nhíu mày.

Ngoài cửa U Minh Địa Phủ.

Phương Minh và Hậu Thổ dừng bước.

Hậu Thổ nhíu mày, nói: "Phương Minh đạo hữu, ta nghe nói Âm Soa Thần Tôn của Địa Phủ không thích người khác tiến vào U Minh địa giới, chúng ta cứ xông vào như vậy, có khi nào sẽ chọc giận Âm Soa Thần Tôn không?" Về truyền thuyết của lão giả Âm Soa, trên Hồng Hoang đại lục có rất nhiều lời đồn đại.

Lần trước tại Bàn Đào đại hội, sau khi lão giả Âm Soa đại phá Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên Giáo Chủ ở Âm gian, đã hoàn toàn

vang danh khắp Hồng Hoang đại lục.

Phải biết rằng, Tru Tiên Kiếm Trận phi tứ Thánh bất khả phá, lão giả Âm Soa một mình đã phá được Tru Tiên Kiếm Trận, thực lực như vậy đã hoàn toàn chấn động cả Hồng Hoang đại lục.

Mọi người đều đoán già đoán non về thân phận của lão giả Âm Soa, có người cho rằng lão giả Âm Soa là Thánh Nhân, thậm chí có người cho rằng lão giả Âm Soa là một tồn tại còn mạnh hơn cả Thánh Nhân.

Dù sao thì chỉ với sức của một người đã phá được Tru Tiên Kiếm Trận, đây là chuyện mà Thánh Nhân cũng không làm được, nhưng lão giả Âm Soa lại làm được.

Vì vậy, các vị thần ma trên Hồng Hoang đại lục đều tôn xưng lão giả Âm Soa là U Minh Thần Tôn!

Không một ai dám đối đầu với lão giả Âm Soa, may mà lão giả Âm Soa chỉ quản chuyện Âm gian, còn chuyện Dương gian cũng chưa bao giờ can thiệp, điều này mới khiến cho các vị thần ma trên Hồng Hoang đại lục thả lỏng một chút.

Nhưng thực lực của lão giả Âm Soa, lại là điều được công nhận là mạnh nhất trên thế giới Hồng Hoang, thậm chí có người nói thực lực của lão giả Âm Soa có thể sánh ngang với Đạo Tổ.

Càng quan trọng hơn, lão giả Âm Soa không thích người khác tiến vào U Minh địa giới, phàm là người tiến vào U Minh địa giới, đều sẽ bị lão giả Âm Soa trừng phạt nặng nề.

Vì vậy Hậu Thổ mới vô cùng kiêng dè.

Phương Minh nhìn Hậu Thổ, cười tủm tỉm nói: "Hậu Thổ muội tử, yên tâm đi, Âm Soa Thần Tôn có đối xử không tốt với ai, cũng sẽ không ra tay với ta, bởi vì ngài ấy là Tứ sư phó của ta!" "Tứ sư phó..."

Hậu Thổ kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào tai mình.

Cũng đúng thôi, Âm Soa Thần Tôn khiến cho tất cả thần ma trên Hồng Hoang đại lục nghe danh đã sợ mất mật, lại là Tứ sư phó của Phương Minh, nhìn vẻ mặt của Phương Minh, không giống như đang nói dối.

Phương Minh dẫn Hậu Thổ đang còn ngẩn ngơ, đẩy cửa bước vào U Minh Địa Phủ.

U Minh Địa Phủ vẫn như cũ một màu xám xịt, màu sắc đơn điệu, ngoài ra, chỉ có biển Hoàng Tuyền mênh mông vô tận, và một màu đen tối vô tận.

Trong biển Hoàng Tuyền có ma quái gầm thét, thỉnh thoảng có thể thấy những con ma quỷ đó với thân thể khổng lồ vô cùng nhảy lên khỏi mặt biển.

Trong bóng tối dường như cũng có rất nhiều quỷ dị thần ma, gió âm thổi từng cơn, khiến người ta cảm thấy khó chịu không nói nên lời.

Người bình thường đến U Minh Địa Phủ sẽ cảm thấy không thoải mái, nhưng Hậu Thổ lại cảm thấy vô cùng thoải mái, dường như đây mới là nơi nàng nên ở.

Hậu Thổ dang rộng hai tay, u minh ma khí cuồn cuộn ập đến, những ma khí đó dường như rất thích Hậu Thổ, vây quanh nàng xoay vòng.

Phương Minh nhìn thấy mà thầm nhếch miệng, lẩm bẩm: "Xem ra đây mới là điểm đến cuối cùng của Hậu Thổ..." Lúc này, trong bóng tối có một chiếc thuyền giấy lướt tới, trên thuyền giấy đứng một lão giả Âm Soa đang xách đèn lồng.

Chương 313

Hậu Thổ nhìn thấy lão giả Âm Soa, lập tức căng thẳng, nắm chặt một tay của Phương Minh, nói: "Phương Minh đạo hữu, ngươi không nói đùa chứ?

Âm Soa Thần Tôn thật sự là Tứ sư phó của ngươi sao?" Phương Minh vỗ vỗ tay Hậu Thổ, cười nói: "Thật mà, yên tâm đi!" Giữa lúc nói chuyện, lão giả Âm Soa đã lái thuyền giấy đến trước mặt Phương Minh và Hậu Thổ, liếc nhìn Hậu Thổ một cái, rồi lại nhìn chằm chằm vào Phương Minh, trầm giọng nói: "Tên tiểu tử thối, đến U Minh Địa Phủ làm gì?" Hậu Thổ căng thẳng, níu lấy cánh tay Phương Minh, vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm lão giả Âm Soa, dường như lúc nào cũng có thể bỏ chạy.

Phương Minh lại cười hề hề nhìn lão giả Âm Soa, cười nói: "Tứ sư phó, con nhớ Tứ sư phó, cho nên mới đến U Minh Địa Phủ thăm Tứ sư phó!" Tứ sư phó nhổ một bãi nước bọt về phía Phương Minh, mắng lớn: "Nói bậy, tên tiểu tử nhà ngươi mà lại nhớ ta sao?

Ngươi tìm ta, chưa bao giờ có chuyện tốt!" Nói rồi, Tứ sư phó quay đầu nhìn Hậu Thổ.

Hậu Thổ vừa mới thả lỏng một chút lại căng thẳng trở lại, nhìn lão giả Âm Soa, căng thẳng nuốt nước bọt, nói: "Bái kiến Thần Tôn!" Lão giả Âm Soa quay đầu nhìn Phương Minh, nháy mắt ra hiệu: "Tên tiểu tử thối, mắt nhìn không tệ nha..." Hậu Thổ nghe vậy mặt đỏ bừng, nhưng trong lòng lại kinh ngạc không thôi.

Ai cũng biết, lão giả Âm Soa bắt vong hồn, ra tay chưa bao giờ lưu tình, càng không hay nói cười.

Hậu Thổ nhìn thấy lão giả Âm Soa cười, lộ ra nụ cười có phần

xấu xa, làm sao có thể không kinh ngạc.

Phương Minh cười ngượng, nói: "Tứ sư phó, đây là Hậu Thổ của Vu tộc, một trong mười hai Tổ Vu, gần đây cảm giác được cơ duyên thành đạo ở U Minh Địa Phủ, cho nên mới đến U Minh Địa Phủ!" Tứ sư phó liếc Phương Minh một cái, tức giận nói: "Tên tiểu tử thối, ta biết là ngươi không phải đặc biệt đến thăm ta mà!" Phương Minh cười ngượng, vẻ mặt lấy lòng.

Lão giả Âm Soa nhìn Hậu Thổ, trong mắt u quang lóe lên, không khỏi nhíu mày, nói: "Hậu Thổ, cơ duyên thành Thánh của ngươi quả thật ở U Minh Địa Phủ, nhưng... nhưng thành Thánh lại có một cái giá nhất định, ta khuyên ngươi nên rời khỏi nơi này!" Hậu Thổ nhíu chặt mày, sau đó trong mắt lóe lên vẻ kiên quyết, nói: "Tiền bối, lòng cầu đạo của ta rất tha thiết, xin tiền bối thành toàn!" Lão giả Âm Soa hít sâu một hơi, nói: "Nếu ta nói cho ngươi biết, cái giá của việc thành Thánh là vĩnh viễn ở lại trong U Minh Địa Phủ, không thể thoát thân, ngươi có nguyện ý thành Thánh không?" "Quả nhiên là vậy!" Phương Minh nghe vậy nhíu chặt mày, không khỏi vội vàng nói: "Tứ sư phó, Lục Đạo Luân Hồi không phải đã có rồi sao?

Hậu Thổ tại sao lại phải ở lại trong U Minh Địa Phủ?" Hậu Thổ kinh ngạc nhìn Phương Minh, lời nói của Phương Minh, hiển nhiên đã sớm biết chuyện này.

Nhưng ngay sau đó, Hậu Thổ liền hiểu ra, cho rằng là Tứ sư phó đã nói cho Phương Minh biết.

Lão giả Âm Soa nhìn Phương Minh và Hậu Thổ, nói: "U Minh Địa Phủ tuy đã có Lục Đạo Luân Hồi, nhưng U Minh Đạo không hoàn chỉnh, Lục Đạo Luân Hồi hỗn loạn không ngừng, Hậu Thổ chỉ có hóa thân thành Bình Tâm Nương Nương của Địa Phủ, mới có thể thành Thánh,... như vậy, Hậu Thổ mới có thể vì Vu tộc tranh được một tia

hy vọng!" "Một tia hy vọng?" Hậu Thổ nghe vậy, lập tức toàn thân chấn động, kinh hô: "Tiền bối, ý của ngài là Vu tộc sẽ bị diệt vong?" Lão giả Âm Soa gật đầu, nói: "Vu Yêu hai tộc liên miên chinh chiến, khiến cho Hồng Hoang đại lục trăm ngàn vết thương, Vu Yêu hai tộc đã mất đi khí vận, tất nhiên sẽ bị diệt vong!" Hậu Thổ trán vã mồ hôi như suối, răng bạc cắn chặt, nói: "Vậy được, ta nguyện ý làm Bình Tâm Nương Nương của Địa Phủ..." Phương Minh nhíu mày, nhìn Tứ sư phó, hỏi: "Tứ sư phó, không có cách nào khác sao?" Tứ sư phó cười khổ một tiếng, nói: "Có, trừ phi Hậu Thổ cũng đi con đường Dĩ Lực Chứng Đạo!" Phương Minh nhếch miệng, vẻ mặt bất lực.

Dĩ Lực Chứng Đạo khó khăn biết bao!

Con đường mà Phương Minh đi chính là Dĩ Lực Chứng Đạo, đã ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong không biết bao lâu, lâu đến mức hắn cũng không nhớ rõ, nhưng hiện tại vẫn là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Đương nhiên, đó là về phương diện pháp lực của Phương Minh.

Những năm nay, tuy pháp lực của Phương Minh ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng Dĩ Lực Chứng Đạo mạnh hơn những con đường khác, pháp lực của hắn ở cùng cảnh giới quả thật hơn người khác rất nhiều.

Ngay cả mấy vị sư phó của Phương Minh, ở cùng cảnh giới, pháp lực cũng không bằng Phương Minh.

Huống chi, Phương Minh còn có thành tựu về nhục thân và nguyên thần, hiện nay nhục thân và nguyên thần của Phương Minh đều đã đạt đến trình độ Thánh Nhân.

Phương Minh có mười ba vị sư phó siêu cấp khủng bố, dưới sự dạy dỗ của mười ba vị sư phó, đã qua nhiều năm như vậy, Phương Minh vẫn chưa thể Dĩ Lực Chứng Đạo, có thể thấy Dĩ Lực Chứng

Đạo khó khăn đến mức nào!

Ngay cả Phương Minh cũng khó làm được, e rằng Hậu Thổ cũng căn bản không làm được.

Hậu Thổ tự nhiên cũng biết Dĩ Lực Chứng Đạo khó khăn đến mức nào, không nói đâu xa, mạnh như Bàn Cổ đại thần, phụ thần của Vu tộc, tồn tại đã một mình lật đổ ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, khai thiên lập địa, cũng khó mà đạt được Dĩ Lực Chứng Đạo, huống chi là người khác.

Đương nhiên, Bàn Cổ đại thần muốn Dĩ Lực Chứng Đạo để chứng Đại Đạo Thánh Nhân, còn Phương Minh và những người khác hiện tại đang chứng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chứng Hỗn Nguyên quả vị.

Nhưng từ đó cũng có thể thấy được sự khó khăn của Dĩ Lực Chứng Đạo.

Hậu Thổ cười khổ một tiếng, từ bỏ ý niệm Dĩ Lực Chứng Đạo, nhìn Tứ sư phó, nói: "Tiền bối, ta đã quyết định, muốn trở thành Bình Tâm Nương Nương, vì Vu tộc tranh thủ một tia sinh cơ!" Lão giả Âm Soa gật đầu, nói: "Được, nếu đã như vậy, ta sẽ thành toàn cho ngươi!

Đi thôi, theo ta, lên thuyền!" Phương Minh nhảy lên thuyền giấy, Hậu Thổ lại có chút do dự.

Dù sao thì thuyền giấy của lão giả Âm Soa trông thật sự không chắc chắn, nếu rơi xuống, bên dưới là biển Hoàng Tuyền, sẽ bị Nhược Thủy hòa tan.

Dù Hậu Thổ là Tổ Vu, Nhược Thủy không làm gì được nàng, nhưng nàng cũng không muốn trở thành con gà rụng lông.

Phương Minh nhìn Hậu Thổ, cười nói: "Hậu Thổ muội tử, lên đi, thuyền giấy của Tứ sư phó tuy trông không chắc chắn, nhưng thực ra

là chiếc thuyền chắc chắn nhất thiên hạ!" Hậu Thổ nửa tin nửa ngờ, một chân bước lên thuyền giấy, dẫm dẫm, phát hiện thuyền giấy không hề có dấu hiệu chìm xuống, mới thở phào nhẹ nhõm.

Hậu Thổ yên tâm, hai chân đặt lên thuyền giấy.

Đột nhiên, thuyền giấy mạnh mẽ chìm xuống, gần như rơi vào biển Hoàng Tuyền.

Hậu Thổ kinh hô một tiếng, ngay sau đó thuyền giấy đột ngột tăng tốc, với tốc độ cực nhanh lao vào bóng tối.

Hậu Thổ mặt mày tái nhợt, nắm chặt cánh tay Phương Minh.

Phương Minh cười lớn: "Yên tâm đi, không sao đâu, Tứ sư phó tuy trông lạnh lùng, nhưng thực ra trong lòng rất xấu xa, chỉ đùa với ngươi thôi." Lão giả Âm Soa đùa giỡn?

Nếu không phải tự mình trải qua, Hậu Thổ cũng sẽ không tin.

Chỉ là hiện tại tận mắt chứng kiến, trong lòng đối với sự sợ hãi của lão giả Âm Soa cũng giảm đi mấy phần, cảm thấy lão giả Âm Soa tuy trông già một chút, nhưng trong lòng lại là một đứa trẻ, rất ham chơi.

Trên thuyền giấy, mắt Phương Minh nhìn Hậu Thổ, nhưng lại truyền âm cho Tứ sư phó bên cạnh: "Tứ sư phó, Hậu Thổ thành Thánh, chẳng lẽ thật sự không có cách nào khác, chẳng lẽ để nàng ấy mãi mãi ở lại Địa Phủ sao?" Tứ sư phó liếc Phương Minh một cái, truyền âm: "Đương nhiên không phải rồi, trói buộc nàng ấy là Thiên Đạo, trước mặt Tứ sư phó ta, Thiên Đạo là cái thá gì, Tứ sư phó ta lúc nào cũng có thể cắt đứt xiềng xích của Thiên Đạo, để Hậu Thổ ra ngoài!

Chương 314

Chỉ là Tứ sư phó ta buồn chán, tìm một người bầu bạn thôi, tiểu tình nhân của ngươi không tệ, để nàng ấy ở lại bầu bạn với Tứ sư phó già này đi mà!" Đương nhiên, "bầu bạn" mà Tứ sư phó nói, chỉ đơn thuần là làm bạn.

Dù sao U Minh Địa Phủ tuy rộng lớn vô cùng, nhưng lại chỉ có một mình Tứ sư phó, bình thường Tứ sư phó chỉ có thể tự nói chuyện với mình, vô cùng nhàm chán.

Hiện tại khó khăn lắm mới giữ được một người có thể nói chuyện, làm sao có thể buông tay.

Phương Minh nghe mà thầm nhếch miệng, trong lòng nghĩ: "Lão già Tứ sư phó này sao lại trở nên âm hiểm như vậy!" Tứ sư phó chở Phương Minh và Hậu Thổ, một đường đến trước Thập Điện Diêm La Điện, sau đó là Lục Đạo Luân Hồi.

Nhìn Lục Đạo Luân Hồi khổng lồ vô cùng, tâm thần Hậu Thổ vô cùng rung động, trong lòng mơ hồ cảm thấy Lục Đạo Luân Hồi dường như có liên quan đến mình, nhưng quan hệ cụ thể thế nào, lại không nói ra được.

Tứ sư phó nhìn Hậu Thổ, cười nói: "Hậu Thổ, Lục Đạo Luân Hồi này vốn dĩ thuộc về ngươi, đặt tay lên đi!" Phương Minh ở một bên nghe mà lẩm bẩm: "Lục Đạo Luân Hồi không phải là quà Tứ sư phó tặng ta trong ngày đại hôn sao?

Thuộc về Hậu Thổ?

Tứ sư phó đang dùng quà của ta để làm người tốt, thật không biết xấu hổ, lão bất tu!" Hậu Thổ đi đến trước Lục Đạo Luân Hồi, đặt ngọc thủ lên Lục Đạo Luân Hồi.

Nhất thời một luồng sức mạnh kỳ dị chảy khắp toàn thân Hậu Thổ, Hậu Thổ cảm thấy mình và Lục Đạo Luân Hồi đã thiết lập một mối liên hệ nào đó, trở nên huyền diệu vô cùng. "...Nguyên thần!" Hậu Thổ cảm nhận được sức mạnh của nguyên thần, vui mừng khôn xiết.

Vu tộc chỉ tu nhục thân, không tu nguyên thần, Hậu Thổ lại cảm nhận được sức mạnh của nguyên thần, cũng khó trách Hậu Thổ sẽ vui mừng vô cùng.

Lúc này, tử khí cuồn cuộn tràn vào Địa Phủ, trong Địa Phủ vốn nhất thành bất biến, tràn ngập vô biên hà quang, trời giáng điềm lành, đất vọt kim liên, thụy khí ngưng tụ thành hình dạng của các loại dị thú, như đang triều bái Hậu Thổ.

Hậu Thổ nhắm mắt lại, một lát sau lại mở ra, vận chuyển đạo âm lớn tiếng nói: "Hôm nay không còn Hậu Thổ, chỉ có Bình Tâm của Địa Phủ!" Hồng Hoang đại lục nhìn thấy dị tượng này, nghe thấy giọng nói của Hậu Thổ, không ai không kinh ngạc.

Trên núi Côn Luân.

Gương mặt của Tam Thanh vặn vẹo đến cực điểm, kinh ngạc và tức giận liên tục.

Tự cho rằng mình là Bàn Cổ chính tông, người có đại khí vận đại công đức, tất nhiên ba người sẽ thành Thánh trước tiên, ai ngờ, trước là Nữ Oa thành Thánh, tiếp theo Hậu Thổ lại thành Thánh.

Mà bọn họ vẫn chậm chạp không cảm nhận được cơ duyên thành Thánh, trong lòng không khỏi âm thầm lo lắng.

Tam Thanh trong lòng nén một hơi, muốn sớm ngày thành Thánh, liền lại bế quan tu luyện, tham ngộ Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Vu tộc.

Trong Thần Điện Bàn Cổ.

Mười hai Tổ Vu tụ tập.

Cổ họng lớn Chúc Dung vã mồ hôi đầy đầu, la lớn: "Trời ơi, Hậu Thổ muội tử thành Bình Tâm Nương Nương, còn nói từ nay về sau không còn Hậu Thổ của Vu tộc nữa?

Chẳng lẽ Hậu Thổ muội tử muốn thoát ly khỏi Vu tộc chúng ta sao?" Thủy thần Cộng Công cũng lo lắng nói: "Đúng vậy, Hậu Thổ muội tử đi tìm đại tôn, tìm tìm một hồi, thành Bình Tâm Nương Nương, không có Hậu Thổ muội tử, Thập Nhị Thiên Đô Thần Sát Đại Trận của Vu tộc chúng ta không thể bố trí được, nếu Yêu tộc tấn công, chúng ta phải làm sao?" "Không được, ta phải đi hỏi Hậu Thổ muội tử!" Lôi chi Tổ Vu Cường Lương lo lắng la lớn, liền muốn đi ra ngoài. "Đứng lại!" Đế Giang trầm giọng nói.

Cường Lương đứng lại, quay đầu nhìn Đế Giang, nói: "Đại ca, chẳng lẽ Hậu Thổ muội tử không về được?

Chúng ta không quan tâm đến Hậu Thổ muội tử nữa sao?" Đế Giang hít sâu một hơi, nói: "U Minh Địa Phủ có Âm Soa Thần Tôn trấn thủ, Âm Soa Thần Tôn không thích người ngoài tiến vào U Minh Địa Phủ, ngươi cứ mạo muội xông vào như vậy, e rằng cũng không về được!" "..." Cường Lương bất lực, tức giận ngồi phịch xuống, im lặng không nói.

Trí giả của Vu tộc là Trọc Cửu Âm nhíu mày nói: "Hậu Thổ muội tử và mấy huynh đệ chúng ta tình sâu nghĩa nặng, chắc chắn sẽ không nói ra những lời tuyệt tình tuyệt nghĩa như vậy, trừ phi Hậu Thổ muội tử cũng là bất đắc dĩ!" Đế Giang gật đầu, nói: "Nói có lý, chỉ là chúng ta phải biết rõ tình hình, nếu Hậu Thổ muội tử bị vây khốn ở Địa Phủ, ta cũng có thể đến cứu Hậu Thổ muội tử ra!" "Theo ta thấy, nhất định là đại tôn đã gây họa cho Hậu Thổ muội tử rồi!" Chúc Dung nói một cách bực bội.

Da mặt của các Tổ Vu co giật dữ dội.

Đế Giang nhíu chặt mày, nói: "Chuyện này chúng ta có thể hỏi đại tôn, đại tôn chắc chắn biết được ẩn tình trong đó!" Các Tổ Vu gật đầu đồng ý.

Tiếp theo, Vu tộc bắt đầu cử người đi khắp nơi tìm tung tích của Phương Minh.

Ngoài Bất Chu Sơn, Tam Thập Lục Trọng Thiên.

Thiên Đình Yêu tộc, trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đông Hoàng Thái Nhất bước nhanh vào, ha ha cười lớn: "Đại ca, đại ca, tin tốt trời ban, Hậu Thổ của Vu tộc đã trở thành Bình Tâm Nương Nương của Địa Phủ, Hậu Thổ không còn, mười hai Tổ Vu không đủ, liền không thể bố trí Thập Nhị Thiên Đô Thần Sát Đại Trận, cơ hội của Yêu tộc chúng ta đã đến!" Đế Tuấn cũng phấn khích gật đầu lia lịa, nói: "Ha ha, không tệ, không tệ, chính là cơ hội tốt để Yêu tộc ta đánh bại Vu tộc!

Chỉ là Vu tộc có Phương Minh là đại tôn, nếu Phương Minh còn ở đó, Yêu tộc ta không có cơ hội thắng đâu!" Đông Hoàng Thái Nhất nhíu mày, nói: "Đúng là như vậy, chỉ là làm thế nào mới có thể trừ khử tên Phương Minh đó, ta phải lên kế hoạch cẩn thận mới được!" Đế Tuấn gật đầu, nói: "Đúng là như vậy!" Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Đế Tuấn, đột nhiên vui mừng nói: "Đại ca, ta có một tin tốt muốn báo cho đại ca, Yêu tộc ta có tiểu yêu, sau khi ăn thịt người của Nhân tộc, tu vi đại tăng, chúng ta có thể thông qua phương diện này để tăng cường thực lực!" Đế Tuấn nhướng mày, vui mừng nói: "Thật sao?" Đông Hoàng Thái Nhất gật đầu, lớn tiếng nói: "Vì chuyện này, ta đã đặc biệt đến Nhân tộc một chuyến, bắt mấy người của Nhân tộc về nghiên cứu, mới biết được Nhân tộc là tiên thiên đạo thể, trời sinh gần gũi với Đạo!

Người của Yêu tộc ta sau khi ăn thịt người của Nhân tộc, có thể tăng tu vi một cách đáng kể, ta đã ra lệnh xuống, để người của Yêu tộc ta đến Nhân tộc cướp bóc một phen, cũng là để tăng cường thực lực, ứng đối với đại chiến không lâu sau!" "Nhân tộc?

Nhân tộc là do Nữ Oa Nương Nương tạo ra, chúng ta cứ tùy ý tàn sát Nhân tộc như vậy, e rằng sẽ khiến Nữ Oa Nương Nương không vui!" Đế Tuấn không khỏi nhíu mày nói.

Đông Hoàng Thái Nhất lớn tiếng nói: "Đại ca yên tâm, chuyện này ta đã thông báo cho Nữ Oa Nương Nương, cũng đã cử người đi dò hỏi ý tứ của Nữ Oa Nương Nương, Nữ Oa Nương Nương tuy không nói rõ là đồng ý, nhưng cũng không phản đối, đã mặc nhận rồi, lần này ta bắt người của Nhân tộc, Nữ Oa Nương Nương cũng không nói gì!" Đế Tuấn đại hỷ, nói: "Vậy thì tốt rồi, Nữ Oa Nương Nương dù sao cũng là người của Yêu tộc ta, xem ra lòng vẫn hướng về Yêu tộc ta!" Phía bên kia, Phương Minh đang ở Địa Phủ bầu bạn với Hậu Thổ, lại phát hiện mấy ngày gần đây du hồn mà Tứ sư phó mang về hiển nhiên nhiều lên.

Phương Minh chặn một chiếc thuyền giấy của Tứ sư phó, hỏi: "Tứ sư phó, rốt cuộc có chuyện gì?" Nguyên thần của Nhân tộc trên thuyền giấy nhìn thấy Phương Minh, kinh ngạc và vui mừng khôn xiết, sau đó lại bi thương tột độ, quỳ xuống khóc lóc: "Thánh Phụ, cầu ngài cứu Nhân tộc, Nhân tộc đang gặp nguy nan, người của Yêu tộc đang tàn sát Nhân tộc ta, Nhân tộc ta...

Chương 315

Nhân tộc ta thương vong nặng nề, mười người không còn một a..." "Yêu tộc!

Chết tiệt..." Phương Minh nghe vậy hai mắt đỏ ngầu, nghiến răng nghiến lợi nói.

Tứ sư phó cũng khẽ lắc đầu, nói: "Minh nhi, đây là sự luân hồi, Hồng Hoang đại lục vốn là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, Yêu tộc mạnh, Nhân tộc yếu, Yêu tộc ăn thịt người, đây là pháp tắc cá lớn nuốt cá bé của trời đất!" Phương Minh hít sâu một hơi, nhìn Tứ sư phó, nói: "Tứ sư phó, con biết, nhưng họ gọi con một tiếng Thánh Phụ, con hưởng khí vận của Nhân tộc, nếu con không quản, con khó lòng đối diện được với lương tâm của mình!" Nói rồi, Phương Minh đưa tay chỉ về phía trước, Thừa Thiên Chi Môn xuất hiện.

Phương Minh một chân bước vào, khi xuất hiện trở lại, đã ở trong tổ địa của Nhân tộc bên bờ Đông Hải.

Lúc này, trong Nhân tộc, người của Yêu tộc đang tùy ý tàn sát Nhân tộc, khiến cho trong Nhân tộc máu chảy thành sông, thi thể chất thành núi.

Thậm chí có một số nguyên thần của con người bị những người Yêu tộc đó trực tiếp nuốt chửng, ngay cả cơ hội luân hồi cũng không có.

Phương Minh nhìn thấy mà tức giận đến mức mắt muốn nứt ra, trong lòng lửa giận ngút trời.

Lúc này, một con mãnh hổ khổng lồ nhìn thấy Phương Minh, lao về phía hắn. "Tìm chết!" Phương Minh hừ lạnh một tiếng, thân hình bùng nổ, lướt qua con mãnh hổ, con mãnh hổ đó đột nhiên nổ tung

thành một đám sương máu, thân tử đạo tiêu.

Ngay sau đó, Phương Minh lướt qua từng người của Yêu tộc, những con yêu thú đó đều nổ tung, chết ngay tại chỗ.

Phương Minh tàn sát người của Yêu tộc như vậy, nhanh chóng thu hút sự chú ý của những người Yêu tộc khác. "Tìm chết..." Yêu tộc có hàng ức vạn, không phải ai cũng có thể lên được Thiên Đình, vì vậy những người Yêu tộc này chưa từng thấy Phương Minh, không biết sự lợi hại của Phương Minh, đều gầm thét, lao về phía hắn. "Tìm chết!" Phương Minh tay run lên, Bắc Minh Thần Kiếm xuất hiện trong tay, một kiếm chém ra, khoảnh khắc tiếp theo ba mươi sáu vạn thanh phi kiếm Ngũ Châm Tùng tuôn ra, nhấn chìm đám người Yêu tộc đang xông lên.

Nguyên bản người của Yêu tộc đang tàn sát Nhân tộc, Phương Minh từ Địa Phủ đến, phản sát lại Yêu tộc một trận. "Phương Ma Đầu, Phương Ma Đầu, mau chạy đi..." Có một người Yêu tộc già dặn nhận ra Phương Minh, gào thét la lớn. "A, Phương Ma Đầu, mau chạy, mau chạy đi..." Trước đây, Phương Minh đã tàn sát người của Yêu tộc không dưới trăm vạn, trong Yêu tộc bị gán cho danh hiệu Phương Ma Đầu, người của Yêu tộc vừa nghe danh Phương Ma Đầu, lập tức sợ vỡ mật, hoảng loạn bỏ chạy. "Hừ!

Ở lại đi!" Phương Minh lửa giận ngút trời, Bắc Minh Thần Kiếm trong tay chỉ một cái, thần kiếm đầy trời cuồng dũng, như châu chấu, che trời lấp đất ập về phía người của Yêu tộc.

Do Nhân tộc yếu đuối, những người Yêu tộc tàn sát Nhân tộc lần này tu vi cơ bản đều không cao, làm sao có thể đỡ được công kích của Phương Minh.

Gần như trong nháy mắt, tất cả người Yêu tộc ở tổ địa của Nhân tộc, đều bị Phương Minh khống chế phi kiếm chém giết, tàn sát sạch

sẽ.

Máu của Nhân tộc, hòa lẫn với máu của Yêu tộc, máu tươi nhuộm đỏ tổ địa của Nhân tộc, máu tươi nhuộm đỏ bầu trời. "Thánh Phụ, Thánh Phụ..." Những người còn sống sót của Nhân tộc nhìn thấy Phương Minh, lập tức mừng như điên, đều đến trước mặt Phương Minh, quỳ lạy hắn.

Lúc này, người của Nhân tộc giống như người chết đuối, vớ được một cọng bèo, vớ được tia hy vọng cuối cùng, không ngừng quỳ lạy Phương Minh, dập đầu như giã tỏi.

Hồng Hoang đại lục là một thế giới mà nắm đấm là chân lý, cá lớn nuốt cá bé, Nhân tộc vừa mới được tạo ra, quả thật yếu đuối vô cùng.

Lần này nếu không phải Phương Minh đến kịp, e rằng cả Nhân tộc sẽ bị Yêu tộc tàn sát sạch sẽ.

Nhân tộc vừa mới ra đời không lâu, đã gặp phải kiếp nạn như vậy.

Điều này khiến cho người của Nhân tộc nếm trải khổ nạn, nếm trải sự không dễ dàng của việc sống sót.

Một người phụ nữ ôm một đứa trẻ đã tắt thở, mắt đầy mông lung, khóc lóc: "Con ơi, đừng sợ, đừng sợ, Thánh Phụ đã đến, Thánh Phụ cứu chúng ta, đừng sợ, con ơi, đừng ngủ, mở mắt ra nhìn Thánh Phụ đi..." Một đôi tình nhân ôm nhau, người vợ cũng đã chết, nhưng người chồng vẫn không chịu buông tay, ôm chặt thi thể của vợ, lẩm bẩm: "Tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi, Thánh Phụ cứu chúng ta, có thể..." Có rất nhiều tình huống tương tự, lần này Nhân tộc đã trải qua một kiếp nạn vô cùng khủng khiếp, thương vong quá nửa, quá nhiều người thân vì thế mà chết đi.

Nhìn thấy Phương Minh, họ liều mạng triều bái hắn.

Phương Minh nhìn mà trong lòng không nỡ, không nhịn được

nhắm mắt lại.

Kiếp trước hắn cũng từng là người, biết làm người gian khổ, đặc biệt là ở nơi ăn thịt người như Hồng Hoang đại lục, Nhân tộc thật sự quá yếu nhỏ.

Bất kỳ một chủng tộc nào, e rằng cũng có thể dễ dàng xóa sổ Nhân tộc.

Phương Minh mở mắt ra, nhìn thấy hai bức tượng thần.

Đó là tượng thần mà Nhân tộc đã lập cho Phương Minh và Nữ Oa Nương Nương, trước tượng thần, chất đống một lượng lớn thi thể của Nhân tộc, đều đã chết.

Có thể thấy, lúc Yêu tộc giết người, để sống sót, họ đã từng cầu cứu Nữ Oa Nương Nương và Phương Minh.

Chỉ là lúc đó Phương Minh đang ở Địa Phủ, khi tỉnh táo lại, từ Địa Phủ đến, đã muộn, Nhân tộc đã bị tàn sát.

Chắc chắn là đám người Đế Tuấn và Thái Nhất của Yêu tộc đã làm rối loạn thiên cơ, không để Phương Minh biết!

Nghĩ đến đây, Phương Minh liền hận đến nghiến răng.

Chương 316

Phương Minh cũng là người tu luyện đến nay, cũng là một thành viên của Nhân tộc, chỉ là Phương Minh sống lâu hơn một chút mà thôi.

Chủng tộc khác tàn sát chủng tộc của mình, khiến Phương Minh không khỏi tức giận ngút trời.

Phương Minh bị can nhiễu, không biết tình hình của Nhân tộc.

Nhưng Nữ Oa là Thánh Nhân, không thể không biết tình hình của Nhân tộc, đám người Đế Tuấn và Thái Nhất không có thực lực để can nhiễu Thánh Nhân.

Chỉ là Nữ Oa đã chọn im lặng, mặc cho Yêu tộc tàn sát Nhân tộc.

Phương Minh trong lòng lần đầu tiên dâng lên sự bất mãn đối với Nữ Oa, sự bất mãn cực kỳ mạnh mẽ.

Bước đến trước mặt Nữ Oa, Bắc Minh Thần Kiếm trong tay vạch một đường về phía trước, một rãnh sâu xuất hiện giữa hắn và Nữ Oa, trầm giọng nói: "Nữ Oa đạo hữu, từ nay về sau, giữa chúng ta, chỉ là đạo hữu, không còn quan hệ gì khác!" Trong Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa Nương Nương đột nhiên mở mắt, mày liễu nhíu chặt, xuống khỏi giường mây, đi ra ngoài.

Nhưng đi được nửa đường, Nữ Oa dừng lại, cuối cùng lại quay trở lại giường mây, tiếp tục nhắm mắt đả tọa, tu luyện.

Phương Minh đứng trước tượng thần của Nữ Oa, mãi đợi Nữ Oa giáng lâm, nhưng Nữ Oa lại chậm chạp không giáng lâm.

Lòng Phương Minh một mảnh băng giá!

Nếu vừa rồi Nữ Oa giáng lâm, nói với Phương Minh một câu tốt đẹp, có lẽ Phương Minh sẽ tha thứ, nhưng Nữ Oa lại chọn im lặng.

Dù sao thì Yêu tộc tàn sát Nhân tộc, Nữ Oa biết, đã ngầm đồng ý rồi!

Cảm thấy lúc này đi đến đó, sẽ mất mặt Thánh Nhân.

Không biết từ khi nào, có lẽ là sau khi thành Thánh, Nữ Oa liền cảm thấy mình là Thánh Nhân cao cao tại thượng, tất cả sinh linh trên Hồng Hoang đại lục, nói trắng ra đều là con kiến.

Cuối cùng, Phương Minh không đợi được Nữ Oa giáng lâm, hít sâu một hơi, nói: "Nữ Oa đạo hữu, ngươi sáng tạo ra Nhân tộc, ngươi không quản, được, họ gọi ta một tiếng Thánh Phụ, vậy thì ta quản, ta tự mình gánh vác trách nhiệm bảo vệ Nhân tộc!" Đây cũng là lần đầu tiên sau khi đến Hồng Hoang đại lục, Phương Minh cảm thấy trên vai mình có trách nhiệm.

Trong Oa Hoàng Cung.

Lông mi của Nữ Oa khẽ run, liền lại tự mình tu luyện.

Phương Minh trong lòng đối với Nữ Oa hoàn toàn hết hy vọng, một chưởng kéo tượng thần của mình và tượng thần của Nữ Oa ra xa, sau đó quay đầu nhìn người của Nhân tộc, trầm giọng nói: "Từ nay về sau, ta sẽ trấn giữ Nhân tộc, yên tâm đi, sau này Nhân tộc phải tự cường không ngừng, dựa vào người cuối cùng không bằng dựa vào mình, chỉ có mạnh lên, Nhân tộc mới có thể sinh tồn trên Hồng Hoang đại lục!" Người của Nhân tộc đứng dậy, nhìn Phương Minh, bi thương từ trong lòng, gầm lớn: "Tự cường không ngừng, tự cường không ngừng..." Tiếng nói vang vọng mãi không dứt, kéo dài không suy, vang vọng khắp cả Hồng Hoang đại lục.

Một chủng tộc, đang tuyên thệ với tất cả sinh linh trên Hồng

Hoang đại lục, lời thề Nhân tộc từ hôm nay sẽ tự cường không ngừng.

Khoảnh khắc này, Thiên Đạo chấn động, truyền tiếng nói đi khắp cả Hồng Hoang đại lục, tiếng nói ùng ùng, như sấm sét nổ vang.

Tất cả sinh linh trên Hồng Hoang đại lục đều kinh ngạc.

Cũng không ngờ, một chủng tộc yếu nhỏ như Nhân tộc, lại có thể bộc phát ra khí thế như vậy, lời nói hào hùng như vậy.

Một lúc lâu sau, người của Nhân tộc mới bình tĩnh lại.

Phương Minh nhìn người của Nhân tộc, hít sâu một hơi, nói: "Từ hôm nay, ta sẽ truyền thụ một số pháp môn tu luyện đơn giản, để các ngươi có sức tự vệ..." Phương Minh ở lại Nhân tộc, truyền thụ cho Nhân tộc một số công pháp tu luyện cơ bản.

Nhân tộc có được công pháp, ngày đêm tu luyện, thực lực tổng thể cũng tăng cường không ít, nhưng so với các chủng tộc khác, vẫn yếu hơn rất nhiều.

Một ngày nọ, trời lạnh, người của Nhân tộc tụ tập lại với nhau để sưởi ấm, nhưng vẫn rét đến mặt mày xanh mét, run lẩy bẩy.

Phương Minh nhíu mày, cầm một cành cây, khoan vào một khúc gỗ để lấy lửa.

Tuy rằng trong Nhân tộc có một số người đã có thể tu luyện, nhưng đại bộ phận vẫn chưa biết tu luyện, phải dạy những kỹ năng sinh tồn cơ bản nhất.

Rất nhanh có một người học được, Phương Minh đặt tên cho người đó là Toại Nhân Thị.

Lúc này, trên trời bay đến một đóa công đức kim vân lớn, từng đóa công đức màu vàng kim ập về phía Phương Minh và Toại Nhân Thị.

Trong đó có tám phần ập về phía Phương Minh, hai phần ập về phía Toại Nhân Thị.

Thiên Đạo ban thưởng cho việc Nhân tộc lần đầu tiên học được cách dùng lửa.

Vì là lần đầu tiên, nên số lượng công đức cực lớn.

Phương Minh dồn hết công đức vào trong cơ thể Toại Nhân Thị, tu vi của Toại Nhân Thị như ngồi trên tên lửa, vèo vèo tăng lên.

Cuối cùng, tu vi của Toại Nhân Thị đạt đến Huyền Tiên đỉnh phong đáng sợ.

Sau gáy Toại Nhân Thị có công đức kim luân xoay chuyển, nghiễm nhiên trở thành người có đại công đức.

Phải biết rằng, công đức tuy đối với Phương Minh không có tác dụng lớn, nhưng đối với người khác, lại là thứ cực tốt.

Chương 317

Công đức không chỉ có thể tăng tu vi, như Toại Nhân Thị, gần như từ một người phàm, nhảy vọt lên tu vi Huyền Tiên đỉnh phong, thật sự đáng sợ.

Người có đại công đức sẽ có khí vận gia thân, người khác cũng không dám tùy ý ra tay, nếu không sẽ bị đưa vào danh sách đen của Thiên Đạo, nhẹ thì nghiệp lực gia thân, nặng thì rơi vào lượng kiếp, cuối cùng là thân tử đạo tiêu.

Có thần ma nhìn thấy một đóa công đức kim vân lớn bay về phía Nhân tộc, không khỏi ghen tị, từng người một bay về phía tổ địa của Nhân tộc.

Phương Minh ngẩng đầu nhìn lên, hừ lạnh một tiếng, khí thế cường đại vô cùng lan ra.

Những thần ma đó kinh hãi, biết Phương Ma Đầu đang ở đây, sợ đến mức vội vàng quay người bỏ đi.

Một ngày nọ, trời mưa lớn, người bị mưa lớn dội vào, nhưng không biết tránh mưa.

Phương Minh nhếch miệng, đưa tay chỉ một cái, một số cây cối, cỏ dại bay lên, hóa thành một ngôi nhà đơn giản, nói: "Dùng gỗ để kết lại, đây là nhà, có thể tránh gió mưa." Trong Nhân tộc, có một người cực kỳ thông minh, chuyên lo việc xây nhà.

Học được rồi, liền đi dạy người khác.

Phương Minh gọi người đó là Hữu Sào Thị.

Lúc này, trên trời lại bay đến một đóa công đức kim vân khổng lồ vô cùng, là ban thưởng cho việc Nhân tộc lần đầu tiên xây nhà.

Tương tự, tám phần công đức ập về phía Phương Minh, hai phần công đức ập về phía Hữu Sào Thị.

Phương Minh phất tay đánh công đức vào trong cơ thể Hữu Sào Thị, tu vi của Hữu Sào Thị cũng tăng vọt, rất nhanh đã đến cảnh giới Huyền Tiên đỉnh phong.

Các vị thần ma khác nhìn mà tấm tắc khen ngợi, không ngờ một Nhân tộc nhỏ bé, lại nhiều lần nhận được công đức, ghen tị đến mức mắt muốn đỏ lên.

Một ngày nọ, Phương Minh thấy người của Nhân tộc trần truồng chạy loạn, không khỏi lấy một chiếc lá cây, che lên người.

Trong Nhân tộc có một người lĩnh ngộ được chân lý trong đó, bắt đầu may quần áo để che thân, tuy đơn sơ, nhưng đã đạt được tác dụng che giấu sự xấu hổ.

Phương Minh gọi người đó là Truy Y Thị.

Tương tự, có một mảng công đức kim vân lớn ập đến, giáng xuống từng mảng công đức màu vàng.

Phương Minh dồn hết công đức vào tay Truy Y Thị, tu vi của Truy Y Thị cũng tăng vọt, rất nhanh đã trở thành cảnh giới Huyền Tiên đỉnh phong.

Trên không tổ địa của Nhân tộc không ngừng có công đức bay đến, khiến cho một đám đại lão Hồng Hoang ghen tị không thôi.

Cuối cùng có người ngồi không yên.

Một ngày nọ, một con giao long đen khổng lồ vô cùng xuất hiện trên không trung của Nhân tộc, lớn tiếng nói: "Phương Minh đạo hữu có ở đây không?" Trong tầng mây, vảy và móng vuốt khổng lồ vô cùng ẩn hiện, hiển nhiên có những thần ma khác đang ở đây.

Con hắc long này chỉ là tiên phong mà thôi!

Nếu hắc long thành công đòi được công đức từ Nhân tộc, vậy thì tương đương với việc mở ra một cánh cửa, những thần ma ẩn nấp trong tầng mây và bóng tối cũng chắc chắn sẽ ồ ạt tràn ra.

Nhưng nếu hắc long thua, hoặc bị chém giết, những thần ma đó chắc chắn sẽ kinh hãi rút lui.

Lý lẽ này Phương Minh đương nhiên hiểu!

Phương Minh nhíu mày, trầm giọng nói: "Hừ, thật là mèo chó gì cũng dám đến tổ địa của Nhân tộc làm càn!

Hữu Sào Thị!" Hữu Sào Thị tiến lên, chắp tay với Phương Minh: "Không biết Thánh Phụ có gì sai khiến?" Phương Minh tay lật một cái, hiện ra một sợi roi tiên, roi tiên này là dây hồ lô mà Nữ Oa dùng để tạo người, là công đức thánh khí của Nhân tộc Tạo Nhân Tiên.

Phương Minh đưa Tạo Nhân Tiên cho Hữu Sào Thị, nói: "Hữu Sào Thị, cầm roi này, đi chém giết con hắc long đó!" "Vâng, Thánh Phụ!" Hữu Sào Thị nhận Tạo Nhân Tiên, liền bay ra ngoài.

Hữu Sào Thị đương nhiên cũng biết ý đồ của Phương Minh, trận chiến này là trận chiến lập uy của Nhân tộc, chỉ có thể thắng không thể bại!

Hữu Sào Thị bay ra ngoài, và hắc long nói chưa được hai câu, đã đánh nhau.

Con hắc long đó tuy là loài rồng, nhưng huyết mạch không thuần, tu vi cũng tương đương với Hữu Sào Thị, đều là tồn tại Huyền Tiên đỉnh phong.

Nhưng Hữu Sào Thị trong tay có chí bảo của Nhân tộc là Tạo Nhân Tiên.

Vài hiệp sau, Hữu Sào Thị đã chém giết con hắc long đó, chặt đầu rồng, quay trở về.

Các thần ma ẩn nấp trong tầng mây và bóng tối nhìn mà trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

Nguyên bản Nhân tộc yếu đuối đến đáng thương, gần như tùy tiện lôi ra một thần ma nào cũng có thể diệt Nhân tộc cả trăm lần, nhưng hôm nay không ngờ Nhân tộc lại xuất hiện một tu sĩ lợi hại vô cùng, lại chém giết được một con hắc long.

Con hắc long đó tuy huyết mạch không thuần, nhưng dù sao cũng có huyết thống rồng, toàn thân vảy cứng vô cùng, lại bị một người nhỏ bé của Nhân tộc chém giết, thật sự khiến người ta cảm thấy có chút không thể tin được.

Lập uy!

Trận đầu tiên, Nhân tộc đã đánh một trận lật mình đẹp mắt, cho trăm tộc Hồng Hoang thấy được tiềm lực của Nhân tộc, thực lực của Nhân tộc.

Chương 318

Đồng thời cũng đang tuyên thệ, Nhân tộc không phải là quả hồng mềm mặc người bóp nắn!

Đương nhiên, trận chiến này càng cổ vũ sĩ khí của Nhân tộc.

Nguyên bản Nhân tộc yếu nhỏ, cảm thấy mình là quần thể yếu thế, bị các chủng tộc mạnh khác bắt nạt, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa, trong lòng có tính nô lệ, căn bản không nảy sinh lòng phản kháng.

Nhưng qua trận chiến này, trong lòng Nhân tộc dâng lên một sự tự tin mạnh mẽ chưa từng có, có được dũng khí chiến thiên chiến địa, giao chiến với các thần ma khác, ít nhất sẽ không không phản kháng, mà trở thành thức ăn cho các thần ma khác!

Trận chiến này, là một trận lật mình đẹp mắt của Nhân tộc, cũng là trận chiến đánh dấu sự trỗi dậy của Nhân tộc từ đây!

Hữu Sào thị tuy thắng được con giao long đó, nhưng nó dù sao cũng chỉ có tu vi Huyền Tiên đỉnh phong, không đủ để uy hiếp đám thần ma đang ẩn nấp trong bóng tối.

Không lâu sau, từ trong tầng mây lại lao ra một thần ma đầu hổ thân chim, âm thanh như trẻ con khóc gào: "Phương Minh đạo hữu, xin hãy hiện thân gặp mặt!" Phương Minh ngẩng đầu liếc một cái, thấy thần ma đầu hổ thân chim này có tu vi Kim Tiên đỉnh phong, bèn gọi: "Truy Y thị!" Truy Y thị vội vàng tiến lên, chắp tay nói: "Thánh Phụ có dặn dò gì ạ?" Phương Minh lật tay, một chiếc ấn nhỏ hiện ra, nói: "Đây là Phong Thiên Ấn, cầm lấy ấn này, chém giết con thần ma bên ngoài!" Truy Y thị nhận lấy Phong Thiên Ấn, lòng thấp thỏm bước ra khỏi tộc địa Nhân tộc.

Dù sao y cũng chỉ có tu vi Huyền Tiên đỉnh phong, còn khí tức của con thần ma bên ngoài lại cường đại vô cùng, e rằng là một tồn tại cảnh giới Kim Tiên.

Y không sợ chết, chỉ sợ vì thế mà làm mất mặt Nhân tộc, khiến càng nhiều thần ma nhòm ngó.

Nhưng trong lòng y lại vô cùng tin tưởng Phương Minh, tin vào Thánh Phụ của Nhân tộc, Thánh Phụ đã để y xuất chiến, ắt có đạo lý của ngài.

Truy Y thị ra ngoài tổ địa Nhân tộc, đối mặt với thần ma đầu hổ thân chim kia.

Thần ma đầu hổ thân chim vừa thấy Truy Y thị chỉ có cảnh giới Huyền Tiên đỉnh phong, trong lòng lập tức khinh thường, lớn tiếng hét: "Phương Minh đạo hữu không ra, sao lại phái một tên Huyền Tiên quèn ra nộp mạng?" Truy Y thị lười nói nhảm với con thần ma đầu hổ thân chim đó, trực tiếp tế Phong Thiên Ấn, ầm ầm đập xuống đầu nó.

Cùng lúc đó, bên trong tổ địa Nhân tộc, Phương Minh khẽ giơ tay lên, rồi lật tay lại.

Phong Thiên Ấn vốn dùng để phong thiên, phong ấn cả thế giới mặt sau của Hồng Hoang, uy năng của nó lớn biết nhường nào, Truy Y thị căn bản không cầm nổi pháp bảo này, tự nhiên là có Phương Minh âm thầm ra tay giúp đỡ.

Phong Thiên Ấn đột nhiên trở nên khổng lồ vô cùng, ầm ầm úp xuống.

Con thần ma kia vừa thấy, giật nảy mình, định bỏ chạy, nhưng Phong Thiên Ấn có công năng phong ấn, đã sớm khóa chặt nó lại.

Tốc độ của nó nhanh bao nhiêu, Phong Thiên Ấn liền biến lớn bấy nhiêu.

“Ầm...” một tiếng, Phong Thiên Ấn ầm ầm đập xuống, trực tiếp nghiền con thần ma thành thịt nát, nguyên thần của nó cũng trực tiếp bị nghiền nát, thân tử đạo tiêu.

Truy Y thị cũng không ngờ uy lực của Phong Thiên Ấn lại mạnh đến thế, không khỏi giật mình.

Phong Thiên Ấn bay về lại tay Truy Y thị.

Y quay về Nhân tộc, giao Phong Thiên Ấn lại cho Phương Minh.

Không phải Phương Minh keo kiệt không nỡ cho Truy Y thị Phong Thiên Ấn, mà là pháp bảo như Phong Thiên Ấn căn bản không phải thứ mà Truy Y thị có thể khống chế được.

Phương Minh lấy ra một thanh tiên kiếm, đưa cho Truy Y thị, thanh tiên kiếm này được làm từ răng cá mập khổng lồ, lại được Phương Minh luyện chế thành Tiên Thiên Linh Bảo, lại có thêm công đức, có thể xem là một kiện Tiên Thiên Công Đức Linh Bảo, cũng là một linh bảo không tồi.

Truy Y thị nhận được linh bảo, vạn lần cảm tạ Phương Minh, sau đó mới lui ra.

Một lát sau, lại có một thần ma thân hình cực kỳ vạm vỡ, đầu trâu mình người tiến lên, lớn tiếng nói: “Phương Minh đạo hữu, xin hãy ra gặp mặt!” Thần ma này lại là một thần ma cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Vừa rồi Truy Y thị dùng Phong Thiên Ấn nghiền chết thần ma đầu hổ thân chim, nhưng một vài thần ma thần thông quảng đại có thể nhìn ra được manh mối trong đó.

Lũ thần ma này vẫn không chịu bỏ cuộc, vẫn tiếp tục ra khiêu khích.

Đương nhiên, thần ma đầu trâu cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ này

cũng chỉ bị phái ra để dò đường, trong bóng tối không thiếu những tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Cuộc chiến này, vẫn chỉ là thăm dò.

Trong Nhân tộc, Phương Minh đứng dậy, ngẩng đầu bước ra ngoài.

Với một tồn tại cảnh giới Chuẩn Thánh, e rằng chỉ dựa vào uy lực của pháp bảo khó mà nghiền chết được.

Phương Minh bước ra ngoài Nhân tộc, nhìn thần ma đầu trâu mình người kia, nói: "Ngày đó ở thịnh hội Dao Trì, ta không được ăn thịt bò, trong lòng không cam tâm lắm, hôm nay cuối cùng cũng có thể toại nguyện rồi!" "Mẹ ơi, ma đầu muốn ăn thịt ta..." Thần ma đầu trâu mình người kia nghe vậy, lập tức sợ đến vãi cả ra quần, mồ hôi to như hạt đậu trên trán không ngừng lăn xuống, vội nói: "Phương Minh đạo hữu, cái đó... cái đó ta chỉ là kẻ dò đường, ta... ta xin cáo từ trước!" Nói rồi, thần ma đầu trâu mình người kia quay đầu bỏ chạy.

Uy áp mà Phương Minh tạo ra thực sự quá mạnh, cảm giác mạnh mẽ rằng có thể bị chém giết bất cứ lúc nào, vì vậy nó chọn cách chạy trốn.

"Đã đến rồi, sao lại muốn đi, ở lại đi!" Phương Minh vươn tay tóm lấy, pháp lực mênh mông tuôn ra, lập tức giam cầm thần ma đầu trâu mình người, kéo về phía mình.

Thần ma đầu trâu mình người kinh hãi, lắc mình một cái, hiện ra chân thân, là một con trâu rừng khổng lồ vô cùng, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, sức mạnh vô cùng, giãy thoát khỏi sự giam cầm của Phương Minh.

Phương Minh hừ lạnh một tiếng, lật tay, một ngọn đèn ngựa xuất hiện trước mặt, chiếu vào con trâu rừng kia, lập tức thu lấy hồn phách

của nó.

Chương 319

"Ầm ầm" một tiếng thật lớn, con trâu rừng ngã xuống đất, đập mặt đất thành một cái hố lớn.

Phương Minh dùng pháp lực kéo thi thể con trâu rừng vào trong tổ địa Nhân tộc, cười nói: "Có lộc ăn rồi, thịt thần ngưu cảnh giới Chuẩn Thánh chắc chắn rất thơm, Toại Nhân thị, ngươi xem đấy, đem con trâu này nướng chín đi!" "Vâng!" Toại Nhân thị chắp tay lĩnh mệnh, liền bận rộn đi nướng thần ngưu.

Đám thần ma trốn trong bóng tối nhìn thấy mà chết lặng, vừa kinh vừa giận.

Đột nhiên, năm luồng khí tức mạnh mẽ từ bốn phương tám hướng tuôn ra, năm thần ma bay ra, sau lưng là đủ loại thần ma, số lượng đông như hồng thủy.

Trong đó một thần ma đầu rồng mình người tiến lên, chắp tay với Phương Minh nói: "Phương Minh đạo hữu, Nhân tộc yếu ớt, lại là Tiên Thiên Đạo Thể, là lương thực trời sinh ban cho chúng ta, đạo hữu hà tất vì chút lương thực này mà cưỡng ép ra mặt, đối đầu với thần ma thiên hạ?" "Lương thực?" Trong lòng Phương Minh nộ khí ngút trời, nhìn thần ma đầu rồng, trầm giọng nói: "Trong mắt ta, các ngươi cũng là lương thực!" Một thần ma đầu hồ ly mình người khác trầm giọng nói: "Phương Minh đạo hữu, thật sự muốn đối đầu với người trong thiên hạ chúng ta sao?" Phương Minh cười lạnh một tiếng, khinh bỉ nói: "Chỉ bằng mấy tên ô hợp các ngươi mà cũng tự xưng là người trong thiên hạ à?

Đúng là biết dát vàng lên mặt mình!" "Ngươi..." Thần ma đầu hồ ly mình người kia bị tức đến toàn thân run rẩy, nhưng lại không dám

dễ dàng tiến lên khiêu khích Phương Minh, dù sao hung danh của Phương Minh đã vang xa, không muốn làm chim đầu đàn.

Nào biết rằng, mấy con chim đầu đàn vừa rồi đều đã chết cứng, thậm chí con trâu rừng kia còn trở thành lương thực cho Nhân tộc yếu ớt, thật là đáng thương!

Phương Minh quay đầu nhìn những người trong Nhân tộc phía dưới, lớn tiếng nói: "Lũ yêu ma quỷ quái này coi các ngươi là lương thực, hãy nhớ kỹ, từ hôm nay, Nhân tộc sẽ lấy vạn vật sinh linh trong thiên hạ làm lương thực!" Chúng nhân Nhân tộc lớn tiếng hô: "Lấy vạn vật sinh linh trong thiên hạ làm lương thực..." Tiếng hô to lớn, vang vọng không dứt, kinh thiên động địa, giống như Nhân tộc đang tuyên chiến với bách tộc Hồng Hoang!

Sắc mặt chúng thần ma đều đại biến, vừa kinh vừa giận.

Đến để kiếm lương thực, lại không ngờ bị đám lương thực này coi mình là lương thực, sao trong lòng không giận cho được.

Một thần ma đầu người thân chim khác nhìn Phương Minh, giận dữ nói: "Phương Minh đạo hữu, nhất định phải đối đầu với chúng ta sao?

Hay là thế này, chúng ta chia đều lương thực, Phương Minh đạo hữu một mình chiếm năm thành, thế nào?" "Ồ ồ ồ, ta thấy ngươi mới là lương thực đang nói, đang nói nhảm đấy!" Phương Minh vẻ mặt đầy hứng thú nhìn thần ma đầu người thân chim kia, khinh bỉ nói: "Ta là Thánh Phụ của Nhân tộc, lại muốn ta coi Nhân tộc là lương thực để ăn, não ngươi có vấn đề à!" "Phương Minh, đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!" Thần ma đầu người thân chim kia đại nộ, gào thét.

"Ta lại rất thích uống rượu phạt đấy!" Nụ cười trên khóe miệng Phương Minh càng rộng, rạng rỡ như ánh dương, vẻ mặt vô hại nói.

Thần ma đầu rồng mình người cầm đầu hai mắt híp lại, bắn ra hai đạo thần quang đáng sợ, trầm giọng nói: "Phương Minh đạo hữu, bần đạo biết ngươi lợi hại, nhưng dù lợi hại hơn nữa, ngươi có thể chặn được ngàn người vạn người của chúng ta, nhưng làm sao có thể chặn được tất cả mọi người?

Chúng ta chỉ cần kéo chân đạo hữu, sẽ có người tiến vào Nhân tộc, Nhân tộc tất sẽ bị diệt tộc!" "Ngươi đang uy hiếp ta?" Phương Minh nổi giận, nụ cười trên mặt càng đậm, y phục bay phần phật, đạo bào không gió mà bay.

Phương Minh tuy giận, nhưng cũng biết thần ma đầu rồng mình người nói thật, Nhân tộc tuy có vạn người, nhưng thực lực lại quá yếu, nếu thật sự có vài thần ma xông vào tổ địa Nhân tộc, có thể sẽ bị diệt tộc.

Phương Minh có thể dùng bảo vật bảo vệ một nhóm người, nhưng cũng chỉ có thể bảo vệ một nhóm mà thôi, sẽ có rất nhiều người vì thế mà chết.

"Hừ, kẻ nào dám nói chuyện với đại tôn của Vu tộc ta!" Đúng lúc này, mười một thần ma khổng lồ vô cùng xông tới.

Chính là mười một vị Tổ Vu của Vu tộc, trừ Hậu Thổ.

Tiếp đó, vô số người của Vu tộc khổng lồ, cơ bắp cuồn cuộn cũng lần lượt kéo đến, vây chặt tất cả thần ma có mặt tại hiện trường.

Mười một vị Tổ Vu đến trước mặt Phương Minh, cung kính chắp tay với Phương Minh nói: "Tổ Vu của Vu tộc bái kiến đại tôn!" Phương Minh gật đầu, nói: "Đến rồi!" Chúc Dung quay đầu liếc nhìn đám thần ma kia, gân cổ hét lớn, âm thanh ầm ầm nói: "Hừ, nghe nói có đám tạp nham tạp nham nào đó dám uy hiếp đại tôn, ta liền đến đây, đại tôn yên tâm, Vu tộc ta đã bao vây đám tạp nham này rồi, hôm nay một tên cũng đừng hòng chạy thoát!" Tất cả thần ma có mặt tại

hiện trường lập tức kinh hãi, vẻ mặt kinh hoàng nhìn những người của Vu tộc đột nhiên xuất hiện bao vây mình.

Hiện nay trên đại lục Hồng Hoang, tuy cũng là thời đại bách tộc tranh bá, nhưng thực lực mạnh nhất và chói mắt nhất phải kể đến Yêu tộc và Vu tộc.

Lũ người này chỉ là vì lợi ích mà tạm thời tập hợp một số thế lực tán tu mà thôi, làm sao có thể chống lại được những gã to con của Vu tộc?

Phương Minh nhìn mười một Tổ Vu, nói: "Làm phiền các vị, dọn dẹp sạch sẽ đám súc sinh tạp nham này!" Đế Giang hai mắt lạnh lẽo, ha ha cười lớn nói: "Đại tôn chờ một lát, Vu tộc ta cũng đang thiếu lương thực, đám gia hỏa này vừa hay lấy ra làm thức ăn!

Nhị lang của Vu tộc, giết cho ta, một tên cũng không tha!" Nói rồi, hai cánh sau lưng Đế Giang chấn động, thân hình lóe lên đã ở sau lưng thần ma đầu rồng mình người kia, một quyền đánh ra, đánh nổ đầu của thần ma đầu rồng mình người kia.

"Ha ha ha, đám súc sinh tạp nham, Chúc Dung gia gia đến đây!" Hỏa thần Chúc Dung toàn thân liệt hỏa hừng hực, xông vào giữa đám thần ma, lửa lớn hừng hực, thiêu hủy tất cả, thiêu chết vô số thần ma tại hiện trường.

Lôi chi Tổ Vu Cường Lương toàn thân lôi đình lấp loé, hét lớn một tiếng, trên bầu trời sấm sét trút xuống, đánh cho đám thần ma kia hình thần đều tan nát.

Thủy thần Cộng Công chân đạp song long, hai tay liên tục vung, từng con sông lớn từ trên trời giáng xuống, xối xả không ngừng, cuốn trôi đám thần ma đông đảo tây oai, thần hồn chấn nát.

Mười một Tổ Vu mỗi người thi triển thủ đoạn, đồ sát chúng thần

ma.

Những người của Vu tộc thì đơn giản hơn nhiều, tay cầm rìu lớn vô cùng, một rìu chém xuống, liền chém đám thần ma thành hai nửa.

Trong đó, Đại Vu Hình Thiên chói mắt nhất, Hình Thiên múa can thích, đại sát tứ phương, thần ma vẫn lạc dưới thần phủ can thích không kể xiết.

Máu tươi nhuộm đỏ Hình Thiên, khiến Hình Thiên trông dữ tợn đáng sợ, giống như ác quỷ bò ra từ địa ngục, khủng bố vô cùng.

Đại Vu Hậu Nghệ tay cầm Xạ Nhật Thần Cung, thường một mũi tên bắn ra, có thể xuyên qua mấy chục thần ma, thần ma vẫn lạc dưới tay cũng không kể xiết.

Đại Vu Khoa Phụ tay cầm đào mộc trượng, một trượng đập xuống, liền đập nát thần ma trước mặt thành thịt nát xương tan.

Đây không phải là chiến tranh, mà là một cuộc đồ sát một chiều.

Thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, căn bản không phải là một cuộc chiến cùng đẳng cấp.

Vừa bắt đầu, năm thần ma cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong liền bị mười một Tổ Vu liên thủ giết chết, rõ ràng là các Tổ Vu phối hợp ăn ý, biết rằng uy hiếp lớn nhất là năm thần ma Chuẩn Thánh đỉnh phong kia.

Một cuộc đồ sát kéo dài khoảng ba ngày, những thần ma đến tổ địa Nhân tộc muốn chia một chén canh, không một ai thoát được.

Chương 320

Bất luận là trốn trong tầng mây, trốn trong bóng tối, đều bị người của Vu tộc tìm ra, đồ sát sạch sẽ.

Mười một Tổ Vu đến trước mặt Phương Minh, chắp tay với Phương Minh nói: "Đại tôn, theo lệnh của ngài, đã dọn dẹp sạch sẽ đám súc sinh tạp nham kia!" Phương Minh gật đầu, quay đầu nhìn chúng nhân Nhân tộc, lớn tiếng nói: "Nhân tộc biết ơn báo đáp, hôm nay Nhân tộc nợ Vu tộc một ân tình, ngày sau nhất định sẽ trả lại cho Vu tộc ân tình này!" Toại Nhân thị, Hữu Sào thị, Truy Y thị ba vị lão tổ Nhân tộc dẫn đầu chúng nhân Nhân tộc tiến lên, chắp tay hành lễ với chúng nhân Vu tộc, lớn tiếng nói: "Đa tạ Vu tộc tương trợ, Nhân tộc ta ngày sau nhất định sẽ báo đáp Vu tộc!" Đế Giang và những người khác rõ ràng không để ý, dù sao Nhân tộc quá yếu ớt, căn bản không lọt vào mắt họ.

Có thể giúp Nhân tộc, hoàn toàn là vì nể mặt Phương Minh.

Phương Minh nhìn Đế Giang và mười một Tổ Vu, lớn tiếng nói: "Nhân tộc này, là nhân vật chính của trời đất sau này, các ngươi không được kiêu ngạo!" Các Tổ Vu nghe vậy kinh hô liên tục, ánh mắt đầy vẻ khó tin nhìn những người Nhân tộc yếu ớt này.

Đột nhiên, trí giả của Vu tộc Trọc Cửu Âm toàn thân chấn động, kinh hô nói: "Đại tôn, Nhân tộc là nhân vật chính của trời đất, vậy Vu tộc ta tồn tại ở đâu?" Các Tổ Vu còn lại cũng hoàn hồn, nhìn về phía Phương Minh.

"Ầm ầm ầm..." Đúng lúc này, chân trời phong vân cuồn cuộn, hình thành một vòng xoáy khổng lồ, vòng xoáy chuyển động, ẩn hiện có thể thấy một con mắt đạo khổng lồ đang hình thành.

Chính là Phương Minh tiết lộ thiên cơ, Thiên Đạo muốn trừng phạt Phương Minh.

Mắt thấy Thiên Đạo Chi Nhãn hình thành, từ hướng Hồng Mông Sơn đột nhiên bay đến một chiếc rìu lớn vô cùng, trực tiếp chém vỡ Thiên Đạo Chi Nhãn, sau đó chiếc rìu kia lại biến mất không thấy.

Chúng nhân kinh ngạc đến chết lặng, gần như không thể tin vào mắt mình.

Có người một rìu chém vỡ Thiên Đạo Chi Nhãn?

Phương Minh đối với điều này lại không hề ngạc nhiên, tiếp tục nói: "Vu Yêu nhị tộc không biết thiên số, e rằng sớm muộn cũng phải rút khỏi vũ đài trời đất!" Các Tổ Vu kinh hãi thất sắc, nhìn Phương Minh, vội nói: "Đại tôn, có biện pháp nào không?" Phương Minh nhìn mười hai Tổ Vu, nói: "Hậu Thổ muội tử chính là đã nhìn ra mấu chốt trong đó, vì vậy mới xả thân hóa thành Bình Tâm nương nương, vì Vu tộc cầu một tia sinh cơ!" Các Tổ Vu nhìn nhau, không biết phải làm sao.

Phương Minh ngưng mắt nhìn bầu trời, hít sâu một hơi, nói: "Lần này Vu tộc đã giúp Nhân tộc một việc lớn, ta là đại tôn của Vu tộc, cũng nên làm chút gì đó cho Vu tộc rồi!" Mười một Tổ Vu hai mắt sáng rực, vui mừng khôn xiết.

Bấy lâu nay, Phương Minh tuy là đại tôn của Vu tộc, nhưng lại là một kẻ phủi tay, thực tế không làm gì cho Vu tộc cả.

Phương Minh là người dung hợp Bàn Cổ chi tâm, Vu tộc cho rằng Phương Minh là người kế vị được Bàn Cổ Phụ Thần chọn, vì vậy cực kỳ tin phục Phương Minh.

Lần này, Phương Minh cuối cùng cũng nói ra lời muốn làm gì đó cho Vu tộc, sao không khiến người của Vu tộc vui mừng cho được.

Tổ Vu Đế Giang vui mừng nói: "Đại tôn, chúng ta nên làm gì?" Phương Minh nhìn về hướng Bất Chu Sơn, lớn tiếng nói: "Từ nay về sau, ta sẽ dẫn dắt Vu tộc và Nhân tộc, chinh chiến thiên hạ, trở thành chủ nhân của mảnh trời đất này!" "Đại tôn, đại tôn..." Chúng nhân Vu tộc kích động khôn xiết, điên cuồng gào thét, hô hoán vị thần trong lòng mình.

"Thánh Phụ, Thánh Phụ, Thánh Phụ..." Nhân tộc cũng quần chúng kích động, không nhịn được hô hoán tên của Phương Minh.

Các Tổ Vu kinh hô một tiếng, tấm tắc khen ngợi nhìn những người Nhân tộc yếu ớt này.

Chúc Dung nhìn chúng nhân, lẩm bẩm: "Giọng của Nhân tộc to thế sao?

Còn to hơn nhị lang của Vu tộc ta..." Trọc Cửu Âm ánh mắt lấp loé, nói: "Không chỉ giọng to, Thiên Đạo dường như đang giúp họ..." Các Tổ Vu lại lần nữa kinh ngạc.

Phương Minh nhìn các Tổ Vu, nói: "Bảo vệ tốt Nhân tộc, nhớ kỹ, phải hòa thuận với Nhân tộc!" Các Tổ Vu gật đầu xưng vâng.

Đột nhiên, Phương Minh nghĩ ra một điểm mấu chốt, nói: "Vu tộc không có nguyên thần, điểm này rất thiệt thòi, có thể để người của Vu tộc kết hôn nhiều với người của Nhân tộc, như vậy đời sau sinh ra, vừa có nhục thân mạnh mẽ của Vu tộc, vừa có nguyên thần!" Da mặt Đế Giang và những người khác co giật, ngượng ngùng nói: "Đại tôn, Nhân tộc này yếu ớt..." Phương Minh quay đầu nhìn Đế Giang và những người khác, trầm giọng nói: "Đừng xem thường Nhân tộc, Nhân tộc hiện tại tuy yếu ớt, nhưng vị trí chủ nhân của mảnh trời đất này, nhất định là của Nhân tộc!" Đế Giang và những người khác thấy Phương Minh khẳng định như vậy, không khỏi trong lòng âm thầm kinh hãi.

Phương Minh lại lần nữa dặn dò: "Sau khi ta đi, nhất định phải chăm sóc tốt cho Nhân tộc, nhớ lời ta nói, muốn bảo toàn Vu tộc, hãy kết hôn nhiều với Nhân tộc, như vậy có thể hưởng khí vận của Nhân tộc, Vu tộc cũng có thể phúc trạch kéo dài!" Đế Giang và những người khác gật đầu, lớn tiếng nói: "Chúng ta nhất định sẽ ghi nhớ lời của đại tôn!" Trọc Cửu Âm nhìn Phương Minh, nhíu mày nói: "Đại tôn có phải muốn đến Yêu tộc Thiên Đình không?" Phương Minh gật đầu, nói: "Có một số việc đã làm, thì phải trả giá!" Hỏa thần Chúc Dung nghe vậy, lập tức hai mắt sáng rực, ha ha cười lớn nói: "Ta cùng đại tôn đi, đánh cho Đế Tuấn và Thái Nhất hai con chim kia sợ đến vãi cả ra quần!" "Ta cũng đi!" "Ta cũng đi!" Thiên Ngô, Cường Lương, Cộng Công và những người khác đều đại khiếu, muốn cùng Phương Minh đi giết Yêu tộc Thiên Đình.

Phương Minh khẽ lắc đầu, nói: "Hiện nay Nhân tộc yếu ớt, nếu ta và các ngươi đều đi, Nhân tộc sẽ không có ai bảo vệ, ắt sẽ bị các thần ma khác thừa cơ, đồ sát Nhân tộc, các ngươi ở lại bảo vệ Nhân tộc, đợi ta trở về!" Đế Giang và những người khác nhíu mày, vội nói: "Đại tôn..." Phương Minh nhìn Đế Giang và những người khác, lời lẽ có trọng tâm nói: "Nhớ lời ta, Nhân tộc là nhân vật chính của trời đất sau này, vạn lần nhớ kỹ, bảo vệ tốt Nhân tộc, kết nhiều nhân quả với Nhân tộc, Vu tộc ngày sau mới có thể trường thịnh không suy!" Đế Giang và những người khác lại lần nữa gật đầu xưng vâng.

"Nhất định nhớ kỹ, bảo vệ tốt Nhân tộc, ta đi rồi sẽ về!" Phương Minh hóa thành một đạo lưu quang bay về hướng Bất Chu Sơn, từ xa vọng lại tiếng của Phương Minh.

Sau khi Phương Minh đi, Đế Giang liền để người của Vu tộc đóng quân ở ngoại vi bộ lạc Nhân tộc, bảo vệ Nhân tộc.

Và theo yêu cầu của Phương Minh, để người của Vu tộc kết hôn nhiều với Nhân tộc, như vậy, nhân quả giữa Vu tộc và Nhân tộc càng

dính líu càng nhiều, sự ràng buộc giữa hai bên cũng càng ngày càng nhiều.

Trải qua sự việc Yêu tộc đại quy mô đồ sát Nhân tộc, tận mắt chứng kiến những người của Nhân tộc bất lực quỳ trước mặt mình cầu cứu, lần đầu tiên Phương Minh cảm thấy trên vai mình có một gánh nặng.

Cũng trong khoảng thời gian này, Phương Minh quyết định phải đấu với trời đất, tranh vận mệnh với trời, tranh tài nguyên với đất.

Cũng chính là bắt đầu mưu hoạch tất cả!

Để Vu tộc và Nhân tộc đại quy mô kết hôn, chính là bước đầu tiên trong mưu hoạch.

Muốn chiến thắng Yêu tộc, rõ ràng chỉ dựa vào một mình Phương Minh là không được.

Phương Minh tuy có thể ra vào Yêu tộc Thiên Đình như chốn không người, nhưng muốn chiếm được đại thế, cần có một thế lực hậu thuẫn cường đại hỗ trợ.

Đại sư phó không cho Hồng Mông Thánh Giáo can thiệp vào chuyện trên đại lục Hồng Hoang.

Thực tế, Hồng Mông Thánh Giáo cũng không phải không có việc gì làm, cả vũ trụ càn khôn, không chỉ có một thế giới Hồng Hoang, còn có các thế giới khác.

Mỗi ngày mỗi khắc, đều có thần ma thế giới khác muốn xâm nhập thế giới Hồng Hoang, đều bị Hồng Mông Thánh Giáo âm thầm chặn lại.

Ngoài ra, chính là Nhân tộc và Vu tộc.

Nhân tộc tuy là nhân vật chính trời định, nhưng Nhân tộc dù sao

hiện nay cũng yếu ớt, Vu tộc không nghi ngờ gì đã trở thành thanh kiếm lợi hại nhất để tranh bá trời đất.

Chương 321

Nhưng Vu tộc có một khuyết điểm chí mạng, đó là không có nguyên thần, không có nguyên thần thì không biết thiên số.

Kết hôn với Nhân tộc, có thể giải quyết được vấn đề này.

Tương lai Phương Minh muốn đấu với Yêu tộc, đấu với trời đất, dựa vào chính là hậu duệ kết hợp giữa Vu tộc và Nhân tộc.

Bất Chu Sơn.

Tam Thập Lục Trọng Thiên.

Phương Minh xách Bắc Minh Thần Kiếm, đứng ngoài Nam Thiên Môn, ngẩng đầu nhìn Nam Thiên Môn nguy nga, lớn tiếng nói: "Kêu Đế Tuấn và Thái Nhất ra đây chịu chết!" Đế Tuấn và Thái Nhất biết Yêu tộc đồ sát Nhân tộc, Phương Minh tất nhiên sẽ đến Thiên Đình, vì vậy đã sớm chuẩn bị.

Chỉ thấy ngoài Nam Thiên Môn yêu vân cuồn cuộn, từng tầng yêu vân đứng đầy yêu binh, cờ xí phấp phới, binh giáp sáng ngời, rõ ràng đã sớm chuẩn bị tốt.

Đột nhiên, một con sông lớn mênh mông vắt ngang trên bầu trời Nam Thiên Môn, trên sông hiện ra một thần ma đầu rồng mình người, tay cầm cương xoa, chính là một trong mười đại Yêu Thánh của Yêu tộc, Kế Mông.

Lại có một thần ma lưng mọc hai cánh, khổng lồ vô cùng bay đến trước mặt Kế Mông, chính là một trong mười đại Yêu Thánh của Yêu tộc, Phi Tiên.

Lại có một thần ma nửa trên thân người, nửa dưới thân hươu, trên đầu mọc một cặp sừng hươu khổng lồ, tay cầm một chiếc quạt xếp,

trên quạt xếp khảm đầy bảo thạch, đây chính là một trong mười đại Yêu Thánh của Yêu tộc, Phi Liêm.

Lại có một con chim xanh khổng lồ bay tới, hóa thành một nữ tử cực kỳ yêu diễm, nữ tử trông có vẻ yếu đuối, lại là một trong mười đại Yêu Thánh của Yêu tộc, Thương Dương.

Lại có một con chim thần khổng lồ giống uyên ương bay tới, hóa thành một nữ tử xinh đẹp, trong lòng bàn tay nữ tử có một cây kim thêu, chính là một trong mười đại Yêu Thánh của Yêu tộc, Khâm Nguyên.

Tiếp đó, tay cầm vũ phiến, một trong mười đại Yêu Thánh, Bạch Trạch cũng xuất hiện.

Hiện nay mười đại Yêu Thánh chết thì chết, bị thương thì bị thương, bị phong ấn thì bị phong ấn, chỉ còn lại sáu đại Yêu Thánh, để đối phó với Phương Minh, lần này sáu đại Yêu Thánh còn lại có thể nói là toàn bộ xuất động.

Ngay sau đó, lại có hai con Tam Túc Kim Ô khổng lồ bay tới, lắc mình một cái, hóa thành hai nam tử mặc đế bào, chính là Yêu tộc Thiên Đế Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Để đối phó với Phương Minh, lần này, Yêu tộc có thể nói là dốc toàn bộ sức lực của tộc, không hề giữ lại chút nào, trước đó rõ ràng đã chuẩn bị đầy đủ, không giống như lần trước bị Phương Minh đánh cho trở tay không kịp.

Đông Hoàng Thái Nhất tay lớn xách Đông Hoàng Chung, giận dữ nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Phương Minh, đây là nơi trọng yếu của Thiên Đình, không phải chỗ để ngươi làm càn, hôm nay nếu ngươi lui đi thì thôi, nếu không lui, nhất định sẽ khiến ngươi máu nhuộm Nam Thiên Môn!" Phương Minh cười lạnh liên tục, khinh bỉ nói: "Thái Nhất, ngươi cũng quá xem trọng mình rồi, người có thể

giết được Phương Minh ta, e rằng còn chưa ra đời!" Đế Tuấn hừ lạnh một tiếng, trong hai mắt hàn mang lóe lên, trầm giọng nói: "Nếu đã như vậy, vậy đừng trách ta không khách khí, chúng quân nghe lệnh, toàn lực chém giết tên tặc này!" Nói đồng thời, Đế Tuấn ném Hà Đồ Lạc Thư ra, thiên hà mênh mông vắt ngang ngoài Nam Thiên Môn, huyền xà huyền vũ gào thét, liền xông về phía Phương Minh.

Hổ gầm núi rừng, một con bạch hổ khổng lồ vô cùng xuất hiện, cũng xông về phía Phương Minh.

"Đế Tuấn, chiêu này, lần trước không phải đã dùng rồi sao?" Phương Minh cười lớn, Bắc Minh Thần Kiếm trong tay một kiếm chém ra, quy xà huyền vũ khổng lồ ầm ầm từ giữa tách ra, thậm chí thiên hà cũng bị chém thành hai nửa.

Bạch hổ nhân cơ hội nhào đến trước mặt Phương Minh, há mồm định cắn Phương Minh.

Đột nhiên, đầu Phương Minh trở nên khổng lồ vô cùng, một miệng liền nuốt chửng cả con bạch hổ vào bụng.

Chúng thần ma của Yêu tộc nhìn thấy mà kinh hãi không thôi, gần như không thể tin vào mắt mình.

Huyền vũ và bạch hổ là do trận pháp Hà Đồ Lạc Thư ngưng tụ thành, bên trong có mấy chục vạn thần ma, Phương Minh một miệng nuốt bạch hổ, tương đương với một miệng nuốt mấy chục vạn thần ma.

Sao không khiến chúng thần ma kinh hãi!

Phương Minh vỗ vỗ bụng, ợ một cái, cười tủm tỉm nhìn chúng nhân, nói: "Vẻ mặt gì thế?

Nếu Ngũ sư phó của ta ở đây, e rằng có thể một miệng nuốt cả tòa Thiên Đình, khẩu vị của Ngũ sư phó ta tốt hơn ta nhiều lắm!" "Tặc tử

đừng có ngông cuồng!" Yêu Thánh Kế Mông giận không thể kìm, cương xoa trong tay khều một cái, cả con thiên hà bị khều lên, ầm ầm đập về phía Phương Minh.

"Ha ha, vừa ăn no xong, có chút khát rồi, đến hay lắm, đến hay lắm..." Phương Minh ha ha cười lớn, há to miệng, như cá kình nuốt nước, một hơi nuốt cả con thiên hà vào bụng.

"..." Yêu Thánh Kế Mông nhìn mà chết lặng, một đôi mắt rồng gần như lồi ra khỏi hốc mắt, kinh hô liên tục.

Phương Minh vỗ vỗ bụng, ha ha cười lớn nói: "Ăn cũng ăn no rồi, uống cũng uống đủ rồi, nên làm việc rồi!" Nói rồi, hư ảnh Tổ Vu sau lưng Phương Minh hiện ra, lóe lên về phía Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Tặc tử đừng cuồng!" Yêu Thánh Phi Tiên đại nộ, hai cánh vỗ một cái, vô số vũ kiếm bay ra, gào thét về phía Phương Minh.

"Ồ?

Lại đem cả thân lông vũ đều luyện thành đao kiếm, không tồi, không tồi..." Phương Minh vươn tay lớn ra, lục sắc phù văn nhảy múa, khẽ xoay ngược chiều kim đồng hồ, những thanh vũ kiếm vốn đang bay nhanh lập tức tốc độ chậm đi rất nhiều.

Phương Minh tay áo lớn liên tục vung, thu lấy vô số vũ kiếm.

Bên kia, Phi Tiên đã trở thành gà trụi lông, vội đến toát mồ hôi, lớn tiếng hét: "Phương Minh tặc tử, mau trả lại lông vũ cho ta!" Phương Minh nghiêm túc nhìn Phi Tiên, nói: "Quy tắc của Phương Minh ta, ta cướp được, là của ta!" "..." Phi Tiên tức đến toàn thân run rẩy, nhưng lại không dám dễ dàng tiến lên.

"Phương Minh, xem quạt của ta đây!" Bên kia, Yêu Thánh Phi Liêm vung chiếc quạt trong tay, chiếc quạt hóa thành vạn trượng lớn nhỏ, gào thét một quạt, lập tức cuồng phong nổi lên, cuốn về phía

Phương Minh.

"Ồ?

Có chút thú vị!" Phương Minh đứng yên tại chỗ, cuồng phong lại muốn cuốn hắn bay về phía sau, không khỏi tấm tắc khen ngợi.

Phải biết rằng, Phương Minh hiện tại có thể là tồn tại nhục thân thành thánh, thần khu nặng biết nhường nào, chiếc quạt này có dấu hiệu quạt động được hắn, có thể thấy uy lực của chiếc quạt quả thực không tầm thường.

Chương 322

Đương nhiên, cũng là vì Phương Minh không hiện hóa ra chân thân.

Trong loại chiến đấu quy mô lớn này, đặc biệt là trong trận chiến lấy ít địch nhiều, hiện hóa ra chân thân cực kỳ bất lợi, diện tích tấn công rộng hơn, vì vậy Phương Minh chọn dùng kích thước bình thường để nghênh chiến.

Nhưng dù là kích thước bình thường, Phương Minh cũng có mấy trượng lớn nhỏ.

Phương Minh thu lại Bắc Minh Thần Kiếm, lấy ra Hỗn Độn Phủ, lập tức cảm giác nhẹ bẫng trên người biến mất, chính là chiếc quạt của Phi Liêm tuy lợi hại, nhưng cũng không quạt động được Hỗn Độn Phủ ẩn chứa sức mạnh pháp tắc.

Phi Liêm thấy không quạt động được Phương Minh, lập tức đại nộ, điên cuồng quạt bảo phiến.

Nhưng Phương Minh có Hỗn Độn Phủ trấn áp, vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Không quạt động được Phương Minh, lại quạt bay không ít quân mã của Yêu tộc.

"Phi Liêm, mau dừng lại, mau dừng lại..." Yêu Thánh Khâm Nguyên vội la lớn.

Phi Liêm vội vàng thu tay, giận dữ nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Gã này nặng quá, quạt của ta không quạt nổi!" Khâm Nguyên cười tủm tỉm quay đầu nhìn Phương Minh, cong ngón tay búng ra một đạo lưu quang, chính là một cây kim trong lòng bàn tay.

Cây kim này cực kỳ nhỏ, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến, càng chuyên phá hộ thể cương khí và làm tổn thương nguyên thần của người khác.

Dù là Phương Minh không đề phòng, cũng bị cây kim này đâm vào cơ thể.

Khâm Nguyên thấy kim châm đâm vào cơ thể Phương Minh, lập tức đại hỉ, cười duyên dáng nói: "Phương Minh đạo hữu, kim châm của ta chuyên làm tổn thương nguyên thần, trúng kim châm của ta, trong khoảnh khắc nguyên thần sẽ khô héo, không ngờ Phương ma đầu danh tiếng lẫy lừng cuối cùng lại chết trong tay ta!" "Ha ha, chúc mừng Khâm Nguyên đạo hữu chém giết Phương Minh tên tặc này, lập đại công cho Yêu tộc ta!" Phi Liêm ha ha cười lớn nói.

Mọi người đều cung hỷ Khâm Nguyên.

Khâm Nguyên cũng cho rằng thắng lợi đã trong tầm tay, không khỏi vui mừng khôn xiết.

"Ta không sao cả, các ngươi đang vui mừng cái gì?" Phương Minh cảm nhận sự thay đổi trong cơ thể, ngẩng đầu vẻ mặt ngơ ngác nhìn Khâm Nguyên và những người khác.

Khâm Nguyên kinh ngạc đến chết lặng, ánh mắt đầy vẻ khó tin nói: "Không thể nào, không thể nào, kim châm của ta chuyên làm tổn thương nguyên thần, trừ phi nguyên thần của ngươi đã đạt đến cảnh giới thành thánh..." Phương Minh nghiêm túc gật đầu, nói: "Ừ, sao ngươi biết nguyên thần của ta thành thánh?" "..." Khâm Nguyên nghe vậy kinh hô không thôi.

Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác càng vẻ mặt kinh nộ.

Phương Minh nhục thân thành thánh thì thôi, không ngờ nguyên thần cũng thành thánh rồi, nếu để hắn đạt đến cảnh giới pháp lực

thành thánh, chẳng phải sẽ lấy lực chứng đạo sao?

"Hừ, lòng dạ đàn bà độc ác nhất, dùng thứ nhỏ bé như vậy để hại người, trả lại cho ngươi!" Phương Minh hừ lạnh một tiếng, há miệng phun ra một cây phi châm với tốc độ cực nhanh bay về phía Khâm Nguyên.

Khâm Nguyên không kịp trở tay, bị phi châm đâm trúng mắt, hét thảm một tiếng, ngã xuống mây, không biết sống chết.

Mười đại Yêu Thánh, vẫn lạc một nửa, Đế Tuấn và Thái Nhất tức đến toàn thân run rẩy, lớn tiếng gầm: "Mau lên, bố trận, bắt lấy tên này..." Trong chốc lát, trên bầu trời cờ xí bay phần phật, tiếng gió rít gào, yêu khí ngút trời, các loại thần thông bảo quang xông lên trời, khuấy động không gian.

Người của Yêu tộc lấy vạn người làm một tổ, hoặc lấy mười vạn người, lấy mấy trăm vạn người làm một tổ, số người không đồng đều, bố trí trùng trùng điệp điệp, dày đặc, vô số đại trận.

Những trận pháp thần thông này thần quang xông lên trời, uy lực kinh người, mỗi cái đều có thể so sánh với cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Đây chính là nội tình của Yêu tộc, nội tình sâu dày vô cùng.

Tuy cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong trong Yêu tộc không nhiều, nhưng lại có thể dùng trận pháp kết thành từng trận pháp mạnh mẽ có thể so sánh với cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Như vậy, chiến lực liền tăng lên rất nhiều.

Nhìn khắp nơi, trận pháp của Yêu tộc dày đặc, Phương Minh tương đương với việc đối đầu với mấy trăm, mấy ngàn cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Lần này, Yêu tộc còn bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, một

siêu cấp trận pháp, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận có thể tương đương với tồn tại cấp bậc bán thánh, dù là lần trước Phương Minh đại náo Thiên Đình, cũng bị Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận làm cho thiệt hại không nhỏ.

Một bán thánh, mấy ngàn cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong chiến lực, thực lực như vậy, đủ để chấn nhiếp cả vũ trụ.

Lần trước, Phương Minh đột nhiên xông lên Thiên Đình, đánh cho Yêu tộc một trận bất ngờ, lần này, Yêu tộc đã sớm chuẩn bị, thể hiện đầy đủ thực lực cường đại vô cùng.

Nếu là người khác đối mặt với trận thế như vậy, e rằng đã sớm sợ đến vãi cả ra quần, chạy trối chết.

Nhưng Phương Minh không những không sợ, ngược lại càng thêm hưng phấn.

"Không tồi, không tồi, Yêu tộc quả nhiên nội tình phi phàm, nhưng trong mắt ta, vẫn chưa đủ tư cách!" Phương Minh vẻ mặt hứng thú nhìn chúng thần ma của Yêu tộc, vương bát chi khí tỏa ra, có ý khinh miệt thiên hạ.

"Hừ, Phương Minh, nếu ngươi không thấy quan tài không đổ lệ, vậy đừng trách ta không khách khí, giết cho ta!" Đông Hoàng Thái Nhất lớn tiếng gầm.

Ngay sau đó, vô số hư ảnh do đại trận huyễn hóa ra lơ lửng, xông về phía Phương Minh.

Đầu tiên xông đến trước mặt Phương Minh là một hư ảnh Tam Túc Kim Ô khổng lồ, trận pháp này là do người của Yêu tộc thôi diễn bản thể Tam Túc Kim Ô của Đế Tuấn và Thái Nhất, diễn hóa ra Kim Ô đại trận.

Kim Ô đại trận liệt hỏa hừng hực, ba chân sắc bén, xông đến

trước mặt Phương Minh, há miệng phun ra thái dương chân hỏa hừng hực, thiêu về phía Phương Minh.

Phương Minh nhếch miệng cười, lật tay, lấy ra Thái Dương Thần Kính, chiếu vào Kim Ô đại trận, thái dương chân hỏa cuộn ngược trở lại.

Chương 323

Trong Kim Ô đại trận lập tức có thần ma bị đốt cháy, thiêu đến kêu la thảm thiết, đại trận lập tức tan rã, hóa thành tro bụi.

Đế Tuấn và Thái Nhất hai người nhìn thấy da mặt co giật dữ dội, giống như bị thiêu chết vậy, sắc mặt khó coi vô cùng.

Tiếp đó, xông đến trước mặt Phương Minh, là một con côn bằng khổng lồ, côn bằng há to miệng, định nuốt Phương Minh vào bụng.

"Ăn, vậy cho ngươi ăn!" Phương Minh ha ha cười lớn, vung tay ném Hỗn Độn Phủ ra.

Hỗn Độn Phủ xoay tròn, từ miệng lớn của Côn Bằng đại trận tiến vào, từ phía sau bay ra, Côn Bằng lập tức bị phân giải, "ầm" một tiếng, tứ tán phân liệt.

Yêu sư Côn Bằng sắc mặt hơi biến, trong lòng càng thêm kiêng kỵ Phương Minh.

Tiếp theo, các loại đại trận xông về phía Phương Minh, tương đương với mấy ngàn cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong xông tới, dù Phương Minh có tu vi bán thánh, cũng không thể không nghiêm túc đối phó.

Phương Minh vỗ vào đầu, chỉ thấy Hỗn Độn Tháp, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Càn Khôn Đỉnh một loạt lơ lửng sau đầu, rủ xuống từng đạo huyền quang khủng bố, bao bọc chặt chẽ Phương Minh.

Không chỉ vậy, Phương Minh lại nặng nề dậm chân, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên xuất hiện dưới chân, lại một lần nữa bảo vệ vững chắc hắn.

Những đại trận kia vốn đã xông đến trước mặt Phương Minh, nhưng thấy khí tráo phòng ngự trên người Phương Minh đột nhiên phình to gấp mấy chục lần, ầm ầm đẩy những đại trận kia lùi về phía sau.

Những đại trận va vào nhau, giống như xe đụng nhau, "ầm ầm ầm" những âm thanh khủng bố không ngừng vang lên, vô số đại trận trong khoảnh khắc này bị hủy diệt hoàn toàn.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nhìn thấy mà chết lặng, gần như không thể tin vào mắt mình.

Đánh thế nào?

Khí tráo phòng ngự của gã này dày đến mấy chục vạn trượng, dày đến mức khiến người ta phát sợ.

Khí tráo phòng ngự của Phương Minh có thể gọi là khủng bố, dù là lúc ở trong Hỗn Độn tranh đấu với Hồng Quân lão tổ, Hồng Quân đã thành thánh cũng không phá được phòng ngự của Phương Minh, huống chi là đám người của Yêu tộc này.

Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác vốn lòng tin mười phần, cho rằng hôm nay nhất định có thể vây khốn Phương Minh, thậm chí bắt giết Phương Minh, nhưng khi nhìn thấy khí tráo phòng ngự của Phương Minh, lòng tin của họ lập tức tan vỡ.

Khi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nhìn thấy khí tráo phòng hộ của Phương Minh, đều chửi ầm lên.

Tại sao Phương Minh lại có nhiều chí bảo phòng ngự như vậy?

Hỗn Độn Tháp, Khai Thiên Khánh Vân, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Càn Khôn Đỉnh, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, v.v., đây đều là linh bảo hàng đầu.

Đặt trên đại lục Hồng Hoang, đó đều là những chí bảo bị người ta tranh giành đến vỡ đầu!

Nhưng Phương Minh lại có mấy kiện, mấy kiện chí bảo tụ lại một chỗ hình thành khí tráo phòng ngự, dày đến một mức độ khiến người ta phát sợ.

Đánh thế nào?

Chúng nhân Yêu tộc cũng giống như Đế Tuấn và Thái Nhất, ban đầu đều tự tin tràn đầy, nhưng sau khi nhìn thấy hộ tráo phòng ngự khủng bố của Phương Minh, đều ngây người.

Có một trận pháp khởi động, thử tấn công Phương Minh.

Nhưng lại bi thảm phát hiện, ngay cả một tầng phòng ngự bên ngoài của Phương Minh cũng không phá được, chỉ hơi gợn lên một chút sóng gợn mà thôi.

Lần này, chúng nhân Yêu tộc hoảng loạn, hoàn toàn mất bình tĩnh.

Nội tình của Yêu tộc quả thực không tồi, nhưng so với Phương Minh, một thần hào, thì kém một chút, với nhiều chí bảo phòng ngự như vậy, hắn có thể hoàn toàn chui vào một pháo đài.

Đánh cái rắm!

"Hử?

Không ra tay à?

Hả, đánh đi chứ, đánh nhau lão tử đây chưa từng sợ ai!" Phương Minh ở trung tâm khí tráo phòng ngự khủng bố, vẻ mặt dữ tợn, như muốn tìm người liều mạng, điên cuồng gầm thét.

Chết tiệt!

Có cần mặt mũi không?

Đứng trong cái mai rùa dày như thế, đánh thế nào?

Vô sỉ!

Vô sỉ đến cực điểm!

Chúng nhân Yêu tộc nghe vậy lại một trận hoảng loạn, phẫn nộ không thôi.

Đông Hoàng Thái Nhất đột nhiên trợn to mắt, chỉ vào Hỗn Độn Tháp trên đầu Phương Minh, kinh nộ nói: "Tòa tháp đó...

Chương 324

là Hạo Thiên Tháp!" Phương Minh đảo mắt, nhổ một ngụm, khinh bỉ nói: "Hạo Thiên Tháp cái con khỉ, của ta gọi là Hỗn Độn Tháp!" Đông Hoàng Thái Nhất tức đến toàn thân run rẩy, giận dữ nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Ngươi!

Ngươi giả mạo Hạo Thiên đạo hữu, cứu Đông Vương Công?" Phương Minh không tỏ ý kiến gật đầu, thẳng thắn thừa nhận: "Không sai, chính là ta cứu Đông Vương Công, thì sao?" Dù sao cũng đã xé rách mặt rồi, Phương Minh cũng không cần phải che giấu nữa, dứt khoát mạnh dạn thừa nhận.

Đông Hoàng Thái Nhất tức giận ngút trời, toàn thân liệt hỏa hừng hực, giận dữ hét: "Ngươi... ngươi cũng lấy đi bảo khố của Tử Phủ, căn bản không phải Chuẩn Đề đạo hữu, đúng không?" Phương Minh gật đầu lia lịa, cười nói: "Không sai, cũng là ta!" Thế giới Tây Phương.

Trên núi Tu Di.

Chuẩn Đề đạo nhân nghe vậy giận không thể kìm, chửi ầm lên: "Phương Minh chó má, để ta gánh bao nhiêu cái nồi đen, đáng ghét, đáng giận!" Tiếp Dẫn đạo nhân da mặt co giật, nói: "Sư đệ, ngươi có phá được phòng ngự biến thái của Phương Minh không?" Chuẩn Đề đạo nhân không nói nữa, chỉ đành cắn răng nuốt vào bụng.

Bất Chu Sơn.

Ngoài Nam Thiên Môn.

Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Phương Minh, gần như phát điên, hận không thể xông lên liều mạng với Phương Minh, nhưng khi nhìn thấy khí tráo phòng ngự khiến người ta phát sợ của Phương Minh, liền

thôi.

Phương Minh vẻ mặt hứng thú nhìn chúng nhân Yêu tộc, nghiêm túc hỏi: "Đánh hay không?" Đánh không?

Đánh thế nào?

Trong ức vạn người của Yêu tộc, không một ai trả lời Phương Minh.

Ngoài Nam Thiên Môn tĩnh lặng đến đáng sợ, tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

"Được rồi, nếu các ngươi không ra tay, vậy ta ra tay!" Phương Minh hét lớn một tiếng, thân thể phình to, hóa thành người khổng lồ vạn trượng, hoàn toàn bộc phát sức mạnh nhục thân, sau đó ầm ầm xông vào giữa loạn quân của Yêu tộc.

Giờ phút này, Phương Minh căn bản không cần vũ khí, khí tráo phòng ngự khiến người ta phát sợ kia chính là vũ khí tốt nhất.

"Ầm ầm ầm..." Ngoài Nam Thiên Môn, một quả cầu ánh sáng chói lòa như mặt trời xông pha ngang dọc, không ngừng va vào từng trận pháp của Yêu tộc, va cho trận pháp của Yêu tộc ầm ầm vỡ nát.

Khí tráo phòng ngự khủng bố kia va vào, dù là trận pháp mạnh nhất, cũng khó mà chống đỡ.

Trong một lúc, từng trận pháp ngoài Nam Thiên Môn bị va vỡ, đại quân Yêu tộc vốn chỉnh tề nghiêm chỉnh loạn thành một nồi cháo, Yêu tộc lại một lần nữa rơi vào hỗn loạn.

Đế Tuấn và Thái Nhất hai người há miệng, định kêu ổn định, nhưng hai người đều không kêu ra tiếng.

Đối mặt với cuộc tấn công của khí tráo phòng ngự khủng bố biến thái như vậy, mẹ nó ai mà ổn định được?

Đáp án rõ ràng là không!

Đế Tuấn tay cầm một thanh kiếm, đó là Đồ Vu Kiếm, bảo vật mà Đế Tuấn và Thái Nhất hai người trong thời gian ngắn đồ sát Nhân tộc luyện chế ra.

Vốn nghĩ Phương Minh là đại tôn của Vu tộc, dùng Đồ Vu Kiếm chắc chắn có thể làm Phương Minh bị thương.

Nhưng bây giờ xem ra, tất cả chỉ là vô ích!

Đối mặt với khí tráo phòng ngự khiến người ta phát sợ của Phương Minh, Đồ Vu Kiếm có thể đâm thủng được tầng phòng ngự ngoài cùng của Phương Minh hay không cũng là vấn đề, huống chi là làm Phương Minh bị thương?

Có thể thấy, Đế Tuấn vì lần này đối phó Phương Minh, đã nghĩ hết cách, nhưng khi thực sự đối mặt với Phương Minh, đã bị Phương Minh một loạt thao tác mãnh liệt như hổ làm cho rối loạn, hoàn toàn rối loạn.

Đế Tuấn nhìn một hồi lộn xộn, lặng lẽ thu lại Đồ Vu Kiếm.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng lặng lẽ thu lại Hỗn Độn Chung.

Dù Hỗn Độn Chung là Tiên Thiên Chí Bảo, một trong Khai Thiên Tam Bảo, công kích lực cường hãn vô cùng, nhưng đối mặt với khí tráo phòng ngự khiến người ta phát sợ của Phương Minh, rõ ràng cũng không có tác dụng.

Nếu đã không có tác dụng, vậy đừng lấy ra làm mất mặt.

Phương Minh xông pha ngang dọc, đại sát tứ phương, va cho đại quân Yêu tộc ngoài Nam Thiên Môn tan nát, không thành trận hình.

Nhiều người của Yêu tộc trực tiếp bị khí tráo hộ thể của Phương Minh va cho tan xương nát thịt, hồn phi phách tán.

Giờ phút này, Phương Minh đã thể hiện một phương thức tấn công biến thái!

Dùng hộ tráo phòng ngự tấn công người!

Một loạt thao tác, trực tiếp làm mới thế giới quan của chúng nhân Yêu tộc, trong khoảnh khắc này hoàn toàn hoảng loạn.

"Cầm cự, cầm cự, hắn không thể kiên trì được lâu đâu, nhiều hộ tráo phòng ngự như vậy, chắc chắn cực kỳ tiêu hao pháp lực, chỉ cần mọi người cầm cự, đợi khi pháp lực của hắn tiêu hao hết, chính là lúc chúng ta phục thù!" Đông Hoàng Thái Nhất nhìn ra manh mối, lớn tiếng gầm.

Đế Tuấn nhướng mày, lớn tiếng nói: "Đúng, nhất định phải cầm cự, đợi phá được phòng ngự của gã này, giết hắn, trẫm sẽ thưởng tất cả những chí bảo đó cho các ngươi!" Nghe Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn nói vậy, chúng nhân Yêu tộc lại động lòng, kết trận phản công lại.

Những bảo vật của Phương Minh, mỗi một kiện đều đủ khiến người ta điên cuồng.

Chương 325

Trọng thưởng tất có dũng phu, chúng nhân Yêu tộc vì để có được những trọng bảo của Phương Minh, lại một lần nữa tổ chức phản công, muốn hao chết Phương Minh.

Đông Hoàng Thái Nhất không hổ là đạo si, ngộ tính cực cao, một mắt đã nhìn thấu điểm yếu trong cách làm của Phương Minh.

Đúng như Đông Hoàng Thái Nhất nói, Phương Minh dùng khí tráo phòng hộ tấn công người khác như vậy, quả thực tiêu hao cực kỳ lớn, cứ thế này, thời gian dài, pháp lực của Phương Minh chắc chắn sẽ cạn kiệt.

Đến lúc đó, tình cảnh của Phương Minh sẽ cực độ nguy hiểm.

Đế Tuấn cũng không hổ là Thiên Đế, hiểu được cách khống chế lòng người, chỉ một câu nói, đã kích động được huyết tính của chúng nhân Yêu tộc.

Đây cũng là điểm mạnh của hai huynh đệ Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất võ lực cực cao, được xưng là cường giả đệ nhất dưới Thánh Nhân, đó là võ lực chấn nhiếp!

Đế Tuấn giỏi quyền mưu, hiểu đế vương tâm thuật, thuật ngự nhân.

Như vậy, hai huynh đệ một văn một võ, có thể nói là phối hợp thiên y vô phùng, cũng là nguyên nhân căn bản để Yêu tộc có thể lớn mạnh.

Nếu là người khác, gặp phải hai huynh đệ này, e rằng sẽ ngã trong tay hai huynh đệ họ.

Nhưng Phương Minh lại khác, luôn mang đến cho người ta những bất ngờ to lớn.

Đúng như Đông Hoàng Thái Nhất đoán, Phương Minh một loạt thao tác mãnh liệt như hổ, va cho đại quân Yêu tộc người ngã ngựa đổ, loạn thành một nồi cháo, pháp lực của hắn quả thực tiêu hao cực lớn.

Thậm chí, lúc này, khí tráo phòng ngự của Phương Minh cũng có chút dao động, lúc sáng lúc tối, đó là do pháp lực của Phương Minh tiêu hao quá lớn, không thể tiếp tục chống đỡ khí tráo phòng ngự.

Đông Hoàng Thái Nhất nhìn thấy tinh thần phấn chấn, ha ha cười lớn nói: "Huynh đệ Yêu tộc nghe lệnh, cầm cự cho bản hoàng, cầm cự, Phương Minh gã kia sắp không trụ được nữa rồi, ha ha ha..." Chúng nhân Yêu tộc thấy khí tráo phòng ngự của Phương Minh quả thực đã mờ đi rất nhiều, lập tức đại hỉ, lại một lần nữa chỉnh đốn quân ngũ xông về phía Phương Minh.

Ngay cả Đế Tuấn cũng không nhịn được châm chọc Phương Minh vài câu, ha ha cười lớn nói: "Phương Minh đạo hữu, ngươi cứ cuồng, tiếp tục cuồng đi..." Nhưng ngay sau đó, chúng nhân Yêu tộc ngây người.

Chỉ thấy Phương Minh lật tay, lấy ra một cái hồ lô, đổ ra một vốc kim đan, sau đó ngẩng đầu nuốt hết.

Lũ kim đan này vừa vào bụng, khí tráo phòng ngự của Phương Minh lập tức lại sáng rực, thậm chí còn sáng hơn cả khí tráo phòng ngự trước đó rất nhiều.

Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt!

Tình huống gì thế này?

Chúng nhân Yêu tộc khóc không ra nước mắt.

Khó khăn lắm mới đợi được Phương Minh hao hết pháp lực, không ngờ người ta nuốt một vốc kim đan, trong nháy mắt lại đạt đến trạng thái đầy máu đầy mana.

Đánh cái lông gì nữa?

Giờ phút này, đạo tâm của chúng nhân Yêu tộc sụp đổ.

Đế Tuấn và Thái Nhất hai người da mặt co giật dữ dội, gần như không thể tin vào mắt mình.

Vốc kim đan mà Phương Minh vừa ăn chính là Cửu Chuyển Kim Đan!

Cửu Chuyển Kim Đan!

Đó là đan dược đỉnh cấp, một viên khó tìm, cũng là thứ bị người ta tranh giành đến vỡ đầu.

Cả đại lục Hồng Hoang, người có thể luyện chế ra Cửu Chuyển Kim Đan cũng chỉ có Phương Minh và Thái Thượng Lão Tử.

Ngay cả Đế Tuấn và Thái Nhất hai người, cũng không có một viên Cửu Chuyển Kim Đan nào!

Nhưng Phương Minh có thể luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan, Cửu Chuyển Kim Đan cũng không phải ăn như vậy chứ?

Ăn từng vốc từng vốc?

Mẹ nó...

Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn thấy lại một trận hoảng loạn, gần như không thể tin vào mắt mình, thế giới quan lại một lần nữa bị làm mới.

Phương Minh nuốt một vốc Cửu Chuyển Kim Đan, cụ thể mấy viên cũng không đếm, dù sao một vốc Cửu Chuyển Kim Đan nuốt xuống xong, lại khôi phục trạng thái đầy máu đầy mana.

Hét lớn một tiếng, Phương Minh lại một lần nữa xông vào trận doanh Yêu tộc, xông pha ngang dọc, lại một lần nữa xông cho trận pháp vừa mới chỉnh đốn của Yêu tộc đại loạn.

Quả cầu ánh sáng tiếp tục phát uy, va chạm ngang dọc, dọa cho chúng nhân Yêu tộc kinh hãi la hét, tứ tán bỏ chạy.

Đông Hoàng Thái Nhất nhìn thấy hơi thở dần dần gấp gáp, lớn tiếng hét: "Cầm cự, cầm cự, đó là Cửu Chuyển Kim Đan, hắn không thể có nhiều Cửu Chuyển Kim Đan như vậy, kiên trì thêm một chút, chúng ta sẽ thắng lợi!" "Chỉ cần chúng ta thắng, những bảo vật của Phương Minh đều là của các ngươi, trẫm và Đông Hoàng bệ hạ một kiện cũng không cần, cầm cự, nhất định phải cầm cự..." Đế Tuấn lại lần nữa cổ vũ.

Chúng nhân Yêu tộc nghe một đế một hoàng nói vậy, lập tức lại có lòng tin, chỉnh đốn quân ngũ, bắt đầu lại lần nữa giết về phía Phương Minh.

Chương 326

Nhưng ngay sau đó, họ mới biết mình đã sai, sai một cách lố bịch!

Phương Minh xông pha ngang dọc trong mấy ngàn đại trận, va đổ từng đại trận, pháp lực tiêu hao nghiêm trọng.

Nhưng Phương Minh lại lấy ra một cái hồ lô, đổ ra một vốc Cửu Chuyển Kim Đan, sau đó ngẩng đầu nuốt xuống, Phương Minh lại một lần nữa trong nháy mắt khôi phục trạng thái đầy máu đầy mana, sau đó lại một lần nữa xông về phía đại quân Yêu tộc.

"Cầm cự, cầm cự, Cửu Chuyển Kim Đan sắp hết rồi, đều cầm cự cho trẫm..." Mỗi khi đến lúc này, một đế một hoàng của Yêu tộc sẽ nói những lời mê hoặc yêu tâm.

Chúng nhân Yêu tộc lại một lần nữa tin tưởng, nhưng phát hiện, vẫn sai một cách lố bịch.

Mỗi khi pháp lực của Phương Minh không đủ, Phương Minh sẽ lấy ra một cái hồ lô, đổ ra một vốc kim đan, ngẩng đầu nuốt xuống, trong nháy mắt khôi phục trạng thái đỉnh phong.

Cứ như vậy, chúng nhân Yêu tộc bị Phương Minh lừa gạt mười mấy lần, hồ lô đựng đan dược của Phương Minh đã vứt đi mấy cái, nhưng đan dược của Phương Minh lại chưa bao giờ dùng hết.

Chúng nhân Yêu tộc bây giờ, tâm đã hoàn toàn chết.

Họ ngộ ra một chân lý, tin heo mẹ biết leo cây, cũng đừng tin lời nói bậy của Đế Tuấn và Thái Nhất hai người!

Chúng nhân Yêu tộc bị Phương Minh va cho người ngã ngựa đổ, mấy ngàn đại trận, bị va nát, vô số người của Yêu tộc chết oan, bị Phương Minh va cho tan xương nát thịt.

Chúng nhân Yêu tộc không còn tin lời nói bậy của Đế Tuấn và Thái Nhất nữa, sợ hãi tứ tán bỏ chạy, chạy xuống Bất Chu Sơn.

Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn thấy ngây người, đều không biết nên hình dung như thế nào.

Yêu tộc bại, lại một lần nữa bại trong tay Phương Minh!

Nhưng lần này bại một cách uất ức, uất ức đến cực điểm!

Lần này Yêu tộc bại cho bảo vật, bại cho đan dược của Phương Minh, bại cho nội tình khủng bố của thần hào Phương Minh.

Chúng nhân Yêu tộc sợ hãi tứ tán bỏ chạy, Phương Minh cũng không đuổi cùng giết tận.

Bởi vì người của Yêu tộc thực sự quá nhiều, Phương Minh có thể đuổi được mấy người?

Phương Minh quay đầu nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất hai người, vẻ mặt hứng thú nhìn một đế một hoàng của Yêu tộc, cười tủm tỉm nói: "Hai vị đạo hữu, lại bại rồi!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nhìn thấy giận không thể kìm, hận không thể xông lên nuốt sống Phương Minh.

Khuôn mặt già của Đông Hoàng Thái Nhất đỏ bừng, nín nửa ngày mới nặn ra một câu: "Vô sỉ..." Phương Minh nghiêm túc nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất hai người, nói: "Ta một chút cũng không vô sỉ, ngược lại là hai người các ngươi, miệng đầy phân, hết lần này đến lần khác lừa gạt chúng nhân Yêu tộc đi bán mạng, mới gọi là vô sỉ!" "..." Đông Hoàng Thái Nhất tức đến toàn thân run rẩy, giận dữ nói: "Vô sỉ, vô sỉ đến cực điểm!" Đế Tuấn tuy cũng tức đến gan đều nổ tung, nhưng tương đối bình tĩnh hơn nhiều, truyền âm cho Đông Hoàng Thái Nhất nói: "Hiền đệ, chạy, chỉ có chạy đến Oa Hoàng Cung của Nữ Oa nương nương, hai người chúng ta mới có thể sống sót..." Đông Hoàng

Thái Nhất lúc này mới hoàn hồn, biết rằng hai huynh đệ liên thủ cũng không phải là đối thủ của Phương Minh.

Hôm nay, thật sự có khả năng chết trong tay Phương Minh!

Ngay sau đó, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất liền hóa thành một đạo lưu quang bay về phía xa.

Phương Minh ngẩng đầu nhìn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, đi theo sau hai người không rời một bước.

Tốc độ của Kim Ô tuy đứng đầu thiên hạ, nhưng với tốc độ của Phương Minh, đủ để đuổi kịp hai người, nhưng Phương Minh lại không làm vậy.

Một là vì Phương Minh biết Đế Tuấn và Thái Nhất hai người này số chưa tận, nếu cưỡng ép ra tay, Đạo Tổ chắc chắn sẽ giáng lâm tương trợ.

Đạo Tổ trong tay có Đạo Táng Thần Quan, Phương Minh hiện tại không muốn cứng đối cứng với Đạo Tổ!

Kết quả của việc cứng đối cứng, có khả năng trong số mười ba sư phó của Phương Minh, có khả năng bị phong ấn trấn áp, Phương Minh không để chuyện như vậy xảy ra.

Nguyên nhân khác là vì Phương Minh biết hướng đi của Đế Tuấn và Thái Nhất hai người là Oa Hoàng Cung.

Phương Minh cũng quả thực cần đến Oa Hoàng Cung một chuyến, hỏi Nữ Oa, tại sao tạo ra Nhân tộc, lại không quan tâm, không quan tâm thì thôi, còn dung túng Đế Tuấn và Thái Nhất hai người đồ sát Nhân tộc.

Nhân tộc là do Nữ Oa nương nương, một vị Thánh Nhân sáng tạo, nếu không có sự đồng ý của Nữ Oa nương nương, dù cho Đế Tuấn và Thái Nhất hai lá gan, cũng không dám động thủ với Nhân tộc.

Phương Minh biết chuyến đi đến cung của Nữ Oa này là chuyện không thể tránh khỏi.

Phương Minh một đường đuổi sát Đế Tuấn và Thái Nhất hai người, thẳng đến Oa Hoàng Thiên, nhìn thấy Đế Tuấn và Thái Nhất hai người hoảng hốt, giống như chó nhà có tang, chật vật chạy trốn vào Oa Hoàng Cung.

Phương Minh cười lạnh một tiếng, cũng hạ xuống Oa Hoàng Thiên, nhìn xung quanh, chỉ cảm thấy Oa Hoàng Thiên quả thực đã lạnh lẽo đi rất nhiều.

Phương Minh không hiểu, tại sao sau khi thành thánh Nữ Oa lại trở nên lạnh lùng như vậy, tính tình đại biến, chẳng lẽ vì cảnh giới cao rồi, đạo tâm sẽ dần dần trở nên băng giá?

Hay là vì Nữ Oa tu luyện Vô Tình Đại Đạo!

Bất luận là nguyên nhân nào, khoảng cách giữa Phương Minh và Nữ Oa càng ngày càng xa, Nữ Oa cũng không còn là cô bé hay đỏ mặt mà Phương Minh từng quen biết.

Đang đi, chỉ thấy từ trong Oa Hoàng Cung đi ra một nữ tử xinh đẹp mặc trang phục lộng lẫy, trên người nữ tử tràn ngập sự lãnh đạm, giống như một đóa sen tuyết trên núi băng, chỉ có thể nhìn từ xa không thể đùa giỡn!

Nữ tử tự nhiên là Nữ Oa nương nương!

Nữ Oa nương nương sau khi thành thánh!

Chương 327

Sau lưng Nữ Oa nương nương là Đế Tuấn và Thái Nhất, ngoài Đế Tuấn và Thái Nhất ra, sau lưng Nữ Oa nương nương còn có một người.

Phục Hy!

Phục Hy đại thần cũng ở trong Oa Hoàng Cung.

Phục Hy đại thần giỏi thôi diễn, cũng chắc chắn biết chuyện Phương Minh tấn công Yêu tộc Thiên Đình, vì vậy đã sớm tìm đến Nữ Oa.

Phương Minh nhìn bốn người, nụ cười trên khóe miệng càng rộng, vẻ mặt vô hại nói: "Phương Minh ra mắt bốn vị đạo hữu!" Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Phương Minh, giận dữ hét: "Phương Minh, ai là đạo hữu với ngươi, thấy thánh giá của Nữ Oa nương nương, còn không mau quỳ xuống?" Phương Minh vẻ mặt hứng thú nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, khinh bỉ nói: "Nữ Oa tuy là Thánh Nhân, nhưng cũng là đạo lữ của ta, ta gặp đạo lữ của mình, có đạo lý gì phải quỳ xuống?

Ta là nam chủ nhân của Oa Hoàng Thiên này, ngược lại là hai người các ngươi, xông vào địa bàn của ta, không nên cho ta một lời giải thích sao?" Đông Hoàng Thái Nhất đại nộ, trầm giọng hét: "Phương Minh, đừng có không biết xấu hổ, người trong thiên hạ ai không biết, ngươi đã ở trước tượng thánh của Nữ Oa nương nương vạch một đường đoạn tình, không còn là đạo lữ của Nữ Oa nương nương nữa!" "Không phải thì cũng đã là rồi!" Nụ cười trên mặt Phương Minh rạng rỡ như ánh nắng, càng thêm vô hại, cười nói: "Ta đã ngủ với Nữ Oa nương nương, đó là sự thật không thể chối cãi!"

Câu nói này vừa ra, khuôn mặt xinh đẹp của Nữ Oa lập tức lạnh xuống, khí thế toàn thân cuồng bạo, hai mắt phát hàn, gắt gao nhìn chằm chằm Phương Minh, thậm chí ép cả ba người Đế Tuấn, Thái Nhất và Phục Hy xung quanh phải lùi lại mấy bước.

Chết tiệt!

Mạnh quá!

Mẹ nó mạnh quá!

Dám nói ngủ với Thánh Nhân, thiên hạ này e rằng cũng chỉ có Phương Minh mới nói ra được!

Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy và những người khác kinh ngạc đến chết lặng, gần như không thể tin vào tai mình.

Phương Minh lại nhìn thẳng vào Nữ Oa, cười lạnh nói: "Không phải sao?

Đó là sự thật không thể chối cãi!" Khí thế toàn thân Nữ Oa tiếp tục cuồng bạo, ép cho không gian xung quanh kêu răng rắc, dường như cả Oa Hoàng Thiên đều đang run rẩy.

Đế Tuấn và Thái Nhất hai người nhìn thấy trong lòng vui mừng.

Phương Minh tìm chết, nếu chọc giận Nữ Oa nương nương, e rằng Phương Minh sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Phục Hy nhíu mày, nói: "Phương Minh đạo hữu, lời nói của ngươi có chút quá đáng rồi, hay là thế này, xin lỗi muội muội của ta, chuyện này cứ thế bỏ qua, thế nào?" Phương Minh cười lạnh một tiếng, nhìn Phục Hy đạo hữu, nói: "Ta lại không sai, tại sao ta phải xin lỗi?" Da mặt Phục Hy co giật dữ dội.

Nữ Oa nương nương hoàn toàn nổi giận, vươn một tay, nhẹ nhàng đẩy về phía Phương Minh, lập tức pháp lực mênh mông cuồng dũng

tuôn ra, tấn công Phương Minh.

Phương Minh hừ lạnh một tiếng, lật tay, Hỗn Độn Phủ xuất hiện trong tay, Hỗn Độn Phủ ầm ầm biến lớn vô số lần, chắn trước mặt Phương Minh.

Nữ Oa nương nương một chưởng đánh vào Hỗn Độn Phủ, Hỗn Độn Phủ đứng yên không nhúc nhích.

Phương Minh tự nhiên cũng không bị thương chút nào.

Nữ Oa nương nương khẽ "hử" một tiếng, lông mày khẽ nhíu lại, kinh ngạc nhìn Phương Minh.

Phải biết rằng, Nữ Oa nương nương là Thánh Nhân, uy lực một chưởng của bà mạnh đến đâu, tự nhiên bà rõ, không ngờ Phương Minh lại dễ dàng hóa giải như vậy, thực sự khiến người ta kinh ngạc.

Đế Tuấn, Thái Nhất và Phục Hy ba người cũng nhìn mà chết lặng, không ngờ sự việc lại như vậy, đồng thời cũng bị sự mạnh mẽ của Phương Minh làm cho kinh hãi.

Phương Minh lúc này có thể nói là nộ khí ngút trời, một chưởng của Nữ Oa tuy không làm hắn bị thương, nhưng cũng hoàn toàn kích nộ Phương Minh, hoàn toàn cắt đứt quan hệ giữa hai người.

Tuy Phương Minh trước đó đã đoạn tuyệt quan hệ với Nữ Oa nương nương, nhưng trong lòng vẫn có một chút quyến luyến, nhưng giờ phút này, tâm của Phương Minh đã hoàn toàn chết, không còn đối với Nữ Oa nương nương có một chút quyến luyến nào nữa.

Phương Minh nhìn Nữ Oa nương nương, cười lạnh liên tục nói: "Ta đến Oa Hoàng Thiên lần này, là để làm một cuộc đoạn tuyệt với Nữ Oa đạo hữu!" "Chấm dứt?

Ta đây cũng sớm đã chấm dứt với ngươi rồi!" Phương Minh hừ lạnh một tiếng, vỗ lên đầu, Hỗn Độn Tháp, Thiên Địa Huyền Hoàng

Linh Lung Bảo Tháp, Khai Thiên Khánh Vân, Càn Khôn Đỉnh đồng loạt xuất hiện trên đầu, lớp khí phòng ngự hộ thể kinh khủng bung ra.

Cùng lúc đó, hắn lại dậm chân thật mạnh, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên xoay tít mù xuất hiện, cũng bảo vệ quanh thân.

Trong khoảnh khắc, lớp khí phòng ngự hộ thể của Phương Minh lại đạt tới mức độ khiến người ta phải giận sôi.

Chưa hết, đối mặt với Thánh nhân, Phương Minh không dám có chút sơ suất nào, hét lớn một tiếng, cơ bắp toàn thân cuồn cuộn, thần khu khổng lồ tăng vọt, hóa thành một người khổng lồ cao mấy trăm trượng.

Đông Hoàng Thái Nhất chỉ vào Phương Minh, nói với Nữ Oa nương nương: "Thế đấy, thế đấy, y dùng phương thức vô sỉ như vậy để thắng ta, quá vô sỉ, quá vô sỉ rồi…!" Đế Tuấn cũng vội nói: "Cầu xin Nữ Oa nương nương nhất định phải làm chủ cho ta!" Phục Hy sớm đã kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, gần như không thể tin vào mắt mình.

Không ai dám tin một người có thể có nhiều chí bảo đến vậy, thật sự khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nữ Oa nương nương thân hình đột ngột động, xuất hiện trước mặt Phương Minh, ngọc thủ "bốp bốp bốp" vỗ lên lớp khí hộ thể của hắn.

Phương Minh vốn đã giơ búa lên, lại bất giác hạ xuống.

Dù sao cũng là phụ nữ, không nỡ ra tay.

Đột nhiên, Phương Minh cảm thấy toàn thân chấn động, nhìn Nữ Oa, hai mắt tràn đầy kinh ngạc.

Nữ Oa nương nương vỗ loạn xạ một hồi lên lớp khí hộ thể của

Phương Minh rồi lùi lại.

Đế Tuấn và Thái Nhất hai người ngây người.

Chương 328

Một loạt công kích của Nữ Oa nương nương trông thì có vẻ mạnh mẽ, nhưng lại không làm Phương Minh tổn hại chút nào, khiến hai người không khỏi nghi ngờ.

Một lát sau, sắc mặt Phương Minh đỏ bừng, chắp tay với Nữ Oa và mọi người, nói: "Hôm nay ta nhận thua!" Nói xong, lớp khí hộ thể trên người Phương Minh "bốp" một tiếng, toàn bộ nổ tung.

Ngay sau đó, Phương Minh lại ép ra một ngụm máu tươi, phun đầy đất.

Trong Tử Tiêu Cung, trên vân sàng.

Hồng Quân Lão Tổ nhíu chặt mày, lẩm bẩm: "Ủa?

Sao Nữ Oa lại có thể dễ dàng phá vỡ phòng ngự của Phương Minh như vậy?

Chẳng lẽ… chẳng lẽ hai người từng là đạo lữ, Nữ Oa biết điểm yếu của Phương Minh?

Đúng, nhất định là vậy!

Xem ra bần đạo đã đi đúng một nước cờ, ha ha ha…" Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác thấy vậy thì mừng rỡ, thầm nghĩ: "Không hổ là Thánh nhân, dễ dàng đánh bị thương Phương Minh như vậy…" Phục Hy nhíu chặt mày, há miệng định nói gì đó, nhưng lại thôi.

Đông Hoàng Thái Nhất chắp tay với Nữ Oa nương nương, vội nói: "Nữ Oa nương nương, tên Phương Minh này giết hại ức vạn con dân Yêu tộc của ta, xin nương nương ra tay bắt giết hắn!" "Ha ha ha, muốn giết ta, không dễ vậy đâu!" Phương Minh cười ha hả, hư ảnh

của Tổ vu Đế Giang hiện ra sau lưng, với tốc độ cực nhanh lướt về phía đại lục Hồng Hoang.

Vừa đến thế giới Hồng Hoang, Phương Minh rung hai tay, sau lưng xuất hiện cánh cửa không gian, một bước chân đã bước vào trong.

Trong bóng tối, Tứ sư phó cầm đèn lồng, chèo chiếc thuyền giấy lững lờ trôi.

Tứ sư phó nhìn Phương Minh, cười nói: "Tên tiểu tử thối, lại có cơn gió tà nào thổi con đến U Minh Địa Phủ của ta vậy?" Phương Minh nhảy lên thuyền giấy của Tứ sư phó, cười nói: "Tứ sư phó, mau đi!" "Ây u hắc, bị thương rồi à!" Tứ sư phó nhìn sâu vào Phương Minh một cái, rồi chèo thuyền giấy đi vào bóng tối.

Khi đến Thập Điện Diêm La, Phương Minh đi thẳng vào, Tứ sư phó cũng theo sau.

Hậu Thổ thấy Phương Minh vội vàng đón, nhưng lại bị một phân thân âm sai lão giả khác chặn ở ngoài.

Trong Tử Tiêu Cung.

Trên vân sàng, Hồng Quân Lão Tổ mở mắt, nhíu mày, lẩm bẩm: "Không thấy nữa rồi, chẳng lẽ tên tiểu tử thối lại giở trò gì?

Không thể nào, bần đạo có thân Thiên Đạo, có thể chi phối tất cả…" Trong Diêm La Điện.

Phương Minh thay đổi hoàn toàn khí tức suy bại trước đó, trở nên sinh long hoạt hổ, vẻ mặt kinh nộ nói: "Chết tiệt, lão già Hồng Quân này dám làm như vậy…" Tứ sư phó nhíu mày nói: "Con cũng phát hiện ra rồi?" Phương Minh gật đầu, vỗ trán, sau đầu Hỗn Độn Tháp, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Khai Thiên Khánh Vân, Càn Khôn Đỉnh đồng loạt hiện ra, rủ xuống từng đạo huyền quang

kinh khủng, che chắn quanh thân Phương Minh.

Đồng thời, Phương Minh lại dậm mạnh chân, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên xuất hiện dưới chân, lớp khí phòng ngự hộ thể bung ra.

"Nữ Oa đã vỗ vào đây, đây, còn có chỗ này, chỗ này nữa…" Phương Minh nhớ lại cảnh ở Oa Hoàng Thiên, đưa tay chỉ vào những vị trí Nữ Oa đã vỗ trên lớp khí phòng ngự.

Mỗi vị trí hắn chỉ vào đều sáng lên một dấu tay.

Phương Minh thở ra một hơi trọc khí, đưa tay nối những chỗ Nữ Oa vỗ lại, trên lớp khí phòng ngự hiện ra hai chữ.

"Cứu ta!" Thấy hai chữ này, Phương Minh toàn thân chấn động, hận đến nghiến răng nghiến lợi, kinh nộ nói: "Chết tiệt, Nữ Oa quả nhiên bị người ta khống chế…" Thực ra chuyện này Phương Minh đã sớm nghi ngờ, Nữ Oa hiền dịu lương thiện sao có thể một sớm một chiều trở nên lạnh lùng như vậy, hoàn toàn như biến thành một người khác.

Hóa ra Nữ Oa bị người ta khống chế, thân bất do kỷ!

Tứ sư phó nhìn hai chữ "cứu ta" trên lớp khí phòng ngự của Phương Minh, không khỏi nhíu chặt mày, nói: "Trước đó ta cảm nhận được Thiên Đạo biến hóa, tuy rất yếu, nhưng ta đã cảm nhận được, xem ra thế giới Hồng Hoang sắp có đại sự xảy ra…" Trong mắt Phương Minh thần quang lóe lên, trong lòng nộ khí ngút trời, suy nghĩ về đầu đuôi sự việc.

Về kẻ đã khống chế Nữ Oa, Phương Minh dùng mông cũng biết nhất định là Hồng Quân Lão Tổ, trên toàn cõi Hồng Hoang, cũng chỉ có Hồng Quân Lão Tổ mới có thực lực khống chế Nữ Oa.

Còn về cách Hồng Quân Lão Tổ khống chế Nữ Oa ư!

Nhất định là thông qua việc kiểm soát Thiên Đạo!

Phương Minh hít sâu một hơi, trong mắt hàn quang lóe lên, hận không thể xông lên Tử Tiêu Cung hỏi cho ra nhẽ.

Nhưng hắn cũng không dám dễ dàng mạo hiểm!

Đột nhiên, Phương Minh toàn thân chấn động, vội nói: "Tứ sư phó, Nữ Oa bị khống chế, vậy Hậu Thổ thì sao?

Hậu Thổ cũng là công đức thành Thánh…" Tứ sư phó gật đầu, nói: "Ta có thể tạm thời phong ấn Hậu Thổ!" "Phong ấn?" Phương Minh kinh ngạc.

Lúc này, cửa Diêm La Điện mở ra, một âm sai lão giả khác cùng Hậu Thổ bước vào.

Hai Tứ sư phó hợp lại làm một, tu vi lập tức tăng lên không ít, lẩm bẩm: "Hồng Quân là Chính Khí Ma Thần, sao lại trở nên âm hiểm như vậy?

Không giống phong cách của Hồng Quân, ngược lại giống phong cách của tên La Hầu kia…" "La Hầu?

Chẳng lẽ La Hầu chưa chết?" Phương Minh bị lời của Tứ sư phó làm cho kinh hãi không nhẹ, vẻ mặt kinh nộ.

Tứ sư phó trong mắt thần quang lóe lên, nói: "Chết rồi, La Hầu chắc chắn đã chết, chỉ là không hiểu sao Hồng Quân lại biến thành như vậy…" Nghe La Hầu đã chết, Phương Minh mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 329

Lúc này, mắt Tứ sư phó sáng lên, lẩm bẩm: "Hồng Quân là Chính Khí Ma Thần, lẽ ra phải là chính phái, hắn và La Hầu ở Hỗn Độn đã tranh đấu đến đầu rơi máu chảy, hai người chỉ cần gặp mặt là đại chiến, chẳng lẽ Hồng Quân ở Hỗn Độn đã bị ô nhiễm?" Phương Minh nghe mà da mặt co giật dữ dội, hỏi: "Tứ sư phó, tại sao không phải là Hồng Quân?" Tứ sư phó nhìn Phương Minh, nói: "Hồng Quân là Chính Khí Ma Thần, bản nguyên của hắn là một đoàn chính khí, chính khí thuần túy vô cùng, không lẫn tạp bất kỳ ma tính nào, vì vậy tên Hồng Quân đó tuyệt đối không làm ra chuyện hạ tác như khống chế người khác, khả năng duy nhất là Hồng Quân trong quá trình tranh đấu với La Hầu, đã vô tình bị ô nhiễm đạo tâm, tâm tính đại biến…" "Ra là vậy, xem ra ta đã hiểu lầm Hồng Quân…" Phương Minh nhìn Tứ sư phó, lẩm bẩm.

Hậu Thổ nhìn Tứ sư phó và Phương Minh, hỏi: "Đại tôn, tiền bối, đã xảy ra chuyện gì?" Phương Minh hít sâu một hơi, nói: "Hậu Thổ, từ hôm nay, tuyệt đối không được ra khỏi Diêm La Điện, nếu không sẽ bị người ta khống chế, làm ra những chuyện không lý trí!" Hậu Thổ kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, chỉ lên trời, kinh hô: "Đại tôn, là…" Phương Minh gật đầu, nói: "Nhớ kỹ, tuyệt đối không được ra khỏi đại điện, trong đại điện có phong ấn của Tứ sư phó, tên Hồng Quân kia cũng không làm gì được đâu!" Hậu Thổ gật đầu, nói: "Ta nhớ rồi!" Phương Minh hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Tứ sư phó, nói: "Tứ sư phó, Nữ Oa là đạo lữ của con, con phải cứu Nữ Oa ra, xem ra con phải đi một chuyến đến Tử Tiêu Cung!" Tứ sư phó nhíu mày nói: "Có cần ta đi cùng con không?" Phương Minh cười nói: "Không cần, tên Hồng Quân kia có Đạo Táng Thần Quan trong tay, Tứ

sư phó chưa chắc đã là đối thủ của hắn, cần Nhị sư phó hoặc Thập Tam sư phó đi cùng con một chuyến!" Tứ sư phó bĩu môi, giận dữ nói: "Tên tiểu tử thối, xem thường lão tử… được rồi, ngươi thắng, sau này đừng có mò đến địa phủ của ta nữa, nếu không ta thấy lần nào đánh lần đó!" "Ha ha ha, Tứ sư phó, người đánh lại con sao?" Phương Minh cười ha hả, đi ra ngoài Diêm La Điện.

"Nếu cùng đẳng cấp, lão tử sẽ không tuân thủ quy tắc đâu…" Tứ sư phó tức giận giậm chân.

Phương Minh ra khỏi Diêm La Điện, khẽ gọi: "Thập Tam sư phó, Minh nhi cần người giúp…" Trên Hồng Mông Sơn.

Thập Tam sư phó đột nhiên mở mắt, đang định đi ra.

Đúng lúc này, Đại sư phó chặn Thập Tam sư phó lại, nói: "Lão Thập Tam, chuyện của Minh nhi, nên để Minh nhi tự xử lý, chúng ta không nên can thiệp vào đại thế thiên hạ, vạn vật trong trời đất đều nên có quy tắc…" Nhị sư phó xuất hiện trước mặt Thập Tam sư phó, cười ha hả nói: "Ta đây đếch quan tâm quy tắc vớ vẩn, lão Thập Tam, cứ đi giúp Minh nhi đi, ta chặn hòn đá trong hầm phân này lại cho!" Thập Tam sư phó gật đầu, thân hình lóe lên, liền biến mất không dấu vết.

Đại sư phó định động, nhưng bị Nhị sư phó chặn lại.

Thành thật mà nói, Nhị sư phó có thể không đánh lại Đại sư phó, nhưng Nhị sư phó muốn cản Đại sư phó thì hoàn toàn có thể.

Đại sư phó thấy Thập Tam sư phó đã đi, khẽ lắc đầu, nói: "Thôi vậy, thôi vậy, Minh nhi vốn là dị số, cũng không thể nói là vi phạm quy tắc…" Giây tiếp theo, Thập Tam sư phó xuất hiện trong U Minh Địa Phủ.

"Thập Tam sư phó, người đến rồi?" Phương Minh thấy Thập Tam

sư phó, lập tức mừng rỡ, cười hì hì nói: "Đại sư phó không cản người à?" Thập Tam sư phó nở một nụ cười, nói: "Cản chứ, bị Nhị sư phó chặn lại rồi!" Tứ sư phó ở xa xa thấy nụ cười kinh tâm động phách của Thập Tam sư phó, bất cẩn lật thuyền, rơi xuống Hoàng Tuyền hải, kéo theo cả đám quỷ hồn trên thuyền giấy cũng rơi xuống.

Tứ sư phó thì không sao, chỉ tội cho đám quỷ hồn đó, bị ma quái trong Hoàng Tuyền hải nuốt chửng một phát.

"Ai nha, sắc đẹp đúng là con dao trên đầu, con dao mà…" Tứ sư phó vội vàng đuổi theo con ma quái đó, đè nó ra đánh một trận tơi bời.

Thập Tam sư phó và Phương Minh nhìn mà trợn mắt há mồm.

Phương Minh nhổ một bãi nước bọt về phía Tứ sư phó, lẩm bẩm: "Lão dê già…" Thập Tam sư phó khẽ cười một tiếng, mang theo Phương Minh thân hình lóe lên, biến mất không dấu vết.

Khi Thập Tam sư phó và Phương Minh xuất hiện lần nữa, đã ở ngoài Tử Tiêu Cung.

Bên trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Lão Tổ đột nhiên mở hai mắt, trong cơ thể truyền ra một giọng nói không thuộc về Hồng Quân Lão Tổ: "Hồng Quân, bạn cũ đến rồi, ta ra ngoài gặp một chút!" Hồng Quân Lão Tổ khẽ nhíu mày, mặt không biểu cảm biến mất trong Tử Tiêu Cung, giây tiếp theo lại xuất hiện trước mặt Thập Tam sư phó và Phương Minh.

Hồng Quân Lão Tổ nhìn Phương Minh và Thập Tam sư phó, cười nói: "Bạn cũ đến, bần đạo tự nhiên phải ra nghênh đón!" Phương Minh hít sâu một hơi, hai mắt nhìn chằm chằm Hồng Quân Lão Tổ, dường như muốn xem Hồng Quân Lão Tổ có chỗ nào khác lạ, nhưng mặt lại tươi cười, nói: "Hồng Quân đạo hữu, là ngươi khống chế Nữ Oa?" Hồng Quân Lão Tổ thần tình điên cuồng, cười ha hả nói: "Ngươi nói bần đạo khống chế Nữ Oa, bần đạo nay đã hợp với Thiên

Đạo, dưới Thiên Đạo, vạn vật sinh linh đều trong tầm kiểm soát của bần đạo." Phương Minh nhíu mày, thầm nghĩ: "Xem ra tâm tính Hồng Quân Lão Tổ thật sự đại biến, nếu không, tuyệt đối sẽ không nói ra những lời kiêu ngạo như vậy!" Thập Tam sư phó hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Minh nhi, đừng nói nhảm với hắn, đánh cho hắn phục mới thôi!" Nói xong, Thập Tam sư phó đột nhiên lao về phía Hồng Quân Lão Tổ.

Hồng Quân Lão Tổ hừ lạnh một tiếng, dưới chân hiện ra Đạo Táng Thần Quan, từ trong quan tài bắn ra từng sợi xích vàng, quấn về phía Thập Tam sư phó.

Thập Tam sư phó tả xung hữu đột, nhưng vẫn bị đạo liên quấn chặt.

"Vạn Đạo Thiên Luân!" Phương Minh hét lớn một tiếng, bay về phía Thập Tam sư phó.

Thập Tam sư phó rung hai tay, mái tóc xanh sau gáy bay loạn, hiện ra một đạo luân khổng lồ.

Thiên luân đó cực kỳ lớn, đạo văn lưu chuyển, như thể do vô số chư thiên hợp thành, khí tức cường đại vô cùng.

Phương Minh nhảy vào trong đạo luân, thúc đẩy Sức Mạnh pháp tắc, lập tức thần thông Vạn Đạo Thiên Luân được bổ sung hoàn chỉnh.

Giây tiếp theo, khí tức toàn thân Thập Tam sư phó tăng vọt, dùng sức rung một cái, chấn đứt toàn bộ đạo liên quanh thân, một quyền đánh về phía Hồng Quân Lão Tổ.

Hồng Quân Lão Tổ đại kinh, vội vàng đưa Đạo Táng Thần Quan chắn ngang trước mặt.

"Ầm…!" Thập Tam sư phó một quyền đánh lên Đạo Táng Thần

Quan, đánh bay quan tài đi, va mạnh vào người Hồng Quân Lão Tổ.

Đạo Táng Thần Quan và Hồng Quân Lão Tổ lập tức lộn nhào, ngã văng ra sau cả ngàn vạn dặm.

Thập Tam sư phó áp sát, lao về phía Hồng Quân Lão Tổ.

Hồng Quân Lão Tổ đại nộ, điên cuồng thúc đẩy Đạo Táng Thần Quan, vô số sợi xích bay ra từ quan tài, như vô số con mãng xà khổng lồ bay múa, quấn về phía Thập Tam sư phó và Phương Minh.

"Thập Tam sư phó, rút!" Thập Tam sư phó đang định lao lên, Phương Minh lại đột nhiên hét lớn.

Thập Tam sư phó tuy hận đến ngứa răng, nhưng thân hình lóe lên, biến mất không dấu vết.

Giây tiếp theo, Phương Minh và Thập Tam sư phó xuất hiện trong Oa Hoàng Thiên, Thập Tam sư phó liên tục vung tay, lập tức toàn bộ Oa Hoàng Thiên đạo văn lan tỏa, bị phong tỏa lại.

Nữ Oa từ Oa Hoàng Cung đi ra, thấy Thập Tam sư phó, không khỏi kinh ngạc như thấy thiên nhân, kinh hô: "Vị đạo hữu này…" Lúc này, Phương Minh từ trong Vạn Đạo Thiên Luân nhảy ra, nhìn về phía Nữ Oa, nói: "Nữ Oa, ta sai rồi!" Nữ Oa nhíu mày, nói: "Đạo hữu đang nói gì vậy?

Ta nghe không hiểu…" Phương Minh trong lòng hơi đau, nói: "Nữ Oa đạo hữu yên tâm, ta và Thập Tam sư phó hợp thể, có tu vi Đại Đạo Thánh Nhân, đã phong ấn Oa Hoàng Thiên, tên Hồng Quân kia cũng không vào được, Nữ Oa đạo hữu, nàng an toàn rồi!" "…Sao chàng không đến sớm hơn…" Đột nhiên, Nữ Oa lao vào lòng Phương Minh, như một cô bé chịu ấm ức, khóc như mưa như hoa, khóc đến mức khiến người ta đau lòng.

Phương Minh trong lòng đau đớn, ôm lấy Nữ Oa, vỗ về sau lưng

nàng, nói: “Oa nhi yên tâm, có ta ở đây, sau này sẽ không để nàng chịu khổ nữa, Oa nhi yên tâm…” “Sao không đến sớm hơn, sao không đến sớm hơn…” Nữ Oa vẫn khóc nức nở, quả đấm nhỏ không ngừng đấm vào ngực Phương Minh, như đang trút giận bao nhiêu năm qua.

Một lúc lâu sau, Nữ Oa mới ngừng lại, đỏ mặt liếc nhìn Thập Tam sư phó một cái, giọng nhỏ như muỗi kêu: “Phu quân, vị này là…” Phương Minh dắt tay Nữ Oa, nói: “Nàng xem, đây là Thập Tam sư phó của ta, có Thập Tam sư phó ở đây, tên Hồng Quân kia không dám làm càn đâu!” Nữ Oa từ từ đi đến trước mặt Thập Tam sư phó, bái lạy: “Nữ Oa bái kiến Thập Tam sư phó!” Thập Tam sư phó khẽ nâng Nữ Oa dậy, cười nói: “Đứng lên đi, Nữ Oa, không tệ, thảo nào Minh nhi vì nàng mà không tiếc đi đánh cho tên Hồng Quân kia một trận!” Nữ Oa nhíu mày, nói: “Thực ra không phải là lão sư…” Phương Minh gật đầu, nói: “Đúng là không phải Hồng Quân, vừa rồi lúc ta và Hồng Quân giao đấu, Hồng Quân cũng đã phát tín hiệu cầu cứu với ta!” Thập Tam sư phó ngẩn người, hỏi: “Phát ra lúc nào?” Phương Minh cười nói: “Lúc ta bảo Thập Tam sư phó rút đi, Hồng Quân khống chế Đạo Táng Thần Quan bắn ra đạo liên, có một khoảnh khắc, đạo liên đã tạo thành hai chữ ‘cứu ta’, vì vậy ta mới bảo Thập Tam sư phó rút lui!” Thập Tam sư phó nhướng mày, hỏi: “Vậy sao ta không phát hiện?” Phương Minh nhếch miệng cười nói: “Lúc đó trong mắt Thập Tam sư phó, chỉ có ý niệm đánh gục tên Hồng Quân kia, đương nhiên là không phát hiện rồi!” Thập Tam sư phó tức giận liếc Phương Minh một cái.

Phương Minh cười ha hả không ngớt.

Một lát sau, Phương Minh quay đầu nhìn Nữ Oa, hỏi: “Nàng có biết kẻ khống chế Hồng Quân Lão Tổ là ai không?” Nữ Oa nhíu mày, nói: “Cái này ta cũng không rõ, nhưng… nhưng hình như không phải là lão sư…” “Sao?” Phương Minh hỏi.

Chương 330

Nữ Oa lại tiếp tục nói: "Năm đó lão sư cùng Ma tổ La Hầu tranh chính thống, tuy cuối cùng lão sư thắng, nhưng lão sư dường như bị La Hầu gieo ma tâm, những năm nay lão sư đều khổ sở áp chế ma tâm, sợ rằng lúc lão sư hợp đạo, ma tâm đã triệt để bùng phát…" "Đạo tâm chủng ma?" Phương Minh nhướng mày, trong mắt tinh quang lóe lên, không biết đang suy nghĩ gì.

Nữ Oa có thể biết được mọi chuyện, hiển nhiên đã gặp qua hóa thân ma tâm của Hồng Quân kia, hoặc có lẽ nên gọi là tâm ma của Hồng Quân Lão Tổ.

Phương Minh đi đi lại lại trên đất, sắc mặt ngày càng ngưng trọng, nói: "Hồng Quân Lão Tổ nay đã hợp đạo, nếu để tâm ma khống chế, thậm chí để tâm ma nắm giữ Đạo Táng Thần Quan, vậy Hồng Hoang nguy rồi…" Nữ Oa và Thập Tam sư phó cũng thấy được sự nghiêm trọng của sự việc này, đều không khỏi nhíu mày.

Nếu thật như lời Phương Minh nói, tâm ma của Hồng Quân Lão Tổ nắm giữ Đạo Táng Thần Quan, vậy cũng có nghĩa là, tâm ma đã khống chế Hồng Quân Lão Tổ, khống chế Hồng Quân Lão Tổ, có khả năng khống chế được cả Thiên Đạo, vậy thì toàn bộ Hồng Hoang thật sự nguy hiểm rồi.

"Không được, chuyện này phải báo cho Đại sư phó!" Phương Minh hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Thập Tam sư phó, nói: "Thập Tam sư phó, tuy Oa Hoàng Thiên bây giờ có phong ấn, nhưng không dám chắc tên Hồng Quân kia lúc nào sẽ tới, hay là Thập Tam sư phó cứ ở lại Oa Hoàng Cung, trấn nhiếp Hồng Quân Lão Tổ, con về Hồng Mông Sơn trước, tìm Đại sư phó, nói rõ sự nghiêm trọng của sự

việc!" Thập Tam sư phó cười nói: "Minh nhi cứ đi đi, tên Hồng Quân kia nếu dám đến, ta nhất định khiến hắn có đi không có về!" Nữ Oa đứng bên cạnh nghe mà da mặt run rẩy, hiển nhiên kinh ngạc trước lời của Thập Tam sư phó, dám nói khiến Hồng Quân Lão Tổ có đi không về, Nữ Oa chưa từng thấy ai, Thập Tam sư phó là người đầu tiên.

"Oa nhi, Thập Tam sư phó, con đi rồi về ngay!" Phương Minh xoay người ra khỏi Oa Hoàng Thiên, hư ảnh Tổ vu Đế Giang sau lưng tăng tốc, nhanh như gió cuốn điện giật lao về phía Hồng Mông Sơn.

Phương Minh vừa đến Hồng Mông Sơn, đã thấy giữa trời đất tử khí cuồn cuộn, điềm lành vạn dặm, đất vọt kim liên, kim long bay lượn, phượng hoàng trình tường, kỳ lân gầm rống, đủ loại dị tượng liên tiếp xuất hiện.

Thấy cảnh tượng này, sắc mặt Phương Minh hơi đổi, kinh hô: "Có người thành Thánh, là Thái Thượng Lão Tử thành Thánh rồi sao?" "Ta là Tam Thanh Thái Thượng Lão Tử, hôm nay sáng lập Nhân Giáo, lấy Thái Cực Đồ trấn áp khí vận!" Đúng lúc đó, một giọng nói hùng vĩ vang vọng khắp đất trời.

Phương Minh nhếch miệng, lẩm bẩm: "Chết tiệt, trong lúc ta chạy ra ngoài, xem ra Thái Thượng Lão Tử đã chạy đến Nhân tộc, tên này thật biết chớp thời cơ…" Lại có người thành Thánh, cả Hồng Hoang chấn động, trời đất một phen vui mừng, chúc mừng Thái Thượng Lão Tử trở thành Thánh nhân.

"Thái Thượng Lão Tử thành Thánh, xem ra sáu vị Thánh còn lại cũng sắp thành Thánh rồi!" Phương Minh lẩm bẩm một tiếng, đi lên Hồng Mông Sơn, đi thẳng tìm Đại sư phó.

Khi Phương Minh nói rõ sự việc cho Đại sư phó, Đại sư phó trầm mặc.

“Đại sư phó, nếu người không ra tay nữa, cả Hồng Hoang thật sự có khả năng bị hủy diệt!” Phương Minh thấy Đại sư phó không trực tiếp từ chối, trong lòng mừng rỡ, vội nói.

“Hòn đá thối, Minh nhi nói thật đó, mẹ nó nếu ngươi không quản nữa, lão tử sẽ đi quản!” Nhị sư phó xách búa, ra vẻ bất cứ lúc nào cũng có thể bổ Đại sư phó, lớn tiếng nói.

Đại sư phó làm như không nghe thấy lời Nhị sư phó, giữa trán cũng mở ra một con mắt dọc, dường như đang quan sát.

Một lát sau, con mắt dọc giữa trán Đại sư phó khép lại, nhìn về phía Nhị sư phó, nói: “Lão Nhị, phiền đệ đi một chuyến!” “Mẹ nó không nói sớm!” Nhị sư phó xoay người định đi.

Phương Minh nhíu mày, cản Nhị sư phó lại, vội nói: “Tâm ma của Hồng Quân khống chế Đạo Táng Thần Quan, cái quan tài đó cực kỳ lợi hại, ngay cả Thập Tam sư phó cũng bị khóa chặt, e rằng Nhị sư phó đi cũng vô dụng, phải Đại sư phó đi mới được!” “Nói bậy, tên tiểu tử thối, cút ngay!” Nhị sư phó bị xem thường, lập tức đại nộ, hóa thành một luồng lưu quang biến mất khỏi Hồng Mông Sơn.

Phương Minh lo lắng đi vòng vòng, nhìn Đại sư phó, nói: “Đại sư phó, nếu người không ra tay nữa, Nhị sư phó thật sự có khả năng bị Đạo Táng Thần Quan phong ấn đó!” Cửu sư phó đến bên cạnh Phương Minh, vỗ vai hắn, cười nói: “Đứa trẻ ngốc, con quá xem thường Nhị sư phó rồi!” “Con xem thường Nhị sư phó?” Phương Minh nhướng mày, nhìn Cửu sư phó, hỏi: “Cửu sư phó, Thập Tam sư phó và Nhị sư phó so sánh, ai lợi hại hơn?” Cửu sư phó cười cười, nói: “Đương nhiên là Nhị sư phó lợi hại hơn, Nhị sư phó đã là cảnh giới bán bộ Đại Đạo Thánh Nhân, cho dù Đại sư phó muốn hạ gục Nhị sư phó cũng không dễ, lão Thập Tam nhiều nhất cũng chỉ mạnh hơn ta một chút, so với bán bộ Đại Đạo Thánh Nhân còn có chút

khoảng cách!" Phương Minh nghe mà trợn mắt há mồm, liên tục kinh hô.

Hắn cũng không ngờ Nhị sư phó lại mạnh đến vậy.

Vốn tưởng rằng Thập Tam sư phó là do nhục thân của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần biến thành, sau đó thôn phệ lẫn nhau, lại thôn phệ tất cả sinh linh ở mặt trái của thế giới Hồng Hoang, gần như trừ Sức Mạnh pháp tắc ra, tập hợp ba ngàn Tiên thiên Đại Đạo pháp tắc và Hậu thiên vạn đạo pháp tắc vào một thân.

Thập Tam sư phó hẳn là lợi hại ngang ngửa Nhị sư phó, thậm chí còn mạnh hơn một chút, nhưng ai ngờ Thập Tam sư phó lại không mạnh bằng Nhị sư phó.

"Thảo nào năm đó Đại sư phó cũng phải e dè Nhị sư phó, Nhị sư phó thật đúng là một kẻ biến thái…" Phương Minh da mặt co giật dữ dội, cười gượng.

Dù Cửu sư phó đã nói Nhị sư phó mạnh hơn cả Thập Tam sư phó, nhưng dù sao tên Hồng Quân Lão Tổ kia có Đạo Táng Thần Quan trong tay, Phương Minh vẫn có chút lo lắng, sợ Nhị sư phó bị Hồng Quân Lão Tổ phong ấn mất.

Phương Minh lo lắng không thôi, không dám rời khỏi Hồng Mông Sơn.

Không biết đã qua bao lâu, một luồng lưu quang bay về phía Hồng Mông Sơn, hiện ra thân hình của Nhị sư phó.

Phương Minh vội vàng đón Nhị sư phó, gấp gáp nói: "Nhị sư phó, tâm ma của Hồng Quân Lão Tổ đâu rồi?" Nhị sư phó xòe bàn tay lớn, một bóng đen bay ra, kinh hãi nhìn Nhị sư phó, nói: "Đừng, đừng…" Mấy vị sư phó liếc nhau, cười lạnh một tiếng, xông lên, đối với tâm ma của Hồng Quân Lão Tổ chính là một trận đánh hội đồng.

Thực lực của tâm ma Hồng Quân Lão Tổ cũng không mạnh, cũng chỉ ngang ngửa bản thể của Hồng Quân Lão Tổ, tu vi Thiên Đạo Thánh Nhân mà thôi, sao có thể là đối thủ của đám sư phó hổ lang của Phương Minh.

Tâm ma của Hồng Quân Lão Tổ bị đánh cho kêu la quái dị, gào khóc không thôi.

Từ đó, mấy vị sư phó của Phương Minh lại có thêm việc để làm, ăn cơm, ngủ, đánh tâm ma Hồng Quân.

Tâm ma của Hồng Quân bị Nhị sư phó bắt về, đại lục Hồng Hoang lại một lần nữa rơi vào trạng thái bình tĩnh, kiềm chế lẫn nhau.

Hồng Quân trong tay có Đạo Táng Thần Quan, mấy vị sư phó của Phương Minh cũng không dám dễ dàng chọc vào, đương nhiên trừ phi Đại sư phó, Nhị sư phó và Thập Tam sư phó đích thân đi.

Nhưng Đại sư phó lại là hóa thân của Đại Đạo, tuân theo pháp tắc Đại Đạo, lại còn ràng buộc mấy vị sư phó của Phương Minh, không cho họ xuống núi.

Hồng Quân Lão Tổ lại e dè mấy vị sư phó của Phương Minh, vì vậy cũng không dám dễ dàng chọc vào Phương Minh.

Trong một thời gian, đại lục Hồng Hoang lại một lần nữa rơi vào yên tĩnh, nhưng ai cũng biết sự yên tĩnh lần này, chẳng qua là sự tĩnh lặng trước cơn bão.

Khi cơn bão tiếp theo ập đến, chắc chắn sẽ còn dữ dội hơn.

Nhưng Phương Minh cũng càng thêm quyết tâm phải thành lập Thiên Đình, tranh đoạt khí vận trời đất với Hồng Quân Lão Tổ.

Tạm biệt mấy vị sư phó, Phương Minh rời khỏi Hồng Mông Sơn, đi thẳng đến tổ địa của Nhân tộc.

Phương Minh vừa đến tổ địa Nhân tộc, một lão đạo đã đón đầu, chắp tay nói: "Phương Minh đạo hữu!" Phương Minh nhìn lão đạo, cười nói: "Chúc mừng Thái Thượng đạo hữu chứng đắc Hỗn Nguyên Thánh quả!" Lão đạo kia chính là thủ lĩnh của Tam Thanh, Thái Thượng Lão Tử.

Thái Thượng Lão Tử nhìn Phương Minh, cười nói: "Phương Minh đạo hữu cách chứng đạo Hỗn Nguyên, cũng không còn xa nữa phải không?" Phương Minh khiêm tốn nói: "Còn xa, còn xa lắm…" Lúc này, giữa trời đất tử khí cuồn cuộn, trời giáng điềm lành, đất vọt kim liên, mây ngũ sắc khắp trời đột nhiên xuất hiện, trong mây ngũ sắc ẩn hiện kim long hiến châu, phượng hoàng trình tường và kỳ lân gầm rống chờ đợi điềm lành bốc lên.

Chương 331

Thái Thượng Lão Tử nhướng mày, kinh hô: "Lại có người thành Thánh?" Phương Minh cười nói: "Tám phần là Nguyên Thủy đạo hữu thành Thánh, xem ra thời đại Thánh nhân sắp đến rồi!" "Phương Minh đạo hữu làm sao biết Nguyên Thủy sư đệ thành Thánh?" Thái Thượng Lão Tử kinh ngạc nhìn Phương Minh nói.

Phương Minh cười không nói, ra vẻ cao nhân, đầu ngẩng rất cao, lỗ mũi hếch lên trời, vô cùng kiêu ngạo.

Thái Thượng Lão Tử da mặt giật giật, thầm nghĩ: "Tên này thật ngông cuồng, dám ngông cuồng trước mặt một Thánh nhân như bần đạo, nhưng tên này đến trước mặt Hồng Quân lão sư còn dám làm càn, huống hồ là bần đạo…" "Ta là Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, hôm nay chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo quả, lập một giáo, tên là 'Xiển', lấy Bàn Cổ Phiên trấn áp khí vận!" Đúng lúc đó, giữa trời đất quả nhiên truyền đến giọng nói vang dội của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Quả nhiên là Nguyên Thủy sư đệ chứng đạo, chẳng lẽ tên Phương Minh này có năng lực biết trước tương lai?" Thái Thượng Lão Tử kinh ngạc nói.

Phương Minh vẻ mặt thần bí nhìn Thái Thượng Lão Tử, cười nói: "Không chỉ Nguyên Thủy đạo hữu thành Thánh, Thông Thiên đạo hữu, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đạo hữu cũng sắp thành Thánh!" "Phương Minh đạo hữu làm sao biết được?" Thái Thượng Lão Tử nhướng mày, đầy mắt không thể tin nổi.

Vừa rồi hắn cũng đã tính toán, nhưng chuyện lớn như thành Thánh, cho dù là bản thân cũng chỉ có thể tính ra một thời điểm mơ hồ, Phương Minh làm sao lại biết rõ ràng như vậy.

Càng quan trọng hơn, Phương Minh còn biết thứ tự thành Thánh của mấy người.

Có chút kinh khủng rồi!

Thái Thượng Lão Tử nhìn Phương Minh, càng lúc càng cảm thấy không nhìn thấu được hắn, Phương Minh giống như một câu đố, một câu đố khiến người ta không thể đoán được.

Không lâu sau, quả nhiên dị tượng giữa trời đất lại xuất hiện.

Trời giáng điềm lành, đất vọt kim liên, tử khí vô biên từ phương đông cuồn cuộn, hình thành các loại dị tượng tráng lệ, kim long hiến châu, phượng hoàng xòe cánh, kỳ lân phi nước đại, vô cùng khí phách.

Ngay sau đó, một giọng nói hùng vĩ truyền khắp đại lục Hồng Hoang.

"Ta là Thượng Thanh Thông Thiên, hôm nay chứng đắc Hỗn Nguyên Thánh quả, đoạt lấy một tia sinh cơ của trời đất, sáng lập Tiệt Giáo, lấy Tru Tiên Tứ Kiếm trấn áp khí vận!" Mây vàng công đức khổng lồ bay tới, hạ xuống núi Côn Luân.

Tam Thanh tuy cũng đi con đường trảm tam thi, nhưng cuối cùng đều là công đức thành Thánh, vì vậy vẫn kém Hồng Quân Lão Tổ một bậc.

Thái Thượng Lão Tử kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, nhìn Phương Minh, ngạc nhiên nói: "Phương Minh đạo hữu, quả nhiên là tam đệ của ta thành Thánh!" Phương Minh nổi hứng chơi đùa, chuẩn bị trêu chọc Thái Thượng Lão Tử một phen, cười nói: "Tiếp theo là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người sắp thành Thánh, chỉ là hai tên này thành Thánh phải trải qua một phen trắc trở…" Thái Thượng Lão Tử da mặt co giật dữ dội, hỏi: "Sao?" Phương Minh cười nói: "Hai tên đó e là sẽ thoát ly Huyền Môn, tự lập môn hộ!" "Tự lập môn hộ?" Thái

Thượng Lão Tử nghe vậy liền nổi giận đùng đùng, râu ria run rẩy, đạo bào không gió mà bay, vẻ mặt kinh nộ nhìn về phía thế giới phương Tây, hận không thể bây giờ xông qua, chém giết hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

"Ai, lão sư sớm đã nói Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người sẽ sáng lập tám trăm bàng môn, e là lão sư sớm đã biết thiên cơ, biết hai người họ sẽ phản bội Huyền Môn, lão sư còn không quản, bần đạo lại lo chuyện bao đồng làm gì." Nói như vậy, Thái Thượng Lão Tử nhanh chóng bình tĩnh lại, mặt như nước lặng, giếng cổ không gợn sóng.

Nhưng rất nhanh, Thái Thượng Lão Tử lại không bình tĩnh được nữa, thầm nghĩ: "Lão sư là tồn tại hợp đạo, tự nhiên biết huyền cơ, Phương Minh hiện tại ngay cả Thánh nhân cũng không phải, làm sao biết được thiên cơ?" Lúc này, thế giới phương Tây truyền đến âm thanh hùng vĩ vô cùng.

"Ta là Tiếp Dẫn (Chuẩn Đề) đạo nhân phương Tây, hôm nay lập Tây Phương Giáo, cũng gọi là 'Phật Giáo', lấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Thất Bảo Diệu Thụ trấn áp khí vận, Thiên Đạo giám chi!" Chỉ thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người hét một tiếng, trời đất không hề có dị tượng gì, tĩnh lặng như tờ, chỉ có tiếng gió thổi.

"Ha ha ha…" Một ngày vui nhất trên đại lục Hồng Hoang, toàn bộ người trên đại lục Hồng Hoang đều cười cong cả lưng, cười nhạo hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không biết tự lượng sức mình.

Trên núi Tu Di, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mắt trông ngóng nhìn lên trời, nhưng trên trời không có chút động tĩnh nào.

Thái Thượng Lão Tử kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, đầy mắt không thể tin nổi nhìn Phương Minh, trong lòng kinh hô: "Quả nhiên, quả nhiên hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thành Thánh phải trải qua

một phen trắc trở, tên Phương Minh này rốt cuộc làm sao biết được…" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người cũng là người có đại trí tuệ đại nghị lực, thấy Thiên Đạo mãi không giáng công đức xuống, không khỏi lo lắng, một hơi phát ra bốn mươi tám đại hồng nguyện.

"Nếu ta chứng được Vô Thượng Bồ Đề, thành Chánh Giác rồi, cõi Phật ta ở, đầy đủ vô lượng công đức trang nghiêm không thể nghĩ bàn.

Không có địa ngục, ngạ quỷ, cầm thú, loài bò bay lúc nhúc.

Tất cả chúng sinh, cũng như cõi Diêm Ma La, trong tam ác đạo, sinh vào cõi ta, nhận pháp hóa của ta, đều thành A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ Đề, không còn sa đọa ác thú nữa." "Nguyện thứ nhất: Khi ta làm Phật, trong cõi ta không có địa ngục, ngạ quỷ, cầm thú, cho đến các loài côn trùng, nếu không được nguyện, thề không làm Phật." "Nguyện thứ hai: Khi ta làm Phật, chúng sinh mười phương thế giới, sinh vào cõi ta, đều có thân vàng ròng tử ma, ba mươi hai tướng đại trượng phu.

Đoan chính sạch sẽ, tất cả đều giống nhau.

Nếu hình mạo khác biệt, có tốt xấu, không thành Chánh Giác." … "Nguyện thứ tám: Khi ta làm Phật, người trong cõi ta đều có một lòng thiện, không có tạp niệm, lời nói ra đều biết trước ý nhau, nếu không được nguyện, thề không làm Phật." … "Nguyện thứ mười lăm: Khi ta làm Phật, người trong cõi ta hưởng thụ niềm vui, như tỳ kheo lậu tận, nếu không được nguyện, thề không làm Phật." … "Nguyện thứ hai mươi bốn: Khi ta làm Phật, quang minh trên đỉnh đầu ta tuyệt diệu, hơn cả ánh sáng mặt trời mặt trăng trăm ngàn ức vạn lần, nếu không được nguyện, thề không làm Phật." … "Nguyện thứ ba mươi lăm: Khi ta làm Phật, Bồ tát trong cõi ta dùng hương hoa, phan cái, chuỗi ngọc, các loại vật cúng dường, muốn đến vô lượng thế giới cúng

dường chư Phật, trong khoảnh khắc là có thể đến khắp nơi, nếu không được nguyện, thề không làm Phật." … "Nguyện thứ bốn mươi lăm: Khi ta làm Phật, Bồ tát ở các thế giới khác nghe danh hiệu ta, quy y tinh tấn, đều được thanh tịnh, giải thoát tam muội, trong một khoảnh khắc phát ý trụ tam muội, cúng dường vô số chư Phật không mất định ý, nếu không được nguyện, thề không làm Phật." … "Nguyện thứ bốn mươi tám: Khi ta làm Phật, Bồ tát ở các thế giới khác nghe danh hiệu ta, quy y tinh tấn, liền được đệ nhất nhẫn, đệ nhị nhẫn, đệ tam nhẫn, đối với các Phật pháp vĩnh không thoái chuyển, nếu không được nguyện, thề không làm Phật." Hai người phát bốn mươi tám đại thệ nguyện, Thiên Đạo chấn động, tử khí vô biên tràn về thế giới phương Tây, trời giáng điềm lành, đất vọt kim liên, các loại dị tượng của Thánh nhân đột nhiên xuất hiện.

Trên trời bay đến một đóa mây vàng công đức khổng lồ vô cùng, từng luồng từng luồng công đức vàng óng hạ xuống, tràn vào cơ thể hai người.

Trên người hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tỏa ra Phật quang vô cùng chói mắt, Phật quang xông lên trời, chiếu sáng cả thế giới phương Tây.

Khoảnh khắc này, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cuối cùng cũng đã mượn công đức khổng lồ vô cùng từ Thiên Đạo, thành tựu Hỗn Nguyên Thánh quả.

Lại nói, công đức thành Thánh vô cùng lớn, Tam Thanh đều là người mang công đức khai thiên của Bàn Cổ, tự có công đức, thành Thánh tự nhiên không thành vấn đề.

Nữ Oa nương nương tạo người, tạo hóa vạn đại, cũng có được công đức nghiệp quả vô cùng lớn.

Nhưng hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở phương Tây, ngoài

việc suốt ngày đến thế giới phương Đông kiếm chác, làm gì có công đức?

Nhưng hai người cuối cùng cũng là người có đại trí tuệ đại nghị lực, nghĩ ra được chiêu mượn công đức thành Thánh này, quả thực khiến mọi người kinh ngạc.

Tiếp theo, nhị Thánh phương Tây làm một loạt thao tác, khiến Tam Thanh giận không thể tả.

"Từ hôm nay, Phật giáo phương Tây thành lập, từ nay về sau, giáo chúng phương Tây không tôn Hồng Quân, thoát ly Huyền Môn, tự lập môn hộ, đặc biệt thông báo khắp Hồng Hoang, lấy Thiên Đạo làm chứng." Ngay sau đó, thế giới phương Tây truyền đến giọng nói hùng vĩ của hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

"Chết tiệt, hai tên Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thật sự tự lập môn hộ!" Thái Thượng Lão Tử nghe mà giận không thể tả, Thái Cực Đồ trong tay ông ta xoay tít mù, một lúc lâu mới bình tĩnh lại, lẩm bẩm: "Nay hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng là Thánh nhân, không cần thiết phải đắc tội một lúc hai vị Thánh nhân!" Nhưng điều khiến Thái Thượng Lão Tử kinh ngạc hơn là làm sao Phương Minh biết hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề muốn tự lập môn hộ?

Chẳng lẽ là từ trong lời nói của Hồng Quân Lão Tổ mà suy đoán ra?

Chắc chắn là như vậy!

Chương 332

Thái Thượng Lão Tử cuối cùng cũng tìm được lý do để an ủi đạo tâm, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Một bên khác, Đông Côn Luân.

Trong Ngọc Thanh Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe tin hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề muốn thoát ly Huyền Môn, cũng giận không thể tả, Bàn Cổ Phiên bên cạnh chấn động không ngừng, hiển nhiên cũng vô cùng tức giận.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng kìm nén lại, dù sao cũng không muốn một lúc đắc tội hai vị Thánh nhân.

Chuyện tương tự cũng xảy ra trong Thượng Thanh Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng tức đến nghiến răng, giận không thể tả, Tru Tiên Tứ Kiếm bên cạnh "ong ong" chấn động, một lúc lâu mới yên tĩnh lại.

Trong tổ địa Nhân tộc.

Thái Thượng Lão Tử nhìn về phía Phương Minh, nói: "Phương Minh đạo hữu, chuyện ở đây đã xong, bần đạo cũng nên về núi Côn Luân!" Phương Minh nhíu mày, hỏi: "Thái Thượng đạo hữu, người sáng lập là Nhân Giáo, tự nhiên phải ở lại giáo hóa Nhân tộc, sao lại ăn quỵt, được lợi rồi là muốn đi?

Làm vậy, là đang chơi bài cùn à!" Thái Thượng Lão Tử nhíu chặt mày, trầm giọng nói: "Bần đạo truyền cho Nhân tộc Kim Đan Đại Đạo, ở Nhân tộc giảng đạo ngàn năm, sao có thể nói là chơi bài cùn?" Phương Minh nhìn Thái Thượng Lão Tử, cười hì hì nói: "Dựa vào Nhân tộc thành Thánh, nhân quả lớn biết bao, chẳng lẽ chỉ mấy năm

cỏn con là trả hết sao?" Thái Thượng Lão Tử nhíu chặt mày, trầm giọng nói: "Phương Minh đạo hữu, bần đạo nay là Thánh nhân, xin hãy tự trọng!" "Tự trọng?" Phương Minh nhìn Thái Thượng Lão Tử, cười hì hì nói: "Ta từ trước đến nay không biết tự trọng là gì!

Thái Thượng đạo hữu, trừ phi hôm nay ngươi cho ta một lời giải thích, nếu không không thể dễ dàng rời khỏi Nhân tộc như vậy!" Thực tế, Phương Minh tức giận Thái Thượng Lão Tử không báo trước một tiếng đã xông vào Nhân tộc, cách làm như vậy, xem hắn như không khí, với tính khí của Phương Minh, sao có thể nhẫn nhịn!

Thái Thượng Lão Tử hai mắt nhìn chằm chằm Phương Minh, trầm giọng nói: "Phương Minh đạo hữu, bần đạo nể tình chúng ta cùng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, hôm nay sẽ không tính toán với ngươi, thế này đi, bần đạo nợ ngươi một ân tình, thế nào?" Nói thật, Thái Thượng Lão Tử rất muốn đánh cho Phương Minh một trận, nhưng lại có chút e dè hắn, đặc biệt là e dè mấy vị sư phó của hắn.

Thái Thượng Lão Tử là người từng đến Hồng Mông Sơn, biết nội tình của Hồng Mông Sơn đáng sợ đến mức nào!

Phương Minh lật mặt như lật sách, vừa rồi còn ra vẻ một lời không hợp là muốn đại chiến với Thái Thượng Lão Tử, khoảnh khắc này lại thân mật như anh em, cười ha hả nói: "Ta đợi chính là câu này của ngươi!" Thái Thượng Lão Tử da mặt co giật mấy cái, chắp tay nói: "Phương Minh đạo hữu, bần đạo cáo từ!" Phương Minh vội vàng cản Thái Thượng Lão Tử lại, cười nói: "Thái Thượng đạo hữu, ta chưa từng đến Đông Côn Luân, hay là đạo hữu đưa ta đến Đông Côn Luân ngồi chơi?" Thái Thượng Lão Tử do dự một lúc, cuối cùng gật đầu, nói: "Nếu đã như vậy, vậy đạo hữu cùng bần đạo đi một chuyến đi!" Nói xong, Thái Thượng Lão Tử vung tay áo, mang theo Phương Minh đảo lộn càn khôn âm dương, nghịch chuyển thời không, gần như chỉ trong mấy hơi thở, đã đến thánh địa núi Côn Luân.

Đây chính là một trong những thủ đoạn của Thánh nhân!

Sau khi trở thành Thánh nhân, cho dù thế giới Hồng Hoang có lớn đến đâu, Thánh nhân cũng có thể đảo lộn càn khôn âm dương, gấp không gian, nhanh chóng đến nơi.

Phương Minh xem mà tấm tắc khen ngợi, trong lòng càng thêm ngưỡng mộ việc thành Thánh.

Đến dưới chân núi, Thái Thượng Lão Tử do dự một lúc, nói: "Phương Minh đạo hữu, Đông Côn Luân là đạo trường chung của bần đạo và hai vị sư đệ, xin đạo hữu sau khi lên núi, có thể thu liễm một chút, tính khí của hai vị sư đệ kia của bần đạo không tốt đâu!" Hiển nhiên Thái Thượng Lão Tử cũng đã nghe danh tiếng tai họa của Phương Minh, sợ hắn gây họa cho núi Côn Luân, vì vậy dặn dò trước một phen.

Đây cũng là lý do chính mà Thái Thượng Lão Tử do dự khi Phương Minh đề nghị đến núi Côn Luân.

Phương Minh nhìn Thái Thượng Lão Tử, vỗ ngực bảo đảm nói: "Thái Thượng đạo hữu yên tâm đi, con người ta tốt lắm, ta lấy nhân phẩm của ta ra bảo đảm!" "Nhân phẩm của ngươi?

Nhân phẩm của ngươi ai mà biết được…" Thái Thượng Lão Tử nhìn Phương Minh, cười như không cười nói: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt, đi thôi, chúng ta lên núi thôi…" Mặc dù Phương Minh có tiếng là kẻ gây họa, nhưng trên núi Côn Luân có đến ba vị Thánh nhân, Thái Thượng Lão Tử tin rằng Phương Minh không thể gây ra sóng gió lớn.

Phương Minh và Thái Thượng Lão Tử vừa lên núi Côn Luân, thì thấy cửa Ngọc Thanh Cung và Thượng Thanh Cung đều đóng chặt, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ không có ý định ra tiếp đón Phương Minh.

Nguyên nhân là Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ vốn đã không ưa Phương Minh, bây giờ đều đã thành Thánh, tự nhiên ra vẻ ta đây, muốn Phương Minh phải đến bái kiến.

Phương Minh sao có thể không hiểu ý của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng hắn đời nào lại làm theo ý họ.

Từ khi lên núi Côn Luân, Phương Minh không hề đến Ngọc Thanh Cung và Thượng Thanh Cung, chỉ loanh quanh trong Thái Thanh Cung của Lão Tử.

"Đồng nhi, mau đi lấy Lưỡng Nghi Bình, bần đạo muốn luyện đan…" Một ngày, Thái Thượng Lão Tử đột nhiên có ý tưởng, nghĩ ra một đơn thuốc, liền gọi.

Một đồng tử vội vàng chạy vào, chắp tay nói: "Bẩm lão gia, Lưỡng Nghi Bình… Lưỡng Nghi Bình…" Thái Thượng Lão Tử khẽ nhíu mày, nói: "Lưỡng Nghi Bình sao rồi?" Đồng tử mặt mày mếu máo, vội nói: "Lão gia, Lưỡng Nghi Bình mất rồi!" "Mất rồi?" Thái Thượng Lão Tử ngẩn người, không khỏi nổi giận đùng đùng, trầm giọng nói: "Lưỡng Nghi Bình đó có thể phun ra âm dương hỏa, là thứ quan trọng nhất để bần đạo luyện đan, sao lại mất được?

Chẳng phải là ngươi biển thủ rồi chứ?" Đồng tử sợ đến toàn thân run rẩy, quỳ xuống đất, khóc lóc nói: "Lão gia oan uổng, oan uổng ạ, Lưỡng Nghi Bình đó bị… bị vị khách quý mà lão gia đưa về trộm mất rồi…" Thái Thượng Lão Tử nghe mà trán nổi gân xanh, kinh nộ nói: "Hắn thật sự trộm Lưỡng Nghi Bình?" Đồng tử sợ đến run lẩy bẩy, vội nói: "Lão gia, nếu không thì tại sao từ khi hắn lên núi, Bát Cảnh Đăng, Ngọc Bồ Đoàn, Thiên Hương Hạp của Thái Thanh Cung chúng ta lần lượt thất lạc, trước đây có bao giờ xảy ra chuyện này đâu ạ…" Thái Thượng Lão Tử khóe mắt co giật, xua tay nói: "Được rồi, ngươi lui xuống đi!" Đồng tử như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm,

vội vàng ra khỏi Thái Thanh Cung.

"Xem ra phải nói chuyện với tên Phương Minh này một phen, nếu không Thái Thanh Cung của ta sớm muộn gì cũng bị hắn vơ vét sạch sẽ…" Thái Thượng Lão Tử râu ria run rẩy, lẩm bẩm: "Tên này ở núi Côn Luân của ta cũng được một thời gian rồi, khi nào mới chịu rời đi đây?

Thật đau đầu…" Nói xong, Thái Thượng Lão Tử thân hình lóe lên, biến mất trong Thái Thanh Cung.

Khi xuất hiện lần nữa, đã ở trước mặt Phương Minh.

Lúc này, Phương Minh đang cầm một cây côn, trên côn xiên một con bạch hạc khổng lồ.

"Chết tiệt, tên này nướng cả Bạch Hạc đồng tử của Nguyên Thủy sư đệ…" Thái Thượng Lão Tử nhìn mà trán nổi gân xanh, vội nói: "Phương Minh đạo hữu, con bạch hạc này…" Phương Minh nhếch miệng cười nói: "Con bạch hạc này bất kính với ta, nói ta ăn không ngồi rồi, ăn vạ ở núi Côn Luân không đi, ta tức giận, liền nướng nó…" Thái Thượng Lão Tử một phen hỗn loạn, vội nói: "Phương Minh đạo hữu, ngươi có biết Bạch Hạc đồng tử là đồng tử của nhị sư đệ ta không, nhị sư đệ ta…" Thái Thượng Lão Tử nói được nửa chừng thì không nói tiếp được nữa, vì ông ta thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đã xuất hiện sau lưng Phương Minh.

Phương Minh đương nhiên cũng phát hiện ra Nguyên Thủy Thiên Tôn, mặt cười hớn hở nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, cười nói: "Nguyên Thủy đạo hữu, ta mời ngươi ăn bạch hạc nướng…" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn con bạch hạc đã bị nướng thành màu vàng ruộm trong tay Phương Minh, không khỏi khóe mắt co giật không ngừng, kinh nộ nói: "Phương Minh, ngươi… ngươi dám giết Bạch Hạc đồng tử của bần đạo?" Phương Minh vỗ trán, vội nói: "Ây da, Nguyên

Thủy đạo hữu, hiểu lầm, hiểu lầm thôi, ta thật sự không biết đây là Bạch Hạc đồng tử của ngươi, chẳng phải ngươi không thích đám lông vũ vảy giáp sao?

Ta cứ tưởng là đồng tử của Thông Thiên đạo hữu chứ, xin lỗi, xin lỗi nha…" Thái Thượng Lão Tử đứng bên cạnh nghe mà trợn mắt há mồm, da mặt co giật dữ dội, thầm nghĩ: "Tên này cũng quá vô sỉ rồi, vừa nãy còn thừa nhận biết là đệ tử của Nguyên Thủy sư đệ?

Trong nháy mắt đã chối bay chối biến…" Thông Thiên Giáo Chủ thân hình cũng lặng lẽ xuất hiện sau lưng Phương Minh, nhìn Bạch Hạc đồng tử đã bị nướng chín, không khỏi kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, lẩm bẩm: "Chết tiệt, tên này thật sự nướng Bạch Hạc đồng tử của nhị sư huynh, nhị sư huynh không tức điên mới lạ…" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến toàn thân run rẩy, trừng mắt nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Phương Minh, trả mạng cho Bạch Hạc đồng tử của bần đạo…" Nói xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn thân hình lóe lên, đã ở trước mặt Phương Minh, một chưởng vỗ vào ngực hắn.

"Chết tiệt, làm thật à, không phải chỉ ăn một con bạch hạc thôi sao, có đến mức đó không…" Phương Minh giật mình, hư ảnh Tổ vu Đế Giang hiện ra sau lưng, thân hình lóe lên, vậy mà nhẹ nhàng né được một chưởng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, vội vàng chửi ầm lên.

"Có đến mức đó không?

Chương 333

Có đến mức đó không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không ngờ Phương Minh có thể dễ dàng né được một chưởng của mình, không khỏi càng thêm phẫn nộ.

Trên núi Côn Luân có rất nhiều người đang xem chuyện này, có đệ tử của ông ta, cũng có đám đệ tử ô hợp của Thông Thiên Giáo Chủ, nếu không hạ được Phương Minh, chẳng phải là mất hết mặt mũi Thánh nhân sao.

"Phương Minh, hôm nay bần đạo sẽ bắt ngươi lại, cho ngươi biết thế nào là quy củ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ, đạo bào quanh thân phần phật, thân hình lóe lên, lại xuất hiện trước mặt Phương Minh, một quyền đấm tới.

Phương Minh khẽ cười, trước người xuất hiện một cánh cổng.

Nắm đấm của Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đâm vào trong cánh cổng đó, không khỏi trong lòng kinh ngạc, vội vàng rút ra thì một bàn tay đã biến thành một cái móng giò heo.

"Ha ha ha, Nguyên Thủy đạo hữu, hóa ra ngươi là một con heo à…" Phương Minh chỉ vào tay của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cười đến không đứng thẳng được.

Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ, trên móng giò heo thanh quang lóe lên, lập tức khôi phục thành bàn tay, trừng mắt nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Phương Minh, hôm nay bần đạo cùng ngươi không chết không thôi!" Nói xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn lật tay, lấy ra Tam Bảo Ngọc Như Ý, định ra tay lần nữa.

Thái Thượng Lão Tử vội vàng lóe người cản lại, gấp gáp nói: "Nguyên Thủy sư đệ, dừng tay!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Thái

Thượng Lão Tử, trầm giọng nói: "Đại sư huynh, tên này sỉ nhục bần đạo quá đáng, hôm nay nếu không bắt được hắn, bần đạo khó tiêu được cục tức trong lòng!" Phương Minh nhướng mày, cười hì hì nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, khinh thường nói: "Nguyên Thủy đạo hữu, vừa phải thôi, đừng có chém gió nữa, cho dù lão già Hồng Quân đến đây, cũng chưa chắc bắt được ta, ngươi dám nói những lời như vậy?" "Ngươi…" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến toàn thân run rẩy, nhưng dường như nhớ ra trong trận chiến với Yêu tộc lần trước, Hồng Quân Lão Tổ và Phương Minh thật sự đã đánh một trận, lúc đó Phương Minh vẫn bình an vô sự trở về.

Chẳng lẽ Hồng Quân Lão Tổ thật sự không bắt được hắn?

Đúng rồi, nhất định là do phòng ngự biến thái của tên Phương Minh này… Phương Minh gây ra động tĩnh lớn như vậy ở Yêu tộc, Tam Thanh tự nhiên biết về phòng ngự biến thái của hắn!

Nhắc đến phòng ngự biến thái của Phương Minh, cho dù là Tam Thanh cũng đau đầu, dù là thân phận Thánh nhân, muốn phá vỡ phòng ngự biến thái của Phương Minh, e rằng cũng là chuyện không thể.

Lỡ như không cẩn thận, mất mặt Thánh nhân, vậy thì mất mặt lớn rồi!

Bối cảnh của tên Phương Minh này rất lớn, trong Hồng Mông Sơn có cao nhân chống lưng… Thái Thượng Lão Tử cũng biết Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại đang thiếu một cái thang để bước xuống, vội nói: "Nguyên Thủy sư đệ không cần tức giận, hồn phách của Bạch Hạc đồng tử vẫn còn, đưa nó vào lục đạo luân hồi, chuyển thế lần nữa là được!" Nguyên Thủy Thiên Tôn càng nghĩ càng đau đầu, đành phải mượn dốc xuống lừa: "Phương Minh, hôm nay nể mặt đại sư huynh của ta, bần đạo tha cho ngươi một mạng!

Được rồi, hôm nay ngươi xuống núi đi, núi Côn Luân của bần đạo

không chào đón ngươi!" "Ây u hắc, ta là khách quý do Thái Thượng đạo hữu mời về, liên quan gì đến ngươi?

Ta không xuống núi, ngươi làm gì được ta?" Phương Minh đến núi Côn Luân là để vơ vét, bây giờ vơ vét chưa đủ, sao chịu rời đi?

"Phương Minh tiểu nhi, đừng có được đằng chân lân đằng đầu, nếu không đừng trách bần đạo không khách khí!" Trái tim nhỏ bé của Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp tức nổ tung, gầm lên như một con sư tử điên cuồng.

"Nguyên Thủy tiểu nhi, ngươi tưởng lão tử sợ ngươi chắc?

Không phải chỉ ăn một con bạch hạc thôi sao, có đến mức rên rỉ như đàn bà vậy không!

Muốn đánh nhau à?

Nào, muốn đánh nhau à?

Đánh nhau lão tử đây chưa từng sợ ai!" Phương Minh vặn vặn cổ, xắn tay áo, bày ra tư thế liều mạng, trừng mắt nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

"Được, nếu đã như vậy, bần đạo hôm nay sẽ dạy dỗ ngươi một phen, cho ngươi biết thế nào là uy của Thánh nhân!" Nguyên Thủy Thiên Tôn bước một bước về phía trước, giận dữ nói: "Phương Minh, có dám đến Hỗn Độn đánh không?

Bần đạo ở Hỗn Độn chờ ngươi…" Nói xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn hóa thành một luồng lưu quang, bắn về phía Hỗn Độn.

"Thằng ngu mới đi với ngươi!" Phương Minh biết Nguyên Thủy Thiên Tôn không ra tay ở núi Côn Luân là sợ đánh hỏng núi Côn Luân, vì vậy muốn dụ hắn vào Hỗn Độn, do đó hắn thẳng thừng từ chối.

"Chết tiệt, tên vô lại này!" Nguyên Thủy Thiên Tôn bay được nửa

đường, đột nhiên nghe thấy lời của Phương Minh, tức đến mức thân hình lảo đảo, suýt nữa từ trên trời rơi xuống, không còn cách nào, chỉ có thể quay trở lại.

"Phương Minh, ngươi thật không có gan, đi, có bản lĩnh thì đến Hỗn Độn cùng bần đạo đại chiến ba trăm hiệp!" Nguyên Thủy Thiên Tôn quay trở lại, đứng đối diện Phương Minh, trầm giọng nói.

"Lão tử không đi, ngươi làm gì được ta?" Phương Minh hung hăng cắn một miếng bạch hạc nướng, khinh thường nói.

"Được, được, được, được!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp bị tức điên, thân hình đột ngột động, một tay chộp về phía Phương Minh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không hổ là Thánh nhân, một chưởng chộp tới, toàn bộ không gian đều sụp đổ, không khí xung quanh cuồng cuộn, hiện tại Phương Minh phảng phất như đang ở trong một vòng xoáy khổng lồ, thân hình không tự chủ được bay về phía trung tâm vòng xoáy.

Nếu là người khác, e rằng khó thoát khỏi một chưởng này của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng Phương Minh nhục thân thành Thánh, không khỏi hét lớn một tiếng, cơ bắp toàn thân cuồn cuộn, phá vỡ sự trói buộc của Nguyên Thủy Thiên Tôn, thân hình lóe lên, đến trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ, nhét con Bạch Hạc đồng tử nướng chín trong tay cho Thông Thiên Giáo Chủ, rồi trốn sau lưng ông ta.

Thông Thiên Giáo Chủ vẻ mặt ngơ ngác, nhìn con Bạch Hạc đồng tử đã bị nướng chín trong tay, trong lòng lại có một cảm giác chua sướng khó tả.

Thực tế, Tam Thanh trên núi Côn Luân cũng không hòa thuận.

Vì giáo nghĩa bất hòa, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên

Giáo Chủ thường xuyên cãi nhau không ngớt, vì vậy hôm nay Thông Thiên Giáo Chủ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn bị sỉ nhục, cũng không ra tay giúp đỡ.

Hơn nữa, với tính cách sĩ diện của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu Thông Thiên Giáo Chủ ra tay giúp đỡ, ông ta sẽ cho rằng Thông Thiên Giáo Chủ xem thường mình.

Đây cũng là lý do tại sao Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ đều không ra tay.

"Thông Thiên sư đệ, tránh ra!" Nguyên Thủy Thiên Tôn xông đến trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ, trừng mắt nhìn Phương Minh sau lưng ông ta, trầm giọng hét.

Thông Thiên Giáo Chủ da mặt co giật dữ dội, thân hình lóe lên, lướt sang một bên không xa, nhưng phát hiện Phương Minh vẫn ở sau lưng mình.

Chương 334

Nguyên Thủy Thiên Tôn như một con sư tử điên cuồng, nhìn chằm chằm hai người, cũng không biết là ông ta hận Phương Minh, hay là đang hận Thông Thiên Giáo Chủ.

"Thông Thiên sư đệ, mau tránh ra!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu chặt mày, giận dữ nói.

Thông Thiên Giáo Chủ nhếch miệng, thân hình lại lóe lên, nhưng khi xuất hiện lần nữa, phát hiện Phương Minh vẫn ở sau lưng, không khỏi vội nói: "Phương Minh đạo hữu, ngươi cứ phải đi theo bần đạo làm gì?

Bần đạo có chọc gì ngươi đâu!" Phương Minh cười hì hì nói: "Không có gì, đi theo ngươi làm lá chắn thôi!" Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, không khỏi thân hình lảo đảo, suýt nữa ngã sấp xuống đất, thân hình lóe lên, lại một lần nữa biến mất.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ kinh hãi phát hiện, cho dù thúc đẩy thần thông thế nào, né tránh ra sao, Phương Minh đều bám chặt sau lưng mình, như giòi trong xương, căn bản không thể nào vứt đi được.

Nguyên nhân là Thông Thiên Giáo Chủ tuy là Thánh Nhân, nhưng Phương Minh lại tinh thông không gian và tốc độ chi đạo, tốc độ của hắn có thể nói là thiên hạ vô song, vì vậy Thông Thiên Giáo Chủ muốn vứt bỏ Phương Minh cũng là chuyện không thể.

Đương nhiên, chỉ là cự ly ngắn!

Nếu là cự ly dài, Thông Thiên Giáo Chủ có thể dùng thủ đoạn của Thánh nhân, nghịch chuyển càn khôn âm dương, Phương Minh sẽ khó theo kịp.

Nhưng trong phạm vi nhỏ của núi Côn Luân, cho dù Thông Thiên Giáo Chủ di chuyển thế nào, cũng luôn khó thoát khỏi Phương Minh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng theo thân hình của Thông Thiên Giáo Chủ mà di chuyển.

Cuối cùng, phát hiện căn bản không thể vứt bỏ Phương Minh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trừng mắt nhìn Phương Minh sau lưng Thông Thiên Giáo Chủ, trầm giọng nói: "Phương Minh, cút ra đây cho bần đạo, nếu không đừng trách bần đạo không khách khí!" "Ngươi bảo ta ra là ta ra à, vậy ta chẳng phải mất mặt lắm sao, hơn nữa, ta trốn sau lưng Thông Thiên đạo hữu, ngươi làm gì được ta?

Không khách khí?

Ngươi cũng chỉ có thể làm vậy thôi!" Phương Minh thò một cái đầu ra, cười hì hì nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến toàn thân run rẩy, lật tay, lòng bàn tay úp xuống, một chưởng liền đánh về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Ngọc Hư Thần Lôi!

Cũng là tuyệt chiêu sở trường của Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Thông Thiên Giáo Chủ giật mình, cũng vội vàng úp lòng bàn tay, một chưởng đón lấy một chưởng của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Ầm…!" Ngọc Hư Thần Lôi và Thượng Thanh Thần Lôi đối đầu nhau, hồ quang điện kinh khủng bạo động, sóng xung kích kinh khủng như thủy triều tràn ra bốn phía, nơi đi qua san bằng tất cả.

Thái Thượng Lão Tử xem mà âm thầm nhếch miệng, đưa tay lên, âm dương bát quái lưu chuyển, mới hóa giải được sóng xung kích.

"Thông Thiên đạo hữu, thấy chưa, tên Nguyên Thủy kia ngay cả

ngươi cũng đánh!" Phương Minh thò một cái đầu ra, châm ngòi ly gián.

Thông Thiên Giáo Chủ mặt mày sầm lại, trừng mắt nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, trầm giọng nói: "Nhị sư huynh, huynh ra tay với bần đạo?" Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ nói: "Thông Thiên sư đệ, bần đạo không phải muốn đánh đệ, mà là muốn đánh tên Phương Minh sau lưng đệ, chỉ là tên này quá đáng khinh, trốn sau lưng đệ không ra, bần đạo cũng chỉ đành ra tay để ép hắn ra!" "Vậy cũng không thể ra tay!" Phương Minh lại thò đầu ra, giận dữ nói.

Nhìn dáng vẻ đó, dường như đang ra mặt cho Thông Thiên Giáo Chủ!

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu chặt mày, trầm giọng nói: "Thông Thiên sư đệ, bần đạo thấy đệ nên xuống núi tránh một chút đi, nếu không khó thoát khỏi tên không biết xấu hổ sau lưng đệ!" Thông Thiên Giáo Chủ hừ lạnh một tiếng, xoay chuyển càn khôn âm dương, thân hình lóe lên, ra khỏi núi Côn Luân, trong nháy mắt dịch chuyển đi mấy chục vạn dặm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Phương Minh, cười hì hì nói: "Phương Minh đạo hữu, ta xem hôm nay ngươi còn trốn đi đâu được?" Phương Minh quay đầu nhìn về phía Thái Thượng Lão Tử.

Thái Thượng Lão Tử thấy tim mình đập thình thịch, thân hình lóe lên, cũng rời khỏi núi Côn Luân, trốn đi đâu đó cách vạn dặm.

Sau lưng Phương Minh, hư ảnh Tổ Vu hiện ra, thân hình hắn lóe lên, lại nấp sau lưng một đệ tử của Thông Thiên giáo chủ.

Tên đệ tử kia của Thông Thiên giáo chủ lập tức giật nảy mình, vội vàng di chuyển thân hình, nhưng ngay cả sư phụ hắn là Thông Thiên giáo chủ cũng khó lòng thoát khỏi Phương Minh, thì làm sao hắn có thể thoát được.

Bất kể chạy đi đâu, Phương Minh cũng như giòi trong xương bám theo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy da mặt co giật dữ dội, trong lòng bàn tay sấm sét lóe lên, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tung ra một đạo Ngọc Hư Thần Lôi.

Tên đệ tử kia của Thông Thiên giáo chủ sợ đến mức mặt mày tái nhợt, kinh hãi la hét liên hồi. "Nguyên Thủy tiểu tử, ta có thần thông trốn tìm, ngươi làm gì được ta!" Phương Minh thò đầu ra, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, cười tủm tỉm nói. "Thứ vô dụng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận, đầu óc nóng lên, một đạo Ngọc Hư Thần Lôi liền đánh ra.

Vừa đánh ra đã hối hận, một đạo Ngọc Hư Thần Lôi này đánh tới, e rằng tên đệ tử của Thông Thiên giáo chủ tám phần sẽ bị đánh thành tro bụi. "A, sư tôn cứu con..." Tên đệ tử kia của Thông Thiên giáo chủ sợ đến mặt mày tái nhợt, hét lên thất thanh.

Một tiểu yêu quái chỉ ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, sao có thể là đối thủ của Thánh Nhân, e rằng một đạo Ngọc Hư Thần Lôi của Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh xuống, chắc chắn sẽ bị đánh cho hồn phi phách tán.

Trong gang tấc, Thông Thiên giáo chủ xuất hiện trước mặt, trong lòng bàn tay cũng có sấm sét cuồn cuộn, tung một chưởng đón đỡ. "Ầm..." Làn gió kinh khủng lại một lần nữa quét qua bốn phía, những kiến trúc xung quanh gần như bị san phẳng trong nháy mắt.

Chương 335

Thông Thiên giáo chủ mặt mày xanh mét, trừng mắt nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, trầm giọng nói: "Nguyên Thủy, sao lại ra tay nặng như vậy với đệ tử của bần đạo?" Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đuối lý, nhưng vừa nghe giọng điệu hỏi tội của Thông Thiên giáo chủ, lửa giận trong lòng lập tức bùng lên, gắt: "Hừ, Tam sư đệ, bần đạo đã sớm khuyên đệ đừng có thứ gì cũng thu làm đệ tử, xem cái loại đệ tử này của đệ, chẳng phải làm mất mặt sao?" Thông Thiên giáo chủ trầm giọng nói: "Bần đạo thu nhận đệ tử thế nào, không đến lượt huynh quản!" "Hừ, bần đạo mới lười quản, chỉ là nó cản trở việc của bần đạo, bần đạo mới không thể không ra tay!" Nguyên Thủy Thiên Tôn râu ria run lên, giận dữ nói. "Hừ, đệ tử của bần đạo, bần đạo sẽ tự quản, không đến lượt huynh ở đây chỉ tay năm ngón!" Thông Thiên giáo chủ cũng tức đến run người, gằn giọng. "Hừ, nếu bần đạo cứ nhất quyết phải quản thì sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn không chịu nhượng bộ, gắt. "Huynh có thể thử xem!" Khí thế toàn thân Thông Thiên giáo chủ bùng lên ngút trời, tựa như một thanh bảo kiếm vừa ra khỏi vỏ, kiếm khí xông thẳng lên trời cao, khuấy động vạn dặm không mây.

Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ sắp lao vào đánh nhau.

Thái Thượng Lão Tử xuất hiện giữa hai người, trầm giọng nói: "Được rồi, đừng cãi nữa, Tam Thanh vốn là một thể, anh em một nhà, cãi nhau như thế này, chẳng phải để người ngoài chê cười sao!" Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ đều hừ lạnh một tiếng, không thèm nhìn đối phương.

Thái Thượng Lão Tử quay đầu nhìn Phương Minh, trầm giọng

nói: "Phương Minh đạo hữu, hiện giờ núi Côn Luân của ta..." Phương Minh từ sau lưng tên đệ tử của Thông Thiên giáo chủ bước ra, cười tủm tỉm tiếp lời: "Ta biết, ta biết, Côn Luân là ngọn núi của vạn thần, ta chỉ ở đây đi dạo một chút, thưởng thức mỹ cảnh của núi Côn Luân thôi, Thái Thượng đạo hữu sẽ không keo kiệt đến mức một yêu cầu nhỏ nhoi như vậy cũng không đáp ứng ta chứ?" Da mặt Thái Thượng Lão Tử co giật dữ dội, nói: "Phương Minh đạo hữu, hiện giờ núi Côn Luân thật sự không thích hợp để đạo hữu làm khách, hay là đạo hữu cứ xuống núi trước!" Ối chà!

Ra lệnh đuổi khách rồi!

Phương Minh nhướng mày, sảng khoái đáp: "Được, đã vậy thì ta không làm phiền nữa!" Nói xong, Phương Minh quay đầu bỏ đi.

Tam Thanh thấy gân xanh trên trán nổi lên.

Tên này sao lại đi nhanh gọn như vậy?

Chắc chắn có mờ ám!

Nếu để tên này đi như vậy, không chừng hắn sẽ lén lút lẻn lên núi Côn Luân, không biết sẽ gây họa cho núi Côn Luân thế nào nữa.

Thái Thượng Lão Tử lớn tiếng nói: "Phương Minh đạo hữu xin dừng bước!" Phương Minh dừng lại, quay đầu cười tủm tỉm nhìn Thái Thượng Lão Tử, nói: "Thái Thượng đạo hữu có chuyện gì sao?" Thái Thượng Lão Tử cười như không cười nói: "Phương Minh đạo hữu, gần đây bần đạo mới nghiên cứu ra một loại đan dược, mời đạo hữu ở lại thẩm định một chút!" Phương Minh nghe vậy, lập tức mừng rỡ, chạy vọt tới, cười ha hả nói: "Rất tốt, rất tốt, nếu bàn về thuật luyện đan, Lục sư phó của ta thiên hạ đệ nhất, ta thiên hạ đệ nhị, Thái Thượng đạo hữu đứng thứ ba.

Ta ở lại cũng có thể chỉ điểm cho Thái Thượng đạo hữu một

chút!" Vãi!

Mẹ nó, thật biết khiêm tốn!

Thái Thượng Lão Tử nghe mà gân xanh trên trán giật liên hồi, cười gượng nói: "Vậy làm phiền đạo hữu rồi!" "Không phiền, không phiền!" Phương Minh xua tay, khiêu khích liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, lập tức tức đến nghiến răng, râu ria run lên không ngừng.

Thái Thượng Lão Tử vội vàng cản Nguyên Thủy Thiên Tôn lại, nói: "Nhị sư đệ, hôm nay coi như nể mặt bần đạo, chuyện này cứ thế bỏ qua, được không?" Da mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn co giật dữ dội, hít sâu một hơi, nói: "Nếu Đại sư huynh đã mở lời, vậy bần đạo sẽ không so đo nữa, hừ!" Nói rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn quay người đi về phía Ngọc Thanh Cung. "Hứ, Nguyên Thủy đạo hữu, một đấng nam nhi mà lòng dạ còn nhỏ hơn lỗ kim à?" Phương Minh trợn mắt trắng dã, đổ thêm dầu vào lửa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy thân hình lảo đảo, đầu óc quay cuồng, vội vàng tăng tốc, chạy như bay về Ngọc Thanh Cung, "rầm" một tiếng đóng cửa cung lại. "Thông Thiên đạo hữu..." Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Thông Thiên giáo chủ. "Hừ!" Thông Thiên giáo chủ cũng lười so đo với Phương Minh, quay người hóa thành một luồng sáng bay về Thượng Thanh Cung.

Phương Minh quay đầu nhìn đám đệ tử của Tam Thanh trên núi Côn Luân, đám đệ tử sợ đến mức tản ra tứ tán, như tránh ôn thần. "Chán thật!" Phương Minh trợn mắt trắng dã, khẽ lắc đầu, quay sang Thái Thượng Lão Tử, nói: "Thái Thượng đạo hữu, đan dược mới nghiên cứu ra đâu, đi, ta đi chỉ điểm cho..." Thôi thôi thôi!

Chống lưng của hắn cứng, bần đạo không thèm so đo!

Thái Thượng Lão Tử nghe mà gân xanh trên trán giật loạn, nói: "Phương Minh đạo hữu, mời!" Phương Minh cũng không khách sáo, ngẩng đầu ưỡn ngực, sải bước đi về phía Thái Thanh Cung.

Thái Thượng Lão Tử sợ Phương Minh giở trò, vội vàng đi theo sát...

Trong Thái Thanh Cung.

Thái Thượng Lão Quân đang định cho một vị linh thảo vào lò đan, Phương Minh giật lấy vị linh thảo đó, lớn tiếng nói: "Không thể cho Dương Thảo vào, dược tính của Dương Thảo quá ôn hòa, nên cho Lôi Linh Thảo có dược tính mạnh hơn mới đúng!" "Lôi Linh Thảo?

Lôi Linh Thảo dược tính có quá cương mãnh không?

Không chừng sẽ nổ lò..." Thái Thượng Lão Tử có chút không chắc chắn. "Không vấn đề, không vấn đề, nghe ta đi, trong các luyện đan sư ta xếp thứ hai, ngươi thứ ba, ta lợi hại hơn ngươi, nên nghe lời ta!" Phương Minh hùng hồn nói.

Da mặt Thái Thượng Lão Tử co giật dữ dội, do dự một hồi, cuối cùng cũng cho Lôi Linh Thảo vào. "Ầm..." Khoảnh khắc tiếp theo, lò đan nhanh chóng phình to, rồi nổ tung.

Phương Minh và Thái Thượng Lão Tử bị nổ bay lên trời, ngay cả Thái Thanh Cung cũng bị nổ sập một nửa, cả ngọn Côn Luân Sơn rung chuyển ầm ầm, như thể xảy ra một trận động đất lớn, vô cùng kinh hoàng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ đang tu luyện, sợ hãi bay ra khỏi cung điện của mình, kinh ngạc và giận dữ nhìn Thái Thanh Cung đã bị nổ thành một đống đổ nát. "Chết tiệt, lần thứ mấy rồi?" Thông Thiên giáo chủ nghiến răng nói.

Chương 336

"Lần thứ mười chín, đủ mười chín lần rồi!

Trái tim nhỏ bé của bần đạo sắp bị chấn văng ra ngoài rồi, không được, hôm nay bần đạo nhất định phải đuổi hắn xuống núi Côn Luân." Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến phát điên, mắt đỏ ngầu nhìn Phương Minh đang bò ra từ đống đổ nát, hét lớn: "Phương Minh, hôm nay ngươi phải xuống núi, nếu không bần đạo quyết không để yên cho ngươi!" Đúng lúc đó, một luồng sáng bay tới, đập vào Nguyên Thủy Thiên Tôn khiến y lộn nhào, bay ngược ra xa mấy chục vạn trượng.

Trong đống đổ nát, Phương Minh vung tay thu hồi Hỗn Độn Phủ, lạnh lùng nói: "Ồn ào, lão tử là khách quý do Thái Thượng đạo hữu mời về, ngươi ở đây lải nhải cái gì?" "Phương Minh, ta phải giết ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn gầm lên xông về, tay cầm Tam Bảo Ngọc Như Ý chỉ vào Phương Minh, tâm tư vừa động, sấm sét cuồn cuộn trên trời liền ập xuống như vũ bão về phía Phương Minh.

Phương Minh giật mình, sau lưng hiện ra hư ảnh Tổ Vu Đế Giang, thân hình lóe lên, tránh được.

Lúc này, Thái Thượng Lão Tử vừa mới bò ra khỏi đống đổ nát, lập tức bị sấm sét đánh cho toàn thân co giật, tóc tai dựng đứng, người bốc khói xanh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ cùng những người khác nhìn mà trợn mắt há mồm, da mặt co giật dữ dội.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, không biết phải làm sao, cười gượng nói: "Cái đó...

Đại sư huynh, không liên quan đến bần đạo, là do tên Phương Minh kia..." Thái Thượng Lão Tử bay lên, quay đầu nhìn Phương

Minh, nói: "Phương Minh đạo hữu, núi Côn Luân của ta thật sự không tiện để ngươi tiếp tục làm khách, mời xuống núi!" Phương Minh sờ sờ mũi, cười nói: "Được được được, đã vậy thì ta đi!" Nói rồi, Phương Minh quay người xuống núi Côn Luân.

Chốc lát sau, Phương Minh lại quay trở lại, cười tủm tỉm nhìn Tam Thanh, nói: "Ba vị đạo hữu!" Tam Thanh thấy gân xanh trên trán nổi lên, trừng mắt nhìn Phương Minh. "Phương Minh, sao ngươi lại quay lại?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Phương Minh, kinh ngạc và giận dữ hỏi.

Phương Minh cười tủm tỉm nói: "Lần trước là Thái Thượng đạo hữu mời ta, lần này là ta tự đến, sao có thể giống nhau được?" Mục đích lần này Phương Minh đến Côn Luân Sơn rất đơn giản, là để gây họa cho Côn Luân Sơn, báo thù Thái Thượng Lão Tử đã nhân lúc hắn không có mặt mà lẻn vào Nhân tộc, trở thành Thánh Nhân.

Phương Minh muốn cho toàn bộ Hồng Hoang biết rằng, ai dám chọc vào Phương Minh, sẽ gặp đại họa.

Dù là Tam Thanh lừng danh, tồn tại cấp Thánh Nhân, nếu chọc vào hắn, cũng phải xui xẻo đến cùng!

Nguyên Thủy Thiên Tôn trừng mắt nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Phương Minh, cút khỏi Côn Luân Sơn cho bần đạo, Côn Luân Sơn không chào đón ngươi!" Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói: "Ngươi cút cho ta xem một cái đi!" "Tìm chết!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự không nhịn được nữa, cũng không quan tâm đến bối cảnh của Phương Minh, thân hình bùng nổ, lại tung một chưởng về phía hắn.

Một chưởng này, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã ẩn chứa Ngọc Thanh Thần Lôi, trong lòng bàn tay sấm sét cuồn cuộn, uy lực vô cùng đáng sợ.

Gần như cùng lúc đó, trên đầu Phương Minh hiện ra Hỗn Độn Tháp, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Càn Khôn Đỉnh, dưới chân là Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên xoay tít.

Gần như trong nháy mắt, lớp khí bảo vệ thân thể của Phương Minh đã bung ra rộng đến ngàn vạn trượng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đâm sầm vào lớp khí bảo vệ, bị hất bay ngược ra, đâm sập một tòa lương đình.

Phương Minh đảo mắt một vòng, thân hình cũng lùi mạnh ra sau, đâm sầm vào Ngọc Thanh Cung, khiến Ngọc Thanh Cung sụp đổ một mảng lớn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bò dậy nhìn, tức đến méo cả mũi.

Mẹ nó, lớp phòng ngự hộ thân dày như vậy, lão tử làm sao phá được?

Ngươi còn giả vờ bay ra ngoài, cứ như bị ta đánh bay vậy.

Rõ ràng là ngươi cố tình đâm hỏng Ngọc Thanh Cung của ta.

Vô sỉ, vô sỉ đến cực điểm!

Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến run người, đang định xông ra dạy dỗ Phương Minh, thì đúng lúc này, trong đống đổ nát của Ngọc Hư Cung vang lên tiếng rên rỉ của Phương Minh. "Lợi hại, lợi hại quá, Thánh Nhân quả nhiên khác biệt, ta có nhiều bảo vật như vậy mà cũng bị một chưởng đánh bay!" "Nguyên Thủy Thiên Tôn, không hổ là Nguyên Thủy Thiên Tôn, đứng đầu Tam Thanh!" "Ta sớm đã nhìn ra, Nguyên Thủy đạo hữu lợi hại vô cùng, tuyệt đối là người mạnh nhất trong Tam Thanh!" Nguyên Thủy Thiên Tôn ban đầu nghe mà trong lòng tức giận không thôi, nhưng nghe những lời sau đó của Phương Minh, lòng hư vinh lập tức được thỏa mãn, lòng vui như hoa nở, thầm

nghĩ: "Thằng nhãi thối này cuối cùng cũng nói được một câu công đạo..." Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ mặt mày lập tức sầm xuống.

Tam Thanh tuy bề ngoài là một thể, nhưng thực chất là mặt hợp lòng tan, thường xuyên ngấm ngầm so kè, muốn biết ai là người đứng đầu, ai thực lực mạnh hơn, nếu không cũng sẽ không xảy ra chuyện Tam Thanh tranh đoạt Hỗn Độn Châu trong Liên Hoa Thạch Động.

Thái Thượng Lão Tử cho rằng mình là người đứng đầu Tam Thanh, lẽ ra phải là người mạnh nhất.

Thông Thiên giáo chủ tuy xếp cuối, nhưng lại cho rằng mình có Tru Tiên Kiếm Trận, chắc chắn là người có thực lực mạnh nhất trong Tam Thanh.

Công tâm!

Đây là thủ đoạn sở trường nhất của Phương Minh!

Nhìn ba gương mặt già nua méo mó của Tam Thanh, trong lòng Phương Minh vui như hoa nở, thầm nghĩ: "Xem ra sau một hồi ta quậy phá, Tam Thanh sắp phải phân nhà sớm rồi..." Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này hoàn toàn bay bổng, cười lớn nói: "Phương Minh, ngươi cũng biết điều đấy, hôm nay nếu ngươi xuống núi, bần đạo có thể tha cho ngươi một mạng, nếu không..." "Nếu không thì sao?

Mặc dù Nguyên Thủy đạo hữu là người mạnh nhất trong Tam Thanh, nhưng ta, Phương Minh, cũng không phải dễ chọc!" Phương Minh đỉnh một lớp khiên phòng ngự khổng lồ, bay lên trời, phía sau hắn chính là Thượng Thanh Cung.

Hắn lúc này giống như một quả tên lửa, đang ngấm ngầm nhắm vào mục tiêu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thuộc loại người chết vì sĩ diện, loại

người này giống như một thùng thuốc súng, châm là nổ.

Vừa nghe lời Phương Minh, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức lại nổi giận, trong lòng bàn tay sấm sét cuồn cuộn, lại một chưởng đánh về phía Phương Minh. "Ầm..." Một chưởng này của Nguyên Thủy Thiên Tôn còn chưa chạm vào lớp khiên phòng ngự của Phương Minh, hắn đã vội vàng bay ngược ra, đâm sầm vào Thượng Thanh Cung, làm nó sụp đổ.

Chết tiệt!

Chương 337

Tên này đang gài bẫy bần đạo!

Lần này, dù Nguyên Thủy Thiên Tôn có ngu ngốc đến đâu cũng biết chuyện gì đang xảy ra. "Nguyên Thủy đạo hữu không hổ là người mạnh nhất Tam Thanh, lợi hại, lợi hại..." Trong đống đổ nát lại vang lên giọng nói đáng ghét của Phương Minh. "Thượng Thanh Cung của bần đạo..." Thông Thiên giáo chủ nhìn mà đau lòng không thôi, giận dữ nói: "Phương Minh, Thượng Thanh Cung của bần đạo!" Thấy Thông Thiên giáo chủ sắp nổi điên, Phương Minh từ trong đống đổ nát bay ra, hét lớn: "Thông Thiên đạo hữu khoan đã, chuyện này không trách bần đạo được, là Nguyên Thủy đạo hữu một chưởng đánh bần đạo vào Thượng Thanh Cung, Nguyên Thủy đạo hữu thật sự quá lợi hại, không hổ là đệ nhất nhân của Tam Thanh..." Thông Thiên giáo chủ đột ngột quay sang nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, đạo bào toàn thân phần phật, rõ ràng có ý chất vấn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mơ hồ cảm thấy mình như đã lên nhầm thuyền giặc của Phương Minh, tiến thoái lưỡng nan, vô cùng khó chịu.

Có ý muốn giải thích với Thông Thiên giáo chủ, nhưng trước mặt tam đệ, nếu giải thích, chẳng phải thừa nhận cái danh đệ nhất nhân của Tam Thanh là giả sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn chết vì sĩ diện cuối cùng cũng không mở miệng nói một lời.

Phương Minh nhìn thấy hết mọi chuyện, cười ha hả nói: "Ba vị đạo hữu, bái bai nhé!" Nói rồi, sau lưng Phương Minh hiện ra hư ảnh Tổ Vu Đế Giang, phóng đi như gió cuốn điện giật.

Chỉ để lại Đông Côn Luân một mớ hỗn độn, Thái Thanh Cung, Ngọc Thanh Cung và Thượng Thanh Cung toàn bộ sụp đổ, trở thành một đống phế tích.

Tam Thanh nhìn cảnh tượng này, thân hình chao đảo.

Thông Thiên giáo chủ nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, giận dữ nói: "Nhị sư huynh, bần đạo kính huynh là trưởng bối, không so đo với huynh, nhưng huynh cố ý hủy Thượng Thanh Cung của ta, là đạo lý gì?" "Hừ, mắt huynh mù à?

Chẳng lẽ không biết tên Phương Minh kia đang cố tình giở trò sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh, gắt. "Nguyên Thủy, đừng tưởng tên Phương Minh kia nói huynh là đệ nhất nhân của Tam Thanh thì huynh đã là đệ nhất nhân rồi.

Bần đạo có Tru Tiên Kiếm Trận, không hề sợ huynh, muốn đánh, bần đạo xin phụng bồi!" Đạo bào trên người Thông Thiên giáo chủ phần phật, sắc bén như một thanh kiếm vừa ra khỏi vỏ, trầm giọng quát lên. "Hừ, Thông Thiên, ngươi tưởng bần đạo sợ ngươi chắc?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận, trầm giọng nói.

Thấy tình hình ngày càng căng thẳng, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ sắp đại chiến, đúng lúc đó, Thái Thượng Lão Tử hừ lạnh một tiếng, nói: "Được rồi, dù sao bây giờ cũng là Thánh Nhân, động binh động võ như vậy, chẳng phải để người ngoài chê cười Tam Thanh chúng ta sao!" Nói rồi, Thái Thượng Lão Tử quay đầu nhìn về Thái Thanh Cung, một tay đưa ra, Thái Thanh Cung sụp đổ lập tức được khôi phục nguyên trạng.

Thái Thượng Lão Tử bước vào Thái Thanh Cung, "rầm" một tiếng đóng cửa phòng lại.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ đều hừ lạnh một tiếng, không thèm nhìn đối phương, mỗi người tự thi triển thủ

đoạn, khôi phục Ngọc Thanh Cung và Thượng Thanh Cung, rồi bước vào trong.

Trên Tây Côn Luân.

Trong cung điện của Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu cười tươi nhìn Phương Minh, nói: "Tiểu oan gia, Tam Thanh chọc giận chàng, nên chàng mới đến phá Đông Côn Luân thành ra như vậy sao?" Phương Minh hai mắt như đuốc, nhìn về phía Đông Côn Luân, cười nói: "Lão già Thái Thượng kia nhân lúc ta không ở Nhân tộc, dám tự tiện xông vào, thành lập Nhân giáo, như vậy là đã chia sẻ khí vận của ta.

Khí vận của ta dễ chia sẻ vậy sao?

Ta tự nhiên phải khiến lão trả giá đắt!" Tây Vương Mẫu dở khóc dở cười tựa vào lòng Phương Minh, cười nói: "Tiểu oan gia, chàng quậy một trận như vậy, e rằng giữa Tam Thanh đã có hiềm khích!" Phương Minh cười lớn: "Ba tên đó chỉ là mặt hợp lòng tan thôi, sớm muộn gì cũng đường ai nấy đi.

Nàng cứ chờ xem, không bao lâu nữa, Tam Thanh sẽ phân nhà thôi!" "A, Tam Thanh phân nhà?

Không thể nào?

Tam Thanh đều do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, thân như một nhà, sao lại phân nhà được..." Tây Vương Mẫu kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Trên Đông Côn Luân.

Kể từ ngày Phương Minh đại náo một trận trên Đông Côn Luân, quan hệ giữa Thái Thanh, Ngọc Thanh và Thượng Thanh ngày càng trở nên vi diệu, càng thêm mặt hợp lòng tan.

Một ngày nọ, Nguyên Thủy Thiên Tôn bế quan đi ra, thấy trên núi Côn Luân yêu khí ngút trời, khói đen mù mịt, trong lòng không khỏi tức giận tột độ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đi thẳng về phía trước, chỉ thấy Thông Thiên giáo chủ đang giảng đạo cho rất nhiều đệ tử.

Thông Thiên giáo chủ chủ trương hữu giáo vô loại, thu nhận rất nhiều đệ tử, xung quanh ông có mãng xà khổng lồ, rùa khổng lồ, cả trâu vàng già, còn có giao long, mãnh hổ, thật sự là có đủ cả.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hùng hổ đi về phía Thông Thiên giáo chủ, đi được nửa đường, đột nhiên dẫm phải một bãi phân.

Khoảnh khắc tiếp theo, mặt mày Nguyên Thủy Thiên Tôn xanh mét, gào thét: "Thông Thiên, ngươi làm gì vậy?

Đưa đám súc sinh có vảy có giáp này lên Côn Luân Sơn làm gì?

Xem núi Côn Luân bị làm cho khói đen mù mịt, thành ra thế này rồi?" Bị Nguyên Thủy Thiên Tôn nói như vậy trước mặt bao nhiêu đệ tử, Thông Thiên giáo chủ tự nhiên không thể giữ được thể diện, mặt mày trầm xuống, lạnh lùng nói: "Nguyên Thủy, núi Côn Luân cũng không phải đạo trường của một mình huynh, huynh ở đây la lối cái gì?

Hơn nữa, đệ tử của bần đạo thì sao?

Huynh không cẩn thận dẫm phải phân, có thể trách đệ tử của bần đạo được sao?" "Thông Thiên,..." Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến run người, đạo bào toàn thân phần phật, không gian bị khí tức cường đại của y khuấy động kêu răng rắc, địa hỏa phong lôi cuồn cuộn tuôn ra, rồi cũng bị khí tức cường đại của Nguyên Thủy dập tắt. "Hừ, bần đạo nói không đúng sao?" Thông Thiên giáo chủ đứng dậy, không hề lùi bước, kiếm khí toàn thân xông thẳng lên trời, chém tan một đám mây lành trên bầu trời, trầm giọng quát lên.

Chương 338

"Được rồi!" Lúc này, cửa Thái Thanh Cung mở ra, Thái Thượng Lão Tử từ trong bước ra, nói: "Thôi, thôi, xem ra đã đến lúc Tam Thanh chúng ta đường ai nấy đi rồi!" Khoảnh khắc đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ đều im lặng.

Tam Thanh đều do nguyên thần của đại thần Bàn Cổ hóa thành, vốn là một thể, ai ngờ bất tri bất giác đã đi đến bước này.

Đạo tâm của Tam Thanh đều có chút gợn sóng.

Thái Thượng Lão Tử nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ, nói: "Ta là trưởng huynh, nên nhường hai vị hiền đệ, ta sẽ tự đi nơi khác tìm đạo trường!" Nguyên Thủy Thiên Tôn im lặng không nói.

Núi Côn Luân được mệnh danh là núi của vạn thần, nhìn khắp đại lục Hồng Hoang cũng hiếm có động thiên phúc địa nào bằng, y không nỡ rời đi.

Thông Thiên giáo chủ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn không nói gì, không khỏi trầm giọng nói: "Bần đạo là em út, đã vậy thì núi Côn Luân xin nhường lại cho hai huynh, bần đạo sẽ tự đi tìm động phủ khác!" Thế là, Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ đều rời khỏi núi Côn Luân, đi tìm đạo trường ở nơi khác.

Cuối cùng, Thái Thượng Lão Tử đã mở một đạo trường mới ở núi Thủ Dương, xây dựng Bát Cảnh Cung.

Thông Thiên giáo chủ thì vì tức giận, núi Côn Luân ở phía Tây, ông liền đi về phía Đông, núi Côn Luân ở nội địa, ông liền tìm ra biển.

Cuối cùng, Thông Thiên giáo chủ đã lập nên Bích Du Cung trên

đảo Kim Ngao ở Đông Hải, mở ra một đạo trường mới.

Chuyện Tam Thanh phân nhà nhất thời lan truyền khắp đại lục Hồng Hoang, cái tên Phương Họa Họa lại một lần nữa vang danh khắp đại lục. ...Tây Côn Luân.

Trong cung của Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu vội vã xông vào, gấp gáp nói: "Tiểu oan gia, chàng thật là liệu sự như thần, Tam Thanh thật sự phân nhà rồi, Thái Thượng và Thông Thiên đều đã rời khỏi Côn Luân Sơn, tìm nơi khác mở đạo trường!" Phương Minh nhếch miệng cười, nói: "Chuyện này ta sớm đã liệu được..." Tây Vương Mẫu bĩu môi, nói: "Tiểu oan gia, cái tên Phương Họa Họa của chàng thật không phải hư danh, chàng sẽ không gây họa luôn cho cả Tây Côn Luân của người ta chứ..." Phương Minh nghiêm túc nói: "Phỉ báng, đó đều là người khác phỉ báng ta, ta là người tốt, người tốt vô cùng..." Đúng lúc đó, Đào Hoa tiên tử bước vào, mang đến một đĩa bàn đào cho Phương Minh và Tây Vương Mẫu.

Chỉ là lúc rời đi, Đào Hoa tiên tử lại có vẻ muốn đi mà không muốn, dường như không nỡ rời khỏi tẩm cung.

Da mặt Tây Vương Mẫu co giật mấy cái, hung hăng nhìn Phương Minh, giận dữ nói: "Tiểu oan gia, nói thật cho ta biết, chàng đã gây họa cho bao nhiêu nữ tiên của Tây Côn Luân rồi?" Mặt Phương Minh co giật, vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Tuyệt đối không có, tuyệt đối không có, ta là người chính phái, sao có thể gây họa cho nữ tiên Tây Côn Luân được, à, đúng rồi, ta ra ngoài một lát..." Nói rồi, Phương Minh chạy như bay khỏi cung điện của Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu lén lút theo sau Phương Minh, thấy hắn vào phòng của Đào Hoa tiên tử, tiếp đó Bách Hoa tiên tử, Lê Hoa tiên tử... khoảng hơn mười nữ tiên cũng lần lượt đi vào phòng của Đào Hoa

tiên tử...

Tây Vương Mẫu nhìn mà trợn mắt há mồm, da mặt co giật nói: "Tin lời đàn ông, thà tin heo nái biết leo cây..." Vu tộc.

Trong điện thần Bàn Cổ.

Mười một Tổ Vu tề tựu.

Chúc Dung to mồm cười ha hả: "Các anh em, nghe tin gì chưa?

Đại tôn gần đây đi gây họa ở Côn Luân Sơn, nghe nói đại tôn đại náo Côn Luân Sơn, khiến cả Tam Thanh cũng phải phân nhà!" "Ha ha ha, hả giận, thật con mẹ nó hả giận!

Chúng ta mới là Bàn Cổ chính tông, ba tên kia không biết xấu hổ còn tranh giành Bàn Cổ chính tông với chúng ta, đại tôn lần này gây họa cho Tam Thanh thật là hay!" Thủy thần Cộng Công phấn khích cười ha hả. "Đại tôn thật con mẹ nó mạnh mẽ, Tam Thanh đều là Thánh Nhân, đại tôn lại có thể gây họa cho ba vị Thánh Nhân thành ra thế này, không hổ danh Phương Họa Họa!" Trọc Cửu Âm nhếch miệng nói.

Mười một Tổ Vu nghe vậy đều cười ha hả.

Tiếng cười vang vọng khắp điện thần Bàn Cổ.

Bất Chu Sơn.

Tầng trời thứ ba mươi sáu.

Đông Hoàng Thái Nhất vội vã đi vào Lăng Tiêu Bảo Điện, gấp gáp nói: "Đại ca, tin tức chấn động, tin tức chấn động đây!

Tên Phương Minh kia đi gây họa ở Côn Luân Sơn, lại khiến cả Tam Thanh cũng phải phân nhà!" Da mặt Đế Tuấn co giật dữ dội, lẩm bẩm: "Phương Họa Họa thật con mẹ nó lợi hại, Tam Thanh đều là Thánh Nhân, một lần gây họa cho ba vị Thánh Nhân mà không bị đánh

chết..." Da mặt Đông Hoàng Thái Nhất co giật nói: "Đại ca, huynh quên tên Phương Minh kia có tới năm kiện chí bảo phòng ngự sao, ngoài ra còn có mấy ngàn kiện linh bảo lớn nhỏ, tên này quả thực là con rùa, e rằng Thánh Nhân cũng không phá nổi phòng ngự của hắn..." Da mặt Đế Tuấn co giật dữ dội, nói: "Truyền lệnh xuống, không được chọc vào Phương Minh.

Gần đây Vu tộc có động tĩnh thường xuyên, e rằng sắp ra tay với Yêu tộc chúng ta, ta phải chuẩn bị kỹ càng một phen..." Đông Hoàng Thái Nhất gật đầu vâng lệnh.

Bên kia, Phương Minh sau khi gây họa cho các nữ tiên ở Tây Côn Luân mấy ngày, liền rời đi, chuẩn bị trở về Nhân tộc.

Đi được nửa đường, đột nhiên một đạo nhân gầy gò chặn đường hắn.

Phương Minh nhướng mày, cười tủm tỉm nhìn đạo nhân gầy gò, nói: "Không biết Chuẩn Đề đạo hữu chặn ta có việc gì?" Chuẩn Đề hai mắt thần quang lóe lên, nhìn Phương Minh, hai tay chắp lại, nói: "Phương Minh đạo hữu, ngươi đã nhiều lần gây họa cho Tây Phương giáo của ta, cùng Tây Phương giáo chúng ta thật sự có nhân quả lớn, hôm nay bần đạo đặc biệt đến độ hóa ngươi!" "Độ hóa ta?" Da mặt Phương Minh co giật dữ dội, vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Chuẩn Đề đạo nhân, nói: "Chuẩn Đề đạo hữu, ta thấy ngươi ăn no rửng mỡ, lại muốn ăn đòn à?" Chuẩn Đề đạo nhân sau khi thành thánh, tất nhiên có chút kiêu ngạo.

Trước đây Phương Minh đã nhiều lần gây họa cho núi Tu Di, khiến y và Tiếp Dẫn đạo nhân nhiều lần mất mặt, nên y đã không ngừng tìm kiếm Phương Minh để báo thù.

Về việc Phương Minh có nhiều chí bảo phòng ngự hộ thân, y đương nhiên đã nghe nói.

Những chí bảo đó của Phương Minh chính là mục tiêu lần này của Chuẩn Đề đạo nhân!

Chuẩn Đề đạo nhân sau gáy có phật luân chuyển động, bảo tướng trang nghiêm, kim quang của phật pháp nhuộm vàng toàn thân, khiến y trông càng thêm trang nghiêm thần thánh, hai tay chắp lại nói: "Phương Minh đạo hữu, nghiệp lực của ngươi quá nặng, chỉ có gia nhập Tây Phương giáo của ta, bần đạo mới có thể cứu ngươi.

Chương 339

Nếu không, đạo hữu có nhiều nghiệp lực quấn thân, e rằng cuối cùng sẽ có một ngày phải chịu cảnh thân tử đạo tiêu!" "Hứ, Chuẩn Đề đạo hữu, ngươi nói xem, có phải ngươi muốn ăn đòn không?

Hôm nay ta sẽ thành toàn cho ngươi, đừng có lề mề như đàn bà!" Phương Minh vặn vặn cổ, xắn tay áo, bẻ các khớp tay kêu răng rắc, vẻ mặt vô hại nhìn Chuẩn Đề đạo nhân.

Chuẩn Đề đạo nhân hai mắt thần quang lóe lên, nhìn Phương Minh, toàn thân phật quang rực rỡ, phạm âm lượn lờ, trầm giọng nói: "Nếu Phương Minh đạo hữu đã ngoan cố như vậy, bần đạo cũng chỉ có thể dùng vũ lực..." "Đánh nhau thì lão tử chưa từng sợ ai, nếu Chuẩn Đề đạo hữu muốn đánh, vậy thì đến đây!" Phương Minh xắn tay áo, vào thế, cười tủm tỉm nhìn Chuẩn Đề đạo nhân.

Đột nhiên, Phương Minh bùng nổ, ném một viên đan dược về phía Chuẩn Đề đạo nhân.

Chuẩn Đề đạo nhân giật mình, tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ quét về phía trước, thất bảo của nhà Phật lóe sáng, quét bay viên đan dược của Phương Minh. "Đan dược?

Phải đa tạ Phương Minh đạo hữu tặng đan dược rồi!" Chuẩn Đề đạo nhân trong tay có thêm một viên đan dược, đưa lên mũi ngửi ngửi. "Nổ!" Phương Minh cười tủm tỉm nói.

Đột nhiên, viên đan dược trong tay Chuẩn Đề đạo nhân nổ tung, hóa thành bột phấn bay đầy trời, với tốc độ cực nhanh chui vào tai, mũi, miệng của Chuẩn Đề đạo nhân.

Những bột đan dược đó vào cơ thể liền tan ra, khiến người ta phòng không kịp.

Chuẩn Đề đạo nhân mặt mày kinh ngạc và giận dữ nhìn Phương Minh, nói: "Phương Minh, đó là đan dược gì?" "À, không có gì, chỉ là Nhất Tả Thiên Lý Đan thôi!" Phương Minh cười tủm tỉm nói.

Chuẩn Đề đạo nhân cũng đã nghe qua uy danh của Nhất Tả Thiên Lý Đan, không khỏi biến sắc, cố gắng trấn tĩnh nói: "Phương Minh đạo hữu, bần đạo sớm đã tu thành bất diệt kim thân, chút tiểu xảo này căn bản không thể làm tổn thương bần đạo mảy may!" Phương Minh sờ cằm, lẩm bẩm: "Cái này ta cũng không chắc, dù sao đây cũng là lần đầu ta thử thuốc trên Thánh Nhân, vì vậy ta đã tăng liều lượng của Nhất Tả Thiên Lý Đan lên một nghìn lần, không biết hiệu quả thế nào..." "Chết tiệt, uy lực một nghìn lần..." Chuẩn Đề đạo nhân lập tức không còn bình tĩnh được nữa, mặt mày méo mó, kinh ngạc và giận dữ nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Phương Minh, đồ vô sỉ, ngươi dám lấy bần đạo ra thử thuốc?" Phương Minh nhếch miệng cười, nói: "Ta cũng không còn cách nào khác, các ngươi lần lượt thành thánh, mà kẻ thù của ta lại nhiều, tổng phải có chút thủ đoạn để đối phó chứ, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có thể ra tay từ phương diện đan dược.

Chuẩn Đề đạo hữu đừng lo, không chừng thuốc của bần đạo không có tác dụng đâu!" "...Bần đạo phải độ hóa ngươi, tên ma đầu này!" Chuẩn Đề đạo nhân nổi giận, thân hình bùng nổ, xông về phía Phương Minh.

Nhưng khi vừa xông được nửa đường, trong bụng truyền ra tiếng sấm rền trời, Chuẩn Đề đạo nhân không thể không dừng lại, kinh ngạc và giận dữ nhìn Phương Minh, nói: "..." Phương Minh vỗ tay tán thưởng, cười ha hả: "Thành công rồi, xem ra thuốc của bần đạo thành công rồi..." Chuẩn Đề đạo nhân ôm bụng, quay đầu bỏ chạy. "Này, Chuẩn Đề đạo hữu, đừng chạy, để ta xem uy lực của thuốc thế nào đã chứ!" Phương Minh thấy Chuẩn Đề đạo nhân muốn chạy trốn, sao có thể tha, tay lật một cái, Hỗn Độn Phủ xuất hiện trong tay, điên cuồng

đuổi theo Chuẩn Đề đạo nhân. "Chết tiệt, đừng đuổi nữa, bần đạo không nhịn được nữa rồi..." Chuẩn Đề đạo nhân rõ ràng đang nhịn rất khổ sở, trên trán mồ hôi to như hạt đậu không ngừng chảy xuống, một tay ôm bụng, một tay ôm mông, trong lúc cấp bách, xé rách không gian, chui tọt vào trong.

Chỉ là khi không gian khép lại, có một dòng nước vàng chảy ra.

Phương Minh giật mình, vội vàng tránh xa, nhếch miệng cười, nói: "Xem ra thuốc của ta khá hiệu quả đấy chứ!

E rằng sau này Thánh Nhân thấy tiểu gia ta cũng phải tránh xa rồi!" Núi Thủ Dương.

Lão Tử đột ngột mở mắt, sắc mặt hơi biến, lẩm bẩm: "Thủ đoạn của tên Phương Minh này tầng tầng lớp lớp, thôi, sau này bần đạo cứ tránh hắn là được!" Núi Côn Luân.

Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn mà trợn mắt há mồm, kinh ngạc và giận dữ nói: "Tên Phương Minh này lại dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy, thôi, sau này bần đạo cũng nên tránh xa hắn, dù sao tranh chấp với tên này nếu không cẩn thận trúng chiêu, thì quá mất mặt.

Tên Chuẩn Đề kia mất mặt, bần đạo không thể mất mặt..." Đảo Kim Ngao.

Trong Bích Du Cung.

Thông Thiên giáo chủ cũng thấy da mặt co giật dữ dội, lẩm bẩm: "Tên Phương Minh này quả thực là một tên côn đồ vô lại, sau này bần đạo nên tránh xa hắn, không đáng phải tranh chấp với loại người này..." Vu tộc.

Trong điện thần Bàn Cổ.

Mười một Tổ Vu tề tựu.

Chúc Dung to mồm cười lớn: "Thuốc của đại tôn thật lợi hại, trị Thánh Nhân đến phục phục thiếp thiếp, không hổ là đại tôn, lợi hại, lợi hại!" "Không được, lần sau gặp đại tôn, ta nhất định phải xin đại tôn mấy viên đan dược, lão tử nhìn ai không thuận mắt, ném một viên ra, đảm bảo hắn chỉ có kéo không ra được, ha ha ha..." Thủy thần Cộng Công cũng cười ha hả.

Các Tổ Vu còn lại đều cười ha hả, tiếng cười vang vọng khắp điện thần Bàn Cổ.

Bất Chu Sơn.

Tầng trời thứ ba mươi sáu, trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đông Hoàng Thái Nhất nhìn mà trợn mắt há mồm, kinh hãi nói: "Đại ca, tên Phương Minh kia chế ra loại đan dược này, còn để cho người khác sống không..." Da mặt Đế Tuấn co giật, nói: "Nếu hắn dùng loại đan dược này đối phó chúng ta, vậy Yêu tộc chúng ta coi như xong đời..." Mấy vị Yêu Thánh còn lại của Yêu tộc đều biến sắc, nếu thật sự mất mặt như Chuẩn Đề, thà chết còn sướng hơn.

Vì chuyện này, Phương Minh và Chuẩn Đề lại trở thành người nổi tiếng.

Cái tên Phương Họa Họa lại một lần nữa vang danh khắp đại lục Hồng Hoang, ai cũng biết trong tay Phương Họa Họa có một loại thuốc có thể đối phó với Thánh Nhân.

Chuẩn Đề đạo nhân cũng trở thành trò cười của đại lục Hồng Hoang, vì chuyện này, rất nhiều người của Tây Phương giáo bị người khác xem thường, mất mặt đến tận nhà bà ngoại.

Càng có nhiều người của Tây Phương giáo tuyên bố rời khỏi Tây Phương giáo, Tây Phương giáo vừa mới hồi phục được chút nguyên khí lại đứng trước nguy cơ sụp đổ.

Chuyện của Chuẩn Đề, có thể nói hoàn toàn là một trò hề.

Phương Minh cũng không để trong lòng, tiếp tục lên đường.

Đương nhiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Tam Thanh đều là Thánh Nhân, nếu Phương Minh không dùng pháp bảo để đối đầu trực diện, e rằng sẽ chịu thiệt, nhưng nếu Phương Minh muốn đối phó họ, thì có quá nhiều cách.

Chương 340

Những thứ tốt như Nhất Tả Thiên Lý Đan, Phương Minh có rất nhiều, đảm bảo có thể trị những Thánh Nhân dám coi thường Phương Minh đến phục phục thiếp thiếp.

Đi được không lâu, đúng lúc này, không gian trước mặt Phương Minh đột nhiên gợn sóng, mấy cành dương liễu xanh biếc từ trong không gian chui ra, xé rách không gian, một lão đạo từ trong chui ra.

Lão đạo chặn đường Phương Minh, cười tủm tỉm nhìn hắn, nói: "Phương Minh đạo hữu, chúng ta lại gặp nhau rồi!" "Dương Mi?" Đồng tử Phương Minh co rút dữ dội.

Nhưng hắn cũng không quá lo lắng, dù sao đối với chuyện của Dương Mi, Phương Minh đã sớm có chuẩn bị.

Gần như cùng lúc đó, Thái Thượng Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên giáo chủ đều mở mắt, kinh ngạc và giận dữ nói: "Là ngươi..." Tam Thanh dựa vào ký ức còn sót lại của Bàn Cổ, đến Bất Chu Sơn tìm Hỗn Độn Châu, nhưng không ngờ Hỗn Độn Châu lại bị hai cành liễu xanh cuốn đi.

Chuyện này vẫn luôn là một khúc mắc trong lòng Tam Thanh.

Phải biết rằng, Hỗn Độn Châu là một trong những Hỗn Độn Chí Bảo duy nhất còn tồn tại hiện nay, liên quan đến pháp thành đạo của đại thần Bàn Cổ, vô cùng quan trọng.

Tam Thanh vì Hỗn Độn Châu, không tiếc mạo hiểm nguy cơ rạn nứt, đích thân đến Liên Hoa Thạch Động tìm Hỗn Độn Châu.

Phương Minh đương nhiên cũng biết chuyện này, sợ gây ra sự nghi ngờ của Tam Thanh, vì công bằng, nên Phương Minh từ đó đến

nay, ngoại trừ lúc ở trong Hỗn Độn, xa rời thế giới Hồng Hoang, và lúc đối chiến với Hồng Quân lão tổ, hắn chưa từng dùng Hỗn Độn Châu.

Tam Thanh bây giờ là tồn tại cấp Thánh Nhân, một người trong Tam Thanh có thể không làm gì được hắn, nhưng nếu Tam Thanh cùng nhau tấn công, e rằng Phương Minh cũng không chịu nổi.

Hôm nay, Dương Mi đại tiên xuất hiện với cành liễu xanh, lập tức thu hút sự chú ý của Tam Thanh. "Ha ha, tên ngốc cuối cùng cũng mắc bẫy, không uổng công ta nhẫn nhịn bấy lâu nay!" Phương Minh trong lòng vui như hoa nở, không hề lo lắng nhìn Dương Mi đại tiên, cười tủm tỉm nói: "Dương Mi đạo hữu tìm ta có việc gì?" Dương Mi đại tiên nhìn Phương Minh, nói: "Giữa bần đạo và ngươi có một đoạn nhân quả chưa giải quyết, hôm nay bần đạo đặc biệt tìm đạo hữu để làm một trận!" Phương Minh nhìn Dương Mi đại tiên, vẻ mặt không nói nên lời: "Dương Mi đạo hữu, ngươi có thấy công bằng không?

Hiện giờ Dương Mi đạo hữu e rằng đã có thực lực của Thánh Nhân rồi, có khả năng đã đạt đến cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng ta chỉ mới là cảnh giới Chuẩn Thánh, Dương Mi đại tiên lấy thân phận Thánh Nhân để ức hiếp một Chuẩn Thánh nhỏ bé như ta, chẳng lẽ không sợ thế nhân chê cười sao?" Dương Mi đại tiên hơi nhíu mày, nói: "Bần đạo cả đời quang minh lỗi lạc, không sợ thế nhân chê cười, chỉ có giải quyết nhân quả giữa đạo hữu và bần đạo, bần đạo mới có thể tiến thêm một bước!" Phụt!

Mẹ nó chứ!

Năm đó trong trận đại chiến với La Hầu, ta đã để lại cho Dương Mi đại tiên bóng ma tâm lý lớn đến mức nào, phải giải quyết nhân quả mới có thể tiến thêm một bước.

Phương Minh có chút không nói nên lời, nhìn Dương Mi đại tiên

nói: "Nếu đã vậy, vậy thì đến đây!" Nói rồi, Phương Minh vỗ trán, dậm chân một cái, trên đầu hiện ra Hỗn Độn Tháp, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Khai Thiên Khánh Vân, Càn Khôn Đỉnh...

đủ loại bảo vật.

Dưới chân hiện ra Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên!

Không chỉ vậy, toàn thân Phương Minh lơ lửng đủ loại bảo vật, phàm là bảo vật có chút lực phòng ngự, đều bị Phương Minh lấy ra hết.

Dù sao Phương Minh cũng biết rõ lai lịch của Dương Mi đại tiên.

Dương Mi đại tiên không chỉ đơn giản là một Thánh Nhân, mà là một Hỗn Độn Ma Thần, cũng có khả năng là Hỗn Độn Ma Thần duy nhất còn tồn tại, giữ lại được thân thể Hỗn Độn Ma Thần.

Mặc dù có thể thân thể Hỗn Độn Ma Thần của Dương Mi đại tiên không hoàn chỉnh, năm đó khi vây công Bàn Cổ đại thần, Dương Mi đại tiên bị Bàn Cổ đại thần một búa chém mất nửa thân thể Hỗn Độn Ma Thần, nhưng dù vậy, Hỗn Độn Ma Thần không phải là chuyện đùa.

Đặc biệt là Dương Mi đại tiên lại là Hỗn Độn Ma Thần nắm giữ pháp tắc không gian biến thái, nên Phương Minh không thể không tập trung mười hai phần tinh thần.

Nhìn lớp khiên phòng ngự biến thái như vậy của Phương Minh, ngay cả Dương Mi đại tiên cũng ngây người.

Một lúc lâu sau, Dương Mi đại tiên mới hoàn hồn, tay lật một cái, hiện ra một cành dương liễu xanh biếc, quất về phía Phương Minh.

Một cành dương liễu quất xuống, không gian lập tức bị cắt thành vô số mảnh.

Gần một nửa lớp khiên phòng ngự của Phương Minh bị một chiêu của Dương Mi đại tiên cắt ra, phân liệt vào vô số không gian nhỏ.

Phương Minh giật mình, vội vàng né đi, vẻ mặt kinh hãi nhìn Dương Mi đại tiên.

Cứ theo cách đánh này của Dương Mi đại tiên, e rằng chỉ cần dùng cành dương liễu trong tay quất thêm vài cái nữa, là có thể phá vỡ phòng ngự của Phương Minh.

May mắn là Dương Mi đại tiên một đòn không trúng, liền thu lại cành dương liễu, nói: "Phương Minh đạo hữu, bần đạo đã cùng ngươi làm một trận, tâm kết của bần đạo đã giải, xin cáo từ!" Phương Minh chắp tay thật sâu với Dương Mi đại tiên, nói: "Dương Mi đại tiên đi thong thả!" Sau lưng Dương Mi đại tiên hiện ra mấy cành dương liễu xanh biếc, cành dương liễu khuấy động không gian, Dương Mi đại tiên một bước bước vào, biến mất không dấu vết.

Phương Minh cũng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng không khỏi khâm phục sự quang minh lỗi lạc của Dương Mi đại tiên.

Phương Minh ít khi khâm phục ai, nhưng Dương Mi đại tiên tâm địa quang minh, trong tình huống chiếm thế thượng phong mà không làm mất mặt Phương Minh, chủ động lui đi, hành động này thực sự khiến người ta khâm phục.

Bước tiếp theo của Dương Mi đại tiên là ở trong Hỗn Độn.

Là một Hỗn Độn Ma Thần, dòng khí Hỗn Độn có thể nuôi dưỡng bản thân.

Sau trận đại chiến với La Hầu, những năm qua Dương Mi đại tiên vẫn luôn trốn trong Hỗn Độn để thôn phệ dòng khí Hỗn Độn, khôi phục thực lực.

Hiện nay, thực lực của Dương Mi đại tiên có thể sánh ngang với

Thiên Đạo Thánh Nhân. "Đạo hữu đi thong thả!" Đúng lúc Dương Mi đại tiên sắp rời đi, đột nhiên trước mặt y xuất hiện một vị đạo nhân, tay cầm biển quải, từ mi thiện mục, chính là Thái Thượng Lão Tử.

Dương Mi đại tiên nhìn Thái Thượng Lão Tử, nhíu mày nói: "Đạo hữu là ai?

Chương 341

Không biết vì sao lại chặn đường bần đạo?" Thái Thượng Lão Tử không biết lai lịch của Dương Mi đại tiên, lại thấy y có thể tự mình thôn phệ dòng khí Hỗn Độn, càng thêm chắc chắn Dương Mi đại tiên đã mang đi Hỗn Độn Châu, trong lòng không khỏi tức giận không thôi.

Thực tế, Tam Thanh đều biết ngày đó ở Liên Hoa Thạch Động trên Bất Chu Sơn, ngoài Tam Thanh ra, còn có một người khác không biết là ai.

Nhưng bất kể là ai, có thể lặng lẽ cướp đi Hỗn Độn Châu trong tay Tam Thanh mà còn có thể toàn thân rút lui, chắc chắn không đơn giản.

Dương Mi đại tiên vừa rồi trong lúc đối chiến với Phương Minh, đã thể hiện ra thủ đoạn và tu vi cực kỳ cao thâm, nên Thái Thượng Lão Tử càng khẳng định suy đoán trong lòng, là Dương Mi đại tiên đã cướp đi Hỗn Độn Châu.

Thái Thượng Lão Tử nhìn Dương Mi đại tiên, trầm giọng nói: "Đạo hữu, xin hãy trả lại bảo vật cho bần đạo!" Lời nói của Thái Thượng Lão Tử, tương đương với việc công khai thừa nhận ngày đó ở Liên Hoa Thạch Động trên Bất Chu Sơn, y chính là một trong những người cướp Hỗn Độn Châu.

Đúng lúc Thái Thượng Lão Tử thừa nhận thân phận, thân hình của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ cũng xuất hiện trong Hỗn Độn, cùng Thái Thượng Lão Tử tạo thành thế chân vạc, bao vây Dương Mi đại tiên.

Khoảnh khắc này, Tam Thanh đều đã thừa nhận thân phận của mình, nhưng vì quan hệ lợi ích, lại cùng nhau liên thủ đối phó Dương

Mi đại tiên.

Dương Mi đại tiên thì vẻ mặt ngơ ngác, nhìn Tam Thanh, nói: "Bần đạo thật sự không biết ba vị đạo hữu đang nói gì, xin ba vị đạo hữu nói rõ!" Tam Thanh nhìn nhau, đồng thời gật đầu.

Rõ ràng giữa Tam Thanh đã đạt được một thỏa thuận nào đó, sau khi cướp lại Hỗn Độn Châu, mỗi người sẽ luân phiên tham ngộ một phen.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Dương Mi đại tiên, lớn tiếng nói: "Vị đạo hữu này, chúng ta chính là Bàn Cổ Tam Thanh, hôm nay chặn đường đạo hữu, đặc biệt đến đòi lại một thứ mà đạo hữu đã cướp đi của chúng ta ngày đó!" Dương Mi đại tiên nhíu chặt mày, trầm giọng nói: "Bần đạo chưa từng cướp đồ của ba vị đạo hữu, trong đó chắc chắn có hiểu lầm!" Thông Thiên giáo chủ hừ lạnh một tiếng, nói: "Hừ, vị đạo hữu này, hôm nay nếu không giao ra Hỗn Độn Châu, thì đừng hòng rời khỏi đây!" "Hỗn Độn Châu?" Dương Mi đại tiên càng thêm ngơ ngác, cười khổ nói: "Ba vị đạo hữu hiểu lầm rồi, bần đạo thật sự không có cướp Hỗn Độn Châu!" "Hừ, xem ra không làm một trận, đạo hữu sẽ không giao ra Hỗn Độn Châu!" Thái Thượng Lão Tử cũng mặt mày âm trầm nói.

Dương Mi đại tiên cũng nổi giận, nói: "Ba vị đạo hữu, bần đạo tuy không giỏi tranh đấu, nhưng cũng không hề sợ hãi!" "Hừ, tìm chết!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận, tay cầm Tam Bảo Ngọc Như Ý giơ lên, ý tùy tâm động, một đạo Tử Tiêu Thần Lôi liền đánh về phía Dương Mi đại tiên.

Dương Mi đại tiên nhíu mày, sau lưng hiện ra một cành dương liễu, cành dương liễu quất vào Tử Tiêu Thần Lôi, đạo Tử Tiêu Thần Lôi đó liền bị quất vào không gian hỗn loạn.

Không gian hỗn loạn giống như một khối tinh thể được tạo thành

từ vô số hình thoi, từ bên ngoài nhìn vào, chỉ thấy đạo Tử Tiêu Thần Lôi đó bị cắt thành vô số mảnh, phân tán vào vô số không gian.

Như vậy, uy lực của đạo Tử Tiêu Thần Lôi vốn cực mạnh liền bị giảm đi rất nhiều, cuối cùng tiêu tán vô hình.

Đây là biểu hiện của việc vận dụng thần thông không gian đến cực hạn, ngay cả Phương Minh cũng không có năng lực kinh khủng như vậy!

Loại thần thông này, thật sự là chưa từng nghe thấy!

Ngay cả Tam Thanh cũng nhìn mà trợn mắt há mồm, kinh hãi không thôi.

Thông Thiên giáo chủ nổi giận, tay cầm Thanh Bình Kiếm, một kiếm chém về phía Dương Mi đại tiên, kiếm khí tung hoành ngàn vạn dặm, nơi đi qua đều chém đôi mọi thứ trong Hỗn Độn.

Dương Mi đại tiên vẫn ung dung bình tĩnh, tay lật một cái, một cành dương liễu xanh biếc xuất hiện trong tay, quất vào đạo kiếm khí đó.

Lập tức kiếm khí lại một lần nữa rơi vào không gian hỗn loạn, tiêu tán vô hình.

Thái Thượng Lão Tử cưỡi thanh ngưu gào thét, tay cầm biển quải, một gậy liền đập vào đầu Dương Mi đại tiên.

Đúng lúc đó, trên vai Dương Mi đại tiên lại mọc ra hai cành dương liễu xanh biếc, hai cành dương liễu hung hăng quất một cái, lập tức quất cây biển quải của Thái Thượng Lão Tử rơi vào không gian hỗn loạn.

Thái Thượng Lão Tử định thần nhìn lại, chỉ thấy không gian hỗn loạn đang cắt xé, có vẻ như muốn cắt đứt cây biển quải.

Thái Thượng Lão Tử giật mình, phấn chấn thần uy, hét lớn một tiếng, rút cây biển quải ra khỏi không gian hỗn loạn, định thần nhìn lại, thấy biển quải không sao, mới thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc đó, một tia sáng xanh lóe lên, hung hăng quất về phía Thái Thượng Lão Tử.

Thái Thượng Lão Tử giật mình, hai tay rung lên, Thái Cực Đồ xoay tít, chặn lại cành dương liễu.

Nhân cơ hội này, Thái Thượng Lão Tử lùi mạnh ra sau, tránh xa Dương Mi đại tiên. "Ba vị đạo hữu, nghe bần đạo một lời, bần đạo không hề lấy Hỗn Độn Châu, đừng có dây dưa nữa, nếu không bần đạo không khách khí đâu!" Dương Mi đại tiên cũng nhìn ra Tam Thanh không tầm thường, không muốn gây phiền phức, không khỏi gấp gáp nói.

Chỉ là Tam Thanh đã nhận định Dương Mi đại tiên lấy đi Hỗn Độn Châu, làm sao chịu dễ dàng tha cho y. "Thái, tên đạo nhân kia, đừng có giảo biện, mau mau giao ra Hỗn Độn Châu, nếu không đừng trách Tam Thanh chúng ta không khách khí!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận, tay cầm Tam Bảo Ngọc Như Ý, đập về phía Dương Mi đại tiên, một tảng thiên thạch khổng lồ gào thét bay ra, kéo theo một cái đuôi khói dài, gào thét đập về phía Dương Mi đại tiên.

Cùng lúc đó, Thông Thiên giáo chủ hét lớn một tiếng, tay cầm Thanh Bình Kiếm bùng nổ, kiếm quang lóe lên, vô số kiếm khí gào thét về phía Dương Mi đại tiên.

Thái Thượng Lão Tử ném cây biển quải trong tay lên không, cây biển quải gặp gió liền lớn, hóa thành một cây cột chống trời khổng lồ, đập xuống Dương Mi đại tiên. "Hừ, Tam Thanh, ngay cả sư phụ của các ngươi là Hồng Quân thấy bần đạo cũng phải lễ phép ba phần, các ngươi dám đối xử với bần đạo như vậy, bần đạo sẽ cho các ngươi

biết thế nào mới là thần thông thực sự!" Bị vây công liên tục, Dương Mi đại tiên cũng nổi giận, thấy Tam Thanh lại một lần nữa xông tới.

Dương Mi đại tiên hét lớn một tiếng, sau lưng hiện ra một cây dương liễu ruột rỗng màu xanh biếc, vạn ngàn cành liễu của cây dương liễu điên cuồng múa may, cuốn về phía Tam Thanh.

Nơi vô số cành dương liễu đi qua, xuất hiện vô số không gian hỗn loạn.

Vô số không gian hỗn loạn giống như vô số máy cắt, điên cuồng lao về phía Tam Thanh.

Nếu bị không gian hỗn loạn cuốn vào, e rằng sẽ lập tức bị cắt thành vô số mảnh, hoặc là bị kẹt trong không gian hỗn loạn, muốn ra ngoài, e rằng khó như lên trời.

Kiếm khí của Thông Thiên giáo chủ lập tức bị không gian hỗn loạn cắt nát, lập tức tiêu tán.

Chương 342

Ngôi sao rơi mà Nguyên Thủy Thiên Tôn triệu hồi cũng lập tức bị cắt thành vô số mảnh.

Thái Thượng Lão Tử giật mình, sợ bị cuốn vào không gian hỗn loạn, vội vàng ném Thái Cực Đồ ra, Thái Cực Đồ hóa thành một cây cầu vàng, bắc ngang qua cả Hỗn Độn, định trụ những cành liễu đang bay múa của Dương Mi đại tiên.

Thái Thượng Lão Tử thở phào nhẹ nhõm, quay đầu thanh ngưu, thanh ngưu chở Thái Thượng Lão Tử phóng như bay về.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng giật mình, vung Tam Bảo Ngọc Như Ý trong tay, một dải thiên hà mênh mông xuất hiện.

Nguyên Thủy Thiên Tôn niệm một câu thủy độn quyết, độn vào thiên hà biến mất không thấy.

Thông Thiên giáo chủ sợ đến mặt mày tái nhợt, vội vàng ném Tru Tiên Trận Đồ ra.

Dương Mi đại tiên dường như rất kiêng kỵ Tru Tiên Kiếm Trận, vội vàng thu lại vô số cành dương liễu.

Thông Thiên giáo chủ không dám tiến lên, cuốn lại Tru Tiên Kiếm Trận, vội vàng lùi mạnh ra sau.

Tam Thanh vây công Dương Mi đại tiên, Dương Mi đại tiên trong nháy mắt đã đánh bại cả ba người, bản lĩnh như vậy, nhìn khắp thế giới Hồng Hoang hiện nay, e rằng ngoài mấy vị sư phụ của Phương Minh, cũng chỉ có Hồng Quân lão tổ có được.

Tam Thanh vẻ mặt kinh ngạc và giận dữ nhìn Dương Mi đại tiên, trong lòng kinh hãi, không dám tiến lên nữa.

Dương Mi đại tiên nhìn ba người, nhíu mày nói: "Ba vị đạo hữu, bần đạo nói lại một lần nữa, bần đạo không có lấy Hỗn Độn Châu, nếu bần đạo đã lấy, với bản lĩnh của bần đạo, các ngươi căn bản không thể ngăn được bần đạo, ngay cả sư phụ của các ngươi là Hồng Quân lão tổ đến, cũng không giữ được bần đạo!" Lời nói của Dương Mi đại tiên tràn đầy sự tự tin mạnh mẽ, đương nhiên sự tự tin đó được xây dựng trên thực lực, dù sao Dương Mi đại tiên cũng là Hỗn Độn Ma Thần nắm giữ lực lượng pháp tắc không gian, thực lực của y dù đặt trong ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần, cũng là hàng đầu.

Mặc dù, hiện nay Dương Mi đại tiên đã tổn thất một nửa thân thể Hỗn Độn Ma Thần, nhưng cũng không thể xem thường, Tam Thanh muốn giữ lại Dương Mi đại tiên, e rằng cũng không dễ dàng. "Dám hỏi vị đạo hữu này xưng hô thế nào?" Thái Thượng Lão Tử do dự một hồi, nói.

Tam Thanh tuy không nhất định có thể giữ lại Dương Mi đại tiên, nhưng Dương Mi đại tiên cũng khó đánh bại được Tam Thanh, chủ yếu là do tâm tính của Dương Mi đại tiên.

Tâm tính của Dương Mi đại tiên đạm bạc, không giỏi tranh đấu với người khác.

Nếu không, với sự bá đạo của pháp tắc không gian, dù một mình đấu ba, Dương Mi đại tiên cũng có thể trọng thương Tam Thanh.

Dương Mi đại tiên nhìn Tam Thanh, nói: "Ta là Dương Mi, là người cùng thời với thầy ngươi là Hồng Quân lão tổ, hoặc có thể nói, từ một ý nghĩa nào đó, bần đạo còn lâu đời hơn thầy ngươi, các ngươi không phải là đối thủ của bần đạo, mau mau lui đi là được!" Tam Thanh nghe mà nhìn nhau, kinh nghi bất định.

Nhưng họ không biết Dương Mi đại tiên không hề nói dối, đều là sự thật.

Dương Mi đại tiên và Hồng Quân lão tổ đều là ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần, nhưng điểm khác biệt của Dương Mi đại tiên so với Hồng Quân lão tổ là y có nửa thân thể Hỗn Độn Ma Thần, nên là nửa Hỗn Độn Ma Thần.

Còn thân thể Hỗn Độn Ma Thần của Hồng Quân lão tổ đã hoàn toàn bị hủy, nên không phải là Hỗn Độn Ma Thần.

Sau khi thân thể Hỗn Độn Ma Thần của Hồng Quân lão tổ bị hủy, liền chuyển thế đầu thai thành tiên thiên thần thai.

Vì vậy, từ phương diện này mà nói, Dương Mi đại tiên còn cổ xưa hơn Hồng Quân lão tổ.

Thông Thiên giáo chủ ỷ mình có Tru Tiên Kiếm Trận, trong lòng nổi giận, hét lớn: "Bần đạo không quan tâm ngươi là ai, để lại Hỗn Độn Châu, bần đạo có thể cho ngươi rời đi, nếu không bần đạo quyết không để yên!" Dương Mi đại tiên nhíu chặt mày, nói: "Bần đạo thật sự không có lấy Hỗn Độn Châu, làm sao đưa cho ngươi?" Thái Thượng Lão Tử hít sâu một hơi, nói: "Dương Mi đạo hữu, không phải chúng ta cường từ đoạt lý, ngày đó thật sự có người thi triển thần thông không gian giống hệt Dương Mi đạo hữu, cũng có cành dương liễu ruột rỗng..." "Cành dương liễu ruột rỗng?" Dương Mi đại tiên nhướng mày, nói: "Cành dương liễu ruột rỗng, bần đạo ngược lại biết một người, có lẽ người đó đã lấy đi Hỗn Độn Châu!" "Ai?" Tam Thanh gần như đồng thanh nói. "Ta..." Đúng lúc đó, một giọng nói hùng hậu vô cùng truyền đến.

Cùng lúc đó, trong Hỗn Độn có một luồng sáng bắn ra, luồng sáng đó cực kỳ nhanh, lại bắn từ phía sau, quan trọng hơn là có dòng khí Hỗn Độn bao bọc, khó phát hiện.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên biến sắc, đến khi phát hiện ra thì đã muộn, bị luồng sáng đó hung hăng đập vào sau lưng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bị đập lộn nhào, ngã về phía trước, không biết đã ngã xa bao nhiêu vạn dặm.

Luồng sáng đó bay ngược trở lại, được một thanh niên đạo nhân đỡ trong tay, hiện ra nguyên hình, là một viên châu. "Hỗn Độn Châu!" Thông Thiên giáo chủ kinh hô.

Thái Thượng Lão Tử nhìn người đó, kinh hô: "Phương Minh!" Người đột nhiên xuất hiện, đập ngã Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là Phương Minh.

Đương nhiên, thứ đập ngã Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là Hỗn Độn Châu, cũng chỉ có bảo vật như Hỗn Độn Châu mới có thể làm tổn thương Thánh Nhân.

Hỗn Độn Châu chứa đựng một tiểu thế giới, cảm giác bị một tiểu thế giới đập vào người không hề dễ chịu, dù là Thánh Nhân cũng sẽ bị đập thành trọng thương, trong thời gian ngắn, Nguyên Thủy Thiên Tôn coi như đã phế, không thể sử dụng pháp lực nữa.

Thực tế, khi Tam Thanh chặn đường Dương Mi đại tiên, Phương Minh đã ở đó, chỉ là Phương Minh dùng Hỗn Độn Châu để ẩn nấp thân hình, nên những người có mặt đều không phát hiện ra.

Phương Minh thấy chuyện đã bại lộ, không thể giấu được nữa, mới dùng Hỗn Độn Châu đập ngã Nguyên Thủy Thiên Tôn, phế đi một người trong Tam Thanh trước, như vậy cùng Dương Mi đại tiên hai đấu hai, mới có hy vọng thắng.

Đương nhiên, việc liên thủ với Dương Mi đại tiên chỉ là ý muốn đơn phương của hắn, còn việc Dương Mi đại tiên có liên thủ với hắn hay không, cũng nằm trong kế hoạch của Phương Minh. "Ta, Phương Minh, một người làm một người chịu, chuyện này không liên quan đến Dương Mi đạo hữu, đừng có vu oan cho người tốt!" Phương Minh tay cầm Hỗn Độn Châu, khí phách ngút trời nói. "Phương Minh

tuy làm người có chút đáng khinh, nhưng hành vi lại rất quang minh lỗi lạc!" Lời mở đầu của Phương Minh đã để lại một ấn tượng tốt cho Dương Mi đại tiên, Dương Mi đại tiên nhìn Phương Minh, trong lòng đối với hắn có cái nhìn khác hẳn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bay trở lại, liên tục thổ huyết, vẻ mặt kinh ngạc và giận dữ nói: "Phương Minh, ngươi dám đánh lén bần đạo, vô sỉ..." Phương Minh quét mắt qua Tam Thanh, cuối cùng dừng lại trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn, trầm giọng nói: "Nguyên Thủy đạo hữu, ta có vô sỉ, cũng là vô sỉ một cách quang minh chính đại, ai như Tam Thanh các ngươi, mặt hợp lòng tan, mỗi người lén lút quay lại Liên Hoa Thạch Động để đoạt Hỗn Độn Châu, mới gọi là thật sự vô sỉ!" "..." Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến run người, không ngừng ho ra máu, tiên huyết nhuộm đỏ Hỗn Độn, giận dữ nói: "Phương Minh, hôm nay bần đạo chịu thiệt, ngày sau bần đạo nhất định sẽ tính sổ với ngươi một phen!" Nói rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn hóa thành một luồng sáng, quay về thế giới Hồng Hoang.

Chương 343

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn bị thương rất nặng, gần như bị Hỗn Độn Châu của Phương Minh đập đến nguyên thần sắp tan vỡ, phải quay về thế giới Hồng Hoang, mượn lực lượng của Thiên Đạo để chữa thương, nếu không sẽ vẫn lạc.

Mặc dù không phải là vẫn lạc theo ý nghĩa thực sự, Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thánh Nhân, sớm đã ký thác nguyên thần vào Thiên Đạo, dù có vẫn lạc trong thế giới Hỗn Độn, cũng có thể mượn lực lượng của Thiên Đạo để tái tạo kim thân, sống lại.

Nhưng khi đó, thực lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn sẽ giảm mạnh, không chỉ vậy, thể diện cũng là một vấn đề lớn.

Thánh Nhân mà vẫn lạc, cũng quá mất mặt rồi!

Vì vậy, suy đi nghĩ lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã từ bỏ ý định tranh đoạt Hỗn Độn Châu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa đi, hiện trường chỉ còn lại bốn người, trong đó, Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ có lợi ích tương đồng, là một phe, Dương Mi đại tiên và Phương Minh mỗi người một phe.

Xét về thực lực, Thông Thiên giáo chủ sở hữu Tru Tiên Tứ Kiếm, lại thêm Thái Thượng Lão Tử giúp đỡ, không nghi ngờ gì là mạnh nhất.

Đương nhiên, thực lực của Dương Mi đại tiên cũng không thể xem thường, dù Dương Mi đại tiên một mình không phá được Tru Tiên Kiếm Trận, cũng có thể ung dung rời đi.

Trong hiện trường, ngược lại Phương Minh là người yếu nhất, dù

sao hắn cũng chỉ có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Thông Thiên giáo chủ vung tay ném Tru Tiên Trận Đồ ra, Tru Tiên Trận Đồ mở ra, trên đó có những đồ án kiếm văn, những đồ án đó ẩn chứa chí lý sát lục của trời đất, uy năng vô hạn.

Tiếp đó, Tru Tiên Tứ Kiếm bay ra, mỗi thanh treo ở bốn góc Đông, Nam, Tây, Bắc của Tru Tiên Trận Đồ, trong nháy mắt Tru Tiên Kiếm Trận đã được bố trí xong, kiếm khí xông thẳng lên trời, một luồng sát khí mênh mông lan ra.

Thông Thiên giáo chủ bay vào trong trận, hét lớn: "Phương Minh, có dám vào trận không?" Sắc mặt Dương Mi Đại Tiên có phần ngưng trọng, hiển nhiên năm đó khi đại phá Tru Tiên Kiếm Trận của La Hầu, trận pháp này đã để lại cho ông ta bóng ma tâm lý không nhỏ.

“Phương Minh đạo hữu e là khó kết thúc êm đẹp đây!” Dương Mi Đại Tiên chau mày nói.

Thế nhưng một khắc sau, lời nói của Phương Minh trực tiếp khiến Dương Mi Đại Tiên câm nín, đúng là dở khóc dở cười.

“Vào trận?

Ta việc quái gì phải vào trận?” Phương Minh thu lại Hỗn Độn Châu, chống nạnh nói.

Thái Thượng Lão Tử ngơ ngác.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng ngơ ngác.

“Thông Thiên, ta bị bệnh chắc, ngươi muốn cướp Hỗn Độn Châu của ta, ta lại chẳng có ý đồ gì khác, ta té đây, bái bai!” Phương Minh nhếch miệng cười, xoay người bỏ đi.

Thái Thượng Lão Tử sốt ruột, thúc giục con trâu xanh, chặn đường đi của Phương Minh, giận dữ nói: “Phương Minh, Hỗn Độn

Châu là vật của Bàn Cổ đại thần, lẽ ra phải thuộc về Tam Thanh chúng ta, hôm nay nếu không giao Hỗn Độn Châu ra, Tam Thanh ta quyết không để yên!" "Lẽ ra phải thuộc về các ngươi?

Tam Thanh cũng xứng sao?" Đôi mắt Phương Minh tràn đầy vẻ chế giễu, trầm giọng nói: "Bàn Cổ đại thần năm xưa lợi hại đến nhường nào, một mình đấu với ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, khai thiên lập địa, ban phúc cho Hồng Hoang.

Nhìn lại Tam Thanh các ngươi xem, quay đầu bái Hồng Quân, học theo pháp môn khác để thành thánh, đúng là làm mất mặt Bàn Cổ đại thần, có đức hạnh gì mà đòi kế thừa Hỗn Độn Châu?" Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ tức đến đỏ mặt tía tai, vừa xấu hổ vừa giận dữ.

Thông Thiên Giáo Chủ tức giận nói: "Phương Minh, ta không có tư cách, lẽ nào ngươi có tư cách sao?" Phương Minh cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Nói thật cho các ngươi biết, Bàn Cổ đại thần để lại Hỗn Độn Châu là có thâm ý, bên trong nó ẩn chứa một thế giới, hỗn độn mông lung, là muốn hậu nhân đi theo con đường khai thiên lập địa, chứng đắc đạo quả Thánh Nhân.

Ngay từ khoảnh khắc Tam Thanh các ngươi quay đầu bái Hồng Quân, các ngươi đã không còn tư cách kế thừa Hỗn Độn Châu nữa rồi!" Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ vừa nghe Hỗn Độn Châu ẩn chứa một tiểu thế giới, có liên quan đến con đường dùng sức mạnh chứng đạo của Bàn Cổ, trong lòng lập tức càng thêm nóng rực.

"Phương Minh, mặc cho ngươi nói hay như hoa trời rơi loạn, cũng không thay đổi được sự thật Tam Thanh chúng ta mới là chính tông của Bàn Cổ.

Mau giao Hỗn Độn Châu ra, nếu không đừng trách bọn ta không

khách khí!" Sắc mặt Thái Thượng Lão Tử âm trầm đáng sợ, giận dữ nói.

Hiển nhiên, đối mặt với Hỗn Độn Chí Bảo như Hỗn Độn Châu, ngay cả một Thái Thượng Lão Tử vốn dĩ thanh tĩnh cũng đã động lòng tham muốn cướp đoạt.

Phương Minh nhìn về phía Thái Thượng Lão Tử, khinh thường nói: "Thôi, thôi, nói với các ngươi chẳng khác nào đàn gảy tai trâu, nói nhiều nữa các ngươi cũng không hiểu.

Nên nhớ, người lấy đi Hỗn Độn Châu là ta, Phương Minh, không có chút quan hệ nào với Dương Mi đạo hữu, có giỏi thì nhắm vào ta này!" Đứng một bên, Dương Mi Đại Tiên nghe vậy trong lòng cảm động, thầm nghĩ: "Phương Minh này đúng là người sảng khoái, chỉ có duyên gặp bần đạo vài lần mà có thể đứng ra bảo vệ, thực đáng kính đáng phục, người như vậy mới thực sự là đạo hữu!" Nghĩ vậy, Dương Mi Đại Tiên bước một bước đến trước mặt Phương Minh, cười nói: "Phương Minh đạo hữu đã đại nghĩa như thế, có thể vì bần đạo mà đứng ra, đắc tội với ba vị Thánh Nhân Tam Thanh, đã như vậy, bần đạo sao có thể bỏ mặc đạo hữu mà đi được!" Ái chà!

Cá cắn câu rồi!

Cũng không uổng công ta lãng phí nước bọt, diễn kịch nãy giờ.

Phương Minh trong lòng mừng như điên, nhìn Dương Mi Đại Tiên, tỏ vẻ vô cùng kích động, nói: "Đạo hữu à, đạo hữu, ta sớm đã biết Dương Mi đạo hữu là người cao nghĩa, vì vậy mới xả thân quên chết mà đứng ra, ta quả nhiên không nhìn lầm Dương Mi đạo hữu!" Dương Mi Đại Tiên ha ha cười lớn: "Ta tuy thanh đạm, không giỏi tranh đấu, nhưng tự nhận mình không thua kém ai.

Thế này đi, ta giúp đạo hữu chặn Thái Thượng đạo hữu, còn đạo hữu đi đối chiến với Thông Thiên, thế nào?" Rõ ràng, Dương Mi Đại

Tiên không muốn đối đầu với Thông Thiên Giáo Chủ có Tru Tiên Kiếm Trận, nên đã chọn Thái Thượng Lão Tử.

Nhưng Dương Mi Đại Tiên có thể đứng ra đã là tốt lắm rồi!

Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Dương Mi Đại Tiên, nói: "Đạo hữu, vậy thì đa tạ rồi!" Dương Mi Đại Tiên cất bước đi về phía Thái Thượng Lão Tử, cười nói: "Thái Thượng đạo hữu, có bần đạo ở đây, e là ngài khó mà giúp được Thông Thiên đạo hữu rồi!" Thái Thượng Lão Tử khẽ nhíu mày, trầm giọng nói: "Dương Mi đạo hữu, chuyện đó chưa chắc, mọi thứ phải đợi đánh xong mới biết được!" Nói xong, Thái Thượng Lão Tử thúc giục con trâu xanh dưới tọa kỵ, lao về phía Dương Mi Đại Tiên.

Đột nhiên, từ trên người Thái Thượng Lão Tử lại bay ra hai người nữa, lờ mờ có thể thấy một người có đường nét của Nguyên Thủy Thiên Tôn, người còn lại có đường nét của Thông Thiên Giáo Chủ.

Thần thông này chính là tuyệt kỹ sở trường của Thái Thượng Lão Tử, Nhất khí hóa tam thanh!

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên Giáo Chủ thấy Lão Tử thi triển thần thông Nhất khí hóa tam thanh, không khỏi thầm kinh hãi trong lòng.

Chương 344

Thái Thượng Lão Tử tuy bình thường không khoe khoang, nhưng lại có thần thông như vậy.

Dương Mi Đại Tiên cũng khẽ nhíu mày, nhưng cũng chỉ hơi kinh ngạc một chút, rồi lập tức nghênh đón Thái Thượng Lão Tử.

Dương Mi Đại Tiên tuy lòng dạ lương thiện không giỏi tranh đấu, nhưng dù sao ông cũng là Hỗn Độn Ma Thần, lại có nửa thân thể của Hỗn Độn Ma Thần, thực lực sâu không lường được.

Dù đối chiến với Hồng Quân Lão Tổ đã hợp đạo, Dương Mi Đại Tiên dựa vào Không Gian Pháp Tắc cũng có thể không rơi vào thế hạ phong.

Trên thực tế, trước khi tìm Phương Minh, Dương Mi Đại Tiên đã tìm Hồng Quân Lão Tổ.

Hai người cũng đã tranh đấu một trận, Dương Mi Đại Tiên thậm chí còn dùng không gian thần thông thu đi mấy món pháp bảo của Hồng Quân Lão Tổ, chỉ sau khi Hồng Quân Lão Tổ lấy ra Đạo Táng Thần Quan mới dọa lui được Dương Mi Đại Tiên.

Dương Mi Đại Tiên đối chiến với Thái Thượng Lão Tử, hai bên đánh nhau bất phân thắng bại, khó mà phân định.

Ở phía bên kia, Thông Thiên Giáo Chủ giận dữ nói: "Phương Minh, có dám vào trận không?" "Thông Thiên, có dám ra đây đấu với ta một trận không?" Phương Minh hét lớn.

Thông Thiên Giáo Chủ co giật khóe miệng, giận dữ nói: "Phương Minh, nếu ngươi không vào trận, bần đạo sẽ đi đồ sát Nhân tộc!" "Ngươi dám!" Phương Minh nghe vậy, lập tức nổi giận đùng đùng,

trầm giọng quát.

Thông Thiên Giáo Chủ thấy đã nắm được điểm yếu của Phương Minh, không khỏi cười lạnh nói: "Bần đạo có dám hay không ư?

Trừ phi ngươi vào trận, phá được Tru Tiên Kiếm Trận của bần đạo, bần đạo sẽ lập tức dừng tay, thế nào?" Phương Minh tức đến nghiến răng nghiến lợi, nói: "Được, Thông Thiên, nếu đã như vậy, ta sẽ cho ngươi biết thế nào gọi là núi cao còn có núi cao hơn, trời cao còn có trời cao hơn.

Phá cái kiếm trận quỷ quái của ngươi, có gì khó?" Thông Thiên Giáo Chủ cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Người đời đều biết, Tru Tiên Kiếm Trận phi tứ thánh không thể phá, ngươi có năng lực gì mà tập hợp được bốn vị thánh nhân?" "Bình Tâm đạo hữu, Nữ Oa đạo hữu, Hồng Vân đạo hữu, xin hãy trợ giúp ta một tay!" Phương Minh xoay người, hướng về phía thế giới Hồng Hoang khẽ cúi đầu.

Nữ Oa từ Oa Hoàng Thiên bước ra, chân đạp phượng hoàng bảy màu, đứng trước mặt Phương Minh, chắp tay nói: "Phu quân khỏe không!" Phương Minh nhếch miệng cười, nói: "Oa nhi khỏe!" Nữ Oa đỏ bừng mặt, hai má ửng hồng như hai quả táo chín, khiến người ta không nhịn được muốn cắn hai miếng.

Nữ Oa là đạo lữ của Phương Minh, việc nàng đến, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không ngạc nhiên.

Chỉ có hai người mà Phương Minh nói đến là Bình Tâm và Hồng Vân, trước tiên là Bình Tâm Nương Nương, Bình Tâm Nương Nương vốn là do Hậu Thổ hóa thành, nhưng chẳng phải Bình Tâm Nương Nương bị quy tắc U Minh hạn chế, không thể rời khỏi U Minh Địa Phủ sao?

Còn có Hồng Vân kia nữa, chẳng lẽ Hồng Vân Lão Tổ cũng đã thành thánh rồi?

Trong U Minh Địa Phủ, Bình Tâm Nương Nương nghe thấy tiếng gọi của Phương Minh, liền ra khỏi cung điện, bay về phía dương gian.

Bình Tâm Nương Nương vừa bay ra khỏi địa phủ, chỉ thấy trong U Minh có vô số xiềng xích khóa chặt lấy bà, ngăn cản bà rời khỏi U Minh Địa Phủ.

Đó là đạo liên!

Là đạo liên do Thiên Đạo gia trì lên U Minh pháp tắc!

Bình Tâm Nương Nương bị đạo liên khóa lại, không thể thoát ra.

Đúng lúc này, xung quanh Bình Tâm Nương Nương trở nên tối đen vô tận, vô số âm sai lão giả cưỡi thuyền giấy lao về phía bà.

Vô số âm sai lão giả tụ lại một chỗ, biến thành một vị thần ma đầu trâu thân người khổng lồ, chính là Ngưu Đầu trong Ngưu Đầu Mã Diện của địa phủ.

Chỉ có điều, vị thần ma đầu trâu thân người do âm sai lão giả biến thành này cao lớn và cường tráng hơn Ngưu Đầu trong Ngưu Đầu Mã Diện rất nhiều.

Ngưu Thủ Thần Ma một tay nắm lấy đạo liên, vậy mà lại dùng sức xé đứt đạo liên U Minh.

Bình Tâm Nương Nương thoát khốn, hóa thành một luồng sáng, bắn về phía hỗn độn.

Đúng lúc này, trên trời mây gió cuồn cuộn, hóa thành một con mắt khổng lồ của Đạo.

Ngưu Thủ Thần Ma ngửa mặt lên trời gầm thét, hét lớn: “Thiên Đạo, thế nào?

Không phục?

Không phục thì đến đây đại chiến với gia gia ba trăm hiệp!” Phía

sau Ngưu Thủ Thần Ma lại có vô số âm sai lão giả đang di chuyển.

Lúc này, trên trời bay xuống một cái rìu, một rìu bổ vào con mắt Thiên Đạo, khiến con mắt Thiên Đạo vỡ tan tành.

Trên bầu trời sấm sét cuồn cuộn, chấn động không ngừng.

Ngưu Thủ Thần Ma hướng về phía cái rìu hét lớn: "Lão Nhị, ai bảo ngươi lo chuyện bao đồng hả, ta đang định chơi đùa với Thiên Đạo, giờ thì hay rồi, hỏng bét cả..." Các thần ma thấy Ngưu Thủ Thần Ma dám khiêu chiến Thiên Đạo, càng thêm sợ hãi âm sai lão giả như cọp.

Bình Tâm Nương Nương sau khi thoát khốn, bay vào hỗn độn, đến trước mặt Phương Minh, nói: "Phương Minh đạo hữu!" Phương Minh cười nói: "Đến rồi!" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn đến trợn mắt há mồm, kinh ngạc hô: "...Sao có thể?

Chẳng phải Bình Tâm không thể rời khỏi địa phủ sao?" Phương Minh nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ, nhếch miệng cười nói: "Đó đều là lừa trẻ con cả thôi!" Thông Thiên Giáo Chủ co giật khóe miệng, giận dữ nói: "Phương Minh, đừng có mà kiêu ngạo, tên Hồng Vân kia chưa thành thánh, ngươi tưởng bần đạo không biết sao?

Đến rồi thì cũng chẳng làm gì được bần đạo!" Phương Minh khẽ lắc đầu, nói: "Thông Thiên đạo hữu, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ a!" Hồng Mông Sơn.

Một cái rìu lớn bay trở về.

Hồng Vân Lão Tổ từ Thư viện Vạn Đạo bước ra, vươn vai một cái, lẩm bẩm: "Giáo chủ cũng thật là, người ta thành thánh, muốn khiêm tốn cũng khó!" Nói xong, Hồng Vân Lão Tổ hóa thành một luồng sáng, bắn về phía hỗn độn.

Chương 345

Hồng Vân Lão Tổ đến hỗn độn, chắp tay với Phương Minh nói: "Giáo chủ, Hồng Vân đến muộn!" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Hồng Vân Lão Tổ, kinh ngạc hô: "Hồng Vân, ngươi thành thánh khi nào?

Tại sao Thiên Đạo không có dị tượng xuất hiện?" "Khiêm tốn, biết thế nào là khiêm tốn không?" Hồng Vân Lão Tổ nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, cười tủm tỉm nói.

Một bên, Phương Minh trán vạch ba đường hắc tuyến, vẻ mặt cạn lời.

Tên Hồng Vân này từ khi chơi chung với Phương Minh lâu, bất tri bất giác đã học được tính vô sỉ của hắn.

Chuyện là sau khi lục thánh lần lượt thành thánh, Hồng Vân Lão Tổ sốt ruột, liền đến Hồng Mông Sơn cầu kiến mấy vị sư phụ của Phương Minh.

Hồng Vân Lão Tổ được mấy vị sư phụ của Phương Minh chỉ điểm, lĩnh ngộ được ảo diệu của hồng mông tử khí tàn phá, vì vậy mới thành thánh.

Chỉ là lúc thành thánh, dị tượng đã bị mấy vị sư phụ của Phương Minh xóa đi, vì vậy chúng sinh Hồng Hoang không biết Hồng Vân đã thành thánh.

Đúng lúc này, trong hỗn độn trôi tới một tòa cung điện, chính là Tử Tiêu Cung.

Cửa cung Tử Tiêu Cung mở ra, từ trong bước ra một lão đạo.

Thông Thiên Giáo Chủ thấy lão đạo này, vội vàng chắp tay hành lễ: "Thông Thiên bái kiến lão sư!" Lão đạo chính là Hồng Quân Lão

Tổ.

Thái Thượng Lão Tử giật mình, quay đầu hướng về Hồng Quân Lão Tổ hành lễ: "Thái Thượng bái kiến lão sư!" Đúng lúc đó, một cành dương liễu quất tới khiến Thái Thượng Lão Tử lộn nhào bay ra ngoài, ngã xa mấy chục vạn trượng.

Một lúc sau, Thái Thượng Lão Tử với vẻ mặt chật vật xông trở về, giận dữ nhìn Dương Mi, gầm lên: "Dương Mi, ngươi dám đánh lén!" Dương Mi Lão Tổ cười gượng, nói: "Cái đó... cái đó bần đạo nhất thời không thu tay kịp thôi!" Thông Thiên Giáo Chủ đảo mắt một vòng, quay đầu nhìn Hồng Quân Lão Tổ, lớn tiếng nói: "Xin lão sư làm chủ cho con, bắt Phương Minh giao Hỗn Độn Châu cho bần đạo!" Hồng Quân Lão Tổ không để ý đến Thông Thiên, đôi mắt đạm mạc vô thần, sau lưng Thiên Đạo đạo luân xoay chuyển, nhìn về phía Bình Tâm Nương Nương và Hồng Vân Lão Tổ, trầm giọng nói: "Bình Tâm, hôm nay ngươi tự ý rời khỏi địa phủ, đáng tội gì?" Bình Tâm Nương Nương nhíu mày, không nói gì.

Ngay sau đó, Hồng Quân Lão Tổ lại quay đầu nhìn về phía Hồng Vân Lão Tổ, trầm giọng nói: "Ngươi không phải là Thánh Nhân, nay lại thành thánh, đáng tội gì?" "Phì, đáng tội mẹ ngươi!" Phương Minh nhổ một bãi nước bọt về phía Hồng Quân Lão Tổ, âm thầm đánh giá ông ta, biết rằng lúc này e không phải là bản thân Hồng Quân Lão Tổ, mà là Thiên Đạo đang điều khiển Hồng Quân Lão Tổ chấp pháp.

Hồng Quân Lão Tổ quay đầu nhìn về phía Phương Minh, trầm giọng nói: "Dị số, tất cả những chuyện này đều là do ngươi!" "Do ta thì sao?" Đối mặt với Thiên Đạo Hồng Quân, Phương Minh không hề có chút sợ hãi, khinh thường nói.

"Hừ!" Hồng Quân Lão Tổ đại nộ, Thiên Đạo đạo luân sau gáy xoay tít, càng lúc càng nhanh.

Ở bên kia, Thái Thượng Lão Tử đánh lén Dương Mi Đại Tiên, bị Dương Mi Đại Tiên phát hiện, hai người lại chiến đấu với nhau.

Đúng lúc này, một luồng sáng bắn tới, trong luồng sáng là một nữ tử tuyệt mỹ.

Vẻ đẹp của nữ tử này khác với những nữ tử khác, gần như là một vẻ đẹp hoàn mỹ, bất luận từ khí chất hay các phương diện khác đều tuyệt đối, đẹp đến kinh tâm động phách.

"Sư phó thứ mười ba, người đến rồi, tên Hồng Quân này bắt nạt Minh nhi!" Phương Minh thấy nữ tử, hưng phấn hét lớn.

Hồng Quân Lão Tổ nhìn nữ tử gần như hoàn mỹ, trong đôi mắt khôi phục lại vẻ trong sáng, trong lòng kinh hãi, dường như rất kiêng dè sư phó thứ mười ba, cũng không động thủ, chỉ đối đầu với bà.

Hiển nhiên Thiên Đạo cũng biết không phải là đối thủ của sư phó thứ mười ba, cho nên chủ động lui đi, để Hồng Quân Lão Tổ đối mặt với bà.

Trạng thái của Hồng Quân Lão Tổ hiện tại rất kỳ diệu, rõ ràng có Đạo Táng Thần Quan trong tay, có thể đối địch với mấy vị sư phụ của Phương Minh, nhưng lại bị Thiên Đạo khống chế.

Vẻ đẹp của sư phó thứ mười ba, dường như là một vẻ đẹp hoàn mỹ, không có bất kỳ khuyết điểm nào.

"Nữ tử đẹp đến yêu mị, sư phó thứ mười ba của tên Phương Minh…" Thái Thượng Lão Tử nhìn đến ngây người, kết quả bị Dương Mi Đại Tiên chớp được cơ hội, lại bị một cành dương liễu quất bay ra ngoài, không biết ngã xa bao nhiêu vạn dặm.

Hồi lâu sau, Thái Thượng Lão Tử mới quay trở lại, kinh ngạc và giận dữ nói: "Dương Mi, ngươi lại đánh lén..." Dương Mi Đại Tiên cười khổ nói: "Không phải bần đạo đánh lén, là do đạo hữu mất tập

trung...” Thái Thượng Lão Tử xấu hổ đến mặt già đỏ bừng, gầm lên một tiếng, lao về phía Dương Mi Đại Tiên.

Hai người lại tiếp tục giao đấu, đánh nhau túi bụi.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên Giáo Chủ nhìn sư phó thứ mười ba, cũng nhìn đến ngây người.

Nhưng thấy kết cục của Thái Thượng Lão Tử, vội vàng thu lại tâm thần, thầm nghĩ: “Sắc tựa lưỡi đao kề trên đầu, chết tiệt, bần đạo phải bình tâm ngưng thần mới được...

Không được nhìn, không được nhìn, nhưng sư phó thứ mười ba của Phương Minh quả thật rất đẹp...” Đối mặt với vẻ đẹp của sư phó thứ mười ba, ngay cả Thánh Nhân cũng động lòng.

Phương Minh nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ, cười tủm tỉm nói: “Thông Thiên, thế nào?

Bây giờ bần đạo đã tập hợp đủ bốn vị thánh, sao hả?” Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Phương Minh và mọi người, nghiến răng nghiến lợi nói: “Phương Minh, đừng có mà ngông cuồng, đợi ngươi phá được Tru Tiên Kiếm Trận của bần đạo rồi hãy nói!” “Hừ, nếu đã không thấy quan tài không đổ lệ, vậy thì ta cũng hết cách!” Phương Minh cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía Bình Tâm Nương Nương, Nữ Oa Nương Nương và Hồng Vân Lão Tổ, lật tay một cái, hiện ra một cái đỉnh nhỏ, chính là Càn Khôn Đỉnh, đưa cho Nữ Oa Nương Nương, nói: “Oa nhi, đây là Càn Khôn Đỉnh, nàng cứ lấy dùng trước, phá trận là quan trọng nhất...” “...Vâng!” Nữ Oa thấy Phương Minh tặng linh bảo quý giá như vậy, trong lòng không khỏi vui mừng khôn xiết, cúi đầu đỏ mặt nói.

Tiếp đó, Phương Minh lại lật tay, hiện ra Thập nhị phẩm Diệt Thế Hắc Liên, đưa cho Bình Tâm Nương Nương, nói: “Bình Tâm, đây là Thập nhị phẩm Diệt Thế Hắc Liên, nàng cầm lấy, dùng để phá trận...”

Bình Tâm Nương Nương nhận lấy Thập nhị phẩm Diệt Thế Hắc Liên, âm thầm so sánh với Càn Khôn Đỉnh của Nữ Oa, xem rốt cuộc Càn Khôn Đỉnh tốt hơn hay Thập nhị phẩm Diệt Thế Hắc Liên tốt hơn.

Đương nhiên, Nữ Oa cũng đang âm thầm so sánh, xem hai kiện bảo vật này cái nào tốt hơn.

Đây là tâm lý so bì ghen tị giữa các cô gái nhỏ, nói cách khác là đang ghen với Phương Minh, thông qua việc Phương Minh tặng bảo vật để xem rốt cuộc hắn quan tâm ai hơn một chút.

Phương Minh không biết tâm tư của hai nàng, quay đầu nhìn về phía Hồng Vân Lão Tổ.

Hồng Vân Lão Tổ lập tức hai mắt nóng rực, cười hì hì nói: "Giáo chủ, ngài cho ta bảo bối gì vậy?" Phương Minh sa sầm mặt, nói: "Không có, một đại nam nhân, cần bảo bối gì!" Hồng Vân Lão Tổ co giật khóe miệng kịch liệt, lẩm bẩm: "Thấy sắc quên bạn..." Nữ Oa và Bình Tâm hai nàng nghe vậy cười khúc khích.

Thông Thiên Giáo Chủ đứng trong Tru Tiên Kiếm Trận, thỉnh thoảng liếc trộm sư phó thứ mười ba vài cái, tim đập thình thịch, sau đó cố gắng ổn định tâm thần, quay đầu nhìn về phía Phương Minh, trầm giọng nói: "Phương Minh, rốt cuộc ngươi có dám vào trận không?" "Thông Thiên, vội gì thế?

Chương 346

Vội đi đầu thai à?

Nếu đã như vậy, ta sẽ thành toàn cho ngươi!" Phương Minh miệng lưỡi không tha người, cất bước đi về phía Tru Tiên Kiếm Trận.

Đi được nửa đường, Phương Minh lật tay, ném cho Hồng Vân Lão Tổ một tấm khiên, bực bội nói: "Đây là Huyền Vũ Thuẫn Bài, là ta thu thập mai của tộc Huyền Quy Đông Hải luyện chế thành, lại thêm các loại thần kim, rồi dùng Càn Khôn Đỉnh phản hậu thiên vi tiên thiên, cũng là một kiện linh bảo không tồi, hôm nay tặng cho ngươi!" Hồng Vân Lão Tổ mừng rỡ, ha ha cười lớn: "Hồng Vân bái tạ giáo chủ, nguyện vì giáo chủ vào sinh ra tử, không từ nan!" Phương Minh bĩu môi, tiếp tục đi vào trong trận.

Nữ Oa Nương Nương, Bình Tâm Nương Nương và Hồng Vân Lão Tổ ba người vội vàng đi theo.

Phương Minh tặng linh bảo cho Hồng Vân Lão Tổ, chủ yếu là lo lắng uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận quá mạnh, sợ rằng Hồng Vân Lão Tổ không chống đỡ nổi.

Nếu Hồng Vân Lão Tổ vẫn lạc, vậy chỉ còn lại ba người Phương Minh, e sẽ chịu thiệt lớn.

Hiện tại là do Thông Thiên Giáo Chủ, một Thánh Nhân, thúc đẩy Tru Tiên Kiếm Trận, uy lực của nó so với trong tay La Hầu chưa thành thánh năm xưa còn mạnh hơn gấp mười, thậm chí gấp trăm lần, không thể chủ quan chút nào.

Phương Minh và mọi người cất bước đi vào trong Tru Tiên Kiếm Trận, chỉ thấy trong trận trên có nhật nguyệt tinh thần treo cao, dưới có sông núi che chở, bốn hướng đông nam tây bắc mỗi hướng đều treo

một thanh tiên kiếm.

Tiên kiếm khẽ rung động, liền sinh ra vô số kiếm khí.

Kiếm khí xếp thành từng phương trận, dày đặc chi chít, nhiều không đếm xuể, chỉ nhìn một cái đã khiến người ta cảm thấy tê dại da đầu.

Phương Minh lần thứ hai tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng cũng bị trận pháp biến thái này làm cho chấn động sâu sắc.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc và Thập Nhị Thiên Đô Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, tuy cũng là những đại trận lừng lẫy, nhưng so với Tru Tiên Kiếm Trận này, còn kém một đoạn dài.

Tru Tiên Kiếm Trận không hổ là đệ nhất sát trận Hồng Hoang!

Thông Thiên Giáo Chủ đứng ở chính giữa đại trận, chủ trì đại trận, nhìn Phương Minh và mọi người, giận dữ nói: "Phương Minh, bây giờ đầu hàng, giao ra Hỗn Độn Châu, bần đạo có thể tha cho ngươi một mạng, nếu không bần đạo nhất định sẽ cho ngươi biết tay!" "Thông Thiên, ngươi giống đàn bà quá đấy, lảm nhảm lề mề, muốn đánh thì đánh đi, nói nhảm nhiều thế!" Phương Minh kiêu ngạo vỗ trán một cái, sau gáy hiện ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Hỗn Độn Khánh Vân, Khai Thiên Khánh Vân và Hỗn Độn Châu, dưới chân hiện ra Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, khí tráo hộ thể quanh thân chỉ trong nháy mắt đã bung ra mấy chục vạn trượng, trở nên vô cùng đáng sợ.

Hiện tại, Phương Minh chưa thành thánh, pháp lực chỉ ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, vì vậy đối mặt với sát trận như Tru Tiên Kiếm Trận, không thể không cẩn thận một chút.

Nhưng hành động này, trực tiếp khiến Nữ Oa Nương Nương, Bình Tâm Nương Nương và Hồng Vân Lão Tổ nhìn đến trợn mắt há

mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

Giàu!

Thần giàu có a!

Mức độ giàu có của Phương Minh hoàn toàn vượt xa sức tưởng tượng của họ!

Sự giàu có của Phương Minh cũng khiến Thông Thiên Giáo Chủ chấn động sâu sắc một phen.

Tuy hắn cũng biết Phương Minh lúc đại náo thiên đình Yêu tộc đã dùng thủ đoạn vô sỉ này, nhưng nhìn ở khoảng cách gần lại là một cảm giác khác.

"Chết đi!" Thông Thiên Giáo Chủ tức giận, chỉ Thanh Bình Kiếm trong tay, lập tức toàn bộ Tru Tiên Kiếm Trận vang lên tiếng ong ong, bốn thanh Tru Tiên Kiếm không ngừng sinh ra kiếm khí, vô số kiếm khí đang rung động ong ong.

Một khắc sau, kiếm khí ngập trời cuồn cuộn lao về phía bốn người Phương Minh.

Phương Minh giật mình, liều mạng thúc đẩy mấy kiện chí bảo, khí tráo phòng ngự hộ thể bên ngoài thân trong nháy mắt lại bung ra gấp mấy lần, vô cùng sáng chói.

Tru Tiên kiếm khí tuy hung mãnh, nhưng oanh kích lên khí tráo phòng ngự hộ thể của Phương Minh, cũng không làm gì được.

Trên thực tế, Phương Minh tuy chỉ có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng hắn đi theo con đường dùng sức mạnh chứng đạo, mức độ dồi dào của pháp lực tuy không bằng Thánh Nhân, nhưng cũng chỉ còn cách một khoảng rất nhỏ mà thôi.

Trên người lại có các chí bảo phòng ngự: Hỗn Độn Tháp, Thiên

Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Hỗn Độn Châu, Khai Thiên Khánh Vân và Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, năm kiện chí bảo mỗi kiện đều là cực phẩm chí bảo loại hình phòng ngự.

Như vậy, Tru Tiên Kiếm Trận tuy lợi hại vô cùng, nhưng cũng khó mà phá vỡ được phòng ngự.

Nữ Oa Nương Nương đội Càn Khôn Đỉnh mà Phương Minh đưa cho lên trên đầu, Càn Khôn Đỉnh rủ xuống từng luồng tiên thiên chi khí đáng sợ, bảo vệ vững chắc quanh thân.

Nữ Oa Nương Nương là tồn tại thành thánh đầu tiên, vĩnh viễn hưởng khí vận Nhân tộc, phúc trạch kéo dài, tu vi của nàng không thể xem thường, lại có Càn Khôn Đỉnh các chí bảo hộ thể, Tru Tiên Kiếm Trận nhất thời cũng không làm gì được.

Bình Tâm Nương Nương cũng là Thánh Nhân, lại có Thập nhị phẩm Hủy Diệt Hắc Liên hộ thể, Tru Tiên Kiếm Trận tạm thời cũng không làm gì được.

Hồng Vân Lão Tổ thúc đẩy Huyền Vũ Thần Thuẫn đến cực hạn, một cái mai rùa khổng lồ xuất hiện, Hồng Vân Lão Tổ đội mai rùa, Tru Tiên kiếm khí cũng tạm thời không làm gì được.

Nhưng Tru Tiên Kiếm Trận hung mãnh dị thường, Nữ Oa Nương Nương, Bình Tâm Nương Nương và Hồng Vân Lão Tổ ba người cũng chỉ có thể tự vệ, muốn đoạt lấy bốn thanh Tru Tiên Kiếm, cũng là chuyện khó như lên trời.

Ngược lại, vì Phương Minh có năm kiện chí bảo biến thái hộ thể, không sợ Tru Tiên Kiếm Trận, vững bước tiến về phía trước, đi về phía Tru Tiên Kiếm ở hướng chính đông.

Nhưng uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận lớn đến nhường nào, Tru Tiên Kiếm không ngừng rung động sinh ra kiếm khí, vô số kiếm khí

ùn ùn kéo đến Phương Minh, tuy không làm gì được phòng ngự của hắn, nhưng lực xung kích cũng đánh cho hắn khá chật vật.

"..." Phương Minh gầm lên liên tục, cơ bắp toàn thân cuồn cuộn, hiện ra chân thân cao ngàn vạn trượng, dựa vào nhục thân thành thánh, vững bước tiến về phía trước.

Thông Thiên Giáo Chủ thấy vậy rất sốt ruột, thầm nghĩ: "Tên Phương Minh này có nhiều chí bảo hộ thể như vậy, e là một thanh tiên kiếm khó mà chống đỡ được, hay là ta tập trung uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận, trước tiên xử lý Phương Minh rồi nói..." Nghĩ vậy, Thông Thiên Giáo Chủ chỉ Thanh Bình Kiếm trong tay vào Lục Tiên Kiếm.

Hắn chia một nửa kiếm khí từ Lục Tiên Kiếm đang tấn công, dồn về phía Phương Minh.

Chương 347

Một nửa kiếm khí từ Lục Tiên Kiếm ập tới, Phương Minh lập tức cảm thấy áp lực tăng mạnh, vội vàng liều mạng thúc đẩy năm kiện chí bảo.

Chỉ là pháp lực tiêu hao quá nhanh, nhưng may mà đan dược đủ, hắn từng vốc từng vốc nuốt Cửu Chuyển Kim Đan, liều mạng bổ sung pháp lực.

Có thêm một nửa kiếm khí của Lục Tiên Kiếm, áp lực của Phương Minh tăng mạnh, cũng không cầu đột phá nữa, chỉ liều mạng chống đỡ.

Ở phía bên kia, Nữ Oa Nương Nương dưới Lục Tiên Kiếm thiếu đi một nửa kiếm khí công kích, áp lực lập tức giảm mạnh, bà liều mạng vận chuyển pháp lực, xông về phía Lục Tiên Kiếm, khoảng cách trong nháy mắt đã xông lên một đoạn dài, thậm chí còn vượt qua cả Phương Minh.

Thông Thiên Giáo Chủ sốt ruột, vội vàng lại chia một nửa kiếm khí của Hãm Tiên Kiếm, đánh về phía Nữ Oa Nương Nương.

Áp lực của Nữ Oa Nương Nương lập tức tăng mạnh, lại một lần nữa dừng bước.

Nhưng Bình Tâm Nương Nương dưới Hãm Tiên Kiếm lại giảm áp lực, nhân cơ hội này, điên cuồng xông lên, vèo một cái đã vượt lên một khoảng cách rất xa.

Thông Thiên Giáo Chủ lại giật mình, vội vàng chia một nửa kiếm khí của Tuyệt Tiên Kiếm, đánh về phía Bình Tâm Nương Nương.

Áp lực của Bình Tâm Nương Nương lập tức tăng mạnh, khó mà

tiến thêm một bước.

Nhưng Hồng Vân Lão Tổ dưới Tuyệt Tiên Kiếm lại chớp được cơ hội, xông mạnh một trận, vọt lên phía trước nhất.

Thông Thiên Giáo Chủ vừa kinh vừa giận, lại đành phải chia một nửa kiếm khí của Tru Tiên Kiếm, đi đối phó Hồng Vân Lão Tổ.

Hồng Vân Lão Tổ tuy bị chặn lại, nhưng Phương Minh lại thoát khốn, tiếp tục vững bước xông về phía trước.

Cứ như vậy, Thông Thiên Giáo Chủ giật gấu vá vai, không những không chặn được Phương Minh và mọi người, mà còn khiến khoảng cách của họ đến bốn thanh Tru Tiên Kiếm ngày càng gần.

Cuối cùng, Phương Minh xông đến trước mặt Tru Tiên Kiếm, đưa tay ra định đoạt lấy.

Thông Thiên Giáo Chủ sốt ruột, vội vàng phất tay áo, thu lại cả bốn thanh Tru Tiên Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ.

Cứ như vậy, Thông Thiên Giáo Chủ liền lộ ra trước mắt Phương Minh và mọi người, Phương Minh sao có thể bỏ qua cơ hội như vậy.

Phương Minh vung tay liền ném Hỗn Độn Châu tới.

Thông Thiên Giáo Chủ kinh hãi, vội vàng dùng Tru Tiên Trận Đồ chắn trước mặt.

Vừa rồi Nguyên Thủy Thiên Tôn bị một Hỗn Độn Châu đập cho gần như phế, Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên không chịu bó tay chờ chết.

"Ầm..." Dù cho Thông Thiên Giáo Chủ có Tru Tiên Trận Đồ các chí bảo hộ thể, nhưng cũng bị Hỗn Độn Châu đập cho lộn nhào bay về phía sau.

Ở phía bên kia, Nữ Oa vung Hồng Tú Cầu, cũng ném về phía

Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ bị Hồng Tú Cầu đập trúng trán, vừa ổn định được thân hình, lại một lần nữa bị đập lộn nhào bay về phía sau.

"Ti tiện, bốn đánh một, vô sỉ, vô sỉ....." (Ti bỉ, tứ cá đả nhất cá, vô sỉ, vô sỉ.....: Đê tiện, bốn đánh một, vô sỉ, vô sỉ...) Thông Thiên Giáo Chủ đáng thương vất vả lắm mới ổn định được tâm thần, lại bị Hậu Thổ dùng Phán Quan Bút điểm vào trán, thần hồn gần như bị kéo ra.

Hồng Vân Lão Tổ chớp lấy cơ hội, mở Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô ra, lập tức hồng sa ngập trời cuồn cuộn lao về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ lập tức có xu thế nguyên thần hoán tán.

Đúng lúc này, một đạo liên bay tới, tỏa ra ánh sáng huyền diệu, chính là Hồng Quân Lão Tổ đã ra tay, giúp Thông Thiên Giáo Chủ đỡ một đòn.

Cùng lúc đó, sư phó thứ mười ba chớp lấy cơ hội, thân hình lướt đến trước mặt Hồng Quân Lão Tổ, tung ra một quyền.

Hồng Quân Lão Tổ giật mình, vội vàng trốn sau Đạo Táng Thần Quan.

Nhưng dù vậy, Hồng Quân Lão Tổ và Đạo Táng Thần Quan cũng bị sư phó thứ mười ba một quyền đánh bay lộn nhào về phía sau.

Mọi người nhìn đến trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

Hồng Quân Lão Tổ là đạo tổ truyền pháp thiên hạ, vậy mà lại bị một quyền đánh bay, thực sự quá chấn động.

Cùng lúc chấn động, cũng không khỏi kinh hãi trước sự bá đạo của sư phó thứ mười ba.

Hồng Quân Lão Tổ ổn định thân hình, Đạo Táng Thần Quan dưới thân bay ra vô số đạo liên, giận dữ nhìn sư phó thứ mười ba và mọi người, trầm giọng nói: "Chư vị đạo hữu, Hỗn Độn Châu ta cũng không cần nữa, hay là hôm nay dừng lại ở đây, thế nào?" "Dừng cái đầu ngươi!" Chiếm được thế thượng phong, Phương Minh đương nhiên đắc thế không tha người, liền muốn xông lên.

Hồng Quân Lão Tổ co giật khóe miệng kịch liệt, cuốn lấy Thông Thiên Giáo Chủ và Thái Thượng Lão Tử, hóa thành một luồng sáng bắn vào Tử Tiêu Cung, ngay sau đó Tử Tiêu Cung cũng hóa thành một luồng sáng, biến mất không dấu vết.

"Ha ha ha, lão già Hồng Quân, có bản lĩnh thì đừng chạy a..." Đánh một trận đẹp mắt, Phương Minh tự nhiên vui mừng như điên.

Đột nhiên, sắc mặt Phương Minh khẽ biến, kinh ngạc và giận dữ nói: "Không hay rồi..." Nói xong, thân hình hắn nhanh chóng bắn về phía thế giới Hồng Hoang.

Trong lúc Phương Minh và Tam Thanh giao chiến, trên Tu Di Sơn, Tiếp Dẫn Đạo Nhân đột nhiên mở mắt, cười tủm tỉm nói: "Chuẩn Đề đạo hữu, hiện tại Phương Minh và Tam Thanh đang giao chiến trong hỗn độn, chính là lúc ta và Yêu tộc kết thúc nhân quả!" Chuẩn Đề Đạo Nhân gật đầu, nói: "Sư huynh cứ đi đi, bần đạo tự sẽ che giấu thiên cơ giúp sư huynh!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân gật đầu, hóa thành một luồng sáng rời khỏi Tu Di Sơn.

Không lâu sau, Tiếp Dẫn Đạo Nhân đến một đáy cốc.

Chương 348

Thang Cốc.

Thang Cốc là nơi Đế Tuấn nuôi dưỡng mười người con trai nhỏ của mình, cũng tức là mười con Tam Túc Kim Ô nhỏ.

Vì vậy, Đế Tuấn đặc biệt sai người chuyển Thần thụ Phù Tang vào trong Thang Cốc.

Trong Thang Cốc có kết giới, mười con Kim Ô nhỏ cũng không ra được.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân coi kết giới như không, trực tiếp xông vào, không hề kinh động đến Đế Tuấn.

Trong Thang Cốc tràn ngập sóng nhiệt, đầy Thái Dương Chân Hỏa, người bình thường căn bản không vào được, nhưng Tiếp Dẫn Đạo Nhân lại xem Thái Dương Chân Hỏa như không có gì, thong thả dạo bước trong Thang Cốc.

Mười con Kim Ô nhỏ đang vui vẻ nuốt chửng Thái Dương Chân Hỏa trên Thần thụ Phù Tang, lớn mạnh thực lực của bản thân.

Thái Dương Chân Hỏa đối với các thần ma khác có thể là vật hủy diệt, nhưng đối với mười con Kim Ô nhỏ, lại là vật đại bổ dinh dưỡng.

Mười con Kim Ô nhỏ thấy Tiếp Dẫn Đạo Nhân, lập tức hét lớn: "Lão đạo nhân kia, là ai, dám xông vào Thang Cốc?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân trên dưới đánh giá mười con Kim Ô nhỏ, cười nói: "Mười vị thái tử không cần sợ hãi, bần đạo là bạn của phụ thân các vị, đặc biệt đến thăm!" "Sợ hãi?

Bọn ta mà sợ hãi sao?

Bọn ta là mười đại thái tử đường đường của Yêu tộc, sao có thể sợ hãi?" Một con Kim Ô trong đó hét lớn.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân cười tủm tỉm nói: "Đúng, đúng, điện hạ là thái tử Yêu tộc, sao lại có thể sợ hãi..." Mười con Kim Ô nhỏ lập tức vênh váo tự đắc nhìn Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Một con Kim Ô nhỏ trong đó cười nói: "Lão đạo nhân cũng khá thức thời đó, đúng rồi, ngươi từ bên ngoài đến, có biết gần đây bên ngoài có chuyện gì vui không?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân khẽ thở dài, nói: "Nếu nói chuyện lớn, thật sự có một chuyện, liên quan đến Yêu tộc..." "Liên quan đến Yêu tộc chúng ta?

Lão đạo nhân mau nói đi!" Kim Ô lập tức có hứng thú, thúc giục Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhìn mười đại Kim Ô, nói: "Vu tộc, các vị biết không?" "Biết chứ, đám ngốc cao to đó, thường xuyên đối đầu với Yêu tộc chúng ta!" Một con Kim Ô trong đó hét lớn.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân gật đầu, nói: "Ai, Đại Tôn của Vu tộc đó, chạy đến thiên đình Yêu tộc đại náo một phen, làm cho thiên đình Yêu tộc đảo lộn trời đất, khiến Yêu tộc mất hết mặt mũi a..." "Chết tiệt, Đại Tôn chó má, dám làm loạn thiên đình Yêu tộc của ta, đúng là tìm chết!" "Hừ, đám cao to Vu tộc đó đúng là tìm chết, thật muốn thay phụ thân và thúc phụ đi dạy dỗ chúng!" "Đúng, nếu lúc đó có mấy anh em chúng ta ở đây, Đại Tôn Yêu tộc chó má kia sao có thể kiêu ngạo được?

Đáng tiếc phụ thân phong ấn chúng ta trong Thang Cốc, chúng ta không ra được..." Mười đại Kim Ô nghe vậy, lập tức như ong vỡ tổ, kinh ngạc và giận dữ.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhướng mày, cười nói: "Mười vị thái tử điện hạ có muốn ra ngoài báo thù Vu tộc một phen không?

Bần đạo có thể giúp mười vị thái tử ra ngoài!" Đại Kim Ô nghe vậy, lập tức mừng rỡ, nói: "Tuyệt vời, lão đạo nhân kia, ngươi nói thật chứ?" "Lão đạo nhân, ngươi thả chúng ta ra, có kinh động đến phụ hoàng và thúc phụ không?" Lại có một Kim Ô nhỏ hỏi.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân cười nói: "Yên tâm, không đâu, không đâu..." Nói xong, Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhẹ nhàng chỉ vào kết giới Thang Cốc, kết giới lập tức vỡ ra một lỗ hổng lớn, quả nhiên không hề kinh động đến Đế Tuấn và Thái Nhất.

Bản lĩnh như vậy, e chỉ có Thánh Nhân mới có được.

Mười đại Kim Ô mừng rỡ, liền muốn từ lỗ hổng bay ra ngoài.

Đúng lúc này, Kim Ô nhỏ nhất vội nói: "Các ca ca, ta nghe nói Vu tộc cao thủ như mây, chúng ta cứ thế mạo muội xông vào, e là không ổn, huống hồ lai lịch của lão đạo nhân này không rõ ràng..." "Ai da, lão Thập, nếu ngươi sợ thì đừng đi nữa, cứ ở lại trong Thang Cốc là được rồi!" Đại Kim Ô cau mày nói.

"A, lão Thập, ngươi còn nhỏ quá, ở lại Thang Cốc an toàn hơn!" Lục Kim Ô cười nói.

"A, lão Thập, ngươi không cần đi đâu, có các ca ca đến Vu tộc là được rồi!" Các Kim Ô còn lại cũng cười nói.

Kim Ô nhỏ đỏ bừng mặt, vội nói: "Các ca ca đều đi cả, sao ta có thể một mình không đi, vậy thì ta đi!" Nói xong, mười con Kim Ô vỗ cánh, ra khỏi kết giới, bay thẳng đến bộ lạc Vu tộc.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhìn mười đại Kim Ô đi xa, khóe miệng lộ ra một nụ cười, hai tay chắp lại, lẩm bẩm: "Yêu tộc, các ngươi nhiều lần gây tai họa cho Tây Phương Giáo của ta, hại Tây Phương Giáo của ta suýt bị diệt môn, hôm nay bần đạo đã báo được đại thù!" Dừng một chút, vẻ mặt Tiếp Dẫn Đạo Nhân trở nên có chút hung tợn, trong

mắt tinh quang lóe lên, trầm giọng nói: "Phương Minh, ngươi không phải là Đại Tôn của Vu tộc sao?

Lần này mười Kim Ô nhỏ đến Vu tộc, tất nhiên sẽ vẫn lạc, Đế Tuấn và Thái Nhất chắc chắn sẽ chấn nộ, như vậy Vu Yêu đại chiến chắc chắn sẽ bùng nổ, tất sẽ có kết cục lưỡng bại câu thương, Vu tộc của ngươi cũng xong đời, nhân quả của Tây Phương Giáo ta với ngươi cũng được kết thúc!" Nói xong, thân hình Tiếp Dẫn Đạo Nhân lóe lên, liền biến mất không dấu vết.

Lúc xuất hiện lại, Tiếp Dẫn Đạo Nhân đã ở trên Tu Di Sơn.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn Tiếp Dẫn Đạo Nhân, hỏi: "Sư huynh, chiêu này của người thật cao tay, một mũi tên trúng hai con nhạn, thả ra mười con Kim Ô nhỏ, Vu Yêu đại chiến chắc chắn sẽ bùng nổ, vừa báo thù được Yêu tộc, cũng vừa báo thù được tên Phương Minh kia..." Chuyện là mười con Kim Ô nhỏ ra khỏi Thang Cốc, một đường bay về phía Vu tộc.

Do mười con Kim Ô nhỏ tuổi còn nhỏ, không khống chế được Thái Dương Chân Hỏa, đi đến đâu, đều thiêu sập từng ngọn núi lớn, làm khô cạn sông lớn.

Đất đai khô nứt, trên mặt đất cháy lên ngọn lửa hừng hực...

Nhất thời, vô số sinh linh bị Thái Dương Chân Hỏa hừng hực thiêu chết, sát nghiệt vô số.

Do các thần ma thấy Kim Ô, biết đó là mười thái tử Yêu tộc, vì vậy giận mà không dám nói, chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Mười con Kim Ô tự thấy người khác đều sợ hãi, càng thêm kiêu ngạo, càng thêm ngang ngược vô kỵ.

Không lâu sau, mười con Kim Ô đến một bộ lạc của Vu tộc, phun ra Thái Dương Chân Hỏa một cách bừa bãi, rất nhiều người trong Vu

tộc bị thiêu chết tại chỗ.

"Lũ súc sinh lông lá kia, dám đến Vu tộc ta giương oai!" Đúng lúc này, một Đại Vu to lớn vô cùng nhảy ra, giận dữ quát: "Đại Vu Khoa Phụ ở đây, các ngươi lũ súc sinh lông lá đừng có mà hỗn láo!" Nói xong, Khoa Phụ cầm cây trượng gỗ đào, liền đập về phía mười con Kim Ô nhỏ.

Khoa Phụ là Đại Vu, tu vi tinh thâm, là cao thủ Đại La Kim Tiên đỉnh phong, mười con Kim Ô nhỏ tuy thiên phú dị bẩm, nhưng lại không phải là đối thủ của Khoa Phụ, bị Khoa Phụ đánh cho kêu oai oái, ôm đầu chạy trối chết.

Chương 349

"Lũ súc sinh lông lá, giết người của Vu tộc ta rồi bỏ chạy, nào có chuyện dễ dàng như vậy!" Khoa Phụ đại nộ, cầm cây trượng gỗ đào đuổi theo mười con Kim Ô nhỏ ở phía sau.

Mười con Kim Ô nhỏ kinh hãi, không dám dừng lại, một đường bay như điên.

Đại Vu Khoa Phụ không chịu bỏ cuộc, một đường đuổi theo.

Cứ như vậy, Khoa Phụ một hơi đuổi theo ngàn vạn dặm, nhưng khổ nỗi Kim Ô là sinh linh có tốc độ bay nhanh nhất trời đất, Khoa Phụ mãi mãi không đuổi kịp.

Khoa Phụ đuổi mệt rồi, liền cúi xuống uống cạn một con sông lớn.

Tiếp đó, Khoa Phụ lại tiếp tục đuổi theo mười con Kim Ô nhỏ.

Mười con Kim Ô nhỏ cũng hiểu ra Khoa Phụ không đuổi kịp, mỗi khi Khoa Phụ dừng lại, chúng cũng dừng lại khiêu khích Khoa Phụ.

Chọc cho Khoa Phụ tức giận liên tục, lại tiếp tục đuổi theo mười con Kim Ô nhỏ.

Cứ như vậy, Khoa Phụ càng lúc càng mệt, bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt, dần dần thể lực càng lúc càng không chống đỡ nổi.

Cuối cùng, Khoa Phụ thực sự quá mệt, ngã xuống.

Thân thể của ông hóa thành một ngọn núi lớn, cây trượng gỗ đào trong tay hóa thành một rừng đào.

Mười con Kim Ô thấy đã làm hao chết một vị Đại Vu, vui mừng khôn xiết.

Đúng lúc này, lại một vị Đại Vu bay đến, thấy Khoa Phụ đã chết,

lập tức đại nộ, gầm lên: "Lũ súc sinh lông lá các ngươi, dám giết Đại Vu của Vu tộc ta, tìm chết!" "Ha ha, lại thêm một kẻ đến nộp mạng, các huynh đệ, tiễn hắn lên đường..." Mười đại Kim Ô thấy vậy, lại có hứng thú, ha ha cười lớn liền lao về phía vị Đại Vu kia.

Nào ngờ vị Đại Vu kia lại là Hậu Nghệ, thần xạ thủ của Vu tộc.

Hậu Nghệ lấy Xạ Nhật Thần Cung xuống, giương cung lắp tên, vèo một tiếng bắn ra, một con Kim Ô trong đó ứng tiếng rơi xuống, đập xuống đất, Thái Dương Chân Hỏa tắt ngấm, đã chết cứng.

"Thất đệ..." Các Kim Ô còn lại kinh hãi, tức giận không thể kìm nén, tiếp tục lao về phía Hậu Nghệ.

Hậu Nghệ cười lạnh, tiếp tục giương cung lắp tên, vèo vèo vèo liên tiếp bắn ra ba mũi tên, lại có ba con Kim Ô ứng tiếng rơi xuống, thân tử đạo tiêu.

"Mau chạy, mau chạy đi..." Lúc này, các Kim Ô còn lại mới biết sợ hãi, kinh hoàng hét lớn, điên cuồng vỗ cánh bay về phía Bất Chu Sơn.

"Lũ súc sinh lông lá, chạy đâu cho thoát!" Hậu Nghệ sao có thể bỏ qua, cưỡi mây đuổi sát theo sáu con Kim Ô còn lại.

Trên đường đi, Hậu Nghệ giương cung lắp tên, vèo vèo vèo bắn ra, liên tiếp lại bắn chết năm con Kim Ô, chỉ còn lại con Kim Ô nhỏ nhất kinh hoàng vỗ cánh chạy trốn.

"Phụ hoàng cứu mạng, cứu mạng a..." Thập Kim Ô sợ đến hồn bay phách tán, kinh hoàng kêu la thảm thiết.

"Hừ, chết đi!" Đại Vu Hậu Nghệ giận không thể kiềm, giương cung lắp tên, vèo một tiếng lại bắn ra.

"Mạng ta xong rồi..." Thập Kim Ô sợ đến mặt mày tái nhợt, hét lớn.

Đúng lúc này, một cái chuông lớn bay tới, chắn trước mặt Thập Kim Ô, giúp nó đỡ được mũi tên đó.

"Phụ hoàng, thúc phụ, chín vị ca ca đều chết rồi, đều bị giết..." Thập Kim Ô nhìn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đột nhiên xuất hiện cứu mạng, khóc lóc nói.

"Giết chín đứa con trai của trẫm, trẫm muốn ngươi hồn bay phách tán, chết không được yên!" Đế Tuấn tức đến trong mắt chảy ra lệ lửa, toàn thân run rẩy, bàn tay to lớn vươn ra, tóm về phía Đại Vu Hậu Nghệ.

Do tu vi giữa Hậu Nghệ và Đế Tuấn chênh lệch quá lớn, Hậu Nghệ chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay to lớn của Đế Tuấn tóm tới, mà không thể né tránh.

"Mạng ta xong rồi!" Hậu Nghệ từ bỏ chống cự, trong lòng thầm kêu.

Đúng lúc này, không gian chấn động, từ trong bay ra một vị thần ma lưng mọc sáu cánh, vị thần ma đó tung ra một quyền, vậy mà lại đánh cho lòng bàn tay Đế Tuấn chảy máu, lùi lại không ngừng.

Đế Tuấn ổn định thân hình, giận dữ nhìn vị thần ma sáu cánh đó, trầm giọng quát: "Đế Giang, tên này giết chín đứa con trai của trẫm, ngươi dám bao che..." Đúng lúc này, mười một vị Tổ Vu còn lại, và người của Vu tộc cũng lần lượt kéo đến, tụ tập dưới chân Bất Chu Sơn.

Chúc Dung miệng rộng giận dữ nhìn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, lớn tiếng nói: "Phì, mười con súc sinh lông lá kia giết Đại Vu của Vu tộc ta, thiêu chết rất nhiều người của Vu tộc ta, mạng của con trai ngươi là mạng, mạng của người Vu tộc ta không phải là mạng sao?" Đại quân Yêu tộc cũng lần lượt xuống Bất Chu Sơn, nhất thời yêu khí cuồn cuộn, trên yêu vân binh sĩ Yêu tộc dày đặc, cờ xí

phấp phới, binh giáp sáng ngời, không khí áp lực đến cực điểm.

Đông Hoàng Thái Nhất tức giận, trầm giọng quát: "Đế Giang, Vu tộc giết chín vị thái tử Yêu tộc ta, mối thù này không đội trời chung, hôm nay Yêu tộc ta thề phải dùng máu trả nợ máu, nhị lang Yêu tộc, lên cho ta, tiễn Vu tộc lên trời!" "Giết..." Vô số người của Yêu tộc xông xuống, lao về phía người của Vu tộc.

"Nhị lang Vu tộc, xé sống lũ súc sinh lông lá này ra, giết a..." Đế Giang hét lớn một tiếng, dẫn đầu xông vào trong Yêu tộc.

Vu Yêu đại chiến cứ thế bùng nổ, hai chủng tộc mạnh nhất trên đại lục Hồng Hoang hiện nay ầm ầm va chạm, tàn sát lẫn nhau, giết đến trời đất tối tăm, nhật nguyệt vô quang.

Đế Giang, Chúc Dung, Trọc Cửu Âm, Cộng Công bốn vị Vu tộc nghênh đón Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất có Hỗn Độn Chung các tiên thiên chí bảo, đại triển thần uy, nhất thời vậy mà lại kìm chân được bốn vị Tổ Vu.

Đế Tuấn dựa vào Hà Đồ và Lạc Thư hai kiện chí bảo, cũng kìm chân được hai vị Tổ Vu.

Các Vu tộc còn lại nghênh đón Yêu Thánh, Yêu Sư Côn Bằng và những người khác của Yêu tộc, thậm chí lúc này Phục Hy cũng đã gia nhập chiến trường.

Chương 350

"Dựng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Đông Hoàng Thái Nhất bị bốn vị Tổ Vu vây công, ầm ầm làm sập một ngọn núi lớn, hét lớn sau lưng.

Mười một Tổ Vu của Vu tộc đại nộ, định bố trí Thập Nhị Thiên Đô Thần Sát Đại Trận, nhưng khổ nỗi thiếu Hậu Thổ, không thể bố trí thành đại trận, chỉ đành trơ mắt nhìn Yêu tộc bố trí thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vừa dựng lên, vô số tinh thần kéo theo cái đuôi dài đập về phía mười một Tổ Vu và chúng nhân Vu tộc.

Dù cho nhục thân của Tổ Vu cường hãn vô cùng, nhưng cũng không chịu nổi nhiều tinh thần đập loạn như vậy.

Mười một Tổ Vu bị đập ngã nhào xuống đất, không rõ sống chết.

Đặc biệt là Thiên Ngô và Xa Bỉ Thi hai vị Tổ Vu đối chiến với Đế Tuấn, càng bị Đồ Vu Kiếm trong tay Đế Tuấn đâm phá phòng ngự, lung lay sắp đổ.

Đột nhiên trong phế tích một con sông cuồn cuộn chảy ra, trên sông đứng Thủy Chi Tổ Vu Cộng Công.

Cộng Công thấy mười vị Tổ Vu còn lại không rõ sống chết, người của Vu tộc chết thương thảm trọng, trong lòng bi thương, ha ha cười lớn: "Lũ súc sinh lông lá, chúng ta cùng đồng quy vu tận đi!" Nói xong, Cộng Công hiện hóa ra chân thân Tổ Vu cao ngàn vạn trượng, nhắm vào Bất Chu Sơn mà húc tới.

"Ầm..." Cộng Công húc vào Bất Chu Sơn, thiên trụ gãy đoạn, nửa Bất Chu Sơn ầm ầm sụp đổ.

Lúc này Đế Tuấn đang ở dưới Bất Chu Sơn, lập tức bị nửa Bất Chu Sơn đập cho kêu thảm một tiếng, bị trọng thương, ngã xuống đất không dậy nổi.

Đại Vu Hình Thiên cầm Kiền Thích Thần Phủ đuổi tới, định một rìu bổ chết Đế Tuấn.

Nhưng Đế Tuấn dù sao cũng là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, trong lúc cấp bách, thúc đẩy pháp lực còn sót lại trong cơ thể, một luồng sáng bay ra, đánh nổ đầu Hình Thiên.

Thi thể không đầu của Hình Thiên đứng sững tại chỗ, đưa một tay sờ lên cổ, phát hiện đầu không còn nữa, không khỏi đại nộ, lấy hai vú làm mắt, lấy rốn làm miệng, âm thanh như sấm rền trong bụng vang lên: "Đế Tuấn, chết đi!" Nói xong, Hình Thiên một rìu bổ về phía Đế Tuấn.

Đế Tuấn không kịp phòng bị, lập tức bị Hình Thiên một rìu chém bay đầu.

Trong tay Hình Thiên là Kiền Thích Thần Phủ, Kiền Thích Thần Phủ là do phủ linh của Khai Thiên Thần Phủ hóa thành, uy lực cực mạnh.

Một rìu bổ xuống, không chỉ chém bay đầu Đế Tuấn, mà còn chém cho Đế Tuấn tại chỗ hồn bay phách tán, thân tử đạo tiêu.

Đông Hoàng Thái Nhất thấy vậy mắt như muốn nứt ra, hét lớn: "Đại ca..." Nói xong, Đông Hoàng Thái Nhất giơ Hỗn Độn Chung, liền đập về phía Cộng Công.

Lúc này Cộng Công đã bị trọng thương, sao có thể chống đỡ được Đông Hoàng Thái Nhất có Hỗn Độn Chung.

"Ha ha ha, đến đây, lũ súc sinh lông lá, ta Cộng Công nào có sợ chết, a, lũ súc sinh lông lá..." Cộng Công ngửa mặt lên trời gầm thét,

chuẩn bị sẵn sàng để chết.

Đúng lúc này, một luồng sáng đánh tới, ầm ầm va vào Hỗn Độn Chung, đánh bay Hỗn Độn Chung cùng Đông Hoàng Thái Nhất lộn nhào về phía sau, làm sập từng ngọn núi lớn.

Luồng sáng tan đi, Cộng Công nhìn một bóng người vĩ ngạn không khỏi nhếch miệng cười, nói: "Đại Tôn, ngài cuối cùng cũng đến rồi..." Nói xong, Cộng Công kiệt sức, rơi xuống.

Đúng lúc này, lại có hai luồng sáng bay tới, chính là Bình Tâm Nương Nương và Nữ Oa Nương Nương.

Bình Tâm Nương Nương đưa tay đỡ lấy Cộng Công, nói: "Huynh trưởng, huynh tuyệt đối không thể có chuyện gì a..." "Muội muội, đến rồi..." Cộng Công cuối cùng nặng nề nhắm mắt lại.

Bình Tâm Nương Nương sốt ruột, ngọc thủ liên tục vẫy, núi lớn bay lên, tìm kiếm nhục thân của mười một vị Tổ Vu còn lại, vội nói: "Huynh trưởng, huynh trưởng, tuyệt đối không thể có chuyện gì, ta nhập thân vào địa phủ, là để có thể cho Vu tộc một tia sinh cơ, không ngờ kết quả cuối cùng lại như vậy, như vậy..." Đúng lúc này, trên trời rủ xuống một đạo liên, kéo Đông Hoàng Thái Nhất đi.

Phương Minh đưa tay giật lấy Hỗn Độn Chung, ngẩng đầu nhìn Đông Hoàng Thái Nhất bị kéo đi, không khỏi kinh ngạc và giận dữ nói: "Hồng Quân, ngươi cũng nhúng tay vào chuyện này?" Bóng dáng Hồng Quân hiện ra, nhìn Phương Minh, nói: "Phương Minh đạo hữu hiểu lầm rồi, Đông Hoàng Thái Nhất tội nghiệt sâu nặng, bần đạo để hắn mỗi ngày kéo mặt trời mọc lặn, ngươi thấy thế nào?" Phương Minh cười lạnh nói: "Cũng tạm được!" Hồng Quân Lão Tổ dùng đạo liên quấn quanh người Đông Hoàng Thái Nhất, trầm giọng nói: "Đông Hoàng Thái Nhất, ngươi không biết thiên số, khiến Yêu tộc bại vong, ngươi có nguyện ý mỗi ngày kéo Thái Dương tinh mọc lặn, để chuộc

tội nghiệt của mình không?" Đông Hoàng Thái Nhất thấy Yêu tộc chết thương vô số, trong lòng không khỏi bi thương, nói: "Bần đạo nguyện ý!" Lúc này Đông Hoàng Thái Nhất đạo tâm đã như tro tàn, giống như tộc trưởng của Tiên Thiên Tam tộc năm xưa, đạo tâm chết lặng, chỉ mong có thể làm một chút gì đó, để có thể cứu chuộc tội nghiệt của mình.

Hồng Quân Lão Tổ vung tay ném ra hai sợi đạo liên.

Hai sợi đạo liên khóa chặt Đông Hoàng Thái Nhất, kéo hắn về phía Thái Dương tinh.

Từ đó về sau, Đông Hoàng Thái Nhất cần cù chăm chỉ, mỗi ngày kéo Thái Dương tinh từ đông sang tây, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác, không một lời oán thán.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên xuất hiện, thu lấy nửa Bất Chu Sơn, rồi biến mất không thấy.

Phương Minh thấy vậy, cũng không ngăn cản, hắn cũng biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn đã nhìn trúng nửa Bất Chu Sơn đó, định đi luyện chế pháp bảo.

Đương nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn thực sự đã dùng nửa Bất Chu Sơn đó luyện chế ra một món pháp bảo phi thường.

Phiên Thiên Ấn!

"Ầm ầm ầm..." Đúng lúc này, đột nhiên trên trời truyền đến từng trận tiếng nổ ầm ầm, âm thanh vang dội, giống như có một con quái vật đáng sợ đang thức tỉnh.

Chuyện là do Cộng Công húc đổ thiên trụ Bất Chu Sơn, khiến trời sụp xuống, lộ ra một cái lỗ hổng khổng lồ vô cùng, trong lỗ hổng địa hỏa phong lôi các vật hủy diệt cuồng cuộn tràn vào, không chỉ vậy, thiên hà đổ ngược xuống, khiến đại lục Hồng Hoang chìm trong một

vùng đầm lầy bùn lầy.

"Oa nhi, đi vá trời đi!" Đôi mắt Phương Minh nhìn chằm chằm Hồng Quân Lão Tổ, nhưng lại nói với Nữ Oa.

Nữ Oa gật đầu, lấy ngũ sắc thạch ngoài thương khung, luyện chế đá vá trời, vá lại lỗ hổng trên trời, lại đến Bắc Hải chém bốn chân của cự quy Bắc Hải, làm trụ chống trời.

Cứ như vậy, Hồng Hoang lại một lần nữa trở nên ổn định.

Hồng Quân Lão Tổ nhìn Phương Minh, nói: "Phương Minh đạo hữu, hiện nay thiên hạ vô chủ, hỗn loạn không chịu nổi, cần phải lập Thiên Đế!" Phương Minh cười nói: "Đúng là cần phải lập Thiên Đế, chỉ không biết đạo tổ định lập ai làm Thiên Đế?" "Hạo Thiên!" Hồng Quân Lão Tổ trầm giọng quát.

Chương 351

Một luồng sáng bay đến trước mặt Hồng Quân Lão Tổ, chắp tay với ông ta, vui mừng nói: "Đạo tổ!" Hiển nhiên Hạo Thiên cũng biết Hồng Quân Lão Tổ lần này gọi hắn đến, là đại cơ duyên.

Hồng Quân Lão Tổ muốn lập hắn làm Thiên Đế!

Cũng không uổng công đi theo Hồng Quân Lão Tổ mấy ngàn vạn năm, chịu khổ bị bạo hành.

Lúc này Hạo Thiên, chỉ muốn ngửa mặt lên trời hét lớn: "Lão tử cuối cùng cũng được đổi đời..." Phương Minh nhìn Hạo Thiên, lại nhìn Hồng Quân Lão Tổ, cười tủm tỉm nói: "Đạo tổ đang nói đùa sao?

Một tên đồng tử quèn, sao có thể làm Thiên Đế được?" Hạo Thiên nghe vậy, mặt già lập tức méo xệch, đôi mắt nhìn chằm chằm Phương Minh, bộ dạng đó, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn.

Bây giờ Hạo Thiên, quả thực hận cực kỳ Phương Minh, ở Tử Tiêu Cung chịu đựng mấy trăm vạn năm, cuối cùng cũng đợi được cơ hội cá mặn lật mình, lại không ngờ Phương Minh không đồng ý, sao có thể không hận Phương Minh chứ!

Hồng Quân Lão Tổ khẽ nhíu mày, nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Hạo Thiên từ lúc hóa hình đã đi theo bần đạo, tu vi tinh thâm, sao lại không thể làm chủ tam giới?" "Ha ha ha, chuyện cười, đúng là chuyện cười, Hạo Thiên tu vi có tinh thâm đến đâu, chẳng phải cũng chỉ là một tên đồng tử, làm sao có thể phục chúng?

Để hắn làm chủ tam giới, chẳng phải là tìm một con chó lên làm chủ tam giới sao?" Phương Minh vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Hồng Quân Lão Tổ và Hạo Thiên, khinh thường nói.

Lời của Phương Minh có thâm ý, ám chỉ Hạo Thiên chẳng qua chỉ là một con chó bên cạnh Hồng Quân, không xứng làm Thiên Đế.

Hạo Thiên sao có thể không nghe ra, tức đến toàn thân run rẩy, móng tay của hai tay cắm sâu vào da thịt, máu tươi chảy ròng ròng, nghiến chặt răng, nhìn chằm chằm Phương Minh, dường như muốn liều mạng với hắn.

Trong mắt Hồng Quân Lão Tổ tinh quang lóe lên, giận dữ nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Vậy theo lời Phương Minh đạo hữu, ai có thể làm Thiên Đế?" Khóe miệng Phương Minh nhếch lên một nụ cười, tủm tỉm nhìn Hồng Quân Lão Tổ, nói: "Đạo tổ thấy ta làm Thiên Đế thế nào?" Hồng Quân Lão Tổ hít sâu một hơi, nói: "Đạo hữu đùa rồi, người được chọn làm Thiên Đế, không thể qua loa, đạo hữu không thông thạo thế sự, làm Thiên Đế e là không hợp!" "Phì, ta không thông thạo thế sự?

Mẹ nó chứ, ta thường xuyên lang thang trên đại lục Hồng Hoang, còn Hạo Thiên thì lần đầu tiên hạ phàm, chẳng lẽ ta không bằng Hạo Thiên thông thạo thế sự?

Chẳng lẽ thông thạo thế sự mà đạo tổ nói chính là làm chó liếm sao?

Nếu là chó liếm, ta quả thực không bằng Hạo Thiên!" Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Hạo Thiên và Hồng Quân Lão Tổ nói.

"..." Hạo Thiên không nhịn được nữa, buột miệng chửi lớn: "Phương Minh, ngươi dám sỉ nhục bần đạo như vậy, bần đạo..." Phương Minh xắn tay áo, bày ra tư thế, vẻ mặt khinh thường nhìn Hạo Thiên, trầm giọng nói: "Sao?

Muốn đánh nhau với ta à?

Đến đây, ta tiếp ngươi!" "Bần đạo... bần đạo..." Hạo Thiên tức

đến toàn thân run rẩy, nhưng lại không dám đáp ứng, vì hắn biết, mình thực sự không đánh lại Phương Minh, xông lên chỉ là tự tìm nhục, trở thành trò cười.

"Hừ, câm miệng!" Đạo tổ nhíu mày, trầm giọng nói.

Hạo Thiên co giật khóe miệng kịch liệt, sâu trong đôi mắt lóe lên một tia hận ý, vội vàng cúi đầu không nói.

"Chó thì mãi mãi là chó, sao có thể làm Thiên Đế được?" Phương Minh khinh thường liếc nhìn, trầm giọng nói.

Đôi mắt Hồng Quân Lão Tổ nhìn chằm chằm Phương Minh, dường như lúc nào cũng có thể ra tay.

Thân hình sư phó thứ mười ba đột nhiên xuất hiện trước mặt Phương Minh, ngẩng đầu nhìn Hồng Quân Lão Tổ, trầm giọng nói: "Hồng Quân, ngươi dám động vào Minh nhi một cái thử xem?" Ánh mắt Hồng Quân Lão Tổ lóe lên, không nói gì nữa.

Phương Minh cười lạnh một tiếng, lớn tiếng nói: "Người của Hồng Mông Thánh Giáo nghe lệnh, từ hôm nay, ta chính là Thiên Đế, ta chính là chúa tể của trời đất này, theo ta...

à không, phải là theo trẫm nhập chủ thiên đình!" Nói xong, đạo bào trên người Phương Minh biến mất, thay vào đó là một bộ đế bào, uy vũ bất phàm, xoay người bay về phía ba mươi sáu tầng trời ngoài Bất Chu Sơn.

Đúng lúc này, trên trời bay tới một tòa Phượng Hoàng Thần Thành khổng lồ, từ trong Phượng Hoàng Thần Thành bay ra vô số phượng hoàng, theo sau Phương Minh, bay về phía thiên ngoại thiên ngoài Bất Chu Sơn.

Đại địa ầm ầm vang dội, muôn thú chấn động, rất nhiều kỳ lân dẫn theo tộc tẩu thú chạy tới, hóa thành thần ma đầu kỳ lân thân

người, cũng theo sau Phương Minh.

Trên trời lại có từng trận tiếng rồng ngâm vang lên, vô số thần long bay tới, cũng theo sau Phương Minh.

Trước đây, Hồng Mông Thánh Giáo chỉ âm thầm bảo vệ một phương trời đất, bảo vệ thế giới Hồng Hoang, giờ khắc này, Hồng Mông Thánh Giáo đã bước ra ánh sáng, chính thức trở thành chúa tể của trời đất này.

Người của Vu tộc còn sót lại cũng lần lượt theo Phương Minh, đi vào ba mươi sáu tầng trời.

Đối với người Vu tộc mà nói, Phương Minh là Đại Tôn, trận chiến này tuy thảm liệt, nhưng Đại Tôn lại trở thành Thiên Đế, xét về một ý nghĩa nào đó, Vu tộc đã thắng.

Trơ mắt nhìn Phương Minh nhập chủ thiên đình, Hạo Thiên sốt ruột, nhìn Hồng Quân Lão Tổ, vội nói: "Đạo tổ, ..." Hồng Quân Lão Tổ hít sâu một hơi, nói: "Đừng vội, Thiên Đế chỉ có thể có một, Phương Minh có thể là Thiên Đế, ngươi cũng có thể là Thiên Đế, hãy đi tranh giành ngôi vị chủ trời đất với Phương Minh!" Hạo Thiên mừng rỡ, bái tạ Hồng Quân Lão Tổ.

"Đi thôi!" Hồng Quân Lão Tổ hóa thành một luồng sáng, biến mất không dấu vết.

Hạo Thiên và mọi người vội vàng theo sau.

Bên phía Phương Minh, thì rầm rộ tuyên bố đăng cơ xưng đế, trở thành Thiên Đế.

Trên Lăng Tiêu Bảo Điện.

Phương Minh lại một lần nữa ngồi trên bảo tọa Thiên Đế, trong lòng sóng cả dâng trào.

Trước đây, hắn không hề có ý định tranh đoạt trời đất này, cũng không có ý định làm Thiên Đế, chỉ là tạo hóa trêu ngươi, đẩy hắn đến bước đường này.

Chương 352

Vu tộc chiến thiên chiến địa, cùng Yêu tộc liều mạng sống chết, vì tranh đoạt trời đất, vì tranh cho Đại Tôn một ngôi vị chủ trời đất, Phương Minh không thể phụ lòng.

"Tham kiến bệ hạ!" Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, các thần ma nghiêm chỉnh tham kiến Phương Minh.

Những thần ma này, chính là mười hai Tổ Vu của Vu tộc, những Tổ Vu này chưa chết hẳn, vẫn còn một hơi thở, Phương Minh đã dùng Bàn Cổ tinh huyết của mình nuôi dưỡng, vì vậy lại sống lại.

Phương Minh nhìn về phía nữ quan bên cạnh, nữ quan gật đầu, mở ra một cuộn hoàng quyển, đọc nội dung bên trong.

Nội dung hoàng quyển không ngoài việc Phương Minh đại phong thiên hạ, trong đó, Phương Minh lập Nữ Oa làm Đế Hậu, làm Trung Cung Nương Nương, chủ quản hậu cung.

Ngoài ra, Phương Minh lại thiết lập Tứ Cung Nương Nương, quản lý hậu cung.

Phượng Huyễn làm Đông Cung Nương Nương, là Đông Phương Nữ Thần, chủ quản các nữ thần phương đông.

Tây Vương Mẫu phụ trợ Nữ Oa, làm Tây Cung chi thủ.

Bình Tâm Nương Nương làm Nam Cung chi thủ, kiêm U Minh Đế, chủ chưởng U Minh.

Thái Âm và Thái Dương hai vị nữ thần làm Bắc Cung chi thủ, hiệp lý hậu cung.

Ngoài ra, Phương Minh còn phong hết những người có quan hệ tốt làm thiên phi, trong đó có Dao Trì, Bách Hoa Tiên Tử, Đào Hoa Tiên

Tử, Hạnh Hoa Tiên Tử, Mẫu Đơn Tiên Tử, Tứ Hải Long Nữ, v.v., vậy mà lại có đến mấy chục vị thiên phi.

Nữ Oa và mọi người nhìn đến trợn mắt há mồm, từng người sát khí đằng đằng nhìn Phương Minh, không ngờ hắn ở bên ngoài ăn vụng nhiều như vậy.

Nhưng trải qua một trận đại chiến, các nàng đều không xuống nổi giường, cuối cùng Phương Minh vẫn là người thắng cuộc...

Ngoài ra, Phương Minh còn đại phong quần thần.

Thú Hoàng Thần Nghịch cùng Cự Thú nhất tộc trấn thủ Thiên Đình, nhận chức Trung Ương Tử Vi Đại Đế.

Long Vương dẫn Long tộc trấn thủ Đông Cực Thiên, làm Đông Đế; Nguyên Phượng dẫn Phượng Hoàng nhất tộc trấn thủ Nam Cực Thiên, làm Nam Đế; Thủy Kỳ Lân dẫn Kỳ Lân nhất tộc trấn thủ Bắc Cực Thiên, làm Bắc Đế; Đế Giang dẫn Vu tộc trấn thủ Tây Cực Thiên, làm Tây Đế.

Tây Đế còn được gọi là Chiến Tranh Cổ Thần, chủ quản chiến sự.

Đây là Ngũ Phương Đế, chịu sự thống lĩnh trực tiếp của Phương Minh.

Bên cạnh đó, dưới trướng Thú Hoàng Thần Nghịch có Tứ Đại Thiên Vương, được gọi là Trung Ương Tứ Đại Thiên Vương, chính là bốn tên bao cát năm xưa: Cùng Kỳ, Đào Ngột, Hỗn Độn và Thao Thiết.

Dưới trướng Đông Đế Long Vương có hai vị Thiên Vương là Chúc Long và Thanh Long.

Dưới trướng Nam Đế Nguyên Phượng có bốn vị Thiên Vương là Phượng Hòe, Phượng Linh, Khổng Tuyên và Đại Bàng.

Dưới trướng Bắc Đế Thủy Kỳ Lân có Ngũ Sắc Thiên Vương, còn gọi là Ngũ Hành Thiên Vương.

Dưới trướng Tây Đế Đế Giang có Thập Đại Thiên Vương, chính là mười vị Tổ Vu còn lại ngoài Đế Giang và Hậu Thổ.

Mười vị Tổ Vu này còn được xưng là Thập Đại Chiến Tranh Thiên Vương.

Ngoài ra, còn có Tứ Đại Thiên Sư, Ngũ Tể, Lục Phụ, Thất Ngự, Bát Đốc, Cửu Cung, Thập Phương Điện và ba trăm sáu mươi lăm bộ Chính Thần.

Nhưng ngay sau đó, lại xảy ra một chuyện khiến Phương Minh bất ngờ, Dương Mi Đại Tiên chủ động đến Thiên Đình làm quan.

Phương Minh mừng rỡ, lại phong thêm Tứ Sắc Đại Đế.

Cùng với Ngũ Phương Đại Đế, Tứ Sắc Đại Đế gồm có: Thanh Đế Dương Mi Đại Tiên, Xích Đế Hồng Vân Lão Tổ, Hoàng Đế Trấn Nguyên Tử, Bạch Đế Đông Hoa.

Trong số các đại thần này, Phương Minh đã phá lệ đề bạt rất nhiều người thuộc Nhân tộc, nhất thời Nhân tộc lại có dấu hiệu cực thịnh.

Phương Minh chiếm cứ ba mươi sáu tầng trời, thành lập Thiên Đình, thiên hạ chấn động.

Nhưng ngay sau đó, Hồng Quân Lão Tổ lại phong Hạo Thiên làm Đế, cũng lập ra Thiên Đình trên núi Thiên Kình.

Hạo Thiên cũng là Thiên Đế, còn được gọi là Ngọc Đế.

Cục diện hai Thiên Đình đối lập nhau đã xuất hiện trên đại lục Hồng Hoang.

Để phân biệt, các thần ma trên đại lục Hồng Hoang gọi Thiên Đình

do Phương Minh thành lập là Bắc Thiên Đình, và Thiên Đình do Hạo Thiên đứng đầu là Nam Thiên Đình.

Hai Thiên Đình mỗi bên trấn một phương, tự cai quản hoàn vũ.

Nhưng hai Thiên Đình lại hoàn toàn khác nhau.

Bắc Thiên Đình hoàn toàn do Phương Minh đứng đầu, y là Thiên Đế nắm thực quyền, nói một là một, hai là hai, nắm trong tay quyền sinh sát của thiên hạ thương sinh.

Nam Thiên Đình thì khác, Hạo Thiên gần như là một Thiên Đế bù nhìn, điều này cũng là do cơ cấu nội bộ của Nam Thiên Đình tạo thành.

Chương 353

Lực lượng chủ yếu của Nam Thiên Đình gồm bốn khối: đệ tử của Tam Thanh và tàn quân Yêu tộc mà Hạo Thiên chiêu mộ.

Tam Thanh là Thánh Nhân, đệ tử của họ chỉ vì nể lệnh của sư phụ mà bất đắc dĩ phải nhậm chức ở Nam Thiên Đình, chứ bảo họ nghe lệnh Hạo Thiên thì đó là chuyện không thể.

Mệnh lệnh của Hạo Thiên truyền xuống thường rơi vào tình trạng không ai thèm ngó ngàng.

Tàn quân Yêu tộc ở Nam Thiên Đình chủ yếu là năm vị Yêu Thánh còn sống sót, nhưng đám tàn quân này lại bị đệ tử Tam Thanh coi thường.

Nhất thời, nội bộ Nam Thiên Đình mâu thuẫn chồng chất, tình hình đáng lo ngại.

Nhưng ai cũng biết, kẻ thực sự chủ tể Nam Thiên Đình là Đạo Tổ Hồng Quân, có Đạo Tổ Hồng Quân ở đó, Nam Thiên Đình tạm thời cũng không có gì đáng ngại.

Xét về chiến lực cao cấp, chủ yếu là Thánh Nhân dùng để uy hiếp.

Bắc Thiên Đình có Dương Mi Đại Tiên, Bình Tâm Nương Nương, Đế hậu Nữ Oa, Hồng Vân Lão Tổ và Phương Minh là một bán Thánh.

Ngoài ra, Bắc Thiên Đình còn có Hồng Mông Sơn làm chỗ dựa, tức là các vị sư phó của Phương Minh.

Đại sư phó chú trọng đại thế thiên hạ, không cho các sư phó của Phương Minh can dự vào chuyện Hồng Hoang.

Các vị sư phó của Phương Minh cũng đã lòng nguội lạnh như tro, không muốn dính vào hồng trần tục thế, chỉ có Thập Tam sư phó xuất

thế.

Thập Tam sư phó được Phương Minh phong làm Đế Sư, là át chủ bài trấn áp cuối cùng của Bắc Thiên Đình.

Nam Thiên Đình có Hồng Quân Lão Tổ, Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Xét về số lượng Thánh Nhân, Nam Bắc Thiên Đình tương đương nhau, Bắc Thiên Đình có năm Thánh một bán Thánh, Nam Thiên Đình có sáu Thánh, khiến hai bên đạt đến một sự cân bằng nhất định, tạm thời sẽ không xảy ra đại chiến.

Nhưng nếu phân tích kỹ, hai bên lại có sự khác biệt.

Trong Bắc Thiên Đình do Phương Minh đứng đầu, trong số năm Thánh một bán Thánh, ngoài Dương Mi Đại Tiên nhậm chức vì tranh đoạt khí vận, năm vị Thánh Nhân còn lại đều răm rắp nghe theo Phương Minh.

Ngay cả Dương Mi Đại Tiên, ở vị trí đó, ít nhiều cũng sẽ góp sức.

Nhưng Nam Thiên Đình thì khác, tuy danh nghĩa có sáu Thánh, nhưng trong đó có quá nhiều thành phần pha tạp.

Tam Thanh, Tây phương Nhị Thánh đều bị Hồng Quân Lão Tổ khống chế, mới bất đắc dĩ phải nhậm chức ở Nam Thiên Đình.

Tam Thanh thì còn đỡ, vì tranh giành khí vận với Bắc Thiên Đình, họ cũng sẽ toàn lực ra tay, nhưng hai vị Thánh phương Tây thì khác, hai gã đó hoàn toàn là để cho đủ số, chỉ góp mặt chứ không góp sức.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lấy cớ Tây Phương Giáo đã xem nhẹ hồng trần tục thế, không tham gia đấu tranh hồng trần, nên gần như không để đệ tử nào nhậm chức ở Nam Thiên Đình.

Nếu Nam Bắc Thiên Đình thật sự khai chiến, chỉ cần Phương

Minh cho Tây phương Nhị Thánh đủ lợi ích, hai gã đó có thể trở giáo bất cứ lúc nào.

Vì vậy, về chiến lực cao cấp, tuy Bắc Thiên Đình có vẻ chỉ có năm Thánh một bán Thánh, còn Nam Thiên Đình có đủ sáu Thánh, trông như Bắc Thiên Đình yếu hơn một bậc, nhưng thực tế Bắc Thiên Đình lại có ưu thế hơn nhiều.

Xét về chiến lực tầm trung, chủ yếu được đo lường bằng các cao thủ cảnh giới Chuẩn Thánh.

Ở Bắc Thiên Đình, Ngũ Phương Đại Đế, Tứ Sắc Đại Đế, cùng mấy chục vị Thiên Vương đều là cao thủ cảnh giới Chuẩn Thánh.

Còn ở Nam Thiên Đình, đệ tử Tam Thanh chỉ có lèo tèo vài người đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, cộng thêm năm vị Yêu Thánh còn sót lại của Yêu tộc.

Về chiến lực Chuẩn Thánh tầm trung, Bắc Thiên Đình gần như nghiền ép Nam Thiên Đình.

Đây là mắt xích yếu nhất của Nam Thiên Đình, vì thế Hồng Quân Lão Tổ đã không tiếc hạ pháp chỉ, cưỡng ép lôi kéo ba nghìn khách hồng trần của Tử Tiêu Cung.

Chỉ là sau bao nhiêu năm, ba nghìn khách hồng trần của Tử Tiêu Cung đã điêu linh gần hết, cuối cùng lôi kéo được cũng chỉ có hơn trăm người.

Những người còn lại không muốn tham gia vào cuộc tranh đấu giữa Nam Bắc Thiên Đình, tự mình trấn thủ một phương, sống đời tiêu dao.

Nhưng việc Hồng Quân Lão Tổ cưỡng ép lôi kéo hơn trăm khách hồng trần của Tử Tiêu Cung cũng đã bù đắp được điểm yếu thiếu hụt chiến lực tầm trung của Nam Thiên Đình, nhưng đó cũng chỉ là bù đắp

trên danh nghĩa, hơn trăm vị khách hồng trần này cũng là những kẻ không nghe lệnh, chỉ góp mặt chứ không góp sức.

Xét về lực lượng cấp thấp, chủ yếu so sánh về binh lực.

Binh lực của Bắc Thiên Đình chủ yếu đến từ Hồng Mông Thánh Giáo, người của Vu tộc, và một số tiên nhân của Nhân tộc phi thăng lên tiên giới, binh lực hùng hậu, không dưới ức vạn.

Binh lực của Nam Thiên Đình chủ yếu đến từ tàn quân Yêu tộc và một số người trong Nhân tộc mà Hạo Thiên lôi kéo, gom góp vá víu, cũng có được ức vạn.

Về binh lực, Bắc Thiên Đình mạnh hơn Nam Thiên Đình rất nhiều.

Từ đó, cục diện đối lập giữa Nam Bắc Thiên Đình trên đại lục Hồng Hoang chính thức mở ra. ...

Thế giới phương Tây.

Chương 354

Trên núi Tu Di.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang phân tích đại thế Hồng Hoang.

"Sư huynh, huynh cho rằng trong cuộc chiến giữa Nam Bắc Thiên Đình, bên nào sẽ chiến thắng?" Chuẩn Đề đạo nhân nhíu mày nói.

Tiếp Dẫn đạo nhân mặt mày khổ sở, nói: "Nam Bắc Thiên Đình, tạm thời thực lực tương đương, bất kể bên nào cuối cùng chiến thắng, Phật giáo phương Tây chúng ta đều nên ngả về bên đó, như vậy mới có thể bảo vệ Phật môn phương Tây không suy tàn!" Chuẩn Đề đạo nhân nhíu mày chặt hơn, nói: "Sư huynh, nhưng tên Bắc Thiên Đế Phương Minh kia dường như không thích Tây Phương Giáo chúng ta, nếu chúng ta trở mặt ngả về Bắc Thiên Đình, liệu có bị chèn ép không?" Tiếp Dẫn đạo nhân khẽ lắc đầu, nói: "Chắc là không, Phương Minh cũng tu tập Phật pháp của ta, chứng tỏ y không ghét Phật giáo phương Tây, kẻ mà y ghét chẳng qua là hai chúng ta mà thôi.

Nhưng hai chúng ta dù sao cũng là Thánh Nhân, nếu trở giáo, Phương Minh tất nhiên sẽ dung nạp!" Chuẩn Đề gật đầu, cười khổ nói: "Vì để Tây Phương Giáo phát dương quang đại, dù hai chúng ta chịu chút khổ cực cũng không sao." Tiếp Dẫn đạo nhân gật đầu tán thành, trong mắt loé lên tinh quang, nói: "Trong Nam Thiên Đình, giáo phái phức tạp, Tam Thanh mỗi người một phe, bài xích Tây Phương Giáo chúng ta.

Ngược lại, trong Bắc Thiên Đình chỉ có một nhà Hồng Mông Thánh Giáo, giáo nghĩa và tôn chỉ của Hồng Mông Thánh Giáo là hội tụ sở trường của trăm nhà, tập hợp vạn đạo để chứng Hỗn Nguyên, giáo nghĩa như vậy cũng thích hợp cho Tây Phương Giáo chúng ta

phát triển!" Chuẩn Đề đạo nhân gật đầu, nhíu mày nói: "Chỉ là cửa ải của Đạo Tổ..." Tiếp Dẫn đạo nhân bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Đạo Tổ hợp với Thiên Đạo, khống chế chúng ta, quả thực khiến người ta đau đầu.

Chúng ta tạm thời không thể không phục vụ cho Nam Thiên Đình, nhưng Nữ Oa, Bình Tâm, Hồng Vân mấy người đó cũng là công đức thành Thánh, vì sao có thể không bị Đạo Tổ khống chế?" Chuẩn Đề đạo nhân hai mắt sáng rực, vui vẻ nói: "Nên tìm cơ hội thích hợp để hỏi Bắc Thiên Đế!" Tiếp Dẫn đạo nhân gật đầu, nói: "Phải, phải lắm!" Đúng lúc này, Già Lam Tôn Giả bước vào đại điện, hành lễ với hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề: "Hai vị Chí Tôn, sứ giả của Nam Thiên Đế đến truyền thánh chỉ." Chuẩn Đề đạo nhân nổi giận đùng đùng, trầm giọng quát: "Hừ, Hạo Thiên thật sự coi mình là Thiên Đế rồi, dám truyền thánh chỉ cho Tây Phương Giáo của ta!" Trên mặt Tiếp Dẫn đạo nhân cũng có vẻ tức giận, nhưng nhanh chóng thu lại, nói: "Sư đệ đừng nổi nóng, Tây Phương Giáo chúng ta trên danh nghĩa vẫn thuộc về Nam Thiên Đình, cứ cho sứ giả vào xem Hạo Thiên định làm gì!" Già Lam Tôn Giả quay người đi ra, một lát sau dẫn một thần ma đầu chim thân người, mặc kim giáp lên điện.

Thần ma đầu chim thân người đó hành lễ với hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nói: "Sứ giả Thiên Đình, tham kiến hai vị Thánh Nhân, chúc hai vị Thánh Nhân thánh thọ vô cương, cùng trời đất rạng ngời!" Chuẩn Đề đạo nhân hai mắt sáng rực, nhìn thần ma đầu chim thân người, hỏi: "Sứ giả, không biết Ngọc Đế phái ngươi đến có việc gì?" Thần ma đầu chim thân người mở thánh chỉ ra, lớn tiếng tuyên đọc: "Ngọc Đế có chỉ, lệnh cho Tây Phương Giáo cử sứ giả đến U Minh Huyết Hải, thu phục Minh Hà Lão Tổ, để Thiên Đình sử dụng, khâm thử!" Thần ma đầu chim thân người đọc xong thánh chỉ của Ngọc Đế, thấy hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không có phản ứng gì, đặc biệt

là Chuẩn Đề đạo nhân, hai mắt cứ nhìn chằm chằm vào hắn, khiến hắn vô cùng không tự nhiên.

Thần ma đầu chim thân người biết hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là Thánh Nhân, không dám hỗn xược, hỏi: "Không biết hai vị Thánh Nhân vì sao lại nhìn ta như vậy?" Chuẩn Đề đạo nhân vẻ mặt trang nghiêm, hai tay chắp lại, nhìn thần ma đầu chim thân người, nói: "Bần đạo thấy ngươi và Tây Phương Giáo của ta có duyên, hay là sứ giả không cần trở về nữa, cứ ở lại Tây Phương Giáo của ta là được!" Kẻ có thể làm sứ giả cho Hạo Thiên, tự nhiên được Hạo Thiên cực kỳ tin tưởng, ở Nam Thiên Đình cũng có quyền thế rất lớn.

Thần ma đầu chim thân người sao lại muốn ở cái nơi khỉ ho cò gáy này làm tín đồ Tây Phương Giáo?

Huống hồ, hắn là một con Đại Bàng, Đại Bàng ăn thịt, làm sao chịu nổi thanh quy giới luật của Tây Phương Giáo?

Thần ma đầu chim thân người vô cùng lo lắng, vội nói: "Hai vị Thánh Nhân, ta là sứ giả của Ngọc Đế, sao có thể nhập Tây Phương Giáo?

Thánh chỉ đã tuyên đọc xong, ta phải trở về phục mệnh!" Nói xong, hắn quay người định đi.

Chuẩn Đề đạo nhân thân hình loé lên, chặn đường thần ma đầu chim thân người, hai tay chắp lại nói: "Sứ giả và Tây Phương Giáo của ta có duyên, không nên bỏ lỡ cơ duyên này!" "Ta có duyên con mẹ nhà ngươi!" Đại Bàng vốn là kẻ hung ác, biết hôm nay không thể giải quyết trong hòa bình, trong cơn tức giận, lại dám ra tay với Thánh Nhân.

Chỉ thấy hắn lắc mình một cái, hóa thành một con Kim Sí Đại Bàng Điểu, vỗ cánh bay lên, một ngụm nuốt chửng Chuẩn Đề đạo nhân vào bụng.

Đệ tử Phật môn phương Tây giật mình kinh hãi, liên tục la lên.

Đại Bàng vỗ cánh định bay đi, đúng lúc này trong bụng đột nhiên đau đớn không chịu nổi, dưới bụng một đạo kim quang loé lên, Chuẩn Đề đạo nhân phá bụng hắn chui ra, giận dữ nhìn Đại Bàng, trầm giọng nói: "Ngươi là nghiệt súc, dám nuốt Thánh Nhân, hôm nay bần đạo sẽ lấy mạng ngươi!" Đại Bàng vô cùng lo lắng, vội kêu lên: "Ta nguyện ý nhập Tây Phương Giáo, xin Thánh Nhân thủ hạ lưu tình!" Để giữ mạng, Đại Bàng cũng chỉ đành cúi mình gia nhập Tây Phương Giáo.

Chuẩn Đề đạo nhân lập tức vui mừng, mặt mày hiền từ nói: "Tốt, nếu đã vậy, bần đạo cũng sẽ không bạc đãi ngươi, ngươi sẽ là Hộ Pháp Tôn Giả của Tây Phương Giáo chúng ta!" Đại Bàng dù trăm bề không tình nguyện, nhưng vẫn gật đầu nói: "Đa tạ Thánh Nhân phong thưởng!" Chuẩn Đề đạo nhân nhìn sang Già Diệp Tôn Giả, nói: "Già Diệp, ngươi hãy đến Nam Thiên Đình một chuyến, nói rằng thánh chỉ của Ngọc Đế Tây Phương Giáo chúng ta đã nhận, chỉ là sứ giả và Tây Phương Giáo có duyên, tự nguyện quy y Tây Phương Giáo, không trở về nữa!" Đại Bàng trong lòng khóc thầm: "Mẹ kiếp, ta có tự nguyện đâu..." Già Diệp Tôn Giả lĩnh mệnh, đi đến Nam Thiên Đình phục mệnh.

Núi Thiên Kình, vốn là một ngọn núi vô danh không ai biết đến, đột nhiên một ngày, núi Thiên Kình bỗng cao lên mười vạn tám nghìn trượng, Ngọc Đế đã phát hiện ra ba mươi ba tầng trời ở đây, thành lập Nam Thiên Đình.

Già Diệp Tôn Giả từ phương Tây một mạch lên Nam Thiên Đình, đi thẳng vào Tử Tiêu Bảo Điện.

Già Diệp Tôn Giả nhìn Hạo Thiên đang ngồi uy nghiêm trên đế tọa, hai tay chắp lại, nói: "Tây Phương Giáo Già Diệp bái kiến Ngọc

Đế!" Hạo Thiên thấy người trở về không phải là sứ giả mình phái đi, mà là một tên quỷ quái Già Diệp Tôn Giả nào đó, không khỏi nhíu mày, cười như không cười hỏi: "Thì ra là Già Diệp Tôn Giả của Tây Phương Giáo, không biết Già Diệp Tôn Giả lần này đến Thiên Đình có việc gì?" Già Diệp Tôn Giả nhìn Hạo Thiên Đế, trong mắt loé lên một tia khinh thường, nói: "Bần tăng đến đây có hai việc!" Hạo Thiên Đế trong lòng mơ hồ có chút bất an, hỏi: "Không biết là hai việc gì, Già Diệp Tôn Giả cứ nói!" Già Diệp Tôn Giả hai tay chắp lại, vẻ mặt trang nghiêm, nói: "Việc thứ nhất, thánh chỉ mà bệ hạ truyền xuống, hai vị Chí Tôn của Tây Phương Giáo chúng ta đã biết, đã phái Địa Tạng Vương Bồ Tát đến Huyết Hải, thu phục Minh Hà Lão Tổ quy thuận Nam Thiên Đình!" Hạo Thiên Đế vô cùng vui mừng, cười rạng rỡ nói: "Dám hỏi Tôn Giả, pháp lực của Địa Tạng Vương Bồ Tát thế nào?" Già Diệp Tôn Giả nói: "Địa Tạng Vương Bồ Tát tuy là Bồ Tát, nhưng lại là người có đại pháp lực trong Phật môn chúng ta, là cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Địa Tạng Vương Bồ Tát sở dĩ là Bồ Tát, không phải vì ngài không thể thành Phật, mà chỉ vì ngài đã phát đại nguyện, địa ngục chưa trống, vĩnh viễn không thành Phật.

Lần này là Địa Tạng Vương Bồ Tát tự mình xin đi, tất nhiên sẽ thành công!" Hạo Thiên Đế nghe vậy liền yên tâm, cười ha hả nói: "Có Địa Tạng Vương Bồ Tát đi, tất có thể chiêu an Minh Hà Lão Tổ!" Dừng một chút, Hạo Thiên Đế lại hỏi: "Tôn Giả, vậy việc thứ hai thì sao?" Già Diệp Tôn Giả trong mắt loé lên một tia mỉa mai, nói: "Việc thứ hai, sứ giả mà bệ hạ phái đi có duyên với Tây Phương Giáo chúng ta, đã tự nguyện quy y Phật môn, gia nhập Tây Phương Giáo, cũng là do bần tăng đến đây báo tin!" Nụ cười trên mặt Hạo Thiên Đế lập tức cứng lại, trong lòng tức đến sôi máu.

Sứ giả do Thiên Đế đường đường chính chính phái đi lại bị Tây

Phương Giáo giữ lại, gia nhập Tây Phương Giáo, đây rõ ràng là hành động coi thường Nam Thiên Đình.

Còn về việc sứ giả tự nguyện quy y Phật môn mà Già Diệp Tôn Giả nói, đó đều là lời nói dối lừa quỷ!

Là cách Tây Phương Nhị Thánh dùng để qua mặt Hạo Thiên Đế!

Hạo Thiên Đế sắc mặt lúc xanh lúc tím, muốn bắt giữ Già Diệp Tôn Giả lại nhưng không dám.

"Chậc, Tây Phương Giáo cũng quá vô sỉ rồi, ngay cả sứ giả Ngọc Đế phái đi cũng bắt giữ, còn nói là sứ giả đốn ngộ, tự nguyện gia nhập Phật môn, đúng là nhảm nhí hết sức, Ngọc Đế cũng thật là nhu nhược!" "Ai, Ngọc Đế chẳng qua chỉ là một con rối được Đạo Tổ và các Thánh Nhân dựng lên thôi, có thực quyền gì đâu!" "Hừ, a, Thiên Đế này đúng là làm quá nhu nhược, đệ tử Tam Thanh chúng ta có ai nghe lời hắn đâu?

Hắn cũng chỉ có thể chỉ huy được một đám lông lá vảy giáp mà thôi!" Trong Tử Tiêu Bảo Điện, một đám đại thần ồn ào cả lên, hoàn toàn không coi Hạo Thiên Đế ra gì.

Hạo Thiên Đế nghe mà tức giận, trong lòng sôi máu, nhưng cũng biết, hiện tại hắn căn bản không có tư cách ra lệnh cho đệ tử Tam Thanh, thực sự chỉ là một Thiên Đế bù nhìn được Tam Thanh và các Thánh Nhân dựng lên mà thôi.

"Không được, không được, trẫm phải thay đổi tất cả, trẫm khó khăn lắm mới đợi được đến lúc này, trẫm không cam tâm làm một Thiên Đế bù nhìn..." Hạo Thiên Đế trong lòng điên cuồng gào thét, cười như không cười nhìn Già Diệp Tôn Giả, nói: "Làm phiền Già Diệp Tôn Giả, Già Diệp Tôn Giả đã đến Thiên Đình của ta, hãy ở lại dạo một vòng rồi hẵng về, Bạch Trạch, ngươi phụ trách nơi ở cho Già Diệp Tôn Giả!" "Vâng!" Bạch Trạch cung kính lĩnh mệnh.

Năm vị Yêu Thánh của Cổ Thiên Đình cũng không còn cách nào khác, mới bất đắc dĩ đầu hàng Nam Thiên Đình, chỉ là với tình hình hiện tại của Nam Thiên Đình, họ cũng lực bất tòng tâm, chỉ có thể chờ đợi.

"Bãi triều!" Hạo Thiên Đế phất phất tay, như chạy trốn mà đi về phía hậu điện.

Vừa đến hậu điện, khuôn mặt già nua của Hạo Thiên Đế lập tức méo mó, hai mắt đỏ như máu, giống như ác quỷ địa ngục, nhe nanh nói: "Tam Thanh, Tây phương Nhị Thánh, các ngươi dám sỉ nhục trẫm như vậy, trẫm sẽ có một ngày khiến các ngươi phải trả giá đắt..." Bất Chu Sơn.

Ba mươi sáu tầng trời.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Một thần tướng của Thiên Nhãn tộc vội vã bước vào bảo điện, quỳ lạy Phương Minh trên bảo tọa Thiên Đế: "Bệ hạ, Nam Thiên Đình đã phái sứ giả đến U Minh Huyết Hải để chiêu hàng Minh Hà Lão Tổ!" Phương Minh nhướng mày, nhíu lại nói: "Nam Thiên Đình hành động nhanh thật, đã ra tay với U Minh Huyết Hải rồi!" Nhưng Phương Minh cũng không thấy lạ, Minh Hà Lão Tổ trong U Minh Huyết Hải là đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong lâu năm, dưới trướng của lão là tộc Tu La kiêu dũng thiện chiến, là một đội quân hùng mạnh.

Hạo Thiên Đế động tâm với tộc Tu La cũng nằm trong dự liệu của Phương Minh.

Chương 355

Một trong Tứ Đại Thiên Sư, Cửu Vĩ Thiên Hồ Bạch Mộng Dao ra khỏi hàng, chắp tay nói: "Bệ hạ, thần nguyện đi một chuyến đến U Minh Huyết Hải, thu phục Minh Hà Lão Tổ!" Cửu Vĩ Hồ tộc của Thanh Khâu Sơn đã quy thuận Bắc Thiên Đình, tộc trưởng Bạch Mộng Dao được phong làm một trong Tứ Đại Thiên Sư, cũng là một trọng thần trong Bắc Thiên Đình.

Thực tế, tu vi của Cửu Vĩ Hồ tộc không cao, tộc trưởng Bạch Mộng Dao cũng chỉ có cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng trí tuệ của nàng lại phi thường, là người hiếm có với tâm tư linh hoạt.

Vì Bạch Mộng Dao tu vi không cao mà được phong làm Thiên Sư, nên trong Bắc Thiên Đình có không ít người bất mãn, chỉ vì nể mặt Phương Minh, các thần ma không dám oán trách.

Nhưng riêng tư cũng có người bàn tán, nói Bạch Mộng Dao vì xinh đẹp, có gian tình với Phương Minh nên mới được phong làm Thiên Sư.

Bạch Mộng Dao tự nhiên biết hoàn cảnh của mình, nên mới vội vàng muốn lập công.

Khi Bạch Mộng Dao ra khỏi hàng, một trong Tứ Đại Thiên Sư khác là Trọc Quy Vân cũng ra khỏi hàng, chắp tay nói: "Trọc Quy Vân xin mệnh, đi thu phục Minh Hà Lão Tổ!" Trọc Quy Vân là con trai của Tổ Vu Trọc Cửu Âm.

Thời gian trước, Phương Minh khuyến khích, thậm chí ép buộc người Vu tộc và Nhân tộc thông hôn, Trọc Quy Vân chính là thần linh do Tổ Vu Trọc Cửu Âm và nữ tử Nhân tộc thông hôn sinh ra.

Trọc Quy Vân vừa có huyết mạch Nhân tộc, vừa có huyết mạch

Vu tộc, không chỉ nhục thân cường hãn, tu vi tinh thâm, tuổi còn trẻ đã có cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nên được Phương Minh phá lệ đề bạt làm Thiên Sư.

Hai vị Thiên Sư còn lại là tộc trưởng Thiên Lộc tộc Lộc Tốn và tộc trưởng Huyền Phong tộc Huyền Ly, hai vị Thiên Sư cũng lần lượt xin mệnh, đi thu phục Minh Hà Lão Tổ quy hàng.

Lộc Tốn khiêm tốn lễ độ, là một bậc trí giả thông tuệ, cao thủ Chuẩn Thánh trung kỳ, một trong ba nghìn khách hồng trần của Tử Tiêu Cung.

Huyền Ly có danh xưng Độc Thiên Sư, mưu kế độc ác, cũng là một trong ba nghìn khách hồng trần của Tử Tiêu Cung, đã đầu quân cho Phương Minh và được phong làm Thiên Sư.

Dưới trướng Tứ Đại Thiên Sư có bốn đại sư môn, dạy dỗ vô số đệ tử, đào lý khắp thiên hạ, mỗi người lấy sư môn làm đơn vị, tổ thành Tứ Đại Thiên Sư quân đoàn, là bốn trong số các quân đoàn chủ lực của Bắc Thiên Đình.

Ngay sau đó, các đại thần quan trọng của Bắc Thiên Đình, Ngũ Tể, Lục Phụ, Thất Ngự, Bát Đốc, Cửu Cung... lần lượt ra khỏi hàng, đều yêu cầu được đi thu phục Minh Hà Lão Tổ.

Bắc Thiên Đình mới thành lập, các đại thần đều muốn kiến công lập nghiệp, quang tông diệu tổ, phát dương quang đại cho chủng tộc của mình, nên mới đổ xô ra, tranh nhau giành công.

Điều này tạo thành một sự đối lập rõ rệt với cảnh đùn đẩy trách nhiệm, đá bóng qua lại của Nam Thiên Đình. ...

Cuối cùng, Phương Minh để Bạch Mộng Dao đi sứ U Minh Huyết Hải.

Điều này khiến cho những lời bàn tán riêng tư trong Bắc Thiên

Đình càng thêm sôi nổi, đoán già đoán non về mối quan hệ giữa Phương Minh và Bạch Mộng Dao.

Vì Minh Hà Lão Tổ là cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong lâu năm, nên Phương Minh lại để hai vị Chiến Tranh Thiên Vương của Tây Cực Thiên là Hỏa Thần Chúc Dung và Thủy Thần Cộng Công đi cùng.

U Minh Huyết Hải.

Trong Minh Hà Cung.

Minh Hà Lão Tổ nhận được tin tức, vội vàng triệu tập bốn đại Tu La Vương và bốn đại Ma Tướng dưới trướng để thương thảo.

Minh Hà Lão Tổ vội vã nói: "Các vị, bản tọa nghe nói Nam Bắc Thiên Đình đều phái sứ giả đến, muốn chiêu hàng Tu La nhất tộc chúng ta, không biết các vị có ý kiến gì?

Đại Phạn Thiên Vương, ngươi có ý kiến gì, mau nói!" Sự việc quá khẩn cấp, sứ giả của Nam Bắc Thiên Đình đều đang trên đường đến U Minh Huyết Hải, nên Minh Hà Lão Tổ trực tiếp bỏ qua những người khác, hỏi trí giả của Tu La nhất tộc là Đại Phạn Thiên Vương.

Đại Phạn Thiên Vương suy nghĩ, nhíu mày nói: "Hiện tại chúng ta có ba con đường để đi.

Thứ nhất, quy thuận Nam Thiên Đình, đắc tội Bắc Thiên Đình.

Thứ hai, quy thuận Bắc Thiên Đình, đắc tội Nam Thiên Đình.

Thứ ba, không quy thuận bên nào, đắc tội cả hai Thiên Đình." Minh Hà Lão Tổ méo miệng, lẩm bẩm: "Mẹ kiếp, xem ra dù chọn con đường nào, ta cũng phải đắc tội với một bên!" Tự Tại Thiên Ba Tuần Vương lớn tiếng nói: "Mẹ kiếp, Tu La nhất tộc chúng ta độc lập ngoài tam giới, chi bằng không quy thuận bên nào cả!" Thấp Bà Vương lạnh lùng nói: "Hừ, cùng lắm thì binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn mà thôi!" Dục Sắc Thiên Vương trầm giọng nói: "Hừ, chúng ta chiếm

giữ địa lợi, lấy U Minh Huyết Hải làm cứ điểm, xem ai làm gì được ta?" Minh Hà Lão Tổ méo miệng, nhíu mày nói: "Những kẻ khác bản tọa không lo, nhưng cả hai Thiên Đình đều có Thánh Nhân tồn tại, nếu ta không quy hàng, e rằng sẽ đắc tội với Thánh Nhân!" Nhắc đến Thánh Nhân, đám người Tu La tộc liền im bặt, nhìn nhau không nói nên lời.

Tu La nhất tộc chiến trời chiến đất, chưa bao giờ chịu thua, ngay cả trong Hồng Hoang Bách tộc, họ cũng là đại tộc hàng đầu, không ai dám trêu chọc, nhưng nếu đối mặt với Thánh Nhân, họ không có chút nắm chắc nào.

Minh Hà Lão Tổ thấy Đại Phạn Thiên Vương không nói gì, không khỏi méo miệng hỏi: "Đại Phạn Thiên, ý kiến của ngươi thì sao?" "Chiến!" Đại Phạn Thiên Vương lớn tiếng nói.

Minh Hà Lão Tổ nhướng mày, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Đại Phạn Thiên Vương.

Lão vốn nghĩ Đại Phạn Thiên Vương sẽ khuyên quy hàng một bên nào đó, nhưng không ngờ hắn lại nói chiến.

Một chữ "chiến" nói ra thì nhẹ nhàng, nhưng làm thì khó vô cùng.

Với thực lực của Tu La tộc, không đủ để tranh đấu với bất kỳ Thiên Đình nào, chiến thế nào đây?

Bất kỳ Thiên Đình nào chỉ cần xuất động một lộ đại quân, e rằng cũng có thể san bằng Tu La nhất tộc, chiến thế nào?

"Ý của Đại Phạn Thiên Vương là?" Da mặt Minh Hà Lão Tổ co giật dữ dội, hỏi.

Đại Phạn Thiên Vương hai mắt lóe lên ánh sáng trí tuệ, nói: "Nếu Tu La nhất tộc chúng ta không chiến mà quy hàng bất kỳ Thiên Đình nào, dù quy hàng cũng sẽ bị lạnh nhạt.

Chương 356

Tu La nhất tộc chúng ta phấn lực nhất chiến, chẳng qua là để tranh thủ lợi ích đáng có mà thôi!" Minh Hà Lão Tổ thở phào nhẹ nhõm, biết Đại Phạn Thiên Vương vẫn muốn Tu La nhất tộc quy thuận một bên, liền nói: "Đại Phạn Thiên Vương cho rằng chúng ta nên quy thuận bên nào?" Đại Phạn Thiên Vương hít một hơi thật sâu, nhìn về phía bắc, nói: "Bắc Thiên Đình!" Tự Tại Thiên Ba Tuần Vương nhíu mày nói: "Nếu muốn quy thuận thì cũng nên quy thuận Nam Thiên Đình, Nam Thiên Đình có sáu vị Thánh Nhân tọa trấn, trong đó còn có Thiên Đạo Thánh Nhân như Đạo Tổ tọa trấn, tại sao chúng ta lại phải quy thuận Bắc Thiên Đình?" Đại Phạn Thiên Vương cười nói: "Nam Thiên Đình có vẻ nhiều hơn một vị Thánh Nhân, nhưng nội bộ của họ phức tạp, Tây phương Nhị Thánh tuy danh nghĩa thần phục Nam Thiên Đình, nhưng lại là loại chỉ góp mặt chứ không góp sức, hai kẻ gió chiều nào theo chiều ấy.

Nếu Nam Bắc Thiên Đình khai chiến, Bắc Thiên Đình thắng, họ sẽ nghiêng về Bắc Thiên Đình, Nam Thiên Đình thắng, họ sẽ nghiêng về Nam Thiên Đình!

Ngược lại, Bắc Thiên Đình lại ổn định hơn nhiều!" Minh Hà Lão Tổ gật đầu, nói tiếp: "Đúng vậy, các vị Thánh của Bắc Thiên Đình, Đế Sư là thầy của Bắc Thiên Đế, Nữ Oa Nương Nương là Đế hậu, Bình Tâm Nương Nương là Thiên phi, Xích Đế Hồng Vân là thuộc hạ cũ của Bắc Thiên Đế, những người này đều sẽ không phản bội.

Chỉ có Thanh Đế Dương Mi, người này không rõ lai lịch, nhưng hắn đã gia nhập Bắc Thiên Đình, được liệt vào hàng Thanh Đế, tự nhiên cũng sẽ không phản bội Bắc Thiên Đình!" Đại Phạn Thiên Vương nói: "Đúng vậy, quan trọng hơn là nội bộ Nam Thiên Đình

phức tạp, các thế lực môn phái ngoan cố, Hạo Thiên Đế tuy là Thiên Đế, nhưng thực chất chỉ là con rối của Tam Thanh.

Nếu chúng ta gia nhập Nam Thiên Đình, không có Thánh Nhân chống lưng, tất sẽ bị bài xích, vậy thì ngày tháng của Tu La nhất tộc sẽ không dễ chịu!

Ngược lại, Bắc Thiên Đình thì khác...” Thấp Bà vội nói: “Này, Đại Phạn Thiên, ngươi nói nhanh lên đi, lề mề quá, Bắc Thiên Đình thì khác chỗ nào?” Đại Phạn Thiên Vương cười nói: “Bắc Thiên Đế người này tuy bá đạo, nhưng lại dùng người tài chứ không dùng người thân, vô cùng anh minh.

Ngay cả Dương Mi Đại Tiên và Hồng Vân Lão Tổ cũng chỉ được phong làm một trong Tứ Sắc Đế, chứ không phải Ngũ Phương Đế!” Phương Minh khi phong thưởng cho các vị thần cũng có sự cân nhắc.

Địa vị của Ngũ Phương Đế cao hơn Tứ Sắc Đế một chút.

Thú Hoàng Thần Nghịch, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân và Đế Giang, năm người này đều từng là đại lão của một phương chủng tộc, thích hợp hơn để làm đại thần trấn giữ biên cương, quản lý một phương chư thiên.

Dương Mi Đại Tiên và Hồng Vân Lão Tổ tuy là Thánh Nhân, nhưng lại có tính cách đạm bạc, không giỏi quản lý thống soái, nên không thích hợp trấn thủ Tứ Cực Thiên.

Hơn nữa, Dương Mi Đại Tiên và Hồng Vân Lão Tổ cũng không quan tâm đến việc được phong thần chức gì.

Dương Mi Đại Tiên quan tâm đến cuộc chiến khí vận, ngồi hưởng khí vận của Bắc Thiên Đình.

Hồng Vân Lão Tổ thì là một người nhàn tản, thích đi đây đi đó kết giao bằng hữu.

Thần chức của hai người chỉ cần không quá thấp là họ đều có thể chấp nhận.

Minh Hà Lão Tổ gật đầu, nói: "Đúng vậy, ở Bắc Thiên Đình quả thực ta sẽ được trọng dụng hơn.

Chỉ không biết ta nên tranh thủ thần chức gì, đừng làm quá đáng!" Đại Phạn Thiên Vương trong mắt lóe lên thần quang, nói: "Chúng ta muốn biến Tứ Sắc Đế thành Ngũ Sắc Đế, Lão tổ sẽ là một trong Ngũ Sắc Đế!" Minh Hà Lão Tổ hai mắt sáng rực, hơi thở dần dồn dập, nói: "Nếu có thể trở thành một trong Ngũ Sắc Đế, Tu La nhất tộc ta quy thuận Bắc Thiên Đình thì có sao?" Đám người Tu La tộc gật đầu tán thành.

Đại Phạn Thiên Vương cười nói: "Ta còn có tuyệt chiêu chưa dùng..." Minh Hà Lão Tổ ngẩn ra, rồi lập tức phản ứng, cười ha hả nói: "Đúng, đúng, đúng, ta còn có tuyệt chiêu chưa sử dụng!" Mọi người cũng đều phản ứng lại, biết rằng Đại Phạn Thiên Vương cho rằng Phương Minh háo sắc, có thể dùng một trong bảy mươi hai công chúa Tu La để dụ dỗ Phương Minh.

"Báo, không hay rồi, không hay rồi, trên Huyết Hải có một tên trọc trộm đến, tên trọc trộm đó lợi hại lắm, đã đả thương rất nhiều người của chúng ta!" Đúng lúc này, có người của Tu La tộc vội vã chạy vào bẩm báo.

Minh Hà Lão Tổ nghe vậy nhíu mày, trầm giọng nói: "Hừ, trọc trộm, chắc chắn là sứ giả do Nam Thiên Đình phái đến.

Đi, chúng ta ra ngoài xem thử!" Minh Hà Lão Tổ dẫn đám người Tu La tộc ra khỏi Huyết Hải, nhìn kỹ, chỉ thấy trên Huyết Hải có một con lạc đà chó, con lạc đà chó đó vẻ mặt trang nghiêm, toàn thân Phật quang bao quanh, tiếng Phạn lượn lờ, trông cũng ra dáng.

Minh Hà Lão Tổ nhìn con lạc đà chó đó, trầm giọng quát: "Ngươi

là ai?

Dám đả thương người của Tu La tộc ta?" Con lạc đà chó đó nhìn Minh Hà Lão Tổ, hai tay chắp lại nói: "Bần tăng là Địa Tạng Vương Bồ Tát của Phật môn, hôm nay đến U Minh Huyết Hải là để độ hóa đạo hữu, xin đạo hữu nhập Phật môn của ta!" Minh Hà Lão Tổ nghe vậy, lập tức cười, khinh thường nói: "Lừa trọc, ngươi có biết bản tọa là ai không?

Độ hóa bản tọa?

Đúng là nực cười hết sức!" "Minh Hà đạo hữu, bần tăng biết ngài là lão tổ của Tu La nhất tộc, là ma đạo lão tổ, nên bần tăng mới đến độ hóa!" Địa Tạng Vương Bồ Tát trong lòng kiên định, nhìn Minh Hà Lão Tổ nói.

"Lừa trọc, biết bản tọa là ai mà còn dám ở đây hỗn xược!" Minh Hà Lão Tổ đại nộ, huyết sắc đạo bào trên người tung bay, liền lao về phía Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Hai người vừa gặp mặt, có thể nói là lời không hợp ý nửa câu cũng thừa, nói chưa được hai câu đã đánh nhau.

Địa Tạng Vương Bồ Tát cũng là người có đại trí tuệ đại nghị lực, không học theo sự vô sỉ của Tây phương Nhị Thánh, một lòng tuân theo pháp tắc Phật môn, muốn độ hóa thế nhân, Phật pháp tinh thâm, chính là đối thủ của Minh Hà Lão Tổ.

Hai người trên Huyết Hải đánh nhau trời đất tối tăm, nhật nguyệt vô quang, bất phân thắng bại.

Đúng lúc này, trên trời mây lành cuồn cuộn, một dòng sông lớn vắt ngang cả U Minh Huyết Hải, trên dòng sông, Chiến Tranh Thiên Vương Cộng Công chân đạp cự mãng, bước đi.

Phía trước đột nhiên mây lửa cuồn cuộn, đốt cháy nửa bầu trời,

thậm chí đốt cả Huyết Hải đến sôi sục.

Toàn thân liệt hỏa hừng hực, giống như một mặt trời nhỏ, Chiến Tranh Thiên Vương Chúc Dung bay đến, hắng giọng cười ha hả nói: "Chậm rồi, chậm rồi, còn dám vượt mặt ta..." Ngay sau đó, Cửu Vĩ Hồ Bạch Mộng Dao dẫn theo đại quân Bắc Thiên Đình hùng hậu đến nơi.

Đại quân Bắc Thiên Đình hùng hậu, nhìn không thấy điểm cuối, binh giáp sáng ngời, cờ xí phấp phới, vô cùng hùng tráng.

Minh Hà Lão Tổ và Địa Tạng Vương Bồ Tát đang giao đấu cũng không khỏi dừng tay, nhìn về phía đại quân Bắc Thiên Đình.

Bạch Mộng Dao ánh mắt dừng lại trên người Minh Hà Lão Tổ, chắp tay với Minh Hà Lão Tổ, nói: "Một trong Tứ Đại Thiên Sư của Thiên Đình, Bạch Mộng Dao tham kiến Minh Hà đạo hữu!" "Ha ha, Minh Hà đạo hữu, vẫn khỏe chứ!" Chúc Dung lớn giọng cười ha hả nói.

Bên cạnh, Minh Hà Lão Tổ nghe mà da mặt co giật dữ dội, thầm nghĩ: "Ta với ngươi hình như không quen..." Nhưng Minh Hà Lão Tổ không dám tỏ ra kiêu ngạo, vội vàng đáp lễ với Bạch Mộng Dao, Thủy Thần Cộng Công và Hỏa Thần Chúc Dung: "Minh Hà tham kiến Bạch Thiên Sư, tham kiến hai vị Thiên Vương!" Minh Hà Lão Tổ trong lòng có chút thấp thỏm, Phương Minh phái đến hai vị Chiến Tranh Thiên Vương, ý tứ rõ ràng, nếu không phục, sẽ đánh cho đến khi phục thì thôi.

Phái thêm một vị Thiên Sư như Bạch Mộng Dao, có thể nói là vừa mềm vừa rắn, song quản tề hạ.

Bạch Mộng Dao nhìn Minh Hà Lão Tổ, cười nói: "Bệ hạ nhà ta và đạo hữu đều là khách hồng trần trong Tử Tiêu Cung, gần đây bệ hạ nhà ta đăng cơ đại bảo, không quên bạn cũ, nên phái ta đến mời Minh

Hà đạo hữu cùng đến Thiên Đình, cùng mưu đại sự!" Minh Hà Lão Tổ chưa kịp nói, bên kia Địa Tạng Vương Bồ Tát đã hồi thần, nhớ ra mục đích của chuyến đi này, cũng vội hai tay chắp lại nói: "Minh Hà đạo hữu, bần tăng lần này đến đây, cũng là phụng mệnh của hai vị Chí Tôn nhà ta, mời đạo hữu quy thuận Nam Thiên Đình!" Thì ra Địa Tạng Vương Bồ Tát lòng dạ Bồ Tát, đi dọc đường thấy U Minh Huyết Hải quỷ quái không ngừng, ác quỷ khắp nơi, liền nảy sinh lòng độ hóa, quên mất mục đích của chuyến đi này.

Bạch Mộng Dao nhướng mày, cười tủm tỉm nói: "Nam Thiên Đình thật là không có thành ý, chỉ phái một người đến, quá là không có thành ý!" Nói xong, Bạch Mộng Dao lại quay đầu nhìn Minh Hà Lão Tổ, chắp tay nói: "Minh Hà đạo hữu, thành ý của Bắc Thiên Đình chúng ta, đạo hữu cũng đã thấy, đạo hữu nên đi đâu về đâu, trong lòng hẳn đã có tính toán rồi chứ?" Bạch Mộng Dao là Thiên Sư, trí tuệ thông tuệ, giỏi công tâm.

Chương 357

Một phen nói này, có thể nói là trúng vào chỗ hiểm, nói thẳng vào lòng Minh Hà Lão Tổ.

Hiện nay Nam Bắc Thiên Đình tranh bá, Minh Hà Lão Tổ cũng biết không thể một mình đứng ngoài, tất nhiên phải đầu quân cho một bên, chỉ sợ bị người khác coi thường.

Bây giờ nhìn vào đội hình của hai bên, Bắc Thiên Đình phái đến một vị Thiên Sư, hai vị Chiến Tranh Thiên Vương và một đội Thiên binh Thiên tướng, còn Nam Thiên Đình lại chỉ phái một người đến, thành ý của hai bên, vừa nhìn đã biết.

Minh Hà Lão Tổ hai mắt nhìn chằm chằm vào Địa Tạng Vương Bồ Tát, trầm giọng nói: "Hừ, đây chính là lễ số đối đãi của Nam Thiên Đình sao?" Địa Tạng Vương Bồ Tát nhíu mày, vội nói: "Không phải, bần tăng... bần tăng..." Địa Tạng Vương Bồ Tát tuy là người có đại trí tuệ, nhưng đại trí tuệ đó thể hiện ở phương diện tu hành, còn về phương diện nhân tình thế thái, so với Thiên Sư thì kém xa, nên bị đánh cho trở tay không kịp, thậm chí nói không nên lời.

Thực tế, Hạo Thiên cũng muốn phái thêm người đi chiêu hàng Minh Hà Lão Tổ.

Chỉ là Hạo Thiên hiện nay dưới trướng không có người, môn đồ Tam Thanh không chịu nghe lệnh, thuộc hạ cũ của Yêu tộc cũng qua loa, cả triều văn võ tiên quan, gần như không một người có thể dùng được, nên chỉ có thể truyền thánh chỉ, để Tây Phương Giáo cử người.

Tây Phương Giáo Nhị Thánh cũng là những nhân vật quỷ tinh, sao lại nỡ cử nhiều người, nên chỉ phái một mình Địa Tạng Vương Bồ Tát đi.

Địa Tạng Vương Bồ Tát vội đến mức mồ hôi to như hạt đậu trên trán lăn xuống, vội nói: "Bần tăng một mình cũng đủ địch thiên quân vạn mã!" "Thái, tên trọc trộm kia, ngươi tưởng ngươi là ai?

Dám hỗn xược như vậy?" Hỏa Thần Chúc Dung nghe vậy, lập tức nổi nóng, giận dữ quát.

"Hừ, người của Tây Phương Giáo từ khi nào lại trở nên ngông cuồng như vậy, thật không biết chữ 'chết' viết thế nào!" Thủy Thần Cộng Công cũng lạnh lùng hừ nói.

"Thế à?

Theo ta thấy, ngươi còn không bằng một Thiên binh của Bắc Thiên Đình chúng ta!" Đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

Mọi người nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy một người bước ra từ trong đám đông Thiên binh.

Người đó dung mạo bình thường, nhưng lại có một khí thế lăng nhân.

Bạch Mộng Dao thoáng chốc có một ảo giác, người này rất giống Phương Minh, rất giống Thiên Đế bệ hạ.

"Không đúng, là bệ hạ, bệ hạ đã biến hóa, trà trộn vào trong đám Thiên binh Thiên tướng đi cùng đại quân đến U Minh Huyết Hải..." Bạch Mộng Dao gần như chắc chắn người trước mắt chính là Phương Minh, trong lòng thầm kinh ngạc.

Quả là trí tuệ của Thiên Sư, tuy Bạch Mộng Dao không nhìn ra, nhưng lại dựa vào trí tuệ, từ cử chỉ lời nói của Phương Minh, đã nhìn ra tên tiểu binh này chính là Phương Minh.

Cộng Công và Chúc Dung lại không nhìn ra, đang định tiến lên, Bạch Mộng Dao lắc đầu với hai người, ngăn cản họ.

Bên phía Tu La tộc, Minh Hà Lão Tổ không nhìn ra, ngược lại trí tuệ thông tuệ của Đại Phạn Thiên Vương lại nhìn ra một số manh mối.

Phương Minh từ từ đi đến trước mặt Địa Tạng Vương Bồ Tát, cười tủm tỉm nói: "Vị đại hòa thượng này, ngươi một mình có thể địch lại nhiều người của Bắc Thiên Đình chúng ta như vậy, lời nói này có hơi quá rồi không?" Địa Tạng Vương Bồ Tát nhíu mày, nói: "Lời của bần tăng quả thực có hơi quá, ý của bần tăng là thành ý của Nam Thiên Đình chúng ta cũng đủ!" Phương Minh nhếch miệng cười, nhìn Địa Tạng Vương Bồ Tát, cười nói: "Đại hòa thượng, ngươi có thể không biết, Bắc Thiên Đình chúng ta ai nấy đều tu vi tinh thâm.

Ta, một tên lính quèn của Bắc Thiên Đình, hôm nay muốn thách đấu ngươi, ngươi phải chịu trách nhiệm cho lời nói của mình." Địa Tạng Vương Bồ Tát thấy Phương Minh tuy mặc giáp Thiên binh, nhưng khí độ bất phàm, không dám khinh thị, hai tay chắp lại nói: "Nếu thí chủ nhất quyết muốn đánh, vậy bần tăng chỉ có thể phụng bồi!" Nụ cười trên môi Phương Minh càng rộng, vẻ mặt ngây thơ hiền hậu, đột nhiên bùng nổ, một quyền đánh về phía Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Địa Tạng Vương Bồ Tát kinh ngạc, vội vận Kim Cang thần thông của Phật môn để chống đỡ.

"Oanh..." Chỉ một quyền, Phương Minh đã đánh cho Địa Tạng Vương Bồ Tát thân hình không vững, lùi nhanh về phía sau, nơi đi qua, Huyết Hải dưới chân Địa Tạng Vương Bồ Tát bị nổ tung, cuộn trào dữ dội, tạo thành một rãnh sâu.

Địa Tạng Vương Bồ Tát lùi ra xa mấy vạn trượng mới ổn định được thân hình, vẻ mặt kinh hãi nhìn Phương Minh, nói: "Thí chủ sao lại biết dùng Kim Cang Phục Ma Quyền của Phật môn ta?" Phương

Minh thu quyền lại, cười nói: "Ta từng có may mắn đến thư viện Vạn Đạo của Hồng Mông Sơn, bên trong có ghi lại các thần thông của Phật môn!" Địa Tạng Vương Bồ Tát gật đầu, nhìn Phương Minh, nói: "Thí chủ tu vi tinh thâm, bần tăng bội phục!" Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Địa Tạng Vương Bồ Tát, nói: "Đại hòa thượng, vậy ngươi nhận thua chưa?" Địa Tạng Vương Bồ Tát nhìn Phương Minh, nói: "Thí chủ tuy tu vi tinh thâm, nhưng bần tăng thân mang trọng trách, không dám phụ lòng bệ hạ Nam Thiên Đình và hai vị Chí Tôn giao phó, nên phải liều lĩnh thách đấu vị thí chủ này!" Phương Minh cười ha hả nói: "Đại hòa thượng, nếu ngươi không chịu thua, vậy ta sẽ đánh cho đến khi ngươi phục thì thôi!" Nói xong, Phương Minh thân hình bạo động, trong tay xuất hiện một chuỗi Phật châu, chính là chuỗi Phật châu do đầu lâu của Chuẩn Đề hóa thành.

Phật châu xoay chuyển, chiếu thẳng vào Địa Tạng Vương Bồ Tát mà đập tới.

"Oanh..." Địa Tạng Vương Bồ Tát tuy Phật pháp tinh thâm, nhưng sao có thể là đối thủ của Phương Minh.

Huống hồ, trong tay Phương Minh còn có chí bảo Phật môn, là chuỗi Phật châu do đầu lâu của Chuẩn Đề hóa thành, có tác dụng khắc chế tự nhiên đối với Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Địa Tạng Vương Bồ Tát lại một lần nữa bị đập bay ra ngoài, lộn nhào về phía sau.

Phương Minh không chịu nhượng bộ, lao lên, Phật châu trong tay điên cuồng đập về phía Địa Tạng Vương Bồ Tát, đập cho Địa Tạng Vương Bồ Tát không ngừng lùi lại, gần như lùi ra khỏi Huyết Hải.

"A!" Địa Tạng Vương Bồ Tát đại nộ, hai tay chắp lại, Phật quang sau đầu bùng nổ, một chưởng nghênh đón Phật châu của Phương Minh.

“Oanh...” Phật châu bị đánh bật ra, Địa Tạng Vương Bồ Tát miễn cưỡng ổn định thân hình, chỉ là bị lực lớn chấn động đến nội tạng cuộn trào, cổ họng ngòn ngọt, không nhịn được “oa” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Địa Tạng Vương Bồ Tát sắc mặt ảm đạm, nói: “Thí chủ tu vi tinh thâm, bần tăng thua rồi!” Phương Minh thu lại Phật châu, cười tủm tỉm nói: “Đại hòa thượng, ngươi chấp tướng rồi, động sân niệm rồi.

Cuộc tranh giành quyền lực giữa Nam Bắc Thiên Đình, có liên quan gì đến ngươi?

Chẳng lẽ ngươi cũng truy cầu danh lợi quyền lực sao?” “A, có liên quan gì đến bần tăng...” Địa Tạng Vương Bồ Tát trên mặt lộ ra vẻ mê mang, nhìn Phương Minh, lẩm bẩm nói: “Nhưng... nhưng bần tăng phụng mệnh...” “Đệ tử Phật môn chưa từng gia nhập Nam Thiên Đình, sao lại có chuyện phụng mệnh?

Đại hòa thượng, ngươi đã hiểu sai ý của hai vị Chí Tôn Phật môn rồi.

Hai vị Chí Tôn Phật môn để ngươi đến U Minh Địa Phủ độ hóa ác quỷ, ngươi lại phạm sân niệm, không hiểu rõ ý của các ngài, cuốn vào cuộc tranh giành quyền lực!” Giọng nói của Phương Minh cực kỳ có sức mê hoặc, giống như ma chú, chui vào thất khiếu của Địa Tạng Vương Bồ Tát, vang vọng trong đầu Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Chương 358

"A, thí chủ có huệ căn, một lời điểm tỉnh người trong mộng, bần tăng quả thực đã chấp tướng, đa tạ thí chủ!" Địa Tạng Vương Bồ Tát cung kính hành lễ với Phương Minh.

Mọi người nhìn mà mắt tròn miệng dẹt, gần như không dám tin vào mắt mình.

Phương Minh một phen giáo huấn, lại khiến cho Địa Tạng Vương Bồ Tát bị nói cho mông lung, thực sự khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Địa Tạng Vương Bồ Tát ánh mắt nhìn về phía Minh Hà Lão Tổ và những người khác, nói: "Tu La nhất tộc là quỷ tộc, bần tăng nên độ hóa họ..." Phương Minh cười ha hả nói: "Đại hòa thượng lại chấp tướng rồi, nơi nào ác quỷ nhiều nhất thì nên đến nơi đó, Tu La tộc so với ác quỷ trong U Minh Địa Phủ, chỉ như chín trâu mất một sợi lông, không đáng nhắc đến!" Địa Tạng Vương Bồ Tát trong mắt lại một lần nữa lộ ra vẻ mê mang, rồi ngay sau đó trong mắt lại lộ ra vẻ kiên định, nhìn Phương Minh, nói: "Thí chủ nói đúng, bần tăng nên đến nơi có nhiều ác quỷ nhất!

Chỉ là Âm Soa Thần Tôn của U Minh Địa Phủ dường như không thích người ngoài, bần tăng..." "Ha ha, chuyện đó dễ thôi, ta và Âm Soa Thần Tôn quen biết, có thể nói giúp với Âm Soa Thần Tôn, dàn xếp một chút..." Phương Minh nháy mắt ra hiệu nói.

Mọi người nghe vậy lại một lần nữa mắt tròn miệng dẹt, méo miệng không thôi.

Người đời đều biết Âm Soa Thần Tôn không thông tình đạt lý, không tiếp xúc với người khác, Phương Minh lại quen biết với Âm

Soa Thần Tôn, quả thực khiến người ta có chút không thể tưởng tượng nổi.

Bạch Mộng Dao lúc này càng thêm chắc chắn về thân phận của Phương Minh.

Bên kia, Đại Phạn Thiên Vương cũng đã xác định được thân phận của Phương Minh.

Địa Tạng Vương Bồ Tát nghe vậy vô cùng vui mừng, nói: "Vậy thì phiền thí chủ!" "Đi thôi!" Phương Minh nhếch miệng cười, đi trước dẫn đường.

Địa Tạng Vương Bồ Tát vội vàng đi theo Phương Minh.

Hỏa Thần Chúc Dung và Thủy Thần Cộng Công đang định ngăn cản, lại bị Bạch Mộng Dao ngăn lại.

Cổng U Minh Địa Phủ, trên đó có hình ảnh trăm thái nhân sinh, dường như có vô số khuôn mặt của các chủng tộc, những khuôn mặt đó có kẻ đang khóc, có kẻ đang cười, có vui, có buồn, thể hiện hết trăm thái.

Phương Minh và Địa Tạng Vương Bồ Tát đứng trước cổng U Minh Địa Phủ, Địa Tạng Vương Bồ Tát có chút do dự, nhìn Phương Minh nói: "Đạo hữu, ngươi và Âm Soa Thần Tôn thật sự quen biết sao?" Phương Minh gật đầu lia lịa, vỗ ngực bình bịch, nói: "Yên tâm, yên tâm, ta và Âm Soa Thần Tôn quen lắm, là bạn cũ rồi!

Đi thôi, đừng lo lắng, ta lấy nhân cách của ta ra bảo đảm!" Nói xong, Phương Minh đẩy cổng U Minh Địa Phủ, đi thẳng vào trong.

Địa Tạng Vương Bồ Tát có chút lo lắng, nhưng vì chấp niệm, vẫn đi theo Phương Minh.

Vào U Minh Địa Phủ, là con đường Hoàng Tuyền và biển Hoàng Tuyền vô tận.

Đường Hoàng Tuyền quanh co khúc khuỷu, nhìn không thấy điểm cuối.

U Minh Địa Phủ một màu xám xịt, không có bất kỳ sinh linh nào, nhưng lại từ bốn phương tám hướng truyền đến tiếng quỷ khóc sói tru, vô cùng quỷ dị.

Trong biển Hoàng Tuyền, lờ mờ có thể thấy thân thể của những con ma quái khổng lồ, những con ma quái đó cực kỳ to lớn, chỉ một chiếc vảy đã to bằng cái chậu rửa mặt, Địa Tạng Vương Bồ Tát mơ hồ cảm thấy có vô số đôi mắt u u đang nhìn mình.

Hoàng Tuyền cũng tĩnh lặng như chết, lờ mờ có thể thấy những con ma quái to lớn vô cùng đang lao đi về phía xa.

Địa Tạng Vương Bồ Tát nhìn mà tấm tắc khen lạ, thầm nghĩ: "U Minh Địa Phủ quả nhiên quỷ dị vô cùng, trước đây chỉ nghe nói, chứ chưa thấy tình huống như thế này..." Ngay cả Phương Minh đã đến Địa Phủ nhiều lần, cũng có chút kinh ngạc.

U Minh Địa Phủ lớn đến mức nào, gần như trùng lặp với đại lục Hồng Hoang, cũng tức là thế giới Hồng Hoang lớn bao nhiêu, U Minh Địa Phủ gần như lớn bấy nhiêu.

Phương Minh kỳ lạ là Tứ sư phó làm thế nào có thể biết có thần ma bên ngoài xâm nhập vào U Minh Địa Phủ, ngoài thần thức khổng lồ vô cùng của Tứ sư phó để dò xét ra, ma quái trong Địa Phủ chắc chắn cũng đã bị Tứ sư phó thu phục, trở thành mắt của Tứ sư phó.

Con ma quái vừa lao đi với tốc độ cực nhanh kia, e rằng là đi báo tin cho Tứ sư phó.

"Đạo hữu, U Minh Địa Phủ có mặt trời không?" Đột nhiên, Địa Tạng Vương Bồ Tát mở miệng hỏi.

Phương Minh cười hì hì nói: "Ngươi nói gì vậy?

Ma quái và âm hồn trong U Minh Địa Phủ đều sợ ánh nắng mặt trời, U Minh Địa Phủ sao lại có mặt trời được?" "Nhưng đạo hữu xem, trên trời có một vầng mặt trời!" Địa Tạng Vương Bồ Tát chỉ lên trời nói.

"Ngươi đúng là nói nhảm..." Phương Minh bĩu môi, ngẩng đầu nhìn theo hướng tay chỉ của Địa Tạng Vương Bồ Tát, chỉ thấy trên trời quả nhiên có một vầng mặt trời đang cháy hừng hực, không khỏi vội ngậm miệng lại, lẩm bẩm nói: "U Minh Địa Phủ có mặt trời?

Không thể nào..." "Đạo hữu, không phải ngươi đã đến Địa Phủ nhiều lần rồi sao?

Không phải ngươi quen với Âm Soa Thần Tôn sao?" Địa Tạng Vương Bồ Tát đột nhiên cảm thấy tên này chỉ giỏi nói khoác, không đáng tin cậy, giống như đã lên nhầm thuyền giặc.

"Địa Phủ ta đúng là đã đến nhiều lần, nhưng mấy lần trước đâu có thấy mặt trời?

Chuyện gì vậy?

Không ổn, đó không phải là mặt trời, là mắt..." Phương Minh đang lẩm bẩm, đột nhiên giọng nói cao lên.

Địa Tạng Vương Bồ Tát giật mình, kinh hãi nói: "Mắt? ...

Ngươi quen với Âm Soa Thần Tôn mà..." "Yên tâm, yên tâm, ta quen với Âm Soa Thần Tôn mà..." Phương Minh nhìn mặt trời trên trời, vẫy vẫy tay với nó.

Đột nhiên, bên cạnh mặt trời đó lại mọc lên một vầng mặt trời nữa, đó là hai con mắt, ngay sau đó hai vầng mặt trời di chuyển về phía sau, hiện ra một khuôn mặt người.

Chương 359

Khuôn mặt của Âm Soa lão giả!

Địa Tạng Vương Bồ Tát mắt giật giật, kinh hãi nói: "Âm Soa Thần Tôn!

Đạo hữu, ngươi quen với Âm Soa Thần Tôn!" "Yên tâm, yên tâm, quen đến mức không thể quen hơn được nữa!" Phương Minh cười tủm tỉm chào hỏi Âm Soa Thần Tôn.

Đột nhiên, khuôn mặt trên trời biến mất.

Trong bóng tối, một chiếc thuyền giấy lướt ra, Âm Soa lão giả đứng trên thuyền giấy, cầm một chiếc đèn bão, đeo mặt nạ quỷ, chỉ để lộ hai con mắt u u nhìn họ.

Ngay sau đó, trong bóng tối lại có vô số thuyền giấy lướt ra, trên vô số thuyền giấy đều có Âm Soa lão giả cầm đèn bão đứng.

Vô số Âm Soa lão giả bao vây Phương Minh và Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Địa Tạng Vương Bồ Tát mí mắt giật giật, nhìn Phương Minh, nói: "Đạo hữu, ngươi quen với Âm Soa Thần Tôn..." "Yên tâm, yên tâm, ta thật sự quen với Âm Soa Thần Tôn mà.

Ta nói này Địa Tạng Vương Bồ Tát, ngươi có hơi nhiều lời không vậy?" Phương Minh quay đầu nhìn Địa Tạng Vương Bồ Tát một cách kỳ lạ.

"Không phải bần tăng nhiều lời, mà là ngươi quá không đáng tin cậy..." Địa Tạng Vương Bồ Tát nhìn Phương Minh, mặt mày méo xệch, vẻ mặt như thể 'tin ngươi mới có quỷ'.

Phương Minh bĩu môi, không thèm để ý đến Địa Tạng Vương Bồ

Tát, nhìn về phía Âm Soa lão giả, cười tủm tỉm nói: "Thần Tôn, là bạn cũ đây!" Đồng thời, Phương Minh truyền âm cho Âm Soa lão giả: "Tứ sư phó, ngài không thấy buồn chán sao, con mang cho ngài một người làm công miễn phí, không lấy tiền..." "Tên tiểu tử thối!

Nghe nói con đã làm Thiên Đế, mà không phong cho Tứ sư phó một cái thần chức nào cả!

Tên tiểu tử thối, đáng đánh, để Tứ sư phó xem bản lĩnh của Thiên Đế nhà ngươi có tiến bộ không!" Âm Soa lão giả truyền âm cho Phương Minh.

Nhưng miệng của Âm Soa lão giả lại nói với vẻ mặt âm trầm: "Kẻ tự tiện xông vào U Minh Địa Phủ, chết!" "Xong rồi, xong rồi, bần tăng thật sự đã lên nhầm thuyền giặc của tên này rồi!" Địa Tạng Vương Bồ Tát nghe mà da mặt co giật dữ dội, truyền âm cho Phương Minh: "Đạo hữu, không phải ngươi quen với Âm Soa Thần Tôn sao?

Âm Soa Thần Tôn muốn giết chúng ta..." "Yên tâm, yên tâm, ta và Âm Soa Thần Tôn thật sự quen biết..." Phương Minh truyền âm cho Địa Tạng Vương Bồ Tát, rồi bước ra một bước, cười ha hả nói: "Quy củ cũ, lĩnh giáo!" Quy củ cũ của Phương Minh là để Âm Soa lão giả thi đấu với cảnh giới tương đương!

Hàng trăm Âm Soa lão giả chèo thuyền giấy ra, rồi hợp thành một Âm Soa lão giả, nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Ngứa đòn!" Nói xong, Âm Soa lão giả cầm đèn bão, chiếu thẳng vào Phương Minh.

Phương Minh lập tức cảm thấy nguyên thần chấn động, gần như bị kéo ra khỏi cơ thể, vội vàng vận chuyển huyền công, cưỡng ép kéo nguyên thần về.

Âm Soa lão giả chèo thuyền giấy, với tốc độ cực nhanh lao đến trước mặt Phương Minh, vung quyền đánh tới.

Phương Minh kinh ngạc, vung một quyền ra, lập tức đánh cho Âm Soa lão giả lộn nhào về phía sau, rơi xuống biển Hoàng Tuyền. ...

"Tên này quả nhiên lừa bần tăng, căn bản không quen biết Âm Soa Thần Tôn, bần tăng lên nhầm thuyền giặc, vĩnh viễn không thể trở về được nữa..." Địa Tạng Vương Bồ Tát nhìn những Âm Soa lão giả đang bao vây xung quanh, không khỏi mặt mày khổ sở, lẩm bẩm nói: "Xong rồi, xong rồi, tên này quá hung tàn, ngay cả Âm Soa Thần Tôn cũng bị đánh xuống biển Hoàng Tuyền..." Một lúc sau, biển Hoàng Tuyền cuộn trào dữ dội, Âm Soa lão giả bay thẳng lên, bay đến đối diện Phương Minh, truyền âm cho Phương Minh: "Tên tiểu tử thối, dám đánh Tứ sư phó xuống biển Hoàng Tuyền, làm Tứ sư phó mất mặt trước mặt người ngoài, tên khốn nạn..." Phương Minh nhếch miệng cười, truyền âm cho Tứ sư phó: "Tứ sư phó, chúng ta mỗi người dựa vào bản lĩnh, ngài đánh không lại con, bị đánh xuống biển Hoàng Tuyền, cũng đáng đời..." Âm Soa lão giả nghe mà mặt mày đen sạm, hừ lạnh một tiếng, truyền âm cho Phương Minh: "Hừ, tên tiểu tử thối, ba ngày không đánh, lại trèo lên nóc nhà dỡ ngói, tên tiểu tử thối, đáng bị dạy dỗ!" Chỉ thấy vô số, lại có hàng trăm Âm Soa lão giả hội tụ về phía Âm Soa lão giả bị rơi xuống nước, hàng nghìn Âm Soa lão giả hội tụ thành một Âm Soa lão giả, khí thế trên người Âm Soa lão giả cuồng bạo tăng lên, tu vi cũng cuồng bạo tăng lên.

Phương Minh nhìn mà khóe mắt giật giật không thôi, truyền âm cho Tứ sư phó: "Tứ sư phó, ngài chơi ăn gian, đã đủ tu vi Thánh Nhân rồi..." "Không đủ, không đủ, nhiều nhất là bán Thánh, bán Thánh thôi..." Tứ sư phó truyền âm cho Phương Minh, thân hình bạo động, lao về phía Phương Minh.

"Ha ha ha, Tứ sư phó, dù ngài chơi ăn gian, con có gì phải sợ!" Phương Minh cười ha hả, cơ thể phồng lên, uy năng của nhục thân thành Thánh bùng nổ đến cực hạn, một quyền đánh ra.

Âm Soa lão giả lập tức bị đập cho lộn nhào, lại một lần nữa bay ra ngoài, "phốc thông" một tiếng, rơi xuống biển Hoàng Tuyền.

"Xong rồi, xong rồi, tên này lại đánh Âm Soa Thần Tôn xuống biển Hoàng Tuyền, ta thảm rồi, thảm rồi..." Địa Tạng Vương Bồ Tát nhìn mà mặt mày khổ sở, trong lòng kêu khổ không dứt.

Một lúc sau, Âm Soa lão giả từ trong biển Hoàng Tuyền lao ra, khí thế hung hăng, vô số Âm Soa lão giả hội tụ về phía hắn, khí thế của Âm Soa lão giả càng ngày càng mạnh, vượt qua Thánh Nhân, thậm chí khí tức vẫn đang bùng nổ.

"Khốn kiếp, Tứ sư phó, ngài chơi ăn gian, con không chơi với ngài nữa!" Phương Minh nhìn mà khóe mắt giật giật không thôi, hai tay chấn động, sau lưng xuất hiện Thừa Thiên Chi Môn, hắn nhảy vào trong cửa, biến mất khỏi U Minh Địa Phủ.

"Khốn kiếp, còn biết xấu hổ không, mặc kệ bần tăng, chạy rồi..." Địa Tạng Vương Bồ Tát nhìn mà mặt mày co giật dữ dội, sắc mặt càng thêm thê thảm, vẻ mặt kinh hãi nhìn Âm Soa lão giả, nói: "Thần Tôn, bần tăng không cố ý, người vừa nãy lừa bần tăng, nói là quen với Thần Tôn..." Âm Soa lão giả nhìn Địa Tạng Vương Bồ Tát, một tay tóm lấy hắn, giữ chặt Địa Tạng Vương Bồ Tát, liền đánh cho hắn một trận tơi bời.

Mãi đến khi đánh cho Địa Tạng Vương Bồ Tát mặt mũi bầm dập, sưng vù như đầu heo, Âm Soa lão giả mới dừng lại.

Địa Tạng Vương Bồ Tát từ dưới đất bò dậy, vẻ mặt kinh hãi nhìn Âm Soa lão giả, muốn chạy, nhưng cũng biết đối mặt với Âm Soa lão giả, căn bản không thể chạy thoát.

Âm Soa lão giả đánh Địa Tạng Vương Bồ Tát một trận, tâm tình lập tức vui vẻ hơn không ít, nhìn Địa Tạng Vương Bồ Tát, nói: "Đi thôi!" Nói xong, Âm Soa lão giả chèo thuyền giấy đi vào bóng tối.

Địa Tạng Vương Bồ Tát mắt sáng lên, vội vàng đi theo Âm Soa lão giả.

"Chẳng lẽ người vừa nãy và Âm Soa lão giả thật sự quen biết?

Chẳng lẽ không lừa bần tăng?" Địa Tạng Vương Bồ Tát trong lòng nghi ngờ không thôi, đi theo Âm Soa lão giả, một mạch đến mười tám tầng địa ngục.

Khi Địa Tạng Vương Bồ Tát nhìn thấy ác quỷ trong mười tám tầng địa ngục, trong lòng vô cùng bi thương, phát đại nguyện: "Địa ngục chưa trống, bần tăng vĩnh viễn không thành Phật, vĩnh viễn trấn giữ địa ngục..." Âm Soa lão giả nghe mà da mặt co giật dữ dội, lẩm bẩm: "Đồ ngốc, đồ ngốc, người của Phật môn đều là đồ ngốc, Minh nhi nói không sai, đúng là một lao động miễn phí.

Ân, quan trọng nhất là lúc không có gì làm, có thể đánh tên này một trận xả giận, không tệ, không tệ..." Bên kia, Phương Minh ra khỏi U Minh Địa Phủ, liền đến trên U Minh Huyết Hải.

Minh Hà Lão Tổ và những người khác nhìn thấy Phương Minh, vội vàng nghênh đón, chắp tay nói: "Thì ra là bệ hạ đích thân giá lâm, Minh Hà mắt vụng, xin bệ hạ hàng tội..." Thì ra, trong khoảng thời gian Phương Minh rời đi, Đại Phạn Thiên Vương đã truyền âm cho Minh Hà Lão Tổ, nói cho lão biết tên Thiên binh vừa rồi chính là Phương Minh.

"Bệ hạ..." Chúc Dung và Cộng Công hai người cũng nhìn mà mắt tròn miệng dẹt, gần như không dám tin vào mắt mình.

Chương 360

Phương Minh thấy bị phát hiện, không khỏi tấm tắc khen lạ, cũng không che giấu nữa, đưa tay chỉ về phía trước, Luân Hồi Chi Môn xuất hiện, Phương Minh một chân bước vào, đến khi lại từ Luân Hồi Chi Môn ra ngoài, đã khôi phục lại chân thân.

"Tham kiến bệ hạ!" Chúc Dung và Cộng Công hai người, cùng với Bạch Mộng Dao, và rất nhiều Thiên binh Thiên tướng đều tham bái Phương Minh.

Phương Minh nhếch miệng cười, cố gắng làm cho nụ cười của mình trông có vẻ ôn hòa một chút, nhưng lại không thiếu uy nghiêm, một tay hư phù, nói: "Đứng lên đi!" Mọi người đứng dậy, vẻ mặt sùng bái nhìn Phương Minh.

Phương Minh nhìn về phía Minh Hà Lão Tổ, cười nói: "Minh Hà đạo hữu, trẫm đích thân đến đây, không biết Minh Hà đạo hữu có nguyện ý quy thuận Bắc Thiên Đình của ta không?" Minh Hà Lão Tổ đang định nói, Đại Phạn Thiên Vương vội vàng truyền âm cho Minh Hà Lão Tổ: "Lão tổ, trước tiên sử dụng tuyệt chiêu, như vậy mới có thể tối đa hóa lợi ích!" Minh Hà Lão Tổ gật đầu, không biểu lộ cảm xúc gì nhìn Phương Minh, chắp tay nói: "Bệ hạ giá lâm Huyết Hải của ta, làm cho Huyết Hải của ta rồng đến nhà tôm, xin bệ hạ vào Huyết Hải của ta ở lại một thời gian, thế nào?" Phương Minh nhướng mày, cười nói: "Nếu đã vậy, vậy trẫm sẽ ở Huyết Hải mấy ngày, thưởng thức phong cảnh độc đáo của Huyết Hải!" "Bệ hạ, mời!" Minh Hà Lão Tổ vô cùng vui mừng, vội làm một tư thế mời.

Bên kia, Thấp Bà Vương đưa tay chỉ vào Huyết Hải, Huyết Hải nổ tung tạo thành một con đường máu, con đường máu thẳng đến Tu

La Cung dưới đáy Huyết Hải.

Phương Minh bước đi, chắp tay sau lưng đi thẳng đến Tu La Cung.

Minh Hà Lão Tổ lại nhìn về phía Bạch Mộng Dao, Cộng Công và Chúc Dung, đưa tay làm một tư thế mời, nói: "Bạch Thiên Sư, hai vị Thiên Vương, mời!" Bạch Mộng Dao, Cộng Công và Chúc Dung và những người khác bước đi, đi đến Tu La Cung dưới đáy Huyết Hải.

Trên Huyết Hải, vô số Thiên binh Thiên tướng lập đại doanh, đóng quân lại.

Thiên binh Thiên tướng dùng để trấn áp, đương nhiên có Thiên tướng dẫn dắt, để phòng Nam Thiên Đình lại làm ra chuyện gì.

Tại U Minh Huyết Hải, trong cung Tu La.

Minh Hà lão tổ mời Phương Minh, Cộng Công, Chúc Dung và Bạch Mộng Dao cùng các vị khác lên ghế ngồi.

Ánh mắt Minh Hà lão tổ lóe lên, nhìn Phương Minh, chắp tay nói: "Bệ hạ, hay là thưởng thức một màn ca múa của tộc Tu La chúng ta, ngài thấy sao?" Phương Minh cười đáp: "Minh Hà đạo hữu cứ sắp xếp là được!" Minh Hà lão tổ mừng rỡ, vỗ tay.

Lập tức, bảy mươi hai công chúa Tu La nối đuôi nhau đi vào.

Bảy mươi hai công chúa Tu La mỗi người đều xinh đẹp như hoa, quốc sắc thiên hương, quan trọng hơn là người tộc Tu La bẩm sinh đã mang một vẻ quyến rũ.

Không cần phải gắng sức ca hát nhảy múa trước mặt người khác, mỗi cái nhíu mày, mỗi nụ cười đều có thể đoạt lấy hồn phách của người ta.

Cộng Công, Chúc Dung và những người khác sớm đã nhìn đến

ngây người, ngay cả một người phụ nữ như Thiên sư Bạch Mộng Dao cũng có chút si mê.

Phương Minh càng không hề che giấu, cứ nhìn chằm chằm vào bảy mươi hai công chúa Tu La.

Thực ra, tất cả đều do Phương Minh bày ra.

Phương Minh cũng không phải háo sắc đến thế, hắn cũng biết Minh Hà lão tổ dùng bảy mươi hai công chúa Tu La để dụ dỗ, sau đó sẽ quy hàng để đổi lấy một thần chức nhất định.

Phương Minh cũng biết Minh Hà lão tổ chắc chắn có mưu đồ không nhỏ.

Nhưng Phương Minh lại không sợ có mưu đồ, phàm là có mưu đồ thì ngược lại càng dễ khống chế.

Phương Minh và Minh Hà lão tổ, một kẻ bằng lòng đánh, một kẻ bằng lòng chịu đòn, đúng là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, mỗi bên đều có được thứ mình cần mà thôi.

Nếu Phương Minh tỏ ra không hứng thú với bảy mươi hai công chúa Tu La, ngược lại sẽ khiến Minh Hà lão tổ nghi ngờ, cuối cùng không chừng sẽ đẩy Minh Hà lão tổ vào phe Nam Thiên Đình.

Sau một màn ca múa, Phương Minh cố ý uống say túy lúy.

Đương nhiên, rượu ở đây không phải rượu bình thường, mà là quỳnh tương ngọc dịch được ủ từ linh quả, ngay cả Chuẩn Thánh đại năng uống nhiều cũng sẽ say.

Phương Minh bèn ở lại cung Tu La nghỉ ngơi.

Minh Hà lão tổ mừng rỡ, cố ý để bảy mươi hai công chúa Tu La tiếp cận Phương Minh, đi hầu hạ.

Cộng Công tìm Bạch Mộng Dao, nhíu mày nói: "Bạch Thiên sư,

Minh Hà lão tổ e là có ý đồ không trong sạch, đang tính kế bệ hạ, xem ra là dùng mỹ nhân kế...” Bạch Mộng Dao khẽ lắc đầu, lẩm bẩm: “Thiên vương không cần lo lắng, chẳng lẽ Thiên vương quên bệ hạ có biệt hiệu là Phương tai họa sao?

Bệ hạ đi đến đâu, tai họa đến đó, Minh Hà lão tổ tính kế bệ hạ, chắc chắn sẽ bị bệ hạ gieo họa thê thảm...” Cộng Công và Chúc Dung nghe mà mắt chữ A mồm chữ O, không nói nên lời.

Hai người tự cho rằng đã mất mặt trước Bạch Mộng Dao, muốn lấy lại thể diện, lại thấy Bạch Mộng Dao khí độ bất phàm, không khỏi nảy sinh ý định trêu chọc.

Hỏa Thần Chúc Dung nhìn Bạch Mộng Dao, nháy mắt ra hiệu, nhỏ giọng nói: “Bạch Thiên sư, bên ngoài đều đồn rằng, cô với bệ hạ có cái đó... cái đó có gian tình...” Khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Mộng Dao lập tức đỏ bừng, nàng trừng mắt nhìn Chúc Dung và Cộng Công, giận dữ nói: “Đừng nói bậy, tộc Cửu Vĩ Hồ ta từ thời thượng cổ truyền lại, đều dựa vào trí tuệ...

Hừ, không nói chuyện với mấy tên ngốc các ngươi nữa, nói cũng không hiểu...” Nói xong, Bạch Mộng Dao tức giận bỏ đi.

Đi được một lúc, Bạch Mộng Dao mới dừng lại, trong đôi mắt lóe lên tinh quang, lẩm bẩm: “Hai tên ngốc đó tuy nói năng thô lỗ, nhưng lý lẽ lại không thô.

Nếu tộc Cửu Vĩ Hồ ta có người có thể trở thành Thiên phi, sau này sẽ không ai dám bắt nạt tộc Cửu Vĩ Hồ ta nữa, huống hồ bệ hạ trông cũng rất đẹp trai, ái chà, mình đang nói gì thế này...” Khi đối mặt với tình yêu, ngay cả Thiên sư trí tuệ thông thái cũng sẽ biến thành kẻ ngốc.

Vừa yêu đã thành kẻ ngốc!

Câu nói này không phải không có lý!

Ngay cả Thiên sư cũng không ngoại lệ!

Chương 361

Minh Hà lão tổ nghe mà ánh mắt vô thần, ngã ngồi trên đất, mặt mày co giật không thôi.

Lúc này, Đại Phạn Thiên Vương, Thấp Bà Vương và Dục Sắc Thiên Vương cũng đi vào.

Tự Tại Thiên Ba Tuần nhìn Đại Phạn Thiên Vương, gấp gáp nói: "Đại Phạn Thiên, xem cái ý đồ quỷ quái của ngươi kìa, đã đẩy cả bảy mươi hai công chúa Tu La của ta vào hố lửa..." Đại Phạn Thiên nghe vậy mặt cũng co giật dữ dội, cười khổ nói: "Thần... thần chỉ mở miệng đề nghị, chứ có biết kết quả sẽ như thế này đâu.

Đều tại thần, quên mất bệ hạ có cái danh Phương tai họa, đi đến đâu, tai họa đến đó..." Minh Hà lão tổ oán hận liếc nhìn Đại Phạn Thiên một cái, vẻ mặt đầy bất lực.

Bảy mươi hai công chúa Tu La mỗi người đều xinh đẹp như hoa, đều là cực phẩm, Minh Hà lão tổ còn định dùng bảy mươi hai công chúa Tu La để liên hôn với các thế lực lớn khác, giờ thì hay rồi, kế hoạch hoàn toàn tan thành mây khói.

Bảy mươi hai công chúa Tu La bị Phương Minh hốt trọn một mẻ, tộc Tu La cũng đành phải một lòng một dạ đi theo Phương Minh.

Đương nhiên, đó cũng là nguyên nhân căn bản vì sao Phương Minh lại hốt trọn bảy mươi hai công chúa Tu La, chính là để dập tắt mọi ý nghĩ khác của Minh Hà lão tổ.

Đại Phạn Thiên Vương trong đôi mắt lóe lên ánh sáng trí tuệ, nói: "Lão tổ, thực ra đây cũng không phải là chuyện xấu, mà ngược lại là chuyện tốt, chuyện tốt vô cùng!" Minh Hà lão tổ ngẩng đầu nhìn Đại Phạn Thiên một cái, nói: "Sao?" Đại Phạn Thiên Vương cười khổ nói:

“Lão tổ à, bảy mươi hai công chúa Tu La của chúng ta đồng loạt trở thành Thiên phi, chắc chắn sẽ hình thành nên đoàn Thiên phi lớn nhất, chiếm giữ hậu cung đoàn hùng mạnh nhất.

Ở Bắc Thiên Đình chắc chắn sẽ lan truyền tin này, đến lúc đó ai dám coi thường tộc Tu La chúng ta?

Kế hoạch trở thành một trong Ngũ Sắc Đại Đế của lão tổ cũng gần hơn rồi!” Minh Hà lão tổ nghe mà hai mắt sáng rực, lẩm bẩm: “Nói cũng phải...” Đại Phạn Thiên Vương âm thầm lau một vệt mồ hôi lạnh, nói: “Việc gì cũng có lợi có hại mà, đã vậy tộc Tu La chúng ta đã bị buộc vào Bắc Thiên Đình, chúng ta nên nhìn về mặt tốt chứ!” Mọi người gật đầu đồng tình.

Một lát sau, có Thiên tướng cầm hoàng quyển, lớn tiếng nói: “Bệ hạ có chỉ, Minh Hà lão tổ nghe chỉ!” Minh Hà lão tổ, Tứ đại Tu La Vương nghe mà ngẩn ra, biết thời khắc quan trọng nhất đã đến, vội quỳ xuống tiếp chỉ.

Thần tướng mở hoàng quyển, lớn tiếng nói: “Bệ hạ có chỉ, phong Minh Hà lão tổ làm Hắc Đế, là một trong Ngũ Sắc Đại Đế, phong Tự Tại Thiên Ba Tuần, Đại Phạn Thiên, Thấp Bà và Dục Sắc Thiên làm Thiên vương, trợ giúp Hắc Đế thống lĩnh tộc Tu La, trấn giữ U Minh Huyết Hải!” Minh Hà lão tổ, Tứ đại Tu La Vương nghe mà mừng rỡ, vội vàng bái tạ: “Đa tạ thiên ân của bệ hạ!” Sau khi nhận thánh chỉ, Minh Hà lão tổ và Tứ đại Tu La Vương đứng dậy.

Đại Phạn Thiên Vương nhét đạo tệ đã chuẩn bị sẵn vào tay thần tướng tuyên chỉ, sau một hồi đút lót, thần tướng mới hài lòng rời đi.

Minh Hà lão tổ được phong làm Hắc Đế trong Ngũ Sắc Đại Đế, dưới trướng Tứ đại Tu La Vương đều được phong làm Thiên vương.

Lần này Phương Minh đến Huyết Hải có thể nói là thu hoạch đầy đủ.

Không chỉ nhận được sự quy thuận của Minh Hà lão tổ và tộc Tu La, còn cưới được bảy mươi hai vị Thiên phi xinh đẹp, vô cùng đắc ý, trở về Bắc Thiên Đình.

Thiên Kình Sơn.

Nam Thiên Đình, trong Tử Tiêu Bảo Điện.

Một vị thần tướng Yêu tộc vội vã đi vào, quỳ một gối xuống đất, chắp tay với Hạo Thiên Đế nói: "Bệ hạ, không hay rồi, không hay rồi..." Hạo Thiên Đế khẽ nhíu mày, trầm giọng nói: "Hốt hoảng như vậy, còn ra thể thống gì nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Yêu thần vội nói: "Bệ hạ, Minh Hà lão tổ đã dẫn tộc Tu La quy thuận Bắc Thiên Đình rồi!" Hạo Thiên Đế "vụt" một tiếng bật dậy từ đế tọa, mặt đầy kinh ngạc và giận dữ nói: "Sao lại có thể như vậy?

Không phải Tây phương giáo đã phái Địa Tạng Vương Bồ Tát đi rồi sao?" Yêu thần khổ não nói: "Bắc Thiên Đế, Bắc Thiên Đế đã đích thân đến Huyết Hải, lừa phỉnh Địa Tạng Vương Bồ Tát một hồi, ngài ấy lại đi trấn thủ U Minh Địa Phủ, thề rằng địa ngục chưa trống, sẽ không thành Phật..." "Nói bậy, nói bậy bạ chó má gì thế, thứ vô dụng!

Địa ngục là nơi luân hồi của trời đất, có người chết thì địa ngục sẽ không trống, thành Phật cái con khỉ, không cần quay về nữa!" Hạo Thiên Đế tức điên, đem đồ vật trên long án ném hết xuống đất, làm cho tên Yêu thần kia sợ đến run lẩy bẩy.

Môn đồ Tam Thanh thì từng người mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, hoàn toàn không để ý đến Hạo Thiên.

Hạo Thiên nổi giận một hồi, bất lực ngồi lại trên đế tọa, trong lòng thầm nghĩ: "Chuyện này cũng không thể trách Địa Tạng Vương, mấy tên này làm việc không hết sức.

Không được, trẫm phải nghĩ cách, nếu cứ tiếp tục như vậy, Thiên

Đình của trẫm sẽ tiêu đời...” Chuyện này quả thật không thể trách Hạo Thiên Đế, cũng không thể trách Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Xét cho cùng, nguyên nhân là do mâu thuẫn nội bộ của Nam Thiên Đình.

Hạo Thiên Đế thậm chí còn không biết Bắc Thiên Đình đã phái bao nhiêu người đến U Minh Huyết Hải, không biết đã phái những ai đi, có thể thấy hiệu suất làm việc của Nam Thiên Đình thấp đến mức nào.

Hơn nữa, ngay cả khi Hạo Thiên Đế biết Phương Minh đã phái một vị Thiên sư, hai vị Thiên vương đi, Hạo Thiên Đế cũng không có cách nào.

Nam Thiên Đình thực sự không có người để phái đi, không có người để dùng!

Năm vị Yêu Thánh còn sót lại của Yêu tộc tuy đã thần phục Hạo Thiên Đế, nhưng cũng đều làm việc không hết sức.

Môn đồ Tam Thanh càng không coi Hạo Thiên Đế ra gì, Hạo Thiên Đế càng không thể sai khiến.

Hạo Thiên Đế bây giờ mới nhận ra rõ ràng mâu thuẫn của Nam Thiên Đình sâu đến mức nào, Thiên Đế này chỉ là hữu danh vô thực, một con rối, một con rối Thiên Đế bị Tam Thanh, Tây phương nhị thánh giật dây.

Nhận ra vấn đề, Hạo Thiên Đế cũng biết rõ, chỉ khi giải quyết được mâu thuẫn nội bộ của Nam Thiên Đình, Nam Thiên Đình mới có khả năng đối kháng với Bắc Thiên Đình, nếu không Nam Thiên Đình cuối cùng chắc chắn sẽ bị diệt vong, Thiên Đế Nam Thiên Đình này cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Sau khi thất bại trong việc chiêu an Minh Hà lão tổ và tộc Tu La,

Hạo Thiên Đế càng thêm kiên định quyết tâm "muốn chống ngoại xâm phải dẹp nội loạn trước".

Hạo Thiên Đế chuẩn bị cải cách Nam Thiên Đình một cách mạnh mẽ, nhưng cải cách khó khăn biết bao!

Trước mặt Tam Thanh và Tây phương nhị thánh, Hạo Thiên Đế chỉ là một con rối, một con kiến hơi mạnh một chút, thậm chí chỉ là một quân cờ mà thôi.

Nhưng, Hạo Thiên Đế là người có hùng tâm bột bột, tuy biết cải cách khó khăn, nhưng vẫn luôn âm thầm tìm kiếm cơ hội.

Nam Bắc Thiên Đình đối lập, thế lực chỉnh hợp, lại khiến cho Nhân tộc được phát triển.

Chương 362

Không biết từ khi nào, trời giáng chín đỉnh, dùng chín đỉnh định Cửu Châu, mở ra vùng đất Cửu Châu cho Nhân tộc, Nhân tộc phát triển ngày càng thịnh vượng.

Hơn nữa Nhân tộc là tiên thiên đạo thể, các thần ma khác tu luyện thường cần hàng trăm hàng nghìn năm, thậm chí hàng vạn năm mới có thành tựu, nhưng Nhân tộc lại chỉ cần mấy chục năm ngắn ngủi là có thể tu luyện đến cảnh giới cao.

Điều này cũng đã đặt nền móng cho Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất!

Bấy giờ có Thánh nhân suy đoán, sẽ có ba vị Nhân Hoàng ứng vận trời đất mà sinh ra!

Hạo Thiên Đế mừng rỡ, xem Nhân Hoàng là hy vọng quật khởi của Nam Thiên Đình, vì vậy tích cực chuẩn bị, nhất định phải đưa ba vị Nhân Hoàng vào Nam Thiên Đình.

Ai cũng biết, sự quật khởi của Nhân tộc là thế không thể ngăn cản.

Nếu có thể lôi kéo được Nhân Hoàng, Nhân Hoàng sẽ có thể từ Nhân tộc lôi kéo một lượng lớn đại năng gia nhập Thiên Đình, có dòng máu mới rót vào, tự nhiên sẽ khiến Thiên Đình ngày càng cường thịnh.

Hạo Thiên Đế đã phái một lượng lớn nhân mã vào Cửu Châu, tìm kiếm tung tích của Nhân Hoàng.

Để có thể đưa Nhân Hoàng đời đầu vào phe Nam Thiên Đình, Hạo Thiên Đế có thể nói là đã chuẩn bị đầy đủ, gần như đã phái hết tất cả nhân mã có thể phái đi.

Tam Thanh, Tây phương nhị thánh cũng biết tầm quan trọng của Nhân Hoàng, lần lượt phái đệ tử dưới trướng đi tìm tung tích của Nhân Hoàng đời đầu.

Không biết vì sao, lần này, Bắc Thiên Đình lại không có động tĩnh gì.

Hạo Thiên không vì thế mà lơ là, ngược lại càng thêm cẩn thận cảnh giác.

Đương nhiên, để không cho đối phương có được Nhân Hoàng, hai bên đều tự ra tay, làm rối loạn thiên cơ, vì vậy đều không biết tung tích của Nhân Hoàng.

Thiên Kình Sơn.

Nam Thiên Đình, trong Tử Tiêu Bảo Điện.

Có thần tướng vội vã đi vào Tử Tiêu Bảo Điện, lớn tiếng nói: "Bệ hạ, đại hỉ, đại hỉ a..." Hạo Thiên nhướng mày, vui mừng nói: "Đã tìm được tung tích của Nhân Hoàng rồi sao?" Thần tướng đó vui mừng nói: "Đúng vậy, đã tìm được tung tích của Nhân Hoàng đời đầu.

Có một người ở bên hồ Lôi Trạch, sinh ra đã bất phàm, trên đầu có hai sừng, giống như sừng rồng, vừa sinh ra đã có thể đi lại, nói được tiếng người.

Sau khi lớn lên, người đó còn sáng tạo ra Bát Quái Dịch Lễ, dạy cho Nhân tộc lễ nghi văn minh, được Nhân tộc vô cùng yêu mến.

Người này chắc chắn là Nhân Hoàng." Hạo Thiên vui mừng nói: "Nhân Hoàng tên là gì?" Thần tướng vui mừng nói: "Nhân Hoàng tên là Thái Hạo!" Hạo Thiên nghe mà ngẩn ra, sau đó cười ha hả: "Trẫm tên Hạo Thiên, Nhân Hoàng tên Thái Hạo, rõ ràng chưa?

Rõ ràng Thái Hạo chắc chắn sẽ được Nam Thiên Đình ta sử dụng!

Đi, đi, đi, chuyện Nhân Hoàng vô cùng trọng đại, trẫm phải đích thân đi đón Nhân Hoàng vào Nam Thiên Đình mới có thể yên tâm!" Nói xong, Hạo Thiên dẫn theo một đám người, hùng hổ kéo đến tổ địa của Nhân tộc.

Khi Hạo Thiên Đế dẫn người vội vã đến Cửu Châu, lại phát hiện Tam Thanh, Tây phương nhị thánh đều có mặt.

Hạo Thiên Đế có thể phát hiện, đương nhiên mấy vị Thánh nhân cũng có thể thông qua các thủ đoạn khác nhau để phát hiện ra tung tích của Nhân Hoàng.

Khi Hạo Thiên Đế nhìn thấy năm vị Thánh nhân, khuôn mặt già nua lập tức co giật không thôi.

Năm vị Thánh nhân càng không coi vị Thiên Đế này ra gì, thậm chí còn không thèm chào hỏi.

Năm vị Thánh nhân dường như đã xảy ra tranh chấp, từ lời nói của họ, Hạo Thiên có thể xác định, năm vị Thánh nhân cũng đang tranh giành Nhân Hoàng.

Hạo Thiên nghe mà mặt mày run như cầy sấy, thầm nghĩ: "Mẹ kiếp, ai đã để lộ tin tức?

Lần này xong rồi, có năm vị Thánh nhân ở đây, Nhân Hoàng tám phần sẽ thành môn đồ của Thánh nhân, lão tử bao nhiêu năm nay lại công cốc rồi.

Nhưng không sao, năm vị Thánh nhân tranh giành cũng là tranh chấp nội bộ của Nam Thiên Đình ta, may mà Nhân Hoàng không rơi vào tay Bắc Thiên Đình.

Chỉ là Bắc Thiên Đình bây- giờ vẫn chưa có động tĩnh gì, rốt cuộc đang có âm mưu gì?" Hạo Thiên không ngốc, biết chuyện Nhân Hoàng vô cùng trọng đại, Bắc Thiên Đình không thể không nhúng tay vào, chỉ

là Bắc Thiên Đình bây giờ vẫn chưa có động tĩnh gì, khiến Hạo Thiên trong lòng bất an.

Bên kia, năm vị Thánh nhân dường như tranh chấp ngày càng kịch liệt, thu hút ánh mắt của Hạo Thiên Đế.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về phía Tây phương nhị thánh, trầm giọng nói: "Không biết hai vị đạo hữu đến phương Đông ta có chuyện gì?" Chuẩn Đề đạo nhân bảo tướng trang nghiêm, hai tay chắp lại, nói: "Bần đạo bấm ngón tay tính toán, phát hiện Nhân Hoàng đời đầu có duyên với Tây phương giáo chúng ta, vì vậy đặc biệt đến để độ hóa!" Tiếp Dẫn đạo nhân cũng phụ họa: "Ba vị đạo hữu, nếu lần này nhường Nhân Hoàng cho Tây phương giáo chúng ta, Tây phương giáo chúng ta nhất định sẽ giúp ba vị đạo hữu đoạt lấy hai đời Nhân Hoàng tiếp theo, thế nào?" Tam Thanh vừa nghe, đều sắp tức cười.

Cái gì mà bấm ngón tay tính toán, Nhân Hoàng có duyên với Tây phương giáo?

Còn có Tiếp Dẫn đạo nhân hứa suông nghe hay thật, đến lúc đó Tây phương giáo làm việc không hết sức, không giúp đoạt Nhân Hoàng, thì lại làm thế nào?

Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến nỗi khánh vân sau đầu rung động, giận dữ nói: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai vị đạo hữu, Nhân Hoàng là Nhân Hoàng của phương Đông ta, không có chút quan hệ nào với Tây phương giáo, bần đạo khuyên hai vị đạo hữu nên lui đi thì hơn!" Thông Thiên Giáo Chủ bước ra một bước, khí thế toàn thân cuồng bạo, kiếm khí như hồng, giận dữ nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, trầm giọng nói: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, các ngươi cũng quá không biết xấu hổ rồi.

Hôm nay bần đạo nói thẳng ở đây, tranh giành Nhân Hoàng không phải là chuyện các ngươi có thể nhúng tay vào, nếu không đừng trách

Tru Tiên Kiếm của bần đạo không nể tình!" Thái Thượng Lão Tử cũng cười thanh ngưu tiến lên, trầm giọng nói: "Tranh giành Nhân Hoàng, cuối cùng vẫn là chuyện của phương Đông chúng ta, Tây phương giáo không nên nhúng tay vào thì hơn!" Tam Thanh tuy đã phân gia, nhưng vào lúc này lại vì lợi ích mà đứng cùng một chiến tuyến, trước tiên loại bỏ Tây phương nhị thánh ra ngoài rồi tính.

"..." Chuẩn Đề đạo nhân tức đến mặt mày tím tái, kinh ngạc và giận dữ.

Tiếp Dẫn đạo nhân ngăn Chuẩn Đề đạo nhân lại, truyền âm cho Chuẩn Đề đạo nhân nói: "Sư đệ, Tam Thanh thế lớn, chúng ta không nên đối đầu trực diện, hay là cứ lui trước, ngày tháng còn dài, sau này lại tìm cơ hội!" Chuẩn Đề đạo nhân tuy không cam tâm, nhưng tình thế ép buộc, cũng không có cách nào, đành phải hai tay chắp lại nói: "Bần đạo vừa mới bấm ngón tay tính toán lại, Nhân Hoàng không có duyên với Tây phương giáo chúng ta, vậy Tây phương giáo chúng ta cáo từ!" Nói xong, Chuẩn Đề đạo nhân phất tay áo bỏ đi.

Chương 363

Tiếp Dẫn đạo nhân cũng vội vàng theo sau, trở về Tây phương giáo.

Tam Thanh cười lạnh không thôi, đối với sự vô sỉ của Chuẩn Đề đạo nhân bội phục sát đất.

Tam Thanh cười một lúc rồi không cười nữa, không khí lại một lần nữa trở nên gượng gạo.

Bây giờ đã đuổi được Tây phương nhị thánh đi, vậy mâu thuẫn nội bộ của Tam Thanh liền hiện rõ ra.

Tam Thanh đều muốn đưa Nhân Hoàng vào giáo phái của mình.

Thái Thượng Lão Tử có Nhân giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn có Xiển giáo, Thông Thiên Giáo Chủ có Tiệt giáo.

Thái Thượng Lão Tử nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ một cái, hít sâu một hơi, nói: "Nhân giáo của bần đạo đã hưởng khí vận của Nhân tộc, bần đạo sẽ không tranh với hai vị sư đệ nữa, cáo từ!" Nói xong, Thái Thượng Lão Tử vỗ vỗ thanh ngưu, thanh ngưu chở Thái Thượng Lão Tử trở về núi Thủ Dương.

Hiện trường chỉ còn lại Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ hai người.

Tình huống của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ không giống nhau, tuy có giáo phái, nhưng lại không được hưởng khí vận của Nhân tộc.

Nếu có thể đưa Nhân Hoàng vào giáo phái của mình, liền có thể chia sẻ khí vận của Nhân tộc.

Như vậy, giáo phái sẽ có thể hưng thịnh lâu dài, đối với tu vi của

họ cũng có trợ giúp.

Trong một lúc, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ đều không chịu rời đi, hai bên đối đầu nhau, không khí lại một lần nữa rơi vào gượng gạo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, ánh mắt lóe lên, trầm giọng nói: "Sư đệ, Nhân Hoàng cứ nhường cho bần đạo, bần đạo nợ ngươi một ân tình, thế nào?" "Ân tình?" Thông Thiên Giáo Chủ cười lạnh một tiếng, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, trầm giọng nói: "Chuyện Nhân Hoàng vô cùng trọng đại, đối với khí vận có tác dụng lâu dài, sư huynh nói một câu nợ bần đạo một ân tình, rồi mang Nhân Hoàng đi, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa nghe, lập tức đại nộ, trầm giọng nói: "Thông Thiên, lẽ nào ngươi thật sự muốn tranh với bần đạo một trận thắng thua sao?" "Chưa chắc là không được!" Thông Thiên Giáo Chủ vừa nghĩ đến cảnh bị Nguyên Thủy Thiên Tôn đuổi ra khỏi Côn Lôn Sơn, liền tức đến run người, giận dữ đáp trả.

Trong đôi mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn thần quang bạo động, nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, trầm giọng nói: "Được, nếu đã như vậy, bần đạo sẽ tranh với ngươi một trận thắng thua!" Nói xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc Tam Bảo Ngọc Như Ý trong tay, ý tùy tâm động, một đạo Tử Tiêu Thần Lôi từ trên trời giáng xuống, ầm ầm bổ về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ ánh mắt ngưng lại, Thanh Bình Kiếm trong tay rung lên, kiếm quang xông thẳng lên trời, chém tan đạo Tử Tiêu Thần Lôi đó.

"Được, được, được, nếu đã như vậy, thì đừng trách bần đạo không khách khí!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đại nộ, ném Tam Bảo Ngọc Như Ý ra, cơn gió lạnh lẽo kinh khủng bùng nổ, cuồng cuộn về

phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ không đề phòng, lập tức bị đông thành một pho tượng băng.

Đúng lúc này, kiếm khí như hồng, một đạo kiếm quang xông thẳng lên trời, pho tượng băng nứt ra, ầm ầm nổ tung.

Thông Thiên Giáo Chủ phá băng ra, giận dữ hét: "Nguyên Thủy, xem thủ đoạn của ta!" Nói xong, Thanh Bình Kiếm trong tay Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên sáng lên, vô số kiếm khí hội tụ trên Thanh Bình Kiếm, hình thành một thanh đao khổng lồ vô cùng, ầm ầm chém về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn thấy sắc mặt hơi biến, vội vàng lắc Tam Bảo Ngọc Như Ý, từng ngọn núi lớn từ không trung hiện ra, chắn trước mặt mình.

Đồng thời, thân hình Nguyên Thủy Thiên Tôn lùi nhanh...

"Ầm..." Nơi quang kiếm đi qua, những ngọn núi đó đều bị tiêu diệt, bị chém thành tro bụi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cúi đầu nhìn, chỉ thấy đạo bào trên người rách nát, đều thành những dải vải rách, không khỏi kinh ngạc và giận dữ nói: "Thông Thiên, ngươi quá đáng lắm, xem pháp bảo của ta!" Nói xong, chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn hai tay rung lên, sau đầu hiện ra khánh vân, trong khánh vân có vô số linh bảo, đao thương kiếm kích, côn bổng linh đang, cái gì cần có đều có.

Vô số linh bảo lóe lên các loại hoa quang, đồng loạt ném về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn mà da đầu tê dại, vội vàng giơ Thanh Bình Kiếm lên đỡ.

Chỉ vì Nguyên Thủy Thiên Tôn giỏi luyện khí, đặc biệt là sau khi

bị kích thích ở Dao Trì thịnh hội, càng điên cuồng luyện bảo, luyện ra vô số linh bảo.

Vô số linh bảo tuy là hậu thiên linh bảo, nhưng số lượng thực sự quá nhiều.

Giây tiếp theo, Thông Thiên Giáo Chủ liền bị vô số linh bảo nhấn chìm.

Đợi hoa quang tan đi, thân hình Thông Thiên Giáo Chủ lảo đảo sắp ngã, khóe miệng rỉ máu, kinh ngạc và giận dữ nói: "Nguyên Thủy khá lắm, bần đạo nể tình xưa, không hạ tử thủ, ngươi lại hạ thủ nặng như vậy, được, được, được, xem Tru Tiên Kiếm Trận của bần đạo!" Dưới cơn thịnh nộ, Thông Thiên Giáo Chủ ném Tru Tiên Trận Đồ ra, bốn thanh tiên kiếm treo ở bốn góc đông nam tây bắc của Tru Tiên Trận Đồ.

Sau khi bày xong Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên Giáo Chủ đứng trong đại trận, giận dữ nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, trầm giọng hét: "Nguyên Thủy, có dám vào trận không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng biết Tru Tiên Kiếm Trận phi tứ thánh bất khả phá, trong lòng có chút do dự.

"Hừ, Nguyên Thủy, không phải vừa rồi ngươi thần kỳ lắm sao?

Bây giờ lại thành đồ nhát gan rồi?" Thông Thiên Giáo Chủ giận dữ nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, cố ý kích động.

Nguyên Thủy Thiên Tôn rất sĩ diện, nghe vậy không khỏi nổi trận lôi đình, đầu óc nóng lên, liền xông vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Vừa vào Tru Tiên Kiếm Trận, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy bốn phía dày đặc, che trời lấp đất đều là kiếm khí.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn mà da đầu tê dại, quay đầu định bỏ chạy, nhưng lại không nỡ mất mặt, đành phải cố gắng chống đỡ, đem

hết pháp bảo phòng ngự của mình ra, lớp khí tráo phòng ngự kinh khủng mở ra mấy trăm trượng, khá có khí thế của Phương Minh năm đó.

Không biết từ lúc nào, Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút bắt chước Phương Minh, có thể thấy bóng ma tâm lý mà Phương Minh để lại chắc chắn không nhỏ.

"Nguyên Thủy, bần đạo hỏi ngươi một câu cuối cùng, Nhân Hoàng, ngươi nhường hay không nhường?" Thông Thiên Giáo Chủ đứng trong đại trận, giận dữ nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiến răng, giận dữ nói: "Thông Thiên, có bản lĩnh thì cứ dùng, đừng ở đây nói lời vô ích, tưởng bần đạo sợ ngươi sao?" "Được, được, được, nếu ngươi tìm chết, vậy đừng trách bần đạo!" Thông Thiên Giáo Chủ nổi giận, tay chỉ về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 364

Giây tiếp theo, vô số Tru Tiên kiếm khí ùa đến, như châu chấu, che trời lấp đất, dày đặc lao về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chỉ trong nháy mắt, lớp khí tráo phòng ngự của Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bị tước đi một nửa.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đại biến, chỉ kiên trì được mấy hơi thở, hộ thể phòng ngự khí tráo đã bị công phá hoàn toàn, vô số Tru Tiên kiếm khí lao về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Dừng!" Thông Thiên Giáo Chủ vội vàng hét lớn.

Vô số Tru Tiên kiếm khí, bao bọc Nguyên Thủy Thiên Tôn thành một cái bánh chưng thịt, cách Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ chưa đầy một tấc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sợ đến tim đập thình thịch, sắc mặt lúc xanh lúc lục, như đang diễn biến mặt nạ, vô cùng đặc sắc.

Nếu không phải Thông Thiên Giáo Chủ ở thời khắc cuối cùng hét dừng, e rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn đã trở thành Thánh nhân đầu tiên vẫn lạc!

Đương nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn sớm đã ký thác nguyên thần vào thiên đạo, dù bị Tru Tiên Kiếm Trận giảo sát, cũng có thể thông qua thiên đạo tái sinh, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi tái sinh thực lực chắc chắn sẽ giảm mạnh, không bằng trước kia.

Không chỉ vậy, vấn đề quan trọng nhất là thể diện.

Trở thành Thánh nhân đầu tiên bị chém giết, khuôn mặt già nua đó coi như mất hết, e rằng sẽ trở thành trò cười cho chúng nhân Hồng Hoang đại lục.

Thông Thiên Giáo Chủ vung tay áo, giải tán đại trận, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói: "Nguyên Thủy sư huynh, ngươi thua rồi!" Khuôn mặt già nua của Nguyên Thủy Thiên Tôn co giật dữ dội, sâu trong đáy mắt đầy hận ý, hung hăng nhìn Thông Thiên Giáo Chủ một cái, sau đó hừ lạnh một tiếng, hóa thành một đạo lưu quang độn đi xa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lần này bại bởi Thông Thiên Giáo Chủ, xét cho cùng, chủ yếu là vì vấn đề pháp bảo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ đều là công đức thành thánh, hai người đều đã lập đại giáo, vì vậy pháp lực tương đương, quyết định thắng bại của hai người chính là vấn đề linh bảo.

Tuy Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có Bàn Cổ Phiên các loại tiên thiên chí bảo, nhưng nếu luận về công kích lực, thì không bằng Tru Tiên Kiếm Trận.

Tru Tiên Kiếm Trận, phi tứ thánh bất khả phá, không phải nói đùa!

Còn một điểm quan trọng hơn, là do Nguyên Thủy Thiên Tôn học đòi không đến nơi đến chốn, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng Bàn Cổ Phiên và Tam Bảo Ngọc Như Ý đối trận với Thông Thiên Giáo Chủ, thì cũng chưa chắc đã thất bại nhanh như vậy.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại học theo cách dùng pháp bảo vô sỉ của Phương Minh, dùng khí tráo phòng ngự vô địch để thủ thắng, nhưng những linh bảo phòng ngự của Nguyên Thủy Thiên Tôn đều là hậu thiên linh bảo, so với bảo bối phòng ngự của Phương Minh kém xa.

Vì vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn học theo Phương Minh không thành, ngược lại còn làm hỏng việc, gần như bị đánh bại trong nháy mắt!

Bên kia, Thông Thiên Giáo Chủ đại bại Nguyên Thủy Thiên Tôn,

hưng phấn cười ha hả: “Nhân Hoàng đời đầu là của ta, Thông Thiên, ha ha ha...” Hạo Thiên Đế do dự, tiến lên hành lễ với Thông Thiên Giáo Chủ nói: “Chúc mừng Thông Thiên đạo hữu tranh được Nhân Hoàng, từ nay Tiệt giáo chắc chắn sẽ phát dương quang đại!” Hạo Thiên nói lời hay ý đẹp!

Thông Thiên Giáo Chủ lại đại thắng một trận, tâm tình vui vẻ, không khỏi cười lớn: “Bệ hạ cũng ở đây, đi thôi, chúng ta đi xem Nhân Hoàng!” “Thánh nhân mời!” Hạo Thiên như một con chó ba hoa, nhìn Thông Thiên Giáo Chủ nói.

“Chờ đã!” Đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đạo lưu quang bắn tới, là một con phượng hoàng bảy màu chở một nữ tử mặc trang phục lộng lẫy bay đến.

“Nữ Oa!” Hạo Thiên nhìn thấy người đến, không khỏi sắc mặt đại biến, trong lòng thầm nghĩ: “Chết tiệt, Bắc Thiên Đình lại ra tay vào lúc này, lẽ nào Bắc Thiên Đình đã có mưu đồ từ trước?

Hoặc là... hoặc là để Nam Thiên Đình ta nội đấu trước, sau đó ngồi hưởng lợi?

Chết tiệt, chắc chắn là như vậy, đạo lý đơn giản như vậy, sao trẫm lại không nghĩ ra...” “Nhưng... nhưng dù trẫm có nghĩ ra, thì lại làm được gì?

E rằng mấy vị Thánh nhân cũng sẽ không nghe lời trẫm!

Đây là do mâu thuẫn nội bộ của Nam Thiên Đình ta gây ra...” Chỉ trong nháy mắt, Hạo Thiên đã hiểu ra mọi chuyện.

Chỉ là hiểu ra thì có thể làm gì?

Tất cả đều đã quá muộn...

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Nữ Oa đang đạp trên phượng hoàng bảy màu, không khỏi nhíu mày nói: "Không biết Nữ Oa đạo hữu đến đây có việc gì?" "Có việc gì?

Việc gì cái đầu ngươi, rõ ràng là đến tranh Nhân Hoàng!" Hạo Thiên mặt mày co giật dữ dội, hận không thể xông lên bổ cái đầu của Thông Thiên Giáo Chủ ra xem bên trong có phải là hồ dán không.

Thực ra, đến lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ làm sao không biết mình đã bị lừa.

Chỉ là thuận miệng hỏi một câu, để kéo dài thời gian, cho Thái Thượng Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây phương nhị thánh có đủ thời gian chạy đến.

Chỉ là Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa bị Thông Thiên Giáo Chủ làm mất mặt, Tây phương nhị thánh cũng bị đuổi đi, chắc chắn sẽ không quay lại.

Chỉ còn lại Thái Thượng Lão Tử một mình, Thái Thượng Lão Tử thấy thế đơn lực bạc, lại làm sao chịu tự chuốc lấy nhục.

Rốt cuộc, thể diện của Thánh nhân đang gây họa!

Chương 365

Nữ Oa nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, trầm giọng nói: "Thông Thiên đạo hữu nói đùa rồi, bản cung lần này đến, đương nhiên là để tìm Nhân Hoàng!" "Chết tiệt, quả nhiên không ngoài dự đoán!" Hạo Thiên khóe mắt giật giật mấy cái, không nhịn được xen vào: "Nữ Oa nương nương, Nhân Hoàng đời đầu thuộc về Nam Thiên Đình chúng ta, Nữ Oa đạo hữu mời về đi!" Nữ Oa liếc Hạo Thiên một cái, quay đầu nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, trầm giọng nói: "Thông Thiên đạo hữu, từ khi nào chuyện giữa chúng ta lại đến lượt một con chó xen vào?" "..." Chỉ một câu nói, suýt nữa làm Hạo Thiên tức nổ phổi.

Đương nhiên, với tâm tính của Nữ Oa nương nương, dù thế nào cũng sẽ không nói ra những lời tổn thương như vậy, lời này rõ ràng là do tên xấu xa Phương Minh kia dạy.

Thông Thiên Giáo Chủ hai mắt nhìn chằm chằm Nữ Oa, trầm giọng nói: "Nữ Oa đạo hữu, lẽ nào ngươi cũng muốn tranh Nhân Hoàng với bần đạo sao?" "Tranh?

Cần gì phải tranh, Nhân Hoàng vốn là huynh trưởng của bản cung, tự nhiên sẽ đi theo bản cung!" Nữ Oa vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, cười tủm tỉm nói.

Giờ phút này, Nữ Oa mới hiểu được cảm giác sung sướng khi tính kế người khác.

Phương Minh và Nữ Oa sớm đã biết Nhân Hoàng đời đầu chính là huynh trưởng của Nữ Oa, Phục Hy, vì vậy sớm đã làm rối loạn thiên cơ, ngay cả Hồng Quân lão tổ cũng mù tịt, không biết Nhân Hoàng rốt cuộc là ai, càng đừng nói đến Tam Thanh, Tây phương nhị thánh và Hạo Thiên.

Phương Minh người này cực kỳ giỏi công tâm, tấn công vào yếu hại của người khác.

Hắn vừa nhìn đã xuyên thấu tình hình hiện tại của Nam Thiên Đình, biết rằng mối đe dọa lớn nhất của Nam Thiên Đình không phải là Bắc Thiên Đình, mà là mâu thuẫn phe phái nội bộ.

Vì vậy, Phương Minh mới một tay bày ra một âm mưu, muốn kích phát mâu thuẫn nội bộ của Nam Thiên Đình, để mấy vị Thánh nhân của Nam Thiên Đình tranh giành đến đầu rơi máu chảy, sau đó lại xảy ra chút tình huống bất ngờ, chắc chắn có thể khiến Hạo Thiên và những người khác tức đến chết điếng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, biểu cảm của Hạo Thiên và Thông Thiên Giáo Chủ lúc này vô cùng phong phú.

Chỉ trong nháy mắt, khuôn mặt già nua của Thông Thiên Giáo Chủ đã vặn vẹo đến cực điểm, kinh ngạc và giận dữ nói: "Nữ Oa đạo hữu, ngươi đang nói gì?

Nhân Hoàng đời đầu không phải tên là Thái Hạo sao?

Sao lại thành huynh trưởng của ngươi rồi?" Nữ Oa cười tủm tỉm nói: "Huynh trưởng của bản cung đã vẫn lạc trong Yêu tộc đại kiếp, bản cung đã đưa huynh ấy vào Lục đạo luân hồi để chuyển thế, tên sau khi chuyển thế chính là Thái Hạo!" "..." Thông Thiên Giáo Chủ nghe mà mặt mày co giật không thôi, tim gan cũng sắp tức nổ tung.

Mệt chết mệt sống tranh giành cả buổi, kết quả Nhân Hoàng lại là huynh trưởng của Nữ Oa, nếu Nhân Hoàng tỉnh lại ký ức tiền thế, chắc chắn sẽ không đi theo mình.

Hiện tại chỉ có một tình huống!

Dùng vũ lực!

"Bần đạo lần này vì Nhân Hoàng, không tiếc đắc tội với Tây

phương nhị thánh và nhị sư huynh của bần đạo là Nguyên Thủy Thiên Tôn, bây giờ ngươi lại nói với bần đạo Nhân Hoàng là huynh trưởng của ngươi, ngươi đang trêu đùa bần đạo sao?" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Nữ Oa, nghiến răng nghiến lợi nói: "Dù thế nào đi nữa, Nhân Hoàng lần này, bần đạo tranh chắc rồi!" Quả thực như Thông Thiên Giáo Chủ nói, vì tranh giành Nhân Hoàng lần này, hắn đã trả giá quá nhiều, đắc tội với quá nhiều người, cuối cùng lại là công dã tràng, bận rộn một hồi mà không được gì, làm sao có thể nuốt trôi cục tức này.

Nữ Oa nhướng mày, nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, cười tủm tỉm nói: "Ý của Thông Thiên đạo hữu là muốn động vũ với bản cung rồi?" Thông Thiên Giáo Chủ giận không thể kiềm chế, trực tiếp lắc Tru Tiên Trận Đồ, treo bốn thanh tiên kiếm, giận dữ nhìn Nữ Oa, trầm giọng hét: "Nữ Oa, có dám vào trận không?" "Tru Tiên Kiếm Trận phi tứ thánh bất khả phá, bản cung lại không ngốc, sẽ không vào trận!" Nữ Oa cười tủm tỉm nói.

Côn Lôn Sơn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe mà hừ một tiếng, khuôn mặt già nua tức thì trở nên tím như gan lợn.

Thông Thiên Giáo Chủ giận dữ nhìn Nữ Oa, trầm giọng nói: "Nữ Oa đạo hữu, không phải ngươi sau khi kết thành đạo lữ với tên Phương Minh kia, ngược lại càng trở nên nhát gan hơn sao, muốn tranh Nhân Hoàng thì vào trận!" "Bản cung không cần phải tranh với ngươi, lúc này ký ức của huynh trưởng bản cung chắc cũng đã tỉnh lại, tự sẽ đi theo bản cung, bản cung cần gì phải tranh với ngươi!" Nữ Oa vẫn ung dung không vội, cười tủm tỉm nhìn Thông Thiên Giáo Chủ nói.

"...Vô sỉ, giống hệt Phương Minh, vô sỉ..." Thông Thiên Giáo Chủ tức đến run người, giận dữ nhìn Nữ Oa nói.

“Ai da, Thông Thiên đạo hữu, ngươi mắng trẫm thì thôi, nhưng lại sỉ nhục Đế hậu của trẫm, vậy trẫm tuyệt đối không thể tha!” Đúng lúc này, lại có một giọng nói trầm hậu vang lên.

Thông Thiên giật mình, theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy Phương Minh mặc một bộ đế bào, chân đạp tường vân, đang từng bước đi về phía này.

Phía sau Phương Minh là Bình Tâm nương nương, Dương Mi Đại Tiên và Hồng Vân lão tổ, ba vị Thánh nhân.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn thấy mà trong lòng thầm kêu khổ.

Tru Tiên Tứ Kiếm phi tứ thánh bất khả phá, bây giờ đối phương lại có bốn vị Thánh nhân, còn có Phương Minh là một Bán Thánh sánh ngang Thánh nhân.

Lần trước, Phương Minh, Nữ Oa, Bình Tâm nương nương, Nữ Oa nương nương bốn người đã phá được Tru Tiên Kiếm Trận.

Lần này lại thêm một Dương Mi Đại Tiên thực lực sâu không lường được, làm sao mà đối đầu?

Sâu trong Hỗn Độn, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân lão tổ đột nhiên mở mắt, thân hình lóe lên, liền biến mất trong Tử Tiêu Cung.

Đồng thời, trong Đại La Thiên tầng ba mươi sáu, Tam sư phó cũng mở mắt, bước ra.

Trong Hỗn Độn, Tam sư phó đã chặn Hồng Quân lão tổ lại.

Hồng Quân lão tổ nhìn Tam sư phó, trầm giọng nói: “Đạo hữu, chuyện ở đây, ngươi không nên nhúng tay vào!” Tam sư phó cười lạnh một tiếng, nhìn Hồng Quân lão tổ, khinh thường nói: “Ta vốn là người của thế giới Hồng Hoang, vì vậy đại đạo mới không quản ta.

Hồng Quân, đối thủ của ngươi là ta, có ta ở đây, đừng hòng làm

hại Minh nhi!" Hồng Quân lão tổ hít sâu một hơi, dưới chân hiện ra Đạo Táng Thần Quan, trầm giọng nói: "Ngươi không cản được bần đạo đâu!" Tam sư phó không nói gì, đáp: "Không sai, ta quả thực không cản được ngươi!" Nói xong, thân hình lóe lên, biến mất không tăm tích, khi xuất hiện lại đã ở trước mặt Phương Minh.

Hồng Quân lão tổ thân hình lóe lên, cũng xuất hiện trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ, nhíu mày nói: "Đạo hữu, nhất định phải liều mạng cá chết lưới rách sao?

Nhân Hoàng đời đầu chúng ta không tranh, cho đạo hữu là được!" Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Hồng Quân lão tổ, cười nói: "Đạo tổ tính toán hay thật, Nhân Hoàng đời đầu là Phục Hy, là đại cữu của trẫm, huynh trưởng của Nữ Oa, tự nhiên là người của Bắc Thiên Đình chúng ta rồi!" Trong đôi mắt Hồng Quân lão tổ thần quang lóe lên, nhìn chằm chằm Phương Minh, trầm giọng nói: "Đạo hữu muốn thế nào?" Phương Minh cười tủm tỉm nói: "Không muốn thế nào cả, chỉ cần đạo hữu giao Nhân Hoàng đời thứ hai cho Bắc Thiên Đình chúng ta, ta sẽ dừng tay!" "Lão sư, không được..." Thông Thiên Giáo Chủ đại cấp.

Hồng Quân lão tổ hít sâu một hơi, nhìn Phương Minh, nói: "Đạo hữu đã tính toán bấy lâu, ván này ta thua rồi.

Được, bần đạo sẽ đồng ý với đạo hữu, Nhân Hoàng đời thứ hai cũng thuộc về Bắc Thiên Đình!" Phương Minh mừng rỡ, chắp tay với Hồng Quân lão tổ, cười nói: "Vậy đa tạ đạo hữu rồi!" Hồng Quân lão tổ hừ một tiếng, vung tay áo, mang theo Thông Thiên Giáo Chủ độn đi xa.

Chương 366

Cùng với sự ra đi của Hồng Quân lão tổ, Nhân Hoàng đời đầu đã hoàn toàn rơi vào tay Bắc Thiên Đình.

Có Kỳ Lân thụy thú mang Hà Đồ Lạc Thư đi tìm Thái Hạo, đánh thức ký ức tiền thế của Thái Hạo.

Sau khi ký ức của Phục Hy tỉnh lại, hắn đến trước mặt Phương Minh, khẽ chắp tay nói: "Phục Hy bái kiến bệ hạ!" Phương Minh đỡ Phục Hy dậy, cười ha hả: "Đại cữu đến muộn rồi!" Phục Hy đứng dậy, cùng Phương Minh và những người khác trở về Bắc Thiên Đình.

Phương Minh lập tức hạ chỉ, phong Phục Hy làm Tử Đế, từ đó Ngũ Sắc Đế biến thành Lục Sắc Đế.

Phải biết rằng, Nhân Hoàng là thiên hạ cộng chủ, tập hợp khí vận vào một thân, tu vi tuy không bằng Thánh nhân, nhưng cũng là tồn tại cấp Bán Thánh.

Đương nhiên pháp lực tương đương Bán Thánh, từ một góc độ nào đó mà nói, trình độ pháp lực hồn hậu của Phục Hy hiện tại còn trên cả Phương Minh.

Phục Hy được phong làm Tử Đế, tin tức vừa truyền ra, thiên hạ chấn động.

Nam Thiên Đình, năm vị Yêu Thánh tụ tập lại.

Kế Mông nhìn bốn vị Yêu Thánh còn lại, nói: "Chư vị đạo hữu, bây giờ Hy Hoàng cũng đã quy thuận Bắc Thiên Đình, hay là chúng ta cũng quy thuận Bắc Thiên Đình đi!" Phi Liêm cũng hung hăng nói: "Chúng ta ở Nam Thiên Đình cũng không được trọng dụng.

Hạo Thiên Đế tuy là Thiên Đế, nhưng thực chất chỉ là một con rối.

Chúng ta không có Thánh nhân chống lưng, ở Nam Thiên Đình bị đủ mọi bắt nạt, đặc biệt là môn đồ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, thường gọi chúng ta là loại có lông có vảy, thực sự đáng ghét, ta đã sớm không muốn chịu đựng cái thứ tức giận này ở Nam Thiên Đình nữa!" Phi Tiên nhíu mày nói: "Chỉ là Bắc Thiên Đế và Yêu tộc chúng ta có thù, nếu chúng ta sang đầu quân, e rằng Bắc Thiên Đế sẽ không chấp nhận chúng ta!" Bạch Trạch khẽ lắc đầu, nói: "Không phải vậy, Bắc Thiên Đế là một kiêu hùng bất thế, chúng ta đầu quân cho Bắc Thiên Đế, chắc chắn ngài ấy sẽ chấp nhận chúng ta.

Huống hồ Oa Hoàng bây giờ là Đế hậu, Hy Hoàng bây giờ là Tử Đế, có Đế hậu nương nương và Tử Đế che chở, chúng ta có thể bảo đảm không lo!" "Được, nếu đã như vậy, vậy chúng ta sẽ đi đầu quân cho Bắc Thiên Đình, đỡ phải chịu đựng cái thứ tức giận ở Nam Thiên Đình!" Kế Mông trầm giọng nói.

Các Yêu Thánh thương lượng xong, ngày hôm sau liền phản bội Nam Thiên Đình, đi về phía Bắc Thiên Đình.

Quan trọng hơn là năm vị Yêu Thánh hô một tiếng, vô số bộ hạ cũ của Yêu tộc hưởng ứng, gần một phần ba binh lực của Nam Thiên Đình đều theo năm vị Yêu Thánh phản bội.

Hạo Thiên Đế biết chuyện, lập tức đại nộ, phái người đi truy bắt, chỉ là dưới trướng căn bản không có ai để phái, trong cơn tức giận, đích thân đi truy bắt năm vị Yêu Thánh.

"Chư vị đạo hữu, trẫm chưa từng bạc đãi các ngươi, tại sao các ngươi lại phản bội trẫm!" Hạo Thiên Đế ở trên đỉnh Thương Sơn chặn năm vị Yêu Thánh, cùng với vô số đại quân Yêu tộc, trầm giọng hét.

Kế Mông giận dữ nói: "Chưa từng bạc đãi chúng ta?

Ngươi còn dám nói?

Chúng ta ở Thiên Đình bị đủ mọi ánh mắt lạnh lùng, bệ hạ có từng quan tâm đến chúng ta không?" Phi Liêm cũng giận dữ nói: "Hừ, làm việc thì luôn là chúng ta, nhận công thì chẳng bao giờ có chúng ta, đối với chúng ta không tệ sao?" Hạo Thiên Đế đại nộ, trầm giọng nói: "Trẫm cũng là bất đắc dĩ, các ngươi cũng biết tình hình trong Thiên Đình, trẫm..." Bạch Trạch quạt nhẹ, nhíu mày nói: "Bệ hạ, xin mời về đi, duyên phận giữa chúng ta và bệ hạ đến đây là hết, đợi sau này gặp lại trên chiến trường, mong bệ hạ không cần nương tay!" Hạo Thiên Đế đại nộ, trầm giọng hét: "Hừ, không có sau này, hôm nay các ngươi trốn thoát được sao?" Kế Mông cầm tam xoa kích, giận dữ nói: "Hạo Thiên, ngươi nghĩ ngươi có thể cản được chúng ta sao?" Hạo Thiên Đế hừ lạnh một tiếng, vẫy tay, lập tức bốn phía tuôn ra vô số binh mã, trong tầng mây dày đặc, toàn là binh mã, những binh mã đó chủng tộc khác nhau, nhưng binh giáp sáng ngời, rõ ràng đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Kế Mông và những người khác kinh hãi.

Ngũ Thánh cũng kinh hãi không thôi.

Những binh mã này căn bản không nằm trong binh lực của Nam Thiên Đình, lúc này lại đồng loạt tuôn ra, có thể thấy Hạo Thiên Đế hùng tâm tráng chí, lại âm thầm bồi dưỡng nhiều binh mã như vậy.

Ngay cả Phương Minh và những người khác cũng nhìn mà kinh hãi, kinh ngạc trước sự nhẫn nhịn của Hạo Thiên Đế.

Tên này quả nhiên không phải là kẻ dễ đối phó!

Chỉ là những binh lực này rốt cuộc từ đâu ra?

Lại khiến người ta không thể biết!

Hạo Thiên Đế nhìn năm vị Yêu Thánh, trầm giọng nói: "Hừ, đây chính là át chủ bài của trẫm, trẫm cho các ngươi một cơ hội nữa, nếu

không biết điều, đừng trách trẫm không khách khí!" Trong đôi mắt Phi Liêm thần quang bạo động, nhỏ giọng nói: "Chư vị, tình hình thế này, phải làm sao?" Kế Mông nghiến răng nghiến lợi nói: "Cung đã giương không thể quay đầu, chúng ta đã phản bội Nam Thiên Đình, nếu lúc này lại đầu hàng, không chỉ bị môn đồ Tam Thanh coi thường, sau này cuộc sống chắc chắn sẽ không tốt!" "Đúng, liều với hắn!" Bạch Trạch quạt phe phẩy, thầm nghĩ: "Sao người của Bắc Thiên Đình còn chưa đến tiếp ứng, sao còn chưa đến..." Bạch Trạch là trí giả, làm việc cực kỳ chu toàn, sớm đã khi phản bội Nam Thiên Đình, đã phái người tiếp xúc với Tử Đế Phục Hy, nếu Bắc Thiên Đình chấp nhận, chắc chắn đã phái người đến rồi.

Chỉ là bây giờ, không thấy nhân mã của Bắc Thiên Đình đến, ngay cả Bạch Trạch cũng âm thầm lo lắng.

Binh lực mà Hạo Thiên Đế mang theo, gấp bốn năm lần, trong đó ẩn ẩn có mấy vị thần ma khí tức cực kỳ cường đại, ngay cả Bạch Trạch và những người khác cũng có chút sợ hãi...

"Hừ, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, nếu đã như vậy, vậy đừng trách trẫm không khách khí!" Hạo Thiên Đế thấy năm vị Yêu Thánh không có ý định đầu hàng, lại sợ Bắc Thiên Đình đến ứng cứu, không khỏi giận dữ nói.

Sợ cái gì đến cái đó!

Đúng lúc này, chân trời bay đến một người, mặt chữ quốc, dung mạo cương nghị, mặc đế bào, chính là Tử Đế Phục Hy.

"Hy Hoàng..." Năm vị Yêu Thánh nhìn thấy Phục Hy, lập tức mừng như điên, kinh hô.

Phục Hy bước tới, nhìn năm vị Yêu Thánh một cái, quay đầu nhìn Hạo Thiên Đế, chắp tay nói: "Hạo Thiên đạo hữu, vẫn khỏe chứ!" Hạo Thiên ánh mắt lóe lên, trầm giọng nói: "Phục Hy đạo hữu, có

việc gì?" Phục Hy cười tủm tỉm nhìn Hạo Thiên, nói: "Ta lần này đến, là vì cố nhân mà đến.

Yêu tộc chúng ta bây giờ đã suy tàn, chỉ còn lại mấy vị đại yêu, xin Hạo Thiên Đế nể mặt ta, để ta mang mấy vị cố nhân đi, thế nào?" Hạo Thiên Đế hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Hừ, năm vị này là bộ tướng của Nam Thiên Đình ta, lại phản bội Nam Thiên Đình ta, nếu trẫm hôm nay thả đi, thể diện của trẫm để đâu?

Sau này e rằng sẽ có người noi gương, phản bội Nam Thiên Đình ta, vậy trẫm làm sao phục chúng?" Phục Hy trầm giọng nói: "Vậy là, Hạo Thiên đạo hữu không chịu thả người rồi?" Hạo Thiên Đế trầm giọng nói: "Ngươi nên gọi trẫm là bệ hạ!" Phục Hy cười ha hả: "Bệ hạ của ta, chỉ có một người, không phải Hạo Thiên đạo hữu!" "Hừ, nếu đã như vậy, vậy Phục Hy đạo hữu cũng ở lại đây đi!" Hạo Thiên mặt mày trầm xuống, lạnh lùng nói.

Vô số thiên binh thiên tướng tuôn lên, áp sát đại quân Yêu tộc.

"Hừ, Hạo Thiên, muốn động đến Tử Đế của trẫm, cũng không hỏi ý trẫm sao?" Đúng lúc này, một đám mây tường khổng lồ vô cùng tuôn đến, trên đó đứng một người mặc đế bào, khí độ bất phàm, chính là Phương Minh.

Chương 367

Hạo Thiên Đế nhìn thấy Phương Minh, không khỏi ánh mắt trầm xuống, kinh hô: "Phương Minh!" Phía sau Phương Minh, tường vân cuồn cuộn, vô số binh mã tuôn đến.

Ngũ Phương Đại Đế, Lục Sắc Đại Đế, các lộ Thiên vương, dẫn đầu vô số binh mã dưới trướng.

Lần này, Bắc Thiên Đình có thể nói là dốc toàn bộ lực lượng.

Bạch Trạch và những người khác do dự một hồi, chắp tay với Phương Minh nói: "Tham kiến bệ hạ!" Phương Minh nhìn Bạch Trạch và những người khác, lớn tiếng nói: "Ngũ Yêu Thánh nghe lệnh, trẫm phong các ngươi làm Ngũ Thiên vương, tạm thời thuộc dưới trướng Tử Đế!" Năm vị Yêu Thánh mừng rỡ, vội vàng bái tạ: "Đa tạ bệ hạ!" Trước đó còn lo lắng Phương Minh sẽ không chấp nhận, không ngờ Phương Minh lại phong họ làm Ngũ Thiên vương trước mặt mọi người, vinh dự đặc biệt này, ngay cả ở Nam Thiên Đình cũng chưa từng được hưởng.

Ở Nam Thiên Đình, chức vụ quan trọng đều bị môn đồ Tam Thanh nắm giữ, vì vậy năm người họ chỉ là năm chức vụ nhàn rỗi mà thôi.

Nhưng Phương Minh lại khác, vừa đến đã phong làm Thiên vương.

Phải biết rằng, trong hệ thống của Bắc Thiên Đình, chức vị Thiên vương chỉ đứng sau Ngũ Phương Đại Đế và Lục Sắc Đại Đế.

Mười vị Tổ Vu trước kia, cũng chỉ là Thiên vương, năm Yêu Thánh có thể được phong làm Thiên vương, trong lòng tự nhiên vui mừng không thôi.

Đương nhiên, mười vị Tổ Vu là Chiến tranh Thiên vương, vinh dự đặc biệt đó các Thiên vương khác không thể so sánh được!

Đúng lúc này, một con chim chín đầu khổng lồ vô cùng bay đến, lắc mình một cái, hóa thành một thần ma tay cầm phương thiên họa kích, anh tuấn vô cùng.

"Quỷ Xa..." Năm vị Yêu Thánh kinh hỉ nói.

Từ lần ở trên Đông Hải, Quỷ Xa bị Phương Minh phun cho đạo tâm rối loạn, giống như bị mất trí, sau đó không biết tung tích, không ngờ hôm nay lại bay đến.

Khí tức của Quỷ Xa vô cùng bàng bạc, sau khi đạo tâm thông suốt, lại tiến thêm một tầng nữa, đột phá gông cùm của đạo gia, tu vi tiến thêm một bước.

Quỷ Xa bây giờ, ngược lại lại là người mạnh nhất trong sáu Yêu Thánh còn sống!

Hạo Thiên Đế ánh mắt lóe lên, lớn tiếng nói: "Quỷ Xa đạo hữu, trẫm ở bên này, mau đến đây!" Chuyện giữa Quỷ Xa và Phương Minh, Hạo Thiên Đế đã nghe, cho rằng Quỷ Xa và Phương Minh có thù, có cơ hội chiêu mộ Quỷ Xa.

Phương Minh ánh mắt lóe lên, trong lòng cũng không chắc lúc này Quỷ Xa đến, muốn đầu quân cho bên nào.

Thập đại Yêu Thánh của Yêu tộc, tu vi cực mạnh, mỗi người đều là đại cao thủ, năm đó trong Vu Yêu đại chiến, Yêu Thánh Kế Mông còn đánh bại Thủy Chi Tổ Vu Cộng Công, có thể thấy thực lực của Yêu Thánh mạnh đến mức nào, thực sự đáng sợ.

Những tồn tại như vậy, nếu có thể lôi kéo vào phe mình, tự nhiên là đại đại hạnh sự.

Đặc biệt là Quỷ Xa bây giờ tu vi còn hơn cả các Yêu Thánh khác,

thậm chí từ một góc độ nào đó mà nói, thực lực của Quỷ Xa còn mạnh hơn cả Tổ Vu.

Quỷ Xa liếc Hạo Thiên Đế một cái, hừ lạnh một tiếng, bay đến trước mặt Phương Minh, chắp tay nói: "Bệ hạ, Quỷ Xa đến hàng, không biết bệ hạ có bằng lòng chấp nhận Quỷ Xa không!" "Ha ha, trẫm lại có thêm một vị Thiên vương!" Phương Minh đỡ Quỷ Xa dậy, cười ha hả.

Quỷ Xa đứng dậy, cũng vui mừng không thôi.

Thiên vương ở Bắc Thiên Đình là một loại vinh dự đặc biệt, chỉ có tồn tại đỉnh phong Chuẩn Thánh mới xứng với danh hiệu Thiên vương.

Có thể được phong làm Thiên vương, Quỷ Xa tự nhiên vui mừng không thôi.

Khuôn mặt già nua của Hạo Thiên Đế lập tức vặn vẹo đến cực điểm, giận dữ nhìn Quỷ Xa, trầm giọng nói: "Quỷ Xa, tại sao?

Giữa ngươi và Phương Minh không phải có thù sao? ..." Quỷ Xa đứng dậy, phương thiên họa kích trong tay chỉ vào Hạo Thiên Đế, trầm giọng nói: "Không sai, giữa ta và bệ hạ quả thực có thù, nhưng đó là thù giữa quân tử...

Hạo Thiên Đế, ngươi thu nạp người của thế giới khác, có biết không, đó là kẻ xâm lược, ngươi lại đạt thành thỏa thuận với kẻ xâm lược, loại người như ngươi, người trong thiên hạ ai cũng có thể tru diệt!" Lời này của Quỷ Xa vừa nói ra, trong trận doanh của Hạo Thiên Đế lập tức ồn ào, loạn thành một nồi cháo.

Hạo Thiên Đế nhíu mày, trầm giọng nói: "Hừ, ngươi biết gì?

Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa, tuy khai phá ra thế giới Hồng Hoang, nhưng xung quanh thế giới Hồng Hoang có rất nhiều chư

thiên, những chư thiên đó tuy không ổn định, nhưng cũng thuộc về các chư thiên phụ thuộc của Hồng Hoang đại lục, không phải là người của thế giới bên ngoài!

Huống hồ...” Dừng một chút, Hạo Thiên Đế lớn tiếng nói: “Huống hồ họ đã được Đạo tổ ghi tên vào thiên đạo, bây giờ đã là người của thế giới Hồng Hoang, sao lại nói là xâm lược?” “Hạo Thiên Đế, ngươi đã điên cuồng đến mức hết thuốc chữa rồi!” Sắc mặt Phương Minh âm trầm đến đáng sợ, lạnh lùng nói.

Tổng năng lượng của một thế giới là cố định, nếu để người của thế giới khác tiến vào thế giới Hồng Hoang, thế giới Hồng Hoang sẽ quá tải, kết quả mang lại sẽ là linh lực dần dần khô kiệt, vô lượng lượng kiếp đến sớm.

Đó cũng là nguyên nhân căn bản mà Hồng Mông Thánh Giáo bao nhiêu năm nay vẫn âm thầm ngăn chặn người của thế giới khác tiến vào thế giới Hồng Hoang.

Hạo Thiên Đế nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: “Phương Minh, đừng tự cho mình là Thánh nhân, thành vương bại khấu, đừng nói nhiều lời, hôm nay trẫm sẽ cho ngươi xem thực lực của trẫm!” Nói xong, Hạo Thiên Đế quay đầu nhìn những người đó, chắp tay nói: “Cửu vị tiên quân, xin nhờ cả vào các vị!” Chín vị tồn tại có khí tức cực kỳ cường đại đi đầu gật đầu, nói: “Bệ hạ yên tâm, trận này, chúng tôi nhất định sẽ toàn lực ứng phó!” Phương Minh hừ lạnh nói: “Chư vị, diệt sạch đám kẻ xâm lược ngoại lai này!” Chỉ trong khoảnh khắc, vô số nhân mã của hai bên xông về phía đối phương, giết đến trời đất tối tăm.

Bên kia, Hồng Quân lão tổ mang theo Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề năm vị Thánh nhân lên không trung.

Thập tam sư phó, Đế hậu Nữ Oa, Thiên phi Bình Tâm nương

nương, Thanh Đế Dương Mi Đại Tiên, Xích Đế Hồng Vân lão tổ cũng lần lượt bay lên, đối đầu với đối phương.

Họ không hề động thủ, chỉ làm chấn nhiếp, lơ lửng trên trận doanh của mình.

Họ đều biết rõ, lần đối đầu này của Nam Bắc Thiên Đình, chỉ là một sự thăm dò lẫn nhau, còn lâu mới đến lúc quyết chiến.

Vì vậy, các Thánh nhân hai bên không hề khai chiến, mà chỉ đối đầu nhau.

Chương 368

Nguyên Thủy Thiên Tôn ánh mắt lóe lên, nhìn Hồng Quân lão tổ, trầm giọng nói: "Lão sư, đối phương chỉ có năm Thánh nhân, Phương Minh đã bị kiềm chế, chúng ta đông người hơn, hay là..." Hồng Quân lão tổ ánh mắt lóe lên, do dự không quyết.

Hắn biết, Thánh nhân một khi khai chiến, đó sẽ là một cảnh hủy thiên diệt địa, không thể thu dọn.

Đúng lúc này, bên cạnh Nữ Oa trở nên đen kịt vô cùng, từ trong đó bay ra mười tòa đại điện, từ mười tòa đại điện đó đi ra mười người, chính là Thập Điện Diêm Vương.

Thập Điện Diêm Vương hội tụ lại một chỗ, biến thành một tôn thần ma khí tức cực kỳ cường đại.

Hồng Quân lão tổ ánh mắt hơi ngưng lại, trầm giọng: "Âm Soa Thần Tôn, không phải ngươi không tham dự vào chuyện thế gian sao?" Âm Soa Thần Tôn cười ha hả: "Nói bậy, nói bậy, bây giờ ta là U Minh Đại Đế của Bắc Thiên Đình, Nam Bắc Thiên Đình khai chiến, lão tử làm sao có thể không tham gia?" Từ lần trước Phương Minh vào U Minh Địa Phủ, Tứ sư phó liền quấn lấy Phương Minh, đòi làm một chức quan.

Phương Minh bất đắc dĩ, đành phải phong Tứ sư phó làm U Minh Đại Đế.

Vì vậy, Tứ sư phó chuyên môn chạy một chuyến đến Hồng Mông Sơn, để Đại sư phó đồng ý.

Dưới sự mềm mỏng cứng rắn, Đại sư phó đã đồng ý, nhưng Đại sư phó cũng có điều kiện, Tứ sư phó không được sử dụng thực lực quá mạnh, chỉ có thể ở cấp bậc Thánh nhân.

Hồng Mông Sơn dường như cũng đã xảy ra biến cố!

Đại sư phó tuy là hóa thân của đại đạo, nhưng những năm gần đây ngày càng có nhân tình thế thái, có thất tình lục dục, cũng khiến Đại sư phó và đại đạo phân liệt.

Đại đạo chí công, sẽ không thiên vị bên nào!

Cùng với sự phân liệt của Đại sư phó và đại đạo, đại đạo đã cấm cố mấy vị sư phó của Phương Minh ở Hồng Mông Sơn.

Mấy vị sư phó của Phương Minh, cũng chỉ có thể miễn cưỡng kháng cự với đại đạo!

Đại đạo ở đây, là đại đạo thực sự, không phải như Đại sư phó là hóa thân của đại đạo.

Trước đây Đại sư phó có thể dùng lực lượng của đại đạo để khắc chế mấy vị sư phụ, bây giờ thực lực của Đại sư phó cũng chỉ tương đương với Nhị sư phó mà thôi.

Đại sư phó cũng đã hoàn toàn hóa danh, gọi là "Đạo Nhất".

Sự xuất hiện của U Minh Đại Đế, đã hoàn toàn phá vỡ quyết tâm của Hồng Quân lão tổ và những người khác muốn lấy đông hiếp yếu, hai bên lại một lần nữa rơi vào thế giằng co.

Chiến trường của Thánh nhân có vẻ khá bình tĩnh, nhưng đại chiến của hai bên Nam Bắc Thiên Đình lại vô cùng thảm liệt.

Công pháp của những kẻ vượt biên đó cực kỳ quỷ dị, lấy ngũ hành, âm dương và phong lôi chín loại nguyên tố làm cơ sở, một hệ thống tu luyện độc đáo.

Vì chỉ tu luyện một loại nguyên tố, nên lực công kích của những kẻ vượt biên đó cực cao.

Đặc biệt là chín vị tiên quân trong miệng Hạo Thiên Đế, chín vị

tiên quân này đã tu luyện chín loại nguyên tố ngũ hành, âm dương và phong lôi đến cực hạn, tuy không phải Thánh nhân, nhưng lại có tu vi Bán Thánh, thực lực quả thực cường hãn.

Trung ương Tử Vi Đại Đế Thú Hoàng Thần Nghịch đối trận với Dương Tiên Quân, và Dương Tiên Quân đánh bất phân thắng bại; Đông Đế Long Vương đối trận với Hỏa Tiên Quân, hai bên cũng đánh không thể tách rời.

Nam Đế Nguyên Phượng đối trận với Kim Tiên Quân, hai bên cũng đánh không thể tách rời.

Bắc Đế Thủy Kỳ Lân đối trận với Mộc Tiên Quân, hai bên cũng đánh trời đất tối tăm, nhật nguyệt vô quang.

Thú Hoàng Thần Nghịch, Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đều là lứa tiên thiên thần thai đầu tiên thời khai thiên tích địa, tu vi quảng đại, đến hôm nay, sớm đã đột phá cảnh giới Bán Thánh, vì vậy có thể đối kháng với bốn vị tiên quân.

Tây Đế Đế Giang là Tổ Vu mạnh nhất, là Tổ Vu tốc độ và không gian, thần xuất quỷ một, cũng có thể miễn cưỡng đối chiến với một vị tiên quân.

Hắc Đế Minh Hà lão tổ là Chuẩn Thánh lão làng, trong tay có Nguyên Đồ, A Tỳ nhị kiếm, có Tố Sắc Kỳ Tử và Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, cũng đối trận với một vị tiên quân, không rơi vào thế hạ phong.

Hoàng Đế Trấn Nguyên Tử là Địa Tiên chi tổ, trong tay có Địa Thư các loại bảo vật, kết thành Địa Thư đại trận, cũng và một vị tiên quân đánh đến trời long đất lở, nhật nguyệt vô quang.

Bạch Đế Đông Hoa là Đông Vương Công chuyển thế, Phương Minh đã đưa Long Đầu Quải Trượng cho Đông Hoa, lại đưa Tạo Hóa

Ngọc Điệp giấu trong Long Đầu Quải Trượng cho Đông Hoa tham ngộ.

Tu vi của Đông Hoa ngày một thay đổi, đột phá mạnh mẽ, người sau vượt người trước, cũng đã tu luyện đến cảnh giới cực cao.

Đông Hoa chuyên tu kiếm đạo, lực công kích của kiếm đạo cực mạnh, được người ta gọi là "Kiếm Đế".

Đông Hoa Thượng Tiên ngự kiếm đối trận với một vị tiên quân, cũng kiềm chế được một vị tiên quân.

Bốn vị Chiến tranh Thiên vương, Cộng Công, Chúc Dung, Cường Lương và Xa Bỉ Thi cùng tấn công một vị tiên quân, đánh cho vị tiên quân đó tiết tiết bại lui.

Phương Minh cũng đối trận với một vị tiên quân, hét lớn một tiếng, hiển hóa ra chân thân vạn trượng, một quyền đánh nổ một vị tiên quân.

Ngờ đâu chân trời có một con sông lớn bay đến, vị Thủy Tiên Quân đó lại từ trong con sông lớn bay ra.

Thủy Tiên Quân cười ha hả: "Là Bắc Thiên Đế sao?

Ngươi không giết được ta đâu, ta là nguyên thần ký thác vào một loại nguyên tố, ví dụ như bản tiên quân là Thủy Tiên Quân, chỉ cần có nước tồn tại, bản tiên quân liền có thể vô hạn phục sinh, không giết được bản tiên quân đâu, ha ha ha..." Con đường mà chín vị tiên quân đi hoàn toàn khác với người trên Hồng Hoang đại lục, đi một con đường khác, ký thác nguyên thần vào một loại nguyên tố, thực sự không tầm thường.

Như vậy, có lợi có hại!

Chương 369

Lợi ích là như Thủy Tiên Quân, chỉ cần thiên hạ có nước, liền sẽ không chết, có thể bất tử bất diệt, muốn giết chết có thể nói là cực kỳ khó.

Nhưng nhược điểm là tu vi dừng lại ở Bán Thánh, vĩnh viễn không thể thành Thánh.

Đó cũng là nguyên nhân mà bao nhiêu năm nay họ tấn công Hồng Hoang đại lục, lại bị Hồng Mông Thánh Giáo chặn lại.

Trong thế giới của các tượng kỳ, những người được dẫn độ tu luyện hệ thống công pháp thần thông nguyên tố.

Tuy họ không thể đạt đến mức độ bất tử bất diệt như chín vị Tiên Quân, nhưng nhờ tu luyện một hệ thống đơn nhất nên công kích cực kỳ mạnh mẽ.

Chẳng qua phía Bắc Thiên Đình thực lực quá cường đại, chiếm ưu thế áp đảo trước Nam Thiên Đình.

Nguyên nhân chủ yếu là do đám đệ tử Tam Thanh và Tây Phương giáo trong Nam Thiên Đình chỉ đứng nhìn mà không góp sức, dẫn đến việc Nam Thiên Đình gần như bị Bắc Thiên Đình đè ra đánh.

Phương Minh nhờ đi theo con đường dĩ lực chứng đạo, nguyên thần và nhục thân đều đã thành thánh, có thể nói là ở trạng thái vô địch.

Trên chiến trường, hắn như vào chỗ không người, giết cho quân Nam Thiên Đình khóc cha gọi mẹ, kêu khổ thấu trời.

Thủy Tiên Quân vừa dứt lời liền lao thẳng về phía Phương Minh.

Thủy Tiên Quân đại nộ, tay dẫn một cái, dưới chân đại hà cuồn

cuộn lập tức đóng băng lại, hóa thành một chuôi cự kiếm bằng băng khổng lồ đâm về phía Phương Minh.

"Hừ, tiểu đạo man di!" Phương Minh chẳng hề sợ hãi, mặc cho băng kiếm đâm vào người.

Uy năng của nhục thân thành thánh tức khắc bùng nổ, chuôi băng kiếm đó trực tiếp bị đánh văng ra.

Thủy Tiên Quân còn đang kinh nghi thì đã bị Phương Minh đuổi kịp, một quyền đánh cho nổ tung.

"Ồ?

Đám Tiên Quân này tuy bất tử bất diệt, nhưng mỗi lần phục sinh, thực lực dường như đều bị giảm sút..." Phương Minh như phát hiện ra vấn đề mấu chốt, hớn hở nói.

Ngay sau đó, Phương Minh lướt đi, vọt tới trước mặt vị Tiên Quân đang đối chiến với Minh Hà Lão Tổ, tung ra một quyền đánh vị Tiên Quân đó thành tro bụi.

"Hắc Đế, đi giúp người khác đi!" Phương Minh thấy Hạo Thiên Đế đỏ mắt xông tới, không nhịn được cười nói.

Lúc này bình hành đã bị phá vỡ, Minh Hà Lão Tổ rảnh tay nên có thể giúp đỡ đám người Ngũ Phương Đế, khiến bại cục của Nam Thiên Đình đã định.

Hạo Thiên Đế cũng biết rõ hậu quả, nên mới đỏ mắt lao về phía Phương Minh.

"Hạo Thiên đạo hữu, chán sống rồi hả?" Phương Minh cười lớn, lật tay một cái hiện ra một tấm gương, chính là Hạo Thiên Kính, soi thẳng vào Hạo Thiên.

Thế xông tới của Hạo Thiên Đế lập tức khựng lại, bị định trụ tại

chỗ.

Phương Minh lại lật tay hiện ra một thanh kiếm, cũng chính là Hạo Thiên Kiếm cướp được, một kiếm chém thẳng vào Hạo Thiên.

Phương Minh dùng bảo vật cướp được của đối phương để đối phó đối phương, nhằm để lại áp lực tâm lý cho Hạo Thiên Đế, quả nhiên chiêu này cực kỳ hiệu nghiệm.

Nhìn thấy Phương Minh sắp một kiếm chém rơi Hạo Thiên Đế, trên đầu y hiện ra một tòa bảo tháp, chính là Hạo Thiên Tháp.

Hạo Thiên Tháp tỏa ra từng đạo lưu quang bảo vệ lấy Hạo Thiên Đế.

Chỉ một kiếm, Phương Minh đã đánh cho y lăn lộn mấy vòng rồi ngã văng ra xa hàng chục vạn dặm, va vào tướng sĩ Nam Thiên Đình làm loạn thành một đoàn.

Hạo Thiên Tháp cũng là một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, phòng ngự cực mạnh.

Nhát kiếm của Phương Minh tuy không làm Hạo Thiên bị thương nhưng lực xung kích đã đánh bay y.

Trên chiến trường, cuộc đối đầu giữa các chủ tướng đôi khi có tác dụng quyết định.

Tướng sĩ Nam Thiên Đình thấy Thiên Đế phe mình bị Bắc Thiên Đế đánh bay, ai nấy sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, binh không còn chí chiến đấu, chẳng còn dám giao phong với quân Bắc Thiên Đình nữa.

Cuối cùng, một tên tướng sĩ Nam Thiên Đình chịu không nổi, hét lớn một tiếng rồi quay đầu bỏ chạy.

Một người chạy kéo theo phản ứng dây chuyền, đám tướng sĩ

khác sợ tới mức tè ra quần, chẳng màng chiến đấu mà quay đầu chạy thục mạng.

Quân Nam Thiên Đình khóc cha gọi mẹ, chỉ hận cha mẹ sinh thiếu hai chân để chạy cho nhanh.

Lúc này, cán cân thắng lợi đã nghiêng hẳn về một bên.

Nam Thiên Đình bại cục đã định, không còn đường xoay xở.

Đại hạ tương khuynh, vô lực hồi thiên.

"Đứng lại, chặn lại cho trẫm..." Hạo Thiên Đế đứng dậy, nhìn tình cảnh này mà lòng trầm xuống, nhưng y không muốn tin vào sự thật là mình đã bại trận, vẫn cố gắng gào thét để vãn hồi cục diện.

Chương 370

Nhưng lúc này chiến trường đã loạn như một nồi cháo, ai còn nghe được tiếng y nữa.

Cho dù Hạo Thiên Đế vận dụng pháp lực, dùng thần thông gia trì tiếng nói cũng vô ích.

Lúc này tướng sĩ Nam Thiên Đình đã sợ vỡ mật, mà binh sĩ đã sợ vỡ mật thì làm sao chiến đấu được nữa?

Hạo Thiên Đế đại nộ, liên tiếp chém mấy tên đào binh, nhưng số lượng đào binh quá nhiều, y không thể giết sạch được.

"Hạo Thiên Đế ở đằng kia, đừng để hắn chạy mất!" Lúc này, trong trận doanh Bắc Thiên Đình không biết là ai gào lên một tiếng, kéo theo toàn bộ tướng sĩ Bắc Thiên Đình cùng gào lên, âm thanh chấn thiên động địa.

"Đừng để Hạo Thiên Đế chạy, bắt sống Hạo Thiên Đế!" Những tiếng hô này như bùa đòi mạng của tử thần muốn đoạt lấy tính mạng của Hạo Thiên Đế.

Vô số tướng sĩ Bắc Thiên Đình cùng các vị Ngũ Phương Đế, Thất Sắc Đế, mười vị Chiến Tranh Thiên Vương cùng hàng chục vị Thiên Vương đều muốn lập công đầu, điên cuồng lao về phía Hạo Thiên Đế.

Hạo Thiên Đế sợ đến da đầu tê dại, đang định quay người chạy trốn thì không gian phía sau đột nhiên dao động, một nắm đấm to lớn thò ra, đánh y lăn lộn bay ngược về phía Bắc Thiên Đình.

"Mẹ kiếp, mạng ta xong rồi!" Trong lúc bị đánh bay, Hạo Thiên Đế thấy Phương Minh từ không gian chui ra, như hổ lạc bầy dê đại sát tứ phương.

Phương Minh một chiêu đánh Hạo Thiên Đế vào giữa trận doanh Bắc Thiên Đình, để cho thiên binh thiên tướng dưới trướng lập công lao không tưởng này.

Đôi khi làm Thiên Đế phải biết chia bớt công lao cho bộ hạ, đó mới là thuật ngự người!

Hạo Thiên Đế ổn định thân hình, thấy vô số tướng sĩ Bắc Thiên Đình xông tới thì mặt trắng bệch, trong lòng kêu khổ không thôi.

Đúng lúc này, một đạo kinh lôi từ chân trời đánh trúng Hạo Thiên Đế.

Khi đám thần ma Bắc Thiên Đình xông tới thì phát hiện Hạo Thiên Đế đã biến mất, khiến ai nấy tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Chiến Tranh Thiên Vương Cường Lương gầm lên một tiếng, đưa tay tóm lấy cổ chân một người rồi kéo mạnh xuống.

Người đó bị ngã đến váng đầu hoa mắt, khi kịp hoàn hồn thì đã bị Minh Hà Lão Tổ dùng Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên bao vây, không tài nào thoát ra được.

Hắc Đế Minh Hà Lão Tổ đoạt được đại công này thì vui mừng vô hạn.

Đám thần ma Bắc Thiên Đình thấy vậy, sợ không còn công lao nên điên cuồng xông vào quân Nam Thiên Đình để bắt giữ các tướng lĩnh quan trọng.

"Phế vật, đúng là lũ phế vật..." Trên bầu trời, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn thấy cảnh này mà khóe mắt giật liên hồi, không nhịn được chửi đổng.

Trận đại chiến quy mô lớn đầu tiên giữa Nam Bắc Thiên Đình kết thúc với thắng lợi hoàn toàn thuộc về Bắc Thiên Đình.

Phương Minh dẫn quân đại sát một trận, đánh thẳng tới Nam Thiên Môn mới hạ lệnh thu quân.

Hắn nắm bắt chừng mực rất tốt, nếu đưa quân xông vào Nam Thiên Đình, lúc đó Thánh nhân nhất định sẽ ra tay để bảo vệ quyền lợi cuối cùng của họ.

Nếu Thánh nhân khai chiến, chưa biết chừng sẽ dẫn đến kết cục lưỡng bại câu thương, thậm chí nhiều gương mặt quen thuộc ở Bắc Thiên Đình sẽ bị xóa sổ hoàn toàn.

Phương Minh không muốn những người thân thuộc phải ra đi, nên chỉ tranh thủ lợi ích tối đa.

Trận đại chiến này đã đánh ra uy danh cho Bắc Thiên Đình.

Vì Nam Thiên Đình dẫn độ thần ma ngoại giới nên đã phạm vào điều kiêng kỵ của chúng thần ma Hồng Hoang.

Chúng thần trên biển đều khinh bỉ Nam Thiên Đình mà gia nhập Bắc Thiên Đình.

Thậm chí có tin tức truyền ra, tướng sĩ ở Nam Thiên Đình cũng lũ lượt chạy sang Bắc Thiên Đình.

Việc này khiến khoảng cách thực lực giữa hai bên ngày càng xa.

Hạo Thiên Đế cũng đâm lao phải theo lao, không ngừng dẫn độ thần ma ngoại giới vào Nam Thiên Đình để mở rộng thực lực.

Vô hình trung, cuộc tranh giành giữa Nam Bắc Thiên Đình đã trở thành cuộc chiến giữa thần ma ngoại giới và thần ma Hồng Hoang.

Do Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh bảo vệ Nam Thiên Đình, khiến thần ma thế giới Hồng Hoang oán hận thấu trời, thậm chí Nhân tộc còn xảy ra hiện tượng đập phá miếu thờ của Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Thánh nhân hưởng khí vận của Nhân tộc mới có thể trường thịnh bất suy.

Giờ đây tượng thần bị đập phá, cũng có nghĩa pháp lực của họ sẽ suy kiệt, tuy không đến mức rơi khỏi thánh vị nhưng so với các Thánh nhân khác sẽ kém xa.

Như vậy làm sao tranh đấu với Thánh nhân bên phía Bắc Thiên Đình được?

Nói cách khác, hành động này của Hạo Thiên Đế đã chạm đến lợi ích của các Thánh nhân.

Tại Linh Tiêu Bảo Điện ở Nam Thiên Đình, Hạo Thiên Đế đang phiền muộn không thôi, ngồi trên ngai vàng mà rầu rĩ.

Vốn tưởng lần này có thể lợi dụng thần ma ngoại giới để đánh bại Bắc Thiên Đình, nào ngờ không những thất bại thảm hại mà còn khiến mâu thuẫn nội bộ bùng nổ.

Chương 371

Giờ đây không còn là tranh đấu giữa các giáo phái nữa, mà là giữa phe phái Hồng Hoang và ngoại giới.

Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh đã liên thủ lại để đối phó với những kẻ dẫn độ từ ngoại giới.

Đáng sợ hơn là quân lính liên tục đào ngũ sang Bắc Thiên Đình, khiến Nam Thiên Đình ngày càng suy yếu, còn Bắc Thiên Đình ngày một mạnh lên.

Bắc Thiên Đình lấy đó làm tuyên truyền, bảo vệ lợi ích Hồng Hoang, rêu rao hậu quả của việc thần ma ngoại giới xâm lược.

Điều này khiến toàn lục địa Hồng Hoang ai nấy đều căm ghét Nam Thiên Đình, biến nơi này thành mục tiêu của mọi sự chỉ trích.

Nếu không có các Thánh nhân và môn đồ chống lưng, e là Nam Thiên Đình đã sớm sụp đổ.

"Đồng nhi, đến Tử Tiêu Cung một chuyến, mang theo tám vị Tiên Quân còn lại!" Đúng lúc này, giọng nói của Hồng Quân Lão Tổ vang lên trong đầu Hạo Thiên.

Cơ mặt Hạo Thiên giật mạnh, đành phải dẫn theo tám vị Tiên Quân đến Tử Tiêu Cung.

Vì Lôi Tiên Quân đã bị Bắc Thiên Đình bắt giữ nên dưới trướng y chỉ còn tám người.

Đến Tử Tiêu Cung, Hạo Thiên thấy Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh đều đã ở đó.

Năm vị Thánh nhân hoàn toàn không nể mặt Hạo Thiên, ai nấy hừ lạnh một tiếng rồi quay đi không thèm đoái hoài.

Hạo Thiên run rẩy tiến đến bên cạnh khánh vân, chắp tay với Hồng Quân Lão Tổ: "Đạo Tổ!" Hồng Quân Lão Tổ vẫn nhắm mắt không nói lời nào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn quay đầu nhìn Hạo Thiên Đế, trầm giọng: "Hạo Thiên đạo hữu, nay ngươi dẫn độ thần ma ngoại giới xâm lược Hồng Hoang, khiến uy tín Nam Thiên Đình mất sạch, trở thành đích ngắm của muôn dân, tội nghiệt nặng nề!" Thông Thiên Giáo Chủ cũng tức giận quát: "Ngươi làm vậy khiến Nam Thiên Đình bị cô lập, Nhân tộc đập phá vô số tượng thần của Tam Thanh chúng ta, tội này phải tính thế nào?" Chuẩn Đề đạo nhân nhìn Hạo Thiên với vẻ giận dữ, chắp tay: "Dẫn độ người ngoại giới là hành động ly tâm ly đức, ngươi không nên làm vậy!" Hạo Thiên liếc nhìn Hồng Quân Lão Tổ thấy ngài vẫn im lặng thì thầm méo miệng.

Việc dẫn độ này thực chất là được Đạo Tổ gật đầu, nếu không ngài đã chẳng gia trì Thiên Đạo lạc ấn.

Nhưng hiện giờ Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh không dám trách tội Hồng Quân, nên mọi tội danh đều đổ lên đầu Hạo Thiên.

Hạo Thiên biết mình phải gánh cái nồi đen này rồi, đành cười khổ chắp tay: "Các vị đạo hữu, việc này... quả thực là lỗi của trẫm..." Tám vị Tiên Quân sắc mặt đại biến, định bay ra ngoài nhưng Tử Tiêu Cung đã hạ kết giới, làm sao thoát được.

"Bệ hạ, chúng thần trung thành tận tâm, xin bệ hạ cứu mạng..." Tám người biết không đấu lại Thánh nhân nên vội vã kêu cứu.

Cơ mặt Hạo Thiên giật giật: "Tám vị đạo hữu, đừng trách trẫm, trẫm cũng lực bất tòng tâm..." Tám vị Tiên Quân nhìn nhau, trong mắt lộ vẻ hung ác, gầm lên một tiếng lao về phía đám người Hạo Thiên Đế.

"Hừ, phóng tứ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, đứng

dậy, khí thế quanh thân tỏa ra khiến tám vị Tiên Quân bị định trụ giữa không trung, không thể nhúc nhích.

Ánh mắt Hạo Thiên Đế lóe lên, lật tay hiện ra Hạo Thiên Tháp.

Bảo tháp xoay tròn bay lên, hút sạch tám vị Tiên Quân vào trong.

Hồng Quân Lão Tổ chậm rãi mở mắt, Thiên Đạo Chi Luân hiện ra phía sau, huyền quang lấp lánh, đạo âm văng vẳng.

Khoảnh khắc sau, những thần ma ngoại giới bị lạc ấn Thiên Đạo đều tan thành mây khói, không một ai sống sót.

Bất cứ thần ma nào có lạc ấn trong Thiên Đạo đều bị Thiên Đạo khống chế.

Hồng Quân Lão Tổ chỉ cần một ý niệm là có thể khiến họ tro bụi, đây cũng là lý do Phương Minh không dám khinh suất tấn công Nam Thiên Đình.

"Lần này, có thể coi như Nam Thiên Đình cố ý dụ kẻ ngoại giới vào để tiêu diệt sạch sẽ, xem có vớt vát được chút thể diện nào không." Hồng Quân Lão Tổ nhạt giọng nói.

Để bảo toàn Nam Thiên Đình, ngài đã xóa sổ toàn bộ người ngoại giới.

Nam Thiên Đình sau đó rêu rao rằng làm vậy để đối phó kẻ xâm lược, nhưng kiểu tuyên truyền yếu ớt này chỉ giữ được vẻ hào nhoáng bên ngoài, người tinh tường chẳng ai còn tin họ nữa.

Có điều Hạo Thiên Đế lại được lợi, luyện hóa được tám Tiên Quân khiến tu vi tăng vọt, đạt tới cảnh giới bán thánh, có vốn liếng để so cao thấp với Phương Minh.

Nhưng y vẫn chọn cách nhẫn nhịn, không để lộ bản lĩnh ra ngoài.

Sau trận chiến, Bắc Thiên Đình càng thêm hưng thịnh, nhân tài lớp

lớp.

Trong hoàn vũ Hồng Hoang, hầu hết các đại thần thông giả đều đầu quân cho Bắc Thiên Đình.

Tại Linh Tiêu Bảo Điện ở tầng trời thứ ba mươi sáu ngoài Bất Chu Sơn, Phương Minh đang nghe thần tướng báo cáo về tổn thất mà không khỏi chấn động.

Trận này Bắc Thiên Đình thắng lớn nhưng tổn thất cũng không ít.

Những người thần hồn chưa tan có thể nhập luân hồi chuyển thế, nhưng những người thần hồn đã diệt thì hoàn toàn biến mất khỏi thế giới.

Tuy nhiên nhờ máu mới gia nhập, binh lực Bắc Thiên Đình lại tăng lên gấp đôi.

“Báo, khởi bẩm bệ hạ, bên ngoài Nam Thiên Môn có một lão đạo, tự xưng là cố nhân của bệ hạ đến bái kiến!” Trấn điện thần tướng tiến lên báo cáo.

Chương 372

"Cố nhân?" Phương Minh nhướng mày, xua tay: "Tuyên vào!" Một lúc sau, một lão đạo bước vào điện.

Nhìn thấy lão đạo, Phương Minh đứng phắt dậy, cho lui hết thần tướng tiên nga, hỏi: "Không biết Thái Thượng đạo hữu đến Bắc Thiên Đình có việc gì?" Lão đạo chính là Thái Thượng Lão Tử, người đứng đầu Tam Thanh!

Lão Tử khẽ cau mày: "Bệ hạ không nên gọi thẳng danh húy của bần đạo!" Phương Minh cười: "Đạo hữu yên tâm, tầng trời này có cấm chế do chính Thập Tam sư phó ta hạ xuống, ngay cả Đạo Tổ cũng không nhìn vào được!" Lão Tử thở phào, thu lại thần quang trên mặt, chắp tay: "Mục đích bần đạo đến đây, chắc bệ hạ cũng đoán được." Phương Minh cười: "Đoán được chứ, ta đã đợi ngày này lâu lắm rồi!" Lão Tử hít sâu một hơi: "Hạo Thiên Đế ly tâm ly đức, Nam Thiên Đình sắp sụp đổ.

Bần đạo là giáo chủ Nhân giáo, không thể để Nhân giáo bị hủy hoại, nên đặc biệt đến đầu quân cho đạo hữu, không biết đạo hữu có sẵn lòng thu lưu?" Phương Minh cười lớn: "Sẵn lòng, đương nhiên sẵn lòng!

Đạo hữu đến đây là điều ta mong còn không được!" Lão Tử mỉm cười nhìn hắn không nói.

Phương Minh nhướng mày: "Nếu đạo hữu gia nhập, sẽ là một trong Ngũ Lão, chức vị chỉ dưới ta, ngang hàng với Ngũ Phương Đại Đế, đạo hữu thấy thế nào?" Lão Tử đại hỉ: "Đa tạ đạo hữu, ngày thành công, bần đạo sẽ cử một phân thân đến Thiên Đình nhậm chức, cáo từ!" Nói đoạn, Lão Tử quay người rời đi, vận dụng thần thông về

thẳng Thủ Dương Sơn.

Lão kéo dài mặt lẩm bẩm: "Ngũ Lão?

Ngoài bần đạo ra thì bốn người kia là ai?

Chẳng lẽ là Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề?

Bốn tên này khôn thật, chạy còn nhanh hơn mình!" Lão Tử bấm tay tính toán nhưng thiên cơ hỗn loạn, rõ ràng có Thánh nhân khác nhúng tay vào, nên lão đành nhắm mắt tu luyện tiếp.

Tại Linh Tiêu Bảo Điện, Phương Minh cười rất đắc ý vì biết Lão Tử đã sập bẫy mình.

Cái gọi là Ngũ Lão chỉ là hắn bịa ra, thực tế hiện tại chỉ có mỗi Lão Tử, bốn vị kia chưa có thật.

Hắn muốn Lão Tử nghi ngờ rằng bốn Thánh nhân còn lại cũng đã đầu quân cho Bắc Thiên Đình.

Một lát sau, Lão Tử mở mắt nhìn về phía Nam Thiên Môn của Bắc Thiên Đình.

Lúc này có một bóng người bao phủ trong thần quang đang nói chuyện với thần tướng giữ cửa, rồi được cung kính mời vào.

Trong điện, Phương Minh ngồi trên ngai, cười: "Nguyên Thủy đạo hữu, đến hơi muộn đấy!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thu lại thần quang, chắp tay: "Bệ hạ, chắc ngài biết mục đích bần đạo tới đây rồi chứ?" Phương Minh cười lớn: "Ta biết, chức vị cũng chuẩn bị xong cho đạo hữu rồi, một trong Ngũ Lão, địa vị ngang hàng Ngũ Phương Đại Đế, đạo hữu thấy sao?" Nguyên Thủy nhướng mày: "Vậy đa tạ bệ hạ, cáo từ!" Nguyên Thủy cũng trúng kế, vội vã rời đi để đoán xem bốn người kia là ai, và tất nhiên lão cũng đoán là Lão Tử, Thông Thiên và nhị thánh phương Tây.

Sau khi Nguyên Thủy đi, Thông Thiên Giáo Chủ cũng từ Kim Ngao Đảo tới.

Phương Minh cũng phong lão làm một trong Ngũ Lão, Thông Thiên hài lòng rời đi.

Tiếp đó, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề của Tây Phương giáo cũng đến quy thuận, Phương Minh phong luôn hai người làm hai vị trong Ngũ Lão.

Chuẩn Đề về bàn bạc với Tiếp Dẫn, cả hai đều rất mãn nguyện.

Chỉ bằng năm chức vị thần tiên ảo, Phương Minh đã thành công ly gián năm vị Thánh nhân, khiến họ nghi kỵ lẫn nhau.

Đúng lúc này, một thần tướng bước vào với vẻ mặt đạm mạc, nói với Phương Minh: "Phương Minh đạo hữu, mời tới Tử Tiêu Cung một chuyến!" Nói xong, thần tướng đó mới tỉnh hồn lại, kinh hãi quỳ xuống xin tha.

Phương Minh cho lui thần tướng, mắt lóe thần quang, lẩm bẩm: "Hồng Quân..." Thập Tam sư phó hiện thân: "Minh nhi, ta đi cùng con!" Phương Minh gật đầu, cả hai cùng tới Tử Tiêu Cung.

Không biết bao lâu sau, Phương Minh trở về với vẻ mặt rạng rỡ, dường như đã đạt được thỏa thuận với Hồng Quân Lão Tổ.

Đến lúc này, mọi thứ đã đại định.

Trong hoàn vũ chỉ còn Yêu sư Côn Bằng ở Bắc Minh chưa quy hàng.

Phương Minh phái Tử Đế Phục Hy đi chiêu hàng, Côn Bằng cũng chấp nhận gia nhập.

Phương Minh phong Côn Bằng làm Thiên sư, từ đó Tứ đại Thiên sư trở thành Ngũ đại Thiên sư.

Bắc Thiên Đình chính thức thống nhất hoàn vũ, chỉ còn sót lại Nam Thiên Đình.

Tiếp đó, Nhân Hoàng đời thứ hai là Thần Nông Thị quy vị, Phương Minh phong ngài làm Kim Đế, Thất Sắc Đế trở thành Bát Sắc Đế.

Hệ thống Ngũ Phương, Ngũ Lão, Bát Sắc Đế của Bắc Thiên Đình hình thành.

Thời gian thấm thoát, Nhân Hoàng đời thứ ba ứng vận mà sinh.

Tại bộ lạc Hữu Hùng, Hiên Viên Thị trở thành Nhân Hoàng đời thứ ba, cộng chủ của Nhân tộc.

Một ngày nọ, một thần tướng giáng lâm bộ lạc: "Hiên Viên Thị tiếp chỉ!" Hiên Viên bước ra, hỏi: "Dám hỏi thần nhân từ đâu tới?" Thần tướng đáp: "Ta là tuyên chỉ thần tướng của Bắc Thiên Đình, đặc biệt tới truyền chỉ!" Hiên Viên nhíu mày: "Tiếp pháp chỉ của Bệ hạ!" Thần tướng mở hoàng quyển: "Hiên Viên Thị thính lệnh, Bệ hạ có chỉ, phong Hiên Viên Thị làm chính thần bộ Tư Pháp!" Hiên Viên nhíu mày: "Tại sao hai vị Nhân Hoàng trước đều liệt vào hàng Thất Sắc Đế, mà ta chỉ là chính thần bộ Tư Pháp?" Thần tướng đáp: "Đây là ý chỉ của Bệ hạ, ta không rõ, Nhân Hoàng muốn biết cứ lên Thiên Đình mà hỏi!" Nói xong định rời đi.

Đột nhiên một đạo lưu quang từ trời đánh xuống khiến thần tướng ngã khỏi mây, thân tử đạo tiêu.

Lưu quang tan đi, hiện ra một tòa bảo tháp.

Một thần nhân mặc đế bào hiện thân thu hồi tháp, hỏi: "Ngươi có phải Hiên Viên Thị?" Hiên Viên hỏi lại: "Ngài là ai?" Thần nhân đáp: "Ta là Hạo Thiên Đế của Nam Thiên Đình, nay đặc biệt mời Nhân Hoàng về Nam Thiên Đình nghị sự!" Hiên Viên nhướng mày: "Dám

hỏi Hạo Thiên Đế phong ta chức gì?" Hạo Thiên cười lớn: "Ta đích thân tới mời, chức vị sao có thể thấp được!

Ta phong ngươi làm Trung Ương Tử Vi Đại Đế, đứng đầu Ngũ Phương Đế, chỉ dưới ta, thế nào?" Hiên Viên đại hỉ, quỳ lạy: "Bái kiến Bệ hạ!" Hạo Thiên đắc ý: "Ta chờ ngươi quy vị!" Sau khi Hạo Thiên đi, đại tướng Ứng Long lo lắng: "Bệ hạ, mạt tướng nghe nói Nam Thiên Đình đang suy yếu, sớm muộn cũng diệt vong, sao ngài lại bỏ Bắc Thiên Đình mà theo họ?" Hiên Viên trầm giọng: "Bắc Thiên Đình nhân tài quá đông, đã ổn định rồi, ta đến đó chỉ là một chính thần Tư Pháp.

Chương 373

Nhưng nếu theo Nam Thiên Đình, một khi họ thắng, ta sẽ là dưới một người trên vạn người!" Thực ra y còn dã tâm lớn hơn: lật đổ Hạo Thiên để làm Thiên Đế.

Thương Hiệt khuyên: "Bắc Thiên Đế là Thánh Phụ của tộc ta, Đế Hậu là Thánh Mẫu, theo Nam Thiên Đình sợ là không ổn..." Nhưng Hiên Viên bị lợi lộc làm mờ mắt, không nghe lọt tai: "Đủ rồi, ta đã quyết!" Tại Bắc Thiên Đình, thần tướng báo tin: "Bệ hạ, không xong rồi, thần tướng tuyên chỉ bị Hạo Thiên bắn chết, Nhân Hoàng đời thứ ba đã theo phe Nam Thiên Đình!" Cả điện xôn xao.

Phương Minh lạnh giọng: "Mở Quan Thiên Kính!" Hình ảnh hiện lên cảnh Hạo Thiên giết người, Hiên Viên quy thuận.

Phương Minh sầm mặt lại.

Tuy Hạo Thiên có dự mưu nhưng quyết định cuối cùng là ở Hiên Viên.

Y chê chức vụ thấp nên mới phản bội.

Thực tế chức chính thần bộ Tư Pháp có thực quyền rất lớn, nhưng vì Thất Sắc Đế đã đủ người ứng vận, không thể thêm vào để tránh cồng kềnh nên Phương Minh mới phong như vậy.

Hắn muốn bù đắp cho Hiên Viên nhưng y lại không biết điều.

Với dã tâm của Hiên Viên, dù có phong làm Đại Đế y cũng chưa chắc đã thỏa mãn.

Tây Đế Đế Giang bước ra: "Bệ hạ, bộ lạc Cửu Lê của tộc Vu chúng thần đang ở phàm gian, chỉ cần ngài ra lệnh, Cửu Lê nhất định phản lại Hiên Viên!" Yêu sư Côn Bằng cũng nói: "Yêu tộc cũng có đại

yêu chuyển thế, đám Yêu Thánh như Cửu Anh có thể giúp ngài dẹp loạn!" Phương Minh ra lệnh: "Nếu hắn đã không biết tốt xấu thì diệt luôn đi, cứ làm theo lời Tây Đế và Yêu sư!" Khi thời hạn làm cộng chủ sắp hết, tộc Cửu Lê do đại vu Xi Vưu đứng đầu nổi dậy thảo phạt Hiên Viên.

Xi Vưu có tám mươi mốt anh em đồng da sắt xương, đánh cho Hiên Viên thua chạy thục mạng.

Hiên Viên khổ sở, đốt hương cầu cứu Hạo Thiên.

Hạo Thiên xuất hiện, trong lòng chửi thầm Hiên Viên là phế vật nhưng ngoài mặt vẫn đưa ra một thanh kiếm vàng: "Đây là Đồ Vu Kiếm, năm xưa Đế Tuấn giết hàng tỷ nhân tộc để luyện thành, có thể gây thương tích cho Tổ Vu, cầm lấy mà đối phó Xi Vưu!" Hiên Viên mừng rỡ, đổi tên thành "Hiên Viên Kiếm" rồi dẫn quân ra khiêu chiến.

Trên chiến trường, Xi Vưu vác Hổ Phách Thần Đao cười nhạo: "Hiên Viên, lại tới nộp mạng à?" Hiên Viên tức giận: "Xi Vưu, trận này ta tất thắng!" Xi Vưu nhìn thanh kiếm trên vai đối phương, cảm nhận được nguy hiểm: "Ngươi tự tin là nhờ thanh kiếm đó sao?" Hiên Viên rút kiếm: "Đây là Hiên Viên Kiếm, chuyên khắc tộc Vu, hôm nay ngươi phải chết dưới kiếm này!" Hai bên lao vào đánh nhau kịch liệt.

Hiên Viên Kiếm sát khí cực nặng, khắc chế huyết mạch tộc Vu, khiến Xi Vưu càng đánh càng yếu, bị đâm trúng vai.

Xi Vưu nén đau chém một đao vào Hiên Viên.

Hiên Viên tuy có kiếm đỡ nhưng vẫn bị đánh văng xuống đất tạo thành hố sâu.

Nhờ có khí vận Nhân Hoàng hộ thân y mới không chết.

Khi y bò lên thì Xi Vưu đã biến mất.

Hiên Viên Kiếm đột nhiên tự động dẫn đường cho y truy sát Xi

Vưu đang bị thương.

Hiên Viên biết Hạo Thiên đang âm thầm giúp mình.

Chỉ cần giết được Xi Vưu, y sẽ công đức viên mãn, đạt tới pháp lực bán thánh.

Kiếm dẫn y tới một ngôi miếu hoang chính là miếu thờ Thánh Phụ (Phương Minh).

Vì theo Nam Thiên Đình nên Hiên Viên coi Phương Minh là kẻ thù, để miếu thờ hoang phế.

Y thấy Xi Vưu đang quỳ lạy trước thần tượng.

Hiên Viên cười lạnh: "Dù Thánh Phụ có xuống đây cũng không cứu nổi ngươi!" Xi Vưu phẫn nộ: "Ngươi hèn hạ, dựa vào thanh kiếm đó chứ có giỏi thì đấu tay đôi với ta?" Hiên Viên đắc ý: "Ta có kiếm sao phải bỏ?

Hôm nay ta sẽ dỡ luôn cái miếu này xem ai làm gì được ta!" Xi Vưu tử chiến bảo vệ miếu, nhưng bị Hiên Viên Kiếm đánh cho thương tích đầy mình, máu chảy như suối.

Hiên Viên cầm kiếm giơ lên trước tượng Phương Minh, giễu cợt: "Xi Vưu, nhận mệnh đi, ta là Nhân Hoàng, ta chính là thiên mệnh!" Y vừa vung kiếm định chém thì một đạo lưu quang từ tượng thần bắn ra, đánh bay Hiên Viên ra khỏi miếu.

"Hừ, kẻ như ngươi không xứng bước vào miếu của ta!" Một giọng nói oai nghiêm vang lên trong đầu Hiên Viên.

Tượng thần bằng đất sét đột nhiên sống lại, Phương Minh bước ra, nhìn Hiên Viên đầy giận dữ.

"Xi Vưu bái kiến Thánh Phụ!" Xi Vưu quỳ lạy.

Phương Minh búng một giọt tinh huyết vào người Xi Vưu.

Từ khi dung hợp Bàn Cổ chi tâm, máu của hắn có uy năng cực lớn.

Xi Vưu lập tức phục hồi vết thương, cảm thấy sức mạnh dâng trào.

Phương Minh bước về phía Hiên Viên, mỗi bước đi đều như có đại sơn đè nặng khiến Hiên Viên quỳ phục xuống đất, huyết quản vỡ tung.

Lúc này Hiên Viên mới biết sợ hãi trước khoảng cách quá lớn này.

"Hừ, cũng xứng làm người sao?

Ngươi ngay cả súc sinh cũng không bằng!" Phương Minh đưa tay định bắt Hiên Viên thì một tòa bảo tháp hiện lên che chở cho y.

Chương 374

"Hạo Thiên, ngươi tới rồi sao!" Phương Minh thu tay, mỉm cười nhìn Hạo Thiên hiện thân.

Hạo Thiên đưa đan dược cho Hiên Viên chữa thương.

Phương Minh mỉa mai: "Hạo Thiên, nghe nói ngươi nuốt chửng tám Tiên Quân nên thực lực tăng vọt, muốn thử một trận đơn độc với ta không?" Hạo Thiên nghênh chiến: "Có gì không dám!" Phương Minh lật tay hiện ra Hạo Thiên Kiếm: "Kiếm này gọi là Hạo Thiên Kiếm nhỉ?

Ta sẽ dùng chính nó để kết liễu ngươi!" Hạo Thiên thấy bảo vật bị cướp thì nổi điên.

Hai bên lao vào đánh nhau, Hạo Thiên dùng Hiên Viên Kiếm (Đồ Vu Kiếm) chém tới.

"Biến mẹ ngươi đi!" Phương Minh vung Hạo Thiên Kiếm chém ngược lên.

Hai kiếm va chạm tạo ra sóng âm mãnh liệt.

Hạo Thiên bị lực đạo khủng bố đánh bay, đâm sập mấy tòa núi.

Nhục thân Phương Minh quá mạnh, lực xuyên thấu bỏ qua phòng ngự của Hạo Thiên Tháp.

Ở phía khác, Xi Vưu thấy Hiên Viên mất kiếm liền vác đao đuổi theo khiến Hiên Viên chạy trối chết.

Trên không trung, Phương Minh thi triển Khai Thiên Đệ Nhất Thức, vạn kiếm tề phi phá tan cương khí phòng ngự, đánh Hạo Thiên thành tro bụi.

Phương Minh định thu Hạo Thiên Tháp thì Hạo Thiên lại dùng nguyên tố trọng tổ cơ thể để giành lại.

Phương Minh ôm chặt tháp không buông, dùng Hỗn Độn Phủ ném thẳng vào Hạo Thiên làm y nổ tung lần nữa.

Hạo Thiên lại hiện thân từ dòng nước, định cướp Hỗn Độn Phủ nhưng không cầm nổi vì không hiểu quy tắc sức mạnh.

Phương Minh lạnh lùng: "Hạo Thiên, ngươi không chỉ luyện pháp môn của tám Tiên Quân mà là nuốt chửng họ luôn đúng không?" Hạo Thiên thừa nhận, tự đắc cho rằng mình đã là chúa tể ngũ hành, bất tử bất diệt.

Phương Minh hừ lạnh: "Ngươi lạc vào ma đạo rồi, hôm nay ta tiễn ngươi lên đường!" Hắn vung rìu chém Hạo Thiên làm đôi, Hạo Thiên hóa thành nước lặn vào đất.

Phương Minh mở đạo nhãn nhìn thấu: "Ngươi tu luyện pháp môn ngoại giới tất sẽ gặp thiên khiển!" Ngay lập tức Thiên Đạo Chi Nhãn xuất hiện, giáng sét đánh trúng Hạo Thiên.

Y biến hóa đủ loại hình thái nhưng sấm sét như hình với bóng, đánh y trọng thương.

Hạo Thiên đau đớn nhận ra Hồng Quân Lão Tổ đã bỏ rơi mình.

Y tìm đến Thủ Dương Sơn cầu cứu Lão Tử, nhưng Huyền Đô Đại Pháp Sư chặn cửa: "Sư phụ nói ngươi không xứng làm Thiên Đế nữa, cút đi!" Hạo Thiên định xông vào liền bị quạt Càn Khôn Bát Quái quạt bay hàng vạn dặm.

Y lại chạy tới Côn Luân Sơn tìm Nguyên Thủy, nhưng Nam Cực Tiên Ông dùng Bàn Cổ Phiên đánh y nát bấy: "Sư phụ nói Côn Luân không chứa kẻ như ngươi!" Hạo Thiên tức giận chạy tới Đông Hải tìm Thông Thiên, nhưng bị lạc trong trận pháp sương mù không tìm

thấy lối vào.

Cuối cùng y chạy tới núi Tu Di cầu cứu nhị thánh phương Tây.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cùng đi xuống đón.

Hạo Thiên mừng rỡ tưởng được cứu, nào ngờ Chuẩn Đề tung Kim Bạt bắt sống y: "Sư huynh xem, một mình đệ là bắt được hắn rồi, phen này lập đại công với Bắc Thiên Đế!" Hạo Thiên nghe mà hộc máu vì sự vô sỉ của hai người này.

Tại Linh Tiêu Bảo Điện, ngũ thánh tề tụ.

Chuẩn Đề cung kính dâng Hạo Thiên cho Phương Minh.

Hạo Thiên bị cấm ngôn chỉ biết trừng mắt căm hận.

Tam Thanh và nhị thánh phương Tây tranh công quyết liệt về việc ai bắt được Hạo Thiên.

Chuẩn Đề mặc kệ Tam Thanh, mỉm cười với Phương Minh: "Bệ hạ, Tây Phương giáo chúng thần bắt được Hạo Thiên là sự thật, xin ngài minh giám!" Tiếp Dẫn cũng chắp tay phụ họa theo.

Phương Minh cười híp mắt nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đạo nhân, nói: "Hai vị Phật lão nói đúng, Hạo Thiên đế dù sao cũng là do phương Tây Phật lão bắt được, vậy đi, trẫm liền chuẩn hứa cho phương Tây Phật giáo nhập phàm gian Cửu Châu truyền đạo." Bởi vì Phương Minh là Thánh phụ, lại có thù với phương Tây giáo, nên trước đó không cho phép phương Tây giáo nhập phàm gian giới truyền đạo.

Một khi phát hiện ai tuyên dương Phật pháp sẽ bị bắt ngay, cũng chỉ có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thỉnh thoảng lén lút lẻn vào phàm gian giới độ một hai người mà thôi.Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe xong, lập tức cuồng hỉ, vội vàng bái tạ: "Đa tạ bệ hạ!" Nguyên Thủy và Thông Thiên đại cấp, vội nói: "Bệ hạ, phương Tây Phật môn chung quy là tám trăm bàng môn, Huyền môn ta mới là chính tông..." Chuẩn Đề đạo

nhân nhíu nhíu mày, nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ, nói: "Nếu phương Tây Phật giáo ta là tám trăm bàng môn, vậy đạo hữu sợ cái gì?" "....." Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận đến toàn thân run rẩy, nộ đạo: "Bần đạo sợ?

Bần đạo mới không sợ!

Truyền đạo thì truyền đạo, bàng môn tả đạo chung quy cũng không bằng Huyền môn chính tông ta!"Phương Minh lật tay một cái, hiện ra Hạo Thiên Tháp, đem Hạo Thiên trấn áp vào trong tháp, nhìn về phía Tam Thanh và phương Tây nhị thánh, nói: "Chư vị đạo hữu, chuyện lần này đến đây là kết thúc đi, chuyện Nam Thiên Đình phiền chư vị lo liệu rồi!" "Bệ hạ yên tâm!" Nguyên Thủy Thiên Tôn dồn hết sức lực muốn đấu với phương Tây nhị thánh, vội vàng đáp ứng.

Thái Thượng Lão Tử ở một bên nhìn mà trong lòng nghiêm nghị.

Thủ đoạn của Phương Minh thật khủng khiếp, chỉ bằng vài câu nói đơn giản đã khiến Tam Thanh và phương Tây nhị thánh đấu đá không thôi, tâm cơ này thực sự khiến người ta sợ hãi.Sau đó, Tam Thanh và phương Tây nhị thánh rời khỏi Bắc Thiên Đình.

Phương Tây nhị thánh vội vàng chuẩn bị việc tuyên truyền Phật pháp ở nhân gian giới.

Thái Thượng Lão Tử vốn vô vi, cho rằng không nên cuốn vào tranh giành quyền lực, liền dựa theo ước định trước đó phân ra một tôn phân thân, tên gọi Thái Thượng Lão Quân, ở Thiên Đình thành lập Đâu Suất Cung, cả ngày chuyên tâm luyện đan.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ thì tích cực lo liệu chuyện tiêu diệt Nam Thiên Đình, khiến tướng sĩ Nam Thiên Đình phản chiến.

Chương 375

Hai người lại không tránh khỏi việc âm thầm tranh đua một phen.

Cứ như thế, Phương Minh gần như binh không huyết nhận đã thu phục được Nam Thiên Đình, thống nhất hoàn vũ.

Còn về Thiên Kình Sơn trên ba mươi ba tầng trời cũng thành nơi Phương Minh đóng quân, đương nhiên Tam Thanh và phương Tây nhị thánh đều chiếm giữ một phương chư thiên trong đó, đúng như lời Phương Minh đã hứa với năm người.Nhân Hoàng Hiên Viên thị cũng bị bắt.

Nhân Hoàng có công với sự phát triển của nhân tộc nên không thể giết.

Tuy không giết được nhưng Hiên Viên thị lại bị chúng sinh tù cấm tại Hỏa Vân Động, hạn chế tự do cá nhân, cũng khá thê thảm.

Nhưng tất cả đều là do Hiên Viên thị tự chuốc lấy, không trách được người khác.

Từ xưa thắng làm vua thua làm giặc, đều là bàn cờ cả.Thời gian như thoi đưa, cùng với việc Nam Thiên Đình bị diệt, trong thiên địa chỉ còn lại một tòa Thiên Đình duy nhất.

Cửu Châu nhân gian giới lại trải qua thời đại Ngũ Đế, sau khi Ngũ Đế công đức viên mãn đều được Phương Minh phong làm thần, trở thành Ngũ Phương Thiếu Đế.

Sau Ngũ Đế, nhân gian bắt đầu thời đại vương triều thế tập.

Triều đại đầu tiên là nhà Hạ, nhà Hạ truyền thế được bốn trăm bảy mươi mốt năm thì diệt vong, bị nhà Thương thay thế.

Nhà Thương truyền thế hơn năm trăm năm, Thương Trụ Vương là

vị đế vương cuối cùng.

Trong thời gian này, thiên hạ thái bình, Phương Minh làm Thiên Đế cũng cực kỳ thoải mái.Hắn đang chờ đợi cơ hội.

Phong Thần đại kiếp!

Tuy những năm qua hoàn vũ thái bình, nhưng môn đồ Tam Thanh vẫn ăn sâu bén rễ, chỉ là dời từ Nam Thiên Đình sang Bắc Thiên Đình mà thôi, thế lực này cũng khiến Thiên Đình có chút vướng víu.

Suốt bao nhiêu năm qua, Phương Minh luôn chờ đợi một cơ hội, chờ Phong Thần đại kiếp, chờ một cơ hội tốt để một nhát nhổ tận gốc môn đồ Tam Thanh.Một ngày nọ, một chiếc bảo liễm do chín con thần long kéo đi thẳng vào trong Hỗn Độn.

Bên trong Tử Tiêu Cung, Phương Minh nhìn Hồng Quân lão tổ, cười nói: "Đạo Tổ, vẫn khỏe chứ!" Hồng Quân lão tổ mặt không cảm xúc nhìn Phương Minh, hỏi: "Bệ hạ đến đây có việc gì?" Phương Minh cười nói: "Đạo Tổ à, tiên thần dưới trướng trẫm có chút không đủ, cần Đạo Tổ giúp một tay, mở Phong Thần đại kiếp, để một số thần tiên nhập kiếp phong thần."Hồng Quân lão tổ nhíu mày nói: "Thần tiên dưới trướng bệ hạ đâu chỉ ức vạn, sao có chuyện không đủ?" Phương Minh đại cười nói: "Không sai, dưới trướng trẫm đích thực có ức vạn thần tiên, nhưng thế giới Hồng Hoang thực sự quá lớn, chia chỗ này một ít, chỗ kia một ít liền thấy giật gấu vá vai, không đủ dùng!" Hồng Quân lão tổ nhìn Phương Minh, nhíu mày hỏi: "Bệ hạ còn thiếu những thần vị nào?" Phương Minh cười híp mắt nói: "Lũ thần ma dưới trướng trẫm đa số là bọn thô lỗ, bảo dẫn binh đánh trận thì không vấn đề, nhưng bảo trị lý hoàn vũ thì e là có chút khiếm khuyết.

Trẫm cần ba trăm sáu mươi lăm bộ chính thần để trị lý hoàn vũ, Đạo Tổ cũng không hy vọng thế giới Hồng Hoang lại rơi vào hỗn

loạn chứ?”Hồng Quân lão tổ nghe xong, cười nói: “Nếu là chính thần thì đáng được phong thần, bệ hạ đợi một chút!” Nói xong, Hồng Quân lão tổ đưa tay chỉ một cái, hiển nhiên là đang triệu hoán ngũ thánh.

Còn về Nữ Oa nương nương, hiện nay là Đế hậu, tự nhiên sẽ không nghe theo sự sắp xếp của Hồng Quân lão tổ.

Chốc lát sau, Tam Thanh và phương Tây nhị thánh đã đến Tử Tiêu Cung.

Ngũ thánh thấy Phương Minh cũng có mặt, vội vàng hành lễ.

Sau khi mọi người hàn huyên xong, Đạo Tổ nhìn ngũ thánh, nói: “Thiên địa đại kiếp sắp đến, Thiên Đình cần phong ba trăm sáu mươi lăm bộ chính thần, năm người các ngươi hãy chọn người nhập kiếp!”Ngũ thánh nghe mà trong lòng nghiêm nghị.

Ứng kiếp chính là bị chọn vào Thiên Đình làm việc, không còn tự do nữa, trong lòng ai cũng hiểu rõ như gương.

Thái Thượng Lão Tử nhìn về phía Đạo Tổ, lại nhìn sang Phương Minh, nói: “Lão sư, bệ hạ, môn hạ bần đạo chỉ có một mình Huyền Đô, liền không tham gia Phong Thần đại kiếp nữa!” Nói xong, Thái Thượng Lão Tử mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, nhắm mắt không nói lời nào.

Phương Tây nhị thánh đối thị một cái.

Tiếp Dẫn đạo nhân nhìn về phía Phương Minh và Đạo Tổ, nói: “Bệ hạ, Đạo Tổ, phương Tây giáo chúng ta ở xa Cửu Châu đông phương, cũng không nằm trong kiếp số, vậy cũng không tham gia Phong Thần đại kiếp.”Hiện trường chỉ còn lại Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ.

Đặc biệt là Thông Thiên giáo chủ, môn hạ đệ tử đông đảo, có danh xưng 'vạn tiên triều bái', Phong Thần đại kiếp lần này không thể

không chọn đệ tử của y để phong thần.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có mấy đồ đệ bảo bối, sao nỡ bỏ, liền nhìn về phía Thông Thiên giáo chủ, lớn tiếng nói: "Thông Thiên sư đệ, môn hạ của đệ đa số là lũ sừng dài lông lá, vảy giáp che thân, nên chọn chúng nhập kiếp phong thần!"Thông Thiên giáo chủ nghe xong lập tức giận dữ, trầm giọng quát: "Chúng sinh bình đẳng, dựa vào cái gì đệ tử của ta phải nhập kiếp, còn đệ tử của huynh lại được cao gối không lo?

Thật không công bằng!" Ngay sau đó, Thông Thiên giáo chủ quay đầu nhìn Phương Minh và Đạo Tổ, hét lớn: "Bệ hạ, Đạo Tổ, không công bằng, Thông Thiên ta không phục!"Phương Minh nhướng mày, cười nói: "Vậy thì mỗi người dựa vào bản sự đi!" "Tên quấy rối, đúng là tên quấy rối..." Đạo Tổ Hồng Quân khóe mắt giật liên hồi, nhìn Phương Minh mấy cái nhưng không nói gì.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhướng mày, nói lớn: "Nếu đã vậy, ta liền dựa vào bản sự vậy!" "Hừ, dựa vào bản sự thì dựa vào bản sự!" Thông Thiên giáo chủ hiển nhiên rất tự tin vào bản sự của mình, lập tức không phục nói.Phương Minh trố mắt nhìn Đạo Tổ Hồng Quân.

Da mặt Đạo Tổ giật mạnh, tay lật một cái hiện ra một cuộn giấy vàng trông như thánh chỉ, nói: "Đây là Thiên Thư, cũng được gọi là Phong Thần Bảng, nếu có người ứng kiếp, thần hồn sẽ nhập vào Phong Thần Bảng." Hồng Quân lão tổ vừa định đưa ra thì Phương Minh ở bên cạnh đã chộp lấy Phong Thần Bảng, cười híp mắt nói: "Để đảm bảo công bằng, liền do trẫm thân tự nắm giữ Phong Thần Bảng này!"Các thánh da mặt lại một lần nữa giật mạnh.

Quả nhiên nhân chí tiện tắc vô địch mà!

Hồng Quân lão tổ đưa tay ra định lấy lại nhưng khựng lại giữa không trung, nói: "Cứ như vậy đi!" Nói xong, thân hình Hồng Quân

lão tổ lóe lên rồi biến mất không dấu vết.

"Bệ hạ, ta xin cáo từ trước!" Ngũ thánh lần lượt từ biệt Phương Minh, trở về thế giới Hồng Hoang, dặn dò môn nhân thời gian này không được nhập thế để tránh trở thành thần trên Phong Thần Bảng.Phương Minh cũng ngồi cửu long bảo liễm, đi thẳng về Thiên Đình.

Sau khi về tới nơi, Phương Minh tìm Nữ Oa, Tây Vương Mẫu bàn bạc.

Tây Vương Mẫu hỏi: "Bệ hạ, sự tình làm đến đâu rồi?" Phương Minh cười nói: "Thuận lợi, Phong Thần đại kiếp là ứng kiếp, Đạo Tổ tự nhiên cũng không thể ngăn cản!" Nữ Oa nhíu mày nói: "Đại thế không đổi, tiểu thế có thể sửa, đánh cờ với Thánh nhân cần phải từng bước cẩn thận, bệ hạ không thể lơ là, nếu không đến lúc đó Thánh nhân lừa gạt đưa mấy tên thần râu ria vào bảng thì mưu đồ của chúng ta chẳng phải đổ sông đổ biển sao!"Phương Minh nghe vậy thầm gật đầu, đôi mắt lóe lên thần quang, nói: "Xem ra trẫm phải đích thân hạ phàm một chuyến!" Hai nữ nghe xong da mặt giật mạnh.

Tây Vương Mẫu vội hỏi: "Bệ hạ muốn làm gì?" Phương Minh cười híp mắt nhìn hai nữ, nói: "Ta định hạ phàm chưởng khống toàn cục, người có thể chưởng khống toàn cục không ai khác ngoài nhân gian đế vương.

Trụ Vương sắp kế vị, ta sẽ thác thế thành Trụ Vương để chưởng khống xu thế nhân gian!"Nữ Oa vội nói: "Bệ hạ không thể, nếu để Thánh nhân khác phát hiện..." Phương Minh cười híp mắt nói: "Oa nhi yên tâm, trẫm dùng Luân Hồi chi đạo nhập thế, chỉ cần trẫm không sử dụng pháp lực, cho dù là Thánh nhân cũng không phát hiện ra đâu!" Hai nữ bất lực, biết không khuyên được Phương Minh nên đành đồng ý.

“Thời gian trẫm không có mặt, Thiên Đình giao cho hai nàng!” Phương Minh cười híp mắt nhìn hai nữ, thân hình lóe lên liền biến mất không dấu vết.Phương Minh tuy là Thiên Đế nhưng vị Thiên Đế này thường xuyên làm 'chưởng quầy rảnh tay', để các đại thần phía dưới quyết định, đặc biệt là Nữ Oa và Tây Vương Mẫu thường xuyên chủ trì triều chính.

Chương 376

Về điểm này Phương Minh cũng yên tâm.

Hắn cũng chẳng sợ có người tạo phản, hễ có kẻ nào lóe lên ý định đó là bị bình định ngay lập tức.

Uy vọng của hắn ở Thiên Đình quá cao, Ngũ Phương Đế, Thất Sắc Đế đều nhìn hắn mà hành sự, triều chính Thiên Đình gần như nằm chắc trong tay Phương Minh, kẻ khác muốn mưu đồ cũng căn bản không thể thành công.Mặt khác, Phương Minh tiến vào nhân gian giới, dùng luân hồi chi thuật dịch dung thành Trụ Vương.

Trụ Vương thật từ lâu đã bị Tứ sư phó nhốt vào mười tám tầng địa ngục, muốn ra cũng khó.

Lúc này Trụ Vương chưa đăng cơ, chỉ là một vương tử.

Phương Minh chuyển thế thành Trụ Vương không lâu thì tiên vương băng hà, Trụ Vương thuận lý thành chương lên ngôi vị quân chủ.Tân vương kế vị, ngày đầu tiên đại triều.

Phương Minh ngồi trên đế vị, nhìn xuống chúng thần, chỉ thấy đại Thương vương triều văn có Thủ tướng Thương Dung và Á tướng Tỷ Can, võ có Thái sư Văn Trọng, Trấn Quốc Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ, dưới trướng quân đội hàng triệu.

Lại có bốn đại chư hầu, tám trăm tiểu chư hầu vây quanh bảo vệ Hàm Dương!

Giang sơn như vậy, vững chắc như thành đồng vách sắt, cũng không biết Trụ Vương đời trước phá thế nào mà nát được!Trên buổi đại triều, chúng văn võ đại thần tham kiến Phương Minh xong xuôi.

Thủ tướng Thương Dung bước ra, lớn tiếng nói: “Đại vương tân

đăng cơ, nên lập vương hậu!" Phương Minh nghe xong cười nói: "Đúng là nên lập vương hậu!" Phí Trọng tiến lên, nói lớn: "Hạ thần có một muội muội, dung mạo như hoa như nguyệt, có thể tuyển vào cung hầu hạ đại vương!" Vưu Hồn cũng bước ra, lớn tiếng nói: "Hạ thần có một người chị, cũng xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, nên nhập cung hầu hạ đại vương!"Ái chà chà!

Hai vị này chính là Phí Trọng và Vưu Hồn, hai tên nịnh thần hàng đầu dưới trướng Trụ Vương đây mà!

Còn về việc hai tên này muốn đưa chị em gái vào cung, Phương Minh dùng mông cũng biết chúng muốn chị em mình làm vương hậu, nếu thành công thì sau này chúng tha hồ tác oai tác quái.

Thủ tướng Thương Dung và Á tướng Tỷ Can sao có thể không biết tâm tư của hai tên này, đang định lên tiếng khuyên can.

Lúc này, Phương Minh cười nói: "Có thể tuyển vào vương cung!"Ngay sau đó, Phương Minh lại quay đầu nhìn Thủ tướng Thương Dung, nói: "Cô vương nghe nói Đông Bá Hầu có một người con gái tên là Khương thị, Khương thị sinh ra xinh đẹp phóng khoáng, có thể lập làm vương hậu!" Thủ tướng Thương Dung và Á tướng Tỷ Can nghe xong lập tức đại hỷ, vội vàng bái đạo: "Đại vương anh minh!" Hiện nay thiên hạ bốn đại chư hầu, thế lực của Đông Bá Hầu là mạnh nhất, nếu lập con gái Đông Bá Hầu làm hậu thì có thể củng cố giang sơn xã tắc đại Thương tốt hơn.

Hành động này của Phương Minh có thể nói là am hiểu sâu sắc đế vương chi đạo.Tân vương lên ngôi, Thương Dung và Tỷ Can cũng không biết tính tình tân vương thế nào, là minh quân hay hôn quân, nhưng thấy Phương Minh hành sự như vậy, trong lòng thầm nhận định hắn là minh quân.

Không bao lâu sau, Đông Bá Hầu đích thân đưa con gái vào Hàm

Dương.

Khương thị quả nhiên sinh ra minh diễm động nhân, lại đoan trang thục nhã, đúng là điển phạm của hoàng hậu.

Ngay sau đó, Phương Minh lại lấy lý do nối dõi tông đường, đại tứ chiêu mộ hậu cung.Trên Thiên Đình, Nữ Oa và Tây Vương Mẫu tụ tập cùng nhau, thấy Phương Minh đại tứ chiêu mộ hậu cung, giai lệ thành đàn, còn nhiều hơn cả lúc ở Thiên Đình thì không khỏi tức giận không thôi.

Hai nữ nhất trí cho rằng Phương Minh hạ phàm là đã có dự mưu từ trước!Dưới sự trị lý của Phương Minh, đại Thương vương triều ngày càng hưng thịnh.

Thực tế, Phương Minh cũng chẳng làm gì nhiều, chỉ để Thương Dung, Tỷ Can quản nội chính, Văn Trọng và Hoàng Phi Hổ quản ngoại chính, vật tận kỳ dụng, nhân tận kỳ trách mà thôi.

Đương nhiên, đây cũng là cách làm biếng của Thiên Đế Phương Minh, nhưng ở nhân gian cách này vẫn cực kỳ hiệu quả.Một ngày nọ, trên đại triều, Tỷ Can chắp tay nói: "Bệ hạ, hôm nay là ngày sinh thần của Thánh Mẫu nương nương, thỉnh bệ hạ dời giá đến miếu Thánh Mẫu, bái kiến Thánh Mẫu nương nương để cầu phúc cho đại Thương vương triều ta!" Phương Minh cười nói: "Chuẩn tấu!" Thế là Phương Minh cùng một đám văn võ đại thần phàm gian đến miếu Thánh Mẫu bái kiến Nữ Oa.Khi vào miếu Thánh Mẫu, Phương Minh nhìn tượng thần Nữ Oa, trong lòng thầm nhủ: "Làm tượng Oa nhi xấu quá, thực tế nàng xinh đẹp hơn nhiều..." Lúc này, một đạo lưu quang bắn về phía Phương Minh, đánh vào người hắn.

Phương Minh ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Chuẩn Đề đạo nhân đang nấp trong tầng mây, không khỏi tắc lưỡi kỳ lạ.

Bây giờ hắn đã hiểu, nguyên bản Trụ Vương tuy là hôn quân

nhưng cũng không đến mức u mê như thế, hóa ra là do Chuẩn Đề đạo nhân âm thầm giở trò.Phương Minh hiểu ra, nhếch môi cười, rút thanh bội kiếm bên hông, xoẹt xoẹt mấy đường viết xuống mấy dòng thơ trên cột trụ:"Phượng loan bảo trướng cảnh phi thường,Tẫn nê kim xảo dạng trang trang.Khúc khúc viễn sơn phi thúy sắc;Phiên phiên vũ tụ ánh hà thường.Lê hoa đái vũ tranh kiều diễm;Thược dược lung yên sính mị trang.Đãn đắc yêu nhiêu năng cử động,Thủ hồi Trường Lạc thị quân vương."Đương nhiên, Phương Minh cũng lười động não, trực tiếp chép lại bài thơ của Trụ Vương thôi.

Nữ Oa ở trong cung thấy mấy dòng thơ Phương Minh viết, không khỏi hờn dỗi lẩm bẩm: “Bệ hạ người thật xấu xa...” Tây Vương Mẫu ở bên cạnh nhìn mà ghen tị đỏ mắt, đột nhiên mắt đảo liên hồi, nói: “Đế hậu nương nương, muội nghĩ người nên phái một số yêu vật xuống để trừng phạt hắn, nếu không chẳng phải sẽ bị lộ sơ hở sao!” Nữ Oa gật đầu đồng ý: “Muội muội tâm tư thật tinh tế!”Nói xong, Nữ Oa tay vẫy Chiêu Yêu Phiên, rung động một cái, lập tức vạn yêu gào thét hướng về Thiên Cung.

Chỉ là Thiên Cung trọng địa, đám tiểu yêu kia căn bản không vào được, bị thiên binh thiên tướng chặn lại.

Thải Phượng cầm thủ dụ của Đế hậu nương nương, chiêu mộ ba con yêu quái ở mộ Hiên Viên vào cung Đế hậu, số yêu vật còn lại đều bị giải tán.

Ba con yêu ở mộ Hiên Viên là Cửu Vĩ Hồ Ly, Chín Đầu Chim Trĩ và Ngọc Thạch Tỳ Bà.

Nữ Oa nương nương dặn dò một phen, bảo ba yêu xuống mê hoặc Trụ Vương.Ba yêu rời Thiên Cung không lâu thì bị một đạo lưu quang chặn lại.

Ba yêu định thần nhìn lại thì thấy một nữ tử cực kỳ xinh đẹp.

Cửu Vĩ Hồ Ly vội vàng chắp tay: “Tham kiến tộc trưởng!” Nữ tử này chính là tộc trưởng tộc Cửu Vĩ Hồ - Bạch Mộng Dao, cũng là một trong năm đại Thiên sư của Thiên Đình.

Bạch Mộng Dao nhìn hai yêu còn lại, nói: “Đi đi!” “Rõ, Thiên sư!” Chín Đầu Chim Trĩ và Ngọc Thạch Tỳ Bà vội vàng hạ phàm gian, chỉ còn lại Cửu Vĩ Hồ Ly.Cửu Vĩ Hồ Ly nhìn Bạch Mộng Dao, chắp tay hỏi: “Không biết tộc trưởng chặn đường hạ thần là có việc gì quan trọng?” Bạch Mộng Dao nhìn Cửu Vĩ Hồ Ly, cười híp mắt: “Đế hậu nương nương triệu hoán phải không?” Cửu Vĩ Hồ Ly vội đáp: “Dạ phải, tộc trưởng!” Bạch Mộng Dao đôi mắt khẽ nheo lại, trầm giọng hỏi: “Đế hậu gọi ngươi có việc gì?” Cửu Vĩ Hồ Ly da mặt giật mạnh, nói: “Cái đó... cái đó tộc trưởng, Đế hậu nương nương dặn dò, con không dám nói bậy...” “Hừ, không nói ta cũng biết, Đế hậu nương nương phái ngươi đi mê hoặc Trụ Vương phải không?” Bạch Mộng Dao cười híp mắt nhìn Cửu Vĩ Hồ Ly.Cửu Vĩ Hồ Ly trợn to mắt nhìn Bạch Mộng Dao, hỏi: “Sao tộc trưởng biết được?” “Cái này ta tự nhiên biết, Trụ Vương là Thiên tử, ta cứu ngươi một mạng này, nghe lời ta, trở về Thanh Khâu Sơn đi, nếu không sau này nhất định sẽ gặp ác quả!” Bạch Mộng Dao nhìn Cửu Vĩ Hồ Ly nói.

Cửu Vĩ Hồ Ly đại cấp, vội nói: “Tộc trưởng, nhưng nếu con không hoàn thành nhiệm vụ Nữ Oa nương nương giao cho thì cũng phải chết...” Bạch Mộng Dao cười nói: “Chuyện này ngươi không cần quản nữa, cứ việc về Thanh Khâu Sơn, không được phép rời khỏi đó, chuyện còn lại cứ giao cho ta lo!” “Rõ, tộc trưởng!” Cửu Vĩ Hồ không dám không nghe lời Bạch Mộng Dao, hóa thành một đạo lưu quang trở về Thanh Khâu Sơn.

Bạch Mộng Dao cười rồi cũng hóa thành lưu quang đi xuống phàm gian.Nhân gian giới, trong cung Hàm Dương.

Trên đại triều, Phương Minh ngáp một cái, nhìn chúng văn võ đại

thần hỏi: “Chư vị ái khanh, có việc thì tâu, không việc thì thối triều!” Phí Trọng và Vưu Hồn đối thị một cái, Phí Trọng bước ra chắp tay: “Đại vương, vì sao ngài lại u uất không vui?” Phương Minh nhìn Phí Trọng một cái, cố ý nói: “Hận không được gặp mỹ nhân như Thánh Mẫu tai!” Chúng đại thần nghe xong một trận hỗn loạn.Vưu Hồn bước ra chắp tay: “Đại vương, thần nghe nói Ký Châu Hầu Tô Hộ có một người con gái tên gọi Đát Kỷ, Đát Kỷ xinh đẹp cực kỳ, xứng là đệ nhất mỹ nữ của đại Thương ta, đại vương có thể gọi vào bầu bạn bên cạnh quân vương!” Thương Dung da mặt giật mạnh, bước ra nói: “Đại vương, Ký Châu Hầu Tô Hộ tính tình cương liệt, e rằng...” Phương Minh nhìn Thương Dung, nói lớn: “Hừ?

Gã dám không dâng con gái, trẫm diệt thành Ký Châu!

Truyền lệnh xuống, bảo Ký Châu Hầu Tô Hộ vào Hàm Dương!”Thương Dung và những người khác thầm nhíu mày không thôi.

Thật không hiểu nổi, Trụ Vương trước kia anh minh thần võ nhường nào, sao đi một chuyến đến miếu Nữ Oa về lại trở nên u mê như vậy?

Chương 377

Sau buổi đại triều, Thương Dung và Tỷ Can không rời đi mà đứng đợi ngoài cung.

Do dự một lát, hai người xin vào hậu cung, nói lớn: "Đại vương, Thương Dung và Tỷ Can cầu kiến!" Đợi một lát, một nữ quan bước ra chắp tay: "Hai vị đại nhân, đại vương đã biết hai vị sẽ đến, mời vào!"Hai người kinh nghi bất định, nhìn nhau đầy vẻ không thể tin nổi.

Trụ Vương biết họ sẽ đến và phái người đợi sẵn, đây là vị Trụ Vương u mê kia sao?

Hai người theo nữ quan bước vào cung điện, chỉ thấy bên trong tửu trì nhục lâm, mỹ nữ như vân, náo nhiệt vô cùng.

Hai người vừa mới có chút hảo cảm với Trụ Vương, trong nháy mắt đã tan biến sạch sành sanh.

"Hai vị ái khanh đến rồi!" Trụ Vương đang ngâm mình trong tửu trì, cười híp mắt chào hỏi Thương Dung và Tỷ Can.Phương Minh tay vung một cái, một đạo quang hoa bay ra che kín cả cung điện, nhìn mấy mỹ nữ kia cười nói: "Lui xuống hết đi, lát nữa cô vương sẽ tìm các nàng sau!" Đám mỹ nữ lần lượt lui ra, chỉ còn lại Thương Dung và Tỷ Can đang há hốc mồm kinh ngạc.

Đại vương vừa nãy dường như đang thi triển pháp thuật?

Chỉ là đại vương biết mấy loại pháp thuật lộn xộn này từ bao giờ? Phương Minh cười híp mắt nhìn Tỷ Can và Thương Dung, nói: "Hai vị đại nhân chắc hẳn đang kỳ quái, vì sao cô vương lúc thì hiền minh, lúc lại u mê phải không?" Thương Dung và Tỷ Can nhìn nhau, đều thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Hai người vội chắp tay: “Không dám!” Phương Minh cười nói: “Cô vương giả vờ u mê là để mê hoặc một số người!” Nói xong, Phương Minh chỉ tay lên phía trên.

Mê hoặc người bên trên?

Ý là sao?

Thương Dung và Tỷ Can đột nhiên như hiểu ra, kinh ngạc đến mức mồm há hốc.Phương Minh cười híp mắt nhìn hai người gật đầu: “Đúng, cô vương muốn mê hoặc đám thần tiên trên trời kia!” Thương Dung và Tỷ Can nghe mà mờ mịt, dở khóc dở cười.

Phương Minh tiếp tục cười híp mắt nhìn hai người nói: “Hai vị không tin sao?

Xu thế thay đổi vương triều ở phàm gian chúng ta đều bị lũ gọi là thần tiên đó khống chế, cô vương muốn thay đổi quy tắc này!” Thương Dung ánh mắt lóe lên nhìn Phương Minh hỏi: “Đại vương chẳng lẽ cũng là vị thần tiên nào đó thác thế?”Phương Minh cười lớn: “Thủ tướng đại nhân quả nhiên thông tuệ, không sai, cô vương cũng là thần tiên trên trời thác thế!” Thương Dung và Tỷ Can lại một lần nữa kinh ngạc đến ngây người, không nói nên lời.

Phương Minh nhìn hai người cười nói: “Chỉ cần hai vị biết cô vương không u mê là được, tất cả những gì cô vương làm đều vì sự phồn vinh hưng thịnh của đại Thương, chuyện triều chính phiền hai vị đại nhân hao tâm tổn trí rồi!” Thương Dung và Tỷ Can vội vàng chắp tay: “Đại vương yên tâm, hai chúng thần tất sẽ phó thang đạo hỏa, không từ nan!”“Được rồi, hai vị lui xuống đi, cô vương phải tiếp tục diễn kịch đây!” Phương Minh xua tay ra hiệu cho hai người lui xuống, rồi lại gọi đám mỹ nữ kia quay lại, cùng họ nô đùa trong tửu trì nhục lâm.

Thương Dung và Tỷ Can nhìn mà khóe mắt giật liên hồi.

Nếu không phải vừa nãy hai người cùng trải qua chuyện đó, nghe chính miệng Phương Minh nói ra thì chắc chắn bây giờ họ vẫn nghĩ hắn là một hôn quân.Ngày thứ hai trên đại triều, một hán tử khôi ngô bước tới, chắp tay nói: "Ký Châu Tô Hộ tham kiến đại vương!" Phương Minh nhìn Tô Hộ, cười híp mắt nói: "Tô Hộ à, cô vương nghe nói ngươi có một ái nữ, cô nương này dung mạo như hoa như nguyệt, khuynh quốc khuynh thành, cô vương rất ngưỡng mộ, phiền Tô hầu gia đưa ái nữ vào cung đi!" Tô Hộ nghe xong da mặt giật mạnh, vội nói: "Đại vương... tiểu nữ còn nhỏ dại, e khó lòng hầu hạ đại vương..." "Tô Hộ, đại vương nhìn trúng con gái ngươi là phúc phận tám đời nhà họ Tô, ngươi dám chối từ?" Phí Trọng thấy cơ hội biểu hiện tốt, bước ra chỉ tay vào Tô Hộ quát lớn."Hừ, Tô Hộ, đừng có không biết điều, con gái ngươi nếu được vào cung sẽ thành hoàng thân quốc thích, nhà họ Tô cũng được nở mày nở mặt, chuyện tốt như thế đốt đuốc cũng không tìm đâu ra, hôm nay đại vương đích thân mở miệng, ngươi dám kháng chỉ bất tuân sao?" Vưu Hồn cũng bước ra quát lớn.

Tô Hộ nghe mà mặt run bần bật, nộ thị Phí Trọng và Vưu Hồn.

Chỉ là đây là kinh kỳ trọng yếu, dưới chân thiên tử, Phí Trọng và Vưu Hồn tự nghĩ có Phương Minh chống lưng nên chẳng sợ Tô Hộ.

Tô Hộ trừng mắt, chúng cũng trừng lại.Phương Minh đôi mắt lạnh lùng nhìn Tô Hộ, trầm giọng nói: "Tô Hộ, nếu dám kháng chỉ, cô vương sẽ đồ sát thành Ký Châu!" Tô Hộ nghe xong thì muốn nổ đom đóm mắt, da mặt co giật hồi lâu, cuối cùng chắp tay: "Rõ, đại vương!" "Khà khà khà, thế mới đúng chứ, tan triều, tan triều thôi..." Phương Minh cười lớn rồi đứng dậy đi về phía hậu điện.

Đại phu Dương Hồng lớn tiếng tâu: "Bệ hạ, nước Bách Hỉ làm loạn..." Phương Minh quay đầu nhìn Dương Hồng, trầm giọng nói: "Hừ, chút chuyện nhỏ cũng phiền đến cô vương sao?

Cô vương đã nói rồi, nội sự tìm Thương Dung và Tỷ Can, ngoại sự tìm Thái sư Văn Trọng và Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ, nghe rõ chưa?"Nói đoạn, Phương Minh đầu cũng không ngoảnh lại đi thẳng vào hậu cung.

"Ha ha ha, mỹ nhân, đợi cô vương, cô vương đến đây..." Không lâu sau, từ hậu điện truyền ra tiếng cười của Phương Minh.

"Hôn quân, đúng là hôn quân, sao ta có thể gả con gái cho tên hôn quân này, chẳng phải là đẩy con mình vào hố lửa sao..." Tô Hộ khẽ lắc đầu, ủ rũ bước ra khỏi đại điện, đi thẳng ra Ngọ Môn.

Đến trước Ngọ Môn, Tô Hộ trong lòng uất ức, "xoẹt" một tiếng rút thanh bội kiếm bên hông ra định viết lên tường nỗi lòng của mình: "Ký Châu Tô Hộ, vĩnh bất triều Thương".Nhưng còn chưa kịp viết thì Thủ tướng Thương Dung đã đi tới, nhìn Tô Hộ cười híp mắt hỏi: "Tô hầu gia trong lòng phiền muộn sao?" Tô Hộ tra kiếm vào vỏ, chắp tay với Thương Dung: "Thủ tướng đại nhân, đại vương muốn cưới con gái tôi, lại còn đe dọa đồ sát thành Ký Châu của tôi... ngài xem..." Thủ tướng Thương Dung nhìn Tô Hộ, cười hỏi: "Tô hầu gia nghĩ đại vương là hôn quân hay minh quân?" Tô Hộ nghiến răng nói: "Hôn quân!" Thủ tướng Thương Dung cười lớn: "Tô hầu gia không nên chỉ nhìn sự việc trước mắt, theo lão phu thấy, đại vương là minh quân, thiên cổ hiếm có!"Tô Hộ tưởng tai mình nghe nhầm, đầy vẻ không thể tin nổi nhìn Thương Dung: "Thủ tướng đại nhân... ngài không đùa chứ?" Thương Dung vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tô Hộ, cười nói: "Tô hầu gia nghĩ lão phu sẽ lấy chuyện quan trọng như vậy ra đùa sao?" "Nhưng..." Tô Hộ trong lòng đầy nghi hoặc.

Thương Dung cười nói: "Tô hầu gia hãy ngẫm kỹ lời đại vương, nội sự hỏi ta và Tỷ Can đại nhân, ngoại sự hỏi Văn Thái sư và Võ Thành Vương.

Tô hầu gia nghĩ xem văn võ bá quan đại Thương ta lấy ai làm đầu?

Ngài cứ ngẫm kỹ chuyện này đi...” Nói xong, Thương Dung quay lưng bỏ đi.Tô Hộ trong lòng do dự bất định, tiếp tục bước đi.

Nhìn kiểu gì cũng thấy Trụ Vương u mê vô đạo, không chỉ muốn chiếm đoạt con gái hắn mà hễ không nộp là đòi đồ thành, vị quân vương như thế có thể là minh quân sao?

Nhưng lời của Thương Dung lại khác hẳn với vẻ bề ngoài!

Thương Dung là ai?

Đó là Thủ tướng đại Thương, là bậc thánh hiền!

Nếu ông ấy nói Trụ Vương là minh quân thì ắt phải có lý do.

Nhất thời Tô Hộ do dự không quyết.

Đúng lúc này, Tỷ Can từ phía trước đi tới chào hỏi: “Tô hầu gia!”Tô Hộ vội chắp tay đáp lễ: “Tô Hộ bái kiến Tỷ Can đại nhân!” Tỷ Can cười híp mắt nhìn Tô Hộ hỏi: “Tô hầu gia có chuyện gì phiền lòng sao?

Chương 378

Vì sao lại ưu sầu như vậy?" Tô Hộ nhìn Tỷ Can, nhíu mày: "Vừa nãy tôi gặp Thương Dung đại nhân, ông ấy bảo đại vương là thiên cổ minh quân, muốn tôi đưa con gái đến Triều Ca!" Tỷ Can cười nói: "Tôi cũng đồng tình với cách nói của Thương Dung đại nhân, đại vương đúng là thiên cổ minh quân, nếu Tô hầu gia tin tưởng hạ thần thì hãy đưa con gái đến Triều Ca đi, tôi bảo đảm sau này ngài sẽ thấy an ủi vì đã làm vậy!" "Tỷ Can đại nhân cũng nghĩ như vậy?" Tô Hộ kinh ngạc đến mức không biết nói gì.Tỷ Can gật đầu: "Tô hầu gia, đại vương là thiên cổ minh quân, sẽ không sai đâu!" Nói xong, Tỷ Can lướt qua Tô Hộ bước đi.

Tỷ Can cũng là bậc hiền minh, người như vậy sao có thể nói dối?

Tô Hộ ngơ ngẩn cả người, không biết nên làm thế nào cho phải, sau khi về tới thành Ký Châu, suy đi tính lại, tạm thời vẫn không giao con gái ra.

Ngày qua ngày, Tô Hộ vẫn im hơi lặng tiếng.

Một ngày nọ trên đại triều, Phương Minh ngáp một cái hỏi: "Tính từ lúc Tô Hộ rời Triều Ca đến nay là ngày thứ mấy rồi?"Phí Trọng vội bước ra nói lớn: "Đã hơn một tháng rồi, Tô Hộ tên đó không dâng con gái, rõ ràng là có ý phản, xin đại vương xuất binh trấn áp!" Tỷ Can nhíu mày quát: "Đại vương không thể..." "Hừ, có gì không thể?

Tô Hộ là bạn tặc, không dâng con gái rõ ràng là có ý phản, hạng nghịch tặc đó nếu không thảo phạt thì uy tín của đại vương ở đâu?

Uy tín của đại Thương ta ở đâu?" Vưu Hồn bước ra khẳng khái nói.

"Đúng, hạng nghịch tặc đó phải xuất binh thảo phạt!" Phương

Minh đập bàn hét lớn.Thương Dung và Tỷ Can da mặt giật mạnh, không biết Phương Minh lại đang diễn vở kịch nào.

Phí Trọng nhìn Phương Minh chắp tay: "Đại vương, Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ dưới trướng binh tinh tướng mạnh, nếu bệ hạ phái Bắc Bá Hầu xuất chinh Ký Châu, tất nhiên có thể một nhát hạ được thành!" Phương Minh nhìn Phí Trọng, trầm giọng hỏi: "Hừ, ngươi đang dạy cô vương cách dùng binh sao?" Phí Trọng sợ đến mức toàn thân run rẩy, vội nói: "Hạ thần không dám!" Phương Minh lạnh lùng nói: "Một tên văn thần mà dám vọng tự bàn luận quân quốc đại sự, tội đáng chết!""A..." Tai họa từ đâu ập xuống thế này?

Phí Trọng sợ đến mức nhũn chân, vội vàng quỳ sụp xuống đất cầu xin: "Đại vương... xin đại vương tha mạng, hạ thần sau này không dám nữa, không bao giờ dám nữa..." Nói đoạn, Phí Trọng vội vàng nháy mắt ra hiệu cho Vưu Hồn.

Nhưng Vưu Hồn sợ liên lụy nên sợ đến mức không dám nói một câu.

Dù sao Trụ Vương vui giận thất thường, tính cách đa biến, căn bản không thể đoán biết được, vừa nãy còn hùa theo Phí Trọng mà chớp mắt đã đòi giết, thật sự là thay đổi quá nhanh.Phương Minh nhìn Phí Trọng, trầm giọng nói: "Nể tình ngươi một lòng vì cô vương, cô vương tha cho cái mạng chó của ngươi, nhưng tội chết có thể miễn tội sống khó tha, lôi ra ngoài đánh bốn mươi đại bản!" "A, đại vương tha mạng, đại vương tha mạng..." Phí Trọng nghe xong suýt chút nữa đái ra quần, vội vàng kêu gào thảm thiết.

"Hừ, làm cô vương đau đầu, đánh tám mươi đại bản!" Phương Minh xua tay hét lớn.

Phí Trọng sợ đến mức không dám nói thêm lời nào nữa.

Không lâu sau, ngoài điện truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Phí

Trọng.Phí Trọng và Vưu Hồn hai tên này thường ngày cậy được Phương Minh sủng ái nên hoành hành bá đạo quen rồi, hôm nay Phí Trọng bị Phương Minh đánh tới tám mươi đại bản, chúng văn võ nghe mà trong lòng hả hê vô cùng.

Phương Minh nhìn Vưu Hồn một cái, Vưu Hồn sợ đến mức run cầm cập không dám hé răng nửa lời.

Phương Minh cười híp mắt nói: "Tô Hộ không tuân vương mệnh, lý ứng xuất binh thảo phạt!" Chúng văn võ có mặt không ai dám lên tiếng.

Phương Minh nhìn chúng văn võ cười nói: "Nếu mọi người đều không nói gì thì do cô vương ngự giá thân chinh, tất nhiên có thể bắt sống Tô Hộ!"Chúng văn võ nghe xong da mặt giật mạnh.

Long ngự trung cung sao có thể dễ dàng xuất chinh như vậy?

Huống hồ Ký Châu Hầu Tô Hộ chỉ là một trong tám trăm chư hầu, tùy tiện phái một lộ chư hầu nào đó cũng có thể hạ được Tô Hộ, cần gì phải ngự giá thân chinh?

Vưu Hồn vội nói: "Đại vương không thể, hãy để Bắc Bá Hầu..." "Chát..." Vưu Hồn chưa nói xong, Phương Minh đã đập bàn giận dữ: "Vưu Hồn, ngươi chê cô vương không bằng Bắc Bá Hầu sao?" Vưu Hồn sợ hãi vội đáp: "Thần không có ý đó, ý của thần là..." "Hừ, trẫm đã nói rồi, quân quốc đại sự không phải hạng văn thần trói gà không chặt như các ngươi có thể vọng nghị.

Phí Trọng là tấm gương tày liếp, kẻ nào còn dám phạm, người đâu, lôi ra ngoài dùng loạn gậy đánh chết!" Phương Minh nộ đạo."A..." Vưu Hồn suýt nữa thì đái ra quần, hận không được tự tát mình hai cái, vội nói: "Đại vương tha mạng, đại vương tha mạng..." Phương Minh nhìn Vưu Hồn, trầm giọng: "Nể tình ngươi làm việc vì cô vương, tha cho ngươi một lần, nhưng tội chết có thể miễn tội sống

khó tha, cũng lôi ra ngoài đánh tám mươi đại bản!" Vưu Hồn định cầu tình nhưng chợt nhớ Phí Trọng vừa cầu tình là bị tăng gấp đôi số gậy nên sợ đến mức không dám nói gì nữa.

Quân sĩ tiến lên lôi Vưu Hồn ra ngoài, một lát sau bên ngoài truyền đến tiếng kêu như lợn bị chọc tiết của y.Chúng văn võ đại thần nghe mà thấy sảng khoái vô cùng.

Phương Minh cũng nổi hứng trừng phạt hai tên nịnh thần Phí Trọng và Vưu Hồn.

"Chư vị, trong thời gian cô vương ngự giá thân chinh, do Thủ tướng Thương Dung và Á tướng Tỷ Can chủ trì triều chính, do Trấn Quốc Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ thống lĩnh quân đội!" Phương Minh nói lớn.

"Rõ!" Thương Dung, Tỷ Can và Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ đều cung thân lĩnh mệnh.Thành Triều Ca có Thương Dung, Tỷ Can và Võ Thành Vương tọa trấn, Phương Minh cũng thấy yên tâm.

Ngày hôm sau, Phương Minh đích thân dẫn hai mươi vạn quân ra khỏi Triều Ca, thẳng hướng thành Ký Châu.

Phương Minh nghĩ bụng ở Triều Ca chơi chán rồi, phải đổi chút gì đó kích thích mới mẻ nên mới ra ngoài hóng gió.

Đại quân hạo hạo đãng đãng tiến về Ký Châu, chuyện lớn như vậy tự nhiên chấn động thiên hạ, các lộ chư hầu đều dán mắt vào chiến trường này.

Hành quân cấp tốc nửa tháng trời, đại quân cuối cùng cũng đến dưới thành Ký Châu.Tô Hộ thấy Phương Minh thật sự ngự giá thân chinh, không khỏi mặt mũi co giật, leo lên thành trì vội lớn tiếng: "Đại vương, Tô Hộ không hề có lòng bất thần, vì sao đại vương lại khổ khổ tương bức?" Phương Minh đứng trên nhung xa hét lớn: "Phi!

Cô vương lệnh trong vòng một tháng phải đưa con gái đến Triều Ca, ngươi lại thoái thác không đưa, kháng chỉ bất tuân, đúng là loạn thần tặc tử.

Hôm nay cô vương dẫn thiên binh đến đây, sao không mau mở cửa thành đầu hàng?" Tô Hộ mặt mũi co giật, không biết phải làm sao.Đúng lúc này, cửa thành mở toang, một tướng phi ngựa lao ra hét lớn: "Hôn quân, hôm nay ngươi đến đúng lúc lắm, để xem tiểu gia ta lợi hại thế nào!" Tô Hộ nhìn lại thì ra là con trai mình - Tô Toàn Trung, không khỏi đại cấp, vội lệnh người trông giữ thành trì rồi cũng dẫn binh ra khỏi thành.

Phương Minh nhìn Tô Toàn Trung, trong lòng thấy buồn cười, nhưng để diễn kịch cho đám Thánh nhân trên trời xem, hắn từ trên nhung xa đứng bật dậy hét lớn: "Lấy Phi Long Trảm Tướng Đao của cô vương lại đây!"Quân sĩ tiến lên khiêng Phi Long Trảm Tướng Đao tới.

Phương Minh một tay nhấc bổng đại đao, nhảy lên tọa kỵ định lên so tài với Tô Toàn Trung.

Phí Trọng và Vưu Hồn thấy vậy đại cấp, vội hét lớn: "Đại vương, không thể đâu, ái chà..." Nguyên là Phương Minh sợ lúc mình không ở Triều Ca hai tên này lại giở trò nên mang theo luôn, chỉ là vết thương của chúng chưa lành nên suốt dọc đường cứ nhăn mặt nhíu mày.

Các tướng cũng vội khuyên: "Đại vương, không thể thân tự xuất chiến, để mạt tướng lên là được..."Phương Minh quay đầu nhìn mọi người cười lớn: "Đối diện chỉ là một thằng nhóc con của Tô Hộ mà thôi, cô vương sao phải sợ?

Cứ đứng yên đấy đừng động, xem cô vương đi bắt nó về đây!" Nói xong, Phương Minh thúc ngựa lên trước.

Chương 379

Các tướng nhìn mà nhăn mặt, thầm kêu khổ, ai nấy mắt trợn trừng sợ Phương Minh có chuyện gì.

Họ thầm thề nếu Phương Minh có mệnh hệ gì sẽ liều mạng xông lên cứu về.

Gặp phải vị đại vương này đúng là cạn lời.

Vị đại vương này rõ ràng coi chiến trường là khu vui chơi rồi, không chỉ ngự giá thân chinh mà còn đòi thân tự xông trận đánh nhau, thật là quá đáng mà.Phương Minh thúc ngựa ra giữa chiến trường hét lớn: "Thằng nhóc nhà họ Tô kia, có dám đại chiến ba trăm hiệp với cô vương không?

À không, hạng nhóc con như ngươi e là ngay cả một chiêu của cô vương cũng không đỡ nổi!" Tô Toàn Trung nghe xong nhảy dựng lên vì giận, hét lớn: "Hôn quân chớ có huênh hoang, xem ta bắt ngươi đây!" Nói rồi thúc ngựa lao thẳng về phía Phương Minh.

Ở phía bên kia, Tô Hộ cũng trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào chiến trường.

Võ nghệ của con trai mình ông ta biết rõ, tuyệt đối là hạng thượng đẳng, chỉ sợ Tô Toàn Trung làm bị thương Phương Minh thì sau này Ký Châu sẽ gặp họa diệt môn.Nhưng ngay sau đó, Tô Hộ đã chết lặng.

Chỉ thấy Tô Toàn Trung lao đến trước mặt Phương Minh, Phương Minh cũng vung Phi Long Trảm Tướng Đao bổ xuống một nhát.

Tô Toàn Trung vội dùng trường thương đỡ lấy.

"Keng..." một tiếng nổ lớn, đao thương chạm nhau.

Tô Toàn Trung chỉ thấy một luồng đại lực như bài sơn đảo hải

không thể kháng cự truyền tới, trực tiếp bị đánh bay khỏi lưng ngựa, ngã rầm xuống đất.

Tô Hộ ngẩn người, các tướng cũng ngẩn người.

Lúc này họ mới biết Trụ Vương vốn dĩ cũng là hạng võ nghệ cao cường.Ngày xưa lúc Trụ Vương chưa làm vua đã từng một tay đỡ được xà nhà sắp đổ, có thể thấy sức mạnh của hắn lớn nhường nào.

Bây giờ họ mới biết hắn lợi hại ra sao.

Đặc biệt là Tô Hộ, ông ta biết võ nghệ của con trai mình là hạng nhất lưu, vậy mà không đỡ nổi một hiệp của Phương Minh, chứng tỏ Phương Minh mạnh đến mức nào.

"Mẹ kiếp, lỡ tay rồi, không khống chế tốt lực đạo, suýt chút nữa đánh chết thằng bé..." Phương Minh thầm nhăn mặt, vác đại đao lên vai hét lớn: "Tô Toàn Trung, chỉ là hạng miệng còn hôi sữa mà thôi, về nhà bú sữa mẹ đi, chiến trường không phải nơi ngươi nên đến."Tô Hộ vội xông ra cứu con trai về, nhìn Phương Minh hét lớn: "Đại vương, ngài nhất định phải dồn chúng tôi vào đường cùng sao?" Phương Minh cười híp mắt nhìn Tô Hộ đầy vẻ khinh thường: "Cô vương đâu có dồn các ngươi vào đường cùng, cô vương đã để lại con đường sống rồi đó thôi, giao Đát Kỷ ra cô vương sẽ rút quân ngay lập tức, nhưng các ngươi không đồng ý thì cô vương biết làm sao?" Tô Hộ nộ thị Phương Minh, trầm giọng: "Đại vương, nếu đã vậy thì mạt tướng đành đắc tội rồi!" Nói rồi Tô Hộ thúc ngựa múa thương lao thẳng về phía Phương Minh.Các tướng thấy vậy lại căng thẳng.

Tô Toàn Trung tuy lệ hại nhưng Tô Hộ còn lợi hại hơn, ông ta có thể làm chủ một phương thì đủ biết dũng mãnh thế nào.

"Ha ha ha, con trai không xong thì thằng bố cũng là phế vật thôi!" Phương Minh cười lớn, thúc ngựa vung đao lao thẳng vào Tô Hộ.

Hai ngựa giao nhau, đại đao của Phương Minh chém xuống cực nhanh, như sấm chớp không kịp bịt tai khiến Tô Hộ buộc phải chống đỡ.

Tô Hộ vội chắn trường thương ngang ngực.

"Keng..." lại một tiếng nổ kinh khủng truyền ra, âm thanh làm chấn động cả màng nhĩ.

Tô Hộ chỉ thấy luồng đại lực ập đến, hổ khẩu nứt toác, không tự chủ được mà bay ngược ra sau, ngã rầm xuống đất.Tĩnh!

Trên chiến trường yên tĩnh đến đáng sợ.

Ngay sau đó, từ phía quân đội đại Thương vang lên những tiếng hô vang dội: "Đại vương uy vũ!

Đại vương uy vũ!

Đại vương uy vũ!" Tiếng hô kéo dài không dứt khiến người ta run sợ.

Tô Hộ càng kinh ngạc đến ngây người, giao chiến với Phương Minh mới biết khoảng cách giữa hai người lớn đến nhường nào.

Ông ta cũng không qua nổi một hiệp, nói cách khác, vừa nãy lúc Phương Minh đánh với Tô Toàn Trung tuyệt đối là đã nương tay, nếu không chỉ một hiệp là đầu Tô Toàn Trung đã rơi xuống đất rồi! Phương Minh cầm Phi Long Trảm Tướng Đao nhìn Tô Hộ và Tô Toàn Trung cười lớn: "Hôm nay cô vương tạm tha mạng chó cho các người, về mà nghĩ cho kỹ đi!" Nói xong, Phương Minh quay ngựa trở về đại quân.

Đến đêm, Tô Toàn Trung nhìn Tô Hộ trầm giọng nói: "Phụ thân, Trụ Vương dũng mãnh, con không phải đối thủ.

Hôm nay hắn đại thắng tất nhiên sẽ kiêu ngạo, buổi tối ắt không

phòng bị, hay là đêm nay chúng ta tập kích doanh trại, tất sẽ đại thắng!" Tô Hộ gật đầu: "Được!"Đến canh ba, Tô Hộ và Tô Toàn Trung dẫn quân đi tập kích doanh trại của Phương Minh.

Đến ngoài viên môn, Tô Toàn Trung giương cung cài tiễn, bắn hạ mấy lính canh.

"Xông lên..." Tô Hộ và Tô Toàn Trung dẫn quân xông vào viên môn.

Tô Hộ nhìn kỹ đám lính canh vừa bị bắn hạ thì ra là mấy hình nhân bằng rơm, không khỏi kinh hãi hét lớn: "Rút quân!

Rút quân!

Chúng ta trúng mai phục rồi..." Tô Toàn Trung cũng thấy hình nhân rơm, vội hét lớn: "Rút quân!

Mau rút quân!"Đúng lúc này, một tiếng pháo nổ vang, một toán quân mã từ cánh sườn xông ra, dẫn đầu là một người mặc kim giáp kim khôi, cầm Phi Long Trảm Tướng Đao, chính là Phương Minh.

Phương Minh cười lớn: "Tô Hộ, Tô Toàn Trung, dám lẻn vào tập kích doanh trại cô vương sao?

Cô vương đã đợi ở đây từ lâu rồi!" Tô Hộ và Tô Toàn Trung sắc mặt đại biến, hét lớn: "Rút quân!

Chương 380

Mau rút quân!" Đại quân đang từ tiền đội biến thành hậu đội định tháo chạy thì xung quanh đột nhiên xuất hiện vô số quân mã bao vây chặt chẽ.

"Phụ thân, tiêu rồi, tiêu rồi, không ngờ Trụ Vương lại biết dùng binh như thế..." Tô Toàn Trung mặt trắng bệch kêu lên.Tô Hộ da mặt giật mạnh, nhắm mắt hít một hơi thật sâu: "Hối hận vì đã không nghe lời Thủ tướng và Á tướng đại nhân!" "Tô Hộ, Tô Toàn Trung, nếu đầu hàng cô vương có thể tha cho một mạng, nếu không khi đại quân phá thành sẽ gà chó không tha!" Phương Minh cầm đại đao hét lớn.

Tô Hộ và Tô Toàn Trung sắc mặt lại biến đổi.

Đúng lúc này, hậu quân xẩy ra hỗn loạn, tiếng la sát vang trời.

Dẫn đầu là một đại tướng cầm mặc kiếm, dẫn theo ba nghìn lính Ô Nha xông vào.

Tướng này thực sự hung hãn, mặc kiếm múa may chém giết binh lính, hễ gặp kẻ nào lợi hại là lại nghe tiếng "Hừ" một cái, từ mũi phun ra hai luồng bạch quang khiến đối phương ngã ngựa chết ngay tại chỗ.Phương Minh nhìn mà tắc lưỡi khen ngợi, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ là Hanh tướng Trịnh Luân trong Hanh Cáp nhị tướng?" "Tên tướng kia chớ có huênh hoang!" Phương Minh cảm ứng thấy có người đang quan sát chiến trường, tất nhiên là các Thánh nhân đang dòm ngó, liền hét lớn một tiếng xông lên.

Đúng lúc này Trịnh Luân hừ một tiếng, từ lỗ mũi phun ra hai luồng bạch quang bắn về phía Phương Minh.

Trên người Phương Minh hiện ra tử khí vô biên đỡ lấy hai luồng bạch quang đó.

Tô Hộ thấy vậy kinh hãi kêu lên: “Trịnh Luân, Trụ Vương là Chân Long Thiên Tử, có Tử Vi chân khí hộ thể, không thể luyến chiến, mau rút lui!”Phương Minh xông đến trước mặt Trịnh Luân, vung một đao bổ xuống.

Trịnh Luân sợ đến mất vía, nhưng thấy đao của Phương Minh chém chệch đi một chút, chỉ chém nát giáp vai của y mà không làm y bị thương.

Trịnh Luân hoàn hồn, vội ghìm ngựa bỏ chạy trối chết.

Phương Minh dẫn quân truy sát một trận đến tận cửa thành mới ra lệnh thu quân.Trong thành Ký Châu, Tô Hộ, Tô Toàn Trung và Trịnh Luân vẫn còn chưa hoàn hồn.

Lần này nếu không có Trịnh Luân kịp thời đến cứu thì e là cha con Tô Hộ đã kẹt trong trận rồi.

Tô Toàn Trung run rẩy nói: “Không ngờ Trụ Vương lại biết dùng binh như thế, chẳng giống chút nào với lời đồn đại về một vị hôn quân u mê cả...” Tô Hộ nhíu mày lẩm bẩm: “Phải, Trụ Vương không chỉ thần dũng vô cùng mà còn biết dùng binh, thật sự khiến người ta không thể tin nổi.”Trịnh Luân do dự một hồi rồi nói: “Hầu gia, mạt tướng nghĩ vừa nãy Trụ Vương đã thủ hạ lưu tình, nếu không mạt tướng đã bỏ mạng dưới đao của hắn rồi!” “Ồ?

Có chuyện đó sao?” Tô Hộ kinh ngạc.

“Đúng, mạt tướng cảm nhận được, nếu Trụ Vương không nương tay thì mạt tướng đã đi chầu Diêm Vương rồi!” Trịnh Luân khẳng định lại lần nữa.

Tô Toàn Trung cũng do dự: “Vừa nãy nếu Trụ Vương thừa thế phá thành thì e là thành đã mất rồi, nhưng hắn lại cố ý ra lệnh thu quân, xem ra là đã nương tay!”Tô Hộ nghe mà nhíu chặt lông mày,

kinh nghi bất định.

Cả đêm đó Tô Hộ không hề chợp mắt, trong đầu cứ luẩn quẩn lời của con trai, Trịnh Luân, Thương Dung và Tỷ Can.

Rốt cuộc Trụ Vương là người thế nào?

Là hiền minh hay u mê?

Sau một đêm suy nghĩ, Tô Hộ quyết định giao con gái ra, nếu không hậu quả sẽ không gánh nổi.

Giao Đát Kỷ có thể giữ được thành Ký Châu, hơn nữa nếu đúng như lời Thương Dung và Tỷ Can nói, nếu Phương Minh là minh quân thì Đát Kỷ cũng không phải là bị đẩy vào hố lửa.Ngày thứ hai, Tô Hộ phái người gửi hàng thư cho Phương Minh.

Phương Minh dẫn quân đến dưới thành, Tô Hộ đích thân ra đón, chắp tay nói: "Tội thần Tô Hộ, tham kiến đại vương!" Phương Minh không xuống ngựa, cười híp mắt nhìn Tô Hộ: "Tô ái khanh miễn lễ!" Tô Hộ đứng dậy, Phương Minh cười nói: "Cô vương nghe nói thành Ký Châu là tòa thành hùng vĩ hiếm có, cô vương muốn vào xem thử!" Nói rồi Phương Minh thúc ngựa vào thành, hai mươi vạn đại quân phía sau cũng lục tục kéo vào.Tô Hộ và Tô Toàn Trung mặt trắng bệch.

Nếu Phương Minh thực sự là một bạo quân, dẫn hai mươi vạn quân vào thành thì toàn bộ thành Ký Châu chẳng phải nguy hiểm sao?

Bá tính Ký Châu chẳng phải sẽ gặp họa sao?

Cha con Tô Hộ run rẩy đi bên cạnh Phương Minh, sợ hắn ra lệnh đồ thành.

Nhưng suốt dọc đường đi, quân đội của Phương Minh kỷ luật nghiêm minh, không hề xâm phạm đến bá tính.

Một quân sĩ vô tình đụng phải một ông lão ven đường liền có người tiến lên đỡ ông dậy, tên quân sĩ kia còn bị phạt gậy.Kỷ luật của Phương Minh nghiêm minh đến mức đáng kinh ngạc, thậm chí còn hơn cả quân đội Ký Châu, đúng là một đạo quân bách chiến.

Đương nhiên, đội quân này là do Phương Minh huấn luyện trên đường đi, dùng thần thức điều chỉnh nhẹ để chúng có ý thức kỷ luật thôi.

Tô Hộ và Tô Toàn Trung cũng dần yên lòng.Phương Minh dẫn đại quân vào thành, không hề quấy nhiễu dân chúng.

Tô Hộ càng thêm xác nhận Phương Minh là một vị minh chủ.

Trong phủ thành chủ, Tô Hộ cung kính mời Phương Minh lên chủ vị, sai người bày tiệc rượu.

Tiệc bày xong, rượu qua ba tuần, Phương Minh nhìn Tô Hộ cười hỏi: "Tô hầu gia, Đát Kỷ đâu rồi?" Tô Hộ nhướng mày, vội đáp: "Tiểu nữ đang ở hậu đường chuẩn bị, sẽ xong ngay thôi.

Toàn Trung, đi xem muội muội đã xong chưa!""Rõ, phụ thân!" Tô Toàn Trung nhếch môi, vội chạy vào hậu đường.

Một lát sau, Tô Toàn Trung quay lại cùng một nữ tử cực kỳ xinh đẹp, thân hình yêu nhiêu quyến rũ khiến người ta chỉ cần nhìn một cái là xương cốt rã rời.

Phương Minh thầm tắc lưỡi khen ngợi, đột nhiên nhướng mày kinh ngạc: "...

Chẳng phải Thiên sư Bạch Mộng Dao sao?" "Ơ?

Không phải Cửu Vĩ Hồ Ly trong mộ Hiên Viên nhập vào người Đát Kỷ sao?

Chương 381

Sao lại là Bạch Mộng Dao thiên sư?"Phương Minh thầm kỳ quái, âm thầm đánh ra một đạo pháp ấn lạc trên người Đát Kỷ.

Bạch Mộng Dao rên khẽ một tiếng, phát hiện mình bị trói buộc trong cơ thể Đát Kỷ, không khỏi thầm kêu khổ.

Sau một điệu múa, Phương Minh giả bộ say đắm cười lớn: "Mỹ nhân, mỹ nhân tuyệt vời, đến bên cạnh cô vương nào!" Đát Kỷ thẹn thùng bước đến ngồi vào lòng Phương Minh.

Cha con Tô Hộ nhìn mà nhếch mép.

Liên tiếp mấy ngày sau đó, Phương Minh đều ở trong phủ của Tô Hộ vui vẻ cùng Đát Kỷ.

Đương nhiên, Bạch Mộng Dao cũng đã thú nhận thân phận của mình.Vài ngày sau, Phương Minh đưa Đát Kỷ cùng đại quân trở về Triều Ca.

Tin tức này truyền ra khiến tứ phương chấn động.

Tô Hộ là một chư hầu khá lớn mà cũng bại dưới tay Trụ Vương, nhất thời danh tiếng anh minh thần võ của Trụ Vương khiến các lộ chư hầu run sợ không dám phản bội.

Sau khi về Triều Ca, Phương Minh dường như càng trở nên hoang đường hơn, cả ngày uống rượu vui chơi trong tửu trì nhục lâm, ngay cả triều chính cũng không màng tới.Một ngày nọ, khi Phương Minh đang vui đùa cùng Đát Kỷ, một nữ quan bước tới khẽ nói: "Bệ hạ, Lão Quân tổ chức Kim Đan đại hội, dường như đang tìm kiếm tung tích của ngài, xin bệ hạ sớm quay về!" Nói xong, nữ quan ngẩn người rồi vội lui xuống.

Phương Minh hiểu rằng Nữ Oa đã mượn miệng nữ quan để truyền tin.

Hắn đi vắng bấy lâu, Thái Thượng Lão Tử cũng lờ mờ đoán ra, lại thấy Trụ Vương ở nhân gian anh minh như thế nên mới bày ra Kim Đan đại hội để dò xét."Dao nhi, bọn Lão Tử đang tìm tung tích của trẫm, trẫm phải về một chuyến!

Nàng hãy hóa thành hình dạng của Trụ Vương, thay trẫm qua mặt đám thần phật!" Phương Minh truyền âm cho Bạch Mộng Dao.

Bạch Mộng Dao kinh hãi: "Bệ hạ, con sao có thể qua mắt được Thánh nhân?" Phương Minh cười nói: "Đừng lo, trước khi đi trẫm sẽ để lại Luân Hồi chi môn, chỉ cần qua đó biến hóa thì sẽ không sao, ngay cả Thánh nhân cũng khó nhận ra.

Trong đại điện trẫm đã bố trí kết giới, Thánh nhân không dò xét được đâu."Bạch Mộng Dao đành lĩnh mệnh.

Sau đó Phương Minh cho đám mỹ nữ lui ra, giao Luân Hồi chi môn cho Bạch Mộng Dao rồi hóa thành lưu quang bay về Thiên Đình.

Với pháp lực hiện nay của hắn, ngay cả ngũ thánh cũng khó lòng phát hiện.

Phương Minh cảm thấy mình sắp đạt tới cảnh giới 'Dĩ lực chứng đạo' thành Thánh rồi.

Chỉ khi đột phá thành Thánh nhân hắn mới có thể khống chế lục thánh tốt hơn, nếu không sẽ bị chúng tính kế.Còn vài ngày nữa mới đến Kim Đan đại hội, vừa về Thiên Đình Phương Minh liền bắt đầu bế quan.

Trong hậu điện, hắn lấy Hỗn Độn Châu ra rồi bay vào bên trong.

Tay lật một cái, Hỗn Độn Phủ xuất hiện, mắt Phương Minh lóe tinh quang, vận thần thông hét lớn: "Khai!" Một rìu chém ra, hỗn độn

lập tức bị xé toạc, thanh khí bốc lên, trọc khí hạ xuống, thiên địa bắt đầu hình thành.“Tiêu rồi, không ổn...” Phương Minh thấy thiên địa vừa thành lại có xu hướng hợp lại, luồng năng lượng hủy thiên diệt địa đó quét qua toàn bộ Hỗn Độn Châu, sức nổ khủng khiếp khiến hắn cũng phải tê dại cả da đầu.

Ngay lúc Vô Lượng Lượng Kiếp sắp quét trúng, hắn liền lóe lên thoát ra ngoài Hỗn Độn Châu.

Phương Minh hậm hực xông ra khỏi hậu cung, lao thẳng xuống phàm gian.

Ở đó có một con Hắc Giao Long đang xưng hùng xưng bá.Hôm đó đúng lúc sinh nhật Hắc Giao Long, quần yêu đang tế bái hiến vật quý.

Phương Minh xông xuống đỉnh núi, rầm một tiếng đánh sập đỉnh núi rồi hạ cánh vững vàng.

Bị phá đám sinh nhật, Hắc Giao Long nổi giận lôi đình: “Ngươi là kẻ nào?

Ơ?

Trông giống Thiên Đế bệ hạ...

Bệ hạ... con chỉ là một con yêu nhỏ, sao bệ hạ lại đích thân tới đây...” Hắc Giao Long trong lòng cực kỳ uất ức, nó chỉ là một yêu vương nhỏ, hạng như nó ở Hồng Hoang có đầy ra, cần gì Thiên Đế phải thân chinh?

Thiên Đế đã đến chắc chắn có vô số thiên binh thiên tướng đi theo!

Khổ thân kiếp làm yêu mà!Hắc Giao Long sợ đến run cầm cập.

Phương Minh quét mắt nhìn quần yêu, đột nhiên xông đến đánh cho Hắc Giao Long một trận tơi bời hoa lá, đánh đến mức nó sắp lìa đời mới thôi.

Các Thánh nhân nhìn mà ngây người, không hiểu sao Phương Minh lại xuống phàm gian đánh một con yêu vương như thế.

Bọn Thần Nghịch, Tử Vi đại đế nhìn cảnh này thấy quen thuộc vô cùng, chắc chắn là Phương Minh lại bực bội chuyện gì đó nên mới tìm con Hắc Giao Long kia để trút giận.Phương Minh gây ra tiếng động lớn như thế, thiên binh thiên tướng không thể không quản.

Con Hắc Giao Long kia thật đáng thương, Phương Minh vừa đi khuất nó liền bị thiên binh xích lại lôi về Thiên Đình nhốt vào Tỏa Yêu Tháp.

Đám yêu quái từng bị nó ức hiếp thì hưng phấn khấu bái Thiên Đế.

Phương Minh về Thiên Đình không lâu lại xông ra, tìm đến địa bàn của một con Thần Ngưu bạo đánh cho nó một trận rồi mới về.

Thiên binh lại xuống bắt con Thần Ngưu đó về Thiên Đình.

Chương 382

Nhất thời quần yêu chấn động, sợ đến mức run rẩy, chỉ sợ ngày nào đó Thiên Đế lại từ trên trời rơi xuống đánh cho một trận rồi bị bắt đi.

Mọi người đều không hiểu hành vi của Phương Minh, ngay cả chúng Thánh cũng không khỏi mờ mịt.

Chỉ có bốn đại sư phó mới biết Phương Minh lại gặp chuyện phiền lòng!

Nhưng với bản lĩnh của Phương Minh, chuyện gì mới có thể khiến hắn phiền lòng?

Chuyện gì có thể khiến Phương Minh liên tục thất bại hai lần?

Chuyện đó thực sự rất khó!

Đột nhiên, bốn vị sư phó đã hiểu ra.

Phương Minh đang thử dĩ lực chứng đạo!

Quả nhiên không lâu sau, giữa chân trời đột nhiên tuôn ra vô biên tử khí, trời giáng điềm lành, đất mọc sen vàng, hào quang rực rỡ, ẩn hiện trong đó là kim long hiến châu, thải phượng trình tường, kỳ lân tê hống cùng đủ loại thụy cảnh.

Khoảnh khắc này, các đại năng Hồng Hoang đều kinh ngạc.

Bởi vì họ biết, lại có Thánh nhân xuất thế, cảnh tượng này không hề xa lạ.

Tam Thanh, Nữ Oa và Tây Phương nhị thánh cũng ngẩn ngơ.

Có người thành thánh, nhìn dị tượng này thì còn mạnh hơn mỗi người họ khi thành thánh rất nhiều, thậm chí dị tượng khi Hồng Quân

lão tổ thành thánh năm đó cũng xa xa không bằng.

Hiểu rồi!

Đã hiểu dĩ lực chứng đạo mạnh mẽ đến nhường nào!

Lúc này, Phương Minh bước ra từ Thiên Cung, hét lớn: "Trẫm bế quan đã lâu, hôm nay cuối cùng cũng dĩ lực chứng đạo, chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả!" Lập tức, cả Hồng Hoang chấn động.

Thiên Đế thành thánh, dĩ lực chứng đạo thành thánh!

"Bệ hạ thánh an, bệ hạ thánh thọ vô cương..." Toàn bộ sinh linh Hồng Hoang bắt đầu triều bái Phương Minh.

"Đây chính là sức mạnh của dĩ lực chứng đạo sao?" Phương Minh cảm thụ sức mạnh vô tận trong cơ thể, lòng kích động không thôi, song quyền siết chặt, cảm giác có thể một quyền đấm vỡ thương khung.

Ngay sau đó, Phương Minh bước một bước tới Đại La Thiên trên núi Thiên Kình.

Nơi này là đạo trường của Thái Thượng Lão Tử.

Lúc này trong Đại La Thiên chư thần tụ hội, đang cử hành Kim Đan đại hội.

"Tham kiến bệ hạ, cung chúc bệ hạ dĩ lực chứng đạo thành công!" Chư thần tham bái Phương Minh.

"Chúng khanh gia bình thân!" Phương Minh hư phù chư thần.

Lúc này Phương Minh quan sát chúng sinh, thực sự là nhìn xuống chúng sinh.

Trước kia tuy hắn quý vi Thiên Đế, dựa vào tu vi Bán Thánh và pháp bảo vô số có thể tranh phong với chư thánh, nhưng đó đều là đầu cơ trục lợi mà thôi.

Hiện tại, Phương Minh cuối cùng đã có cảm giác chưởng khống thiên hạ.

Thậm chí hắn có một loại ảo giác, ngay cả Thánh nhân hắn cũng có thể một quyền đánh nổ.

Kim Đan đại hội diễn ra đúng hạn, hào quang dĩ lực chứng đạo của Phương Minh hoàn toàn che lấp đại hội.

Tại hiện trường, Phương Minh trở thành tiêu điểm, thành vị chúa tể thực sự.

Sau khi thành thánh, Phương Minh mạnh tay cải cách mâu thuẫn nội bộ Thiên đình, thủ tiêu chức quan của môn đồ Tam Thanh trong Thiên đình.

Một ngày nọ, Phương Minh đang ở Dao Trì cùng Tây Vương Mẫu thảo luận chuyện "tạo tiểu nhân", lúc này có thần tướng vội vàng chạy tới, quỳ xuống bẩm báo: "Khởi bẩm bệ hạ, đại sự không ổn, vùng Hán Châu xảy ra chuyện..." Phương Minh nhướng mày hỏi: "Phát sinh chuyện gì?" Thần tướng chắp tay: "Khởi bẩm bệ hạ, Vũ Thần Hán Châu say rượu, dẫn đến chậm trễ thời gian làm mưa.

Trên trời một ngày dưới đất một năm, dẫn đến nhân gian đại hạn ba năm, chết... chết rất nhiều người!" Phương Minh nghe xong nổi trận lôi đình, trầm giọng nói: "Hừ, thi vũ chính thần Hán Châu đâu?" "Đang...

đang ở trong cung hưởng lạc!" Thần tướng bẩm báo.

Sắc mặt Phương Minh lập tức sa sầm: "Hừ, phái người bắt hắn lại, lôi lên Trảm Thần Đài chém!" Thần tướng ngập ngừng: "Bệ hạ, vị chính thần kia là môn đồ của Thông Thiên Thánh nhân, thần... thần tiền tới bắt bộ nhưng bị hắn bố trận ngăn cản ở bên ngoài." Phương Minh sầm mặt: "Hừ, mệnh Cùng Kỳ Thiên Vương tiền tới bắt

người!" "Tuân lệnh!" Thần tướng vội vã đi ngay.

Cùng Kỳ là thượng cổ hung thú, từ thời Khai Thiên đã đi theo Thú Hoàng Thần Nghịch, một thân tu vi thần thông cực kỳ lợi hại, hiện tại là cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Chương 383

Cùng Kỳ xuất mã, tự nhiên là bắt gọn, trực tiếp phá khai đại trận ngoài cung môn, xông vào đánh cho vị thi vũ chính thần kia nửa sống nửa chết, sau đó xách lên Trảm Thần Đài.

Trảm Thần Đài là thánh vật hình thành giữa trời đất, do hai đạo sát khí quấn quýt tạo thành, sát khí giao thoa thì ngay cả Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng sẽ đầu rơi xuống đất, thân tử đạo vẫn.

Vị chính thần kia bị lôi lên Trảm Thần Đài khóa chặt, đột nhiên hai đạo sát khí một tả một hữu như hai con ác long khổng lồ lao tới.

"Sư tôn cứu con!" Vũ thần sợ tới mức hồn phi phách tán, kinh hô lên.

Ngay lúc sắp bị trảm thủ, đột nhiên một thanh tiên kiếm bay tới, nhẹ nhàng đánh vào hai đạo sát khí, khiến chúng kêu thảm một tiếng rồi biến mất không dấu vết.

Thánh nhân ra tay rồi!

Cũng chỉ có Thánh nhân mới có thể đánh tan sát khí trên Trảm Thần Đài.

Thân hình Thông Thiên giáo chủ hiện ra, lạnh lùng liếc nhìn đồ đệ mình: "Thứ vô dụng, lại dám làm mất mặt bần đạo!" "Đa tạ sư tôn cứu mạng, đa tạ sư tôn cứu mạng..." Vị thần kia sợ tới mức tè ra quần, liên tục quỳ lạy.

Cùng lúc đó, Phương Minh mở mắt, thân hình chợt lóe xuất hiện trước mặt Thông Thiên giáo chủ.

Phương Minh đang đợi cơ hội này, đợi Thông Thiên giáo chủ ra tay để lấy lão ra khai đao, chấn nhiếp các Thánh nhân khác.

Dù sao Thông Thiên giáo chủ có Tru Tiên Kiếm Trận, được xưng là Thánh nhân đệ nhất dưới trướng Đạo Tổ!

Phương Minh muốn lấy vị "đệ nhất" này để lập uy!

Thông Thiên giáo chủ nhìn Phương Minh, hơi nhíu mày: "Đạo hữu, đồ nhi của bần đạo..." Phương Minh lạnh lùng nhìn Thông Thiên giáo chủ: "Trẫm là Thiên Đế!" Khóe mắt Thông Thiên giáo chủ giật mạnh, nhìn Phương Minh nói: "Bệ hạ, đồ nhi bần đạo vì nhất thời sơ hốt nên mới lỡ việc mưa móc, xin bệ hạ nể mặt bần đạo mà tha cho nó một mạng, lên Trảm Thần Đài rồi chắc chắn nó không dám tái phạm nữa." "Đúng đúng đúng, bệ hạ, thần không dám nữa, xin bệ hạ tha mạng..." Vị chính thần kia liên tục kêu xin.

Phương Minh nhìn hắn nói: "Vì sự sơ hốt của ngươi mà vô số phàm nhân Hán Châu phải chết, cô hồn dã quỷ khắp nơi, vậy mà ngươi còn ở trong cung hưởng lạc, không biết hối lỗi, lại dám bố trận ngăn cản thần quan truyền chỉ của trẫm.

Cơ hội trẫm đã cho, nhưng ngươi không biết nắm bắt!" Thông Thiên giáo chủ nhíu chặt mày, trầm giọng: "Thiên Đế bệ hạ ngay cả mặt mũi của bần đạo cũng không cho sao?" Phương Minh cười híp mắt nhìn Thông Thiên giáo chủ, khinh miệt nói: "Thánh nhân phạm pháp cũng chịu tội như thứ dân.

Thông Thiên đạo hữu, môn đồ của ngươi phạm trọng tội, phải bị xử tử hình để giữ nghiêm pháp điển thiên hạ!" "Hừ, có bần đạo ở đây, xem ai dám!" Thông Thiên giáo chủ hừ lạnh một tiếng, khí thế toàn thân vọt thẳng lên mây, như một thanh kiếm sắc bén ra khỏi vỏ.

Theo Thông Thiên, lão đã xuất diện thì Phương Minh nên nể mặt mà thả người, Phương Minh cứ khư khư không buông là đang tát vào mặt lão.

Chuyện như vậy sao lão có thể để nó xảy ra?

Phương Minh vẻ mặt đầy trêu tức nhìn Thông Thiên, không thèm để ý nói: "Đạo hữu, trẫm khuyên ngươi hãy dừng tay rút lui, nếu không đừng trách trẫm không khách khí!" "Ha ha ha, bần đạo ở đây, xem ngươi có thể làm gì ta?" Thông Thiên vẫy tay, Thanh Bình kiếm xuất hiện, ánh mắt lăng lệ nhìn Phương Minh.

Lúc này, sau lưng Phương Minh hiện ra mấy thân ảnh: Đế hậu Nữ Oa, Xích Đế Hồng Vân, Thanh Đế Dương Mi và Bình Tâm nương nương.

Cùng lúc đó, sau lưng Thông Thiên cũng hiện ra Thái Thượng Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Cùng thời điểm, mười ba vị sư phó của Phương Minh cũng hiện thân trước cửa Tử Tiêu Cung, chặn đường Hồng Quân lão tổ.

Nam Thiên Đình tuy đã bị diệt nhưng thực chất đã dung hợp với Bắc Thiên Đình.

Khoảnh khắc này, thế lực còn lại của Nam Thiên Đình và nòng cốt của Bắc Thiên Đình lại một lần nữa đối đầu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy bất hòa với Thông Thiên, nhị thánh Tây Phương và Tam Thanh quan hệ cũng chẳng tốt lành gì, nhưng họ đều hiểu đạo lý đoàn kết.

Họ biết nếu Thông Thiên bị tiêu diệt, e rằng tiếp theo Phương Minh sẽ thu dọn cả bọn họ.

Trong Thiên đình, vô số binh mã tràn ra, Ngũ Phương Đế, Thất Sắc Đế, Thập Đại Chiến Tranh Thiên Vương cùng vô số thiên binh thiên tướng bao vây lấy các vị Thánh nhân.

Môn đồ Tam Thanh gần như lập tức bị vây khốn.

Rõ ràng ngày thường đám thiên binh thiên tướng này đã diễn luyện cách làm sao để bắt giữ môn đồ Tam Thanh trong nháy mắt, hiệu quả

diễn luyện không tệ chút nào.

Còn binh mã Nam Thiên Đình từ lâu đã bị Bắc Thiên Đình đồng hóa, phân vào các đại doanh, trở thành binh mã dưới trướng Phương Minh.

Hiện nay binh lực Thiên đình đâu chỉ ức vạn, có thể nói là cường thịnh đến cực điểm.

Ức vạn binh mã trấn thủ khắp Hồng Hoang, số ở Thiên đình chưa tới một phần trăm, nhưng một phần trăm đó cũng cực kỳ khủng bố, dày đặc không thấy điểm dừng.

Tam Thanh thấy vậy sắc mặt đại biến, kinh nộ.

Rõ ràng Phương Minh đã sớm âm mưu đối phó với họ.

Trong đám môn đồ Tam Thanh, môn đồ Thông Thiên là đông nhất, nếu thực sự đánh nhau, dù Thánh nhân không phân thắng bại thì đồ đệ của họ cũng sẽ bị bắt gọn trong chớp mắt.

Thông Thiên giáo chủ nghiến răng nhìn Phương Minh: "Thiên Đế bệ hạ, thực sự muốn liều mạng sao?" Phương Minh cười híp mắt: "Tất nhiên là không, trẫm cho ngươi hai con đường!" Thông Thiên ngưng mắt hỏi: "Bệ hạ nói xem là hai đường nào?" Phương Minh giơ một ngón tay: "Đường thứ nhất, để tên đồ đệ kia chịu tội, trẫm sẽ mắt nhắm mắt mở coi như chuyện này chưa từng xảy ra!" Thông Thiên hừ lạnh: "Đường thứ hai thì sao?" Phương Minh cười: "Đường thứ hai, đấu đơn với trẫm.

Nếu ngươi thắng, trẫm sẽ tha cho hắn, nếu thua thì hắn phải đền tội, thế nào?" Thông Thiên lạnh lùng: "Bệ hạ hơi tự đại rồi đó, tuy bệ hạ dĩ lực chứng đạo nhưng Tru Tiên Kiếm Trận của bần đạo phi Tứ Thánh bất khả phá, bệ hạ định lấy sức một người để phá trận sao?" Phương Minh gật đầu: "Cũng không phải là không thể!" "Bệ hạ..." Đế

hậu Nữ Oa và Bình Tâm nương nương lo lắng kinh hô.

Phương Minh phẩy tay cười: "Đế hậu yên tâm, trẫm tự có tính toán!" Thông Thiên giáo chủ trầm giọng: "Đã như vậy, bần đạo chọn đường thứ hai, mời Thiên Đế bệ hạ di giá ra Hỗn Độn, tránh làm hỏng Thiên đình của ngươi!" "Rất tốt!" Phương Minh cười nhẹ, một bước bước ra, giây sau đã xuất hiện giữa Hỗn Độn.

Chương 384

Đây chính là sức mạnh của Thánh nhân, dù cách xa ức vạn dặm cũng chỉ là khoảng cách của một bước chân.

Các Thánh nhân khác cũng lần lượt tiến vào Hỗn Độn.

Hai bên đều hiểu nếu thực sự đánh lớn, đó sẽ là cục diện không thể cứu vãn, Hồng Hoang đại lục chắc chắn lại rơi vào hỗn loạn.

Khi cuộc chiến nổ ra, môn đồ Tam Thanh sẽ bị quét sạch, nhưng đồng thời đại chiến giữa các Thánh nhân cũng khiến Thiên đình tổn thất thảm trọng.

Đó là cảnh tượng mà cả hai bên đều không muốn thấy, vì vậy họ ngầm hiểu sẽ đánh nhau ở Hỗn Độn.

Để thu hẹp phạm vi chiến đấu, Phương Minh chọn đấu đơn với Thông Thiên, còn về Tru Tiên Kiếm Trận, dù dĩ lực chứng đạo hắn cũng chưa chắc phá được.

Nhưng trận này vì lập uy, không đánh không được.

Phương Minh đối lập với Thông Thiên, cười nhìn chúng thánh: "Trận đánh cược này, xin mời chư vị đạo hữu làm chứng!" Chuẩn Đề cười híp mắt bước lên: "Bệ hạ yên tâm, bần đạo sẽ làm chứng!" Hiện tại người không muốn phá vỡ cục diện cân bằng nhất chính là nhị thánh Phật giáo Tây Phương.

Vất vả lắm mới có cơ hội truyền đạo ở nhân gian, qua bao năm nỗ lực, nhân tộc cũng đã có nhiều người tiếp nhận Phật giáo Tây Phương.

Nếu hai bên khai chiến, dẫn đến kết cục không chết không ngừng thì tổn thất lớn nhất chính là Tây Phương giáo.

Thế nên, không đánh là tốt nhất.

Nhị thánh Tây Phương đứng cùng phe Tam Thanh vì lợi ích, nhưng đồng thời họ cũng là đối thủ cạnh tranh, quan hệ rất vi diệu.

"Vậy thì đa tạ đạo hữu!" Phương Minh thấy Chuẩn Đề lấy lòng cũng vui vẻ kéo thêm đồng minh.

"Hừ, bớt lời vô ích, mời bệ hạ vào trận!" Thông Thiên giáo chủ hừ lạnh, tung Tru Tiên trận đồ ra, bốn phương Đông Tây Nam Bắc mỗi bên treo một thanh tiên kiếm, bố thành Tru Tiên Kiếm Trận, đứng trong trận hét lớn.

"Bệ hạ cẩn thận!" Nữ Oa lo lắng.

"Ha ha ha, yên tâm đi, trẫm là tồn tại dĩ lực chứng đạo, năm đó Bàn Cổ đại thần có thể một mình cân ba ngàn Ma thần, trẫm cùng lắm là một chọi bốn thôi, chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thôi!" Phương Minh cười lớn, bước chân vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Chúng thánh nghe vậy thì khóe miệng giật giật.

Phương Minh này ngông cuồng không phải hạng vừa, dám nói một chọi bốn là chuyện nhỏ, thực sự quá mức rồi.

Thông Thiên giáo chủ tức đến râu run lẩy bẩy: "Bệ hạ, khoác lác cũng đừng quá đà như vậy!" "Trẫm chưa bao giờ nói khoác!" Phương Minh nghiêm túc đáp lại.

Đồng thời hắn cũng quan sát kỹ Tru Tiên Kiếm Trận, chỉ thấy kiếm khí ngợp trời, dày đặc từng tầng từng tầng, bốn thanh tiên kiếm không ngừng phân tách kiếm khí, uy lực thực sự kinh người.

Đây là lần thứ ba Phương Minh vào trận này, nhưng vẫn bị uy lực của nó làm cho chấn động.

Không hổ là đệ nhất sát trận!

Ngay cả Phương Minh cũng thấy kinh tâm động phách.

Hắn vỗ trán một cái, Hỗn Độn Tháp, Hỗn Độn Châu, Hạo Thiên Tháp, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đồng loạt xuất hiện trên đỉnh đầu, rủ xuống từng đạo khí tráo phòng ngự khủng bố.

Dưới chân hắn hiện ra Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Khí tráo phòng ngự khổng lồ lập tức bung ra, dày tới hàng ngàn vạn trượng.

Càn Khôn Đỉnh hắn đã tặng Nữ Oa, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên đã tặng Bình Tâm nương nương, nhưng dù vậy phòng ngự của hắn vẫn cực kỳ kinh nhân.

Đặc biệt có sự góp mặt của Hỗn Độn Châu - một món Hỗn Độn chí bảo, phòng ngự của Phương Minh lại tăng thêm một bậc.

Còn có Hạo Thiên Tháp!

Món này hắn cướp từ tay Hạo Thiên Đế, vốn chỉ là cực phẩm tiên thiên linh bảo nhưng nhờ luyện hóa chín vị tiên quân nên đã thăng cấp thành tiên thiên chí bảo.

Chín vị tiên quân kia vốn là bản nguyên của chín loại nguyên tố, tháp luyện hóa chúng nên phẩm giai đại tăng.

Nhưng dù thế, trong Tru Tiên Kiếm Trận bao la, Phương Minh vẫn nhỏ bé vô cùng, không gian dày đặc kiếm khí khiến người ta tê dại da đầu.

Ngoài trận, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn chiêu này của Phương Minh mà lòng đầy bất đắc dĩ.

Lần trước lão bắt chước Phương Minh nhưng thất bại thảm hại dưới tay Thông Thiên, khiến lão tức phát điên, hận cả Thông Thiên lẫn Phương Minh thêm vài phần.

Thông Thiên giáo chủ thấy phòng ngự của Phương Minh cũng phải rùng mình, hét lên: "Bệ hạ cẩn thận, bần đạo dốc toàn lực thúc động kiếm trận, không đảm bảo bệ hạ sẽ không vẫn lạc đâu!" Chữ "vẫn lạc" mà lão nói chính là cái chết thực sự.

Phương Minh tuy dĩ lực chứng đạo thành thánh nhưng không ký thác nguyên thần vào thiên đạo, hắn dựa vào chính mình, nếu bị giết là sẽ chết thật.

Thực tế, Phương Minh chứng đắc là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không phải Thánh nhân theo nghĩa thông thường.

Hai cái này pháp lực có thể tương đương nhưng khác ở chỗ Thánh nhân ký thác nguyên thần vào thiên đạo, thiên đạo còn thì Thánh nhân không chết, nhưng cũng bị hạn chế, cả đời không vượt qua được thiên đạo.

Chương 385

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì khác, không dựa vào vật ngoài, chết là hết nhưng bù lại tiềm năng vô hạn, không bị thiên đạo kìm kẹp.

Huống hồ Phương Minh đã sớm luyện thành Bất Tử Bất Diệt Kim Thân, dù bị giết thì chỉ cần Thái Dương tinh và Thái Âm tinh còn, hắn có thể nhờ ánh sáng của chúng mà phục sinh.

Chỉ là hắn không giống bọn Thông Thiên đem tính mạng gửi gắm cho thiên đạo, mà là hắn thấu triệt bản chất âm dương, biến ngoại vật thành của mình.

Câu nói của Thông Thiên là muốn Phương Minh biết khó mà lui.

Nhưng với tính cách của Phương Minh, sao hắn có thể lùi bước?

"Thông Thiên đạo hữu, ngươi có thể giết được trẫm e là còn chưa sinh ra đâu, ngươi không có cơ hội đó đâu!" Phương Minh cười lớn, thân hình bạo động lao thẳng về phía kiếm trận.

Thông Thiên giật mình, vội vàng thúc động Tru Tiên Kiếm Trận.

Giây sau, kiếm khí vô biên cuồng dũng, phô thiên cái địa lao về phía Phương Minh.

Vô số kiếm khí oanh kích lên hộ thể khí tráo, ánh sáng bùng nổ như mưa đá ném vào mặt hồ yên tĩnh, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Nữ Oa và những người khác kinh hãi, sẵn sàng xông vào cứu viện.

Thái Thượng Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng nhị thánh Tây Phương chặn đường Nữ Oa.

Chuẩn Đề cười híp mắt: "Đạo hữu, đây là trận chiến công bằng

của hai người họ, các vị đừng xen vào!" Nhóm Nữ Oa sắc mặt âm trầm như nước.

Họ sao không biết đám người này mong Phương Minh bị Thông Thiên giết chết, như vậy Thiên đình sẽ quần long vô chủ, thiên hạ lại thuộc về các Thánh nhân.

Uy tín của Phương Minh trong Thiên đình quá lớn, chỉ cần hắn còn, Thiên đình sẽ đứng vững.

Nhưng nếu hắn chết, mâu thuẫn trong Thiên đình sẽ bùng phát ngay lập tức.

Yêu tộc và Vu tộc mâu thuẫn, Tu la nhất tộc hiếu chiến chắc chắn không phục ai, tiên thiên tam tộc và cự thú nhất tộc cũng vậy.

Khi đó Thiên đình sẽ tan rã.

Phương Minh còn thì Thiên đình còn, Phương Minh chết thì Thiên đình khó giữ.

Một thế lực gồm bao nhiêu thành phần khủng bố như Thiên đình khiến các Thánh nhân rất kỵ nạt.

Đừng quên còn có trận pháp, Yêu tộc sáng tạo ra trận pháp ngưng tụ sức mạnh, đã có thể ngưng tụ ra lực lượng Chuẩn Thánh đỉnh phong thì quỷ mới biết bao năm qua Thiên đình đã ngưng tụ được trận pháp sánh ngang Thánh nhân hay chưa.

Thế nên đám Tam Thanh, Tây Phương nhị thánh thực sự rất sợ Thiên đình, mong nó sụp đổ.

Mà tiền đề là phải loại bỏ Phương Minh.

Chỉ cần hắn còn, Thiên đình sẽ là một khối thép cứng rắn cực kỳ đáng sợ.

Ở phía bên kia, Phương Minh đã chống chọi được áp lực từ Tru

Tiên Kiếm Trận.

Hắn thúc động pháp lực phát huy tối đa phòng ngự, đón lấy đòn tấn công của kiếm khí vô tận.

Toàn thân Phương Minh tỏa hào quang vạn trượng, hóa thành một cự nhân cao hàng vạn trượng, từng bước một nghênh tiếp kiếm khí, bước đi vững chãi.

Chúng thánh xem đến ngây người, không tin vào mắt mình.

Uy lực Tru Tiên Kiếm Trận lớn thế nào họ đều rõ, dù có chí bảo hộ thể cũng chỉ miễn cưỡng chịu được một thanh tiên kiếm, dù chịu được cũng bị kiếm khí đánh cho lùi bước liên tục.

Vậy mà Phương Minh có thể một mình đối kháng uy lực của cả bốn thanh tiên kiếm.

Không chỉ vậy, hắn còn có thể bước đi vững vàng, đủ thấy Phương Minh đáng sợ đến mức nào.

Thật sự Phương Minh đã làm được chuyện một mình đối đầu Tứ Thánh!

Họ biết Thánh nhân dĩ lực chứng đạo là mạnh nhất, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức phi lý này, khoảng cách giữa họ đang ngày một nới rộng.

Hiện tại Phương Minh vừa thành thánh đã thể hiện chiến lực như vậy, nếu cho hắn thêm thời gian ổn định cảnh giới, e rằng khoảng cách sẽ còn xa hơn nữa.

Sắc mặt đám Thái Thượng Lão Tử đột ngột thay đổi.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân lão tổ cũng sầm mặt kinh hô: "Dĩ lực chứng đạo quả nhiên mạnh mẽ, nếu để hắn trưởng thành, e là pháp lực sẽ ngang hàng với bần đạo, xem ra ta phải dùng vài thủ đoạn

rồi...” Thông Thiên giáo chủ cũng kinh hãi, lão không ngờ Phương Minh lại mạnh đến mức này, mạnh tới mức lão thấy không thể tin nổi.

Nếu bị đánh bại ở đây, mặt mũi lão coi như mất sạch!

Thông Thiên cuống quýt, mồ hôi đầm đìa, trong cơn kinh nộ lão phun ra một ngụm tinh huyết, dùng tinh huyết của mình thúc động Tru Tiên Kiếm Trận khiến uy lực của nó tăng vọt.

Trong phút chốc, kiếm khí khủng bố tràn ngập, uy lực tăng lên gấp đôi.

Chương 386

Bước chân của Phương Minh khựng lại.

Hai bên rơi vào trạng thái giằng co.

Sau một lát, Phương Minh dường như đã điều chỉnh xong sức mạnh, tiếp tục vững bước tiến về phía trước.

Chúng thánh há hốc mồm kinh ngạc.

Đột nhiên Phương Minh vung tay ném ra Hỗn Độn Châu, cười lớn: "Thông Thiên, nếm thử uy lực Hỗn Độn Châu của trẫm đi!" Hỗn Độn Châu chứa đựng một phương tiểu thế giới, đặc biệt Phương Minh dĩ lực chứng đạo, lại khai tích thêm một phương tiểu thế giới trong Hỗn Độn nên uy lực của nó càng mạnh.

Sức mạnh Hỗn Độn chí bảo phát huy đến cực hạn, hóa thành một đạo lưu quang phá nát mọi thứ, lao thẳng về phía Thông Thiên.

Thông Thiên giáo chủ tê dại da đầu, vội vàng điều động kiếm trận điên cuồng bắn về phía Hỗn Độn Châu.

Kiếm khí vô biên mới chặn đứng được nó.

Hỗn Độn Châu bị đánh bay về.

Thông Thiên vừa thở phào một cái thì sắc mặt đại biến: "Không xong!" Lão ngẩng đầu lên thì thấy Phương Minh đã đứng ngay trước Tru Tiên Kiếm giữa màn mưa kiếm, đưa tay hái xuống Tru Tiên Kiếm.

Tru Tiên Kiếm Trận lập tức bị phá!

Thông Thiên lo lắng ba thanh tiên kiếm còn lại cũng rơi vào tay Phương Minh nên vội vàng phất ống tay áo thu lại số còn lại.

“Thông Thiên đạo hữu, ngươi thua rồi!” Phương Minh giơ Tru Tiên Kiếm trong tay, cười híp mắt nhìn Thông Thiên đầy khinh miệt.

“Phương Minh, ngươi khi người quá đáng...” Thông Thiên tức giận đến nổ mắt, khí huyết dâng trào, nhịn không được phun ra một ngụm tiên huyết, thân hình lảo đảo sắp ngã.

Phương Minh nhìn Thông Thiên trầm giọng: “Theo ước định trước đó, tên đồ đệ kia của ngươi phải lên Trảm Thần Đài!” Sau đó hắn quay sang các Thánh nhân khác: “Các vị đạo hữu làm chứng cho trẫm, chắc không quên chứ?” Thái Thượng Lão Tử gật đầu, vỗ con thanh ngưu rồi quay đi.

“Hừ, chỉ là một hạng phi lân đái giáp (mang vảy đội sừng) mà thôi, giết thì giết!” Nguyên Thủy Thiên Tôn kéo dài khuôn mặt già nua, bỏ lại một câu rồi cũng quay về Hồng Hoang.

Ánh mắt nhị thánh Tây Phương lóe lên, nhìn nhau rồi khẽ gật đầu.

Chuẩn Đề chắp tay nhìn Phương Minh cười: “Bệ hạ nói đúng lắm, bần đạo chắc chắn đứng về phía bệ hạ!” Tiếp Dẫn thì vẻ mặt khổ sở hơn vài phần, giọng vang như chuông chùa: “Nguyện thua cuộc, bệ hạ nên trảm kẻ xúc phạm thiên điều để an ủi vạn dân đã khuất!” Hiện giờ Phương Minh đã thể hiện thực lực tuyệt đối, một mình phá Tru Tiên Kiếm Trận vốn được xưng là Tứ Thánh bất khả phá, phá vỡ trạng thái cân bằng vốn có.

Xét về thực lực, phe Phương Minh đã vượt qua phe do Hồng Quân lão tổ đứng đầu.

Điều này khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phải cân nhắc lại việc đứng đội.

Hai kẻ này vốn là hạng cỏ đầu tường, bên nào mạnh là theo bên đó.

Phương Minh biết rõ điều này, cười nói: “Hai vị đạo hữu truyền bá Phật pháp tiến độ hơi chậm nhỉ, trẫm rất thích Phật pháp đấy, ha ha ha...” Nói đoạn Phương Minh bước về phía Nữ Oa.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe vậy thì đại hỉ, vội tạ ơn: “Đa tạ bệ hạ!” Tam Thanh ở bên cạnh nghe thấy thì nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lột da hai tên phản bội kia.

Nữ Oa và Bình Tâm nương nương nhìn Phương Minh mà lòng kích động không thôi.

Họ cũng không ngờ sau khi dĩ lực chứng đạo Phương Minh lại mạnh đến mức có thể một mình phá Tru Tiên Kiếm Trận.

“Các vị đi thôi, ta về Thiên đình trước!” Phương Minh biến mất quay về Thiên đình.

Nhóm Nữ Oa cũng vội vã theo sau.

Phương Minh nhìn xuống đám môn đồ Tam Thanh, cười lạnh: “Lôi thiên thần thi vũ Hán Châu ra trảm thủ thị chúng!” “Tuân lệnh!” Thần tướng tiến lên, áp giải vị thiên thần kia lên Trảm Thần Đài, khóa chặt lại.

“Trảm!” Phương Minh quát lớn.

“Sư tôn cứu mạng...” Thiên thần Hán Châu sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, kinh hoàng gào thét.

Tại Bích Du Cung trên đảo Kim Ngao, Thông Thiên giáo chủ lẳng lặng nhắm mắt lại.

Giây sau, hai đạo sát khí khủng bố quấn lấy nhau thành một cây kéo khổng lồ, oanh nhiên cắt xuống, máu bắn tung tóe, vị chính thần kia đầu rơi xuống đất ngay tại chỗ.

“Bệ hạ uy vũ, bệ hạ uy vũ...” Khi cái đầu rơi xuống, ức vạn thiên

binh thiên tướng Thiên đình tự phát hô vang, âm thanh ầm ầm vang dội khắp Hồng Hoang.

Khoảnh khắc này cả Hồng Hoang chấn động.

Sau khi Hạo Thiên Đế bại trận, hai tòa Thiên đình dung hợp, thế lực Tam Thanh lại dần len lỏi vào Bắc Thiên Đình, những kẻ này cậy thế môn đồ Thánh nhân, chiếm chỗ mà không làm việc, khiến tướng sĩ Thiên đình bất mãn đã lâu.

Nhưng vì chúng có Thánh nhân chống lưng nên mọi người đành nhẫn nhịn.

Hôm nay, Phương Minh công khai chém môn đồ Thánh nhân mà Thông Thiên giáo chủ ngay cả một cái rắm cũng không dám phóng, đã rõ chưa?

Đã rõ thời đại của Thánh nhân sắp kết thúc!

Chương 387

Thiên đình sẽ đi vào quỹ đạo!

Tại phàm gian!

Hán Châu!

Một cái đầu rồng khổng lồ từ trên không trung rơi xuống, nện xuống đất vang lên tiếng ầm ầm.

Tiếp đó trời mưa máu, thi thể vị chính thần kia được thần nhân dùng pháp lực thúc phát, đem tinh huyết rưới xuống nhân gian để tưới nhuần đất đai.

Dù sao hắn cũng là môn đồ Thánh nhân, tinh huyết tự nhiên phi phàm.

Một con lợn rừng uống tinh huyết đó xong trở nên lực đại vô cùng, đang định làm ác thì đột nhiên một vị Sơn Thần xuất hiện, một quyền đánh nó tan xác.

Nhiều thú dữ có được tinh huyết hóa thành tinh quái, kẻ muốn làm loạn bị Sơn Thần Thổ Địa đập chết, kẻ ngoan ngoãn thì chạy vào rừng sâu tu luyện.

Đất đai Hán Châu được tinh huyết tưới tắm trở nên màu mỡ, mùa màng tươi tốt, coi như Thiên đình thi ân cho nhân gian.

Người dân bái tạ trời cao, tế bái thiên thần, cầu xin sự che chở.

Trong nhất thời, Tam Giới thái bình.

Đáng nhắc tới là U Minh địa phủ, nhiều người Vu tộc được Bình Tâm nương nương điều tới giúp quản lý địa phủ, coi như đang chuộc tội.

Phương Minh thì lại bí mật trở về nhân gian.

Lần này tuy hắn công khai trảm môn đồ Thánh nhân khiến lòng người đại khoái, nhưng thế lực Thánh nhân vẫn bám rễ chằng chịt, là một khối u nhọt trong Thiên đình.

Phương Minh cảm thấy trận chiến phá cục nằm ở phàm gian!

Chỉ cần Phong Thần đại chiến nổ ra, Tam Thanh sẽ triệt để quyết liệt, đó mới là lúc Phương Minh thực sự phá cục.

Trở về phàm gian, việc đầu tiên Phương Minh làm là hạ lệnh chiêu mộ Tứ Đại Chư Hầu tới triều thành.

Phải nhanh chóng dẫn phát Phong Thần đại chiến, chưởng khống môn đồ Tam Thanh, khiến quan hệ các Thánh nhân tan vỡ hoàn toàn, kéo Thông Thiên giáo chủ về phe mình.

Trên triều đường.

Phương Minh cười híp mắt nhìn Tứ Đại Chư Hầu: "Chư vị đi đường xa vất vả rồi!" "Không vất vả!" Tứ đại chư hầu vội chắp tay.

Bốn người gồm Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở, Tây Bá Hầu Cơ Xương, Nam Bá Hầu Ngạc Sùng Vũ và Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ.

Trong đó, Đông Bá Hầu là cha của Khương Vương hậu, cũng là nhạc phụ của Phương Minh.

Tây Bá Hầu Cơ Xương bề ngoài trung hậu nhưng thực tế dã tâm bừng bừng, luôn lấy danh nghĩa chính nghĩa để chờ ngày tạo phản đoạt thiên hạ.

Nam Bá Hầu Ngạc Sùng Vũ tính tình cương trực, là một trung thần.

Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ nhát gan sợ phiền phức, là tay sai trung thành của Trụ Vương.

Phương Minh quan sát bốn người, lòng đã có tính toán, cười nhìn Khương Hoàn Sở: "Quốc trượng, Vương hậu thường nhắc về phụ thân, hôm nay chiêu mộ quốc trượng tới đây là để quốc trượng cùng con gái được đoàn tụ một phen!" Người đời đều nói Trụ Vương tàn bạo, nhưng hôm nay Trụ Vương lại gọi Khương Hoàn Sở là quốc trượng!

Khiến Khương Hoàn Sở có cảm giác thụ sủng nhược kinh.

Lão vốn trung thành, cộng thêm con gái là Vương hậu có thế lực cực lớn, nói cách khác, Đại Thương còn thì Khương gia còn.

Tuy biết Phương Minh triệu tập có thâm ý, muốn giam lỏng mình nhưng trong lòng lão vẫn phi thường cảm động.

Khương Hoàn Sở chắp tay: "Đa tạ đại vương!" Phương Minh rời mắt khỏi Đông Bá Hầu, nhìn sang Cơ Xương, cười một tiếng rồi chuyển sang Ngạc Sùng Vũ: "Nam Bá Hầu, cô vương sớm nghe danh Nam Bá Hầu là tài năng đại tướng, cô vương rất yêu thích, muốn bái Nam Bá Hầu làm thầy để học tập quân quốc đại sự, không biết Nam Bá Hầu có nguyện ý không?" Trụ Vương bái Nam Bá Hầu làm thầy?

Vậy chẳng phải sau này lão là Vương sư sao?

Vốn dĩ khi bị gọi tới, Nam Bá Hầu biết Trụ Vương muốn giam lỏng mình nên rất tức giận.

Nhưng nghe xong lời Phương Minh, cơn giận lập tức tan biến, lão động dung chắp tay: "Thần không dám..." Phương Minh đứng dậy, cung kính bái Ngạc Sùng Vũ một bái: "Lão sư tại thượng, xin nhận của học sinh một bái!" Nam Bá Hầu là người thẳng tính, thấy đại vương đường đường mà bái mình thì kinh hãi nói: "Đại vương có gì sai bảo, thần tuyệt đối tuân theo!" Phương Minh cười gật đầu: "Lão sư lui ra trước đi." Nam Bá Hầu lui xuống.

Phương Minh quay sang Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ.

Phương Minh chưa kịp nói, Sùng Hầu Hổ đã lớn tiếng: "Thần là thanh kiếm trong tay đại vương, đại vương chỉ đâu thần đánh đó!" "Sùng Hầu Hổ này quả là biết điều, không hổ là tay sai trung thành của Trụ Vương!" Phương Minh nhướng mày cười: "Cô vương biết Bắc Bá Hầu là người trung dũng, cô vương có đại sự muốn bàn bạc với khanh, khanh cũng tạm thời ở lại Triều Ca vài ngày đi!" "Tuân lệnh!" Sùng Hầu Hổ vội chắp tay.

Ánh mắt Phương Minh chuyển sang Cơ Xương, cười híp mắt: "Tây Bá Hầu, cô vương nghe nói khanh giỏi thuật chiếm bốc, vậy mời Tây Bá Hầu bốc cho cô vương một quẻ!" "!" Tây Bá Hầu trong lòng run sợ, không biết Trụ Vương định làm gì, cuối cùng mới tới lượt lão.

Cơ Xương cẩn thận lấy ra ba cái mai rùa nhỏ, tung xuống đất, định thần nhìn kỹ thì lập tức há hốc mồm, không nói nên lời.

Quẻ tượng hiển thị Trụ Vương là người đã chết, nhưng Trụ Vương đang sống sờ sờ trước mặt, đây là tình huống gì?

Chương 388

Tất nhiên là Phương Minh cố tình cho lão thấy.

Phương Minh cười hỏi: "Tây Bá Hầu, sao vậy?

Quẻ tượng hiển thị thế nào?" Cơ Xương nghiêm mặt chắp tay: "Hồi đại vương, quẻ tượng hiển thị vương triều Đại Thương cùng đại vương đồng huy!" (Đồng huy: cùng tỏa sáng, nhưng Cơ Xương ám chỉ cùng tàn lụi).

"Chúc mừng đại vương, đại hỉ bệ hạ..." Phí Trọng và Ưu Hồn nghe thấy lời hay lập tức tiến lên chúc mừng.

Lúc này, mặt Phương Minh sa sầm xuống: "Hừ, người đâu, lôi Tây Bá Hầu, Phí Trọng và Ưu Hồn ra chém đầu thị chúng!" "A..." Phí Trọng và Ưu Hồn nghe xong sợ tới mức rụng rời, quỳ rạp xuống khóc lóc: "Đại vương sao lại giết thần?

Thần vô tội mà..." Da mặt Tây Bá Hầu giật liên hồi, ánh mắt lóe lên vẻ do dự.

Phương Minh xua quân sĩ đứng lại, nhìn ba người trầm giọng: "Hừ, cô vương cho các ngươi chết được minh bạch.

Tây Bá Hầu vừa nói vương triều Đại Thương cùng cô vương đồng huy, ý là gì?

Cô vương sắp trở thành vua mất nước, Đại Thương của ta sắp diệt vong chứ gì!" "A..." Phí Trọng và Ưu Hồn nghe xong ngẩn người, kinh hô liên hồi, quay sang Cơ Xương mắng: "Tây Bá Hầu, ngươi đừng liên lụy bọn ta, ta với ngươi không oán không thù..." Tây Bá Hầu vốn định đánh đố để lấp liếm qua quan, không ngờ bị Phương Minh nhìn thấu tiểu xảo, kinh hãi nói: "Đại vương, thần không có ý

đó, thần cầu chúc Đại Thương vĩnh viễn xương thịnh, chúc đại vương vạn thọ vô cương...” Phương Minh lạnh lùng: “Cô vương là phàm nhân, một điều cô vương biết rõ là phàm nhân sao có thể vạn thọ vô cương?

Ngươi rõ ràng đang nguyền rủa cô vương, nguyền rủa Đại Thương, cư tâm bất lương.

Người đâu, lôi lão xuống chém!” “Cầu đại vương tha mạng, thần tuyệt đối không có ý đó, xin đại vương khai ân...” Cơ Xương sợ hãi quỳ lạy.

“Xin đại vương khai ân, Tây Bá Hầu xưa nay có tiếng hiền minh, xin đại vương tha thứ...” Thương Dung, Tỷ Can cũng quỳ xuống xin cho.

Phương Minh hơi nhíu mày: “Thôi được, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.

Cô vương phạt ngươi đi quét dọn nhà vệ sinh, có nguyện ý không?” Tây Bá Hầu thở phào, quỳ rạp xuống: “Đa tạ đại vương!” Phí Trọng và Ưu Hồn thì sợ đến mức không dám nói lời nào.

“Hừ, bãi triều!” Phương Minh lạnh giọng.

Nói đoạn hắn quay lưng đi về hậu điện, đi nửa đường bỗng dừng lại hét: “Phí Trọng, Ưu Hồn, đi theo cô vương!” Hai tên kia mừng rỡ đi theo.

Sau khi Phương Minh đi, bá quan trong đại điện mới thở phào một hơi.

Tây Bá Hầu Cơ Xương nằm bệt xuống đất, mồ hôi vã ra như tắm, thở hổn hển đầy sợ hãi.

Thương Dung và Tỷ Can nhìn nhau, đều thấy sự lo âu trong mắt đối phương.

Phương Minh là người thế nào?

Họ biết Phương Minh là thần tiên hạ phàm nhưng không rõ là vị nào, chỉ chắc chắn hắn là minh quân.

Nhưng tại sao hắn lại làm khó Tây Bá Hầu?

Chẳng lẽ hắn nhìn ra Cơ Xương có dã tâm?

Chẳng lẽ đằng sau vẻ ngoài hiền lành kia là lòng lang dạ thú muốn tạo phản?

Nhìn lại những gì Phương Minh nói, thực sự có khả năng đó.

Thương Dung và Tỷ Can càng nghĩ càng thấy không ổn, hối hận vì đã xin tình cho Cơ Xương.

Thương Dung tiến đến trước mặt Cơ Xương, nhíu mày: "Tây Bá Hầu, ta nghe đồn gần đây có câu 'phượng minh Kỳ Sơn', chẳng lẽ là nói Tây Kỳ..." Cơ Xương giật nảy mình, vội biện minh: "Thủ tướng đại nhân, ngài hiểu lầm rồi, phương Tây có người phản loạn, đâu phải cứ phía Tây là Tây Kỳ của ta!" Thương Dung thở dài: "Tây Bá Hầu, hy vọng hôm nay ta không cứu nhầm người!" Nói rồi lão quay đi.

Tỷ Can liếc nhìn Cơ Xương: "Tây Bá Hầu, ăn lộc vua thì lo việc nước, thiết nghĩ chớ có hai lòng!" Nói đoạn lão cũng bỏ đi.

Ở phía khác, Phương Minh vào hậu điện, ôm Đát Kỷ vào lòng, lúc này Đát Kỷ chính là Thiên sư Bạch Mộng Dao.

Phương Minh nằm nghiêng trên sập, nhìn Phí Trọng và Ưu Hồn đang run rẩy bên dưới: "Phí Trọng, Ưu Hồn!" "Có thần!" Hai tên vội vã gật đầu khom lưng.

Phương Minh nhìn chằm chằm hai người: "Cô vương biết hai khanh trung thành, nhưng cũng nên nhớ, chỉ khi cô vương còn tại vị,

hai khanh mới giữ được vinh hoa phú quý!" "Thần đã biết!" Hai tên mừng rỡ tạ ơn.

Phương Minh nói: "Cô vương có tin đáng tin cậy, Tây Kỳ không lâu sau sẽ phản..." "Cái gì?

Lão tặc Cơ Xương thật đáng chết..." Hai tên nghe xong nổi trận lôi đình.

Phương Minh nhếch mép: "Cho nên đừng có đi quá gần tên phản tặc đó, cô vương muốn làm một việc!" "Đại vương cứ sai bảo, chúng thần dù thịt nát xương tan cũng sẽ hoàn thành!" Hai tên thề thốt.

Phương Minh gật đầu: "Cô vương muốn các ngươi 'chăm sóc' Tây Bá Hầu thật tốt!" Hai tên nghe vậy mừng rỡ: "Đại vương yên tâm, thần nhất định lo liệu chu đáo việc này!" "Được rồi, lui xuống đi!" Phương Minh phất tay.

Phí Trọng và Ưu Hồn vội vã lui ra.

Bạch Mộng Dao không hiểu hỏi: "Bệ hạ, hai kẻ đó là hạng gian nịnh, sao bệ hạ lại dùng chúng?" Phương Minh cười híp mắt: "Có những lúc gian nịnh tiểu nhân lại rất hữu dụng, nếu dùng tốt sẽ có hiệu quả bất ngờ.

Nếu không thì cứ đối phó với hạng người giả tạo ở Tây Kỳ mãi cũng chán!" Bạch Mộng Dao dường như đã hiểu, khẽ gật đầu.

Chương 389

“A, bệ hạ...” Nàng chợt kêu khẽ khi bị Phương Minh bế xốc vào hậu điện.

“Thiên sư đặc ý hạ phàm bồi trẫm, trẫm sao có thể phụ lòng tốt của nàng được...” Tiếng cười của Phương Minh văng vẳng trong hậu điện.

Những ngày tiếp theo thực sự là ác mộng với Tây Bá Hầu Cơ Xương.

Phí Trọng và Ưu Hồn vâng lệnh Phương Minh, tìm đủ mọi cách nhục mạ lão.

Đường đường là Tây Bá Hầu mà hàng ngày phải đi đổ phân, hôi hám không chịu nổi, cơm ăn thì ôi thiu, sống khổ sở không bằng cung nữ thái giám.

Phương Minh nhìn thấy tất cả, thầm nghĩ: “Cơ Xương à Cơ Xương, nếu ngươi không phải Thánh nhân thì cũng là kẻ cực kỳ vô sỉ, lòng người khó đoán, ngay cả trẫm cũng không nhìn thấu được.

Thôi vậy, nếu trẫm oan uổng ngươi, sau này phong thần vị cho ngươi hưởng cung phụng, nhưng nếu thực sự có hai lòng, trẫm sẽ khiến ngươi hồn phi phách tán!” Ở phía khác, Tây Kỳ biết tin Cơ Xương bị bắt giam trong cung, sống không bằng chết.

Trưởng tử của lão là Bá Ấp Khảo mang bảo vật tới nộp, mong đón cha về.

Trong đại điện, Phương Minh ngồi trên chủ vị nhìn Bá Ấp Khảo, thầm nghĩ: “Tên này trông cũng tuấn tú, không hổ là Tinh quân Thiên đình của ta sau này.” Bá Ấp Khảo thấy Phương Minh, vội quỳ lạy:

“Trưởng tử Tây Bá Hầu là Bá Ấp Khảo bái kiến đại vương, nguyện đại vương phúc thọ diên miên, Đại Thương vĩnh thịnh!” Phương Minh cười hỏi: “Bá Ấp Khảo, tới Triều Ca có việc gì?” Bá Ấp Khảo chắp tay: “Thần đặc ý hiến lên Tây Kỳ tam bảo để đổi lấy lão phụ, xin đại vương đồng ý!” “Ồ?

Có bảo bối gì vậy?” Phương Minh cười híp mắt.

Bá Ấp Khảo vỗ tay, quân sĩ đẩy vào một chiếc xe.

Hắn giới thiệu: “Xe này làm từ gỗ trầm hương, hương thơm ngào ngạt, là một loại công cụ giao thông như pháp bảo, tên là Thất Hương Xa, người ngồi trên đó có thể gặp dữ hóa lành.” Phương Minh nhướng mày cười: “Gặp dữ hóa lành sao?

Vậy Bá Ấp Khảo ngồi lên thử xem có hóa giải được không!” Bá Ấp Khảo mặt biến sắc, cười gượng: “Đại vương nói đùa rồi!” “Bản vương không nói đùa, ngươi biết mà!” Phương Minh nhìn chằm chằm hắn.

Không khí trong điện trở nên quỷ dị.

Bá Ấp Khảo vội nói: “Thần nghe nói đại vương thích rượu ngon, bảo vật thứ hai là Tỉnh Tửu Chiên, bất luận say thế nào, chỉ cần nằm lên là lập tức tỉnh táo!” Quân sĩ dâng lên một tấm thảm lớn.

Phương Minh cười lớn: “Tốt tốt tốt, rất hợp ý cô vương, tấm thảm này không tệ, ha ha ha...” Bá Ấp Khảo thở phào: “Đại vương, bảo vật thứ ba là một con linh hầu ngàn năm, biết hát ba ngàn tiểu khúc, tám trăm đại khúc, múa giỏi trên lòng bàn tay, lại có thể nhìn thấu yêu mị nhân gian!” “Ây chà, chính chủ đây rồi, xem ra có thể giữ được tính mạng cho Bá Ấp Khảo rồi!” Phương Minh thầm nghĩ, cười lớn: “Thú vị đấy, mau cho cô vương xem!” Lát sau, quân sĩ dắt một con vượn già lên điện.

Con vượn nhìn chằm chằm Phương Minh và Đát Kỷ, đột nhiên quỳ lạy bọn họ, miệng kêu: "Thượng tiên, thượng tiên..." Thương Dung và Tỷ Can nhìn nhau, càng thêm khẳng định Phương Minh là thần tiên hạ phàm.

Bá Ấp Khảo cũng không ngờ kết quả như vậy, kinh ngạc ngẩn người.

Phương Minh cũng không ngờ con vượn già này nhận ra mình, thực tế là nó nhận ra Bạch Mộng Dao bên cạnh.

Nàng tuy là Đại La Kim Tiên đỉnh phong nhưng không biết thu liễm khí tức như Phương Minh.

Phương Minh phất tay cười lớn: "Bá Ấp Khảo, cha ngươi có thể về, nhưng..." Bá Ấp Khảo mừng rỡ: "Nhưng sao ạ?" Phương Minh cười: "Ngươi phải ở lại!" Bá Ấp Khảo suy nghĩ một chút rồi đáp: "Thần nguyện ý ở lại!" Phương Minh cười lớn: "Tốt, bãi triều!" Hắn ôm Bạch Mộng Dao vào nội điện.

Bá Ấp Khảo thở phào quay về dịch quán.

"Tử Vi Tinh Quân!" Đêm khuya, một giọng nói uy nghiêm vang lên.

Bá Ấp Khảo giật mình tỉnh giấc, ra khỏi phòng hỏi: "Ai gọi ta?" "Trẫm!" Giọng nói lại vang lên.

Bá Ấp Khảo ngẩng đầu thấy một vị thần ma khổng lồ cao hàng vạn trượng, mặc đế bào, toàn thân kim quang rực rỡ, kinh hãi hỏi: "Xin hỏi thượng thần là ai?" Phương Minh nhìn hắn: "Trẫm là Thiên Đế, ngươi chính là Tử Vi Tinh Quân đầu thai, nay mệnh ngươi quy vị!" Bá Ấp Khảo sững sờ: "Bệ hạ, con còn cha già đang bị giam, con không thể bỏ cha mà đi..." Phương Minh nói: "Tử Vi Tinh Quân, cha ngươi là hạng giả nhân giả nghĩa, không cần lưu luyến!" Bá Ấp Khảo

biến sắc: “Không thể nào, phụ hầu nổi tiếng hiền đức, sao lại là hạng giả nhân giả nghĩa?” Phương Minh quát: “Chỉ là giả tạo mà thôi!

Nếu không tin, trẫm sẽ cho ngươi thấy!” “Xem thì xem, con không tin phụ hầu là hạng người như vậy!” Bá Ấp Khảo cự tuyệt.

Phương Minh lấy một miếng thịt trên người Bá Ấp Khảo làm thành bánh bao thịt, nói: “Nếu lão ăn miếng thịt này thì chứng tỏ lão là hạng giả nhân giả nghĩa!” Phương Minh mang nguyên thần Bá Ấp Khảo tới chỗ Cơ Xương, biến thành Phí Trọng đi vào: “Cơ Xương, đại vương ban bánh bao thịt, ăn xong sẽ được thả về!” Cơ Xương mặt giật liên hồi, lão nhìn ra miếng thịt này không bình thường, chính là thịt của con trai mình.

Cơ Xương không nhìn thấy nguyên thần Bá Ấp Khảo, hắn ở bên cạnh đau lòng kinh hô: “Phụ hầu...” Nhưng lão là người trần mắt thịt sao nghe thấy được.

Cơ Xương nghĩ đây là thử thách của Trụ Vương dành cho mình, liền nghiến răng ăn hết bánh bao.

Nguyên thần Bá Ấp Khảo chết lặng, không tin vào mắt mình.

Phương Minh đưa nguyên thần Bá Ấp Khảo về phòng.

Bá Ấp Khảo giờ đây hồn siêu phách lạc, quỳ xuống trước mặt Phương Minh: “Bệ hạ, con nguyện quy vị!” Phương Minh hơi đồng tình: “Ngươi vẫn chưa chết, còn thọ mệnh sáu mươi ba năm, hay là...” Bá Ấp Khảo lắc đầu: “Thân xác phàm trần này con không cần nữa, coi như trả nợ cho cha mẹ!” Phương Minh gật đầu chỉ tay một cái.

Sau lưng Bá Ấp Khảo hiện ra thần hoàn, mặc thần bào, chắp tay với Phương Minh rồi bay về thiên giới.

Cơ Xương được thả khỏi ngục, vội vàng cưỡi ngựa chạy khỏi Triều Ca.

Thương Dung và Tỷ Can biết chuyện liền hạ lệnh truy bắt.

Cơ Xương vội vã chạy đi, thấy truy binh phía sau thì hô lớn: “Sao các người lại đuổi theo ta, đại vương đã thả ta đi rồi!” “Nghịch tặc Cơ Xương, bọn ta theo lệnh thủ tướng bắt ngươi về, nếu còn chạy đừng trách bọn ta vô tình!” Tướng lĩnh hét lớn.

Cơ Xương lúc này sao dám quay lại, vội thúc ngựa chạy tiếp.

Nhưng lão đã già, sao thoát được quân sĩ hổ báo, mắt thấy sắp bị bắt thì một con chim khổng lồ từ trên trời lao xuống chặn đường quân sĩ.

Chương 390

Cơ Xương thấy đó là một quái nhân có cánh sau lưng thì kinh hô: "Đa tạ hiệp sĩ cứu mạng..." Quái nhân hét lớn: "Cha, con là Lôi Chấn Tử, đệ tử của Vân Trung Tử thượng tiên ở núi Chung Nam, hôm nay sư phụ biết cha gặp nạn nên sai con tới cứu!" Cơ Xương đại hỉ: "Con trai ta, nếu con tới chậm một bước thì cha đã bỏ mạng rồi!" "Cha yên tâm, có con ở đây chắc chắn bảo vệ cha an toàn!" Lôi Chấn Tử quay lại, cầm gậy hoàng kim đập nát một ngọn núi.

Quân sĩ kinh hãi vội rút lui.

Lôi Chấn Tử cõng Cơ Xương bay thẳng về Tây Kỳ.

Tại Triều Ca, Phương Minh cười nhìn theo: "Cơ Xương đi chuyến này chắc chắn sẽ phản, Phong Thần đại kiếp sắp bắt đầu, đây chính là thời cơ tốt để trẫm làm suy yếu vây cánh của các Thánh nhân!" Quả nhiên Cơ Xương về Tây Kỳ không lâu sau liền phản lại Đại Thương.

Không lâu sau Cơ Xương chết, con trai là Võ Vương Cơ Phát kế vị tiếp tục đối đầu với Đại Thương.

Lúc này Văn thái sư thắng trận ở Bắc Hải trở về.

Trên đại điện, Văn thái sư chắp tay: "Tham kiến đại vương!" Phương Minh đứng dậy cười: "Văn thái sư đã về!" Văn thái sư nhìn Phương Minh, cảm thấy có gì đó không đúng nhưng không nói ra được.

Phương Minh hỏi: "Văn thái sư, Tây Kỳ tạo phản, ai có thể xuất chiến?" Văn thái sư nhìn đệ tử là Cát Lập, Dư Khánh.

Họ chắp tay: "Muốn thảo phạt Tây Kỳ, phi thủ tướng quan Thanh Long là Trương Quế Phương không được!" Văn thái sư đại hỉ:

“Phải!” Sau đó quay sang Phương Minh: “Bệ hạ, Trương Quế Phương có thể đi!” Phương Minh cười: “Vậy truyền lệnh cho Trương Quế Phương xuất quân!” Tại tiền tuyến, Trương Quế Phương nhận lệnh dẫn năm vạn quân thảo phạt Tây Kỳ, xảy ra nhiều trận ác chiến.

Ban đầu lão dùng thần thông gọi tên đại bại Tây Kỳ, nhưng sau đó gặp phải Na Tra có thân thể hoa sen không có hồn phách nên thần thông vô hiệu, lão bị Kim Chuyên của Na Tra đánh bị thương.

Sau đó Thân Công Báo tới trại, mời Cửu Long Đảo Tứ Thánh tới giúp.

Tứ thánh gồm Vương Ma, Dương Sâm, Cao Hữu Càn, Lý Hưng Bá đều là cao nhân Tiệt giáo.

Nhưng Khương Tử Nha cùng đám môn đồ Xiển giáo đã giết sạch bọn họ.

Từ đó Xiển giáo và Tiệt giáo kết thù sâu nặng, như nước với lửa.

Trước kia Thông Thiên tuy đánh bại Nguyên Thủy nhưng Thánh nhân đấu nhau không lấy mạng, nhưng giờ tình thế đã khác.

Hai giáo rơi vào cục diện không chết không ngừng.

Tiếp đó Văn thái sư lại phái thêm Lỗ Hùng, Đặng Cửu Công nhưng đều thất bại dưới tay Tây Kỳ và Xiển giáo.

Lúc này môn đồ Tiệt giáo bị Xiển giáo giết vô số.

Thậm chí cả Văn thái sư thân chinh cũng tử trận.

Mâu thuẫn giữa hai giáo ngày càng gay gắt.

Người hưởng lợi lớn nhất chính là Phương Minh, người của hai giáo sau khi chết đều vào Phong Thần Bảng, trở thành thần tiên Thiên đình.

Tất cả đều là bố cục của Phương Minh, đứng sau thúc đẩy để hai

giáo đánh nhau, khiến Nguyên Thủy và Thông Thiên triệt để quyết liệt.

Phương Minh ngồi trong cung, hàng ngày vui chơi ca hát.

Thương Dung, Tỷ Can, Hoàng Phi Hổ khuyên can nhiều lần đều vô dụng.

Quân Tây Kỳ thắng trận liên tiếp tiến về Triều Ca, nhưng tới ải Kim Kê thì bị Khổng Tuyên chặn lại.

Phương Minh nghe tin vỗ trán cười: "Ây da, suýt nữa quên mất Tuyên nhi!" Nói rồi hắn chợt biến mất, tới doanh trại của Khổng Tuyên.

Hắn không vội ra tay, muốn xem năm xưa Khổng Tuyên có tiến bộ được bao nhiêu.

Trước trận, Khổng Tuyên dùng Ngũ Sắc Thần Quang liên tiếp đánh bại Nhị Lang Thần, Na Tra, Thổ Hành Tôn, phong quang vô hạn, được người đời xưng tụng là đệ nhất nhân dưới tầm Thánh nhân!

Khổng Tuyên lợi hại như thế, đám người Khương Tử Nha dĩ nhiên cũng nhận ra thân phận của y.

Trước trận tiền hai quân, Khương Tử Nha cưỡi Tứ Bất Tượng, nhìn về phía Khổng Tuyên, lớn tiếng nói: "Thiên Vương là chính thần Thiên Đình, sao lại làm ra hành vi nghịch thiên thế này?" Khổng Tuyên là Thiên Vương dưới trướng Nam Đế Nguyên Phượng, càng là con trai của Nam Đế.

Trong truyền thuyết, cha của Khổng Tuyên chính là Phương Minh, vì thế đám người Khương Tử Nha có chút ném chuột sợ vỡ đồ.

Nhưng quan trọng là bản lĩnh của Khổng Tuyên cực mạnh, không chỉ có Ngũ Sắc Thần Quang hộ thể, lại có Thí Thần Thương cùng các bảo vật trong tay, danh hiệu đệ nhất nhân dưới Thánh nhân không

phải tự nhiên mà có.

Khổng Tuyên tay cầm Thí Thần Thương, ha ha cười lớn nói: "Khương lão đầu, bớt nói nhảm đi, bản Thiên Vương hiện giờ là thần tử Đại Thương, tự nhiên phải làm việc của một thần tử.

Thủ vững Kim Kê Lĩnh chính là việc ta nên làm hiện tại!" Da mặt Khương Tử Nha run lên, giận dữ nói: "Nếu Thiên Vương không nghe khuyên bảo, vậy đừng trách bần đạo không khách sáo!" Nói xong, Khương Tử Nha thúc động Tứ Bất Tượng dưới thân, tay cầm Đả Thần Tiên xông về phía Khổng Tuyên. "Ha ha, Khương Tử Nha, Tây Kỳ không có đại tướng sao?

Phải đích thân ngươi ra chiến trường?" Khổng Tuyên cười lớn, Thí Thần Thương rung lên, thương hoa ngập trời, tựa như vô số con ác long lao về phía Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha nào đã thấy qua trận thế này, tức thì sợ đến ngây người, vội vàng tế ra Trung Ương Hạnh Hoàng Kỳ.

Trên lá cờ rủ xuống từng đạo Huyền Hoàng chi khí, đóa đóa kim liên mới miễn cưỡng cản được một thương tùy ý của Khổng Tuyên.

Chương 391

Khương Tử Nha sợ đến mức quay đầu bỏ chạy, gào lớn: "Thu binh, thu binh..." Đại quân Tây Kỳ rút lui như triều dâng.

Phương Minh trốn ở chỗ tối nhìn mà tắc tắc khen lạ, thầm nghĩ: "Khổng Tuyên tiểu tử này nhiều năm không gặp, bản lĩnh quả không nhỏ, chỉ là khi nào lại lén chạy xuống phàm trần làm thủ tướng Kim Kê Lĩnh?" Ngừng một lát, Phương Minh lại lẩm bẩm: "Không được, phải đề phòng Chuẩn Đề một chút, dường như Chuẩn Đề đã bắt Khổng Tuyên về phương Tây, làm Khổng Tước Đại Minh Vương của phương Tây..." Tại quân doanh Tây Kỳ, Khương Tử Nha nhìn Thập Nhị Kim Tiên, cười khổ nói: "Chư vị sư huynh, có pháp phá địch không?" Thập Nhị Kim Tiên từng người sầu muộn, lắc đầu thở dài.

Bọn họ chỉ là cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng Khổng Tuyên là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, giữa hai bên có khoảng cách không nhỏ, huống chi Khổng Tuyên còn có Ngũ Sắc Thần Quang gần như vô địch và Thí Thần Thương khủng khiếp kia.

Ngũ Sắc Thần Quang có thể nói là không vật gì không quét được, bất luận pháp bảo, vũ khí hay là người, thảy đều có thể bị quét mất, lợi hại vô cùng.

Lại thêm Thí Thần Thương, vốn là bảo vật của Ma Tổ La Hầu, loại bảo vật này ngay cả Thánh nhân thấy cũng phải phát run, huống chi nếu bị đâm một thương, e rằng ngay lập tức sẽ rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu.

Vì vậy Thập Nhị Kim Tiên đều ngầm hiểu mà không muốn đối chiến với Khổng Tuyên.

Nhiên Đăng đạo nhân nhíu mày nói: "Khương sư đệ, Khổng Tuyên

kia thuộc về Thiên Đình, hay là ngươi đi Thiên Đình một chuyến, để Thiên Đình triệu hồi Khổng Tuyên về, thấy sao?" Khương Tử Nha nghe vậy gật đầu nói: "Hiện giờ chỉ có cách này!" Thế là, Khương Tử Nha lệnh cho Thập Nhị Kim Tiên canh giữ đại doanh, không được xuất chiến, còn bản thân đích thân lên Thiên Đình.

Phương Minh nhìn thấy tất cả, nhếch miệng cười, thân hình lóe lên, nhanh hơn một bước đến ngoài Nam Thiên Môn.

Thủ tướng Nam Thiên Môn thấy Phương Minh, vội vàng tham bái: "Tham kiến Bệ hạ!" Phương Minh hư phù thủ tướng, cười nói: "Lát nữa có người tên Khương Tử Nha muốn vào Nam Thiên Môn, các ngươi hãy chặn hắn lại, bất luận thế nào cũng không được thả hắn vào!" "Tuân mệnh!" Thủ vệ Nam Thiên Môn chắp tay nói.

Phương Minh nhếch miệng cười, thân hình lóe lên lại trở về đại doanh của Khổng Tuyên.

Khương Tử Nha cưỡi Tứ Bất Tượng chạy thẳng tới Nam Thiên Môn.

Khi đến trước cổng, thần tướng giữ cửa quát lớn: "Kẻ nào?

Thiên Đình trọng địa, không được tự tiện xông vào!" Khương Tử Nha ghì dây cương xuống thú, chắp tay với thủ tướng nói: "Vị Thiên tướng này, ta là Khương Tử Nha môn hạ Ngọc Hư, đặc biệt phụng sắc lệnh Ngọc Hư thảo phạt Thương triều nghịch thiên.

Hôm nay hành quân đến Kim Kê Lĩnh bị Thiên Vương của Thiên Đình ngăn cản đường đi, vì thế đặc ý cầu kiến Thiên Đế Bệ hạ, hy vọng Bệ hạ có thể triệu hồi Khổng Tuyên Thiên Vương, xin mấy vị thần tướng hãy cho ta vào!" Thủ môn thần tướng nghe xong, làm sao có thể thả Khương Tử Nha vào, không nhịn được giận dữ mắng: "Càn rỡ, Thiên Vương Thiên Đình tôn quý bực nào, sao có thể tự ý hạ phàm?

Mau mau rời đi, nếu không đừng trách chúng ta không khách sáo!" Da mặt Khương Tử Nha giật liên hồi, vừa kinh vừa sợ nói: "Ta là môn nhân Ngọc Hư, xin thần tướng thông cảm cho!" Thủ môn thần tướng cười lạnh một tiếng, lớn tiếng nói: "Đây là Thiên Đình, không cần biết là môn đồ Thánh nhân nào cũng phải tuân thủ thiên điều.

Không vào được là không vào được, nếu không thì kết cục của Hán Châu Long Vương mấy ngày trước chính là tấm gương cho ngươi!" Thủ môn thần tướng nhắc nhở Khương Tử Nha rằng dù có Thánh nhân chống lưng nhưng nếu làm loạn ở Thiên Đình thì cũng sẽ bị trảm, ngay cả Thánh nhân cũng không bảo vệ được!

Khương Tử Nha làm sao không nghe ra ẩn ý, bất đắc dĩ đành phải quay về hạ giới.

Tội nghiệp Khương Tử Nha chạy không một chuyến, ngay cả Nam Thiên Môn cũng không vào được đã bị chặn lại.

Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn thấy cảnh này, cả khuôn mặt già nua đều sa sầm xuống.

Nhưng chuyện này liên quan đến Phương Minh, liên quan đến Thiên Đế của Thiên Đình, y cũng không làm gì được, đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Dù sao thực lực của Phương Minh bày ra đó, là tồn tại có thể độc tự phá giải Tru Tiên Kiếm Trận, tốt nhất đừng trêu chọc vào, nếu không đến lúc rơi vào kết cục mất hết thể diện thì thật khó thu xếp.

Lại nói Khương Tử Nha chạy không một chuyến lên Thiên Đình, không vào được Nam Thiên Môn đành phải trở về Kyushu.

Đang trên đường đi, Khương Tử Nha gặp một đạo nhân.

Đạo nhân kia nhìn Khương Tử Nha, cười nói: "Đạo hữu có phải là Khương Tử Nha?" Khương Tử Nha vội chắp tay: "Dám hỏi đạo hữu

là ai?" Đạo nhân cười đáp: "Ta là Chuẩn Đề phương Tây, hôm nay đặc biệt tới trợ giúp Khương Tử Nha phá Khổng Tuyên ở Kim Kê Lĩnh!" Khương Tử Nha nghe vậy đại hỉ, vội lăn xuống Tứ Bất Tượng, bái kiến: "Đa tạ Chuẩn Đề Thánh nhân!" Tuy chưa từng gặp Chuẩn Đề nhưng y biết Thánh nhân Chuẩn Đề là người có đại pháp lực, nếu có Thánh nhân giúp đỡ tất nhiên có thể bắt được Khổng Tuyên.

Chuẩn Đề đạo nhân cùng Khương Tử Nha trở về đại doanh Tây Kỳ.

Sau đó Chuẩn Đề xuất trận, nhìn về phía Khổng Tuyên đối diện, lớn tiếng nói: "Khổng Tuyên đạo hữu có duyên với phương Tây giáo ta, nếu đạo hữu chịu gia nhập phương Tây giáo, bần đạo có thể phong đạo hữu làm Đại Minh Vương Phật Mẫu, không biết đạo hữu có hứng thú không?" Khổng Tuyên nhìn Chuẩn Đề, trong lòng ẩn ẩn dâng lên một dự cảm bất an, nhưng với tư cách là Thiên Vương, tự coi mình là con của Thiên Đế nên dĩ nhiên không sợ hãi điều gì.

Y vác Thí Thần Thương lên, vừa kinh vừa giận quát: "Chuẩn Đề, đường đường là Thánh nhân mà lại quản chuyện phàm gian, thật là vô sỉ cực điểm!" Chuẩn Đề hai mắt nhìn chằm chằm vào Thí Thần Thương trong tay Khổng Tuyên, nói: "Đạo hữu thật sự có duyên với phương Tây ta, mời đạo hữu theo bần đạo đi thôi!" "Chuẩn Đề vô sỉ, xem thương đây!" Khổng Tuyên đại nộ, vung Thí Thần Thương đâm về phía Chuẩn Đề.

Một thương này tập hợp toàn bộ pháp lực của Khổng Tuyên, đâm ra như thương long xuất hải, trực đảo hoàng long.

Chuẩn Đề đạo nhân giật mình, vội vàng nghiêng người né tránh, trong lòng càng muốn đoạt lấy Thí Thần Thương.

Y lật tay một cái, Thất Bảo Diệu Thụ xuất hiện trong tay, quét về

phía Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên tức giận, sau lưng hiện ra Ngũ Sắc Thần Quang, tiếng "xoẹt" vang lên quét về phía Chuẩn Đề.

Thất Bảo Diệu Thụ cùng Ngũ Sắc Thần Quang ầm ầm va chạm, bộc phát ra hào quang mãnh liệt, như pháo hoa rực rỡ nổ tung, cực kỳ mỹ lệ.

Nhưng Khổng Tuyên dù sao cũng không phải Thánh nhân, bị Chuẩn Đề quét lùi mấy bước, sắc mặt đỏ bừng, hiển nhiên đã chịu khinh thương.

Chuẩn Đề đạo nhân cười híp mắt nhìn Khổng Tuyên, nói: "Khổng Tuyên đạo hữu, ngươi có duyên với phương Tây giáo, theo bần đạo đi thôi!" "Duyên cái con mẹ ngươi!" Khổng Tuyên giận dữ, lật tay lấy ra một bức họa trục, treo lơ lửng trên không trung.

Trong họa có một vị cự nhân đội trời đạp đất, tay cầm cự phủ, đang giữ tư thế bổ xuống.

Bàn Cổ Khai Thiên Đồ!

Phương Minh vì sợ Khổng Tuyên và Đại Bàng hai người gây ra họa, hoặc sợ hai người bị nhị thánh phương Tây bắt đi, nên đặc biệt về Hồng Mông Sơn xin Bát sư phó hai bức Bàn Cổ Khai Thiên Đồ để bọn họ phòng thân. "Truyền thuyết Bàn Cổ Khai Thiên Đồ?" Chuẩn Đề đạo nhân nhìn thấy bức họa, mắt càng sáng rực lên, muốn đoạt lấy bảo vật nên lao thẳng về phía nó.

Chương 392

Ngay lúc đó, Bàn Cổ Khai Thiên Đồ bộc phát thần quang mãnh liệt, một đạo phủ quang khủng bố chém ra, mang theo thế khai thiên lập địa.

Nơi phủ quang đi qua, địa hỏa phong lôi cuồng bạo tuôn ra, chém về phía Chuẩn Đề.

Phủ quang lẫm liệt, trực tiếp chém qua người Chuẩn Đề đạo nhân, chia y làm hai nửa.

Tĩnh!

Hiện trường tĩnh lặng đến đáng sợ.

Đám người Khương Tử Nha trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

Chuẩn Đề đạo nhân bị chẻ thành hai nửa, ầm ầm ngã xuống đất.

Ngay sau đó, hai nửa thân thể Chuẩn Đề hợp lại một chỗ, nhưng dư uy của phủ quang vẫn điên cuồng phá hủy, khiến y không thể khép lại hoàn toàn.

Chuẩn Đề đạo nhân không ngừng hợp lại rồi lại nứt ra, nứt ra rồi lại hợp lại...

Cứ lặp đi lặp lại như thế, y bắt đầu hoảng sợ vì không thể thành công khôi phục.

Các Thánh nhân khác cũng nhìn đến ngây người.

Theo nghĩa nghiêm ngặt, Chuẩn Đề đã trở thành vị Thánh nhân đầu tiên bị "đồ sát", dù y không chết hẳn nhưng cũng coi như đã bại.

Chỉ là Chuẩn Đề dù sao cũng là Thánh nhân, thực lực quá mạnh,

ngay cả khi nguyên thần và nhục thân bị chẻ làm đôi vẫn có thể dùng bí pháp để hoạt động.

Phương Minh trốn ở chỗ tối cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chuẩn Đề đã quá chủ quan, nếu y tập trung tinh thần thì Khổng Tuyên căn bản không có cơ hội treo bức họa lên đã bị bắt rồi.

Chuẩn Đề thật là bi thảm! "Chuẩn Đề vô sỉ, xem thương đây!" Khổng Tuyên thấy vậy đại hỉ, vác Thí Thần Thương lao tới.

Chuẩn Đề đại kinh thất sắc, hai nửa thân thể hóa thành hai luồng lưu quang chạy trốn về phương xa.

Khương Tử Nha thấy vậy vội hô lớn: "Thu binh, mau thu binh..." Khổng Tuyên dừng thân hình, ha ha cười lớn: "Khương Tử Nha, có ta ở Kim Kê Lĩnh, ngươi đừng hòng đi qua, ha ha ha..." Sau trận chiến này, danh tiếng Khổng Tuyên vang dội.

Danh hiệu đệ nhất nhân dưới Thánh nhân quả thực danh xứng với thực, thậm chí ẩn ẩn có xu hướng sánh ngang Thánh nhân.

Cái tên Khổng Tuyên vang khắp đại lục Hồng Hoang.

Y cũng là người đầu tiên làm bị thương Thánh nhân!

Trong quân doanh Tây Kỳ, Khương Tử Nha và Thập Nhị Kim Tiên sầu khổ, không biết phải làm sao.

Nhiên Đăng đạo nhân cười khổ: "Khổng Tuyên kia thực sự quá lợi hại, lại là Thiên Vương Thiên Đình, thật khó đối phó.

Kế sách hiện giờ e là chỉ có thể cầu cứu lão sư, để lão sư đi tìm Thiên Đế!" Khương Tử Nha thở dài: "Cũng chỉ còn cách này, vậy làm phiền chư vị sư huynh kiên thủ đại doanh, ta đi Ngọc Hư Cung gặp lão sư!" Nói xong, Khương Tử Nha rời doanh trại, cưỡi Tứ Bất Tượng về hướng núi Côn Luân.

Đến Ngọc Hư Cung, Khương Tử Nha thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn liền quỳ xuống khóc lóc: "Lão sư, chúng con phụng mệnh thảo phạt Tây Kỳ, nào ngờ qua Kim Kê Lĩnh lại gặp Khổng Tuyên Thiên Vương dưới trướng Nam Đế.

Con đã nhiều lần giao phong nhưng Khổng Tuyên quá lợi hại, ngay cả Chuẩn Đề Thánh nhân cũng bị y làm bị thương.

Đệ tử thực sự hết cách, đành cầu cứu lão sư!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sao không biết ý đồ của Khương Tử Nha, chỉ là bây giờ y cũng lâm vào thế khó xử.

Nghe lời Khương Tử Nha xong, y nhắm mắt trầm tư, không biết nên làm thế nào.

Thân phận Khổng Tuyên cực kỳ đặc thù, là con trai của Nam Đế, Thiên Vương dưới trướng Nam Đế.

Thậm chí có lời đồn Khổng Tuyên là con riêng của Phương Minh và Nam Đế Nguyên Phượng, nếu không thì sao Khổng Tuyên vừa gặp Phương Minh đã gọi là phụ thân.

Từ đó có thể thấy quan hệ giữa họ chắc chắn không tầm thường.

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn ra mặt thì có thể hàng phục Khổng Tuyên nhưng chắc chắn sẽ đắc tội Nam Đế, thậm chí đắc tội Phương Minh.

Nam Đế thì Nguyên Thủy Thiên Tôn không để vào mắt vì bà chưa thành Thánh, nhưng Phương Minh thì y bắt đầu phải cân nhắc.

Không nói thế lực của Phương Minh lớn bao nhiêu, chỉ riêng tu vi chứng đạo thành Thánh bằng thực lực, một mình phá Tru Tiên Kiếm Trận đã đủ khẳng định y là đệ nhất Thánh nhân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn dù ngông cuồng nhưng biết mình thực sự không đánh lại Phương Minh.

Cân nhắc tới lui, Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy nên đi Thiên Đình một chuyến để Phương Minh triệu hồi Khổng Tuyên là ổn thỏa nhất, nếu không lại dẫn phát đại chiến Thánh nhân thì thật không đáng.

Hiện tại quan hệ giữa Nguyên Thủy Thiên Tôn và chúng Thánh khá vi diệu.

Chương 393

Với Thông Thiên Giáo Chủ thì như nước với lửa, một mất một còn.

Còn Thái Thượng Lão Tử thì vô vi bất động, cũng không hy vọng gì được nhiều.

Nhị thánh phương Tây thì càng không trông cậy được.

Để Nguyên Thủy Thiên Tôn độc tự đối kháng với cả Thiên Đình to lớn, y có chút chột dạ.

Suy tính xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn quyết định đi Thiên Đình.

Đến Linh Tiêu Bảo Điện, nhìn Phương Minh ngồi cao cao tại thượng, da mặt Nguyên Thủy không nhịn được mà co giật.

Phương Minh cười híp mắt nhìn y: "Nguyên Thủy đạo hữu, không biết đạo hữu tới đây có việc gì?" Giả vờ!

Cứ tiếp tục giả vờ đi!

Ngươi mà không biết ta tới làm gì sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn da mặt co rúm, nhìn Phương Minh nói: "Bệ hạ, chuyện là thế này, Ngọc Hư Cung ta phụng mệnh phụ tá Tây Kỳ phạt Thương, nào ngờ tại Kim Kê Lĩnh gặp chút rắc rối!" Phương Minh nhướng mày, cố ý giả vờ không biết: "Ai có thể ngăn cản người của Ngọc Hư Cung chứ?" Khóe mắt Nguyên Thủy giật giật: "Báo cáo Bệ hạ, là Khổng Tuyên Thiên Vương dưới trướng Nam Đế!" "Ồ, Khổng Tuyên à!" Phương Minh gật đầu nói.

Ồ?

Chỉ thế thôi sao?

Mau triệu hồi Khổng Tuyên về đi chứ!

Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng mông cũng biết Phương Minh đang chờ y đưa ra lợi ích.

Cắn răng một cái, Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Bệ hạ mau hạ chiếu triệu hồi Khổng Tuyên Thiên Vương đi, bần đạo nợ Bệ hạ một cái nhân tình!" Phương Minh nhướng mày, ha ha cười lớn: "Hôm trước Thái Thượng đạo hữu cũng nợ Trẫm một cái nhân tình, giờ Nguyên Thủy đạo hữu cũng nợ một cái.

Tam Thanh chỉ còn thiếu Thông Thiên đạo hữu, hôm nào để Thông Thiên đạo hữu cũng nợ Trẫm một cái nữa là viên mãn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe mà mặt run như cầy sấy.

Một lát sau, Phương Minh cười nói: "Người đâu, truyền khẩu dụ của Trẫm, triệu Khổng Tước Đại Minh Thiên Vương về Thiên Đình!" "Tuân mệnh!" Có thần tướng lĩnh mệnh đi ngay. "Ngọc Hư Cung có việc, bần đạo không làm phiền Bệ hạ nữa!" Nguyên Thủy Thiên Tôn không muốn ở lại thêm một khắc nào, vội vã rời Thiên Đình về núi Côn Luân.

Thần tướng Thiên Đình mang theo khẩu dụ của Phương Minh đến trước trận tiền, lớn tiếng nói: "Khổng Tước Đại Minh Thiên Vương nghe chiếu!" Khổng Tuyên từ quân doanh bước ra, nhìn thần tướng Thiên Đình hỏi: "Có chuyện gì?" Thần tướng lớn tiếng: "Bệ hạ có mệnh, lệnh Thiên Vương tốc quy Thiên Đình, không được tham dự vào chuyện nhân gian nữa!" "Được, phụ thân đã đích thân triệu tập, ta tất nhiên sẽ về, chờ một lát!" Khổng Tuyên về quân doanh từ biệt các tướng lĩnh, bảo họ tìm một ngọn núi mà đợi, sau này nếu y xuống tìm thì đừng tham gia vào chuyện nhân gian nữa.

Các tướng lĩnh biết thân phận của Khổng Tuyên nên không ai dám không phục, liền rút khỏi Kim Kê Lĩnh.

Khổng Tuyên theo thần tướng về Thiên Đình tham kiến Phương Minh.

Trên Linh Tiêu Bảo Điện, Khổng Tuyên nhìn Phương Minh lớn tiếng nói: "Nhi thần bái kiến Phụ hoàng!" Chúng thần Thiên Đình nghe thấy thì mặt co giật kịch liệt, thầm nghĩ Khổng Tuyên và Đại Bàng thực sự là con riêng của Phương Minh và Nguyên Phượng rồi.

Phương Minh nghe Khổng Tuyên gọi mình là phụ hoàng cũng thấy cạn lời.

Không biết từ bao giờ, Khổng Tuyên và Đại Bàng vừa sinh ra đã nhận định Phương Minh là cha, chết cũng không đổi.

Vì chuyện này mà Nguyên Phượng và Phượng Huyễn đã mắng hai đứa bao nhiêu lần rồi nhưng chúng không nghe, vẫn cứ gọi Phương Minh là Phụ hoàng.

Phương Minh cũng bất lực, nhìn Khổng Tuyên nói: "Khổng Tuyên, Phong Thần đại chiến có lợi cho Thiên Đình, là để tăng thêm chính thần, con không được xen vào nữa!" Khổng Tuyên gật đầu: "Đã như vậy thì con không xen vào nữa!" Ngừng một lát, y chắp tay nói: "Phụ hoàng, nhi thần ở nhân gian kết giao được một số bạn bè trung thành, Phụ hoàng có thể cho phép nhi thần hạ giới khai phủ đệ không?

Nhi thần đảm bảo tuyệt không làm bừa, bảo hộ một phương bình an!" Phương Minh cười nói: "Nếu là việc có lợi cho thương sinh thiên hạ thì cứ đi đi!" Khổng Tuyên đại hỉ: "Đa tạ Phụ hoàng!" Nói xong, y phất bào hạ giới.

Chúng thần Thiên Đình nhìn nhau, trong lòng càng thêm khẳng định chuyện con riêng.

Từ khi Thiên Đình thành lập đã có Thiên điều, tiên thần không được tùy tiện xuống phàm gian, tất nhiên là ám chỉ vùng đất Kyushu

của nhân tộc, còn đi các nơi khác ở Hồng Hoang thì được.

Dù sao Kyushu cũng chỉ là một góc của đại lục Hồng Hoang mà thôi.

Nhưng Phương Minh lại đặc xá cho Khổng Tuyên đến Kyushu lập phủ đệ, ân điển này không phải ai cũng có.

Sau khi Khổng Tuyên rời đi, Phương Minh cũng ra khỏi Thiên Đình.

Phương Minh một đường xuống phàm gian, đến một đỉnh núi xanh mướt.

Trên đỉnh núi có một suối linh tuyền, nước trong vắt vô cùng, linh lực dồi dào, là dòng chảy từ Thiên Hà đổ xuống. "Ơ?

Có người?" Phương Minh hóa thành một đạo lưu quang chui vào trong nước, biến thành một con cá.

Những ngày qua bận rộn giữa Thiên Đình và phàm gian, khó khăn lắm mới có chút thảnh thơi.

Lúc này, ba cô gái bay tới.

Chương 394

"Tỷ tỷ nhìn xem, có một suối linh tuyền, hay là chúng ta tắm rửa một phen ở đây được không?" Một người cười nói. "Được, vậy thì tắm ở đây đi!" Cô gái dẫn đầu mỉm cười.

Tắm rửa...

Chờ đã!

Phương Minh có chút mờ mịt, giây tiếp theo liền thấy ba cô gái cởi bỏ quần áo, bước vào linh tuyền.

Phương Minh trợn mắt há mồm, hai dòng mũi chảy ròng ròng.

Ba cô gái nô đùa trong nước, phát hiện ra con cá do Phương Minh biến thành.

Một cô gái bắt lấy Phương Minh, cười khúc khích: "Vân Tiêu tỷ tỷ nhìn xem, con cá này biết chảy máu mũi nè..." Phương Minh nghe mà mặt run rẩy.

Thôi xong!

Là Tam Tiêu!

Ba vị ái đồ của Thông Thiên Giáo Chủ!

Không thể trách Trẫm được, Trẫm vào trước, các nàng chẳng nói chẳng rằng đã nhảy xuống linh trì.

Phương Minh trong đầu nghĩ ngợi lung tung. "Khúc khích, muội muội thật vui tính, cá sao lại biết chảy máu mũi chứ..." Quỳnh Tiêu nương nương cười nói. "Ơ?

Kỳ quái, cá thực sự chảy máu mũi rồi?

Chẳng lẽ là một con cá dâm đãng?" Quỳnh Tiêu trêu chọc. "Cá dâm

sao?

Cá dâm, ha ha ha, nhìn lén ta này, nhìn lén tỷ tỷ này..." Bích Tiêu nương nương bắt lấy Phương Minh, đặt lên ngực mình rồi lại áp lên ngực Quỳnh Tiêu. "Bích Tiêu muội muội, đừng nghịch nữa, cá mà chảy máu mũi thì con cá này có vấn đề..." Vân Tiêu nương nương kinh hô.

Nhưng tất cả đã muộn, Bích Tiêu đã ném Phương Minh lên người Vân Tiêu.

Phương Minh biết mình đã bị phát hiện, dứt khoát hiện ra thân hình, nhìn Tam Tiêu nói: "Cái đó... ba vị nghe ta giải thích, ta đến linh tuyền trước... các nàng đến sau..." Tam Tiêu tuy là đồ đệ của Thông Thiên nhưng luôn bế quan tu luyện, mãi đến khi đột phá Đại La Kim Tiên đỉnh phong mới xuất quan, vì thế không nhận ra Phương Minh.

Lúc này đối diện với Phương Minh trong tình trạng trần trụi, các nàng xấu hổ đến mức muốn tìm cái khe nứt mà chui vào. "A..." Giây tiếp theo, Tam Tiêu phát ra tiếng thét kinh thiên động địa, vội vàng mặc quần áo, giận dữ nhìn Phương Minh. "Tên đăng đồ tử, dám phi lễ chúng ta, tìm chết..." Bích Tiêu nương nương lật tay lấy ra một cái kéo, chính là Kim Giao Tiễn nổi danh thiên hạ.

Kim Giao Tiễn được luyện chế từ hai con giao long, tuy là Hậu Thiên Linh Bảo nhưng lại do chính tay Thánh nhân làm ra, uy lực cực lớn.

Kim Giao Tiễn hóa thành hai đạo kim quang lao về phía Phương Minh.

Phương Minh đưa tay chỉ một cái, hai đạo kim quang kia rên rỉ một tiếng rồi bay ngược trở lại.

Quỳnh Tiêu nương nương đại nộ, lật tay lấy ra một cái hũ vàng,

chính là Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Cái hũ xoay tròn, định úp xuống đầu Phương Minh.

Phương Minh nhìn mà thầm nhếch miệng, làm sao có thể để cái thứ như bô đi vệ sinh đó úp trúng mình, liền đưa tay chỉ một phát, Hỗn Nguyên Kim Đấu cũng rên rỉ bay về.

Quỳnh Tiêu nương nương kinh hãi nhìn Phương Minh, vô cùng chấn động.

Vân Tiêu nương nương cũng tức giận, chỉ tay lên mây xanh, mây hóa thành những đạo lợi kiếm khủng bố bắn về phía y.

Phương Minh giật mình, lại khẽ chỉ tay một cái, lập tức mây tan khói tạnh, bầu trời quang đãng vạn dặm không mây.

Tam Tiêu nương nương vừa kinh vừa giận, đang định ra tay tiếp thì Phương Minh búng tay một cái, Tam Tiêu lập tức không thể cử động, bị định thân tại chỗ. "Ba vị, giờ đã là người nữ của Trẫm rồi, cáo từ..." Nói xong, Phương Minh hóa thành lưu quang biến mất.

Chương 395

Sau khi y đi, Tam Tiêu mới cử động lại được.

Ba người nhìn nhau, mặt đỏ tới tận mang tai.

Quỳnh Tiêu kinh hô: "Người vừa rồi là ai?

Sao lại lợi hại như thế?" Bích Tiêu cũng đỏ mặt, giận dữ nói: "Người đó chắc là đại năng Chuẩn Thánh, nhưng sao lại đê tiện thế, dám nhìn lén..." Vân Tiêu ánh mắt lóe lên, nhíu mày: "Người đó tự xưng là Trẫm?

Không lẽ là..." Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu rùng mình: "Ai?" Ba người đều nghĩ đến một người: Thiên Đế của Thiên Đình, chủ tể Tam Giới!

Cả ba đều im lặng.

Bích Tiêu đột nhiên mặt càng hồng hơn, thẹn thùng nói: "Nghĩ lại thì, trông y cũng khá đẹp trai..." Quỳnh Tiêu cũng lẩm bẩm: "Hình như là chúng ta xông vào trước, rồi thoát y trước mặt người ta..." Vân Tiêu lườm hai muội muội một cái: "Dù sao đi nữa, chuyện này phải dừng lại ở đây, vị kia dường như không hòa hợp với lão sư chúng ta lắm..." Trong Bích Du Cung ở đảo Kim Ngao, Thông Thiên Giáo Chủ đột ngột mở mắt, đầy kinh nộ quát: "Tên Phương Minh chết tiệt kia, dám trêu chọc đồ đệ của ta, ta...

Ơ?

Đây chẳng phải là một cơ hội sao..." Tam Tiêu là đệ tử thân truyền, rất được Thông Thiên yêu quý.

Ban đầu ông định đi tìm Phương Minh tính sổ, nhưng đột nhiên nghĩ đến cục diện hiện tại, tâm trung khẽ động, dằn lòng ngồi xuống.

Hiện giờ Xiển giáo và Tiệt giáo như nước với lửa, đôi bên đã đến mức không chết không thôi.

Đại chiến giữa hai giáo sớm muộn gì cũng xảy ra.

Nhưng Thông Thiên lo lắng Nguyên Thủy sẽ liên kết với Thái Thượng và nhị thánh phương Tây để đối phó mình, bốn Thánh nhân hợp lực có thể phá được Tru Tiên Kiếm Trận.

Nhiều ngày qua, Thông Thiên luôn suy nghĩ cách phá cục.

Ông cũng đã âm thầm tìm Thái Thượng nhưng Thái Thượng lại giả vờ vô vi để từ chối.

Còn nhị thánh phương Tây thì là hạng đầu tường nương theo chiều gió.

Nhưng chuyện xảy ra hôm nay khiến Thông Thiên có ý định khác.

Nếu Tam Tiêu có thể trở thành Đế phi thì tình hình sẽ khác hẳn, nếu thực sự lâm vào cảnh không chết không thôi thì Thông Thiên cũng không quản được nhiều như vậy nữa.

Nghĩ thế, ông liền kìm nén cơn giận.

Mặt khác, sau khi Khổng Tuyên được Thiên Đình triệu hồi, đại quân Khương Tử Nha tiếp tục tiến về Triều Ca.

Trên đường đi, người của Xiển giáo đã giết không biết bao nhiêu môn đồ Tiệt giáo.

Thông Thiên Giáo Chủ giận ngút trời nhưng cũng không có cách nào, vì đây là cạnh tranh giữa bối phận nhỏ, bản lĩnh kém người thì đành phải chịu, ông chỉ có thể nhẫn nhịn.

Một ngày nọ, Triệu Công Minh – đồ đệ của Thông Thiên cũng bị Xiển giáo hại chết, Thông Thiên càng thêm phẫn nộ, hận không thể tìm Xiển giáo liều mạng.

Sau khi Triệu Công Minh chết, Tam Tiêu nương nương bất bình liền bày ra Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận.

Thông Thiên thấy Tam Tiêu ra tay thì không vội, vì ông biết quan hệ giữa Tam Tiêu và Phương Minh, với tính cách của Phương Minh chắc chắn sẽ ra tay dạy dỗ Xiển giáo.

Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận quả thực lợi hại, tiêu sạch kim hoa trên đỉnh đầu của Thập Nhị Kim Tiên, một trận này đánh ra uy phong của Tiệt giáo, khiến tiên nhân Xiển giáo không có cách nào chống đỡ.

Bất lực, Khương Tử Nha lại phải lên núi Côn Luân cầu xin Nguyên Thủy Thiên Tôn phá trận.

Nguyên Thủy biết trận này nếu không phải Thánh nhân thì không phá được, đành phải đích thân hạ phàm.

Dĩ nhiên Nguyên Thủy cũng không ngu, lôi kéo cả Thái Thượng Lão Tử xuống nước.

Lúc này Thông Thiên đã che giấu thiên cơ từ trước, không để Nguyên Thủy biết quan hệ giữa Phương Minh và Tam Tiêu.

Thập Nhị Kim Tiên bị tước đi tam hoa trên đỉnh đầu, cả đời vô duyên với tiên đạo, đây cũng là cơ sở để sau này họ phản bội Huyền môn chuyển sang Phật giáo.

Phật giáo có lối đi riêng giúp họ tu luyện lại, nên dĩ nhiên họ sẵn lòng gia nhập.

Chuyện đó hạ hồi phân giải.

Sau khi Nguyên Thủy xuống phàm trần, trước tiên đi dạo một vòng trong trận để xem xét uy lực.

Đợi Thái Thượng Lão Tử đến, Nguyên Thủy liền phá trận, chủ yếu là để lôi kéo Thái Thượng vào cuộc.

Trong Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, Nguyên Thủy Thiên Tôn thong thả bước đi, nói: "Tam Tiêu, các ngươi đừng u mê không tỉnh, Tây Kỳ thảo phạt Trụ Vương là thiên mệnh, các ngươi không thức thời e rằng sẽ chịu kết cục thân tử đạo tiêu!" "Hừ, Nguyên Thủy, đừng ở đó nói lời hoa mỹ.

Phận là Thánh nhân mà lại ra tay với tiểu bối chúng ta, da mặt ngươi đúng là dày không tưởng nổi!

Đừng nói nhảm, có bản lĩnh thì phá trận đi!" Bích Tiêu nương nương vốn thẳng tính, mở miệng mắng xối xả.

Chương 396

Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh: "Không biết thiên số, chết có gì đáng tiếc!" Nói rồi, Nguyên Thủy vung tay lớn, chộp vào hư không.

Tam Tiêu cảm thấy thân hình không tự chủ được mà bay về phía y.

Đúng lúc đó, từ ngoài thiên không bay tới một thanh kiếm, tiếng "tăng" vang lên chém đứt thần thông của Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy ánh mắt ngưng lại, nhìn thanh kiếm đó kinh hô: "Hạo Thiên Kiếm?" Hạo Thiên Kiếm vốn là bội kiếm của Hạo Thiên, nhưng sau khi Hạo Thiên bị xử lý, Phương Minh đã thu làm của riêng, thỉnh thoảng mang ra khoe trước mặt người khác như một chiến lợi phẩm.

Hạo Thiên Kiếm xuất hiện nghĩa là Phương Minh đã tới.

Ngay sau đó, Phương Minh bước tới, nhìn thì chậm nhưng thực tế cực nhanh, chớp mắt đã đến trước mặt Tam Tiêu và Nguyên Thủy. "A, tên lưu manh..." Bích Tiêu nhận ra Phương Minh, vừa kinh vừa giận hét lên.

Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu vội vàng giữ Bích Tiêu lại.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày nhìn Phương Minh: "Không biết Bệ hạ tới đây có việc gì?" Khóe miệng Phương Minh nở nụ cười đôn hậu thật thà, rạng rỡ như ánh mặt trời, vẻ mặt vô hại nói: "Đánh phụ nữ của Trẫm, còn hỏi Trẫm có việc gì?" Nguyên Thủy nhìn nụ cười của Phương Minh mà cảm thấy nổi da gà, vì ai quen thuộc Phương Minh đều biết y cười càng rạng rỡ thì chứng tỏ đang ở bờ vực bùng nổ.

Cố trấn định tâm thần, Nguyên Thủy kinh ngạc hỏi: "Phụ nữ của Bệ hạ?

Tam Tiêu không phải đồ đệ của Thông Thiên sao?..." Phương Minh cầm Hạo Thiên Kiếm, nhìn Nguyên Thủy nói: "Giờ Trẫm cho ngươi biết, bọn họ là Thiên Phi của Trẫm..." "..." Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút hỗn loạn.

Ngay lúc đó, một con Kỳ Lân béo như cục thịt cưỡi mây bay tới, trên sừng quấn một con rắn lớn có cánh, chính là Kim Kỳ Lân và Đằng Xà.

Kim Kỳ Lân đến trước mặt Tam Tiêu, nằm phục xuống đất, giọng ồm ồm nói: "Ba vị nương nương, xin mời lên lưng tiểu nhân!" Tam Tiêu có chút do dự nhưng cuối cùng cũng lên lưng Kim Kỳ Lân.

Nó hiện ra chân thân dài tới mấy nghìn trượng, ba người ngồi thoải mái.

Sau đó Kim Kỳ Lân bay thẳng về hướng Thiên Đình.

Tam Tiêu rời đi, Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận cũng biến mất, chỉ còn lại Nguyên Thủy và Phương Minh đối đầu.

Phương Minh cười híp mắt: "Nguyên Thủy đạo hữu, giờ tính sổ giữa chúng ta thôi!" Đồng tử Nguyên Thủy co rút, gượng cười: "Giữa chúng ta có nợ gì sao?" Phương Minh cười đáp: "Nguyên Thủy đạo hữu bắt nạt phi tử của Trẫm, Trẫm dĩ nhiên phải tìm đạo hữu tính sổ!" Nói xong, Phương Minh bộc phát thân hình, đâm một kiếm về phía Nguyên Thủy.

Một kiếm này mang theo vô thượng thần thông, là chiêu thức phá diệt mà Phương Minh tham ngộ từ Vô Lượng Lượng Kiếp, gọi là Vô Lượng Lượng Kiếp Kiếm.

Kiếm vung lên, chỉ thấy sự khủng bố vô thượng theo đó mà đến,

bất luận là không gian hay địa hỏa phong lôi đều bị tiêu diệt, hóa thành hỗn độn.

Đồng tử Nguyên Thủy lại co rút thành một đường kẻ, lật tay lấy Bàn Cổ Phiên ra lắc mạnh, hỗn độn kiếm khí bắn ra va chạm với kiếm của Phương Minh.

Hai bên va chạm không có tiếng nổ kịch liệt, chỉ thấy tất cả biến thành hỗn độn.

Một kiếm của Phương Minh cắt khai không gian, thế như chẻ tre đâm trúng ngực Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy chỉ thấy ngực đau nhói, cúi đầu nhìn thấy một lỗ thủng lớn, kinh hãi liên tục lùi bước.

Trên không trung, Thái Thượng Lão Tử nhìn thấy mà mặt co giật, quay đầu Thanh Ngưu bỏ chạy.

Mạnh!

Sau khi chứng đạo bằng thực lực, Phương Minh thực sự quá mạnh!

Mạnh đến mức khiến người ta nghẹt thở!

Chỉ một kiếm đã đả thương được Nguyên Thủy.

Tuy vết thương không nguy hiểm tính mạng nhưng lại tổn hại tu vi.

Thiên hạ này có thể một kiếm làm bị thương Nguyên Thủy, ngoại trừ Phương Minh e rằng chỉ có Đạo Tổ Hồng Quân làm được.

Đám người Thập Nhị Kim Tiên càng trợn mắt há mồm, không dám tin vào mắt mình.

Sư phó cao cao tại thượng của họ lại bị Phương Minh đả thương chỉ bằng một kiếm!

Nguyên Thủy Thiên Tôn vận chuyển pháp lực tu bổ vết thương, cảnh giác nhìn Phương Minh.

Phương Minh thu kiếm, vẫn cười híp mắt: "Nguyên Thủy đạo hữu, Trẫm cũng là bất đắc dĩ, bắt nạt phụ nữ của Trẫm thì Trẫm phải ra tay thôi, nếu không thiên hạ nhìn Trẫm thế nào?

Thôi bỏ đi, đến đây dừng lại nhé?" Nguyên Thủy tức tối quát: "Phương Minh, ngươi quá kiêu ngạo rồi!" Phương Minh nhướng mày cười: "Nghe lời đạo hữu, là không muốn dừng lại sao?" Nguyên Thủy giận dữ: "Hừ, một kiếm vừa rồi ngươi chẳng qua là nhờ thế hỗn độn, nên hỗn độn kiếm khí của Bàn Cổ Phiên bị phản tác dụng mới đả thương được bần đạo, thật sự cho rằng mình lợi hại như vậy sao?" Nguyên Thủy là người coi trọng thể diện nhất, trước mặt đồ đệ mà bị đánh thương, y làm sao nuốt trôi cục tức này?

Phương Minh lật tay, Hạo Thiên Kiếm lại xuất hiện, cười nói: "Vậy Trẫm xuất thêm một kiếm nữa, xem đạo hữu có đỡ nổi không!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh: "Mời!" Phương Minh không nói nhảm, đâm ra một kiếm bình thường.

Kiếm động, mũi kiếm rạch hư không, trong hư không diễn hóa sinh cơ, có nhật nguyệt tinh thần lưu chuyển, có đại sơn bạt địa, đại hà cuồn cuộn, các loại dị tượng liên tục xuất hiện.

Ngược lại với Vô Lượng Lượng Kiếp Kiếm, đây là Sáng Thế Chi Kiếm!

Chương 397

Một bên hủy diệt, một bên sáng tạo!

Tuần hoàn tương sinh tương bạn!

Kiếm đâm ra, Nguyên Thủy lại kinh hãi, dốc hết sức bình sinh chống đỡ, các loại thần thông tuôn ra.

Nhưng kiếm của Phương Minh đại diện cho sự sáng tạo, là khởi nguồn của mọi thần thông, dù Nguyên Thủy dùng chiêu gì cũng bị kiếm quang dung hợp. "Phốc xuy..." Kiếm này lại đâm trúng ngực Nguyên Thủy, khoét thêm một lỗ lớn.

Nguyên Thủy vừa kinh vừa giận nhìn Phương Minh, thân hình lùi gấp, trố mắt nhìn vết thương đầy vẻ không thể tin nổi.

Tĩnh!

Hiện trường tĩnh lặng đến phát sợ!

Thập Nhị Kim Tiên hỗn loạn, chư Thánh kinh nghi bất định, không ngờ Phương Minh lại mạnh đến mức khủng khiếp như vậy.

Thực tế, cho đến nay đây là hai chiêu thần thông mạnh nhất mà Phương Minh lĩnh ngộ được ngoài Khai Thiên Tam Thức.

Nếu dùng chiêu khác, y cũng khó mà một đòn làm bị thương Nguyên Thủy.

Hai chiêu này thắng ở chỗ bất ngờ, nếu sau này Nguyên Thủy nghiên cứu thấu đáo thì chiêu này cũng khó có tác dụng.

Nhưng bấy nhiêu là đủ rồi!

Hai kiếm này hoàn toàn trấn áp được Nguyên Thủy và chư Thánh, khiến họ không dám khiêu khích uy nghiêm của y nữa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng mượn thiên đạo chi lực khôi phục vết thương, nhìn Phương Minh trầm giọng nói: "Bệ hạ, bần đạo cũng không có ý mạo phạm, xin Bệ hạ đừng trách..." Phương Minh bĩu môi khinh thường: "Trẫm vốn là người có thù tất báo, đã đắc tội Trẫm thì việc thảo phạt Thương triều cũng miễn luôn đi!" Sắc mặt Nguyên Thủy biến đổi. "Tả Hữu Thần Vũ Quân nghe lệnh, trấn thủ nơi này, không để bất kỳ ai qua lại!" Phương Minh trầm giọng quát.

Ngay lập tức, từ Thiên Đình bay xuống những đám mây tường vân cuồn cuộn, trên mây là hai mươi vạn Thần Vũ Quân lâm lập, binh giáp sáng lòa, thần uy lẫm lẫm.

Mọi người sắc mặt đại biến, kinh cụ vô cùng.

Thiên Đình có Thập Vệ, là mười đội quân mạnh nhất, mỗi đội đều là tinh anh được tuyển chọn kỹ lưỡng, tương truyền Thập Vệ kết trận có thể sánh ngang mười vị Thánh nhân.

Thập Vệ gồm Tả Hữu Thần Vũ, Tả Hữu Thần Võ, Tả Hữu Thần Sách, Tả Hữu Thần Uy, Tả Hữu Thần Uyên.

Về Thập Vệ vốn đã có lưu truyền nhưng nay mới thấy lần đầu.

Chỉ thấy Tả Thần Vũ Quân kết trận thành một con Phượng Hoàng khổng lồ che trời lấp đất.

Hữu Thần Vũ Quân kết trận thành một con Côn Bằng biến hóa mạc trắc.

Nhìn hai đạo quân này, ai nấy đều tái mặt.

Ngay cả Nguyên Thủy cũng biến sắc.

Thập Vệ tuy sánh ngang Thánh nhân nhưng không phải là Thánh nhân thật sự, Nguyên Thủy tự tin chặn được một đội, nhưng hai đội thì y không chắc.

Thập Vệ chính là tích lũy nhiều năm của Thiên Đình.

Vốn là khi Phương Minh đại náo thiên cung đã thấy Yêu tộc dùng đại quân kết trận nên nảy ra ý tưởng, chạy về Hồng Mông Sơn xin Bát sư phó mười cái trận pháp.

Mười trận pháp này, bảo sánh ngang Thánh nhân thì hơi quá nhưng tuyệt đối ngang hàng với một tồn tại Bán Thánh.

Tả Hữu Thần Vũ đại quân chặn ở phía trước, tương đương hai vị Bán Thánh, đại quân Tây Kỳ làm sao đi tiếp?

Lúc này, Xích Đế Hồng Vân lão tổ đạp hỏa vân tiến tới, ngồi trước hai quân đoàn, hiển nhiên là để đối phó Nguyên Thủy. "Nguyên Thủy đạo hữu cứ thong thả mà chơi, Trẫm đi trước đây!" Phương Minh cười nhếch miệng, thân hình lóe lên trở về Linh Tiêu Bảo Điện.

Ngồi trên đế tọa, cảm thụ sức mạnh chư thiên, lòng Phương Minh càng bình tĩnh.

Y đang đợi!

Đợi Nguyên Thủy cầu tình!

Một lần Phong Thần đại kiếp này, Nguyên Thủy coi là cơ hội lật đổ Tiệt giáo, làm sao có thể bỏ qua?

Chỉ là giờ Hồng Vân lão tổ và Thần Vũ Quân chặn đường, Tây Kỳ đi làm sao được?

Đương nhiên, Phương Minh làm vậy cũng là để phô trương thực lực Thiên Đình, trấn áp những kẻ tiểu nhân.

Chương 398

Tuy giờ Hồng Hoang đã thống nhất nhưng nó quá lớn, vẫn có nhiều kẻ phản loạn và dã tâm muốn lật đổ Thiên Đình.

Phương Minh cần cơ hội này để răn đe.

Thập Vệ là mười quân đoàn mạnh nhất, nhưng Thiên Đình đâu chỉ có Thập Vệ, còn có Tam Sư, Lục Ngự, Thất Hoàng, quân của Ngũ Phương Đế, Thất Sắc Đế, đếm không xuể.

Thiên Đình hiện nay mạnh hơn thời Yêu tộc gấp trăm lần.

Không chỉ có Thánh nhân tọa trấn, mà số lượng thần ma cũng lên tới vạn ức!

Lần này Phương Minh triển hiện sức mạnh của Tả Hữu Thần Vũ không chỉ dọa sợ đám tiểu nhân mà còn khiến nhị thánh phương Tây lập tức phản chiến.

Thấy sức mạnh đó, họ lập tức phái sứ giả đến Thiên Đình biểu thị tuyệt đối trung thành.

Mặt khác, Thông Thiên Giáo Chủ thì sướng rơn.

Ông thấy Tam Tiêu là một nước cờ quá hay.

Giờ Tam Tiêu thành Thiên Phi, Tiệt giáo coi như có quan hệ mật thiết với Thiên Đình, có Thiên Đình chống lưng thì sợ gì không thắng nổi Xiển giáo.

Phương Minh ở Linh Tiêu Bảo Điện không lâu thì Nguyên Thủy tìm đến.

Nhìn Phương Minh ngồi cao cao tại thượng, da mặt Nguyên Thủy run rẩy: "Bệ hạ, Nguyên Thủy cầu kiến!" Phương Minh cười híp mắt:

"Nguyên Thủy đạo hữu có việc gì sao?" Nguyên Thủy co rúm mặt: "Xin Bệ hạ rút Tả Hữu Thần Vũ Quân về!" Phương Minh nhướng mày: "Cho Trẫm một lý do để rút quân!" Nguyên Thủy run như cầy sấy: "Bệ hạ, lần Phong Thần này là cơ hội tốt để bổ sung thần vị cho Thiên Đình, bần đạo sẽ giúp Bệ hạ đưa người của Tiệt giáo lên Phong Thần Bảng cho Bệ hạ sai khiến!" Phương Minh bĩu môi khinh thường: "Thần ma Thiên Đình ta có ức vạn, ngươi tưởng Trẫm thiếu mấy người đó sao?

Trẫm tùy tiện điều động một ít phong làm thần Kyushu cũng được, Đạo Tổ cũng không phản đối!" Lần Phong Thần này chủ yếu tuyển quản lý Kyushu, tức 365 bộ chính thần.

Còn thần ma ở các nơi khác trong Hồng Hoang thì những kẻ tuyển từ Kyushu này thực lực quá yếu.

Nguyên Thủy không biết Phương Minh đang nghĩ gì, mặt lại co giật.

Bất lực, ông thở dài: "Thế này đi, bần đạo nợ Bệ hạ thêm một cái nhân tình, thấy sao?" Nhân tình của Thánh nhân liên quan đến Thiên đạo, có Thiên đạo làm chứng nên bắt buộc phải thực hiện.

Vì vậy Nguyên Thủy mới do dự mãi.

Phương Minh nhìn Nguyên Thủy cười lớn: "Nguyên Thủy đạo hữu nói sớm có phải hơn không?

Truyền lệnh xuống, rút Tả Hữu Thần Vũ đại quân, bảo Xích Đế cũng về đi!" "Tuân mệnh!" Có thần tướng đi truyền chỉ ngay. "Cáo từ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn như chạy trốn mà rời đi.

Lần trước nợ nhân tình còn chưa trả, giờ lại nợ thêm cái nữa, thật là lấy mạng y mà.

Sau khi Thần Vũ Quân và Xích Đế rút đi, Tây Kỳ tiếp tục tiến

công Thương triều.

Ngay sau đó, thiên địa lại phát sinh một chuyện lớn.

Phương Minh tân lập ba vị Thiên Phi, chính là Tam Tiêu nương nương đồ đệ của Thông Thiên.

Ngày đại hôn, chư thần chúc mừng, phổ thiên đồng khánh.

Ngay cả quân Tây Kỳ cũng phải dừng lại để chúc mừng Thiên Đế.

Một năm sau đại hôn, quân Tây Kỳ mới tiếp tục tiến về phía Đông.

Mặt khác, Phương Minh biết tin 12 vị sư phó bị nhốt ở Hồng Mông Sơn liền đại nộ, cùng Thập Tam sư phó sát về Hồng Mông Sơn.

Phương Minh đại hôn mà họ không tới, chỉ có một nguyên nhân là bị khốn!

Khi hai người tới nơi, chỉ thấy Hồng Mông Sơn bị vạn đạo xiềng xích bao quanh, trên đỉnh núi có một cái búa vàng úp ngược xuống bao trùm toàn sơn.

Phương Minh dùng mông cũng biết là ai làm.

Có thể nhốt được 12 vị sư phó thì chắc chắn là Đại Đạo ra tay.

Phương Minh giận ngút trời, quay sang hỏi: "Thập Tam sư phó, chuẩn bị xong chưa?" "Hừ, lão nương chuẩn bị xong từ lâu rồi!" Thập Tam sư phó rung hai tay, sau lưng hiện ra mây mù tường vân, sau đầu một vòng Thiên luân xoay tròn, chính là Vạn Đạo Thiên Luân Công.

Phương Minh quát khẽ, bay vào trong Thiên luân sau đầu bà, bổ khuyết vạn đạo.

Trong nháy mắt, y cảm thấy sức mạnh vô tận tuôn trào, lật tay lấy ra Hỗn Độn Phủ, chém một búa xuống Hồng Mông Sơn. "Oanh..." Ấn ký của Đại Đạo vỡ tan tành.

Phương Minh xông vào.

Giây tiếp theo, bầu trời vần vũ, xuất hiện một con mắt khổng lồ.

Chương 399

Phương Minh ngẩng đầu nhìn con mắt đó, giận dữ quát lớn.

Con mắt lặng lẽ biến mất.

Giờ Phương Minh và Thập Tam sư phó hợp thể đã vượt qua Đại Đạo, ngay cả Đại Đạo cũng chẳng làm gì được, đành phải rút lui.

Phương Minh lên núi, Nhị sư phó đã vội vàng bước ra mắng: "Xú tiểu tử, cuối cùng cũng tới, lão tử sắp nghẹt thở chết rồi!

Ơ?

Tiểu tử ngươi thành Thánh rồi?" "Ái chà, tiểu tử thối thành Thánh rồi!" Các sư phó khác cũng chạy ra mừng rỡ.

Sau khi nô đùa với các sư phó, Phương Minh nhìn về chiến trường, trầm tư.

Lần này y cảm giác có người cố ý điều hổ ly sơn.

Lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ vì phẫn nộ đã bày Tru Tiên Kiếm Trận chặn Tây Kỳ.

Nguyên Thủy mời Thái Thượng và nhị thánh phương Tây tới phá.

Thông Thiên một mình đấu bốn nhưng cuối cùng thất bại, trận bị phá.

Sau đó ông lại bày Vạn Tiên Trận nhưng cũng bị bốn Thánh nhân hợp lực phá tan.

Phương Minh từ biệt các sư phó trở về Thiên Đình tĩnh quan kỳ biến.

Sau khi thất bại, Thông Thiên đến Tử Tiêu Cung gặp Hồng Quân. "Lão sư, Thái Thượng và Nguyên Thủy liên kết với nhị thánh phương

Tây bắt nạt con, xin lão sư làm chủ cho!" Thông Thiên quỳ gối khóc lóc.

Hồng Quân lãnh đạm nhìn: "Thông Thiên, ngươi nghịch thiên mà hành nên có báo ứng này, không oán được ai!" Mặt Thông Thiên co giật, ông chợt nhận ra Hồng Quân đã hợp đạo, giờ có lẽ không phải lão sư nữa mà là Thiên Đạo.

Ông chắp tay: "Lão sư, đệ tử biết sai rồi!" Nói xong, ông rời Tử Tiêu Cung thẳng tiến Thiên Đình.

Tại Linh Tiêu Bảo Điện, Thông Thiên chắp tay với Phương Minh: "Bệ hạ, xin làm chủ cho bần đạo!" Phương Minh cười híp mắt: "Thông Thiên đạo hữu, không phải Trẫm không giúp, thực sự là không biết giúp thế nào, nghịch thiên mà làm thì... ai!" Thông Thiên cười khổ: "Bệ hạ, không phải con muốn nghịch thiên, thực sự là Nguyên Thủy quá đáng, khiến Tiệt giáo ta gần như diệt vong, con nuốt không trôi cục tức này nên mới bày trận..." Ngừng một lát, ông nói tiếp: "Bệ hạ, nếu Ngài giúp con trút được cơn giận này, con sẽ nợ Ngài một cái nhân tình!" Chuyện nhân tình Thông Thiên cũng rõ.

Hôm đó Nguyên Thủy cầu Phương Minh đã nợ hai cái, Phương Minh nói Tam Thanh đều nợ chỉ còn thiếu Thông Thiên nên ông từng rất đắc ý.

Giờ tình cảnh này, Thông Thiên cũng mặc kệ thể diện mà cầu xin.

Phương Minh nghe thấy nhân tình liền cười lớn: "Trẫm là Thiên Đế, dĩ nhiên phải điều giải cho các vị!" "Tạ Bệ hạ!" Thông Thiên mừng rỡ. "Tuyên Ngũ Lão đến Linh Tiêu Bảo Điện!" Phương Minh lệnh cho thần tướng đi truyền chỉ.

Lúc này Thái Thượng, Nguyên Thủy và nhị thánh phương Tây đang ngồi trong đình khoe khoang bản lĩnh, Vạn Hồn Phiên của Thông Thiên chẳng làm gì được họ.

Thần tướng truyền chỉ bay tới: "Thiên Đế có chỉ, mời Ngũ Lão lên Thiên Cung kiến giá!" Nụ cười trên mặt bốn người cứng đờ, mặt run lên bần bật.

Vừa phá xong trận đang oai phong trước mặt đồ đệ mà Phương Minh lại tuyên chỉ lúc này, chẳng phải là tát vào mặt sao?

Ý của Phương Minh rõ như ban ngày: Các ngươi có giỏi đến mấy cũng vẫn là thuộc hạ của ta, ít nhất là về danh nghĩa.

Thái Thượng Lão Tử tiếp chỉ: "Về bẩm báo Bệ hạ, lát nữa ta sẽ tới!" Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt dài thượt, đầy vẻ không tình nguyện.

Khương Tử Nha bước tới chắp tay: "Sư tôn, chúng ta tiếp tục tiến quân, phía trước không xa là Triều Ca rồi!" "Tiến quân, diệt Thương triều!" Nguyên Thủy bực bội quát.

Thái Thượng Lão Tử nhíu mày ngăn lại: "Khoan đã!" "Sư huynh, có chuyện gì?" Thái Thượng hít sâu một hơi, chỉ tay lên trời: "Dường như vị kia đã thác thế thành Trụ Vương, sư đệ tuyệt đối đừng khinh suất!" Nguyên Thủy trợn mắt há mồm kinh hô: "Thiên Đế thác thế thành Trụ Vương?...

Cái gì hắn cũng muốn nhúng tay vào một chân sao?" Dù nói vậy nhưng bọn họ vẫn phải đến Linh Tiêu Bảo Điện.

Thấy Thông Thiên cũng ở đó, mặt họ lại co giật.

Cứ tưởng Thông Thiên đi mách lẻo với Hồng Quân, không ngờ lại ở đây.

Thông Thiên hừ lạnh không thèm nhìn.

Tam Tiêu nương nương cũng ở đó, mặc trang phục lộng lẫy ngồi cạnh Phương Minh.

Bốn người mặt co rúm nhưng vẫn phải khom người bái: "Bái kiến Thiên Phi nương nương!" Dù là bậc sư bá sư thúc của Tam Tiêu nhưng giờ nàng là Thiên Phi, họ phải tham bái, thật là một sự mỉa mai.

Thông Thiên thấy vậy sướng rơn, cười lớn: "Tham kiến Thiên Phi nương nương!" Tam Tiêu vội phù hộ Thông Thiên: "Một ngày là thầy cả đời là cha, con không dám nhận lễ của lão sư!" Thái Thượng và những người khác ngượng ngùng vô cùng.

Phương Minh cười nhìn Ngũ Thánh: "Năm vị đạo hữu đều là Chí Tôn Ngũ Lão của Thiên Đình, nên đồng lòng, đừng vì chút chuyện không vui mà ảnh hưởng tình cảm.

Chương 400

Thái Thượng, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bốn vị hãy trả lại Tru Tiên Tứ Kiếm cho Thông Thiên đạo hữu đi!" Bốn người đành phải trả lại kiếm.

Dưới sự điều giải và trấn áp của Phương Minh, Ngũ Thánh không đánh nhau nữa.

Không còn Thông Thiên cản trở, quân Tây Kỳ thuận lợi tiến vào Triều Ca.

Nhưng trước đó, Phương Minh đã triệu những đại thần như Thương Dung, Tỷ Can lên Thiên Đình.

Khi họ thấy thân phận thật của Phương Minh thì đều kinh ngạc đến ngây người.

Khi quân Tây Kỳ vào Triều Ca thì nơi đây gần như là thành trống.

Tiếp đó, Phương Minh đại phong chúng thần, sắc phong 365 bộ chính thần, chủ yếu cai quản vùng Kyushu của nhân gian.

Đến đây, Phong Thần đại kiếp kết thúc.

Sau Phong Thần, thiên địa biến đổi lớn.

Tiệt giáo to lớn gần như sụp đổ, nhưng tiên nhân Tiệt giáo lại trở thành thần tiên của Thiên Đình, Thông Thiên thấy đồ đệ có nơi nương tựa nên lòng cũng bình tĩnh lại.

Ông bắt đầu bế quan tu luyện, không màng thế sự.

Xiển giáo tưởng thắng lớn nhưng lại bị Phật giáo phương Tây nẫng tay trên.

Thập Nhị Kim Tiên vì bị mất tiên hoa nên gần như toàn bộ chuyển

sang Phật giáo.

Nguyên Thủy tức giận đi tranh luận với Tiếp Dẫn nhưng một mình làm sao đánh lại hai người.

Tìm Thái Thượng thì ông cũng vì hổ thẹn chuyện với Thông Thiên mà bế quan, chỉ để lại một phân thân là Thái Thượng Lão Quân ở Thiên Đình luyện đan, không hỏi thế sự.

Nguyên Thủy đành bỏ cuộc.

Từ đó Huyền môn suy yếu, Phật môn đại hưng.

Thái Thượng Lão Tử thấy Phật môn hưng thịnh liền ra Hàm Cốc Quan, hóa Phật để chia sẻ khí vận, cho Đa Bảo Đạo Nhân làm Như Lai, lập ra Tiểu Thừa Phật Giáo.

Phương Minh hạ lệnh Thánh nhân không được tự ý vào Kyushu, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không được tùy tiện ra tay.

Y kích hoạt kết giới Cửu Đỉnh của Kyushu.

Lúc này các Thánh nhân mới biết Cửu Đỉnh vốn là do Hỗn Độn Chung hóa thành.

Nhờ uy lực của nó mà nhân loại Kyushu tránh được vô số yêu ma quỷ quái xâm nhập.

Thời gian trôi qua, triều đại thay đổi, nay đã tới thời Đường.

Một ngày nọ, Phương Minh đang cùng các tiên thần thưởng thức ca múa thì đột nhiên một đạo hào quang xông thẳng lên trời, chấn động Thiên Đình.

Phương Minh thầm nghĩ: "Chẳng lẽ con khỉ xuất thế rồi?" Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ đi xem xét và báo cáo: "Bệ hạ, hào quang đó là do một con Thạch Hầu ở núi Hoa Quả thuộc Đông Thắng Thần Châu xuất thế gây ra".

Thiên Đình giờ đã lớn mạnh hơn nhiều, không chỉ là 36 tầng trời ở núi Bất Chu năm xưa.

Phương Minh gật đầu, biết rõ chuyện con khỉ nên cũng chẳng thèm quản, tiếp tục xem ca múa.

Y không quan tâm nhưng người khác thì có, đặc biệt là nhị thánh phương Tây, vì Thạch Hầu là cơ hội để Phật môn hưng thịnh ở nhân gian.

Tiếp Dẫn hóa thân thành Bồ Đề Lão Tổ dạy Thạch Hầu 72 phép biến hóa, Cân Đẩu Vân và các thần thông.

Thạch Hầu là Linh Minh Thạch Hầu cực kỳ thông minh nên học gì cũng nhanh.

Sau khi học xong, nó về núi Hoa Quả.

Một ngày, Phương Minh hạ phàm, tiện tay giết một con giao long rồi vào núi Hoa Quả.

Nơi đây đúng là động thiên phúc địa, linh lực dồi dào, hoa quả trĩu cành.

Phương Minh thấy Ngưu Ma Vương, vốn là chỗ quen biết cũ – thú cưỡi Khuê Ngưu của Thông Thiên.

Bảy người kết bái thành Thất Đại Yêu Thánh.

Phương Minh nhìn các vị Đại Thánh khác, cười nói: "Chư vị có bản lĩnh như vậy, sao không lên Thiên Đình xông pha một chuyến, kiếm một chức thần quan mà làm?" Ngoại trừ Ngưu Ma Vương, năm người kia đều là những kẻ chân lấm tay bùn ở phàm thế, chưa thấy Thiên Đình bao giờ nên nhao nhao đòi lên đòi Thiên Đế lão nhi phong quan.

Ngưu Ma Vương biết thực lực Thiên Đình nên sợ đến run người,

vội nói: "Chư vị huynh đệ không biết thực lực Thiên Đình đâu, đừng có xông bừa, nếu không mất mạng thì hối không kịp!" Mấy yêu thánh khác nghe vậy liền mất hứng.

Bằng Ma Vương hỏi: "Đại ca từng lên Thiên Đình sao?

Chương 401

Ở đó thế nào?" Ngưu Ma Vương nhìn mấy kẻ không biết sống chết này, cười khổ: "Thiên Đế là Thánh nhân chứng đạo bằng sức mạnh, thần thông vô lượng, từng một mình phá tan Tru Tiên Kiếm Trận..." "Ha ha, Tru Tiên Kiếm Trận gì đó chưa nghe bao giờ, hắn phá được ta cũng phá được!" "Đúng vậy, cái trận đó ta cũng phá dễ như chơi!" "Thiên Đế thay phiên ngồi, sang năm đến nhà ta!" Các yêu thánh gào thét hung hăng, không ngừng huênh hoang.

Ngưu Ma Vương nghe mà đầu óc choáng váng, vội vàng nói: "Chư vị huynh đệ, mọi người không biết sao?

Thiên Đình ngoài Thiên Đế ra còn có Ngũ Phương Đại Đế, Thất Sắc Đại Đế.

Có biết bọn họ là những nhân vật thế nào không?" "Nhân vật thế nào?" Sư Đà Vương hỏi.

Những vị Thần Ma còn lại cũng tò mò vểnh tai nghe, nhìn chằm chằm Ngưu Ma Vương.

Ngưu Ma Vương bĩu môi nói: "Trong Ngũ Phương Đế, Trung Ương Tử Vi Đại Đế là cổ xưa nhất, hình như là nhân vật tồn tại từ lúc khai thiên tích địa, danh hiệu là Thú Hoàng Thần Nghịch, lãnh tụ của Thái Cổ Cự Thú, và cũng là tọa kỵ đời đầu của Thiên Đế bệ hạ!" "Xì, chẳng qua chỉ là một con tọa kỵ thôi mà?

Có gì ghê gớm đâu?" Mi Hầu Vương bất tiết nói. "Hừ, đại ca đừng có tăng chí khí người khác mà diệt uy phong nhà mình.

Một con tọa kỵ hèn mọn thì làm được gì!" Bằng Ma Vương hét lớn. "Đúng thế, xem ra Thiên Đình cũng chẳng ra gì, để một con tọa kỵ làm Trung Ương Tử Vi Đại Đế.

Hay là chúng ta đánh mẹ nó lên Thiên Đình, cướp lấy bảo tọa của lão già Thiên Đế, để đại ca làm Thiên Đế, thấy sao?" Mi Hầu Vương phụ họa.

Phương Minh đứng bên cạnh cũng gào thét hùa theo.

Hắn gia nhập vào hàng ngũ Thất Đại Yêu Thánh chủ yếu là để nắm bắt động tĩnh của đám Thánh nhân, từ đó đẩy nhanh tiến độ Tây Du.

Đám Thánh nhân kia thôi diễn thiên cơ, đều biết Phật môn sắp đại hưng.

Nhưng tiền đề là Tây Du phải vận hành bình thường, vì các Thánh nhân đều muốn đặt quân cờ của mình vào đây.

Phương Minh là Thiên Đế, dĩ nhiên cũng phải tính kế để chia chác khí vận của Phật môn.

Hiện tại Huyền môn suy yếu, Phật môn hưng thịnh, nếu không chia một phần khí vận thì e rằng Phật môn sẽ lấn lướt, trở thành chủ tể Tam Giới cũng nên.

Vì vậy, Phương Minh phải trù tính một phen.

Lũ yêu thánh này, ngoại trừ Ngưu Ma Vương ra thì toàn là một lũ nhà quê không hiểu sự đời, không rõ thực lực Thiên Đình mà dám gào thét đòi cướp ngôi.

Phương Minh nghe mà buồn cười trong lòng.

Bảy con yêu quái này, Thiên Đình chỉ cần phái bừa một lộ Chính Thần là có thể tóm gọn, thế mà ở đây bốc phét đòi làm Thiên Đế.

Ngưu Ma Vương là tọa kỵ Khuê Ngưu của Thông Thiên giáo chủ, dĩ nhiên không giống lũ yêu quái thiếu kiến thức này.

Nghe đám gia hỏa không cần mạng này đòi đưa mình lên ngôi

Thiên Đế, Ngưu Ma Vương cảm thấy cổ mình lạnh toát, vội nói: "Chư vị huynh đệ, tuyệt đối đừng nói bừa!

Đông Đế của Thiên Đình chính là Long Vương của Long tộc, tộc trưởng Nguyên Phượng của Phượng Hoàng tộc, Bắc Đế là tộc trưởng Kỳ Lân tộc.

Ba vị Đại Đế này đều là tộc trưởng của Tiên Thiên Tam Tộc, còn cổ xưa hơn cả Thánh nhân đấy..." "Xì, thế thì có gì tài cán?

Giờ Long - Phượng - Kỳ Lân đều chết sạch rồi, đầu còn chẳng dám ló ra, ta sợ cái quái gì!" Mi Hầu Vương hét lên. "Đúng đấy, rồng ở Tứ Hải ta còn ăn thịt suốt, mấy lão già đó làm gì được ta!" Bằng Ma Vương cũng kêu gào.

Ngưu Ma Vương nghe mà muốn phát điên, thầm chửi rủa lũ không biết trời cao đất dày này.

Mấy lão Long Vương Tứ Hải chỉ là rồng không thuần huyết thôi, Long tộc thuần huyết thật sự đều ở Hồng Mông Hải trên núi Hồng Mông kìa.

Tiên Thiên Tam Tộc tuy suy lạc nhưng 'lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa', không thể coi thường được.

Theo Ngưu Ma Vương biết, các tầng trời từ thứ sáu đến thứ chín của Thiên Kình Sơn chính là nơi trú ngụ của Tiên Thiên Tam Tộc và Thái Cổ Cự Thú.

Chưa kể Phượng Hoàng Thần Thành và lũ rồng ẩn nấp khắp núi sông hồ hải ở Hồng Hoang.

Huống hồ Cửu Châu chẳng qua chỉ là một góc nhỏ bé của Hồng Hoang thôi, Hồng Hoang đại lục bao la vô tận, có biết bao nhiêu Long tộc cơ chứ?

Ngưu Ma Vương bất lực nhìn mấy tên huynh đệ kết bái, cuống

quýt: "Ôi trời, chư vị nghe ta nói đây.

Ngũ Phương Đế có thể không nể, nhưng Tây Đế thì nhất định phải biết!" "Tây Đế là ai?" Đám yêu thánh tò mò.

Ngưu Ma Vương nói: "Tây Đế là Chiến Thần của Thiên Đình, thống lĩnh chiến tranh, dưới trướng có Thập Đại Chiến Tranh Thiên Vương.

Tây Đế chính là thủ lĩnh Thập Nhị Tổ Vu - Đế Giang năm xưa, mười vị Thiên Vương kia là mười vị Tổ Vu còn lại.

Ngoài ra còn có một vị Tổ Vu giờ đã là Thánh nhân, quản lý U Minh Địa Phủ là Bình Tâm nương nương, hiện là Thiên Phi, đứng đầu Bắc Cung!" "Chưa nghe bao giờ!

Chương 402

Vu tộc rút khỏi lịch sử lâu rồi, Thập Nhị Tổ Vu chắc cũng chẳng có gì ghê gớm!

Không đáng lo!" "Phải, không đáng lo!" "Hừ, cái gì mà Chiến Tranh Đại Đế với chả Thiên Vương, cái tên nghe thì dọa người đấy, nhưng theo ta thấy cũng chỉ là hổ giấy thôi!" Lũ yêu thánh còn lại bàn tán xôn xao.

Ngưu Ma Vương nghe mà méo mặt, vội nói tiếp: "Ngoài Ngũ Phương Đế, Thiên Đình còn có Chí Tôn Ngũ Lão đều là Thánh nhân, Thất Sắc Đại Đế trong đó có hai vị Thánh nhân, năm vị còn lại đều là nhân vật lừng lẫy như Minh Hà lão tổ của Tu La tộc, Khổng Tuyên - người mạnh nhất dưới trướng Thánh nhân.

Ngoài ra Thiên Đình còn có Thập Vệ, mỗi người đều có thể sánh ngang Thánh nhân..." "Thôi đi đại ca, Ngũ Phương Đế, Thất Sắc Đế gì đó đều không đáng lo đâu..." "Đúng thế, Thập Vệ cái gì chứ, dưới trướng ta có hàng vạn tiểu yêu, sợ gì!" "Ta cũng có không ít tiểu yêu dưới tay, Thiên Đình làm gì được ta!" Ngưu Ma Vương nghe xong mà tâm thần hoảng loạn, thầm nghĩ: "Mấy thằng cha nhà quê này không biết Thiên Đình lợi hại thế nào, mình mà ở chung với bọn nó thì sớm muộn cũng chết lây, phải chuồn lẹ thôi..." Thái Cổ Cự Thú, Tiên Thiên Tam Tộc, Thập Nhị Tổ Vu mà bọn chúng còn không biết.

Lại còn dám đem lũ tiểu yêu rẻ rách ra so với Thập Vệ của Thiên Đình, mẹ kiếp, có cùng đẳng cấp không hả?

Chẳng cần đến Thập Vệ, Thiên Đình chỉ cần phái một đội quân tùy tiện ra thôi cũng đủ diệt lũ tiểu yêu này mười mấy lần rồi.

Ngưu Ma Vương sợ bị liên lụy, vội vàng cười giả lả: "Chư vị

hiền đệ, nhà ta có vợ con đang đợi, có việc bận nên xin cáo từ trước!" Nói xong, Ngưu Ma Vương vội vàng rời khỏi Hoa Quả Sơn, chạy như trối chết.

Ra đến ngoài, hắn nhổ một bãi nước bọt về phía Hoa Quả Sơn, sợ hãi nói: "Đúng là một lũ không biết trời cao đất dày, mình phải tránh xa lũ nhà quê này ra kẻo chết lúc nào không biết.

Phi, sau này lão tử không qua lại với bọn chúng nữa..." Nói đoạn, Ngưu Ma Vương hóa thành một luồng lưu quang biến mất.

Chỉ khổ cho mấy gã không biết sống chết ở lại tự phong Đại Thánh.

Tự phong thì thôi đi, lại còn kéo cả Ngưu Ma Vương vào cái danh Thất Đại Thánh: Bình Thiên Đại Thánh Ngưu Ma Vương, Phục Hải Đại Thánh Giao Ma Vương, Hỗn Thiên Đại Thánh Bằng Ma Vương, Di Sơn Đại Thánh Sư Đà Vương, Thông Phong Đại Thánh Mi Hầu Vương, Khu Thần Đại Thánh Ngu Nhung Vương, Tề Thiên Đại Thánh Mỹ Hầu Vương.

Ngưu Ma Vương biết tin thì tức nổ đom đóm mắt, mắng chửi: "Lũ ngu ngục này, phong cho lão tử làm Bình Thiên Đại Thánh?

Bình cái em gái các ngươi à!

Đến lão gia Thông Thiên giáo chủ còn không đánh lại Thiên Đế, lão tử lấy cái gì mà bình thiên?" "Còn cái thằng Giao Ma Vương kia nữa, mẹ kiếp, chỉ là một con giao long tạp chủng mà đòi làm Phục Hải Đại Thánh?

Muốn lật đổ Tứ Hải sao?

Tổ tông nhà ta là Đông Đế Long Vương không lột da ngươi mới lạ, đồ ngu, đúng là lũ nhà quê..." Ngưu Ma Vương tức giận đi đi lại lại, mắng chửi không thôi.

Hắn không hề biết rằng Phục Hải Đại Thánh Giao Ma Vương chính là do Phương Minh biến hóa thành.

Nếu biết mình được xếp trên đầu Thiên Đế, chắc hắn sợ đến mức tiểu ra quần mất. "Còn thằng Bằng Ma Vương nữa, đồ sỏa bức, Hỗn Thiên Đại Thánh cái gì?

Trên trời có Phượng Hoàng Thần Thành tuần tiễu, đến Kim Đế Đại Bàng Kim Sí Điểu còn không dám xưng Hỗn Độn Đại Thánh, ngươi dám xưng Hỗn Thiên, chắc sống không quá một tháng!" Ngưu Ma Vương càng nghĩ càng tức, đập phá đồ đạc mắng chửi ầm ĩ. "Mẹ kiếp, còn con sư tử ngu ngốc kia dám gọi là Di Sơn Đại Thánh?

Di cái đầu ngươi ấy, ngươi dời được núi Côn Luân hay Bất Chu Sơn không?

Đồ ngu!" Ngưu Ma Vương tức đến run người. "Còn con khỉ thối Mi Hầu Vương, dám xưng Thông Phong Đại Thánh, ngươi định đặt Chiến Tranh Thiên Vương Phong Chi Tổ Vu Thiên Ngô vào đâu hả?

Đồ sỏa bức, toàn một lũ đại sỏa bức!" Ngưu Ma Vương ngồi phịch xuống ghế, thở hồng hộc. "Cả thằng Ngu Nhung Vương, cũng chỉ là một con khỉ xấu xí mà đòi làm Khu Thần Đại Thánh?

Khu cái đầu ngươi, trên trời bao nhiêu thần tiên, Ngũ Phương Đế, Thập Vệ, các lộ Thiên Vương, ngươi đuổi thử xem?

Đồ đại sỏa bức!" Ngưu Ma Vương ngồi không yên, lại đứng dậy mắng tiếp.

Đi được vài bước, hắn lại không nhịn được: "Còn cái thằng Tề Thiên Đại Thánh đáng hận kia nữa, Tề Thiên?

Nghĩa là muốn ngồi ngang hàng với Thiên Đế bệ hạ sao?" Ngưu Ma Vương sắp phát điên rồi, gầm thét dữ dội.

Những yêu thánh khác không biết sự khủng bố của Thiên Đình nên

không sợ, nhưng Ngưu Ma Vương thì biết rõ nội hàm của Thiên Đình đáng sợ đến nhường nào.

Càng biết nhiều thì càng sợ.

Hắn thực sự sợ bị liên lụy, nếu Thiên Đình đem quân xuống thảo phạt thì chỉ có nước khóc hận.

Ngưu Ma Vương suy đi tính lại, vội gọi: "Bà nó ơi, bà nó ơi..." Ngay lập tức, hắn cùng Thiết Phiến công chúa rời khỏi động phủ, chạy thật xa khỏi Hoa Quả Sơn.

Thiết Phiến công chúa không phải là một trong bảy mươi hai công chúa của Tu la tộc, mà chỉ là một quận chúa của tộc này bị lão Ngưu lừa đi thôi.

Ở phía bên kia, Phương Minh cùng năm vị yêu thánh còn lại đang chè chén linh đình ở Thủy Liêm Động, sau đó mới giải tán.

Ngu Nhung Vương đi được nửa đường thì đột nhiên cau mày, trầm giọng: "Ra đây!" Phương Minh từ phía sau Ngu Nhung Vương bước ra, cười híp mắt: "Thông Thiên đạo hữu, vẫn khỏe chứ?" Ngu Nhung Vương giật mình, đôi mắt nheo lại, thần quang luân chuyển muốn nhìn thấu lai lịch của Phương Minh, nhưng không thể nhìn ra được, bởi vì thuật biến hóa của Phương Minh có liên quan đến Luân Hồi chi đạo.

Khi biến thành Giao Ma Vương, Phương Minh đã trải qua hàng ngàn lần luân hồi, lại còn che giấu thiên cơ nên Thông Thiên giáo chủ không nhìn thấu nổi.

Chương 403

Phương Minh cũng vô tình phát hiện ra thân phận của Ngu Nhung Vương.

Vị yêu thánh này luôn tỏ ra bí ẩn, đi độc hành, không mấy giao du với những kẻ khác.

Phương Minh thấy kỳ lạ nên dùng Đạo Nhãn quan sát, hóa ra đó chính là Thông Thiên giáo chủ.

Nếu để Ngưu Ma Vương biết Ngu Nhung Vương chính là Thông Thiên giáo chủ biến thành, lại còn làm tiểu đệ của mình, không biết hắn sẽ có cảm giác gì?

Dĩ nhiên lão Ngưu bây giờ không biết, nếu không đã sợ đến vỡ mật rồi.

Để lão gia nhà mình làm đàn em, đúng là kinh dị!

Ngu Nhung Vương nhìn không thấu Phương Minh, cau mày hỏi: "Không biết đạo hữu là vị nào?" Phương Minh cười híp mắt: "Thông Thiên đạo hữu, Tiệt giáo đã bị hủy diệt trong Phong Thần đại kiếp, đạo hữu muốn chia một phần miếng bánh Tây Du cũng là chuyện thường tình!" Thông Thiên giáo chủ biết không giấu được nữa, hừ lạnh một tiếng hiện ra chân thân, tay cầm Thanh Bình kiếm trầm giọng nói: "Đạo hữu biết thân phận của bần đạo, mà bần đạo lại không biết đạo hữu là ai, thế thì không công bằng cho lắm.

Nếu đạo hữu không lộ diện thì đừng trách bần đạo không khách khí!" "Thông Thiên đạo hữu yên tâm, thân phận của ông chỉ có mình ta biết thôi, ta đã sớm che giấu thiên cơ cho ông rồi!" Phương Minh cười nói. "Hừ, là ai thì cứ thử một chiêu sẽ biết!" Thông Thiên giáo chủ hừ lạnh, muốn qua chiêu thức để đoán định thân phận, Thanh Bình kiếm

trong tay chém ra một nhát về phía Phương Minh. "Ha ha, Thông Thiên đạo hữu, cáo từ!" Phương Minh lật tay lấy ra Thất Bảo Diệu Thụ, quét một cái hóa giải nhát kiếm rồi biến mất không tăm tích.

Thất Bảo Diệu Thụ này là do Phương Minh luyện chế từ cành cây Bồ Đề mà hắn chặt từ bản thể của Chuẩn Đề.

Lần này mang ra dùng là để đổ vấy cho Chuẩn Đề một vố, dù sao lão gia hỏa này cũng gánh tội thay nhiều rồi, gánh thêm lần nữa cũng chẳng sao.

Quả nhiên, sau khi Phương Minh đi mất, Thông Thiên giáo chủ nghiến răng nghiến lợi: "Chuẩn Đề, bần đạo với ngươi thề không đội trời chung!" Năm xưa Tiệt giáo vạn tiên triều bái, hưng thịnh biết bao, nhưng sau Phong Thần đại kiếp thì tan thành mây khói, người thì lên Phong Thần bảng làm việc ở Thiên Đình, kẻ thì bị Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bắt về phương Tây làm tọa kỵ cho kẻ khác, số phận thảm hại.

Vì vậy Thông Thiên hận thấu xương hai tên Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Giờ đây thấy Chuẩn Đề (do Phương Minh đóng giả) lại dám trêu chọc mình, Thông Thiên càng thêm điên tiết.

Tại phương Tây, trên núi Tu Di.

Chuẩn Đề đạo nhân đột nhiên hắt xì một cái, lẩm bẩm: "Đứa nào đang chửi bần đạo thế nhỉ?" Lão bấm quẻ thôi diễn thì thấy thiên cơ một mảnh hỗn độn, liền cau mày.

Bởi vì hễ thiên cơ hỗn loạn là chắc chắn có Thánh nhân nhúng tay, sắp có chuyện lớn xảy ra.

Dưới Đông Hải.

Lão Long Vương Ngao Quảng đang nhàn nhã xem múa hát thì một vị Kim Giáp thần tướng bay thẳng vào Thủy Tinh Cung, dõng dạc:

"Đông Hải Long Vương tiếp chỉ!" Ngao Quảng giật mình, vội cho vũ công lui ra, quỳ xuống: "Đông Hải Long Vương Ngao Quảng tiếp chỉ!" Thần tướng mở thánh chỉ ra: "Thiên Đế bệ hạ có chỉ, gần đây có con khỉ tự xưng là Mỹ Hầu Vương ở Thủy Liêm Động đến lấy Định Hải Thần Châm, Long tộc Đông Hải không được ngăn cản.

Khâm thử!" Ngao Quảng nghe mà ngơ ngác, nhưng vẫn cung kính: "Ngao Quảng tuân lệnh!" Thần tướng giao thánh chỉ rồi bay về Thiên Đình.

Lão Long Vương đứng dậy, lẩm bẩm: "Cái gậy đó là do Đại Vũ để lại để đo mực nước, ta coi như trấn cung chi bảo, sao bệ hạ lại đem cho con khỉ nhỉ?

Lạ thật..." "Lão Long Vương, lão Long Vương..." Đúng lúc đó, giọng nói chói tai của một con khỉ vang lên.

Ngao Quảng quay lại thì thấy một con khỉ mặt lôi công, gầy tong teo xông vào.

Ô hay!

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến ngay!

Lão Long Vương cho lính tôm tướng cua lui ra, hỏi: "Cảm phiền thượng tiên cho biết danh tính?

Đến Thủy Tinh Cung có việc gì?" Con khỉ kia nhảy tới nhảy lui, gãi tai cười hắc hắc: "Lão Tôn là Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không ở Thủy Liêm Động núi Hoa Quả, là hàng xóm của lão Long Vương đây!

Nghe danh ngài có nhiều binh khí, cho ta xin một món!" Khóe mắt Ngao Quảng giật giật, cười gượng: "Thượng tiên đợi chút, mang Cửu Cổ Cương Xoa lên!" Định Hải Thần Châm là chí bảo, Ngao Quảng cũng hơi tiếc nên muốn dùng món khác lừa con khỉ này.

Dù sao thánh chỉ cũng chỉ bảo không được ngăn cản chứ có bảo

phải dâng tận tay đâu.

Một lúc sau, lính tôm tướng cua khiêng một chiếc chĩa ba lên.

Ngao Quảng cười: "Thượng tiên, mời thử binh khí!" Mắt Ngộ Không sáng lên, nhảy tới cầm thử, mới múa được nửa vòng thì 'răng rắc' một tiếng, chiếc chĩa gãy làm đôi.

Phải biết rằng con khỉ này không phải khỉ thường, thiên sinh thần lực lại học thần thông từ Bồ Đề Tổ Sư (do Tiếp Dẫn hóa thân), giờ đã có cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Chiếc chĩa kia dĩ nhiên là quá nhẹ!

Ngộ Không quẳng đống sắt vụn đi, chê bai: "Nhẹ quá, nhẹ quá, đổi cái khác nặng hơn đi!" Ngao Quảng run mặt, quát: "Mang Tử Kim Song Chùy lên!" Lại một đôi búa lớn được khiêng ra.

Ngộ Không đá một cái bay luôn, bĩu môi: "Vẫn nhẹ, có cái nào nặng hơn không?" Ngao Quảng cũng cuống lên: "Người đâu, mang Phương Thiên Họa Kích lên!" Ngộ Không múa may một lúc rồi vẫn chê nhẹ.

Ngao Quảng bất lực, biết rằng cây Định Hải Thần Châm kia định sẵn là của con khỉ này rồi, đành nói: "Thượng tiên, trong cung ta có một khối thần thiết do Đại Vũ để lại, nặng một vạn ba ngàn năm trăm cân, nếu ngài lấy được thì ta tặng luôn!" Ngộ Không nghe vậy mừng rỡ: "Dẫn lão Tôn đi mau!" Ngao Quảng dẫn khỉ đi lấy gậy, kết quả là Ngộ Không nhổ phăng nó lên mang đi.

Không chỉ vậy, con khỉ còn trấn lột lão Long Vương thêm một bộ giáp trụ.

Chương 404

Thấy thánh chỉ của Phương Minh, lão Long Vương đành ngậm đắng nuốt cay dâng hết cho hắn.

Sau khi có được Kim Cô Bổng, Ngộ Không càng thêm cuồng vọng, tự coi mình là thiên hạ vô địch.

Trên tầng Thái Thanh Thiên, Thái Thượng Lão Tử mở mắt nhìn xuống, cười nhạt một cái rồi lại nhắm mắt.

Hiển nhiên lão cũng không phải thật sự 'vô vi' mà cũng có tính toán riêng.

Cây Kim Cô Bổng đó là do chính tay Thái Thượng Lão Tử luyện chế, Ngộ Không lấy nó đi trừ yêu diệt ma trên đường thỉnh kinh là đã kết nhân quả với lão rồi.

Tây Phương giáo sau này sẽ phải trả cái nhân quả này cho lão thôi!

Phương Minh vì muốn thúc đẩy Tây Du diễn ra đúng kịch bản nên cũng thuận nước đẩy thuyền cho lão Tử hưởng chút nhân tình.

Tiếp đó, Phương Minh đích thân xuống Địa Phủ một chuyến, bàn bạc với Tứ sư phó (Luân Hồi).

Hắn bảo sắp có con khỉ xuống quậy phá, nhờ sư phó phối hợp diễn kịch.

Quả nhiên không lâu sau, Tôn Ngộ Không xông vào Địa Phủ đại náo một trận, gạch tên sổ sinh tử của lũ khỉ.

Chư thiên thần thánh đứng xem mà ngơ ngác!

Các đại lão ơi, thiên chương Tây Du chính thức bắt đầu, tác giả sẽ viết một bản Tây Du thật khác biệt, cầu mọi người ủng hộ!

Với thực lực của Thiên Đình, muốn đánh bẹp con khỉ kia dễ như trở bàn tay, nhưng tại sao hắn lại có thể kiêu ngạo như vậy?

Giải thích duy nhất là có người đứng sau thao túng tất cả!

Và kẻ có thể thao túng cả Thần giới, U Minh giới và Nhân gian giới thì chỉ có một người!

Đó chính là Thiên Đế Phương Minh!

Hiển nhiên hắn cũng đang tính kế Tây Du!

Không chỉ Phương Minh, mà Thái Thượng Lão Tử, Thông Thiên Giáo Chủ và Tây Phương nhị thánh đều đã vào cuộc, giờ chỉ còn mỗi Nguyên Thủy Thiên Tôn là chưa ra tay.

Mà Nguyên Thủy Thiên Tôn có nhịn được không?

Trong Phong Thần đại kiếp, tưởng là Xiển giáo thắng lớn nhưng kết quả lại bị Tây Phương nhị thánh nẫng tay trên.

Thực tế Nguyên Thủy Thiên Tôn là kẻ thua đau nhất!

Thập Nhị Kim Tiên dưới trướng gần như đều phản giáo nhập Phật môn, ngay cả tên nịnh bợ Nhiên Đăng cũng chạy sang đó làm Vạn Phật Chi Tổ Nhiên Đăng Cổ Phật.

Núi Côn Luân vốn nhộn nhịp giờ lạnh lẽo cô quạnh, Nguyên Thủy Thiên Tôn thành kẻ cô độc.

Thua thảm như vậy, lão chắc chắn phải tìm cách gỡ gạc.

Tiếp đó, con khỉ kia lại càng bành trướng, dám công khai phản lại Thiên Đình, treo cờ 'Tề Thiên Đại Thánh' ở Hoa Quả Sơn, đòi đánh lên trời.

Thiên Đình cũng chỉ làm màu, phái Thái Bạch Kim Tinh xuống chiêu hàng, phong cho hắn chức Tề Thiên Đại Thánh thật.

Cái danh này chấn động Tam Giới, nhưng thực tế chẳng có quyền lực gì, chỉ để dọa người thôi.

Nhưng con khỉ này không phải hạng người yên phận, Thiên Đình vừa phong xong thì hắn lại đại náo Bàn Đào hội rồi đào tẩu khỏi Thiên Đình.

Dĩ nhiên đây cũng là do Phương Minh cố ý.

Hắn bảo Tây Vương Mẫu mời hết thần tiên nhưng chừa mỗi con khỉ ra.

Ngộ Không biết chuyện đại nộ, quậy tung Thiên Đình, ăn sạch bàn đào và kim đan.

Phương Minh để hắn ăn là để giúp hắn tăng thực lực, bắt Tây Phương giáo nợ nhân quả của mình.

Phương Minh phái mười vạn thiên binh đi bắt khỉ nhưng đều đại bại trở về.

Thực chất mười vạn quân này không phải quân tinh nhuệ mà là tân binh mới thăng thiên, được Thác Tháp Lý Thiên Vương dẫn đi 'thực tập' là chính.

Quả nhiên lũ tân binh bị Ngộ Không đánh cho tơi tả.

Đám thần ma nhìn mà cạn lời.

Con khỉ tuy có bản lĩnh, ăn tiên đan tiên đào luyện thành kim thân bất diệt, nhưng Thiên Đình muốn bắt hắn thì thiếu gì người?

Chẳng qua là Phương Minh cố tình dung túng thôi.

Chương 405

Đám Tam Thanh còn tưởng Tây Phương giáo có giao kèo ngầm với Phương Minh cơ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề muốn đánh lạc hướng Tam Thanh nên phái Quan Âm Đại Sĩ (tức Từ Hàng Đạo Nhân trong Thập Nhị Kim Tiên) đến gặp Phương Minh.

Phương Minh nhìn Quan Âm mà thầm thắc mắc: "Bà này rốt cuộc là nam hay nữ nhỉ?".

Quan Âm cung kính chắp tay: "Bệ hạ, thần xin bảo cử một người có thể cầm nã thạch hầu!".

Dĩ nhiên đây chỉ là lời xã giao.

Người bắt được khỉ ở Thiên Đình nhiều vô kể.

Hiện nay Hồng Hoang chưa bị vỡ, linh lực dồi dào, chưa bước vào thời kỳ mạt pháp nên Chuẩn Thánh đi đầy đất, Đại La Kim Tiên nhiều như rau ngoài chợ.

Vì thế Ngộ Không mới đột phá được Chuẩn Thánh, chứ nếu ở thời mạt pháp thì chắc hẳn chỉ dừng lại ở Đại La là cùng.

Quan Âm nói thế là để làm màu cho quan hệ giữa Thiên Đình và Phật giáo thêm thân thiết.

Phương Minh thừa biết mưu đồ đó nhưng vẫn cười nói: "Vậy truyền lệnh cho Nhị Lang Thần Dương Tiễn hạ phàm bắt khỉ!".

Nhị Lang Thần cũng là kẻ khổ mệnh, là cháu của Ngọc Đế (Hạo Thiên).

Mẹ hắn là Dao Cơ tư thông với người phàm sinh ra hắn.

Cha và anh trai hắn đều chết dưới tay Thiên binh Thiên tướng của Hạo Thiên nên hắn hận Hạo Thiên thấu xương.

Sau chiến tranh Phong Thần, hắn về Thiên Đình làm Nhị Lang Hiển Thánh Chân Quân, trấn giữ Quán Giang Khẩu.

Dương Tiễn nhận lệnh dẫn Mai Sơn lục huynh đệ và quân thảo đầu xuống Hoa Quả Sơn.

Hắn cũng luyện Bát Cửu Huyền Công, lại có Thiên Nhãn, chính là khắc tinh của con khỉ.

Sau một hồi giao đấu, Dương Tiễn bắt được Ngộ Không đem về trời.

Nhưng điều khiến thần phật kinh ngạc là Thiên Đình dùng đủ mọi hình phạt như lôi phách, đao thương kiếm kích mà chẳng làm gì được con khỉ.

Có người đoán hắn là do đá ngũ sắc của Nữ Oa nương nương biến thành nên Phương Minh nể mặt mà thủ hạ lưu tình.

Thái Thượng Lão Quân bước ra nói: "Bệ hạ, con khỉ này ăn đan dược của bần đạo luyện thành mình đồng da sắt, chi bằng giao cho bần đạo bỏ vào lò bát quái luyện một phen, chắc chắn sẽ chết!".

Phương Minh cười: "Chuẩn tấu!".

Lão Quân mừng rỡ đưa khỉ đi.

Nhưng Phương Minh biết thừa lão đưa đi là để buff thêm sức mạnh cho con khỉ, vì thực lực hiện tại của nó vẫn còn thấp quá, không đủ để đi thỉnh kinh.

Lão Quân luyện trong lò bát quái, giúp Ngộ Không luyện thành bất diệt kim thân, đạt tới đỉnh phong Chuẩn Thánh.

Sau đó lão còn diễn kịch để con khỉ đạp đổ lò bát quái mà thoát ra.

Có ai tin không?

Thần phật dĩ nhiên không tin!

Thái Thượng Lão Quân là phân thân của Thánh nhân, muốn luyện chết một con khỉ chẳng lẽ khó thế sao?

Nhưng nếu luyện chết nó thì hỏng hết đại sự Tây Du.

Tây Du đã thành định cục từ lúc Tam Thanh nhờ Tây Phương nhị thánh phá trận Tru Tiên rồi.

Con khỉ ra khỏi cung Đâu Suất lại quậy phá một trận, nhưng ngay cả cửa Nam Thiên còn không vào nổi, bị Vương Linh Quan chặn lại.

Tiếp đó, Thái Thượng Lão Tử âm thầm để Như Lai (tức Đa Bảo Đạo Nhân - đại đệ tử của Thông Thiên) ra tay trấn áp Ngộ Không dưới núi Ngũ Hành.

Lúc này con khỉ mới chịu yên phận.

Cùng lúc đó, Thiên Đình ra quân tiễu diệt các anh em kết nghĩa của con khỉ.

Thất Đại Yêu Thánh thì Giao Ma Vương và Ngu Nhung Vương mất tích, Ngưu Ma Vương là đệ tử của Thông Thiên nên Phương Minh tha cho.

Những tên còn lại đều bị chém đầu trên Trảm Thần Đài, hồn phi phách tán.

Ngưu Ma Vương sợ đến xanh mặt, chỉ sợ Thiên Đình sờ gáy mình.

Hắn tận mắt thấy mấy tên yêu thánh kia kháng cự nhưng chỉ trong nháy mắt là bị diệt sạch, chưa đầy một phút đã bay màu.

Chương 406

Thế mới thấy Thiên Đình kinh khủng cỡ nào.

May mà sau khi diệt xong mấy tên đó thì Thiên Đình không động thủ nữa, hắn mới thở phào.

Tôn Ngộ Không bị nhốt dưới núi năm trăm năm.

Như Lai Phật Tổ phái Kim Thiền tử luân hồi chuyển thế.

Tại Địa Phủ, Địa Tạng Vương Bồ Tát định đưa Kim Thiền Tử vào luân hồi thì một trận quái phong cuốn hắn đi mất.

Địa Tạng Vương ngơ ngác không hiểu gì nhưng cũng mặc kệ vì còn bận độ hóa ác quỷ.

Ở Nhân gian, Phương Minh đã thay thế Kim Thiền Tử chuyển thế thành Đường Tam Tạng.

Đây là mục đích cuối cùng của hắn, muốn phân chia khí vận của Phật môn.

Sau khi chuyển thế, hắn không để bi kịch xảy ra, trực tiếp xử lý bọn phỉ hại mẹ mình rồi mới gia nhập Phật môn.

Quan Âm theo lệnh Như Lai đến tìm người thỉnh kinh và tìm thấy Phương Minh.

Thế là hành trình bắt đầu.

Đến núi Lưỡng Giới, Phương Minh tìm đến chỗ Ngộ Không.

Con khỉ bị nhốt năm trăm năm, chịu đủ khổ sở, nghe nói có người đến cứu thì mừng rỡ: "Sư phó, mau cứu lão Tôn ra, ta sẽ bảo vệ ngài sang Tây Thiên!".

Phương Minh nhìn hắn, quát: "Cái con khỉ thối này, muốn đưa ta

sang Tây Thiên (chết) sao?

Ta dĩ nhiên không thả, không thả!".

Nói xong hắn quay lưng đi luôn, làm đám thần phật canh chừng sốt hết cả ruột.

Không có con khỉ bảo vệ thì Đường Tăng đi làm sao được?

Ngộ Không cuống quýt: "Sư phó đừng đi, ý ta là bảo vệ ngài đến Đại Lôi Âm Tự thỉnh kinh!".

Lúc này Phương Minh mới giả bộ quay lại, cười híp mắt: "Thế thì phải nghe lời vi sư!".

Ngộ Không bây giờ bảo ăn cứt chắc cũng không dám từ chối.

Phương Minh giả vờ leo núi xé niêm phong.

Tại Tây Thiên, Như Lai Phật Tổ cũng ngơ ngác vì mình chưa niệm chú mà niêm phong đã bị xé.

Như Lai không ngu, biết ngay có uẩn khúc.

Kim Thiền Tử chắc lành ít dữ nhiều, Đường Tăng trước mặt chắc chắn là một vị Thánh nhân nào đó biến thành.

Như Lai cũng lực bất tòng tâm, nhắm mắt coi như không biết.

Niêm phong vừa xé, Ngộ Không thấy nhẹ nhõm hẳn, cười lớn: "Sư phó tránh xa ra, lão Tôn ra đây!".

Hắn vận pháp lực nổ tung núi Ngũ Hành, bay vút lên trời nhào lộn mấy vòng cho bõ những ngày bị nhốt.

Chỉ vài giây sau, hắn đã bay về trước mặt Phương Minh: "Sư phó, đi thôi, để lão Tôn cõng ngài đi cho nhanh!".

Phương Minh ngồi vắt vẻo trên đá, nhồm nhoàm ăn quả, nói: "Đường thỉnh kinh là đường tu hành, phải đi bộ từng bước một!". "Đi

bộ á?" Ngộ Không trợn mắt: "Lừa lão Tôn chắc, ta đi tìm Như Lai hỏi cho ra nhẽ!".

Nói xong hắn định bay đi thì Như Lai ra tay trấn áp bằng chiêu 'Chưởng Trung Phật Quốc'.

Ngộ Không lộn một cái thấy mình vẫn đứng nguyên chỗ cũ, ngơ ngác: "Sao lại thế này?".

Phương Minh cười: "Phật Tổ không để ngươi đi dễ thế đâu.

Ngươi bị nhốt năm trăm năm rồi mà vẫn không chừa cái tính nóng nảy à?".

Ngộ Không nổi khùng định lao vào đánh Phương Minh.

Phương Minh nổi giận, ném một quả táo làm Ngộ Không ngã lăn quay, húc đổ cả một ngọn núi.

Sau đó hắn xông đến đè đầu cưỡi cổ con khỉ mà đấm đá túi bụi.

Thần phật nhìn mà lòi cả mắt.

Chương 407

Các Thánh nhân đều biết Đường Tăng này là giả, nhưng khi dùng thần thức kiểm tra thì khí tức lại đúng là Đường Tăng, thật là quái lạ.

Như Lai Phật Tổ run mặt: "Pháp lực của Kim Thiền Tử thức tỉnh rồi, bình tĩnh, bình tĩnh...".

Chư Phật nghe mà méo mặt, thức tỉnh kiểu gì mà đè đầu đấm Chuẩn Thánh đỉnh phong như con thế kia?

Chắc chỉ có Thánh nhân mới làm được.

Đám Thánh nhân cũng đoán ra là Phương Minh, vì chỉ có hắn mới hay thích biến hóa đi phá phách như vậy.

Phương Minh đấm Ngộ Không đến mức mặt mũi sưng vù mới dừng tay.

Ngộ Không sợ mất mật, khúm núm: "Sư phó, sư phó...".

Con khỉ trời không sợ đất không sợ giờ đã biến thành cháu ngoan.

Phương Minh đánh xong thấy sảng khoái hẳn, ném cho hắn quả táo: "Ngoan thế có phải tốt không, ăn đi!".

Ngộ Không run rẩy đón lấy quả táo.

Phương Minh cười bảo: "Đừng có định chạy, ta mà đuổi theo thì ngươi biết hậu quả rồi đấy!".

Ngộ Không không tin, định lộn cái nữa để chuồn thì Phương Minh dùng 'Chưởng Trung Phật Quốc' nhốt hắn lại.

Ngộ Không lộn mỏi cả chân mà vẫn xoay vòng vòng tại chỗ.

Hắn biết gặp phải đại lão rồi nên quỳ xuống xin tha: "Sư phó, đồ nhi sai rồi!". "Còn muốn chạy nữa không?" Phương Minh xông đến

đập cho một trận nữa làm Ngộ Không nằm bẹp như vũng bùn mới thôi.

Ngộ Không có kim thân bất hoại nên không chết, nhưng đau thì vẫn đau thấu xương.

Hắn dập đầu như giã tỏi: "Sư phó thượng tại, đồ nhi không dám nữa, sau này xin nghe lệnh ngài!".

Phương Minh cười: "Phải ngoan như thế chứ, sư phó cũng chẳng muốn đánh đâu, tại ngươi nghịch quá thôi!".

Sau đó hắn bảo Ngộ Không lấy cái vòng kim cô trong hành lý ra.

Phương Minh búng tay một cái làm cái vòng mất hết uy lực, đeo lên đầu Ngộ Không chỉ để làm cảnh.

Như Lai ở Tây Thiên niệm chú mỏi mồm mà cái vòng chẳng có phản ứng gì.

Ngộ Không biết ơn sư phó cứu mạng, thề trung thành.

Một lúc sau, một con Bạch Long từ dưới đầm lao lên nuốt mất con ngựa của Phương Minh.

Ngộ Không vì muốn ghi điểm với sư phó nên xông ra đánh Bạch Long tơi bời, cuối cùng tóm cổ nó hóa thành con ngựa trắng.

Thế là một người, một khỉ, một ngựa đi về phía Tây.

Một ngày nọ, họ đến Quan Âm Viện gần núi Hắc Phong.

Kim Trì trưởng lão tiếp đón họ.

Phương Minh thấy lão thích sưu tập trà cụ, liền cho Ngộ Không lấy chiếc áo cà sa bảo vật ra khoe.

Chiếc áo lấp lánh phật quang khiến lão hòa thượng mê mẩn.

Phương Minh cười nói: "Thích thì ta tặng luôn!".

Mọi người đều ngơ ngác, đám thần phật phương Tây cũng cạn lời.

Như Lai và Quan Âm dường như cũng muốn bỏ mặc vì không quản nổi 'Đường Tăng' này nữa.

Kim Trì trưởng lão tưởng vớ được món hời, mừng rỡ bố trí phòng cho Phương Minh nghỉ ngơi.

Nhưng lão và tiểu sa di lại âm mưu đốt phòng để giết người cướp bảo vật cho chắc ăn.

Ngộ Không nghe thấy hết, định giết sạch nhưng sợ sư phó không cho sát sinh.

Hắn bèn bay lên Thiên Đình mượn Tỳ Hỏa Tráo của Quảng Mục Thiên Vương để bảo vệ phòng của sư phó, còn mặc kệ cho hỏa hoạn thiêu rụi cả cái thiền viện hắc tâm kia.

Lúc khỉ con cùng Quảng Mục Thiên Vương ở Quan Âm thiền viện, Kim Trì trưởng lão đã hạ lệnh cho người phóng hỏa.

Phương Minh vẫn cứ lăn ra ngủ khò khò, căn bản chẳng thèm quan tâm mấy thứ lửa phàm này.

Chương 408

Đừng nói là lửa phàm, ngay cả Tam Thiên Đạo Hỏa thì với tu vi hiện tại, hắn cũng chẳng hề sợ hãi.

Khỉ con vì muốn tỏ lòng trung thành, vội vàng nói: "Quảng Mục Thiên Vương, mau, mau phóng Tị Hỏa Tráo, sư phó của ta sắp bị thiêu chết rồi..." Quảng Mục Thiên Vương vội vàng quăng Tị Hỏa Tráo ra, món pháp bảo này bao trùm chặt chẽ căn sương phòng của Phương Minh, mặc cho bên ngoài lửa cháy có mạnh đến đâu, bên trong vẫn bình an vô sự.

Khỉ con hướng về phía ngọn lửa thổi một hơi, lập tức một trận quái phong thổi tới, lùa ngọn lửa sang các gian phòng khác.

Chẳng mấy chốc, cả Quan Âm thiền viện đều bốc cháy ngùn ngụt, đại hỏa nhanh chóng nuốt chửng toàn bộ tự viện.

Đám hòa thượng trong chùa chạy trốn tán loạn, tiếng khóc la vang trời.

Khỉ con ở trên mây cười không khép được miệng, nhảy tới nhảy lui, vui vẻ vô cùng.

Quảng Mục Thiên Vương thầm tặc lưỡi, phất tay áo một cái dập tắt lửa lớn ở Quan Âm thiền viện, thu lại Tị Hỏa Tráo rồi nói: "Đại Thánh, ta phải về Thiên Đình phục mệnh, xin cáo từ!" Nói xong, Quảng Mục Thiên Vương hóa thành một luồng lưu quang bay về Thiên Đình.

Khỉ con bĩu môi, vẻ mặt đầy khinh thường.

Đúng lúc này, một con Hắc Hùng Tinh hóa thành lưu quang lao vào Quan Âm thiền viện, trộm mất bộ cà sa.

Tôn hầu tử nhìn thấy rõ mồn một, lập tức cuống cuồng, nhưng lại lo lắng cho an nguy của Phương Minh nên bay vào thiền viện, chạy tới phòng xem xét.

Lúc này Phương Minh vừa tỉnh ngủ, cười híp mắt hỏi: "Ngộ Không, có chuyện gì thế?" Tôn hầu tử vội nói: "Sư phó, lão Kim Trì trưởng lão kia xấu xa cực kỳ, muốn thiêu chết sư phó, may mà lão Tôn đi tìm Quảng Mục Thiên Vương mượn Tị Hỏa Tráo mới cứu được sư phó một mạng!" Phương Minh xoa đầu khỉ con, cười nói: "Tốt, tốt lắm, sau này an toàn của vi sư đều trông cậy vào con cả đấy!" Tôn hầu tử phấn khích nhảy nhót không thôi.

Trong khoảnh khắc đó, giữa khỉ con và Phương Minh nảy sinh một thứ tình cảm kỳ lạ, dường như nó rất quan tâm đến Phương Minh, hạ quyết tâm phải bảo vệ hắn, dù biết rằng Phương Minh có khi còn lợi hại hơn cả mình nhưng điều đó không ngăn cản được quyết tâm của nó.

"Sư phó đợi một chút, con Hắc Hùng Tinh kia đã trộm bảo bối cà sa của người, con sẽ đi đòi về cho người ngay!" Tôn hầu tử tinh thần đại chấn, hóa thành lưu quang bay tới trước Hắc Phong động ở Hắc Phong sơn, hét lớn: "Yêu quái kia, mau đem cà sa bảo bối của sư phó ta ra đây, nếu không đừng trách ta không khách khí!" Động phủ mở ra, một con Hắc Hùng Tinh khôi ngô cùng lũ yêu quái đi ra.

Đám tiểu yêu khua đao múa gậy hò hét ầm ĩ.

Hắc Hùng Tinh cầm trong tay một thanh đại thương, dõng dạc nói: "Ta tưởng là ai, hóa ra là một con khỉ lông lá, miệng lôi công xấu xí.

Đúng thế, cà sa là ta lấy đấy, nhưng muốn lấy lại thì phải xem bản lĩnh của ngươi thế nào!" Tôn Ngộ Không tự xưng Mỹ Hầu Vương, ghét nhất bị người ta chê xấu, thế là đại nộ mắng chửi: "Lão Tôn là Mỹ Hầu Vương, đẹp trai hơn cái đầu gấu đen của ngươi nhiều, ăn

đòn đi!" Nói đoạn, Tôn Ngộ Không vung Kim Cô Bổng đập thẳng vào Hắc Hùng Tinh.

Hắc Hùng Tinh chẳng hề sợ hãi, vung đại thương chiến đấu cùng khỉ con.

Phải nói rằng Hắc Hùng Tinh này cũng là tinh quái tu luyện mấy ngàn năm mới đắc đạo, tu vi tinh thâm, lực đại vô cùng, đúng là đối thủ xứng tầm của khỉ con.

Hai bên đánh nhau túi bụi, không phân thắng bại.

Thậm chí Hắc Hùng Tinh cũng giỏi biến hóa, khiến Tôn Ngộ Không đánh mãi không xong.

Sau một hồi đại chiến, Tôn Ngộ Không thấy không hạ được đối phương bèn bay đi.

Nghĩ đến chuyện vừa khoác lác trước mặt sư phó mà giờ không lấy được cà sa, thật là mất mặt quá đi.

Trong cơn tức giận, khỉ con lại quay trở lại, hóa thành một con tiểu yêu trà trộn vào trong động phủ.

Nhưng con Hắc Hùng Tinh kia cũng rất cẩn thận, cánh nhận ra được Tôn Ngộ Không.

Sau một hồi ẩu đả, Hắc Hùng Tinh lại đánh đuổi được nó ra ngoài.

Khỉ con bất lực, lại không còn mặt mũi nào quay về tìm Phương Minh, đành phải tới Nam Hải tìm Quan Thế Âm Bồ Tát, dù sao năm đó Quan Âm cũng chỉ điểm cho nó thoát khỏi Ngũ Hành Sơn nên nó cảm thấy khá thân thiết.

Sau khi Tôn Ngộ Không đi rồi, trong Hắc Phong động, Phương Minh đột nhiên xuất hiện.

Hắc Hùng Tinh giật mình kinh hãi: "Ai đó?" Phương Minh cười

híp mắt nhìn nó: "Đừng quan tâm bần tăng là ai, bần tăng tới để cứu ngươi đây!" Hắc Hùng Tinh đại nộ, trầm giọng nói: "Hùng gia gia không cần ngươi cứu!" Nói xong, nó vung trường thương đâm tới.

Phương Minh búng nhẹ ngón tay một cái vào thanh thương.

Hắc Hùng Tinh lập tức như bị điện giật, toàn thân co quắp, lùi lại mấy bước, kinh sợ hỏi: "Rốt cuộc ngươi là thần thánh phương nào?" Nó cũng biết Phương Minh lợi hại, mình tuyệt đối không phải đối thủ nên rất cảnh giác.

Phương Minh cười bảo: "Bần tăng đã nói rồi, đừng quan tâm ta là ai, ta tới cứu mạng ngươi.

Con khỉ kia đi mời Nam Hải Quan Âm rồi, lát nữa Quan Âm sẽ biến thành mấy viên đan dược để hại tính mạng ngươi, phải cẩn thận đấy!" Dứt lời, Phương Minh biến mất không dấu vết.

Quan Âm đại sĩ không có tuệ nhãn nên không rõ tình hình, nhưng Như Lai Phật Tổ lại có, Ngài vẫn luôn quan sát sự việc này, nghe lời Phương Minh nói mà không khỏi cảm thấy loạn cào cào.

Được lắm!

Hắn lại đang giúp yêu quái!

Chuyện đã đến mức này thì ai cũng đoán được thân phận của Phương Minh, chỉ là không có chứng cứ, vì trên Thiên Đình cũng có một vị Thiên Đế như vậy.

Như Lai Phật Tổ tuy nhìn thấu nhưng không quản, vì tính khí của Phương Minh chẳng tốt đẹp gì, nếu lỡ trêu vào thì phiền phức to.

Ở phía bên kia, khỉ con đã tới Lạc Già sơn ở Nam Hải thỉnh được Quan Âm Bồ Tát.

Chương 409

Hai người đang cưỡi mây về Hắc Phong sơn thì gặp một con xà tinh, con xà tinh này được Hắc Hùng Tinh mời tới dự đại hội cà sa.

Tôn Ngộ Không một gậy đập chết xà tinh, hắc hắc cười nói: "Bồ Tát, lão Tôn có kế này, đảm bảo con Hắc Hùng Tinh kia phải quy phục, chỉ là phải chịu thiệt thòi cho Bồ Tát một chút, phiền người biến thành bộ dạng con xà tinh này." Quan Âm Bồ Tát nhìn qua là biết khỉ con lại dùng chiêu trò biến thành đan dược để chui vào bụng người ta quậy phá.

Ngài bất lực lắc đầu rồi cũng biến thành bộ dạng xà tinh.

Tôn Ngộ Không hóa thành một viên đan dược được Quan Âm cầm trên tay, tiến về Hắc Phong động.

Vào đến nơi, Quan Âm nhìn Hắc Hùng Tinh nói: "Đạo hữu, nghe nói ngươi tổ chức đại hội cà sa, ta đặc biệt tới ủng hộ, dâng lên hai viên kim đan tự chế để đạo hữu thưởng thức!" Hắc Hùng Tinh vung trường thương, hét lớn: "Lũ nhỏ đâu, vây lại!" Trong sơn động vọt ra vô số tiểu yêu bao vây Quan Âm.

Quan Âm đại sĩ nhíu mày hỏi: "Hắc Hùng đạo hữu, chuyện này là sao?

Ta hảo tâm đem đan dược tới tặng, cớ sao lại muốn bắt ta?" Hắc Hùng Tinh lườm Quan Âm, trầm giọng nói: "Hừ, Nam Hải Quan Âm, đừng giả vờ nữa, bản đại vương nhận ra ngươi rồi!" Quan Âm đại sĩ nghe vậy thì cơ mặt giật liên hồi, vẫn cố cãi: "Đại vương nói gì ta không hiểu!" Hắc Hùng Tinh chỉ vào viên kim đan trong tay Quan Âm, giận dữ: "Quan Âm, đừng diễn kịch nữa, ngươi cùng con khỉ kia cấu kết lừa ta, muốn ta ăn viên đan dược đó vào để nó quậy phá trong

bụng ta chứ gì?" Quan Âm mặt mày tái mét, không hiểu vì sao Hắc Hùng Tinh lại biết rõ như vậy, đành phải hiện ra chân thân.

Tôn Ngộ Không thấy sự việc bại lộ cũng chui ra, trừng mắt nhìn Hắc Hùng Tinh: "Hắc Hùng Tinh, làm sao ngươi nhận ra được ta?" Hắc Hùng Tinh cười ha hả: "Có cao nhân chỉ điểm, nếu không suýt chút nữa đã mắc mưu các ngươi rồi!" Ngay lúc đó, động phủ Hắc Phong động nổ tung, từ bên trong xuất hiện một vị kim giáp thần nhân.

Quan Âm nhận ra vị kim giáp thần nhân đó, chính là Kim Giáp Thiên Vương - một trong ngũ sắc thiên vương dưới trướng Bắc Đế Thủy Kỳ Lân.

Kim Giáp Thiên Vương vốn là một nhân vật cổ lão, một trong năm đại trưởng lão của Kỳ Lân tộc.

Quan Âm nhìn Kim Giáp Thiên Vương, nhíu mày chắp tay nói: "Không biết Thiên Vương giá lâm vì chuyện gì?" Kim Giáp Thiên Vương nhìn Quan Âm đại sĩ, giọng nói vang rền như chuông: "Phụng khẩu dụ của Bắc Đế, đặc biệt tới chiêu hàng Hắc Hùng Tinh thuộc tộc tẩu thú của ta!" Quan Âm đại sĩ nhíu mày: "Thiên Vương, Hắc Hùng Tinh này có duyên với bần đạo, bần đạo định đưa về Lạc Già sơn làm đại thần coi giữ núi, xin Thiên Vương thành toàn!" Kim Giáp Thiên Vương trầm giọng: "Bản vương phụng pháp chỉ của Bắc Đế tới đây, pháp chỉ không dung tình, xin Quan Âm đại sĩ lượng thứ!" Quan Âm không biết trả lời sao, chỉ nhíu mày im lặng.

Hắc Hùng Tinh đại nộ mắng: "Lão tử ở đây tự do tự tại quen rồi, chẳng thích lên Thiên Đình chịu gò bó, chịu mấy lời thối tha đó đâu.

Thiên Vương cái con khỉ gì, đánh đi, cút về chỗ của ngươi đi!" Kim Giáp Thiên Vương lạnh lùng hỏi: "Hắc Hùng Tinh, ngươi dám kháng lệnh Bắc Đế sao?" Hắc Hùng Tinh quát: "Ta chẳng cần biết

lệnh Bắc Đế hay Nam Đế, lão tử chẳng nghe thằng nào hết!" Nói đoạn, nó vung trường thương lao vào Kim Giáp Thiên Vương.

Kim Giáp Thiên Vương hừ lạnh một tiếng, thân hình đột ngột biến hóa thành một con Kỳ Lân vàng rực rỡ.

Con Kỳ Lân đó chỉ cần giơ chân một cái đã đè bẹp Hắc Hùng Tinh đang lao tới xuống đất.

Kim Giáp Thiên Vương khôi phục nhân thân, chỉ thấy Hắc Hùng Tinh nằm vật ra đất, lưỡi thè ra ngoài, trông vô cùng thê thảm.

Quan Âm đại sĩ và khỉ con sắc mặt thay đổi liên tục.

Quan Âm vốn là Từ Hàng Đạo Nhân - một trong Thập Nhị Kim Tiên, sau khi nhập Phật môn thì Phật pháp tinh thâm, giờ đã là cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng tự thấy đối đầu với Kim Giáp Thiên Vương cũng chưa chắc thắng nổi.

Khỉ con thì trợn mắt há mồm, không dám tin vào mắt mình.

Hắc Hùng Tinh có thể đại chiến với nó mấy trăm hiệp không thua, vậy mà dưới tay Kim Giáp Thiên Vương lại không chịu nổi một chiêu, thật là quá vô lý.

Kim Giáp Thiên Vương cũng là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng có dăm bảy loại, tùy thuộc vào huyết mạch, thần thông và pháp bảo.

Kim Giáp Thiên Vương là trưởng lão Kỳ Lân tộc, huyết mạch thuần chính, lực đại vô cùng, lại nắm giữ quy tắc Kim trong Ngũ Hành nên lợi hại vô cùng.

Hơn nữa, sống từ thời Thượng cổ Thiên địa tam tộc đại chiến đến tận bây giờ, lão đã tu luyện bao nhiêu năm rồi, pháp lực thâm hậu vô cùng.

Bây giờ khỉ con mới hiểu ra, chuyện đại náo Thiên Cung năm xưa đúng là một trò cười.

Thiên Đình mạnh mẽ đến mức nào chứ!

Chẳng cần ai khác, chỉ một Kim Giáp Thiên Vương trước mắt này thôi cũng đủ tiễn nó lên đường rồi!

Huống chi là còn có hàng chục vị Thiên Vương tầm cỡ này, chưa nói đến Ngũ Phương Đại Đế và Thất Sắc Đế!

Trong nhất thời, khỉ con cảm thấy hơi nản chí.

Kim Giáp Thiên Vương lôi Hắc Hùng Tinh đi, bay về Thiên Đình phục mệnh.

Tất nhiên, mọi chuyện đều do Phương Minh bày mưu tính kế.

Hắc Hùng Tinh tuy không bằng Kim Giáp Thiên Vương nhưng đánh ngang ngửa với khỉ con hàng trăm hiệp cũng là một tay cừ khôi, nếu để Quan Âm thu về làm đại thần giữ núi thì chẳng khác nào nối giáo cho giặc.

Phải biết rằng Quan Âm là nguyên lão của Tây Phương giáo!

Hiện nay các tu sĩ Huyền môn hầu hết đều vào Thiên Đình nhậm chức, người thì có tên trên Phong Thần bảng, kẻ thì tử thương, có thể nói là nguyên khí đại thương.

Điều này làm nổi bật Phật môn.

Cứ như thế, mâu thuẫn giữa Thiên Đình và Phật môn ngày càng gay gắt.

Tây Phương giáo giờ chỉ còn là cái vỏ rỗng, bị Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đạo nhân tráo đổi thành Đại Thừa Phật giáo để thoát khỏi sự ràng buộc của Thiên Đình.

Người trong Phật môn giảng về ngũ uẩn giai không, nên không

tiện nhậm chức ở Thiên Đình.

Tuy bề ngoài Phật môn thần phục Thiên Đình, nhưng thực tế họ lại thống trị thế giới phương Tây.

Chương 410

Phương Minh với tư cách là chủ tể Tam Giới, tất yếu phải thống nhất tất cả.

Vì vậy, giữa Thiên Đình và Tây Phương giáo chắc chắn sẽ có một trận chiến!

Do đó, Phương Minh không thể để đối phương lớn mạnh thêm.

Dù chỉ là một con Hắc Hùng Tinh cũng phải lôi kéo về phe Thiên Đình.

Sau khi Hắc Hùng Tinh bị thu phục, lũ tiểu yêu ở Hắc Phong sơn cũng chạy tán loạn như ong vỡ tổ.

Quan Âm đại sĩ vạt áo trắng tung bay, trong lòng không khỏi buồn bực.

Tôn hầu tử thì tìm lại được cà sa bảo bối, hớn hở quay về Quan Âm thiền viện, nịnh nọt dâng cà sa cho Phương Minh, rồi hai thầy trò tiếp tục hành trình về phía Tây.

Một ngày nọ, Phương Minh và Tôn hầu tử đang đi qua một khu rừng núi.

Đột nhiên trên trời có vật gì đó rơi xuống, ầm một tiếng trúng ngay mặt đất.

Hai người định thần nhìn lại, thấy vật vừa rơi xuống là một người.

Một đạo nhân!

Phương Minh bĩu môi nhìn về phía xa, nhướn mày thầm nghĩ: "Xem ra nhân vật thứ tư của Tây Du sắp xuất hiện rồi!" Tất nhiên,

nhân vật thứ tư mà Phương Minh nói là tính theo thứ tự xuất hiện trong truyện: thứ nhất Đường Tăng, thứ hai Tôn Ngộ Không, thứ ba Bạch Long Mã, thứ tư là Lão Trư.

Lão Trư là người quen cũ của Phương Minh.

Theo suy đoán của hắn, Lão Trư là đệ tử của Thái Thượng Lão Quân được cài cắm vào Thiên Đình.

Từ thời Yêu Đình viễn cổ, Lão Trư đã được Thái Thượng cài vào để giám thị mọi hành động của Đế Tuấn và Thái Nhất.

Lúc Phương Minh đại náo Yêu tộc Thiên Đình, hắn và Lão Trư từng có một đoạn cố sự.

Đông Hoàng Thái Nhất muốn Lão Trư tập kích Phương Minh nhưng đã bị hắn phát hiện.

Cũng may Phương Minh có cảm tình với Nhị sư huynh, nếu không Lão Trư đã đi đời nhà ma rồi, lúc đó chính Thái Âm Thần Kính trong nguyên thần của Lão Trư đã cứu gã một mạng.

Khi Nam Bắc Thiên Đình đối lập, Lão Trư được Thái Thượng triệu hồi về Nam Thiên Đình nhậm chức.

Cuối cùng Nam Thiên Đình bị diệt, Thiên Đình thống nhất, Lão Trư lại quy hàng Phương Minh.

Phương Minh cũng khá ưu ái Lão Trư, hoặc có lẽ nể mặt Thái Thượng Lão Quân nên đã gạt đi dư luận, phong gã làm Thiên Bồng đại nguyên soái, cai quản mười vạn thủy sư Thiên Hà.

Khoảng thời gian đó là lúc Lão Trư uy phong nhất.

Sau đó, Lão Trư say rượu trêu ghẹo Hằng Nga.

Hằng Nga là ai?

Hằng Nga cũng có một quá khứ đau thương.

Nàng vốn là người tình của Hậu Nghệ, sau đại chiến Vu - Yêu thì hai người về với nhau.

Hậu Nghệ nhận một đồ đệ tên là Phùng Mông, kẻ này tâm địa độc ác, nhân lúc Hậu Nghệ vắng nhà muốn cướp viên kim đan mà Phương Minh ban cho Hậu Nghệ để bay lên trời.

Hằng Nga không để hắn toại nguyện nên đã nuốt viên đan đó, sau khi nuốt vào thì người nhẹ bẫng bay lên cung trăng.

Viên đan đó vốn dành cho Hậu Nghệ, là vật chí dương chí cương, Hằng Nga nuốt vào bị lực chí âm kéo đi nên mới bay tới nguyệt cung, phải dùng hơi lạnh của nguyệt hoa để kháng lại uy lực tiên đan.

Hậu Nghệ biết chuyện vội vàng đuổi theo, biết rằng cây Ngô Quế là tinh hoa của thái âm nên muốn chặt đổ để cứu Hằng Nga, nhưng cây chặt xong lại mọc lại.

Hậu Nghệ một lòng cứu nàng nên hóa thân thành Ngô Cương, suốt ngày cầm rìu chặt cây.

Lão Trư trêu ghẹo Hằng Nga coi như đắc tội với Hậu Nghệ, đắc tội với Vu tộc, đắc tội Tây Đế và mười vị Chiến Tranh Thiên Vương.

Vì vậy Lão Trư không thể ở lại Thiên Đình được nữa.

Bất đắc dĩ Phương Minh phải đày gã xuống trần gian, ai dè Lão Trư đầu thai nhầm vào bụng lợn, thành ra quái vật đầu lợn thân người.

Bây giờ Phương Minh mới hiểu tại sao Lão Trư lại đi trêu ghẹo Hằng Nga, trong đó hẳn có nguyên do.

Hắn đoán chắc chắn là Thái Thượng Lão Quân sai bảo để gã trở thành một phần của chuyến đi Tây hành này.

Xem ra Thái Thượng Lão Quân cũng chẳng phải hạng vừa, đã tính

toán hết cả rồi.

Mọi thứ lướt qua nhanh chóng trong đầu Phương Minh.

Chương 411

Dù chỉ là suy đoán nhưng chắc cũng đúng đến tám chín phần.

Nhưng dù Thái Thượng có mưu đồ gì thì Phương Minh cũng chẳng sợ, hắn cũng có kế hoạch của riêng mình để kéo đám thần tiên này về phe Thiên Đình.

Thậm chí hắn còn đang tính toán, nếu một ngày nào đó Thiên Đình và Phật môn khai chiến, cứ để Đạo môn và Phật môn đánh nhau một trận sống mái, rồi Thiên Đình ngồi ngư ông đắc lợi.

Mọi mưu đồ đều nằm trên con đường Tây Du này!

Tôn hầu tử nhìn đạo nhân kia rồi nói với Phương Minh: "Sư phó, e là phía trước có yêu quái!" Phương Minh không nói toạc ra, chỉ cười: "Đi thôi, đi đường mãi mồm miệng cũng nhạt rồi, lên phía trước tìm chút gì ăn thôi." Phương Minh cưỡi ngựa, khỉ con dắt ngựa, hai người tiến vào một cái thôn.

Ở cổng thôn có bia đá ghi "Cao Lão Trang".

Nhìn thấy ba chữ này, Phương Minh càng chắc chắn là Nhị sư huynh đang làm loạn ở đây.

Hai người vừa vào thôn thì một tên tiểu sai tiến tới chắp tay hỏi: "Dám hỏi đại sư có pháp lực hàng yêu không?" Phương Minh chưa kịp nói, khỉ con đã hét lên: "Lão Tôn chuyên môn trị yêu quái, yêu quái nào cũng bắt được tất..." Khoác lác thì khỉ con là nhất rồi!

Tên tiểu sai thấy bộ dạng nó hung ác thì giật mình sợ hãi.

Phương Minh đành nói: "Tiểu thí chủ đừng sợ, đồ đệ ta tuy ngoại hình hơi xấu xí một chút nhưng có bản lĩnh hàng yêu thật sự." Tên kia mới thở phào hỏi: "Dám hỏi đại sư từ đâu tới và muốn đi đâu?"

Phương Minh cười: “Ta từ Đông Thổ Đại Đường đi Tây Thiên bái Phật cầu kinh!” “Ồ?

Từ Đông Thổ tới chắc chắn là có đại pháp lực rồi, mời hai vị sư phó vào!” Tên tiểu sai mừng rỡ dẫn hai người vào trang.

Cuối cùng họ tới một phủ đệ lớn, là nhà của Cao viên ngoại - một hộ giàu có ở đây.

Cao viên ngoại thấy người được dẫn về thì hỏi: “Hai vị pháp sư...” Tên tiểu sai hào hứng: “Lão gia, đây là cao tăng từ Đông Thổ tới, có pháp lực cao cường, chắc chắn sẽ hàng phục được con trư yêu kia!” Hóa ra tên này được Cao viên ngoại sai đi tìm pháp sư trị Nhị sư huynh.

Cao viên ngoại mừng rỡ thưởng cho tên kia một thỏi bạc, hắn hớn hở đi mất.

Tiếp đó Cao viên ngoại mời hai người lên ghế trên, kể lại chuyện nhà mình một lượt.

Đại loại là gã con rể của ông ta vốn rất giỏi giang, nhưng đêm tân hôn uống say lại hiện ra đầu lợn nên bị coi là yêu quái và bị đuổi đi.

Khốn nỗi Nhị sư huynh cũng có chút bản lĩnh, ít nhất là bắt nạt người phàm thì quá đơn giản.

Cơn giận nổi lên, gã nhốt Cao Thúy Lan vào một gian phòng.

Cao viên ngoại mời bao nhiêu pháp sư tới đều bị gã đánh đuổi hết, dù sao cũng từng là Thiên Bồng nguyên soái, mấy tên pháp sư làng nhàng sao bì kịp.

Nhị sư huynh phát hỏa là quăng hết lũ hòa thượng đạo sĩ ra ngoài.

Đạo nhân lúc nãy Phương Minh gặp chính là bị Nhị sư huynh quăng ra đấy.

Tôn Ngộ Không nghe xong thì ngứa nghề cười lớn: "Cao viên ngoại đừng lo, chỉ là một con lợn thành tinh thôi mà, lão Tôn sẽ giúp ông hàng phục nó." Cao viên ngoại mừng lắm, vái tạ: "Nếu hai vị trưởng lão hàng phục được yêu quái, cứu được con gái lão phu, lão phu nhất định sẽ hậu tạ." Phương Minh trợn mắt nói: "Được rồi, đừng nói mấy lời vô ích đó nữa, đi chuẩn bị đi, à, nhớ chuẩn bị cả gà vịt cá thịt nữa nhé." Cao viên ngoại sững sờ, rồi vội vàng đáp: "Được, tôi đi chuẩn bị ngay!" Ông ta cứ ngỡ Phương Minh dùng thịt cá để dụ yêu quái, nhưng khi chuẩn bị xong xuôi mời hai người ra thì mới biết mình đã nhầm to.

Phương Minh và khỉ con ngồi vào bàn, cứ thế cắm đầu vào ăn lấy ăn để.

Phật Tổ ở Tây Thiên nhìn mà cơ mặt giật liên hồi, vội vàng niệm A Di Đà Phật, coi như không nhìn thấy gì.

Cao viên ngoại cũng trợn mắt há mồm kinh hô: "Đường trưởng lão, hòa thượng không phải phải giữ thanh quy giới luật sao?

Ăn cả mâm thịt cá thế này không sợ Phật Tổ trách tội à?" "Phật Tổ là cái thá gì chứ." Phương Minh vừa nhai vừa nói ú ớ.

Phật Tổ nghe thấy lại thêm một trận loạn cào cào.

Cao viên ngoại lại kinh hãi: "Trưởng lão?" Phương Minh nhếch mép cười: "Rượu thịt đi qua ruột, Phật Tổ ở trong lòng." Phật Tổ ở Tây Thiên nghe xong mà người run bần bật, thốt lên: "Rượu thịt đi qua ruột, Phật Tổ ở trong lòng, cao, cảnh giới thật là cao!" Trong Đại Lôi Âm Tự, Hàng Long La Hán nghe vậy thì toàn thân chấn động, dường như ngộ ra điều gì đó.

Cao viên ngoại nghe Phương Minh nói thế mới thở phào.

Hai thầy trò chén chú chén anh một hồi đến lúc no căng bụng mới

dừng lại.

Cao viên ngoại rón rén tiến lên hỏi: "Hai vị cao tăng đã có thể hàng yêu chưa?" Khỉ con cười bảo: "Được rồi, được rồi, cứ đợi đến tối khi con lợn kia tới, lão Tôn nhất định sẽ bắt nó cho ông!" Cao viên ngoại mừng rỡ tạ ơn.

Ban ngày yên ả không có chuyện gì, đêm xuống khỉ con biến thành bộ dạng Cao Thúy Lan chờ Trư Bát Giới tới.

Bát Giới vào phòng không nhận ra nó, bị nó lừa phỉnh một hồi rồi còn cõng nó về Vân Sạn động.

Đúng là dẫn sói vào nhà, kết quả là khỉ con hiện nguyên hình đánh cho Bát Giới một trận.

Khốn nỗi Bát Giới sao đánh lại nó, bị trêu chọc đến khổ sở.

"Trư yêu, ăn đòn đi!" Tôn Ngộ Không vung gậy đập tới.

Bát Giới tránh không kịp kêu thất thanh: "Mạng ta tiêu rồi!" Đúng lúc này, nguyên thần sau lưng Bát Giới vọt ra, Thái Âm Thần Kính hiện lên chiếu thẳng vào khỉ con.

Nó không kịp đề phòng, bị thần quang chiếu trúng khiến hồn phách suýt vọt ra ngoài.

Chương 412

Bản thân Bát Giới cũng ngơ ngác không biết trong nguyên thần mình có Thái Âm Thần Kính.

Tôn Ngộ Không vừa sợ vừa giận mắng: "Trư yêu, món đồ đó là cái gì mà hại lão Tôn?" Bát Giới cảnh giác nhìn nó: "Ta hại ngươi lúc nào, chính ngươi làm hỏng chuyện tốt của ta thì có!" Khỉ con mắng: "Hừ, ức hiếp con gái nhà người ta, ta phá hỏng là đúng.

Hôm nay nếu ngươi rời khỏi đây lão Tôn sẽ tha mạng, còn nếu không hối cải ta sẽ đập nát động phủ của ngươi, tiễn ngươi về Tây Thiên luôn!" Bát Giới vội cuống lên: "Không được, không được, ta không thể đi, ta được Quan Âm Bồ Tát chỉ điểm đợi người đi thỉnh kinh ở đây!" "Người thỉnh kinh?" Khỉ con ngẩn người hỏi lại.

"Là cao tăng từ Đông Thổ Đại Đường tên là Đường Tam Tạng, đi Tây Thiên Đại Lôi Âm Tự thỉnh chân kinh." Bát Giới dõng dạc nói.

"Ồ?

Vậy là người của ta rồi!" Khỉ con mừng rỡ.

Hai bên thỏa thuận xong, khỉ con đốt luôn hang ổ của Bát Giới rồi dẫn gã đi tìm Phương Minh.

Khi Tôn Ngộ Không rời đi, Phương Minh đã có mặt tại Thái Thanh cung ở Thái Thanh Thiên.

Thái Thượng Lão Quân dường như đã biết Phương Minh sẽ tới, thấy hắn liền chắp tay: "Bệ hạ!" Phương Minh cười tủm tỉm: "Thái Thượng đạo hữu mưu kế hay lắm, từ trước đại chiến Vu - Yêu đã đi một quân cờ tốt thế này!" Thái Thượng nhìn hắn, gương mặt già nua không chút gợn sóng: "Bần đạo cũng là bất đắc dĩ, chỉ vì muốn chia

chút khí vận thôi, Bệ hạ hóa thân thành Đường Tam Tạng chẳng phải cũng vì thế sao?" Phương Minh cười: "Hôm nay trẫm không bàn chuyện đó với đạo hữu, trẫm muốn đạo hữu cùng trẫm liên thủ đối phó Phật giáo phương Tây, không biết đạo hữu có đồng ý không?" Thái Thượng Lão Quân hiển nhiên không ngờ Phương Minh lại thẳng thắn như vậy, hơi sững người hỏi: "Sao Bệ hạ lại khẳng định bần đạo sẽ đồng ý?" Phương Minh cười híp mắt: "Chuyện này e là không do đạo hữu quyết định đâu, nếu đạo hữu không đồng ý, trẫm đành phải trừ khử dị kỷ, dọn dẹp đạo hữu trước vậy!" Đôi mắt Thái Thượng nheo lại, bắn ra hai luồng thần mang đáng sợ, trầm giọng: "Bệ hạ định không cho bần đạo đường sống sao?" "Trẫm là Thiên Đế, chủ tể Tam Giới, lời đã nói ra như đinh đóng cột!" Phương Minh nhìn chằm chằm Thái Thượng, chiến ý bùng nổ, bộ dạng như thể chỉ cần một câu không vừa ý là sẽ đánh nhau ngay lập tức.

Thái Thượng Lão Quân do dự hồi lâu rồi thở dài: "Thôi được, bần đạo đồng ý với đạo hữu vậy!" Với tình thế hiện nay, Phật môn hưng thịnh, Huyền môn suy lạc.

Quan trọng hơn là ba vị thánh của Huyền môn là Thái Thượng, Nguyên Thủy và Thông Thiên đã hoàn toàn rạn nứt, nếu Phương Minh đánh Thái Thượng, Thông Thiên chắc chắn sẽ không giúp vì hận chuyện cũ thời Phong Thần.

Còn Nguyên Thủy có giúp cũng chẳng giải quyết được gì.

Hai vị thánh phương Tây giờ là tử thù của Huyền môn nên đương nhiên cũng sẽ đứng ngoài.

Trong khi đó, Thiên Đình chỉ cần một lệnh là các thánh nhân khác sẽ ùa vào, dù Thái Thượng và Nguyên Thủy có giỏi đến đâu cũng khó lòng chống đỡ.

Vì thế, Thái Thượng tạm thời chọn cách thần phục.

Sau khi rời Thái Thanh cung, Phương Minh lại tới Ngọc Thanh Thiên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đã biết mục đích của hắn, liền nói: "Bệ hạ, giờ đệ tử dưới trướng bần đạo đều đã nhập Phật môn, bần đạo cũng hận Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấu xương, chỉ cần Bệ hạ ra lệnh, tìm cái cớ thảo phạt Phật môn, bần đạo chắc chắn sẽ là người đầu tiên xông lên!" "Ha ha ha, được thế thì trẫm đa tạ Nguyên Thủy đạo hữu rồi!" Phương Minh cười lớn.

Rời Ngọc Thanh Thiên, hắn lại đến Thượng Thanh Thiên.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn hắn chắp tay: "Ý của Bệ hạ bần đạo cũng đoán được đại khái, bần đạo có thể đồng ý yêu cầu của Bệ hạ nhưng có một điều kiện!" Phương Minh nhướn mày cười: "Đạo hữu cứ nói!" Thông Thiên trầm giọng: "Bệ hạ phải hứa với bần đạo, sau khi diệt Phật môn phương Tây xong phải giúp bần đạo dạy dỗ Thái Thượng và Nguyên Thủy một trận!" Khi Tôn hầu tử về đến Cao Lão Trang thì Phương Minh cũng vừa về tới nơi.

Với tu vi của hắn hiện giờ, dù khoảng cách bao xa cũng chỉ như trong gang tấc, coi như là vừa đi tán gẫu với Tam Thanh một chút thôi.

"Sư phó, con lợn này nói là đang đợi một cao tăng từ Đông Thổ đi thỉnh kinh, không biết có phải là người không?" Khỉ con dùng Kim Cô Bổng hóa thành xiềng xích khóa Bát Giới lại, vẻ mặt như muốn lập công nói với Phương Minh.

Phương Minh nhìn Bát Giới cười: "Đúng thế, ta chính là Đường Tam Tạng đi Tây Thiên thỉnh kinh đây!" Bát Giới mừng rỡ quỳ sụp xuống lạy như tế sao, khóc lóc: "Sư phó ơi, lão Trư ngóng trông người mãi, Quan Âm đại sĩ chỉ điểm cho con đợi người ở đây, cuối cùng người cũng tới rồi.

Hầu ca, mau thả lão Trư ra..." Tôn Ngộ Không thu lại Kim Cô

Bổng, nhảy nhót nhìn Bát Giới cười hì hì: “Lão Tôn có thêm sư đệ rồi, hắc hắc hắc...” Phương Minh đỡ Bát Giới dậy nói: “Sau này con tên là Trư Ngộ Năng, pháp danh là Trư Bát Giới!” Bát Giới hỏi: “Sư phó, gọi là Bát Giới, liệu có phải bắt lão Trư giới rượu, giới sắc, giới thịt không...” Không đợi gã nói hết, Phương Minh phẩy tay: “Vào môn hạ của ta không có nhiều quy tắc thế đâu, cái tên Bát Giới chỉ là gọi cho thuận miệng thôi.” “Ách...” Bát Giới nghe xong mặt giật giật, lẩm bẩm: “Bát Giới, Bát Giới...” Sau khi thu nhận Bát Giới, cả đoàn rời Cao Lão Trang tiếp tục hướng về phía Tây.

Tại núi Tu Di ở Tây Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bàn bạc với nhau, họ đoán Đường Tam Tạng tám phần là do Phương Minh hóa thành nhưng không rõ mục đích thật sự của hắn là gì, nên quyết định ngăn cản.

Chuẩn Đề sai khiến Như Lai, Như Lai thấy Thánh nhân ra lệnh đành phải tuân theo, bèn phái Hoàng Phong quái xuống núi.

Con yêu quái này chuyên ăn dầu thơm ở hạ giới, đặc biệt chờ đợi mấy thầy trò.

Thầy trò Phương Minh vừa đi vừa vãn cảnh núi rừng, cuộc sống khá vui vẻ.

Một hôm đang đi thì một con hổ lớn nhảy ra.

Khỉ con và Bát Giới giật mình vội bảo vệ Phương Minh.

Hắn nhìn con hổ, thầm tính toán: “Chắc là Hổ Tiên Phong dưới trướng Hoàng Phong quái rồi.” Bát Giới mới nhập bọn nên muốn lập công, Thiên Bồng sao phải sợ một con hổ, gã vác Cào Chín Răng lao vào đập Hổ Tiên Phong.

Hổ Tiên Phong lộn nhào một cái tránh được, rồi rút hai thanh đại đao ra đánh nhau với Bát Giới.

Hai bên đánh không phân thắng bại.

Phương Minh thầm nhíu mày nghĩ: "Nhị sư huynh vốn là nhân vật từ thời Thượng cổ, biết Thiên Cương Ba Mươi Sáu Biến, sao lại không đánh thắng nổi một con tiểu yêu, chắc chắn là Thái Thượng đã dặn gã chỉ làm việc cầm chừng rồi." Phía bên kia khỉ con nhìn mà sốt ruột: "Sư phó ngồi yên, để lão Tôn giúp Bát Giới bắt con hổ này!" Nói rồi nó vung Kim Cô Bổng lao vào.

Khỉ con ra tay không nể tình, chưa tới ba hiệp Hổ Tiên Phong đã bủn rủn chân tay, biết không phải đối thủ nên quay đầu bỏ chạy.

Nó chạy tới một tảng đá giống hình hổ nằm, liền lột bộ da hổ trùm lên đá, dùng kế kim thiền thoát xác để quay lại bắt Phương Minh.

Khỉ con và Bát Giới đuổi tới, cả gậy lẫn cào đều đập vào tảng đá khiến tay chân tê dại.

Khỉ con lột lớp da hổ ra, sắc mặt thay đổi: "Không xong, trúng kế rồi, chắc nó quay lại hại sư phó rồi!" "Á, mau quay về!" Bát Giới hốt hoảng quay đầu chạy.

Khi hai huynh đệ quay về thì được chứng kiến một cảnh tượng đứng hình.

Chương 413

Phương Minh vẫn bình an vô sự ngồi cạnh Bạch Long Mã, bên cạnh là một con hổ lớn đang nằm bẹp, chính là con Hổ Tiên Phong vừa giao chiến.

Hóa ra tên này dùng kế quay lại định bắt Phương Minh, ai ngờ Phương Minh mới là kẻ hung hãn, túm cổ nó đập cho một trận nhừ tử đến mức mẹ nó cũng nhận không ra mới thôi.

Hổ Tiên Phong sợ quá, nằm phục trước mặt Phương Minh không dám cử động, run bần bật.

Phương Minh cười híp mắt nhìn hai đồ đệ: "Hai đứa đi đâu thế?

Lâu quá đấy, xem con mèo ta vừa nuôi thế nào?" Tôn Ngộ Không và Bát Giới đứng hình.

Coi hổ là mèo?

Chắc chỉ có mình Phương Minh làm được.

Phương Minh đá con hổ một cái, nó rên rỉ một tiếng, thân hình nhanh chóng thu nhỏ lại chỉ bằng con mèo bình thường, vẻ mặt đầy tuyệt vọng kêu lên một tiếng "meo".

"Ngoan, thế mới là ngoan chứ!" Phương Minh bế con mèo lên cười: "Ngộ Không, Bát Giới, đi tiếp thôi!" Nói rồi hắn lật tay hiện ra một cái vòng kim cô y hệt cái của khỉ con do hắn tự chế, đội lên đầu con hổ rồi tiếp tục hành trình.

Phương Minh thu phục Hổ Tiên Phong hoàn toàn là vì buồn chán, muốn tìm thú cưng chơi cho vui.

Hổ Tiên Phong bị đeo vòng kim cô thì bị hắn trị cho sợ khiếp vía.

Từ đó, đội ngũ Tây hành có thêm một con thú cưng.

Hoàng Phong quái thấy Hổ Tiên Phong mãi không về bèn sai tiểu yêu đi thám thính, mới biết nó đã bị Phương Minh thu làm thú cưng.

Hắn đại nộ, dẫn lũ tiểu yêu đi tìm nhóm Phương Minh gây sự.

Tôn Ngộ Không thấy Hoàng Phong quái là một con chuột vàng thành tinh thì buông lời châm chọc: "Con chuột nhắt hay ăn vụng kia, dám cản đường ông nội, muốn chết rồi à?" Hoàng Phong quái giận dữ hét: "Ngươi mới là kẻ muốn chết!" Hai bên lao vào đánh nhau.

Hoàng Phong quái võ nghệ bình thường nhưng có tuyệt chiêu thổi gió, gió thổi tới là cát bay đá chạy, đất trời quay cuồng.

Khỉ con có Hỏa Nhãn Kim Tinh sợ nhất là bị khói bụi xông vào mắt, lập tức thấy đau đớn vô cùng, bị gió thổi bay đi hàng vạn dặm.

Phương Minh cũng nhảy lên không trung, quay về Thiên Đình khôi phục chân thân.

Thần tướng Thiên Đình thấy hắn liền chắp tay: "Tham kiến Bệ hạ!" Phương Minh ra lệnh: "Truyền lệnh Thiên y xuống giới chữa mắt cho Tôn Ngộ Không, rồi tìm một viên Định Phong Châu tới!" "Tuân lệnh!" Thần tướng vội vàng đi ngay.

Thiên Đình rộng lớn bao nhiêu Thiên y đều được phái xuống tìm khỉ con chữa mắt.

Phương Minh lấy Định Phong Châu rồi quay lại.

Khi hắn hóa thân trở lại tìm hai đồ đệ thì mắt khỉ con đã được Thiên y chữa khỏi.

Phương Minh đưa Định Phong Châu cho Bát Giới bảo: "Bát Giới, đây là Định Phong Châu, một vị thiên tướng vừa đưa cho ta, con cầm lấy đi trừ khử con Hoàng Phong quái kia đi!" Khỉ con vội nói: "Sư

phó, để lão Tôn đi cho!" Phương Minh bảo: "Mắt vừa khỏi xong, cẩn thận kẻo mù đấy, để Bát Giới đi." Bát Giới dù trăm phần không muốn nhưng cũng phải cầm châu đi tìm yêu quái.

Phương Minh sao không nhận ra Hoàng Phong quái là người của Phật môn Tây Thiên, ngọn đèn thổi gió kia rõ ràng là đèn dầu dưới tòa sen của Phật Tổ.

Con chuột vàng này rõ ràng là được phái tới.

Phương Minh để Bát Giới đi là có lý do, gã là đệ tử Thái Thượng nên có thể làm cho Đạo môn và Phật môn đấu đá nhau, rồi Thiên Đình hưởng lợi.

Liệu Phật giáo có vì một con chuột mà đắc tội với Thái Thượng không?

Chắc chắn là không, nhưng đây là mồi lửa, lâu dần sẽ có cơ hội khiến hai phe Phật - Đạo đối đầu trực diện.

Bát Giới tới trước Hắc Phong động quát lớn: "Con chuột hôi hám kia, có gan thì lăn ra đây gặp ông nội Trư!" Hoàng Phong quái nghe thấy thì nổi giận đùng đùng dẫn tiểu yêu xông ra cười nhạo: "Con lợn béo kia, con khỉ kia còn bị ta đánh chạy, ngươi tới nộp mạng à?" Bát Giới mắng: "Con chuột thối không biết bản lĩnh của ông, hôm nay ông sẽ tiễn ngươi đi!" Nói rồi gã vung cào lao tới.

Hoàng Phong quái rút đại đao ra đấu với Bát Giới.

Bát Giới không giấu nghề nữa, chỉ vài đường cào đã khiến yêu quái không kịp trở tay.

Hoàng Phong quái tức giận lấy đèn dầu ra thổi, cuồng phong nổi lên ầm ầm lao về phía Bát Giới.

Gã tung Định Phong Châu ra, mặc cho gió thổi mạnh thế nào cũng không hề hấn gì.

Hoàng Phong quái thấy thần phong vô dụng thì kinh hãi định chạy về động.

Bát Giới đuổi kịp, một cào đập trúng đầu khiến hắn vỡ sọ chết tươi.

Đám tiểu yêu thấy chủ chết liền chạy tán loạn.

Bát Giới xách xác chuột về báo công với Phương Minh.

Ở Thái Thanh Thiên, Thái Thượng Lão Quân mở mắt nhìn một cái rồi lại tiếp tục tu luyện.

Chương 414

Ở thế giới phương Tây trên núi Tu Di, Chuẩn Đề đạo nhân giận dữ nói: "Sư huynh, xem con lợn kia kìa, thần thông gã dùng rõ ràng là của Huyền môn, gã chính là tay trong của Huyền môn cài vào!" Tiếp Dẫn đạo nhân thở dài, gương mặt khổ sở: "Con đường Tây hành này phải tính toán lại cho kỹ, kẻo Phật môn ta lại rơi vào tầm kiểm soát của Thiên Đình mất." Vốn dĩ Tây Du là để truyền bá Đại Thừa Phật pháp, là cơ hội chấn hưng Phật giáo.

Giờ thì hay rồi, Đường Tam Tạng thì mất tích, bị Phương Minh thế chỗ.

Khỉ con thì bị Phương Minh trị cho ngoan ngoãn.

Bát Giới là tay trong của Đạo môn.

Bạch Long Mã thuộc Long tộc, rõ ràng là phe Thiên Đình.

Tính ra chẳng có ai là người của Phật môn cả.

Bát Giới giết Hoàng Phong quái xong về khoe công với Phương Minh, chẳng hề biết mình đã trúng kế.

Phương Minh hết lời khen ngợi gã giỏi giang rồi cả đoàn tiếp tục lên đường.

Một ngày nọ tới Lưu Sa hà.

Nước sông chảy xiết, sóng vỗ ầm ầm, dòng sông rộng chừng tám trăm dặm cản lối đi.

Khi mấy huynh đệ đang xem bia văn thì dưới sông nổ một tiếng vang trời, một con quái vật tóc đỏ xông lên, thân hình khôi ngô, cổ đeo chín cái đầu lâu, tay cầm Hàng Ma Bảo Trượng lao thẳng về phía họ.

Tôn Ngộ Không vội bảo vệ Phương Minh lùi lại.

Bát Giới thì quăng hành lý, cầm thiết cào lao vào chiến đấu.

Hai bên đánh nhau túi bụi không phân thắng bại.

Phương Minh thì ngồi phía sau xem kịch vui, tay bế con mèo nhỏ (Hổ Tiên Phong biến thành), chẳng chút lo lắng.

Con quái vật kia chính là Sa Ngộ Tịnh!

Sa Tăng vốn là Quyển Liêm đại tướng của Thiên Đình, bị Phương Minh tìm cớ đày xuống trần để trà trộn vào đội ngũ thỉnh kinh.

Như vậy phe Thiên Đình đã có ba người trong đội: Phương Minh, Bạch Long Mã và Sa Tăng.

Lần này Phương Minh không vội, cứ để khỉ con và Bát Giới vật lộn với Sa Tăng, miễn sao lôi kéo được gã vào đội là thành công.

Sa Tăng vốn là người được định sẵn để thỉnh kinh nên Phương Minh không cần nhúng tay nhiều.

Bát Giới và Sa Tăng, một người là Thiên Bồng nguyên soái, một người là Quyển Liêm đại tướng, đánh nhau kịch liệt.

Khỉ con ngứa tay nhảy lên vung gậy đập xuống.

Sa Tăng thấy khỉ con hung ác quá liền lặn xuống sông Lưu Sa không lên nữa.

Hai đồ đệ về báo cáo với Phương Minh, cuối cùng vì khỉ con không giỏi đánh dưới nước nên phải bảo Bát Giới xuống sông dẫn dụ Sa Tăng lên.

Họ ước định Bát Giới dụ quái vật lên bờ, còn khỉ con sẽ đứng sẵn đó chỉ chờ quái vật hiện đầu là đập chết.

Ở thế giới phương Tây trên núi Tu Di, Tiếp Dẫn đạo nhân nhíu

mày lo lắng Quyển Liêm đại tướng cũng là phe Thiên Đế cài vào.

Chuẩn Đề gật đầu tức giận: "Phương Minh dùng kế hay thật.

Theo ý sư huynh ta nên làm gì?" Tiếp Dẫn mặt khổ sở nhưng ánh mắt lóe lên tia lạnh lùng: "Cứ làm cho tới luôn, ta sẽ giết chết Sa Tăng rồi thay bằng người của Phật môn ta vào để dễ bề ứng phó!" Chuẩn Đề gật đầu tán thành.

Hai người bàn bạc xong liền phái Dược Sư Phật và Bảo Quang Phật đi thi hành án tử với Sa Tăng.

Phương Minh đang đùa với mèo nhìn về phía Tây một cái, khóe miệng khẽ nhếch lên nụ cười.

Hai vị Phật vừa ra khỏi núi Tu Di đi không được bao xa thì bị hai vị thần ma chặn đường.

Hai vị này thân hình khổng lồ, một vị đầu thú mình người, mình đầy vảy đỏ, tai đeo hỏa xà, chân đạp hỏa long, chính là Hỏa tổ Vu Chúc Dung, giờ là Hỏa Thần - một trong mười đại chiến tranh thiên vương.

Vị kia đầu mãng xà mình người, vảy đen, chân đạp hắc long, tay quấn thanh mãng, là Thủy tổ Vu Cộng Công, giờ là Thủy Thần.

Hai vị Phật biến sắc, Dược Sư Phật do dự hành lễ: "Bái kiến hai vị thiên vương, không biết hai vị chặn đường chúng tôi có việc gì?" Chúc Dung quát lớn, giọng như sấm dậy: "Chúng ta phụng pháp chỉ của Thiên Đế, canh giữ Tây Thiên, giờ Phật giáo chưa tới lúc truyền pháp, hai người là Chuẩn Thánh đại năng, không được vào Cửu Châu." "Đúng thế!" Cộng Công phụ họa.

Bình thường thủy hỏa không dung nhưng giờ hai vị này lại cực kỳ đồng lòng.

Dược Sư Phật nhíu mày: "Hai vị thiên vương nói đùa rồi, Thiên

Đế chỉ ra lệnh không cho Thánh nhân vào Cửu Châu, lúc nào lại cấm Chuẩn Thánh?" Hiện nay ở Hồng Hoang đại lục, linh khí sung túc nên Chuẩn Thánh vẫn còn rất nhiều, Đại La Kim Tiên thì đầy rẫy, vì thế nhiều Phật đồ cũng là cao thủ Chuẩn Thánh.

Thủy Thần Cộng Công quát to: "Không cho là không cho, lý lẽ gì mà lắm thế!" Hai vị Phật nhìn nhau gật đầu.

Dược Sư Phật chắp tay trang nghiêm: "Nếu thiên vương đã quyết chặn đường, bần đạo đành mạo muội khiêu chiến vậy!" Cộng Công cười ha hả: "Tốt lắm, lão tử lâu lắm rồi chưa giãn gân cốt, đúng lúc đánh cho lão hòa thượng một trận!" "Kìa Cộng Công, nhường ta với!" Chúc Dung cũng ngứa tay giục.

Chương 415

Cộng Công lườm một cái: "Chẳng phải chỉ có hai tên hòa thượng thôi sao?

Mỗi người một đứa, tranh giành gì?" "Vấn đề là ta thấy hai đứa cũng chẳng đủ cho mình ta đánh, sao ngươi lại đòi ra tay!" Chúc Dung huênh hoang hét.

"Hừ, khoác lác!" Bảo Quang Phật đại nộ, vung thiền trượng đập tới.

"Muốn chết!" Cộng Công hét lớn, đạp mạnh chân một cái khiến không gian sụp đổ, một dòng sông cuồn cuộn vọt ra đánh bay Bảo Quang Phật xuống đất.

Cùng lúc đó Hỏa Thần Chúc Dung ra tay, vẫy tay một cái là lửa thiêu vạn trượng giáng xuống Dược Sư Phật.

Dược Sư Phật da đầu tê dại, vội vỗ lên đầu hiện ra một cái đỉnh nhỏ tỏa thanh quang bảo vệ toàn thân.

"Oanh..." Những quả cầu lửa khổng lồ như những mặt trời va đập liên tiếp vào cái đỉnh nhỏ khiến nó rung chuyển dữ dội.

Dược Sư Phật cảm thấy một sức mạnh long trời lở đất ập tới, không thể khống chế được mà rơi thẳng xuống một dòng sông lớn phía dưới.

Cộng Công thấy thế cười lớn: "Ở dưới nước là địa bàn của ta!" Nói đoạn, lão vẫy tay một cái, một cột nước khổng lồ từ dưới sông đẩy Dược Sư Phật lên không trung.

May mà cái đỉnh nhỏ kia cũng không phải vật phàm nên vẫn hộ được gã, nhưng sức mạnh va chạm khiến nội tạng gã lộn nhào, suýt

thì nôn ra cả tim gan.

"Cộng Công, hắn là của ta, sao ngươi lại tranh!" Chúc Dung lao tới đấm một cú vào Dược Sư Phật khiến gã văng đi xa, vừa bay vừa nôn ra máu.

Mãi mới ổn định được thân hình, Dược Sư Phật nhìn lại thấy cái đỉnh nhỏ đã nứt nẻ chằng chịt như mạng nhện.

Gã kinh hãi vô cùng, giờ mới biết khoảng cách với các vị Chuẩn Thánh đời đầu lớn đến nhường nào.

Dưới tay Cộng Công và Chúc Dung, gã không trụ quá mười hiệp.

Bảo Quang Phật cũng chẳng khá hơn, bị Cộng Công áp đảo hoàn toàn.

Ở núi Tu Di, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mở mắt giận dữ: "Cộng Công, Chúc Dung, dám đụng tới người của Tây Phương ta!" Đang định ra tay thì một giọng cười sảng khoái vang lên: "Ha ha ha, hai vị định đi đâu thế?" Hai người giật mình nhìn lên, thấy không gian rung động tỏa ánh hồng quang, một bóng người xuất hiện, chính là Xích Đế Hồng Vân lão tổ.

Tiếp đó là mấy cành dương liễu xanh biếc vươn ra từ không gian, Thanh Đế Dương Mi đại tiên bước tới.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề biến sắc.

Hồng Vân thì không đáng ngại, họ có thể đối phó được, nhưng Dương Mi đại tiên thì khác.

Khí tức của lão lúc này vô cùng huyền ảo, dường như rất giống với Đạo Tổ Hồng Quân.

Có nghĩa là Dương Mi đã đột phá, thậm chí có thể đã đạt tới Thiên Đạo Thánh Nhân.

Thực tế Dương Mi vốn là Hỗn Độn Ma Thần, năm xưa bị Bàn Cổ chặt đứt một nửa bản thể nên thực lực giảm sút.

Sau bao năm phục hồi, lão giờ đây dù chưa hẳn là Thiên Đạo Thánh Nhân nhưng cũng chẳng kém bao nhiêu.

Trong các thánh nhân, chỉ có Thái Thượng Lão Quân bí ẩn nhất mới có thể đối đầu với lão, nhưng cũng chỉ là đối đầu mà thôi.

Với quy tắc không gian trong tay, lão xuất quỷ nhập thần khiến người ta không thể phòng bị.

Hai vị thánh phương Tây chắc chắn không phải đối thủ.

Tại Tử Tiêu cung sâu trong hỗn độn, Hồng Quân lão tổ mở mắt, thân hình lóe lên rồi biến mất.

Cùng lúc đó ở Đại La Thiên thuộc tầng trời thứ ba mươi sáu của núi Bất Chu, Thập Tam sư phó bước ra chặn lối Hồng Quân.

Hồng Quân cảm thấy đau đầu vô cùng.

"Đế sư, để bần đạo tiếp Hồng Quân cho!" Dương Mi đại tiên bước tới trước mặt Hồng Quân nói với Thập Tam sư phó.

Vị sư phó này nhíu mày gật đầu: "Cẩn thận đấy!" Sau khi Dương Mi đi, hai vị thánh phương Tây mới thở phào.

Nhưng ngay lập tức Bình Tâm nương nương xuất hiện, rồi Nữ Oa nương nương cũng từ loan giá bước ra.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thầm kêu khổ.

Một Dương Mi đi rồi lại có thêm hai vị thánh nữa tới, đánh đấm gì tầm này?

Tiếp Dẫn cứng họng hỏi: "Dám hỏi Đế hậu, Thiên phi và Xích Đế tới núi Tu Di có việc gì?" Hồng Vân lão tổ cười ha hả: "Không có gì, bần đạo nghe nói núi Tu Di có trà ngon nên tới xin một chén!" Chuẩn

Đề lạnh lùng: “Chúng tôi đang có việc gấp, hôm khác sẽ mời trà!” Hồng Vân nhướng mày cười: “Năm xưa ở Tử Tiêu cung bần đạo nhường chỗ cho hai vị, nhân quả này đã đến lúc trả rồi chứ?” Hai vị thánh phương Tây mặt mày tím tái.

Tuy thánh nhân không vướng nhân quả thường nhưng đây là nhân quả về thánh vị, nợ từ trước khi họ thành thánh.

Trước kia họ từng định mưu hại Hồng Vân để xóa nợ, bao năm qua Hồng Vân không nhắc tới họ cứ tưởng là xong rồi, ai dè hôm nay lão tìm tới tận cửa đòi nợ.

Chuyện này hôm nay phải giải quyết dứt điểm thôi!

Chương 416

Chuẩn Đề chắp tay hỏi: "Xích Đế muốn trả nhân quả thế nào?" Hồng Vân cười nhếch mép: "Năm đó nếu không có Bệ hạ cứu mạng thì bần đạo đã tan thành mây khói dưới tay hai vị rồi, nên ta nợ Thiên Đế một ân tình lớn.

Thế này đi, hai vị chỉ cần để Đại Thừa Phật giáo quy thuận Thiên Đình, chịu sự quản hạt của Thiên Đình là xong nợ, thấy sao?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề biết nợ này không dễ trả, quả nhiên Hồng Vân đòi Đại Thừa Phật giáo phải quy phục.

Đây là tâm huyết cả đời của họ.

Sau đại chiến Vu - Yêu, Bắc Thiên Đình thống nhất hoàn vũ, Đạo Tổ vì muốn ổn định nên đã để Tây Phương giáo nhập vào Thiên Đình.

Nhưng hai người này cũng ranh ma, chỉ đưa cái vỏ rỗng vào còn nhân sự thì chuyển hết sang Đại Thừa Phật giáo mới thành lập.

Hai vị thánh hiện đang giữ chức Chí Tôn Ngũ Lão ở Thiên Đình nhưng chỉ nghe điều mà không nghe tuyên.

Vì vậy Phương Minh rất muốn thu nạp luôn cả Đại Thừa Phật giáo.

Nhưng họ lại lấy cớ là người tu hành ngũ uẩn giai không để né tránh.

Đạo môn cũng có nhiều người học theo kiểu này để không phải phục tùng Thiên Đình.

Phương Minh không bài xích Phật pháp, chỉ là không ưa hai vị thánh kia.

Hắn biết Phật pháp rồi sẽ hưng thịnh, nếu không kiểm soát từ bây

giờ thì sau này sẽ rất phiền phức.

Nếu sau này Thiên Đình phải dùng binh với Phật môn thì sẽ gây loạn cả Hồng Hoang, thậm chí làm thế giới tan vỡ.

May mà Phương Minh đã dùng Cửu Đỉnh trấn áp Cửu Châu nên thời kỳ đại chiến tứ thánh trước đó không làm hỏng linh khí.

Nếu Hồng Hoang tan vỡ, linh khí cạn kiệt thì việc tu luyện sẽ rất khó khăn, khi bị thế giới khác xâm lược sẽ không chống đỡ nổi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng biết điều đó nên mới dám cứng đầu.

Họ đang đợi Phật pháp lan rộng khắp Cửu Châu để có thực lực đối kháng.

Do đó Phương Minh quyết phải hạ gục họ trước khi Tây Du kết thúc, thực hiện đại nhất thống.

Nhưng làm sao hai người kia dễ dàng đồng ý?

Chuẩn Đề đáp: “Xích Đế nói sai rồi, bần đạo và sư huynh đã vào Thiên Đình, nhưng Đại Thừa Phật giáo là người ngoài vòng trần thế, sao có thể quy phục được, Xích Đế đổi yêu cầu khác đi!” Tiếp Dẫn cũng gật đầu: “Chúng ta chỉ là người của Tây Phương giáo, không làm chủ được Phật môn, mời người đổi ý.” “Đổi yêu cầu?

Nếu hai vị không làm chủ được thì ta hỏi người làm chủ Phật môn vậy!” Hồng Vân quay sang nhìn về phía Đại Lôi Âm Tự quát: “Ai làm chủ Phật môn?

Như Lai đâu?” Như Lai Phật Tổ mặt mày méo xệch, đành phải cứng đầu bước ra: “Bần tăng!” Như Lai kiêm cả công pháp Phật - Đạo, pháp lực vô cùng thâm hậu, dưới thánh nhân khó tìm đối thủ nhưng đối mặt với Thánh nhân thì vẫn còn kém một bậc.

Hồng Vân Lão Tổ nhìn Như Phật Tổ, cười nói: "Đa Bảo, ngươi

thật là chẳng có tiền đồ gì cả, đường đường là đại đệ tử của Huyền Môn, sao lại đi đầu quân Tây Phương, làm cái quỷ Như Phật Tổ này?" Chỉ một câu nói, mặt Như Phật Tổ lập tức đỏ như gan heo, nhìn Xích Đế Hồng Vân Lão Tổ, nói: "Xích Đế đã nói vậy, bần tăng cũng đành chịu, trong Phong Thần Đại Chiến, bần đạo cũng đã tận lực rồi, nhưng mà... nhưng mà..." Thông Thiên Giáo Chủ nghe xong cảm động vô cùng.

Dù sao thì trong Tru Tiên Kiếm Trận, Đa Bảo Đạo Nhân từng lén đánh Thái Thượng Lão Tử, kết quả bị Thái Thượng Lão Tử bắt giữ, cũng coi như đã xuất lực rồi.Nguyên thần Phương Minh xuất khiếu, đến trước mặt Xích Đế Hồng Vân Lão Tổ.

Hồng Vân Lão Tổ vội vã chắp tay nói: "Bệ hạ!" Nữ Oa, Bình Tâm Nương Nương cũng bái nói: "Bệ hạ!" Như Phật Tổ do dự một lát, chắp tay nói: "Kiến Bệ hạ!"Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Như Phật Tổ, sau đó nhìn về phía Thiên Kình Sơn, cười lớn nói: "Thông Thiên Đạo Hữu, ông nghĩ cái đại đệ tử này là hàng tốt à?

Bị lừa rồi đấy!

Hắn chính là tên phản đồ lớn nhất của Tiệt Giáo, là kẻ vô sỉ nhất!" Ngay sau đó, Phương Minh lại quay đầu nhìn về phía Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân, cười nói: "Hai vị Đạo Hữu, các ông nghĩ Tây Phương Giáo là bên thắng trong Phong Thần Đại Kiếp à?

Sai rồi, sai rồi, thực chất, kẻ thắng lớn nhất, không ai hơn chính là Như Phật Tổ đang ở trước mặt này!"Trên Thượng Thanh Thiên, Thông Thiên Giáo Chủ hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên không tin.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân khóe miệng co giật dữ dội, hiển nhiên đối với thủ đoạn của Như Phật Tổ, cũng bội phục vô cùng.Mặt Như Phật Tổ dài thườn thượt, trầm giọng nói: "Bệ hạ đừng có mà hủy hoại danh tiếng của bần tăng!""Hủy hoại danh tiếng

à?

Trẫm thấy không đổ lệ khi chưa thấy quan tài, đã vậy, thì hôm nay trẫm sẽ triệt để xé toang cái bộ mặt ngụy thiện của ngươi ra!" Phương Minh vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Như Phật Tổ, cười tủm tỉm nói: "Đa Bảo, là một trong ba nghìn Hồng Trần Khách ở Tử Tiêu Cung, khi nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, đã bắt đầu mưu tính chuyện này rồi!" Sắc mặt Như Phật Tổ hơi biến đổi, hừ một tiếng.Phương Minh lại cười tủm tỉm nói: "Trên Phân Bảo Nhai ở Tử Tiêu Cung, ngươi đã một mình chiếm được hai ba ngàn kiện Linh Bảo, là ngẫu nhiên sao?

Không, đó là tâm cơ của ngươi!

Khi mọi người đang dòm ngó Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm, ngươi lại thu Tiên Thiên Linh Bảo thượng phẩm.

Khi mọi người thu Linh Bảo thượng phẩm, ngươi bắt đầu thu Linh Bảo trung phẩm.

Khi mọi người thu Linh Bảo trung phẩm, ngươi bắt đầu thu Linh Bảo hạ phẩm.

Cứ như vậy, mấy ngàn kiện Linh Bảo đều vào túi ngươi, đó chẳng phải là mưu tính của ngươi sao?"Sắc mặt Như Phật Tổ âm trầm đến đáng sợ, nói: "Ngươi lại biết rồi à?"Phương Minh cười lạnh một tiếng, hai mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Như Phật Tổ, nói: "Sau khi ngươi có được nhiều Linh Bảo như vậy, khi đó bị mọi người truy sát, sau khi chạy vào Hồng Hoang thế giới, liền ẩn mình, ẩn mình mấy vạn năm, đợi đến khi Tam Thanh thành Thánh, liền bắt đầu mưu đồ Tam Giáo!" Như Phật Tổ nhìn Phương Minh không nói gì.Phương Minh cười tủm tỉm nói: "Thái Thượng Đạo Hữu không thu đồ đệ, Nguyên Thủy Đạo Hữu lại sĩ diện mỏng, không dễ mưu đồ, vì vậy ngươi đã chọn bái nhập môn hạ của Thông Thiên Đạo Hữu, mưu đồ toàn bộ Tiệt Giáo.

Với thân phận đại sư huynh, ngươi đã chia những Linh Bảo có được từ Phân Bảo Nhai cho các sư huynh đệ Tiệt Giáo, khiến trên dưới Tiệt Giáo đều cảm ân đội đức với ngươi, liền thuận lý thành chương trở thành Phó Giáo Chủ của Tiệt Giáo, ngay cả Thông Thiên Đạo Hữu cũng không thể không cân nhắc lời ngươi nói, có phải không?"Trên Thượng Thanh Thiên, Thông Thiên Giáo Chủ nhíu mày, tựa hồ có điều suy nghĩ.

Như Phật Tổ nhìn Phương Minh, trong mắt thần quang lóe lên, nói: "Điều đó cũng không thể chứng minh, bần tăng trong Phong Thần Đại Kiếp lén đánh Thái Thượng Thánh Nhân, bần tăng cũng đã tận lực rồi!""Tận lực à?

Một câu tận lực hay thật!

Chương 417

Đó chính là âm mưu của ngươi!" Phương Minh nhìn Như Phật Tổ, trầm giọng nói: "Ngươi vì cái chết của Hỏa Linh Thánh Mẫu, đã châm ngòi để Thông Thiên Đạo Hữu và Nguyên Thủy Đạo Hữu khai chiến, khiến hai giáo Tiệt Giáo và Xiển Giáo đại chiến, ngươi lén đánh Thái Thượng Đạo Hữu trong Tru Tiên Kiếm Trận, đó chẳng phải là xạo quỷ sao?

Một Chuẩn Thánh, đánh lén Thánh Nhân nào cơ?

Càng quan trọng hơn, Thái Thượng Đạo Hữu lại không giết ngươi, trong đó chẳng phải có mèo mỡ gì sao?"Nghe vậy, mặt Thông Thiên Giáo Chủ lập tức âm trầm đến cực điểm, nghiến răng ken két, hận không thể xé xác Đa Bảo ra.

Như Phật Tổ sắc mặt âm trầm nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Bệ hạ, đừng có vu oan cho bần tăng!"Phương Minh cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Trẫm vu oan à?

Thái Thượng Đạo Hữu hóa hồ, chính lúc trẫm muốn quy chỉnh Tây Phương Giáo, ngươi nhân cơ hội này làm Như Phật Tổ, gom toàn bộ Tây Phương Giáo vào dưới trướng, làm cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai vị Đạo Hữu bị treo quyền, có phải không?""Toàn bộ khí vận của một Lượng Kiếp đều tập trung trên một người, cao tay thật đấy, thật sự là cao tay!" Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Như Phật Tổ, nói: "Thập Nhị Kim Tiên đều bái nhập Phật Môn, Tam Thiên Khách của Tiệt Giáo mà Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai vị Đạo Hữu vất vả độ hóa, cũng nhập vào Phật Môn của ngươi, Tây Phương Giáo càng toàn thể đều nhập vào Phật Môn của ngươi.

Một Đại Thừa Phật Giáo, dung hợp thế lực của ba đại giáo Xiển

Giáo, Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo, đó chẳng phải là âm mưu sao?"Mọi người chợt hiểu ra, lại có một cảm giác thể hồ quán đỉnh.

Trước đây đều cho rằng Như Phật Tổ là bậc trung nghĩa, lại không ngờ âm hiểm đến vậy.

A!

Đúng như Phương Minh đã nói, Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, Tam Thiên Khách của Tiệt Giáo, toàn bộ Tây Phương Giáo, giờ đây đều đã quy nhập vào Đại Thừa Phật Giáo.

Như Phật Tổ lại hấp thu toàn bộ khí vận của một Lượng Kiếp, quả thật có chút khủng khiếp!Năm xưa Hồng Quân Lão Tổ khi đại chiến chính ma, đã hấp thu khí vận của Long Hán Đại Kiếp, lập tức thành Thánh, trở thành vị Thánh Nhân đầu tiên giữa trời đất.

Như Phật Tổ giờ đây cũng hấp thu toàn bộ khí vận của một Lượng Kiếp, vậy mục đích của Như Phật Tổ đã rõ ràng, chính là vì thành Thánh!

Cũng chính vì Như Phật Tổ đã hấp thu toàn bộ khí vận của một Lượng Kiếp, Phật Đạo kiêm tu, vì thế pháp lực mới vô biên, gần như có thể sánh ngang Thánh Nhân, thậm chí ngay cả Quán Âm Đại Sĩ, Nhiên Đăng Cổ Phật cùng những người khác cũng không thể không thần phục hắn.Hiện tại mọi người, không khỏi rợn xương sống, một trận sợ hãi.

Từ sau khi Long Hán Đại Kiếp kết thúc, khi nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, Như Phật Tổ đã bắt đầu mưu đồ, mưu đồ suốt một Lượng Kiếp, tâm cơ như vậy, kế mưu như vậy, thật sự đáng sợ!

Ngay cả Lục Thánh, nghe xong cũng đều kinh hãi không thôi.

Thậm chí trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Lão Tổ cũng không khỏi nhíu mày.

Như Phật Tổ mưu đồ như vậy, nếu giữa trời đất lại có Thánh Nhân xuất thế, thì Thánh Nhân khác kia chắc chắn là Như Phật Tổ không nghi ngờ gì!

Thánh Nhân lại xuất hiện, tình hình đó thì không xong rồi!

Vốn đã có vài người chia sẻ khí vận, giờ đây lại có thêm một Thánh Nhân nữa tranh giành, sao có thể cam tâm!

Các Thánh nghe xong giận không kìm được, nhao nhao nhìn về phía Như Phật Tổ.

Như Phật Tổ chỉ cảm thấy bị mấy đạo ánh mắt cường đại vô cùng theo dõi, khiến mình không còn chỗ ẩn hình, áp lực như núi đè, không khỏi vội vàng nói: "Bệ hạ, tất cả chỉ là trùng hợp mà thôi, bần tăng có tâm cơ giỏi thì e là Bệ hạ mới có tâm cơ giỏi chứ!"Phương Minh lạnh hừ một tiếng, lạnh giọng nói: "Trẫm có tâm cơ à?

Trẫm đây là dương mưu đường đường chính chính, không giống ngươi, hèn mọn như một con chuột nhắt, thấy ánh sáng là chết!"Như Phật Tổ lạnh hừ một tiếng, nói: "Phật Môn ta vốn ở hóa ngoại, không quản chuyện thế gian, Bệ hạ làm vậy chẳng qua là muốn đàn áp Phật Môn ta thôi!"Phương Minh hai mắt hơi híp lại, nhìn Như Phật Tổ, trầm giọng nói: "Được, trẫm đã xem thường ngươi rồi, từ nay về sau, ngươi chính thức nằm trong danh sách của trẫm!" Mặt Như Phật Tổ giật giật, không nói gì.Phương Minh quay đầu nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, trầm giọng nói: "Hai vị Đạo Hữu đã hiểu rõ chưa?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người giận dữ nhìn Như Phật, nhưng không hành động.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn Phương Minh, nói: "Bệ hạ mượn tay bọn ta để trừ bỏ Phật Môn, đánh một bàn cờ hay thật, bọn ta sẽ không quản nữa!" Nói rồi, Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn về phía Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân gật đầu, hai người liền cùng nhau trở về Tu Di Sơn.Phương Minh cười nhếch mép, nhìn thoáng qua Như Phật Tổ, sau đó nguyên thần viễn độn, trở về bản thể.

Đế Hậu Nữ Oa Nương Nương, Bình Tâm Nương Nương đều rời đi.

Chỉ còn lại Xích Đế Hồng Vân cười ha ha bước vào Tu Di Sơn, cười nói: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai vị Đạo Hữu, bần đạo xin chén trà uống!"Một bên khác, cuộc đối quyết giữa Thủy Thần Cộng Công, Hỏa Thần Chúc Dung và Bảo Quang Phật, Dược Sư Phật cũng đã kết thúc.

Thủy Thần Cộng Công một quyền đánh bay Bảo Quang Phật, văng vào một ngọn núi lớn.

Bảo Quang Phật liên tục thổ huyết.Một bên khác Dược Sư Phật tình trạng cũng tương tự, bị Hỏa Thần Chúc Dung đánh bay, văng vào một khu rừng.

Cầu tiên hoa rừng bốc cháy, ánh lửa ngút trời.

Linh Bảo trên đầu Dược Sư Phật bị đánh nứt toác, vỡ vụn từng mảnh.Như Phật Tổ thấy mặt co giật dữ dội, bước ra, liền muốn cứu hai tên phật tử kia.

Đúng lúc đó, một đạo hà quang lóe lên, cản đường Như Phật Tổ.

Hà quang tan đi, lộ ra một bóng dáng đế hoàng uy nghiêm, chính là Trung Ương Tử Vi Đại Đế Thú Hoàng Thần Nghịch.Thú Hoàng Thần Nghịch nhìn Như Phật Tổ, trầm giọng nói: "Như Đạo Hữu sao lại vội vàng thế, muốn đi đâu vậy?" Mặt Như Phật Tổ co giật dữ dội, lạnh hừ một tiếng, nói: "Tử Vi Đại Đế mau mau tránh ra, nếu không đừng trách bần đạo không khách khí!"Thú Hoàng Thần Nghịch bĩu môi, khinh thường nói: "Bản Hoàng là thần linh đầu tiên sau khi khai thiên,

từ khi Tiên Thiên Tam Tộc chinh phạt Hung Thú nhất tộc, Bản Hoàng quy ẩn xong, liền không động thủ nữa, e là thế nhân đều đã quên mất Bản Hoàng rồi, hôm nay Bản Hoàng sẽ cho họ nhớ lại Bản Hoàng!"Như Phật Tổ cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Tử Vi Đại Đế cứ phải tự rước nhục vào thân ư?" Theo Như Phật Tổ thấy, hắn đã hấp thu toàn bộ khí vận của một Phong Thần Lượng Kiếp, lại hấp thu khí vận nhỏ của Hóa Hồ, lại Phật Đạo kiêm tu, có thể nói là đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân.

Chỉ cần không phải Thánh Nhân xuất thủ, hắn căn bản không sợ!

Giờ đây Thú Hoàng Thần Nghịch cản đường, tự nhiên hắn khinh thường!Thú Hoàng Thần Nghịch nhìn Như Phật, khóe miệng nở một nụ cười, nụ cười tựa hồ y hệt nụ cười của Phương Minh, nói: "Như Đạo Hữu muốn thử xem sao?""Thử thì thử!" Như Phật thấy Bảo Quang Phật và Dược Sư Phật không thể cầm cự được bao lâu nữa, liền sẽ vẫn mệnh, trong lòng giận dữ, phẫn nộ nói: "Bần tăng nghe nói Đạo Hữu là tọa kỵ của Bệ hạ, từ khi nào một con tọa kỵ cũng trở nên kiêu ngạo đến vậy!"Nụ cười trên mặt Thú Hoàng Thần Nghịch càng tươi hơn, nhưng lại khiến người ta có một cảm giác như rơi vào hầm băng, giống hệt như đúc từ một khuôn với Phương Minh, nhìn Như Phật Tổ, trầm giọng nói: "Tọa kỵ, không sai, Bản Hoàng quả thật là tọa kỵ của Bệ hạ, nhưng ngay cả một con tọa kỵ ngươi cũng đánh không lại, chẳng lẽ ngươi còn không bằng một con tọa kỵ sao?"Như Phật Tổ đại nộ, hai tay hợp thập, bảo tướng trang nghiêm, bình thản đẩy ra một chưởng.

Một chưởng tuy nhìn có vẻ bình đạm vô kỳ, nhưng lại ẩn chứa đại pháp lực, là chí cao chưởng pháp mà Như Phật Tổ đã lĩnh ngộ sau khi trải qua toàn bộ Lượng Kiếp.Vô Lượng Kiếp Chưởng!Một bàn tay Phật vàng óng xuất hiện, không gian nơi nó đi qua sụp đổ, địa hỏa phong lôi cuồng bạo, đánh thẳng vào Thú Hoàng Thần Nghịch.Thú

Hoàng Thần Nghịch lạnh hừ một tiếng, cũng tương tự đẩy ra một chưởng bình thản.

Một chưởng này lại học từ Vô Lượng Lượng Kiếp Chưởng của Phương Minh.Vô Lượng Lượng Kiếp Chưởng và Vô Lượng Kiếp Chưởng tuy chỉ khác một chữ, nhưng giữa hai cái lại có sự khác biệt trời vực.

Vô Lượng Kiếp Chưởng là sự lĩnh ngộ của Như Phật Tổ đối với một đại kiếp Phong Thần Đại Kiếp.

Còn Vô Lượng Lượng Kiếp Chưởng lại là sự lĩnh ngộ của Phương Minh đối với khai thiên tích địa, thế giới hủy diệt, trở về Hỗn Độn, trải qua vô số Lượng Kiếp.Giữa hai cái có sự khác biệt về bản chất, một sự lĩnh ngộ của một Lượng Kiếp, làm sao có thể sánh bằng sự lĩnh ngộ của nhiều Lượng Kiếp?

Xét về sự tinh diệu của thần thông, Vô Lượng Lượng Kiếp Chưởng của Phương Minh phải hơn xa Vô Lượng Kiếp Chưởng của Như Phật Tổ.

Chương 418

"Oanh..." Hai bàn tay khổng lồ va vào nhau, ầm ầm va chạm.

Uy thế tuyệt luân của Như Phật Tổ, bàn tay Phật vàng óng khi gặp Vô Lượng Lượng Kiếp Chưởng, gần như giống như tờ giấy mỏng, ầm ầm vỡ nát.Vô Lượng Lượng Kiếp Chưởng khí thế không giảm, đánh thẳng vào Như Phật Tổ.

Như Phật Tổ nhón chân, Cửu Phẩm Kim Liên hiện ra, phóng ra từng đạo kim quang, bảo vệ quanh thân.Tiền thân của Cửu Phẩm Kim Liên của Như Phật Tổ là Thập Nhị Phẩm Kim Liên của Tiếp Dẫn Đạo Nhân, nhưng trong Phong Thần Đại Chiến, Thập Nhị Phẩm Kim Liên của Tiếp Dẫn Đạo Nhân bị Văn Đạo Nhân cắn mất ba phẩm, trở thành Cửu Phẩm Công Đức Kim Liên.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân đau lòng không thôi, nhưng Cửu Phẩm Công Đức Kim Liên và Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên khác xa nhau, trong sự bất đắc dĩ Tiếp Dẫn Đạo Nhân đã ban Cửu Phẩm Công Đức Kim Liên cho Như Phật Tổ.

Chỉ là giờ nhìn lại, lại ban cho một kẻ vong ân bội nghĩa.Còn Văn Đạo Nhân, Văn Đạo Nhân là con muỗi đầu tiên trong Huyết Hải, nắm giữ Thôn Phệ Pháp Tắc.

Văn Đạo Nhân đã nuốt ba phẩm Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Tiếp Dẫn tức giận, muốn xử tử Văn Đạo Nhân, cũng may Phương Minh đã xuất thủ cứu Văn Đạo Nhân, vì thế Văn Đạo Nhân đã gia nhập Thiên Đình, trở thành một đại tướng dưới trướng Phương Minh. "Oanh..." Vô Lượng Lượng Kiếp Chưởng đánh vào Cửu Phẩm Kim Liên, trực tiếp đánh bay Như Phật Tổ, ầm ầm phá sập từng ngọn núi

lớn.Chư thần ma Tam Giới xem xong kinh hãi không thôi.

Vốn cho rằng Như Phật Tổ đã hấp thu khí vận của một Lượng Kiếp, pháp lực hùng hậu đến mức khó tin, có thể sánh ngang Thánh Nhân.

Nhưng cũng không ngờ, Như Phật Tổ lại không đỡ nổi một chiêu dưới tay Trung Ương Tử Vi Đại Đế Thú Hoàng Thần Nghịch!

Thật là khủng khiếp.Đông Cực Thiên, trong đại dương mênh mông, đột nhiên sóng nước nổi lớn, một cái đầu rồng khổng lồ vô cùng nổi lên mặt nước, nhìn chằm chằm cảnh tượng đó, lẩm bẩm nói: "Thú Hoàng Thần Nghịch mạnh quá, làm Trung Ương Tử Vi Đại Đế, Bản Hoàng cam tâm phục tùng!" Chủ nhân của cái đầu rồng đó chính là Long Vương, tộc trưởng Long Tộc của Tiên Thiên Tam Tộc, giờ là Đông Đế Long Vương.

Ngay sau đó, Long Vương chìm xuống biển.Nam Cực Thiên, trong vô biên vô tận Bất Tử Hỏa Sơn.

Một con Phượng Hoàng khổng lồ vô cùng bay ra, hóa thành một nữ tử đoan trang xinh đẹp, khoác hà y, đội phượng quan, nữ tử đó chính là Nam Đế Nguyên Phượng.

Nguyên Phượng nhìn cảnh Thú Hoàng Thần Nghịch đánh bay Như Phật Tổ, lẩm bẩm nói: "Mạnh thật, trách không được Bản Hoàng, Long Vương, Thủy Kỳ Lân liên thủ cũng không phải đối thủ của hắn..."Bắc Cực Thiên, trong mười vạn đại sơn.

Một con Kỳ Lân ngũ sắc khổng lồ vô cùng bay lên đỉnh núi cao nhất, hóa thành một nam tử thần thái tuấn tú, chính là tộc trưởng Kỳ Lân Tộc Thủy Kỳ Lân, giờ là Bắc Đế Thủy Kỳ Lân.

Thủy Kỳ Lân kinh hô nói: "Thú Hoàng Thần Nghịch lại mạnh hơn rồi, e là cách Thành Thánh cũng không còn xa nữa..."Tây Cực Thiên,

trong Bàn Cổ Thần Điện.

Tây Đế Tổ Vu Đế Giang nhìn cảnh tượng đó, cũng kinh hô không thôi.

Vốn cho rằng Chủ Chưởng Chiến Tranh Đại Đế, hẳn là mạnh nhất trong Ngũ Phương Đế, lại không ngờ so với Thú Hoàng Thần Nghịch, lại kém xa.Đông Cực Thiên, Nam Cực Thiên, Bắc Cực Thiên, Tây Cực Thiên, là Tứ Cực Thiên của Hồng Hoang Đại Lục.

Trong đó Tây Cực Thiên không phải Tây Phương Thế Giới, mà xa hơn Tây Phương Thế Giới rất nhiều, nằm ở cực tây của Hồng Hoang Đại Lục.Trong Ngũ Phương Đế, Đông Nam Tây Bắc Tứ Đế phụng mệnh trấn thủ Tứ Cực Thiên, phòng ngừa thế giới bên ngoài xâm nhập.

Cũng chính nhờ sự trấn thủ của Đông Nam Tây Bắc Tứ Đế mấy năm nay, mới khiến Hồng Hoang Đại Lục không còn bị thế giới khác xâm nhập nữa.Là Trung Ương Tử Vi Đại Đế Thú Hoàng, thì trấn thủ Thiên Đình, uy hiếp toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục.

Thú Hoàng Thần Nghịch đã lâu không xuất thủ, cho đến nay chỉ có nhiều người không biết sự tồn tại của hắn.

Lần này Thú Hoàng Thần Nghịch xuất thế, với thế sấm sét, một chưởng đánh bay Như Phật Tổ, một lần nữa uy lâm Hồng Hoang...Như Phật Tổ phi thân, thổ huyết không ngừng, vẻ mặt kinh nộ nhìn Thú Hoàng Thần Nghịch, trầm giọng nói: "Tử Vi Đại Đế, quả nhiên lợi hại, bần tăng hôm nay xin nhận thua!" Nói rồi, hóa thành một đạo lưu quang, bay về Tây Phương.Những người theo dõi đại chiến đều trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

Không ngờ Thú Hoàng Thần Nghịch lại mạnh đến vậy!

Từ đó có thể thấy được nội tình của Thiên Đình mạnh mẽ đến

mức nào, Ngũ Phương Đế, Thất Sắc Đế, không ai là nhân vật không kinh diễm một thời đại.Một bên khác, không có Như Phật cứu viện, Bảo Quang Phật và Dược Sư Phật hiển nhiên nguy cấp.

Bảo Quang Phật bị Cộng Công một quyền đánh bay, phá sập từng ngọn núi lớn.

Cộng Công áp sát, đè chặt Bảo Quang Phật, một quyền tiếp một quyền giáng xuống, trực tiếp đánh Bảo Quang Phật biến dạng hoàn toàn, thành một đống thịt nát.Một bên khác, Dược Sư Phật có kết cục khá hơn một chút, Dược Sư Phật tinh thông dược lý, rắc xuống từng nắm dược vật, cây cối xung quanh mọc nhanh như vũ bão, nhanh chóng mọc thành một khu rừng rậm rạp, che kín trời đất.

Hỏa Thần Chúc Dung kinh ngạc, xông vào rừng, dùng Nam Minh Ly Hỏa đốt cháy cả khu rừng, lửa bùng lên dữ dội, nhanh chóng thiêu rụi khu rừng thành tro bụi. "Lão ngốc kia, chạy đi đâu!" Hỏa Thần Chúc Dung phát hiện Dược Sư Phật, áp sát, Dược Sư Phật tự biết khó thoát, nghiến răng, tự bạo nhục thân, nguyên thần bay xa về Tây Phương.

Hỏa Thần Chúc Dung thấy để Dược Sư Phật chạy mất, tức giận gào thét.Một bên khác, Cộng Công một quyền một quyền đánh Bảo Quang Phật thành thịt nát.

Đáng thương Bảo Quang Phật chết thảm vô cùng, lại bị sống sượng đánh chết từng quyền một, thậm chí ngay cả nguyên thần cũng bị Cộng Công bắt lấy, một ngụm nuốt vào bụng.Cộng Công thấy Chúc Dung không giết chết Dược Sư Phật, không khỏi đắc ý, ha ha cười lớn nói: "Lão Hỏa, không được rồi, xem ta đánh chết một tên, còn ngươi lại để hắn chạy mất, không bằng ta rồi, ha ha ha..."Cái gọi là thủy hỏa bất dung, hai vị Tổ Vu gặp mặt là cãi vã.

Hỏa Thần Chúc Dung tự thấy để Dược Sư Phật chạy mất, kém

Cộng Công một bậc, tức giận nghiến răng, phẫn nộ nói: "Không bằng cái quái gì, đó là do ta nhất thời sơ suất, dù hắn chạy thoát, e là tám phần cũng phế rồi, ta đã gieo Đạo Hỏa vào Nguyên Thần hắn, chắc chắn cũng khó mà sống nổi." Dược Sư Phật bay đến chân Tu Di Sơn, nguyên thần bốc cháy liệt hỏa hùng hùng.

Như Phật Tổ vội vàng xuống núi, dùng pháp lực trấn áp liệt hỏa trên Dược Sư Phật, tức giận nghiến răng.Lần này, vốn dĩ là muốn trừ bỏ người, thay Sa Tăng bằng người của Phật Môn, nhưng không ngờ lại bị Phương Minh vạch trần, có thể nói là đã ăn một quả lừa lớn.

Bảo Quang Phật bị tên Cộng Công kia sống sượng đánh chết, đánh thành thịt nát.

Nhục thân Dược Sư Phật bị hủy, tuy còn giữ được nguyên thần, nhưng bị Nam Minh Ly Hỏa của Chúc Dung thiêu đốt khiến nguyên thần bất ổn, e là cũng phải chuyển thế luân hồi, mới có thể miễn cưỡng giữ được tính mạng.Chỉ trong chớp mắt, đã tổn thất hai viên đại tướng!

Càng khiến Như Phật phẫn nộ là Phương Minh lại vạch trần toàn bộ mưu đồ vạn năm của hắn, khiến hình tượng quang huy của hắn bị tổn hại lớn, lúc này trong Phật Môn có rất nhiều người bất mãn với hắn.Như Phật cố gắng đè nén tâm thần, lẩm bẩm nói: "Xem ra trong Phật Môn cũng cần phải thanh tẩy một phen rồi..." Ngay sau đó, trong Phật Môn xảy ra một thảm án lớn.

Theo truyền ngôn, có một tôn thần ma sát lên Tu Di Sơn, đồ sát rất nhiều phật tử trên Tu Di Sơn.

Tôn thần ma đó tự xưng là "Vô Thiên"!

Vô Pháp Vô Thiên Vô Thiên!Nhưng người minh nhãn có thể nhìn ra những dấu vết đó, tuy Vô Thiên cực lực che giấu thân phận, nhưng vẫn có sơ hở.

Chương 419

Vô Thiên đã giết những người trong Phật Môn gào thét hung hăng nhất, phản đối Như Phật Tổ hung hăng nhất!

Nghi ngờ kẻ đồ sát Phật Môn kia chính là Vô Thiên, Như Phật Tổ.

Nhưng dù vậy, cũng chỉ dám giận mà không dám nói, dù sao giờ đây Thánh Nhân bị Thiên Đế và Đạo Tổ hạn chế tự do, ít ai là đối thủ của Như Phật Tổ.Như Phật Tổ trở về Linh Sơn, suy đi tính lại, nên phá cục thế này thế nào.

Cuối cùng, Như Phật Tổ quyết định châm ngòi chia rẽ Phương Minh sư đồ mấy người, thêm người của Phật Môn vào đội ngũ thỉnh kinh.Một bên khác, Phương Minh lại thuận lợi thu phục Sa Tăng.

Cứ như vậy, sư đồ mấy người đã đủ, chỉ còn thêm một con hổ thú cưng nữa mà thôi.Như Phật lấy cớ, nói: "Người tâm tính không kiên định không thể nhập Tây Phương, ta quản việc người thỉnh kinh tâm tính không kiên định, các ngươi cần phải thử thách một phen!" Quán Âm Đại Sĩ nói: "Thử thách thế nào?" Như Phật lớn tiếng nói: "Quán Âm, Phổ Hiền, Văn Thù, ba người các ngươi đi Thiên Đình, nói với người thỉnh kinh là tâm tính không kiên định, cần phải thử thách một phen!" Quán Âm, Phổ Hiền, Văn Thù ba vị Bồ Tát lĩnh pháp chỉ của Như Lai, đến Thiên Đình cận kiến.

Lần này, ba vị Bồ Tát đã mượn danh nghĩa kiến Thiên Đế, vì thế Thiên Đình cũng không ngăn cản.

Ba vị Bồ Tát đến Lăng Tiêu Bảo Điện, chỉ đợi Thiên Đế.Chốc lát, Phương Minh nhập hồn vào bản thân, lên Lăng Tiêu Bảo Điện, nhìn về phía ba vị Bồ Tát, hỏi: "Ba vị Bồ Tát có việc gì?"Quán Âm Đại Sĩ chắp tay nói: "Bệ hạ, Phật Tổ Như Lai của chúng thiếp nói người

thỉnh kinh tâm tính không kiên định, cần phải thử thách một phen, đặc ý sai bọn thiếp về bẩm báo Bệ hạ!" Như Lai cũng sợ rồi, vì thế làm việc phải có lý lẽ, để Phương Minh không nắm được nhược điểm, nếu không lại phải tổn thất vài viên đại tướng!Phương Minh nhìn về phía Quán Âm Đại Sĩ, Phổ Hiền Bồ Tát và Văn Thù Bồ Tát ba người, cười nói: "Thử thách tâm tính người thỉnh kinh, chuyện tốt, chuyện tốt, trẫm chuẩn rồi, nhưng..." Quán Âm Đại Sĩ giật mình, vội hỏi: "Nhưng gì?" Phương Minh cười nói: "Nhưng ba vị đi không đủ, cần phải thêm một người nữa mới được, sư đồ bốn người, cũng cần bốn người!

Người này à, truyền Lê Sơn Lão Mẫu đến!"Không lâu sau, Lê Sơn Lão Mẫu liền đến Thiên Đình, chắp tay với Phương Minh nói: "Bệ hạ, không biết triệu hoán lão thân có việc gì?" Lê Sơn Lão Mẫu là người xuất sắc của Đạo Môn, chỉ là giờ đây Huyền Môn suy yếu, liền đầu quân vào Thiên Đình, một mực trấn thủ vùng Lê Sơn.

Lại có truyền thuyết, Lê Sơn Lão Mẫu là phân thân chuyển thế của Nữ Oa Nương Nương, vì thế Lê Sơn Lão Mẫu tuy là thần tiên ở hạ giới, nhưng lại rất được kính trọng, ngay cả một số Thượng Thần trong Thiên Đình thấy Lê Sơn Lão Mẫu cũng phải gọi một tiếng Thánh Mẫu Nương Nương.Lê Sơn Lão Mẫu không chỉ có bối cảnh, pháp lực cũng kinh người, đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong đáng sợ, ngay cả nhìn khắp Thiên Đình, cũng sánh ngang với tồn tại cấp Thiên Vương.

Mục đích của Phương Minh rõ ràng, muốn Lê Sơn Lão Mẫu và Quán Âm Đại Sĩ cùng đi.

Có Lê Sơn Lão Mẫu ở đó, một số chuyện Thiên Đình mới dễ thao tác.

Văn Thù và Phổ Hiền hai vị Bồ Tát nhìn về phía Quán Âm Bồ Tát,

Quán Âm Bồ Tát khẽ lắc đầu, hai vị Bồ Tát mới án binh bất động.Quán Âm Bồ Tát, còn gọi là Nam Hải Quán Thế Âm Bồ Tát, kiếp trước là Từ Hàng Chân Nhân trong Thập Nhị Kim Tiên, sau khi nhập Phật Môn, luân hồi chuyển thế thành thân nữ, Phật Đạo kiêm tu, tuy là Bồ Tát, nhưng lại có danh hiệu Thất Phật Chi Sư.

Cái gọi là Thất Phật Chi Sư, số bảy là một số hư, không phải chỉ bảy vị Phật.

Quán Âm Đại Sĩ sớm đã có thể thành Phật, chỉ vì lòng từ bi, phát đại nguyện, khi nào thế gian còn đau khổ chưa dứt, vĩnh viễn không thành Phật.

Cũng chính vì vậy, Quán Âm Đại Sĩ tập hợp Phật Môn đại khí vận vào một thân, pháp lực hùng hậu vô cùng, trong Phật Môn, chỉ kém Như Phật Tổ một chút, có thể xưng là đệ nhị nhân Phật Môn.Còn Văn Thù và Phổ Hiền hai vị Bồ Tát, cũng là nhân vật trong Thập Nhị Kim Tiên, Phật Đạo kiêm tu, tu vi hùng hậu vô cùng.

Nhưng so với Quán Âm Đại Sĩ, kém một bậc, vì thế hai người hỏi ý kiến Quán Âm Đại Sĩ.Mấy động tác nhỏ này tự nhiên không thể giấu được Phương Minh.

Phương Minh cũng không động thanh sắc, cười tủm tỉm nhìn Lê Sơn Lão Mẫu, cười nói: "Thánh Mẫu, chuyện Tây Du rất quan trọng, Phật Môn có ba vị Bồ Tát đi trước, muốn thử xem tâm tính người thỉnh kinh, làm phiền Thánh Mẫu dẫn họ đi một chuyến!" Lê Sơn Lão Mẫu chắp tay nói: "Tuân lệnh, Bệ hạ!"Quán Âm Đại Sĩ trước mặt Lê Sơn Lão Mẫu cũng không dám lớn tiếng, dù sao Lê Sơn Lão Mẫu có khả năng là phân thân chuyển thế của Nữ Oa Nương Nương, tức là một sợi hồn phách của Nữ Oa Nương Nương chuyển thế, liên quan đến Thánh Nhân, ba vị Bồ Tát cũng không dám nói nhiều, một đường đều dạ dạ vâng vâng, nghe theo sự sắp xếp của Lê Sơn Lão

Mẫu.Không phải Nữ Oa Nương Nương vi phạm quy tắc.

Thánh Nhân không thể hàng thế, đó là hiệp nghị Phương Minh và Hồng Quân Lão Tổ đã đạt thành, chỉ sợ Thánh Nhân hàng thế, đánh nát Hồng Hoang Đại Lục, Linh Khí ngoại tiết, như vậy thì Vô Lượng Lượng Kiếp không còn xa nữa.

Vì thế, các Thánh Nhân liền phải dùng một số thủ đoạn, nhao nhao phân ra một sợi hồn phách, đầu nhập luân hồi chuyển thế, như vậy, phân thân liền có thể hành tẩu giữa thế gian.

Còn về Phương Minh, thì là Phương Minh biến hóa, không phải phân thân của Phương Minh.Quy tắc là Phương Minh và Hồng Quân Lão Tổ định ra, nhưng Phương Minh dù sao cũng là Thiên Đế, toàn bộ thiên hạ đều là của hắn, vì thế không bị quy tắc khống chế.

Lê Sơn Lão Mẫu cũng quả thật là một sợi phân hồn chuyển thế của Nữ Oa Nương Nương.

Không chỉ Nữ Oa Nương Nương phân hồn chuyển thế, mà phân hồn của các Thánh Nhân khác cũng đã chuyển thế, bao gồm Bình Tâm Nương Nương, Thanh Đế Dương Mi Đại Tiên, Xích Đế Hồng Vân Lão Tổ.

Thiên Đình biết rõ phân hồn chuyển thế của các Thánh Nhân đã chuyển thế thành ai.

Nhưng phân hồn chuyển thế của Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã chuyển thế thành ai, Phương Minh lại có chút không biết.

Dù sao trong Hồng Mông Đồ Thư Quán cũng có ghi chép pháp thuật của Luân Hồi Chi Đạo, chuyển thế một cách lén lút, không qua luân hồi.

Vì thế, những thân thể chuyển thế của các Thánh Nhân này liền trở thành những quả bom không hẹn giờ, Phương Minh cũng đang âm

thầm điều tra những quả bom này.

Thậm chí Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề năm vị Thánh Nhân chuyển thế thân, trà trộn vào Thiên Đình cũng không chừng.Lê Sơn Lão Mẫu dẫn ba vị Bồ Tát xuống hạ giới, tìm một chỗ, dùng pháp thuật biến hóa ra một trang viên, chỉ đợi Phương Minh.

Phương Minh thì biến về dạng bản thể, dẫn theo mấy đồ đệ, từ từ đi đến trang viên.Phương Minh tuy là Thiên Đế, nhưng lại là một Thiên Đế không mấy tận chức, thích làm người rảnh rỗi, để Đế Hậu Nữ Oa và Tây Vương Mẫu tổng lý triều chính, còn hắn thì thích đi khắp nơi.

Nếu Đế Hậu và Tây Vương Mẫu thật sự không chịu nổi, thì sẽ do Phương Minh do Bạch Mộng Dao hóa ra xuất mã.

Bạch Mộng Dao cũng không chịu nổi, Phương Minh mới trở về.

Tóm lại, Phương Minh phía sau có một đám nữ nhân cường đại ủng hộ, khiến hắn có thể thoải mái mà vui chơi.Đáng nhắc tới là Dao Trì, tức Đạo Tổ đồng nữ Dao Trì, Dao Trì trong việc xử lý chính sự đã thể hiện tài trí hơn người, được mọi người xưng là Tiểu Vương Mẫu.

Tiểu Vương Mẫu quật khởi, cũng khiến Phương Minh bớt lo không ít!Phương Minh sư đồ mấy người ở ngoài trang viên, Trư Bát Giới thấy một trang viên lớn như vậy, lập tức thấy bụng đói cồn cào, cười lớn nói: "Sư phó, lão Trư con đi gõ cửa đây, trang viên lớn thế này, con có thể ăn một bữa ngon rồi, mấy bữa nay chưa ăn thịt, miệng lão Trư con sắp nhạt phèo ra chim rồi!" Sư đồ mấy người cười lớn, xông lên, đến trước cửa.

Trư Bát Giới sốt ruột liền đi gõ cửa, lớn tiếng gọi: "Có ai không?" Chốc lát, một lão phu nhân mở cửa, nhìn thấy Trư Bát Giới, lập tức giật mình, kinh hô nói: "Yêu quái!" Liền muốn đóng cửa.Trư Bát Giới

vội vàng đẩy cửa lại, vội nói: "Ấy da, lão phu nhân đừng sợ, con không phải yêu quái, con từ Đông Thổ Đại Đường, đi Tây Thiên bái Phật cầu lấy chân kinh.

Qua quý địa, trời đã tối, xin tá túc một đêm, mong lão phu nhân rộng lòng!" Phương Minh cũng giả bộ nói: "Đúng thế, lão phu nhân, ta là hòa thượng từ Đông Thổ Đại Đường, không phải yêu quái!" Lão phu nhân mới bán tín bán nghi mở cửa, tựa hồ thấy Phương Minh trông giống người, kinh hồn chưa định nói: "Thật là hòa thượng, không phải yêu quái chứ?" Phương Minh cười nói: "Là hòa thượng, không phải yêu quái!

Mấy vị này đều là đồ đệ của bần tăng, tướng mạo tuy hơi xấu xí một chút, nhưng đều là người tốt!" Lão phu nhân kinh hồn chưa định nhìn Phương Minh và những người khác, nhìn một lát mới nói: "Vậy chư vị trưởng lão mời vào đi!" Phương Minh và những người khác nối đuôi nhau, đi vào trong trang viên.Trư Bát Giới và những người khác càng đi càng vui mừng, trang viên này thật lớn.

Không đi được bao xa, liền thấy một cái ao lớn, trên ao có một hành lang uốn lượn.

Mọi người đi dọc theo hành lang, trên đường nhìn thấy trong ao lớn đầy cá tôm, hoa sen nở rực rỡ, tất cả đều hiển hiện mỹ lệ vô cùng.

Tôn Hầu Tử tựa hồ đã nhìn ra điều gì, Hỏa Nhãn Kim Tinh kim quang lóe sáng, nhìn đi nhìn lại.

Chương 420

Cuối cùng, lão phu nhân dẫn Phương Minh và những người khác đến một đại điện, lần lượt ngồi xuống, lão phu nhân sai người dọn rượu thịt, trên mâm rượu thịt lại có thịt.

Phương Minh cũng không kiêng kị, cầm thịt liền ăn.

Hầu Tử, Trư Bát Giới và Sa Tăng thấy Phương Minh ăn, cũng thả lỏng tay chân, ăn uống tẹt ga.Lão phu nhân cười nói: "Hòa thượng không phải đều ăn chay sao?

Sao mấy vị lại ăn thịt?

Ăn ngon miệng không?" Phương Minh ngẩng đầu nhìn về phía lão phu nhân, nói: "Những hòa thượng ăn chay đó đều là hòa thượng giả thiện, trong lòng muốn ăn, nhưng lại cố ép mình không ăn, quá giả dối!" Trư Bát Giới vừa ăn thịt lia lịa, nghe vậy, lên tiếng nói: "Sư phó, rượu thịt qua ruột, Phật Tổ trong lòng lưu, đúng không ạ?" Lão phu nhân cười không nói gì.Chư thần Phật trên trời nhìn thấy một trận câm nín.

Phật Môn trung nhân sao?

Ăn thịt lớn, uống rượu lớn, thật sự không nỡ nhìn thẳng!

Ánh mắt Như Phật lóe lên, thầm nghĩ: "Lời của Thiên Đế kín kẽ không chê vào đâu được, biết làm sao bây giờ..." Một câu "rượu thịt qua ruột, Phật Tổ trong lòng lưu" của Phương Minh, đã chặn họng chư Phật trên trời, cũng không thể nói gì nữa.

Một câu nói lại càng thể hiện Phương Minh và những người khác là chân tính tình, chân hòa thượng!Một bữa ăn uống xong, hạ nhân đã dọn dẹp xong xuôi.

Lão phu nhân ngồi cao ở ghế chủ tọa, nhìn Phương Minh sư đồ bốn người, cười nói: "Chư vị trưởng lão đã ăn rượu thịt, vậy có thể kết hôn không?""Hôn phối?" Trư Bát Giới vừa nghe, lập tức hai mắt sáng rực, vui mừng không thôi.

Phương Minh do dự, nói: "Hôn phối cũng là một loại tu luyện, cũng không sao cả!" Trư Bát Giới cuồng hỉ không thôi.Chư thần Phật trên trời lại một trận câm nín.

Lão phu nhân cười nói: "Chồng thiếp chết sớm, chỉ còn lại thiếp cô nhi quả mẫu mấy người.

Thiếp có ba cô con gái, đại nữ nhi tên Trân Trân, nhị nữ nhi tên Diệu Diệu, tam nữ nhi tên Ái Ái.

Trân Trân, Diệu Diệu, Ái Ái, ra gặp quý khách rồi..." "Vâng..." Một trận âm thanh mạn diệu vang lên.Ngay sau đó, ba nữ tử diệu linh thân đoạn nhu mỹ nối đuôi nhau đi vào, nhìn về phía lão phu nhân, thi lễ nói: "Mẫu thân!" Sau đó ba nữ lại nhìn về phía Phương Minh và những người khác, thi lễ nói: "Trưởng lão!" Trư Bát Giới lập tức nhìn thẳng mắt, gần như chảy cả nước dãi.

Tôn Hầu Tử Hỏa Nhãn Kim Tinh, tựa hồ đã nhìn ra điều gì.

Sa Tăng thì ngồi không loạn, tựa hồ đã nhập định.Lão phu nhân nhìn về phía Phương Minh và những người khác, cười nói: "Các vị trưởng lão, nhà thiếp có ngàn mẫu ruộng tốt không người canh tác, đi Tây Phương đất cằn cỗi biết bao vất vả, chi bằng nhập chuế vào nhà thiếp, hưởng thụ một đời khoái lạc, thế nào?""Sư phó, đồng ý đi, đồng ý đi!" Trư Bát Giới miệng chảy nước dãi, vội khuyên Phương Minh.

Phương Minh nhìn về phía lão phu nhân, cười tủm tỉm nói: "Lão phu nhân, thế này nhé, để sư đồ bọn ta thương lượng một chút, thế nào?" Lão phu nhân mừng rỡ nói: "Được được được, từ từ thương

lượng!" Nói rồi, lão phu nhân dẫn ba cô con gái ra khỏi điện.Tôn Hầu Tử nói: "Sư phó, mấy cô gái kia lai lịch bất phàm, e là..." Trư Bát Giới ha ha cười lớn nói: "Lai lịch bất phàm mới tốt chứ, mấy huynh đệ chúng ta cũng lai lịch bất phàm, vừa vặn xứng đôi, phải không?

Sư phó, mau nói đi chứ, lão Trư con sắp sốt ruột chết rồi!" Sa Tăng nhíu mày nói: "Sư phó, chi bằng để nhị sư huynh ở lại, con đi Tây Thiên bái Phật cầu kinh đi!"Phương Minh cười tủm tỉm nhìn mọi người, nói: "Thế thì làm sao được, sư đồ bốn người bọn ta sao có thể chia cắt chứ, như vậy thì còn gì là thú vị nữa?" Tôn Hầu Tử nghe xong mặt co giật dữ dội, hỏi: "Vậy ý của sư phó là sao?" Phương Minh ánh mắt quét qua mọi người, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Chúng ta đều ở lại!"Mọi người đồng loạt ngất xỉu. "Chỉ là lão phu nhân chỉ có ba cô con gái, sư đồ bốn người bọn ta chia thế nào đây?" Tiếp theo, lời của Phương Minh càng thêm chấn động.

Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Sa Tăng ba người gần như không dám tin vào tai mình, lời này là từ miệng sư phó nói ra ư?

Phương Minh biết thân phận của Sa Tăng, nhưng Sa Tăng lại không biết thân phận của Phương Minh.

Trư Bát Giới vừa nghe, mắt sáng rực, vội nói: "Kết hôn với lão phu nhân thì đủ rồi, vừa vặn bốn người..." Phương Minh giận dữ nhìn Trư Bát Giới, Trư Bát Giới toàn thân run lên, giật mình.Lão phu nhân đó là Lê Sơn Lão Mẫu, tức là phân hồn chuyển thế của Đế Hậu Nữ Oa Nương Nương, Trư Bát Giới dám nói như vậy, Phương Minh tự nhiên nổi giận. "Cái đầu heo đáng chết này, dám sỉ nhục bản cung như vậy, tìm chết à!" Lê Sơn Lão Mẫu nghe xong nghiến răng nghiến lợi, âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải chỉnh đốn Trư Bát Giới một trận thật tốt.

Trư Bát Giới nuốt nước bọt, nói: "Hay là... hay là sư phó người

cưới lão phu nhân, ba huynh đệ chúng con chia nhau mấy người kia..." Tôn Hầu Tử vội nói: "Con không thích nữ nhân, con thích khỉ cái..." Sa Tăng biết nhiệm vụ trọng đại, cũng nói: "Con đã độn nhập không môn, cũng không gần nữ sắc..." Trư Bát Giới vừa nghe, lập tức đại hỉ, vội nói: "Thế thì tốt quá, khỏi phải chia nữa, sư phó người cưới lão phu nhân, làm nhạc phụ của con, con đành miễn cưỡng chịu khổ một chút, cưới ba cô con gái của lão phu nhân..."Phương Minh lạnh hừ một tiếng, giận dữ nhìn Trư Bát Giới, trầm giọng nói: "Ngươi muốn ba người, mà ta chỉ có một thì không được, phải chia đều, cô nương tên Diệu Diệu đó, ta cũng muốn!" Tôn Hầu Tử và Sa Tăng nghe xong suýt chút nữa liệt thư mới ngã.

Chư thần ma trên trời càng câm nín đến cực điểm.Đây là Kim Thiền Tử chuyển thế Thánh Tăng sao?

Đức tính thế này ư?

Dám tranh nữ nhân với đồ đệ?

Chư Phật nhìn về phía Như Phật Tổ.

Mặt Như Phật Tổ co giật dữ dội, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, một bộ dạng nhập định.

Hắn cũng thật sự không biết nên giải thích thế nào.

Vạch trần Phương Minh ư?

Với bản lĩnh của Phương Minh, lúc đó e là lại ăn khổ!

Vì thế chỉ đành tạm giả vờ nhập định!Một bên khác Trư Bát Giới vốn đang kéo kéo ngón tay, nói: "Tốt quá!" "Được, quyết định vậy đi!" Phương Minh cười nhếch mép, nói: "Vậy ta đi gọi họ vào!" Phương Minh đi đến cửa, tay đặt trên cửa, Luân Hồi Chi Môn âm thầm dung hợp với cái cửa đó, lớn tiếng nói: "Thi chủ, sư đồ bọn ta đã thương lượng xong, mời vào đi!" "Được thôi!" Lê Sơn Lão Mẫu đáp một

tiếng, bước vào khung cửa.

Khi đi qua khung cửa, Lê Sơn Lão Mẫu tựa hồ phát hiện ra điều gì, không khỏi khẽ kêu một tiếng.Ngay sau đó, Văn Thù Bồ Tát biến thành Trân Trân cũng bước qua cánh cửa.

Văn Thù Bồ Tát chỉ cảm thấy khi đi qua cánh cửa, khoảnh khắc đó, giống như đã trải qua vô số lần luân hồi, thần tình một trận hoảng hốt.

Quán Âm Bồ Tát biến thành Diệu Diệu cũng bước qua cánh cửa, cảm giác của nàng cũng giống Văn Thù Bồ Tát, cũng như đã trải qua mấy lần luân hồi.

Phổ Hiền Bồ Tát cảm giác cũng tương tự.

Chương 421

Ba người nhìn nhau, đều thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.Cầu tiên hoa ba người âm thầm vận chuyển pháp lực, nhưng kinh khủng phát hiện, pháp lực của mình vẫn còn, nhưng lại không thể nào biến về bản thể được nữa.

Lê Sơn Lão Mẫu nhìn ba người, cười nhếch mép, trong lòng hiểu rõ, biết chắc chắn là Phương Minh đã thi triển pháp thuật. "Chư vị trưởng lão, đã bàn bạc xong chưa?" Lê Sơn Lão Mẫu nhìn về phía Phương Minh, cười tủm tỉm nói.

Phương Minh đi đến trước mặt Lê Sơn Lão Mẫu, hai tay hợp thập, nói: "Xong rồi, bần tăng và nhị đồ đệ của bần tăng sẽ chia đều bốn mẹ con!" Quán Âm Bồ Tát và những người khác nghe xong một trận hoảng loạn.

Phương Minh một tay ôm lấy Lê Sơn Lão Mẫu và Quán Thế Âm Bồ Tát, cười lớn nói: "Hai người là của bần tăng, hai người là của nhị đồ đệ ta!" Trư Bát Giới đại hỉ, vội vàng đi ôm Văn Thù và Phổ Hiền hai vị Bồ Tát.Hai vị Bồ Tát đại nộ, thật sự muốn một chưởng đánh bay Trư Bát Giới, nhưng như vậy thì tất cả sẽ bị bại lộ, bất đắc dĩ đành bị Trư Bát Giới ôm chặt, mặc cho Trư Bát Giới làm càn.

Hai vị Bồ Tát đừng nói là có bao nhiêu tức giận nữa.

Nhưng họ đều là nam nhân, chỉ là trúng Luân Hồi Chi Thuật của Phương Minh, vì thế mới thành thân nữ.

Ba vị Bồ Tát đại kinh, không biết nên làm thế nào.

Tiếp theo, dưới đại pháp lực của Phương Minh, họ bị ép phải bái đường thành thân với Phương Minh và Trư Bát Giới.

Ba vị Bồ Tát thầm kêu khổ!Đúng lúc đó, Phương Minh trịnh trọng nói với mọi người: "Chư vị, sự tình đến nước này, ta cũng không thể không tuyên bố một chuyện.

Ta chính là Thiên Đế chuyển thế thân, đã Lê Sơn Lão Mẫu và Quán Âm Bồ Tát hai vị Đạo Hữu gả cho trẫm, vậy lên Thiên Đình đi thôi?" "Lê Sơn Lão Mẫu và Quán Âm Bồ Tát?" Trư Bát Giới kinh hãi trợn mắt há mồm, giật mình.Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Sa Tăng kinh ngạc vì thân phận của Lê Sơn Lão Mẫu và những người khác, càng kinh ngạc hơn vì thân phận của Phương Minh.

Không ngờ, sư phó của mình lại là Thiên Đế!

Truyền thuyết Thiên Đế có thể lực chứng Đạo Thánh Nhân, có thể xưng là Thánh Nhân đầu tiên!

Sa Tăng vội quỳ xuống đất, bái phục nói: "Quyển Liêm tham kiến Bệ hạ!" Sa Tăng tuy phụng thánh chỉ của Phương Minh, trà trộn vào đội thỉnh kinh.

Đúng lúc đó, tiếng xé lụa vang lên, Bạch Long Mã chạy vào, nằm phục trên đất, lại có thể nói tiếng người: "Bái kiến Bệ hạ!" Trư Bát Giới và Tôn Hầu Tử có chút ngơ ngác.

Phương Minh nhìn về phía Trư Bát Giới, cười tủm tỉm nói: "Trư Bát Giới Đạo Hữu, không nhận ra trẫm nữa à?" Trư Bát Giới giật mình, vội bái kiến nói: "Bái kiến Bệ hạ!" Phương Minh lại quay đầu nhìn về phía Tôn Hầu Tử, cười tủm tỉm nói: "Ngộ Không, không hành lễ với vi sư à?

Vi sư đã tính ra giữa ngươi và trẫm có một đoạn sư đồ duyên phận, vì thế khi náo Thiên Cung, trẫm mới luôn thủ hạ lưu tình.

Nếu không, e là một ngàn Tôn Ngộ Không, một vạn Tôn Ngộ Không cũng đã sớm tan thành tro bụi rồi!" Tôn Ngộ Không không biết

Thiên Đình đáng sợ thế nào, giờ mới biết, cái gọi là đại náo Thiên Cung, chẳng qua là một trò cười, càng giống một màn kịch khỉ.

Nội tình Thiên Đình mạnh mẽ đến mức nào, mạnh mẽ đến mức khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng!

Biết càng sâu, lại càng cảm thấy sợ hãi!

Tôn Ngộ Không vội bái kiến nói: "Bái kiến Sư phó!" Phương Minh hư phù mấy người, cười nói: "Trẫm một đường không tiện hiển lộ pháp lực, một đường đã làm phiền mấy vị đồ nhi tốt bảo hộ vi sư rồi!" Tôn Ngộ Không và những người khác vội nói: "Không dám, xin tuân lệnh!"Phương Minh quay đầu nhìn về phía Lê Sơn Lão Mẫu, cười tủm tỉm nói: "Quán Âm Đại Sĩ đã bái đường thành thân với trẫm, vậy chính là Thiên Phi của trẫm, làm phiền Đế Hậu đưa về Thiên Đình!" Lê Sơn Lão Mẫu tức giận nhìn Phương Minh một cái, phẫn nộ nói: "Biết rồi!" Trư Bát Giới nhìn thoáng qua Văn Thù và Phổ Hiền hai vị Bồ Tát đã biến thành Trân Trân và Ái Ái, không khỏi mặt co giật dữ dội, nói: "Bệ hạ...

à không, Sư phó, vậy..." Phương Minh cười nói: "Đã bái đường với ngươi rồi, vậy là vợ của ngươi, thế này nhé, trẫm sẽ sai Thiên Binh Thiên Tướng đưa họ về Thiên Cung, đợi sau này ta Tây Hành thỉnh chân kinh xong, trẫm sẽ ban cho ngươi một bộ đại phủ đệ, ở Thiên Đình an gia, thế nào?" Trư Bát Giới đại hỉ, vội bái tạ nói: "Đa tạ Bệ hạ!

À không, đa tạ Sư phó!""Hừ, Thiên Bồng Nguyên Soái, dám trêu ghẹo bản cung, món nợ này bản cung đã ghi lại rồi!" Lê Sơn Lão Mẫu trầm giọng nói.

Trư Bát Giới vừa nghe, suýt chút nữa sợ tè ra quần, vội quỳ lạy nói: "Đế Hậu Nương Nương, lão Trư con không biết là Đế Hậu Nương Nương, xin Đế Hậu Nương Nương tha mạng, à không phải,

nên thỉnh Sư Mẫu lượng thứ!" "Hừ!" Sắc mặt Lê Sơn Lão Mẫu vốn không đẹp, nhưng nghe Trư Bát Giới gọi Sư Nương, sắc mặt mới hơi dịu đi.

Trư Bát Giới mắt sáng lên, nhìn về phía Phương Minh, vội nói: "Sư phó, người giúp con cầu xin Sư Nương đi, Sư phó..."Đúng lúc đó, Thiên Binh Thiên Tướng từ trời giáng xuống.

Lần này chính là Cùng Kỳ và Đào Ngột hai đại Thiên Vương, dẫn theo mấy vạn Thiên Binh Thiên Tướng.

Giờ đây Tứ Đại Hung Thú, sớm đã trở thành Thiên Vương uy trấn một phương.

Bốn đại Thiên Vương dưới trướng Trung Ương Tử Vi Đại Đế, đã bình định rất nhiều Yêu Vương Yêu Thánh, chư thần ma đều có thể nghe danh mà sợ mất mật.

Cùng Kỳ Thiên Vương và Đào Ngột Thiên Vương áp giải Quán Âm Đại Sĩ, Văn Thù và Phổ Hiền ba vị Bồ Tát, đi về Thiên Đình.Một bên khác, Như Phật Tổ không thể ngồi yên nữa, vội vàng triệu tập chư Phật, tiến về phía Thiên Đình để giải cứu ba vị Bồ Tát.

Quán Âm Đại Sĩ, Văn Thù Bồ Tát và Phổ Hiền Bồ Tát, ba vị Bồ Tát này không phải Bồ Tát bình thường, mà là nhân vật trọng lượng của Phật Giáo.

Đặc biệt là Quán Âm Đại Sĩ, pháp lực của nàng hùng hậu vô cùng, Phật Đạo kiêm tu, có thể nói là thần thông quảng đại, bị dẫn lên Thiên Đình như vậy, sao có thể không giận.

Để cứu ba vị Bồ Tát, Như Phật Tổ lần này cũng liều mạng.Cả tòa Linh Sơn sớm đã bị Như Phật Tổ ngày đêm tế luyện thành bảo vật, Như Phật Tổ thôi động Linh Sơn, dẫn theo vô số phật tử, hùng hổ tiến về phía Thiên Đình.

Trong chư Phật có mười vạn ức Phật, có thể thấy Phật Giáo hưng thịnh thế nào.Chư Phật trên trời, pháp lực vô biên.

Do Phương Minh chỉnh hợp Hồng Hoang, cũng không để Thánh Nhân phá vỡ thế giới Hồng Hoang, vì thế chư Phật cũng đều có được lợi ích, chỉ cần xưng là phật tử, gần như đều có tu vi cảnh giới Chuẩn Thánh.

Ngoài ra, Phật Môn còn có lớn nhỏ Bồ Tát, Kim Cương, La Hán, v.v.Tứ Đại Kim Cương là Bát Pháp Kim Cương thần thông quảng đại ở Tì Ma Nham núi Ngũ Đài, Thắng Chí Kim Cương pháp lực vô lượng ở Thanh Lương Động núi Nga Mi, Tì Lô Sa Môn Đại Lực Kim Cương ở Ma Nhĩ Nhai núi Tu Di, Bất Hoại Tôn Vương Vĩnh Trụ Kim Cương ở Kim Tích Lĩnh núi Côn Luân.

Tứ Đại Kim Cương này cũng là những người pháp lực vô biên, đã đắc chứng Đại La Kim Tiên đạo quả.

Còn Ngũ Phương Phật, Ngũ Phương Phật là: Đông Phương Bất Động (Thân) Phật; Nam Phương Bảo Sinh Phật; Trung Ương Tì Lô Giá Na Phật; Tây Phương A Di Đà Phật; Bắc Phương Bất Không Thành Phật.Có Bát Đại Bồ Tát, Bát Đại Bồ Tát là Quán Âm Bồ Tát, Phổ Hiền Bồ Tát, Văn Thù Bồ Tát, Địa Tạng Vương Bồ Tát, Linh Cát Bồ Tát, Đại Thế Chí Bồ Tát, Nhật Quang Bồ Tát, Nguyệt Quang Bồ Tát.

Chỉ là Quán Âm Bồ Tát, Phổ Hiền Bồ Tát và Văn Thù Bồ Tát bị Thiên Đình bắt đi rồi, Địa Tạng Vương Bồ Tát cũng gần như bị giam cầm trong Địa Phủ, đã mất đi một nửa.Như Lai có Thập Đại Đệ Tử, Thập Đại Đệ Tử mỗi người đều có bản lĩnh riêng, có thể xưng là thiên hạ đệ nhất.

Chương 422

Đó là Xá Lợi Phất trí tuệ đệ nhất, Mục Kiền Liên thần thông đệ nhất, A Nan Đà đa văn đệ nhất, Ưu Ba Ly trì giới đệ nhất, A Na Luật thiên nhãn đệ nhất, Đại Già Diệp đầu đà đệ nhất, Phú Lâu Na thuyết pháp đệ nhất, Già Chiên Diên luận nghị đệ nhất, La Hầu La mật hạnh đệ nhất, Tu Bồ Đề giải không đệ nhất.Trong La Hán nổi tiếng nhất là Thập Bát La Hán, lần lượt là: Thác Tháp La Hán, Tham Thủ La Hán, Giang La Hán, Ba Tiêu La Hán, Tĩnh Tọa La Hán, Kỵ Tượng La Hán, Khán Môn La Hán, Hàng Long La Hán, Cử Bát La Hán, Bố Đại La Hán, Trường Mi La Hán, Khai Tâm La Hán, Hỷ Khánh La Hán, Ngoáy Tai La Hán, Tiếu Sư La Hán, Phục Hổ La Hán, Trầm Tư La Hán và Kỵ Lộc La Hán.Có Thập Bát Già Lam, là Mỹ Âm, Phạm Âm, Thiên Cổ, Thán Diệu, Thán Mỹ, Ma Diệu, Lôi Âm, Sư Tử, Diệu Thán, Phạm Hưởng, Nhân Âm, Phật Nô, Tụng Đức, Quảng Mục, Diệu Nhãn, Triệt Thính, Triệt Thị, Biến Thị.Ngoài ra, những người nổi tiếng hơn là Kim Đỉnh Đại Tiên, A Na, Già Diệp và chư thần Bà La Môn Giáo.

Đó chính là thực lực của Phật Môn!Phật Môn hấp thu dung hợp Xiển Giáo, Tiệt Giáo và Tây Phương Giáo ba đại giáo phái đỉnh cấp, thực lực tuy không bằng Thiên Đình, nhưng cũng tương đối cường hãn.

Đó cũng là lý do Như Phật dám đối đầu với Thiên Đình.

Lần này, Phương Minh đã bắt đi Quán Âm Đại Sĩ, Phổ Hiền Bồ Tát và Văn Thù Bồ Tát, chọc giận Như Phật Tổ, Như Phật Tổ dốc toàn lực xuất phát, cũng thể hiện nội tình của Phật Giáo, khiến Thiên Đình e dè.Trên Tu Di Sơn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người trợn mắt há mồm, tiếc nuối không thôi.

Phật Giáo lẽ ra phải thuộc về hai người họ, thế lực bàng bạc như vậy, hiện giờ lại tiện nghi cho Như Phật.Phương Minh ngẩng đầu, thấy Như Phật dốc toàn lực xuất phát, lập tức lạnh hừ một tiếng, thân hình lóe lên, liền đến Thiên Đình, lớn tiếng nói: "Trung Ương Tử Vi Đại Đế đang ở đâu?" "Mạt tướng tại!" Thú Hoàng Thần Nghịch bước ra, chắp tay nói.

Phương Minh cười tủm tỉm nói: "Phật Môn làm loạn, trẫm mệnh ngươi suất lĩnh bộ hạ, tiến về phía trước ngăn cản Phật Môn!" "Tuân lệnh!" Thú Hoàng Thần Nghịch chắp tay lĩnh mệnh.Ngay sau đó, Thú Hoàng Thần Nghịch điểm tề các lộ binh tướng.

Quân đội nổi tiếng dưới trướng Thú Hoàng Thần Nghịch chính là Cự Thú Đại Quân, Cự Thú Đại Quân còn được gọi là Vũ Lâm Quân.

Vũ Lâm Quân tuy chỉ có mười vạn quân, nhưng tất cả đều là Đại La Kim Tiên đại cao thủ.

Một đội quân gồm mười vạn Đại La Kim Tiên, mạnh mẽ đến mức nào?

Từ đó có thể thấy được nội tình của Thiên Đình mạnh mẽ đến mức nào!

Trong đó càng không thiếu sự tồn tại của các đại cao thủ cảnh giới Chuẩn Thánh.

Đương nhiên, Thú Hoàng Thần Nghịch còn dẫn theo ức vạn Thiên Binh Thiên Tướng, ức vạn Thiên Binh Thiên Tướng kết thành quân trận, hùng hổ, giăng đầy trời, hình thành một bức tường đồng vách sắt đáng sợ.Ngoài ra, Phương Minh còn hạ lệnh Hắc Đế Minh Hà Lão Tổ suất lĩnh đại quân Tu La Tộc dưới trướng, cũng tiến về tuyến đầu.

Hoàng Đế Trấn Nguyên Tử và Bạch Đế Đông Hoa Thượng Tiên cũng đến trợ trận!

Thiên Đình Tứ Đại Thiên Sư mỗi người lĩnh đại quân, bốn lộ đại quân được gọi là Tứ Đại Sư Môn Đại Quân, cũng khai bạt tuyến đầu.

Không chỉ vậy, Thiên Đình còn xuất động Thập Vệ mạnh nhất! Như Phật vốn cho rằng với sức mạnh của Phật Môn, đủ để đối đầu với Thiên Đình rồi, dù có kém hơn cũng không kém là bao.

Nhưng sự thật ở trước mắt, mới biết mình quá ngây thơ rồi.

Khi Phật Môn âm thầm phát triển thế lực, Thiên Đình cũng đang phát triển, tốc độ phát triển thế lực của Thiên Đình nhanh hơn Phật Môn rất nhiều, các thần ma ở Hồng Hoang Đại Lục, Chư Thiên Vạn Giới, đều lấy việc gia nhập Thiên Đình làm vinh dự.Xung quanh thế giới Hồng Hoang sẽ sinh ra một số Chư Thiên phụ thuộc, những Chư Thiên phụ thuộc này có cái lơ lửng trên không trung Hồng Hoang Đại Lục, có cái cách Hồng Hoang Đại Lục một khoảng cách nhất định.

Mấy năm nay Thiên Đình chinh phạt Bát Hoang, chủ yếu là chinh phạt những thế giới Chư Thiên này.

Giờ đây những Chư Thiên này gần như đều thuộc quyền quản hạt của Thiên Đình, ngoài Phật Môn ra, hầu như không còn thế lực nào có thể uy hiếp Thiên Đình nữa.

Vì thế, Phật Môn giờ đây là kẻ địch duy nhất của Thiên Đình, chỉ cần tiêu diệt Thiên Đình, liền thực sự thực hiện được đại nhất thống.

Nhưng thế lực Phật Môn giờ đây cũng không nhỏ, nếu muốn tiêu diệt Phật Môn, e là sẽ dẫn đến một đại chiến hủy thiên diệt địa, đó cũng là điều Phương Minh cố kỵ...Nơi giao hội giữa Đông Phương và Tây Phương thế giới có tên là Thiên Lộc Sơn Mạch.

Phía đông của Thiên Lộc Sơn Mạch là đại doanh Thiên Đình, phía tây là đại doanh Phật Môn.Phật Môn đã dời cả tòa Linh Sơn đến, Linh Sơn sừng sững chọc thẳng trời xanh, trên núi dày đặc đứng đầy phật

tử, Bồ Tát, Kim Cương và La Hán cùng các đại năng Phật Môn.

Các đại năng Phật Môn thôi động Phật pháp thần thông, khiến cả tòa Linh Sơn nhìn vàng óng rực rỡ, giống như cả tòa Linh Sơn đều được dát vàng, hiển hiện cực kỳ trang nghiêm thần tuấn.Đại doanh Thiên Đình thì đóng trại trên mặt đất.

Đương nhiên cũng có chỗ đóng trại trên không, liên doanh kéo dài mấy ngàn vạn dặm, một cái nhìn không thấy hết.Trong đại doanh trên đất liền, nổi bật nhất là Cự Thú nhất tộc và Kỳ Lân tộc.

Từng con Thái Cổ Cự Thú khổng lồ vô cùng nằm phủ phục trên đất, giống như từng pháo đài tự nhiên, trên thân thể thần khu bàng bạc vô cùng được Thiên Binh Thiên Tướng xây dựng thành từng tòa thần thành.

Trong thần thành thần quang ngút trời, từng kiện Thiên Đình trọng khí uy lực vô cùng được thôi động xuất ra.Những trọng khí đó bao gồm Xạ Nhật Thần Pháo, Ly Hỏa Thần Pháo, Ngũ Diệu Thiên Lô, v.v.

Những thần khí này do Thiên Công, tức các công tượng của Thiên Đình chế tạo ra, Thiên Công tinh thông trận pháp và thuật rèn đúc.

Những trọng khí này chế tạo ra uy lực vô cùng, ví dụ như Xạ Nhật Thần Pháo, e rằng một phát pháo liền có thể đánh chết một Đại La Kim Tiên đỉnh phong, hoặc một đại năng cảnh giới Chuẩn Thánh.

Đương nhiên những trọng khí này tiêu hao cũng cực kỳ lớn, nhưng với nội tình cường đại của Thiên Đình, đủ để đánh mấy ức năm cũng sẽ không đứt đoạn.Thậm chí trên mặt đất, cũng được bố trí từng cái đại trận đáng sợ, những đại trận này nối liền trời đất, lấy trời đất làm trận nhãn, một khi khởi động, cũng uy lực vô cùng.

Thậm chí có người trong Vu Tộc diễn hóa Thập Nhị Thiên Đấu Thần Sát Đại Trận, từng tôn hư ảnh Bàn Cổ khổng lồ vô cùng dập

dờn bay lên.

Đương nhiên, Thập Nhị Thiên Đấu Thần Sát Đại Trận diễn hóa này đã được cải tiến thành phiên bản giản lược, thực lực của hư ảnh Bàn Cổ cũng có cao có thấp, nhưng thấp nhất cũng có thực lực Đại La Kim Tiên.Từng con Kỳ Lân lấy Ngũ Hành làm phân chia, kết thành trận pháp, hình thành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ cùng các loại dị tượng.

Đương nhiên, những người Vu Tộc và Tiên Thiên Tam Tộc này chỉ là một phần nhỏ mà thôi, phần lớn Vu Tộc và Tiên Thiên Tam Tộc đều trấn thủ Tứ Cực Thiên.

Tứ Cực Thiên là Tứ Cực Chi Địa của Hồng Hoang Đại Lục, trọng yếu bậc nhất, không cho phép có sai sót, vì thế Đông Nam Tây Bắc Tứ Đế cũng không tham chiến, chỉ để lại một số tộc nhân trên Hồng Hoang Đại Lục tham chiến mà thôi, nhưng dù vậy, cũng số lượng bàng bạc vô cùng.Thậm chí một bên Thiên Lộc Sơn còn xuất hiện thêm một vùng biển mênh mông vô bờ, trong vùng biển đó là Hải Tộc lấy Long Tộc làm chủ, vô số lính tôm tướng cua, thần long Hải Tộc ẩn tàng trong đó.

Lần chinh phạt Tây Phương Phật Giáo này, Long Tộc cũng tham gia, lấy Thanh Long Thiên Vương làm chủ, tổ chức thành một chi quân đội Hải Tộc có số lượng lên đến ức vạn.Trên không trung ẩn ước có thể thấy một tòa Phượng Hoàng Thần Thành khổng lồ vô cùng, trong thần thành bảo quang ngút trời, chiếu sáng bầu trời năm màu sáu sắc, cực kỳ huyến lệ.

Ngoài ra, trên không trung nổi bật nhất phải kể đến từng chiếc lâu thuyền khổng lồ vô cùng, những lâu thuyền đó cũng là trọng khí do Thiên Công nhất tộc chế tạo ra.Trên một chiếc lâu thuyền đủ để chứa mấy chục vạn, thậm chí trăm vạn thần ma.

Lâu thuyền trên không trung dày đặc, lớn nhỏ khác nhau, lỉnh kỉnh,

không đếm xuể, có thể thấy số lượng thần ma Thiên Đình tham chiến lần này có bao nhiêu.Giữa không trung lơ lửng một tòa bảo điện khổng lồ vô cùng, trong bảo điện thần quang ngút trời, chính là Tử Vi Đại Điện.

Hiển nhiên Thú Hoàng Thần Nghịch đã dời cả Tử Vi Đại Điện đến.

Trước khi xuất chinh, Thú Hoàng Thần Nghịch đã hạ quyết tâm, không bình định Tây Phương Phật Giáo, thề không dừng quân.Trong Tử Vi Đại Điện, Thú Hoàng Thần Nghịch, cùng các lộ Thiên Vương, các phương Đại Đế, đều tụ tập trong đó, thương thảo xem nên đánh trận đại chiến này thế nào.Đối mặt với trận thế lớn như vậy của Thiên Đình, Như Phật Tổ có thể nói là kêu khổ liên miên.

Chương 423

Phật Môn quả thật thế lực bàng bạc, nhưng so với Thiên Đình, lại kém xa quá rồi.

Khoảng cách về số lượng, binh lực của Thiên Đình lần này, nhiều gấp trăm lần Phật Môn.

Càng khiến Như Phật lo lắng là khoảng cách về trang bị, khoảng cách về trang bị là một nhược điểm lớn.Phía Thiên Đình có vô số trọng khí, như Xạ Nhật Thần Pháo, Ly Hỏa Pháo, lâu thuyền khổng lồ, v.v., còn nhìn sang phía Phật Môn, hầu như không có trọng khí, hoàn toàn dựa vào việc dùng người thịt lấp vào.

Đánh thế nào đây?

Như Phật giờ đây có thể nói là cưỡi hổ khó xuống, tiến thoái lưỡng nan.Vốn chỉ xuất binh, cho Thiên Đình một đòn phủ đầu, mượn đó để thế nhân biết được sự cường đại của Phật Môn, nhưng ai ngờ Thiên Đình lại nắm bắt cơ hội này, trực tiếp xuất binh, thậm chí không cho cơ hội giải thích.

Hiển nhiên, phía sau có một bàn tay lớn thao túng tất cả!

Mà bàn tay lớn thao túng toàn cục chính là Phương Minh.Chư Thiên Thánh Nhân cũng đều bắt đầu chú ý đến trận đại chiến chưa từng có này, đương nhiên các Thánh Nhân của Thiên Đình chưa xuất động.

Các Thánh Nhân đang quan sát, đối thủ của họ là Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề năm vị Thánh Nhân.

Phương Minh hiển nhiên biết Thánh Nhân phe mình có chút bạc nhược, vì thế đã đóng mười Thiên Đình Thập Vệ ở bên ngoài đạo

trường của các Thánh Nhân, hễ Thánh Nhân có dị động, đối mặt với họ sẽ là một Thánh Nhân của Thiên Đình và hai vệ trong Thập Vệ cùng vây công.

Các Thánh Nhân lúc đó mới biết, nội tình của Thiên Đình mạnh mẽ đến mức nào, đáng sợ đến mức nào.

Thú Hoàng Thần Nghịch cùng mọi người đang ở trong Tử Vi đại điện thảo luận về việc làm thế nào để chinh phạt Phật môn.

Đúng lúc đó, có một thần tướng bay vào điện, chắp tay thưa: "Khởi bẩm Tử Vi điện hạ, có người của Phật môn đến khiêu khích!" Thú Hoàng Thần Nghịch nhướng mày, cười tủm tỉm hỏi: "Kẻ nào?" Vị thần tướng kia lớn tiếng nói: "Kẻ đó là mười đại đệ tử của Như Lai, mỗi người đều có một danh hiệu đệ nhất: Xá Lợi Phất trí tuệ đệ nhất, Mục Kiền Liên thần thông đệ nhất, A Nan Đà đa văn đệ nhất, Ưu Ba Ly trì giới đệ nhất, A Na Luật thiên nhãn đệ nhất, Đại Ca Diếp đầu đà đệ nhất, Phú Lâu Na thuyết pháp đệ nhất, Già Chiên Diên luận nghị đệ nhất, La Hầu La mật hạnh đệ nhất, Tu Bồ Đề giải không đệ nhất." Thú Hoàng Thần Nghịch nhướng mày cười: "Đệ nhất?

Cũng dám xưng đệ nhất sao?" "Ha ha ha, lũ gia hỏa Phật môn này dám ngông cuồng như thế, thật nực cười!" "Ha ha, lũ lừa trọc Phật môn này không biết trời cao đất dày, đúng là mặt dày vô sỉ, mười cái đệ nhất, vô sỉ đến cực điểm!" "Ha ha, cười chết mất, đây là chuyện hài hước nhất ta từng nghe!" Chúng thần ma vừa nghe xong, lập tức cười rộ lên.

Trên đường Tây hành, Phương Minh nhìn về phía Tôn hầu tử, cười nói: "Ngộ Không, vi sư đi một lát!" Nói đoạn, nguyên thần Phương Minh xuất khiếu, quy vị về nhục thân, rồi lách mình hiện ra trong Tử Vi đại điện.

Chúng thần ma thấy Huyền Thanh, vội vàng bái kiến: "Bệ hạ!"

Phương Minh cười tủm tỉm phất tay ra hiệu cho mọi người đứng dậy, cười nói: "Tên Như Lai kia dạy ra mười cái đệ nhất, vậy trẫm sẽ đi hội kiến các vị đệ nhất đó một chút!" Nói xong, Phương Minh bước tới phía trước, một cánh cửa hư không xuất hiện.

Hắn bước chân vào, khi xuất hiện lần nữa đã thay đổi dáng vẻ, biến thành một thiếu niên thần ma mặc kim khôi kim giáp.

Chúng thần ma thấy vậy thầm tặc lưỡi, rõ ràng là Phương Minh ngứa tay, nóng lòng muốn ra tay rồi.

Có một vị Thiên Đế như thế này, bọn họ cũng chẳng biết làm sao.

Phương Minh cười tủm tỉm nhìn chúng thần ma, bảo: "Phổ Hóa Thiên Tôn, ta là đệ tử Tử Dận của môn hạ ngài!" Da mặt Phổ Hóa Thiên Tôn giật giật kịch liệt, chắp tay nói: "Tuân mệnh!" "Đi thôi, chúng ta đi gặp mười cái đệ nhất kia!" Phương Minh ha ha đại cười, xoay người bay ra ngoài.

Trước trận tiền, Phương Minh bay ra, nhìn mười tên lừa trọc phía trước, cười hỏi: "Đứa nào là mười đệ tử tự xưng là cái danh đệ nhất thối hoắc của Như Lai vậy?" Một tên lừa trọc trong đó chắp tay, bảo tướng trang nghiêm, nhìn Phương Minh nói: "Tiểu tướng quân nói sai rồi, chúng ta là đệ tử Phật môn, mỗi người có một sở trường riêng, hôm nay đặc biệt đến lĩnh giáo cao chiêu của Thiên Đình!" Phương Minh cười tủm tỉm nhìn hắn, hỏi: "Ngươi là vị nào?" Tên lừa trọc đó cười đáp: "Bần tăng là Xá Lợi Phất!" Phương Minh đánh giá hắn một lượt, đột nhiên cười lớn: "Cái bộ dạng nghèo kiết xác này mà cũng xưng trí tuệ đệ nhất?

Phật môn hết người rồi sao?

Để một tên rách rưới ra đây bôi tro trát trấu!" Xá Lợi Phất ăn mặc không câu nệ, cả người mặc cà sa rách rưới nên bị Phương Minh chế nhạo.

Hắn nghe vậy cau mày, trầm giọng nói: "Người Thiên Đình có tố chất như thế sao?

Lấy ngoại hình đánh giá người khác?

Hừ, thật là tục không chịu nổi!" "Tục không chịu nổi?" Phương Minh mỉa mai liên hồi, khinh miệt nói: "Không phải ta lấy ngoại hình đánh giá người, mà ngươi thật sự không được!" Nói xong, Phương Minh lật tay lấy ra một chiếc Cửu Liên Hoàn ném cho Xá Lợi Phất.

Xá Lợi Phất đưa tay tiếp lấy, nhìn Cửu Liên Hoàn, nhíu mày: "Ý gì đây?" Phương Minh cười tủm tỉm nhìn hắn: "Đây là Cửu Liên Hoàn, nếu ngươi có thể giải khai, ta tự nguyện nhận thua, thừa nhận ngươi trí tuệ đệ nhất!" Xá Lợi Phất nhướng mày cười: "Thắng một tiểu tướng quân thì chẳng có ý nghĩa gì, phải có người làm chủ, thừa nhận bần tăng thắng, bần tăng mới đánh cược!" "Bản đế làm chủ, nếu ngươi thắng được Tử Dận, thì ngươi chính là trí tuệ đệ nhất, Thiên Đình tự thẹn không bằng!" Đúng lúc này, Thú Hoàng Thần Nghịch bước ra, lớn tiếng tuyên bố.

Như Lai Phật Tổ từ phía sau mười đại đệ tử chậm rãi bay lên, cau mày hỏi: "Thần Nghịch, lời này là thật?" Xá Lợi Phất cùng mười đại đệ tử vội vàng hành lễ với Như Lai, gọi là Phật Tổ.

Thú Hoàng Thần Nghịch ha ha cười lớn: "Là thật, chỉ cần thắng được tiểu tướng của Thiên Đình ta, bản đế sẽ thừa nhận đệ tử của ngươi trí tuệ đệ nhất.

Còn nữa, chín tên lừa trọc kia chẳng phải cũng có cái danh đệ nhất sao, nếu có thể thắng được vị tiểu tướng này, Thiên Đình ta tự nguyện nhận thua!" Ánh mắt Như Lai lấp lánh, dùng tuệ nhãn để kiểm tra thân phận Phương Minh.

Chỉ là Phương Minh đã dùng luân hồi thần thông chuyển thế vạn lần, làm sao hắn có thể tra ra được.

Như Lai có chút không yên tâm, cau mày hỏi: "Vị tiểu tướng quân này tên là gì?

Sư thừa là ai?" Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Như Lai, không kiêu ngạo không tự ti nói: "Ta là Tử Dận, môn hạ của Phổ Hóa Thiên Tôn!" Thiên Đình có mười vị Thiên Tôn, vị nào cũng là bậc thần thông quảng đại, đều là cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong, Phương Minh chọn Phổ Hóa Thiên Tôn để lừa Như Lai, Như Lai tự nhiên không nhìn ra manh mối gì.

Như Lai không nhìn thấu được, hít sâu một hơi nói: "Được, đã như vậy, ta đồng ý đánh cược!" Đây chính là thế mạnh của Phương Minh, hắn nắm giữ Luân hồi chi thuật, có thể huyễn hóa thành bất cứ ai, bất cứ vật gì, điều mà các Thánh nhân khác không thể so bì được!

"Khó, thật khó, nếu không sử dụng thần thông, chỉ dựa vào phàm thuật thì căn bản không thể giải khai!" Xá Lợi Phất nhíu mày thật chặt, xoa xoa cái đầu trọc bóng loáng của mình, lẩm bẩm.

Như Lai cũng cau mày nhìn Cửu Liên Hoàn, bó tay không có cách nào.

Một hồi lâu sau, Xá Lợi Phất vẻ mặt chán nản nhìn Phương Minh nói: "Tử Dận thí chủ, Cửu Liên Hoàn này căn bản vô giải, bần tăng không giải được, xin được chỉ giáo!" Nói xong, Xá Lợi Phất dùng pháp lực nâng Cửu Liên Hoàn bay về phía Phương Minh.

Phương Minh nhếch môi cười, đột nhiên rút bội kiếm bên hông ra, chém một nhát.

"Rắc" một tiếng, Cửu Liên Hoàn vỡ tan tành dưới đất.

Chương 424

"..." Xá Lợi Phất trợn mắt hốc mồm, gần như không tin vào mắt mình.

Da mặt Như Lai giật kịch liệt, im lặng quay đi.

Xá Lợi Phất lắc đầu cười khổ: "Thí chủ, ván này quả thực bần tăng đã thua, chẳng qua đây chỉ là tiểu xảo mà thôi!" Phương Minh nhếch môi cười: "Biết là ngươi không phục, vậy ta hỏi thêm vài câu nữa, nếu đáp không được thì tính là thua, thế nào?" Xá Lợi Phất thở phào nhẹ nhõm, tự tin đầy mình nhìn Phương Minh, giọng vang như chuông: "Tiểu tướng quân cứ hỏi!" Phương Minh nhìn Xá Lợi Phất cười nói: "Thứ gì càng khoét lỗ xung quanh thì nó càng lớn?" Xá Lợi Phất ngẩn ra một hồi, mịt mờ không hiểu, da mặt giật mạnh nói: "Thí chủ, mọi thứ tất nhiên càng khoét thì càng nhỏ, sao có thể lớn được, thí chủ không phải đang lừa bần tăng đấy chứ?" "Cái hố!" Phương Minh nhìn Xá Lợi Phất với vẻ mặt trêu chọc, chỉ thốt ra hai chữ.

Xá Lợi Phất đứng sững tại chỗ, da mặt run như cầy sấy: "Cái đó... cái đó bần tăng thua, xin tiểu tướng quân tiếp tục, câu hỏi tiếp theo bần tăng nhất định sẽ trả lời được!" "Thật không?

Vậy nghe cho kỹ đây!" Phương Minh nhìn Xá Lợi Phất, cười tủm tỉm: "A Minh bị muỗi đốt hai nốt, một to một nhỏ, nốt to là muỗi đực đốt hay muỗi cái đốt?" Da mặt Xá Lợi Phất giật kịch liệt, lẩm bẩm: "Cái này... cái này muỗi đực, muỗi cái, bần tăng cũng không biết!" "Cho ngươi biết một kiến thức thường thức, muỗi đực không đốt người!" Phương Minh cười tủm tỉm: "Ngay cả kiến thức cơ bản cũng không biết, mà dám tự xưng trí tuệ đệ nhất, không cảm thấy xấu hổ sao?" Xá Lợi Phất tức đến đỏ mặt, quát: "Tiếp tục, câu hỏi tiếp theo

bần tăng nhất định trả lời được!" "Tốt tốt tốt, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!" Phương Minh nhếch môi cười: "A Trung kết hôn đã nhiều năm mà chưa sinh được mụn con nào, vì sao?" "..." Trên đầu Xá Lợi Phất mồ hôi lạnh chảy ròng ròng như suối.

"Lão già khi nào thì giống một đứa trẻ?" "Bối Nhi cùng mẹ từ nơi xa mua về một loại cá, dù để bao lâu cũng không bị thối, vì sao?" "Cảm giác bị cá sấu cắn và bị cá mập cắn có gì khác nhau?" "Thứ gì còn đáng ghét hơn cả quạ đen?"...

Các câu hỏi của Phương Minh tuôn ra như tràng pháo, hết câu này đến câu khác.

Xá Lợi Phất nghe mà mặt mày trắng bệch, mồ hôi hột tuôn ra như mưa, chảy ròng ròng.

Hắn không trả lời được một câu nào của Phương Minh, cảm thấy đầu to ra vô cùng.

Đừng nói là Xá Lợi Phất, ngay cả tất cả những người có mặt ở đó cũng mù tịt, da mặt giật liên hồi.

"Hử?

Một câu cũng không đáp được sao?

Không đáp được thì về mà từ từ suy nghĩ, à đúng rồi, sau này đừng có xưng trí tuệ đệ nhất nữa, mất mặt lắm!" Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Xá Lợi Phất, cái miệng chẳng nể nang ai.

"..." Sắc mặt Xá Lợi Phất đỏ bừng, hai mắt vằn tia máu, trừng trừng nhìn Phương Minh, tức đến không nói nên lời, đột nhiên "oẹ" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, khí tức suy sụp, như thể già đi vạn tuổi trong nháy mắt, mắt trắng dã, ngã lăn ra ngất xỉu.

"Sư huynh!" Đám lừa trọc kinh hãi, vội vàng lao tới đỡ Xá Lợi Phất dậy, truyền pháp lực vào cho hắn tỉnh lại.

Chỉ là dù bọn họ truyền bao nhiêu pháp lực, Xá Lợi Phất vẫn không tỉnh.

Như Lai trợn mắt hốc mồm, khẽ lắc đầu, thầm nghĩ: "Phật tâm của Xá Lợi Phất đã bị hủy hoại rồi, không tỉnh nổi đâu, không tỉnh nổi đâu..." Nghĩ đoạn, Như Lai nói: "Đưa Xá Lợi Phất xuống đi, chăm sóc tử tế!" "Rõ!" Có tên lừa trọc bước tới đưa Xá Lợi Phất đi.

Phương Minh cũng trợn mắt hốc mồm, da mặt giật không ngừng, lẩm bẩm: "Yếu đuối quá đi?

Mấy câu đố mẹo mà đã gục rồi..." Chúng thần ma cũng ngẩn người, sớm nghe danh Phương Minh có biệt hiệu độc thiệt, chuyên môn công kích đạo tâm người khác, hôm nay tận mắt chứng kiến quả nhiên danh bất hư truyền, chỉ vài câu nói đã làm phật tâm của tên lừa trọc kia tan rã, ngất xỉu luôn.

Đúng lúc này, lại có một tên lừa trọc nhảy ra, giận dữ quát: "Tên gia hỏa kia, ngươi nói năng bậy bạ, hại sư huynh ta phật tâm tan rã, bần tăng nhất định không để yên cho ngươi!" Phương Minh nhìn tên lừa trọc này, cười tủm tỉm hỏi: "Dám hỏi tên lừa trọc này là ai?" Phụt...

Có ai hỏi người ta như vậy không?

Chúng thần ma nghe vậy da mặt giật mạnh.

Tên lừa trọc kia hiển nhiên cũng bị Phương Minh chọc tức không nhẹ, lồng ngực phập phồng, gầm lên: "Nghe cho kỹ đây, bần tăng là Mục Kiền Liên Phật, thần thông đệ nhất, nếu ngươi có thể thắng được bần tăng về thần thông, bần tăng lập tức quay về, không bao giờ đặt chân đến chiến trường này nữa, thế nào?" Phương Minh cười tủm tỉm nhìn Mục Kiền Liên Phật: "Thần thông đệ nhất?

Cái bộ dạng này mà cũng dám xưng thần thông đệ nhất sao?" "Hừ,

đánh mới biết được!" Mục Kiền Liên đại nộ, lật tay hiện ra một cành hoa đào, ném cành hoa đào ra, lập tức cánh hoa đầy trời, che trời lấp đất ập tới.

Phương Minh tận mắt thấy một tòa đại sơn bị một cánh hoa bao phủ, sau đó tòa đại sơn đó biến mất không dấu vết giữa không trung.

"Nhất hoa nhất thế giới, thần thông khá đấy!

Nhưng so với ta thì còn kém xa!" Phương Minh nhướng mày, đưa tay chỉ một cái, lập tức cánh hoa đầy trời dừng lại, mọi thứ quay về trạng thái cũ, những tòa đại sơn và sự vật bị nhốt trong hoa đào đều vọt ra ngoài.

Mục Kiền Liên không kịp trở tay, bị một tòa đại sơn ầm ầm đè trúng, đè cho mặt mũi đầy bụi đất, xương tan thịt nát.

Phương Minh khẽ lắc đầu nói: "Thần thông tuy tốt nhưng quá màu mè, pháp lực mới là vĩnh hằng, mặc cho thần thông biến hóa ngàn vạn, ta chỉ cần một sức mạnh là có thể hàng phục tất cả!" Mục Kiền Liên nghe xong thì ngất xỉu.

Người của Phật môn vội vàng tiến lên dời tòa đại sơn đi, cứu Mục Kiền Liên đang hôn mê ra.

Lại có một tên lừa trọc không phục, nhảy ra nộ thị Phương Minh, trầm giọng nói: "Thí chủ, ngươi chỉ toàn dùng mấy thứ oai môn tà đạo, bần tăng thấy ngươi cũng có chút trí tuệ, hay là quy y Phật môn ta, làm đệ tử môn hạ ta, thế nào?" "Làm đệ tử môn hạ ngươi?

Ngươi cũng xứng sao?" Phương Minh vẻ mặt khinh miệt nhìn tên lừa trọc này hỏi: "Tên lừa trọc này khẩu khí không nhỏ, là vị nào?" Tên lừa trọc đó xệ mặt xuống, trầm giọng nói: "Nghe cho kỹ đây, bần tăng là A Nan Đà, đa văn đệ nhất!" "Đa văn đệ nhất?" Phương Minh đảo mắt, càng thêm khinh thường.

A Nan Đà lạnh hừ một tiếng, nhìn Phương Minh, chắp tay nói: "Đại thiên thế giới, Hồng Hoang viễn cổ, trên trời dưới đất, không có gì bần tăng không biết!" Phương Minh khinh bỉ hỏi: "Thật không?" A Nan Đà gật đầu mạnh, tự tin đầy mình: "Thật, nếu thí chủ làm bần tăng nghẹn lời, bần tăng sẽ tự sát tại chỗ!" "Tốt tốt tốt, đã vậy thì nghe cho kỹ đây!" Phương Minh nhìn A Nan Đà, chỉ tay lên những ngôi sao sáng trên trời, cười hỏi: "Nào, trên trời có bao nhiêu ngôi sao?" "...

Câu hỏi này..." Lão mặt A Nan Đà giật kịch liệt, giận dữ nhìn Phương Minh quát: "Ngươi đúng là nói lý cùn, câu hỏi này làm sao bần tăng trả lời được?" Phương Minh nhếch môi cười: "Ức vạn tinh tú, mỗi ngày đều thay đổi, mỗi ngày đều có ngôi sao lụi tàn, sao có thể đếm hết được, đạo lý đơn giản như thế còn không hiểu mà dám tự xưng đa văn đệ nhất, da mặt thật không phải dày bình thường!" "Hừ, câu hỏi này không tính, hỏi câu khác!" A Nan Đà đại nộ gầm lên.

Phương Minh chỉ tay về phía trước, phía trước huyễn hóa ra một con trâu già, hắn cười tủm tỉm hỏi: "Con trâu già này trên người có bao nhiêu sợi lông?" Da mặt A Nan Đà giật liên hồi, lớn tiếng nói: "Vô số sợi!" Phương Minh bĩu môi, khinh miệt: "Không chỉ ngu, mà còn lười!" "Hừ, lông trên người trâu già tuy nhiều nhưng vẫn có thể đếm được, ngươi nói trực tiếp là vô số sợi, có thể thấy là hết thuốc chữa rồi!" Phương Minh khinh bỉ nhìn A Nan Đà mỉa mai.

A Nan Đà tức đến run người, quát: "...

Chương 425

Ngươi nói lý cùn!" Phương Minh vẻ mặt chế giễu nhìn A Nan Đà, ha ha cười lớn: "Ta nói lý cùn?

Ngươi không biết thì bảo ta nói lý cùn?

Chẳng lẽ da mặt người Phật môn đều dày như vậy sao?" Da mặt A Nan Đà giật mạnh, mặt già đỏ bừng, giận dữ: "..." Phương Minh cười tủm tỉm nhìn A Nan Đà, trầm giọng hỏi: "Ta hỏi thêm một câu nữa, ngươi có biết khi nào mình sẽ chết không?" A Nan Đà lạnh hừ: "Bần tăng sớm đã siêu thoát luân hồi, sao có thể chết được?" Nói đến đây, A Nan Đà đột nhiên sững lại, kinh sợ quát: "..." Đúng lúc đó, một đạo kiếm quang lóe lên, đầu A Nan Đà rụng khỏi cổ, máu tươi phun đầy đất.

Một lão giả âm sai hiện thân, dùng đèn bão trên tay chiếu một cái, nguyên thần của A Nan Đà liền không tự chủ được mà đi theo lão giả âm sai.

Như Lai đại nộ, định ra tay.

Đúng lúc đó, xung quanh lão giả âm sai trở nên đen kịt vô cùng, ẩn ước có thể thấy vô số lão giả âm sai đang xuyên qua đó bắt giữ vong hồn.

Như Lai vốn là Đa Bảo Đạo Nhân, một trong ba ngàn hồng trần khách trong Tử Tiêu Cung, tự nhiên đã nghe qua sự tích về lão giả âm sai, không khỏi sợ đến rùng mình, chỉ đành nén giận, trố mắt nhìn lão giả âm sai đưa A Nan Đà đi.

Chư phật đầy trời cũng tức đến run người nhưng chẳng làm gì được.

Không dám đắc tội lão giả âm sai, chỉ đành trút cơn giận dữ lên người Phương Minh.

Như Lai cùng mọi người giận dữ nhìn Phương Minh, ánh mắt đồng loạt khóa chặt lên người hắn.

"Hừ, đánh không lại là muốn động thủ sao?

Bệ hạ từng nói, đánh nhau ta chưa bao giờ sợ ai, ha ha ha..." Đúng lúc đó, Thú Hoàng Thần Nghịch bước ra một bước, nộ thị Như Lai cùng mọi người.

Như Lai cùng mọi người tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lúc này nếu động thủ thì đúng là bất lợi cho bọn họ, đành nhắm mắt làm ngơ để bình phục tâm cảnh.

Lại có một tên lừa trọc nhảy ra, đại nộ quát: "Tặc tử, giết đệ tử Phật môn ta, ngươi đáng chết!" Phương Minh cười tủm tỉm nhìn hắn, khinh miệt: "Nguyện cược nguyện thua, đoán không được khi nào mình chết thì chết cũng đáng đời, hòa thượng kêu ca cái gì?" Tên lừa trọc kia tức đến bốc hỏa, quát: "Tiểu tướng quân, ngươi thật sự không biết tốt xấu, đã vậy ta dùng tính mạng để đánh cược, ngươi dám không?" "Cược mạng?

Có ý nghĩa đấy!" Phương Minh nhướng mày, cười tủm tỉm hỏi: "Không biết vị đại hòa thượng này xưng hô thế nào, có bản lĩnh gì?" Tên lừa trọc đó giận dữ nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Bần tăng là Ưu Ba Ly, trì giới đệ nhất!" "Trì giới đệ nhất?

Ha ha ha..." Phương Minh nhướng mày cười mãi không thôi, cuối cùng hắn đưa ra ba ngón tay, cười nói: "Đại hòa thượng, ba ngày, nếu ngươi dám cùng ta đi xuống phàm gian ba ngày, ngươi nhất định sẽ phá giới!" "Hừ, phật tâm bần tăng vĩnh cố, sao có thể phá giới, đừng nói là ba ngày, ba trăm ngày bần tăng cũng không hề dao động!" Ưu Ba Ly trầm giọng khẳng định.

“Được, đã vậy chúng ta đi thôi!” Phương Minh cười lớn, sải bước bay xuống phàm gian.

“Tặc tử, đừng chạy!” Ưu Ba Ly lạnh hừ một tiếng, hóa thành một đạo lưu quang đuổi theo Phương Minh.

Xuống đến phàm gian, Phương Minh nhìn Ưu Ba Ly, vỗ vỗ vai hắn, không để lại dấu vết mà đánh một đạo ma khí tinh thuần vào cơ thể Ưu Ba Ly, cười lớn: “Đại hòa thượng, tửu điếm ở đây có rượu thịt ngon lắm, ta vào ăn một chút!” Trên mặt Ưu Ba Ly dường như hiện lên vẻ giãy giụa, phật luân sau đầu ẩn hiện, nói: “Đi thì đi, ngươi cứ ăn, bần tăng đứng nhìn là được!” Hai người bước vào tửu điếm đó.

Phương Minh đưa cho lão chưởng quỹ một thỏi bạc, rồi gọi một bàn đầy thức ăn ngon toàn cá với thịt, lại gọi thêm mấy vò mỹ tửu.

Chúng thần ma và chư phật đang quan sát da mặt giật mạnh, thủ pháp của Phương Minh quá thuần thục, nhìn qua là biết thường xuyên lẻn xuống phàm gian, là khách quen của mấy tửu điếm này rồi.

Như Lai nhìn về phía Thú Hoàng Thần Nghịch cùng mọi người, trầm giọng nói: “Hừ, Thiên Đình chẳng lẽ không cho phép thần tiên tự ý xuống phàm gian sao?

Nhìn dáng vẻ của vị tiểu tướng quân này, có vẻ không phải ngày đầu tiên vào tửu điếm đâu...” Phổ Hóa Thiên Tôn lớn tiếng đáp: “Đệ tử của ta là Nhật Du Thần, quản việc bất bình trong nhân gian, nên thường xuyên đi lại ở phàm gian, có gì lạ đâu!” “Hừ!” Như Lai hừ lạnh một tiếng, không nói thêm nữa.

Phàm gian, trong tửu điếm, Phương Minh ăn uống thỏa thuê, thỉnh thoảng lại uống một ngụm rượu, ha ha cười lớn: “Rượu ngon thịt ngọt, đại hòa thượng, có muốn thử một miếng không?” Ưu Ba Ly lạnh hừ một tiếng, bảo tướng trang nghiêm, phật luân sau đầu lưu

chuyển, lớn tiếng nói: "Ăn những thứ đó vào, sau khi chết sẽ đọa vào súc sinh đạo, bị kẻ khác ăn thịt!" Phương Minh ngẩn ra, rồi ha ha cười lớn: "Hòa thượng thật ngốc, ta là thần tiên, trường sinh bất lão, thọ ngang đất trời, sao có thể chết được?

Hử?

Hay là ngươi định giết ta?

Nói cho ngươi biết, nếu ngươi giết ta là phạm vào sát giới đấy!" Ưu Ba Ly hừ một tiếng, không nói gì.

Phương Minh mỉa mai một tiếng, thầm nghĩ: "Đạo bản nguyên ma khí đó chuyên môn làm loạn tâm tính con người, xem ngươi kiên trì được bao lâu!" Phương Minh không quan tâm đến Ưu Ba Ly, tiếp tục ăn uống tì tì.

Bên cạnh, khuôn mặt Ưu Ba Ly hiện lên vẻ giãy giụa, dường như đang chịu đựng đau khổ.

Phương Minh cầm một cái đùi gà huơ huơ trước mặt Ưu Ba Ly, cười nói: "Hòa thượng, ăn một miếng đi, ngon lắm, thật sự ngon lắm, thế này đi, ngươi ăn cái đùi gà này, ta tính là ngươi không thua, thế nào?" "Thật chứ?" Ưu Ba Ly ma xui quỷ khiến thốt lên.

Vừa dứt lời, chính hắn cũng cảm thấy không thể tin nổi, giống như lời vừa rồi không phải mình nói, mà là một kẻ khác sống trong cơ thể mình nói vậy.

"Thật, không tính là thua!" Phương Minh tiếp tục dụ dỗ.

Ưu Ba Ly đưa một tay ra định chộp lấy cái đùi gà, tay kia đột nhiên giữ chặt lấy cánh tay đang đưa ra, hai tay giằng co, đánh nhau túi bụi.

Phương Minh đảo mắt nói: "Rốt cuộc có ăn không, qua cái thôn này là không còn quán này đâu, nếu không ăn nữa là ngươi thua đấy!" "Ăn!" Mắt Ưu Ba Ly đỏ vằn lên, hắn giật lấy cái đùi gà trong tay

Phương Minh, ăn ngấu nghiến.

Chúng thần Thiên Đình thấy cảnh đó thì ha ha cười lớn, chửi bới không ngớt.

“Hòa thượng giả tạo, giả bộ chính kinh, chẳng phải vẫn ăn đó sao?

Thật là biết diễn!” “Hừ, lũ lừa trọc thối tha này chỉ giỏi giả bộ chính kinh.” “Ha ha, rõ ràng là muốn ăn, còn giả bộ không ăn, hư ngụy, giả thiện, thật là không biết xấu hổ!” “Hừ, còn trì giới đệ nhất nữa chứ, thật là mất mặt, trì giới kiểu gì vậy?” Chư phật đầy trời cũng trợn mắt hốc mồm, gần như không tin vào mắt mình.

Định lực của Ưu Ba Ly bọn họ đều biết, vậy mà lại thật sự phá giới.

Chương 426

Như Lai tức đến run người, nhắm nghiền hai mắt.

Mèo một khi đã ăn vụng thì sẽ không nhịn được mà ăn miếng thứ hai, Ưu Ba Ly đã ăn cái đùi gà đầu tiên thì sẽ muốn ăn cái thứ hai, từ đó về sau sẽ không thể dừng lại được.

Nhục giới đã phá thì các giới luật khác cũng vứt đi hết, đằng nào cũng đã phá rồi thì phá cho sạch sành sanh luôn...

Ưu Ba Ly ăn xong một cái đùi gà, hai mắt nhìn chằm chằm vào những món thịt còn lại trên bàn.

Trạng thái hiện tại của hắn giống như một con mèo đói, đột nhiên nếm được mùi thịt, từ đó không thể dứt ra được, thịt đối với hắn có sức hấp dẫn chí mạng.

Phương Minh nhếch môi cười nhìn Ưu Ba Ly: "Ăn đi, cùng lắm thì phản ra khỏi Phật môn, đầu quân cho Thiên Đình!

Chỉ cần đầu quân cho Thiên Đình, mỗi ngày đều có thể ăn thịt uống rượu thỏa thích, lại cưới thêm một cô vợ xinh đẹp, tự tại một đời, việc gì phải ở trong Phật môn chịu đựng những thanh quy giới luật đó, khiến cuộc đời mất đi sự rực rỡ..." Lời nói của Phương Minh như có ma lực, đang quyến rũ Ưu Ba Ly phạm tội.

Da mặt Ưu Ba Ly giật kịch liệt, diện mục trở nên tranh nanh đáng sợ, nhìn Phương Minh nói: "Tiểu tướng quân, ngươi hại khổ bần tăng rồi, bần tăng đã phá nhục giới, cũng chẳng ngại phá luôn các giới luật khác!" Nói xong, Ưu Ba Ly cầm rượu trên bàn nốc cạn một ngụm lớn, rồi lại xé một cái chân giò heo ăn ngấu nghiến.

Nụ cười của Phương Minh càng thêm đắc ý, dương dương tự

đắc.

Người trong quán thấy một hòa thượng ăn thịt uống rượu như thế thì trợn mắt hốc mồm, chỉ trỏ Ưu Ba Ly, mắng chửi không ngớt.

Ưu Ba Ly sau khi rượu no cơm say, đứng dậy nhìn Phương Minh nói: "Đi thôi!" Phương Minh ngẩn ra hỏi: "Đi đâu?" Ưu Ba Ly lạnh lùng đáp: "Rượu cũng uống rồi, thịt cũng ăn rồi, đương nhiên là đưa bần tăng đi tìm đàn bà rồi!" Da mặt Phương Minh giật mạnh, đảo mắt nói: "Được thôi!" Nói xong, Phương Minh đi ra ngoài.

Ưu Ba Ly đi theo sau lưng Phương Minh, Phương Minh có thể cảm nhận rõ ràng sát khí trên người hắn.

Hòa thượng này đã thối rữa từ trong xương tủy, giống như một đứa trẻ phản nghịch, một khi đã làm việc xấu thì sẽ làm cho tới cùng.

Phương Minh đưa Ưu Ba Ly đến chốn ăn chơi, Ưu Ba Ly gọi mười cô gái.

Phương Minh trợn mắt hốc mồm, gần như không tin vào mắt mình, bị sự khao khát của Ưu Ba Ly làm cho chấn kinh sâu sắc.

Phương Minh chỉ đứng đợi bên ngoài, đối với những thứ hoa tàn ít nhụy, phấn son tầm thường này, Phương Minh hoàn toàn không có hứng thú, hậu cung Thiên Đình trăm hoa đua nở, loại con gái nào cũng có, tự nhiên sẽ không khao khát như Ưu Ba Ly.

Ước chừng nửa ngày sau, Ưu Ba Ly từ trong phòng bước ra, nhìn Phương Minh nói: "Đi thôi!" Phương Minh đặt chén trà xuống, cười nói: "Đi thôi!" Hai người không nói gì, đi thẳng đến một nơi hoang vu hẻo lánh.

Ưu Ba Ly nhìn Phương Minh nói: "Ngươi hại bần tăng phá sắc giới, phá nhục giới và tửu giới, hại bần tăng không thể quay về Phật môn được nữa, bần tăng hôm nay không ngại phá luôn sát giới một

lần!" Phương Minh nhướng mày mỉa mai: "Hòa thượng định lực không đủ, cứ thích tự cao tự đại là trì giới đệ nhất, đúng là mất mặt đến chết, cuối cùng lại đổ lỗi lên đầu ta, thật là vô sỉ cực điểm!" Ưu Ba Ly đại nộ, trầm giọng quát: "Dù thế nào đi nữa, bần tăng hôm nay cũng phải kéo ngươi xuống địa ngục!" Nói xong, Ưu Ba Ly bảo tướng trang nghiêm, chắp tay, phật quang sau đầu lưu chuyển, chỉ là phật quang lúc này đã không còn tinh khiết, mà có từng tia ma khí lẩn khuất trong đó.

Nhất niệm thành phật, nhất niệm thành ma!

Ưu Ba Ly bị Phương Minh làm cho nhập ma, sa vào ma đạo, không còn ngày quay lại!

"Chết đi!" Ưu Ba Ly gầm lên, thân hình bạo động, hóa thành một đạo kim quang lao về phía Phương Minh.

"Bạt kiếm thế!" Đột nhiên Phương Minh quát lớn một tiếng, tay đặt trên thanh bảo kiếm bên hông, kiếm quang lóe lên, đầu Ưu Ba Ly rụng xuống đất.

Nhưng chấp niệm của Ưu Ba Ly quá nặng, nguyên thần pha lẫn ma khí, hóa thành một con ác quỷ giương nanh múa vuốt, vẫn lao về phía Phương Minh.

"Ngự kiếm thế!" Phương Minh tay bắt kiếm quyết, quát lớn một tiếng, linh kiếm bay ra hóa thành một đạo lưu quang, xuyên thủng nguyên thần của Ưu Ba Ly.

Linh kiếm bay về, tra vào bao kiếm bên hông Phương Minh.

Nguyên thần của Ưu Ba Ly nhìn cái lỗ lớn trước ngực, gào thét không cam lòng, đột nhiên nổ tung, hóa thành những điểm tinh quang biến mất không dấu vết.

Phương Minh lạnh lùi cười một tiếng, tung ra một chưởng, thi

thể Ưu Ba Ly nổ tung.

Không ai biết Phương Minh đã giở thủ đoạn gì, Ưu Ba Ly đã chết sạch sành sanh, thân tử đạo tiêu, nguyên thần tan biến, nhục thân không còn.

Phương Minh ha ha cười lớn, hóa thành một đạo lưu quang bay về hướng Thiên Lộc Sơn.

Đến trước trận doanh hai bên, Phương Minh cười lớn nói: "Tên lừa trọc thối tha kia tự xưng trì giới đệ nhất, vậy mà ở phàm gian lại phá hết các giới luật của Phật môn, chẳng lẽ người trong Phật môn đều là lũ ngụy quân tử sao?" Như Lai tức đến run người, nhìn về phía Phổ Hóa Thiên Tôn, trầm giọng hỏi: "Phổ Hóa Thiên Tôn, đồ đệ của ngài chẳng lẽ là người trong ma đạo sao?

Biết sử dụng tà thuật!" Phổ Hóa Thiên Tôn bước lên một bước, ha ha cười lớn: "Như Lai, đệ tử của ngươi tâm tính không kiên định, lại đổ lỗi lên đầu ta, thật là hư ngụy, quá hư ngụy rồi!" Như Lai lạnh hừ một tiếng, mặt trầm như nước, lạnh giọng nói: "Hừ, sử dụng những thủ đoạn hèn hạ, còn dám nói ta hư ngụy, thật là đáng hổ thẹn, bần tăng nhất định không để yên cho ngươi!" Phổ Hóa Thiên Tôn ha ha cười lớn: "Như Lai, đánh không lại người ta là giở trò, đúng là không biết xấu hổ!" Lão mặt Như Lai xệ xuống, trầm giọng nói: "Hừ, bớt nói lời vô ích, hãy xem bản lĩnh thật sự dưới tay đây!" Phương Minh vừa vặn bay về, nhìn Như Lai một cái, ha ha cười lớn: "Chư phật đầy trời, hóa ra đều là lũ hữu danh vô thực, thật nực cười!" A Na Luật định bước ra so tài với Phương Minh, Như Lai giọng vang như chuông nói: "A Na Luật, lui xuống!" A Na Luật đành phải lui xuống, giận dữ nhìn Phương Minh.

Như Lai nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Bần tăng thấy ngươi cũng có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, hay là thế này, Phật

môn ta cùng đạo hữu thi thố thần thông, thế nào?" Như Lai hiển nhiên đã nảy sinh sát niệm, muốn để đệ tử Phật môn ra trận giết chết Phương Minh.

Mặt khác, Như Lai nghi ngờ thân phận của Phương Minh, nên muốn dùng thần thông để thăm dò, xem Phương Minh có phải là đệ tử của Phổ Hóa Thiên Tôn thật không.

Phương Minh sao có thể không biết ý đồ của Như Lai, hắn nhếch môi cười, khinh miệt nói: "Như Lai đã muốn chỉ giáo thần thông, vậy thì tới đi!" Như Lai giọng vang như chuông gọi: "Lôi Âm!" Một vị đại hòa thượng toàn thân kim quang rực rỡ nhảy ra, lớn tiếng thưa: "Đệ tử có mặt!" Như Lai nói: "Lôi Âm, hãy đi lĩnh giáo thần thông của vị tiểu tướng quân này!" "Tuân mệnh, Phật Tổ!" Lôi Âm chắp tay lĩnh mệnh, quay đầu bay về phía Phương Minh, lớn tiếng nói: "Vị thí chủ này, xin được chỉ giáo!" Phương Minh ha ha cười lớn: "Chỉ giáo, chỉ giáo!" Hòa thượng Lôi Âm mặt già trầm xuống, tung người nhảy lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một đạo lôi đình, nhắm thẳng Phương Minh mà đánh tới.

"Bạt kiếm thế!" Phương Minh quát lớn một tiếng, tay bắt kiếm quyết, dẫn dắt linh kiếm bay ra, một kiếm chém tan đạo lôi đình đó, kiếm khí hùng hồn khiến lôi đình tan biến trong nháy mắt.

"Tặc tử khá lắm!" Hòa thượng Lôi Âm đại nộ, hai tay nắm lấy lôi đình, quanh thân lôi đình bao quanh, dốc sức đánh về phía Phương Minh, những đạo lôi đình to bằng cổ tay liên tục bổ tới.

"Trượng kiếm thế!" Kiếm quyết trong tay Phương Minh thay đổi, không lùi mà tiến tới, linh kiếm trước mặt hào quang tỏa sáng rực rỡ, biến thành một cột kiếm khổng lồ ầm ầm chém xuống.

"Oành..." Lôi đình cuồn cuộn, kiếm khí tung hoành, hai bên va chạm vào nhau rồi tan biến không dấu vết.

Chương 427

“Nhiễu kiếm thế!” Kiếm quyết của Phương Minh lại đổi, linh kiếm hóa thành một đạo lưu quang lao thẳng về phía hòa thượng Lôi Âm.

Hòa thượng Lôi Âm kinh hãi, vội vàng bắt ấn Bất Động Minh Vương, quanh thân phật quang tỏa sáng rực rỡ, một chiếc chuông lớn bao phủ lấy hắn.

“Đương...” Linh kiếm đập trúng chiếc chuông lớn, bị bật ngược trở lại.

“Lạc kiếm thế!” Kiếm quyết của Phương Minh lại thay đổi lần nữa, linh kiếm bay lên không trung, đột nhiên kêu vang rung chuyển, phát ra từng đạo kiếm khí khủng khiếp, trong chốc lát bầu trời đã dày đặc kiếm khí khiến người ta nhìn mà tê dại da đầu.

Hòa thượng Lôi Âm kinh hãi, điên cuồng thúc động ấn Bất Động Minh Vương.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số kiếm khí tràn xuống như thủy triều.

“Oành oành oành...” Sau một trận va chạm khủng khiếp, thần mang tan đi, chỉ thấy hòa thượng Lôi Âm đã bị đâm thành tổ ong vò vẽ.

Như Lai Phật Tổ mặt trầm như nước, hai mắt nhìn trừng trừng vào Phương Minh, muốn nhìn thấu hắn nhưng thủy chung vẫn không thấy gì.

Từ đầu đến cuối, Phương Minh đều sử dụng những chiêu thức kiếm cơ bản nhất, chỉ là hắn đã diễn hóa chúng đến cực hạn, nên uy lực cực kỳ lớn.

Phương Minh bay đến trước mặt Phổ Hóa Thiên Tôn, chắp tay nói: "Sư tôn, đệ tử không nhục mệnh!" Da mặt Phổ Hóa Thiên Tôn giật mạnh, tiếng gọi sư tôn này của Phương Minh làm hắn có chút hoảng hốt, nhưng hắn cũng biết là đang diễn kịch, dù sao cũng là Thiên Tôn, cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong, nên phản ứng rất nhanh, ha ha cười lớn: "Tốt, tốt lắm!" Như Lai Phật Tổ nhìn Phổ Hóa Thiên Tôn, trầm giọng nói: "Phổ Hóa Thiên Tôn, dường như ngài không dùng kiếm, cũng không phải là kiếm tiên!" Phổ Hóa Thiên Tôn da mặt giật mạnh, giận dữ quát: "Bản tọa dùng thần thông gì, ngươi quản được sao?

Đồ nhi ta thích dùng kiếm, ngươi cũng quản được sao?" Như Lai đại nộ, trầm giọng hỏi: "Hừ, Phổ Hóa Thiên Tôn, có dám cùng Phật môn ta chiến một trận không?" Phổ Hóa Thiên Tôn bước tới một bước, ha ha cười lớn: "Có gì không dám, có chiêu gì cứ tung ra đây!" Như Lai lớn tiếng gọi: "Minh Quang Phật!" Một tên lừa trọc bước ra, chắp tay thưa: "Phật Tổ!" Như Lai hỏi: "Có thể hạ được Phổ Hóa Thiên Tôn không?" Minh Quang Phật chỉnh lại y quan, lớn tiếng đáp: "Phật Tổ yên tâm, nếu không chém được Phổ Hóa, bần tăng nguyện dâng đầu lên!" "Tốt, đi đi!" Trong giọng nói của Như Lai tràn đầy sự mê hoặc.

Lấy đạo thống Phật giáo làm lý do để phát động cuộc chiến này, đây là một trận chiến tranh giành đạo thống, vì thế chư phật của Phật môn vì sự hưng suy vinh nhục của giáo phái mà không tiếc dấn thân vào thế tục.

Minh Quang Phật bước tới trước mặt Phổ Hóa Thiên Tôn, chắp tay, bảo tướng trang nghiêm nói: "Phổ Hóa đạo hữu, chúng ta lại gặp nhau rồi!" Phổ Hóa Thiên Tôn ha ha cười lớn: "Minh Quang Phật, hôm nay bản tọa nhất định sẽ hạ được ngươi!" Nói xong, hai người đồng thời lao vào nhau, tung hết sát chiêu về phía đối phương.

Hóa ra hai người này thường xuyên đấu pháp, hiểu rõ về nhau, nên vừa mới giao thủ thì nhất thời chưa ai hạ được ai.

Sau khi đấu pháp một trận với Phật môn, Phương Minh quay lại con đường Tây hành.

Thiên Đình và Phật môn tuy đã khai chiến, nhưng đại sự do mấy vị Thánh nhân định ra cho chuyến Tây hành vẫn phải tiến hành như thường.

Một ngày nọ, thầy trò Phương Minh đi tới Ngũ Trang Quán ở Vạn Thọ Sơn, cũng chính là đạo tràng của Địa Tiên Chi Tổ Trấn Nguyên Đại Tiên, một trong Thất Sắc Đại Đế của Thiên Đình – Hoàng Đế.

Trấn Nguyên Tử đang đi chinh phạt Phật môn nên không có ở sơn môn, nhưng đã dặn dò đạo đồng dưới trướng chuẩn bị tiếp đãi nhóm của Phương Minh.

Việc Phương Minh thay thế Đường Tăng đi lấy kinh gần như đã trở thành bí mật công khai, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên đương nhiên cũng biết, vì vậy mới lệnh cho người dưới trướng tiếp đãi.

Nhưng mọi người đều tưởng là phân hồn chuyển thế của Phương Minh đi lấy kinh, thực tế lại chính là bản tôn của hắn.

Nhóm người đi vào Ngũ Trang Quán, thấy Vạn Thọ Sơn cây cối xanh tươi, linh khí tụ hội, quả là một phong cảnh đẹp, một nơi tu hành tốt.

Tôn Ngộ Không tiến lên, thấy hai bên cửa đạo quán có một đôi câu đối, không nhịn được mà đọc: "Trường sinh bất lão thần tiên phủ, dữ thiên đồng thọ đạo nhân gia!" Tôn hầu tử đọc xong thì cười lớn: "Tên đạo nhân này thật tự đại, dám nói những lời ngông cuồng như thế!" "Xoẹt xoẹt xoẹt..." Ánh mắt Phương Minh, Trư Bát Giới, Sa Tăng đồng loạt tập trung lên người Tôn hầu tử, nhìn hắn như nhìn một kẻ

ngốc.

Nhóm bốn người bọn họ, Phương Minh là Thiên Đế, là chỗ quen biết cũ với Trấn Nguyên Tử, biết rõ căn nguyên của ông ta.

Trư Bát Giới cũng là bậc lão làng, từng làm Thiên Bồng Nguyên Soái, tự nhiên cũng biết căn nguyên của Trấn Nguyên Tử.

Sa Tăng là Quyển Liêm Đại Tướng, cũng biết rõ.

Chỉ có Tôn hầu tử là kẻ dưới hạ giới tu thành tinh, nên không biết căn nguyên của Trấn Nguyên Tử.

Tôn hầu tử thấy mọi người đều nhìn mình, da mặt giật mạnh hỏi: "Nhìn lão tôn làm gì?" Trư Bát Giới thật sự không nhìn nổi nữa, đảo mắt nói: "Hầu ca, huynh không biết chủ nhân của Ngũ Trang Quán này là ai đâu, nếu biết thì huynh sẽ không nói như vậy!" Tôn hầu tử ngẩn ra hỏi: "Chủ nhân Ngũ Trang Quán là ai?" Trư Bát Giới đáp: "Trấn Nguyên Tử Đại Tiên, một trong Thất Sắc Đại Đế của Thiên Đình – Hoàng Đế, phong hiệu là Địa Tiên Chi Tổ!" Da mặt Tôn hầu tử giật giật, hỏi: "Bát Giới, sao đệ biết?" Trư Bát Giới cười xòa: "Hầu ca, huynh quên rồi sao, lão Trư ta từng là Thiên Bồng Nguyên Soái ở Thiên Đình!" Tôn hầu tử nhìn về phía Phương Minh hỏi: "Sư phụ, cái gã này có bản lĩnh gì mà được phong làm Thiên Bồng Nguyên Soái vậy?" Phương Minh ha ha cười lớn: "Bát Giới tự nhiên có điểm lợi hại của nó, chỉ là huynh chưa phát hiện ra thôi!" Trư Bát Giới nghe Phương Minh khen mình lợi hại, không tự giác mà ưỡn ngực, ngẩng cao đầu.

Tôn hầu tử nhìn mà chẳng thấy Trư Bát Giới có điểm nào hơn người cả.

Đúng lúc này, từ trong Ngũ Trang Quán có hai vị đạo đồng bước ra, chính là Thanh Phong và Minh Nguyệt.

Thanh Phong nhìn nhóm Phương Minh hỏi: "Dám hỏi bốn vị có phải đến từ Đông Thổ Đại Đường, đi sang Tây Thiên bái Phật cầu kinh không?" Phương Minh cười đáp: "Chính là chúng ta!" Thanh Phong, Minh Nguyệt cau mày nói: "Mời vào!" Thanh Phong, Minh Nguyệt đón nhóm Phương Minh vào Ngũ Trang Quán, rồi đi hái Nhân Sâm Quả cho bọn họ ăn.

Thanh Phong, Minh Nguyệt không biết thân phận thật của Phương Minh, tưởng hắn là hòa thượng, trong lòng vốn ghét Phật môn, dù sao lúc này Thiên Đình đang đại chiến với Phật môn, sư phụ của họ là Trấn Nguyên Tử Đại Tiên lại là một trong Thất Sắc Đại Đế của Thiên Đình, tự nhiên phải đứng về phía Thiên Đình.

"Minh Nguyệt, hiện giờ Thiên Đình đang đánh nhau với Phật môn, tại sao sư phụ lại bắt chúng ta tiếp đãi cái đám này?

Bọn họ đều là hòa thượng, là người của Phật môn, là kẻ thù của chúng ta mà!" Thanh Phong không hiểu hỏi.

Minh Nguyệt cau mày: "Không rõ nữa, nhưng phải mang Nhân Sâm Quả cho mấy tên hòa thượng thối tha đó ăn, trong lòng ta thật sự không thoải mái!" "Aiz, sư phụ đã dặn rồi, cũng chẳng còn cách nào khác, chúng ta cứ lo chiêu đãi là được!" Thanh Phong nói.

Hai người hái Nhân Sâm Quả mang cho nhóm Phương Minh.

Phương Minh xua tay nói: "Quả này bần tăng ăn chán rồi, không ăn nữa đâu!" Thanh Phong cau mày: "Hòa thượng này nói gì vậy, Nhân Sâm Quả là thứ duy nhất trong Tam Giới, sao có thể ăn chán được?" Phương Minh cười không nói.

Minh Nguyệt bê Nhân Sâm Quả đi xuống.

Thanh Phong và Minh Nguyệt bàn bạc với nhau, rồi ăn luôn mấy quả Nhân Sâm Quả mà Phương Minh không ăn.

Chương 428

Còn Phương Minh thì đang quan tâm đến chiến sự, luôn dùng tuệ nhãn quan sát phương Tây, cũng không để ý đến chuyện này.

Tôn hầu tử và Trư Bát Giới không được ăn Nhân Sâm Quả cho thỏa thuê, liền bàn nhau đi trộm.

Tôn hầu tử vốn quen thói trộm cắp, hái trộm vài quả Nhân Sâm Quả là chuyện dễ như trở bàn tay.

Thanh Phong Minh Nguyệt phát hiện Nhân Sâm Quả bị thiếu, lập tức đại nộ, tìm nhóm Phương Minh để tính sổ.

Hai người vốn đã bất mãn với Phật môn, liền mắng mỏ thậm tệ, mắng cho Tôn hầu tử và mọi người một trận vuốt mặt không kịp.

Trư Bát Giới thì thôi, dù sao hắn cũng mặt dày.

Sa Tăng trực tiếp nhập định, coi như không nghe thấy gì.

Nhưng Tôn hầu tử thì khác, hắn vốn nóng tính, lập tức đại nộ, dùng phép Kim thiền thoát xác, nguyên thần xuất khiếu, trực tiếp đạp đổ cây Nhân Sâm Quả của Trấn Nguyên Tử Đại Tiên.

Hầu tử đạp đổ cây Nhân Sâm Quả xong mới biết là mình đã gây họa lớn, vội vàng mang theo nhục thân của Phương Minh cùng Trư Bát Giới, Sa Tăng chạy trốn...

Trong đại doanh Thiên Đình, Phương Minh cùng mọi người đang thảo luận đại sự thảo phạt Phật môn.

Đúng lúc đó, tâm thần Phương Minh khẽ động, nhìn về phía Trấn Nguyên Tử, cười xòa nói: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, nói cho ngài một chuyện, trước tiên đừng có kích động nhé!" Trấn Nguyên Tử chắp tay với Phương Minh nói: "Bệ hạ cứ nói!" Phương Minh cười

xòa: “Con khỉ kia đạp đổ cây Nhân Sâm Quả của ngài rồi!” “Cái gì?” Trấn Nguyên Tử đại kinh, sắc mặt lập tức thay đổi, đầy vẻ kinh nộ.

“Ngạch, cái đó...

Trấn Nguyên Tử đạo hữu à, con khỉ đó thật sự là nghịch ngợm quá mức, trẫm cũng không quản nổi, ngài cứ thay trẫm dạy dỗ nó một trận đi, nhưng đạo hữu ngàn vạn lần hãy nhớ, đừng có kích động quá mà đánh chết nó nhé!” Phương Minh có thể hiểu được tâm trạng của Trấn Nguyên Tử hiện giờ nên mới cười xòa như vậy.

Cây Nhân Sâm Quả là một trong mười đại linh căn tiên thiên, là mạng sống của Trấn Nguyên Tử, thậm chí ông ta còn coi nó quan trọng hơn cả tính mạng mình.

Con khỉ kia hay thật, đạp đổ luôn cây của người ta, đúng là khiến người ta cạn lời.

“Bệ hạ, thần xin cáo từ!” Trấn Nguyên Tử vội vã ra khỏi đại doanh, bay về hướng Ngũ Trang Quán.

Chúng thần ma nghe vậy cũng không khỏi bàn tán.

Con khỉ đó thật sự là biết gây chuyện, năm xưa đại náo Thiên Cung chưa đủ, giờ lại đạp đổ cả cây Nhân Sâm Quả của Trấn Nguyên Tử, bảo sao Trấn Nguyên Tử không cuống cuồng lên.

“Xoẹt xoẹt xoẹt...” Chỉ trong nháy mắt, ánh mắt chúng thần ma đồng loạt nhìn về phía Phương Minh.

Da mặt Phương Minh giật mạnh, dùng mông cũng biết họ đang nghĩ gì.

Dù sao danh tiếng của Phương Minh năm xưa cũng chẳng tốt đẹp gì, có biệt danh là Phương họa họa, Tôn hầu tử lại là đồ đệ của hắn, tất nhiên là kế thừa bản lĩnh gây họa của hắn, trở thành Tôn họa họa, đi đến đâu tai họa đến đó.

“Khụ khụ khụ...” Phương Minh ho khan vài tiếng, mặt không đỏ tâm không loạn nói: “Được rồi, chúng ta thảo luận đại sự tiếp thôi!” “À, thảo luận đại sự, đúng, thảo luận đại sự...” Chúng thần ma cười xòa, vội vàng vây lại.

Quay lại chuyện Trấn Nguyên Tử vội vã bay về Ngũ Trang Quán.

Thanh Phong, Minh Nguyệt vội vàng chạy tới khóc lóc kể tội: “Sư phụ, nhóm người đó thật sự quá đáng, con đã hảo tâm dùng Nhân Sâm Quả chiêu đãi, bọn họ không những không biết ơn mà còn trộm Nhân Sâm Quả, thậm chí còn đạp đổ cây Nhân Sâm Quả rồi bỏ chạy rồi...” Trấn Nguyên Tử vội chạy ra hậu viện, định thần nhìn kỹ, suýt chút nữa là tức đến ngất xỉu.

Cây Nhân Sâm Quả thật sự đã đổ, cả gốc rễ đều bị Tôn hầu tử đào lên, gần như đã chết khô rồi.

Trấn Nguyên Tử bạo nộ, lập tức cưỡi mây, phong trì điện xế đuổi theo Tôn hầu tử.

Trấn Nguyên Tử là một trong ba ngàn hồng trần khách trong Tử Tiêu Cung, là tồn tại đỉnh tiêm trên đại lục Hồng Hoang, là lão bài Chuẩn Thánh, tốc độ cưỡi mây cực nhanh, Tôn hầu tử cùng mọi người đèo bòng nhiều người như thế, sao có thể chạy thoát.

Rất nhanh, Trấn Nguyên Tử đã đuổi kịp nhóm Tôn hầu tử.

Trấn Nguyên Tử chặn đường nhóm Tôn hầu tử, nhìn hắn, cố nén cơn giận trong lòng nói: “Đại Thánh cùng mọi người có từng đi ngang qua Ngũ Trang Quán của bần đạo không?” “Thôi xong, Hoàng Đế Trấn Nguyên Tử, Hầu ca, không xong rồi, chủ nợ tìm đến cửa rồi!” Trư Bát Giới nhận ra Trấn Nguyên Tử, vội vàng nói với Tôn hầu tử.

Tôn hầu tử nghe vậy thì da mặt giật loạn xạ, vội xua tay: “Không có, không có đi ngang qua đâu...” Sa Tăng bên cạnh đảo mắt liên hồi,

cạn lời nói: “Mẹ kiếp, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên là một trong Thất Sắc Đế của Thiên Đình, là tồn tại cực kỳ cổ xưa, mà huynh nghĩ có thể lừa được ngài ấy sao?

Lão tử bị con khỉ chết tiệt nhà huynh liên lụy chết rồi, không thể yên ổn một chút được sao...” Sa Tăng trực tiếp bỏ cuộc, chuẩn bị để Trấn Nguyên Tử bắt về.

Quả nhiên, Trấn Nguyên Tử thấy hầu tử không thừa nhận, lập tức đại nộ, trầm giọng quát: “Hầu tử, ngươi đạp đổ cây Nhân Sâm Quả của bần đạo, còn dám chối cãi sao!” Hầu tử cuống lên, hét lớn một tiếng, vung gậy sắt quất về phía Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử giận dữ, sử dụng thần thông Tay áo càn khôn, nhốt luôn hầu tử vào trong ống tay áo, sau đó nhìn về phía Trư Bát Giới và Sa Tăng, lớn tiếng nói: “Thiên Bồng Nguyên Soái, Quyển Liêm Tướng quân, mời!” Hai người cười khổ một tiếng, tự biết không phải đối thủ của Trấn Nguyên Tử, ngoan ngoãn bay vào ống tay áo của ông ta.

Trấn Nguyên Tử bắt được nhóm Phương Minh xong liền quay về Ngũ Trang Quán.

Ông ta lệnh người chuẩn bị vạc dầu, rồi trói nhóm Tôn hầu tử vào cột.

Đương nhiên, Trấn Nguyên Tử không dám trói Phương Minh, mà mời nhục thân của hắn ngồi lên chiếc ghế bên cạnh.

Trấn Nguyên Tử nhìn nhóm Tôn hầu tử, lớn tiếng nói: “Các ngươi là cao tăng đắc đạo, tất nhiên sẽ không làm ra những chuyện như thế này, chắc chắn là ba cái thứ nghịch ngợm này đã đạp đổ cây Nhân Sâm Quả của bần đạo, mang Tôn hầu tử ra đánh cho ta!” Thanh Phong, Minh Nguyệt cầm roi da, quất túi bụi vào người Tôn hầu tử.

Roi của Trấn Nguyên Tử không phải là loại roi bình thường, mà là roi được gia trì đại pháp lực, dù Tôn hầu tử có thân kim cương bất hoại thì cũng bị quất cho đau điếng.

Chương 429

Nhưng hầu tử có một cái hay là có thân kim cương bất hoại, không chết được, hồi phục nhanh, điểm này khá giống Phương Minh.

Trấn Nguyên Tử quất một trận tơi bời, đánh cho hầu tử thất khiếu bốc khói, giận dữ hỏi: "Hầu tử, đã biết lỗi chưa?" Hầu tử là kẻ ngang ngạnh, nếu nói lời ngon ngọt thì hắn còn nghe lọt tai, nếu dùng biện pháp mạnh thì hắn càng không phục.

Đây cũng chính là khí chất độc đáo và sức hút của hầu tử!

Hầu tử bị quất vài roi, sao có thể chịu nghe lời, lập tức giận dữ quát: "Lão tôn không sai, nếu không phải hai tên đệ tử bát nháo của ngươi lỡ xúc phạm thì lão tôn cũng không tức giận mà đạp đổ cây Nhân Sâm Quả của ngươi!" "Hừ, hay cho con khỉ này, còn dám nói xằng!" Trấn Nguyên Tử đại nộ, vung roi quất thêm mấy nhát nữa vào người hầu tử.

Nhưng sau vài nhát roi, hầu tử không còn động tĩnh gì nữa.

Trấn Nguyên Tử định thần nhìn kỹ, suýt chút nữa là tức chết, hóa ra hầu tử đã dùng phép Kim thiền thoát xác trốn mất rồi.

Nếu nói về bản lĩnh thần thông thì hầu tử trong Tam Giới cũng không phải hạng xoàng, có người có thể đánh bại hắn, nhưng nếu nói về bản lĩnh trốn chạy thì hầu tử chắc chắn là hạng nhất hạng nhì.

Đó cũng là lý do tại sao năm xưa Lý Thiên Vương dẫn mười vạn thiên binh thiên tướng mà không bắt nổi hầu tử.

Mười vạn thiên binh thiên tướng đó tuy đều là lính mới, nhưng dù sao cũng là thiên binh thiên tướng, muốn trở thành thiên binh thiên tướng không phải chuyện dễ dàng, phải qua tuyển chọn khắt khe.

Qua đó có thể thấy bản lĩnh trốn chạy của hầu tử thực sự là hạng nhất!

Ngay cả Trấn Nguyên Tử sơ ý một chút cũng để hầu tử trốn mất.

"Hay cho con khỉ ranh mãnh, tưởng trốn khỏi Khốn Tiên Tỏa của bần đạo là xong sao!" Trấn Nguyên Tử kinh nộ không thôi, cưỡi mây đuổi theo hầu tử.

Hầu tử tuy có Cân đẩu vân, nhưng Trấn Nguyên Tử dù sao cũng là một trong Thất Sắc Đại Đế của Thiên Đình, thủ đoạn cực kỳ lợi hại, thấy đuổi không kịp hầu tử, Trấn Nguyên Tử đại nộ, lật tay ném ra một đạo lưu quang bay về phía hầu tử.

Đó chính là pháp bảo bản mệnh của Trấn Nguyên Tử – Địa Thư!

Địa Thư vừa xuất hiện liền hóa thành vạn thiên thế giới, trên có nhật nguyệt tinh thần, dưới có sơn hà đại xuyên, nhốt luôn hầu tử vào trong đó.

Hầu tử không thoát được, lại bị Trấn Nguyên Tử bắt giữ.

Trấn Nguyên Tử bắt được hầu tử xong liền bay về Ngũ Trang Quán, lớn tiếng hỏi: "Vạc dầu đã sôi chưa?" Thanh Phong chắp tay thưa: "Đã sôi rồi!" Trấn Nguyên Tử trong cơn đại nộ, định quăng hầu tử vào vạc dầu.

Chỉ nghe "uỳnh" một tiếng vang lớn, vạc dầu bị hầu tử đập thủng một lỗ lớn, dầu sôi sùng sục chảy ra hết sạch.

Hóa ra hầu tử đồng đầu thiết não, kim cương bất hoại, sao có thể sợ dầu chiên, hắn cố ý dùng thần thông Thiên cân trụy để làm thủng vạc của Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử đại nộ, trầm giọng nói: "Hay cho con khỉ này, bần đạo không làm gì được ngươi, chẳng lẽ không làm gì được sư huynh đệ và sư phụ ngươi sao?

Người đâu, mang...” Tôn hầu tử cuống lên, hét lớn: “Cứ chiên lão tôn đi, đừng có chiên sư phụ và sư đệ của lão tôn!” Phương Minh đang quan sát từ đại doanh Thiên Đình nhếch môi cười, thầm nghĩ: “Con khỉ này cũng có lương tâm đấy...” Trư Bát Giới và Sa Tăng cũng cực kỳ cảm động, hầu tử tuy thường xuyên trêu chọc họ nhưng vào lúc mấu chốt vẫn rất trọng tình trọng nghĩa.

Trấn Nguyên Tử nhìn hầu tử, lạnh lùng cười nói: “Tôn Ngộ Không, bần đạo biết ngươi có bảy mươi hai phép biến hóa, đồng đầu thiết não, kim cương bất hoại, bần đạo cũng không thèm chấp ngươi, bần đạo sẽ chiên sư phụ và sư đệ của ngươi!” Tôn hầu tử đại nộ, lách mình chắn trước mặt Phương Minh, quát: “Lão tôn xem ai dám!” Trấn Nguyên Tử ha ha cười lớn: “Hầu tử, bần đạo có gì không dám, Thiên Đế là đạo hữu của bần đạo, Xích Đế cũng là đạo hữu của bần đạo, bần đạo có gì không dám chứ?” Tôn hầu tử cuống quýt, lớn tiếng hỏi: “Trấn Nguyên Tử, ngươi muốn thế nào mới chịu thả thầy trò chúng ta?” Trấn Nguyên Tử lạnh lùng nói: “Trừ khi ngươi làm cây Nhân Sâm Quả của bần đạo sống lại!” Tôn hầu tử nghe vậy, xua tay ha ha cười lớn: “Lão già, lão tôn tưởng chuyện gì to tát, làm sống lại cây Nhân Sâm Quả có gì khó?” Trấn Nguyên Tử nhướng mày, lớn tiếng nói: “Được, nếu ngươi làm sống lại được cây Nhân Sâm Quả của bần đạo, bần đạo sẽ kết bái huynh đệ khác họ với ngươi, còn nếu không làm sống lại được, bần đạo sẽ lột da rút gân bốn thầy trò ngươi, à không, là năm thầy trò, còn cả con ngựa trắng kia nữa!” Tôn hầu tử hắc hắc cười nói: “Thiếu một người rồi, còn có con mèo kia nữa!” “Gầm...” Hổ Tiên Phong gầm khẽ một tiếng để biểu thị sự kháng nghị, nó không phải là mèo, nó là hổ.

Trấn Nguyên Tử liếc nhìn Hổ Tiên Phong một cái rồi nói: “Chỉ là một con thú cưng thôi, không tính!” “Gầm...” Hổ Tiên Phong lại gầm lên một tiếng nữa để biểu thị sự bất mãn.

Trấn Nguyên Tử hừ lạnh một tiếng: "Hừ, được, đã vậy thì lột da rút gân cả nó luôn!" Hổ Tiên Phong giật mình kinh hãi, không dám nói thêm gì nữa, trong lòng hối hận không thôi.

Tôn hầu tử thì hoàn toàn không để ý, ha ha cười lớn: "Hoàng Đế bớt giận, bớt giận, yên tâm, lão tôn nhất định sẽ làm sống lại cây Nhân Sâm Quả!" Trấn Nguyên Tử quát: "Phải có thời hạn, bần đạo cho ngươi ba ngày, trong vòng ba ngày nếu không quay về, bần đạo sẽ lột da rút gân sư phụ và sư huynh đệ của ngươi!" "Ha ha, yên tâm, yên tâm, lão tôn đi đây!" Tôn hầu tử ha ha cười lớn, nhảy một cái Cân đẩu vân, bay thẳng về hướng đảo Phúc Lộc ở hải ngoại.

Trên đảo Phúc Lộc có ba vị Phúc Lộc Thọ Tam Tinh cư ngụ, trong đó Thọ Tinh chuyên quản thọ mệnh nhân gian, có khả năng kéo dài mạng sống cho con người.

Tôn hầu tử đến đảo Phúc Lộc là để tìm Thọ Tinh!

"Thọ Tinh lão nhi, Thọ Tinh lão nhi..." Tôn hầu tử hét lớn trên đảo Phúc Lộc.

Phúc Lộc Thọ Tam Tinh thấy Tôn hầu tử, vội vàng cười xòa hỏi: "Hóa ra là Đại Thánh, không biết Đại Thánh tìm chúng ta có chuyện gì?" Tôn hầu tử nhìn về phía Thọ Tinh, vội nói: "Thọ Tinh lão già, lão tôn tìm ông có việc gấp đây!" Thọ Tinh hỏi: "Có chuyện gì, Đại Thánh cứ nói để chúng ta nghe xem!" Tôn hầu tử sốt sắng kể: "Ông cũng biết đấy, lão tôn hiện đang bảo vệ sư phụ đi lấy kinh, lúc đi qua Ngũ Trang Quán, lão tôn lỡ tay đạp đổ cây Nhân Sâm Quả của Trấn Nguyên Tử, lão tôn cầu Thọ Tinh lão già hãy cứu sống cây Nhân Sâm Quả đó, để lão tôn còn cứu sư phụ ra, tiếp tục hành trình Tây hành!" Thọ Tinh kinh hãi hỏi: "Đại Thánh nói gì?

Ngài đạp đổ cây Nhân Sâm Quả của Trấn Nguyên Tử Đại Tiên rồi sao?" Tôn hầu tử hắc hắc cười: "Phải, lão già đừng có lằng nhằng

nữa, mau đi theo lão tôn một chuyến, lão tôn đã hứa với Trấn Nguyên Tử kia là trong vòng ba ngày nhất định sẽ cứu sống cây Nhân Sâm Quả!" Thọ Tinh vội nói: "Ái chà, Đại Thánh ơi, lão già ta chỉ quản thọ mệnh của phàm gian thôi, nếu bảo ta tăng thêm vài năm thọ cho người phàm, hay làm người chết sống lại thì không thành vấn đề, nhưng cây Nhân Sâm Quả đó là một trong mười đại linh căn tiên thiên, lão già ta không cứu sống nổi đâu!" Da mặt Tôn hầu tử giật giật, kinh hãi hỏi: "Không cứu sống nổi sao?" Thọ Tinh vội vàng đáp: "Lão già ta thực sự không có bản lĩnh đó, hay là Đại Thánh đi nơi khác xem sao, Tam Giới rộng lớn như thế, chắc chắn sẽ có bậc đại năng có thể cứu sống cây Nhân Sâm Quả của Trấn Nguyên Tử Đại Tiên!" Tôn hầu tử lo lắng: "Nhưng lão tôn đã hứa với Trấn Nguyên Tử là trong vòng ba ngày phải cứu sống cây Nhân Sâm Quả, nếu quá thời hạn, sư phụ và sư đệ lão tôn e là sẽ gặp nguy hiểm!" Thọ Tinh cười nói: "Đại Thánh cứ yên tâm, ba người chúng ta sẽ muối mặt đi xin Hoàng Đế giúp Đại Thánh, bảo ngài ấy gia hạn thêm vài ngày, Đại Thánh cứ đi tìm phương thuốc hay đi!" Tôn hầu tử đại hỷ, vội nói: "Vậy thì đa tạ lão già!" Nói xong, Tôn hầu tử cưỡi mây vội vã bay đi.

Còn Phúc Lộc Thọ Tam Tinh thì đi tìm Trấn Nguyên Tử, xin ông ta gia hạn thêm vài ngày cho Tôn hầu tử.

Tôn hầu tử cưỡi mây đi tìm rất nhiều tiên gia đạo hữu, nhưng hễ nghe đến việc cứu cây Nhân Sâm Quả là họ đều lắc đầu quầy quậy.

Tôn hầu tử bất lực, trong lòng buồn bực, không biết thế nào lại đi tới Phương Thốn Sơn.

Phương Thốn Sơn chính là nơi Tôn hầu tử bái sư học nghệ, lúc này Phương Thốn Sơn đã hoang tàn, không còn cảnh tượng thịnh vượng năm xưa nữa.

Tôn hầu tử khóc lóc một hồi, kêu lên: "Sư phụ, giờ con phải làm

sao đây?" Ở thế giới phương Tây, trên núi Tu Di, Tiếp Dẫn Đạo Nhân khẽ động tâm thần, dùng pháp lực truyền âm nói: "Đồ nhi, muốn cứu sống cây Nhân Sâm Quả thì phải tìm được Tam Quang Thần Thủy, trong thiên hạ này chỉ có Thiên Đế và Quan Âm là có Tam Quang Thần Thủy thôi!" Tôn hầu tử đại hỷ, vội vàng bái tạ: "Đa tạ sư phụ, đa tạ sư phụ..." "Hiện giờ Quan Âm Đại Sĩ cũng bị Thiên Đế bắt về làm Thiên phi rồi, lằng nhằng mãi, hóa ra chỉ có Thiên Đế sư phụ là có Tam Quang Thần Thủy, xem ra lão tôn phải lên Thiên Đình một chuyến rồi!" Nói xong, Tôn hầu tử nhảy Cân đẩu vân bay thẳng lên ba mươi sáu tầng trời bên ngoài Bất Chu Sơn.

Đến trước Nam Thiên Môn, Ma Gia Tứ Tướng, Tứ Đại Thiên Vương chặn đường Tôn hầu tử.

Quảng Mục Thiên Vương vội nói: "Đại Thánh, Nam Thiên Môn là trọng địa, không được tự tiện xông vào!" Tôn hầu tử cuống quýt: "Quảng Mục Thiên Vương, mau thả lão tôn vào, lão tôn có việc gấp cần kiến Thiên Đế bệ hạ!" Quảng Mục Thiên Vương đáp: "Đại Thánh, hiện đang có chiến sự, Đại Thánh lại là người của Phật môn..." Tôn hầu tử đại nộ quát: "Lão tôn tuy là người Phật môn, nhưng sư phụ của lão tôn là Thiên Đế, mau tránh ra cho lão tôn..." Nói xong, Tôn hầu tử định xông vào.

Tứ Đại Thiên Vương nhất quyết không cho, hai bên đối đầu kịch liệt.

Chương 430

"Bốn vị Thiên Vương, Quan Thế Âm Thiên phi có lời mời Tôn Đại Thánh!" Đúng lúc đó, một vị tiên nga bay tới, khẽ hành lễ nói.

"Nếu đã là Thiên phi có lời mời, vậy thì Đại Thánh mời vào!" Tứ Đại Thiên Vương nói.

Tôn hầu tử hừ lạnh một tiếng, bước vào Nam Thiên Môn, đi theo tiên nga về hướng Thiên Cung.

Cuối cùng, tiên nga dẫn Tôn hầu tử tới một tòa cung điện rồi lui xuống.

Một lúc sau, Quan Thế Âm Bồ Tát bước ra, nhìn Tôn hầu tử nói: "Hầu nhi, ngươi tới rồi!" Tôn hầu tử thấy Quan Thế Âm thì đại hỷ: "Bồ tát thật là tự tại, ở trong Thiên Cung làm Thiên phi, đúng là làm lão tôn ngưỡng mộ quá đi!" Quan Thế Âm Bồ Tát cười khổ: "Hầu nhi, đừng có dẻo mồm nữa, ta không hại ngươi đâu, ngươi phải giúp ta một việc!" Tôn hầu tử ngẩn ra hỏi: "Bồ tát muốn lão tôn giúp gì?" Quan Thế Âm vội nói: "Ta biết mục đích chuyến đi này của ngươi, ta có thể giúp ngươi cứu sống cây Nhân Sâm Quả, nhưng ngươi phải giúp ta trốn khỏi Thiên Đình, thế nào?" Tôn hầu tử nhìn Quan Thế Âm, nhướng mày, ghé sát tai bà hỏi: "Bồ tát đã làm chuyện đó chưa?" Quan Thế Âm đỏ mặt tía tai, giận dữ nhìn hầu tử.

Tôn hầu tử hiểu ý, đầu lắc như trống bỏi nói: "Không được, không được, Bồ tát cũng biết đấy, thân phận thật sự của sư phụ lão tôn là Thiên Đế, nếu lão tôn mà thả nương nương đi thì chẳng phải sẽ bị sư phụ đánh chết sao, không được, không được đâu..." Đúng lúc đó, từ ngoài cửa cung có một bóng người lướt vào, chính là Lê Sơn Lão Mẫu.

Sắc mặt Quan Thế Âm lập tức thay đổi.

Tôn hầu tử nhìn về phía Lê Sơn Lão Mẫu, hỏi: "Là ai?" Lê Sơn Lão Mẫu nhìn Tôn hầu tử, cười nói: "Hầu nhi ngoan, không uổng công ta luyện đá vá trời để lại viên đá ngũ sắc hóa thành ngươi!" "...

Nữ Oa nương nương?" Tôn hầu tử kinh hãi đến mức trợn mắt há hốc mồm, gần như không dám tin vào tai mình.

Trừ Phương Minh ra, đây là lần đầu tiên Tôn hầu tử gặp được Thánh nhân, không khỏi có chút hiếu kỳ.

Quan Thế Âm mím môi, vội vàng truyền âm cho Tôn hầu tử: "Đây là Lê Sơn Lão Mẫu, vốn là phân hồn chuyển thế của Nữ Oa nương nương hóa thành!" Lê Sơn Lão Mẫu làm sao không biết Quan Thế Âm đang truyền âm cho Tôn hầu tử, bà không nhịn được cười nói: "Hầu nhi ngoan, đây là Tam Quang Thần Thủy ngươi cần, cầm lấy đi cứu cây Nhân Sâm Quả đi!" Tôn hầu tử đại hỉ, nhận lấy Tam Quang Thần Thủy, nhìn Lê Sơn Lão Mẫu hỏi: "Bà không có gì yêu cầu lão Tôn sao?

Chẳng lẽ cũng muốn lão Tôn giúp thoát khỏi Thiên cung?

Không không không, cái này không được, nếu không Tam Quang Thần Thủy này lão Tôn trả lại đây..." Quan Thế Âm nghe mà khóe mắt giật liên hồi, thầm nghĩ: "Trong não con khỉ này chứa bã đậu chắc?

Lê Sơn Lão Mẫu là chuyển thế thân của Đế hậu Nữ Oa nương nương, Đế hậu dưới một người trên vạn người, sao có thể muốn đào tẩu khỏi Thiên cung!" Lê Sơn Lão Mẫu nhìn Tôn hầu tử, cười nói: "Ta không cần ngươi giúp gì cả, Tam Quang Thần Thủy này là do Bệ hạ đưa cho, phần thưởng cho việc ngươi không giúp Quan Âm chạy trốn!" Quan Thế Âm nghe xong, mặt càng giật dữ dội, trong lòng không khỏi dâng lên một nỗi tuyệt vọng.

Phương Minh quả nhiên đã đoán được bà ta muốn mượn tay Tôn hầu tử để trốn thoát nên đã sớm chuẩn bị.

Thủ đoạn của Thánh nhân, quả nhiên không tầm thường!

Tôn hầu tử mừng rỡ, nhưng vẫn cảm niệm ân tình Quan Thế Âm Bồ Tát chỉ điểm thoát khốn, cười nói: "Bồ Tát, à không, nên gọi là Thiên phi nương nương, đã vào Thiên cung rồi thì cần gì phải quay về Phật môn làm gì.

Cái nơi Linh Sơn chim không thèm ị đó làm sao tráng lệ bằng Thiên cung được.

Hai vị nương nương bảo trọng, lão Tôn đi đây!" Nói xong, Tôn hầu tử hớn hở rời đi, ra khỏi Nam Thiên môn, nhào lộn mấy cái Cân Đẩu Vân hướng về phía Ngũ Trang quán.

Khi Tôn hầu tử trở lại Ngũ Trang quán, chỉ thấy Phương Minh và Trấn Nguyên Tử đang ngồi đó đàm tiếu phong sinh, Trư Bát Giới và Sa Tăng cũng đang ở bên cạnh điên cuồng ăn Nhân Sâm Quả, bộ dạng vô cùng tự tại.

Phương Minh thấy Tôn Ngộ Không về, lòng đầy vui vẻ nói: "Đồ đệ tốt, khá lắm, khá lắm, biết một lòng hướng về sư phó, ha ha..." Hầu tử nhìn Phương Minh gọi: "Sư phó..." Phương Minh cười nói: "Yên tâm, chờ sau khi kết thúc việc thỉnh kinh, trẫm sẽ phong ngươi làm Đấu Chiến Thiên Vương!" Tôn hầu tử đại hỉ, phấn khích hỏi: "Sư phó nói thật chứ?" Phương Minh ha ha đại tiếu: "Trẫm là Thiên Đế, nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, lời nói ra sao có thể không giữ lời!" Tôn hầu tử vui mừng khôn xiết, vội vàng đáp: "Đa tạ sư phó!" Phương Minh cười bảo: "Đi đi, đi làm cây Nhân Sâm Quả sống lại đi!" "Rõ, sư phó!" Tôn hầu tử nhảy nhót chạy đi.

Hóa ra tất cả đều là một cái cục, một cái cục để khảo nghiệm xem Tôn hầu tử rốt cuộc là hướng về Phật môn hay hướng về vị sư phó

này!

Tôn hầu tử đã không làm Phương Minh thất vọng, điều này khiến hắn rất hài lòng.

Trư Bát Giới ánh mắt đảo liên hồi, sán lại gần Phương Minh, mặt dày nói: "Sư phó, sau khi thỉnh kinh kết thúc, liệu có thể để lão Trư phục hồi nguyên chức, thống lĩnh tám vạn thủy sư Thiên Hà không?" Phương Minh liếc Trư Bát Giới một cái, cười nói: "Đồ ngốc, cái đó phải xem biểu hiện của ngươi thế nào đã!" Trư Bát Giới mừng rỡ: "Sư phó yên tâm, lão Trư nhất định sẽ biểu hiện thật tốt!" Sa Tăng muốn nói lại thôi.

Phương Minh đại tiếu: "Quyển Liêm trung thành tận tụy, sau khi kết thúc thỉnh kinh, trẫm phong ngươi làm Quyển Liêm Thiên Vương, trấn thủ một phương Chư Thiên, thấy thế nào?" Thế giới Hồng Hoang hiện nay đã trở thành trung tâm của nhiều đại thiên thế giới, rất nhiều Chư Thiên bị Hồng Hoang hấp dẫn xoay quanh, cộng thêm các Chư Thiên phụ thuộc, có thể nói là có đến vạn thiên Chư Thiên.

Thiên Đình phái rất nhiều thần ma đến trấn thủ làm chủ Chư Thiên.

Phương Minh hứa cho Sa Tăng một phương Chư Thiên, có thể thấy là rất ưu ái y.

Sa Tăng đại hỉ: "Đa tạ Bệ hạ!" "Được rồi, được rồi, chỗ trẫm có nhiều Nhân Sâm Quả, cứ việc ăn thoải mái.

Đúng rồi, sau này đừng gọi trẫm là Bệ hạ, gọi sư phó là được rồi!" Phương Minh cười nói.

Mấy thầy trò vô cùng cảm động.

Sau khi ở lại Ngũ Trang quán ăn uống phủ phê vài ngày, đoàn người Phương Minh tiếp tục hành trình về phía Tây.

Như Lai dùng tuệ nhãn quan sát thấy tình cảm thầy trò Phương Minh ngày càng gắn bó, liền sinh ra kế ly gián.

Ông ta dùng đại pháp lực hồi sinh một bộ xương khô, dặn dò: "Hãy đi ngăn cản thầy trò bọn họ trên đường Tây hành, ly gián quan hệ của bọn họ, không để bọn họ đến được Tây Thiên!" Như Lai bây giờ biết Phương Minh thay thế thỉnh kinh, tuy không biết Phương Minh có âm mưu gì nhưng cũng biết tuyệt đối không thể để bọn họ thành công.

Theo Như Lai tính toán, nếu Phương Minh lấy được chân kinh mang về, thì việc Phật môn đại hưng, phổ độ chúng sinh e là sẽ vô vọng.

Bạch Cốt Tinh nhận pháp chỉ của Như Lai liền xuống núi, tác oai tác quái trong núi, khiến thây chất thành đồng, tự xưng là Bạch Cốt phu nhân.

Đoàn người Phương Minh tiếp tục đi về phía Tây, vào một vùng núi lớn.

Phương Minh phóng tầm mắt nhìn ra xa, thấy núi non hùng vĩ, rừng tùng rậm rạp, linh lực thập phần dồi dào nhưng dường như lại ẩn chứa yêu khí nhàn nhạt.

Hắn có thể thấy trong núi đang có một yêu quái chú thị bọn họ.

Chương 431

Phương Minh biết rõ có Tôn hầu tử ở đây, yêu quái trong núi chắc chắn không dám ló mặt, liền cười nói: "Đồ nhi, phía trước sườn núi rậm rạp, có một vùng đỏ rực, hình như có quả chín, hầu nhi đi hái vài quả về cho mọi người giải thèm đi!" "A, hầu ca đi mau, đi mau!" Trư Bát Giới vừa nghe đến ăn là lập tức thúc giục.

"Hai tên ngốc các ngươi trông chừng sư phó cho tốt, lão Tôn đi một lát sẽ về!" Tôn hầu tử cưỡi mây bay về phía sườn núi đó.

Yêu quái trong núi chính là Bạch Cốt Tinh được Như Lai điểm hóa, thấy Tôn hầu tử rời đi liền đại hỉ, nổi lên một trận yêu phong bay về phía Phương Minh.

Khi đến gần, Bạch Cốt phu nhân phát hiện có Trư Bát Giới và Sa Tăng đang hộ vệ Phương Minh, không khỏi nhíu mày.

Trư Bát Giới và Sa Tăng tuy bản lĩnh không cao bằng Tôn hầu tử, nhưng Trư Bát Giới từng là Thiên Bồng Đại Nguyên Soái, Sa Tăng là Quyển Liêm đại tướng, hai người tự có một luồng uy nghiêm khiến Bạch Cốt phu nhân không dám lại gần.

"Có cách rồi!" Bạch Cốt phu nhân rung mình biến hóa thành một mỹ phụ nhân xinh đẹp, xách một cái giỏ đi về phía Phương Minh.

Sa Tăng thấy người lạ tiếp cận, vội cầm Bảo Nguyệt Trượng chặn đường, uy nghiêm quát: "Kẻ nào?

Không được lại gần!" Trư Bát Giới thấy Bạch Cốt Tinh xinh đẹp, nhất thời nổi máu dê, chạy vèo đến trước mặt Sa Tăng, hắc hắc cười nói: "Lão Sa, làm gì vậy?

Đừng có dọa tiểu nương tử!" Sa Tăng giọng ồm ồm nói: "Nhị sư

huynh, nơi hoang sơn dã lĩnh này đào đâu ra nhà dân, tiểu cô nương này từ đâu chui ra?

Đệ thấy tám phần là yêu quái biến hóa để hại chúng ta!" Bạch Cốt Tinh nghe vậy liền giả vờ giận dỗi: "Mấy vị hòa thượng này thật vô lễ, ta thấy các người nghỉ ngơi ở đây chắc là bụng đói, nên hảo tâm mang chút đồ ăn đến cho, ai dè lại lấy lòng tốt làm lòng thú, nói ta là yêu quái, ta đi không được sao?" Nói đoạn, Bạch Cốt Tinh liếc mắt đưa tình với Trư Bát Giới một cái, khiến lão Trư hồn siêu phách lạc.

Hắn vội vàng ngăn Bạch Cốt Tinh lại, cuống quýt nói: "Tiểu nương tử đừng trách, sư đệ ta là kẻ đầu óc ngu si, không biết biến thông, xin nương tử lượng thứ!" "Hừ, vẫn là vị đại hòa thượng này hiểu chuyện!" Bạch Cốt Tinh cười mỉm nói.

Trư Bát Giới nuốt nước miếng, nhìn cái giỏ của Bạch Cốt Tinh hỏi: "Tiểu nương tử, lúc nãy nàng định cho lão Trư đồ ăn sao?

Trong giỏ có gì thế?" Bạch Cốt Tinh mở giỏ ra cười nói: "Tự nhiên là đồ ăn, màn thầu trắng tinh, trưởng lão có muốn không?" "Muốn, muốn chứ!" Trư Bát Giới đại hỉ.

Bạch Cốt Tinh lấy một cái màn thầu đưa cho hắn.

Trư Bát Giới cắn một miếng, liền kêu lên: "Sao màn thầu này lại có mùi tanh nồng của máu thế?" Bạch Cốt Tinh vội đáp: "Phu quân nhà thiếp là đồ tể giết lợn, nên màn thầu dính chút mùi máu!" Khóe mắt Trư Bát Giới giật mạnh, nhìn vào giỏ nói: "Tiểu nương tử, có thể cho lão Trư thêm một cái nữa không, sư phó ta vẫn chưa ăn..." Bạch Cốt Tinh thầm mừng trong lòng, lại đưa cho Trư Bát Giới một cái màn thầu nữa.

Trư Bát Giới cầm màn thầu, kéo Bạch Cốt Tinh về phía Phương Minh, kêu lên: "Sư phó xem, người ta là cô nương nhà lành thế này mà lão Sa cứ khăng khăng là yêu quái, xem màn thầu này..." "Yêu

quái!" Đúng lúc này, hầu tử hái quả trở về, Hỏa Nhãn Kim Tinh nhìn một cái là thấu chân thân của Bạch Cốt Tinh, vung gậy đánh tới, một gậy đánh chết tươi.

Bạch Cốt Tinh biết Tôn hầu tử lợi hại nên đã dùng phép Nguyên thần thoát xác, hóa thành một đạo khói xanh bỏ chạy ra xa.

"Yêu quái, chạy đâu cho thoát!" Tôn hầu tử làm sao chịu buông tha, hét lớn một tiếng cầm gậy truy kích.

Ngặt nỗi Bạch Cốt Tinh thông thuộc địa hình nơi này, chui tọt vào một sơn động trốn mất.

Tôn hầu tử lo lắng cho Phương Minh nên quay lại.

Trư Bát Giới định thần lại, cuống quýt nói: "Ai da sư phó xem, người ta là cô nương nhà lành mà bị con khỉ kia dùng gậy đánh chết rồi, con khỉ này thật quá vô lễ!" Tôn hầu tử đại nộ: "Tên ngốc này, đừng có nói bậy, đó rõ ràng là yêu quái!" "Yêu quái chỗ nào, sư phó phân xử đi!" Trư Bát Giới vội vã kêu gào.

Phương Minh nhìn Trư Bát Giới một cái, bảo: "Ngộ Không đánh đúng đấy, đó đúng là yêu quái biến hóa, nhìn thứ ngươi đang cầm trên tay xem!" "Màn thầu trong tay lão Trư...

á..." Trư Bát Giới cúi đầu nhìn, phát hiện trong tay đang cầm nửa con cóc, nửa con còn lại đã bị hắn nuốt vào bụng.

"Oẹ... oẹ..." Trư Bát Giới cảm thấy ngũ tạng lục phủ nhào lộn, chạy đến dưới một gốc cây lớn nôn thốc nôn tháo, nôn đến tận mật xanh mật vàng mới dừng lại.

Mọi người thấy vậy được một trận cười vỡ bụng.

Trư Bát Giới đứng dậy mắng chửi: "Cái con yêu quái sát nhân kia, dám lừa lão Trư ăn cóc ghẻ, đừng để lão Trư gặp lại, nếu không lão Trư sẽ dùng bừa cào cho ngươi nát bấy!" Phương Minh cười nói:

“Bát Giới đừng vội, yêu quái kia chưa đạt được mục đích tất nhiên sẽ quay lại, lúc đó hãy diễn một vở kịch hay, để Ngộ Không bắt sống nó cho ngươi trút giận!” Trư Bát Giới đại hỉ: “Hảo hảo hảo!” Thầy trò bốn người tiếp tục lên đường, dọc đường du sơn ngoạn thủy cũng khá thảnh thơi.

Đi không bao lâu, đột nhiên thấy một bà lão đi tới.

Mấy thầy trò bất động thanh sắc, liếc nhìn nhau một cái.

Trư Bát Giới vội kêu: “Ai da sư phó, hỏng rồi, hầu ca đánh chết con gái người ta, bây giờ người ta tìm đến tận nơi đòi nợ rồi!” “Hừ, tên béo tử này cũng biết diễn kịch gớm!” Phương Minh liếc Trư Bát Giới một cái, thầm nghĩ: “Thái Thượng Lão Quân phái tên ngốc này đến, rốt cuộc là có mục đích gì?” Hiện tại, trong đoàn thỉnh kinh, Bạch Long Mã và Sa Tăng là người của Thiên Đình, không cần phòng bị.

Hầu tử cơ bản cũng đã hướng về Phương Minh, cũng không cần lo.

Duy chỉ có Trư Bát Giới là không ổn định, khiến Phương Minh không khỏi suy tính làm sao để moi được lời từ lão Trư.

Trong lúc Phương Minh đang suy nghĩ, bà lão kia chống gậy run rẩy đi tới, nghe lời Trư Bát Giới thì giật mình, vội gào lên: “Mấy tên tặc hòa thượng các ngươi hại chết con gái ta, lão thân liều mạng với các ngươi...” Phương Minh sa sầm mặt, trầm giọng ra lệnh: “Đánh chết!” Ba huynh đệ lập tức xông lên.

Hầu tử vung gậy đập nát đầu bà lão.

Bát Giới vung bừa cào vào lưng bà ta, cào ra chín cái lỗ nhưng kỳ lạ là không có máu chảy ra.

Sa Tăng hét lớn một tiếng, Bảo Nguyệt Trượng vung lên, một nhát chém ngang lưng bà lão.

Bạch Cốt Tinh kinh hãi, vội hóa thành đạo lưu quang chạy trốn.

Ba huynh đệ làm sao chịu tha, cưỡi mây đuổi theo.

Chương 432

Chỉ có điều Bạch Cốt Tinh quá rành địa hình, dùng kế kim thiền thoát xác lừa bọn họ, rồi quay đầu lao về phía Phương Minh.

Hổ Tiên Phong trong lòng Phương Minh phát ra tiếng gầm gừ trầm đục, đầy ý đe dọa.

Bạch Long Mã cũng hóa đầu rồng, bốn móng biến thành long trảo, toàn thân mọc đầy long lân cứng rắn.

Phương Minh vỗ vỗ Bạch Long Mã và Hổ Tiên Phong, hai đứa mới dịu lại.

Hổ Tiên Phong nằm phục trên đầu rồng, cuộn tròn như một con mèo nhỏ.

Bạch Long Mã cũng thu hồi lân phiến và móng rồng.

Bạch Cốt Tinh xông đến trước mặt Phương Minh, cuốn lấy hắn mang về Bạch Cốt động.

Vì bị ba huynh đệ hầu tử đánh bị thương, mụ ta liền ngồi xuống đả tọa hồi phục thương thế.

Một lát sau, khi khôi phục được chút nguyên khí, Bạch Cốt Tinh mở mắt ra thì thấy gương mặt Phương Minh áp sát mặt mình.

Mụ ta giật mình lùi lại, rồi giận dữ quát: "Hòa thượng, ngươi không sợ ta sao?" Phương Minh cười nhăn nhở: "Bạch Cốt phu nhân cũng là một mỹ nhân mà, sao ta phải sợ?" Đã là phụ nữ thì ai chẳng thích được khen đẹp, Bạch Cốt Tinh cũng không ngoại lệ.

Mụ ta mỉm cười nhìn Phương Minh: "Cái miệng của hòa thượng ngươi ngọt thật đấy, không sợ ta ăn thịt sao?

Ta là yêu quái đấy!" Nói xong, da thịt trên người Bạch Cốt Tinh rút đi, chỉ còn lại một bộ xương trắng hếu khiến người ta rùng mình.

Nhưng Phương Minh vẫn cười híp mắt: "Trong mắt ta, tất cả đều là hồng phấn khô lâu, phu nhân đẹp từ trong xương tủy!" Bạch Cốt phu nhân hừ lạnh một tiếng, huyết nhục lại mọc ra, mụ ta hứng thú nhìn Phương Minh: "Thật sự không sợ ta?" "Bần tăng nói thật, Bạch Cốt phu nhân xinh đẹp như vậy, sao ta phải sợ!" Bạch Cốt phu nhân dường như có thiện cảm với Phương Minh, bảo: "Ngươi là người đầu tiên không sợ ta!" Phương Minh nhìn mụ ta, cười hỏi: "Tướng mạo của phu nhân rất lạ, dường như không phải người phương Đông mà giống người phương Tây, phu nhân từ phương Tây đến sao?" Bạch Cốt phu nhân hừ lạnh: "Ngươi đang dò hỏi ta?" Phương Minh cười đáp: "Đâu có, đâu có, phu nhân chết như thế nào?" Bạch Cốt phu nhân vốn không định trả lời, nhưng chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào lại nói: "Lúc ta sinh ra, trong thôn xảy ra ôn dịch, mọi người nói ta là vật bất tường, là tai tinh, ép mẹ ta phải mang ta rời thôn.

Mẹ ta nuôi ta khôn lớn thì lại bị mấy tên côn đồ đánh chết, ta tranh luận với chúng thì bị chúng đánh chết luôn.

Cuối cùng ta giết mẹ ta... tất cả đều phải chết..." Phương Minh nhướng mày: "Cho nên ngươi giết sạch cả thôn?" Bạch Cốt phu nhân lạnh lùng: "Hừ, không sai, sau khi ta chết, oán niệm tụ tập không tan, hóa thân thành yêu, ta giết sạch cả cái thôn đó, nhưng lại bị một tên đại hòa thượng phát hiện, định độ hóa ta rồi trấn áp ở phương Tây..." Đột nhiên mụ ta phản ứng lại, giận dữ nhìn Phương Minh: "Hừ, cư nhiên dám dụ dỗ ta nói ra sự thật?" Phương Minh cười tủm tỉm: "Quả nhiên là đám lừa trọc phương Tây hại ta!" Bạch Cốt Tinh nhìn Phương Minh hỏi: "Ngươi chẳng phải cũng là lừa trọc sao?" Phương Minh trợn mắt: "Không giống, ta khác với đám lừa trọc thông thường kia!" Bạch Cốt Tinh quát: "Khác chỗ nào?

Mà tại sao ngươi lại không sợ ta?" Phương Minh cười đáp: "Đại thiên thế giới, trong Tam giới này không có ai khiến ta phải sợ cả!" Bạch Cốt Tinh ánh mắt lấp lánh nhìn hắn: "Ngươi rốt cuộc là ai?" Phương Minh đứng dậy: "Người ta độ hóa, nếu quy thuận Thiên Đình sẽ được Thiên Đình bảo hộ, còn nếu cứ đi theo đám lừa trọc phương Tây kia, e là sẽ nhận kết cục hình thần câu diệt!" Bạch Cốt Tinh nhíu mày: "Một tên lừa trọc như ngươi sao lại nói giúp Thiên Đình?

Không đúng, ngươi là người của Thiên Đình?

Rốt cuộc ngươi là ai?" Phương Minh cười: "Đừng quan tâm ta là ai, ta có thể cứu ngươi thoát ly khổ hải, xem ngươi có bằng lòng hay không thôi!" Bạch Cốt Tinh ánh mắt dao động: "Dù ta muốn đầu quân cho Thiên Đình, nhưng trên người ta có cấm chế do Như Lai hạ xuống, e là không phá được..." Phương Minh cười bảo: "Phá được, phá được, tự nhiên phá được!" Bạch Cốt Tinh khổ sở: "Dù có phá được thì cũng phải đại năng của Thiên Đình ra tay.

Như Lai là đệ nhất nhân dưới Thánh nhân, ngươi chỉ là kẻ được phái đi thỉnh kinh, chắc cũng chẳng phải đại năng quyền cao chức trọng gì, làm sao giúp ta phá cấm chế...

Ủa?..." Nói đến đây, Bạch Cốt Tinh kinh hãi phát hiện cấm chế trên người đã biến mất.

Vừa rồi Phương Minh dường như chỉ sượt nhẹ qua người mụ ta một cái.

Bạch Cốt Tinh trợn mắt há mồm kinh hô: "Ngươi phá được phong ấn của Như Lai?

Ngươi là ai?" Phương Minh cười mỉm: "Phá cái phong ấn của Như Lai có gì to tát đâu, Như Lai cũng chỉ là vãn bối của ta thôi.

Ta là ai không quan trọng, chỉ cần biết bây giờ ngươi là người của

Thiên Đình là được!" Bạch Cốt Tinh vội chắp tay: "Đa tạ thượng thần cứu mạng, Bạch Cốt định sẽ phấn thân toái cốt báo đáp ơn đức của ngài!" Phương Minh xua tay cười: "Phấn thân toái cốt thì không cần đâu, lên Thiên Đình đi, bỏ yêu thân đi làm một tiên nga cũng tốt!

Cầm lấy lệnh bài của ta, đến Nam Thiên môn đưa ra tự khắc có người dẫn đi!" Nói rồi, Phương Minh lật tay lấy ra một khối lệnh bài đưa cho Bạch Cốt Tinh.

Mụ ta đại hỉ, nhận lấy lệnh bài rồi bái tạ lần nữa: "Đa tạ thượng thần thiên ân!" Ngừng một chút mụ ta lại nói: "Thượng tiên, trong động của ta có Băng Tinh Tuyết Liên và một số mỹ vị khác, ta xin dâng lên hiếu kính ngài!" Phương Minh nhướng mày: "Đừng có mang mấy thứ như cóc ghẻ ra đấy..." Bạch Cốt Tinh cười gượng: "Không đâu, không đâu, thượng tiên yên tâm!" Nói đoạn mụ ta đi chuẩn bị.

Một lát sau, mụ ta bưng lên những bảo vật thu tàng nhiều năm, đặc biệt là Băng Tinh Tuyết Liên, vốn là vật đoạt thiên địa tạo hóa, ngoài ra còn có một số linh căn hậu thiên khác.

Những thứ này đối với Bạch Cốt Tinh là tuyệt thế bảo vật, nhưng trong mắt Phương Minh thì cũng thường thôi.

Hắn cười cười không nói gì, bảo Bạch Cốt Tinh cùng ăn.

"Này con yêu quái kia, mau thả sư phụ ta ra, không thì lão Tôn san bằng động phủ của ngươi!" Đúng lúc này, ngoài động vang lên tiếng hét của hầu tử.

"Yêu quái, mau thả sư phụ ta ra, nếu không đừng trách lão Trư đốt trụi cái động này!" Trư Bát Giới cũng gào thét.

"Yêu quái, mau thả sư phụ ta ra!" Sa Tăng cũng đại khiếu.

Kế đó, ba người trực tiếp phá tan cửa động xông vào.

Bọn họ sát khí đằng đằng lao vào, nhưng rồi chứng kiến một cảnh

tượng không thể tin nổi: Phương Minh và con yêu quái đang ngồi ăn uống cùng nhau.

Cả ba ngây người, trợn mắt há mồm.

Phương Minh nhìn ba người, cạn lời nói: "Ba đứa hấp tấp làm gì vậy?

Lại đây ăn chung đi!" Tôn hầu tử dụi mắt, nhìn sang Trư Bát Giới, mặt giật giật: "Bát Giới, mắt lão Tôn hoa rồi sao?" "Hầu ca, mắt không hoa đâu, sư phó đúng là đang ăn cơm với một nữ yêu tinh xinh đẹp!" Trư Bát Giới nuốt nước miếng, chạy vèo đến ngồi bệt xuống cạnh Bạch Cốt Tinh, hỏi: "Mỹ nữ tỷ tỷ, lão Trư là nhị đồ đệ của sư phó, vị này là hầu ca, kia là Sa sư đệ!" Bạch Cốt Tinh cười gượng gạo.

Chương 433

Tôn hầu tử và Sa Tăng cũng lại gần, cả thầy trò cùng ngồi ăn với Bạch Cốt Tinh.

Ăn xong, họ nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục lên đường.

Như Lai phát giác phong ấn bị giải trừ thì đại nộ, nhìn kỹ lại suýt chút nữa thì tức lộn ruột.

Ông ta phái Bạch Cốt Tinh xuống phàm là để ly gián thầy trò Phương Minh, kết quả ly gián đâu chẳng thấy, Bạch Cốt Tinh lại gia nhập Thiên Đình, khiến Như Lai vô cùng tức tối.

Nhưng vì đang bận chiến sự với Thiên Đình nên ông ta chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Thực lực Thiên Đình hiện tại quá lớn, nhân tài lớp lớp, có Ngũ Phương Đại Đế, Thất Sắc Đại Đế đều là những nhân vật có thể độc đương một phía, thậm chí là đối địch được với Như Lai.

Trong khi đó bên phía Như Lai tuy đông người nhưng kẻ có thể chống lại các Đại Đế này lại hiếm hoi.

Tứ Phương Đại Đế khác đang trấn thủ Tứ Cực Thiên, nhưng Trung Ương Tử Vi Đại Đế Thú Hoàng Thần Nghịch thì vẫn ở lại, y chính là đối thủ đáng gờm của Như Lai.

Trong Thất Sắc Đại Đế, tuy Thanh Đế Dương Mi đại tiên và Xích Đế Hồng Vân lão tổ đã là Thánh nhân không tiện nhúng tay vào việc phàm trần, nhưng năm vị Đại Đế còn lại cũng không phải hạng xoàng.

Hoàng Đế Trấn Nguyên Tử đại tiên, là Địa Tiên chi tổ, một trong ba ngàn khách ở Tử Tiêu Cung, thời đó Đa Bảo đạo nhân trước mặt Trấn Nguyên Tử cũng chỉ là hàng vãn bối.

Dù hiện tại Đa Bảo đã hấp thu khí vận của cả một lượng kiếp, pháp lực đại tăng trở thành Như Lai Phật Tổ, nhưng đối đầu với Trấn Nguyên Tử, ông ta cũng không có mười phần nắm chắc chiến thắng.

Bạch Đế Đông Hoa thượng tiên là Đông Vương Công chuyển thế, sau khi chuyển thế đã trở nên nội liễm hơn, cải tu Kiếm đạo thành thiên hạ đệ nhất kiếm tiên.

Tạo nghệ Kiếm đạo của y vô tiền khoáng hậu, ngay cả Phương Minh cũng hết lời khen ngợi.

Như Lai tự thấy đối đầu với Bạch Đế thì thắng bại cũng chỉ năm ăn năm thua.

Hắc Đế Minh Hà lão tổ cũng là khách của Tử Tiêu Cung, tồn tại cực kỳ cổ xưa, tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ hai thanh kiếm sát khí, lại có Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ và Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, bảo vật so với Như Lai còn tốt hơn nhiều.

Đối mặt với Hắc Đế, Như Lai cũng chỉ dám tính năm phần thắng.

Còn lại Tử Đế Phục Hy và Kim Đế Thần Nông là hai vị Nhân Hoàng đầu tiên.

Phục Hy là anh trai Nữ Oa, tuy tử trận trong chiến tranh Vu Tộc - Yêu Tộc nhưng đã chuyển thế thành Nhân Hoàng, khí vận gia thân, pháp lực cường hoành.

Kim Đế Thần Nông cũng vậy, lại tinh thông dược lý mà giỏi dược thì tất giỏi độc.

Thực tế trong Thất Sắc Đại Đế (trừ hai Thánh nhân), Thần Nông mới là kẻ khó nhằn nhất.

Như Lai đối đầu với y, nếu bị trúng độc thì dù có mạnh đến đâu cũng phải chịu khổ.

Tính toán kỹ lại, Như Lai đau hết cả đầu.

Đối đầu với các Đại Đế của Thiên Đình, cơ hội thắng của ông ta thật mịt mờ!

Thêm vào đó, Thiên Đình còn có rất nhiều Thiên Vương, dưới trướng các Đại Đế đều có vài vị Thiên Vương, đáng sợ nhất là dưới trướng Tây Đế Đế Giang có mười vị Chiến Tranh Thiên Vương – chính là các Tổ Vu năm xưa.

Như Lai càng nghĩ càng thấy đau đầu, âm thầm tính kế đối phó Thiên Đình.

Ở một diễn biến khác, tại Thái Thanh Thiên, Thái Thượng Lão Quân cau mày nghĩ: "Thiên Đế đi Tây du thỉnh kinh chắc chắn là có biến, chi bằng bần đạo cản lại một chút xem sao!" Nghĩ vậy, Thái Thượng Lão Quân sai phân thân của mình đi tìm Khuê Mộc Lang.

Khuê Mộc Lang vốn là người của Tiệt giáo, sau khi lên Thiên Đình làm một trong nhị thập bát tinh tú thì luôn u uất không đắc chí.

May thay y gặp được một tiên nga trong cung, hai người tình đầu ý hợp sống rất tiêu dao.

Nhưng rồi vị tiên nga kia lỡ tay làm vỡ trọng bảo Thiên Đình nên bị đày xuống trần.

Khuê Mộc Lang vốn đã có ý định hạ phàm, đúng lúc Thái Thượng Lão Quân tìm đến gợi ý, y liền mượn cơ hội hạ giới, chiếm núi làm vương.

Khuê Mộc Lang sớm đã quăng lời của Thái Thượng Lão Quân ra sau đầu, bắt đầu đi tìm vị tiên nga kia, cuối cùng cũng thấy nàng đã đầu thai thành Tam công chúa nước Bảo Tượng.

Ngặt nỗi Tam công chúa đã mất sạch ký ức tiền kiếp nên vô cùng sợ hãi y.

Trong cơn giận dỗi, Khuê Mộc Lang bắt nàng về núi chung sống, ngày tháng trôi qua cũng coi như tiêu dao.

Lúc này Phương Minh đang trên đường Tây hành.

Tử Vi Đại Đế Thú Hoàng Thần Nghịch đang cầm quân chinh thảo Phật môn.

Thiên Đình có Tử Đế Phục Hy, Kim Đế Thần Nông và Bạch Đế Đông Hoa trấn thủ, lại thêm Đế hậu Nữ Oa, Tây Vương Mẫu và hai vị Thái Âm nữ thần tọa trấn nên thiên hạ vẫn thái bình.

Việc Thái Thượng Lão Quân tìm Khuê Mộc Lang dĩ nhiên không giấu được tai mắt Thiên Đình, có người đã báo cho tiểu Vương Mẫu Dao Trì.

Nàng lập tức sai thần tướng đi báo cho Phương Minh.

Chương 434

Thần tướng cưỡi tường vân đuổi kịp đoàn người, chắp tay báo: "Khởi bẩm Bệ hạ, Dao Trì Thiên phi sai thần báo với ngài rằng Thái Thượng Lão Quân đã để Khuê Mộc Lang lén xuống phàm trần, xin Bệ hạ cẩn thận!" Phương Minh nhướng mày: "Đã biết!" Thần tướng liền quay về Thiên Đình phục mệnh.

Trư Bát Giới ánh mắt đảo quanh không biết đang tính toán gì.

Tôn hầu tử nhìn Phương Minh hỏi: "Sư phó, Thái Thượng Lão Quân có ý gì?

Tại sao lại để Khuê Mộc Lang xuống cản đường chúng ta?" Phương Minh cười nhếch mép, ánh mắt sâu thẳm nhìn về hướng Thái Thanh Thiên, đại tiếu: "Không sao, chắc Lão Quân ở Thiên Đình buồn chán quá nên muốn chơi một trò chơi với trẫm thôi!" "Chơi trò chơi?" Tôn hầu tử không hiểu.

Trong khi đó, bên phía Tây Thiên, Như Lai Phật Tổ đột nhiên mở mắt: "Ca Diếp, có quý khách tới, mau ra đón!" Ca Diếp tôn giả vội vàng đi ra, thì thấy đệ tử duy nhất của Thái Thượng Lão Quân là Huyền Đô đại pháp sư.

Ca Diếp mời y vào Đại Lôi Âm Tự.

Như Lai không dám chậm trễ, thi lễ hỏi: "Không biết Huyền Đô sư đệ đến đây có việc gì?" Huyền Đô đại pháp sư đáp: "Đa Bảo sư huynh, sư tôn sai bần đạo đến báo một tiếng, rằng Khuê Mộc Lang đã xuống trần rồi!" Như Lai nhướng mày, đại hỉ: "Sư đệ, ta biết rồi!" "Cáo từ!" Huyền Đô đại pháp sư quay người rời đi ngay.

Ca Diếp tôn giả hỏi: "Phật Tổ, đại pháp sư có ý gì?" Như Lai ánh mắt lấp lánh cười nói: "Thiên Đế đích thân hạ phàm thỉnh kinh chắc

chắn có mục đích không thể tiết lộ, ngay cả Thái Thượng Lão Quân cũng có phần kiêng dè nên mới sai người xuống ngăn cản!" Ca Diếp gật đầu: "Phật Tổ, vậy chúng ta nên làm gì?" Như Lai suy tính: "Ý đồ thỉnh kinh của Thiên Đế chưa rõ, hiện tại ta lại đang đối địch với Thiên Đình, sợ hắn tâm tư khó lường, ta phải ngăn lại!" Nói đoạn, Như Lai lật tay lấy ra một viên Xá Lợi Tử đưa cho Ca Diếp: "Ca Diếp, xuống trần một chuyến, đưa Xá Lợi Tử này cho Khuê Mộc Lang, trợ giúp y ngăn cản Phương Minh!" "Rõ, Phật Tổ!" Ca Diếp nhận lệnh, hóa thành lưu quang đi tìm Khuê Mộc Lang.

Khuê Mộc Lang đang mặn nồng với vợ yêu thì một tiểu yêu xông vào báo: "Đại vương, hỏng rồi, ngoài cửa có một hòa thượng đòi gặp ngài!" "Hòa thượng?

Chẳng lẽ bọn thỉnh kinh đã đến?

Tốt lắm, ta chưa tìm chúng mà chúng đã tự dẫn xác tới, đúng là chán sống!" Khuê Mộc Lang đại nộ, lập tức điểm tiểu yêu, mang binh khí ra khỏi động.

Ca Diếp tôn giả thấy Khuê Mộc Lang liền chắp tay: "Khuê Mộc Lang tinh quân, vẫn khỏe chứ!" Khuê Mộc Lang nhíu mày, chỉ gậy lang nha vào Ca Diếp: "Tên lừa trọc thối kia, sao ngươi biết được căn nguyên của bản đại vương?" Ca Diếp bảo tướng trang nghiêm, hào quang Phật luân xoay chuyển sau gáy, giọng vang như chuông: "Bần tăng đặc biệt đến tìm tinh quân, đương nhiên biết lai lịch của ngài!" Khuê Mộc Lang cáu tiết quát: "Tên lừa trọc này có ý gì?

Mà sao chỉ có mình ngươi?

Không phải có bốn thầy trò sao?" Ca Diếp lắc đầu: "Bần tăng không phải bọn họ.

Bần tăng biết tinh quân hạ phàm có ý gì, nên đặc biệt đến trợ giúp ngài ngăn cản đoàn Tây hành!" Nói đoạn y đưa viên Xá Lợi Tử vàng

rực cho Khuê Mộc Lang.

Khuê Mộc Lang ngơ ngác nhận lấy, chưa kịp hỏi gì thì Ca Diếp đã bay về hướng Tây.

Y nhíu mày, thu quân về động.

Trở về động, Khuê Mộc Lang lòng bất an, biết mình đã bị cuốn vào một cuộc tranh đấu vô hình.

Viên Xá Lợi này là cực phẩm, là trọng bảo của Phật môn, nếu không phải nhân vật cao tầng thì không thể có được.

Phật môn đưa vật này, dĩ nhiên là muốn ngăn cản Phương Minh.

Khuê Mộc Lang do dự lẩm bẩm: "Phải làm sao đây?

Ta là người Thiên Đình, nếu giúp Phật môn đối phó Thiên Đình tức là phản bội, chắc chắn sẽ bị Thiên Đình trừng phạt.

Nhưng nếu không ngăn được bọn thỉnh kinh thì ta sẽ phải xa rời Tam công chúa, thật là tiến thoái lưỡng nan!" Trong lúc Khuê Mộc Lang còn đang phân vân thì đoàn người Phương Minh đã lững thững đi tới.

Phương Minh đột nhiên động tâm tư, cười bảo: "Ngộ Không, có tên lừa trọc đang giở trò quỷ, đi chặn hắn lại đánh cho một trận!" "Được luôn!" Vừa nghe có đánh nhau là mắt hầu tử sáng quắc lên, vâng dạ một tiếng rồi cưỡi mây đuổi theo Ca Diếp tôn giả.

Hầu tử mây nhanh, chẳng mấy chốc đã chặn được Ca Diếp.

Ca Diếp thấy hầu tử thì sắc mặt đại biến: "Đại Thánh định đi đâu?

Tại sao lại cản đường bần tăng?" Tôn hầu tử cười hì hì: "Tên hòa thượng này, dám mưu hại thầy trò ta, chán sống rồi sao!" Ca Diếp mặt giật mạnh, vội đáp: "Đại Thánh nói đùa rồi, làm gì có chuyện đó!" "Người xuất gia không nói dối, ngươi dám mở mồm nói láo, ăn đòn!"

Tôn hầu tử nổi giận, vung gậy nhắm thẳng mặt Ca Diếp mà nện.

Ca Diếp kinh hãi, lấy ra một chiếc gậy vàng đỡ lấy.

Nhưng Kim Cô Bổng của hầu tử đâu phải hạng phàm, một gậy nện xuống làm gậy của Ca Diếp gãy đôi.

Ca Diếp hoảng hồn né được đòn hiểm nhưng lại bị hầu tử đập trúng vai, rơi thẳng xuống một ngọn núi lớn.

Pháp lực của hầu tử do Phương Minh và Thái Thượng Lão Quân bồi đắp, tuy cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong có chút nước nhưng đánh Ca Diếp thì dư sức.

Hầu tử không buông tha, lao xuống đánh tiếp.

Ca Diếp kinh hãi ném gậy gãy vào hầu tử rồi tìm đường chạy trốn.

Hầu tử đuổi kịp, bồi thêm một gậy vào lưng khiến Ca Diếp rơi xuống đất lần nữa.

Ca Diếp thổ huyết, hóa thành đạo lưu quang chui vào rừng tùng, biến thành một cái cây lớn.

Tôn Ngộ Không dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh soi xét nhưng không thấy đâu, vì Ca Diếp thường ở cạnh Phật Tổ nên được nhiễm Phật quang, dùng đại pháp lực che mắt hầu tử.

Đúng lúc này, trên không có một vị Kim Giáp thần tướng hiện ra, tay cầm một chiếc gương quý chiếu xuống rừng, kim quang bao trùm lấy Ca Diếp khiến y hiện nguyên hình.

"Đại Thánh, tên lừa trọc ở đằng kia!" "Đa tạ!" Tôn hầu tử mừng rỡ, vung gậy nện tới tấp.

Chương 435

Ca Diếp hoảng hốt lại hóa thành lưu quang chạy trốn.

Thấy hầu tử truy đuổi gắt quá, y lại biến thành một tảng đá bên sông.

Hầu tử đuổi đến, ngửa mặt lên trời hỏi: "Tên lừa trọc đâu rồi?" Kim Giáp thần tướng lại dùng gương chiếu, Ca Diếp lại hiện hình.

"Tên trọc, chạy đâu!" Hầu tử không tha, vung gậy đánh.

Ca Diếp đại hãi, biến thành con cá nhảy xuống sông trôi theo dòng.

Hầu tử vội vàng nhảy lên không trung, mượn gương của thần tướng chiếu xuống sông, phát hiện ra y liền vung gậy đập xuống.

Ca Diếp kinh khiêu: "Mạng ta tiêu rồi!" Đúng lúc này, trên trời đột nhiên thò xuống một bàn tay khổng lồ.

Hầu tử đã quá quen với bàn tay này, giận dữ quát: "Lão nhi Như Lai, lại muốn hại lão Tôn sao!" Ngay lập tức, phía sau hầu tử cũng có một bàn tay thò ra, chụm tay thành kiếm, một chỉ đâm xuyên lòng bàn tay của Như Lai.

Như Lai đau đớn, chộp lấy Ca Diếp rồi rút lui.

Bàn tay kia cũng lặng lẽ biến mất.

Cuộc giao phong giữa các cường giả khiến hầu tử và vị thần tướng kia sợ đến run người.

Hầu tử nuốt nước miếng hỏi thần tướng: "Vừa rồi ai đã cứu lão Tôn vậy?" Thần tướng cũng chưa hoàn hồn, định thần lại đáp: "Người đó có thần thông kiếm đạo xuất thần nhập hóa, chính là Bạch Đế Đông Hoa thượng tiên đã ra tay cứu Đại Thánh!" "Bạch Đế?" Hầu

tử nuốt nước miếng, chắp tay lên trời: "Đa tạ Bạch Đế ra tay tương trợ!" Nói xong y nhảy một cái bay về phía Phương Minh khoe khoang chiến tích đánh tên lừa trọc kia một trận ra sao.

Trư Bát Giới và Sa Tăng nghe mà ồn ào một trận.

Mấy thầy trò tiếp tục đi về phía Tây.

Ở phương Tây, Như Lai Phật Tổ thu tay về, lòng bàn tay bị thủng một lỗ máu lớn, ông ta thả Ca Diếp xuống đất rồi vận huyền công chữa trị.

Vết thương nhanh chóng khép lại, ông ta nhìn về hướng Đông nhíu mày: "Bạch Đế..." Tuy lần này Bạch Đế Đông Hoa thượng tiên chiếm thế thượng phong nhờ đánh lén, nhưng điều đó cũng cho thấy y đáng sợ nhường nào.

Đông Vương Công sau khi trải qua một lần sinh tử đã có sự thay đổi về chất, giờ đây Kiếm đạo vô địch thiên hạ, cú ra tay hôm nay đã thực sự trấn hạm Như Lai!

Đoàn người Phương Minh tiếp tục hành trình.

Hầu tử leo cao nhìn xa rồi cười nói: "Sư phó, phía trước có vùng hồng anh, quả đã chín rồi, để lão Tôn đi hái cho ngài!" Nói rồi nhảy vút lên cưỡi mây đi mất.

Trư Bát Giới đảo mắt một vòng rồi bảo: "Sư phó, lão Trư đi lấy chút nước!" Nói xong cầm bát tử kim vội vàng chạy đi.

Phương Minh nhướng mày nhìn Sa Tăng cười bảo: "Quyển Liêm, đi xem tên ngốc kia rốt cuộc định làm gì?" "Rõ, sư phó!" Sa Tăng liền bám theo Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới đi đến bờ sông, múc một bát nước, rồi đột nhiên ngồi bệt xuống đất, tay trái tay phải cầm hai hòn đá lẩm bẩm: "Bên này cũng là sư phó, bên kia cũng là sư phó, lòng bàn tay hay mu bàn tay

đều là thịt cả, lão Trư biết làm sao đây?" Sa Tăng nghe mà mù tịt, chẳng hiểu Bát Giới nói sư phó bên này bên kia là ý gì.

Phía bên kia, Phương Minh ngẩng đầu nhìn thấy một tòa bảo tháp hoàng kim rực rỡ, không khỏi nhíu mày lẩm bẩm: "Khuê Mộc Lang tinh quân vốn là người Thiên Đình, sao có thể phản bội được, để ta đi xem thử!" Hắn xuống ngựa, đi thẳng vào trong bảo tháp.

Vừa vào trong, hắn thấy một con yêu quái mặt xanh răng nanh đang nằm đó, trông vô cùng khủng khiếp.

Đó chính là Khuê Mộc Lang biến hóa thành!

Yêu quái mở mắt nhìn Phương Minh, trầm giọng: "Hòa thượng kia, sao dám xông vào động phủ của ta?" Phương Minh nhìn y, hỏi thẳng: "Khuê Mộc Lang, ngươi vốn là tinh quân Thiên Đình, tại sao lại phản bội?" Khuê Mộc Lang vốn không nhận ra Phương Minh, thấy hắn biết lai lịch của mình thì nhíu mày: "Hòa thượng, ngươi là ai?" Phương Minh cười lạnh: "Đừng quan tâm ta là ai, ta chỉ hỏi tại sao ngươi lại phản bội Thiên Đình?" Khuê Mộc Lang giận dữ đáp: "Ta là tinh quân Thiên Đình, sao có thể phản bội?

Ủa?

Hòa thượng ngươi thật kỳ quái, rõ ràng là một tên lừa trọc mà sao cứ nói giúp Thiên Đình thế?" Phương Minh nghe vậy thì thở phào: "Khuê Mộc Lang, nhớ lấy lời ngươi nói đấy!" Nói xong hắn quay người định ra ngoài.

Khuê Mộc Lang nổi cáu: "Hòa thượng này hay thật, nói mấy câu không đầu không đuôi rồi định đi sao?

Đâu có chuyện dễ dàng thế!

Các tiểu yêu, bắt lấy hắn cho ta!" Phương Minh quanh thân tỏa ra thần quang chặn đứng đám tiểu yêu, hắn nhìn Khuê Mộc Lang cười

nói: “Khỏi cần trói, ta tự biết đi!” Nói rồi hắn thản nhiên đi sâu vào trong động.

Khuê Mộc Lang mặt giật giật, lẩm bẩm: “Hòa thượng này kỳ lạ thật, lại tự đi vào trong?

Không được, ta phải đi hỏi cho rõ...” “Này yêu quái, mau thả sư phụ ta ra, không ta san bằng cái động này!” “Yêu quái thối, mau thả sư phụ ta ra, không lão Trư đốt trụi cái động này!” Hóa ra Trư Bát Giới và Sa Tăng đã quay lại, không thấy Phương Minh đâu, nghe Bạch Long Mã chỉ hướng liền vội vã đến tìm.

Khuê Mộc Lang nổi giận, vác gậy lang nha ra ngoài.

Trư Bát Giới thấy y liền mắng: “Cái con yêu quái xấu xí kia, mau thả sư phụ lão Trư ra, nếu không đừng trách ta không khách sáo!” Sa Tăng cũng nộ: “Yêu quái, nếu không thả sư phụ ta, xem ta có đánh chết ngươi không!” Giờ đây cả ba đều đã thay đổi hình dạng nên không ai nhận ra ai.

Khuê Mộc Lang thấy bọn họ ác ngôn tướng hướng thì đại nộ: “Hai tên hòa thượng không biết sống chết, hôm nay ta giết các ngươi để lập công cho Thiên Đình!” Nói xong vác gậy xông vào đánh nhau với Bát Giới và Sa Tăng.

Đôi bên đánh nhau long trời lở đất, nhật nguyệt vô quang.

Ở bên kia, Phương Minh đi vào hậu động, tìm một chỗ ngồi xuống.

Chương 436

Một lúc sau, một cô nương xinh đẹp đi tới, thấy Phương Minh liền vội nói: "Trưởng lão đừng sợ, ta không phải yêu quái!" Phương Minh dĩ nhiên biết nàng không phải yêu quái, hắn ở đây chính là để đợi nàng.

Tiểu Vương Mẫu từng báo rằng Khuê Mộc Lang vì một tiên nga mà lén hạ giới, còn bắt theo Tam công chúa nước Bảo Tượng.

Hắn đoán Tam công chúa chính là tiên nga kia chuyển thế nên mới chủ động vào động đợi nàng xuất hiện.

Nếu Khuê Mộc Lang không phản bội Thiên Đình thì hắn cũng sẵn lòng tác thành.

Nhìn Tam công chúa, Phương Minh biết ngay nàng chính là tiên nga chuyển thế, liền cười nói: "Ta chính là đang đợi nàng!" Tam công chúa không hiểu: "Trưởng lão nói vậy là ý gì?

Ta là Tam công chúa nước Bảo Tượng, bị yêu quái bắt vào đây, mụ ta định hại ngài, ta đến cứu ngài đây!" Phương Minh cười híp mắt nhìn nàng: "Tốt lắm, tốt lắm!" Tam công chúa ngẩn người: "Trưởng lão nói gì tốt?" Phương Minh hỏi: "Công chúa, nàng có thích con yêu quái đó không?" Nàng nhíu mày đáp: "Trưởng lão?

Con yêu quái đó bắt ta tới đây, ta hận nó thấu xương, sao có thể thích nó được!" Phương Minh cười: "Nàng có biết y vốn là tinh quân trên trời, vì tìm nàng mà trốn xuống trần gian, nhưng nàng lại không nhận ra y!" Tam công chúa nhíu mày: "Trưởng lão nói gì vậy?

Ta không hiểu?" Phương Minh đưa ngón tay chỉ vào giữa mày nàng.

Tức thì vô số ký ức ùa về trong não nàng – ký ức về tiền kiếp khi còn là tiên nga và tình cảm mặn nồng với Khuê Mộc Lang tinh quân, cả ký ức khi lỡ tay làm vỡ trọng bảo Thiên Đình bị đày xuống trần.

Nhớ lại tất cả, Tam công chúa khóc lóc thảm thiết, chạy thẳng ra ngoài.

Khuê Mộc Lang đang đại chiến với Bát Giới và Sa Tăng thì thấy Tam công chúa chạy ra khóc lớn: "Lang quân, thiếp nhớ ra rồi, thiếp nhớ tất cả rồi!

Khổ cho chàng quá, vì thiếp mà phạm vào Thiên điều, sẽ vạn kiếp bất phục mất!" Khuê Mộc Lang tâm thần chấn động, bỏ mặc Bát Giới và Sa Tăng, chạy đến bên nàng đầy nhu tình hỏi: "Nàng nhớ ra rồi sao?

Sao mà nhớ được?" Nàng đáp: "Nhờ vị trưởng lão kia chỉ điểm cho thiếp nhớ lại tất cả!" "Trưởng lão?

Hòa thượng kia có bản sự đó sao?" Khuê Mộc Lang nghe mà ngẩn người, không dám tin vào tai mình.

Đúng lúc này Tôn hầu tử bay về.

Trư Bát Giới thấy hầu tử liền gào lên: "Hầu ca, yêu quái bắt mất sư phụ rồi!" Tôn hầu tử nghe xong nổi trận lôi đình: "Yêu quái, mau thả sư phụ ta ra!" Nói rồi định vung gậy đánh.

Phương Minh từ trong động bước ra: "Hầu nhi dừng tay!" Tôn Ngộ Không vội thu gậy, hỏi: "Sư phó, ngài không sao chứ?" Phương Minh trợn mắt: "Ta thì có chuyện gì được, ta chỉ vào tâm sự với Khuê Mộc Lang chút thôi mà!" Vào hang yêu quái tâm sự?

Ba thầy trò đồng loạt xỉu tại chỗ.

Sau đó, đoàn người Phương Minh cùng Khuê Mộc Lang và Tam công chúa về nước Bảo Tượng, đàm đạo với vua nước này một hồi.

Chẳng mấy chốc có thần tướng Thiên Đình xuống đón Khuê Mộc Lang và Tam công chúa về.

Phương Minh đổi quan văn rồi tiếp tục lên đường.

Tại Đại Lôi Âm Tự trên Linh Sơn, Như Lai Phật Tổ vẻ mặt vặn vẹo, giận dữ: "Đáng chết, sao lại tiếp tục đi được?

Không được, bần tăng phải nghĩ cách cho mấy thầy trò chúng trở mặt mới được.

Đúng rồi, có cách này, ta sẽ dùng kế thật giả lẫn lộn!" Như Lai chợt nghĩ ra gì đó, hóa thành lưu quang bay về phương Tây.

Trên núi Tu Di, Như Lai cung kính nói: "Như Lai cầu kiến hai vị Thánh nhân!" "Vào đi!" Giọng Tiếp Dẫn đạo nhân từ trên núi truyền xuống.

Như Lai bước vào trong.

Thánh nhân không được phép xuất thế nên Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị cấm túc trên núi.

Dĩ nhiên Thánh nhân Thiên Đình cũng vậy, đôi bên chủ yếu kiềm chế lẫn nhau.

Như Lai bái kiến hai vị: "Tham kiến hai vị tôn giả!" Chuẩn Đề nhìn Như Lai hỏi: "Như Lai, có chuyện gì?" Như Lai chắp tay: "Tôn giả, bần tăng đến đây là muốn tìm Lục Nhĩ Mỹ Hầu, xin tôn giả chỉ điểm!" "Tìm Lục Nhĩ Mỹ Hầu?" Chuẩn Đề nhìn Như Lai như thấu suốt tâm can.

Tiếp Dẫn hỏi: "Như Lai, ngươi chẳng phải có Tuệ nhãn sao, sao lại không tìm được nó?" Như Lai vội đáp: "Lục Nhĩ Mỹ Hầu có năng lực nghe thấu trời đất, nó đang trốn bần tăng nên tìm không thấy.

Bần tăng nghe nói năm xưa Thánh nhân hóa thân thành Tu Bồ Đề,

nói pháp không truyền cho Lục Nhĩ, chắc hẳn ngài biết tung tích của nó!" "Hừ!" Chuẩn Đề lạnh lùng: "Như Lai, gan ngươi càng lúc càng lớn, dám dò xét cả chuyện của chúng ta!" "Bần tăng không dám!" Như Lai vội cúi đầu.

Tiếp Dẫn hít sâu một hơi: "Sư đệ, tìm giúp hắn đi!" Chuẩn Đề liếc Tiếp Dẫn một cái, rồi thò tay bắt một cái, tóm ngay Lục Nhĩ Mỹ Hầu về núi Tu Di.

Con khỉ đang ngơ ngác thấy mình ở nơi lạ lẫm liền sợ hãi quỳ xuống: "Thượng tiên tha mạng, thượng tiên tha mạng..." Chuẩn Đề nhìn nó hỏi: "Lục Nhĩ, có nhận ra bần đạo không?" Nghe giọng nói, Lục Nhĩ mừng rỡ: "Tu Bồ Đề tổ sư, Lục Nhĩ bái kiến tổ sư!" Chuẩn Đề gật đầu: "Lục Nhĩ, năm xưa ngươi nghe lén công pháp đã học đủ chưa?" Lục Nhĩ vội đáp: "Tiểu yêu chỉ học được chút lông tóc, xin thượng tiên tha mạng..." Chuẩn Đề bảo: "Hôm nay bần đạo sẽ truyền hết bản lĩnh ta từng dạy Tôn Ngộ Không cho ngươi, hãy chăm chỉ luyện tập vài ngày!" Lục Nhĩ đại hỉ bái tạ.

Sau đó Chuẩn Đề truyền cho nó Bát Cửu Huyền Công và một món binh khí tên là Tùy Tâm Thiết Can Binh.

Đích thân Như Lai trực tiếp chỉ dạy cho nó.

Lục Nhĩ Mỹ Hầu vốn là một trong tứ đại linh hầu, căn nguyên không kém gì Tôn hầu tử.

Thực tế năm xưa khi Tu Bồ Đề dạy Ngộ Không, Lục Nhĩ đã nghe lén hết sạch, chẳng qua trước mặt Chuẩn Đề nó không dám thừa nhận nên mới nói là học chút lông tóc.

Dĩ nhiên, việc nó nghe lén được cũng là do Chuẩn Đề cố ý.

Chương 437

Chuẩn Đề sớm đã đi trước một bước, sợ hầu tử không nghe lời nên chuẩn bị sẵn Lục Nhĩ để thay thế bất cứ lúc nào.

Bao năm qua Chuẩn Đề sai người trông nom nó vì sợ Thiên Đình phát hiện.

Việc Như Lai muốn tìm người thay thế tình cờ lại trùng khớp với ý đồ của Chuẩn Đề nên hai bên lập tức bắt tay nhau.

Một ngày nọ, Như Lai sắp xếp xong xuôi liền cho Lục Nhĩ xuống trần tìm cơ hội đánh chết Tôn hầu tử để thay thế hắn đi thỉnh kinh.

Phương Minh đang đi thì động tâm tư, bảo: "Ngộ Không, đi đằng kia lấy chút nước!" Tôn hầu tử cầm bát tử kim cưỡi mây đi tìm sông lấy nước rồi quay về.

Lục Nhĩ Mỹ Hầu chớp thời cơ, đã lấy nước sẵn mang đến trước mặt Phương Minh, học giọng Ngộ Không bảo: "Sư phó, mời uống nước!" Đúng lúc đó Tôn hầu tử thật quay về, thấy cảnh đó đại kinh hô: "Sư phó đừng uống, yêu quái muốn hại ngài!" Trư Bát Giới và Sa Tăng thấy có hai Tôn Ngộ Không liền vội vác binh khí chặn cả hai lại, không cho ai tiếp cận Phương Minh.

Bát Giới hỏi: "Hai vị hầu ca..." "Phi, hầu ca gì mà hầu ca, cái kia là giả, lão Tôn mới là thật!" Tôn Ngộ Không vội vã.

"Cái con yêu quái này, dám mạo danh lão Tôn!" Lục Nhĩ Mỹ Hầu nhìn hầu tử thật cũng hét lớn.

"Ngươi mới mạo danh lão Tôn!" Hầu tử thật nổi giận.

"Rõ ràng ngươi mạo danh lão Tôn!" Lục Nhĩ Mỹ Hầu diễn như thật.

Sa Tăng trợn mắt kinh hãi: “Ai thật ai giả đây?” “Lão Tôn thật, hắn giả...” “Lão Tôn thật, hắn mới giả, Sa sư đệ đừng nghe hắn nói bậy!” Lục Nhĩ Mỹ Hầu cãi lại.

Nhất thời hai con khỉ cãi nhau chí tử.

Phương Minh nhìn hai con khỉ, với pháp lực của mình dĩ nhiên hắn phân biệt được thật giả, nhưng hắn không nói ra, chỉ lắc đầu: “Rốt cuộc ai thật ai giả đây?” “Lão Tôn thật, hắn giả, hắn giả...” Hai con khỉ nhảy dựng lên, khua tay múa chân liên hồi.

Trư Bát Giới tiến lên nhìn hai con khỉ bảo: “Lão Trư có cách phân biệt được ai thật ai giả!” “Ồ?

Tên ngốc này có cách sao, mau nói đi!” Tôn Ngộ Không túm tai Bát Giới hét lớn.

Lục Nhĩ Mỹ Hầu cũng túm tai kia của Bát Giới hét: “Tên ngốc mau nói, mau nói!” Trư Bát Giới nhìn Tôn hầu tử nhỏ giọng hỏi: “Lão Trư giấu tiền riêng ở đâu?” Tôn hầu tử nhướng mày, thò tay vào lỗ tai Bát Giới móc ra một thỏi bạc vụn: “Ở đây chứ đâu, tên ngốc này giấu tiền riêng sao giấu được lão Tôn?” Trư Bát Giới mừng rỡ chỉ vào hầu tử thật: “Sư phó, con khỉ này mới là hầu ca thật!” Lục Nhĩ Mỹ Hầu đại nộ, túm tai Bát Giới quát: “Tên ngốc, lỗ tai bên này ngươi cũng giấu tiền riêng mà, sao giấu được lão Tôn?” Trư Bát Giới ngẩn người, mặt giật giật: “Hai con khỉ đều là thật cả!” Tôn Ngộ Không và Lục Nhĩ Mỹ Hầu cùng nổi giận, đồng thời phát lực suýt chút nữa vặn đứt hai cái tai của Bát Giới.

Tôn hầu tử giận quá, lật tay lấy ra Kim Cô Bổng quát: “Yêu quái, ngươi có Kim Cô Bổng không?” Lục Nhĩ Mỹ Hầu cũng lấy ra Tùy Tâm Thiết Can Binh chống xuống đất hét lớn: “Lão Tôn mới có Kim Cô Bổng thật đây...” Tôn hầu tử dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh nhìn sang, thấy cây gậy của đối phương cũng y hệt cây của mình, liền nổi trận

lôi đình vung gậy nện tới tấp.

Lục Nhĩ Mỹ Hầu đâu có sợ, cũng vung gậy nghênh chiến.

"Keng...!" Hai cây sắt nện vào nhau phát ra âm thanh nhức tai.

Hai cây gậy đều không sứt mẻ gì, phản chấn khiến cả hai con khỉ đều tê rần cả tay.

"Yêu quái, cũng có chút bản sự đấy, ăn đòn!" Tôn hầu tử nổi điên lại vung gậy nện tiếp.

Lục Nhĩ Mi Hầu đại nộ, vung Tùy Tâm Thiết Can Binh đập mạnh về phía Tôn hầu tử.

Hai con khỉ vung gậy sắt, đấm đá kịch liệt, tung hết vốn liếng toàn thân hòng đánh ngã đối phương.

Vốn dĩ bản lĩnh của cả hai đều do Tu Bồ Đề dạy dỗ, tức Chuẩn Đề đạo nhân, nên căn nguyên gần như y hệt, đều là một trong Tứ Đại Linh Hầu, mỗi bên một vẻ.

Trong chốc lát, hai con khỉ không ai hạ được ai, đánh đến mức trời long đất lở, nhật nguyệt không còn ánh sáng.

"Yêu quái, có giỏi thì theo lão Tôn đi phân biệt thật giả!" Tôn Ngộ Không thấy không hạ được Lục Nhĩ Mi Hầu, phẫn nộ quát.

"Đi thì đi, ai sợ ai!" Lục Nhĩ Mi Hầu cũng giận dữ, tóm chặt lấy Tôn hầu tử.

Hai con khỉ vừa đánh vừa bay về hướng Đông Hải.

Đến nơi, chúng cùng lao xuống biển, tiến vào Thủy Tinh cung.

Lúc này, lão Long Vương Ngao Quảng đang thong thả uống rượu, chợt thấy hai con khỉ đánh vào tận nơi.

Lão Long Vương cứ ngỡ mình uống quá chén, dụi mắt nhìn kỹ thì

phát hiện đúng là có hai con khỉ, không khỏi kinh hô: "Hai vị Đại Thánh!" Tôn hầu tử giận dữ: "Phi!

Lão Tôn là thật, nó là giả, là yêu quái biến thành!" Lục Nhĩ Mi Hầu cũng học theo điệu bộ của Tôn Ngộ Không, quát: "Lão Long Vương, nhìn cho kỹ vào, lão Tôn mới là thật, nó mới là giả!" Lão Long Vương đặt chén rượu xuống, tiến lại gần hai con khỉ, nhìn bên trái rồi ngắm bên phải nhưng vẫn chẳng nhìn ra được manh mối gì, say khướt ợ một cái rồi bảo: "Cả hai Đại Thánh đều là thật, đều là thật cả..." Tôn Ngộ Không đại nộ, cắm Kim Cô Bổng xuống đất, hét lớn: "Lão Long Vương, nhìn cho kỹ đây, Định Hải Thần Châm lão Tôn lấy từ Đông Hải, lớn!

Lớn!

Lớn!" Kim Cô Bổng vù vù biến lớn, làm nứt cả Thủy Tinh cung, không ngừng dài mãi lên trên.

Lục Nhĩ Mi Hầu cũng cắm Tùy Tâm Thiết Can Binh xuống đất, hét lớn: "Lớn!

Lớn!

Lớn!" Tùy Tâm Thiết Can Binh theo ý mà động, cũng không ngừng biến lớn, suýt chút nữa đè sập cả Thủy Tinh cung, đâm thẳng ra khỏi mặt biển nhưng vẫn tiếp tục dài ra.

Lão Long Vương trợn mắt hốc mồm, kinh hãi kêu lên: "Hai cây Định Hải Thần Châm, đều là thật, đều là thật cả!" Tôn hầu tử biết lão Long Vương nhát gan chẳng có bản lĩnh phân biệt thật giả, tức giận đạp văng lão rồi tung một quyền về phía Lục Nhĩ Mi Hầu.

Chương 438

Lục Nhĩ Mi Hầu không chịu yếu thế, cũng vung quyền đáp trả.

Hai con khỉ túm tụm lại đánh nhau như lũ đầu đường xó chợ.

Sau đó, Kim Cô Bổng và Tùy Tâm Thiết Can Binh quay về tay chủ nhân, đôi bên lại tiếp tục chiến đấu.

Chúng đánh nát cả Thủy Tinh cung, làm hỏng vô số bảo vật rồi lao khỏi đại hải, hướng về phía Tây mà đi.

Khi tiến vào U Minh địa phủ, hai con khỉ lại muốn tìm sự thật.

Tứ sư phó vốn không thích người ngoài vào Địa Phủ, nhưng từ khi Phương Minh thống nhất hoàn vũ, lập ra Thiên Đình, ngài đã phái nhiều người vào Địa Phủ làm việc, khiến nơi này dần mở cửa với thế giới bên ngoài.

Tuy nhiên, muốn vào Địa Phủ cũng không dễ, có rất nhiều âm binh canh giữ.

Hai con khỉ xông thẳng vào Phong Đô thành, tìm đến Phán Quan hỏi: "Mau tra sổ Sinh Tử xem con yêu quái này có căn nguyên gì, dám mạo danh lão Tôn!" Phán Quan cuống quýt: "Đại Thánh gia gia, không tra được, không tra được đâu!

Năm đó khi ngài đại náo Thiên Cung, ngài đã gạch tên toàn bộ loài khỉ rồi mà." Đúng lúc đó, một chiếc thuyền giấy lướt tới, trên thuyền có một lão giả làm âm sai đang cầm đèn bão.

"Thần Tôn!" Phán Quan vội vàng hành lễ với lão giả.

"Thần Tôn?

Thần Tôn của Địa Phủ sao!

Chắc là quan to đây, mau xem xem trong hai chúng ta ai thật ai giả!" Tôn hầu tử kêu lên.

Lục Nhĩ Mi Hầu cũng hét lớn: "Đúng thế lão đầu, mau phân xử cho ta, xem ai mới là thật!" Lão giả âm sai nhìn hai con khỉ, cười híp mắt: "Thú vị, thú vị lắm..." "Lão già kia, dám trêu chọc hai chúng ta à!" Lục Nhĩ Mi Hầu đại nộ, vung gậy đỉnh đập lão giả.

Lão giả âm sai nhấc đèn bão lên chiếu về phía Lục Nhĩ Mi Hầu, ngay lập tức nguyên thần của hắn bị đánh văng ra ngoài, hiện nguyên hình.

Tôn hầu tử thấy vậy đại hỉ: "Yêu quái!

Đúng là yêu quái!" Tuy nhiên, người trong Địa Phủ chẳng ai thèm đoái hoài, bởi danh tiếng của khỉ vốn chẳng tốt lành gì.

Hơn nữa Địa Phủ đang bận rộn vận hành sinh tử cho vô số sinh linh, nhân thủ thiếu thốn, ai rảnh đâu mà lo cho hai con khỉ.

Lục Nhĩ Mi Hầu đại kinh, vội bay về bản thể, biết lão giả âm sai lợi hại nên không dám đắc tội thêm, lại vung gậy đánh Tôn Ngộ Không.

Hai bên lại lao vào hỗn chiến trong Địa Phủ.

Lúc này, một vị Phật đà cưỡi linh thú xuất hiện trước mặt hai con khỉ: "Hai vị Đại Thánh xin đừng động thủ, nghe bần tăng nói một lời!" Hai con khỉ nhìn về phía Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Tôn Ngộ Không vội nói: "Địa Tạng Vương Bồ Tát, lão Tôn vốn rất nể phục ngài, xem giúp ta ai thật ai giả!" Tôn hầu tử nể phục Địa Tạng Vương là vì tinh thần của ngài.

Địa Tạng Vương có thể vì một lời thề "Địa ngục chưa trống, thề không thành Phật" mà vĩnh viễn trấn giữ nơi này, đây là đức hạnh mà không phải ai trong Phật môn cũng bì kịp.

Ngài nhìn hai con khỉ nói: "Đại Thánh đừng vội, tọa hạ linh thú của bần tăng tên là Đế Thính, trên có thể nghe thấu Cửu Thiên, dưới nghe rõ U Minh, nghe thấu lòng người, phân biệt thật giả chỉ là chuyện nhỏ!" Tôn hầu tử mừng rỡ: "Mau, mau bảo con Đế Thính đó nghe xem!" Địa Tạng Vương vỗ nhẹ Đế Thính, nó tâm lĩnh thần hội, áp tai xuống đất trước mặt hai con khỉ.

Vừa nghe xong, sắc mặt Đế Thính đại biến, ghé tai Địa Tạng Vương nói nhỏ: "Bồ Tát, con khỉ giả kia có Phật pháp hộ thân, là mật thám do người của Phật môn phái tới!" Tôn hầu tử sốt ruột: "Bồ Tát, Đế Thính nghe ra chưa?

Yêu quái có lai lịch thế nào?" Địa Tạng Vương nhướng mày, hít một hơi sâu nhìn hai con khỉ: "Đế Thính đã nghe ra rồi, nhưng lại không thể nói!" Lục Nhĩ Mi Hầu thở phào nhẹ nhõm, hỏi: "Tại sao không thể nói?" Tôn hầu tử cũng gấp gáp: "Đã nghe ra rồi sao lại không nói?" Địa Tạng Vương chắp tay, bảo tướng trang nghiêm: "Yêu quái kia bản lĩnh giống hệt Đại Thánh, e là trong Địa Phủ không ai trấn áp nổi.

Phật pháp vô biên, Đại Thánh sao không lên Đại Lôi Âm Tự một chuyến, Phật Tổ tất nhiên sẽ phân biệt được thật giả, giúp Đại Thánh bắt giữ yêu quái!" Lục Nhĩ Mi Hầu mắt sáng lên, lườm Tôn Ngộ Không hét lớn: "Yêu quái, có dám theo lão Tôn đến chỗ Như Lai ở Tây Thiên không?" Tôn Ngộ Không giận dữ: "Có gì không dám, đi thì đi!" Nói đoạn, hai con khỉ lại vung gậy loạn đả, đánh ra khỏi Địa Phủ, hướng về Tây Thiên mà đi.

Sau khi chúng đi khỏi, Địa Tạng Vương chắp tay nhắm mắt: "Phật Tổ, bần tăng chỉ có thể giúp Phật môn đến mức này thôi!" "Bồ Tát chấp niệm rồi.

Bản cung vốn tưởng ngài là bậc chân tu, không tham gia tranh đấu

trần thế, không ngờ ngài cũng nhúng tay vào vũng nước đục này!" Một giọng nói thanh lãnh vang lên.

Địa Tạng Vương giật mình quay lại, thấy một nữ tử mặc cung trang xinh đẹp động lòng người đang bước tới.

Ngài cười khổ, vội hành lễ: "Tham kiến Bình Tâm nương nương." Nữ tử xinh đẹp này chính là Bình Tâm nương nương, đúng hơn là một phân thân của ngài dùng để trấn giữ Địa Phủ và bầu bạn với Tứ sư phó.

Bản tôn của Bình Tâm nương nương đang ở Thiên Đình, được tôn xưng là Hậu Thổ Thiên Phi.

Dù chỉ là phân thân, nhưng đó cũng là phân thân của Thánh nhân, Địa Tạng Vương không dám vô lễ.

Bình Tâm nhìn Địa Tạng Vương, khẽ nhíu mày: "Bồ Tát trấn giữ Địa Phủ, độ hóa ác quỷ, vốn là công đức vô lượng, nay lại nhúng tay vào tranh đấu, e là hỏng mất tu vi!

Nếu Bồ Tát còn muốn can thiệp, làm nhiễu loạn trật tự Địa Phủ, thì đừng trách bản cung trục xuất ngài khỏi nơi này!" Địa Tạng Vương rùng mình, vội chắp tay: "Nương nương nói đúng, bần tăng đã chấp niệm.

Từ nay về sau, bần tăng tuyệt đối không tham gia vào cuộc tranh đấu giữa Thiên Đình và Phật môn nữa, nhất tâm tu Phật!" Bình Tâm nương nương mỉm cười, nụ cười làm cho Địa Phủ u ám cũng trở nên rạng rỡ: "Phải vậy chứ.

Phu quân của ta không ghét Phật pháp, ngược lại còn cho rằng Phật pháp độ nhân là thần thông tốt, thứ người ghét chỉ là kẻ cầm đầu Phật môn hiện nay thôi!" Địa Tạng Vương vội nói: "Bần tăng đã rõ!" "Bồ Tát tự lo liệu lấy đi!" Bình Tâm nương nương nói xong liền quay

người rời đi.

Địa Tạng Vương nhìn theo bóng lưng ngài, lẩm bẩm: "Thiên Đế bệ hạ có thể thống nhất hoàn vũ, khiến thương sinh thần phục, cũng nhờ có một dàn nữ nhân xuất sắc sau lưng mà..." Con Đế Thính nghe vậy thì cơ mặt co giật kịch liệt.

Chương 439

Địa Tạng Vương hít sâu một hơi: "Có lẽ nương nương nói đúng, Phật pháp vốn là điển tịch chí cao vô thượng, là đạo lý tối thượng, tiếc rằng bị kẻ có tâm cơ lợi dụng nên không còn thuần túy, cũng đã đến lúc cần phải thanh tẩy rồi!" Đế Thính nghe xong ngơ ngác, chẳng hiểu Bồ Tát đang nói gì.

"Đi thôi, chúng ta đi độ hóa ác quỷ, tu hành công đức.

Chuyện thế gian không còn liên quan đến bần tăng nữa!" Địa Tạng Vương vỗ đầu Đế Thính.

Nó cõng ngài đi về phía Thập Bát Tầng Địa Ngục.

Ở Thập Bát Tầng Địa Ngục, có vô tận ác quỷ, những kẻ khi còn sống làm đủ chuyện ác, lộng hành bá đạo, sau khi chết bị đày xuống đây chịu khổ hình, chịu nghiệp hỏa thiêu đốt.

Địa Tạng Vương bắt đầu từng bước độ hóa chúng.

Nhiều ác quỷ được độ hóa đã tan biến lệ khí, thề kiếp sau làm người tốt, dù rằng tội nghiệt quá nặng e là chỉ được đầu thai vào súc sinh đạo.

Các âm sai vẫn không ngừng dẫn ác quỷ tới, dùng hình cụ và nghiệp hỏa để chúng chuộc lại tội lỗi sinh tiền.

Hai con khỉ đánh nhau rời khỏi Địa Phủ.

Tôn Ngộ Không vì không hạ được đối thủ, lại nghe lời Địa Tạng Vương nên cùng Lục Nhĩ Mi Hầu đánh thẳng tới Tây Thiên.

Lục Nhĩ Mi Hầu thầm mừng rỡ: "Tốt lắm, sau này ta sẽ vang danh thiên hạ, ta chính là Tề Thiên Đại Thánh..." Giống loài khỉ vốn lấy Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không làm vinh dự, bởi năm đó đại náo

Thiên Cung thật oai phong biết bao.

Nhưng cây to đón gió lớn, cũng có những con khỉ ghen tị với Tôn hầu tử, Lục Nhĩ Mi Hầu là một trong số đó.

Cùng là Linh Hầu, tại sao Tôn Ngộ Không vang danh khắp Hồng Hoang, còn hắn chỉ là con khỉ hoang trốn ở hạ giới làm yêu quái?

Sự ghen tị làm hắn đỏ mắt.

Hắn mơ ước một ngày được oai phong như thế.

Giờ cơ hội đã đến, chỉ cần đưa Tôn Ngộ Không lên Tây Thiên, mượn tay Như Lai trừ khử hắn, thì Lục Nhĩ Mi Hầu sẽ trở thành Tề Thiên Đại Thánh thực sự.

Tuy là dùng danh nghĩa của kẻ khác, nhưng cũng xem như hoàn thành túc nguyện nhiều năm.

Trên Tây Thiên, Như Lai Phật Tổ thấy hai con khỉ từ Địa Phủ đánh tới thì mỉm cười, thầm nghĩ: "Xem ra Địa Tạng Vương vẫn là người của Phật môn, đã giúp ta một tay." Nhưng đúng lúc này, một luồng hào quang từ trên trời giáng xuống chặn đường hai con khỉ.

Trong hào quang, một vị thần ma đứng lơ lửng, nhìn xuống chúng.

Hai con khỉ giật mình, quát hỏi: "Kẻ nào dám cản đường ta lên Tây Thiên?" Vị thần ma kia đáp: "Ngô nãi Đại Minh Thiên Vương dưới trướng Nam Đế!" "Đại Minh Thiên Vương?

Chẳng phải là con riêng của Nam Đế và Thiên Đế sao?

Con khổng tước đầu tiên giữa trời đất?" Tôn hầu tử nhanh miệng nói xong liền hối hận, vội bịt mồm lại.

Khổng Tuyên nhíu mày, trầm giọng: "Hầu tử chớ có vô lễ!" So với vẻ cuồng ngạo năm xưa, qua nhiều năm rèn luyện, Khổng Tuyên đã trầm ổn hơn nhiều.

Lục Nhĩ Mi Hầu ánh mắt lóe lên: "Minh Thiên Vương, tại sao cản đường ta?" Khổng Tuyên nhìn hai con khỉ: "Hai con khỉ nhỏ, nếu muốn phân thật giả, sao phải đến cái nơi Tây Thiên rách nát đó?

Phương Đông ta đất rộng vật nhiều, nhân kiệt địa linh, chẳng lẽ không bằng nơi bần hàn đó sao?" "Nói bậy bạ gì đó!" Lục Nhĩ Mi Hầu cuống quýt, vung gậy định đập.

Một đạo Ngũ Sắc Thần Quang lóe lên, cây gậy trong tay hắn biến mất.

Lục Nhĩ Mi Hầu kinh hãi: "Khổng Tuyên không hổ là đệ nhất nhân dưới Thánh nhân, lợi hại thật!" Khổng Tuyên lật tay, Tùy Tâm Thiết Can Binh hiện ra, hắn cân nhắc sức nặng rồi cười: "Làm không tệ, có thể lấy giả tráo thật!" Lục Nhĩ Mi Hầu ánh mắt né tránh: "Đại Minh Vương, lão Tôn không hiểu ngài nói gì!" Khổng Tuyên ném trả gậy cho hắn, rồi nhìn Tôn Ngộ Không: "Muốn biết thật giả, lên Thiên Đình là được, cần gì đến Tây Thiên, nhỡ đâu đó là một cái bẫy thì sao?" Tôn hầu tử rùng mình, lườm Lục Nhĩ Mi Hầu hét lớn: "Yêu quái, có dám theo lão Tôn lên Thiên Đình không?" Lục Nhĩ Mi Hầu trong lòng không muốn, nhưng nếu không đi sẽ lộ tẩy, đành cứng đầu đáp ứng: "Đi thì đi, lão Tôn sợ một con yêu quái như ngươi chắc?" Hai con khỉ lại lao vào đánh nhau, hướng về phía Thiên Đình trên núi Bất Chu.

Trên Linh Sơn, Như Lai nhíu mày, mắt thấy sắp thành công lại bị Khổng Tuyên phá ngang.

Trong cơn cấp bách, Như Lai đưa một bàn tay lớn định chộp lấy hai con khỉ.

Khổng Tuyên hừ lạnh, lật tay rút Thí Thần Thương đâm thẳng vào lòng bàn tay Như Lai.

Như Lai đau đớn vội thu tay, tức giận nhìn Khổng Tuyên, nghiến

răng: “Khổng Tuyên...” Như Lai tự coi mình là đệ nhất nhân dưới Thánh nhân, nhưng Khổng Tuyên cũng có danh hiệu đó.

Hai người vốn chẳng ưa gì nhau.

Lần trước đấu pháp từ xa Như Lai đã chịu thiệt, nay lại càng thêm căm ghét.

Ở phía khác, hai con khỉ thấy Khổng Tuyên đâm lùi Như Lai thì không khỏi khiếp sợ.

Chúng đánh tới Nam Thiên Môn.

“Thiên Cung trọng địa, không được tự ý xông vào!” Tứ Đại Thiên Vương thấy hai con khỉ đánh lên thì ngơ ngác định ngăn cản.

Đúng lúc này, Khổng Tuyên xuất hiện: “Cho chúng vào!” “Đại Minh Thiên Vương!” Tứ Đại Thiên Vương vội nhường đường.

Cùng là Thiên Vương nhưng đẳng cấp khác hẳn nhau, bọn họ chỉ giữ cửa, còn Khổng Tuyên là Thiên Vương thực thụ có thực lực.

Chương 440

Hai con khỉ vừa bước vào Thiên Đình, Phương Minh đã đi tới, mỉm cười ra lệnh: "Bắt lấy!" Vài vị thần tướng lập tức xông lên trấn áp Lục Nhĩ Mi Hầu.

Lục Nhĩ Mi Hầu co giật mặt mày, vội nói: "Thiên Đế, tại sao bắt lão Tôn?" Phương Minh cười nhạt: "Trước mặt trẫm đừng có diễn kịch.

Trong Chu Thiên có ngũ tiên: Thiên, Địa, Thần, Nhân, Quỷ; có ngũ trùng: Lỏa, Lân, Mao, Vũ, Côn.

Con khỉ này không phải tiên, không phải trùng, cũng chẳng thuộc thập loại chúng sinh.

Đó là một trong Tứ Hầu Hỗn Thế!" Khổng Tuyên hỏi: "Thưa phụ thần, là bốn loại khỉ nào?" Khổng Tuyên và Đại Bàng dù đã lớn nhưng vẫn gọi Phương Minh là phụ thần, xưng hô này đã thành thói quen.

Phương Minh cười nói: "Thứ nhất là Linh Minh Thạch Hầu, thông biến hóa, biết thiên thời, tường địa lợi, di tinh hoán đấu.

Ngộ Không chính là loại này, nên mới có tạo hóa lớn chỉ trong ngàn năm!" Tôn hầu tử nhìn Thiên Đế, ánh mắt dao động.

Giờ hắn mới biết việc đại náo Thiên Cung năm xưa nực cười thế nào.

Hắn đánh với Lục Nhĩ Mi Hầu mãi không xong, thế mà vừa vào Thiên Đình, đối phương đã bị bắt gọn.

Rõ ràng năm đó Phương Minh đã dung túng, nếu không hắn đã chết từ lâu.

Tôn hầu tử xúc động, mắt đỏ hoe.

Phương Minh nhìn con khỉ đang lúng túng, tiếp tục: "Thứ hai là Xích Khào Mã Hầu, hiểu âm dương, tường nhân sự, giỏi ra vào, tránh chết kéo dài tuổi thọ, tiếc thay!" "Tiếc chuyện gì ạ?" Khổng Tuyên hỏi.

"Tiếc là nó đã quy y Phật môn, tu hành dưới trướng Như Lai, pháp hiệu Thượng Trí." Các thần ma nghe vậy đều thở dài, một con linh hầu tốt thế lại bị Phật môn nẫng mất.

"Thế còn loại thứ ba?" "Thứ ba là Thông Tí Viên Hầu, có thể bắt giữ mặt trời, thu nhỏ núi sông, biến đổi càn khôn.

Tiếc là cũng ở Phật môn, làm Thần Hầu tướng quân dưới trướng Di Lặc!" Mọi người lại phẫn nộ, Phật môn tay dài quá, Tứ Đại Linh Hầu mà chiếm mất hai.

Phương Minh nói tiếp: "Loại thứ tư chính là Lục Nhĩ Mi Hầu, giỏi nghe âm thanh, thấu đạo lý, biết trước biết sau, vạn vật đều rõ." Nói đoạn, ngài nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu: "Kẻ giả mạo Ngộ Không chính là nó.

Nó đứng một chỗ có thể nghe chuyện ngàn dặm, nghe thấu lòng người, nên mới có diện mạo và giọng nói giống hệt Ngộ Không." Lục Nhĩ Mi Hầu nghe bị vạch trần lai lịch thì kinh hãi nhìn Phương Minh.

Ngài cười: "Được rồi, các ngươi áp giải nó xuống, dạy dỗ cho hẳn hoi, trẫm sau này sẽ dùng đến!" "Tuân chỉ bệ hạ!" Các thần tướng áp giải Lục Nhĩ Mi Hầu đi, giao cho Khổng Tuyên trực tiếp huấn luyện.

Khi mọi người đã đi hết, Phương Minh mỉm cười nhìn Tôn hầu tử: "Ngộ Không, không nhận ra sư phó sao?" Tôn hầu tử xúc động vô cùng, quỳ sụp xuống: "Ngộ Không bái kiến sư phó!" Phương Minh đỡ

hắn dậy: "Ngộ Không, lần này Như Lai muốn lấy giả tráo thật, định trừ khử con để Lục Nhĩ Mi Hầu thay thế đi lấy kinh!" Tôn hầu tử nghe xong nghiến răng căm hận: "Lão già Như Lai khốn kiếp, dám hại lão Tôn, ta với lão không đội trời chung!" Phương Minh mỉm cười hài lòng.

Giờ đây Tôn hầu tử đã hận thấu xương Như Lai, không còn khả năng quy thuận Phật môn, ngài cũng trút được gánh nặng.

Phương Minh rung mình một cái, hóa thành diện mạo Lục Nhĩ Mi Hầu, cầm cây gậy của nó cười hỏi: "Ngộ Không, thấy phép biến hóa của sư phó thế nào?" Tôn Ngộ Không dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh cũng không nhìn ra sơ hở, vỗ tay khen ngợi: "Biến hóa quá giỏi, nhưng sao sư phó lại biến thành nó?" Phương Minh múa gậy: "Như Lai bày trò với con, con định cam chịu sao?" Tôn hầu tử nghiến răng: "Con chỉ hận không thể ăn thịt uống máu lão, chỉ hiềm pháp lực không bằng!" Phương Minh cười lớn: "Nếu cộng thêm cả sư phó thì sao?" Tôn hầu tử chấn động, mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi: "Ý sư phó là..." Phương Minh vung gậy: "Tất nhiên là sư phó sẽ cùng con đánh lên Tây Thiên!" Con khỉ vốn bản tính phản nghịch, nghe vậy thì cuồng hỷ: "Đi!

Được chiến đấu cùng sư phó là vinh hạnh lớn nhất đời con!" Ở phía khác, Như Lai lo lắng vì mất dấu hai con khỉ khi chúng vào Thiên Đình, nơi có kết giới của các Thánh nhân che chắn.

Đang lúc phân vân, hai con khỉ lại đánh nhau vọt ra từ Nam Thiên Môn.

Như Lai mừng rỡ quan sát kỹ, thấy Tôn Ngộ Không và Lục Nhĩ Mi Hầu vẫn y hệt, không nhận ra điểm bất thường, dù trong lòng vẫn thoáng chút lo âu về biến số.

Hai con khỉ đánh từ Nam Thiên Môn đến tận chiến trường giữa

Thiên Đình và Phật môn.

Các thần ma đều kinh ngạc đứng nhìn.

Bất ngờ, chúng xông thẳng vào trận doanh Phật môn đại sát tứ phương.

Tôn hầu tử vung gậy, Phương Minh cố ý dẫn dắt, một gậy đập nát óc một vị Phật đà, máu tươi vung vãi.

Nguyên thần vị Phật đà đó bay ra quát: "Hai con khỉ hoang, dám hủy pháp thân của bần tăng, ta không tha cho các ngươi!" Phương Minh lại dẫn gậy, Tôn hầu tử bồi thêm một gậy khiến nguyên thần đối phương hồn phi phách tán.

Các Phật đà kinh hãi gào thét.

Hai con khỉ tung hoành giữa đám đông, nhìn như đang đánh nhau nhưng thực chất gậy nào cũng nện trúng người của Phật môn.

Như Lai Phật Tổ cau mày quát: "Hai con khỉ hoang, mau dừng tay!" Tôn hầu tử vốn đã căm hận Như Lai, nghe thấy tiếng liền chĩa gậy hét lớn: "Lão già Như Lai, ngươi hại lão Tôn không ít, còn ở đó lải nhải!" Phương Minh cũng hét theo: "Như Lai lão nhi chẳng phải thứ tốt lành gì!" Như Lai ánh mắt lạnh lẽo lườm hai con khỉ: "Là gian tế Thiên Đình giả dạng phải không?

Hừ, muốn lừa bần tăng không dễ thế đâu!" Nói đoạn, Như Lai tung bàn tay lớn định bắt lấy cả hai.

Đúng lúc này, một đạo kiếm quang xẹt qua tiêu diệt bàn tay đó.

Như Lai đau đớn thu tay, nhìn lên không trung.

Không gian dao động như sóng nước, một nam tử cao lớn tay cầm thanh kiếm dài ba thước bước ra.

"Bạch Đế Đông Hoa!" Như Lai nghiến răng, vận chuyển huyền

công mọc lại tay mới, nộ đạo: “Bạch Đế, ai cho ngươi to gan dám độc hành xông vào Phật môn ta?” Đông Hoa thượng tiên đứng giữa hư không, kiếm khí xung thiên, cười lớn: “Như Lai, thu cái bộ mặt giả nhân giả nghĩa đó lại đi, bần đạo còn lạ gì ngươi!” Như Lai lạnh giọng: “Bạch Đế nghĩ mình ăn chắc bần tăng sao?” Đông Hoa cười: “Năm xưa khi bần đạo oai trấn Hồng Hoang, không biết ngươi còn đang trốn ở xó xỉnh nào mà run rẩy đâu!” Sắc mặt Như Lai trầm xuống: “Thời thế nay đã khác, bần tăng không còn là Đa Bảo của năm xưa nữa!” “Thế thì thử xem!” “Thử thì thử!” Vừa định động thủ, một vị Phật đà hớt hải chạy tới báo cáo: “Phật Tổ, không xong rồi!

Thiên Đình tấn công từ phía Nam, quân ta thương vong nặng nề, sắp trụ không nổi!” Như Lai giật mình: “Chẳng lẽ Thiên Đình định đại phản công?” Lại một vị nữa bay tới: “Báo!

Chương 441

Thiên Đình đánh từ phía Bắc, chúng ta sắp tan rã rồi!" Chưa kịp định thần, thêm hai vị nữa chạy đến.

Một người mếu máo: "Phật Tổ, Thiên Đình đánh từ dưới nước lên, phòng tuyến trên biển hoàn toàn thất thủ!" Người còn lại run rẩy: "Trên không trung hỏa lực từ lâu thuyền Thiên Đình quá mạnh, kết giới vỡ rồi, bầu trời cũng mất rồi!" Như Lai nhìn lên, thấy những chiếc lâu thuyền khổng lồ đang bay tới, thần thông đại pháo bắn ra những luồng sáng chói mắt.

Chỉ một hiệp, người của Phật môn còn chưa thấy mặt quân địch đã bị đánh tan tác, kết giới chống đỡ không nổi một phút.

Thiên Đình sát tới từ tứ phương tám hướng, đại thế của Phật môn đã mất.

Như Lai trầm mặt ra lệnh: "Rút!

Lui về phương Tây!" Đám tăng lữ thở phào tháo chạy.

Phương Minh và Tôn hầu tử liếc nhau, lại tiếp tục truy sát một trận giữa đám tàn quân.

Như Lai không đi ngay mà ở lại đoạn hậu, lạnh lùng nhìn Bạch Đế: "Ngươi không phải đối thủ của ta, đừng tự tìm khổ!" Đông Hoa thượng tiên cười lạnh, phi kiếm xuất vỏ với tốc độ cực nhanh.

Như Lai lật tay tung ra một đóa hoa lan.

Một chuyện kỳ quái xảy ra, kiếm khí chạm vào hoa liền biến mất không dấu vết.

Bạch Đế cười nói: "Nghe danh thần thông 'Nhất Hoa Nhất Thế Giới' của phương Tây đã lâu, quả nhiên thần diệu.

Nhưng định dùng một đóa hoa mà nhốt kiếm khí của ta sao?

Thế thì bao năm khổ tu của ta đổ sông đổ biển hết à!" Nói xong, ông biến đổi kiếm quyết.

Đóa hoa lan vỡ tan, đạo kiếm khí bay thẳng tới trán Như Lai.

Như Lai kinh hãi vội tung Kim Bát ra, dùng lôi đình trong đó mới tiêu trừ được kiếm khí.

Kim Bát hóa lớn vạn mẫu, lôi điện tử sắc bao quanh định úp lấy Đông Hoa.

Một tiếng nổ lớn vang lên, Đông Hoa bị nhốt vào trong.

Như Lai vừa kịp thở phào thì mặt bát nứt ra như mạng nhện rồi nổ tung.

Kiếm khí bay ra đâm thủng lòng bàn tay Như Lai một lỗ máu.

Ông ta vừa kinh vừa não: "Bạch Đế, dám làm ta bị thương, đừng trách ta không khách khí!" Như Lai chắp tay, phật quang đại phóng, phạm âm vang lừng, tung ra một chưởng áp đảo.

Lòng bàn tay ông ta biến thành đá, bên trong dòng nham thạch nóng chảy cuồn cuộn.

Đây là tuyệt học Như Lai Thần Chưởng, có thể hóa vạn vật, bá đạo vô cùng.

Đông Hoa gồng mình, nhân kiếm hợp nhất hóa thành một thanh quang kiếm khổng lồ lao thẳng vào lòng bàn tay Như Lai.

Vô số kiếm khí như đàn châu chấu bao vây tấn công khiến bàn tay Như Lai run rẩy kịch liệt, suýt thì sụp đổ.

"Đông Hoa, hôm nay ta sẽ trấn áp ngươi!" Như Lai nén đau, tiếp tục ép xuống.

Đông Hoa bị áp đảo rơi xuống.

Cảnh tượng Như Lai trấn áp Tôn hầu tử năm xưa lại tái hiện, nhưng lần này là đối với một vị Đại Đế của Thiên Đình.

Đúng lúc Đông Hoa sắp bị trấn áp, hai đạo kiếm quang đỏ rực như cái kéo khổng lồ xẹt qua, cắt đứt lìa bàn tay Như Lai.

Ông ta gào lên: "Minh Hà!" Hai đạo huyết quang bay về hóa thành Nguyên Đồ và A Tỳ nhị kiếm.

Hắc Đế Minh Hà Lão Tổ đạp lên huyết hải mênh mông, phía sau là tộc Tu La kiêu dũng thiện chiến, xông vào giết sạch quân Phật môn, máu chảy thành sông.

Tiếp đó là quân chủ lực Thiên Đình từ lâu thuyền đổ xuống, Thiên Binh Thiên Tướng kết trận hóa thành Thanh Long, Huyền Vũ càn quét chiến trường.

Thậm chí các Yêu Thánh còn chủ trì Chu Thiên Tinh Đấu đại trận phiên bản rút gọn, ném tinh thần xuống khiến Phật môn kêu khóc thảm thiết.

Lại có tộc Vu Nhân kết trận Thập Nhị Thiên Đô Thần Sát, triệu hoán Bàn Cổ chân thân tham chiến.

Phật môn toàn tuyến tan rã, Như Lai đỏ mắt định đập nát lâu thuyền Thiên Đình.

Một lá cờ nhỏ hiện ra tỏa thanh quang vạn trượng, ngăn chặn cú đánh.

"Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ!" Như Lai lườm Minh Hà.

Minh Hà thu cờ cười nhạo: "Như Lai, đối thủ của ngươi là ta!" So với Đông Hoa, Minh Hà khó nhằn hơn nhiều với hàng loạt bảo bối phòng ngự và tuyệt chiêu Huyết Thần Tử bất tử.

Lúc này, hai luồng sáng khác bay tới hóa thành hai vị Phật đà.

Chương 442

Một người là Nhật Quang Như Lai (tức Lục Áp đạo nhân, thái tử duy nhất còn sống của Yêu tộc năm xưa).

Người còn lại có khuôn mặt lạnh như quan tài, chính là Nhiên Đăng Cổ Phật, tổ của vạn Phật.

Nhiên Đăng vốn là khách trong Tử Tiêu Cung, sau theo Xiển Giáo rồi lại phản bội sang Phật môn.

Nhiên Đăng nhìn Minh Hà chắp tay: "Đạo hữu vẫn khỏe chứ?" Minh Hà lạnh lùng: "Nhiên Đăng, ngươi thật không biết xấu hổ, phản bội Nguyên Thủy Thiên Tôn để sang đây cầu vinh.

Ta mà là lão ta, ta đã giết ngươi đầu tiên rồi!" Nhiên Đăng sầm mặt: "Đừng có mồm mép, xem bản lĩnh đây!" Lão dùng Linh Cữu Đăng tỏa hỏa quang tấn công.

Minh Hà dùng Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ phòng thủ, đôi bên đánh đến mức trời đất mù mịt, không phân thắng bại.

Nhật Quang Như Lai nhìn Đông Hoa: "Bạch Đế, chúng ta cũng so tài chút nhỉ?" Đông Hoa đáp: "Năm xưa ta và cha ngươi đều là khách trong Tử Tiêu Cung, cha ngươi còn không làm gì được ta, huống hồ là ngươi!" Nhật Quang Như Lai đại nộ, Thái Dương Chân Hỏa bùng phát làm vặn vẹo không gian.

Đông Hoa cũng không nể tình, vung kiếm nghênh chiến.

Giữa lúc chiến sự hỗn loạn, tiếng đàn cầm vang lên mang theo đại đạo cảm ngộ, giúp quân Thiên Đình phấn chấn còn quân Phật môn thì tâm thần hoảng loạn.

Từ hướng Đông, một vị đại thần cưỡi tường vân bay tới, tay ôm đàn cầm.

"Nhân Hoàng không nên tham gia trận này!" Như Lai trầm giọng.

Đó là Phục Hy đại thần, vị Nhân Hoàng đầu tiên, nay là Tử Đế của Thiên Đình.

Ngài đáp: "Như Lai, ngươi làm chuyện nghịch thiên, ta phải thay trời hành đạo!" Phục Hy nhìn Nhật Quang Như Lai: "Thập thái tử, ngươi vốn là thái tử Yêu tộc, sao lại đọa lạc vào Phật môn, làm mất hết khí độ của phụ hoàng và hoàng thúc ngươi?" Nhật Quang Như Lai đáp: "Phục Hy điện hạ, Phương Minh tàn sát tộc ta, ta sao có thể quy thuận hắn?

Phật môn đại hưng là đại thế, ta theo đại thế có gì sai?" Phục Hy lắc đầu: "Ngươi bị thù hận che mờ mắt rồi.

Để ta thức tỉnh ngươi!" Nói xong, ngài gảy đàn, âm ba hóa thành thiên quân vạn mã tấn công.

Nhật Quang Như Lai dùng Thái Dương Chân Hỏa chống trả, hỏa lãng và âm lãng va chạm dữ dội, thiêu hủy vô số không gian.

Phục Hy lật tay tung ra Hà Đồ Lạc Thư.

Đây vốn là linh bảo của Đế Tuấn, sau khi ông chết, Phương Minh đã đưa lại cho Phục Hy khi ngài chuyển thế.

Thấy bảo vật của cha, Nhật Quang Như Lai sững sờ trong giây lát.

Cao thủ tranh hùng, sơ hở một giây là đủ chết.

Phục Hy chớp thời cơ, dùng dị tượng Huyền Vũ tông thẳng vào Nhật Quang Như Lai làm hắn trọng thương hộc máu.

"Thập thái tử, ngươi không phải đối thủ của ta, đầu hàng đi, ta sẽ bảo lãnh ngươi với Thiên Đế!" Phục Hy nói.

Nhật Quang Như Lai vẫn điên cuồng lao lên, Phục Hy đành phải tiếp tục triền đấu.

Ở các phía khác, Minh Hà đang áp đảo Nhiên Đăng, Đông Hoa đang cầm chân Như Lai.

Như Lai thấy tình thế bất lợi, ra lệnh cho Nhiên Đăng và Nhật Quang rút lui về phương Tây, còn mình ở lại chặn ba vị Đại Đế.

Minh Hà cười khẩy: "Ngươi nghĩ một mình địch nổi ba chúng ta sao?" Như Lai nhắm mắt, khi mở ra, giữa trán xuất hiện con mắt thứ ba lạnh lùng vô cảm.

Một chưởng của ông ta lúc này mang sức mạnh khủng khiếp, hóa thành đại địa nham thạch ép lui cả ba vị Đại Đế.

Ngay cả Thú Hoàng Thần Nghịch gia nhập cũng chỉ vừa đủ chống đỡ.

Mọi người đều kinh hãi không hiểu sao pháp lực của Như Lai lại tăng đột biến như vậy.

Chỉ có Phương Minh đang quan sát từ xa là mỉm cười, khẳng định suy đoán của mình.

Thú Hoàng Thần Nghịch ra lệnh ngừng truy sát, quân Thiên Đình rút lui.

Phương Minh khôi phục chân thân, bảo Tôn hầu tử đi tìm Bát Giới và Sa Tăng, còn mình bước một bước tới trước Tử Tiêu Cung trong hỗn độn.

Cửa cung tự mở, Hồng Quân Lão Tổ đang ngồi trên đài vân.

Phương Minh bước vào cười nói: "Đạo hữu sắp gặp nạn lớn rồi, sao vẫn thong thả thế?" "Bần đạo có nguy hiểm gì?" Hồng Quân hỏi.

Phương Minh cười khẩy: "Thiên Đạo đã bỏ rơi ngươi, chọn Như

Lai làm người đại diện mới, ngươi không thấy nguy sao?

Thỏ hết thì chó bị mổ, đạo lý này ngươi không biết?" Hồng Quân thở dài: "Đạo hữu đoán không sai, Thiên Đạo đã chọn Như Lai làm đại ngôn nhân thứ hai." Phương Minh chấn động.

Hóa ra lúc nãy Như Lai đã mượn sức mạnh Thiên Đạo nên mới mạnh như vậy.

Ngài nhíu mày: "Vậy giờ ngươi định thế nào?

Chương 443

Chẳng lẽ cam tâm nghe hắn sai bảo?" Hồng Quân nhắm mắt: "Thiên Đạo phi Hồng Quân, Hồng Quân khước Thiên Đạo (Thiên Đạo không phải là Hồng Quân, nhưng Hồng Quân là Thiên Đạo)." Phương Minh hiểu ra lời cảnh báo, định rời đi thì cửa cung đóng sầm lại.

Hồng Quân đứng dậy, đôi mắt không còn chút cảm xúc, rõ ràng đã bị Thiên Đạo khống chế hoàn toàn.

Mối quan hệ giữa Phương Minh, Hồng Quân và Thiên Đạo lúc này cực kỳ quỷ dị.

Cả Phương Minh và Hồng Quân đều từng làm trái ý Thiên Đạo khi ngăn cản Phật môn đại xương, nên giờ họ đứng cùng chiến tuyến chống lại "trí tuệ nhân tạo" Thiên Đạo.

"Hồng Quân" (lúc này là Thiên Đạo) lạnh lùng nói: "Thiên Đế, ngươi làm trái ý trời.

Phật môn đại xương là định số, không thể nghịch!" Phương Minh cười lớn: "Ta không phản đối Phật pháp, nhưng ta phản đối kẻ cầm đầu như tên Như Lai kia.

Nếu ngươi thay hắn, ta sẽ không can thiệp nữa, thế nào?" "Như Lai là người được chọn.

Nếu ngươi còn cản trở, ta sẽ xóa sổ ngươi!" Phương Minh cười lạnh: "Thiên Đạo, ngươi tưởng trẫm sợ sao?

Trẫm tu luyện là con đường dĩ lực chứng đạo, nghịch thiên thì đã sao, trẫm không sợ!" "Hừ, Thiên Đạo chí cao, không ai có thể làm trái bần đạo, dù là y cũng không được!" Thiên Đạo Hồng Quân lập tức đại nộ, một quyền đánh về phía Phương Minh.

Quyền này nhìn thì phổ thông, nhưng lại ẩn chứa Thiên Đạo chí lý, trong quyền pháp đều đang biến hóa, các loại chí lý dồn dập xuất hiện, có Tạo Hóa thuật, có Hủy Diệt thuật, có Sát Đạo, có thể nói là đủ mọi thứ!

Phương Minh lạnh lùng hừ một tiếng, cũng chẳng có chút chiêu thức hoa mỹ nào, tay khẽ lật, Hỗn Độn Phủ xuất hiện trong tay, chém thẳng một phủ về phía Thiên Đạo Hồng Quân. "Oanh..." Quyền đầu và phủ đầu va chạm, bùng phát ra những dao động vô cùng khủng bố, toàn bộ Tử Tiêu Cung dường như đều rung chuyển mấy lần, trên bầu trời đầy sao rơi rụng, nhật nguyệt chấn động, trên mặt đất núi non sụp đổ, đại hà khô cạn.

Thiên Đạo Hồng Quân thân hình bạo lùi, nhìn Phương Minh, trầm giọng nói: "Không ngờ đạo hữu mạnh đến mức này!" Kể từ khi Phương Minh lấy lực chứng đạo, y chỉ ra tay một lần, đó là dùng sức một người phá tan Tru Tiên Kiếm Trận.

Sau đó, Phương Minh liền không ra tay nữa!

Đây là lần thứ hai Phương Minh xuất thủ, lần thứ hai xuất thủ, Phương Minh có thể cứng rắn đối kháng Thiên Đạo, có thể thấy được sự đáng sợ của việc lấy lực chứng đạo.

Năm đó Đại thần Bàn Cổ lấy lực chứng đạo, đạt cảnh giới Bán Bộ Đại Đạo Thánh Nhân, một mình đánh bại Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần, có thể thấy lấy lực chứng đạo đáng sợ đến mức nào.

Lần này, Phương Minh với thực lực cường hãn, trực tiếp đối kháng Thiên Đạo.

Phương Minh nhìn Thiên Đạo, trầm giọng nói: "Thiên Đạo, ngươi không làm gì được trẫm đâu, huống hồ trẫm còn có mấy lão sư phụ, mấy lão ấy đâu phải dạng hiền lành!" Lời vừa dứt, chỉ nghe "quang đang" một tiếng thật lớn, cửa Tử Tiêu Cung trực tiếp bị đạp tung, tan

thành bốn năm mảnh.

Mười ba vị sư phụ của Phương Minh đều xông vào. "Minh nhi, con không sao chứ?" Nhị sư phụ tay cầm phủ đầu sát nhân, lo lắng hỏi.

Phương Minh cười hì hì nói: "Phiền các vị sư phụ chạy một chuyến rồi, trẫm không sao!" Các sư phụ đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhị sư phụ nhìn về phía Hồng Quân lão tổ, giận dữ nói: "Hồng Quân, ngươi không muốn sống nữa à, dám động thủ với Minh nhi!" "Hừ, lão già Hồng Quân, bần đạo thấy ngươi lại ngứa đòn rồi, dám động đến Minh nhi!" Tam sư phụ cũng giận dữ nói.

Phương Minh nhìn các vị sư phụ, nói: "Các sư phụ, không phải Hồng Quân, mà là Thiên Đạo!" Đại sư phụ bước ra một bước, khí thế như hồng, ẩn chứa sức mạnh Đại Đạo, trầm giọng nói: "Thiên Đạo, ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi còn dám động thủ với Minh nhi, ta sẽ hủy diệt ngươi, rồi tạo lại Thiên Đạo, đối với ta, đó không phải là chuyện khó!" Ý thức Thiên Đạo từ trên người Hồng Quân lão tổ rút đi, triệt thoái ra ngoài.

Đại sư phụ không hề nói suông để hù dọa, Đại sư phụ chính là hóa thân của Đại Đạo, tuy không đại diện cho Đại Đạo, nhưng theo một ý nghĩa nào đó, Đại sư phụ có thể điều động uy năng của Đại Đạo.

Đại sư phụ muốn tiêu diệt Thiên Đạo, thật sự không phải chuyện khó khăn.

Sau khi Thiên Đạo rút đi, Hồng Quân lão tổ khôi phục lại sự thanh tỉnh.

Hồng Quân lão tổ nhìn mười ba vị sư phụ của Phương Minh đều đang ở Tử Tiêu Cung, không khỏi mặt già giật giật, nói: "Sao chư vị

đạo hữu đều ở trong Tử Tiêu Cung của bần đạo vậy?" "Hừ, ta lâu rồi không đánh Hồng Quân, sẵn tiện đánh cho sướng tay!" Thập Nhị sư phụ đại nộ, gào thét một tiếng, liền xông lên, đè Hồng Quân lão tổ xuống đánh cho một trận tơi bời.

Các sư phụ còn lại cũng xông lên, gia nhập đội hình đánh hội đồng Hồng Quân lão tổ.

Phương Minh nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, thầm nghĩ: "Mấy sư phụ đánh lão già Hồng Quân này sao mà thuần thục thế nhỉ, chẳng lẽ thường xuyên đánh ông ta sao?" Đánh cho Hồng Quân lão tổ một trận tơi bời, mấy vị sư phụ cuối cùng cũng hả được cơn giận, sau đó nghênh ngang rời đi.

Phương Minh mặt già co giật kịch liệt, nhìn Hồng Quân lão tổ bị đánh nằm chổng bốn vó trên đất, mặt sưng vù như đầu heo, cười gượng nói: "Cái đó... cái đó đạo tổ, thật sự ngại quá, mấy sư phụ của trẫm có hơi lỗ mãng..." Hồng Quân lão tổ từ trên đất bò dậy, vẻ mặt khổ sở nhìn Phương Minh, vội vàng nói: "Phương Minh đạo hữu cười rồi, bần đạo quen rồi..." Quen rồi?

Ý gì?

Chẳng lẽ mấy sư phụ thường xuyên đến Tử Tiêu Cung đánh Hồng Quân lão tổ sao?

Nhìn vẻ mặt của Hồng Quân lão tổ, Phương Minh mặt mày giật giật, thầm nghĩ: "Má ơi, không phải thật đó chứ?

Mấy sư phụ mình thật sự là khách quen của Tử Tiêu Cung sao?" Phương Minh bình tĩnh một lúc mới hoàn hồn.

Nuốt nước bọt, Phương Minh nhìn Hồng Quân lão tổ, vẻ mặt áy náy nói: "Đạo tổ, chuyện riêng thì là chuyện riêng, nhưng chúng ta giờ có kẻ địch chung là Thiên Đạo!" "Chuyện này bần đạo tự nhiên biết!"

Hồng Quân lão tổ mặt mày giật giật, nhìn Phương Minh, cau mày nói: "Phương Minh đạo hữu, bần đạo muốn thương lượng với đạo hữu một chuyện, về sau có thể đừng để mấy vị sư phụ của đạo hữu đến Tử Tiêu Cung nữa không, bần đạo thật sự chịu hết nổi rồi..." "Ách, cái đó... cái đó chắc chắn rồi, chắc chắn rồi!" Phương Minh cười gượng không ngớt, vội vã chắp tay nói: "Đạo tổ, cáo từ, cáo từ!" Nói xong, Phương Minh quay người vội vã rời khỏi Tử Tiêu Cung, đi về phía Hồng Hoang thế giới.

Cũng hết cách, mấy vị sư phụ có chút "bất thường", dường như rất thích đánh Hồng Quân lão tổ, coi việc đánh Hồng Quân lão tổ như một chuyện thú vị.

Chương 444

Thật đáng sợ!

Đối với Hồng Quân lão tổ, đó đúng là một cơn ác mộng.

Sau khi Phương Minh trở về thế giới Hồng Hoang, thân hình y liền xuất hiện trong đại doanh Thiên Đình.

Tử Vi Đại Đế Thú Hoàng Thần Nghịch thấy Phương Minh, vội chắp tay nói: "Bệ hạ!" Phương Minh mặt lạnh như nước, nói: "Miễn lễ!" Nói xong, Phương Minh đi thẳng đến ghế chủ vị, đặt mông ngồi xuống.

Chốc lát, Tử Đế Phục Hy, Hắc Đế Minh Hà lão tổ, Bạch Đế Đông Hoa Thượng Tiên... lũ lượt bước vào.

Phương Minh nhìn mọi người, nói: "Có một tin tức trọng đại, Thiên Đình lần này xuất chinh thảo phạt Phật Môn, bề ngoài kẻ địch của chúng ta là Phật Môn, nhưng kẻ địch của chúng ta lại là người khác!" Thú Hoàng Thần Nghịch cau mày nói: "Ý của bệ hạ là gì!" Phương Minh chỉ chỉ lên trời, nói: "Thiên Đạo!" Mọi người đồng loạt hít vào một hơi khí lạnh, vẻ mặt kinh hãi nhìn Phương Minh.

Tử Đế Phục Hy, Hắc Đế Minh Hà lão tổ và Bạch Đế Đông Hoa Thượng Tiên liếc nhìn nhau, đều thấy rõ sự kinh hãi trong mắt đối phương.

Giờ thì cuối cùng họ cũng hiểu, vì sao Phật Môn đột nhiên thế lực bạo trướng, ngay cả ba người họ, cộng thêm Thú Hoàng Thần Nghịch, lại không phải đối thủ của Phật Môn.

Thì ra phía sau Phật Môn có Thiên Đạo làm đồng minh!

Điều đáng ngại hơn là, tuy đều có căn cơ Thần Thai Tiên Thiên,

nhưng dù sao cũng bị Thiên Đạo quản chế, và đều đã được đăng ký ở chỗ Thiên Đạo.

Thiên Đạo có thể tùy ý xóa sổ họ!

Dường như đây là một trận chiến không có phần thắng!

Khoảnh khắc này, chư thần ma Thiên Đình hoảng loạn, hoàn toàn hoảng loạn.

Phương Minh nhìn chư thần ma, cười nói: "Chư vị không cần sợ hãi, Thiên Đạo không dám ra mặt động thủ đâu, nếu dám động, mấy vị sư phụ của trẫm sẽ hủy diệt Thiên Đạo, rồi tạo ra một Thiên Đạo mới!" Hủy diệt Thiên Đạo?

Rồi tạo ra một Thiên Đạo mới?

Chư thần ma nghe đến trợn mắt há hốc mồm, gần như không dám tin vào tai mình!

Chư thần ma nhìn nhau, kinh hô không ngớt.

Phương Minh nhìn chư thần ma, cười nói: "Có Thiên Đạo cản trở, vậy trẫm tạm thời nể mặt Thiên Đạo một chút, truyền lệnh xuống, rút quân, không được tái phát sinh chiến tranh quy mô lớn với Phật Môn, nhưng... quy mô nhỏ thì được chứ!" Chư thần ma cung kính vâng lệnh nói: "Vâng!" Phương Minh cười hì hì nói: "Lần này mấu chốt giữa Thiên Đình và Phật Môn nằm ở Tây Du, nếu Rư Lai có thể cướp đoạt thành quả của Phương giáo, vậy tại sao trẫm lại không thể cướp đoạt thành quả của Phật Môn?" Chư thần ma nghe vậy đại hỉ.

Phương Minh nhìn chư thần ma, cười nói: "Chư vị hãy giữ vững đại doanh, không được khinh suất quyết chiến với Phật Môn, đợi đến ngày trẫm đi cướp đoạt thành quả của Phật Môn trở về, sẽ một lần đoạt lấy Phật Môn!" "Cung chúc bệ hạ kỳ khai đắc thắng!" Chư thần ma lớn tiếng nói. "Trẫm đi đây!" Phương Minh thân hình lóe lên, biến

mất vô ảnh vô tung.

Phương Minh quay lại đoàn thỉnh kinh, một đường tây hành, chuẩn bị cướp đoạt thành quả của Phật Môn.

Nếu Phương Minh lần này có thể cướp đoạt thành quả của Phật Môn, thì cũng không cần khai chiến nữa, không cần người chết, càng không cần khiến thế giới Hồng Hoang tan hoang, mất đi linh khí của đại lục Hồng Hoang.

Trận đại chiến giữa Thiên Đình và Phật Môn lần trước cũng đã khiến Tôn hầu tử hoàn toàn nhận ra sự khủng bố của Thiên Đình.

Hiểu được trước đây việc đại náo Thiên Cung của mình thật nực cười đến mức nào!

Nhưng con khỉ đó cũng ngoan ngoãn, biết rằng mình có một người sư phụ "hời", chỉ cần ôm chặt đùi sư phụ, là có thể kê cao gối mà ngủ không lo lắng.

Thậm chí còn tự nhận là đứa con của Nữ Oa dùng Ngũ Sắc Thần Thạch còn lại sau khi vá trời, để nâng cao thân phận của mình.

Mấy thầy trò một đường du sơn ngoạn thủy, tổng phải trải qua chín chín tám mốt kiếp nạn, mới có thể lừa được Thiên Đạo, mới có thể cướp đoạt thành quả của Phật Môn.

Rư Lai Phật Tổ làm sao có thể không biết ý đồ của Phương Minh.

Chỉ là Phương Minh hiện giờ là dương mưu, Rư Lai biết cũng không có cách nào, chỉ đành tìm cách ngăn cản Tây Du.

Kể từ sau đại chiến với Thiên Đình, Phật Môn có thể nói là tổn thất thảm trọng.

Thiên Đình cường đại, vượt xa dự đoán của Phật Môn.

Phật Môn chỉ tu luyện bản thân, không tu luyện khí cụ hay các

phương diện khác, ở phương diện trọng hình bảo vật, có sự chênh lệch không nhỏ với Thiên Đình, đó cũng là nguyên nhân chính khiến Phật Môn bị Thiên Đình một lần đánh bại.

Rư Lai dùng Tuệ Nhãn quan sát động thái của thầy trò Phương Minh, chỉ thấy đoàn người Phương Minh lại gần hơn một bước đến Tây Hành.

Rư Lai cũng không còn cách nào, chỉ đành trước tiên kéo dài thời gian của đoàn người Phương Minh.

Cứ như vậy, Rư Lai liền phân ra một sợi thần hồn, đến Ô Kê Quốc, khuyên quốc vương Ô Kê Quốc quy thuận Phật Môn.

Nào ngờ quốc vương Ô Kê Quốc không nhận ra chân thân của Rư Lai, lại ra lệnh cho người ném thân xác chuyển thế của Rư Lai vào cống rãnh hôi thối.

Chương 445

Đáng thương thay Rư Lai Phật Tổ ở trong cống rãnh hôi thối ngâm ba ngày ba đêm, suýt nữa thì chết ngạt.

Nếu không phải một con rùa già trông thấy Rư Lai, cứu Rư Lai, thì thân xác chuyển thế của Rư Lai có lẽ đã chết ngạt thật rồi.

Rư Lai thu hồi thân xác chuyển thế, trong lòng vô cùng tức giận.

Đột nhiên trong lòng Rư Lai nảy ra một kế, liền biến ra một con sư tử xanh, con sư tử xanh vốn là tọa kỵ của Văn Thù Bồ Tát, nhưng giờ Văn Thù Bồ Tát bị giam cầm trong Thiên Đình, con sư tử cũng trở thành vật vô chủ.

Rư Lai ngầm truyền mệnh lệnh cho con sư tử xuống phàm, đến Ô Kê Quốc.

Lúc này, Ô Kê Quốc đang gặp hạn hán lớn, đạo nhân do Thanh Mao Sư Tử hóa thành hô mưa gọi gió, dễ dàng thu hút sự chú ý của quốc vương Ô Kê Quốc.

Quốc vương Ô Kê Quốc kết nghĩa huynh đệ với đạo nhân, bát bái làm giao hữu.

Nào ngờ đạo nhân kia lại có lòng hại người, cuối cùng có một ngày tìm được cơ hội, đẩy y vào một cái giếng...

Sau khi Thanh Mao Sư Tử hãm hại quốc vương Ô Kê Quốc, liền biến hóa thành quốc vương Ô Kê Quốc.

Kể từ đó, Thanh Mao Sư Tử liền thay thế quốc vương Ô Kê Quốc làm hoàng đế Ô Kê Quốc, tác oai tác phúc, làm loạn triều chính, gây họa hậu cung.

Một ngày nọ, đoàn người Phương Minh tiếp tục tây hành, dừng

chân tại một dịch quán.

Đêm xuống, một trận âm phong thổi qua, Phương Minh hơi nhíu mày, đi ra ngoài.

Tuy y đến từ hậu thế, nhưng lại không biết trên đường Tây Hành rốt cuộc có bao nhiêu yêu quái, hoặc là yêu quái nào, dù sao Tây Du lúc này đã khác hẳn so với nguyên bản, hoàn toàn loạn hết rồi.

Y cũng biết, tám phần mười yêu quái lúc này đang gây sự, và tám phần mười yêu quái đó có liên quan đến cái lão Rư Lai kia.

Phương Minh đi ra ngoài, đột nhiên thấy phía trước bay ra một cái giếng bát giác.

Trong giếng hơi nước bốc lên, bay ra một quỷ hồn ướt sũng.

Phương Minh hai mắt hơi nheo lại, trầm giọng nói: "Yêu nghiệt phương nào, dám làm càn trước mặt bần tăng!" Quỷ hồn kia bay ra, "phù thông" một tiếng, quỳ sụp xuống đất, chắp tay về phía Phương Minh nói: "Trưởng lão, xin trưởng lão cứu mạng, xin trưởng lão minh oan cho ta..." Phương Minh nhướng nhướng mày, nói: "Ngươi là ai?

Vì sao lại muốn bần tăng cứu mạng?" Quỷ hồn khóc lóc nói: "Trưởng lão nhìn trang phục của ta..." Phương Minh nhìn kỹ, chỉ thấy quỷ hồn kia mặc mãng bào, đội kim quan màu tím, thì ra là một vị đế vương, không khỏi cau mày nói: "Là đế vương phương nào, vì sao lại luân lạc đến nông nỗi này?

Biến thành cô hồn dã quỷ?" Quỷ hồn càng thêm bi thiết, khóc nói: "Trưởng lão, ta vốn là quốc vương Ô Kê Quốc cách đây không xa trên đường tây hành này, lại bị yêu đạo hãm hại, trở thành cô hồn dã quỷ, xin trưởng lão làm chủ cho ta!" Phương Minh nhướng nhướng mày, thầm nghĩ: "Thì ra là quốc vương Ô Kê Quốc, vậy là cái con tọa kỵ của Văn Thù Bồ Tát đang giở trò quỷ à?

Không đúng, Văn Thù Bồ Tát giờ đang bị giam trong Thiên Cung, vậy là cái lão Rư Lai kia?" Nghĩ vậy, Phương Minh nhìn quỷ hồn kia, nói: "Quỷ hồn, ngươi thật là không biết điều, đã có oan khuất thì nên đến Địa Phủ kêu oan, vì sao lại đến tìm bần tăng?" Quỷ hồn khóc lóc nói: "Trưởng lão không biết, yêu quái đó thông thiên, có giao tình với cả Đông Sơn Địa Phủ, ta cửa nào cũng không gõ được, đường nào cũng không kêu được, may nhờ có Lục Đinh Kim Giáp thần nhân của Thiên Đình chỉ điểm, bảo đến tìm trưởng lão, vì đại đồ đệ của trưởng lão là Tề Thiên Đại Thánh, có thể minh oan cho ta, xin trưởng lão làm chủ cho ta!" Phương Minh nhướng nhướng mày, nói: "Lục Đinh Kim Giáp thần nhân à?

Được thôi, nhưng yêu đạo kia nắm giữ triều chính, làm sao đây?" Quỷ hồn nói: "Ta có Thái tử, mỗi khi tiết Trùng Dương, Thái tử đều đến miếu dâng hương, trưởng lão có thể thông qua Thái tử trà trộn vào triều đình!" Phương Minh nhướng nhướng mày, cười nói: "Được rồi, ngươi đi đi!" "Đa tạ trưởng lão!" Quỷ hồn nhảy vào giếng, biến mất vô ảnh vô tung.

Phương Minh trở về sương phòng, cùng Tôn hầu tử và những người khác thương nghị chuyện này.

Tôn hầu tử vừa nghe có yêu quái có thể đánh, lập tức mừng rỡ khôn xiết.

Mấy ngày sau hẹn xong việc, liền đợi Thái tử đến miếu.

Trong miếu Thái tử, Phương Minh bước vào, cười nói: "Xui xẻo, xui xẻo quá..." Thái tử vừa nghe, lập tức đại nộ, trầm giọng nói: "Hòa thượng nói bậy bạ gì đấy?" Phương Minh cười nói: "Vì ngươi xui xẻo đó!" Thái tử 'reng' một tiếng rút bội kiếm đeo bên hông ra, giận dữ nói: "Hòa thượng, còn dám nói bậy, ta giết ngươi!" Phương Minh khẽ lắc đầu, nói: "Nhận giặc làm cha, không biết thiên số, chẳng phải

xui xẻo sao?" Thái tử giận dữ nói: "Hòa thượng, ngươi dám đường đột Thái tử này như vậy, tìm chết!" Nói rồi, Thái tử rút bội kiếm đeo bên hông ra, một kiếm đâm về phía Phương Minh.

Đúng lúc đó, một bàn tay đầy lông vươn ra, tóm lấy bội kiếm của Thái tử, giật lấy, rồi bóp nát bội kiếm của Thái tử thành một đống sắt vụn.

Hành động thô lỗ như vậy, đương nhiên là Tôn hầu tử rồi.

Thái tử kinh hô liên tục, kinh ngạc và tức giận nhìn Phương Minh và Tôn hầu tử, giận dữ nói: "Các ngươi là ai?

Dám mưu hại Thái tử này!" Tôn hầu tử cười lạnh một tiếng, nói: "Mưu hại?

Lão Tôn ta muốn giết ngươi thì dễ như bóp chết một con kiến, giết ngươi chẳng có ý nghĩa gì!" Phương Minh cười hì hì nhìn Thái tử, cười nói: "Thái tử đừng sợ, ta là hòa thượng đến từ Đông Thổ Đại Đường, phụ hoàng của ngươi tìm ta, muốn ta minh oan cho y!" Thái tử nhướng nhướng mày, kinh ngạc và tức giận nói: "Hòa thượng Đông Thổ, càng ngày càng quá đáng, phụ hoàng của Thái tử này đang ở trên triều chính, làm sao cần minh oan, thật nực cười!" Phương Minh khẽ lắc đầu, nói: "Đó chính là nguyên nhân bần tăng nói ngươi nhận giặc làm cha, người ở trên triều đình kia không phải phụ thân ngươi, mà là đạo nhân Toàn Chân!" Thái tử vẻ mặt kinh ngạc và tức giận nhìn Phương Minh và Tôn hầu tử, giận dữ nói: "Nói bậy, phụ hoàng của ta..." Phương Minh lại tiếp tục nói: "Ba năm trước, Ô Kê Quốc có một đạo sĩ Toàn Chân, đạo sĩ đó có thể hô mưa gọi gió, khiến Ô Kê Quốc quốc thái dân an, nào ngờ đạo sĩ đó lại nảy sinh dã tâm, trong Ngự Hoa Viên đã giết hại phụ thân ngươi, biến thành dáng vẻ của phụ hoàng ngươi, làm loạn triều chính, làm loạn hậu cung, nếu không tin, ngươi có thể nghĩ xem mấy năm nay phụ hoàng đối xử với

ngươi thế nào?" Thực tế, Thái tử sớm đã có điều nghi ngờ, thái độ của phụ hoàng đối với y ba năm nay quả thật khác xa so với trước, thậm chí Thái tử còn nhìn thấy sát ý trong ánh mắt của phụ hoàng.

Phương Minh lại tiếp tục nói: "...Nếu không tin, ngươi có thể về cung hỏi mẫu hậu của mình, xem mấy năm nay phụ hoàng đối xử với mẫu hậu thế nào!" Thái tử trong lòng dao động, vội vã rời khỏi tự miếu, quay về hoàng cung.

Chỉ có giọng nói của Phương Minh không ngừng vang vọng bên tai y, khiến y trong lòng bất an.

Cuối cùng, Thái tử không kìm được, đi vào hậu cung, hỏi mẫu hậu của mình.

Sau một hồi hỏi han, Thái tử càng phát hiện ra manh mối, kể lại chuyện hôm nay gặp Phương Minh và những người khác cho mẫu hậu nghe.

Hai mẹ con nghe xong, càng thêm khẳng định hoàng đế hiện tại là giả hoàng đế.

Phương Minh liền sai Tôn hầu tử và Trư Bát Giới đi đến giếng bát giác vớt thi thể hoàng đế lên.

Sau một hồi quanh co, Tôn hầu tử vừa dỗ vừa lừa, lừa Trư Bát Giới xuống đáy giếng, Trư Bát Giới vớt thi thể hoàng đế lên.

Phương Minh liền hóa thành một đạo lưu quang, quay về Thiên Đình, đến Đâu Suất Cung của Thái Thượng Lão Quân.

Chương 446

Thái Thượng Lão Quân thấy Phương Minh, vội thi lễ nói: "Không biết bệ hạ vì sao lại đến Đâu Suất Cung của bần đạo?" Phương Minh cười toe toét, nói: "Lão Quân à, trẫm lần này đến đây, thực ra là để nói cho lão biết, cái lão Rư Lai kia đang đổ bô lên đầu lão đó!" Thái Thượng Lão Quân mặt mày giật giật, nói: "Bệ hạ nói quá lời rồi..." Phương Minh cười hì hì nhìn Thái Thượng Lão Quân, nói: "Không hề quá lời chút nào, cái lão Rư Lai kia phái Thanh Mao Sư Tử Tinh của Văn Thù Bồ Tát xuống núi ngăn cản trẫm tây hành thỉnh kinh, lại để con sư tử xanh đó biến thành dáng vẻ của đạo nhân Toàn Chân, chẳng phải là đổ bô lên đầu đạo hữu sao, còn gì nữa chứ?" Thái Thượng Lão Quân mặt mày giật giật, nói: "Bệ hạ xin về đi, bần đạo đã hiểu rồi!" Phương Minh cười toe toét, hóa thành một đạo lưu quang, biến mất trong Đâu Suất Cung.

Thái tử Ô Kê Quốc đã xác nhận phụ thân mình đã chết, kẻ giết hại phụ thân chính là yêu quái đang ở trên triều đình.

Ngày thứ hai, Phương Minh và những người khác dẫn quốc chủ Ô Kê Quốc đã được cứu sống lên triều đường.

Thanh Mao Sư Tử nhìn Phương Minh và những người khác, lập tức đại nộ, trầm giọng quát: "Các ngươi là ai?" Thái tử bước ra, giận dữ nhìn Thanh Mao Sư Tử, trầm giọng quát: "Yêu quái, ngươi dám ám hại phụ thân ta, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" Nói rồi, Thái tử bước ra, một kiếm đâm về phía Thanh Mao Sư Tử.

Thanh Mao Sư Tử đại nộ, một tay nắm lấy kiếm của Thái tử, bóp nát kiếm của Thái tử thành một cục sắt vụn.

Tôn hầu tử kêu lớn một tiếng, vung gậy liền đập về phía Thanh

Mao Sư Tử.

Lúc sinh tử quan đầu, Thanh Mao Sư Tử không thể giả vờ được nữa, tay khẽ lật, hiện ra một cây trường đao, chặn Kim Cô Bổng của hầu tử.

Hai người liền đánh nhau trong Kim Loan Điện.

Hai bên đánh nhau bất phân thắng bại, con Thanh Mao Sư Tử Tinh kia tu luyện được Phật pháp thần thông, cũng vô cùng lợi hại.

Nhưng cuối cùng hầu tử kỹ cao hơn một bậc, một côn đánh vào người Thanh Mao Sư Tử, đánh Thanh Mao Sư Tử thân hình nứt toác, vội vàng bay về phía bầu trời.

Trư Bát Giới và Sa Tăng hai người thấy vậy, một người cầm Cửu Xỉ Đinh Ba, một người cầm bảo trượng, liền cùng Tôn hầu tử đi vây công con Thanh Mao Sư Tử Tinh kia.

Thanh Mao Sư Tử Tinh thấy tránh không kịp, liền hạ vân đầu, đến trước mặt Phương Minh, biến thân một cái, hóa thành dáng vẻ của Phương Minh.

Tôn hầu tử và những người khác đuổi về.

Trư Bát Giới vội nói: "Hầu ca, sao lại có hai sư phụ?" Tôn hầu tử mở Hỏa Nhãn Kim Tinh ra nhìn, lại phát hiện hai Phương Minh giống hệt nhau, căn bản không thể phân biệt được.

Thì ra con Thanh Mao Sư Tử Tinh đó thường xuyên ở cạnh Phật Tổ, được Phật pháp thần thông chiếu rọi, do đó có thể che mắt Hỏa Nhãn Kim Tinh của hầu tử.

Phương Minh khẽ lắc đầu, trong thầm lặng vận chuyển pháp lực, con yêu tinh đó lập tức hiện nguyên hình.

Thanh Mao Sư Tử Tinh đại kinh, vội vàng nhảy vọt lên không,

nhảy vào trong vân đầu.

Tôn hầu tử mấy người vội vàng đi đuổi theo. "Phật Tổ cứu mạng!" Thanh Mao Sư Tử Tinh thấy Tôn hầu tử mấy người đuổi gấp, không khỏi kêu lớn.

Rư Lai Phật Tổ cau mày thật sâu, thò tay về phía Thanh Mao Sư Tử Tinh tóm lấy, cứu về Thanh Mao Sư Tử Tinh.

Bàn tay khổng lồ xuyên phá thời không, tóm lấy Thanh Mao Sư Tử Tinh.

Đúng lúc đó, một đạo nhân bay tới, trong tay ném ra một thanh kiếm, thanh kiếm đó vô cùng sắc bén, một kiếm liền đâm thủng một lỗ lớn vào lòng bàn tay của Rư Lai Phật Tổ.

Rư Lai Phật Tổ bị đau, vội vàng thu hồi bàn tay, kinh ngạc và tức giận nói: "Huyền Đô Đại Pháp Sư..." Đạo nhân đó chính là đệ tử duy nhất của Thái Thượng Lão Tử, Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Huyền Đô Đại Pháp Sư nhìn về phía Tây Thiên, lớn tiếng nói: "Rư Lai, dám làm mà không dám chịu, lại để nghiệt súc biến thành dáng vẻ của Đạo Môn ta, làm hỏng danh tiếng Đạo Môn ta, thật sự là không coi ai ra gì!" Nói rồi, Huyền Đô Đại Pháp Sư lại một lần nữa tế ra thanh kiếm kia, kiếm quang lóe lên, đầu của Thanh Mao Sư Tử to lớn tách rời khỏi thân thể, "oanh" một tiếng rơi xuống đất, tạo thành một cái hố lớn trên mặt đất.

Huyền Đô Đại Pháp Sư quay đầu nhìn Phương Minh, khẽ chắp tay, hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía Thiên Kình Sơn.

Phương Minh cười toe toét, biết rằng việc châm ngòi ly gián của mình đã có tác dụng rồi.

Huyền Đô Đại Pháp Sư chắc chắn là do Thái Thượng Lão Tử phái đến, chém giết Thanh Mao Sư Tử, làm bị thương Rư Lai Phật Tổ, để

cảnh cáo Rư Lai Phật Tổ.

Phương Minh đã châm ngòi Thái Thượng Lão Tử và Rư Lai, khiến Thái Thượng Lão Tử phái Huyền Đô Đại Pháp Sư chém giết Thanh Mao Sư Tử Tinh, làm Phật Môn và Đạo Môn kết oán.

Thái Thượng Lão Tử đương nhiên cũng biết Phương Minh đã giở trò.

Nghĩ tới nghĩ lui, Thái Thượng Lão Tử luôn cảm thấy trong lòng không thoải mái, liền thò tay xuống hạ giới tóm lấy một con Thanh Ngưu.

Con Thanh Ngưu đó không phải ai khác, chính là tọa kỵ Khuê Ngưu của Thông Thiên Giáo Chủ, nay là Ngưu Ma Vương bá chủ yêu giới.

Ngưu Ma Vương đang ôn tồn với Thiết Phiến Công Chúa, đột nhiên bị Thái Thượng Lão Tử bắt đi, không khỏi nén một bụng lửa.

Nhưng khi Ngưu Ma Vương nhìn rõ phía sau Thái Thượng Lão Tử, sợ đến tái mặt, vội cung kính nói: "Đại lão gia!" Thái Thượng Lão Tử nhìn Ngưu Ma Vương, nói: "Bần đạo triệu ngươi đến đây, có một số việc cần ngươi đi làm!" Ngưu Ma Vương nhếch nhếch miệng, tuy không muốn đi làm, nhưng vẫn vội cung kính nói: "Đại lão gia xin cứ phân phó!" Thái Thượng Lão Tử nhìn Ngưu Ma Vương, nói: "Thiên Đế thác thân vào Đường Tam Tạng, đi Tây Hành thỉnh kinh, chuyện này ngươi biết chứ?" Ngưu Ma Vương nhếch nhếch miệng, cười gượng nói: "Tiểu nhân biết ạ!" Thái Thượng Lão Tử lại nói: "Thiên Đế thay Đường Tam Tạng thỉnh kinh, không ngoài mục đích cướp đoạt thành quả của Phật Môn, nếu cứ để Thiên Đình không ngừng lớn mạnh, thì Đạo Môn ta cũng sẽ trở thành phụ thuộc, ngươi cần xuống hạ giới ngăn cản một phen!" Ngưu Ma Vương mặt mày co giật kịch liệt, cười gượng nói: "Đại lão gia, đó là Thiên Đế, tôn quý như Thánh

Nhân, tiểu nhân sợ không ngăn cản nổi ạ!" Thái Thượng Lão Tử hít sâu một hơi, nói: "Thiên Đế thác thân Đường Tam Tạng, thay Đường Tam Tạng thỉnh kinh, không ngoài mục đích cướp đoạt thành quả của Phật Môn, nhưng y bắt buộc phải đích thân trải qua chín chín tám mốt kiếp nạn, mới có thể lừa được Thiên Đạo, được Thiên Đạo công nhận, như vậy, Thiên Đế ở phàm gian không thể sử dụng pháp lực, ngươi cứ yên tâm mà làm đi, thứ mà ngươi phải đối phó, không phải Tôn hầu tử, Trư Bát Giới và Sa Tăng!" Ngưu Ma Vương thở phào nhẹ nhõm, nói: "Nếu vậy, tiểu nhân sẽ đi làm ngay!" Thái Thượng Lão Tử tay khẽ lật, một đóa lửa xuất hiện trong tay, nói với Ngưu Ma Vương: "Đây là bản nguyên Tam Muội Chân Hỏa, ngươi có thể mang xuống phàm gian, truyền cho nhi tử Hồng Hài Nhi, để Hồng Hài Nhi ra mặt đối phó với đoàn người Thiên Đế, như vậy, ngươi có thể không cần lộ diện!" Ngưu Ma Vương nhướng nhướng mày, mừng rỡ nói: "Đa tạ đại lão gia!" "Đi đi!" Thái Thượng Lão Tử khẽ phất tay áo.

Ngưu Ma Vương chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đợi đến khi xuất hiện trở lại, đã ở trong động phủ của Hồng Hài Nhi.

Hồng Hài Nhi ở trong Hỏa Vân Động ở Khô Tùng Giản, sử dụng một cây Trượng Bát Hỏa Tiêm Thương, tu luyện Tam Muội Chân Hỏa, cũng là tiểu đại vương nổi danh gần xa.

Ngưu Ma Vương đánh bản nguyên Tam Muội Chân Hỏa mà Thái Thượng Lão Tử ban cho vào trong cơ thể Hồng Hài Nhi, khiến uy lực Tam Muội Chân Hỏa của Hồng Hài Nhi đại tăng.

Ngưu Ma Vương ngầm dặn dò Hồng Hài Nhi một phen, bảo y ngăn cản đoàn người Phương Minh.

Nhưng cũng dặn dò Hồng Hài Nhi, đánh không lại thì chạy, dù sao cũng đã ngăn cản, hoàn thành sứ mệnh của Thái Thượng Lão Tử.

Chương 447

Đoàn người Phương Minh một ngày đi qua một khu rừng núi, đột nhiên trên bầu trời có một đóa hồng vân bay tới.

Phương Minh nhướng nhướng mày, nhìn kỹ lại, chỉ thấy trong hồng vân ẩn hiện một đứa bé đang bay lượn, không khỏi trong lòng khẽ động, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ là Hồng Hài Nhi?" Tôn hầu tử cũng phát hiện Hồng Hài Nhi, không khỏi mặt mày co giật kịch liệt, nói: "Sư phụ, đây chắc chắn là yêu quái, chúng ta mau đi nhanh lên!" Phương Minh gật đầu, cưỡi ngựa tiếp tục lên đường. "Trưởng lão, cứu mạng, cứu mạng a, trưởng lão..." Đúng lúc đó, trong rừng núi vang lên tiếng khóc thét của một đứa trẻ.

Trư Bát Giới hai mắt thần quang ẩn hiện, nói: "Sư phụ, dường như có người đang kêu cứu!" Phương Minh nhíu nhíu mày, liếc nhìn Trư Bát Giới, không nói gì.

Mặt già của Trư Bát Giới giật giật, sợ đến rụt cổ lại, cũng không dám nói thêm.

Trong đó mấu chốt, hiển nhiên dễ thấy, Hồng Hài Nhi là nhi tử của Ngưu Ma Vương.

Ngưu Ma Vương là ai chứ?

Ngưu Ma Vương chính là tọa kỵ Khuê Ngưu của Thông Thiên Giáo Chủ, cũng là người trong Huyền Môn, cũng là người trong Đạo Giáo.

Cứ thế suy ra, Hồng Hài Nhi cũng tám phần là người trong Đạo Môn.

Phương Minh vừa mới châm ngòi Đạo Môn và Phật Môn một

phen, khiến Phật Đạo kết oán, Hồng Hài Nhi liền xuống chặn đường, ý gì đây?

Rõ ràng phía sau Hồng Hài Nhi nhất định có người!

Vậy người phía sau Hồng Hài Nhi là ai chứ?

Đương nhiên là Thái Thượng Lão Tử!

Chắc chắn Thái Thượng Lão Tử đã bị Phương Minh "chơi xỏ", nên mới trả đũa lại thôi!

Trư Bát Giới lại là đệ tử nhập thất của Thái Thượng Lão Tử, Thái Thượng Lão Tử phái Hồng Hài Nhi xuống, Trư Bát Giới nhất định biết được chuyện này, do đó mới cố ý lên tiếng, nhắc nhở Phương Minh và những người khác.

Tôn hầu tử một tay nắm lấy tai Trư Bát Giới, giận dữ nói: "Ngốc tử, tai ngươi to vậy mà cũng bị bịt rồi à, nghe lầm, nghe lầm rồi..." Nói rồi, Tôn hầu tử kéo Bạch Long Mã, vội vàng đi về phía trước.

Sa Tăng dường như cũng phát hiện có điều không ổn, vội vàng bảo vệ phía sau Phương Minh.

Chỉ có Trư Bát Giới ánh mắt chớp động, dường như có vẻ do dự.

Hồng Hài Nhi thấy Phương Minh và những người khác không mắc bẫy, không khỏi đại nộ, hóa thành một đóa hồng vân, lại bay đến trước mặt Phương Minh và những người khác, lớn tiếng kêu: "Cứu mạng, cứu mạng a..." Phương Minh mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, coi như không thấy.

Tôn hầu tử chỉ lo thúc giục đi về phía trước.

Trư Bát Giới cũng không dám nói gì, cúi đầu đi đường.

Hồng Hài Nhi tức đến nghiến răng nghiến lợi, "phì" một tiếng, lại hóa thành một đóa bạch vân, chắn đường đi của Phương Minh và

những người khác.

Lần này, Hồng Hài Nhi rút kinh nghiệm từ mấy lần trước, nằm trên đường, lớn tiếng kêu: "Trưởng lão, cứu mạng, cứu mạng a..." Phương Minh giả vờ không thấy, lớn tiếng nói: "Cái thứ quỷ quái nào la hét lung tung vậy?

Đi mau, đi mau..." "Hahaha, đúng, đồ quỷ quái, đồ quỷ quái..." Tôn hầu tử đại hỉ, kéo Bạch Long Mã, tiếp tục đi về phía trước.

Sa Tăng cúi đầu đi về phía trước.

Trư Bát Giới liếc nhìn Hồng Hài Nhi, há há miệng, cũng không nói gì, tiếp tục cúi đầu đi đường.

Hồng Hài Nhi đại nộ, kinh ngạc và tức giận nói: "Hòa thượng to đầu kia, dám giả câm giả điếc!" Nói rồi, Hồng Hài Nhi hóa thành một đạo hồng quang, chặn đường đi của Phương Minh và những người khác, lớn tiếng kêu: "Hòa thượng to đầu, tìm chết!" Tôn hầu tử đại nộ, tay khẽ lật, Kim Cô Bổng xuất hiện trong tay, liền đập về phía Hồng Hài Nhi. "Núi!" Hồng Hài Nhi đột nhiên kêu lớn.

Một ngọn núi liền từ trên trời giáng xuống, đập thẳng vào đầu đoàn người Phương Minh.

Trư Bát Giới và Sa Tăng hai người giật nảy mình.

Tôn hầu tử kêu lớn một tiếng, cơ bắp toàn thân cuồn cuộn, hai tay nâng ngọn núi lên, lớn tiếng kêu: "Sư phụ, đi mau, đi mau..." Phương Minh thúc Bạch Long Mã, Bạch Long Mã bốn vó hí vang, một tiếng hí, phi nhanh về phía trước.

Trư Bát Giới và Sa Tăng hai người cũng vội vàng tránh ra khỏi ngọn núi.

Trư Bát Giới vội nói: "Hầu ca..." Tôn hầu tử chống đỡ ngọn núi, lớn tiếng kêu: "Mau đi bảo vệ sư phụ!" Trư Bát Giới và Sa Tăng hai

người nghiến răng, lớn tiếng kêu: "Hầu ca cẩn thận!" Nói rồi, hai người vội vàng đi đuổi Phương Minh.

Hai người phi nhanh lên phía trước, lại thấy Phương Minh bị một đạo hồng quang bắt đi, không khỏi tức giận kêu oai oái.

Trư Bát Giới và Sa Tăng vội vàng đi đuổi theo đạo hồng quang kia, chỉ là đạo hồng quang đó tốc độ cực nhanh, chân trời dâng lên một lượng lớn hỏa vân, che khuất tầm nhìn của hai người.

Hai người đuổi mất dấu, đành phải quay về, tìm Tôn hầu tử.

Cứu Tôn hầu tử ra trước đã!

Tôn hầu tử vẫn đang chống đỡ mấy ngọn núi, từng bước từng bước tiến lên, vô cùng gian nan.

Chương 448

Thực tế, với thực lực của Tôn hầu tử, mấy ngọn núi căn bản không thể vây khốn y, chỉ là y bị Ngũ Hành Sơn đè sợ hãi rồi, có bóng ma tâm lý, do đó nhất thời không thoát ra được.

Sa Tăng và Trư Bát Giới hai người thấy Tôn hầu tử bị từng ngọn núi đè xuống, không khỏi vội vàng toát mồ hôi đầm đìa.

Tôn hầu tử thấy hai người quay về, không khỏi vội nói: "Sư phụ đâu?" Sa Tăng vội nói: "Hầu ca, sư phụ bị con tiểu yêu quái đó bắt đi rồi!" Tôn hầu tử đại cấp, bộc phát tiềm năng, lớn tiếng quát một tiếng, trực tiếp phá tan mấy ngọn núi thoát ra, nhìn Trư Bát Giới và Sa Tăng, vội nói: "Hai người các ngươi trông nom sư phụ kiểu gì vậy?

Sao lại để yêu quái bắt sư phụ đi mất rồi?" Sau lần trước Phương Minh và Tôn hầu tử đại náo Tây Phương Phật Giáo, tình cảm giữa Tôn hầu tử và Phương Minh rất tốt.

Y cũng cho rằng Phương Minh ở hạ giới này không phải là thân thể chuyển thế có pháp lực, có khả năng không có pháp lực, do đó vô cùng lo lắng.

Sa Tăng nhếch nhếch miệng, vội nói: "Hầu ca, con yêu quái đó biết hô phong hoán vũ, em và Nhị sư huynh đuổi được nửa đường, bị con yêu quái đó dùng mây mù che chắn đường đi, mất dấu sư phụ, do đó bất đắc dĩ mới quay về!" Tôn hầu tử sốt ruột như kiến bò chảo nóng, đi đi lại lại, vội nói: "Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?" Tôn hầu tử mở to Hỏa Nhãn Kim Tinh, nheo mắt nhìn về phía xa, nhưng phía trước hỏa vân bốc lên, yêu khí ngút trời, đó chính là nơi yêu quái ẩn náu.

Vừa định đi tìm con yêu quái kia, đột nhiên lại nghĩ đến thủ đoạn

của yêu quái, không khỏi trong lòng thắt lại, rút Kim Cô Bổng ra, đập xuống đất một cái, lớn tiếng kêu: "Thổ địa, Thổ địa, mau ra, mau ra!" Một lát sau, một ông Thổ địa từ dưới đất chui lên, nhìn ba người Tôn hầu tử, vội hành lễ nói: "Kính chào Đại Thánh, kính chào Thiên Bồng Nguyên Soái, kính chào Quyển Liêm Thần..." Tôn hầu tử vội nói: "Đừng nói những lời vô dụng đó, ta hỏi, nơi đây có yêu quái không?" Thổ địa vội nói: "Có, có, có!" Tôn hầu tử vội nói: "Mau nói!

Yêu quái đó ở đâu?

Lịch sự thế nào?" Thổ địa lại vội chắp tay nói: "Đại Thánh đừng vội, hãy nghe tiểu thần từ từ kể, yêu quái ở đây tên là Thánh Anh Đại Vương, nhũ danh Hồng Hài Nhi, là nhi tử của bá chủ yêu giới Ngưu Ma Vương và thê tử Thiết Phiến Công Chúa, đóng đô ở đây, trước đó đã đánh Thổ địa, nô dịch Sơn Thần, thật khổ cho bọn tiểu tiên chúng tôi..." "...Ồ?

Hồng Hài Nhi?

Con trai của Ngưu Ma Vương?

Hahahahaha..." Tôn hầu tử vừa nghe, lập tức mừng rỡ khôn xiết, hưng phấn múa tay múa chân, đập đùi.

Trư Bát Giới hỏi: "Hầu ca, sao huynh lại vui mừng như vậy?" Tôn hầu tử vui vẻ nói: "Ngươi không biết đâu, năm đó Lão Tôn ta và Ngưu Ma Vương từng kết nghĩa huynh đệ trên Hoa Quả Sơn, Ngưu Ma Vương là đại ca của Lão Tôn ta, vậy thì Hồng Hài Nhi là cháu của Lão Tôn ta rồi!" "Ồ?

Có chuyện như vậy sao?" Trư Bát Giới vẫy vẫy hai tai, ánh mắt chớp động nói.

Tôn hầu tử hưng phấn vỗ đùi bôm bốp, ha hả cười lớn nói: "Hai vị đệ đệ, đi mau, ta đi tìm đứa cháu của Lão Tôn ta, bảo nó thả sư phụ

ra, rồi chuẩn bị một bữa tiệc rượu cho ba anh em ta, ta sẽ ăn một bữa thật sảng khoái!" Trư Bát Giới và Sa Tăng nghe xong, lập tức đại hỉ, vội cười nói: "Được được được, chúng ta mau đi tìm cháu của Hầu ca, đi mau!" Cứ thế ba huynh đệ vui vẻ đi về phía Hỏa Vân Động.

Chỉ là Ngưu Ma Vương mà biết Tôn hầu tử đến, e rằng cũng phải trốn thật xa, bởi vì Ngưu Ma Vương cho rằng Tôn hầu tử là một tên nhà quê ở hạ giới.

Ngưu Ma Vương coi việc kết bái huynh đệ với sáu vị đại yêu trên Hoa Quả Sơn là vết nhơ lớn nhất trong đời y.

Sợ mấy vị đại yêu kia lại gây ra chuyện họa trời, kéo y vào rắc rối.

Vì vậy, Ngưu Ma Vương thậm chí không quản ngại ngàn vạn dặm mà dọn nhà, tránh xa Hoa Quả Sơn.

Ngưu Ma Vương mà biết Tôn hầu tử đến, trốn còn không kịp, làm sao còn tiếp đón, chuẩn bị tiệc rượu, càng đừng nói đến nhi tử Hồng Hài Nhi của Ngưu Ma Vương.

Ba huynh đệ đến ngoài động phủ của Hồng Hài Nhi, lớn tiếng kêu: "Cháu ơi, mau ra, mau ra nghênh tiếp thúc thúc!" "Oanh..." Cửa đá Hỏa Vân Động mở ra, một đám hài đồng xông ra.

Mấy hài đồng đó đều còn nhỏ tuổi, thì ra là một đám tiểu yêu quái.

Đứa trẻ dẫn đầu thân mặc yếm đỏ, tay cầm một cây Hỏa Tiêm Thương, da trắng nõn nà, trông như một con búp bê sứ, nhìn Tôn hầu tử và những người khác, giận dữ nói: "Ba tên ồn ào kia?

Ai là cháu của ngươi, nói năng cho sạch sẽ một chút, nếu không đừng trách tiểu gia Hỏa Tiêm Thương không nhận người!" Nói rồi, Hồng Hài Nhi cầm thương đâm về phía Tôn hầu tử.

Tôn hầu tử vươn tay tóm lấy Hồng Hài Nhi, cười ha hả nói: "Hồng Hài Nhi, con trai của Ngưu Ma Vương, ngươi không biết à,

năm trăm năm trước, Lão Tôn ta từng kết nghĩa huynh đệ với lão cha, lão cha Ngưu Ma Vương của ngươi là đại ca của Lão Tôn ta!

Con trai của Ngưu Ma Vương, đương nhiên là cháu của Lão Tôn ta rồi!" Trư Bát Giới vội nói: "Đúng đúng đúng, Hầu thúc, Lão Trư ta là Tam thúc của ngươi, còn Sa Tăng là Tứ thúc của ngươi, tiểu cháu, mau mời ba vị thúc thúc của ngươi vào động phủ, chuẩn bị rượu thịt thật ngon, để chúng ta ăn một bữa thật đã đời!" Sa Tăng vội nói: "Thế còn sư phụ ta đâu?" Hồng Hài Nhi kinh ngạc và tức giận liên tục, giận dữ nói: "Sư phụ của ngươi ta ăn rồi, xem thương đây!" Nói rồi, Hồng Hài Nhi liền muốn cầm thương đâm.

Nào ngờ Tôn hầu tử lực lớn vô cùng, Hồng Hài Nhi giãy giụa không thoát, không khỏi đại nộ, cầm Hỏa Tiêm Thương giương lên, một đạo hỏa quang xông ra, thiêu về phía Tôn hầu tử.

Tôn hầu tử giật mình, vội vàng bỏ Hỏa Tiêm Thương xuống, vỗ vỗ lửa trên người.

Mãi mới dập tắt được ngọn lửa, Tôn hầu tử vội nói: "Cháu ơi, Lão Tôn ta là thúc thúc thật của cháu đó, đừng động võ, đừng động võ..." "Hừ, cha ta đã nói rồi, nếu sau này gặp kẻ nào dám tự xưng là thúc thúc của ta, cứ đánh chết nó, hôm nay các ngươi đụng phải ta, số phận đen đủi rồi!" Hồng Hài Nhi giận dữ nhìn Tôn hầu tử và những người khác, lớn tiếng kêu.

Tôn hầu tử vẻ mặt ngơ ngác, xua tay nói: "Trẻ con, đừng nói bậy bạ, Lão Tôn ta và phụ thân ngươi tình huynh đệ thâm sâu, làm sao lại nói những lời như vậy chứ, mau mau thả sư phụ của ta ra!" "Sư phụ của ngươi ta đã ăn rồi, ta sẽ tóm ba tên các ngươi lại, lột da rút gân!" Hồng Hài Nhi đại nộ, lớn tiếng kêu: "Hài nhi, đẩy Hỏa Luân Xa ra!" Chỉ thấy từng tiếng pháo nổ vang, vô số tiểu yêu xông ra, đẩy từng cỗ xe nhỏ, trên những cỗ xe nhỏ đó lửa cháy hừng hực, hỏa quang khủng

bố ngút trời.

Hồng Hài Nhi vung Hỏa Tiêm Thương trong tay, Tam Muội Chân Hỏa khủng bố xông lên trời, thiêu đốt về phía ba người Tôn hầu tử!

Ngọn lửa này là Tam Muội Chân Hỏa, không giống như ngọn lửa bình thường, ngọn lửa hung mãnh như ngựa hoang thoát cương lao về phía ba người Tôn hầu tử, lập tức bị ngọn lửa nuốt chửng.

Tôn hầu tử thấy lửa thế mạnh, muốn dập tắt lửa, nhưng lửa thế lại không hề giảm nhỏ, rõ ràng không phải đối thủ của Hồng Hài Nhi, trong bất đắc dĩ, chỉ đành rút lui.

Hồng Hài Nhi thấy Tôn hầu tử và những người khác chạy trốn về phía xa, lớn tiếng kêu: "Thứ thích khách, xem ngươi còn dám đến đây gây rối nữa không!" Cùng lúc đó, trong Hỏa Vân Động, Phương Minh bị giam giữ, lúc này Hồng Hài Nhi vừa mới dạy dỗ xong Tôn hầu tử và những người khác, tự nhiên đắc ý, nói với Phương Minh: "Những đồ đệ của ngươi cũng không ra gì mà..." Phương Minh hiểu rằng đồ đệ của mình không phải đối thủ của Hồng Hài Nhi, biết không thể ngồi yên chờ chết, liền nghĩ ra một phương pháp tác chiến từ trong ra ngoài.

Phương Minh đột nhiên cười nói: "Ta đây là người phải làm đại sự, ngươi nghĩ với chút bản lĩnh đó mà đánh thắng được đồ đệ của ta sao?" Hồng Hài Nhi cười, "Ta muốn xem đồ đệ của ngươi có bản lĩnh gì." Phương Minh cười nói, "Ngươi đã từng nghe lịch sử của đồ đệ ta chưa?" Hồng Hài Nhi: "Chỉ là một con khỉ bát nháo, có lịch sử gì chứ, ta thấy nó ăn no rửng mỡ không có việc gì làm thôi." "Hahaha" Phương Minh cười lạnh, "Chẳng lẽ nó không vì bảo vệ ta đi Tây Thiên thỉnh kinh sao?" Hồng Hài Nhi nghe xong, lập tức hơi ngạc nhiên, vậy không ngại nghe thử.

Phương Minh: "Đó là Tôn Ngộ Không đại náo Thiên Cung năm

xưa, lúc đó đại náo Thiên Đình, bị Rư Lai Phật Tổ dùng Ngũ Hành Sơn đè xuống, cuối cùng vì ta cứu y ra, nên y liền cùng ta đi Tây Thiên thỉnh kinh." Hồng Hài Nhi nghe xong, đột nhiên nhớ lại chuyện Tôn hầu tử tự xưng là thúc thúc. "Ối, con khỉ bát nháo kia thật sự có bản lĩnh đấy." Hồng Hài Nhi trong lòng có chút run sợ.

Chương 449

Nhưng Hồng Hài Nhi đột nhiên lại phản ứng lại, nói: "Đại náo Thiên Cung thì lợi hại thật, nhưng lại không thể phá được Tam Muội Chân Hỏa của ta." Phương Minh nghe lời này, khéo léo đáp lại: "Đó chẳng qua là đồ đệ của ta chưa chuẩn bị kỹ thôi, nếu sớm biết ngươi có trò hay, thì kẻ xui xẻo là ngươi rồi." Hồng Hài Nhi nghe xong, cảm thấy thật sự có lý, liền nói: "Vậy ta xem ngươi có bản lĩnh gì." "Ta đợi thêm mấy ngày nữa, nếu ngươi không cứu được thì chỉ có số phận bị ăn thịt thôi." Kế hoạch của Phương Minh hoàn thành bước đầu tiên.

Nhưng Hồng Hài Nhi cũng không phải không có đối sách, đã phái mấy tên thủ hạ đi thăm dò hành tung của Tôn hầu tử.

Bên ngoài, Tôn hầu tử và những người khác hiểu rằng ngọn lửa này là Tam Muội Chân Hỏa, không có cách nào dập tắt được.

Tôn hầu tử triệu hoán Thổ Địa Gia ra, Thổ Địa nói: "Ngọn lửa này chỉ có Quạt Ba Tiêu của Thiết Phiến Công Chúa mới có thể dập tắt." Trư Bát Giới nghĩ ra một chủ ý, bảo Tôn hầu tử giả dạng thành Ngưu Ma Vương, Tôn hầu tử làm theo.

Nhưng tất cả lại bị thủ hạ của Hồng Hài Nhi phát hiện, một tên thủ hạ quay về bẩm báo tất cả cho Hồng Hài Nhi.

Hồng Hài Nhi biết được ý đồ của Tôn hầu tử, liền đi trước một bước, kể rõ tất cả cho mẫu thân mình.

Nào ngờ Thiết Phiến Công Chúa cũng nghĩ ra một kế trong kế.

Tôn hầu tử giả dạng Ngưu Ma Vương đến Động Ba Tiêu của Thiết Phiến Công Chúa, không gõ cửa, Thiết Phiến Công Chúa liền đưa một cái quạt vào.

Thấy đối phương khách khí như vậy, Tôn hầu tử liền thả lỏng cảnh giác, nào ngờ lại trúng quỷ kế của Thiết Phiến Công Chúa, cuối cùng Thiết Phiến Công Chúa đưa cho Tôn hầu tử một cái Quạt Ba Tiêu giả.

Tôn hầu tử cầm cái Quạt Ba Tiêu giả đó, một lần nữa đến Hỏa Vân Động.

Có Quạt Ba Tiêu, Tôn hầu tử tự nhiên dạn dĩ hơn nhiều, Hồng Hài Nhi lại một lần nữa phát ra Tam Muội Chân Hỏa về phía Tôn hầu tử.

Tôn hầu tử lấy Quạt Ba Tiêu ra quạt mạnh một cái.

Do là một cái quạt giả, lửa thế không hề giảm.

Tôn hầu tử và những người khác không thể không một lần nữa rút lui.

Tôn hầu tử lần này phẫn nộ đến cực điểm, quyết định cùng Hồng Hài Nhi quyết chiến một trận.

Sa Tăng ở một bên ngăn cản Tôn hầu tử. "Đại sư huynh, ngàn vạn lần đừng xông động, như vậy chỉ khiến con yêu tinh kia càng thêm ngông cuồng thôi." Thế là lại một lần nữa lựa chọn rút lui.

Trong Hỏa Vân Động, Phương Minh trong lòng biết đồ đệ của mình không thể đánh bại Hồng Hài Nhi, liền cũng hành động.

Nói với Hồng Hài Nhi: "Hài tử, ta thấy ngươi ngày ngày ở trong động, cũng không có việc gì làm, có muốn cân nhắc gia nhập Thiên Đình của ta không?" "...Để ta làm tay sai cho Thiên Đình ư?

Phụ thân Ngưu Ma Vương của ta là bá chủ yêu giới.

Nhưng y lại phải tuân theo sự quản giáo của Thái Thượng Lão Tử, đồ đệ của ta không đánh lại ngươi, nhưng một khi bẩm báo lên Thiên Đình, cũng sẽ có hậu quả như vậy." Hồng Hài Nhi nghe xong,

cảm thấy quả thật có lý. "Nhưng, ta gia nhập Thiên Đình, cũng phải cho ta chút lợi lộc chứ." Phương Minh trong lòng khẽ động, lấy ra Thượng Cổ Hồng Hoang Dị Hỏa Lưu Tinh Tử Viêm.

Ngọn lửa này tồn tại trong thiên thạch, liền lấy ngọn lửa này ra. "Nếu ngươi chịu quy thuận Thiên Đình, ta sẽ tặng ngọn lửa này cho ngươi, kết hợp với Tam Muội Chân Hỏa kia của ngươi, nhất định sẽ có uy lực lớn hơn!" Hồng Hài Nhi có chút động lòng, nghĩ đến phụ thân mình, nếu thật sự chọc giận Thiên Đình, cuối cùng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt mà bỏ đi.

Thế là quyết định quy thuận Phương Minh.

Lúc này Tôn hầu tử lại một lần nữa đến cửa Hỏa Vân Động, nhưng lần này cánh cửa lại mở ra, Phương Minh bước ra, nói: "Hồng Hài Nhi đã bị ta giải quyết rồi, mọi người không cần lo lắng nữa." Tôn hầu tử vẻ mặt ngơ ngác, nhưng thấy sư phụ không sao, cũng không nói thêm gì, thế là ba người lại một lần nữa lên đường thỉnh kinh.

Đoàn người Phương Minh tiếp tục đi trên con đường thỉnh kinh.

Lúc này phía trước xuất hiện một con sông lớn.

Nào ngờ Phương Minh và những người khác không biết bơi, do đó con sông trở thành vấn đề lớn nhất.

Đúng lúc mọi người đang sầu não, ở bờ bên kia xuất hiện một người lái đò.

Người đó đến trước mặt Phương Minh và những người khác, nói: "Các vị thí chủ, con sông này là Hắc Thủy Hà, tiểu nhân ngày ngày qua lại nơi đây, các vị thí chủ có muốn qua sông không?" Phương Minh biết người lái đò đó là yêu tinh biến thành, nhưng cũng không thể nói nhiều, liền dứt khoát dùng kế "dục cầm cố túng" (thả con tép

bắt con tôm).

Phương Minh nói: "Đồ nhi, nhìn xem xung quanh cũng không có thứ gì khác để qua sông, chi bằng đi thuyền này qua sông đi." Tôn hầu tử nhìn ra chiếc thuyền có chút không ổn, vội vàng ngăn cản, nhưng Phương Minh ra vẻ nhất định phải đi.

Thuyền phu nói: "Thuyền hơi chật, mỗi lần chỉ có thể chở hai người qua." Phương Minh nói với Tôn hầu tử và những người khác: "Để Bát Giới đi cùng ta một thuyền qua sông." Cứ thế, Phương Minh và Bát Giới lên thuyền.

Người lái thuyền liền chèo thuyền tiến về phía trước, ban đầu không có bất kỳ dị thường nào, nhưng khi thuyền đi đến giữa sông, nước sông đột nhiên cuộn thành một vòng xoáy, chiếc thuyền lập tức bị bao phủ bởi màn sương đen.

Trên bờ sông, Tôn hầu tử và Sa Tăng nhìn thấy sự bất thường, lập tức lấy vũ khí bay về phía giữa sông, quyết định cùng con yêu tinh kia quyết đấu.

Nhưng vô ích, màn sương đen đó không thể công phá, trong nháy mắt, Phương Minh và Trư Bát Giới bị cuốn vào trong vòng xoáy đó.

Tôn hầu tử biết thủy tính của mình không tốt, nếu tiếp tục đuổi theo nhất định sẽ thảm bại, liền hạ lệnh cho Sa Tăng rút lui, Tôn hầu tử và những người khác một lần nữa quay về bờ sông.

Tôn Ngộ Không đại nộ, yêu tinh đó chắc chắn biết lão Tôn thủy tính không tốt, nên mới trốn dưới nước không ra.

Chương 450

Sa Tăng ở một bên thấy Tôn hầu tử sốt ruột như vậy, vội vàng an ủi: "Đại sư huynh đừng giận, bây giờ tìm cách cứu người mới là quan trọng, chúng ta nghĩ cách đi." Trong lúc Tôn hầu tử và những người khác đang bàn bạc ở đây, Phương Minh và Trư Bát Giới bị yêu tinh bắt về động huyệt, Phương Minh lớn tiếng kêu: "Yêu quái trong Hắc Thủy Hà à." Yêu tinh nghe xong những lời đó, càng thêm đắc ý, nói: "Ngươi biết ta là ai, nhưng ta cũng sẽ không tha cho ngươi đâu." Phương Minh biết con yêu quái đó đang tranh giành địa bàn với Hà Thần ở đây. "Ta không chỉ biết lịch sử của ngươi, mà còn biết ngươi đang tranh giành địa bàn với Hà Thần ở đây." Yêu tinh nghe xong, có chút kinh ngạc. "Không sai, nhưng ta là Tây Hải Long Vương." Phương Minh biết Hà Thần kia nhất định sẽ đi cáo trạng với Tôn hầu tử, thế là cũng không giải thích nhiều.

Phương Minh nói với Trư Bát Giới: "Lát nữa chúng ta sẽ bị giam riêng, hỏa lực nhất định sẽ tập trung vào ta." "Một lát nữa, ngươi hãy ra ngoài trước." "Con yêu tinh này là cháu của Tây Hải Long Vương, sau khi ra ngoài hãy bảo Tôn Ngộ Không đi tìm Long Vương, như vậy ta mới có thể đảm bảo an toàn." Trư Bát Giới tuy nghe mà vẻ mặt ngơ ngác, nhưng cũng đã ghi nhớ lời sư phụ.

Phương Minh nói: "Đồ đệ của ta nhất định sẽ cứu ta, ngươi cứ chờ bị ăn đòn đi." Yêu tinh nghe vậy, mục tiêu chung là Phương Minh, thế là hạ lệnh tập trung một lượng lớn binh lực vào nơi giam Phương Minh, ở chỗ Trư Bát Giới chỉ để lại một chút hỏa lực.

Lúc này trên bờ, Tôn hầu tử và những người khác rối loạn trận cước, Tôn hầu tử thủy tính không tốt, do đó quyết định để Sa Tăng xuống nước, muốn dụ yêu quái ra.

Sa Tăng xuống động huyệt.

Một đám thủy binh phát động tấn công, Sa Tăng dễ dàng đối phó với đám thủy binh.

Không biết từ lúc nào, Sa Tăng đã tìm đến nơi giam Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới: "Sư huynh, vất vả rồi, con yêu tinh đó biết huynh sẽ đến, nên đã mai phục ở chỗ sư phụ đó." "Sư phụ vừa rồi bảo cứu ta ra xong thì rời khỏi đây đi tìm Hầu ca, chúng ta nghe lời sư phụ đi." Lúc này, phần lớn hỏa lực của yêu tinh tập trung ở chỗ Phương Minh.

Đám thủ hạ bị đánh lập tức chạy về bẩm báo, yêu tinh nghe xong, lập tức tức giận bùng nổ.

Đột nhiên yêu tinh xông ra, lớn tiếng kêu: "Hôm nay chính là ngày chết của các ngươi, xem ta bắt gọn cả hai!" Trư Bát Giới trong lòng nhớ lời Phương Minh nói, kéo Sa Tăng bơi về phía bờ.

Sa Tăng cũng có kế hoạch, định dụ yêu tinh lên bờ.

Nhưng con yêu tinh kia nhìn ra quỷ kế, cũng không đuổi theo.

Trư Bát Giới và những người khác quay về bờ.

Sa Tăng: "Đại sư huynh, con yêu quái đó không mắc lừa, kế hoạch của chúng ta thất bại rồi." Tôn hầu tử nghe xong, trong lòng lập tức vô cùng tức giận.

Trư Bát Giới vội vàng nói: "Sư huynh đừng hoảng, tuy kế hoạch không thành công, nhưng sư phụ cũng có kế hoạch." "Yêu quái đó là cháu của Tây Hải Long Vương, sư phụ bảo ta đi tìm Tây Hải Long Vương để thu phục con yêu quái đó." Đúng lúc đó, trong rừng cây bên cạnh lại xuất hiện một người.

Tôn hầu tử lớn tiếng kêu: "Người nào, chẳng lẽ là yêu tinh phái gián điệp?" "Đại Thánh bớt giận." Người này vô cùng cung kính. "Ta

là Hà Thần của Hắc Thủy Hà này, nửa năm trước yêu tinh đột nhiên xâm nhập con sông này, làm xáo trộn trật tự phủ của ta." "Nào ngờ phủ của ta thực lực không bằng, chỉ đành để nó thống trị." "Nay nghe tin Đại Thánh đến đây, đặc biệt thỉnh cầu Đại Thánh làm chủ cho tiểu nhân." Tôn hầu tử nghĩ, nếu giúp Hà Thần, nhất định có thể giúp mình qua sông, do đó sảng khoái đồng ý.

Tôn hầu tử: "Ngươi có biết lịch sử của yêu quái đó không?" Hà Thần: "Yêu quái đó là cháu của Tây Hải Long Vương." "Vậy vì sao ngươi không đi báo cáo Long Vương?" "Tiểu nhân vô năng, vì nó là cháu của Long Vương, tiểu nhân không dám bẩm báo Long Vương." "Vốn định bẩm báo Thiên Đình, nhưng nào ngờ tiểu nhân nhát gan, xin Đại Thánh đến giúp đỡ." Tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của Phương Minh.

Trư Bát Giới: "Sư huynh, huynh có giao tình với Long Vương đó, nếu huynh ra mặt, nhất định có thể khống chế con yêu quái đó, giải cứu sư phụ của chúng ta." Tôn hầu tử: "Vậy các ngươi đợi ở đây, để ta đi tìm Long Vương." Tôn hầu tử vội cưỡi mây, đi về Tây Hải, sử dụng thuật Tị Thủy Quyết, phân rẽ sóng nước.

Long Vương nghe tin Tôn hầu tử đến, liền dẫn chúng thủy tộc ra cung nghênh tiếp.

Tôn hầu tử thuật lại chuyện về đứa cháu trai cho Long Vương nghe.

Long Vương nghe xong, kinh hoàng thất thố. "Đại Thánh bớt giận, ta thật sự không biết có chuyện như vậy, để ta đi xử lý." "Đại Thánh đi cùng ta, xem ta dạy dỗ nghiệt súc đó thế nào." Long Vương: "Đại Thánh có điều không biết, yêu quái đó là đứa con thứ chín của em gái ta." "Vì phu quân của em gái ta hành vi sai trái, bị Thiên Đình chém đầu, đáng thương thay em gái ta vì vậy mà qua đời." "Không có nơi

nào để an trí nó, ta liền để nó ở Hắc Thủy Hà tu thân dưỡng tính, nào ngờ yêu quái này lại phạm phải sai lầm lớn như vậy." Long Vương cùng Đại Thánh đến Hắc Thủy Hà, hướng vào giữa sông gọi: "Nghiệt súc, không ra gặp ta!" Yêu quái Hắc Thủy Hà ra sau, kêu: "Nhị cữu, mau xuống đây cùng cháu thưởng thức thịt hòa thượng đi." Long Vương nói: "Ngươi có biết hòa thượng mà ngươi bắt là đồ đệ của ai không?" "Đó là Tôn Ngộ Không đại náo Thiên Cung năm xưa, huống hồ bây giờ, bốn thầy trò đều thuộc hệ thống Thiên Đình ta." "Mau mau thả người ra!" Yêu quái Hắc Thủy Hà nói: "Nhị cữu, ăn thịt hòa thượng liền có thể trường sinh bất lão, đây là thành quả nỗ lực của cháu." "Lần này cháu e rằng cần phải làm trái mệnh lệnh của người." Nói xong liền quay lại xuống sông, Long Vương thấy nó không nghe lệnh, liền xuống nước tấn công nó.

Nhưng Long Vương tuổi già sức yếu, không phải đối thủ của yêu quái sông.

Điều đó làm cả Long Vương và Tôn hầu tử đều buồn rầu.

Phương Minh ở một bên đã sớm liệu được như vậy. "Vì nó không nghe theo mệnh lệnh của Long Vương người, vậy chúng ta cũng không cần khách khí với nó." Tôn hầu tử nói.

Long Vương, người giờ tuổi già sức yếu, không còn là đối thủ của yêu quái sông nữa.

Có câu danh ngôn nói rất hay: "Sóng sau xô sóng trước, một làn sóng mạnh hơn một làn sóng".

Ta tin rằng nếu người có thể phái nhi tử của mình ra tay, nhất định có thể thu phục được nghiệt súc bất hiếu này. "Đúng, lời của ngươi tuyệt đối không sai." Long Vương cảm thấy lời y nói có lý, liền đi theo Tôn hầu tử về Tây Hải.

Long Vương triệu tập đại nhi tử Ma Ngang ra. "Ngươi có nhớ cô

cô đã mất của mình không?" "Đương nhiên nhớ." "Ban đầu cô phụ làm sai, đứa con đó bị an trí ở Hắc Thủy Hà." "Đúng, nhưng giờ nghiệt súc đó lại có ý đồ làm phản, không những làm trái mệnh lệnh của phụ thân, mà còn bắt sư phụ của Đại Thánh nữa." "Ồ, có chuyện như vậy sao." Ma Ngang nghe xong lập tức đại nộ. "Phụ vương giờ tuổi già sức yếu, vốn định dạy dỗ nó, kết quả lại bị nó dạy dỗ ngược lại." Ma Ngang càng đại nộ: "Đợi ta đi dạy dỗ nghiệt súc đó một trận!" Tôn hầu tử và những người khác một lần nữa đến Hắc Thủy Hà, Ma Ngang xung phong đi đầu, trực tiếp tấn công động huyệt của yêu tinh.

Dưới nước lập tức một trận hỗn loạn.

Phương Minh ở một bên tuy không thể ra tay, nhưng biết kết quả cuối cùng nhất định có thể cứu mình ra.

Chương 451

Quả nhiên, sau mấy trăm hiệp giao chiến, yêu quái Hắc Thủy Hà cuối cùng bị chế phục.

Yêu quái Hắc Thủy Hà bất đắc dĩ, cuối cùng thả Phương Minh ra. "Nhị cữu, dù cháu có bất trung với người, nhưng người cũng sẽ bao che cho cháu chứ." Long Vương thấy yêu tinh bị chế phục, vội vàng nói với Tôn hầu tử: "Đại Thánh tha cho con yêu quái này một mạng, để ta mang nó về dạy dỗ tử tế." Phương Minh ở một bên nói: "Yêu quái này làm ác thì thôi đi, nhưng lại không tôn trọng nhị thúc." "Tuy tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó thoát, hãy quay lại tạ tội với Đại Thánh đi." Long Vương vừa nhìn, không phải ai khác, thì ra là Thiên Đế, lập tức tỏ ra vô cùng cung kính.

Nhưng y lại không rõ, đây không phải Thiên Đế phân thân, mà là Thiên Đế bản thể.

Nghe Phương Minh nói vậy, Long Vương vội vàng đáp: "Tạ ơn, Ngọc Đế." Phương Minh nói: "Ái khanh miễn lễ, sau khi trở về hãy an tâm chuẩn bị chiến đấu, cuộc quyết chiến giữa Phật Đạo và Thiên Đình sau này nhất định cần ái khanh ra sức." Long Vương một lần nữa nói lời cảm tạ, rời khỏi Hắc Thủy Hà, để lại Phương Minh và những người khác ở bên bờ.

Nhưng Phương Minh lại có một vấn đề không thể giải quyết.

Tuy đã được cứu ra, nhưng con sông vẫn không thể vượt qua.

Lúc này Hà Thần xuất hiện. "Hôm nay nếu không có chư vị thí chủ đến giúp đỡ, Hắc Thủy Hà này sẽ vĩnh viễn bị yêu tinh kia kiểm soát." "Các vị đã muốn qua sông, vậy hãy để tiểu thần giúp đỡ." Nói rồi, Hà Thần đưa tay lướt vào nước, trong Hắc Thủy Hà lập tức bị rẽ

ra một khe nứt.

Mở ra một con đường lớn giữa sông.

Bốn thầy trò cùng nhau đi về phía con đường lớn đó, con đường lớn đó dẫn đến bờ bên kia, bốn thầy trò lại gần hơn một bước đến con đường thỉnh kinh.

Bốn thầy trò lại một lần nữa lên đường đi Tây Thiên thỉnh kinh.

Phương Minh và đoàn người đến một quốc gia, Phương Minh biết đó là Xa Trì Quốc.

Quốc gia này thực hiện chính sách "hưng Đạo diệt Tăng", Phương Minh biết chắc chắn sẽ lại bị bắt.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu, vừa vào nước này Phương Minh và đồ đệ đã bị bắt.

Mọi người đưa Phương Minh và nhóm đồ đệ đến chỗ quốc vương Xa Trì Quốc.

Phương Minh: "Quốc gia này đãi khách kiểu gì vậy?" Quốc vương nổi giận, Phật và Đạo đều đáng ghét, chỉ có Đạo giáo mới là vương đạo.

Phương Minh biết người trong nước này phụng hành tư tưởng "hưng Đạo diệt Tăng", chỉ dùng lời nói suông thì không thể khiến họ thay đổi tư tưởng.

Thế là hắn bắt đầu khiêu khích.

Phương Minh: "Quốc vương, Đạo giáo lợi hại ư?

Ta không tin đâu, Phật giáo của ta còn lợi hại hơn nhiều!" Quốc vương nổi trận lôi đình, ý là muốn so tài ư?

Phương Minh: "Đúng vậy, có dám ứng chiến không?" Quốc vương: "Mời ba vị đạo sĩ!" Lời vừa dứt, ba vị đạo sĩ lập tức xuất

hiện.

Phương Minh biết tất cả đều do yêu tinh biến thành, nhưng nếu cứ cứng đối cứng thì chắc chắn sẽ chịu thiệt lớn, vì vậy liền đồng ý điều kiện đấu pháp.

Hai bên quyết định ba ván hai thắng, nếu bên Phương Minh thắng thì sẽ được thả đi, nhưng nếu thua thì cam chịu bị giết.Ván đầu tiên: Cầu mưa.

Phương Minh lệnh cho Tôn Ngộ Không đối chiến.

Hắn biết Ngộ Không có năng lực phân thân, chỉ cần đi gặp Vũ Thần một chút thì chắc chắn có thể chiến thắng.

Tôn Ngộ Không nghe theo lời Phương Minh dặn dò.

Cuộc đấu bắt đầu, Tôn Ngộ Không dùng phép phân thân, đi đến chỗ Vũ Thần.

Vũ Thần: "Đại Thánh hôm nay có việc gì cần cầu?" Tôn Ngộ Không kể lại chuyện đối chiến cho Vũ Thần, Vũ Thần nghe xong liền đồng ý, rồi trở về trường đấu.

Nhưng Vũ Thần lại lú lẫn, làm lộn ngược thứ tự thực tế, khi đến lượt Tôn Ngộ Không cầu mưa thì Vũ Thần quên mất không cho mưa xuống, còn khi đến lượt đạo sĩ kia thì lại cho mưa.

Tôn Ngộ Không nổi giận, lại đến chỗ Vũ Thần.

Tôn Ngộ Không: "Tên phản đồ này, sao lại giúp kẻ địch?" Vũ Thần lúc này mới ý thức được mình đã phạm sai lầm.

"Đại Thánh tha mạng, Đại Thánh tha mạng!" Tôn Ngộ Không: "Thôi được rồi, giờ cũng thế, ta về chuẩn bị cho trận đấu tiếp theo đã, lát nữa sẽ tính sổ với ngươi!" Tôn Ngộ Không trở về trường đấu kịp lúc.

Phương Minh chủ động đề xuất tiến hành ván đấu thứ hai về "định lực" (tập trung).

Tôn Ngộ Không vừa về đến, Phương Minh liền nói: "Về đúng lúc lắm, lát nữa trận đấu này chắc chắn hung nhiều cát ít, mọi chuyện đều phải nghe ta." Phương Minh thì thầm vào tai Tôn Ngộ Không mấy câu.

Ván đấu thứ hai bắt đầu.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Phương Minh, một đạo sĩ khác biến thành một con bọ cánh cam, bay vào tai Phương Minh, mưu đồ khiến hắn thua trận.

Nhưng Phương Minh đã sớm lường trước, liền phái Tôn Ngộ Không biến thành một con chim nhỏ, phá tan quỷ kế của yêu tinh kia.

Chương 452

Tôn Ngộ Không lại biến thân, hóa thành một con rết, bò lên người đạo sĩ kia cắn mạnh một cái.

Chỉ nghe thấy đạo sĩ đó kêu to một tiếng, từ trên đài cao ngã xuống.

Hai bên hòa nhau, trận đấu cũng đã đến thời khắc quan trọng nhất.

Đến ván đấu cuối cùng, vậy mà lại thi đấu "hạ dầu oa" (lặn vào nồi dầu sôi).

Ba đồ đệ lập tức hoảng sợ.

"… Không công bằng!" Phương Minh biết ba đồ đệ không dám xuống, liền đứng ra.

Trước khi xuống nồi dầu, hắn nói với ba đồ đệ: "Nếu vi sư không trở lại được, các con phải thay ta đoạt lại chân kinh!" Tôn Ngộ Không và hai người kia đều khóc: "Sư phụ, người không thể chết được!" Nhưng Phương Minh dứt khoát nhảy vào nồi dầu.

Tôn Ngộ Không và mọi người khóc đến nỗi nước mắt như mưa, ba vị đạo sĩ kia bắt đầu đắc ý.

Nhưng đâu biết rằng người này không phải kẻ phàm tục, đây chính là Thiên Đế chuyển thế.

Ngay khi Tôn Ngộ Không và ba người đang đau khổ, Phương Minh lại lần nữa xuất hiện trong nồi dầu.

Hắn đã thành công!

Bốn sư đồ vui mừng khôn xiết.

"Đừng vui mừng quá sớm!" Một đạo sĩ bên cạnh hét lên.

Chỉ thấy người kia cởi áo ngoài, trên người đạo sĩ có xăm một con thanh long.

Hắn liền nhảy vào nồi dầu.

Điều kỳ lạ đã xảy ra, nồi dầu kia vậy mà ngay cả khói cũng không bốc ra nữa.

Phương Minh hỏi: "Ngộ Không, con có nhìn ra ẩn tình trong đó không?" "Sư phụ, lần này đồ nhi vô năng, không phát hiện bất kỳ điều bất thường nào." Ngộ Không đáp.

Phương Minh: "Con còn nhớ trên người người kia có xăm một con thanh long không?

Kỳ thực đó là một 'lãnh long' (rồng lạnh), khi nó đi vào nồi, lãnh long phục sinh, tỏa ra khí lạnh.

Thảo nào nồi dầu không bốc khói!" Tôn Ngộ Không: "Sư phụ cứ đợi, con đi giáo huấn nó!" Tôn Ngộ Không biến thành một con đại bàng, bay về phía nồi dầu, dùng móng vuốt sắc bén tóm lấy con lãnh long kia.

Nhiệt độ nồi dầu lập tức tăng trở lại, đạo sĩ kia kêu thảm thiết, cuối cùng bị thiêu thành một bộ xương khô.

Phương Minh lớn tiếng hét vào mặt quốc vương: "Nhìn thấy chưa?

Cái gọi là đạo sĩ của ngươi chẳng qua chỉ là mấy con yêu tinh thôi!" Cảnh tượng lập tức mất kiểm soát, hai đạo sĩ kia phát hiện thân phận bại lộ, liền ra tay tấn công.

Chúng tóm lấy Phương Minh, dùng hắn làm con tin uy hiếp Tôn Ngộ Không và mọi người.

Ai ngờ Phương Minh cũng luôn có bản lĩnh lớn, hắn nói: "Ngay cả

Ngộ Không ta mà các ngươi còn đánh không lại, vậy mà đòi khống chế được ta à?" Thế là Phương Minh sử dụng pháp thuật, hai đạo sĩ lập tức bị đánh hiện nguyên hình, cuối cùng bỏ chạy xa.

Quốc vương Xa Trì Quốc sau khi trải qua một phen đả kích, đã nhìn rõ sức mạnh của Phật học, từ đó hạ lệnh chấn hưng Phật giáo, càng thêm tôn trọng các tăng nhân.

Bốn sư đồ nhìn thấy cách nhìn của quốc gia này đối với Phật giáo đã thay đổi hoàn toàn, trong lòng còn vui hơn cả khi lấy được kinh thư.Như Lai cũng thật đáng ghét, lại bày ra nhiều hiểm trở như vậy trên đường đi Tây Thiên thỉnh kinh.

Bốn sư đồ vừa trải qua Hắc Thủy Hà, lần này lại gặp phải một con sông còn lợi hại hơn là Thông Thiên Hà.

Con sông này dài tám trăm dặm, căn bản không thể nào vượt qua được.

Phương Minh biết trong đó có người gặp nạn, cần được giải cứu.

"Thôi được rồi, con sông này chúng ta không thể nào qua được, hay là chúng ta tìm một nhà dân gần đây nghỉ ngơi trước đi." Phương Minh nói.

Lời Phương Minh nói không sai, bởi vì trong Thông Thiên Hà, người dân nơi đây đang bị một tên yêu quái tên là Linh Cảm Đại Vương thống trị, cần được giải cứu.

Họ tìm thấy một hộ gia đình.

Phương Minh tiến lên gõ cửa: "Thi chủ hảo, bốn sư đồ chúng tôi lang thang không chốn dung thân, không biết có thể ở trọ một đêm không?" Phương Minh biết hộ gia đình này năm nay phải cống nạp một cặp đồng nam đồng nữ.

Nhưng hắn không thể nói thẳng, vì vậy chỉ có thể thăm dò tình báo

từ một phía.

Tôn Ngộ Không hỏi: “Chúng tôi muốn qua Thông Thiên Hà, xin hỏi có cách nào không?” Hộ gia đình: “Thông Thiên Đại Hà bị một tên yêu quái tên là Linh Cảm Đại Vương kiểm soát, chúng tôi cũng không có cách nào.” “Linh Cảm Đại Vương?” Phương Minh kinh ngạc.

“Đại Vương nào, lão Tôn chưa từng nghe nói.” “Ôi, Linh Cảm Đại Vương là thần tiên trong thôn chúng tôi, bảo hộ sức khỏe và bình an cho làng.

Nhưng mỗi năm đều yêu cầu chúng tôi cống nạp một cặp đồng nam đồng nữ, nếu chúng tôi không tuân lệnh, thôn chúng tôi sẽ gặp tai họa.

Chương 453

Nhưng năm nay lại đúng vào nhà tôi, tôi đang lo lắng vì chuyện này đây." Phương Minh: "Ngộ Không, ta thấy đây chắc chắn là yêu tinh!" Tôn Ngộ Không: "Lão Tôn chưa từng nghe nói có yêu tinh nào ăn đồng nam đồng nữ, chắc chắn là yêu tinh biến thành!" Phương Minh: "Lão trượng, ngài đừng quá đau lòng, tuyệt đối là yêu tinh.

Bây giờ chúng tôi đang trên đường, để chúng tôi thay ngài thu thập nó một trận thật tốt đi." Trư Bát Giới và Sa Tăng: "Sư phụ, yêu tinh này con cũng không rõ lai lịch, không dám hành động khinh suất ạ." "Vi sư đã có phương pháp giải quyết tương ứng." Phương Minh tự tin đáp.

"Ngộ Không, Bát Giới, hai con luôn có khả năng biến thân, yêu tinh đã muốn đồng nam đồng nữ, chắc chắn sẽ đến nơi tế tự, lúc đó chúng ta sẽ tóm gọn nó." Tôn Ngộ Không khen ngợi: "Sư phụ, thật là diệu kế!" Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới dùng kỹ năng biến thân, hóa thành một nam một nữ.

Phương Minh dặn dò, nhất định phải kiên trì đến tận khuya.

Vào đêm tế tự hôm đó, hai người bị đặt làm vật cúng tế trên linh đường.

Nửa đêm đầu không có bất kỳ động tĩnh nào, cả hai đều muốn ngủ, nhưng nhớ lời sư phụ dặn, không thể dễ dàng bỏ cuộc, thế là chỉ có thể không ngừng kiên trì.

Quả nhiên, nửa đêm về sau, chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Nến trên linh đường đột nhiên tắt ngúm, một cái bóng đáng sợ xuất hiện ở cửa chính.

Không cần đoán cũng biết, đó chính là cái gọi là Linh Cảm Đại Vương.

Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới cảm thấy thời cơ đã chín muồi, lập tức biến lại nguyên hình.

Con yêu tinh giật mình kinh hãi.

Trư Bát Giới lúc này nổi giận, dùng đinh ba bổ về phía yêu tinh.

Vậy mà từ trên người yêu tinh rơi ra hai miếng vảy cá.

Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới tiếp tục truy đuổi con yêu quái.

Con yêu quái cũng thông minh, nhảy vọt xuống Thông Thiên Hà, trở về hang ổ của mình.

Tôn Ngộ Không không giỏi thủy tính, đành bất lực từ bỏ việc truy đuổi.

Con yêu tinh trở về hang ổ, tức giận đến mức mặt xanh lè.

Nó hỏi thăm về những người đang đi Tây Thiên thỉnh kinh.

Một tên thuộc hạ của yêu tinh nói rằng ăn thịt Đường Tăng có thể trường sinh bất lão.

"Ồ, vậy sao?

Ta nhất định phải tóm lấy hắn!" "Bẩm Đại Vương, Thông Thiên Hà là con đường tất yếu, nếu mai phục ở đây, chúng ta nhất định có thể bắt được hắn!" Trở về nhà dân, Tôn Ngộ Không nói: "Tôi đã trừng phạt con yêu tinh đó rồi!" Hộ gia đình: "Đa tạ các vị, từ nay về sau tôi cũng có thể sống những ngày tháng yên ổn rồi." Phương Minh bên cạnh cười lạnh, sự việc sẽ không đơn giản như vậy đâu.

Ngày hôm sau, chuyện bất thường đã xảy ra.

Thông Thiên Hà chỉ sau một đêm đã đóng băng.

Phương Minh biết đây là quỷ kế của yêu quái, liền "tương kế tựu kế" (dùng kế của địch để đánh địch).

"Nhìn xem Thiên Đình chiếu cố ta đến thế nào, ta cứ đi trên mặt băng là được rồi!" Phương Minh cưỡi Bạch Long Mã đi ở phía trước nhất.

Dưới lớp băng, con yêu tinh đã sớm bố trí mai phục.

Khi Phương Minh đi đến giữa sông, mặt băng đột nhiên sụp đổ, Phương Minh bị yêu tinh tóm lấy.

Trư Bát Giới và Sa Tăng thấy cảnh này, lập tức nhảy xuống nước cứu người.

Tôn Ngộ Không sốt ruột giậm chân, không còn cách nào, ai bảo lão Tôn thủy tính không tốt chứ.

Nhưng Trư Bát Giới và Sa Tăng không phải đối thủ của yêu tinh kia, vừa giao đấu mấy hiệp đã thất bại.

Bất đắc dĩ, lại phải quay về bờ.

Ngay khi cảm thấy tuyệt vọng, đột nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc.

"Nghiệt súc, mau thả người ra!" Tôn Ngộ Không và mọi người ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là Quan Âm Bồ Tát.

Lại nhìn xuống dưới nước, một con cá đã bị Bồ Tát thu phục.

Bồ Tát giải thích: "Yêu quái này là một con cá trong ao cá của ta, đã gây phiền phức cho Đại Thánh ở đây." Nói xong Bồ Tát liền rời đi, Phương Minh cũng từ dưới nước trở về bên cạnh Tôn Ngộ Không.Phương Minh trở về bên cạnh Ngộ Không và mọi người.

Ba đồ đệ đều không biết chuyện gì đã xảy ra.

Phương Minh: "Đã yêu tinh bị đánh bại rồi, vậy chúng ta mau

chóng tiếp tục lên đường thôi.” Rốt cuộc Bồ Tát kia vì sao lại đến?

Thì ra vào tối hôm đó, Phương Minh nhìn thấy hai miếng vảy cá liền biết đó là con cá trong ao của Quan Âm Bồ Tát.

Chương 454

Phương Minh lợi dụng lúc mọi người ngủ, đi đến chỗ Quan Âm Bồ Tát.

Bồ Tát vốn định trực tiếp hàng phục yêu tinh kia, nhưng Phương Minh đã ngăn lại.

Nếu cứ dễ dàng cho qua một kiếp nạn như vậy, thì tên này chắc chắn sẽ không cam lòng.

Vì vậy Phương Minh mới cố ý giả vờ như không quan tâm, trực tiếp đi thẳng lên mặt băng đã được bày sẵn cạm bẫy, mục đích là để Tôn Ngộ Không trải qua một kiếp nạn.

Phương Minh không hề kể lại mọi chuyện cho Tôn Ngộ Không.

"Ta á, Thiên Đình vĩnh viễn sẽ bảo vệ ta bình an vô sự." Phương Minh tự hào nói.

Tôn Ngộ Không: "Nhưng sư phụ ơi, yêu tinh bị con đuổi đi rồi, nhưng con sông này con không có cách nào qua được ạ." Phương Minh: "Đồ nhi đừng hoảng sợ, xe đến trước núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, phương pháp luôn nhiều hơn khó khăn." Chính nhờ tính cách lạc quan của Phương Minh, tình huống đã chuyển biến tốt đẹp.

Chỉ thấy từ bờ bên kia sông có một con rùa già bơi đến.

"Các vị thi chủ, lão hủ có thể giúp các vị qua sông." Thế là Phương Minh và đoàn người ngồi trên lưng rùa già giữa sông, vượt qua Thông Thiên Hà.

Con rùa già: "Các vị có phải muốn đi Tây Thiên thỉnh kinh không?" Phương Minh: "Đúng vậy, không biết ngài có thể cho phép tôi hỏi tuổi

của ngài không?" "Được rồi, nếu ta lấy được chân kinh, ta nhất định sẽ giúp ngài hỏi câu hỏi đó." Phương Minh biết, cuối cùng hắn nhất định sẽ quên mất chuyện này, nhưng không có cách nào, lịch sử sẽ không vì một người mà thay đổi, thế là hắn liền tiếp tục tiến lên.

Phương Minh và đoàn người lại tiếp tục tiến về phía trước, đến một khu rừng.

Phương Minh: "Vi sư đói bụng rồi." Ngộ Không: "Sư phụ, con đi hóa duyên cho người." Phương Minh: "Hoang sơn dã lĩnh, nếu ta rời đi, chắc chắn sẽ có nguy hiểm xảy ra, con cứ vẽ một vòng tròn bảo vệ cho vi sư, như vậy ta cũng yên tâm mà đi." Phương Minh: "Vậy vi sư cung kính không bằng tuân mệnh." Nhưng Tôn Ngộ Không có chút không yên tâm, liền vẽ một vòng tròn lớn.

Trư Bát Giới và Sa Tăng cũng bị nhốt trong vòng tròn.

Tôn Ngộ Không mới yên tâm đi hóa duyên.

Nhưng ở chốn rừng sâu núi thẳm, làm gì có cơm chứ, Tôn Ngộ Không đi rất lâu cũng không thấy trở về.

Phương Minh và những người khác chờ đợi có chút sốt ruột.

"Ở trong vòng tròn lâu như vậy, cũng không thấy Ngộ Không về, ta thấy hoang sơn dã lĩnh cũng không có yêu quái nào đâu, chúng ta ra ngoài tìm xem sao." Nói đoạn Phương Minh liền bước ra khỏi vòng tròn.

Trư Bát Giới và Sa Tăng thấy sư phụ đi ra, vội vàng đuổi theo.

Phương Minh thấy không xa có một hộ gia đình, liền tiến lên thăm hỏi.

Gia đình kia cũng rất tốt bụng, cho Phương Minh và đoàn người một ít cơm chay.

Trư Bát Giới và Sa Tăng thấy người này dường như không có ác ý, liền thả lỏng cảnh giác.

Ai ngờ, đây lại là cái bẫy do yêu tinh bày ra.

Khi phản ứng kịp thì đã bị yêu tinh tóm vào trong động huyệt.

Độc Giác Hủy Đại Vương: "Ta là Độc Giác Hủy Đại Vương, hôm nay ta muốn ăn một chút thịt Đường Tăng." Phương Minh: "Ngươi nói hay lắm, đồ đệ của ta nhất định sẽ cho ngươi thấy mặt mũi!" Yêu quái: "Ha ha ha, lần này ta xem ai cho ai thấy mặt mũi!" Lúc này Tôn Ngộ Không trở về chỗ cũ, nhìn cảnh tượng trước mắt, lập tức phát hiện sư phụ đã bị yêu tinh bắt đi.

Có lẽ là cái gọi là "tâm linh cảm ứng", Tôn Ngộ Không cảm nhận được Phương Minh ở gần đó.

Cũng thật trùng hợp, Tôn Ngộ Không tìm thấy động huyệt của Độc Giác Hủy Đại Vương.

"Yêu tinh mau mở cửa, trả sư phụ của ta đây!" Cửa lớn mở ra, con yêu tinh đi ra.

"Sư phụ và sư huynh của ngươi sớm đã bị ta ăn thịt rồi, nếu thức thời thì mau cút đi!" Tôn Ngộ Không nổi giận: "Yêu tinh ăn lão Tôn một gậy!" Ai ngờ con yêu tinh không biết từ đâu lấy ra một cái vòng.

Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không lập tức bị vòng vào.

"… Con khỉ ghẻ, lão tử thu pháp bảo của ngươi rồi, ta xem ngươi có bản lĩnh gì!" Tôn Ngộ Không bất đắc dĩ, đành phải tạm thời rút lui.

Không có vũ khí của mình, đối mặt với yêu quái mạnh mẽ như vậy, hắn lo lắng như kiến bò trên chảo nóng.

Bất đắc dĩ, Tôn Ngộ Không đành phải chạy đến Thiên Đình cầu cứu.

Ngọc Đế: “Đại Thánh, lần này đến Thiên Cung có việc gì sao?” Tôn Ngộ Không: “Sư phụ của lão Tôn bị một con yêu tinh bắt đi rồi, con yêu tinh đó lợi hại lắm, vậy mà có thể dùng một cái vòng để lấy đi Kim Cô Bổng của lão Tôn.” Ngọc Đế: “Đại Thánh đừng tức giận, yêu quái đó là ai ta cũng không rõ.

Xem ra là một nhân vật không dễ đối phó.

Thôi được rồi, ta sẽ phái Lý Thiên Vương phụ tử cùng ngươi đi, hàng phục yêu nghiệt đó.” Tôn Ngộ Không: “Đa tạ Ngọc Đế!” Lý Thiên Vương phụ tử và Tôn Ngộ Không trở về động huyệt của yêu quái kia.

Con yêu quái lại đi ra nghênh chiến.

Lý Thiên Vương có cái bảo tháp kia.

Ông ta thi pháp mưu đồ áp chế con yêu tinh dưới tháp.

Chương 455

Lý thuyết thì đầy đặn, nhưng hiện thực thường rất xương.

Chỉ thấy con yêu tinh cũng dùng cái vòng kia trùm lấy cả cái tháp.

Thế là lần này lại đối mặt với thất bại, bất đắc dĩ đành phải lần nữa chạy trốn vạn dặm.Lý Thiên Vương phụ tử và Tôn Ngộ Không không phải đối thủ của yêu tinh kia, bất đắc dĩ đành phải chạy về Thiên Đình.

Tôn Ngộ Không hỏi: "Yêu tinh đó rốt cuộc từ đâu đến?" Các vị thần tiên trên trời: "Đại Thánh đừng tức giận, lai lịch của yêu tinh đó chúng tôi thật sự không rõ." Lý Thiên Vương: "Con yêu tinh đó thật sự lợi hại.

Ta vốn định áp chế nó dưới bảo tháp của ta, ai ngờ nó lại thu luôn cả bảo vật của ta." Hỏa Thần và Hoàng Hà Thần bên cạnh nổi giận: "Nhân gian lại có yêu quái như vậy sao?

Hôm nay để ta đi hội ngộ với nó!" Hỏa Thần: "Lửa của ta còn mãnh liệt hơn Tam Muội Chân Hỏa, ta xem nó có sợ không!" Hoàng Hà Thần: "Thủy hỏa vô tình, cũng vĩnh viễn không có điểm dừng, ta không tin yêu quái có thể thu cả nước của ta!" Hai vị thiên thần cùng Tôn Ngộ Không đến động huyệt của yêu tinh.

"Yêu tinh mau ra đây!" Tôn Ngộ Không lớn tiếng kêu.

Con yêu tinh ra ngoài, Hỏa Thần và Hoàng Hà Thần cùng nhau tấn công nó.

Lúc đầu con yêu tinh bị thủy hỏa giày vò đến mức vô cùng khó chịu.

Nhưng con yêu tinh lại lần nữa lấy ra cái vòng kia, tất cả các đòn

tấn công lại lập tức vô hiệu.

Các đòn tấn công của hai vị thần tiên cũng thất bại.

Phương Minh tuy bị nhốt trong động, nhưng biết rõ mọi chuyện xảy ra bên ngoài.

“Lần này e rằng không ai có thể địch nổi con yêu quái này.” Phương Minh không ngồi yên chờ chết, liền sử dụng phân thân thuật, trở về Thiên Đình.

Phương Minh bất đắc dĩ, đành phải đi bái kiến Như Lai Phật Tổ.

Như Lai Phật Tổ: “Thiên Đế giá lâm, khách quý khách quý!” Phương Minh: “Lần đi Tây Thiên này, Tôn Ngộ Không và mọi người gặp phải một địch thủ mạnh, e rằng hung nhiều cát ít.” Như Lai Phật Tổ: “Ngươi cũng có lúc cầu ta à?

Nhưng với thân phận đối địch của ta, ta sẽ không giúp.” Phương Minh thấy Như Lai không chịu giúp, bất đắc dĩ đành phải rời đi.

Phương Minh: “Xem ra lần này phải để Tôn Ngộ Không ra mặt rồi.” Ngay lúc này, một con ruồi trâu bay ngang qua mặt Phương Minh.

“Sư phụ, con đây, Ngộ Không đây!” Hóa ra con ruồi trâu đó là do Tôn Ngộ Không biến thành.

Phương Minh: “Ngộ Không, pháp lực của yêu quái siêu cường, chỉ có Như Lai Phật Tổ mới có thể hàng phục.

Nếu có thể tìm được Như Lai Phật Tổ, liền có thể giải quyết yêu quái.” Tôn Ngộ Không nghe lời Phương Minh nói, liền đi tìm Như Lai Phật Tổ.

“Đại Thánh, hôm nay đến đây, có việc cần cầu đúng không?” Như Lai Phật Tổ.

Như Lai Phật Tổ sớm đã biết Tôn Ngộ Không nhất định sẽ đến cầu xin.

"Về chuyện này, không cần nói nhiều, ta sẽ không giúp." Như Lai lạnh lùng từ chối.

"Nếu thật sự có bản lĩnh, một chút khó khăn cũng không đến mức ngăn cản được." Tôn Ngộ Không thấy Như Lai không chịu giúp, bất đắc dĩ đành phải rời đi.

Tôn Ngộ Không biến lại thành ruồi trâu, trở về bên cạnh Phương Minh.

Phương Minh: "Với trạng thái hiện tại của con, có thể lấy lại bảo vật, vì vậy nhiệm vụ chính hiện tại là lấy lại những vũ khí đó." Tôn Ngộ Không tin tưởng từng lời Phương Minh nói, liền đi thử đoạt lại vũ khí.

Phương Minh nổi giận, bởi vì nếu không có Như Lai giúp đỡ, Tôn Ngộ Không khó lòng đánh bại yêu quái.

Với năng lực của Phương Minh, hắn có thể trực tiếp đánh cho đám yêu tinh kia một trận, nhưng lại không thể làm vậy.

Phương Minh lúc này cũng không có đối sách, chỉ có thể thầm lặng cầu nguyện.

Tôn Ngộ Không cũng không chịu thua, đoạt lại Kim Cô Bổng và những vũ khí đã bị thu đi.

Tôn Ngộ Không lúc này đã phẫn nộ đến cực điểm với yêu tinh.

"Xung động là ma quỷ" câu nói này đặt ở đâu cũng thích hợp.

Ngộ Không lại lần nữa gõ cửa lớn của yêu quái.

Con yêu quái thấy Tôn Ngộ Không giận dữ như vậy, liền khiêu khích.

“Với năng lực của ngươi không thể đánh lại ta đâu, cứ nhìn ta ăn thịt sư phụ của ngươi đi!” Tôn Ngộ Không nhất thời xung động, lộ ra Kim Cô Bổng của mình.

Con yêu quái lại lần nữa sử dụng pháp bảo của nó.

“Lần này ta sẽ thu cả ngươi vào pháp bảo của ta!” Tôn Ngộ Không lúc này không có vũ khí, rõ ràng không thể đối phó với pháp bảo của yêu quái.

Ngay vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên xuất hiện mười tám vị tráng hán.

Chương 456

Cảnh tượng lập tức sôi nổi, mười tám vị tráng hán cùng một yêu quái tiến hành đối quyết.

Một trong số các tráng hán đến bên cạnh Tôn Ngộ Không.

"Ta là Thập Bát La Hán, phụng mệnh Như Lai Phật Tổ, đến giúp đỡ Đại Thánh." Hóa ra Như Lai Phật Tổ ngoài miệng không giúp, nhưng lại ngầm giúp.

Một trong các La Hán: "Như Lai Phật Tổ bảo Đại Thánh đi hỏi Thái Thượng Lão Quân cách hàng phục yêu quái." Tôn Ngộ Không liền đi đến chỗ Thái Thượng Lão Quân.

Như Lai sớm đã đi trước một bước, dặn dò Thái Thượng Lão Quân một chút.

"Như Lai Phật Tổ không lâu trước đã dặn dò, bảo ta giúp xử lý một việc." Lão phu cũng chỉ có thể cung kính tuân mệnh thôi.

Thế là Thái Thượng Lão Quân và Tôn Ngộ Không cùng nhau đến động huyệt của yêu quái.

"Nghiệt súc, mau mau ra đây!" Con yêu tinh vừa nghe thấy, lập tức trở nên có chút vâng lời.

Chỉ thấy Thái Thượng Lão Quân lấy ra một cây quạt, nhẹ nhàng phe phẩy một cái, yêu tinh liền hiện ra nguyên hình.

Hóa ra đó là Thanh Ngưu (trâu xanh), tọa kỵ của Thái Thượng Lão Quân.

Thế là yêu quái bị thu phục, Phương Minh cũng được cứu ra.

Tôn Ngộ Không: "Lần này may nhờ Như Lai Phật Tổ chỉ điểm,

nếu không lần này thật sự phải thất bại rồi.” Phương Minh có chút kinh ngạc, liền trở về Thiên Đình, tìm Như Lai Phật Tổ.

“Vì sao cuối cùng ngài lại giúp ta?” “Thiên và Phật cuối cùng khó tránh khỏi một trận chiến, nếu tiêu diệt ngươi ở đây, thì quá vô vị rồi.” Phương Minh đã hiểu, Thiên và Phật cuối cùng không thể tránh khỏi một trận đối quyết.

Bây giờ chỉ là thời cơ chưa chín muồi.Phương Minh biết Thiên và Phật chắc chắn sẽ có một trận chiến, vì vậy càng kiên định muốn đi Tây Thiên lấy lại chân kinh.

Càng đi về phía trước, Phương Minh càng vui vẻ, bởi vì sự tồn tại của hắn có thể được nâng cao đáng kể.

Đường xá xa xôi, Trư Bát Giới khát nước không chịu nổi, cứ đòi uống nước.

Tình cờ phía trước có một con sông, Trư Bát Giới lúc này cũng chẳng quan tâm gì khác, liền chạy đến uống một ngụm.

Phương Minh biết nước đó không phải nước bình thường, nhưng cũng biết có cách giải quyết.

“Bần tăng cũng có chút khát, cho ta uống một chút đi.” Phương Minh nói.

Hai người uống xong, đột nhiên bụng đau dữ dội.

Tôn Ngộ Không cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, bất đắc dĩ đành phải đến thôn làng phía trước cầu cứu.

Phương Minh và đoàn người đến Đô Thành Quan, được nữ quan tiếp đón vào quán dịch.

Phương Minh hỏi: “Xin hỏi tình hình nước sông ở đó thế nào, ta và đồ đệ của ta uống xong thì bụng đau.” “Uống nước sông đó à!”

Người trong thôn kinh ngạc.

"Ha ha ha!" Một người phụ nữ bên cạnh cười.

Phương Minh nói: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy, lẽ nào nước có độc?" Một trong các nữ nhân: "Mấy vị trưởng lão đừng hoảng sợ, trước tiên hãy trả lời tôi mấy câu hỏi." Phương Minh biết nước không có độc, liền phối hợp với người phụ nữ kia.

"Trong thôn chúng tôi, có phát hiện ra chỗ nào không giống bình thường không?" Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Tăng đều ngơ ngác, bởi vì quả thật không nhìn ra điều bất thường nào.

Phương Minh biết đáp án, liền giả vờ không biết mà đáp: "Hình như trừ tôi ra, không thấy một người đàn ông nào cả." "Sư phụ quả nhiên lợi hại!" Người phụ nữ kia nói.

"Các vị thi chủ, thôn chúng tôi gọi là 'Nữ Nhi Quốc', như các vị đã thấy, trong đây không có đàn ông.

Nước các vị vừa uống là loại nước khiến người ta mang thai.

Người trong thôn chúng tôi đều thông qua việc uống nước sông để sinh sôi nảy nở." "Vậy ý cô là tôi mang thai rồi ư!" Phương Minh kinh ngạc.

Mấy người phụ nữ kia cười, xem ra sự thật đúng là như vậy.

"Có cách giải quyết không?" Phương Minh bắt đầu hoảng hốt.

"Ở cạnh thôn có một cái giếng, nước ở đó có thể giải trừ, nhưng người canh giữ ở đó đặc biệt xấu tính." Phương Minh: "Sự đã đến nước này thì cũng chỉ có một cách thôi, Ngộ Không, việc này cần con làm phiền rồi." Tôn Ngộ Không: "Sư phụ, người khách sáo quá rồi, bảo vệ người là việc của con, con đảm bảo sẽ lấy được nước về." Nói xong, Tôn Ngộ Không và Sa Tăng liền đi.

Đến nơi đó, Tôn Ngộ Không vừa nhìn.

Người này không phải ai khác, chính là Nhu Ý Chân Tiên.

Tôn Ngộ Không tiến lên: "Hóa ra Nhu Ý Chân Tiên lão nhân gia ngài đang canh giữ cái giếng này, bây giờ chúng tôi cần mượn nước giếng dùng một chút." Hắn vốn tưởng rằng giao thiệp lịch sự như vậy có thể đổi lấy nước giếng.

Ai ngờ Nhu Ý Chân Tiên nổi giận: "Không tìm thì thôi, lại còn tự tìm đến cửa!" Nói rồi cầm vũ khí tấn công Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không không biết chuyện gì, vội vàng đỡ lấy đòn tấn công của đối phương.

Chương 457

"Ta với ngươi không oán không thù, sao lại vô cớ gây sự?" Nhu Ý Chân Tiên: "Ngươi còn nhớ đứa cháu trai Hồng Hài Nhi của ta không?" Nhu Ý Chân Tiên và Ngưu Ma Vương đều là thủ lĩnh trong số yêu nghiệt, tự nhiên xưng huynh gọi đệ.

Tôn Ngộ Không vốn định nói rằng Hồng Hài Nhi đã đầu quân cho Thiên Đình, nhưng nếu lúc đó nói ra, mâu thuẫn giữa Phật và Đạo sẽ càng mở rộng.

Thế là Tôn Ngộ Không vẫn luôn khắc ghi lời Phương Minh vào lòng, không nói ra chuyện này.

Từ đó giữa họ nảy sinh mâu thuẫn.

Tôn Ngộ Không hiển nhiên không phải đối thủ của hắn, cùng Sa Tăng đại chiến hơn ba trăm hiệp với yêu tinh kia, nhưng mỗi lần tấn công đều bị dễ dàng đỡ được, thế là đành phải tạm thời rút lui.

Không lấy được nước giếng, Tôn Ngộ Không không còn mặt mũi nào quay về gặp Phương Minh.

Tôn Ngộ Không: "Xem ra chỉ có thể dùng mưu trí lấy, không thể cường công.

Chúng ta có ưu thế về số người, Sa sư đệ, lát nữa ta sẽ dẫn dụ yêu tinh đó đi, con nhân cơ hội đó mà lấy nước giếng." Sa Tăng: "Được thôi, mọi chuyện đều nghe theo sắp xếp của Đại sư huynh." Hai người lại đến chỗ Nhu Ý Chân Tiên.

Tôn Ngộ Không lần này đánh trận đầu, trực tiếp xông lên: "Yêu tinh, ăn lão Tôn một gậy!" Con yêu tinh và Tôn Ngộ Không triển khai kịch liệt đối chiến, sự chú ý của yêu tinh cũng dần rời xa cái giếng

nước.

Sa Tăng ẩn nấp bên cạnh thấy yêu tinh có chút phân tâm, liền từ chỗ tối lao ra, trộm được nước giếng.

Nhưng hiện thực không thuận lợi như vậy, Sa Tăng chưa đi được mấy bước thì đã bị phát hiện.

Lần này đã triệt để chọc giận con yêu quái, thế là nó trói hai người lại.

Tôn Ngộ Không bất đắc dĩ, liền nói: "Sự đã đến nước này, ta cũng không giấu giếm nữa, kỳ thực Hồng Hài Nhi không hề chết, chỉ là đã đầu quân về phía Thiên Đình thôi." Nhu Ý Chân Tiên giật mình kinh hãi: "Lời ngươi nói đều là thật sao?" Tôn Ngộ Không: "Thiên chân vạn xác." "Nếu đúng là như vậy, thì giữa Phật và Đạo nhất định sẽ có một trận đối quyết.

Đúng là như vậy, nếu bây giờ ngươi giết ta, giữa Phật và Đạo nhất định sẽ đại loạn, lúc đó ngươi sẽ là kẻ đầu têu gây họa!" Con yêu tinh bị một lời nói này dọa cho không nhẹ.

"Xem ra nơi này không nên ở lâu, ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách." Con yêu tinh vậy mà lại chạy trốn khỏi nơi này.

Tôn Ngộ Không và Sa Tăng cười lớn: "Không ngờ yêu tinh lại nhát gan đến vậy." Nhưng cũng có chút lo sợ, bởi vì điều đó có nghĩa là cuộc chiến giữa Phật và Đạo đang ngày càng đến gần.

Dù sao thì việc của mình cũng sớm muộn sẽ quay lại, nhiệm vụ hiện tại là lấy lại nước giếng.

Hai người lấy nước giếng ra, bay về chỗ Phương Minh.Tôn Ngộ Không và Sa Tăng hao phí thiên tân vạn khổ, cuối cùng cũng lấy được nước giếng về.

"Bát Giới, sư phụ, mau uống nước giếng đi!" Tôn Ngộ Không nói.

Phương Minh: “Đã làm phiền các vị rồi, tôi xin phép rời khỏi đây, xin cảm tạ lòng hiếu khách của các vị.” Lúc này, một người phụ nữ bước ra, nói: “Các vị thi chủ, tôi là Nữ Vương của Nữ Nhi Quốc này, hôm nay trời đã tối, không bằng ở lại nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại lên đường cũng tốt.” Phương Minh biết đây là một chuyện không dễ xử lý, nhưng cũng không thể từ chối.

Phương Minh: “Ngộ Không, nhìn xem trời quả thật không còn sớm, hay là chúng ta nghỉ ngơi ở đây đi.” Tôn Ngộ Không thấy sư phụ đã nói vậy, liền không phản bác.

Phương Minh trong lòng biết, ở đây vẫn còn một kiếp nạn, nếu hắn cứ thế bỏ đi, thì chân kinh sẽ càng khó lấy được.

Có lẽ là quá thiếu đàn ông, Nữ Nhi Quốc đãi ngộ bốn sư đồ vô cùng ưu việt.

Bốn sư đồ Phương Minh mỗi người đều có một phòng riêng.

Tối hôm đó, mọi người tự sắp xếp ổn thỏa rồi chuẩn bị nghỉ ngơi.

Vốn tưởng sẽ có một đêm yên bình, nhưng lại vì Nữ Vương Nữ Nhi Quốc mà không còn thái bình như vậy.

Nữ Vương đến phòng Phương Minh.

“Trưởng lão, không biết hàn xá này có phù hợp với ngài không?” Phương Minh đáp: “Thi chủ chịu thu lưu tôi, tôi đã cảm kích vô cùng rồi, sao dám đòi hỏi thêm.” “Chỉ là Trưởng lão, nữ tử có một việc muốn cầu xin, không biết ngài có thể đồng ý không.” Phương Minh biết, nàng muốn đề cập chuyện tình duyên.

Bất đắc dĩ, Phương Minh tự nghĩ từ khi chuyển thế đi Tây Thiên thỉnh kinh.

Với thân phận hiện tại của mình, nếu không lấy được chân kinh, trận chiến Phật Đạo, Phật gia nhất định sẽ thảm bại.

Bây giờ đâu phải lúc ham đồ mỹ sắc.

Trong phòng, Nữ Vương liền nói: "Đất nước này là Nữ Nhi Quốc, bất đắc dĩ mấy ngàn năm nay không có quốc vương, nếu Trưởng lão có thể ở lại làm quốc vương, thiếp sẽ cảm kích vô cùng." Phương Minh đương nhiên phải từ chối.

Nhưng Phương Minh là một người lương thiện, nếu trực tiếp từ chối, nhất định sẽ làm tổn thương trái tim người phụ nữ.

Thế là Phương Minh đã dùng kế hoãn binh.

"Ngài có ý đó, quả nhân tự nhiên cảm kích vô cùng, mấy vị đồ đệ đi theo ta suốt chặng đường, có một việc lớn cần bàn bạc với họ.

Không bằng tối nay ta sẽ cùng đồ nhi bàn bạc chuyện này, rồi sẽ cho Nữ Vương một câu trả lời." Phương Minh đáp.

Nữ Vương nhận được câu trả lời như vậy, liền không nói nhiều nữa.

"Vậy mong Trưởng lão ngày mai có thể cho thiếp một câu trả lời tốt." Nói xong liền rời khỏi phòng Phương Minh.

Chương 458

Phương Minh đến phòng Tôn Ngộ Không.

“Ngộ Không, mau đi gọi Bát Giới và Sa Tăng đến, vi sư có việc quan trọng cần giao phó.” Không lâu sau, bốn sư đồ tập hợp trong cùng một căn phòng.

Phương Minh nói: “Nữ nhi quốc công chúa vừa đến tìm ta, muốn cùng ta cầu hôn, nhưng với thân phận hiện tại của ta thì tuyệt đối không thể ham đồ mỹ sắc.

Vì vậy, ngày mai, ta sẽ giả vờ đồng ý chuyện hôn sự này, nhưng cuối cùng ta sẽ cùng các con rời đi.” Tôn Ngộ Không tuy không hiểu Phương Minh trong lòng nghĩ gì, nhưng cũng đồng ý với Phương Minh.

Ngày hôm sau, Phương Minh lại gặp công chúa.

“Ta đồng ý chuyện hôn sự này, nhưng ta có một thỉnh cầu, xin hãy cho phép ta đưa các đồ đệ của ta ra cửa thành.” Nữ Vương nghe Phương Minh đồng ý chuyện hôn sự, trong lòng vô cùng vui mừng, liền đồng ý yêu cầu của Phương Minh.

Nữ Vương thiết lập tiệc rượu trong thành, chiêu đãi bốn sư đồ, đồng thời hạ lệnh cùng cưỡi long xa ra khỏi thành tiễn đưa ba đồ đệ.

Đến cửa thành, Phương Minh lại đi xuống long xa.

Nữ Vương lập tức có chút kinh ngạc, nói: “Trưởng lão, ngài…” Phương Minh nói: “Mấy ngày nay nhờ ơn Nữ Vương khoản đãi, tôi cảm kích vô cùng.

Nhưng ngài không biết, cuộc chiến Phật Đạo đang từng bước gia tăng.” Nữ Vương: “… Nhưng ngài đã đồng ý chuyện hôn sự của

chúng ta, lẽ nào muốn bội ước sao?" Phương Minh khéo léo đáp: "Ta không phản đối chuyện hôn sự này, nhưng ta muốn quy định một khoảng thời gian.

Ta đã chuyển thế, kiếp này gặp gỡ, là duyên phận ta tu được từ kiếp trước.

Nhưng đáng tiếc, kiếp này ta không thể ham đồ mỹ sắc.

Nếu có duyên, khi ta lại lần nữa chuyển thế, ta sẽ cưới nàng." Một lời nói của Phương Minh đã làm cảm động mỗi một người có mặt ở đó.

Đại trượng phu chí tại bốn phương, lẽ nào vì tình nhi nữ mà bỏ qua đại sự quốc gia?

"Thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách" dựa vào nghị lực kiên cường của Phương Minh, cuộc chiến giữa Đạo gia và Phật gia chắc chắn sẽ là một trận chiến kịch liệt.

Nữ Vương Nữ Nhi Quốc biết Phương Minh là một người đặt đại sự quốc gia lên hàng đầu, sẽ không tham lam tình nhi nữ, vì vậy không tiếp tục níu kéo.

"Trưởng lão là một người chính trực, vậy chúc ngài thành công lấy được chân kinh." Tuy nhiên, một trận cười quỷ dị đã phá vỡ cảnh tượng ấm áp.

"Về làm chồng ta đi!" Đột nhiên từ xa truyền đến một giọng nói kinh khủng của một người phụ nữ.

Ngay sau đó một trận gió lạ thổi tới, gió bao vây Phương Minh, không lâu sau, Phương Minh biến mất.

Tôn Ngộ Không lớn tiếng hô: "Chết tiệt, sư phụ bị yêu tinh bắt đi rồi!" Khi phản ứng lại, Phương Minh và yêu tinh đều không thấy đâu nữa, Tôn Ngộ Không đành phải đi cứu Phương Minh trước.Phương

Minh bị một trận yêu phong tóm đi.

Trận yêu phong đưa Phương Minh đến một sơn động.

Không biết bao lâu sau, Phương Minh tỉnh lại.

Phương Minh: "Ta đoán ngươi là Hạt Tử Tinh trong truyền thuyết đúng không?" Hạt Tử Tinh: "Đúng vậy.

Xem ra ngươi đã chú ý đến ta lâu rồi à." Phương Minh: "Ta chưa từng thấy yêu quái nào mặt dày vô sỉ đến thế này…" Hạt Tử Tinh: "Ta nói cho ngươi biết, bây giờ ngươi là chồng của ta, sau này ngươi là người của ta rồi." Phương Minh toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Phương Minh: "Ngươi chưa từng nghe nói dưa hái ép không ngọt à?" Phương Minh vẻ mặt bất đắc dĩ.

Hạt Tử Tinh: "Đường Tăng, ta thật lòng yêu ngươi, lần này ta bắt ngươi về, cùng ngươi thành thân, ta không có ý làm hại ngươi." Phương Minh: "Không biết cô có biết không, đại chiến Phật Đạo ngày càng đến gần, nếu ta không lấy được chân kinh, Đạo gia nhất định sẽ thua trận đối quyết.

Thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách, ta là một sĩ đại phu, lúc này sao có thể ham đồ mỹ sắc?" Hạt Tử Tinh: "Ta thích ngươi ở điểm này, luôn đặt đại sự quốc gia lên hàng đầu, nhưng lần này ta không thể nghe ngươi được, ngoan ngoãn mà thành thân với ta đi!" Lúc này trong lòng Phương Minh một trăm vạn lần ghét bỏ, nhưng cũng biết, dù thế nào cũng không có cách nào thoát khỏi, thế là hắn chỉ có thể yên lặng chờ đợi cứu viện.

Tôn Ngộ Không và mọi người tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng đến một ngọn núi cao, thấy trong núi có động.

Tôn Ngộ Không sử dụng kỹ năng biến thân, hóa thành một con ruồi trâu, bay vào trong động.

Lúc này, con yêu tinh đang trêu ghẹo Phương Minh.

Cảnh tượng này khiến Tôn Ngộ Không nổi giận, Tôn Ngộ Không lập tức hiện nguyên hình.

Con Hạt Tử Tinh bị Tôn Ngộ Không đột nhiên xuất hiện dọa cho không nhẹ, lớn tiếng hô: "Con khỉ ghẻ từ đâu chui ra vậy?" Tôn Ngộ Không: "Yêu tinh ăn lão Tôn một gậy!" Tôn Ngộ Không xông lên giáng cho con Hạt Tử Tinh một gậy.

Hạt Tử Tinh cũng lấy ra vũ khí của mình, đỡ được đòn tấn công của Tôn Ngộ Không.

Hạt Tử Tinh sợ làm Phương Minh bị thương, vì vậy không dám dùng chiêu lợi hại.

Hạt Tử Tinh: "Con khỉ ghẻ, đánh nhau trong động sợ làm bị thương sư phụ của ngươi à?

Nếu thật sự có bản lĩnh thì đi ra ngoài đánh một trận thật sự với ta!" Tôn Ngộ Không đương nhiên không sợ Hạt Tử Tinh khiêu khích, thế là hai người ra khỏi động huyệt, đến bên ngoài.

Thực lực của Hạt Tử Tinh quả nhiên không thấp, Tôn Ngộ Không đại chiến hơn ba trăm hiệp.

Nhưng Hạt Tử Tinh dù sao cũng là nữ giới, thể lực không lâu sau đã tiêu hao rất nhiều.

Chương 459

Tôn Ngộ Không thấy thể lực của nàng có chút không đủ, mạnh mẽ giáng một gậy, đánh Hạt Tử Tinh ngã xuống đất.

Hạt Tử Tinh biết, nếu thua Tôn Ngộ Không, Phương Minh nhất định sẽ bị cứu đi.

Sức mạnh của tình yêu cuối cùng cũng vĩ đại.

Hạt Tử Tinh sử dụng tuyệt chiêu của mình.

Dùng cái đuôi có độc châm đâm mạnh vào đầu Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không lập tức ngất đi.

Tôn Ngộ Không tỉnh lại lần nữa, phát hiện mình và Phương Minh bị nhốt cùng một chỗ.

Phương Minh nói: "Yêu tinh này là con Hạt Tử biến thành từ chỗ Quan Âm Bồ Tát, vì vậy cần phải đi tìm Bồ Tát." Tôn Ngộ Không sử dụng phân thân thuật, đi đến chỗ Quan Âm Bồ Tát.

Tiếp đón không phải Bồ Tát, mà là thị nữ bên cạnh Bồ Tát.

"Đại Thánh, Bồ Tát gần đây đã đi ra ngoài rồi, nếu có việc thì ngày khác hãy đến." Ngộ Không nghe xong vô cùng tức giận, nhưng cũng không có cách nào, chỉ có thể quay về bên cạnh Phương Minh trước.

Phương Minh biết Quan Âm Bồ Tát lúc này không thể đến giúp, liền đưa ra một phương án khác.

Phương Minh: "Ngộ Không, bây giờ ta muốn con lập tức trốn thoát ra ngoài, còn lại mọi chuyện trong đây giao cho vi sư xử lý tốt." Tôn Ngộ Không có chút lo lắng cho Phương Minh, nhưng dù sao cũng là yêu cầu của sư phụ, không thể không tuân thủ.

Phương Minh lớn tiếng hô: "Con yêu bà này, vậy mà lại dám bắt cả đồ đệ của ta!" Hạt Tử Tinh: "Ngươi đừng tức giận, nếu ta thật sự thua ngươi, ta không thể ở bên cạnh ngươi được, cho nên mới không cẩn thận ra tay hơi nặng một chút." Phương Minh: "Vậy nghe lời ta, thả đồ đệ của ta ra." Hạt Tử Tinh thật lòng yêu Phương Minh, nghe Phương Minh yêu cầu, dù có lên núi đao, xuống biển lửa cũng cam lòng.

Thế là Hạt Tử Tinh lập tức thả Tôn Ngộ Không ra.

Phương Minh nói: "Ta nói thật cho ngươi biết, người ta thật sự thích là công chúa Nữ Nhi Quốc, ta với ngươi căn bản không hợp." Lời nói này không nghi ngờ gì đã giáng một đòn như sấm sét đánh thẳng vào trái tim non nớt của Hạt Tử Tinh.

"Tại sao?

Ta có điểm nào không bằng nàng ta, nói ra đi, ta sửa không được sao?" Hạt Tử Tinh kích động khóc lóc.

Phương Minh thở dài một hơi, nói: "Tình yêu là thứ như vậy, không có tại sao, thích là thích, không có lý do." Hạt Tử Tinh lập tức phẫn nộ: "Tên hòa thượng thối, lão nương đối ngươi một tấm chân tình, ngay cả những yêu cầu nhỏ nhặt cũng đáp ứng, cuối cùng lại nói ta không hợp?

Vậy ta phải cho ngươi một chút trừng phạt!" Nói đoạn dùng dây thừng chắc chắn trói Phương Minh lại, treo lên một nồi dầu, nói: "Vì ngươi không chịu ở lại bên cạnh ta, vậy ta sẽ giết ngươi, như vậy ngươi có thể vĩnh viễn ở bên cạnh ta!" Phương Minh nhận ra Hạt Tử Tinh lúc này đã phát điên, nhưng đó cũng là một phần trong kế hoạch của hắn.

Thế là vội vàng nói: "Ta chỉ đùa một chút thôi mà, ngươi muốn giết ta, đó là biểu hiện của tình yêu ta sao?" Hạt Tử Tinh lập tức trở

lại bình thường, bước đầu trong kế hoạch của Phương Minh đã thành công.Hạt Tử Tinh bị kích thích, lẩm bẩm một mình.

“Tại sao?

Rõ ràng ta yêu hắn, mà lại muốn giết hắn.” Phương Minh tương kế tựu kế: “Ngươi căn bản không yêu ta, chỉ là cưỡng ép ta thỏa mãn yêu cầu của ngươi thôi.” Hạt Tử Tinh lúc này trở lại dáng vẻ bình thường.

“Quả thật là như vậy, nhưng ta muốn biết, ta kém Nữ Vương Nữ Nhi Quốc chỗ nào, ta muốn so tài với nàng.” Phương Minh nói, nếu thật sự muốn so tài, vậy ta sẽ để ngươi thua một cách rõ ràng.

Hạt Tử Tinh và Phương Minh trở về Nữ Nhi Quốc.

Nữ Vương Nữ Nhi Quốc biết Phương Minh bị yêu tinh bắt đi, mấy ngày nay cũng đặc biệt lo lắng.

Lúc này, một thuộc hạ tiến lên truyền lời: “Bẩm Nữ Vương, Đường Trưởng lão và một người phụ nữ đã vào thành rồi.” Nữ Vương vừa nghe Đường Trưởng lão trở về, sự lo lắng mấy ngày nay lập tức tiêu tan như gió.

Tại cửa thành, nàng phát hiện Phương Minh cùng yêu tinh trở về, lập tức trong lòng có chút căng thẳng.

Phương Minh nói: “Thi chủ, đây là yêu quái đã bắt cóc ta, hôm nay ta có một việc muốn nhờ.” Phương Minh giải thích tình hình một cách đơn giản.

Sức mạnh của tình yêu thật vĩ đại, Nữ Vương dù sợ hãi, nhưng vì Phương Minh, nàng vui vẻ chấp nhận lời thách đấu.

“Nữ Vương, lần thách đấu này chỉ là để trì hoãn thời gian, mấy ngày trước ta đi tìm Quan Âm, Quan Âm đã đi tìm dược liệu hàng phục yêu tinh, hôm nay chắc hẳn sẽ trở về, ta nhất định phải kiên trì

đợi Bồ Tát.” Nữ Vương nghe xong liền đồng ý với Phương Minh.

Sau một hồi thương thảo, quyết định ba ván hai thắng.

Phương Minh: “Vợ của ta phải biết nấu những món ăn ngon lành.” Ván đầu tiên là thi tài nấu nướng.

Nữ Nhi Quốc quanh năm chỉ có phụ nữ, kỹ năng nấu ăn đương nhiên không tệ.

Còn Hạt Tử Tinh kia, căn bản không biết nấu món ngon.

Kết quả ván đầu tiên rõ ràng, Nữ Vương thắng lợi.

Phương Minh: “Vợ của ta phải có một đôi tay khéo léo, có thể thêu ra chiếc khăn tay đẹp nhất.” Ván thứ hai là thi tài thêu thùa.

Phụ nữ Nữ Nhi Quốc, quanh năm may vá, kỹ năng dệt may tuyệt đối không tệ, còn Hạt Tử Tinh kia đâu có biết thêu thùa, ván thứ hai Nữ Vương dễ dàng giành chiến thắng.

Thua liên tiếp hai ván, ván thứ ba không cần thi đấu nữa.

Hạt Tử Tinh lại lần nữa nổi giận, chỉ có người có thực lực mới xứng đáng sở hữu tình yêu.

Chương 460

Hạt Tử Tinh quyết định tấn công Nữ Vương.

Vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, Tôn Ngộ Không đột nhiên dùng Kim Cô Bổng đỡ đòn tấn công của Hạt Tử Tinh.

"Đã lành vết thương rồi quên nỗi đau à, dám cùng ta—" Tôn Ngộ Không lớn tiếng hô: "Lần trước ta sơ ý, chỉ là ngươi may mắn thắng thôi, lần này không dễ dàng như vậy đâu!" Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Tăng ba người cùng nhau xông lên.

Hạt Tử Tinh dốc toàn lực, đỡ từng chiêu một.

Tuy một bên có ưu thế về số người, nhưng Hạt Tử Tinh cũng không cam chịu yếu thế.

Nhanh chóng, thể lực của Hạt Tử Tinh đã suy giảm rất nhiều.

"Con tiện nhân thối này, nếu không giao chồng ta ra, xem ta có giết ngươi không!" Hạt Tử Tinh nổi giận.

Chỉ thấy cái đuôi có độc châm, với tốc độ tám mươi dặm một giờ, lao thẳng về phía Nữ Vương Nữ Nhi Quốc.

Có lẽ xuất phát từ phản ứng bản năng, Phương Minh đẩy mạnh nàng ra.

Tình huống xảy ra một sự chuyển biến lớn, chỉ thấy độc châm đâm thẳng vào đầu Phương Minh, Phương Minh lập tức ngất đi.

Hạt Tử Tinh lập tức đứng hình.

Tôn Ngộ Không thấy Hạt Tử Tinh phân tâm, một gậy đánh Hạt Tử Tinh văng xa mười mét.

Ngay khi Ngộ Không chuẩn bị kết liễu nàng, chỉ nghe thấy từ xa

truyền đến một giọng nói quen thuộc.

“Đại Thánh, gậy hạ lưu yêu!” Tôn Ngộ Không ngẩng đầu nhìn lên, người này không phải ai khác, chính là Quan Âm Bồ Tát.

“Đại Thánh, ta mấy hôm trước đi ra ngoài, chính là đi tìm phương pháp hàng phục Hạt Tử Tinh, bây giờ đã tìm thấy rồi, để ta thu phục nàng ta đi.” Tôn Ngộ Không: “Bồ Tát, yêu tinh có thu phục hay không là một chuyện, nhưng làm sư phụ của tôi bị thương, vậy phải làm sao đây?” Quan Âm Bồ Tát: “Chỉ có tình yêu vĩ đại mới có thể chiến thắng mọi khó khăn.” Nói xong liền rời đi.

Tôn Ngộ Không: “Ngài còn chưa nói xong mà, đi đâu vậy?” Bồ Tát không hề lưu luyến, để lại mấy người ở đó.

Nữ Vương: “Đại khái ý của Bồ Tát là như vậy.” Lời vừa dứt, Nữ Vương hướng về phía Phương Minh trao một nụ hôn sâu tình cảm, Phương Minh lập tức tỉnh lại.

Phương Minh: “Sức mạnh của tình yêu vĩnh viễn vĩ đại.” Lần này là thời khắc chia ly thật sự, sau khi trải qua một kiếp nạn, tình cảm giữa Phương Minh và Nữ Vương càng thêm sâu đậm, nhưng không có cách nào, đại trượng phu không thể không phiêu bạt khắp chốn.

Phương Minh hứa: “Kiếp sau chuyển thế nếu có duyên gặp lại, ta nhất định sẽ cưới nàng làm vợ.” Nói xong lời này, Phương Minh không quay đầu lại rời khỏi Nữ Nhi Quốc.

Tình yêu đích thực có lẽ là như vậy, những tình yêu nông cạn đó không thể lâu dài, nguyện cho tất cả những người yêu nhau trên đời cuối cùng sẽ thành vợ chồng, tình yêu đích thực có thể chịu đựng được thử thách gian nan, khi một bên trong tình yêu bị tổn thương, có thể bất chấp hậu quả mà đứng ra bảo vệ, người như vậy mới là người phù hợp, tình yêu như vậy mới là tình yêu vĩ đại.

Trải qua trận tình ái này, Phương Minh cũng đã hạ quyết tâm, đợi sau khi đại chiến Phật Đạo kết thúc, nhất định phải cưới một người phụ nữ xinh đẹp, nhiệm vụ hiện tại là tiếp tục thay thế hoàn thành nhiệm vụ thỉnh kinh.Nếu trong đời gặp phải khó khăn lớn nhất, thì đó chính là bị người khác hiểu lầm.

Phương Minh biết, tiếp theo đây hắn sẽ phải đối mặt với sự hiểu lầm, chỉ có chấp nhận được sự hiểu lầm, mới có thể lấy được chân kinh.

Bốn sư đồ tiếp tục tiến về phía trước, lúc này Bạch Long Mã không biết vì sao, đột nhiên phi nước đại.

Trong chớp mắt, Phương Minh và Tôn Ngộ Không cùng mọi người bị tách ra.

Phương Minh tiến vào sâu trong một khu rừng, đột nhiên trên mặt đất có một tấm lưới lớn.

Phương Minh bị mắc vào một tấm lưới lớn.

Trong chớp mắt, từ bụi cây xông ra mấy cái bóng đen.

"Đường này do ta mở, rừng này do ta trồng, muốn qua đây, phải để lại tiền mãi lộ." Hóa ra là một nhóm cường đạo.

Với thực lực của Phương Minh, đối phó chúng dễ như trở bàn tay, nhưng Phương Minh biết đây là một thử thách cần thiết, thế là hắn nói: "Ta là một hòa thượng, làm gì có tiền mà đưa cho các ngươi." "Không có tiền thì đừng hòng rời đi!" Tôn Ngộ Không đi ngay phía sau nổi giận, tấn công bọn cường đạo.

Tôn Ngộ Không trước tiên thả Phương Minh ra, Phương Minh thừa lúc hỗn loạn bỏ chạy.

Chỉ còn lại đám cường đạo và Tôn Ngộ Không ở lại chỗ cũ.

Một tên cường đạo hô: “Con khỉ thối, phá hỏng chuyện tốt của ta, hôm nay ta cho ngươi biết tay!” Tôn Ngộ Không nghe xong càng thêm tức giận, mạnh mẽ giơ gậy lên, bổ về phía đám cường đạo kia, một gậy đập chết hai tên, những tên còn lại tháo chạy tán loạn.

Phương Minh thấy Tôn Ngộ Không nửa ngày không quay lại, liền cùng Trư Bát Giới và Sa Tăng đi xem xét tình hình.

Đến khu rừng, cảnh tượng trước mắt khiến Phương Minh thất kinh.

Chỉ thấy trước mặt Tôn Ngộ Không nằm hai thi thể.

Phương Minh biết, để cường đạo phải chịu khổ, muốn mạng của chúng có lẽ không phải là không được, nhưng vì chiến thắng của trận chiến Phật Đạo, hắn buộc phải hiểu lầm Ngộ Không.

Phương Minh: “Ngộ Không, con… con có biết sinh mệnh đều là quý giá, sao có thể tùy tiện lấy đi tính mạng của người khác.” Tôn Ngộ Không: “Sư phụ, để chúng chịu khổ, giáo huấn chúng là đúng mà.” Phương Minh: “Bọn cường đạo cũng là người, cho chúng một chút giáo huấn để chúng không làm điều xấu nữa thì được, nhưng muốn mạng của chúng thì sao mà được.” Tôn Ngộ Không biết sư phụ mình mềm lòng, đành phải ứng phó mấy câu: “Dạ, lần sau con sẽ không làm như vậy nữa.” Phương Minh và đoàn người tiếp tục tiến về phía trước, trời dần tối, bốn sư đồ vừa hay gặp một hộ gia đình, liền ở lại đó tá túc một đêm.

Hộ gia đình này tốt bụng, chuẩn bị cơm canh thịnh soạn cho Phương Minh và mọi người.

Chương 461

Nhưng không biết vì sao, chủ nhà cứ không ngừng thở dài, vẻ mặt ưu sầu.

Phương Minh hỏi: "Thi chủ, nhìn ngài ưu sầu như vậy, có phải có tâm sự gì không?" "Nếu tiện nói ra, tôi có thể giúp được gì thì nhất định sẽ cố gắng hết sức." Lão nhân thở dài một hơi, nói: "Thật không giấu gì, lão hủ có một đứa con trai bất hiếu, cả ngày không lo làm ăn đứng đắn, cứ đi trộm cắp, ngay cả nhà cũng không tha." Tôn Ngộ Không nghe xong nổi giận: "Đứa con bất hiếu như vậy, giữ lại có ích gì, sao không lấy mạng nó đi!" Tôn Ngộ Không từ trong đá chui ra, tự nhiên không hiểu rõ tình thân.

Lão nhân lại nói: "Bất đắc dĩ lão hủ chỉ có một đứa con trai, nếu ta muốn lấy mạng nó, ai lại có thể làm quan tài cho ta chứ." Phương Minh đã hiểu, đây quả thật là một vấn đề nan giải, nhưng tất cả cũng nằm trong dự liệu của Phương Minh.

Đột nhiên có người đập cửa nhà lão nhân điên cuồng, lão nhân trước tiên bị dọa giật mình, sau đó lại nói: "Đứa con trai cường đạo của ta về rồi, các vị đừng lên tiếng trước, ta và con trai ăn một ít cơm canh, lát nữa nó sẽ đi." Tôn Ngộ Không nhìn đứa con bất hiếu đó, liền lén lút nhìn ra ngoài từ trong phòng.

Ngộ Không phát hiện cường đạo đó không phải ai khác, chính là đám người hắn gặp trong rừng hôm nay.

Con trai lão già về nhà, cảm thấy trong nhà có gì đó không ổn, liền gặng hỏi: "Lão đầu tử có phải đã mời người khác về nhà rồi không?" Lão già có chút căng thẳng: "Không thể nào, nhà ta ngoài ta ra thì còn ai nữa." Hắn có chút nghi ngờ, nhưng trước tiên giả vờ như không có

chuyện gì.

Ăn xong cơm, đứa con trai đó biết mình đã bị lừa, liền chú ý đến mọi người.

Lúc này, Phương Minh và những người khác từ trong phòng đi ra, tên cường đạo kia ẩn mình trong bóng tối, tuy ở trong bóng tối, nhưng hắn lập tức nhận ra những người đã đánh chết anh em của mình vào ban ngày.

Hắn vội vàng triệu tập anh em của mình, lập ra một kế hoạch tác chiến kịch liệt.

Hoàng hôn buông xuống, mấy tên cường đạo lẻn vào phòng của Phương Minh và những người khác đang ở.

Lão già nghe thấy có động tĩnh trong sân, biết con trai mình gây rắc rối, liền vội vàng thông báo cho Phương Minh và mọi người mau chóng bỏ chạy.

Phương Minh ra lệnh, lập tức bỏ chạy, nhưng cường đạo cũng không ngốc, men theo đường chạy đuổi theo.

Tôn Ngộ Không thấy chúng đuổi quá gấp, lập tức nổi giận, liền bảo Phương Minh, Trư Bát Giới, Sa Tăng đi trước.

Tôn Ngộ Không chặn đám cường đạo lại, lớn tiếng hô: "Lẽ nào cái giáo huấn chiều nay chưa đủ sao?" Tôn Ngộ Không không thể kìm nén được lửa giận trong lòng nữa, xông lên đánh loạn xạ đám cường đạo kia, những tên cường đạo đó đều mất mạng.

Cuối cùng chỉ còn lại đứa con trai của lão già kia, Tôn Ngộ Không lớn tiếng hô: "Để lão Tôn thay lão già đó dọn dẹp cái tên con bất hiếu này!" Tôn Ngộ Không một gậy đánh vào đầu hắn, đầu hắn lập tức bay xuống.

Tuy cường đạo đã bị kịp thời ngăn chặn, nhưng không biết rằng

họ sắp phải đối mặt với tai họa lớn hơn.Tôn Ngộ Không trong cơn thịnh nộ, đã lấy đi toàn bộ sinh mạng của đám cường đạo kia.

Tuy nhiên, tất cả mọi chuyện đều bị Phương Minh nhìn thấy.

"Ngộ Không, con…" Giọng Phương Minh có chút run rẩy.

Tôn Ngộ Không quay đầu nhìn lại, phát hiện ra Phương Minh.

"Sư phụ, không phải người đi ở phía trước sao?

Sao bây giờ lại ở đây?" Phương Minh tức giận nói: "Vi sư đã nhắc nhở con đừng lấy đi tính mạng người khác, xem ra ta đến muộn một bước rồi." Tôn Ngộ Không cũng tức giận: "Đám cường đạo đó nhiều lần mưu đồ hãm hại chúng ta, cho chúng một chút giáo huấn là được rồi, sư phụ ta thấy người quá lương thiện rồi." Phương Minh đại nộ, quyết định phải trừng phạt Tôn Ngộ Không.

Chỉ thấy Phương Minh lấy ra chuỗi niệm châu, ngồi xuống đất.

"Sư phụ, đừng mà, ngàn vạn lần đừng mà!" Tôn Ngộ Không biết sư phụ sắp niệm Kim Cô Chú, liền vội vàng cầu xin Phương Minh.

Nhưng Phương Minh biết đây là chuyện không thể tránh khỏi, liền niệm Kim Cô Chú.

Tôn Ngộ Không lập tức cảm thấy đau đớn xé tim xé ruột, lần này Phương Minh thật sự ra tay rất nặng, niệm đủ năm phút.

Khi chú ngữ dừng lại, Tôn Ngộ Không ngất xỉu trên mặt đất.

Sau một lát hồi phục, Tôn Ngộ Không lại tỉnh dậy.

Tôn Ngộ Không vô cùng kích động: "Sư phụ, con cùng người đi Tây Thiên thỉnh kinh, vì bảo vệ an toàn cho người, bây giờ gặp tai nạn, con bảo vệ người, vậy mà người lại trừng phạt con!" Phương Minh: "Được thôi, kinh ta không thỉnh nữa, có bản lĩnh thì tự đi Tây Thiên đi!" Phương Minh cũng không hề yếu thế.

“Ngươi đang uy hiếp ta à?

Nếu không đi cùng ta, thì đừng đi nữa!” Lần này Tôn Ngộ Không thật sự tức giận, đột nhiên cưỡi một đám mây, bay về phương xa.

Trư Bát Giới có chút kinh hoàng: “Sư phụ, không có Đại sư huynh, Tây Thiên e rằng khó đi lắm ạ.” Phương Minh phản bác: “Nói gì thế, ta thật sự không cần, lần này ta sẽ có một chuyến đi không có Tây Thiên!” Nói xong lời này, Phương Minh cưỡi Bạch Long Mã tiếp tục tiến về phía trước.

Tôn Ngộ Không không hề đi Hoa Quả Sơn, mà đến chỗ Bồ Tát.

Quan Âm Bồ Tát thấy Ngộ Không có chút tức giận, hỏi: “Đại Thánh hôm nay đến đây có chuyện phiền lòng sao?” Tôn Ngộ Không kể hết mọi chuyện cho Quan Âm.

“Đã như vậy, không bằng con ở lại đây thêm mấy ngày, ta tin vấn đề sẽ tự nhiên được giải quyết.” Tôn Ngộ Không nghe xong có chút không hiểu, nhưng đã nghe lời Bồ Tát, liền quyết định ở lại đây.

Trở về bên cạnh Phương Minh, ba người tiếp tục không ngừng lên đường.

Phương Minh nói: “Đường xá xa xôi, mọi người chắc hẳn đều có chút mệt mỏi, hay là chúng ta nghỉ ngơi đi.” Nghe Phương Minh nói vậy, Trư Bát Giới và Sa Tăng cũng quyết định nghỉ ngơi ở đây.

Phương Minh nói: “Hai con đi tìm một ít đồ chay về đi, bần tăng có chút đói bụng.” Trư Bát Giới: “Con có thể để sư phụ một mình ở đây sao?” Sa Tăng cũng nói: “Đúng vậy sư phụ.

Lỡ có yêu tinh thì sao ạ?” Phương Minh có chút tức giận: “Ta muốn xem xem, không có con khỉ đó, ta có thể tiếp tục tiến lên bình thường không, cứ theo lời ta mà làm.” Hai người thấy Phương Minh kiên định như vậy, cũng không dám tiếp tục phản bác, chỉ đành nghe

theo lời hắn.

Chương 462

Tất cả đều do Phương Minh sắp xếp, hắn biết lát nữa sẽ có một người đến, vì vậy cố ý tách Trư Bát Giới và Sa Tăng ra.

Quả nhiên, sau khi hai người đi được một lát, một cái bóng quen thuộc đã đến bên cạnh hắn.

Người này không phải ai khác, chính là Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không: "Sư phụ, con quay lại cùng người thỉnh kinh đây." Phương Minh vừa nhìn Tôn Ngộ Không, tỏ vẻ khinh thường.

"Không phải bỏ đi trong giận dỗi sao, bây giờ quay lại làm gì?

Cút đi, chỗ ta không cần ngươi." Nghe Phương Minh nói vậy, Tôn Ngộ Không đại nộ.

"Ta thấy ngươi được voi đòi tiên!" Cảnh tượng tiếp theo không ai ngờ tới, Tôn Ngộ Không cầm Kim Cô Bổng, bổ mạnh một gậy vào đầu Phương Minh.

Phương Minh là Thiên Đế, một đòn tấn công sẽ không gây ra ảnh hưởng lớn đến hắn, nhưng vì chân kinh, Phương Minh cố ý ngất đi.

"Hòa thượng thối, hôm nay lão tử phải cho ngươi một chút trừng phạt." Tôn Ngộ Không lấy hành lý của Phương Minh đi, lại cưỡi mây bay đi.

Lúc này, Phương Minh trong lòng nghĩ: "Con khỉ thối, xem ta không giáo huấn ngươi một trận!" Phương Minh giả vờ hôn mê ở đó.

Trư Bát Giới và Sa Tăng lúc này vội vàng quay về, nhìn cảnh tượng trước mắt lập tức hoảng hốt.

"Sư phụ, sư phụ, ai đã đánh người ra nông nỗi này?" Trư Bát Giới

lập tức lao đến.

"Sư phụ, hành lý của chúng ta mất rồi!" Sa Tăng cũng kinh hoàng.

Phương Minh giả vờ tỉnh lại từ cơn hôn mê, nói: "Không ngờ bần tăng lại nuôi một đồ đệ ác đồ!" Trư Bát Giới nghe xong có chút khó hiểu: "Sư phụ nói vậy là sao?" Phương Minh nói: "Con khỉ đó giận dỗi bỏ đi, sau một lát lại quay lại, ta lại nói mấy câu.

Vốn dĩ ta nói những lời tức giận, nghĩ rằng nó có thể nhận lỗi thì xong chuyện rồi.

Nhưng ai ngờ nó lại giáng cho ta một gậy vào đầu, còn cướp cả hành lý đi." Trư Bát Giới và Sa Tăng nghe xong có chút kinh ngạc, nhưng biết lời sư phụ nói tuyệt đối là thật.

"Đại sư huynh vậy mà lại làm ra chuyện như vậy, để con đi Hoa Quả Sơn tính sổ!" Trư Bát Giới nói xong, cưỡi một đám mây, bay về hướng Hoa Quả Sơn.

Trư Bát Giới bay về hướng Hoa Quả Sơn, lúc này Tôn Hầu Tử đang ở đó cùng thuộc hạ của mình.

"Hầu ca!" Trư Bát Giới từ xa đã gọi lớn.

Tôn Hầu Tử vừa nhìn thấy Trư Bát Giới, liền hạ lệnh chiêu đãi tử tế.

"Hầu ca, hà tất phải khách khí như vậy, thứ lỗi cho đệ có việc tìm huynh." "Ngốc tử, có chuyện gì vậy?" Tôn Hầu Tử không kiên nhẫn nói.

"Nếu huynh thật sự không muốn cùng sư phụ đi Tây Thiên thỉnh kinh thì đệ cũng không ý kiến gì, nhưng đánh sư phụ, cướp hành lý thì quả thực không đúng." Tôn Hầu Tử vừa nghe, lập tức đại nộ.

"Đã có bản lĩnh đi thỉnh kinh, vậy thì có bản lĩnh từ chỗ ta cướp

lại hành lý đi!" Nói rồi Tôn Hầu Tử liền rút Kim Cô Bổng, vung một gậy về phía Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới nào biết Tôn Hầu Tử đánh thật, căn bản không phòng bị nhiều, bị Tôn Hầu Tử đánh cho trọng thương.

"Hầu ca, huynh không nặng tay với đệ như vậy thì đừng trách sư đệ đây không khách khí!" Trư Bát Giới cũng rút đinh ba ra, bắt đầu cứng đối cứng với Tôn Hầu Tử.

Trư Bát Giới vốn không phải đối thủ của Tôn Hầu Tử, nay lại bị trọng thương, đành phải rút lui.

Trư Bát Giới tháo chạy, quay về chỗ Phương Minh.

Phương Minh nói: "Bát Giới, sao rồi?

Người con xanh một mảng, tím một mảng thế kia." Trư Bát Giới kể rõ mọi chuyện đã trải qua.

Phương Minh nói: "Không ngờ con khỉ đó lại phóng túng đến thế, xem ra ta cũng phải hành động thôi.

Sa sư đệ, xem ra bằng sức mạnh của chúng ta khó mà chế phục được Ngộ Không, vi sư bây giờ lệnh con đi tìm Quan Âm Bồ Tát một chuyến." Sa sư đệ nghe lời Phương Minh chỉ dẫn, đi tìm Quan Âm Bồ Tát.

Lúc này trong lòng Sa Tăng tràn đầy lửa giận, hận không thể gặp Tôn Hầu Tử là đánh cho một trận.

Đến chỗ Quan Âm Bồ Tát, Sa Tăng phát hiện Tôn Hầu Tử cũng ở đó.

Lửa giận trong lòng Sa Tăng không thể áp chế được nữa, la lớn: "Con khỉ thối, đánh bị thương sư phụ và nhị sư huynh, bây giờ lại làm hại Bồ Tát!" Tôn Hầu Tử không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng biết

rằng trước tiên phải giữ lấy cái mạng.

Cứ thế, Tôn Hầu Tử bị Sa Tăng đuổi chạy vòng này qua vòng khác.

Thể lực Tôn Hầu Tử dần dần giảm sút, khi vũ khí của Sa Tăng sắp đánh trúng Tôn Hầu Tử thì Quan Âm Bồ Tát đột nhiên xuất hiện, ngăn cản công kích của Sa Tăng.

Bồ Tát nói: "Vì sao lại ra tay đánh sư huynh của con?" Sa Tăng nghe xong, nói: "Bồ Tát, yêu hầu này đánh sư phụ và sư huynh của con, bây giờ lại còn gây họa cho ngài!" Tôn Hầu Tử nghe mà mặt mày ngơ ngác.

Bồ Tát cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nói: "Ta trời ạ, ta ngày ngày ở chỗ ta, đó là Ngộ Không của con sao?" Sa Tăng cũng đơ ra.

Chương 463

Tôn Hầu Tử phản ứng lại.

“Chết tiệt, nhất định là tên yêu quái nào đó giả dạng ta, đã lừa con rồi!” Sa Tăng nghe xong, kinh ngạc.

“Xem ra tình huống đúng là như vậy, lại gặp phải yêu quái rồi.” Sa Tăng vừa nghe, biết mình hiểu lầm Tôn Ngộ Không, lập tức bật khóc.

Tôn Hầu Tử an ủi Sa Tăng xong, cùng y bay về Hoa Quả Sơn.

Ở Hoa Quả Sơn, quả nhiên không ngoài dự đoán, ở đó có một Tôn Hầu Tử.

“Yêu tinh, ăn của lão Tôn ta một gậy!” Thấy có hai Tôn Hầu Tử, bọn khỉ kinh ngạc thốt lên.

Tôn Hầu Tử ở Hoa Quả Sơn cũng không chịu yếu thế.

“Lại từ đâu chui ra tên yêu quái này?” Hai người bắt đầu đối quyết, bọn khỉ đứng bên cạnh cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ có thể đứng nhìn.

“Tất cả dừng tay!” Từ xa truyền đến một âm thanh quen thuộc.

Quan Âm Bồ Tát theo sau đến nơi.

“Giữa hai con nhất định có một kẻ giả mạo, ta bây giờ phải tìm ra kẻ giả đó.” Bồ Tát nói.

Bồ Tát đưa cả hai con khỉ đến Thiên Đình.

Lúc này, Phương Minh trở về Thiên Đình, hóa thân thành Thiên Đế.

Phương Minh nói: “Trẫm muốn hỏi một câu, câu hỏi này chỉ có Tôn Hầu Tử thật sự mới có thể trả lời được.” Phương Minh hỏi một

vấn đề trên đường thỉnh kinh, quả nhiên chỉ có Tôn Hầu Tử thật sự mới biết.

Phương Minh đại nộ, dùng pháp thuật đối phó con khỉ giả kia.

Con yêu tinh đó hiện nguyên hình, không phải ai khác, chính là Lục Nhĩ Mi Hầu.

"Ai phái ngươi đến gây rối?" Phương Minh hỏi.

Lục Nhĩ Mi Hầu không nói.

Đột nhiên, bên ngoài Thiên Đình xuất hiện một người, không ai khác, chính là Như Lai.

"Yêu hầu này là ta phái, thì sao?" Phương Minh nhìn thấy thủ đoạn của Như Lai, không nói nhiều lời.

"Có thể trải qua sự phản bội, thật sự lợi hại." Nguyên lai đây là một kiếp nạn mà Như Lai Phật đặt ra trên con đường thỉnh kinh, nay Phương Minh và những người khác đã lại một lần nữa giải quyết được vấn đề.

"Xem ra Đạo gia quả thực có vài chiêu, nhưng Phật gia ta cũng sẽ không chịu thua đâu." Nói xong, Như Lai Phật thu Lục Nhĩ Mi Hầu đi, rồi rời khỏi Thiên Đình.

Phương Minh lại một lần nữa trở về thân phận hòa thượng, trải qua kiếp nạn này, bốn thầy trò càng trở nên đoàn kết, kiên định hơn, nhất định có thể trải qua tám mươi mốt kiếp nạn, cuối cùng thỉnh được chân kinh.

Trong lòng Phương Minh, cũng càng thêm kiên định rằng trong cuộc đại chiến Phật-Đạo cuối cùng, Đạo gia nhất định sẽ giành được thắng lợi cuối cùng.

Bốn thầy trò lại một lần nữa bước lên con đường Tây Thiên thỉnh

kinh.

Trải qua thử thách hiểu lầm, Phương Minh và những người khác càng trở nên đoàn kết hơn.

Bốn thầy trò lại một lần nữa bước lên con đường Tây Thiên thỉnh kinh.

Không biết vì sao, con đường phía trước càng lúc càng nóng, bốn thầy trò nhìn thấy một nơi quen mắt.

Phương Minh nói: "Nơi này ta hình như đã từng thấy rồi." Nơi này quả thực, năm đó khi thu phục Hồng Hài Nhi, Tôn Hầu Tử từng đến đây.

Nơi này là Hỏa Diệm Sơn.

Hỏa Diệm Sơn lửa cháy kinh người, nhiệt độ cao bất thường, nếu không dập tắt lửa thì Phương Minh và những người khác không thể nào đi qua được.

Phương Minh nói: "Đây hẳn là Hỏa Diệm Sơn cách đây không lâu, nếu muốn đi qua nơi này, e rằng cần phải có Quạt Ba Tiêu của Thiết Phiến Công Chúa.

Ngộ Không, lần này xem ra lại phải phiền con rồi." Ngộ Không nói: "Sư phụ cứ yên tâm, đồ nhi nhất định sẽ cướp lấy Quạt Ba Tiêu về." Phương Minh thở dài một tiếng, chuyện này e rằng khó khăn rồi.

Tôn Hầu Tử có chút ngạc nhiên, lời này là sao?

Phương Minh nói: "Con có biết Thiết Phiến Công Chúa là ai không?

Vợ của Ngưu Ma Vương, mẹ của Hồng Hài Nhi.

Ngưu Ma Vương là thủ lĩnh của yêu ma, thuộc Phật giáo, mà ta cách đây không lâu đã thu phục Hồng Hài Nhi về Đạo giáo, hai bên

xung đột, nếu một khi lộ ra thì hậu quả không thể lường được.” Tôn Ngộ Không biết giữa hai tông giáo sắp diễn ra một cuộc chiến kịch liệt, nếu chọc thủng lớp màng mỏng này, nhất định sẽ dẫn đến rắc rối không cần thiết.

Lúc này tại Ba Tiêu Động, thuộc hạ của Thiết Phiến Công Chúa đến báo.

Chương 464

"Báo cáo Nữ vương, Đường Tăng và đồ đệ đang đi qua đây." Thiết Phiến Công Chúa lập tức kích động, "Tên hầu tử kia, đã giết con trai ta, lần này ta nhất định phải dạy dỗ nó thật tốt." Cũng chính lúc đó, Tôn Hầu Tử đến cửa Ba Tiêu Động.

Thiết Phiến Công Chúa mở cửa ra liền tung một đòn, may mà Tôn Ngộ Không né tránh kịp thời, nếu không sẽ bị trọng thương.

"Tẩu tẩu, vừa mở cửa đã cho đệ một lễ ra mắt lớn đến thế sao?" "Tên hầu tử kia, ai là tẩu tẩu của ngươi?

Ta muốn báo thù cho con trai ta!" Tôn Hầu Tử nhận ra Thiết Phiến Công Chúa đã hiểu lầm, giải thích: "Ta không làm hại con trai của tẩu, con trai của tẩu vẫn còn sống." Thiết Phiến Công Chúa lúc này tin chắc Tôn Ngộ Không đã giết con trai mình, căn bản không nghe lọt tai lời của y.

Tôn Hầu Tử bất đắc dĩ, đành phải nhanh chóng rời đi.

Thiết Phiến Công Chúa càng thêm tức giận, liền hạ lệnh, sai vài thuộc hạ mai phục ở chỗ Phương Minh, kịp thời báo cáo tình hình mới nhất.

Tôn Hầu Tử quay về bên Phương Minh.

Phương Minh nói: "Việc con thất bại cũng nằm trong dự liệu của ta, Thiết Phiến Công Chúa kia trong lòng nhất định tràn đầy hiểu lầm, ta chỉ có thể nghĩ cách khác thôi.

Thiết Phiến Công Chúa là vợ của Ngưu Ma Vương, nếu con có thể biến thành Ngưu Ma Vương, nhất định có thể lấy lại Quạt Ba Tiêu." Mọi cuộc nói chuyện đều bị thuộc hạ của Thiết Phiến Công

Chúa nghe thấy, họ quay về bẩm báo cho Thiết Phiến Công Chúa.

Thiết Phiến Công Chúa cũng không ngốc, liền quyết định dùng một gian kế.

Chẳng mấy chốc, Tôn Hầu Tử giả dạng Ngưu Ma Vương đã đến Ba Tiêu Động.

Thiết Phiến Công Chúa biết đó là giả, nhưng không vạch trần tại chỗ.

Ngược lại còn vô cùng cung kính.

"Gần đây ta gặp một yêu quái, với thực lực của ta căn bản không thể đánh bại nó, vì vậy cần dùng Quạt Ba Tiêu của nhà chúng ta để trợ giúp." Ngưu Ma Vương nói.

Thiết Phiến Công Chúa nói: "Ồ vậy sao, vậy chàng nhất định phải cẩn thận," liền đưa Quạt Ba Tiêu cho y.

Cây quạt này căn bản không phải đồ thật, chỉ là một cây quạt bình thường.

Tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của Phương Minh.

Tôn Hầu Tử không nghĩ mọi chuyện dễ dàng đến thế, vô cùng vui mừng.

Phương Minh và những người khác đến chân Hỏa Diệm Sơn, Tôn Hầu Tử dùng Quạt Ba Tiêu để dập lửa.

Vì là một cây quạt giả, nên lửa không những không giảm bớt mà còn càng cháy mãnh liệt hơn.

Phương Minh thấy tình hình không ổn, liền lén lút dùng sức mạnh của mình, khống chế ngọn lửa đó, nếu Phương Minh không ra tay, ngọn lửa lớn đó nhất định sẽ thiêu Tôn Hầu Tử thành thịt nướng.

Phương Minh la lớn: "Ngộ Không, tình hình không ổn, nhanh

chóng quay lại!" Tôn Hầu Tử cũng nhận ra tình huống có chút bất thường, bất đắc dĩ đành nhanh chóng quay về bên sư phụ.

Phương Minh nói: "Nếu không lầm thì cây quạt này nhất định là giả, ta đã bị Thiết Phiến Công Chúa lừa rồi." Nào phải suy đoán, Phương Minh vốn đã biết quỷ kế của Thiết Phiến Công Chúa.

Tôn Hầu Tử đại nộ, "Không ngờ Thiết Phiến Công Chúa dám lừa ta, xem lão Tôn ta không đi giáo huấn nàng!" Tôn Hầu Tử một bước kiếm đã đến Ba Tiêu Động, trực tiếp đập cửa la lớn: "Con yêu tinh thối, mau mở cửa cho Tôn gia gia!" Thiết Phiến Công Chúa mở cửa, đi ra.

"Không ngờ tên hầu tử ngươi mạng lớn thật, ta cứ tưởng ngươi đã biến thành thịt nướng rồi chứ." "Bớt nói nhảm, ăn của lão Tôn ta một gậy!" Thiết Phiến Công Chúa và Tôn Hầu Tử bắt đầu một cuộc đối quyết kịch liệt, nhưng Thiết Phiến Công Chúa dù sao cũng là một phụ nữ, thể lực nhanh chóng không chống đỡ nổi.

Thấy Tôn Hầu Tử sắp thắng, nhưng kết cục lại xảy ra một cú ngoặt lớn.

Thiết Phiến Công Chúa sử dụng chiêu quyết định, Quạt Ba Tiêu.

Thiết Phiến Công Chúa quạt ra cuồng phong, Tôn Hầu Tử lập tức bị quạt bay xa ngàn dặm.

Trải qua trận đối quyết này, Tôn Hầu Tử hiểu ra rằng, nếu muốn có được cây quạt đó, phải dùng một ít thủ đoạn nhỏ.

Tôn Hầu Tử bị Thiết Phiến Công Chúa quạt bay xa.

Bất đắc dĩ, Tôn Hầu Tử quay về chỗ Phương Minh.

Phương Minh nói: "Nếu không thể lấy Quạt Ba Tiêu từ chỗ Thiết Phiến Công Chúa, vậy tại sao không đi tìm Ngưu Ma Vương?

Nếu y đồng ý cho mượn Quạt Ba Tiêu, vậy thì có thể mượn.” Thế là Tôn Hầu Tử lần này đến Tích Lôi Sơn, định từ Ngưu Ma Vương lấy Quạt Ba Tiêu.

Sau khi hỏi thăm thì biết được, Ngưu Ma Vương đã được mời đi dự tiệc.

Tôn Hầu Tử nhìn vào sân, phát hiện tọa kỵ Kim Tình Thú của Ngưu Ma Vương.

Không biết vì sao, trong đầu Tôn Hầu Tử đột nhiên xuất hiện câu “binh bất yếm trá”.

Thế là Tôn Hầu Tử lại một lần nữa biến thành Ngưu Ma Vương, lần này so với lần trước, biến hóa càng thêm giống.

Tôn Hầu Tử ngồi phịch xuống Kim Tình Thú, cưỡi nó lại đến Ba Tiêu Động.

Chương 465

Tôn Ngộ Không lại gõ cửa, Thiết Phiến Công Chúa mở cửa ra nhìn, phát hiện lần này Ngưu Ma Vương cưỡi tọa kỵ đến, liền tin.

Tôn Ngộ Không vào Ba Tiêu Động, trực tiếp nói rõ cần Quạt Ba Tiêu, Thiết Phiến Công Chúa đối với chuyện này cũng không nghi ngờ, liền đưa Quạt Ba Tiêu cho y.

Nhưng Tôn Hầu Tử lấy được lại là một cây quạt nhỏ.

Tôn Hầu Tử có chút ngạc nhiên, hỏi: "Sao lại là một cây quạt nhỏ thế này?" Thiết Phiến Công Chúa cũng có chút ngạc nhiên.

"Đại vương, hôm nay chàng hồ đồ sao?

Chẳng lẽ chàng quên Quạt Ba Tiêu cần chú ngữ mới có thể biến lớn sao?" "Ai nha, xem ta đầu óc, lại quên mất chú ngữ rồi." Thiết Phiến Công Chúa mỉm cười, nói cho y chú ngữ.

Tôn Hầu Tử thấy tình hình có chút không ổn, vì vậy liền quyết định nhanh chóng thoát thân.

"Thiên Đình đột nhiên có chiếu lệnh, ta không thể không lập tức đến đó, vậy ta không ở lâu nữa." Nói xong, Tôn Hầu Tử lập tức rời khỏi Ba Tiêu Động.

Tôn Hầu Tử với tốc độ nhanh nhất hội họp cùng Phương Minh và những người khác.

"Sư phụ, con đã thành công lấy lại Quạt Ba Tiêu, con sắp có thể rời khỏi nơi nóng bức này rồi!" Tôn Hầu Tử vô cùng vui vẻ.

Phương Minh và những người khác lại đến Hỏa Diệm Sơn, Tôn Hầu Tử niệm chú ngữ có thể làm Quạt Ba Tiêu biến lớn, cây quạt lập tức biến lớn.

Nhưng một chuyện bất thường lại xảy ra.

Cây quạt không ngừng lớn lên, đến nỗi Tôn Hầu Tử không thể nâng nó lên được.

Phương Minh lập tức nhìn ra nguyên do trong đó.

"Ta nghĩ con nhất định đã không hỏi rõ làm thế nào để cây quạt dừng lại." Tôn Hầu Tử đơ người, vì lo lắng lộ tẩy, chỉ hỏi làm thế nào để cây quạt biến lớn, mà lại quên hỏi làm thế nào để cây quạt biến nhỏ.

Bất đắc dĩ, cây quạt lớn đến thế không thể quạt được, Phương Minh và những người khác đành phải nghĩ cách khác.

Trong lúc mọi người bất đắc dĩ, Ngưu Ma Vương dự tiệc trở về.

Sân lập tức nổ tung, tọa kỵ của mình lại mất rồi.

Ngưu Ma Vương hỏi người hầu, người hầu cũng không biết chuyện gì, giải thích: "Đại vương, rõ ràng sáng nay ngài đã cưỡi tọa kỵ đi rồi mà." Ngưu Ma Vương vừa nghe, lập tức cảm thấy có chuyện không hay xảy ra, vội vàng quay về Ba Tiêu Động.

Thiết Phiến Công Chúa cũng có chút ngạc nhiên, hỏi: "Đại vương, chàng vừa mới ra ngoài không lâu, sao đã về nhanh vậy?" Ngưu Ma Vương ngạc nhiên: "Hỏng rồi, Công Chúa, chúng ta bị lừa rồi, ta vừa nãy căn bản không về." Thiết Phiến Công Chúa nghe xong đại kinh.

"Chết rồi, vừa rồi nhất định là tên yêu hầu kia biến hóa, ta đã đưa Quạt Ba Tiêu cho y rồi." Nhưng Thiết Phiến Công Chúa lại nghĩ, nói: "Không Đại vương, tên hầu tử đó hẳn không biết cách sử dụng cây quạt đó, hãy để thiếp nhân cơ hội đi báo thù vậy." Ngưu Ma Vương cưỡi mây, bay về phía Hỏa Diệm Sơn, không ngoài dự đoán, Phương Minh và những người khác ở đó đang bó tay với cây Quạt Ba Tiêu đã biến lớn kia.

“Yêu hầu, dám lừa gạt công chúa của ta, xem hôm nay ta không giết ngươi!” Ngưu Ma Vương phẫn nộ la lớn.

Phương Minh thấy Ngưu Ma Vương đến, trong lòng biết Tôn Hầu Tử không phải đối thủ của y, liền nhanh chóng quay về Thiên Thượng.

Phương Minh ở Thiên Đình hạ lệnh một tiếng, mấy trăm vạn thiên binh xuất động.

Dưới sự giúp đỡ của các Hộ Pháp Thần Tướng, Ngưu Ma Vương thất bại tháo chạy.

Tiếp theo xảy ra một chuyện ngay cả Phương Minh cũng không ngờ, có một vị thần tiên đến, thu phục Ngưu Ma Vương.

Thiết Phiến Công Chúa ở nhà, khóc lóc đau khổ.

“Mẫu thân, xin đừng đau lòng nữa.” Từ xa truyền đến một âm thanh quen thuộc.

Thiết Phiến Công Chúa ngẩng đầu nhìn, là con trai Hồng Hài Nhi của mình.

“Chuyện gì thế này?” Thiết Phiến Công Chúa mặt mày ngơ ngác.

Phương Minh kiên nhẫn giải thích: “Vì Ngưu Ma Vương đã bị hàng phục, ta cũng không giấu giếm nữa, ta không hề giết con trai của nàng, mà để nó quy thuận Thiên Đình.

Ngưu Ma Vương là thủ lĩnh yêu nghiệt của Phật giáo, nếu ta nói rõ mối quan hệ, gia đình nàng chắc chắn sẽ loạn lạc, nhưng bây giờ cuối cùng cũng có thể nói ra tình hình thật sự rồi.” Thiết Phiến Công Chúa biết con trai mình không chết, cũng biết được sự thật trong đó, hiểu được nỗi khổ của Phương Minh và những người khác, liền quyết định giúp Phương Minh và những người khác rời khỏi Hỏa Diệm Sơn.

Chỉ nghe Thiết Phiến Công Chúa niệm một tiếng chú ngữ, cây Quạt Ba Tiêu liền khôi phục kích thước bình thường.

Thiết Phiến Công Chúa mạnh mẽ quạt một cái, đại hỏa ở Hỏa Diệm Sơn lập tức tắt ngúm.

Như vậy, bốn thầy trò Phương Minh cuối cùng đã giải quyết được nan đề, vượt qua Hỏa Diệm Sơn, tiếp tục bước trên con đường Tây Thiên thỉnh kinh.

Phương Minh và những người khác tiếp tục hành tẩu trên con đường Tây Thiên thỉnh kinh.

Lúc này trong lòng Phương Minh vô cùng vui vẻ.

Vì đã thu phục được Ngưu Ma Vương, một trong những chuyện khó xử lý nhất giữa Phật-Đạo đã được giải quyết tốt đẹp nhất.

Chương 466

Tiếp tục đi về phía trước, đến một ngôi tự miếu, bên trong có một đám hòa thượng không áo cà sa, đeo gông xiềng.

Phương Minh hỏi: "Xin hỏi các vị thí chủ, đây là nơi nào." Trong đó một hòa thượng trả lời: "Trưởng lão, đây là Kim Quang Tự." Đến Kim Quang Tự, Quốc vương nói: "Xin hỏi vị này là ai?" Phương Minh nói: "Ta là người đang trên đường đến Tây Thiên thỉnh kinh, hôm nay hành trình đến đây, muốn nghỉ ngơi một đêm tại đây." Quốc vương biết được hòa thượng muốn đi Tây Thiên thỉnh kinh, tự nhiên vô cùng tôn kính y.

Quốc vương nói: "Đi Tây Thiên thỉnh kinh, tự nhiên phải trải qua kiếp nạn, hãy để ta chiêu đãi ngài thật tốt." Đêm đó sắp xếp khoản đãi tốt nhất cho họ.

Tưởng rằng một đêm sẽ bình yên vô sự, nhưng ai ngờ lại xảy ra chuyện bất thường.

Chỉ thấy ánh trăng đột nhiên tối sầm, đột nhiên nghe thấy một tiếng chim hót, nhưng không ai để ý.

Ngày thứ hai, Quốc vương khóc lóc đau khổ, thì ra tối qua có một yêu quái, đã trộm đồ.

Phương Minh hỏi: "Trưởng lão, có gì xin cứ nói, đừng đau lòng, ta có thể giúp nhất định sẽ hết sức giúp đỡ." Quốc vương nói: "Không giấu gì ngài, bảo vật của quốc gia ta đã bị trộm." Phương Minh nói: "Tối qua ta nghe thấy tiếng chim hót lớn, chẳng lẽ con chim đó đã trộm bảo vật?" Quốc vương nói: "Đó căn bản không phải chim, đó là một yêu quái, người trong nước ta hàng năm đều phải đề phòng nó, nhưng hôm nay nó lại trộm mất bảo vật của quốc gia ta." Phương

Minh thấy Quốc vương đối xử mình chu đáo như vậy, liền quyết định giúp đỡ Quốc vương.

Phương Minh nói: "Ngộ Không, vị trưởng lão này đối xử với ta thiện lương như vậy, ta nên giúp đỡ y." Tôn Hầu Tử biết Phương Minh thiện lương, liền đồng ý giúp Quốc vương bắt yêu quái trộm đồ.

Tôn Hầu Tử đến động huyệt của yêu quái, Tôn Hầu Tử phát hiện yêu quái đó là một con Cửu Đầu Cự Điểu.

Nếu Tôn Hầu Tử cố chấp đối đầu, cuối cùng chỉ có nước chết.

Tôn Hầu Tử bất đắc dĩ, quay về bên Phương Minh.

Phương Minh nói: "Không cần nói ta cũng biết, con không phải đối thủ của yêu tinh đó, phải không." Tôn Ngộ Không biểu thị bất đắc dĩ.

Phương Minh lại nói: "Cũng không thể trách con, yêu quái này là Cửu Đầu Cự Điểu, độ khó quả thực rất lớn.

Cách giải quyết tốt nhất là cầu cứu Thiên Đình, vì vậy phiền Ngộ Không đi Thiên Đình một chuyến." Tôn Hầu Tử tuy không biết ý tứ lời Phương Minh nói, nhưng nghe lời y liền đi Thiên Đình.

Phương Minh lúc này lại hóa thân thành Thiên Đế.

"Đại Thánh, ta lần này đến đây, là để tìm kiếm sự giúp đỡ." Tôn Ngộ Không cũng có chút kinh ngạc.

"Ngọc Đế lão già, ngài cũng thật thông minh, mỗi lần đều có thể đoán trúng ý của lão Tôn ta." "Không sai, ta gặp phải một yêu quái đặc biệt khó đối phó, chỉ cần nhìn dáng vẻ đó đã biết không phải đối thủ của ta, vì vậy không thể không đến đây cầu cứu." Phương Minh nói: "Ngài có thể miêu tả dáng vẻ của yêu quái đó được không, ta tiện dựa vào dáng vẻ của nó mà sắp xếp người." Tôn Hầu Tử nói: "Yêu quái đó là một con Cửu Đầu Cự Điểu, dáng vẻ vô cùng hung mãnh, vừa

nhìn đã biết không phải đối thủ của ta.” Phương Minh nói: “Cửu Đầu Cự Điểu, vậy tự nhiên sẽ bay, có chín cái đầu, tự nhiên có khả năng định hướng mạnh.

Vậy đi, ta phái Nhị Lang Thần và Mai Sơn Lục Thánh cùng con đi, nhất định có thể đánh bại yêu tinh đó.” Một tiếng hạ lệnh, cùng Tôn Ngộ Không đến động huyệt của yêu quái đó.

Nhị Lang Thần đánh đầu trận, Mai Sơn Lục Thánh tiếp nối công kích, Tôn Hầu Tử theo sát phía sau, trong động lập tức náo nhiệt.

Thực ra yêu quái đó căn bản không khó đối phó như vậy.

Chỉ cần dùng ba phần sức mạnh đã đánh bại con cự điểu đó rồi.

Tôn Hầu Tử nằm mơ cũng không ngờ trận đối quyết này dễ dàng đến thế, liền lấy vật bị Quốc vương trộm đi, quay về chỗ Phương Minh.

Nguyên lai vật bị trộm là một tòa bảo tháp.

Tôn Hầu Tử tìm thấy bảo tháp, lập tức với tốc độ nhanh nhất bay về nơi Phương Minh và những người khác tụ tập.

Cũng không biết vì sao, Tôn Hầu Tử cảm thấy trận chiến này dễ dàng bất thường.

Phương Minh đưa bảo tháp cho Quốc vương.

Thấy bảo tháp bình an vô sự, Quốc vương cảm động đến phát khóc.

“Thật sự vô cùng cảm ơn sự giúp đỡ của các vị, nếu tòa bảo tháp này không lấy lại được, ta cũng không thể làm Quốc vương nữa, quốc gia cũng sẽ đi đến diệt vong.” Tôn Hầu Tử nói: “Yêu quái đó thật sự là yêu quái dễ đối phó nhất mà ta từng gặp, chuyện nhỏ này căn bản không đáng kể, yêu tinh đó cũng đã bị ta đánh bại rồi, cuộc sống sau

này sẽ thái bình.” Phương Minh nói: “Chính vì ngài đối xử với ta thiện lương trước, ta mới giúp đỡ, ở đây ta cũng muốn một lần nữa cảm ơn thí chủ đã nhiệt tình chiêu đãi, ta ở đây cũng không ở lâu, tiếp tục lên đường thôi.” Quốc vương thấy Phương Minh đã giúp đỡ rất nhiều, liền hạ lệnh sắp xếp mấy chục cỗ mã xa, hộ tống họ tiếp tục đi trên con đường Tây Thiên thỉnh kinh.

Trong lòng Phương Minh nghĩ: “Mỗi kiếp nạn có sự giúp đỡ của ta mới dễ dàng giải quyết như vậy, hy vọng những kiếp nạn sau này cũng có thể dễ dàng ứng phó.” Cuộc chiến Phật-Đạo thật sự không phải một cuộc chiến nhỏ, cuộc chiến kịch liệt này đang từng bước đến gần.

Trải qua một trận đối quyết đơn giản, Tôn Hầu Tử trở nên có chút kiêu ngạo.

Câu “kiêu binh tất bại” đặt vào lúc nào, dùng ở đâu cũng đều thích hợp.

Trước mắt xuất hiện một rừng gai, Tôn Hầu Tử lúc này tràn đầy tự tin, lập tức khai thông một con đường.

Đúng lúc sắp đi ra khỏi đó, đột nhiên xuất hiện một lão già.

“Ai ở đây phá hoại rừng gai của ta?” Tôn Hầu Tử vội vàng giải thích: “Xin lỗi, ta đi qua rừng gai này, không biết ở đây có người trông coi.” Lão già đó nói: “Rừng gai này là địa bàn của ta, xin hỏi các vị là ai?” Phương Minh nói: “Ta là hòa thượng muốn đi Tây Thiên thỉnh kinh.” Lão già đại kinh.

“Đó chẳng phải là…” “Chính vậy.” Phương Minh thản nhiên đáp.

Chỉ thấy khóe miệng lão già xuất hiện một nụ cười gian xảo.

Lúc này, bầu trời đột nhiên trở nên u ám, lập tức thổi lên cuồng phong.

Chỉ thấy lão già đó đột nhiên biến mất trước mắt mọi người.

Chương 467

Phương Minh la lớn: "Không ổn, yêu tinh, cứu mạng!" Vì không thể chống cự, vị lão già đó biến thành một trận âm phong, bắt Phương Minh đi.

Phương Minh bị lão già đưa đến một động huyệt, chỉ thấy trong động huyệt có ba người khác.

Phương Minh la lớn: "Yêu nghiệt phương nào?" "Ta là ai không quan trọng, ta biết ngươi đã hành khổ rồi." Một trong các lão già nói.

"Chúng ta là bốn vị tinh linh của Bách, Hội, Trúc, Tùng trong truyền thuyết." Phương Minh phản bác: "Đã không phải yêu quái, vì sao lại đối xử thô lỗ với ta như vậy?" "Ngươi nói lời này hay nhỉ, ta còn chưa trói ngươi, sao có thể nói ta thô lỗ?" Phương Minh thấy bốn vị lão già không có ý làm hại mình, liền cũng thả lỏng cảnh giác.

Phương Minh hỏi: "Vậy chư vị lão già ở đây có chuyện gì sao?" "Không dám giấu giếm, lão già có một nữ nhi, tên là Hạnh Tiên, quanh năm không có ai cưới, ta muốn xin trưởng lão cưới nàng làm vợ." "Nhan sắc càng cao, trách nhiệm càng lớn." Trong lòng Phương Minh thật sự khát vọng thoát khỏi kiếp độc thân, nhưng bất đắc dĩ thân phận chuyển thế kiếp này không cho phép vướng vào tình ái nữ sắc.

Phương Minh nói: "Tâm ý của các vị lão già, bần tăng cảm kích không thôi, chỉ là cuộc đại chiến Phật-Đạo ngày càng đến gần, ta e rằng thật sự không thể ham mê mỹ sắc." Các trưởng lão thấy Phương Minh không ăn mềm, liền dùng đến cách cứng rắn.

"Nếu trưởng lão không đồng ý, vậy thì xin lỗi." Lời vừa dứt, chỉ thấy bốn vị lão già lại một lần nữa biến thành từng trận âm phong, mai phục ở đó.

Trong khoảnh khắc, Phương Minh bị trói lại.

“Đã không thuận theo ta, ta chỉ có thể dùng cách cưỡng chế.” Phương Minh đại nộ, chẳng lẽ không biết quả cưỡng ép không ngọt sao?

Nhưng lão già đó nào chịu nghe lời y, chỉ nói: “Hãy yên tâm đợi công chúa của ta đi.” Với năng lực của Phương Minh, một sợi dây nhỏ căn bản không thể trói được y, nhưng Phương Minh biết, đây là để cho Tôn Hầu Tử một thử thách, vì vậy chỉ có thể giả vờ bất lực.

Phương Minh đại nộ: “Đợi đấy, đồ nhi của ta nhất định sẽ đến cứu ta!” Phương Minh không hề có chuyện gì, chỉ muốn tăng cảnh giác cho lão già.

“Mau nghiêm ngặt canh phòng đồ đệ của hòa thượng đó.” Một trong các lão già nói.

Tôn Hầu Tử thấy sư phụ bị bắt, lập tức hoảng hốt, liền bắt đầu hành trình tìm kiếm sư phụ.

Tôn Hầu Tử cuối cùng tìm được nơi giam giữ Phương Minh, nhưng để đến được nơi giam giữ, trước tiên phải đi qua một khu rừng.

Tôn Hầu Tử không biết, cây cối trong rừng là yêu tinh biến thành, đã đặt sẵn cạm bẫy trên đường.

Tôn Hầu Tử trải qua trận chiến đơn giản lần trước, vẫn vô cùng kiêu ngạo, liền thả lỏng cảnh giác, không ngờ lại trúng cạm bẫy của yêu tinh.

Vì vậy trong khoảnh khắc vừa bước vào rừng, đột nhiên các cây cối hiện nguyên hình, đè Tôn Hầu Tử xuống đất.

Tôn Hầu Tử lúc này mới nhận ra, con đường đi Tây Thiên thỉnh kinh thật sự không dễ dàng, năng lực của mình còn kém xa.

Vừa nhận ra điều này, Tôn Ngộ Không bùng nổ ra sức mạnh chưa từng có, một đòn giải quyết toàn bộ các yêu cây.

Tôn Hầu Tử cuối cùng xuyên qua khu rừng, đến cửa động, bốn vị trưởng lão chặn đường đi.

Tôn Hầu Tử trở nên càng thêm cẩn thận, từng bước một phá vỡ sơ hở của mỗi vị trưởng lão, cuối cùng đánh bại từng người, đến được nơi giam giữ Phương Minh.

Phương Minh nói: "Ngộ Không, ta hôm nay hẳn đã hiểu được một đạo lý." Tôn Hầu Tử nói: "Đúng vậy, sư phụ.

Con người nhất định không thể kiêu ngạo, vì người ngoài có người, trời ngoài có trời, luôn cần không ngừng nỗ lực." Phương Minh nói: "Đúng vậy, tuy cuộc chiến Phật-Đạo chưa đến, nhưng nếu mỗi người đều có thể nhận thức điều này, Đạo giáo nhất định có thể giành được thắng lợi cuối cùng." Tôn Hầu Tử cởi trói cho Phương Minh, dẫn y rời khỏi đó.

Trên đường về, Tôn Hầu Tử lập tức trở nên ngoan ngoãn hơn rất nhiều, Phương Minh cảm thấy vô cùng an ủi.

"Xem ra kiếp nạn này, Tôn Hầu Tử cũng đã giải quyết thuận lợi, ta tin Đạo giáo nhất định có thể giành được thắng lợi cuối cùng." Trong lòng Phương Minh vui vẻ nghĩ.

Như vậy, bốn thầy trò lại một lần nữa bước lên con đường Tây Thiên thỉnh kinh.

Phương Minh và những người khác tiếp tục tiến lên.

Phía trước xuất hiện một ngôi tự miếu, trên đó viết: "Lôi Âm Tự".

Phương Minh là Thiên Đế, tín ngưỡng Đạo giáo, nhưng bất đắc dĩ kiếp này chuyển thế làm hòa thượng, không thể không đi thắp hương bái Phật.

Phương Minh và đồ đệ của mình bước vào tự miếu, vốn tưởng chỉ là hoạt động bái Phật đơn giản, nhưng đột nhiên trước mắt tối sầm.

Khi Phương Minh tỉnh lại, phát hiện mình bị nhốt trong một không gian hữu hạn.

Đột nhiên truyền ra một trận cười gian.

Phương Minh la lớn: "Ai, vì sao lại nhốt ta ở đây?" "Ta là ai không quan trọng, ta biết ngươi đã hành khổ rồi." Nguyên lai trong tự miếu mai phục một yêu quái, biết Đường Tăng nhất định sẽ đến đây bái Phật, vì vậy đã sớm mai phục ở đây.

"Bây giờ ngươi bị nhốt trong pháp bảo Kim Nao của ta, trừ khi ta thả ngươi ra, nếu không ngươi không thể ra được." Yêu tinh đó nói.

Với thực lực của Phương Minh, việc công phá Kim Nao dễ như trở bàn tay, nhưng y muốn dành ba cơ hội đó cho Tôn Hầu Tử.

Tôn Hầu Tử dùng Kim Cô Bổng liên tục đập phá, nhưng đều không có tác dụng gì.

Phương Minh nói: "Hiện nay với năng lực của ta xem ra không thể thoát ra được rồi, Ngộ Không, xem ra lần này cần sự giúp đỡ của con rồi." Tôn Hầu Tử nói: "Sư phụ có ý là muốn con phân thân đi tìm sự giúp đỡ?" "Đúng vậy, với năng lực của phân thân, nhất định có thể thoát khỏi pháp bảo của yêu tinh, vì vậy con cần đi Thiên Thượng tìm người có thể chế phục yêu tinh này." Tôn Hầu Tử hiểu ý Phương Minh, sử dụng kỹ năng phân thân, thoát khỏi Kim Nao, bay về Thiên Cung.

Phương Minh lúc này cũng vội vàng chuyển biến trở lại thành Thiên Đế, quay về Thiên Đình.

Chương 468

Tôn Hầu Tử nói: "Ngọc Đế lão già, lão Tôn hôm nay đến đây có một việc muốn nhờ." Thiên Đế nói: "Tình hình đại khái ta đã cơ bản nắm rõ, yêu tinh đó không phải yêu tinh tầm thường, lần này e rằng không ai là đối thủ của nó." "Trên đời có yêu quái lợi hại đến thế sao?

Vậy để ta gặp mặt nó thử." Một vị Tinh Thần ở góc có chút không phục.

"Ta không tin có yêu quái nào mà ta không đánh được, hãy để ta đi gặp mặt nó." Tinh Thần lần này hạ quyết tâm muốn đi gặp mặt, bất đắc dĩ, Tôn Hầu Tử dẫn Tinh Thần đến Lôi Âm Tự nơi Phương Minh và những người khác bị vây khốn.

Vừa khéo yêu tinh đang ngủ, vì vậy họ triển khai hành động cứu viện.

Tôn Hầu Tử biến lại nguyên hình, Phương Minh cũng lại một lần nữa trở về thân phận hòa thượng.

Tinh Thần có một pháp bảo vô cùng lợi hại.

Tinh Thần quan sát Kim Nao rất lâu, tìm được chỗ yếu của Kim Nao.

Tinh Thần hạ lệnh, sai Khang Kim Long theo khe hở ở chỗ nối mà chui ra một khe nứt.

Nhưng Kim Nao quá cứng, chỉ chui ra được một khe nhỏ.

Phương Minh nói: "Ngộ Không, con có khả năng biến nhỏ, nếu thành công chui ra ngoài, đập nát Kim Nao, ta liền có thể ra." Tôn Hầu Tử hiểu ý Phương Minh, vận dụng pháp lực biến nhỏ mình, thoát khỏi Kim Nao.

Tôn Hầu Tử dùng hết sức lực, đập nát Kim Nao, nhưng lại kinh động yêu quái.

"Yêu hầu to gan, dám phá hoại pháp bảo của ta, xem hôm nay ta không giết ngươi!" Yêu tinh đại nộ.

Tinh Thần đứng một bên lập tức xông ra, chặn yêu quái lại.

Tinh Thần nói: "Ta nghe nói ngươi rất lợi hại, hôm nay để ta gặp mặt ngươi thử." Tinh Thần rút vũ khí của mình ra, cùng yêu quái đó triển khai tranh đấu kịch liệt, yêu tinh đó cũng không phải đồ ăn chay, đã giao chiến với Tinh Thần.

Trong khoảnh khắc giao đấu, Phương Minh và những người khác đã rời khỏi Kim Nao, chạy trốn về phía xa.

Chỉ bằng giao đấu, yêu quái đó căn bản không phải đối thủ của Tinh Thần.

Nhưng yêu quái có một tuyệt chiêu, chi bằng nói là có một pháp bảo.

Chỉ thấy yêu quái đó lấy ra một cái túi nhỏ, túi này vừa mở ra, Tinh Thần và tọa kỵ của y lập tức bị hút vào.

Tình hình xảy ra một cú đảo ngược lớn, yêu tinh đó phát hiện Phương Minh và những người khác bỏ chạy, liền đuổi theo hướng họ chạy.

Phương Minh biết, yêu tinh đó sẽ lại đuổi kịp, nhưng trong lòng rõ ràng, chỉ có Ngộ Không mới là chìa khóa giải quyết vấn đề, vì vậy trong lòng hiểu rằng, lần này cần phải ra tay.

Đúng lúc đó, đột nhiên truyền đến một tiếng hét: "Hòa thượng thối, chạy đi đâu?" Phương Minh quay đầu nhìn lại, yêu tinh đó đã đuổi kịp.

Tôn Hầu Tử thấy yêu tinh đến, rút Kim Cô Bổng xông lên đánh nhau với yêu quái.

Trư Bát Giới và Sa Tăng cũng cùng lên giúp đỡ.

Bên Phương Minh có ưu thế tuyệt đối về số lượng, yêu tinh đó căn bản không phải đối thủ của ba người.

Nhưng trong tình huống đó, tình hình lại một lần nữa xảy ra chuyển biến.

Yêu quái đó lại lấy ra cái túi nhỏ kia, một tiếng hạ lệnh, trong túi phát ra sức hút mạnh mẽ.

Phương Minh biết, nếu Tôn Hầu Tử lần này lại bị bắt, thì thật sự không còn hy vọng nữa.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Phương Minh vận dụng sức mạnh của mình, luồng sức mạnh kia vô cùng mạnh mẽ, trực tiếp bắn Tôn Hầu Tử bay đến một nơi rất xa.

Nhưng Phương Minh và những người khác lại không tránh được, lại một lần nữa bị vây khốn trong pháp bảo của yêu tinh đó.

Lúc này, Tôn Hầu Tử bị bắn bay đến một nơi rất xa, nơi đó không phải nơi nào khác, chính là Võ Đang Sơn.

Đây là do Phương Minh một tay sắp xếp, hy vọng Tôn Hầu Tử có thể hiểu được khổ tâm của y.

Phương Minh sắp xếp Tôn Hầu Tử đến Võ Đang Sơn, tự nhiên có dụng ý của mình.

Tôn Hầu Tử tỉnh lại, phát hiện mình đang ở Võ Đang Sơn, nhất thời có chút ngạc nhiên, nhưng cũng biết, Trời sẽ không cố ý sắp xếp một nơi như vậy.

Ở đây có một vị Chân Võ Đại Đế, thế nên Tôn Hầu Tử nghĩ có lẽ

đây là nhân vật mấu chốt có thể giải quyết vấn đề.

Tuy không thể xác định, nhưng đây cũng là cách duy nhất rồi.

Tôn Hầu Tử đến chỗ ở của Chân Võ Đại Đế, y không hề tỏ ra kinh ngạc, ngược lại còn rất thản nhiên nói: "Đại Thánh, ta đã đợi ngài ở đây rất lâu rồi." Tôn Hầu Tử có chút kinh ngạc, nhưng cũng không bận tâm hỏi nguyên nhân, liền kể rõ mọi chuyện đã trải qua.

Vì sao Chân Võ lại biết Tôn Hầu Tử sẽ đến?

Thực ra khi Tôn Hầu Tử dùng phân thân thuật đi Thiên Đình, Phương Minh đã nói rõ tình hình này, và Tôn Hầu Tử cũng không làm y thất vọng, biết tìm Chân Võ Đại Đế để cầu xin giúp đỡ.

Chương 469

Chân Võ Đại Đế nói: "Yêu quái đó độ khó rất lớn, lần này ta sẽ phái ra số lượng lớn binh lực đi giúp đỡ, xin Đại Thánh không cần lo lắng." Chân Võ Đại Đế phái ra Ngũ Long, Quy Xà cùng với tiểu thái tử Trương của núi Hư Di và Tứ Đại Thần Tướng, cùng Tôn Hầu Tử đi đến chỗ yêu tinh kia.

Trong lòng Tôn Hầu Tử nghĩ: "Có nhiều thần tiên giúp đỡ như vậy, nhất định có thể cứu được sư phụ!" Nhưng thường thì càng cảm thấy chắc chắn, kết quả lại càng không như ý muốn.

Đến chỗ ở của yêu tinh, Tôn Hầu Tử lên tiếng gọi cửa: "Yêu tinh mau ra đây, thả sư phụ và sư huynh ta ra!" Yêu tinh đó mở cửa ra nhìn, lập tức ngớ người, không ngờ lại có nhiều người đến thế.

Chưa kịp đợi yêu tinh phản ứng, các vị thần đã xông lên đánh cho một trận tơi bời.

Nhưng điểm khó đối phó nhất của yêu tinh đó chính là pháp bảo.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, yêu tinh đó lại lấy ra pháp bảo của mình.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, tất cả các tướng lĩnh đều bị thu vào trong túi lớn, ngay cả Tôn Hầu Tử cũng không tránh khỏi.

Tôn Hầu Tử lại một lần nữa gặp Phương Minh, lập tức căng thẳng, vì ngoài những người này thì không còn kế hoạch nào khác.

Phương Minh nói: "Ngộ Không, sao rồi, chẳng lẽ yêu tinh đó không bị chế phục sao?" Tôn Hầu Tử nói: "Sư phụ, pháp bảo của yêu tinh đó thật bất thường, nhiều người như vậy cũng không phải đối thủ của nó." Lúc này Phương Minh cũng không còn đối sách.

Trong lòng Phương Minh nghĩ: "Chẳng lẽ con đường Tây Thiên thỉnh kinh sẽ kết thúc tại đây?" Yêu quái đó cũng phát hiện không ai có thể ngăn cản nó nữa, vui mừng khôn xiết.

Nhưng đúng lúc này, lại một lần nữa xảy ra chuyển biến.

Sau khi Phương Minh trải qua những hoạt động tâm lý phức tạp, một người mà ngay cả Phương Minh cũng không ngờ tới đã xuất hiện.

"To gan, dám lấy pháp bảo của ta ở đây làm càn!" Yêu quái đó ngẩng đầu nhìn, lập tức sợ đến nỗi không dám nói lời nào.

Phương Minh lúc này đang ở trong pháp bảo của yêu tinh đó, cũng không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Sau một thời gian dài, trước mắt Phương Minh đột nhiên xuất hiện một vệt sáng, Phương Minh và những người khác đã thoát ra khỏi pháp bảo của yêu tinh đó.

Tôn Hầu Tử nói: "Sư phụ, mau nhìn, Di Lặc Phật!" Phương Minh nghe xong, kinh ngạc, vì chưa từng được người của Phật giáo giải cứu.

Di Lặc Phật nói: "Đại Thánh, yêu tinh này là tiểu đồng Hoàng Mi của chùa Ti Khánh của ta, đã trộm pháp bảo của ta, vì vậy mới ở đây gây họa, đã làm phiền Đại Thánh rồi." Tôn Hầu Tử nói: "Thì ra là vậy, thảo nào yêu tinh này lợi hại đến thế, nhiều người như chúng ta cũng không phải đối thủ của nó." Di Lặc Phật nhìn Phương Minh đang đứng ở góc, liền nói: "Thiên Đế, lần này ta chỉ muốn thu hồi đồ vật thuộc về ta, chứ không hề có ý cứu ngài." Phương Minh nghe xong, cười lạnh một tiếng, nói: "Nếu không phải vì muốn rèn luyện con khỉ kia, không có sự giúp đỡ của ngươi, ta cũng có thể dễ dàng đối phó yêu quái này." Di Lặc Phật cười lớn, nói: "Ồ, thì ra là vậy, vậy lúc đó ta mong Thiên Đế đại nhân đừng thủ hạ lưu tình nhé." Di Lặc Phật lại

một lần nữa hiện ra pháp bảo, thu yêu quái đó vào trong túi lớn, rồi rời đi.

Lúc này trong lòng Phương Minh vô cùng phức tạp, biểu hiện ra dáng vẻ vừa vui mừng vừa lo lắng.

Vui mừng vì con đường Tây Thiên thỉnh kinh lần này tuy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng vẫn chưa kết thúc tại đây, điều thú vị nhất là lại được chính kẻ địch của mình cứu.

Nhưng trong lòng y lại vô cùng lo lắng, vì hôm nay lần đầu tiên y chứng kiến Phật gia lại sở hữu pháp bảo lợi hại đến thế.

Phương Minh biết với thực lực của mình căn bản không thể đối kháng với họ.

Một ngày xảy ra quá nhiều biến cố, mỗi một biến cố nhỏ đều có thể dẫn đến kết quả chí mạng.

Thật sự ứng với câu nói đó, không đến khoảnh khắc cuối cùng của chiến tranh, không ai biết sẽ xảy ra điều gì.

Hiện tại Phật giáo có thể chiếm ưu thế hơn một chút, nhưng Phương Minh tin rằng, cuộc chiến Phật-Đạo vẫn chưa kết thúc.

Trong tương lai sẽ xảy ra điều gì, không ai có thể đưa ra một định nghĩa chính xác, nhưng ta chỉ cần cố gắng hết sức mình.

Có lẽ một sự kiện nhỏ có thể dẫn đến một bước ngoặt lớn, Phương Minh tin chắc rằng, nếu trải qua đủ gian nan và khổ ải, Đạo giáo nhất định sẽ giành được thắng lợi.

Trong lòng, Phương Minh lại một lần nữa thắp lên hy vọng chiến đấu, tiếp tục bước trên con đường Tây Thiên thỉnh kinh.

Phương Minh và những người khác tiếp tục hành tẩu trên con đường Tây Thiên thỉnh kinh.

Tiếp theo phải đối mặt là một ngọn núi lớn.

Chỉ thấy bên cạnh ngọn núi lớn đó có một tảng đá lớn, trên đó viết "Thất Tuyệt Sơn".

Phương Minh nói: "Thất Tuyệt Sơn là con đường tất yếu của ta.

Ta tiếp theo phải leo núi thôi." Phương Minh nhảy xuống khỏi Bạch Long Mã, bốn thầy trò bắt đầu hành trình leo núi.

Khi leo núi được một nửa, Phương Minh và những người khác đến một vùng đất bằng phẳng, phía trước có một bụi cỏ lớn.

Trong bụi cỏ vốn yên bình đột nhiên phát ra tiếng động.

Đột nhiên từ bụi cỏ xông ra một con mãng xà, tấn công bốn thầy trò.

Tôn Hầu Tử bản năng đi bảo vệ sư phụ, la lớn: "Sư phụ, mau tránh ra!" Phương Minh phản ứng nhanh chóng, lập tức chạy về phía xa.

Ba đồ đệ còn lại đối quyết với con mãng xà đó.

Tôn Hầu Tử nói: "Con rắn này vì sao lại công kích ta?" Đột nhiên con rắn đó cất tiếng nói: "Có phải đó là hòa thượng đi Tây Thiên thỉnh kinh không?" Tôn Hầu Tử nói: "Là ta, vậy thì sao?" "Ngươi hỏi rõ ràng rồi còn hỏi?

Chương 470

Ta không có hứng thú với ngươi, ta muốn sư phụ ngươi.” “Thì ra là yêu tinh, vậy xem ta làm sao tiêu diệt ngươi!” Tôn Hầu Tử vung một gậy lên đầu mãng xà.

Nhưng ai ngờ mãng xà đó đột nhiên há to miệng, lại một ngụm nuốt Tôn Hầu Tử vào trong miệng.

Trước mắt Tôn Hầu Tử tối sầm, không biết chuyện gì xảy ra.

Sau một lúc lâu, Tôn Hầu Tử phản ứng lại, biết mình đang ở trong miệng mãng xà.

Tôn Hầu Tử định đánh nát răng nó để thoát ra.

Tôn Hầu Tử dùng hết sức lực đập vào răng mãng xà, nhưng lại không có hiệu quả.

Tôn Hầu Tử nghĩ, đã không thể đột phá từ chỗ răng, chi bằng tiến vào dạ dày của nó, từ bên trong cơ thể tấn công ra.

Ai cũng biết, da thịt bên trong cơ thể tương đối mềm yếu.

Tôn Hầu Tử quyết định tiến vào bên trong.

Tôn Hầu Tử cuối cùng đã đến được phần đuôi, Tôn Hầu Tử dựng Kim Cô Bổng thẳng lên.

Trong khoảnh khắc, Kim Cô Bổng biến lớn đặc biệt, không dừng lại, vẫn tiếp tục lớn dần.

Cuối cùng Kim Cô Bổng làm căng da rắn khiến Tôn Hầu Tử đánh bại yêu quái đó.

Đánh bại yêu quái, phía trước xuất hiện một rừng cây gai.

Tôn Hầu Tử nghịch ngợm, sử dụng pháp thuật biến Trư Bát Giới

thành to lớn, mạnh mẽ đẩy một cái, phá tan một rừng cây gai.

Phía trước là một ngọn núi lớn, tên là Thất Tuyệt Sơn, Phương Minh và những người khác vượt qua ngọn núi lớn, phát hiện phía sau núi có một quốc gia.

Chỉ thấy trên cửa thành viết ba chữ lớn: Chu Tử Quốc.

Bốn thầy trò vào quốc gia, Quốc vương đã khoản đãi nhiệt tình, bốn thầy trò cảm kích không thôi.

Nhưng Phương Minh cũng biết được một tin tức, Quốc vương mắc bệnh, đang khắp nơi cầu y.

Phương Minh thấy Quốc vương đối xử mình chu đáo như vậy, vì vậy nói với Quốc vương: "Đại vương, hãy để đồ đệ của ta chữa bệnh cho ngài, bảo đảm có thể chữa khỏi bệnh của ngài." Tôn Hầu Tử nghe xong đều có chút căng thẳng, nhưng sư phụ đã chủ động đề xuất, cũng không dám dễ dàng phản bác.

Phương Minh kể lại câu chuyện trước đây, năm đó bệnh ngũ lao của Yêu Tà Quốc đã được Ngộ Không chữa khỏi.

Lúc đó Ngộ Không tra ra căn bệnh là do ba năm trước vào dịp Đoan Ngọ, yêu tinh Tái Thái Tuế ở núi Kỳ Lân đã bắt Kim Thánh công chúa đi gây nên.

Lúc đó đang nói chuyện, yêu quái đột nhiên xuất hiện, thế nên Ngộ Không bảo Bát Giới và Sa Tăng ở lại bảo vệ Đường Tăng, còn mình thì bay lên, nhảy vào.

Nghe Phương Minh kể câu chuyện, Quốc vương càng thêm tin tưởng Tôn Hầu Tử, liền quyết định để y chữa bệnh cho mình.

Tôn Hầu Tử vừa tra, thì ra bệnh của Quốc vương là do một yêu tinh gây ra, thế nên Tôn Hầu Tử quyết định chiến đấu với yêu tinh đó.

Tôn Hầu Tử đến chỗ ở của yêu tinh, yêu tinh đó nói: "Hôm nay ta không chiến đấu với ngươi, đợi ngày khác ta sẽ gửi chiến thư, chúng ta sẽ chiến đấu một trận." Vài ngày sau, một tiểu yêu quái mang chiến thư đến, Tôn Hầu Tử đã sớm chuẩn bị, giữa đường đã tiêu diệt tiểu yêu quái đó.

Tôn Hầu Tử biến thành hình dạng của tiểu yêu đó, tiến vào nội bộ địch, Tôn Hầu Tử cướp lấy Kim Linh.

Tôn Hầu Tử hiện nguyên hình, đi ra ngoài động, quyết định đại chiến một trận với yêu quái đó.

Do Tôn Hầu Tử đã lấy được Kim Linh của yêu tinh đó, tự nhiên có sức mạnh lớn hơn.

Tôn Hầu Tử nhẹ nhàng lắc Kim Linh, đột nhiên phóng ra khói, cát, lửa ba loại vật chất, thế nên yêu quái đó liền không còn đường chạy.

Lúc đó Quan Âm Bồ Tát đột nhiên xuất hiện, dùng cam lộ dập tắt lửa, tiếp đó bảo yêu quái đó hiện nguyên hình.

Không ai ngờ yêu quái nguyên hình là một con Khổng Tước xinh đẹp.

Bồ Tát nói: "Khổng Tước là tọa kỵ của ta, vì Quốc vương năm đó đã bắn chết con của nó, nên ở đây hóa thành yêu tinh để báo thù Quốc vương." Tôn Hầu Tử biết được sự thật, quay về bẩm báo Quốc vương, Quốc vương biết mình đã phạm lỗi, lập tức sám hối với Bồ Tát, thế nên bệnh của Quốc vương cũng được chữa khỏi.

Có lẽ đây chính là cái gọi là "Thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo." Phương Minh và những người khác lần này lập đại công, Quốc vương thiết yến khoản đãi, Phương Minh nói: "Cảm ơn Đại vương đã nhiệt tình khoản đãi, nhưng chúng ta cần tiếp tục lên đường." Quốc vương hạ lệnh sắp xếp mấy chục cỗ mã xa, hộ tống họ ra khỏi cửa

thành.

Như vậy, Phương Minh và những người khác lại một lần nữa bước lên con đường Tây Thiên thỉnh kinh, đi nghênh đón những thử thách mới.

Phương Minh và những người khác tiếp tục tiến lên.

Phương Minh biết, lần này cần chủ động để yêu tinh bắt giữ, vì mọi thứ đã được sắp xếp từ trước.

Đến một khu rừng, Phương Minh nói: "Vi sư có một chuyện muốn nhờ, không biết các đồ đệ có đồng ý không?" Lời nói của Phương Minh khiến ba người Tôn Hầu Tử mặt mày mê hoặc.

Tôn Hầu Tử nói: "Sư phụ, chúng con là đồ đệ, vốn nên nghe lời ngài, sao ngài lại phải trưng cầu ý kiến của chúng con?" Phương Minh nói: "Vi sư lần này muốn đi hóa trai, không biết các con có đồng ý không?" Nghe lời này, ba người lập tức chấn kinh.

Chương 471

Tôn Hầu Tử nói: "Làm gì có chuyện để sư phụ đi hóa trai, đồ đệ lại ở đây nghỉ ngơi, xét về tình lý căn bản không thể chấp nhận được." Phương Minh nói: "Mỗi lần đều do các con đi, ta lần này cũng muốn trải nghiệm cảm giác hóa trai thử xem." Tôn Hầu Tử lo lắng cho an toàn của Phương Minh, cứng rắn không đồng ý.

Phương Minh nói: "Vừa rồi các đồ đệ nói, nhất định nghe lời sư phụ, chẳng lẽ các con muốn trái lệnh sư phụ sao?" Tôn Hầu Tử biết mình đã tự đập đá vào chân, bất đắc dĩ đành đồng ý để Phương Minh đi hóa trai.

Phương Minh đi vài bước, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Nếu không phải vì cái kinh sách chó má kia, ta mới lười đi hóa trai." Phương Minh đến bên sông, miệng khô lưỡi khát, liền lấy một bát nước làm ẩm cổ họng.

Đột nhiên nghe thấy tiếng cười của các cô gái, tiếng cười đó vang vọng bốn phía, vừa nghe đã biết không chỉ có một người.

Phương Minh biết, nhân vật chính sắp đến hiện trường.

Trong chốc lát, từ bụi cỏ đi ra bảy cô gái, đi về phía Phương Minh.

"Không ngờ lại là một hòa thượng, ở đây làm gì thế?" Một trong các cô gái hỏi.

Phương Minh nói: "Bốn thầy trò ta đi qua đây, ta đi hóa trai." Các cô gái bàn tán: "Đồ đệ nghỉ ngơi, để sư phụ đi hóa trai, cũng quá không hợp lý rồi." Phương Minh vội vàng giải thích: "Mọi người hiểu lầm rồi, ta chủ động đề xuất muốn đi hóa trai." Phương Minh ngoài miệng tuy nói vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ: "Nếu không phải vì bọn chúng, ta mới không đi hóa trai." "Thôi vậy, trưởng lão.

Nơi hoang vu dã ngoại, không bằng để chúng ta chiêu đãi ngài thật tốt.” Một trong các cô gái nói.

Phương Minh bắt đầu từ chối.

“Ý tốt của các vị là gì?” Nhưng mấy cô gái đó vô cùng nhiệt tình, cứng rắn kéo Phương Minh đến chỗ ở của họ, Bàn Tơ Động.

Do động tác kéo quá mạnh, Phương Minh không giữ được thăng bằng, liền ngã xuống đất.

Phương Minh biết mình sắp đối mặt với nguy hiểm, liền cũng tỏ ra rất sợ hãi.

“Trưởng lão xin mời ngồi, chúng ta đã chuẩn bị bữa ăn thịnh soạn cho ngài, xin trưởng lão đợi lát.” Thấy họ nhiệt tình như vậy, Phương Minh cũng không phản đối, liền kiên nhẫn đợi món ăn được chuẩn bị.

Phụ nữ quả nhiên giỏi việc nhà, chẳng mấy chốc đã làm xong một bàn món ăn ngon.

Phương Minh nhìn, những món ăn ngon đó, trên bàn toàn là nhện, bọ cạp.

Phương Minh đại kinh.

“Người đâu, cứu mạng, cứu mạng!” Sự việc bại lộ, bảy cô gái đó cũng không còn giả trang nữa, hiện nguyên hình.

Bảy cô gái quả nhiên là yêu tinh biến thành.

Đột nhiên bảy cô gái đó lại phun ra tơ nhện, Phương Minh bị tơ nhện bao vây.

Với năng lực của Phương Minh, việc phá vỡ những sợi tơ này hoàn toàn là chuyện nhỏ, nhưng đây là kiếp nạn Như Lai Phật đặt ra cho Tôn Hầu Tử, vì vậy y chỉ có thể giả vờ không phá được, để Tôn Hầu Tử giải quyết.

Lúc này, Tôn Hầu Tử và những người khác cũng đợi có chút không kiên nhẫn, Tôn Hầu Tử có chút lo lắng, liền đuổi theo con đường Phương Minh đã đi.

Đến bên bờ sông đó, Tôn Hầu Tử nhìn thấy chiếc bát hóa trai, đó là do Phương Minh cố ý đánh rơi ở đó.

Tôn Hầu Tử nhặt chiếc bát đó, lập tức quay về bên Trư Bát Giới và Sa Tăng.

Tôn Hầu Tử la lớn: "Không ổn rồi, sư phụ gặp chuyện, nhất định bị yêu tinh bắt đi rồi!" Nhưng nơi hoang vu dã ngoại, làm sao biết chỗ ở của yêu quái ở đâu?

Trong lòng Tôn Hầu Tử nghĩ: "Cái bát được tìm thấy ở bên sông, vậy yêu tinh nhất định sẽ xuất hiện ở bên sông." Nghĩ vậy, Tôn Hầu Tử nói: "Cái bát được tìm thấy ở bên sông đó, vậy những yêu tinh đó nhất định sẽ xuất hiện ở gần con sông đó, chúng ta thay phiên nhau mai phục ở đây, nhất định có thể tìm được chỗ sư phụ bị giam giữ." Tuy cách này có chút "ôm cây đợi thỏ", nhưng lúc này thật sự không còn cách nào khác.

Lúc này Phương Minh cũng biết Tôn Hầu Tử không có cách nào tìm được, liền dùng một chút pháp thuật nhỏ.

Làm bẩn quần áo của bảy nữ yêu đó.

Nữ yêu nói: "Chuyện gì thế này, quần áo của ta bẩn thành ra thế này!" "Thôi rồi, để ta lại đi ra bờ sông đó tắm rửa đi, hòa thượng ở trong đó cũng không chạy đi đâu được." Thế là họ quyết định đi ra bờ sông đó tắm rửa, Phương Minh lại một lần nữa thi pháp thuật lên quần áo của họ, chỉ cần tiếp xúc với quần áo đó là có thể tìm được Bàn Tơ Động.

Bảy nữ yêu rời khỏi Bàn Tơ Động, lại một lần nữa phun tơ,

phong kín cửa lớn Bàn Tơ Động.

Lúc này, ở bên bờ sông đó, vừa khéo đến lượt Tôn Hầu Tử canh gác, một trận chiến sắp sửa kéo màn, hãy để chúng ta chờ xem.

Bảy yêu nữ đến bờ sông, vừa khéo Tôn Hầu Tử đang canh gác ở đó.

Tôn Hầu Tử vận dụng Hỏa Nhãn Kim Tinh, một cái liếc mắt đã nhìn thấu thân phận yêu tinh của họ.

Tôn Hầu Tử cân nhắc mình có ưu thế về số lượng, vì vậy không lập tức hành động, mà lén lút quan sát ở một bên.

"Các tỷ muội, chúng ta tắm rửa trước đi." Một trong các nữ yêu nói.

Thế là họ đặt quần áo ở bên bờ, rồi xuống sông tắm rửa.

Tôn Ngộ Không đột nhiên nảy ra một diệu kế.

Tôn Hầu Tử vận dụng kỹ năng biến thân, biến thành một con chim ưng.

Chương 472

Tôn Hầu Tử bay đến, lấy đi toàn bộ quần áo của bảy yêu nữ.

Thiên hạ không có chuyện trùng hợp nào không thành sự.

Phương Minh vừa khéo đã thi pháp thuật lên quần áo của bảy yêu nữ đó.

Tôn Hầu Tử vừa chạm vào quần áo, lập tức biết được nơi Phương Minh bị vây khốn.

Tôn Hầu Tử vội vàng quay về chỗ Trư Bát Giới và Sa Tăng.

Tôn Hầu Tử nói: "Sư phụ bị bảy yêu nữ bắt rồi, con đã cướp quần áo của những yêu nữ đó, bây giờ con đi cứu sư phụ." Trư Bát Giới vừa nghe, lập tức nổi lên lòng dâm uế, nói: "Hầu ca, làm thế này có chút không đạo đức rồi, sao có thể trộm quần áo của con gái nhà người ta chứ?" Tôn Ngộ Không lúc này nào thèm để ý lời của Trư Bát Giới, lập tức cưỡi mây, bay về hướng Bàn Tơ Động.

Trư Bát Giới bình thường ít nói, nhưng biết Tôn Hầu Tử đã trộm quần áo của bảy yêu nữ, vô cùng không tán thành.

Thế là Trư Bát Giới quyết định trả quần áo cho bảy yêu nữ đó.

Trư Bát Giới nói với Sa Tăng: "Sa sư đệ, đệ nghĩ Hầu ca một mình đi e rằng có chút thiệt thòi, đệ cũng đi cùng." Sa sư đệ nói: "Vậy nhị sư huynh phải cẩn thận nhé." Trư Bát Giới nào phải đi viện trợ, căn bản là lòng dâm uế đang tác loạn.

Trư Bát Giới cầm quần áo đến bờ sông, thấy bảy yêu nữ đang tắm rửa, lập tức nảy sinh lòng dâm uế.

Trư Bát Giới la lớn: "Các vị mỹ nữ, quần áo của các nàng ở chỗ ta, nếu chịu tắm cùng ta, ta sẽ trả quần áo cho các nàng." Bảy yêu tinh

đó la lớn: "Tên lưu manh thối, thì ra ngươi đã trộm quần áo của chúng ta!" Trư Bát Giới căn bản không quan tâm nguy hiểm đến mức nào, cứ thế mà đi thẳng đến chỗ các yêu nữ.

Nhưng đã chọc giận bảy yêu nữ đó, bảy yêu nữ đó lập tức bắt đầu phun tơ, trói chặt Trư Bát Giới.

Cùng lúc mọi chuyện xảy ra, Tôn Hầu Tử đến Bàn Tơ Động, thấy cửa động bị mạng nhện phong kín, Tôn Hầu Tử phun lửa thiêu đứt mạng nhện đó.

Tôn Hầu Tử tìm kiếm khắp trong động, cuối cùng tìm thấy Phương Minh, giải cứu Phương Minh ra.

Hai người quay về chỗ Sa Tăng, Tôn Hầu Tử thấy chỉ có một mình Sa Tăng, có chút kinh ngạc, hỏi: "Tên ngốc kia đâu rồi?" Sa Tăng trả lời: "Nhị sư huynh chẳng phải cùng đi cứu sư phụ rồi sao?" Tôn Hầu Tử nói: "Chết tiệt, tên ngốc đó nhất định đã bị yêu tinh bắt rồi." Bất đắc dĩ, Tôn Hầu Tử đành phải lại đi một chuyến đến Bàn Tơ Động, trong động, Tôn Hầu Tử tìm thấy chỗ giam giữ Trư Bát Giới, giải cứu Trư Bát Giới ra.

Đúng lúc chuẩn bị rời đi, bảy yêu nữ đã chặn cửa động lại.

"Tên hầu tử kia, dám trộm quần áo của chúng ta, lần này tuyệt đối không tha!" Vừa dứt lời, bảy yêu nữ lập tức phun tơ không ngừng về phía hai người.

Không ngờ Tôn Hầu Tử biết phun lửa, tơ nhện căn bản không thể làm hại y.

Bảy yêu nữ cảm thấy tình hình không ổn, lập tức từ bỏ tấn công, chạy tán loạn khắp nơi.

Tốc độ bỏ chạy của họ nhanh, bất đắc dĩ không chế phục được.

Tôn Hầu Tử đại nộ, ra ngoài Bàn Tơ Động, không ngừng phun lửa

vào Bàn Tơ Động.

Bàn Tơ Động bốc cháy dữ dội.

Tôn Hầu Tử và Trư Bát Giới cũng rời khỏi đó.

Hai người bay về chỗ Phương Minh, Trư Bát Giới vội vàng xin lỗi, nếu không phải vì lòng dâm uế, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Phương Minh nói: "Lòng dâm uế ai cũng có, ta đôi khi cũng ham mê mỹ sắc, nhưng bất đắc dĩ với thân phận hiện tại của ta không thể vướng vào được, nếu ta chuyển thế, nhất định có thể nói chuyện yêu đương." Tôn Hầu Tử và những người khác không hiểu ý tứ lời này, nhưng cũng không dám phản bác sư phụ, chỉ có thể liên tục khen sư phụ nói có lý.

Cũng quả thực như vậy, không trải qua chuyển thế, không thể hiểu lời Phương Minh nói cũng là bình thường.

Phương Minh làm tốt ở một điểm, đối mặt với nhiều phụ nữ xinh đẹp, luôn đặt đại sự quốc gia trong lòng, đây là điểm đáng để mỗi đệ tử Đạo gia học tập.

Nếu ai ai cũng có thể ghi nhớ đại sự quốc gia trong lòng, không ham mê mỹ sắc, nhất định có thể thành công một đại sự.

Tuy hiểu được đạo lý sâu sắc, nhưng cũng tồn tại một sự thật không thể phủ nhận.

Bảy yêu nữ đó không hề bị đánh bại, đã chạy trốn đến nơi khác, nếu họ liên kết với yêu quái khác cùng tấn công Phương Minh và những người khác, nhất định sẽ gây ra khó khăn lớn.

Nhưng dù gặp khó khăn nào, Phương Minh và những người khác cũng sẽ không sợ hãi, kiên định nhất định có thể lấy được kinh sách, giành được thắng lợi cuối cùng trong cuộc đại chiến Phật-Đạo.

Như vậy, Phương Minh và những người khác lại một lần nữa bước trên con đường Tây Thiên thỉnh kinh, ở phía trước là một trận chiến khó đối phó, hãy để chúng ta chờ xem.

Bảy nữ yêu Bàn Tơ Động hoảng loạn bỏ chạy, nhưng đáng tiếc Bàn Tơ Động đã bị hủy diệt, giờ đây không còn nơi nào để đi.

Trong số đó, một nữ yêu nói: "Cái con khỉ đó, không những phá hỏng chuyện tốt của ta, mà còn hủy luôn cả Bàn Tơ Động của ta, mối thù này ta nhất định phải báo." Bảy nữ yêu lại bừng lên ý chí phục thù, nhưng chỉ dựa vào sức mạnh căn bản không phải đối thủ của con khỉ đó.

Một nữ yêu nói: "Tỷ muội, nếu Đường Tăng muốn đi Tây Thiên lấy kinh, vậy nhất định phải đi qua chỗ sư huynh chúng ta, hay là chúng ta liên hợp với sư huynh cùng nhau đối phó, thế nào?" "Đúng là một chủ ý tuyệt vời!

Sư huynh nhất định có thể báo thù cho chúng ta." Các nàng đều rất tán thành cách làm này.Bảy yêu quái tìm đến nơi sư huynh mình ở.

Trước khi vào bái kiến, các nàng đặc biệt giả vờ thảm hại.Lúc này, sư huynh của các yêu tinh đang uống trà trong nhà.

Y là một đạo sĩ, bình thường không có việc gì thì thích uống trà, vì vậy y có nghiên cứu sâu sắc về trà."Sư huynh, xin người hãy làm chủ cho chúng con!" Bảy yêu quái vừa khóc vừa xông vào.Đạo sĩ giật mình một cái, rồi đột nhiên nhận ra là các sư muội của mình.Nhìn thấy các nàng thân tàn ma dại, y nhất thời có chút kinh ngạc."Ai đã đánh các ngươi ra nông nỗi này?" Một trong các nữ yêu nói: "Sư huynh, chúng con bị một con yêu hầu tên là Tôn Ngộ Không ức hiếp thành ra thế này, sư huynh xin hãy làm chủ cho chúng con!" Đạo sĩ nói: "Lại có kẻ dám phóng túng như vậy, ta nhất định sẽ báo thù cho các ngươi." Rồi y tiện tay lấy ra một con rết từ trong cái chum, vắt

mấy giọt dịch thể không rõ vào nước trà, ly trà đó lập tức biến thành màu đỏ sẫm.Do đi Tây Thiên lấy kinh phải đi qua con đường này, Phương Minh và các đệ tử đã đến đây.Đạo sĩ nhìn thấy, lập tức nhiệt tình chiêu đãi.Đạo sĩ hỏi: "Xin hỏi các vị trưởng lão muốn đi đâu?" Phương Minh đáp: "Ta muốn đi Tây Thiên lấy kinh, ngang qua nơi đây, xin mạn phép được nghỉ ngơi một lát." "Vậy chắc hẳn các vị trưởng lão đang rất khát, xin hãy uống một chén trà." Đạo sĩ vừa nói, vừa lấy ra những chén trà đã bị y hạ độc.Phương Minh biết chất độc trong trà không thể vạch trần trước mặt y, bèn vận dụng pháp thuật phá giải chất độc trong chén của Tôn Ngộ Không.Phương Minh nói: "Ký chủ đã có lòng hiếu khách như vậy, ta cũng không khách sáo nữa." Uống xong trà, Phương Minh, Trư Bát Giới và Sa Tăng liền ngất xỉu.Đạo sĩ có chút ngạc nhiên, tại sao chỉ có Tôn Ngộ Không là không trúng độc?Tôn Ngộ Không vừa nhìn thấy chén trà của Phương Minh, lập tức phát hiện ra điểm bất thường.Tôn Ngộ Không đại nộ, một tay hất đổ cái bàn, mắng lớn: "Yêu nghiệt phương nào, tại sao lại dám hạ độc sư phụ và sư huynh của lão Tôn?" Đạo sĩ nói: "Ngươi có nhớ bảy nữ tử ở Bàn Tơ Động không, ngươi đã đánh các nàng trọng thương, lần này ta muốn báo thù cho các nàng." "Hay cho ngươi, hóa ra ngươi và bảy con yêu nữ kia là cùng một bọn, xem lão Tôn ta không hảo hảo thu thập ngươi!" Tôn Ngộ Không một gậy đánh về phía đạo sĩ, đạo sĩ liền từ cửa sổ bỏ chạy ra ngoài.Tôn Ngộ Không cũng theo sát phía sau truy đuổi.Trong một bụi cỏ, Tôn Ngộ Không tình cờ gặp lại bảy nữ yêu Bàn Tơ Động.Vốn dĩ định cùng đạo sĩ xử lý độc và bảy yêu nữ kia cùng một lúc.

Chương 473

Nhưng tình hình đã thay đổi.Tôn Ngộ Không vốn đang tức giận, nhìn thấy bảy nữ yêu, lập tức đại nộ, quyết định quyết chiến một trận sống mái với các nàng.Bảy nữ yêu vừa thấy Tôn Ngộ Không không bị trúng độc, lập tức phóng tơ nhện về phía y.Lúc này Tôn Ngộ Không đang nổi giận đùng đùng, bộc phát ra sức mạnh cường đại, giãy giụa thoát khỏi mạng nhện, rồi đánh chết bảy nữ yêu đó.

Bảy nữ yêu lập tức hiện nguyên hình, biến thành bảy con nhện khổng lồ.Đạo sĩ thấy Tôn Ngộ Không đã đánh chết bảy sư muội của mình, liền nổi trận lôi đình.Tôn Ngộ Không giơ Kim Cô Bổng lên, đập về phía đạo sĩ: "Yêu tinh, ăn một gậy của lão Tôn ta đây!" Vốn nghĩ có thể dễ dàng đánh bại, nhưng con yêu quái đó lại có một vũ khí bí mật.Chỉ thấy đạo sĩ đột nhiên cởi bỏ áo trên, sau đó một cảnh tượng khủng khiếp đã xảy ra.Phần thân trên của đạo sĩ toàn là mắt, ước chừng có đến hơn nghìn con.Khủng khiếp hơn, hàng nghìn con mắt đó lại đồng loạt phát ra kim quang, bao phủ lấy Tôn Ngộ Không.Tôn Ngộ Không lập tức cảm thấy một áp lực cực lớn.Tôn Ngộ Không bị áp chế nặng nề.Yêu tinh cười lớn, nói: "Con khỉ thối, ngươi biết sự lợi hại của ta rồi chứ." Nói xong yêu tinh liền rời đi. (Đoạn trước)Tôn Ngộ Không bị áp lực cường đại đè nát, trong nháy mắt đã mất đi tri giác.Khi y tỉnh lại lần nữa, bên cạnh xuất hiện một người.Người đó nói: "Đại Thánh, ta là Lê Sơn Lão Mẫu, con yêu quái đó do con rết biến thành, chỉ có Bì Lam Bà Bồ Tát mới có thể đánh bại nó." Nói xong, bà ta liền biến mất trước mặt Ngộ Không.Mặc dù có chút kỳ lạ, nhưng Tôn Ngộ Không hiểu ý của bà ta, liền bay đến nơi ở của Bì Lam Bà Bồ Tát.Trong bóng tối, một bóng hình quen thuộc xuất hiện, người đó không ai khác chính là Phương Minh.

Tất cả đều là do Phương Minh đã lên kế hoạch, kế hoạch hiện tại đang tiến hành theo cách của Phương Minh, hy vọng có thể đạt được thành công cuối cùng.Với thực lực của Phương Minh, độc tính của trà độc căn bản không có tác dụng với y.

Phương Minh sớm đã dự liệu Tôn Ngộ Không không phải đối thủ của yêu tinh đó, bèn nghĩ ra cách để Tôn Ngộ Không thành công tìm được viện trợ.Tôn Ngộ Không đến nơi ở của Bì Lam Bà Bồ Tát.Tôn Ngộ Không nói: "Bồ Tát, giờ đây sư đồ bốn người chúng con gặp phải một con yêu quái, xin Bồ Tát ra tay cứu giúp." Phương Minh đã dặn dò Bồ Tát trước, vì vậy Bồ Tát biết cách đối phó với con yêu quái đó.Bồ Tát nói: "Đại Thánh, tình hình đại khái của con yêu quái đó ta đã rõ, để ta đi thu phục nó." Tôn Ngộ Không theo Bồ Tát đến chỗ yêu tinh.Tôn Ngộ Không nói: "Bồ Tát, người hãy đợi ngoài này một lát, đợi con dẫn yêu tinh ra, rồi người hãy thu phục." Tôn Ngộ Không đập mạnh vào cánh cửa động huyệt của yêu tinh, lớn tiếng hét: "Yêu tinh thối, mau cút ra đây!" Yêu tinh nghe thấy Tôn Ngộ Không gọi cửa, lập tức mở cửa ra châm chọc nói: "Con khỉ thối, vết thương lành rồi thì quên đau sao, xem lần này ta có đánh bại ngươi triệt để không!" Tôn Ngộ Không khiêu khích con yêu quái đó, nói: "Lần trước chỉ là lão Tôn ta sơ ý, lần này ngươi tuyệt đối không phải đối thủ của ta!" Yêu tinh thấy Tôn Ngộ Không kiên quyết muốn quyết đấu, liền đồng ý ứng chiến.Tôn Ngộ Không rút Kim Cô Bổng ra, khi yêu tinh không chú ý, y liền giáng một gậy.Con yêu tinh lập tức đại nộ.Tôn Ngộ Không lập tức nhảy lên một đám mây, bay ra ngoài cửa động.Con yêu quái cũng không nói nhiều, bay theo ra ngoài.Thế là yêu tinh đã mắc bẫy.Bồ Tát đã đợi ở đây từ lâu, đợi Tôn Ngộ Không dẫn yêu tinh ra.Con yêu tinh biết chỉ dựa vào đánh nhau không phải đối thủ của Tôn Ngộ Không, bèn quyết định lần nữa dùng chiêu thức lần trước.Chỉ thấy yêu tinh cởi bỏ áo trên, hàng nghìn con mắt đó lại lần nữa mở ra.Đúng lúc này, Bồ Tát rút ra vũ khí của mình là Kim Châm.Bồ Tát hô lớn một

tiếng: “Kim Châm Phá!” Trong nháy mắt, Kim Châm đâm về phía người yêu tinh, yêu tinh hét lên một tiếng đau đớn.Tuyệt chiêu của yêu tinh đã bị phá giải, y tự nhiên không còn năng lực đối phó Tôn Ngộ Không.Tôn Ngộ Không rút Kim Cô Bổng ra, hô lớn: “Ăn một gậy của lão Tôn ta đây!” Tôn Ngộ Không giáng một đòn chí mạng vào yêu tinh, yêu tinh lập tức bị đánh về nguyên hình.Yêu tinh tuy đã bị giải quyết, nhưng lúc này lại đối mặt với một vấn đề lớn.Phương Minh, Trư Bát Giới và Sa Tăng ba người đang trong tình trạng trúng độc.Bồ Tát nói: “Mặc dù ta có thể hàng phục yêu quái, nhưng chất độc thì ta thật sự không có cách giải quyết, chỉ có thể phiền Đại Thánh đến Thiên Đình cầu xin giúp đỡ.” Tôn Ngộ Không lên thiên thượng, người tiếp đón y là Thái Bạch Kim Tinh.Ông ta nói: “Đại Thánh, ta đã đợi ở đây từ lâu rồi.” Tôn Ngộ Không có chút ngạc nhiên, kỳ thực đây cũng là do Phương Minh đã sắp xếp từ sớm.Thái Bạch Kim Tinh nói: “Bên cạnh động huyệt của con yêu tinh đó có một ngọn núi lớn, trong núi có ba con yêu quái rất thần thông.

Ở đó có một loại rượu thuốc, nếu có thể lấy được thì có thể giải độc.” Tôn Ngộ Không biết đây là hy vọng duy nhất để giải cứu Phương Minh và các đệ tử, cho dù có khó khăn đến mấy cũng phải dám thử.Tôn Ngộ Không đến ngọn núi đó, tìm thấy nơi ở của ba con yêu quái.Tôn Ngộ Không biết nếu xông thẳng vào thì nhất định không phải đối thủ của chúng.Một kế sách đột nhiên xuất hiện trong đầu Tôn Ngộ Không, y biến thành một con tiểu yêu, trà trộn vào trong động.Vừa vào động, Tôn Ngộ Không đã hét lớn: “Đại vương, không xong rồi, có một con yêu hầu tên Tôn Ngộ Không muốn công đánh động huyệt của chúng ta!” Các yêu tinh trong động ít nhiều cũng biết về Tôn Ngộ Không, biết y rất lợi hại.Chúng yêu nghe tin này, sợ hãi đến hồn bay phách lạc, tất cả đều bỏ chạy tán loạn.Tôn Ngộ Không không muốn danh tiếng của mình quá mạnh mẽ, bèn thay đổi kế hoạch, biến trở lại hình dạng ban đầu, rồi đi vào sâu bên trong động

huyệt.Đi tiếp một lát, Tôn Ngộ Không nhìn thấy ba con yêu quái mà Thái Bạch Kim Tinh đã nhắc đến.Tôn Ngộ Không biết nếu xông thẳng vào chắc chắn không phải đối thủ của chúng, bèn lại lần nữa biến thành con tiểu quái lúc nãy, đi vào đại điện nơi ba con yêu quái đang ở.Ba con yêu quái lần lượt là Sư Quái, Tượng Quái và Bằng Quái.Mỗi con yêu quái đều có siêu năng lực độc đáo riêng, rượu thuốc nằm phía sau ba con yêu quái.Con Bằng Quái có năng lực nhìn thấu thuật biến thân, nhưng Tôn Ngộ Không lại không hề hay biết điều này.Đúng lúc Tôn Ngộ Không sắp đến gần, chỉ thấy Bằng Quái vung tay một cái, Tôn Ngộ Không liền bị trói lại.Vì bị trói, pháp lực của Tôn Ngộ Không lập tức biến mất, y liền hiện nguyên hình.Sư Quái và Tượng Quái kinh ngạc.Bằng Quái nói: "Ta còn chưa kịp đi tìm ngươi, vậy mà ngươi lại tự mình tìm đến tận cửa.

Xem bảo bối của ta đây!" Chỉ thấy Bằng Quái rút ra một cái bình, trong nháy mắt, Tôn Ngộ Không bị nhốt vào trong bình.Tôn Ngộ Không ở trong bình, không ngờ trong bình lại tồn tại những sinh vật đáng sợ hơn.Bên trong lần lượt xuất hiện lửa lớn, rắn và hỏa long.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Tôn Ngộ Không buộc phải đưa ra đối sách thích hợp, nếu không không những không lấy được thứ cần thiết, mà ngay cả cái mạng nhỏ cũng không giữ được.Tôn Ngộ Không bị nhốt vào trong bình, bên trong lần lượt xuất hiện lửa lớn, rắn và hỏa long.Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Tôn Ngộ Không đột nhiên nhớ đến sợi lông cứu mạng mà Quan Âm Bồ Tát đã ban cho lúc trước.Thời gian rất cấp bách.Tôn Ngộ Không lập tức nhổ sợi lông ra, biến thành một cái dùi, khoan thủng đáy bình rồi thoát ra ngoài.Thấy Tôn Ngộ Không thoát ra, Sư Quái và Tượng Quái liền xông lên.Sư Quái há miệng táp một ngụm vào Tôn Ngộ Không, trực tiếp nuốt chửng y vào bụng.Vốn nghĩ lần này đã tiêu diệt được Tôn Ngộ Không, nhưng Tôn Ngộ Không căn bản không hề

ngoan ngoãn như vậy, y điên cuồng tấn công trong bụng Sư Quái, khiến Sư Quái bị giày vò đến sống dở chết dở.Cứ như vậy, Sư Quái cũng bị Tôn Ngộ Không chế phục.Hiện giờ chỉ còn lại Tượng Quái, Tôn Ngộ Không biến nhỏ lại, bò vào mũi nó, cuối cùng cũng dễ dàng bị chế phục.Tôn Ngộ Không lấy được loại rượu thuốc đó, quay lại nơi Phương Minh bị trúng độc.Tôn Ngộ Không cho Phương Minh uống rượu thuốc, y lập tức tỉnh lại.Tôn Ngộ Không giải thích cho Phương Minh tất cả mọi chuyện đã xảy ra, y lập tức hiểu rõ ngọn ngành sự việc.Vì ba con yêu quái đó đã bị Tôn Ngộ Không chế phục, nên Tôn Ngộ Không muốn nhân cơ hội lợi dụng chúng.Tôn Ngộ Không bảo Sư Quái cõng Phương Minh lên núi.

Mặc dù không cam lòng, nhưng nó cũng giả vờ rất sẵn lòng.Nhưng ba con yêu tinh đó sao có thể nghe theo sự sắp xếp của Tôn Ngộ Không được.Khi bốn người chuẩn bị vượt qua ngọn núi lớn đó, Tượng Quái đột nhiên từ trong bóng tối xông ra, cố gắng chặn đường đi của họ.Tượng Quái vươn vòi ra, Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới liền bị quấn lấy.Tôn Ngộ Không biến ra Kim Cô Bổng, đâm mạnh vào lỗ mũi Tượng Quái.

Tượng Quái không chịu nổi, liền thả Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới ra.Tôn Ngộ Không nói: “Ba con yêu quái này không thành thật, để lão Tôn ta lần nữa dạy dỗ cho một trận ra trò!” Ba con yêu quái nhận ra không phải đối thủ của Tôn Ngộ Không, liền bày kế để chơi khăm y.Vượt qua ngọn núi, ba con yêu tinh đặt Phương Minh xuống, rồi chạy về phía xa.Phương Minh và các đệ tử tiếp tục tiến về phía trước, ban đầu họ nghĩ phía trước sẽ bình an vô sự.Nhưng tình hình đột nhiên thay đổi, trong thành phố đột nhiên xuất hiện rất nhiều quân lính, xông về phía Phương Minh và các đệ tử.Do số lượng chênh lệch quá lớn, các tiểu binh đã xông vào trong thành.Lúc đó, ba con yêu quái lại lần nữa xông ra.

Sư Quái táp một ngụm vào Trư Bát Giới, Trư Bát Giới bị cắn chặt, thân thể không thể động đậy.Tượng Quái lại lần nữa vươn cái vòi dài của mình ra, quấn chặt lấy Sa Tăng.Do số lượng binh lính quá đông, Tôn Ngộ Không biết không thể giành chiến thắng, bèn định dùng cân đẩu vân để bỏ trốn.Nhưng đúng lúc Tôn Ngộ Không chuẩn bị bay đi, Bằng Quái lại lần nữa xuất hiện.Nó bay trên đầu Tôn Ngộ Không, và cũng bắt lấy y.Lần này bị thương rất nghiêm trọng, ba con yêu tinh quyết định giáng cho bốn người Phương Minh hình phạt nặng nhất.Chỉ thấy một tiếng lệnh hạ, trong động huyệt liền nhấc lên một cái lồng hấp khổng lồ.Ba con yêu tinh ném bốn người Phương Minh vào trong nồi hấp.

Cái nồi hấp đó quá lớn, với sức mạnh của Tôn Ngộ Không căn bản không thể thoát ra.Phương Minh thấy tình hình có chút không ổn, liền lén lút truyền cho Tôn Ngộ Không một ít năng lượng.Tôn Ngộ Không lập tức bùng nổ năng lượng, đập vỡ nồi hấp, Phương Minh và các đệ tử lại lần nữa thoát thân.Nhưng tình huống tiếp theo xảy ra đến cả Phương Minh cũng không lường trước được.Ba con yêu tinh đột nhiên nổi giận, năng lượng của chúng rất mạnh, Phương Minh và các đệ tử lại lần nữa bị bắt.Lần này Phương Minh cũng không còn cách nào, tình hình lại lần nữa trở nên vô cùng nguy cấp.Đúng lúc này, đột nhiên xuất hiện một người nằm ngoài dự liệu.

Người đó không ai khác chính là Như Lai.Như Lai không phải một mình, mà đi cùng với hai người khác: Văn Thù và Phổ Hiền Bồ Tát.Hai vị Bồ Tát lần lượt thu phục con sư tử xanh và voi trắng cưỡi của mình.Như Lai giáng Bằng Quái xuống đất, nó liền hiện nguyên hình.Cuộc chiến cuối cùng cũng được bình ổn.Phương Minh và các đệ tử lại lần nữa được cứu, Phương Minh lần này có chút lo lắng.“Lần nào cũng cứu ta.” Phương Minh nói.Như Lai nói: “Ai?

Ta chỉ thu hồi những thứ thuộc về ta.” Nói xong, Như Lai Phật và

hai vị Bồ Tát liền quay người rời đi.Lần này Phương Minh thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cuộc chiến Phật Đạo từng bước từng bước ép sát, tại sao lúc này lại ra tay cứu giúp?

Phương Minh càng nghĩ càng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, những chuyện xảy ra lần này, Phương Minh cũng có chút mơ hồ.Đi qua một thành phố, phía trước lại là một ngọn núi.

Lần này không có yêu quái giúp đỡ, chỉ có thể vất vả trèo lên.Vượt qua ngọn núi đó, phía trước xuất hiện một thành phố mới.

Phương Minh cũng không biết phía trước sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng y biết dù xảy ra chuyện gì, y cũng sẽ tích cực đối phó.Nhưng trong lòng Phương Minh mãi mãi không thể hiểu được mối quan hệ giữa Phật và Đạo.Nếu Phật và Đạo là kẻ thù, khi một bên lâm vào cảnh tuyệt vọng, bên kia lại đứng ra giúp đỡ bên kia.Nhưng nếu Phật và Đạo là bạn bè, thì hai tôn giáo khác nhau có thể trở thành bạn bè sao?Phương Minh càng nghĩ càng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, y quyết định tiếp tục mơ hồ đi tiếp.Phương Minh và các đệ tử đến một thành phố.Thành phố này khác với những nơi họ từng thấy, bởi vì ở mỗi nhà đều đặt một cái lồng ở cửa.Điều đáng sợ nhất là trong mỗi cái lồng đều nhốt một đứa trẻ.Phương Minh có chút không hiểu, bèn ghé vào một nhà dân.Phương Minh hỏi: “Xin hỏi thi chủ, tại sao mỗi nhà đều đặt một cái lồng có chứa trẻ con ở cửa?” Chỉ thấy ông lão thở dài một tiếng.Ông lão nói: “Các vị trưởng lão có điều không biết, tất cả đều bị Quốc Vương bức bách cả.” Phương Minh được biết, bên cạnh Quốc Vương có một vị đạo sĩ, mỗi ngày đều dâng lên mỹ nữ cho Quốc Vương.

Quốc Vương cũng ham mê những mỹ nữ mà đạo sĩ dâng tặng.Nhưng đáng tiếc Quốc Vương mắc phải trọng bệnh, bèn mời

đạo sĩ đến chữa trị.Đạo sĩ nói: "Quốc Vương mắc phải loại bệnh này rất phiền phức, cần dùng hơn nghìn trái tim trẻ con làm thuốc dẫn." Quốc Vương hồ đồ, tin lời đạo sĩ, bèn hạ lệnh nhốt trẻ con của mỗi nhà vào lồng.Đợi đến khi thời cơ chín muồi, sẽ móc tim của tất cả trẻ con.Phương Minh nghe xong liền hiểu ra, đạo sĩ đó tuyệt đối là do yêu tinh biến thành.Bèn nói với Tôn Ngộ Không: "Ngộ Không, chắc ngươi cũng hiểu đạo sĩ đó là yêu tinh biến thành rồi." Tôn Ngộ Không biểu thị đã hiểu.Phương Minh hạ lệnh thả mấy nghìn đứa trẻ, thế là sư đồ Phương Minh bốn người đã thả tất cả những đứa trẻ đó ra, và dùng pháp thuật ẩn giấu chúng.Hành động của Phương Minh đã kinh động đến các thị vệ trong thành.Một tiếng lệnh hạ, Phương Minh và các đệ tử bị bắt, giải đến chỗ Quốc Vương.Quốc Vương đại nộ, hỏi: "Các ngươi là người phương nào, lại dám làm ra chuyện hoang đường như vậy?" Phương Minh nói: "Ta là hòa thượng đi Tây Thiên lấy kinh, cách làm của ngươi thật hoang đường, ta phải ngăn cản." Quốc Vương nghe Phương Minh nói giọng cứng rắn như vậy, hạ lệnh giam các y lại, chuẩn bị xử lý sau vài ngày.Vị đạo sĩ bên cạnh vừa nhìn đã nhận ra Phương Minh, trong lòng nghĩ: Lần này e rằng ta có thể trường sinh bất lão.Đạo sĩ thì thầm vào tai Quốc Vương.Đạo sĩ nói: "Quốc Vương có biết y là ai không?" Quốc Vương lúc này đang nổi giận.Đạo sĩ vội vàng ngăn lại.

"Đại vương, hòa thượng đó... chúng ta có thể lợi dụng y." Quốc Vương nghe càng thêm hồ đồ.Đạo sĩ lại nói: "Trái tim của hòa thượng đó là một bảo bối, nếu lấy được trái tim của y, thì còn hiệu quả hơn cả nghìn trái tim trẻ con." Tất cả mọi chuyện vừa hay bị Phương Minh nghe thấy, Phương Minh muốn cho Quốc Vương ngu xuẩn đó thấy chút trò hay, bèn cùng Tôn Ngộ Không thiết kế một kế hoạch.Quốc Vương hạ lệnh, giải Phương Minh lên.

Không lâu sau, các tướng lĩnh đã áp giải Phương Minh lên.Nhưng

Quốc Vương không biết, Phương Minh này không phải người thật, mà là Tôn Ngộ Không biến thành.Quốc Vương nói: "Ngươi có biết đã phạm tội lớn không, là một hình phạt, ta muốn lấy trái tim của ngươi." Phương Minh cười lớn, nói: "Ý của ngươi là nếu ta đưa trái tim của ta cho ngươi, ngươi sẽ thả những đứa trẻ đó, đúng không?" Quốc Vương tuy không hiểu Phương Minh tại sao lại hỏi câu hỏi đó, nhưng đã đưa ra câu trả lời khẳng định.Phương Minh nói: "Vậy thì nếu đã như vậy, ta sẽ đưa trái tim của ta cho ngươi." Không đợi Quốc Vương và đạo sĩ phản ứng, Tôn Ngộ Không đã xé toang bụng mình, lấy ra một trái tim.Quốc Vương đại kinh.Phương Minh thấy Quốc Vương kinh ngạc như vậy, liền biến tấu thêm, nói: "Chẳng lẽ Đại vương cảm thấy nhiêu đây chưa đủ sao?

Vậy ta sẽ cho Đại vương thêm một ít nữa." Trong nháy mắt, xuất hiện một đĩa đầy trái tim, Quốc Vương sợ hãi đến ngất đi.Vị đạo sĩ cầm trái tim lên nhìn, hô lớn: "Bên trong không có trái tim đen mà ta muốn, là giả!" Phương Minh thấy kế hoạch bị bại lộ, lập tức hiện nguyên hình."Yêu tinh, ăn một gậy của lão Tôn ta đây!" Tôn Ngộ Không giáng một gậy vào yêu tinh, yêu tinh đột nhiên hóa thành một luồng sáng, bỏ chạy về phía xa.Phương Minh biết yêu tinh nhất định sẽ chạy lên trời, bèn sớm đã thông báo cho vị tiên có thể thu phục nó.Người đó không ai khác, chính là Thọ Tinh trong truyền thuyết.Yêu tinh chạy lên trời, Thọ Tinh cũng sớm đã đợi ở trên trời từ lâu.Thấy yêu tinh thông minh, lập tức sử dụng pháp thuật bao trùm lấy yêu tinh.Hóa ra con yêu tinh đó là Bạch Lộc cưỡi của Thọ Tinh.Lúc này trên trời lộ ra nguyên hình Bạch Lộc cưỡi của Thọ Tinh.Thu phục yêu quái xong, Tôn Ngộ Không quay lại chỗ Quốc Vương, phát hiện vị đạo sĩ đang lẩn trốn trong góc và mỹ nữ mà y dâng cho Quốc Vương.

Mỹ nữ này là do một con hồ ly biến thành.Tôn Ngộ Không một gậy đánh chết mỹ nữ, nàng liền hiện nguyên hình.Quốc Vương đại

kinh.Tôn Ngộ Không nói: “Quốc Vương, kỳ thực ngài căn bản không mắc trọng bệnh, ngài đã trúng kế của yêu tinh.” Quốc Vương cuối cùng cũng nhận ra sự ngu xuẩn của mình, bèn hạ lệnh thả Phương Minh và các đệ tử cùng với những đứa trẻ bị nhốt trong lồng.Quốc Vương biết mình đã phạm sai lầm, bèn thiết lập tiệc rượu chiêu đãi Phương Minh và các đệ tử, cuối cùng sắp xếp xe ngựa đưa Phương Minh và các đệ tử ra ngoài thành.Từ đó về sau, quốc gia này sống cuộc sống an ổn, dân chúng trong nước cũng không còn phải lo lắng về sự an nguy của trẻ con nữa.Phương Minh và các đệ tử đến một khu rừng thông đen.

“Cứu mạng, cứu mạng!” Trong rừng thông đen đột nhiên truyền ra tiếng kêu cứu.Mọi người theo tiếng kêu tìm đến, hóa ra là một người bị trói vào cây.Người nữ tử thấy Phương Minh và các đệ tử, liền hô lớn: “Các vị trưởng lão, xin hãy cứu con!” Tôn Ngộ Không có Hỏa Nhãn Kim Tinh, vừa nhìn đã nhận ra người này là yêu quái biến thành.

Phương Minh vừa nhìn cũng biết là yêu quái biến thành.Nhưng Phương Minh biết đây là một kiếp nạn đã được sắp đặt, cố ý cũng phải mắc bẫy.Phương Minh nói: “Ngộ Không, thả cô ta ra đi.” Tôn Ngộ Không biết nữ tử đó là yêu quái biến thành, vội vàng nói: “Sư phụ, cô ta là yêu quái biến thành, không thể cứu!” Phương Minh cũng biết, nhưng vẫn cố chấp yêu cầu Tôn Ngộ Không thả cô ta ra.

Bất đắc dĩ, y đành phải thả cô ta.Phương Minh biết đây là yếu tố then chốt cho kiếp nạn tiếp theo, vì vậy y đối xử khá tốt với cô ta.Phương Minh nói: “Nữ tử này, chắc hẳn đã chịu tổn thương tâm lý rất lớn, hay là ngồi trên Bạch Long Mã của ta nghỉ ngơi một đoạn đường nhé.” Lời vừa dứt, Phương Minh đã kéo yêu quái lên Bạch Long Mã, rồi nhảy xuống khỏi ngựa.Tôn Ngộ Không và các đệ tử lập tức cảm thấy kinh ngạc, vì trong lòng họ, Phương Minh không hề như vậy, nhưng không biết hôm nay tại sao lại đối xử ân cần như vậy với

một người do yêu quái biến thành.Phương Minh thầm nghĩ: Người này là nhân vật then chốt của kiếp nạn.Đi tiếp về phía trước, chỉ thấy phía trước có một ngôi chùa, trên đó viết ba chữ lớn "Thiền Lâm Tự".Phương Minh vào chùa, tiến hành nghi thức bái Phật.Trưởng lão trong chùa hỏi: "Xin hỏi trưởng lão tại sao lại đi ngang qua nơi đây?" Phương Minh nói: "Ta muốn đi Tây Thiên lấy kinh." Trưởng lão trong chùa lập tức hiểu thân phận của Phương Minh, bèn dẫn bảy tám tiểu Lạt Ma ra gặp, và thiết đãi Phương Minh một cách tốt nhất.Đêm hôm đó, chỉ nghe thấy trong chùa truyền ra một tiếng kêu thảm thiết.

Phương Minh và các đệ tử chạy đến xem, chỉ còn lại một thi thể.Ngày hôm sau, cả ngôi chùa dừng mọi công việc, tổ chức tang lễ cho tiểu Lạt Ma đó.

Phương Minh nghe nói: "Trong đêm hôm đó, có một con yêu quái đã sát hại Lạt Ma đó." Phương Minh không cần nói cũng biết, đó là việc làm tốt của con yêu quái kia.Phương Minh gọi Tôn Ngộ Không, lập ra một kế hoạch phản công.Đêm hôm đó, Tôn Ngộ Không biến thành một tiểu hòa thượng, canh gác trong chùa.Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Phương Minh, con yêu quái đã đến.Tôn Ngộ Không đột nhiên hiện nguyên hình, giơ Kim Cô Bổng lên, hô lớn một tiếng: "Yêu quái thối, ăn một gậy của lão Tôn ta đây!" Con yêu quái thấy tình hình không ổn, lập tức bỏ chạy.Con yêu quái chạy đến phòng của Phương Minh, bắt Phương Minh đi, rồi bỏ trốn khỏi chùa.Phương Minh biết mình nhất định sẽ bị bắt, bèn không có bất kỳ phản kháng nào.Tôn Ngộ Không cũng không biết con yêu quái đã chạy đi đâu, chỉ thấy con yêu quái chạy về phía núi.Tôn Ngộ Không không biết yêu tinh đã chạy đi đâu, bất đắc dĩ, y đành gõ mấy cái xuống đất, nói: "Thổ Địa, Thổ Địa, mau ra đây!" Thổ Địa lập tức xuất hiện, hỏi: "Đại Thánh, ta biết ngươi muốn hỏi gì, con yêu quái ở Vô Đáy Động đã bắt sư phụ của ngươi đi rồi." Tôn Ngộ Không tìm đến chỗ con yêu quái,

phát hiện con yêu quái đó không hề làm hại Phương Minh.Tôn Ngộ Không biến thành một con ruồi xanh, khi con yêu quái không chú ý, y bay đến bên cạnh Phương Minh.Tôn Ngộ Không kêu: "Sư phụ, sư phụ, con là Ngộ Không." Phương Minh biết con ruồi xanh đó là Ngộ Không biến thành, bèn nói: "Ngộ Không, con yêu quái đó không có ý làm hại ta, vì vậy ta cần ngươi giúp ta đối phó với con yêu tinh đó." Không cần nói, Phương Minh lại nghĩ ra một kế hay mới.Đêm hôm đó, Phương Minh nói với con yêu quái: "Chúng ta hãy cùng đi đến hậu hoa viên nhé." Lúc này con yêu quái khẳng định rất nghe lời Phương Minh nói, bèn cùng Phương Minh đến hậu hoa viên.Có một kế hoạch cần được thực hiện.Trong hậu hoa viên đó, có một cây đào, trên đó kết đầy đào, có thể ăn được.Phương Minh tiện tay hái một quả đào hồng trên cây, đưa cho con yêu quái.Yêu quái một tay nhận lấy quả đào đó, rồi ăn quả đào đó.Nhưng con yêu quái không biết, quả đào đó là do Tôn Ngộ Không biến thành.Khi yêu quái ăn xong quả đào đó, Tôn Ngộ Không liền biến về nguyên hình.Tôn Ngộ Không bắt đầu quấy phá trong bụng con yêu quái.

Bất đắc dĩ, yêu quái đành phải đưa Phương Minh ra khỏi động.Yêu quái đưa Phương Minh ra khỏi động huyệt, Tôn Ngộ Không cũng từ trong cơ thể nó đi ra.Nhưng con yêu quái đó đột nhiên phản bội, biến thành một đứa trẻ hoa làm thế thân, dùng chiêu thức chí mạng với Tôn Ngộ Không.Bất đắc dĩ, Phương Minh lại lần nữa bị bắt trở lại.Tôn Ngộ Không lại lần nữa quay lại động huyệt của con yêu quái đó.Ngộ Không phát hiện bài vị của cha nuôi và anh trai của con quái vật đó là Tháp Tháp Thiên Vương và Na Tra, không khỏi vui mừng khôn xiết, liền cầm bài vị lên trời.Phương Minh biết Tôn Ngộ Không đã phát hiện ra bí mật này, bèn cũng chuyển biến thành Thiên Đế.Tôn Ngộ Không tố cáo Thiên Vương tội dung túng yêu quái hại người trước Ngọc Đế, rồi theo Kim Tinh đến phủ Thiên Vương.Cha con Thiên Vương theo Ngộ Không xuống hạ giới.

Con quái vật đó từng bị cha con Thiên Vương hàng phục, nhận làm cha nuôi và anh trai.Thấy Na Tra, nó liền quỳ lạy cầu xin tha mạng.Cứ như vậy, Phương Minh cuối cùng cũng được cứu ra.Phương Minh và các đệ tử tiếp tục tiến về phía trước, đột nhiên trên đường gặp một ông lão.Ông lão thấy tất cả đều là hòa thượng, lập tức chặn đường đi của họ.Ông lão nói: "Xin hỏi các vị trưởng lão có muốn đi đến quốc gia phía trước không?" Phương Minh và các đệ tử phải đi Tây Thiên, quốc gia phía trước là con đường tất yếu phải đi qua."Đúng vậy, đó là nơi mà ta sắp đến." Phương Minh nói.Ông lão vội vàng chặn trước mặt Phương Minh và các đệ tử, kêu lên: "Không đi được, không đi được!" Phương Minh không hiểu chuyện gì, vội vàng nói: "Thi chủ xin đừng hoảng sợ, có thể nói cho ta biết nguyên nhân không?" Ông lão vội vàng giải thích: "Các vị trưởng lão có điều không biết, quốc gia phía trước tên là Diệt Pháp Quốc, Quốc Vương rất ghét hòa thượng, hễ thấy hòa thượng nhất định sẽ giết chết." Phương Minh hiểu tình hình đại khái, bèn nói: "Cảm ơn trưởng lão đã nhắc nhở, ta nhất định sẽ tránh xa quốc gia đó." Ông lão liền rời đi.Tôn Ngộ Không nói: "Sư phụ, đó là con đường tất yếu phải đi Tây Thiên lấy kinh, e rằng không thể thoát khỏi nơi đó." Phương Minh nói: "Bần tăng biết, vì vậy ta cần phải ngụy trang một chút." Phương Minh bảo Tôn Ngộ Không biến ra bốn cái mũ, mỗi người một cái đội lên đầu, rồi vào Diệt Pháp Quốc.Cửa thành mở ra, xuất hiện hai binh sĩ, hỏi: "Người phương nào, có chuyện gì ở Diệt Pháp Quốc của chúng ta?" Lúc này Phương Minh lại bình tĩnh đến lạ thường, nói: "Ta chỉ đi ngang qua nơi đây, chứ không ở lại lâu." Do đội mũ, cộng thêm vẻ bình tĩnh, binh sĩ không hề nghi ngờ y, bèn cho phép họ đi tiếp.Nhưng thường thì mọi chuyện sẽ không bao giờ suôn sẻ như vậy.Khi sắp ra khỏi tầm nhìn của binh sĩ, trên trời đột nhiên bay đến mấy con chim, giật lấy mũ của Phương Minh.Lần này thân phận của họ đã bị lộ tẩy, binh sĩ hô lớn: "Bốn tên hòa thượng, mau bắt tất cả

chúng lại!" Thời gian rất cấp bách, Phương Minh và các đệ tử trong nháy mắt đã bị bao vây.Với thực lực của Phương Minh, đối phó mấy tên tiểu binh căn bản không thành vấn đề, nhưng y không thể làm vậy, vì vậy y đành để chúng bắt.Bốn người Phương Minh bị binh sĩ áp giải đến chỗ Quốc Vương.

Quốc Vương nói: "Thấy hòa thượng, nhất định phải giết." Phương Minh nói: "Tại sao phải giết tất cả hòa thượng?" Quốc Vương nói: "Ta muốn giết hòa thượng, không có bất kỳ lý do nào." Phương Minh và các đệ tử bị giam giữ.

Phương Minh phát hiện, trong đó không chỉ có bốn hòa thượng.Thế là Phương Minh tìm một trong các hòa thượng, hỏi: "Xin hỏi thi chủ, Quốc Vương quốc gia này tại sao lại muốn giết tất cả hòa thượng vậy?" Hòa thượng đó thở dài, bất đắc dĩ nói: "Chuyện dài lắm, mấy ngày trước Quốc Vương đã nằm một giấc mơ kỳ lạ." "Quốc Vương rất lo lắng về giấc mơ đó, vì vậy đã tìm một đạo sĩ để giải mộng." "Vị đạo sĩ đó cũng không biết tại sao, lại nói vì trong quốc gia có hòa thượng, để lại nhất định sẽ là một họa hoạn." Quốc Vương nghe xong liền sợ hãi, bèn hạ lệnh giết tất cả hòa thượng trong thành.Phương Minh nghe xong, có chút buồn cười, thật không ngờ trên đời lại có chuyện hoang đường như vậy.Nhưng đã thật sự gặp phải chuyện hoang đường như vậy, thế là Phương Minh quyết định cùng vị Quốc Vương này chơi một ván cho ra trò.Thế là y cùng Tôn Ngộ Không thiết kế một kế hoạch thú vị.Tôn Ngộ Không nhân đêm tối cưỡi mây vào thành, biến thành con bướm bay vào một khách điếm, lấy trộm quần áo của các khách trọ, rồi cưỡi mây ra khỏi thành.Sư đồ Phương Minh đến khách điếm, ngủ trong chiếc rương gỗ lớn.Tiểu nhị trong điếm nghe Ngộ Không có rất nhiều bạc, liền cùng bọn cướp trộm, khiêng chiếc rương lớn ra khỏi thành.Quan binh giành lại chiếc rương lớn.Ngộ Không biến ra nhiều Ngộ Không nhỏ, cạo

trọc đầu Quốc Vương, Vương Phi và các quan quân.Ngày hôm sau, một chuyện thú vị đã xảy ra.Quốc Vương sáng sớm thức dậy, phát hiện tóc của mình đã biến mất hết.Quốc Vương có chút kinh hoàng, nhưng bất đắc dĩ phải lên triều, bèn tìm một cái mũ, đội lên rồi đi lên triều.Hôm nay là ngày hành hình Phương Minh và các đệ tử, sáng sớm đã bị kéo lên đoạn đầu đài.Đột nhiên xuất hiện một người, hô lớn: "Cứu mạng, Đại Vương cứu mạng!" Người này chính là vị đạo sĩ bị Tôn Ngộ Không cạo trọc đầu.Quốc Vương vừa nhìn thấy vị hòa thượng này, hô lớn: "Vị hòa thượng này tự tìm đến tận cửa, vậy thì trước hết xử tử hắn đi!" Vị đạo sĩ bị kéo lên đoạn đầu đài, hô lớn: "Đại nhân Quốc Vương, xin tha mạng!" Quốc Vương nào có nghe lời y, một tiếng lệnh hạ, đầu của vị đạo sĩ đó đã bị chặt xuống.Đột nhiên hiện ra nguyên hình yêu tinh.

Tôn Ngộ Không rút Kim Cô Bổng ra, một đòn đánh chết con yêu quái đó.Quốc Vương vừa nhìn thấy yêu tinh, lập tức sợ hãi.Lúc đó, Tôn Ngộ Không thổi ra một trận cuồng phong, chiếc mũ trên đầu Quốc Vương bị thổi bay.Mọi người phát hiện tóc của mình đều không còn, bèn cười nhau.Phương Minh nói: "Quốc Vương ngài đã thấy chưa, tất cả chỉ là một con yêu quái mà thôi, kỳ thực căn bản không có bệnh gì." Quốc Vương cũng biết mình đã làm sai chuyện, bèn không nói gì nữa.Phương Minh lại nói: "Ngày có điều suy nghĩ, đêm có điều mộng.

Căn bản không cần giải mộng.

Cứ coi như ta ban cho ngươi một hình phạt nhỏ vậy." Quốc Vương đã chứng kiến sự lợi hại của Phương Minh và các đệ tử, không dám nói nhiều.Sau khi trải qua hình phạt như vậy, Quốc Vương biểu thị sẽ không bao giờ sát hại hòa thượng nữa.Phương Minh và các đệ tử trốn thoát khỏi ngục, rời khỏi thành phố đó.Phương Minh và các đệ tử đi đến một ngọn núi cao, đột nhiên xuất hiện một con yêu quái,

xông thẳng về phía họ.Tôn Ngộ Không dùng Kim Cô Bổng đỡ lại.Nhưng điều đáng ngạc nhiên là con yêu quái này lại có thể phân thân, chỉ thấy con yêu quái đó phân thân thành ba con yêu quái nhỏ, trong nháy mắt đã tạo ra áp lực về số lượng.Ba phân thân của con yêu quái đối phó với ba đồ đệ, thế là Phương Minh bị thiếu đi sự bảo vệ.Bản thể con yêu quái đi bắt Phương Minh.

Với năng lực của Phương Minh, đối phó con yêu quái này dễ như trở bàn tay, nhưng y lại không thể không để con yêu quái đó bắt.Ba phân thân sắp bị ba đồ đệ đánh bại, nhưng Phương Minh lúc này đã bị yêu tinh đưa đi rất xa.Ba đồ đệ lập tức truy đuổi yêu quái, đến một cái hang cây.Trư Bát Giới đi ở phía trước nhất, y dùng đinh ba đánh một đòn vào cánh cửa phía đông của con yêu quái đó.Cánh cửa động của yêu quái cũng không chắc chắn, trong nháy mắt đã vỡ ra một cái lỗ lớn.Yêu tinh lo lắng ba người sẽ xông vào, bèn nghĩ ra một cách để họ hoàn toàn từ bỏ.Một cách như thế nào đây?Chỉ thấy con yêu quái tìm một cái gốc cây, con yêu quái thổi một luồng yêu khí vào cái gốc cây đó, lập tức biến thành hình dạng đầu của Phương Minh.Con yêu quái ném cái gốc cây đó ra ngoài, hô lớn: “Sư phụ của các ngươi đã bị ta ăn thịt rồi, từ bỏ đi!” Nhìn thấy thứ đó, ba người Tôn Ngộ Không kinh ngạc đến ngây người.Tôn Ngộ Không khóc, Trư Bát Giới hét: “Không phải thật đâu, sư phụ sẽ không chết đâu!” Đột nhiên Tôn Ngộ Không chạm vào đầu của Phương Minh, cảm thấy có chút không đúng.Nhìn kỹ, y đã phá giải được trò ảo thuật của yêu quái, hô lớn: “Yêu tinh thối, dám lấy đồ giả lừa ta, xem lão Tôn ta không hảo hảo thu thập ngươi một trận!” Hành vi của yêu tinh đã hoàn toàn chọc giận Tôn Ngộ Không.Chỉ thấy Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới cầm vũ khí xông vào cửa động.Thật sự không vào không biết, vừa vào đã giật mình một cái!

Một cái động huyệt nhỏ bé lại có nhiều yêu quái đến vậy.Tôn Ngộ

Không biết về số lượng, y không chiếm ưu thế, bèn quyết định dùng biện pháp khác.Tôn Ngộ Không có một kế hay, đó là ngẫu nhiên...

Chương 474

"Khạp Thụy Trùng" (Sâu Ngủ).

Mọi người đều biết, đó là thứ có thể khiến người ta ngủ.Tôn Ngộ Không đã khiến rất nhiều yêu quái trong động ngủ say.Lần này thì dễ giải quyết hơn nhiều.

Tôn Ngộ Không đã cứu Phương Minh từ nơi y bị giam giữ.Phương Minh nói: "Tôn Ngộ Không, lần này ta phải biểu dương ngươi, nhờ năng lực thông minh của ngươi mà đã cứu ta ra." "Con yêu quái đó nhất định phải giết chết kịp thời, nếu không khi nó tỉnh lại, nhất định sẽ lại đi gây họa cho người khác." Tôn Ngộ Không đến chỗ yêu tinh, dùng Kim Cô Bổng đập một cái.Chỉ thấy yêu tinh hiện nguyên hình, hóa ra là một con báo.Trải qua một đoạn khúc mắc nhỏ, có thể thấy Tôn Ngộ Không dần dần trở nên thông minh hơn.Tiếp tục tiến về phía trước, Phương Minh và các đệ tử đến một nơi tên là Phượng Tiên Quận.Bốn người Phương Minh đi dạo trên chợ, thấy ở đó có một đám người vây quanh một chỗ."Có chuyện gì vậy, chúng ta cũng đi xem thử đi." Phương Minh nói.Tiến lên nhìn, trên đó là một bảng thông báo của Quận chúa.Trên bảng viết nhiều năm không mưa, cây trồng đều bị hạn hán nặng nề, vì vậy treo thưởng cao để cầu mưa.Phương Minh xem xong, cười lạnh một tiếng.Phương Minh hiểu rõ nơi này, người dân ở đây vì bất kính trời, vì vậy bị trừng phạt không có mưa.Phương Minh vốn không muốn quản chuyện, nhưng lần này Tôn Ngộ Không lại có lòng tốt.Tôn Ngộ Không nói: "Sư phụ, bất kể có thưởng hay không, con cũng muốn đi cầu mưa." "Con không thể nhìn người dân ở đây chết vì khát." Phương Minh thấy Tôn Ngộ Không có lòng nhân ái như vậy, trong nháy mắt mềm lòng.Phương Minh nói: "Vậy thì phiền ngươi rồi, Ngộ Không." Tôn Ngộ Không lên

Thiên Đình, Phương Minh cũng chuyển biến thành Thiên Đế.Phương Minh nói: "Đại Thánh, mục đích của ngươi đến đây hôm nay, ta đã rõ." "Ta sẽ phái các thần Sấm, Điện, Mưa cùng ngươi đi." Tôn Ngộ Không càng ngày càng không hiểu, tại sao mỗi lần Thiên Đế đều có thể biết mục đích của mình.Nhưng Tôn Ngộ Không cũng không quản nhiều như vậy nữa, liền theo ba vị thần tiên đó đến đó.Trong khoảng thời gian Tôn Ngộ Không quay về, Phương Minh và các đệ tử đã đến thăm Quận chúa của quận này.Phương Minh nói: "Sở dĩ nơi đây thường xuyên hạn hán, là vì người dân bất kính trời." Quận chúa hiểu ra, quả thật ở phương diện này có chút thiếu sót, bèn quyết định sửa chữa lỗi lầm này.Đúng lúc Quận chúa đang phát lời thề, Tôn Ngộ Không và các vị thần vừa kịp đến nơi.Đột nhiên trời không mây đen bao phủ, bắt đầu đổ mưa như trút nước.Trận mưa đó kéo dài đến ba thước.Phương Minh nói: "Nếu kính trời, thì có thể có nước." Quận chúa đã hiểu đạo lý này.Quận chúa chuẩn bị hậu hĩnh thưởng cho Phương Minh và các đệ tử.Phương Minh không phải là người tham tài, liền vội vàng nói: "Chỉ cần nhớ kính trời, đó là sự đền đáp lớn nhất đối với ta." Quận chúa đã hiểu đạo lý này, bèn hạ lệnh ở đây xây dựng một ngôi chùa để kính trời.Từ đó về sau, quận này cả ngày gió hòa mưa thuận.Phương Minh và các đệ tử tiếp tục tiến về phía trước, đến một quốc gia, trên tên viết ba chữ lớn: Thiên Trúc Quốc.Quốc gia này có một thành phố, tên là Ngọc Hoa Thành.

Sư đồ bốn người đến thành phố này.Phương Minh và các đệ tử bái kiến Quốc Vương, Quốc Vương hỏi: "Xin hỏi các vị muốn đi đâu?" Phương Minh và các đệ tử đáp: "Chúng ta muốn đi Tây Thiên lấy kinh." "Mấy hòa thượng đi Tây Thiên lấy kinh, nhìn thật nghèo hèn, thật khiến người ta kinh ngạc." Từ góc truyền đến một giọng nói châm chọc.Phương Minh có chút không phục, nói: "Kẻ nào, muốn khiêu khích ta sao?" Chỉ thấy từ góc đi ra không phải một người, mà là ba người.Họ nói: "Chúng ta là ba vị Vương tử của thành phố này."

Quốc Vương có chút tức giận, nói: "Không được vô lễ với khách." Một trong các Vương tử nói: "Phụ Vương, không phải nhi thần vô lễ, chỉ là mấy hòa thượng này thật sự không giống người có thể hoàn thành nhiệm vụ này." Câu nói đó không chỉ chọc giận Phương Minh, mà còn chọc giận Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Tăng.Tôn Ngộ Không đại nộ, nói: "Sư phụ, sư huynh, để con cho ba vị Vương tử này lộ mấy chiêu." Nói xong lời này, Tôn Ngộ Không và ba đồ đệ lần lượt phô diễn kỹ năng, không sử dụng toàn lực, nhưng chỉ mấy chiêu đã khiến ba Vương tử kinh ngạc vô cùng.Ba Vương tử thấy mấy hòa thượng này lợi hại như vậy, lập tức thay đổi thái độ vừa nãy, đối xử khiêm tốn với họ.Ba Vương tử nói: "Thật sự là người không thể trông mặt mà bắt hình dong, nước biển không thể đong bằng đấu.

Các vị trưởng lão đều có tuyệt kỹ, vừa nãy chúng ta thật sự quá vô lễ." Phương Minh đứng một bên nhìn cảnh tượng này, thỉnh thoảng lại cười.Phương Minh thầm nghĩ: Mới có chút kỹ năng như vậy mà đã kinh ngạc đến thế, nếu ta biến về nguyên hình Thiên Đế, năng lực của ta nhất định sẽ khiến các ngươi trầm trồ.Ngọc Hoa Vương đứng một bên cười lớn.Chỉ thấy ông ta đi đến trước mặt ba người Tôn Ngộ Không, nói: "Các vị hòa thượng, ta lần nữa thay con trai ta xin lỗi các vị vì sự vô lễ vừa rồi." "Kỹ năng của ba vị trưởng lão thật sự rất… ta cũng có chút được sủng mà lo sợ." "Ta thấy các vị có những tuyệt kỹ lợi hại như vậy, vì vậy cũng nảy ra một ý, ta xin thỉnh cầu các vị có thể thu ba đứa con trai của ta làm đồ đệ." Tôn Ngộ Không và các đệ tử vừa được khen ngợi, lập tức trở nên tự mãn, bèn quyết định thu ba vị Vương tử làm đồ đệ.Ngày hôm sau, Tôn Ngộ Không tiến hành kiểm tra nghiêm ngặt cho các Vương tử.Quốc Vương cũng âm thầm quan sát việc Tôn Ngộ Không và các đệ tử huấn luyện ba vị Vương tử.Quốc Vương phát hiện một điều, kỳ thực nơi lợi hại nhất của Tôn Ngộ Không và các đệ tử không phải năng lực bản thân, mà là binh khí trong tay họ.Thế là Quốc Vương lại lần nữa đưa ra thỉnh cầu với Tôn

Ngộ Không.Quốc Vương nói: “Các vị trưởng lão, năng lực của các vị quả thật lợi hại, điều đó ta không thể phủ nhận, nhưng ta cũng phát hiện ra một điều khác.” “Kỳ thực điểm lợi hại nhất của ba vị trưởng lão chính là vũ khí của mỗi người, vì vậy ta xin mượn vũ khí của các vị để chế tạo một bộ vũ khí tương tự cho các Vương tử.” Tôn Ngộ Không và các đệ tử không biết chuyện gì, thật sự đã cho Quốc Vương mượn vũ khí.Quốc Vương thấy họ nhiệt tình như vậy, bèn mang ba món vũ khí đến xưởng đúc.Phương Minh biết ba món vũ khí đó không phải là vũ khí bình thường, vì vậy khi rời xa chủ nhân của chúng, nhất định sẽ có chuyện bất thường xảy ra.Ba người Tôn Ngộ Không không biết có chuyện gì, vì vậy không hề suy nghĩ gì mà đã cho Quốc Vương mượn vũ khí.Đêm hôm đó, ba món binh khí thật sự đã xảy ra tình huống bất thường, phát ra ánh sáng lấp lánh.Tôn Ngộ Không không biết, gần thành phố có một động hổ, bên trong có yêu quái sinh sống.Con yêu tinh vừa nhìn đã nhận ra binh khí, bèn hút lấy binh khí đi.Ngày hôm sau, Tôn Ngộ Không biết binh khí bị mất tích, bất đắc dĩ đành phải đi điều tra.Binh khí trời sinh có một sức hút đối với chủ nhân, Tôn Ngộ Không và các đệ tử dựa vào sức mạnh tìm đến cửa động của yêu tinh.Tôn Ngộ Không biến thành con ruồi xanh lén lút lẻn vào trong động.Chỉ thấy binh khí của mình bị yêu quái đặt trên bàn, mấy con yêu tinh vô cùng vui mừng.Lúc đó, một trong số chúng nói: “Lần này chúng ta đã làm được một việc vĩ đại, ta muốn mở tiệc ăn mừng.” Một con yêu tinh khác nói: “Đây là một chuyện lớn, tuyệt đối không thể keo kiệt, để ta đi mua một ít thịt lợn thịt dê nhé.” Lúc này Tôn Ngộ Không vô cùng tức giận, nhưng không dám làm càn, sợ làm lộ thông tin quan trọng.Nhưng các yêu tinh dường như đang thảo luận chuyện đó, sau đó không còn trò chuyện nữa.Tôn Ngộ Không nghe được tất cả thông tin mà chúng nói, bèn bay ra khỏi động huyệt hội quân với Trư Bát Giới và Sa Tăng.Tôn Ngộ Không thật sự đã nhận thức rõ ràng ý nghĩa thực sự của câu nói “chỉ có thể dùng trí mà không

thể dùng sức mạnh".Quả thật, hiện tại Tôn Ngộ Không và các đệ tử đều không có binh khí, rõ ràng không phải đối thủ của yêu tinh đó.Tôn Ngộ Không bất đắc dĩ không nghĩ ra được cách hay.Lúc đó Tôn Ngộ Không đến chỗ Phương Minh, Tôn Ngộ Không nói: "Xem ra lần này lại phải nhờ sư phụ ra tay giúp đỡ rồi." Thế là Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Sa Tăng và các đệ tử cưỡi mây rời khỏi động huyệt, quay về chỗ Phương Minh.Phương Minh chưa bao giờ làm người ta thất vọng, đã nghĩ ra một chủ ý hay.Phương Minh đã nghĩ ra chủ ý gì? Phương Minh nghe yêu tinh muốn mua thịt lợn thịt dê để ăn mừng, bèn bảo họ giăng bẫy cho yêu tinh ở đó.Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới biến thành hai con tiểu yêu, Sa Tăng thì biến thành người bán thịt lợn thịt dê.Ba người vào trong động huyệt.Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới nói: "Đại vương, nghe nói ngài muốn mua thịt lợn thịt dê để ăn mừng thành công lần này." "Chúng con đặc biệt tìm được một tiểu thương bán thịt lợn thịt dê." Yêu quái thấy mình luôn có những tiểu binh nghe lời như vậy, trong nháy mắt đã cười lớn đầy đắc ý.Tôn Ngộ Không thấy yêu tinh đã lơ là cảnh giác, bèn lấy lại binh khí đã bị yêu tinh lấy trộm.Lấy lại binh khí, Tôn Ngộ Không và các đệ tử hiện nguyên hình, càn quét động huyệt.Yêu tinh bị tổn thất binh lực và sức lao động.Con yêu quái này tên là Hoàng Sư Quái.Hắn đi đến Bàn Hoàn Động trên núi Trúc Tiết.Nơi đó có cấp trên của hắn, Tổ Ông Cửu Đầu.Thấy sư đệ chạy đến báo cáo gấp gáp như vậy, liền biết lần này đã xảy ra chuyện lớn.

Thế là Tổ Ông cùng các sư đệ của mình đến thành.Ông ta phái Cửu Đầu Sư Tử đến đối chiến.Cửu Đầu Sư cũng vô cùng độc ác, đã bắt cả cha con Thượng Cầu Tẩu và Quốc Vương Ngọc Hoa Thành.

Ngay cả Trư Bát Giới và Tôn Ngộ Không cũng bị bắt vào trong động.

Tất cả đều bị bắt.Tôn Ngộ Không nào phải là người thành thật

như vậy, y đã đánh ngất tiểu yêu canh giữ,Tôn Ngộ Không đã thoát ra, nhưng vì không biết lai lịch của yêu tinh.

Y liền triệu hồi Thổ Địa.Theo lời của Thổ Địa, chủ nhân của Cửu Đầu Sư chính là Thái Ất Thiên Tôn.Tôn Ngộ Không liền quay về thiên thượng, Phương Minh lúc này cũng đã quay về Thiên Đình.Tôn Ngộ Không đã thỉnh Thái Ất Thiên Tôn.Chỉ thấy Thái Ất Thiên Tôn giáng phục Cửu Đầu Sư.Từ đó về sau, Tôn Ngộ Không và các đệ tử không bao giờ dám tùy tiện cho mượn vũ khí của mình nữa.Phương Minh và các đệ tử đến Kim Bình Phủ.Do trời đã tối, bất đắc dĩ đành phải tìm chỗ nghỉ ngơi ở đây.Phương Minh tìm thấy một ngôi chùa, tên là Từ Vân Tự.Phương Minh vào chùa, thấy một vị hòa thượng, lập tức chào hỏi.Phương Minh nói: "Trưởng lão, ngài khỏe không, bốn người chúng con đi ngang qua đây, bất đắc dĩ trời đã tối mà không có chỗ ở, xin mạn phép được tá túc một đêm." Vị hòa thượng đó hỏi: "Xin hỏi các vị đi ngang qua đây vì việc gì?" Phương Minh nói: "Ta muốn đi Tây Thiên lấy kinh." Vị hòa thượng đó đại kinh, nói: "Chẳng lẽ?" Phương Minh nói: "Chính xác." Lão hòa thượng biết thân phận của Phương Minh, vì vậy đối xử với y vô cùng cung kính.Lão hòa thượng đột nhiên nói: "Trong chùa chúng con có đèn hoa rất đẹp, muốn mời các vị thí chủ đến xem." Phương Minh đồng ý lời thỉnh cầu của lão hòa thượng.Đêm hôm đó, sư đồ Phương Minh bốn người cùng lão hòa thượng đi xem đèn trong thành.Phương Minh tuy là Thiên Đế chuyển thế, nhưng dù ở trên trời cũng chưa từng thấy đèn hoa đẹp đến vậy.Đèn hoa trong thành quả thật đặc biệt đẹp, mấy người trong nháy mắt đã say mê ngắm nhìn.Phương Minh thầm nghĩ: Tại sao kiếp này ta lại chuyển thế thành người?

Nếu là một người bình thường, ta có thể cùng một nữ tử cùng nhau thưởng thức cảnh đẹp, ta cũng có thể tận hưởng cái gọi là tình yêu.Trong lòng Phương Minh, không khỏi nghĩ đến cuộc chiến Phật

Pháp đó.Cuộc chiến đó đang ngày một đến gần, nhưng điều khiến Phương Minh không hiểu nhất.Khi gặp khó khăn, Như Lai lại chủ động đến giúp đỡ, khiến Phương Minh càng ngày càng không hiểu mục đích thực sự của y.Đột nhiên, Phương Minh nghĩ: Cảnh sắc thật đẹp biết bao, trong lòng ta vì muốn tận hưởng cảnh đẹp, những chuyện lộn xộn này không phải là thứ ta muốn lúc này, ta bây giờ hãy hảo hảo thưởng thức cảnh đẹp đi.Tình hình dường như đều mọi thứ đều bình thường, thế giới lúc này cũng bình yên đến vậy.Khi mọi thứ bình yên như vậy, trên không trung lại xuất hiện dị thường.Chỉ thấy trên không trung đột nhiên xuất hiện ba luồng sáng, trong nháy mắt xuất hiện tình huống bất thường.Ba con yêu quái xuất hiện, yêu tinh không xuất hiện dưới nguyên hình, mà lại biến hóa một chút, ba con yêu quái rất thú vị, lại biến thành hình dạng của ba vị Phật, chẳng lẽ là để gây khó dễ cho Phương Minh sao?Phương Minh biết là yêu tinh biến thành, nhưng bất đắc dĩ không thể vạch trần.Phương Minh kỳ thực không muốn bái lạy, nhưng bất đắc dĩ với thân phận lúc này, y chỉ có thể chịu ủy khuất.Con yêu tinh đó đột nhiên hiện nguyên hình, bắt Phương Minh đi.Tôn Ngộ Không lập tức xông lên cứu người, nhưng bất đắc dĩ yêu tinh lại rất lợi hại, Tôn Ngộ Không không phải đối thủ của chúng.Trư Bát Giới và Sa Tăng cũng lần lượt xông lên ứng chiến.Kết quả cuối cùng là Phương Minh không được cứu ra, nhưng một con yêu tinh đã bị đánh hiện nguyên hình, hai con còn lại bỏ chạy.Trư Bát Giới và Sa Tăng truy đuổi, nhưng bất đắc dĩ yêu tinh lại lần nữa dùng gian kế, hai người họ cũng bị bắt.Tôn Ngộ Không không biết làm gì, chỉ có thể lên trời cầu xin giúp đỡ.Tôn Ngộ Không lên thiên thượng, thỉnh bốn vị thần tiên cường đại đến hàng yêu.Bốn vị thần tiên đó cùng Tôn Ngộ Không đến hàng yêu.Bất đắc dĩ, hai con yêu quái bỏ chạy về phía Tây Dương Đại Hà.Lúc này Long Thái Tử đứng ra, chỉ thấy y cắn chết một con yêu quái, các thần lại bắt được một con yêu tinh.Phương Minh và các đệ tử đi đến một ngôi chùa,

ngôi chùa này tên là "Bố Kim Thiền Tự".

Ngôi chùa này không phải là một ngôi chùa bình thường, mà là một ngôi chùa dành cho những người già cô độc thỉnh Phật giảng kinh, đó là một ngôi chùa lát gạch vàng.Trời đã về đêm, trụ trì đột nhiên gọi Phương Minh ra, nói: "Vào ngày này năm ngoái, có một trận cuồng phong thổi qua đây, cho đến hôm nay vừa tròn một năm.

Ta hy vọng trưởng lão có thể đi vào quốc gia điều tra." Phương Minh biết, tình yêu của y lại một lần nữa sắp đón nhận một bước ngoặt, y liền một lời đáp ứng.Ngày hôm sau, Phương Minh và các đệ tử vào thành, lời của trụ trì không sai, công chúa quả nhiên đã vào thành, nhưng điều không may là công chúa này là do yêu tinh biến thành.Công chúa nói: "Hôm nay ta muốn dùng tú cầu để chọn phò mã, hy vọng mọi người dám tham gia." Phương Minh lúc này cũng ở trong đội ngũ, y biết quả tú cầu kia không phải ai muốn ném là ném được, y liền thi triển một chút pháp thuật.Chỉ thấy yêu tinh ném ra quả tú cầu, vì có pháp thuật nên những người khác đều không thể tiếp được, duy chỉ có Phương Minh tiếp được.Kỳ thực Phương Minh cũng là đối tượng mà công chúa để mắt đến, thấy Phương Minh bắt được tú cầu, nàng vô cùng vui mừng.Quốc Vương liền ban xuống thánh chỉ, sư đồ Phương Minh được sắp xếp nghỉ ngơi trong ngự hoa viên.Quốc Vương nhiệt tình như vậy, đã chuẩn bị một bữa tiệc thịnh soạn.Phương Minh cũng được giữ lại ở đây.Một ngày trước khi kết hôn, Tôn Ngộ Không được Phương Minh gọi đến bên cạnh, lại lần nữa thiết kế một kế hoạch thú vị.Thời gian trôi qua rất nhanh, đến ngày kết hôn, Phương Minh đã đồng ý cuộc hôn sự này.Quốc Vương thấy Phương Minh đồng ý hôn sự, liền vô cùng vui mừng.Ông ta dùng ấn chương vẽ nguệch ngoạc trên văn kiện chính thức.Quốc Vương cũng sắp xếp chỗ ở cho ba người Tôn Ngộ Không, đợi vài ngày sau, sẽ sắp xếp cho họ rời đi.Ngộ Không lần này dùng pháp thuật biến

thành con ong, Tôn Ngộ Không bay vào trong triều, cuối cùng đậu trên mũ.Phương Minh và công chúa vào động phòng.

Lúc này, Tôn Ngộ Không biến về nguyên hình.Công chúa là do yêu tinh biến thành, năng lực của nàng không bằng Tôn Ngộ Không.Bất đắc dĩ, con yêu quái đó đành phải bỏ chạy, cuối cùng chui vào sơn động, nhưng lại không thoát khỏi ánh mắt của Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không cuối cùng đã tìm thấy con yêu quái đó.Vì không biết cách đối phó với yêu tinh, y chỉ có thể quay về cứu Phương Minh trước.Phương Minh nói: "Ngộ Không, lần này phiền ngươi đến Thiên Đình, nơi đó sẽ cho ta sự giúp đỡ mà ta cần." Tôn Ngộ Không nghe lời Phương Minh, đến Thiên Đình.

Phương Minh cũng chuyển biến trở lại hình dạng Thiên Đế.Thiên Đế nói: "Đại Thánh, ngươi có khó khăn gì à?" Tôn Ngộ Không trình bày tình hình với Thiên Đế, và miêu tả đặc điểm của con yêu quái đó.Thiên Đế vừa nghe đã biết nhân vật giải quyết tương ứng, bèn thỉnh Thái Âm Tinh Quân ra.Thái Âm Tinh Quân nói: "Con yêu tinh đó là Thỏ Ngọc trong cung trăng, ta sẽ đi đưa nó về." Thế là bà cùng Tôn Ngộ Không đến nơi ẩn náu của con yêu tinh đó, một tiếng lệnh hạ, yêu tinh đã bị thu phục.Quốc Vương cuối cùng cũng biết công chúa là do yêu tinh biến thành, bèn cảm ơn Phương Minh và các đệ tử đã lập công lớn.Để bày tỏ lòng biết ơn, Quốc Vương đã ban xuống một đạo thánh chỉ.Ông ta mời họa sĩ vẽ chân dung của bốn người, từ đó về sau được người dân của quốc gia này cung phụng.Phương Minh và các đệ tử lại vào một thành phố khác.Trong thành phố đó, có một người mà Phương Minh quen biết, người này rất thích chiêu đãi các hòa thượng.Phương Minh lần này đến thành phố đó, vì không có chỗ ở, đành phải đến nhà viên ngoại Khoát, người thích chiêu đãi các hòa thượng.Mối quan hệ của Phương Minh với người này rất tốt.Phương Minh đã giúp viên ngoại Khoát tổ chức một bữa tiệc chiêu đãi các hòa

thượng kéo dài một vạn ngày.Vì Phương Minh đã làm những chuyện như vậy, nên viên ngoại Khoát vô cùng cảm kích Phương Minh.Phương Minh lần này đến đây, nói: "Lão bằng hữu, lâu rồi không gặp." Vừa thấy Phương Minh đến, người thích chiêu đãi các hòa thượng đã cung cấp cho y chỗ ở và thức ăn tốt nhất.Ở lại nghỉ ngơi vài ngày, Phương Minh không thể không tiếp tục lên đường.

Một ngày trước khi đi, viên ngoại Khoát quyết định tiễn sư đồ.

Vì quá xúc động, ông ta đã khóc.Nhưng vào đêm đó, có cường đạo vào nhà họ Khoát vào ban đêm, không những trộm đồ, mà còn đánh chết viên ngoại Khoát.Vợ của ông ta vô cùng tức giận, nhưng lại không biết có cường đạo.Bà ta đã nhầm thủ phạm sát hại thương nhân là Phương Minh và các đệ tử.Thế là bà ta đến quan phủ tố cáo Phương Minh và đoàn người.Vì không có chứng cứ, quan phủ không thể phán quyết có tội, nhưng Tôn Ngộ Không hạ quyết tâm phải bắt được đám cường đạo đó.Tôn Ngộ Không đã tìm thấy đám cường đạo đó và bắt giữ chúng.Phương Minh và các đệ tử tìm thấy tài vật bị trộm, bèn định mang tài vật đến nhà họ Khoát, nhưng lại xảy ra hiểu lầm, Tôn Ngộ Không và các đệ tử bị áp giải vào thành.Tôn Ngộ Không biết, nếu không hành động, sẽ không thể thoát tội danh.Vào canh năm, Tôn Ngộ Không biến thành một con mãnh trùng.Tôn Ngộ Không bay vào nhà họ Khoát, giả mạo linh hồn của viên ngoại Khoát, yêu cầu vợ của ông ta rút lại đơn tố cáo.Tôn Ngộ Không lại bay vào tư dinh của thứ sử, ra lệnh thả Phương Minh và các đệ tử.Nhờ nỗ lực của Tôn Ngộ Không, Phương Minh và các đệ tử cuối cùng đã được thả.

Tôn Ngộ Không lại tìm lại được hồn phách của viên ngoại Khoát, thế là người đó lại sống lại.

Phương Minh và đoàn người tiếp tục đi, hắn biết cuộc đại chiến Phật đạo sắp diễn ra.

Ngọc Chân Quan là điểm dừng chân cuối cùng.

Phương Minh và đoàn người được Kim Đỉnh Đại Tiên nghênh đón.

Sáng hôm sau, Phương Minh và những người khác lên Linh Sơn.

Nhưng trước mặt lại có một con sông lớn.

Con sông này có một đặc điểm, nếu một phàm nhân không cẩn thận rơi xuống nước thì sẽ biến thành một cái xác.

Tuy nhiên, Phương Minh không may trượt chân ngã xuống nước, nhưng vì hắn là Thiên Đế chuyển thế, thân xác phàm nhân đó đã không biến thành xác chết.

Đoàn người Phương Minh leo lên núi, đi thẳng đến Lôi Âm Tự của Như Lai Phật Tổ.

Phương Minh bất đắc dĩ, đành bái kiến Như Lai.

A Nan, Ca Diếp vâng chỉ Như Lai đi lấy cẩu kinh.

Nhưng điều khiến Phương Minh không ngờ tới, bọn họ lại thừa cơ vòi vĩnh lễ vật.

Phương Minh đâu biết sẽ có chuyện như vậy, căn bản không hề chuẩn bị gì.

Điều khiến hắn không khỏi kinh ngạc là Như Lai Phật Tổ lại đưa cho hắn cẩu kinh.

Phương Minh rời khỏi đó, nhưng khi mở cẩu kinh ra, hắn kinh ngạc tột độ, bên trong căn bản không có một chữ nào.

Do lấy phải kinh không chữ, Phương Minh đại nộ, bèn quay lại đó gặp Như Lai.

Như Lai nói: "Ngươi ngay cả lễ vật cũng không chuẩn bị cho ta, ta

việc gì phải đưa chân kinh cho ngươi?" Phương Minh nghe xong, nổi giận, nhưng nếu bây giờ gây sự với Như Lai, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện không hay.

Phương Minh cười lớn, nói: "Không phải ông muốn lấy chút đồ từ ta sao?

Được thôi, ta cho ngươi." Lời vừa dứt, chỉ thấy Phương Minh lấy ra Tử Kim Bát. "Cái này cho ngươi, giờ có thể đưa chân kinh cho ta rồi chứ." A Nan, Ca Diếp thấy Phương Minh lấy Tử Kim Bát ra, lập tức vui mừng, lần này, đã đưa chân kinh thật sự cho Phương Minh.

Nhưng Phương Minh lại quên mất một chuyện quan trọng.

Chuyện này cuối cùng bị Quan Âm Bồ Tát phát hiện.

Chương 475

Phương Minh cầm chân kinh, nhất thời vui mừng, quay sang Tôn Hầu Tử nói: "Ngộ Không, bây giờ ta đã lấy được chân kinh, có lẽ đã đến lúc chúng ta chia tay rồi." Tôn Hầu Tử nghe không hiểu ý hắn, nhưng cũng không nói gì.Lúc này, Thiên Đình cũng đang làm một việc khác.

Quan Âm Bồ Tát đang kiểm tra số lượng tai nạn mà Phương Minh đã trải qua, phát hiện ra vấn đề, Phương Minh mới chỉ trải qua tám mươi nạn.

Chuyện này ngay cả Phương Minh cũng quên mất.

Như Lai nói: "Thiên Đế, ta đã sắp xếp đâu vào đấy, nạn cuối cùng, ta lập tức sẽ cho ngươi cả gốc lẫn lãi." Như Lai Phật Tổ gọi Ca Diếp Tôn Giả, phát động tấn công lén lút vào phe Thiên Đình.

Hai người tiến hành mật nghị, đặt ra kế hoạch chém đầu Dương Tiễn.

Như Lai Phật Tổ dùng Tuệ Nhãn quan sát, phát hiện Dương Tiễn lúc này đang ẩn mình ở Quán Giang Khẩu.

Vì Thiên Đạo đang ủng hộ Như Lai Phật Tổ, nên Như Lai Phật Tổ đã phát động Thiên Đạo Ẩn Tế.

Phe Phật đạo mượn Thiên Đạo lập tức đến Quán Giang Khẩu, phe Dương Tiễn hoàn toàn không phòng bị.

Dương Tiễn nổi giận quát: "Bọn ngươi đến đây có việc gì?" Tâm niệm vừa động, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuất hiện trong tay hắn.

Đa Bảo Đạo Nhân dùng bảo vật Tụ Bảo Bồn, trực tiếp thi triển Lược Đoạt Thần Quang, thu đi vũ khí của Dương Tiễn.

Ca Diếp Tôn Giả thi triển Không Gian Hoán Đổi, lặng lẽ xuất hiện phía sau Dương Tiễn.

Hạo Thiên Khuyển nghe tiếng, xông lên trợ Dương Tiễn một trận.

Dương Tiễn tự biết không địch lại phe Phật đạo, bèn phát ra linh tấn, cầu cứu Thiên Đình.

Hắn lấy ra Song Kiếp Đao.

Song Kiếp Đao do Thần Rèn Thiên Đình chế tạo, trải qua nhiều lần rèn đúc.

Song Kiếp Đao thực sự là thần binh Thiên Địa, bảo đao tặng anh hùng.

Dương Tiễn vận dụng thanh đao này thực sự như hổ thêm cánh.

Dương Tiễn nhận thanh đao này, tích huyết nhận chủ.

Hắn quay người xông về phía Đa Bảo Đạo Nhân và những người khác, Dương Tiễn trong lòng vô cùng phẫn nộ.

Hắn chiến đấu không kể hậu quả, lấy thương đổi thương, liều mạng cũng phải giữ lại Đa Bảo Đạo Nhân và những người khác.

Lúc này Phương Minh cũng lấy ra thần kiếm, thi triển Lạc Kiếm Thế, giúp Dương Tiễn.

Phe Đa Bảo Đạo Nhân dường như không muốn dây dưa nữa, quay người định rời đi.

Nhưng Dương Tiễn bước bước dồn ép, chết cắn chặt Đa Bảo Đạo Nhân dĩ nhiên không buông.

Phe Đa Bảo Đạo Nhân bất đắc dĩ, đành quay lại chiến đấu.

Nhìn thấy đối phương sắp bại trận, nhưng gió lại đổi chiều.

Trong hư không đột nhiên xuất hiện một bàn tay khổng lồ.

Hóa ra là Phật đạo Vô Thiên.

Như Lai Phật Tổ đã mời Vô Thiên xuất hiện.

Vô Thiên vốn là kẻ phản đồ Phật đạo, đã sớm phản bội Phật đạo.

Năm xưa ẩn mình không tiếng tăm, phe Thiên Đình không ngờ hắn đột nhiên xuất hiện.

Ma công của Vô Thiên năm xưa vẫn luôn tăng tiến, đã sớm đột phá cảnh giới thâm bất khả trắc.

Nhất thời hai bên đấu ngang tài ngang sức, không ai làm gì được ai.

Phương Minh bước ra nói: "Yêu cứ đấu mãi cũng không được, hay là ta đấu lôi đài đi." Đa Bảo Đạo Nhân trong lòng thầm nghĩ: "Cứ thế này, hai bên sẽ lưỡng bại câu thương." Thế là bèn đồng ý tiến hành thi đấu lôi đài.

Hai bên sơ bộ thương lượng quy tắc, quyết định phương pháp thi đấu năm trận ba thắng.

Người thắng quyết định vận mệnh kẻ bại, thắng làm vua, bại làm giặc.

Kẻ bại phải chủ động nhường một phần mười địa bàn đạo thống.

Hai bên đều rất động lòng với địa bàn của đối phương.Phương Minh cuối cùng hoàn thành nhiệm vụ lấy kinh, nhưng con đường lấy kinh lại thiếu nạn cuối cùng.

Đối với Như Lai, trận chiến cuối cùng đã được thiết lập sẵn, đó chính là chiến tranh Phật đạo.

Chương 476

Phương Minh đã phấn đấu lâu như vậy, cuối cùng cũng chờ được ngày này.

Lúc này Phương Minh hiện ra Thiên Đế nguyên hình, gia nhập trận đại chiến.

Trận đấu đầu tiên trong năm trận ba thắng bắt đầu.

Trận đấu đầu tiên Dương Tiễn đối chiến Ca Diếp.

Trước đó Dương Tiễn vì mất vũ khí, một thân bản lĩnh không phát huy được.

Dương Tiễn có tên là Nguyên Đạo Thanh Nguyên Chân Quân, là con lai tiên phàm.

Pháp lực vô biên, thiện chiến giỏi săn bắn.

Vì giữa trán có một con mắt, nên còn được gọi là Nhị Lang Thần.

Ca Diếp Tôn Giả Phật pháp thâm hậu, một thân pháp lực thông thiên.

Lại lâu dài thị phụng dưới trướng Đa Bảo Đạo Nhân, bảo vật khá nhiều, là một nhân vật khá khó nhằn.

Phương Minh và Đa Bảo Đạo Nhân thi triển đại pháp lực, xây dựng lôi đài trên hư không.

Dương Tiễn và Ca Diếp đồng thời tiến vào lôi đài, hai người không nói nhiều, trực tiếp khai đả.

Dương Tiễn trước đó đã bất hòa với Ca Diếp, hận mới thêm hận cũ, nhất thời, lại áp chế được Ca Diếp.

Dương Tiễn cuồng công đã lâu, dần dần sức lực cạn kiệt, nhưng

Ca Diếp không biết vì sao, dường như có thể lực dùng không hết.

Thể lực của Dương Tiễn ngày càng yếu, Ca Diếp đắc ý, chế giễu hắn. "Nguyên Đạo Giáo có tí bản lĩnh gì mà ta không tốn chút sức nào cũng có thể chiến thắng." Do cuối cùng Dương Tiễn thực sự không còn thể lực, Ca Diếp đột nhiên tấn công mãnh liệt, Dương Tiễn ngã vật từ trên đài xuống.

Như Lai nói: "Thiên Đế, ngươi xem rồi chứ, sức mạnh Phật đạo không thể chiến thắng được." Phương Minh tuy trong lòng có chút căng thẳng, nhưng cũng giả vờ như không quan tâm.

Phương Minh nói: "Sẽ không còn cơ hội chiến thắng nữa đâu." Trận đấu thứ hai sắp sửa bắt đầu, vì Đạo giáo đã thua một trận, sĩ khí của phe Đạo giáo giảm sút rất nhiều.

Trận đấu thứ hai, phe Phật giáo cử A Nan ra sân.

Phe Đạo giáo, để tránh thất bại một lần nữa, quyết định áp dụng chiến thuật "tái ông mất ngựa" trong truyền thuyết.

Nhân vật lợi hại nhất bên Đạo giáo chính là Tháp Tháp Lý Thiên Vương.

Phương Minh biết, trong Phật giáo, năng lực của A Nan tương đối thấp, vì vậy trận đấu thứ hai, Phương Minh dùng người lợi hại nhất đối kháng với người yếu nhất.

Trận đấu này không có bất kỳ sự kịch tính nào, cuối cùng phe Đạo giáo đã giành chiến thắng.

Tuy lần này giành được chiến thắng cuối cùng, nhưng không biết vì sao, luôn cảm thấy Phật giáo bên đó có sức mạnh cường đại.

Trận đấu thứ ba cũng sắp bắt đầu, lần này, Phương Minh đã cố ý thiết kế.

Phe Phật giáo trực tiếp cử một nhân vật lớn là Di Lặc Phật ra sân.

Phương Minh biết, thực lực của Di Lặc Phật không thể xem thường, nên không có ý định giành chiến thắng.

Phe Đạo giáo cử Diêm La Vương làm người ra sân ở trận thứ ba của Đạo giáo.

Diêm La Vương lại tràn đầy tự tin vào bản thân.

Trận đấu thứ ba bắt đầu.

Thực lực của Di Lặc Phật vô cùng cường đại, tuyệt chiêu của hắn phát ra tiếng cười lớn khiến người ta sống không bằng chết.

Nhưng Di Lặc Phật lại ẩn giấu chiêu sát thủ cuối cùng, mục đích của hắn là trước tiên để đối phương có cảm giác ưu việt.

Diêm La Vương là một vị thần tiên vô cùng nỗ lực, trong trận đấu này bắt đầu đối chiến rất nghiêm túc.

Vốn Di Lặc Phật có thể đánh bại hắn mà không tốn chút sức lực nào, nhưng lại đối phó với hắn có chút khó khăn.

Diêm La Vương trong lòng có ý thức tập thể mạnh mẽ, nguyện ý nỗ lực phấn đấu vì trận chiến này.

Điều này khiến Di Lặc Phật cảm thấy một cảm giác nguy hiểm bất thường.

Thực ra, Di Lặc Phật lúc đầu căn bản cảm thấy chức vô địch trận đấu này không ai khác ngoài hắn.

Nhưng trong từng hiệp đối chiến, Di Lặc Phật cảm giác không còn đối chiến với kẻ yếu nữa.

Chương 477

Bất đắc dĩ, Di Lặc Phật thay đổi kế hoạch tác chiến.

Vì vốn không định sử dụng tuyệt sát kỹ, nhưng nếu áp dụng biện pháp như vậy, chắc chắn sẽ thua trận đấu này.

Di Lặc Phật đã sử dụng tuyệt sát kỹ, Diêm La Vương bị đánh bại.

Di Lặc Phật nói: "Ngươi không có bao nhiêu sức mạnh, nếu ta không dùng tuyệt sát kỹ của ta, ta thật sự sẽ thua ngươi." Nhưng kết quả đã quá rõ ràng, Phật giáo hiện tại thắng hai trận, giành được vị trí dẫn đầu.Trận đấu thứ tư cũng sắp bắt đầu, Phật giáo thực sự vì chiến thắng mà đổ máu, lại cử Quan Âm Bồ Tát ra sân.

Phương Minh lần này có chút căng thẳng rồi.

Thực lực của Quan Âm Bồ Tát thực sự không thể xem thường, phe Đạo giáo thấy đối thủ là một nhân vật lợi hại như vậy, đều không dám tiếp tục tiến lên.

Phương Minh hét lớn: "Chư thần chớ hoảng, vì sự tồn vong của Đạo giáo, ta không thể sợ hãi." Tuy Phương Minh miệng nói như vậy, nhưng trong lòng cũng vô cùng hoảng sợ. "Để ta tham gia trận chiến này" đột nhiên truyền đến một giọng nói vừa lạ vừa quen thuộc.

Nhìn thấy diện mạo thật sự của người phát ra giọng nói, chư thần đều kinh ngạc.

Người này lại chính là Hồng Hài Nhi.

Hồng Hài Nhi bị Phương Minh mạnh mẽ kéo vào phe Phật giáo, lúc đó vì vấn đề tôn giáo với Ngưu Ma Vương, Phương Minh đều sầu bạc cả đầu.

Nay trong cuộc đối chiến Phật đạo, Hồng Hài Nhi chủ động đề

nghị muốn giúp đỡ Đạo giáo, thực sự ngoài ý liệu.

Thế là một trận đối cục đáng mong đợi bắt đầu.

Hồng Hài Nhi và Quan Âm Bồ Tát triển khai tấn công.

Hồng Hài Nhi rõ ràng không phải đối thủ của Quan Âm Bồ Tát, nhưng lại thể hiện ý chí chiến đấu mạnh mẽ hơn cả Diêm La Vương.

Hồng Hài Nhi lấy ra Tam Muội Chân Hỏa, xông lên tấn công hỏa công Quan Âm Bồ Tát.

Quan Âm Bồ Tát làm sao sợ loại tấn công này?

Chỉ thấy Quan Âm Bồ Tát nhẹ nhàng vung tay áo, ngọn lửa kinh khủng năm xưa đối với Tôn Hầu Tử lập tức biến mất.

Phương Minh lúc này có chút lo lắng, nhưng tình huống lại xảy ra chuyển biến.

Chỉ thấy Quan Âm Bồ Tát nói: "Trận đấu này ta thắng, ta tự nguyện từ bỏ trận đấu này." Chư thần quả thực không dám tin vào tai mình.

Nhưng kết quả là như vậy, Quan Âm Bồ Tát chủ động từ bỏ trận chiến này, nhưng không biết nguyên nhân.

Cứ thế, Phật giáo và Đạo giáo mỗi bên thắng hai trận.

Đến thời khắc quyết định nhất của trận đấu, thắng lợi của trận cuối cùng cũng quyết định tất cả.

Chỉ thấy Như Lai xuất hiện trên chiến trường, Phương Minh kinh ngạc.

Phương Minh nói: "Chẳng lẽ ông muốn làm tuyển thủ ra sân cuối cùng?" Như Lai nói: "Chính xác, ta muốn ngươi thấy sức mạnh thật sự của Phật giáo." Phương Minh biết, Như Lai ám chỉ điều gì.

Thế là Phương Minh cũng bước lên chiến trường. "Ý của ta là muốn đấu với ta một trận đối chiến cuối cùng, phải không." Như Lai nói: "Ngươi thật sự hiểu ta." Chư thần kinh ngạc, vì cuộc đối chiến giữa hai người thống trị tối cao của hai tông giáo, nên sẽ vô cùng kịch tính.

Phương Minh Thiên Đế, sở hữu sức mạnh cường đại.

Đương nhiên Như Lai cũng không phải ăn chay, cũng sở hữu sức mạnh vô cùng cường đại.

Cuộc đối chiến giữa Phương Minh và Như Lai bắt đầu.

Phương Minh ra chiêu trước tiên, thi triển pháp thuật cường đại về phía Như Lai.

Như Lai lại vô cùng nhẹ nhàng đỡ lấy.

Như Lai nói: "Chẳng lẽ đây là thực lực của người thống trị tối cao Đạo giáo sao?" Phương Minh cũng có chút ngạc nhiên, chiêu thức mạnh mẽ như vậy, dù không thể chí mạng, nhưng cũng không thể không gây ra bất kỳ thương tổn nào.

Phương Minh ý thức được mọi chuyện không đơn giản như bề ngoài, bèn bắt đầu chú ý đến mọi thứ bên ngoài sàn đấu.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của Phương Minh, hắn đã tìm thấy một lá cờ trong góc.

Phương Minh lại một lần nữa sử dụng pháp thuật, Như Lai cũng bắt đầu phản công.

Nhưng Như Lai lại bất ngờ, pháp thuật lại không bắn về phía hắn.

Pháp thuật của Phương Minh đã đánh trúng nhân vật khả nghi đó.

Chương 478

Mọi chuyện xảy ra tiếp theo, khiến Phương Minh chấn động.

Đó căn bản không phải một người, mà là ba người Tôn Hầu Tử, Trư Bát Giới và Sa Tăng.

Khi bị đánh trúng, năng lực của Như Lai đột nhiên giảm sút mạnh.

Phương Minh đột nhiên ý thức được điều gì đó.

Phương Minh nhìn thấy Tôn Hầu Tử cầm một thứ gì đó trên tay, bèn dùng pháp lực giật lấy.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Phương Minh, đó chính là cẩu kinh mà hắn đã lấy được mấy ngày trước.

Nếu có người niệm tụng cẩu kinh, người của Phật giáo sẽ nhận được sức mạnh liên tục không ngừng.

Chính vì vậy, trong các trận đấu trước đó mới xuất hiện tình huống thể lực vô hạn.

Phương Minh đại nộ, không phải vì Phật giáo gian lận trong chiến tranh.

Điều không thể nhẫn nhịn nhất là Tôn Hầu Tử và những người khác đang niệm kinh giúp họ. "Hóa ra là mấy kẻ phản đồ, xem ta thu thập các ngươi đây." Điều Phương Minh không thể dung nhẫn nhất là sự phản bội.

Tôn Hầu Tử nói: "Sư phụ, con tốn bao nhiêu tai nạn, lấy được cẩu kinh, chẳng phải là vì sự hưng thịnh của Phật giáo sao?" Phương Minh cười ha ha, "Chỉ có kẻ ngốc mới làm vậy." "Mục đích của ta chỉ là để đoạt lấy cẩu kinh, từ đó tìm ra điểm yếu của Phật giáo, nhưng ta đã sai rồi." Mấy ngày trước trận chiến Phật đạo, Phương Minh đã lấy

cẩu kinh ra, bắt đầu đọc kỹ.

Nhưng Phương Minh không tìm thấy thứ mình muốn.

Thế là hắn quyết định không quản ba bảy hai mươi mốt, trực tiếp hành động.

Giờ đây Phương Minh nhìn thấy đệ tử phản bội, bèn chuẩn bị dùng pháp lực đối phó với họ.

Như Lai cười lớn nói: "Thiên Đế, chẳng lẽ ngươi không hiểu sao?" Phương Minh có chút mơ hồ. "Ta không biết ngươi ở đây, ta trước tiên giáo huấn lũ bất hiếu đệ tử của ta, cuối cùng sẽ thu thập ngươi." Như Lai nói: "Chuyến hành trình lấy kinh của ngươi, chẳng qua là một trò lừa bịp do ta sắp đặt mà thôi." Phương Minh nghe càng lúc càng mơ hồ.

Như Lai nói: "Năm xưa du lịch các quốc gia phương Đông, tuy là để đạo lấy cẩu kinh, nhưng không thể quên thân phận của mình." "Chính xác, thân phận của ngươi, sở dĩ tín ngưỡng của ngươi là Đạo giáo, nhưng người thật sự truyền bá lại là Phật giáo." Phương Minh đột nhiên đại ngộ.

Năm xưa, Phương Minh tuy chuyển thế thành người lấy kinh để đạo lấy cẩu kinh, nhưng lại quên mất dù sao đi nữa, tín ngưỡng của hắn là Phật giáo.

Phương Minh vô duyên vô cớ đã truyền bá Phật giáo khắp nơi trên thế giới.

Phương Minh nhìn xung quanh, dường như chỉ có vài người này tín ngưỡng Đạo giáo.

Như Lai nói: "Trong đó, Thánh Nhân đã hoàn toàn gạt Đạo giáo ra khỏi mọi chuyện, chỉ còn lại những đệ tử của ngươi tham gia thao túng mà thôi." Chư thần Phật giáo nói: "Chúng ta siêu thoát, không còn

bận tâm đến những thứ của Đạo giáo nữa." Phương Minh lập tức nhận một kích thích mạnh mẽ.Phương Minh nghe Như Lai nói một tràng, lập tức nhận một kích thích mạnh mẽ.

Không thể không nói, bất kể thay ai, cũng khó tránh khỏi không thể chịu đựng được.

Đã hy sinh cả một đời thời gian nỗ lực phấn đấu, cuối cùng lại là mở ra đường tắt cho kẻ địch.

Phương Minh biết, trận chiến này đã không còn ý nghĩa, Phật giáo đã giành được chiến thắng cuối cùng.

Như Lai nói: "Thiên Đế, ta biết ngươi hiện tại vô cùng đau khổ, nhưng cũng không có cách nào giải quyết." "Chi bằng gia nhập ta, như vậy ta sẽ trọng thưởng ngươi, và cũng là phần thưởng cho việc ngươi tuyên truyền cho ta." Phương Minh đột nhiên cười lớn. "Ngươi nghĩ ta chỉ có chút bản lĩnh vậy sao?

Ta sẽ cho ngươi thấy cảnh giới cao nhất của Đạo giáo." Đột nhiên, Phương Minh biến thành một đám khói đen, lập tức bao trùm toàn bộ sàn đấu.

Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Hóa ra cảnh giới cao nhất của Đạo giáo mà Phương Minh nói chính là Thời Gian Luân Hồi.

Hắn đã thiết lập lại thời gian, vì vậy thời gian quay trở lại ngày hắn quyết định đi Ngũ Hành Sơn cứu Tôn Hầu Tử.

Hiện tại Phương Minh không còn là Phương Minh chuyển thế ban đầu nữa, mà là hình dạng Thiên Đế nguyên bản.

Phương Minh đại nộ, dùng pháp lực, một kích đã phá tan Ngũ Hành Sơn.

Ngũ Hành Sơn trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Phương Minh lúc này một tay tóm lấy Tôn Hầu Tử.

Phương Minh hét: "Con khỉ thối, bây giờ ta cho ngươi hai lựa chọn, một là đi Tây Thiên lấy kinh với ta, hai là ta đưa ngươi lên Tây Thiên." Tôn Hầu Tử lúc này đang ở trạng thái mơ hồ, không biết người trước mặt là ai, nhưng điều duy nhất hắn biết là người này là ân nhân cứu mạng hắn.

Tôn Hầu Tử nói: "Cảm ơn ân cứu mạng của ngài." Phương Minh cười, nói: "Vậy ngươi muốn báo đáp ân cứu mạng của ta thế nào đây?" Tôn Hầu Tử căng thẳng, nói: "Con không có gì có thể báo đáp, nhưng con sẽ cố gắng hết sức làm hài lòng yêu cầu của ngài." Phương Minh đột nhiên suy nghĩ, con đường đi Tây Thiên lấy kinh lần này của ta, nhưng kết quả có lẽ sẽ bi thảm như lần trước.

Phương Minh đột nhiên lại nghĩ ra một cách khác.

Chương 479

Hắn lại dùng pháp thuật khôi phục Ngũ Hành Sơn, và đặt thêm một đạo ma pháp lên Ngũ Hành Sơn.

Phương Minh phát hiện sai lầm thời gian, bèn quyết định thay đổi một lần nữa.

Trong nháy mắt Phương Minh lại một lần nữa sử dụng pháp thuật mạnh nhất của Đạo gia.

Thời gian lại quay trở lại ngày lấy được chân kinh, lúc này cẩu kinh lại đang ở trước mặt hắn.

Vì Tôn Hầu Tử không được cứu ra, Phật giáo không được truyền bá đi.

Phương Minh nói: "Vì ta vô kế khả thi với thứ này, vậy đừng để người khác biết đến nó thì hơn." Thế là Phương Minh đột nhiên dùng một pháp thuật cường đại, giấu cẩu kinh vào người.

Lúc này Phương Minh lại một lần nữa sử dụng pháp thuật tốt nhất của Đạo giáo, lần này xuyên việt mười năm sau.

Pháp thuật này của Đạo giáo có một đặc điểm, nếu xuyên việt, thì sẽ trở thành người lạ, vì vậy Phương Minh và Tôn Hầu Tử quay trở lại không quen biết nhau.

Nhưng nếu xuyên việt mà không thay đổi vị trí, thì những việc đã làm trước đó vẫn sẽ tồn tại.

Phương Minh xuyên việt quay trở lại phong ấn Tôn Hầu Tử, và mười năm trước Phương Minh đã giấu cẩu kinh.

Tóm lại, kết quả cuối cùng là cẩu kinh đã không được truyền bá sang phương Đông.

Thế là thế giới không còn tốt đẹp như vậy.

Mười năm, Như Lai đã dùng một lượng lớn sức mạnh để tìm kiếm cẩu kinh, nhưng cuối cùng đều không có kết quả.

Lúc này Như Lai vô cùng phiền muộn.

Thực ra có một chuyện Phương Minh không biết, tuy hắn đã thiết lập pháp thuật trên Ngũ Hành Sơn, nhưng lại không có tác dụng tương ứng, cuối cùng Tôn Hầu Tử đã được người thật sự cứu ra năm đó.

Thế là Tôn Hầu Tử và những người khác lại một lần nữa bắt đầu chuyến đi Tây Thiên lấy kinh.

Nhưng chuyến đi lấy kinh này lại là một hành trình không có kết quả, vì cẩu kinh đã bị Phương Minh giấu đi, nên không lấy được chân kinh.

Lúc này Phương Minh là một nhân vật hỗn loạn, vì lúc này người của Thiên Đình đã biến thành người khác, nên hắn không lấy được cẩu kinh.

Vì đã sử dụng pháp thuật nhiều lần như vậy, năng lực của hắn đã hoàn toàn cạn kiệt.

Lúc này Phương Minh đã trở nên giống như người thường.

Phương Minh nghĩ ra một cách khác, đó là quay trở lại lần nữa, một chuyến đi Tây Thiên lấy kinh mười năm sau.

Nhưng mục đích lần này không phải là để lấy cẩu kinh, mà là để đưa cẩu kinh cho Thiên Đình hiện tại.

Không có gì là ngẫu nhiên, vừa đúng lúc xảy ra một chuyện trùng hợp khác.

Lúc này Như Lai cũng đang lên kế hoạch mới, do cẩu kinh bị mất tích, hắn lầm tưởng cẩu kinh bị Thiên Đình giành được, thế là hắn hạ

lệnh tìm kiếm bốn thầy trò, một chuyến đi Thiên Đình tìm cẩu kinh.

Nhưng Như Lai không biết rằng những người trước đó đã không còn trên đời nữa.

Vì không lấy được chân kinh, hắn cảm thấy những năm tháng nỗ lực này uổng phí, trải qua cú sốc lớn như vậy, cuối cùng đã già đi cô độc ở Trường An, đã qua đời trong mười năm đó.

Ngay cả Tôn Hầu Tử, Trư Bát Giới và Sa Tăng những năm đó cũng đã xảy ra những thay đổi lớn không thể biết trước.

Nhưng Như Lai không hề biết tất cả những gì đã xảy ra, hắn đã hạ một mệnh lệnh, nhất định phải tìm thấy bốn thầy trò.

Thế là thuộc hạ của Như Lai bắt đầu chuyến đi tìm đồ đệ.Do Phương Minh lạm dụng pháp thuật cao nhất của Đạo giáo, không chỉ gây ra sự hỗn loạn về sự kiện thời gian, mà còn khiến hắn biến thành người thường.

Phương Minh biết Như Lai phái người đi tìm bốn thầy trò, thế là hắn đến Trường An.

Như Lai cử một thuộc hạ kính cẩn nhất tên là Bạch Ngân đi tìm.

Bạch Ngân đầu tiên đến Hoa Quả Sơn.

Chỉ thấy ở đó cây ăn quả mọc khắp núi, khỉ cũng rất nhiều.

Bạch Ngân hỏi: "Có thể cho ta gặp Đại Vương không?" Những con khỉ đó dẫn hắn đến chỗ Đại Vương, bất đắc dĩ con khỉ đó lại không phải Tôn Hầu Tử.

Bạch Ngân hỏi: "Xin hỏi ngài có biết Tôn Ngộ Không ở đâu không?" Con khỉ đó cười lớn, nói: "À, lão gia hỏa đó sao, đang ở trong cái hang cây kia kìa." Bạch Ngân tìm đến chỗ ở của Tôn Hầu Tử, cái động đó đổ nát không thể tả. "Xin hỏi ngài là Đại Thánh sao?" Bạch

Ngân hỏi.

Tôn Hầu Tử nhìn nhìn, không nói gì cả.

Bạch Ngân nói: "Đại Thánh, ta vâng ý chỉ của Như Lai Phật Tổ đến đây, ta mời ngài đi Thiên Đình một chuyến." Tôn Hầu Tử không còn khí phách năm xưa, nói: "Ta là một lão khỉ rồi, những chuyện này giao cho những người trẻ tuổi làm đi." Bạch Ngân thấy Tôn Hầu Tử suy yếu như vậy, cũng không nói nhiều, lặng lẽ rời khỏi cửa động.

Chương 480

Không nằm ngoài dự đoán của Bạch Ngân, vì dù sao cũng đã mười năm, Tôn Hầu Tử không còn ý chí chiến đấu năm xưa.

Bạch Ngân lại đến Cao Lão Trang, lúc này Trư Bát Giới cũng đã biến thành một con lợn già, mỗi ngày giúp làm việc đồng áng, đói thì ăn cơm, khát thì uống nước.

Bạch Ngân nói: "Xin hỏi Thiên Bồng Nguyên Soái ở đâu?" Trư Bát Giới trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: "Thiên Bồng Nguyên Soái, đó chỉ là chuyện quá khứ mà thôi." Bạch Ngân nói: "Như Lai Phật Tổ nhờ ngài giúp đỡ chuyện này." Trư Bát Giới nói: "Trừ việc đồng áng ra, bây giờ ta không làm được gì nữa." Trư Bát Giới càng không còn nhiệt huyết năm xưa, thậm chí còn chọn cách trốn tránh.

Hắn không còn là Thiên Bồng Nguyên Soái, thừa nhận mình chỉ là một con lợn bình thường mà thôi.

Bạch Ngân thấy tình huống của hắn còn tệ hơn Tôn Hầu Tử, thế là lặng lẽ rời đi.

Có lẽ Sa Tăng là hy vọng cuối cùng, Bạch Ngân đến Lưu Sa Hà.

Bạch Ngân nhảy vào Lưu Sa Hà, tìm đến chỗ ở của Sa Tăng, chỉ thấy Sa Tăng với vẻ mặt thật thà.

Bạch Ngân hỏi: "Sa sư đệ, ta được Như Lai mời ngài đi Thiên Đình một chuyến." Sa Tăng nói: "Ta vô sở vị, nếu Đại sư huynh, Nhị sư huynh và sư phụ đều đi, ta cũng đi." Bạch Ngân nói: "Vậy ngài chờ tin tức của ta nhé." Bạch Ngân rời khỏi Lưu Sa Hà, bắt đầu lo lắng, vì hầu như không thể nào lại một lần nữa thực hiện chuyến đi Thiên Đình.

Bạch Ngân không muốn làm Như Lai thất vọng, bất đắc dĩ, hắn đến Trường An.

Bạch Ngân biết hy vọng gần như bằng không, nhưng vẫn đến đó.

Lúc này Phương Minh đã đợi ở đó từ lâu.

Chưa kịp để Bạch Ngân vào Trường An, Phương Minh đã đợi sẵn ở cổng từ lâu.

Bạch Ngân hỏi: "Có một chuyện khá khó khăn cần trưởng lão giúp đỡ." Phương Minh nói: "Mời bốn thầy trò ta đi chiến đấu ở Thiên Đình phải không." Bạch Ngân có chút kinh ngạc, tuy có chút nghi ngờ, nhưng không hỏi thẳng.

Phương Minh nói: "Ta đại khái biết chuyện gì, nhưng hiện tại có lẽ ba đồ đệ của ta không còn muốn làm gì nữa rồi." "Chuyện này cứ giao cho ta là được, ngài không cần phải bận tâm." Bạch Ngân tuy có chút mơ hồ, nhưng thấy Phương Minh tự tin như vậy, bèn rời đi.

Phương Minh tuy pháp lực đã cạn kiệt, nhưng sau mấy ngày nghỉ ngơi, dần dần đã hồi phục được một chút.

Hắn đến Hoa Quả Sơn, tìm Tôn Hầu Tử.

Phương Minh nói: "Hiện tại ta muốn thực hiện một chuyến đi Thiên Đình, vì vậy ta phải hành động một lần nữa." Thấy Tôn Hầu Tử không có hứng thú.

Phương Minh nói: "Tuổi tác không phải vấn đề, xem sư phụ ta tuổi tác lớn như vậy, chẳng phải vẫn ở đây sao?" Tôn Hầu Tử lập tức tỉnh ngộ, quả thực, sư phụ tuổi lớn như vậy mà vẫn nỗ lực phấn đấu, vì sao mình lại phải từ bỏ, thế là Tôn Hầu Tử quyết định tham gia chuyến đi Thiên Đình.

Phương Minh đến Cao Lão Trang, gặp Trư Bát Giới, nói: "Như Lai Phật Tổ hiện tại cần chúng ta thực hiện chuyến đi Thiên Đình lần

này, cần sự tham gia của ngươi." Trư Bát Giới cũng không có tự tin, nhưng Phương Minh nói: "Chẳng lẽ ngươi quên Hằng Nga rồi sao?" Trư Bát Giới đột nhiên nhớ đến Hằng Nga, vốn dĩ sau khi lấy được cẩu kinh hắn sẽ đi gặp nàng.

Nhưng vì không lấy được kinh, nên không gặp được.

Ở đây, Trư Bát Giới cũng quyết định gia nhập con đường đến Thiên Đình.

Cuối cùng là Sa Tăng, người thật thà nhất, thấy Tôn Hầu Tử và Trư Bát Giới đều đi, thế là đi theo.

Cứ thế, bốn thầy trò lại một lần nữa quyết định dấn thân vào chuyến đi Thiên Đình.

Bạch Ngân nghe được tin tức này, vui mừng báo cho Như Lai.

Như Lai cũng cảm thấy vô cùng an ủi.

Nhưng tất cả đều là âm mưu của Phương Minh, mục đích của hắn là mang cẩu kinh về Thiên Đình, sau đó giết Tôn Hầu Tử và những người khác, như vậy sẽ không ai cản trở.Bạch Ngân biết Phương Minh và những người khác quyết định dấn thân vào chuyến đi Thiên Đình, vô cùng vui mừng báo cho Như Lai.

Khi Như Lai nghe tin này, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Như Lai hạ lệnh, đưa bốn người Phương Minh đến đó.

Nhưng khi đến đó, Như Lai lại căng thẳng.

Như Lai bề ngoài khen ngợi, nhưng lại lén lút kéo Bạch Ngân sang một bên.

Bạch Ngân nói: "Phật Tổ, ta biết ngài muốn nói với ta.

Chúng ta không còn như năm xưa nữa." Như Lai không nói gì.

Chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Bạch Ngân cũng có chút lo lắng, vì đã qua một thời gian rất dài, tuy hiện tại có một ý chí kiên cường, nhưng thực sự không còn ý chí chiến đấu năm xưa.

Như Lai quay lại chỗ Phương Minh và những người khác.

Như Lai nói: "Chuyến đi Thiên Đình lần này tuy không có nhiều yêu ma quỷ quái, nhưng cũng khá nguy hiểm, nhất định phải cẩn thận." "Ta hiện tại có tất cả năng lực Phật giáo cường đại, ta hiện tại muốn chia một phần sức mạnh của ta cho các ngươi." Do năng lực Đạo giáo của Phương Minh cơ bản đã cạn kiệt, nên Như Lai không hề phát hiện ra Phương Minh.

Như Lai truyền sức mạnh Phật giáo cho bốn người.

Do Phương Minh là người của Đạo giáo, nên sức mạnh này không gây ảnh hưởng đến hắn.

Chương 481

Kim Cô Bổng của Tôn Hầu Tử sản sinh ra ma lực mới, vũ khí của Trư Bát Giới và Sa Tăng cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

Phương Minh lại đang ở trạng thái bị tiêu hao cạn kiệt.

Thực ra Phương Minh cũng biết, cách tốt nhất để lấy lại năng lượng là đối chiến với yêu ma, vì chỉ có liên tục thách thức mới có thể thăng cấp.

Mọi chuyện cũng diễn ra đúng như Phương Minh tưởng tượng, Thiên Đình bên kia không biết từ đâu nghe ngóng được tin tức Phương Minh và những người khác muốn tấn công vào Thiên Đình.

Thiên Đế hiện tại cho rằng họ muốn gây chiến tranh giữa các tôn giáo.

Thế là trên con đường đi đến Thiên Đình đã thiết lập khó khăn.

Thế là chuyến đi Thiên Đình này không dễ dàng như tưởng tượng.

Đây cũng là điều Phương Minh mong đợi nhất, vì mỗi khi một khó khăn được khắc phục, hắn có thể nhận được sức mạnh Đạo giáo.

Bốn thầy trò bắt đầu chuyến đi Thiên Đình.

Điểm dừng chân đầu tiên của bốn thầy trò.

Chỉ thấy phía trước là một vùng biển lớn, với sức mạnh của Tôn Hầu Tử và những người khác, việc vượt qua vùng biển này dễ như trở bàn tay.

Phương Minh lúc này năng lực Đạo giáo đã cạn kiệt, nhưng lại có năng lực phi hành.

Nhưng hắn cố ý giả vờ như không thể bay.

Tôn Hầu Tử ba người đã nghĩ ra một cách hay.

Dùng cành cây làm một cây cột cứng cáp, rồi tìm một thân cây khác.

Chỉ đơn giản kết hợp lại, vậy mà lại làm thành một chiếc thuyền hoa.

Tôn Hầu Tử nói: "Sư phụ, nắm chắc dây, con bay phía trước, kéo người đi." Mọi việc bắt đầu diễn ra đặc biệt bình thường.

Nhưng đúng lúc đi được nửa đường biển thì mặt biển đột nhiên nổi lên những con sóng lớn.

Một con bạch tuộc khổng lồ đột nhiên xuất hiện từ dưới biển.

Con đại bàng đó là gì?

Con đại bàng đó là kẻ bảo vệ thung lũng này, chỉ cần có kẻ xâm nhập, bất kể lý do gì, đều sẽ tấn công.

Do dùng để phòng thủ, nên nó được ban cho sức mạnh cường đại.

Tôn Hầu Tử không biết con đại bàng này, tưởng nó chỉ là một con chim bình thường.

Chỉ thấy con đại bàng đó lao về phía Tôn Ngộ Không.

Phương Minh suýt chút nữa rơi xuống thung lũng.

Tôn Hầu Tử hét lớn: "Mọi người cẩn thận, con chim này muốn tấn công chúng ta." Trư Bát Giới và Sa Tăng vội vàng triệu hồi một đám mây, đứng trên đó.

Tôn Hầu Tử vô cùng bất đắc dĩ.

Vì hắn không thể không nắm chặt Phương Minh, nên trận chiến này hiện tại không thể tham gia.

Trư Bát Giới dùng Đinh Bá đâm nó, nhưng bất đắc dĩ nó luôn bay

lượn.

Trư Bát Giới dù thế nào cũng không thể nhắm trúng nó.

Sa Tăng ở một bên nói: "Nhị sư huynh, đừng hoảng, để ta đối phó với nó." Sa Tăng kích hoạt cơ quan của Nguyệt Nha Xẻng, biến thành một thanh đao.

Nhưng cũng vì nó bay lượn khắp nơi mà không thể tấn công.

Con đại bàng đó dường như không còn nhiều thời gian để do dự nữa.

Chỉ thấy con đại bàng đó chủ động phát động tấn công.

Nó bay đến bên cạnh Tôn Hầu Tử, do Tôn Hầu Tử đang nắm chặt Phương Minh.

Tôn Hầu Tử vô pháp đối phát động công kích.

Con đại bàng đó dùng sức mạnh lao vào Tôn Hầu Tử, Tôn Hầu Tử lập tức mất sức.

Tôn Hầu Tử và Phương Minh rơi xuống đáy thung lũng.

Chương 482

Con đại bàng đó lại tấn công Trư Bát Giới, Trư Bát Giới cũng bị bất ngờ đẩy xuống thung lũng.

Nó lại tấn công Sa Tăng.

Sa Tăng biết, nếu mình cũng rơi xuống, thì bốn thầy trò thực sự không còn hy vọng nữa.

Cũng may, vũ khí của Sa Tăng có chức năng khiên.

Sa Tăng thành công chặn đứng cuộc tấn công của đại bàng, Sa Tăng bay xuống đáy thung lũng.

Sa Tăng đã thành công đỡ lấy Tôn Hầu Tử, Trư Bát Giới và Phương Minh đang rơi xuống.

Con đại bàng đó tưởng rằng tất cả đã rơi xuống đáy thung lũng, thế là từ bỏ việc truy đuổi.

Ở bên sườn thung lũng có một bệ đá, ở đó họ đã được cứu.

Phương Minh nói: "Con hùng ưng này bay rất nhanh, vũ khí của chúng ta hầu như không thể gây sát thương cho nó." "Nhưng mọi người đừng hoảng, hãy thực hiện theo kế hoạch của ta." "Ta hiện tại phải áp dụng phương pháp hợp tác mới có thể giết được con hùng ưng này." Phương Minh đã lập ra một kế hoạch tác chiến tinh vi.

Do không chắc dưới đáy thung lũng có nguy hiểm hay không, nên để Sa Tăng ở lại đó cùng Phương Minh.

Vì vậy những người tham gia trận chiến này là Tôn Hầu Tử và Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới bay ra trước tiên.

Con đại bàng đó thấy có người xâm nhập thung lũng.

Lại xuất hiện tấn công đối phương.

Lần này nó không có ý định nhắm trúng.

Trư Bát Giới vận dụng Đinh Bá hình dạng nguyên thủy, trực tiếp đặt Đinh Bá lên cổ con hùng ưng đó.

Con hùng ưng đó bị khống chế, không thể cử động.

Lúc này Tôn Hầu Tử đột nhiên xông lên từ trong thung lũng.

Từ đáy thung lũng kích hoạt cơ quan của Kim Cô Bổng, Kim Cô Bổng biến thành một cây Hồng Anh Thương.

Do con hùng ưng đó bị Trư Bát Giới khống chế, nên hắn có thể nhắm trúng chính xác.

Tôn Hầu Tử lao vào bụng con hùng ưng đó, con hùng ưng đó bị giết chết.

Lúc này Phương Minh đột nhiên cảm thấy một luồng sức mạnh tiến vào cơ thể mình.

Không sai, đó cũng là một khó khăn mà Thiên Đình đã thiết lập.

Bây giờ Tôn Hầu Tử và những người khác đã chiến thắng khó khăn này, vì vậy Phương Minh đã nhận được sức mạnh Đạo giáo.

Tôn Hầu Tử bay trở lại đáy thung lũng.

Tôn Hầu Tử lại một lần nữa nắm chặt Phương Minh, bốn thầy trò cứ thế vượt qua cái hẻm núi lớn này.

Vượt qua hẻm núi lớn, phía trước là một ngọn núi lớn.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể leo núi, ngọn núi này cao bất thường, leo được nửa đường đã mệt không chịu nổi.

Lúc này Phương Minh nói: "Vì mọi người đều mệt mỏi như vậy,

vậy chúng ta nghỉ ngơi ở lưng chừng núi đi." Tôn Hầu Tử nói: "Mọi người chắc chắn đều đói rồi, để con đi tìm chút đồ ăn cho mọi người." Tôn Hầu Tử an trí Phương Minh xong, liền đi tìm thức ăn.

Trên núi lớn làm gì có thức ăn mà tìm, Tôn Hầu Tử tìm nửa ngày cũng không có kết quả.

Thực sự không có thức ăn, Tôn Hầu Tử chỉ có thể quay về trước.

Ở bên cạnh Phương Minh, đói đến không nói nên lời.

Lúc này đột nhiên có một cô gái đến chỗ Phương Minh.

Cô gái đó nói: "Các vị trưởng lão, các ngài muốn qua núi phải không?" Phương Minh nói: "Không sai, đúng vậy." Cô gái đó nói: "Vậy mời các ngài đến thôn của ta ngồi chơi nhé." Thấy cô ấy nhiệt tình như vậy, Phương Minh bèn đi theo.Quốc Vương ra lệnh cho tất cả bách tính tấn công.

Tôn Hầu Tử, Trư Bát Giới, Sa Tăng ba người triển khai tấn công mãnh liệt.

Nhưng do số lượng người thực sự quá đông, lập tức bại trận.

Bốn thầy trò bị giam giữ.

Ở nơi bị giam giữ, có một người khác.

Chương 483

Phương Minh hỏi: "Xin hỏi thí chủ, ở đây rốt cuộc là tình huống gì?" Người đó nói: "Trưởng lão có điều không biết, nơi đây vốn là một thành phố hòa bình." Nhưng không lâu trước đây, nơi đây đã đến một người, người đó bây giờ là Quốc Vương của chúng ta.

Hắn dường như hiểu tà thuật, đã biến tất cả bách tính trong thành phố của chúng ta thành như thây ma.

Phương Minh nói: "Ta nghe ý của ngươi, chẳng lẽ ngươi là Quốc Vương trước đây của thành phố này?" Người đó không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu.

Bốn thầy trò đã hiểu đại khái tình hình.

Phương Minh nói: "Dù dùng phương pháp nào, ta cũng phải đánh bại Quốc Vương này." Sa Tăng kích hoạt cơ quan của Nguyệt Nha Xẻng, biến thành một thanh đao.

Sa Tăng dùng sức mạnh chém mạnh vào cái cột, nơi giam giữ đó liền bị phá hủy.

Phương Minh nói: "Hai chúng ta tạm thời trốn ở đây, các ngươi phải cố gắng lên." Tôn Hầu Tử ba người rời khỏi đó.

Lúc đó là ban đêm.

Tôn Hầu Tử thấy trên đường phố có rất nhiều thây ma, bèn quyết định áp dụng phương pháp tác chiến trên không.

Trư Bát Giới là người giỏi chiến dịch nhất, Trư Bát Giới dùng Đinh Bá nhắm vào vị trí.

Vừa kích hoạt cơ quan, Đinh Bá liền vươn dài ra, thế là một thây ma bị đánh bại.

Tôn Hầu Tử cũng kích hoạt cơ quan của Kim Cô Bổng.

Kim Cô Bổng biến thành một thanh Hồng Anh Thương.

Tôn Hầu Tử tìm đúng thời cơ, đâm mạnh vào từng con thây ma.

Sa Tăng cũng kích hoạt cơ quan của Nguyệt Nha Xẻng.

Hắn là người phù hợp nhất trong ba người cho trận chiến này.

Nguyệt Nha Xẻng biến thành một thanh đao, trực tiếp chém đôi thây ma từ giữa.

Nếu tấn công địa điểm quá lợi hại, lại có thể biến Nguyệt Nha Xẻng thành một cái khiên.

Cứ thế đại chiến kéo dài, một phần lớn thây ma đã bị đánh bại.

Nhưng toàn bộ người trong một thành phố đều biến thành thây ma, ba người chỉ có thể đối phó với số lượng lớn một cách rất vất vả.

Lúc đó đại chiến đã kéo dài một thời gian, dần dần trời sáng.

Đúng khoảnh khắc trời sáng, tất cả thây ma đột nhiên biến mất.

Ba người lập tức không biết chuyện gì đã xảy ra, bất đắc dĩ, quay lại bên cạnh Phương Minh.

Phương Minh nói: "Ta đại khái biết một hồi sự." "Do hiện tại thân phận của chúng là thây ma, nên chắc chắn sẽ sợ ánh sáng." Khi trời sáng, chúng sợ ánh sáng mạnh chiếu vào, thế là biến mất.

Tôn Hầu Tử đột nhiên bừng tỉnh, cũng là lúc đó, nguyên nhân thành phố không có một bóng người.

Phương Minh và những người khác biết, tất cả đều là âm mưu của Quốc Vương đó, vì vậy chỉ cần tìm được Quốc Vương là được.

Nhưng hiện tại tồn tại khó khăn lớn, vì chỗ ở của Quốc Vương trước đây không còn ở vị trí ban đầu nữa.

Phương Minh lại một lần nữa suy nghĩ kỹ. "Lúc ta đến vào ban ngày, lúc đó nhà của Quốc Vương ở đó, nhưng khi ta đến đó vào buổi tối, ngôi nhà đó lại biến mất." Phương Minh đột nhiên tỉnh ngộ.

Phương Minh nói: "Không sai, ngôi nhà và những thây ma đó là hai loại sự vật có tính chất đối lập." Ban ngày ngôi nhà đó nhất định sẽ xuất hiện.

Với tâm lý thử một lần, Phương Minh lại một lần nữa đến chỗ đó.

Quả nhiên Phương Minh đã đoán đúng, ngôi nhà đó quả nhiên xuất hiện.

Phương Minh bốn người xông thẳng vào ngôi nhà đó, Quốc Vương đang ở bên trong.

Quốc Vương đột nhiên kinh ngạc. "Các ngươi lại thoát ra được, có tin ta lại cho các ngươi thấy sức mạnh thôn danh của ta không?" Phương Minh nói: "Quốc Vương, ta biết quỷ kế của ngươi rồi." "Cẩn thận giác ngộ đi, nếu không ta sẽ không khách khí với ngươi nữa." Quốc Vương phát hiện bí mật bị lộ, bèn quyết định tấn công trực diện.

Quốc Vương lấy ra một thanh bảo kiếm, Tôn Hầu Tử và ba người kia cũng lần lượt lấy ra vũ khí của mình để chống cự.

Lần này phe Tôn Hầu Tử chiếm ưu thế về số lượng.

Phương Minh nói: "Quốc Vương, ta xem lần này ngươi có cách nào." Quốc Vương cười lớn.

Chương 484

"Vì ta không đánh lại các ngươi, vậy thì hãy để các ngươi cũng biến thành bách tính của ta đi." Phương Minh đại khái biết âm mưu của hắn, hét lớn: "Mọi người mau rút lui." Một tiếng hô vang, Tôn Hầu Tử và ba người kia lập tức rút về bên cạnh Phương Minh.

Chỉ thấy Quốc Vương lấy ra một thứ giống như virus, lao mạnh về phía họ.

Tốc độ ném ra vô cùng nhanh.

Phương Minh và những người khác né tránh không kịp.

Đột nhiên virus bị chặn lại.

Hóa ra Sa Tăng đã kích hoạt công tắc của Nguyệt Nha Xẻng, Nguyệt Nha Xẻng biến thành một cái khiên.

Sa Tăng đã đánh virus trở lại, virus quay trở lại chỗ Quốc Vương.

Cuối cùng Quốc Vương bị virus lây nhiễm, biến thành một con thây ma.

Do hiện tại là ban ngày.

Dưới ánh nắng mặt trời, Quốc Vương vô cùng đau khổ.

Tôn Hầu Tử kích hoạt cơ quan của Kim Cô Bổng, Kim Cô Bổng biến thành một cây Hồng Anh Thương.

Tôn Hầu Tử đâm mạnh vào Quốc Vương, Quốc Vương bị giết.

Cuối cùng, Phương Minh đã nhận được sức mạnh Đạo giáo.Phương Minh và những người khác rời khỏi thành phố đó, tiếp tục tiến về phía trước.

Trước mặt họ là một khe núi lớn, chặn đường tiến lên.

Dưới khe núi là vực sâu vạn trượng.

Tôn Hầu Tử nói: "Khe núi này là con đường tất yếu phải qua, nhưng sư phụ đi qua sẽ có chút khó khăn." Phương Minh nói: "Vậy thế này đi, Ngộ Không, chịu khó một chút kéo ta bay đi, được không?" Tôn Hầu Tử nói: "Sư phụ yên tâm, chỉ cần người đồng ý, muốn con làm gì cũng được." Tôn Hầu Tử nắm chặt Phương Minh, ba người cùng bay về phía bờ bên kia của khe núi.

Vốn dĩ mọi chuyện đều bình thường, nhưng khi bay được nửa đường thì xảy ra dị thường.

Đột nhiên truyền đến một tiếng chim hót, phát ra từ tận đáy khe núi.

Chỉ thấy từ đáy khe núi bay lên một con hùng ưng.

Tại sao lại có con đại bàng này?

Con đại bàng này là kẻ bảo vệ khe núi này, chỉ cần gặp kẻ xâm nhập, bất kể lý do gì, đều sẽ tấn công.

Do dùng để phòng thủ, nên nó được ban cho sức mạnh cường đại.

Tôn Hầu Tử không biết con đại bàng này, tưởng nó chỉ là một con chim bình thường.

Chỉ thấy con hùng ưng đó lao về phía Tôn Ngộ Không.

Phương Minh suýt chút nữa rơi xuống khe núi.

Tôn Hầu Tử hét lớn: "Mọi người cẩn thận, con chim này muốn tấn công chúng ta." Trư Bát Giới và Sa Tăng vội vàng triệu hồi một đám mây, đứng trên đó.

Tôn Hầu Tử vô cùng bất đắc dĩ.

Vì hắn không thể không nắm chặt Phương Minh, nên trận chiến này hiện tại không thể tham gia.

Trư Bát Giới dùng Đinh Bá đâm nó, nhưng bất đắc dĩ nó luôn bay lượn.

Trư Bát Giới dù thế nào cũng không thể nhắm trúng nó.

Sa Tăng ở một bên nói: "Nhị sư huynh, đừng hoảng, để ta đối phó với nó." Sa Tăng kích hoạt cơ quan của Nguyệt Nha Xẻng, biến thành một thanh đao.

Nhưng cũng vì nó bay lượn khắp nơi mà không thể tấn công.

Con đại bàng đó dường như không còn nhiều thời gian để do dự nữa.

Chỉ thấy con đại bàng đó chủ động phát động tấn công.

Nó bay đến bên cạnh Tôn Hầu Tử, do Tôn Hầu Tử đang nắm chặt Phương Minh.

Tôn Hầu Tử vô pháp đối phát động công kích.

Con đại bàng đó dùng sức mạnh lao vào Tôn Hầu Tử, Tôn Hầu Tử lập tức mất sức.

Tôn Hầu Tử và Phương Minh rơi xuống đáy khe núi.

Chương 485

Con đại bàng đó lại tấn công Trư Bát Giới, Trư Bát Giới cũng bị bất ngờ đẩy xuống khe núi.

Nó lại tấn công Sa Tăng.

Sa Tăng biết, nếu mình cũng rơi xuống, thì bốn thầy trò thực sự không còn hy vọng nữa.

Cũng may, vũ khí của Sa Tăng có chức năng khiên.

Sa Tăng thành công chặn đứng cuộc tấn công của hùng ưng, Sa Tăng bay xuống đáy khe núi.

Sa Tăng đã thành công đỡ lấy Tôn Hầu Tử, Trư Bát Giới và Phương Minh đang rơi xuống.

Con đại bàng đó tưởng rằng tất cả đã rơi xuống đáy khe núi, thế là từ bỏ việc truy đuổi.

Ở bên sườn khe núi có một bệ đá, ở đó họ đã được cứu.

Phương Minh nói: "Con hùng ưng này bay rất nhanh, vũ khí của chúng ta hầu như không thể gây sát thương cho nó." "Nhưng mọi người đừng hoảng, hãy thực hiện theo kế hoạch của ta." "Ta hiện tại phải áp dụng phương pháp hợp tác mới có thể giết được con hùng ưng này." Phương Minh đã lập ra một kế hoạch tác chiến tinh vi.

Do không chắc dưới đáy khe núi có nguy hiểm hay không, nên để Sa Tăng ở lại đó cùng Phương Minh.

Vì vậy những người tham gia trận chiến này là Tôn Hầu Tử và Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới bay ra trước tiên.

Con đại bàng đó thấy có người xâm nhập khe núi.

Lại xuất hiện tấn công đối phương.

Lần này nó không có ý định nhắm trúng.

Trư Bát Giới vận dụng Đinh Bá hình dạng nguyên thủy, trực tiếp đặt Đinh Bá lên cổ con hùng ưng đó.

Con hùng ưng đó bị khống chế, không thể cử động.

Lúc này Tôn Hầu Tử đột nhiên xông lên từ trong khe núi.

Từ đáy khe núi kích hoạt cơ quan của Kim Cô Bổng, Kim Cô Bổng biến thành một cây Hồng Anh Thương.

Do con hùng ưng đó bị Trư Bát Giới khống chế, nên hắn có thể nhắm trúng chính xác.

Tôn Hầu Tử lao vào bụng con hùng ưng đó, con hùng ưng đó bị giết chết.

Lúc này Phương Minh đột nhiên cảm thấy một luồng sức mạnh tiến vào cơ thể mình.

Không sai, đó cũng là một khó khăn mà Thiên Đình đã thiết lập.

Bây giờ Tôn Hầu Tử và những người khác đã chiến thắng khó khăn này, vì vậy Phương Minh đã nhận được sức mạnh Đạo giáo.

Tôn Hầu Tử bay trở lại đáy khe núi.

Tôn Hầu Tử lại một lần nữa nắm chặt Phương Minh, bốn thầy trò cứ thế vượt qua cái khe núi lớn này.

Vượt qua khe núi lớn, phía trước là một ngọn núi lớn.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể leo núi, ngọn núi này cao bất thường, leo được nửa đường đã mệt không chịu nổi.

Lúc này Phương Minh nói: "Vì mọi người đều mệt mỏi như vậy,

vậy chúng ta nghỉ ngơi ở lưng chừng núi đi." Tôn Hầu Tử nói: "Mọi người chắc chắn đều đói rồi, để con đi tìm chút đồ ăn cho mọi người." Tôn Hầu Tử an trí Phương Minh xong, liền đi tìm thức ăn.

Trên núi lớn làm gì có thức ăn mà tìm, Tôn Hầu Tử tìm nửa ngày cũng không có kết quả.

Thực sự không có thức ăn, Tôn Hầu Tử chỉ có thể quay về trước.

Ở bên cạnh Phương Minh, đói đến không nói nên lời.

Lúc này đột nhiên có một cô gái đến chỗ Phương Minh.

Cô gái đó nói: "Các vị trưởng lão, các ngài muốn qua núi phải không?" Phương Minh nói: "Không sai, đúng vậy." Cô gái đó nói: "Vậy mời các ngài đến thôn của ta ngồi chơi nhé." Thấy cô ấy nhiệt tình như vậy, Phương Minh bèn đi theo.Phương Minh cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Lần này rõ ràng đã đánh bại Phong Thần đó, nhưng lại không nhận được năng lượng.

Tôn Hầu Tử và những người khác quyết định lập tức tiếp tục tiến về phía trước.

Bốn thầy trò đi trên đường, nhưng đi được một đoạn đường dài sau đó, lại quay về nơi xuất phát.

Tôn Hầu Tử có chút ngạc nhiên, bèn quyết định bay lên xem mới có thể thoát ra khỏi đây.

Chương 486

Tôn Hầu Tử bay lên nhìn thấy một cảnh tượng không thể tin nổi.

Cây cối trong khu rừng đó lại không ngừng di chuyển.

Tôn Hầu Tử cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, bèn quan sát rất lâu.

Tôn Hầu Tử phát hiện ra điều bất thường, lập tức quay về chỗ Phương Minh.

Tôn Hầu Tử nói: "Sư phụ, vị trí cây cối bị một người ở trong bóng tối thao túng thay đổi vị trí." Phương Minh nói: "Ai mà to gan như vậy, lại dám làm ra chuyện như thế." Tôn Hầu Tử do dự. "Ngộ Không, ngươi nói đi, vì sao không tiếp tục nữa." Tôn Hầu Tử nói: "Người di chuyển cây cối đó chính là Phong Thần." Câu nói này khiến Phương Minh và những người khác sợ ngây người.

Rõ ràng vừa mới đánh bại hắn, vì sao bây giờ lại xuất hiện?

Phương Minh đột nhiên cũng nhớ ra một vấn đề, vừa rồi cũng không nhận được sức mạnh Đạo giáo.

Phương Minh nói: "Vi sư cảm thấy chân tướng chỉ có một, cái tên mà chúng ta vừa đánh bại đó chỉ là một phân thân." "Thực ra đó mới là bản thể thật sự." Tôn Hầu Tử và những người khác bừng tỉnh, không sai, đó mới là bản thể.

Trư Bát Giới bay lên trời, nhắm vào con yêu tinh đó, phóng Đinh Bá, con yêu tinh đó liền bị giết chết.

Nhưng Phương Minh lần này cũng không nhận được năng lượng Phật giáo.

Phương Minh biết, cái này cũng chỉ là một phân thân.

Sau đó, ở nhiều nơi trong khu rừng đó đều phát hiện sự tồn tại của Phong Thần.

Phương Minh trong lòng nghĩ: Chẳng lẽ những cái này đều là phân thân của Phong Thần?

Ta cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Phương Minh nói: "Ba đồ đệ của ta, chịu khó bay đi, sau đó xem xem có thứ gì khác ngoài Phong Thần hay không." Ba người bay đi, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của Phương Minh, trong rừng có rất nhiều Phong Thần.

Tôn Hầu Tử lập tức báo cáo chuyện này cho Phương Minh.

Phương Minh nghe xong, nói: "Cái này nên..." "Ba người, tìm tất cả các Phong Thần, tập trung chúng lại một chỗ." Ba người bay đi, mỗi người lần lượt tìm một Phong Thần, tóm lấy, trói lại chỗ Phương Minh.

Đột nhiên, một trong ba Phong Thần đột nhiên biến mất.

Phương Minh cười lớn, nói: "Xem ra ta đoán đúng, còn lại là bản thể." Phong Thần nói: "Ngươi thật sự lợi hại, ta nguyện thua tâm phục khẩu phục." Tôn Hầu Tử kích hoạt cơ quan của Kim Cô Bổng, Kim Cô Bổng biến thành một cây Lang Nha Bổng.

Đâm mạnh vào đầu Phong Thần, Phong Thần mất mạng.

Lúc này, Phương Minh cuối cùng cũng cảm thấy an ủi, vì sức mạnh Đạo giáo đã lâu rồi mới trở lại.

Tôn Hầu Tử lại bay lên, nhìn xem đường đi tiếp theo.

Trải qua bao nhiêu khó khăn, bốn thầy trò đã rời khỏi bãi cát đó.

Phương Minh đã hồi phục một phần năng lượng hiện tại có thể bay được.

Nhưng Phương Minh để tránh pháp lực đã lấy được lại biến mất, Phương Minh quyết định tạm thời không sử dụng bất kỳ pháp lực nào.

Thực ra đối với Phương Minh lúc đầu đó cũng là một chuyện tốt.

Không cần tiêu hao bất kỳ sức mạnh nào của mình, chỉ cần chờ đợi đệ tử của mình đánh bại yêu quái.

Khi chiến thắng khó khăn, Phương Minh có thể hấp thụ năng lượng Đạo giáo.

Cứ như vậy, Phương Minh giống như đóng vai một ký sinh trùng.

Bất đắc dĩ Tôn Hầu Tử và những người khác cũng không phát hiện ra.Bốn thầy trò đến một thành phố.

Chỉ thấy trên cửa thành viết ba chữ "Mạc Đề Quốc".

Bốn thầy trò vào thành, nhưng lại phát hiện trong thành không một bóng người.

Phương Minh cảm thấy có chút kỳ lạ, bèn đến chỗ Quốc Vương.

Phương Minh hỏi Quốc Vương: "Xin hỏi thành phố này vì sao không một bóng người?" Quốc Vương cười lớn, nói: "Ta nói cho ngươi biết, những người ngu ngốc không nhìn thấy người dân của đất nước ta." Phương Minh nghe xong, lập tức có chút cạn lời.

Quốc Vương nói: "Ha ha, ta đùa với ngươi thôi." "Bách tính trong thành phố đều đi chơi ở thành khác rồi, tối sẽ quay về." Phương Minh nói: "Vì thành phố này không có người khác, vậy để ta và các đệ tử dạo chơi trong đó đi." Thế là bốn thầy trò đi dạo khắp thành phố.

Thời gian vui chơi trôi qua thật nhanh, dường như chỉ trong nháy mắt đã đến tối.

Nhưng vẫn không có một bách tính nào quay về.

Chương 487

Phương Minh cảm thấy mọi chuyện có lẽ có chút phức tạp.

Thế là hắn quyết định quay lại hỏi Quốc Vương.

Nhưng lại kinh ngạc, hóa ra phủ Quốc Vương ở vị trí đó.

Nhưng khi hắn quay lại đó một lần nữa, nơi đó lại biến thành một vùng đất bằng phẳng.

Phương Minh nói: "Chết rồi, thành phố này hình như không phải một thành phố bình thường." "Chúng ta mau rời khỏi đây thôi." "Không đi được nữa rồi." Đột nhiên truyền đến một giọng nói âm trầm lại quen thuộc.

Phương Minh nhìn một cái, cái này là ai?

Giọng nói đó lại chính là do Quốc Vương phát ra.

Đằng sau Quốc Vương đó, có hàng vạn người.

Phương Minh nói: "Ta đã thấy bách tính trong thành phố rồi." Quốc Vương nói: "Chính xác, hãy để ta chiêu đãi các ngươi thật tốt nhé." Lời vừa dứt, tất cả mọi người xông về phía bốn thầy trò.Quốc Vương ra lệnh cho tất cả bách tính tấn công.

Tôn Hầu Tử, Trư Bát Giới, Sa Tăng ba người triển khai tấn công mãnh liệt.

Nhưng do số lượng người thực sự quá đông, lập tức bại trận.

Bốn thầy trò bị giam giữ.

Ở nơi bị giam giữ, có một người khác.

Phương Minh hỏi: "Xin hỏi thí chủ, ở đây rốt cuộc là tình huống gì?" Người đó nói: "Trưởng lão có điều không biết, nơi đây vốn là

một thành phố hòa bình." Nhưng không lâu trước đây, nơi đây đã đến một người, người đó bây giờ là Quốc Vương của chúng ta.

Hắn dường như hiểu tà thuật, đã biến tất cả bách tính trong thành phố của chúng ta thành như thây ma.

Phương Minh nói: "Ta nghe ý của ngươi, chẳng lẽ ngươi là Quốc Vương trước đây của thành phố này?" Người đó không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu.

Bốn thầy trò đã hiểu đại khái tình hình.

Phương Minh nói: "Dù dùng phương pháp nào, ta cũng phải đánh bại Quốc Vương này." Sa Tăng kích hoạt cơ quan của Nguyệt Nha Xẻng, biến thành một thanh đao.

Sa Tăng dùng sức mạnh chém mạnh vào cái cột, nơi giam giữ đó liền bị phá hủy.

Phương Minh nói: "Hai chúng ta tạm thời trốn ở đây, các ngươi phải cố gắng lên." Tôn Hầu Tử ba người rời khỏi đó.

Lúc đó là ban đêm.

Tôn Hầu Tử thấy trên đường phố có rất nhiều thây ma, bèn quyết định áp dụng phương pháp tác chiến trên không.

Trư Bát Giới là người giỏi chiến dịch nhất, Trư Bát Giới dùng Đinh Bá nhắm vào vị trí.

Vừa kích hoạt cơ quan, Đinh Bá liền vươn dài ra, thế là một thây ma bị đánh bại.

Tôn Hầu Tử cũng kích hoạt cơ quan của Kim Cô Bổng.

Kim Cô Bổng biến thành một thanh Hồng Anh Thương.

Tôn Hầu Tử tìm đúng thời cơ, đâm mạnh vào từng con thây ma.

Sa Tăng cũng kích hoạt cơ quan của Nguyệt Nha Xẻng.

Hắn là người phù hợp nhất trong ba người cho trận chiến này.

Nguyệt Nha Xẻng biến thành một thanh đao, trực tiếp chém đôi thây ma từ giữa.

Nếu tấn công địa điểm quá lợi hại, lại có thể biến Nguyệt Nha Xẻng thành một cái khiên.

Cứ thế đại chiến kéo dài, một phần lớn thây ma đã bị đánh bại.

Nhưng toàn bộ người trong một thành phố đều biến thành thây ma, ba người chỉ có thể đối phó với số lượng lớn một cách rất vất vả.

Lúc đó đại chiến đã kéo dài một thời gian, dần dần trời sáng.

Đúng khoảnh khắc trời sáng, tất cả thây ma đột nhiên biến mất.

Ba người lập tức không biết chuyện gì đã xảy ra, bất đắc dĩ, quay lại bên cạnh Phương Minh.

Phương Minh nói: "Ta đại khái biết một hồi sự." "Do hiện tại thân phận của chúng là thây ma, nên chắc chắn sẽ sợ ánh sáng." Khi trời sáng, chúng sợ ánh sáng mạnh chiếu vào, thế là biến mất.

Tôn Hầu Tử đột nhiên bừng tỉnh, cũng là lúc đó, nguyên nhân thành phố không có một bóng người.

Chương 488

Phương Minh và những người khác biết, tất cả đều là âm mưu của Quốc Vương đó, vì vậy chỉ cần tìm được Quốc Vương là được.

Nhưng hiện tại tồn tại khó khăn lớn, vì chỗ ở của Quốc Vương trước đây không còn ở vị trí ban đầu nữa.

Phương Minh lại một lần nữa suy nghĩ kỹ. "Lúc ta đến vào ban ngày, lúc đó nhà của Quốc Vương ở đó, nhưng khi ta đến đó vào buổi tối, ngôi nhà đó lại biến mất." Phương Minh đột nhiên tỉnh ngộ.

Phương Minh nói: "Không sai, ngôi nhà và những thây ma đó là hai loại sự vật có tính chất đối lập." Ban ngày ngôi nhà đó nhất định sẽ xuất hiện.

Với tâm lý thử một lần, Phương Minh lại một lần nữa đến chỗ đó.

Quả nhiên Phương Minh đã đoán đúng, ngôi nhà đó quả nhiên xuất hiện.

Phương Minh bốn người xông thẳng vào ngôi nhà đó, Quốc Vương đang ở bên trong.

Quốc Vương đột nhiên kinh ngạc. "Các ngươi lại thoát ra được, tín bất tín ta lại cho các ngươi thấy sức mạnh thôn danh của ta không?" Phương Minh nói: "Quốc Vương, ta biết quỷ kế của ngươi rồi." "Cẩn thận giác ngộ đi, nếu không ta sẽ không khách khí với ngươi nữa." Quốc Vương phát hiện bí mật bị lộ, bèn quyết định tấn công trực diện.

Quốc Vương lấy ra một thanh bảo kiếm, Tôn Hầu Tử và ba người kia cũng lần lượt lấy ra vũ khí của mình để chống cự.

Lần này phe Tôn Hầu Tử chiếm ưu thế về số lượng.

Phương Minh nói: "Quốc Vương, ta xem lần này ngươi có cách nào." Quốc Vương cười lớn. "Vì ta không đánh lại các ngươi, vậy thì hãy để các ngươi cũng biến thành bách tính của ta đi." Phương Minh đại khái biết âm mưu của hắn, hét lớn: "Mọi người mau rút lui." Một tiếng hô vang, Tôn Hầu Tử và ba người kia lập tức rút về bên cạnh Phương Minh.

Chỉ thấy Quốc Vương lấy ra một thứ giống như virus, lao mạnh về phía họ.

Tốc độ ném ra vô cùng nhanh.

Phương Minh và những người khác né tránh không kịp.

Đột nhiên virus bị chặn lại.

Hóa ra Sa Tăng đã kích hoạt công tắc của Nguyệt Nha Xẻng, Nguyệt Nha Xẻng biến thành một cái khiên.

Sa Tăng đã đánh virus trở lại, virus quay trở lại chỗ Quốc Vương.

Cuối cùng Quốc Vương bị virus lây nhiễm, biến thành một con thây ma.

Do hiện tại là ban ngày.

Dưới ánh nắng mặt trời, Quốc Vương vô cùng đau khổ.

Tôn Hầu Tử kích hoạt cơ quan của Kim Cô Bổng, Kim Cô Bổng biến thành một cây Hồng Anh Thương.

Tôn Hầu Tử đâm mạnh vào Quốc Vương, Quốc Vương bị giết.

Cuối cùng, Phương Minh đã nhận được sức mạnh Đạo giáo.

Phương Minh và những người khác đi theo cô gái đó vào trong thôn.

Trên cổng thôn có ba chữ lớn "Nữ Nhi Thôn".

Phương Minh lập tức có chút căng thẳng, quả nhiên Nữ Nhi Quốc mà năm đó y từng đến đã biến thành một thôn nhỏ mang tên "Nữ Nhi Thôn" này.

Trong mười năm Phương Minh xuyên không, do nguồn nước bị ô nhiễm, nước của Nữ Nhi Quốc không thể uống được nữa.

Nữ Nhi Quốc biết rằng không có đàn ông thì không thể truyền tông tiếp đại, nên dân số ngày càng ít đi, chỉ còn lại một số người.

Do đó, họ đã rời khỏi nơi cũ và chuyển đến thôn này, gọi là "Nữ Nhi Thôn".

Phương Minh chợt nhớ ra mười năm trước y từng hứa với Nữ Nhi Quốc vương sẽ cưới nàng.

Nhưng y không biết liệu Nữ Nhi Vương có còn ở đó không.

Vừa vào thôn, cô gái kia đã nói với Phương Minh: "Nữ vương của ta muốn gặp ngươi." Phương Minh lúc đầu ngẩn người, nhưng bất đắc dĩ chỉ đành đi gặp.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của Phương Minh, đó chính là Nữ Nhi Quốc vương mười năm về trước.

Trải qua năm tháng phong sương, nàng đã già đi rất nhiều, nhưng dung nhan lại không hề phai nhạt.

Nữ vương và Phương Minh đã trò chuyện.

Chương 489

Phương Minh hiểu rằng, trên đường hành hương, Nữ vương tình cờ đi dạo trên núi và gặp được họ.

Nữ vương lập tức nhận ra Phương Minh, nên đã phái người mời y vào thôn.

Nữ vương nói: "Mục đích của ta lần này là muốn ngươi ở lại đây." Phương Minh biết, nàng muốn y ở lại để truyền tông tiếp đại.

Trước đây Phương Minh vì lợi ích của người khác mà không ham mỹ sắc, giờ đây vì lợi ích của chính mình, y càng không thể làm như vậy.

Phương Minh nói: "Mục đích chuyến đi này của ta còn quan trọng hơn mười năm trước rất nhiều, ta không thể đồng ý." Nữ vương mỉm cười: "Ta đã đoán trước ngươi sẽ không đồng ý rồi.

Không sao, ta sẽ không miễn cưỡng, vậy ngươi cứ nghỉ ngơi một đêm ở đây, sáng mai lại tiếp tục lên đường là được." Phương Minh cảm ơn Nữ vương đã thông cảm.

Nữ vương đã sắp xếp cho Phương Minh và những người khác nơi nghỉ tốt nhất, Phương Minh cũng không chút phòng bị mà nghỉ ngơi một đêm.

Sáng hôm sau, Phương Minh vừa tỉnh dậy, lại phát hiện mình bị nhốt trong một cái lồng.

Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Tăng đều ở đó.

Phương Minh lớn tiếng hỏi: "Ai có thể nói cho ta biết tình hình gì không?" Đột nhiên một cô gái Nữ Nhi Quốc bước ra từ chỗ tối, vừa cười gian xảo vừa nói: "Trưởng lão, ta nói rồi, ngươi nhất định phải

cưới ta, ngươi không thể nuốt lời a." Phương Minh đáp: "Chân mẹ nó điên rồi, không phải nói là không miễn cưỡng sao?" "Không còn cách nào khác, thôn của ta cần phải truyền tông tiếp đại mà." Lúc này, Tôn Ngộ Không và hai người kia cũng phát hiện sư phụ của mình đã biến mất.

Ba người xông vào chỗ ở của Nữ Nhi Thôn vương, chuẩn bị tấn công.

Nữ vương lớn tiếng hô: "Mau ngăn ba đồ đệ của hắn lại!" Phương Minh lớn tiếng nhắc nhở: "Đồ nhi, phải cẩn thận!" Nữ vương lại cười gian, nói: "Trưởng lão cứ yên tâm, ta sẽ chiêu đãi ngươi thật tốt." Trong chớp mắt, tất cả người của Nữ Nhi Quốc đều tập trung lại, bắn tên từ bốn phía về phía Tôn Ngộ Không và ba người kia.

Vì quân số không chiếm ưu thế, ba đồ đệ bất đắc dĩ đành phải tạm thời rút lui.

Thấy ba đồ đệ bỏ chạy, Nữ vương ra lệnh ngừng tấn công.

Nữ vương quay lại bên cạnh Phương Minh: "Trưởng lão, ngươi thấy chưa, chỉ cần ngươi không gây sự, ta sẽ không làm hại ngươi đâu." Phương Minh cũng không nói gì.

Đến tối, Tôn Ngộ Không biến thành một con ruồi nhỏ, bay đến bên cạnh Phương Minh.

Phương Minh nói: "Ngộ Không, lần này e rằng vi sư cũng không có cách nào rồi." Tôn Ngộ Không đáp: "Sư phụ, con biết người khó qua cửa ải này, nhưng con đã chuẩn bị sẵn phương pháp đối phó rồi.

Sư phụ cứ đồng ý hôn sự, chuyện sau đó cứ để con xử lý." Ngày hôm sau, Phương Minh nói: "Vì ngươi thích ta như vậy, ta đồng ý hôn sự với ngươi." Nữ vương nghe xong vô cùng vui mừng, lập tức sắp

xếp tổ chức một lễ cưới tốt nhất.

Nhưng trong hôn lễ, Tôn Ngộ Không đột nhiên bay ra, không chút chậm trễ, trực tiếp dùng Hồng Anh Thương đâm chết Nữ vương kia.

Phương Minh lần này thật sự bị giật mình. "Ngộ Không, vì sao ngươi không nói cho vi sư biết ngươi sẽ dùng cách giải quyết như vậy?" Tôn Ngộ Không đáp: "Nếu con nói, người nhất định sẽ không đồng ý, cho nên con tự mình quyết định." Phương Minh vốn định trách mắng Tôn Ngộ Không, nhưng đột nhiên cảm thấy trong cơ thể mình lại một lần nữa có được sức mạnh.

Phương Minh thầm nghĩ: "Thiên Đình cũng thật thú vị, lại sắp xếp cho ta một thử thách như vậy." Vì lại có được sức mạnh, y liền không trách mắng Ngộ Không nữa.

Nhưng trong lòng Phương Minh lại có chút buồn bã, bởi vì dù sao cũng là một người đã yêu y mười năm.

Có lẽ cái gọi là "anh hùng nan mỹ nhân quan" là vậy.

Thấy Nữ vương bị giết, tất cả người của Nữ Nhi Thôn đều kinh hãi.

Tôn Ngộ Không nói: "Ta lần này đã đến chỗ hồ nước của Nữ Nhi Quốc năm đó, ta đã dùng phương pháp lọc để lọc ra một thùng nước Nữ Nhi Quốc không bị ô nhiễm.

Uống nước này có thể truyền tông tiếp đại." Nghe những lời này, người Nữ Nhi Quốc cũng không còn ý kiến gì nữa.

Phương Minh đã hậu táng Nữ Nhi Quốc vương.

Phương Minh mang theo nỗi đau vô hạn rời khỏi Nữ Nhi Thôn đó.

Người của Thiên Đình thật sự lợi hại, hiểu được đạo lý "anh hùng nan mỹ nhân quan".

Nhưng không còn cách nào khác, vì Đạo Giáo, y chỉ có thể tạm thời không quan tâm đến vấn đề tình yêu.

Phương Minh lúc này mới thực sự nếm trải sự lợi hại của Thiên Đình.

Mặc dù có chút buồn, nhưng cũng khá an ủi.

Thấy Thiên Đình hiện tại hiểu lòng người như vậy, tin rằng Cẩu Kinh nhất định sẽ vô cùng mạnh mẽ.

Phương Minh tiếp tục tiến về phía trước, nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến y kinh ngạc.

Phía trước lại xuất hiện một thế giới băng hàn.

Thời tiết tháng sáu nắng gắt, nhưng vì sao lại có băng hà như vậy?

Bất kể có thế nào, đây cũng là con đường nhất định phải đi qua.

Chương 490

Phương Minh tiếp tục đi về phía trước.

Y thấy bên trong sông băng có một cánh cổng lớn, trên đó viết hai chữ "Băng Thành".

Phương Minh và những người khác bước vào cánh cổng, cảnh sắc bên trong vô cùng đẹp đẽ.

Lúc này đang là buổi tối, bên trong có những ngọn đèn băng, vô cùng lộng lẫy.

Bên trong có người đang đứng xem và thưởng thức.

Những người đó thấy một nhóm người lạ, liền vây quanh.

Trong số đó có một người hỏi: "Các ngươi là ai?" Phương Minh đáp: "Chúng ta là người lữ hành, đi ngang qua nên vào tham quan." Đám đông dẫn họ đến chỗ ở của Quốc vương.

Quốc vương hỏi: "Các ngươi có biết đây là cấm địa của ta không?" Phương Minh đáp: "Ta thật sự không biết, nếu đã quấy rầy ngài, ta sẽ lập tức rời khỏi đây." Quốc vương đột nhiên cười lớn: "Đã đến đây rồi, đừng hòng dễ dàng rời đi như vậy!" Quốc vương đột nhiên biến mất trước mặt Phương Minh và những người khác.

Căn phòng Phương Minh đang ở cũng thay đổi hình dạng.

Đột nhiên vang lên tiếng cười lớn, vừa nghe đã biết đó là tiếng cười của Quốc vương: "Ta sẽ cho các ngươi một thử thách, nếu thành công vượt qua, các ngươi có thể rời đi." Phương Minh hiểu Quốc vương muốn cho họ một thử thách.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể tiến hành đối chiến theo chỉ dẫn.

Bốn thầy trò thấy phía trước có một hang động, đi theo hang động đó vào một không gian.

Hai bên tường của căn phòng này đều có những mũi nhọn.

Chỉ thấy phía trước có bốn vật trông giống như đầu rồng, mỗi cái miệng đều có một viên minh châu.

Giọng nói của Quốc vương lại xuất hiện: "Nếu có thể bắn rơi những viên minh châu trên tường, các ngươi có thể vào cửa tiếp theo." Đột nhiên, hai bức tường bắt đầu tụ lại vào giữa.

Phương Minh biết, nếu không kịp bắn hạ trong thời gian quy định, họ sẽ bị ép chết.

Cửa ải này chỉ có vũ khí của Trư Bát Giới là thích hợp.

Trư Bát Giới nhắm vào những viên minh châu kia, bắn một cái.

Trư Bát Giới đã bắn hạ tất cả các viên minh châu trong thời gian quy định.

Đột nhiên cánh cửa phía trước mở ra, họ đã thành công vượt qua cửa tiếp theo.

Chỉ thấy trong không gian tiếp theo có một cái bệ.

Quốc vương nói: "Trên cái bệ này có những quả bóng băng nhỏ, trên đó có một lỗ nhỏ.

Trong thời gian quy định, đẩy mỗi quả bóng băng nhỏ vào lỗ là có thể vượt qua cửa." Tôn Ngộ Không nói: "Cửa ải này cứ để ta lo liệu." Tôn Ngộ Không kích hoạt cơ quan Kim Cô Bổng, biến nó thành một cây Hồng Anh Thương.

Tôn Ngộ Không nhắm chuẩn hướng, mỗi quả bóng đều được đẩy thành công vào lỗ.

Nhưng lần này lại khác với trước, cánh cửa lần này không mở ra.

Quốc vương nói: "Ta nói cho các ngươi biết, các ngươi đã bị lừa rồi, hãy ở lại đây mãi mãi đi." Sa Tăng đột nhiên xông ra, nói: "Sư huynh đừng sợ, để ta giải quyết." Sa Tăng kích hoạt cơ quan Nguyệt Nha Xẻng, biến nó thành một cây đao.

Sa Tăng lao về phía cánh cửa và vung đao liên tục.

Cánh cửa cuối cùng cũng bị đập mở, phía bên kia cánh cửa, không ngoài dự đoán, là Quốc vương.

Đánh bại Quốc vương là có thể ra ngoài.

Phía sau Quốc vương có rất nhiều quả bóng băng, ném về phía Phương Minh và những người khác.

Sa Tăng lớn tiếng hô: "Mọi người đừng sợ, ta sẽ bảo vệ mọi người!" Nguyệt Nha Xẻng biến thành một cái khiên, hoàn toàn đỡ được đòn tấn công của Quốc vương.

Quốc vương thấy tấn công vô dụng, lập tức sợ hãi.

Trư Bát Giới nhân cơ hội nhắm vào Quốc vương, mạnh mẽ kích hoạt cơ quan, dùng đinh bá khống chế Quốc vương.

Tôn Ngộ Không nhân cơ hội dùng Hồng Anh Thương mạnh mẽ đâm vào Quốc vương, cuối cùng Quốc vương bị đánh bại.

Phương Minh lại một lần nữa có được sức mạnh của Đạo Giáo.

Đột nhiên Quốc vương biến mất, cả tòa Băng Thành cũng biến mất theo.

Hóa ra Thiên Đình cố ý tạo ra ảo ảnh này để ngăn cản con đường tiến lên.

Phương Minh biết Thiên Đình hiểu rõ mình, nhưng y sẽ không hiểu lầm.

Chương 491

Nhưng lúc này Phương Minh cũng không thể giải thích tình hình, đồng thời cũng cần khôi phục sức mạnh của mình.

Y tạm gác lại khúc mắc và tiếp tục tiến về phía trước, để sức mạnh có thể hồi phục.

Tiếp tục tiến lên, phía trước lại xuất hiện một ngọn núi.

Phương Minh và những người khác có chút mệt mỏi, nên quyết định nghỉ ngơi một lát dưới chân núi.

Phương Minh đột nhiên thấy một tảng đá kỳ lạ.

Phương Minh nhìn kỹ, nhận ra đó là một tảng đá núi lửa.

Phương Minh đột nhiên nhận ra: "Đây căn bản không phải là một ngọn núi lớn, mà là một ngọn núi lửa!" Bốn thầy trò lập tức rời khỏi đó.

Vì không biết núi lửa khi nào sẽ phun trào, nên họ chỉ có thể tạm thời rút lui.

Nhưng đây là con đường nhất định phải đi qua, nên họ bắt đầu lên kế hoạch tương ứng.

Đứng trước ngọn núi lửa kia, bốn thầy trò không dám tiếp tục tiến lên.

Nhưng không còn cách nào khác, họ quyết định mạnh dạn đi về phía trước.

Núi lửa không phun trào, Phương Minh có chút mừng thầm.

Nhưng khi đi qua ngọn núi lửa đó, họ phát hiện phía trước là một vách núi, căn bản không có đường để đi tiếp.

Phương Minh đột nhiên nảy ra một ý tưởng táo bạo: "Núi lửa nhất định có vấn đề, để ta đi đến miệng núi lửa xem sao." Ý tưởng của Phương Minh khiến Tôn Ngộ Không và những người khác kinh ngạc, nhưng mệnh lệnh của sư phụ họ cũng không dám chống đối.

Thế là bốn người đi đến miệng núi lửa.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của Phương Minh, đây chỉ là một lối vào có hình dạng núi lửa.

Bốn thầy trò bước vào miệng núi lửa.

Phương Minh biết chỉ cần đi qua đây, họ có thể thoát ra từ phía dưới, đến được dưới vách núi.

Ở lối vào có từng bậc cầu thang, bốn thầy trò đi xuống theo cầu thang.

Cầu thang này không như tưởng tượng, không trực tiếp dẫn đến đáy núi lửa.

Nó dẫn đến một căn phòng.

Phương Minh đại khái hiểu được tình hình.

Phương Minh nói: "Có lẽ cũng giống như Băng Thành, chỉ cần vượt qua từng cửa ải, ta có thể rời khỏi núi lửa." Trong căn phòng đầu tiên, vừa mở cửa không có mặt đất, chỉ có một cây cầu độc mộc bắc ngang.

Dưới cầu gỗ là vực sâu vạn trượng.

Họ biết chỉ có thể đi qua cây cầu độc mộc này mới có thể đến cửa tiếp theo.

Bốn thầy trò đã trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, làm sao có thể sợ một cửa ải đơn giản như thế này chứ.

Họ nhanh chóng vượt qua cửa ải này.

Đến cửa thứ hai, căn phòng rất lớn, bên trong lại có một con chim đang bay lượn.

Con chim này thấy có người lạ xâm nhập, lập tức trở nên hung hãn.

Bốn thầy trò đã có kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

Trư Bát Giới dùng đinh bá khống chế nó, Tôn Ngộ Không dùng Hồng Anh Thương đâm chết nó.

Cứ như vậy cửa thứ hai cũng đã vượt qua.

Nhưng sau đó, cảnh tượng trước mắt khiến bốn thầy trò kinh ngạc.

Cầu thang đột nhiên biến mất, phía dưới là vực sâu vạn trượng.

Tôn Ngộ Không nói: "Để ta xuống dưới xem tình hình." Nhưng Tôn Ngộ Không đi được nửa ngày cũng không trở lại.

Phương Minh và những người khác bắt đầu lo lắng cho tình hình của Tôn Ngộ Không.

Y bảo Trư Bát Giới kéo mình, cùng Sa Tăng đi xuống phần dưới của núi lửa.

Tôn Ngộ Không thật sự gặp chuyện, chỉ thấy phía dưới có một con Hỏa Long.

Chương 492

Tôn Ngộ Không bị Hỏa Long quấn lấy bằng đuôi, hiện tại không thể thoát ra được.

Con Hỏa Long này có khả năng phun lửa, phun lửa về phía Phương Minh và những người khác.

May mắn thay vũ khí của Sa Tăng có chức năng lá chắn, tất cả những ngọn lửa này đều bị chặn lại.

Trư Bát Giới biết hiện tại phải cứu Tôn Ngộ Không ra trước.

Trư Bát Giới nhắm vào cổ con rồng, vừa kích hoạt cơ quan, cổ con rồng đã bị xuyên thủng.

Hỏa Long đau đớn vô cùng, nên cái đuôi bắt đầu lỏng ra, Tôn Ngộ Không nhân cơ hội thoát ra.

Phương Minh lớn tiếng hỏi: "Ngộ Không, con không sao chứ?" Tôn Ngộ Không đáp: "Sư phụ, con không sao, bây giờ để con đánh bại Hỏa Long này là được." Tôn Ngộ Không kích hoạt cơ quan Kim Cô Bổng, biến nó thành Hồng Anh Thương, đâm thẳng vào tim Hỏa Long.

Cuối cùng Hỏa Long bị giết. "Lớn mật, ai dám kiêu căng như vậy, giết chết Hỏa Long của ta!" Một giọng nói truyền ra từ chỗ tối.

Đột nhiên một lão già xuất hiện từ góc. "Các ngươi có biết tác dụng của Hỏa Long không?" Phương Minh và mấy người lắc đầu.

Lão già đó kể về tác dụng của Hỏa Long.

Hóa ra mỗi lần Hỏa Long phun lửa là một lần núi lửa phun trào.

Con chim kia là để ngăn chặn những kẻ xâm lược bên ngoài,

nhưng bất đắc dĩ lại bị Tôn Ngộ Không đánh chết.

Lão già lập tức nổi giận: "Trừ khi các ngươi đánh bại ta, nếu không đừng hòng vượt qua!" Tôn Ngộ Không dùng Hồng Anh Thương đâm vào cơ thể lão già, nhưng phát hiện căn bản không đâm được.

Lão già nói: "Ta đao thương bất nhập, đòn tấn công của các ngươi đối với ta vô dụng." Quả nhiên là như vậy, Trư Bát Giới và Sa Tăng cũng tiến hành các đòn tấn công tương ứng, tất cả đều không có bất kỳ hiệu quả nào.

Phương Minh hiểu ra, cơ thể của lão ta có lẽ không thể đối phó bằng tấn công vật lý, nhưng còn tấn công hóa học thì sao?

Phương Minh lớn tiếng hô: "Ngộ Không, phun lửa vào lão già đó!" Ý tưởng của Phương Minh quả nhiên không sai, tấn công vật lý vô dụng với lão ta, nhưng tấn công hóa học lại có tác dụng.

Nhưng bị lửa thiêu, lão già không hề hấn gì, ngược lại còn trở nên mạnh hơn trước.

Phương Minh đột nhiên hiểu ra một đạo lý: "Sống cả ngày trong lửa, thì sợ gì lửa chứ!" Thấy Phương Minh đã hiểu, y lấy nước, hắt về phía lão già.

Lão già lập tức lộ ra vẻ mặt đau đớn.

Phương Minh lớn tiếng hô: "Ngộ Không, phun nước vào hắn, nước có tác dụng với hắn!" Tôn Ngộ Không mạnh mẽ phun nước, lão già đau đớn vô cùng.

Cuối cùng Tôn Ngộ Không biến Kim Cô Bổng thành một cây Lang Nha Bổng.

Tôn Ngộ Không mạnh mẽ đập vào đầu lão già đó, lão già hét lên một tiếng rồi chết.

Phương Minh lại một lần nữa có được sức mạnh, lần này y cảm thấy vô cùng vui mừng.

Đi tiếp về phía trước, ra khỏi núi lửa, một đám người đang chào đón.

Hóa ra những người này đều là người trong các thôn làng gần đó, nhiều năm qua vẫn luôn bị núi lửa chi phối.

Hôm nay nghe thấy có động tĩnh bên trong núi lửa, liền kéo đến đây, quyết định chiêu đãi bốn thầy trò Phương Minh thật tốt.

Sau khi Phương Minh và những người khác điều tra, được biết họ đều là người dân trong thôn làng bên cạnh núi lửa.

Vì ở dưới vách núi, núi lửa có thể phun trào bất cứ lúc nào, nên quanh năm họ mất liên lạc với thế giới bên kia.

Phương Minh nói: "Hôm nay ta sẽ nối liền con đường hai bên lại.

Các ngươi có thể tùy ý qua lại ở đây rồi." Bách tính nghe xong đều cảm ơn y.

Bốn thầy trò được mời vào một thôn làng, vì quanh năm bị núi lửa ảnh hưởng, thôn làng này cũng được gọi là Hỏa Sơn Thôn.

Bốn thầy trò được đưa đến chỗ Quốc vương.

Người dân địa phương đã trình bày tình hình với Quốc vương.

Quốc vương nghe xong vô cùng vui mừng, ra lệnh chiêu đãi họ thật tốt.

Nhưng dân làng lại phát hiện ra vấn đề mới, nên lại một lần nữa đưa ra yêu cầu với Phương Minh và những người khác.

Một trong số dân làng nói: "Vấn đề núi lửa phun trào đã được giải quyết, nhưng chúng ta vẫn không thể giải quyết được vấn đề lên xuống núi lửa.

Chương 493

Kính xin các vị trưởng lão xây dựng cho chúng ta một cái thang nhiều tầng, như vậy chúng ta có thể đi lại bên trong núi lửa được rồi." Phương Minh nhìn xem và nhận thấy quả nhiên có lý.

Tôn Ngộ Không và những người khác có thể trực tiếp bay từ đáy núi lửa lên mặt đất, nhưng phàm nhân thì không thể.

Tôn Ngộ Không cười lớn, nói: "Vấn đề nhỏ này không phải rất đơn giản sao?

Hãy xem phép thuật của ta!" Chỉ thấy Tôn Ngộ Không búng tay một cái, ở đáy núi lửa xuất hiện một đoạn cầu thang nối liền mặt đất.

Phương Minh nói: "Được rồi, bây giờ vấn đề cầu thang đã được giải quyết." Trên thế giới này thật sự có một số người được đằng chân lân đằng đầu.

Quốc vương nói: "Các vị trưởng lão, hay là làm người tốt đến cùng đi, chúng ta ở đây cần sự giúp đỡ của các ngươi." Quốc vương và dân làng lại đưa ra rất nhiều yêu cầu quá đáng.

Nhưng vì Tôn Ngộ Không và những người như Phương Minh có tấm lòng lương thiện, nên đều đáp ứng các yêu cầu của họ.

Nhưng người mà đã được đằng chân lân đằng đầu rồi thì thật sự không thể kiểm soát được nữa.

Quốc vương nảy sinh một ý niệm xấu, nói với Phương Minh: "Trưởng lão hôm nay đã giúp chúng ta nhiều như vậy, hãy để ta chiêu đãi ngươi thật tốt nhé." Tối hôm đó, Quốc vương đã sắp xếp cho họ chỗ nghỉ tốt nhất.

Phương Minh cũng không hề nghi ngờ.

Nhưng ngày hôm sau, họ đã bị nhốt lại.

Quốc vương nói: "Đã lợi hại như vậy, vậy thì hãy ở lại đây mãi mãi đi." Vị Quốc vương này thật sự chân mẹ nó không biết xấu hổ, nhưng không còn cách nào khác, nói lý với hắn rõ ràng là vô dụng.

Nhưng nơi giam giữ được làm bằng song sắt, căn bản không thể công phá.

Phương Minh phát hiện, đối diện song sắt có treo một chiếc chìa khóa.

Phương Minh nói: "Bát Giới, xem ra lần này cần con giúp rồi." Trư Bát Giới mở cơ quan đinh bá, nhắm vào chiếc chìa khóa đó, dùng đinh bá móc chiếc chìa khóa xuống.

Tôn Ngộ Không mở song sắt, Phương Minh và những người khác thoát ra.

Phương Minh và những người khác muốn rời khỏi đó mà không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Nhưng vừa ra khỏi phòng, Quốc vương và tất cả dân làng đã chặn ở cửa.

Chỉ nghe Quốc vương nói: "Bọn hòa thượng thối tha các ngươi có nhớ ta không?" Đột nhiên Quốc vương biến đổi hình dạng.

Phương Minh và những người khác kinh ngạc, vị Quốc vương này hóa ra lại là Ngưu Ma Vương biến thành.

Ngưu Ma Vương nói: "Mười năm trước các ngươi đã thu phục ta, thế là ta ở đây dần dần xây dựng một thôn làng.

Ngọn núi lửa đó là ta đã bỏ ra nhiều năm để xây dựng thành công.

Ta cố ý bồi dưỡng một con Hỏa Long bên trong để phụ trách núi lửa phun trào.

Bây giờ các ngươi lại dùng một ngày để hủy diệt núi lửa, lần này ta sẽ không tha cho các ngươi đâu." Chỉ thấy Ngưu Ma Vương lấy ra một vũ khí đáng sợ, Tam Muội Chân Hỏa.

Ngưu Ma Vương nhắm vào Phương Minh và những người khác mà bắn ra một khối lửa.

Sa Tăng vội vàng kích hoạt cơ quan Nguyệt Nha Xẻng, Nguyệt Nha Xẻng biến thành một cái khiên.

Ngọn lửa hoàn toàn bị khiên chặn lại.

Tôn Ngộ Không ấn nút cơ quan Kim Cô Bổng, Kim Cô Bổng biến thành một cây Hồng Anh Thương.

Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương bắt đầu tấn công.

Hai người đại chiến ba trăm hiệp vẫn khó phân thắng bại.

Trư Bát Giới cảm thấy Tôn Ngộ Không có lẽ không thể trụ vững được nữa.

Trư Bát Giới từ xa bắn ra đinh bá, đinh bá một phát khống chế Ngưu Ma Vương.

Lúc này Sa Tăng đột nhiên bay đến bên cạnh Ngưu Ma Vương.

Sa Tăng kích hoạt cơ quan Nguyệt Nha Xẻng, lần này nó biến thành một cây đao.

Sa Tăng dùng khả năng Bào Đinh Giải Ngưu, chém loạn xạ vào Ngưu Ma Vương.

Ngưu Ma Vương lập tức bị đánh bại.

Phương Minh lại một lần nữa có được sức mạnh của Đạo Giáo.

Đột nhiên dân làng cũng biến mất theo, hóa ra tất cả đều do Ngưu Ma Vương tạo ra.

Chương 494

Phương Minh cảm thấy ngọn núi lửa này ở lại đây cuối cùng cũng là một tai họa.

Y ra lệnh ba đồ đệ phá hủy nó.

Ba đồ đệ tiến hành tấn công mạnh mẽ vào núi lửa, không ngoài dự đoán, núi lửa đã bị phá hủy.

Bốn thầy trò lại một lần nữa lên đường đến Thiên Đình.

Con đường phía trước trở nên gập ghềnh hơn, trong chớp mắt đã biến thành những hố lồi lõm, không còn là con đường bằng phẳng nữa.

Con đường gập ghềnh thì thôi, bầu trời cũng đột nhiên âm u xuống.

Bầu trời đổ mưa như trút nước, bốn thầy trò không thể tiếp tục tiến lên.

Bốn thầy trò thấy bên đường có một cây cổ thụ khổng lồ, dưới gốc cây có một cái hang lớn.

Phương Minh quyết định đi vào đó trú mưa, nhưng lại phát hiện trong hang không có đáy.

Bốn thầy trò Phương Minh chui vào một cái hang cây không có đáy.

Trong chớp mắt, họ lăn xuống theo một đường hầm dài.

Cuối cùng bốn thầy trò lăn vào một căn phòng nhỏ tối tăm.

Trong căn phòng này có đồ đạc, rõ ràng đây là một mật thất.

Phương Minh nói: "Xem ra ta không cẩn thận đã đi vào một mật

thất rồi.

Bây giờ cách giải quyết duy nhất của ta là thoát ra khỏi đây." Tôn Ngộ Không nói: "Trong phòng nhất định có cơ quan, để ta tìm xem." Bốn thầy trò tìm kiếm nửa ngày, Tôn Ngộ Không đột nhiên phát hiện một chiếc chìa khóa phía sau cái bàn.

Tôn Ngộ Không biết, căn phòng này chỉ có một cánh cửa, chiếc chìa khóa đó nhất định là chìa khóa của cánh cửa đó.

Phương Minh cầm chìa khóa, xoay trên cửa, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, đó thật sự là chìa khóa của cánh cửa đó.

Mở cánh cửa đó ra, Phương Minh và bốn người khác bước vào bên trong.

Cảnh tượng bên trong càng khiến người ta kinh ngạc hơn, bên trong là một tòa nhà nhiều tầng.

Có vô số căn phòng, Phương Minh biết, nếu thành công thoát khỏi mật thất này, họ có thể hoàn toàn rời khỏi đây.

Thấy có rất nhiều tầng, Phương Minh quyết định lên lầu trước.

Lên đến lầu trên, Phương Minh thấy có một ban công, trên ban công đặt một chiếc chìa khóa được sơn màu đỏ.

Phương Minh đột nhiên nhận ra tất cả các cánh cửa trong không gian này đều được sơn màu.

Phương Minh tìm một cánh cửa màu đỏ, mở cánh cửa ra, thấy bên trong chỉ có một cái bàn, trên đó đặt một cái lọ.

Tôn Ngộ Không tiến lên đập vỡ cái lọ, bên trong lại rơi ra một chiếc chìa khóa, lần này là một chiếc chìa khóa màu xanh lam.

Phương Minh vội vàng đi vào một căn phòng màu xanh lam.

Bốn thầy trò Phương Minh bước vào căn phòng này, nhưng trong

căn phòng này không có gì cả.

Căn phòng đột nhiên tự động đóng lại.

Tôn Ngộ Không vội vàng gõ cửa, lớn tiếng hô: "Có ai không, mau thả ta ra ngoài!" Đột nhiên xung quanh căn phòng truyền đến tiếng cười gian xảo.

Một lát sau, chỉ nghe thấy giọng nói kia: "Hãy ở lại đây mãi mãi đi." Tôn Ngộ Không nổi giận, cầm Kim Cô Bổng đập vào cánh cửa, cánh cửa lập tức bị đập mở.

Phương Minh nói: "Xem ra mật thất này căn bản không có khả năng thoát ra, ta cứ trực tiếp công phá là được." Ba thầy trò trực tiếp bắt đầu tấn công điên cuồng vào mỗi cánh cửa.

Từng cánh cửa bị đập vỡ, nhưng tất cả đều là những căn phòng trống rỗng.

Tiếng cười kia lại một lần nữa xuất hiện.

Chỉ nghe thấy giọng nói kia: "Ngươi nghĩ đây là loại hồ đồ nào?" Phương Minh cảm thấy có chút kỳ lạ, vì giọng nói này có nghĩa là hắn và họ đang ở cùng một chỗ.

Nhưng lại không ở phía sau bất kỳ cánh cửa nào trong số đó.

Phương Minh đột nhiên nhận ra, hắn đang ở một cửa sổ trên cầu thang này.

Tôn Ngộ Không dùng Kim Cô Bổng đập một cái.

Phương Minh đoán quả nhiên không sai, giọng nói đó quả thật phát ra từ phía sau một cửa sổ.

Chương 495

Chỉ thấy phía sau tấm kính là một yêu quái.

Yêu quái này nói: "Thật lợi hại, nhưng ta không thể để các ngươi sống sót rời đi." Đột nhiên cảnh tượng mật thất này biến thành một chiến trường.

Yêu tinh kia nói: "Hãy để ta một trận chiến đấu thực sự." Tôn Ngộ Không nhìn thấy, một bên có ba người, nhưng đối thủ chỉ có một.

Hắn ra lệnh Trư Bát Giới và Sa Tăng cùng tấn công.

Yêu tinh kia dường như cũng nhận ra ý đồ của họ: "Ngươi nghĩ có lợi thế về số lượng sao?" Yêu quái đó nói.

Đột nhiên một chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Yêu quái đó đột nhiên phân liệt ra hai phân thân.

Yêu quái nói: "Như vậy mới công bằng, đúng không?" Phương Minh biết loại yêu thuật này.

Phương Minh lớn tiếng hô: "Đồ nhi, đừng nhìn bây giờ có ba hình thái.

Chỉ có một hình thái là thật, chỉ đánh bại hình thái đó mới có thể đánh bại bản thể.

Nếu đánh chết huyễn ảnh, bản thể của hắn sẽ đổi vị trí, sau đó lại xuất hiện một huyễn ảnh mới." Yêu quái cười nói: "Hòa thượng này hiểu không ít, nhưng không có tác dụng.

Không thể tìm thấy chân thân của ta đâu.

Bây giờ hãy xem chiêu đây, ta sẽ giết chết tất cả các ngươi, rồi đưa đến chỗ Thiên Đế." Phương Minh hiểu ra, đây cũng là do Thiên

Đế phái đến để ngăn cản con đường tiến lên.

Cũng chính vì vậy, Phương Minh mới có thể hiểu được yêu thuật này.

Vì là thuộc hạ của Thiên Đế, tự nhiên hắn tin vào Đạo Giáo.

Phương Minh trùng hợp cũng tin vào Đạo Giáo, cho nên có thể cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

Phương Minh đột nhiên cảm nhận được vị trí của bản thể đó.

Phương Minh lớn tiếng hô: "Đồ nhi, cái ở giữa kia là bản thể, khai hỏa vào đó!" Tôn Ngộ Không không biết chuyện gì, nhưng phải vâng lời Phương Minh.

Nhanh như chớp.

Ba người Tôn Ngộ Không lần lượt kích hoạt công tắc vũ khí.

Trong chớp mắt xuất hiện Hồng Anh Thương, đại đao và đinh bá.

Nhắm vào con quái thú ở giữa nhất tề tấn công.

Không ngoài dự đoán, đó chính là bản thể của yêu quái đó.

Đột nhiên nghe thấy yêu quái đó phát ra một tiếng kêu thảm thiết mạnh mẽ.

Phương Minh cũng cảm thấy có được một cỗ sức mạnh cường đại.

Đột nhiên thế giới này cũng biến mất theo.

Lại là một nơi hư ảo.

Phương Minh quay trở lại cái hang cây đó, cái hang đó đột nhiên có đáy.

Mưa bên ngoài cũng đã tạnh, cứ như vậy, họ lại tiếp tục lên đường đến Thiên Đình.

Phương Minh càng ngày càng cảm thấy có chút không đúng.

Vì mấy lần y hầu như đều gặp phải những yêu quái từ mười năm trước.

Lần trước không phải là yêu quái mười năm trước, nhưng cũng có vài điểm tương đồng với một yêu quái nào đó mười năm trước.

Phương Minh đột nhiên có một ý tưởng táo bạo, có lẽ thế giới này không phải là thế giới mười năm sau.

Hoặc thế giới này là thế giới mười năm sau, nhưng lại không nằm trong thế giới đó.

Phương Minh đột nhiên nhớ lại ngày đại chiến Phật Đạo mười năm trước.

Sau khi sử dụng pháp lực, y lại một lần nữa trở về thời điểm đó.

Nhưng phát hiện như Phật không ở đó, Cẩu Kinh lại ở đó.

Lúc đó Phương Minh nhìn thấy Cẩu Kinh nóng ran cả đầu, nhưng lại có một số điểm không đúng.

Chương 496

Giả sử hiện tại không ở thế giới mười năm sau, vì sao mỗi yêu quái trước đây đều nói là mười năm trước như thế nào.

Nhưng Phương Minh cũng không rõ vì sao mỗi cảnh tượng đều xuất hiện một cách vô cớ.

Lúc này Phương Minh càng ngày càng lo lắng.

Phương Minh đột nhiên lại mỉm cười: "Ta thật sự sẽ đoán bừa, có thể là Thiên Đế sắp xếp.

Dù sao ta có thể có được năng lượng là tốt rồi." Phương Minh tự lẩm bẩm.

Phương Minh tiếp tục đi về phía trước, nhưng lập tức xảy ra chuyện kỳ lạ.

Phía trước xuất hiện một hạp cốc, đó chính là cái hạp cốc mà Phương Minh đã đi qua cách đây không lâu.

Tôn Ngộ Không và những người khác đều cảm thấy kỳ lạ.

Phương Minh nói: "Mọi người đừng hoảng sợ, không chừng đây chỉ là một hạp cốc khác trông đặc biệt giống mà thôi." Họ dùng phương pháp giống như lúc trước để xuyên qua hạp cốc, nhưng sau đó xảy ra chuyện trực tiếp chứng minh sự nghi ngờ của Phương Minh là đúng.

Con chim ưng kia lại một lần nữa xuất hiện, thế là họ lại dùng phương pháp đối chiến như lúc đầu để đánh bại nó.

Nhưng lần này lại có chút ngoài ý muốn, Phương Minh không có được năng lượng của Đạo Giáo.

Phương Minh lập tức nhận ra sự phức tạp của vấn đề.

Vượt qua hạp cốc, phía trước lại xuất hiện ngọn núi năm đó, Phương Minh vừa nhìn đã nhận ra đó là ngọn núi mà y đã đi qua trước đây.

Phương Minh thầm nghĩ, rốt cuộc vì sao lại xuất hiện tình huống như vậy?

Phương Minh bắt đầu nghi ngờ pháp thuật Đạo Giáo của mình có vấn đề.

Nhưng lập tức từ bỏ ý nghĩ đó.

Nếu pháp thuật đó thật sự có vấn đề, bây giờ tuyệt đối sẽ không xảy ra tình huống này.

Phương Minh đột nhiên nhận ra cái hạp cốc lớn này.

Lúc đó y chỉ đi xuống một phần nhỏ ở đáy hạp cốc, tưởng rằng phía dưới là vực sâu.

Phương Minh ra lệnh: "Ngộ Không, nắm lấy ta, Bát Giới và Sa Tăng theo sau.

Việc ta cần làm bây giờ là đi xuống đáy hạp cốc lớn." Tôn Ngộ Không không hiểu vì sao Phương Minh lại muốn làm như vậy, nhưng không thể không nghe theo yêu cầu của y.

Bốn thầy trò Phương Minh bay xuống vực sâu vạn trượng dưới đáy hạp cốc.

Hóa ra dưới đáy hạp cốc này có một không gian.

Bốn thầy trò vừa đặt chân xuống, xung quanh không gian lập tức bắn ra tên.

Sa Tăng lập tức kích hoạt cơ quan Nguyệt Nha Xẻng, biến thành một cái khiên, tất cả mũi tên đều bị chặn lại.

Đột nhiên ở phía trước nhất xuất hiện một yêu tinh.

Yêu tinh đột nhiên cười ha ha gian xảo.

Phương Minh nói: "Quả nhiên có yêu quái bá chủng giở trò quỷ, hại ta phải nghi ngờ bản thân, xem ta thu thập ngươi!" Trư Bát Giới quyết định dùng phương pháp tấn công tầm xa.

Trư Bát Giới nhắm vào yêu quái đó, kích hoạt công tắc đinh bá, yêu quái đó nhảy một cái, lại tránh được đòn tấn công của hắn.

Xem ra năng lượng của yêu quái này vô cùng mạnh mẽ.

Muốn đánh bại yêu quái này, tấn công tầm xa không có tác dụng.

Thế là Phương Minh và những người khác đuổi theo yêu quái đó.

Yêu quái thấy họ đuổi theo, liền phát động tấn công về phía họ.

Sa Tăng lập tức kích hoạt cơ quan Nguyệt Nha Xẻng, Nguyệt Nha Xẻng biến thành một cái khiên.

Cái khiên kịp thời chặn đứng đòn tấn công của yêu quái.

Yêu quái không ngờ lại có chiêu thức như vậy, thế là lập tức bỏ chạy.

Phương Minh lớn tiếng hô: "Yêu tinh, ngươi lại dám để ta đi nhiều đường vòng như vậy, xem ta không thu thập ngươi!" Nhưng lúc này chuyện kỳ lạ đã xảy ra, phía trước là một con đường cụt.

Phương Minh vốn nghĩ có thể chặn được yêu quái, từ đó đánh bại nó.

Chương 497

Nhưng yêu quái đó lại đột nhiên xuyên tường. "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Tôn Ngộ Không hỏi.

Tình hình lúc này, ngay cả Phương Minh cũng không biết chuyện gì.

Phương Minh chợt hiểu ra: "Chẳng lẽ thế giới này là một thế giới hư ảo?" Phương Minh đi đến trước bức tường đó, lại phát hiện mình cũng có thể xuyên qua.

Tôn Ngộ Không và ba người kia lập tức cũng theo đó xuyên qua.

Sau khi xuyên qua bức tường, một cảnh tượng càng khiến người ta kinh hãi hơn đã xảy ra.

Bên trong lại là một không gian đen kịt, xung quanh tối đen như mực.

Trong bối cảnh đen kịt, từng bức họa hiện ra.

Có những cảnh vừa trải qua, có những cảnh chưa từng gặp.

Phương Minh đại khái hiểu ra, đây là chiêu thức của Đạo Giáo.

Chiêu thức này có thể đưa người vào một thế giới hư ảo.

Những chuyện đã trải qua sẽ liên tục tái hiện từng cái một.

Mỗi lần giải quyết xong một khó khăn, thế giới này sẽ biến mất.

Nhưng nếu không thể giải quyết vấn đề, yêu quái đó sẽ trực tiếp bắt người, như vậy người đó vĩnh viễn không thể thoát ra được.

Phương Minh đã hiểu rõ tất cả những gì đang xảy ra.

Phương Minh đột nhiên hiểu ra tất cả những chuyện đã xảy ra

trước đây.

Lúc đó y đang ở trong bức họa nằm ở không gian tầng thứ nhất.

Hoàn thành một vòng mạo hiểm, sau đó lại một lần nữa quay về đó.

Nhưng mỗi lần quay trở lại, y sẽ lại gặp phải yêu quái đó.

Cũng chính vì vậy, y lại một lần nữa gặp phải con chim ưng kia.

Nhưng mỗi không gian của mỗi tầng đều có một nơi thông đến không gian tầng tiếp theo.

Đối với không gian tầng thứ nhất, cái hạp cốc kia chính là con đường nối liền giữa tầng thứ nhất và tầng thứ hai.

Vì yêu quái kia biết không phải là đối thủ của họ, nên nó đã bỏ chạy tháo thân, cuối cùng mới phải dùng đến cách này.

Tôn Ngộ Không hỏi: "Sư phụ, cái không gian đó con có cách nào để thoát ra không?" Phương Minh nói: "Pháp thuật này tuy không phải là mạnh nhất, nhưng lại là khó phá giải nhất.

Nếu đánh bại tất cả yêu quái trong thế giới này, chúng ta có thể rời khỏi nơi này rồi." Mặc dù Phương Minh đã hiểu rõ tất cả những gì đang xảy ra, nhưng y không biết khi nào mình đã bước vào thế giới này, và ai đã sử dụng pháp thuật này.

Hiện tại điều này không quan trọng, họ bắt đầu cuộc chiến để thoát khỏi huyễn cảnh này.

Tôn Ngộ Không đã chọn một không gian ở tầng thứ hai, bốn thầy trò bay vào không gian đó.

Lần này họ đến trước một thôn làng, trên cổng thôn viết ba chữ lớn "Kính Tử Quốc".

Phương Minh có chút thắc mắc: "Chẳng lẽ người trong thôn này

đều thích soi gương?" Bước vào thôn, nhưng đột nhiên có một đám người chạy đến tấn công họ.

Dân làng tấn công về phía họ.

Bốn thầy trò thấy ý đồ không tốt, liền rút vũ khí ra loạn xạ tấn công, cuối cùng đánh bại dân làng.

Lúc này, Quốc vương Kính Tử Quốc đã đến đó.

Phương Minh và những người khác kinh ngạc, người này hóa ra chính là yêu quái mà họ đã gặp ở dưới hạp cốc.

Phương Minh lớn tiếng hô: "Đồ nhi, tấn công hắn, trực tiếp đánh bại hắn!" Nhưng vị Quốc vương kia đã lấy ra một chiếc gương.

Tôn Ngộ Không lấy ra Hồng Anh Thương, đâm về phía yêu quái đó.

Chỉ thấy yêu quái đó dùng gương chắn ở phía trước.

Sau đó một cảnh tượng kỳ lạ đã xảy ra.

Chỉ thấy cây Hồng Anh Thương lập tức xuyên vào nửa người vào trong gương.

Chương 498

Tôn Ngộ Không muốn rút ra, nhưng phát hiện nó bị gương hút vào.

Yêu tinh kia đột nhiên cười lớn.

Tôn Ngộ Không thấy tình hình có chút khác biệt so với tưởng tượng, lập tức lùi lại rất xa.

Yêu tinh kia đột nhiên lớn tiếng hô một câu: "Đến đây!" Đột nhiên, cây Hồng Anh Thương lại một lần nữa bắn về phía Tôn Ngộ Không.

Sa Tăng đứng bên cạnh lập tức tiến lên giúp đỡ.

Hắn lập tức kích hoạt cơ quan Nguyệt Nha Xẻng, Nguyệt Nha Xẻng biến thành một cái khiên.

Cứ như vậy, Hồng Anh Thương đã bị chặn lại thành công.

Yêu tinh kia cười lớn, lớn tiếng hô: "Các ngươi thấy chưa, không thể đánh bại ta đâu!" Phương Minh nhận ra yêu quái này có thể hấp thụ chiêu thức của kẻ tấn công, rồi phản lại chiêu thức đó.

Cứ như vậy, y có chút lo lắng.

Phương Minh đột nhiên lại nảy ra một ý nghĩ khác, giả sử ta dùng cơ thể trực tiếp tấn công thì sẽ thế nào?

Y truyền ý tưởng này vào trong não của Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không tuy cảm thấy không khả thi, nhưng cũng quyết định thử một lần.

Tôn Ngộ Không nói: "Sa sư đệ, lát nữa hai chúng ta sẽ cùng phát động tấn công.

Ngươi ở phía trước dùng khiên chặn lại đòn tấn công có thể đột

nhiên phát ra của yêu quái.

Ta ở phía sau phụ trách ra đòn chí mạng vào hắn." Cứ như vậy, một tiếng ra lệnh, hai người cùng xông về phía yêu quái.

Sa Tăng ở phía trước che chắn cho Tôn Ngộ Không.

Hai người cuối cùng cũng đến trước mặt yêu tinh, yêu tinh tấn công về phía họ.

Nhưng bất đắc dĩ Sa Tăng đang chặn ở phía trước.

Khi yêu quái cảm thấy tức giận, Tôn Ngộ Không ở phía sau mạnh mẽ phát động tấn công vào nó.

Đột nhiên tay yêu tinh bị trượt, chiếc gương lập tức rơi xuống đất.

Chỉ nghe thấy một tiếng "rắc" vang lớn, chiếc gương đã bị đập vỡ.

Không có gương, yêu quái đó thật ra không có bản lĩnh gì.

Tôn Ngộ Không lấy ra Kim Cô Bổng, ấn nút cơ quan, lập tức biến thành một cây Hồng Anh Thương.

Đâm mạnh vào ngực yêu tinh đó, yêu tinh đó lập tức tử vong.

Phương Minh cuối cùng lại một lần nữa có được sức mạnh Đạo Gia.

Nhưng y cũng có chút lo lắng, vì vừa rồi dù sao cũng chỉ là suy đoán.

Giả như mọi việc không đơn giản như vậy, hoặc thực sự vì pháp thuật của mình có vấn đề, thì con đường lần này sẽ lại một lần nữa phí công.

Nhưng Phương Minh tin rằng suy đoán của mình sẽ không sai, vì vậy quyết định mạnh dạn thử nghiệm.

Vào khoảnh khắc yêu tinh bị giết chết, thôn Kính Tử đó cũng biến mất theo.

Họ sắp bước vào môi trường tiếp theo.

Nếu có thể, họ sẽ đi xuống tầng tiếp theo, và quyết định trực tiếp đi vào không gian tầng thứ ba.

Phương Minh và những người khác tiếp tục tiến lên, phía trước là một thảo nguyên rộng lớn.

Trên thảo nguyên thỉnh thoảng có trâu, dê đang chạy, thử thách tiếp theo sẽ càng khó khăn hơn, con đường phía trước cũng sẽ càng nguy hiểm hơn.

Phương Minh đã đánh bại yêu quái gương, cuối cùng có được sức mạnh của Đạo Giáo.

Mỗi ngày trải qua trong một thế giới băng giá và một thế giới lửa, bốn thầy trò đều có chút không tiêu hóa nổi về thể lực.

Phương Minh nhận ra mọi người đều có chút khó chịu về thể lực, nên quyết định nghỉ ngơi trước.

Tôn Ngộ Không nói: "Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, mọi người nhất định đều đói đến mức không đi nổi rồi.

Để ta đi tìm cho mọi người một ít nước và thức ăn." Phương Minh nói: "Trong thế giới này tồn tại quá nhiều thứ hư ảo, ta sẽ hành động một mình." Tôn Ngộ Không nghe xong cũng nhận thấy đúng là như vậy, giả sử không cẩn thận đi vào một thế giới khác, y cũng không thể thoát ra được.

Chương 499

Phương Minh và những người khác tiếp tục tiến về phía trước, đến một khu rừng.

Phương Minh đột nhiên thấy trên cây có những quả ngon.

Hái rất nhiều quả, bốn thầy trò vì vậy mà ăn no nê một bữa.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, bốn thầy trò tiếp tục tiến về phía trước.

Đến một căn phòng.

Trong căn phòng đó đột nhiên xuất hiện ánh sáng, lại là một căn phòng xung quanh đều là gương.

Đột nhiên xuất hiện một yêu quái. "Các ngươi có nhớ ta không?" Yêu tinh đó đắc ý nói.

Phương Minh nhìn thấy người này vô cùng quen thuộc, không sai, yêu tinh này chính là yêu quái ở Hắc Thủy Hà năm đó.

Sau khi bị thu phục lại một lần nữa biến thành một yêu quái.

Năng lực của nó lần này trở nên mạnh mẽ hơn, không cần phải luôn ở dưới nước nữa, mà biến thành một yêu quái có thể thích nghi cả trên cạn và dưới nước.

Trong thế giới xung quanh đầy gương này, hình bóng của nó xuất hiện trong mỗi chiếc gương.

Phương Minh lớn tiếng hô: "Đồ nhi đừng hoảng sợ, trước tiên hãy đập vỡ từng chiếc gương một!" Tôn Ngộ Không và những người khác cũng hiểu ý Phương Minh, nếu không phá hủy gương, căn bản không thể tìm thấy vị trí của yêu quái đó.

Quả nhiên, mỗi chiếc gương đều có một bóng của yêu quái.

Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Tăng, ba người như những kẻ điên mà không ngừng đập vỡ gương.

Không ngoài dự đoán của Phương Minh, không có một chiếc gương nào có bóng của yêu quái Hắc Thủy Hà.

Lúc này trong phòng trở nên tối đen như mực, đột nhiên yêu quái đó bỏ chạy.

Vì những bức tường bên trong đều là hư ảo, yêu quái đã xuyên qua tường, đến một nơi khác.

Tôn Ngộ Không và những người khác sợ yêu tinh bỏ chạy, nên đuổi theo.

Phương Minh và những người khác đến một cảnh tượng khác.

Ở đó có một con sông và một khu rừng.

Phương Minh và những người khác không thấy bóng dáng của yêu quái.

Thấy có một con sông nhỏ, bốn thầy trò đang khát vội vàng uống nước.

Đang lúc uống vui vẻ, chỉ thấy giữa sông nổi lên một bọt nước lớn.

Đột nhiên yêu quái đó từ dưới nước lao ra: "Các ngươi thấy chưa, mười năm sau ta sẽ lợi hại như vậy đó!" Không sai, mười năm trước yêu quái này chỉ có thể ở dưới nước, nhưng mười năm sau, nó có thể chiến đấu cả dưới nước và trên cạn.

Tôn Ngộ Không chuẩn bị dùng Hồng Anh Thương trực tiếp đâm chết yêu quái này, nhưng bất đắc dĩ, yêu quái này đã lặn xuống nước.

Khả năng chiến đấu dưới nước của Tôn Ngộ Không không tốt, dù là mười năm trước hay mười năm sau.

Yêu quái đó trốn vào dưới nước, châm chọc nói: "Hầu tử thối, có bản lĩnh thì xuống đây mà đánh với ta đi!" Tôn Ngộ Không vô cùng tức giận, nhưng cũng bất đắc dĩ, vì khả năng chiến đấu dưới nước của hắn thật sự không tốt.

Đừng nói đến việc xuống nước chiến đấu với yêu quái đó, có thể giữ được mạng nhỏ dưới nước đã là quá mãn nguyện rồi.

Trư Bát Giới và Sa Tăng thấy Tôn Ngộ Không tức giận.

Trư Bát Giới nói: "Hầu ca, đừng tức giận, đệ và Sa sư đệ sẽ báo thù cho huynh." Vừa dứt lời, Trư Bát Giới và Sa Tăng nhảy xuống sông.

Trong sông, Trư Bát Giới dùng đinh bá để khống chế yêu quái.

Nhưng vì lực cản của nước quá lớn, hắn không thể phóng đinh bá ra được.

Yêu quái liên tục tấn công Sa Tăng.

Sa Tăng không thể chủ động tấn công, chỉ đành biến Nguyệt Nha Xẻng thành một cái khiên, thông qua khiên thụ động chặn lại từng đòn tấn công.

Nhưng cứ thế mãi thì thật sự không phải là cách hay.

Trư Bát Giới và Sa Tăng quyết định dùng cách cũ.

Lần này chỉ có một yêu quái đó, nên nó không thông minh như trước.

Chương 500

Trư Bát Giới và Sa Tăng chỉ hơi khiêu khích một chút, yêu quái đó lập tức bị chọc giận.

Yêu tinh điên cuồng đuổi theo Trư Bát Giới và Sa Tăng.

Hai người dẫn yêu tinh ra khỏi sông.

Vừa đúng lúc Tôn Ngộ Không đang đợi tin tức của hai người trên bờ.

Tôn Ngộ Không thấy yêu tinh bị dẫn ra ngoài.

Tôn Ngộ Không kích hoạt cơ quan Kim Cô Bổng, Kim Cô Bổng biến thành một cây Lang Nha Bổng.

Tôn Ngộ Không trực tiếp giáng một đòn vào đầu yêu quái đó.

Yêu quái đó lập tức bị choáng váng.

Trong chớp mắt, Trư Bát Giới cũng vừa từ dưới nước đi ra.

Trư Bát Giới kích hoạt cơ quan đinh bá, nhắm vào yêu quái.

Vì không còn lực cản của nước, yêu quái đó đã bị Trư Bát Giới khống chế.

Tôn Ngộ Không lại một lần nữa kích hoạt cơ quan Kim Cô Bổng, Kim Cô Bổng biến thành một cây Hồng Anh Thương.

Tôn Ngộ Không nhắm vào tim yêu quái đó, mạnh mẽ đâm một nhát, yêu quái đó bị đánh bại.

Phương Minh lại một lần nữa không tốn chút sức lực nào mà có được năng lượng của Đạo Giáo.

Nhưng sau khi kết thúc, cảnh tượng này không biến mất.

Bốn thầy trò Phương Minh liền tiếp tục đi về phía trước.

Thế giới hư ảo quả nhiên khác với thực tế.

Vừa đi ra khỏi một khu rừng, lại đến một sa mạc.

Bốn thầy trò Phương Minh đến một sa mạc mênh mông.

Bốn thầy trò lập tức cảm thấy vô cùng hối hận, vì vừa rồi họ đã đi qua một con sông nhỏ, nhưng lại không lấy được nhiều nước.

Bây giờ khát khô cổ, hy vọng duy nhất là có thể lấy được một ít nước.

Bốn thầy trò toát ra rất nhiều mồ hôi, sắp rơi vào trạng thái kiệt sức.

Nhưng vào lúc này, trước mặt họ xuất hiện một cánh đồng xương rồng rộng lớn.

Tôn Ngộ Không biết, xương rồng có tác dụng giải khát.

Sa Tăng kích hoạt cơ quan Nguyệt Nha Xẻng, Nguyệt Nha Xẻng biến thành một cây đao.

Sa Tăng dùng đao cạo bỏ những gai bên ngoài của xương rồng.

Khoang miệng của bốn thầy trò đã được xoa dịu phần nào.

Nhưng một chút nước này căn bản không thể đáp ứng nhu cầu của bốn vị.

Bất đắc dĩ, họ chỉ đành tiếp tục đi tìm nguồn nước ngọt có thể uống được.

Đi về phía trước, đột nhiên thấy một bãi biển và đại dương.

Phương Minh biết mình đang ở trong thế giới hư ảo.

Vì vậy cảm thấy mình đã thoát ra khỏi sa mạc.

Phương Minh cũng không để ý đến hình tượng sư phụ của mình

nữa, trực tiếp nhảy vào nước.

Tôn Ngộ Không thấy có cây dừa, lập tức bay lên cây chuẩn bị giải khát.

Nhưng sau đó tất cả đột nhiên biến mất.

Phương Minh đại khái biết nguyên nhân.

Phương Minh nói: "Xem ra cái gọi là hải thị thận lâu trong truyền thuyết là đúng rồi." Bốn thầy trò thở dài rất lâu, bất đắc dĩ đành tiếp tục khám phá về phía trước.

Vừa đi được một đoạn không lâu, phía trước lại một lần nữa xuất hiện cảnh tượng y hệt vừa rồi.

Chương 501

Lần này Phương Minh căn bản không còn ôm bất kỳ hy vọng nào nữa.

Phương Minh tự lẩm bẩm: "Nhất định lại là cái gọi là hải thị thận lâu." Y vừa nói vừa nếm thử nước.

Nhưng lại nằm ngoài dự liệu của Phương Minh.

Nước kia quả nhiên là thật, loại nước có thể chạm vào được.

Phương Minh vui mừng lớn tiếng hô: "Đồ nhi, là thật, ta có nước uống rồi!" Phương Minh vô cùng vui mừng, uống nước.

Nhưng y lại đột nhiên cảm thấy vô cùng buồn ngủ, thế là thiếp đi.

Tỉnh dậy một lần nữa, Phương Minh và những người khác bị nhốt lại.

Trước mắt y xuất hiện một khuôn mặt quen thuộc.

Chỉ thấy yêu tinh kia nói: "Các vị có nhớ ta không?" Tôn Ngộ Không lập tức nhận ra.

Đó là sư huynh của bảy yêu quái nhện.

Yêu quái đó cười lớn: "Các ngươi có trí nhớ thật tốt, ta muốn các ngươi chết một cách dễ dàng hơn." "Vừa rồi tất cả đều là do ta tạo ra phải không?" Phương Minh hỏi. "Không sai, lần này ta khá nhân từ, đã cho các ngươi uống thuốc mê.

Nếu giống như lần trước mà hạ độc, bây giờ các ngươi đã chết từ lâu rồi." Yêu tinh đó tự hào nói.

Bốn thầy trò biết mình đã trúng kế của yêu tinh.

Phương Minh quyết định dù thế nào cũng phải đánh bại nó.

Bây giờ họ bị giam giữ, vì vậy dù thế nào cũng phải tìm cách thoát ra trước.

Sau khi yêu tinh đó châm chọc xong, liền rời khỏi đó.

Phương Minh liền cùng Tôn Ngộ Không lên kế hoạch đối chiến.

Cái lồng giam giữ này không có khóa, do pháp thuật của yêu quái cường ngạnh khống chế.

Tình hình lúc này, nếu không sử dụng pháp thuật căn bản không thể thoát ra được.

Lúc này yêu tinh đó lại một lần nữa đi vào.

Yêu tinh đó nói: "Các ngươi thấy chưa, không thể thoát ra được đâu." Yêu tinh đó vô cùng đắc ý, cười lớn.

Trư Bát Giới thật sự không thể nhìn nổi nữa.

Lén lút luồn đinh bá qua khe hở, nhắm vào yêu quái đó.

Ấn mạnh công tắc, đinh bá tấn công về phía yêu quái.

Đòn tấn công này tuy không chí mạng, nhưng cũng đã gây thương tích cho yêu tinh. "Hòa thượng thối tha, trong đó cũng dám kiêu căng như vậy!" Yêu tinh nổi giận.

Vào lúc này, Phương Minh đột nhiên nảy ra một ý tưởng thú vị.

Phương Minh đi đến vị trí xa nhất so với yêu quái.

Phương Minh tiến hành châm chọc mạnh mẽ yêu quái, dùng những lời lẽ lăng mạ nó.

Yêu tinh tức giận không thôi.

Nhưng bất đắc dĩ Phương Minh ở quá xa, không thể tấn công.

Yêu tinh nói: "Hôm nay ta nhất định phải đánh cho ngươi quỳ xuống cầu xin ta!" Phương Minh đáp: "Bà mẹ nó, chạm còn chẳng

chạm được ta, nói gì đến đánh ta?" Một câu nói này đã hoàn toàn chọc giận yêu tinh đó.

Nó lập tức giải trừ pháp lực, thế là Tôn Ngộ Không và những người khác không còn bị giam giữ nữa.

Phương Minh lớn tiếng hô một tiếng: "Đồ nhi, theo vi sư xông ra ngoài!" Bốn thầy trò lập tức mạnh mẽ xông ra ngoài, cuối cùng đã thoát ra được.

Yêu tinh đó mới nhận ra mình đã mắc bẫy, nhưng khi phát hiện ra thì đã quá muộn.

Tôn Ngộ Không kích hoạt cơ quan Kim Cô Bổng, xuất hiện một cây Lang Nha Bổng, trực tiếp đập ngất yêu tinh đó.

Trư Bát Giới ngay sau đó dùng đinh bá khống chế yêu tinh đó.

Chương 502

Cuối cùng Sa Tăng biến ra đại đao, giáng thêm một đòn vào yêu tinh.

Cứ như vậy yêu tinh đã bị đánh bại, Phương Minh lại một lần nữa có được sức mạnh của Đạo Giáo.

Nhưng vấn đề khát nước của Phương Minh vẫn chưa được giải quyết.

Phương Minh đột nhiên nhớ ra yêu quái mười năm trước thích phẩm trà, nên y tìm xem trong chỗ ở của nó có trà không.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Phương Minh, y đã tìm thấy trà trong chỗ ở của yêu tinh đó, vấn đề khát nước cuối cùng đã được giải quyết.

Phương Minh và những người khác tiếp tục thám hiểm trong thế giới hư ảo.

Phương Minh cảm giác cứ mãi lãng phí thời gian ở thế giới hư ảo này cũng không phải là cách.

Hiện tại, năng lượng của Phương Minh cũng cơ bản đã hồi phục được một nửa.

Thực ra Phương Minh muốn dùng pháp lực để phá vỡ pháp lực này, cuối cùng thoát khỏi thế giới hư ảo này.

Nhưng y đã thử, hiện tại sức mạnh không đủ để phá hủy thế giới hư ảo này.

Phương Minh chỉ có thể không ngừng đánh yêu quái trong thế giới này, từ đó hoàn thành việc thăng cấp.

Phương Minh và những người khác cuối cùng cũng đi ra khỏi sa mạc.

Nhưng số phận luôn trêu đùa họ.

Vừa đi qua sa mạc nóng bức, lại lập tức đến một lâu đài băng.

Một nóng một lạnh, nếu là người khác thật sự sẽ không chịu nổi.

Phương Minh vừa mới oán trách cái nóng, bây giờ lại lạnh đến mức run cầm cập.

Tòa lâu đài băng đó vô cùng đẹp đẽ.

Phương Minh nói: "Dựa vào kinh nghiệm trước đây, bên trong tòa lâu đài này nhất định có một yêu quái, chúng ta phải cẩn thận một chút." Không ngoài dự đoán, trên tầng cao nhất của lâu đài xuất hiện một mỹ nữ.

Nàng nói: "Đoán đúng quả nhiên không sai, nhưng trưởng lão, ta sẽ chiêu đãi ngươi thật tốt." Vừa nói xong, chỉ thấy yêu tinh đó đột nhiên đến bên cạnh Phương Minh, rồi lại quay trở lại tầng cao nhất.

Phương Minh bị yêu tinh đó bắt đi.

Nữ yêu tinh nói: "Muốn cứu sư phụ thì mau đuổi theo ta đi!" Nữ yêu tinh trực tiếp kéo Phương Minh trốn lên đỉnh cao nhất của lâu đài.

Tôn Ngộ Không nhìn thấy cảnh tượng này, điều duy nhất trong lòng hắn là cứu sư phụ.

Nhưng muốn đến chỗ Phương Minh không phải là chuyện đơn giản.

Cần phải vượt qua vô số cửa ải thử thách.

Nhưng bất kể gặp phải khó khăn gì, hắn nhất định sẽ cứu được Phương Minh.

Cửa ải đầu tiên là một cây cầu treo bằng băng, Tôn Ngộ Không và những người khác cẩn thận từng bước một vượt qua, vì chỉ cần một chút sơ ý, chân trượt một cái, sẽ trực tiếp rơi xuống.

Đến cửa ải thứ hai, phía trước lại là một sợi cáp thép, trên sợi cáp thép đó lại có một sợi cáp thép khác.

Cứ như vậy, Tôn Ngộ Không và những người khác nắm lấy sợi cáp trên, đạp lên sợi cáp dưới, cứ như vậy từ từ rời khỏi sợi cáp thép.

Cửa ải thứ ba có vẻ đáng sợ hơn.

Trên vực sâu vạn trượng, chỉ có những cây gậy gỗ chống đỡ phía trên.

Cửa ải này càng đáng sợ hơn, vì phía trên không có gì để nắm lấy, lại càng khó khăn hơn.

Cứ như vậy, Tôn Ngộ Không và những người khác đã thành công vượt qua cửa ải thứ ba.

Trong chớp mắt đã đến tầng cao nhất của lâu đài.

Thấy Tôn Ngộ Không, Phương Minh lập tức cảm thấy nhẹ nhõm.

Nữ yêu tinh kia nói: "Ngươi nghĩ đến đây là thắng rồi sao?

Chỉ đánh bại ta mới có thể cứu được sư phụ của ngươi." Tôn Ngộ Không quyết định quyết tử chiến với nữ yêu tinh này.

Đột nhiên xuất hiện một đạo ánh sáng, nữ yêu tinh kia hóa ra lại biến thành một con nai sừng tấm.

Con nai sừng tấm này không phải là một con nai sừng tấm bình thường, nó có tất cả năng lượng của băng tuyết.

Chương 503

Nó giậm chân một cái, đột nhiên xuất hiện một đống mũi băng nhọn, trực tiếp lao về phía Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không vội vàng nhảy lên, tránh được rất nhiều mũi băng nhọn.

Nhưng vào khoảnh khắc nhảy lên, phía trên đột nhiên rơi xuống một khối băng khổng lồ.

Tôn Ngộ Không lập tức bị đè xuống dưới.

Nữ yêu tinh kia cười lớn: "Ha ha, ngươi thấy chưa, đừng hòng cứu được sư phụ của ngươi." Trư Bát Giới ở bên cạnh thật sự không thể nhìn nổi nữa.

Hắn dùng đinh bá nhắm vào nữ yêu tinh, đột nhiên phóng ra, nữ yêu tinh bị khống chế.

Nhưng nữ yêu tinh lại một lần nữa phóng ra mũi băng nhọn, lần này Trư Bát Giới không tránh được, bị đánh trúng.

Trư Bát Giới cũng bại trận.

Tất cả hy vọng đều chỉ có thể đặt vào Sa Tăng.

Nữ yêu quái đó nói: "Xem ta làm thế nào đánh bại ngươi giống như đánh bại hai sư huynh kia." Vừa nói vừa phóng mũi băng nhọn về phía Sa Tăng.

Sa Tăng kích hoạt cơ quan Nguyệt Nha Xẻng, Nguyệt Nha Xẻng biến thành một cái khiên.

Cái khiên chặn hoàn toàn mũi băng nhọn mà nữ yêu tinh phóng ra.

Ngay cả khối băng rơi xuống từ phía trên cũng bị khiên chặn hoàn

toàn.

Cứ như vậy, Sa Tăng đã thành công đến được bên cạnh nữ yêu quái.

Sa Tăng lại một lần nữa kích hoạt cơ quan Nguyệt Nha Xẻng, lần này nó biến thành một cây đao.

Hắn chém một nhát vào nữ yêu quái, nữ yêu tinh trực tiếp bị giết chết.

Phương Minh cũng lại một lần nữa được cứu ra.

Nhưng đối với Phương Minh, điều vui mừng nhất gần đây có lẽ là có được sức mạnh của Đạo Giáo.

Hóa ra nữ yêu quái này là do một con nai sừng tấm biến thành.

Phương Minh cảm thấy nữ yêu tinh này có chút đáng thương, ra lệnh cho Tôn Ngộ Không thả nó ra.

Con nai sừng tấm biến thành nữ yêu tinh vô cùng cảm ơn Phương Minh đã làm vậy.

Thế là nàng đã tiết lộ nguyên nhân thật sự của thế giới này.

Hóa ra, thế giới hư ảo này là do Thiên Đế một tay sắp xếp tạo ra.

Đây là một nửa chặng đường đến Thiên Đình, khi đến một thế giới đầy hoa tiên, họ mới thành công rời khỏi thế giới này.

Khi rời khỏi thế giới này, họ đã đi được một nửa con đường đến Thiên Đình.

Phương Minh nghe được tin tức này, lập tức nhìn thấy hy vọng.

Cứ như vậy, dựa theo tuyến đường mà nữ yêu tinh cung cấp, họ đã tìm thấy vị trí của thế giới tiên hoa đó.

Nhưng muốn đến thế giới đó, họ còn phải đi một đoạn đường dài.

Thế là Phương Minh và những người khác lại một lần nữa lên đường đến thế giới tiên hoa đó.

Trong bóng tối thường hay lạc mất phương hướng, nhưng khi tìm được người dẫn đường, liền có thể nhanh chóng rời khỏi nơi u ám đó.

Phương Minh vô cùng cảm ơn nữ yêu tinh đã chỉ đường, hắn hứa với nữ yêu tinh đó rằng, một khi thoát khỏi nơi ảo ảnh này, nhất định sẽ đưa cô ấy ra ngoài.

Dựa theo chỉ dẫn của nữ yêu tinh, phía trước sắp đến một thôn trang.

Phương Minh cùng mọi người đến một thôn trang, nhưng thôn trang này không giống thôn trang bình thường, thôn trang này lại có những cối xay gió có thể nhìn thấy khắp nơi.

Phương Minh không biết tình hình, bèn tìm một thôn dân địa phương để hỏi.Thôn dân: “Thôn chúng tôi có điện.

Nhưng gần đây, thôn chúng tôi xuất hiện một yêu tinh.

Yêu tinh này chỉ có thể phát huy sức mạnh khi có điện lực, vì vậy, nó đã trộm hết máy tính trong thôn chúng tôi.” “Thế nhưng chúng tôi cũng không thể ngày ngày sống mà không có điện, bởi vậy chúng tôi chỉ có thể chế tạo cối xay gió dựa vào sức gió để phát điện.” Phương Minh nhìn thấy các thôn dân đáng thương như vậy, trong lòng mềm nhũn ra.Phương Minh: “Các vị thôn dân xin cứ yên tâm, ta sẽ giúp mọi người đánh bại con yêu quái này.” Mặc dù về bản chất, hành vi lần này của Phương Minh là lương thiện, nhưng thực tế chỉ vì muốn dễ dàng có được sức mạnh của Đạo giáo mà thôi.Dựa theo chỉ dẫn của thôn dân, Phương Minh tìm thấy nơi yêu quái trú ngụ.

Nơi này cách thôn trang thật sự rất xa.

Do không biết đặc tính của yêu quái này, Phương Minh quyết định

thăm dò trước ở bên ngoài động.Tôn Hầu Tử cùng mọi người nấp bên ngoài cửa động, bên trong động truyền ra từng tiếng sấm rền.

Chương 504

Đúng như lời thôn dân nói, yêu quái này tấn công dựa vào điện lực.Tôn Hầu Tử cùng mọi người lần đầu tiên thấy yêu quái lợi hại như vậy.Tôn Hầu Tử thầm nghĩ trong lòng: Đơn đả độc đấu có lẽ ta không phải đối thủ của nó, một khi nó phóng điện thì ta khó mà chiếm ưu thế.Không thể không thừa nhận đạo lý này, nhưng đã hứa thì không thể nuốt lời.

Dù gặp khó khăn lớn đến mấy cũng không thể sợ hãi.Phương Minh cùng mọi người bắt đầu vạch ra kế hoạch tác chiến tương ứng.Phương Minh đột nhiên ý thức được, nếu có một công cụ tác chiến bằng nhựa, liền có thể dễ dàng chống đỡ được công kích sấm sét kia.

Tôn Hầu Tử cùng mọi người nhìn nhìn vũ khí của mình.

Trong vũ khí của họ hình như chỉ có chất liệu kim loại.

Thế là quyết định dùng Kim Cô Bổng để đối chiến.Bát Giới tiến vào động của yêu tinh.

Yêu tinh thấy có người ngoài xông vào, vội vàng la lớn: "Thần thánh phương nào, vì sao lại tự tiện xông vào động phủ của ta?" Trư Bát Giới: "Ngươi đã trộm hết điện của thôn dân, mục đích chuyến này của ta là đòi lại toàn bộ số điện đã bị ngươi trộm." Yêu tinh nghe xong cười lớn.

"Với bản lĩnh của ngươi, không thể nào đánh bại ta được." Con yêu quái tự hào nói.

"Có bản lĩnh thì đuổi theo ta này, đồ nhát gan!" Trư Bát Giới khiêu khích.Con yêu quái này rất dễ bị chọc giận.

Yêu tinh này lập tức đuổi theo hướng Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới dùng đinh ba nhắm chuẩn con yêu quái đó, tìm đúng thời cơ liền khống chế được nó.Con yêu quái kia đột nhiên nổi giận, sử dụng tuyệt chiêu của mình.

Nhất thời trên bầu trời mây đen vần vũ, điện chớp sấm rền.

Đó chính là tuyệt chiêu của yêu tinh.Tôn Hầu Tử biết rằng, nếu bị sét của yêu tinh đánh trúng, tổn thương gây ra sẽ chí mạng.

Hầu Tử đặt Kim Cô Bổng vào đầu nguồn phóng sét của yêu tinh.

Thế là tia sét đó không thể phát huy tác dụng vốn có.Con yêu tinh kia đột nhiên mất hết tự tin.

Nó vốn cảm thấy sét của mình vô địch, nhưng giờ phút này lại không phát huy được tác dụng đáng có.Phương Minh: "Này yêu quái, thấy chưa?

Thực ra sét của ngươi căn bản không có tác dụng gì với người thường đâu, vậy nên làm ơn trả lại điện cho bách tính đi." Con yêu quái quả nhiên mắc lừa.

Chỉ nghe con yêu quái hô một tiếng, toàn bộ điện lực nó hấp thu đều trả về cho thôn dân.Phương Minh một lần nữa trở lại thôn dân.

Phương Minh: "Ta đã trả lại toàn bộ điện bị con yêu quái kia trộm cho mọi người rồi." Các thôn dân nhao nhao cảm ơn Phương Minh.Nhưng họ không yên tâm nếu con yêu quái đó vẫn còn ở lại đây.

Nếu có một ngày nó phát hiện bị lừa, nhất định sẽ lại gây phiền toái cho thôn dân.

Đã như vậy, Phương Minh quyết định triệt để giết chết con yêu quái này.Trư Bát Giới dùng đinh ba khống chế yêu quái, Tôn Hầu Tử khởi động cơ quan Kim Cô Bổng.

Chỉ thấy Kim Cô Bổng biến thành một cây Hồng Anh Thương.

Tôn Hầu Tử nhắm thẳng vào tim yêu quái mà đâm tới.

Chỉ thấy yêu quái cuối cùng đã bị thu phục.

Phương Minh cũng có được sức mạnh mạnh mẽ của Đạo giáo.Lần này xuất hiện cảnh tượng đã lâu không thấy, thôn làng và thôn dân đều biến mất.Cảnh tượng đột nhiên lại một lần nữa phát sinh biến chuyển lớn.

Phương Minh lại trở về nơi dòng sông kia.Phương Minh lại tìm kiếm con đường mà nữ yêu tinh đã nói.

Theo lời nữ yêu tinh đó, trạm tiếp theo sẽ là một nơi tràn ngập liệt diễm.

Phương Minh cùng mọi người tiếp tục tiến lên.Trạm tiếp theo sẽ là một trận chiến kịch liệt hơn, nhưng tuyệt đối không được từ bỏ._Sư đồ bốn người đến một thế giới khác, thế giới này trên thị giác có chút khủng bố.Trước mặt sư đồ bốn người là một vách núi, bên trong chảy dung nham cuồn cuộn.Phương Minh: "Trong dung nham không có lấy một hòn đá, làm sao mà qua đây được?" Tôn Hầu Tử nhìn nhìn, đúng là như vậy, nhiệt độ dung nham quá cao, dùng phương pháp bay cũng khó mà qua được.Lúc đó chỉ thấy trong dung nham xuất hiện một bong bóng khí lớn.

Chỉ thấy bong bóng khí trong dung nham càng lúc càng lớn.

Sư đồ bốn người không biết chuyện gì, có chút hoảng sợ thất thố.Đột nhiên trong bong bóng khí xuất hiện một bóng dáng yêu quái.

Yêu quái này hiện ra nguyên hình của mình.Phương Minh cùng mọi người nhìn kỹ, yêu quái này lại là Hồng Hài Nhi.Hồng Hài Nhi: "Đừng hòng qua ải này!" Phương Minh: "Này nhóc con, lẽ nào con định tấn công ta sao?" Hồng Hài Nhi: "Mười năm trước, ngươi bảo ta

quy hàng Thiên Đình, ta đã nghe lời ngươi.

Thế nhưng cuối cùng ngươi lại quy hàng Như Lai, loại người nói không giữ lời như ngươi, ta nhất định phải xử tử!" Vừa nghe lời này, Phương Minh lập tức biết Hồng Hài Nhi đã hiểu lầm, nhưng hắn không giải thích nhiều.Phương Minh trong lòng biết, Hồng Hài Nhi biết quá nhiều rồi, chi bằng bây giờ đánh bại nó là tốt nhất.Phương Minh: "Đồ nhi, lần này nhất định ta phải đánh bại thằng nhóc này." Hồng Hài Nhi cười lớn, nói: "Với ngươi, mười năm trước ngươi không đánh lại ta, mười năm sau cũng vậy thôi." Lúc này Phương Minh đang ở trạng thái bạo nộ, lần này đã hạ quyết tâm tàn nhẫn nhất định phải giết chết Hồng Hài Nhi.Phương Minh hạ lệnh: "Bát Giới, dùng vũ khí của ngươi khống chế thằng nhóc này cho ta." Sức mạnh của Hồng Hài Nhi quả nhiên mạnh mẽ như vậy, dễ dàng né tránh công kích của Trư Bát Giới.Hồng Hài Nhi cười lớn, châm chọc nói: "Xem ra ngươi vẫn vô dụng như mười năm trước thôi." Tôn Hầu Tử cũng phẫn nộ, biến Kim Cô Bổng thành một cây Hồng Anh Thương, trực tiếp đâm thẳng vào tim Hồng Hài Nhi.

Nhưng năng lực né tránh của Hồng Hài Nhi hoàn toàn không có tác dụng gì.Hồng Hài Nhi quay mặt về phía Phương Minh.

Hồng Hài Nhi la lớn: "Lần này ta sẽ trực tiếp giải quyết kẻ phản bội ngươi!" Vừa nói xong liền phun ra một luồng lửa lớn về phía Phương Minh.Sa Tăng thấy tình huống này, khởi động cơ quan xẻng Nguyệt Nha.

Xẻng Nguyệt Nha biến thành một cái khiên, Sa Tăng vội vàng chạy đến trước mặt Phương Minh, Phương Minh đã được bảo vệ an toàn.Phương Minh có thể nhìn ra thực lực của song phương, chỉ dựa vào ba đồ đệ, không thể nào giành chiến thắng.Phương Minh đặc biệt căm ghét Hồng Hài Nhi, thế là quyết định đích thân đối phó.

Sức mạnh của Phương Minh đã hồi phục không ít, vì vậy hắn muốn dùng pháp thuật của Đạo giáo để trừng trị nghiêm khắc.Hồng Hài Nhi một lần nữa phóng ra một luồng lửa khổng lồ về phía Phương Minh.

Sa Tăng lần này không kịp chạy đến trước mặt Phương Minh.Phương Minh khởi động pháp thuật phản xạ công kích, đột nhiên luồng lửa đó bị hấp thu hoàn toàn.

Hồng Hài Nhi vẻ mặt ngạc nhiên, nói: "Không thể nào, lửa của ta không thể vô duyên vô cớ biến mất được." Phương Minh cười lạnh một tiếng, nói: "Nhóc con, yên tâm, lửa của ngươi không biến mất vô duyên vô cớ đâu." Phương Minh la lớn một tiếng: "Phản xạ!" Luồng lửa đó đột nhiên lại một lần nữa xuất hiện, lần này phóng về phía Hồng Hài Nhi.

Hồng Hài Nhi né tránh không kịp, lập tức bị ngọn lửa phóng ra công kích trúng.Phương Minh cười lớn, nói: "Thằng nhóc thối tha, thấy chưa, còn định dùng cái đó để giáo huấn ông à?" Phương Minh bắt đầu chủ động tấn công, do Hồng Hài Nhi dùng lửa để công kích.

Chương 505

Phương Minh khởi động chiêu phun nước, lập tức dội cho Hồng Hài Nhi một trận tắm nước lạnh.Hồng Hài Nhi nổi giận, lớn tiếng chửi rủa: "Xem ta không thiêu chết tên hòa thượng thối tha ngươi!" Phương Minh cười lớn, nói: "Hôm nay ta xem xem ai giết chết ai." Phương Minh lại một lần nữa phun nước về phía Hồng Hài Nhi, Hồng Hài Nhi hiển nhiên không chống đỡ nổi.Phương Minh: "Ban đầu ta thấy ngươi lương thiện, không giết ngươi, thế mà bây giờ ngươi lại muốn giết ta." Hồng Hài Nhi thấy không có cách nào thắng được, vội vàng cầu xin tha thứ.Phương Minh lại được nước làm tới, nói: "Ta muốn ngươi dùng tính mạng để chuộc tội." Đột nhiên Phương Minh sử dụng dịch chuyển tức thời, liền xuất hiện trước mặt Hồng Hài Nhi.

"Không thích chơi lửa sao?

Lần này ta cho ngươi chơi cho đủ!" Phương Minh lớn tiếng la.

Phương Minh lần này thật sự quyết định muốn giết chết Hồng Hài Nhi.Phương Minh một tay tóm lấy Hồng Hài Nhi, la lớn: "Ta cho ngươi xuống dung nham bơi một vòng!" Hắn một tay tóm lấy Hồng Hài Nhi, ném thẳng xuống dung nham, Hồng Hài Nhi biến mất trong biển lửa.Tôn Hầu Tử cùng mọi người lúc này đang ngất xỉu trên mặt đất, khi Phương Minh đánh bại Hồng Hài Nhi xong, họ liền tỉnh lại.Phương Minh: "Hồng Hài Nhi cảm thấy có lỗi với chúng ta, nên đã rời đi rồi." Tôn Hầu Tử cùng mọi người có chút nghi ngờ lời nói của Phương Minh, nhưng nghe xong lời Phương Minh, họ không truy hỏi thêm.Nhưng Phương Minh đột nhiên phát hiện lần này mình không cảm nhận được sức mạnh.

Lần này Phương Minh vì thi triển pháp thuật, đã phóng thích một ít sức mạnh có được, cũng vì vậy mà không cảm nhận được sức mạnh._Phương Minh vì quá căm ghét Hồng Hài Nhi, đã động dụng hấp thu sức mạnh, bây giờ không thể không tiếp tục chiến đấu.Tâm trạng của hắn bây giờ hắn là vô cùng vui vẻ, bởi vì chỉ cần đi thêm một thế giới nữa, là có thể đến được thế giới tràn ngập tiên hoa kia rồi.Phương Minh đến thế giới này, phát hiện thế giới này lại ở trên trời.

Con đường dưới chân được làm bằng mây ngũ sắc, bước lên có chút mềm mại.

Phương Minh biết đây chính là Thành Trên Không.Sư đồ bốn người tiếp tục đi về phía trước, nhìn thấy phía trước có một tòa thành làm bằng mây.Sư đồ bốn người đi vào, nhìn thấy trong thành có rất nhiều người.

Những người trong thành thấy họ liền nhao nhao tiến lên nghênh đón.

Một trong số đó nói: “Chào mừng đến với công xưởng cầu vồng nổi tiếng của chúng ta.” “Bình thường các cầu vồng mà các ngươi thấy đều do chúng ta chế tạo ra đó.” Phương Minh cùng mọi người đi đến xưởng chế tạo cầu vồng.Vốn dĩ mọi thứ đều bình an vô sự, nhưng đột nhiên trên đầu họ rơi xuống một cái lồng sắt.

Phương Minh cùng mọi người bị nhốt trong cái lồng sắt này.Phương Minh: “Muốn làm gì?

Mau thả ta ra!” Chỉ thấy tất cả mọi người đều cười xấu xa.

Người vừa dẫn họ đến đây nói: “Mỗi người tự tiện xông vào đây đều sẽ bị biến thành cầu vồng.” “Do ngươi đã vào đây mà chưa được sự cho phép của ta, bây giờ ngươi cũng sẽ bị ta biến thành cầu vồng.” Sư đồ bốn người lập tức sợ hãi, nhiệm vụ hàng đầu bây giờ là thoát

khỏi cái lồng sắt này.Cái lồng sắt này không có bất kỳ ổ khóa nào, chỉ cần từ phía trên chọc ra, là có thể thoát ra.

Nhưng trong vũ khí của họ không có cái nào có thể chọc thủng cái lồng sắt này.Bất đắc dĩ, Tôn Hầu Tử lấy Kim Cô Bổng ra phóng to, chỉ thấy Kim Cô Bổng càng lúc càng lớn.

Cuối cùng lồng sắt bị bung ra.

Phương Minh cùng mọi người đã thành công thoát khỏi cái lồng sắt này.Những người đó thấy Phương Minh đã thoát ra, vội vàng chạy đến chỗ quốc vương.

Người đó nói: "Quốc vương, có mấy người tự tiện xông vào đã thoát khỏi lồng sắt." Quốc vương vừa nghe có người thoát ra, lập tức tiến lên ứng chiến.Quốc vương đến bên cạnh Phương Minh cùng mọi người.Phương Minh: "Theo ta đoán, ngươi đã làm hại vô số sinh linh vô tội." Quốc vương tự hào cười nói: "Nếu ta không làm hại những người đó, thì liệu ngươi có thể nhìn thấy những cầu vồng xinh đẹp này không?" Phương Minh lúc này mới ý thức được, hóa ra những cầu vồng xinh đẹp mà bình thường họ thấy là được chế tác như vậy.Phương Minh: "Ta nhất định phải cố gắng đánh bại ngươi, để những sinh linh vô tội không còn bị tổn thương nữa." Bát Giới khởi động cơ quan đinh ba, đinh ba lập tức bay thẳng về phía con yêu quái kia.Nhưng một chuyện kỳ lạ đã xảy ra, họ phát hiện con yêu quái kia lại chỉ là một ảo ảnh.Phương Minh: "Có bản lĩnh thì hiện nguyên hình đi, đừng có lấy một cái ảo ảnh ra hù dọa ta." Yêu quái lại một lần nữa cười lớn, nói: "Ngươi có thể chạm vào bản thể của ta, nhưng vũ khí của ngươi không thể chạm vào ta đâu." Phương Minh đại khái đã biết được đặc điểm của con yêu quái này, đối với tấn công vật lý, cơ thể của nó có thể dễ dàng né tránh.Vậy nên bây giờ phải dùng pháp thuật để đánh nó mới được.

Nhưng trong sư đồ bốn người chỉ có Phương Minh biết một vài pháp thuật.

Thế là, Phương Minh quyết định một lần nữa động dụng một vài pháp thuật để đánh bại con yêu quái này.Phương Minh để không lộ thân phận của mình, đã sử dụng phương pháp thôi miên khiến ba đồ đệ đều hôn mê.

Bây giờ Phương Minh có thể thoải mái sử dụng pháp thuật.Con yêu quái cảm thấy có chút kỳ lạ, nói: "Lẽ nào chúng yếu đến vậy sao?

Ta còn chưa ra tay mà tất cả đều đã ngất xỉu rồi." Lúc này Phương Minh lớn tiếng la: "Đối thủ thật sự của ngươi là ta, ta sẽ đánh bại ngươi!" Con yêu quái này giỏi nhất là chiêu thổi gió, phát động một luồng gió mạnh về phía Phương Minh.

Phương Minh vận dụng thuật khống chế mạnh mẽ trong Đạo giáo, thế là sức gió mạnh mẽ của yêu quái cũng không thổi bay được Phương Minh.Phương Minh: "Ta sẽ cho ngươi kiến thức kiến thức thực lực thật sự của ta." Phương Minh sử dụng một kỹ năng định thân yêu quái tại chỗ.

"Không thích thổi gió sao?

Lần này ta cho ngươi cũng nếm trải uy lực thật sự của gió." Phương Minh cũng thổi một trận cuồng phong về phía yêu quái, vì bị khống chế dưới chân, nó chỉ có thể đứng yên chịu đựng sức gió mạnh mẽ.Một lúc sau, Phương Minh dừng thổi gió.

"Thế nào?

Lần sau còn dám dùng gió để đối phó người khác không?" Phương Minh nói.Nếu muốn mọi người nhìn thấy cầu vồng xinh đẹp, vậy thì dùng thân thể của mình để chế tạo ra những thứ xinh đẹp đó đi.

Phương Minh một tay tóm lấy yêu quái, ném nó vào cái máy cầu

vồng kia.Không bao lâu sau, trên bầu trời lại một lần nữa xuất hiện cầu vồng xinh đẹp.

Nhưng Phương Minh trong lòng biết, đây sẽ là cầu vồng cuối cùng của Thành Trên Không.Phương Minh thu hồi thôi miên thuật của mình.

Tôn Hầu Tử cùng mọi người tỉnh lại, thấy yêu quái đã biến mất, thế là hỏi Phương Minh về tình hình liên quan.Phương Minh nói: "Con yêu quái đó cảm thấy không nên làm hại nhiều sinh linh vô tội như vậy." "Thế là quyết định rời khỏi Thành Trên Không này, và Thành Trên Không này cũng sẽ vĩnh viễn không xuất hiện cầu vồng nữa." Phương Minh cùng mọi người quyết định tiến đến thế giới cuối cùng._Phương Minh cùng mọi người cuối cùng cũng tìm thấy thế giới tràn ngập tiên hoa mà nữ yêu tinh đã nói.Trong thế giới tràn ngập tiên hoa này, trong vườn có một con sông nhỏ chảy qua.

Phương Minh đột nhiên ý thức được nơi này.Không sai, nơi này chính là nơi đã từng đánh bại yêu quái ở Hắc Thủy Hà.

Phương Minh đột nhiên nhớ lại trước đây cũng đã xảy ra tình huống tương tự, thế là liền hiểu rõ đạo lý trong đó.Giống như tình huống đã xảy ra trước đây, ở tầng thứ hai cũng đã đi một vòng.

Bây giờ chỉ cần tìm được con đường thông đến tầng thứ ba là có thể thoát khỏi thế giới hư ảo này.Phương Minh thầm nghĩ trong lòng: Lối vào thế giới tầng thứ ba rốt cuộc ở đâu?Phương Minh nhớ lại kinh nghiệm lần đầu tiên.

Lúc đó khi lại đến đại hạp cốc, lối vào tầng thứ hai nằm dưới đại hạp cốc.

Phương Minh nhìn quanh bốn phía.Trừ con sông nhỏ ra không có bất kỳ nơi nào đáng ngờ.

Lần này Phương Minh đã hiểu rõ mọi chuyện, thế là chuẩn bị phát động tiến công xuống dưới nước.Do Tôn Hầu Tử công phu dưới nước không tốt, nếu lặn xuống đáy nước thì e là đến cái mạng nhỏ cũng không giữ được.

Phương Minh quyết định dùng pháp thuật của mình, thông qua pháp thuật, Tôn Hầu Tử có thể tự do hành động dưới nước.Nhưng con sông này cũng không thuận buồm xuôi gió như vậy.Phương Minh cùng mọi người tiến vào trong nước, đột nhiên bị một đàn người cá ăn thịt người bao vây.

Đàn người cá đó liên tục tấn công Phương Minh cùng mọi người.

Phương Minh cùng mọi người cũng không phải kẻ ăn chay, dùng vũ khí của mình chống đỡ toàn bộ đợt tấn công của người cá.Người cá lập tức tản ra, lúc đó xuất hiện một nhân vật lợi hại hơn.

Con yêu quái ở Hắc Thủy Hà một lần nữa xuất hiện.Phương Minh lại nhớ lại cảnh tượng gặp phải lần đầu tiên, khi Phương Minh lại đến đại hạp cốc, cũng tương tự gặp phải con đại bàng mà hắn đã gặp lần đầu tiên.Vì vậy khi lại đến thế giới tràn ngập tiên hoa này, con yêu quái ở Hắc Thủy Hà lại một lần nữa xuất hiện.Con yêu quái: “Chào mừng trở lại, nhưng ta sẽ không để ngươi đến được tầng thế giới thứ ba đâu.” Trư Bát Giới chuẩn bị dùng phương thức nguyên thủy để đánh bại con yêu quái này.

Chương 506

Nhưng quên mất lần này là tác chiến dưới nước.Do ở trong nước bị lực cản, đinh ba của Bát Giới không thể tấn công về phía trước.

Yêu quái cười lớn, nói: “Xem ra ngươi không thể thành công thoát khỏi thế giới này rồi.” Lúc này Phương Minh càng thêm phẫn nộ, Phương Minh quyết định một lần nữa sử dụng pháp lực trực tiếp giết chết con yêu quái này.Phương Minh sử dụng huyễn thuật, khiến ba đồ đệ đều hôn mê.

Lúc đó trong nước chỉ còn lại Phương Minh và con yêu quái kia.Phương Minh: “Lần này ta có một nhiệm vụ quan trọng cần hoàn thành, xin đừng quấy rầy ta.” Yêu quái: “Vậy phải xem ngươi có bản lĩnh đó không đã.” Câu nói này triệt để chọc giận Phương Minh, Phương Minh lập chí lần này nhất định phải cho con yêu quái này thấy một chút sắc mặt.Do lúc này Phương Minh và yêu quái đều ở trong nước, vì vậy Phương Minh dù sử dụng lửa hay nước, đều không có cách nào gây ra tổn thương chí mạng cho yêu quái.

Nhưng hắn lại nghĩ ra một cách khác, nếu xung quanh không có nước, trận chiến này sẽ trở nên vô cùng đơn giản.Phương Minh lần này sử dụng thuật hút nước mạnh mẽ, trong nháy mắt tất cả nước đều bị hút cạn.

Phương Minh và yêu quái đến trên đất liền, lúc này hắn nhìn thấy lối vào thế giới thứ ba.Phương Minh nội tâm biết rằng, chỉ cần đánh bại con yêu quái này, là có thể đến thế giới thứ ba.

Khi đến thế giới thứ ba, là có thể thuận lợi thoát khỏi thế giới hư ảo này.Phương Minh: “Ta thấy ngươi sẽ không chủ động nhường đường, vậy đừng trách ta đánh chết con cọp cản đường này.” Phương

Minh sử dụng pháp thuật của Đạo giáo, trong rừng xung quanh đột nhiên mọc ra rất nhiều dây leo, những dây leo này siết chặt lấy con yêu quái đó.Phương Minh: "Không có ai sẽ ở trong tình huống như vậy đâu nhỉ!

Đừng lo lắng, chốc lát nữa ta sẽ để ngươi chết trong đau đớn." Phương Minh trước tiên biến ra một cây trường đao, chém loạn xạ vào yêu tinh.

Yêu tinh ở Hắc Thủy Hà cũng vì vậy mà bị trọng thương.Nhưng Phương Minh cũng sẽ không vì thế mà tha cho con yêu quái này.

Phương Minh: "Hình như ngươi đã từng có thể tác chiến cả trên cạn lẫn dưới nước, đúng không." "Hiện tại ta đã hút cạn nước sông, để ta lại cho ngươi một ít nước làm phần thưởng nhé." Vừa nói Phương Minh vừa phát động công kích như súng nước áp lực cao về phía yêu quái, con yêu quái lập tức có chút không chịu nổi.Yêu quái chịu một đao và một đợt công kích nước, trong nháy mắt cảm thấy như bị nhiễm bệnh.Cuối cùng Phương Minh lấy Kim Cô Bổng của Tôn Hầu Tử, khởi động cơ quan Kim Cô Bổng.

Kim Cô Bổng biến thành một cây Hồng Anh Thương.

Phương Minh nhắm chuẩn vào tim yêu quái, dùng sức đâm một nhát, trực tiếp lấy đi cái mạng nhỏ của yêu tinh.Lúc này Phương Minh thu hồi huyễn thuật của mình, Tôn Hầu Tử cùng mọi người cũng vì vậy mà tỉnh lại.Phương Minh: "Hãy để chúng ta từ lối này đi đến thế giới tầng thứ ba." Lời vừa dứt, Phương Minh cùng mọi người đi vào lối thông đến thế giới tầng thứ ba.

Vừa mới đi vào, cảnh tượng trước mắt khiến họ chấn động._Phương Minh cùng mọi người cuối cùng cũng đến thế giới tầng thứ ba.

Thông qua tầng thế giới này, là có thể thật sự rời khỏi thế giới hư

ảo này.Nhưng khi đến thế giới thứ ba, cảnh tượng trước mắt khiến họ chấn động.Người trước mắt lại là Thiên Đế đương nhiệm, lại đến Thiên Đình.

Phương Minh trong nháy mắt giật mình kinh hãi, rõ ràng là hắn chỉ đi được một nửa con đường đến Thiên Đình.

Nhưng bây giờ lại đến Thiên Đình rồi.Phương Minh nội tâm đột nhiên vui mừng, thế là liền định giao kinh thư cho Thiên Đế, và nói cho hắn biết thân phận thật của mình.Nhưng đúng lúc Phương Minh định lấy kinh thư ra, Thiên Đế đột nhiên phóng ra một luồng sét về phía Phương Minh.

Phương Minh lập tức trúng điện.Phương Minh không biết vì sao lại bị Thiên Đế công kích, bởi vì họ thuộc cùng một tông giáo.

Nếu hai người thuộc cùng một tông giáo, sẽ không bị đối phương tấn công.Vì vậy Phương Minh lập tức ý thức được Thiên Đế này nhất định là giả mạo.Phương Minh la lớn: "Ngươi căn bản không phải Thiên Đế thật, vì sao lại lừa dối ta?" Chỉ thấy Thiên Đế kia không nói gì cả, ngược lại còn phát động công kích về phía ba người Tôn Hầu Tử.Phương Minh trong nháy mắt sợ hãi, nhưng hắn biết có thể làm rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Phương Minh đột nhiên nhớ ra, đây là một thế giới hư ảo.Và đây là cửa ải cuối cùng của thế giới hư ảo, Phương Minh khẳng định, cảnh giới này cũng là do ảo ảnh tạo ra.

Phương Minh đột nhiên nhớ ra, trước đây hắn cũng đã gặp một yêu quái sử dụng sét, vì vậy Phương Minh khẳng định, Thiên Đế này là do con yêu quái đó biến thành.Phương Minh không muốn tiêu hao quá nhiều sức mạnh của mình, thế là quyết định sử dụng phương pháp tấn công truyền thống bằng Kim Cô Bổng.

Thiên Đế một lần nữa phát động công kích lôi điện về phía

Phương Minh, Phương Minh một tay tóm lấy Kim Cô Bổng của Tôn Hầu Tử.Do Kim Cô Bổng có tính chất cách điện tuyệt vời, công kích lôi điện của yêu quái không thể làm hại Phương Minh.

Phương Minh cầm Kim Cô Bổng đánh một đòn về phía Thiên Đế, con yêu quái lập tức hiện ra nguyên hình.Phương Minh đoán quả nhiên không sai, quả nhiên là do con yêu quái đó biến thành.

Lần này Phương Minh có thể xác định, đây không phải là Thiên Đế thật sự, Thiên Đình này chẳng qua là do những yêu quái kia mô phỏng ra mà thôi.Con yêu tinh kia nổi giận, thế là hạ lệnh triệu tập nhiều yêu quái hơn đến giúp đỡ.Trong nháy mắt, tất cả những yêu quái đã gặp trước đây đều xuất hiện ở đây.

Do lúc này về số lượng đã có ưu thế áp đảo, vì vậy phe Phương Minh thật sự không còn ưu thế nữa.Những yêu quái đó lập tức áp chế ba người Tôn Hầu Tử.Phương Minh lúc này đặc biệt phẫn nộ, bởi vì vì cảnh ảo này, suýt nữa đã làm lộ thân phận của mình.

Nếu Phương Minh thật sự đã làm lộ thân phận của mình, sẽ không cần truyền bá Đạo giáo nữa.Lúc này Phương Minh quyết định một lần nữa động dụng pháp thuật, nếu không hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Phương Minh vẫn cần trước tiên sử dụng huyễn thuật, ba người Tôn Hầu Tử lại một lần nữa đều ngất xỉu.Phương Minh sử dụng pháp thuật đóng băng, toàn bộ cảnh Thiên Đình trong nháy mắt bị đóng băng.

Tất cả yêu quái đều bị đóng băng.Phương Minh đột nhiên la lớn: “Hôm nay các ngươi suýt nữa đã phá hỏng đại sự của ta, các ngươi có biết không?” “Lần này ta tuyệt đối sẽ không tha cho bất kỳ kẻ nào trong số đó.” Phương Minh biến ra một sợi xích sắt dài, lập tức bao vây lấy tất cả yêu quái có mặt.Phương Minh đột nhiên phóng ra một

luồng lửa lớn, lập tức tất cả yêu quái đều chết.Chỉ còn lại con đại bàng mà hắn đã gặp ở đại hạp cốc năm xưa.

Phương Minh: "Chúng ta đã gặp nhau nhiều lần rồi, xem ta lần này thu thập ngươi!" Nhưng con đại bàng kia lần này quyết định lấy ra bản lĩnh thật sự.Phương Minh vốn định tiếp tục dùng lửa để đánh bại con đại bàng này.

Nhưng con đại bàng này trong cảnh giới này chạy loạn khắp nơi, đến nỗi cuối cùng Phương Minh lãng phí rất nhiều năng lượng.Phương Minh trong lòng biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, không những sẽ mất đi sức mạnh Đạo giáo mà hắn đã khó khăn lắm mới có được, mà có lẽ ngay cả thế giới hư ảo này cũng khó mà thoát ra được.Bất đắc dĩ, Phương Minh đành phải thu hồi huyễn thuật của mình, Tôn Hầu Tử cùng mọi người tỉnh lại.Phương Minh: "Đồ nhi, các ngươi còn nhớ con đại bàng này không?

Chỉ cần đánh bại nó, ta có thể thành công thoát khỏi con yêu quái này, ta có thể rời khỏi thế giới hư ảo này." Tôn Hầu Tử cùng mọi người lập tức nhận ra con đại bàng mà họ đã gặp ở hạp cốc lần trước.Thế là quyết định sử dụng phương pháp tác chiến ban đầu.

Trư Bát Giới khởi động cơ quan đinh ba, nhắm chuẩn vào con đại bàng kia, cuối cùng đã thành công khống chế được nó.Tôn Hầu Tử cũng khởi động cơ quan Kim Cô Bổng, Kim Cô Bổng biến thành một cây Hồng Anh Thương.

Tôn Hầu Tử đâm một nhát vào tim con đại bàng kia.Trong nháy mắt, sư đồ bốn người đột nhiên mắt sáng bừng.

Đột nhiên xuất hiện ở một nơi xa lạ.Có thể thấy, pháp thuật của Đạo giáo đã bị phá giải, họ đã rời khỏi thế giới hư ảo kia.Không sai, họ đã đi được một nửa con đường đến Thiên Đình, vì vậy chỉ cần đi nốt nửa đoạn đường còn lại, là có thể thành công đến Thiên

Đình._Sau khi thoát khỏi thế giới hư ảo, sư đồ bốn người Phương Minh vẫn tiếp tục tiến về phía trước, không biết từ lúc nào đã đến trước một căn nhà.

Căn nhà này cổ quái thần bí, tường bên ngoài đã bắt đầu bong tróc.

Mái nhà với tranh cũ nát và vài thanh gỗ.

Phương Minh cảnh giác lập tức cảm nhận được yêu khí, nói với Tôn Hầu Tử: "Đồ nhi, nhìn căn nhà âm u thế này, e là có yêu quái đấy." Tôn Hầu Tử: "Sư phụ, đừng có lo xa quá, con thấy người bị dọa sợ rồi.

Nếu có yêu khí thì con đã cảm nhận được rồi, con thấy đây chỉ là một căn nhà hoang không ai ở thôi." Ở một bên, Trư Bát Giới nói: "Sư phụ, con thấy người bị yêu quái đánh cho sợ rồi.

Căn nhà nát thế này thì có yêu quái ở đâu chứ?

Mà có yêu quái thì cũng có Hầu ca lo cho rồi, sợ gì chứ?" Phương Minh bất đắc dĩ, trong lòng thật cạn lời, đợi các ngươi cứu thì ta đã chết tám trăm lần rồi.Trư Bát Giới: "Sư phụ bây giờ trời đã tối rồi, chúng ta hãy dừng chân nghỉ ngơi đi.

Chương 507

Căn nhà nát này con thấy rất thích hợp, vừa có thể che gió vừa có thể chắn mưa.” Phương Minh thấy trời đã tối, chỉ có thể như vậy, liệu cũng không có yêu quái nào có thể uy hiếp được, trước tiên cứ ở lại đây một đêm, thế là xuống ngựa.Trong đêm, đột nhiên cuồng phong thổi mạnh, thổi qua cửa sổ rách nát, phát ra tiếng cùm cụp, ngay sau đó mưa lớn, sư đồ bốn người vây quanh đống lửa, sưởi ấm, không biết từ lúc nào bốn người đều ngủ thiếp đi, ai ngờ một luồng khói xanh đang âm thầm bay lên.Luồng khói xanh đó bao phủ xung quanh sư đồ bốn người, sau đó, chui vào lỗ mũi của sư đồ bốn người, chỉ có công lực của Phương Minh tương đối sâu dày, vì vậy luồng khí tức kia chỉ dừng lại ở khoang mũi, không thể đi sâu xuống dưới.Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Sa Tăng ba người lông mày cau chặt, dường như đang trải qua một chuyện đau khổ nào đó.

Lúc đó, trong não hải của Tôn Ngộ Không đột nhiên hiện lên một bức tranh đẫm máu, sư phụ đang dùng tay bóp cổ Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới mặt mày dữ tợn, kêu la về phía Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không muốn khuyên sư phụ dừng tay, nhưng sư phụ vẫn không nghe.

Ngay sau đó, hắn thấy sư phụ, từ trên đất cầm một con dao, chém về phía Trư Bát Giới, Trư Bát Giới lập tức đầu lìa khỏi cổ.

Sau đó chỉ thấy, hắn lại cầm dao, từ từ đi về phía Tôn Ngộ Không.Lúc này, trong não hải của Trư Bát Giới và Sa Tăng, lại hiện lên cảnh Tôn Ngộ Không đang bị giết, cũng vô cùng đẫm máu.Trên trời một trận sấm vang, ba người đồng thời giật mình tỉnh dậy, trong mắt họ tơ máu dày đặc vẻ mặt kinh hồn chưa định.

Rõ ràng đã mê thất tâm trí.Ba người đồng thời nhìn về phía Phương Minh, Phương Minh vẫn còn ngủ say, ba người đang chuẩn bị vớ lấy binh khí, chém về phía Phương Minh, may mắn Phương Minh cảm nhận được sát khí, sau đó lập tức giật mình tỉnh dậy, né tránh công kích.Phương Minh lập tức lớn tiếng quát mắng: "Các ngươi đang làm gì?" Ba người lúc này mới tỉnh mộng.Ba người lập tức nhận lỗi, Tôn Ngộ Không: "Sư phụ, con không biết vì sao đột nhiên không khống chế được mình." Phương Minh thấy sự dị thường này, rõ ràng cảm nhận được có thứ dơ bẩn tồn tại, thế là trấn tĩnh lại nói với Tôn Ngộ Không: "Ta đoán là có yêu quái đấy." Phương Minh cũng không dám lập tức động dụng đạo thuật của mình, sợ thân phận bị tiết lộ, thế là chỉ có thể như vậy.Tôn Hầu Tử cũng có chút đau đầu: "Ai lại to gan như vậy dám làm càn trên đầu lão Tôn ta, có bản lĩnh thì ra đây đánh một trận ba trăm hiệp!" Nhưng chỉ có giọng của Tôn Hầu Tử vang vọng.Phương Minh: "Thôi được rồi, ta nghĩ nó nghe danh hiệu của ngươi, chắc sớm đã chạy mất tăm rồi, chúng ta đi học tập trước đi." Thế là Tôn Ngộ Không lại đi nghỉ ngơi, nhưng lúc này Phương Minh lại đang âm thầm quan sát.Hắn âm thầm mở đạo thuật Thiên Nhãn, bắt đầu quét qua bên trong nhà.

Đột nhiên tầm mắt của hắn dừng lại ở một chỗ tối trên xà nhà.

Chỉ thấy ở chỗ tối đó, dường như có một luồng bóng đen đang dao động.

Phương Minh giả vờ ngủ, trong tay âm thầm phát lực, sử dụng đạo lực của mình, hóa thành một bó tên ánh sáng.

Bay về phía bóng đen kia, luồng bóng đen đó lập tức rơi xuống đất, từ từ hóa thành hình người.Phương Minh liếc nhìn, chỉ thấy người đó mặc y phục đen, sắc mặt tái nhợt, giống như một lão nhân gầy trơ xương.

Trong tay có một cây dao đen.Phương Minh sợ làm phiền ba đồ đệ kia tỉnh dậy, tự nhiên cũng không dám khinh cử vọng động, hắn muốn xem xem bóng đen này rốt cuộc trong hồ lô bán thuốc gì.Người đó từ từ tiếp cận, đúng lúc đó, Kim Cô Bổng đột nhiên đánh về phía người đó, người đó lập tức dùng dao đỡ lấy.Lúc đó, hắn bắt đầu từ từ nói: "Không tệ, không hổ là Tề Thiên Đại Thánh, nhưng thực lực của ngươi ta cũng biết rồi, nói thẳng đi, ngươi căn bản không phải đối thủ của ta." Tôn Hầu Tử cũng nói: "Chưa giao thủ mà đã nói lớn rồi, xem ta đánh ngươi về nguyên hình!" Luồng bóng đen đó bắt đầu ứng chiến, mấy hiệp sau khó phân thắng bại, Phương Minh ở một bên từ chiêu thức của hắn nhìn ra, thực ra đây là Ác Mộng.Ác Mộng thấy khó giành chiến thắng, lại không giỏi đánh lâu, thế là nảy ra một kế.

Hắn nói: "Vì ngươi giỏi đánh như vậy, vậy hãy giúp ta đạt mục đích đi, giết chết cả bốn sư đồ!" Sau đó một luồng khói bay qua, mắt Tôn Hầu Tử tối sầm, mất đi thần trí, muốn tấn công Phương Minh.Phương Minh thầm kêu không hay, vội vàng phòng ngự._Phương Minh lách mình một cái, Kim Cô Bổng đánh hụt, phát ra một tiếng động lớn, tiếng động lớn cũng làm Trư Bát Giới và Sa Tăng giật mình, cả hai đồng thời tỉnh dậy.

Họ không dám tin cảnh tượng trước mắt, Phương Minh vừa thấy, thật sự không có cách nào, chỉ có thể thi triển huyễn thuật, lập tức lại khiến ba người ngất xỉu.Ác Mộng thấy vậy, cười nói: "Quả nhiên ta không nhìn lầm, ngươi không phải người của Phật gia.

Một cao thủ." Phương Minh: "Ta là ai ngươi không xứng biết, thức thời thì đừng cản đường, không thì ta sẽ cho ngươi chết không biết mình chết thế nào đâu." Ác Mộng: "Ta không quản ngươi là thần thánh phương nào, ta ít nhiều gì cũng là một trong Âm Sơn Bát Quái, bị mấy câu nói của ngươi dọa sợ, chẳng phải quá mất mặt sao." Phương Minh: "Âm Sơn Bát Quái ư, chẳng qua là đám tép riu, ta

không thèm để vào mắt.” Ác Mộng có chút não nộ, nói: “Các hạ bớt nói nhảm đi, ra chiêu đi.”Lúc đó thì chậm, lúc đó thì nhanh, Phương Minh phát động đạo thuật, trong không khí xuất hiện từng đạo băng châm, bay về phía Ác Mộng, nhưng băng châm chỉ xuyên qua cơ thể hắn, hóa ra Ác Mộng miễn nhiễm với công kích vật lý.Ác Mộng chém về phía Phương Minh, bị Phương Minh lướt lên không trung né tránh.

Trong nháy mắt Phương Minh chạm đất, lập tức phát động một đạo pháp khác, Khí Động Càn Khôn.

Phương Minh nghĩ, đã vật lý công kích vô hiệu, vậy thì không bằng thử công pháp khí công, phải biết rằng, khí công là công pháp hủy diệt từ bên trong.Quả nhiên, một trận sóng khí chấn động, Ác Mộng thuận thế bị đẩy lùi hai ba mét, kết quả quỳ một chân xuống đất, sắc mặt vô cùng khó coi, không lâu sau, một ngụm máu đen liền phun ra, vô cùng chật vật.Phương Minh đang định phát động đợt công pháp khí công thứ hai, chuẩn bị một chiêu kết liễu, ai ngờ một bước nhanh xông đến trước mặt Phương Minh, dồn toàn thân khí lực, phát động đột kích, mắt thấy kiếm phong sắp chém vào Phương Minh, kết quả Phương Minh dùng sức ở eo, triển khai công kích thuộc tính lôi điện, một chiêu hoàn toàn ngoài ý liệu của Ác Mộng, suýt chút nữa bị điện giật ngất xỉu.Ác Mộng mệt mỏi rã rời kéo lê thân thể tàn phế, muốn bỏ chạy, Phương Minh há lại cho hắn cơ hội, lập tức giáng cho một đòn chí mạng.Ai ngờ Ác Mộng tinh ranh, trực tiếp chui vào cơ thể Trư Bát Giới gần nhất, xông vào giấc mộng của Trư Bát Giới, làm sao bây giờ.Phương Minh đi theo, chỉ có thể thôi động xuất khiếu, cũng tiến vào giấc mộng của Trư Bát Giới, muốn bắt giết Ác Mộng.Trong giấc mộng, có một sân viện phú lệ đường hoàng, trong sân hoa nở rực rỡ, phong cảnh tú lệ, ở một góc sân, thì Trư Bát Giới, đang bị bịt mắt, bên cạnh có năm cô nương, Phương Minh thầm nghĩ, cái đầu heo này, trong mộng cũng làm mấy chuyện này.Đang định

quay người, đột nhiên phát hiện, trong năm người kia có một bóng dáng đáng ngờ, bốn cô nương kia đều mày nở mặt tươi, hoa chi loạn chiến, nhưng chỉ riêng một người không nói không cười, thần sắc căng thẳng, hình như đang trốn tránh.Thấy vậy, Phương Minh bước đến, gọi cô ta lại, hỏi: "Đầu heo, ngươi có biết tội của mình không?" Trư Bát Giới giật mình, tháo bịt mắt ra, kinh khủng vạn phần: "Sư phụ, sao người lại ở đây?" Phương Minh: "Những người kia ngươi đều nhận ra sao?

Ở đây làm càn." Trư Bát Giới: "Sư phụ có điều không biết, mấy vị này đều là những người trong mộng mà lão Trư ta hằng mong ước, ta giúp người giới thiệu nhé." "Bốn vị đều được đặt tên Mai Lan Trúc Cúc, đều là những người phụ nữ xinh đẹp nhất mà lão Trư ta từng thấy." Phương Minh lại hỏi: "Thế còn vị kia thì sao?" Phương Minh chỉ vào người phụ nữ thần sắc đáng ngờ kia.Trư Bát Giới nhìn nhìn: "Cái này là ai vậy?" Gãi gãi đầu.Người phụ nữ kia: "Sao lại quên ta nhanh thế, ta là Mộng Mộng đây mà." Trư Bát Giới đang khổ sở.Phương Minh: "Đừng làm ta buồn nôn, Ác Mộng, hiện nguyên hình đi." Vừa nói Phương Minh liền thi pháp đạo thuật Vô Ảnh Thủ, một tay tóm chặt lấy Ác Mộng.Ác Mộng muốn chạy, liền thi triển mê hồn chú lên Trư Bát Giới, khiến Phương Minh trong mắt Trư Bát Giới biến thành bộ dạng yêu quái, còn mình thì biến thành bộ dạng Phương Minh, sau đó cầu cứu Trư Bát Giới, Trư Bát Giới quả nhiên tiến lên can nhiễu Phương Minh.Phương Minh thật sự bái phục, có đồ đệ như vậy thật sự sắp thổ huyết rồi.Nhưng cũng không có cách nào, chỉ đành trước tiên ổn định rồi định thân Trư Bát Giới lại, khiến hắn ngất xỉu, lúc đó Ác Mộng đã thoát khỏi cơ thể Trư Bát Giới, đi đến một khu rừng cây trú nạn.Nhưng, Phương Minh cũng không phải dễ dàng để trốn, lập tức đuổi theo, đến rìa rừng cây, thông qua Thiên Nhãn quét qua, phát hiện ra Ác Mộng, dùng Di Hình Hoán Ảnh đến bên cạnh Ác Mộng.Hắn một tay tóm chặt lấy, hỏi: "Sư đồ ta vốn dĩ không gây thù

chuốc oán với ai, ai đã chỉ đạo ngươi làm như vậy?" Ác Mộng tuy bị bắt giữ, nhưng cắn răng không nói ra chủ mưu đằng sau.Trong lúc Phương Minh giáng đòn cuối cùng vào hắn, hắn dường như nhìn thấy năng lượng trong cơ thể Phương Minh, cuối cùng dồn hết chút sức lực cuối cùng la lớn lên không trung của rừng cây: "Mau chạy!" Phương Minh sau khi hiểu rõ, nhìn lên không trung của rừng cây chỉ thấy lá cây lay động.Ngày sau nhất định sẽ có chuyện bất thường xảy ra._Ngày thứ hai trời vừa sáng, Tôn Hầu Tử khẽ mở hai mắt, đột nhiên một con cá chép vẫy đuôi đứng dậy cầm Kim Cô Bổng nhìn quanh bốn phía, lúc này Phương Minh đang ngồi thiền, ngày hôm qua ít nhiều gì cũng tổn hao một chút tinh lực, sau này sẽ còn có yêu ma quỷ quái, phải nắm chặt thời gian hồi phục.Động tĩnh của Tôn Hầu Tử khẽ làm Trư Bát Giới và Sa Tăng tỉnh giấc, Trư Bát Giới dụi mắt: "Hầu ca à, sáng sớm đã múa thương nghịch côn làm gì vậy?" Tôn Hầu Tử: "Câm miệng, đồ ngốc, tối qua suýt chút nữa bị yêu tinh giết chết mà không biết." Trư Bát Giới nghe có yêu quái cũng cảnh giác, nhưng bốn phía không có dị thường.

"Hầu ca, chẳng lẽ mơ thấy ác mộng rồi sao." Trư Bát Giới chép chép miệng.Tôn Hầu Tử cũng thấy xung quanh không có gì bất thường, trong lòng tự hỏi.Phương Minh: "Ta thấy các ngươi à, tối qua gió thổi mưa dông bị cảm lạnh, bắt đầu mơ thấy ác mộng rồi." "Xem các ngươi ngày ngày hung thần ác sát mà còn mơ thấy ác mộng, giấc mơ của ta tối qua mới đẹp làm sao, mơ thấy sư phụ cơ." Trư Bát Giới lại nói.Phương Minh khóe miệng giật giật, bất đắc dĩ lắc đầu.Tôn Hầu Tử không hiểu, dù sao cảm giác quá chân thực.Nhanh chóng Phương Minh và ba đồ đệ quyết định tiếp tục lên đường, chỉ khi sắp đi, Tôn Hầu Tử nhìn thấy trên xà nhà có vết chém sâu.

Hắn định đi xem, nhưng bị Phương Minh gọi lại, tiếp tục lên đường.Không biết từ lúc nào đã đi đến giữa trưa, trước mắt là một

ngọn núi hoang vu, trên núi tấc cỏ không mọc, nhưng lại bị đá lởm chởm bao phủ, vô cùng hiểm trở.Tôn Hầu Tử từ xa vọng nhìn ngọn núi đó, đá lạ dựng đứng, đỉnh núi càng mây xanh dày đặc, khiến ngọn núi vốn đã quỷ dị trở nên càng thần bí hơn.Ở một bên khác, trong Âm Sơn Cổ Lâu, lại có một cảnh tượng khác.Có bảy con yêu quái thân hình khác lạ đang trong bóng tối nhìn động thái của Phương Minh cùng một hàng người.Đột nhiên, một trong bảy người đó dùng lực ném ly rượu vào trong ảo cảnh.

"Đệ tử thứ tám quá vô dụng, lại bị loại người như vậy dễ dàng giết chết, ta không cam tâm." Một người trong số đó nói.Người khác nói: "Đừng buồn nữa, Ngũ ca, chúng ta cuối cùng cũng sẽ đòi nợ máu bằng máu." Ở một bên, một người phụ nữ thân hình mảnh mai thướt tha cũng lên tiếng, nói: "Đại ca, tiểu muội có một chuyện không rõ, chúng ta vốn không oán không thù gì với bốn người này, huống hồ còn có Tôn Ngộ Không, vì sao lại phải ngăn cản?

Chẳng lẽ chỉ vì....." Người đàn ông cao lớn kia trừng mắt nhìn người phụ nữ đó một cái đầy ác độc, nói: "Tam muội, muội có điều không biết, chúng ta làm như vậy không chỉ vì được người ủy thác, mà còn có vinh dự của ta." Mọi người không hiểu, nhìn hắn.Hắn lại nói: "Ta thân mang tuyệt kỹ, nhưng lại chỉ có thể ở trong Âm Sơn bị Thiên giới trói buộc, vì vậy, nhất định phải giết chết bốn người này, mới có thể khiến Thiên giới trả lại tự do cho ta." Một người đột nhiên tiến lên, quỳ một chân xuống đất, nói: "Đại ca, họ đã tiến vào địa giới Loạn Thạch Sơn của chúng ta, ta muốn xuất chiến vì đệ tử thứ tám báo thù, để họ bỏ mạng ở Loạn Thạch Sơn, chúng ta được tự do." "Được, đi đi.

Ta đợi tin tức thắng lợi của ngươi." Người đó cúi đầu bái rồi đi ra ngoài.Ở một bên, Phương Minh khó khăn lắm mới leo lên giữa sườn núi.

Đang định leo lên tiếp, đột nhiên đất rung núi chuyển, đá vụn trên núi bắt đầu rung động.Ngay sau đó từng khối đá vụn bay lên không, hóa thành một người đá, người đá la lớn: "Ngươi làm hại đệ tử thứ tám của ta chết thảm, ta muốn đòi nợ máu bằng máu!" Tôn Hầu Tử thấy vậy, vội vàng lấy Kim Cô Bổng ra, Trư Bát Giới, Sa Tăng cũng lấy vũ khí ra chuẩn bị ứng chiến.Sa Tăng: "Yêu quái này thật kỳ lạ, chúng ta và ngươi chưa từng quen biết, vậy mà lại nói chúng ta làm hại đệ tử thứ tám của ngươi, thật là nực cười." Trư Bát Giới cũng la lớn: "Yêu quái lại dám to gan như vậy, dám cản đường ta, có danh xưng gì không?" "Ta chính là Sơn Ma của Loạn Thạch Sơn, các ngươi mau nộp mạng đi." Phương Minh vừa nghe liền biết đó là một trong Âm Sơn Bát Quái, nhất định là đến báo thù cho Ác Mộng.Trong lúc Phương Minh đang nghĩ cách, Tôn Hầu Tử nói: "Xem ra trên đường đến Thiên giới yêu quái thật nhiều quá!" Thế là cầm Kim Cô Bổng xông thẳng lên phía trước.

Tôn Hầu Tử xoay một vòng Kim Cô Bổng, lập tức biến ra Hồng Anh Thương, đâm về phía người đá kia.Người đá lập tức hóa thành mảnh vụn.Tôn Hầu Tử cảm thấy không thể nào dễ dàng như vậy, thế là toàn thân gào thét: "Bảo vệ tốt sư phụ!" Lúc này Phương Minh vẫn đang quan sát, muốn xem xem Sơn Ma còn có thể giở trò gì.Lúc đó, những hòn đá trên mặt đất đột nhiên nổi lên giữa không trung, đá vụn xuyên không, như những vì sao băng rơi xuống Phương Minh, Phương Minh đã chuẩn bị sẵn sàng để ứng phó.Nhưng Sa Tăng bước nhanh xông lên, biến Xẻng Nguyệt Nha thành một tấm khiên lớn chắn trước mặt Phương Minh, Phương Minh thầm nghĩ, những lúc quan trọng thế này Sa Tăng cũng khá có 'tính tồn tại' đấy chứ.Thế công càng lúc càng mãnh liệt, tấm khiên của Sa Tăng cũng sắp không chống đỡ nổi, Trư Bát Giới và Tôn Hầu Tử dồn toàn thân khí lực muốn tìm thực thể, nhưng đều vô bổ.Lúc đó, Phương Minh âm thầm phát lực, trong tay lặng lẽ triển khai đạo thuật, sử dụng Âm Dương Hỗn Độn

Quyết, quét qua xung quanh, phát hiện một nơi tồn tại tà khí.

Phương Minh hiểu ra, quyết định dẫn rắn ra khỏi hang.Phương Minh giả vờ sợ hãi, nói với Sa Tăng: "Nhất định phải bảo vệ tốt vi sư nhé." Sa Tăng cũng tự tin: "Người cứ yên tâm đi, sư phụ." Trong lúc nói, Phương Minh dùng sức ở lòng bàn tay, trong miệng lẩm bẩm: "Liệt Hỏa Chưởng tầng hai, Hỏa Long Công Tâm." Hắn đánh một chưởng thật mạnh xuống đất, nhìn thì không có gió không có sóng, nhưng thực chất bên dưới lòng đất có một con hỏa long, ngọn lửa đó nhanh chóng lan rộng, xông thẳng đến luồng tà phong lúc trước.Sơn Ma bị đánh bật ra nguyên hình, thân hình của hắn cũng hiện ra trước mặt sư đồ bốn người.Một tráng hán cường tráng, trên khuôn mặt thô kệch phủ đầy râu rậm.

Tôn Ngộ Không thầm nghĩ: "Quả nhiên cũng có vài chiêu đấy chứ, trách sao đệ tử thứ tám lại chết dưới tay nó." Tôn Ngộ Không thấy cơ hội, trong nháy mắt xông lên, cầm Kim Cô Bổng biến thành Hồng Anh Thương, dùng sức mạnh của chín trâu hai hổ đâm tới.Nhưng, cây Hồng Anh Thương kia lại dừng lại trên da thịt của hắn, cứng rắn đến mức nào chứ.

Sơn Ma trước tiên giật mình, sau đó cười cười, nói: "Uy lực của Kim Cô Hồng Anh Thương cũng chỉ đến thế mà thôi." Vừa nói xong liền người ngựa hợp nhất, đột nhiên phát lực, ưỡn ngực, lập tức đẩy Tôn Hầu Tử văng ra xa năm mét, Trư Bát Giới cũng xông lên tiếp viện, nhưng cũng vô ích.Phương Minh thấy vậy càng không thể đứng ngoài cuộc, thế là, quan sát Sơn Ma, tìm điểm yếu của hắn, phát hiện phía sau eo có một vết nứt.Sơn Ma lớn tiếng hô hào, xông về phía bốn người Phương Minh, Phương Minh từ các phương diện nhìn ra lộ tuyến tấn công của hắn, trực tiếp đá một hòn đá dưới chân, trong tình huống thần không biết quỷ không hay, làm Sơn Ma vấp ngã.Sơn Ma ngã xuống, vết nứt hoàn toàn lộ ra trong không khí, Tôn Hầu Tử lập

tức nắm lấy cơ hội, cầm Hồng Anh Thương xông về phía Sơn Ma, trực tiếp dùng sức đâm vào vết nứt ở eo của Sơn Ma.Chỉ nghe Sơn Ma kêu thảm một tiếng, sau đó cơ thể hắn liền bắt đầu tan xương nát thịt.

Nhưng lúc đó, Sơn Ma dồn toàn thân khí lực, sử dụng chút sức mạnh cuối cùng trong cơ thể để hồi phục thân thể.

Nhưng thể lực suy kiệt.Sơn Ma kéo lê thân thể mệt mỏi rã rời, nói với Tôn Ngộ Không: "Trong số các ngươi, có cao thủ tồn tại." Tôn Hầu Tử cười, nói: "Biết lão Tôn gia gia lợi hại thì ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi." Sơn Ma chỉ cười khổ một tiếng, lạnh lùng nói: "Còn lâu mới đủ." Chỉ là một câu nói quá nhẹ, Tôn Hầu Tử cùng mọi người không nghe thấy.Sơn Ma nhìn Phương Minh rồi lại nói: "Ngươi tưởng như vậy là xong rồi sao?

Quá ngây thơ." Vừa nói xong liền lại biến cơ thể thành khối đá, điều khiển những khối đá xung quanh, trong chốc lát cả ngọn núi chia thành hai nửa, các loại thiết bị bay lên không, lại trên không trung hình thành một người khổng lồ bằng đá cao mấy chục mét, người khổng lồ này hung thần ác sát, rõ ràng là muốn chạy về phía Phương Minh.Phương Minh hiểu ra, Sơn Ma phát động sức mạnh cuối cùng trong cơ thể để tập hợp thành người khổng lồ, mục đích của hắn là muốn ngọc đá cùng tan, muốn cùng chết với họ.Không ngờ lại có chút quá đơn giản, Phương Minh muốn thi triển hỏa công, đột nhiên phát hiện bên cạnh có các đồ đệ của mình, cảm thấy nên thu liễm lại một chút thì tốt hơn.Không có cách nào, Phương Minh chỉ có thể ở xa âm thầm thao túng pháp thuật, trước tiên thôi động một ít lửa nhỏ, thiêu đốt dưới chân người khổng lồ bằng đá kia.Ngay sau đó lửa thế từ từ lớn hơn một chút, sau đó, người khổng lồ kia rõ ràng có chút cảm giác bất an.Lúc này Tôn Hầu Tử nhìn ra điểm yếu của người khổng lồ này, thực chất là sợ lửa, thế là trong tay luyện ra Tam Vị Chân Hỏa, đã

luyện ra khi đánh Hồng Hài Nhi, bây giờ đúng lúc có đất dụng võ, công kích về phía người khổng lồ kia.Lúc này tuy trên núi không có lấy một cây gỗ nào, tấc cỏ không mọc, nhưng vẫn bốc cháy rừng rực, đốt cháy những làn khói đặc.Người khổng lồ kia giãy dụa vài giây, sau đó những vết nứt trên cơ thể bắt đầu lớn dần và sâu hơn, trong nháy mắt nổ tung thành nhiều mảnh vụn, Sơn Ma cũng từ trong hạch tâm của người khổng lồ nổ tung ra.Sơn Ma bị nổ văng xuống đất, một ngụm máu tươi phun ra trên mặt đất, không thể động đậy, chỉ có thể bị luân lạc vào tình cảnh mặc người xẻ thịt, Tôn Hầu Tử, vội vàng tiến lên, muốn giáng cho một đòn chí mạng.Theo tiếng côn rơi xuống, cơ thể Sơn Ma lập tức thành hai nửa, sau đó, lại từ từ biến thành những khối đá, thật sự biến mất.Tính đến bây giờ, đã đánh nhau cả buổi chiều, mọi người cũng đều tinh bì lực tẫn, Phương Minh cũng nhanh chóng hấp thu tinh nguyên trong cơ thể Sơn Ma.

Hắn biết đây chỉ mới là khởi đầu.Trong đêm, họ đã vượt qua ngọn núi, ở phía bên kia chân núi hạ trại, ngủ lại một đêm.

Vây quanh đống lửa, Trư Bát Giới nhớ lại, con yêu quái sáng nay.Trư Bát Giới hỏi Tôn Hầu Tử: "Ta nghe nói con yêu quái sáng nay có huynh đệ, chuyện gì vậy, ngươi biết không?" Tôn Hầu Tử nhìn đống lửa, lại nhìn Phương Minh, nói: "Sư phụ, đừng sợ hãi, con biết một chút về lịch sử của con yêu quái ngày hôm nay, nghe lão Tôn con kể tỉ mỉ nhé." Phương Minh cạn lời, thôi được rồi, cho Tôn Hầu Tử cơ hội ra vẻ một chút đi.Yêu quái gặp phải hôm nay, tên là Sơn Ma, một trong Âm Sơn Bát Quái.Tương truyền trước trận đại chiến Phật Đạo, Âm Sơn là nơi cực thiên cực âm, đã là nơi cực âm, thì không thể thiếu yêu ma quỷ quái làm càn.Âm Sơn lúc đó có thể nói là nơi yêu ma quỷ quái tiên tiến, nhưng, một khi yêu tinh nhiều, quần long vô thủ, tự nhiên không phục quản giáo, thường xuyên sẽ đánh nhau ẩu đả.Sau đó trong một đám yêu quái có tám con yêu quái từ đó nổi bật lên, xưng

huynh gọi đệ, trong đó hình như có một nữ yêu quái, tình cảm giữa họ như tay chân, cùng nhau đồng tâm hiệp lực chinh phục những yêu quái khác trên Âm Sơn, sau đó biến Âm Sơn thành địa bàn của mình, từ đó khiến người đi qua Âm Sơn cũng không dám vượt qua Âm Sơn.Tương truyền có một ngày Thái Ất Chân Nhân đi qua Âm Sơn, thấy Âm Sơn này âm khí cực nặng, thế là liền kiên quyết lên núi, thấy tám con yêu quái kia, hoành hành tác ác, thế là, dùng pháp thuật, biến Âm Sơn thành một vùng đất hoang sơ, khiến họ không thể lại xuống phàm gian tác ác, sau đó, người của Âm Sơn đều biết pháp thuật, có lúc sẽ xông xuống nhân gian tác ác, Thái Ất thi pháp kết giới, nhốt họ trong Âm Sơn, khiến họ không thể ra ngoài, kết giới cũng chỉ có người của Thiên giới mới có thể phá.Phương Minh ở một bên nghe dĩ nhiên không kiên nhẫn, bởi vì chuyện này đã được phê chuẩn.Sa Tăng hỏi: "Hầu ca, vậy huynh có biết phân biệt ai hoặc phân biệt ai có năng lực gì không?" Tôn Hầu Tử lắc đầu: "Hành tung của họ vô cùng thần bí, mỗi người có một tuyệt kỹ riêng, tư chất thậm chí còn trên ta." "Ta chỉ biết hình như có chút liên hệ với bát quái." Tôn Ngộ Không lại bổ sung.

"Đừng nói nhiều yêu quái như vậy nữa, mọi người đi ngủ sớm đi." Phương Minh không tiếp tục nghe nữa, hắn vô vị nói.Thế là hắn liền ngủ thiếp đi.Dĩ nhiên hắn hiểu rõ năng lực của tám con yêu quái đó.Lão Bát Ác Mộng, thiện trường nhiếp hồn nuốt tim, mê hoặc tâm trí.Lão Thất Sơn Ma, có thể gây ra đất rung núi chuyển, da thịt của nó cũng cực kỳ cứng rắn.Lục Quái Phong Vô Tử, ra tay tương đối tàn độc, không chém người bằng phong đao thành thịt nát thì sẽ không cam tâm.Ngũ Quái Diễm Nhận Quái, người này khiêm tốn, nhưng năng lực vô cùng mạnh mẽ, có thể thiêu đốt mọi vật chất, uy lực của nó không kém Tam Vị Chân Hỏa.Lão Tứ Hoa Lôi, công pháp lôi kích xuất thần nhập hóa, lại có thần khí Hắc Lôi Đao.Lão Tam là người phụ nữ duy nhất, tên là Hồn Ngọc Nhi, tuy dung mạo xinh đẹp như

hoa, nhưng lòng dạ lại độc ác như rắn rết, không chỉ giỏi mê hồn thuật, mà thủy chi tuyệt kỹ của cô ta cũng vô cùng siêu phàm, khiến người khó lòng chống đỡ.Nhị Quái Địa Sát hung thần ác sát.

Người này tính khí nóng nảy, hầu như gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, thông qua kỹ xảo hòa mình vào đại địa, có thể nói là vô giải khả kích.Người lớn nhất là Đại ca Ma Long Quái, có thể bay trời độn đất vô sở bất năng, có thể nuốt nước đất lửa, điều khiển sấm sét chế ngự núi non, lại còn có thể nhiếp nhân tâm phách, quả thực là tập hợp của mấy kỹ năng kia.Cũng chính vì như vậy, Phương Minh Minh mới đồng ý phong ấn, nếu không cứ tiếp tục phát triển hoặc bị Phật giới sử dụng cuối cùng cũng là một tai họa.Nhưng cũng không có một ngày nào đối phó, chỉ đành tùy cơ ứng biến, nhưng hắn vẫn luôn cảm thấy hành vi của Âm Sơn Bát Quái có thể là do người chỉ đạo.Không biết là ai, nhưng lại không thể biết được.Có lẽ, trên đường đến Thiên Đình sẽ gặp lại cố nhân cũng không chừng, tóm lại trước tiên hồi phục tốt pháp lực mới là quan trọng.Hắn đã ngủ một chút rồi.Trong Âm Sơn Cổ Lâu, trên bầu trời điện chớp sấm rền, cuồng phong gào thét.

"Tức chết ta rồi, lại có thêm đệ thất chết thảm dưới suối vàng, chẳng lẽ bốn sư đồ kia có cao nhân giúp đỡ?" Tứ Quái Hoa Lôi phẫn nộ nói.Diễm Nhận Quái lại nói: "Tuy rằng thảm bại, nhưng không thể không nói hắn cũng có chút mạnh mẽ." Phong Vô Tử: "Ngũ ca, đã đến lúc nào rồi, đừng có trưởng uy phong của người khác, diệt đi uy phong của mình, có lợi hại hơn nữa thì có thể lợi hại bằng Đại ca, Nhị ca sao?" Diễm Nhận Quái: "Lời của đệ cũng có lý, chỉ là so với Đại ca thì vẫn còn xa vời vợi." Đại ca Ma Long Quái đang ngồi ở chính giữa đại sảnh, lông mày cau chặt, trong lòng biết không thể lại mất đi huynh đệ nữa, như vậy tự do cũng vô ích.Hắn muốn cùng các huynh đệ của mình ra ngoài làm cho thế giới này long trời lở đất, nếu chỉ còn

lại một mình, vậy thì thật sự không có ý nghĩa.Hồn Ngọc Nhi nhìn ra ý của hắn, thế là nói: "Đại ca không bằng trước tiên để muội đi thăm dò hư thực, muội bảo đảm có thể toàn thân rút lui, đợi sau khi muội quay về mọi người hãy cùng bàn bạc cách đối phó tiếp theo." Ma Long Quái nghe xong, cảm thấy cũng có lý, thế là liền nói với Hồn Ngọc Nhi: "Nhớ kỹ nhất định phải bảo vệ tốt bản thân." "Yên tâm đi," Hồn Ngọc Nhi vuốt ve váy của mình, nói: "Muội chưa từng thất thủ." Đợi khi mọi người lui ra, Ma Long Quái vẫn còn trầm tư, hắn nhớ lại lời "Mau chạy" của Ác Mộng trước khi chết, và rồi cái chết của Sơn Ma lần này.Trong lòng hắn có chút nghi ngờ, liệu có phải Thiên giới đang giở trò, có cao nhân đang âm thầm làm khó dễ.Bất kể thế nào, hắn cũng sẽ đợi Tam muội quay về rồi mới tính.

Ngày nọ, bốn thầy trò lại lên đường đi Thiên giới.

Khi đi qua giờ Mão, họ tình cờ gặp một ngôi miếu.

Ngôi miếu vô cùng đơn sơ, tượng thần trong miếu là một đạo sĩ vô danh, Phương Minh cũng nghi ngờ, tự nhủ: "Mình không biết là đạo trưởng nào đây."Đột nhiên, từ phía sau tượng thần, một đạo sĩ râu dài bước ra, thân mặc đạo phục.

Chương 508

Nhưng đạo phục có vài chỗ vá víu, trông rất rách rưới.

Phương Minh cẩn thận nhìn vị đạo trưởng, chỉ thấy đạo trưởng sắc mặt hồng hào, rồi lại nhìn tượng thần trong miếu, lại có vài phần tương tự.

Hắn không khỏi tiến lên thỉnh giáo.Phương Minh: "Bốn thầy trò ta đi ngang qua đây, không biết đạo trưởng xưng hô thế nào?"Lão đạo vuốt vuốt chòm râu dài, rồi chậm rãi nói: "Ta là Ngũ Tán đạo nhân, chủ nhân của ngôi miếu rách này."Tôn Ngộ Không nhảy lên mái miếu, nói: "Cái lão đạo sĩ này thật thú vị, cứ thích làm ra vẻ thần bí."Lão đạo cười mà không nói.Phương Minh: "Hỗn xược!

Không được vô lễ.

Ta và đạo trưởng chưa từng gặp mặt, đạo trưởng đã chịu tiếp đãi chúng ta là tốt lắm rồi, mau mau xin lỗi đi."Tôn Hầu Tử khinh thường nói: "Từ xưa chó đạo sĩ không biết tự lượng sức, sư phó cái đạo lý này cũng không hiểu sao?"Phương Minh: "Ta càng nên mở rộng lòng mình, tranh thủ hòa bình mới phải." Lúc này Phương Minh cũng không tiện cư xử quá.Vị đạo nhân lên tiếng: "Chư vị tăng hữu, xin đừng sốt ruột.

Nếu không chê lão đạo, nguyện mời chư vị ở lại đây dùng bữa, thậm chí có thể cùng nhau luận bàn đạo lý Phật, Đạo.

Hy vọng tăng hữu có thể đồng ý."Phương Minh: "Còn gì tốt hơn nữa!"Sau vài lần trò chuyện, mới biết, đạo nhân kia nguyên là tán tu dưới núi Thái Hành, vì ngẫu nhiên gặp Thiên Tôn, được ngài chỉ điểm, liền ngày đêm tu luyện.

Tượng thần kia chính là tượng Thiên Tôn.Trư Bát Giới vừa ăn

vừa nói: “Yêu, cũng đắc đạo thành cao đạo rồi, vậy chẳng phải pháp lực cao cường lắm sao?”Đạo nhân kia chỉ vuốt vuốt chòm râu dài, cười mà không nói.Tôn Hầu Tử nhìn thấy lại nói: “Lại làm ra vẻ huyền bí nữa rồi.”Ăn cơm xong, Phương Minh và lão đạo một mình trò chuyện trong sân.

Lúc này, bề ngoài hai người đang bắt tay, nhưng thực chất đang thăm dò hư thực nội lực của lão đạo.Lão đạo vốn đang khép hờ hai mắt đột nhiên mở bừng, không ngờ Phương Minh lại có đạo lực mạnh mẽ đến thế.Ngay sau đó lại cười cười, nói: “Xem ra các hạ định là cao nhân, nhưng vì sao lại hóa thành tăng lữ, che mắt người đời?”Phương Minh cười khổ: “Đạo trưởng có điều không biết, sở dĩ ta rơi vào cảnh khốn cùng này đều do nhà Phật gây ra.

Ta bây giờ chỉ muốn mau chóng trở về Thiên giới, để minh chính thân phận.”Ngũ Tán đạo nhân cười nhạt: “Các hạ yên tâm, nếu có việc gì cần ta giúp đỡ, tại hạ nhất định sẽ dốc hết sức.”Phương Minh: “Vậy thì làm phiền đạo trưởng rồi.”Phương Minh cũng biết, đường phía trước gập ghềnh hiểm trở, tinh lực chưa phục hồi, một mình đối mặt chắc chắn sẽ chịu thiệt, không chừng còn thêm vết thương mới.

Dựa vào ba đồ đệ cũng sức lực đơn bạc, khó mà thành công, có thể làm, chỉ có thể rộng kết đạo hữu.Ngũ Tán đạo nhân tuy thực lực không bằng mình, nhưng lại trên ba đồ đệ kia, không chừng còn có nhiều tiên pháp võ kỹ hơn, nên sau này không chừng sẽ có một vài chỗ dùng đến.Trong lòng hắn thầm nghĩ, chuẩn bị cho tương lai.Trong nháy mắt mặt trời đã ngả về tây nam, bốn thầy trò chỉnh đốn hành trang, tiếp tục lên đường, dọc đường thầy trò cũng trò chuyện rất nhiều, hòa thuận.Đợi đến khi trời tối dần, bốn người cũng đã mệt mỏi, Phương Minh xuống ngựa nghỉ chân bên đường, muốn tìm xem gần đó có nhà dân nào không, tiện thể nghỉ ngơi.Lúc này, bỗng từ xa trên đường đi tới một cô nương, ăn vận như thiếu nữ nông gia, tay trái

cầm một bó hoa, đôi mắt lay động lòng người, lông mày cong như vẽ.Nàng dừng bước trước mặt Phương Minh và những người khác.Đầu tiên là Trư Bát Giới nhìn ngây người, không thể không thừa nhận, chưa từng thấy người nào sinh đẹp đến vậy, không khỏi mặt mày ngây ngô, tiến tới bắt chuyện.Hắn nói: "Cô nương, trời đã tối rồi, một mình đi ra ngoài, không sợ gặp kẻ xấu sao?"Cô gái kia nói: "Nhà tôi ở ngay gần đây, nên tôi không sợ."Tôn Hầu Tử và Phương Minh đều nhìn cô gái đáng nghi này, trong lòng xác định là yêu quái.Phương Minh tự nhiên không thể vạch trần, Tôn Hầu Tử sợ sư phó hiểu lầm mà trách mắng, liền kế hoạch để xem cô ả giở trò gì.Cô gái kia lại nói: "Tôi tên là Ngọc Nhi, con gái nhà phía trước.

Nếu các vị trưởng lão không chê, có thể đến nhà tôi tá túc, mẹ tôi cũng nhất định sẽ hoan nghênh."Trư Bát Giới giành nói: "Vậy còn gì tốt hơn nữa."Cô gái kia nói: "Vậy mời vào."Chỉ có Trư Bát Giới hưng phấn đi phía trước, không nghi ngờ gì, cô gái kia chính là Hồn Ngọc Nhi, không biết đang giở trò gì.Phương Minh nhận ra, không lựa chọn tĩnh quan kỳ biến, không dám khinh cử vọng động.Thế là, bốn thầy trò dắt ngựa đi tới cái gọi là "nhà" kia.

Chưa nói đến ngôi nhà gỗ đơn sơ thế nào, từ bên ngoài nhìn vào cũng đã thấy một vẻ âm u đáng sợ.Sa Tăng nói: "Không phải chứ, có ở được không vậy?"Trư Bát Giới xông lên cho Sa Tăng một bạt tai, nói: "Nói bậy gì đấy, người ta cô nương có lòng tốt cho chúng ta tá túc, không cảm ơn thì thôi, lại còn chê bai nhà người ta.

Tôi thấy cậu đi ở với ngựa đi là vừa."Sa Tăng cũng không nói gì.Hồn Ngọc Nhi lại giả vờ thông tình đạt lý, nói: "Hoàn cảnh gia đình đơn sơ, làm khó các vị rồi."Phương Minh cũng giả vờ: "Đâu có đâu có, chúng ta phải cảm ơn cô nương mới phải."Sau khi vào nhà, bên trong nhà cũng trống không, giống như vừa mới xây xong.Tôn Ngộ Không nhìn quanh hỏi: "Mẹ cô nương đâu rồi?"Hồn Ngọc Nhi nói:

“Cha cha đi cày ruộng, mẫu thân đi đưa cơm, một lát nữa sẽ về.” Rồi bổ sung: “Mấy vị trưởng lão cứ nghỉ ngơi trước, tôi đi chuẩn bị chút đồ ăn.”Nói xong liền đi vào bếp.Trư Bát Giới mắt cứ dán chặt vào bóng dáng Hồn Ngọc Nhi, thẳng đến khi Tôn Hầu Tử gọi mới hoàn hồn.Tôn Hầu Tử nói: “Nghe này, ta thấy có điều đáng ngờ, ở hoang sơn dã lĩnh, trước không thôn sau không quán, đột nhiên lại có một hộ gia đình.

Bốn phía đều là núi, làm gì có ruộng đất để cày, trời tối mà một mình ra ngoài thì quá đáng nghi.”“Lát nữa những thứ cô ta mang ra mọi người đừng có đụng vào trước.” Tôn Hầu Tử lại nói.Trư Bát Giới lúc này không vui nói: “Hầu ca, huynh nói gì thế, người ta có lòng tốt mời cơm, cho tá túc, huynh lại còn sinh sự.

Tôi thấy huynh đánh yêu quái nhiều quá, đánh ra bệnh rồi đó.”Tôn Hầu Tử không vui rồi, nói: “Cút sang một bên đi, đồ ngốc tử.”Phương Minh cũng nói: “Ta thấy Ngộ Không nói có lý, cứ tĩnh quan kỳ biến đã.”Lúc này, Hồn Ngọc Nhi mang theo lương khô và nước đi ra, nói với Phương Minh: “Đã đợi lâu rồi, mau dùng đi.”Trư Bát Giới không nói hai lời liền nhét hai cái bánh bao vào miệng, không ngừng khen ngợi: “Ngọc Nhi muội muội, ngon thật, đây là món ngon nhất ta từng ăn.”Hồn Ngọc Nhi cười cười, nói với Phương Minh ba người: “Được rồi, mấy vị trưởng lão, sao không ăn a?

Không tin tay nghề của tôi sao?”Phương Minh giả vờ ngại ngùng cười cười: “Không giấu cô nương, ta thực ra không đói, chỉ muốn tá túc một đêm thôi.”“Vậy uống chút nước đi.” Hồn Ngọc Nhi không chịu bỏ qua.Tôn Hầu Tử lại nói: “Ta cũng không khát.” Rồi giả vờ không cẩn thận làm đổ chén nước.Điều này khiến Hồn Ngọc Nhi tức giận.Nàng tức giận nói: “Ý gì đây?

Sợ ta bỏ thuốc độc sao?

Nhìn không vừa mắt trà thô cơm đạm của nhà quê chúng tôi, nếu không vừa mắt thì cút đi cho rồi!"Trư Bát Giới vội vàng đứng dậy can ngăn, nhưng ai ngờ, chưa kịp mở miệng nói, liền có chút thần trí không rõ, bắt đầu lảo đảo, cuối cùng đổ vật xuống đất.Tôn Ngộ Không thấy vậy, nói với Hồn Ngọc Nhi: "Yêu quái!

Quả nhiên tâm hoài quỷ thai."Hồn Ngọc Nhi cười nói: "Làm sao vậy, không sợ nói cho các ngươi biết, ta là Hồn Tam Nương của Âm Sơn Bát Quái, hôm nay tất cả các ngươi hãy chết ở đây đi!"Tôn Ngộ Không nói với Sa Tăng: "Mau bảo vệ sư phó trước."Rồi tay cầm Kim Cô Bổng đập thẳng vào Hồn Ngọc Nhi, nhưng ai ngờ, Hồn Ngọc Nhi vung hai tay, lại trong không trung tạo ra một bức tường nước, ngăn cản công kích.Tôn Hầu Tử dùng sức xoay một cái, biến cây gậy thành Hồng Anh Thương, muốn xuyên thủng bức tường nước, quả nhiên có hiệu quả.Sau đó, nhìn thấy sắp đâm trúng Hồn Ngọc Nhi, nhưng nàng lại hóa thành một vũng nước, vô hình vô sắc, không biết đã lẩn đi đâu.Tôn Ngộ Không nói với Sa Tăng: "Mau đưa sư phó và Bát Giới ra ngoài đợi ta, ta muốn đấu một trận cao thấp với con yêu quái này."Ước chừng nửa canh giờ sau, đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ lớn trong nhà, ngôi nhà gỗ nổ tung thành mảnh vụn.

Cả Tôn Hầu Tử và Hồn Ngọc Nhi đều bị thương.Lúc này, Hồn Ngọc Nhi nhìn thấy Phương Minh đã ở bên ngoài, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Khi nhìn thấy Trư Bát Giới, nàng lập tức chắp hai tay, niệm động chú ngữ, phát động Nhiếp Hồn Thuật.Lúc này Trư Bát Giới mắt lóe lục quang, tay cầm Cửu Xỉ Đinh Bá, một bước nhảy vọt lao thẳng về phía Tôn Hầu Tử, bị Tôn Hầu Tử linh mẫn né tránh.Tôn Hầu Tử lớn tiếng kêu: "Điên rồi!

Đồ ngốc tử, mau tỉnh lại!"Nhưng Trư Bát Giới nào có nghe lọt tai, chỉ biết một mực lao thẳng húc loạn.Tình thế bắt đầu trở nên khá

nghiêm trọng.Một mặt, Tôn Hầu Tử phải kéo theo thân thể bị thương để đối phó với Trư Bát Giới bị khống chế, mặt khác, phải đối mặt với Hồn Ngọc Nhi đang bắt đầu hồi phục nguyên khí ở một bên.Dường như cán cân chiến thắng đã nghiêng về phía Hồn Ngọc Nhi, ngay cả Hồn Ngọc Nhi cũng bắt đầu đắc ý, cho rằng thắng lợi đã nắm chắc trong tay.Nhưng, đúng lúc này, Phương Minh đã ra tay.Đầu tiên, Phương Minh phát động huyễn thuật, dùng huyễn thuật định trụ ba đồ đệ kia, ngay sau đó bắt đầu đối phó với Hồn Ngọc Nhi.Hồn Ngọc Nhi vừa nhìn thấy cảnh tượng, lập tức hiểu ra: "Thì ra ngươi mới là cao thủ thực sự, trách không được Âm Sơn Bát Quái ta liên tiếp bị thảm bại."Phương Minh mặt không biểu cảm nói: "Bây giờ đã biết rồi, vậy hãy chuẩn bị giác ngộ đi."Hồn Ngọc Nhi lại cứng miệng, nói: "Đừng tưởng giết được thất đệ bát đệ của ta là ghê gớm lắm, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào là người ngoài còn có người, trời ngoài còn có trời."Phương Minh khinh thường nói: "Má nó, ông đây thật sự muốn xem, lũ kiến hôi các ngươi có năng lực lớn đến đâu, đừng phí lời nữa, ra chiêu đi."Lời này thực sự đã chọc giận Hồn Ngọc Nhi, chưa từng chịu sự sỉ nhục như vậy, tự nhiên dốc hết sức chiến đấu, triệu tập nước xung quanh, hóa thành một quả cầu nước khổng lồ.Nàng kiêu căng nói: "Ta xem ngươi có thể đỡ được một chiêu của ta không."Nói xong liền dốc toàn thân khí lực, ném thẳng về phía Phương Minh.Phương Minh cũng không phải dạng vừa, lập tức niệm khẩu tâm pháp, sử dụng đạo pháp, khai sơn phách thạch (bổ núi bổ đá).Chỉ trong một khoảnh khắc, quả cầu nước kia từ chính giữa bị chém làm đôi, nổ tung hai bên Phương Minh, không hề tạo ra một chút uy hiếp nào cho Phương Minh.Hồn Ngọc Nhi giận dữ thất bại, nhưng vẫn tiếp tục hấp thu nước bên cạnh, rồi huyễn hóa thành một cây trường thương dài mấy chục mét, sau đó dùng tay nắm lấy, cây trường thương nước kia lập tức biến thành một cây băng trường thương.Nàng chỉ nhẹ nhàng công kích về phía Phương Minh, chỗ

Phương Minh liền xuất hiện một cái hố sâu hơn mười mét.Phương Minh né tránh không vội vàng, một tay xòe ra, triệu hoán Kim Cô Bổng, Kim Cô Bổng lập tức xuất hiện trong tay Phương Minh, rồi biến hóa thành Hồng Anh Thương.Lúc này, uy lực của Kim Cô Bổng cũng mạnh hơn Tôn Hầu Tử trăm lần, lực sát thương của nó không thể coi thường.Kết quả, sau mấy chục hiệp kịch chiến, Hồn Ngọc Nhi bại trận.Khi Hồn Ngọc Nhi thất bại, đã không còn sức để chống đỡ, nàng nhìn thấu đôi mắt Phương Minh, hiểu ra người này không phải phàm nhân, ngay cả đại ca cũng chưa chắc đã là đối thủ.

Thế là nàng đưa ra thỉnh cầu cuối cùng.Nàng run rẩy nói: "Ta biết ngươi lợi hại, nhưng đồ đệ của ngươi chỉ có ta có thuốc giải, nếu muốn thuốc giải ta có thể cho, nhưng có một điều kiện."Phương Minh có chút ngạc nhiên, nói: "Điều kiện?"Hồn Ngọc Nhi: "Không được ra tay với huynh đệ của ta, không cần tự do, chỉ cần quản thúc thành công, bản tính bọn họ đều không xấu."Phương Minh lại nói: "Nếu giết ta thì sao?"Hồn Ngọc Nhi: "Không đâu, ta sẽ truyền tín hiệu cho bọn họ.

Ta bây giờ chỉ còn một hơi thở cuối cùng, nếu không giết ta ta cũng không sống nổi tối nay."Phương Minh gật đầu, nói: "Ta có thể đồng ý, nhưng ngươi cũng phải đồng ý với ta một chuyện, lát nữa đồ đệ của ta sẽ kết liễu ngươi, ta hy vọng ngươi không tiết lộ thực lực của ta."Hồn Ngọc Nhi: "Ta hiểu rồi, nhất định sẽ đồng ý."Phương Minh lại hỏi: "Ngươi có biết ai đã cản trở ta đi Thiên Đình không?"Hồn Ngọc Nhi lắc đầu: "Ta chỉ biết vị đại thần Thiên giới kia, đã lấy việc gỡ bỏ kết giới Âm Sơn làm cái giá để ta giết ngươi."Phương Minh cau chặt mày, nói: "Được rồi, yên tâm đi, ta sẽ giữ lời hứa."Huyễn thuật lui đi, Tôn Hầu Tử thấy Hồn Ngọc Nhi bị trọng thương, cho rằng công kích vừa rồi của mình mới có hiệu quả, thế là vội vàng xông lên bổ một đòn chí mạng.Hồn Ngọc Nhi đã chết,

Phương Minh cũng thu được không ít tinh nguyên thể lực trên người nàng.Không ngờ, vẫn luôn có kẻ đứng sau, rốt cuộc là ai ở Thiên giới đã làm chuyện này?

Hắn nhìn lên bầu trời, bất lực lắc đầu, thở dài một hơi.Trong Âm Sơn Cổ Lâu, Ma Long Quái nhận được tin tức tử vong truyền về của tam muội, biết trong bốn người kia có người phi phàm, cũng sẽ không giết huynh đệ nữa.Lúc này trong lòng hắn ngũ vị tạp trần, một lòng muốn thoát khỏi Âm Sơn, dù cho không được làm ác nữa cũng cam tâm.Hắn nhìn các huynh đệ nghĩa phẫn điền ưng muốn báo thù, nhưng cũng hiểu, báo thù rồi thì sao, chỉ mất thêm huynh đệ mà thôi.Vì vậy, hắn quyết định không báo thù, hắn đã nghĩ ra một kế hiểm, không quản là ai, hắn nhất định phải đích thân gặp gỡ bốn thầy trò kia.Một con chim bay tới đậu trước mặt Phương Minh, hắn cười ngựa xé mở phong thư, trên đó hiển nhiên viết: "Cung thỉnh bốn thầy trò tụ họp tại Âm Sơn Cổ Lâu."Đây là một chiêu hiểm kỳ, nếu Phương Minh không chết dưới tay Hồn Ngọc Nhi, liền đánh giết tại chỗ.

Nếu Phương Minh sống sót, vậy thì phải xem cao nhân kia có đủ năng lực phá giải kết giới Âm Sơn không.Chỉ cần phá giải kết giới, hắn đều nguyện ý làm.Ở một bên, Tôn Hầu Tử vẫn luôn khuyên Phương Minh: "Sư phó, đây rõ ràng là một cái bẫy, Âm Sơn Bát Quái ai nấy đều hung tàn bạo ngược, nhất định muốn bắt chúng ta như bắt rùa trong chum."Phương Minh không cho là đúng, nói: "Ngươi cho ta là rùa rụt cổ sao?"Tôn Hầu Tử ngượng ngùng nói: "Ta không có ý đó.

Bát Giới!"Trư Bát Giới cũng không dám đi.Nhưng trong lòng Phương Minh, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để đi.Bởi vì hắn thực sự muốn biết rốt cuộc ai là chủ mưu phía sau, ẩn ẩn có một dự cảm, trong Thiên giới có người muốn giết hắn.Sẽ là ai đây?

Người biết thân phận của hắn hầu như không có, thân phận hiện tại của hắn cũng không đến nỗi khiến đại thần Thiên giới chú ý,

khẳng định sự tình có điều kỳ lạ.

Hắn nhất định phải tìm Ma Long Quái hỏi cho rõ ràng.Con đường đi Thiên Đình thỉnh kinh còn dài.

Thiên giới mà hắn hằng mong muốn, có lẽ đã thay đổi diện mạo.Thế là Phương Minh liền cùng các đồ đệ đi theo hướng Âm Sơn Cổ Lâu trong lòng.Bất luận thế nào, đây cũng là bước đầu tiên để vén màn bí ẩn.Phương Minh đang trên đường đến Âm Sơn.Tôn Hầu Tử vẫn luôn oán trách: "Sư phó, huynh không biết Âm Sơn Cổ Lâu có bao nhiêu yêu ma quỷ quái đâu.

Con đường kia cũng gập ghềnh vô cùng.

Con sợ ngài lúc đó sẽ hối hận a."Phương Minh không để ý, chỉ nói: "Ta đã lựa chọn rồi, sẽ không hối hận, chúng ta cứ đi thôi."Thực ra, Phương Minh cũng không chắc có phải là cạm bẫy không, nhưng, bây giờ suy nghĩ rối loạn, cảm thấy người sắp chết, lời nói cũng thiện, lựa chọn tin vào di ngôn lúc lâm chung của Hồn Ngọc Nhi.Trư Bát Giới cũng cực kỳ không tình nguyện, nhưng chỉ có thể nghe lời sư phó.Lần đi này, trông có vẻ hung nhiều cát ít.Ở một bên khác, trong Âm Sơn Cổ Lâu, năm con yêu quái còn lại đang họp.Hoa Lôi không nhịn được nữa, nổi trận lôi đình, giận tóc xù lên, trên chòm râu ngắn dường như cũng mang theo dòng điện ẩn ẩn, tình không thể tự khống chế, thực sự nói với Ma Long Quái: "Đại ca, ta muốn đi giết chết bọn chúng, để báo thù cho hai huynh đệ và Ngọc Nhi tỷ a!"Địa Sát cũng không nhịn được thở hổn hển: "Đại ca ta thực sự không thể nhịn thêm được nữa, động thủ đi, triệt để quét sạch đám vô danh tiểu tốt này, để báo thù cho huynh đệ và tam muội của ta.""Tất cả im lặng." Ma Long Quái lên tiếng.Hắn nói: "Huynh đệ, tất cả hãy nghe ta nói một câu.

Bây giờ chúng ta không báo thù."Chúng yêu xôn xao, tất cả đều lộ vẻ không thể tin được.Không ngờ lại không báo thù, mặt mũi của Âm

Sơn Bát Quái biết để đâu?

Hơn nữa, chuyện giành lại tự do thì sao, lẽ nào phải ngày ngày tự sinh tự diệt trong Âm Sơn mây đen bao phủ, không thấy ánh mặt trời sao?Ma Long Quái lại nói: "Mọi người nghe ta nói hết đã, ta biết huynh đệ chết đi ta cũng đau lòng.

Nhưng ta nghi ngờ chúng ta đã bị người của Thiên giới lừa gạt."Lời này vừa ra, kinh thiên động địa, chúng yêu nhìn khuôn mặt nghiêm túc của đại ca, biết rằng, sự việc có thể phát triển đến mức không thể vãn hồi.

Nếu thực sự bị người Thiên giới lừa gạt, vậy thì thực sự lại tổn binh hao tướng, lại làm áo cưới cho người.Ma Long Quái hằng giọng: "Ta không thể để người của Thiên giới lợi dụng a, nên mở to mắt ra, tin tức tử vong mà Ngọc Nhi truyền đi trước khi chết, nói rằng trong bốn thầy trò kia có một cao thủ Thiên giới.

Ta có thể dựa vào sức mạnh của hắn để giải trừ phong ấn cho chúng ta, đồng thời cũng thoát khỏi sự khống chế của người Thiên giới."Chúng yêu bỗng nhiên hiểu ra, thế là đi chuẩn bị để tiếp đón bốn người kia, cho rằng nếu thực sự có thể giải quyết chuyện như vậy, thì đó cũng không phải là chuyện xấu.Ma Long Quái thầm nghĩ, theo Phương Minh bốn người, có một ngày công phu.

Chương 509

Vừa hay, hắn cần chuẩn bị, hy vọng lần đàm phán này có thể mang lại tiến triển thực chất.Thời gian trôi qua chớp mắt, ngay lập tức đến chiều ngày thứ hai, bốn người Phương Minh đã đến trước cổng Âm Sơn Cổ Lâu.Tôn Hầu Tử nói: "Thật không hổ là Âm Sơn Cổ Lâu, âm khí nặng nề đến vậy, cảm giác người bình thường ở nơi này sẽ bị âm khí xâm nhiễu, dương khí tiêu tan."Ngôi cổ lâu đồ sộ, cao tám tầng, từng tầng âm khí vây quanh, cổng lớn đóng chặt.Đúng lúc này, cánh cổng lớn đột nhiên kẽo kẹt một tiếng mở ra, người bước ra đón là Diễm Nhận Quái.Chỉ thấy hắn bước lên vài bước, nói với Phương Minh: "Các vị đã đợi lâu rồi, đại ca của ta đã chờ trong nhà từ lâu, đặc biệt phái ta đến cung nghênh mấy vị đại giá quang lâm.

Các vị mau mau mời vào."Sa Tăng ở một bên kinh ngạc, há hốc miệng, nói: "Bây giờ yêu quái cũng biết lễ phép đến vậy sao?"Trư Bát Giới vẻ mặt khinh thường, quay mặt sang một bên, lẩm bẩm trong miệng: "Chuột vàng đến chúc tết gà không có ý tốt, làm ra vẻ, không biết bụng chứa đầy nước độc."Tôn Hầu Tử chỉ cảnh giác nhìn Diễm Nhận Quái mà không biểu cảm gì.Phương Minh gật đầu, nói: "Vậy làm phiền ngươi dẫn đường."Bước vào đại sảnh Âm Sơn Cổ Lâu, tuy đèn đuốc sáng trưng, nhưng cũng khắp nơi đều toát ra vẻ hung thần ác sát.Chẳng mấy chốc, họ đã đến trước cửa phòng Ma Long Quái.

Mấy người kỳ lạ kia cũng đều ở trước cửa, Địa Sát tiên đi gõ cửa.Hắn dùng giọng thô kệch nói: "Đại ca, người ta đã đưa đến rồi, mở cửa đi."Bên trong không có hồi đáp, thế là Địa Sát lại liên tục gõ mấy cái cửa, nhưng vẫn không có hồi đáp.

Lúc này Địa Sát cảm thấy không ổn.Thế là Địa Sát dốc toàn thân khí lực, xông thẳng vào cánh cửa, khiến cánh cửa trong nháy mắt vỡ

thành mảnh vụn.

Lúc này mọi người đều kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt.Ma Long Quái cô độc nằm trên mặt đất, miệng chảy máu.Địa Sát mắt đột nhiên đỏ bừng, một tay ôm lấy thi thể Ma Long Quái, sau khi xác định đã chết, ngửa mặt lên trời gào thét, muốn khóc mà không ra nước mắt.Hắn lớn tiếng kêu: "Rốt cuộc là ai!

Ai là kẻ thủ ác?!"Những người có mặt đều kinh ngạc, bao gồm cả Phương Minh.Phong Vô Tử đột nhiên chỉ về phía Phương Minh, nói: "Không phải, đại ca vốn đang khỏe mạnh, không có chuyện gì như vậy, nhất định có âm mưu."Tôn Hầu Tử có miệng mà không thể biện bạch, chỉ cảm thấy tức giận.Phương Minh cũng nói: "Các ngươi cũng đã thấy rồi, ta không làm gì, hắn chết rồi, vậy là ta giết sao?

Huống hồ đại ca thần thông quảng đại, các ngươi nghĩ ta có khả năng giết hắn sao?"Địa Sát, Hoa Lôi ổn định lại cảm xúc, lạnh lùng nói: "Bất luận thế nào, sự việc đã đến nước này, trước tiên xin mời mấy vị khách nhân về khách phòng, dù sao cũng là chuyện nhà của chúng ta, ta không tin, ở Âm Sơn giả này, có người nào dám đối đầu với ta."Nói xong liền giận đùng đùng đóng sầm cửa đi.Bốn thầy trò Phương Minh trong khách phòng, cũng đang oán trách.Trư Bát Giới sốt ruột nói: "Chuyện gì thế này?

Kêu chúng ta đến, rồi giam trong khách phòng, muốn giam đến bao giờ?

Dù có là chuyện lớn lao gì, cũng đâu liên quan đến chúng ta, tôi nói, mau thả chúng ta ra, tiếp tục đi đường thôi, đừng quản chuyện tử vong này."Tôn Hầu Tử cũng nói: "Chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến đã, nếu bọn chúng vu oan cho chúng ta, chúng ta sẽ đánh.

Nếu ngày mai sau đó không có kết quả gì, thì không liên quan gì đến chúng ta, chúng ta cứ đi đường của chúng ta là được rồi, coi như

không có chuyện gì, ta không tin, bọn chúng làm gì được chúng ta.”Phương Minh nói: “Các ngươi cũng nghĩ, ai là hung thủ?

Ta cảm thấy chuyện này có điều kỳ lạ, đúng lúc chúng ta đến đây, rồi đại ca chết, chẳng phải rõ ràng là muốn đẩy tội danh cho chúng ta sao?”Sa Tăng nói: “Sư phó, ngài lo lắng quá rồi?

Hơn nữa, chuyện hắn chết không có nửa điểm liên quan đến chúng ta a, chúng ta thật sự không làm gì.”Tôn Ngộ Không nói: “Theo ta, là nội chiến rồi, có người không phục làm lão đại, rồi hạ độc a, hoặc dùng một số thủ đoạn không chính đáng, rồi thừa cơ yếu hại lấy mạng hắn.

Loại đen ăn đen này ở giới yêu quái cũng có mà.”Phương Minh cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.Trong đại sảnh, yêu quái cũng đang bàn bạc đối sách.Địa Sát chỉ trầm mặc không nói.Diễm Nhận Quái nói trước: “Ta nói trước quan điểm cá nhân của ta, ta cảm thấy đại ca không phải do bốn người kia giết, thời gian không khớp a.

Đại ca sáng sớm tinh thần quắc thước, bây giờ lại có kết cục như vậy, khẳng định có người dùng thủ đoạn đen tối.”Phong Vô Tử lại nói: “Ngũ ca, đừng cứ mãi bênh vực người ngoài nữa, ta cảm thấy, mấy người kia, trông không giống người tốt.

Đúng, bọn chúng có thể giết huynh đệ của chúng ta, lại còn giết đại ca, có lẽ bọn chúng đã bàn bạc từ sớm, rồi mới ra tay, hạ độc đại ca của chúng ta, cũng không chừng.”Hoa Lôi ở một bên đột nhiên lên tiếng: “Lão Lục, bình thường ngươi nói ít nhất, lần này nói nhiều thế, hình như không ai nói đại ca bị hạ độc mà, ngươi biết sao?”Phong Vô Tử vừa nghe, có chút hoảng loạn, vội vàng nói: “Ta đương nhiên nhìn ra a, đại ca chết thảm như vậy, võ công lại cao như vậy, ai có thể giết hắn, không hạ độc thì sao được?

Ý ngươi là sao?

Không phải nghi ngờ ta đó chứ?”Hoa Lôi lại nói: “Đừng căng thẳng vậy.

Ta cũng đâu có nói gì.”Lúc này Địa Sát đứng dậy, đi đến bên cạnh Phong Vô Tử, nói: “Người khác nhìn không ra cũng đành, ta hiểu ngươi mà.

Ta nhìn thấy vết thương trên người đại ca, không chỉ trúng độc.

Có người đã cho một đòn chí mạng, vết dao kia, rõ ràng là ám khí của Phong Vô Tử, Lãnh Phong Tiêu.”Hoa Lôi kinh ngạc nói: “Thật sao, Lục đệ, vì sao ngươi lại làm vậy?

Đại ca bình thường đối đãi với ngươi không tệ mà!

Công lực đại ca cao thâm như vậy, chết như vậy khẳng định là do người quen ra tay.

Rốt cuộc là vì sao?

Lục đệ, rốt cuộc là vì sao?!”Địa Sát vẫn dùng giọng thô kệch, nói: “Bất kể vì sao, nhận lấy cái chết đi, ta muốn dọn dẹp môn hộ cho Âm Sơn Bát Quái, cho đại ca một lời giải thích.”Khi tay Địa Sát vừa nhấc lên, đột nhiên có một con phi đao từ ngoài cửa bay vào, cắm thẳng vào tay Địa Sát, khiến Địa Sát trở tay không kịp.Phong Vô Tử dường như nhìn thấy hy vọng, lớn tiếng kêu ra ngoài cửa: “Thiên giới sứ giả, cứu ta.”Chúng yêu vẫn còn nghi vấn: “Thiên giới sứ giả?”Từ ngoài cửa truyền đến tiếng cười âm hiểm.Một người đàn ông mặc bạch y, mặt mày tuấn lãng bước vào, sau lưng đeo một thanh trường kiếm, xung quanh bao bọc tiên khí.Hắn chậm rãi mở miệng: “Vốn dĩ không định hiện thân, nhưng ai cũng không ngờ sự việc lại phát triển đến mức này, buộc ta phải đến cái nơi bẩn thỉu này.”Phương Minh cũng xuống lầu, nhìn người đàn ông trước mặt, dường như có chút quen mắt.Người đàn ông kia nhìn Phương Minh, nói: “Thật sự không uổng công gì nha, đã ở đây, vậy thì dễ rồi, giết ngươi, mọi chuyện đều

không còn nữa.”Địa Sát nắm chặt bàn tay bị thương, nói: “Khoan đã, nói rõ mọi chuyện đã, rốt cuộc các ngươi là ai?”Người đàn ông thần bí kia vẻ mặt khinh thường, nói: “Ngươi không xứng biết, ngoan ngoãn để ta giết, ta coi như không có chuyện gì.”Địa Sát cau mày: “Vậy lần này khó mà vâng mệnh, dù sao hắn cũng là khách của ta.”Người đàn ông kia lại nói: “Vậy cũng không sao, chẳng qua là giết thêm vài người mà thôi, không tốn bao nhiêu thời gian.”Lời vừa dứt, trong chớp mắt người kia liền giao chiến với Địa Sát.

Các huynh đệ của Địa Sát cũng tiến lên giúp đỡ.Ở bên Phương Minh, hắn căn bản không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ có thể đứng ngoài quan sát.

Nhưng đồng thời, Phong Vô Tử cũng đang ở ngoài cuộc loạn chiến.Phong Vô Tử thấy tình hình này, liền thừa cơ hội, nói với Phương Minh: “Vừa hay, ta cũng sẽ thu thập ngươi, rồi về Thiên giới lập công, không chừng ta có thể nhân tiện đạt được một ít tu vi.”Tôn Hầu Tử nói trước: “Dựa vào cái tên ăn cây táo rào cây sung nhà ngươi, có thể làm nên trò trống gì?

Ta ghét nhất loại người này, sau lưng giở trò bẩn thỉu, xem ta thu thập ngươi đây.”Nói rồi cầm Kim Cô Bổng đập mạnh về phía Phong Vô Tử, Phong Vô Tử tốc độ cực nhanh, lập tức né tránh một đòn công kích, rồi dừng gấp xoay người, hóa tay thành phong nhận chém về phía Tôn Hầu Tử.Nhưng Tôn Hầu Tử cũng không phải dạng vừa, một cái cân đẩu vân liền né tránh công kích.Hai bên cứ thế bắt đầu kịch chiến, Phương Minh ở một bên quan sát người đến từ Thiên giới kia, những chiêu thức mà hắn sử dụng, trong đó dường như có cảm giác của Thương Minh Tông.Tôn Hầu Tử thấy tốc độ của hắn cực nhanh, thế là lớn tiếng kêu với Trư Bát Giới: “Ngốc tử!

Giúp ta yểm hộ, ta sẽ đánh bọc hậu hắn.

Làm chậm tốc độ của hắn lại.

Sa sư đệ, trông chừng sư phó cẩn thận.”Trư Bát Giới cũng vội vàng tiến lên chi viện, quả nhiên có hiệu quả.Lại nhìn bên kia, Địa Sát tuy bị thương, nhưng công lực vẫn thâm hậu.

Lại thêm sự giúp đỡ của Hoa Lôi, Diễm Nhận Quái, công thế mãnh liệt, các loại bản lĩnh gia truyền cùng phát ra.Các yêu quái hô lên: “Lôi Liệt Thương Khung!”, “Hỏa Quang Nhất Đao Trảm!”, “Địa Thứ Thổ Đao Phá!”Họ đánh ra một đoàn khói bụi hỗn độn, toàn bộ Âm Sơn Cổ Lâu cũng đang chấn động dữ dội, trên tường gạch xuất hiện những vết nứt sâu dài.

Cả tòa lâu đều đang trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc.Đợi đến khi khói bụi lắng xuống, lại chỉ thấy người kia chỉ cầm thanh kiếm đó, đứng sừng sững bất động, công kích vừa rồi dường như biến mất, không hề có chút hiệu quả nào.Hoa Lôi có chút không tin vào mắt mình, công kích vừa rồi dù là tường đồng vách sắt, giáp vàng bạc cũng ít nhất phải có vết nứt, có dấu vết công kích, nhưng hắn lại không hề hấn gì, không khỏi khiến người ta kinh sợ.Người khác không biết, nhưng Phương Minh thì nhận ra, sở dĩ không hề hấn gì đều là do thanh kiếm có ánh sáng xanh kia.Thanh kiếm này tập hợp linh lực tự nhiên từ ngọc thạch linh sơn và hàn ngọc thiết mà thành, gọi là Sương Hàn Kiếm.Hàn ngọc thiết là vật kỳ lạ tự nhiên, vốn khó mà gặp được, chất liệu của nó đúng như tên gọi là nửa ngọc nửa sắt, trọng lượng cực nhẹ, nhưng cũng cực kỳ sắc bén, kiếm khí tung hoành tứ hải, có khí thế nuốt chửng núi sông.Nguyên lai thanh kiếm này là kiếm phối của Quách đạo trưởng, tông chủ Thương Minh Tông.

Quách đạo trưởng từ nhỏ luyện kiếm lực thiên hạ vô song, liền sáng lập Thương Minh Tông.Quách đạo trưởng và Phương Minh trước đây là bạn tốt, không biết vì sao, thanh kiếm lại rơi vào tay kẻ vô sỉ như vậy.Thanh kiếm có một đặc điểm, do hàn ngọc thiết vốn là

vật hấp thu linh lực, nên có thể hấp thu công kích bên ngoài và lưu trữ trong thân kiếm.

Người sử dụng chỉ cần thôi động thân kiếm liền sẽ phóng thích nguyên vẹn.Phương Minh dự đoán người kia tiếp theo sẽ làm gì.Quả nhiên, hắn xoay chuyển thân kiếm, vung kiếm đi, công kích mà ba yêu quái vừa rồi phát động lại được phóng thích ngược trở lại.Không kịp né tránh, họ chỉ có thể trúng chiêu.Phương Minh nhìn công kích của người đàn ông kia, lắc đầu, trong lòng nghĩ: "Mới phát ra được một nửa uy lực mà đã thế này, đúng là phá hoại của trời."Nhưng mặc dù vậy, ba yêu quái trúng chiêu kia cũng cảm nhận được uy lực thần khí đó.Ở một bên khác, Tôn Hầu Tử và Trư Bát Giới phối hợp ăn ý, bám chặt lấy động tác của Phong Vô Tử, khiến hắn không thể phát huy ưu thế tốc độ.Tôn Hầu Tử vừa đánh vừa buông lời khiêu khích, muốn chọc giận hắn để hắn lộ ra sơ hở.Tôn Hầu Tử nói: "Đồ chó tặc, người khác coi ngươi là huynh đệ, ngươi không những không biết ơn, còn ra tay sát hại.

Ta thấy ngươi là một kẻ tiểu nhân cực kỳ ti tiện vô sỉ."Phong Vô Tử không cho là đúng, hiển nhiên không chạm đến điểm đau của hắn.Hắn nói: "Ta Phong Vô Tử bình thường chiến công hiển hách, một lòng vì Âm Sơn, nhưng vì ta đi giết người, giết một phàm nhân, lại bị thi hành gia pháp, không phải quá đáng lắm sao?"Tôn Hầu Tử trong lòng nghĩ: "Có lẽ Âm Sơn Bát Quái kia, cũng không tà ác như trong truyền thuyết."Địa Sát ở một bên nghe thấy lời này, không khỏi nói: "Vì chuyện nhỏ như vậy mà giết đại ca, ngươi có biết hắn coi trọng ngươi đến mức nào không?"Phong Vô Tử đại nộ, nói: "Ta cũng không muốn ra tay, nhưng, ta vốn tư hạ đã đạt thành hiệp nghị với Thiên giới, giết bốn người trong này có thể đạt được tự do vĩnh viễn.

Ta đi tìm hắn bàn bạc chuyện này, hắn không những không nghe, còn đánh ta một bạt tai, ta tức giận không chịu nổi, nên mới ra

tay.”Địa Sát lại nói: “Ngươi nghĩ đại ca sẽ không biết chuyện này sao?

Lục đệ, tỉnh lại đi, nếu không có ân tứ của Thiên giới, bọn chúng sẽ giết sạch chúng ta đó.”Người sứ giả tiên giới kia đột nhiên mở miệng, nói: “Đừng vội tiết lộ thiên cơ như vậy.”Phong Vô Tử ngừng đánh nhau, đứng sững tại chỗ như hóa đá, hồi tưởng lại những việc mình vừa làm, giống như một giấc mộng.Lần này, hắn biết mình sai rồi, sai lầm lớn.

Không ai cho hắn cơ hội làm lại nữa, đại ca bị chính tay mình giết, hắn cũng bị lừa gạt xoay vòng vòng, không ai cho hắn cơ hội.Lúc này, công thế của người đàn ông thần bí kia càng lúc càng mạnh, hắn dùng bảy chiêu Thương Minh Kiếm Pháp, phân tán công kích của mấy người kia, sau đó lại hóa thành đạo pháp đột kích, từng bước ép sát, khiến Địa Sát không thể chống đỡ.Đột nhiên, một chiêu “Hồi Thân Thương Hải” lập tức hất văng Địa Sát xuống đất.Đúng lúc người đàn ông tiên giới kia định đâm kiếm vào Địa Sát, một đạo kiếm ảnh bay tới, đánh bật công kích.Người ra tay là Phong Vô Tử.Không nói nhiều, hắn điên cuồng chém về phía người đàn ông tiên giới kia.Bây giờ hắn đã mất đi lý trí, nâng tốc độ lên đến cực điểm.Người đàn ông thần bí kia bị đánh bất ngờ, trên người xuất hiện vài vết xước.Người đàn ông thần bí: “Điên rồi, dám làm ta bị thương.”Phong Vô Tử mắt ngấn lệ, nhưng lại không còn ánh sáng, chỉ nhàn nhạt nói: “Ta muốn chuộc tội.”Người đàn ông kia cười lạnh một tiếng, nói: “Ta lập tức đưa ngươi đi gặp đại ca thân yêu của ngươi.....”Không đợi nói hết, Phong Vô Tử trực tiếp xông lên, tốc độ đó, sánh ngang với bất kỳ ai có mặt, khiến Phương Minh cũng phải kinh ngạc.Hắn nhanh chóng chuyển đổi phong nhận, chém từ các góc độ khác nhau về phía sứ giả tiên giới kia, nhưng Sương Hàn Kiếm có tác dụng tự cảm ứng, từng cái một đỡ được công kích của Phong Vô Tử.Khiến hắn có chút khó khăn.Tuy nhiên, người đàn ông kia lại biến thủ thành công, lợi dụng kẽ hở trong

công kích của Phong Vô Tử mà phá vỡ tốc độ kiếm kích cao.Trong chốc lát, Phong Vô Tử bị kiếm khí chấn văng sang một bên, trên người người đàn ông kia vậy mà lại có thêm vài vết máu, xem ra công kích của Phong Vô Tử có hiệu quả.Người sứ giả tiên giới kia mở miệng nói: "Vốn dĩ không muốn làm bẩn người như vậy, mấy người này, đấu đến Thiên giới rồi sao, cẩn thận đi, ta sẽ cho ngươi chết một cách thống khoái, ngoan ngoãn đi chết không phải tốt hơn sao?"Phong Vô Tử kéo lê thân thể bị thương: "Âm Sơn Bát Quái chúng ta không bao giờ khuất phục."Sau đó mặt mày thảm cười, nói với Địa Sát: "Huynh đệ, ta lão Lục có lỗi với ngươi, ta xuống dưới tìm đại ca bồi tội."Địa Sát đại kinh, nói: "Lão Lục, làm gì, đừng làm chuyện ngu xuẩn a."Đột nhiên, Phong Vô Tử lại trong nháy mắt xuất hiện trước mặt người đàn ông kia, người đàn ông kia định rút kiếm đánh giết.Tuy nhiên đó chỉ là chiêu dương công của Phong Vô Tử, trong chớp mắt hắn đã chuyển đến sau lưng người đàn ông kia, rồi ôm chặt lấy.Lúc này hắn dốc toàn thân kinh mạch nghịch chuyển, công lực tinh nguyên đều dồn về đan điền.Thân thể đó nào có thể chịu đựng áp lực như vậy, dưới sự thao túng của hắn, kinh mạch của Phong Vô Tử đều loạn, nổ tung mà chết.

Chương 510

“Lục đệ!!!” Địa Sát gào thét thê lương.Trước mắt bay lên một đoàn bụi đất, đợi đến khi bụi trần lắng xuống, tất cả mọi người lại đều trợn mắt há hốc mồm.Người đàn ông kia lúc này quỳ một gối xuống đất, khóe miệng chảy ra một tia máu tiên.Người đàn ông cau mày, nói: “Cố chấp ngoan cường có ích gì, ngoan ngoãn đi chết không phải tốt hơn sao?!”Địa Sát lúc này đứng dậy: “Ta có thứ ta muốn bảo vệ, trừ phi chiến tử, tuyệt không bó tay chịu trói.”Người đàn ông kia hiển nhiên có chút sốt ruột, nói: “Vậy thì cùng lên đi.”Phương Minh thấy người đàn ông kia bị thương, nhưng vẫn có sức chiến đấu mạnh mẽ, thế là nói với Tôn Ngộ Không: “Đi giúp Âm Sơn Bát Quái một tay đi.”Tôn Hầu Tử và Trư Bát Giới đại kinh.Tôn Hầu Tử nói: “Sư phó, con không nghe lầm đó chứ, ngài bảo con đi giúp yêu quái, ngài không hồ đồ rồi đó chứ.”Phương Minh giải thích: “Không phải ta hồ đồ, nhìn tình thế, Âm Sơn Bát Quái rõ ràng bị người ta lợi dụng, vừa rồi còn lấy lễ đối đãi.Quan trọng là người đàn ông kia dường như cũng được Thiên giới sai khiến giết ta, nên thừa lúc đông người, khả năng thắng lớn hơn.” Phương Minh lại bổ sung.Tôn Ngộ Không sốt ruột nói: “Vậy được rồi, con đi.”Tôn Hầu Tử xoay Kim Cô Bổng, sử dụng Kim Cô Hồng Anh Thương, bắt đầu đâm về phía người đàn ông kia.Mấy người đều triển khai hỗn chiến.Nhưng, người đàn ông kia càng đánh sức mạnh càng mạnh, bắt đầu triển thị tiên giới đạo pháp.Chỉ thấy hắn gầm lớn một tiếng: “Hỗn Nguyên Vô Cực!” Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều bị đánh bật ra, chịu nội thương.Hắn lại nói: “Ta khuyên các ngươi đừng tự lượng sức mà làm cuộc chiến của con thú cùng đường, giãy giụa cho đến chết sẽ khiến các ngươi càng thêm đau khổ.”Lúc này Phương Minh đã luyện hóa tinh nguyên của Phong Vô Tử trong không khí, khôi phục thể lực.Người đàn ông

kia kiếm phong xoay chuyển, muốn thi triển tuyệt kỹ.Lần này hắn đổi một chiêu tuyệt kỹ có lực sát thương cực kỳ lớn, Hoa Lôi, Diễm Nhận Quái đều bị chấn vựng đi, người đàn ông kia cuối cùng cũng muốn ra tay sát thủ.

Tôn Hầu Tử cũng bị thương, một chiêu này đừng nói là chống đỡ, ngay cả né tránh cũng khó.

Đang loay hoay không biết làm thế nào để đối phó.Phương Minh vừa nhìn, trong lòng nghĩ: "Xem ra không thể không ra tay rồi."Phương Minh lập tức thi triển huyễn thuật của mình, rồi Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Sa Tăng, đột nhiên ngất xỉu, để tiện thể hiện thực lực.Lúc này tỉnh táo chỉ còn Phương Minh, Địa Sát và người đàn ông thần bí kia ba người.

Trận chiến bây giờ mới thực sự bắt đầu, tất cả mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng.Người đàn ông thần bí kia ngẩng đầu nhìn Phương Minh trên lầu, khẽ mỉm cười: "Quả nhiên trong này thật sự có cao thủ Thiên giới mà cấp trên nói."Phương Minh ngạc nhiên: "Cấp trên nào, đã biết người của Thượng giới, vì sao lại giết?"Lẽ nào là Thiên Đế?

Không thể nào a, Phương Minh quyết định sau khi đánh bại hắn sẽ hỏi.

Hắn muốn tìm ra kẻ đứng sau màn.Phương Minh: "Này, tên tiểu tốt vô danh dưới lầu kia, ta đánh cược với ngươi thế nào, nếu ta thắng, ngươi nói cho ta biết cấp trên là ai, nếu ta thua, ta tùy ngươi xử trí, thế nào?"Người sứ giả Thiên giới kia cười càng thêm phóng túng, cười lớn, cười xong liền nói với Phương Minh: "Ngươi cũng quá tự lượng sức rồi đó chứ, ta thua?

Ta có thể thua sao, dựa vào ngươi sao?

Ngươi không biết ta lợi hại thế nào sao?

Ta sẽ khiến ngươi hối hận vì những lời vừa nói, ngoan ngoãn chờ đi, lúc đó quỳ xuống cầu xin đi, có lẽ dập ba cái đầu, ta sẽ cho ngươi chết một cách thống khoái, ta muốn ngươi dập năm cái, dập mười cái thì sao?"Phương Minh bình tĩnh nhìn hắn, mặt không biểu cảm, nói: "Đừng vội khoe khoang, lúc đó ngươi sẽ biết thực lực của ta, ngươi có thể làm gì?

Ta khuyên ngươi cái miệng cũng nên giữ sạch một chút, nếu không cuối cùng người bị thương là ngươi đó."Địa Sát ở một bên nhìn không nổi nữa, nói với Phương Minh: "Mau tìm cơ hội đi đi, ngươi tuyệt đối không phải đối thủ của hắn.

Ta có thể giúp hắn cầm chân một thời gian."Phương Minh chỉ nhàn nhạt cười cười: "Không cần đâu huynh đệ, hảo ý của huynh ta xin nhận, ta muốn tự tay kết liễu tên rác rưởi này."Người đàn ông kia hiển nhiên có chút không vui, tức giận nói: "Rác rưởi?

Lúc đó ta sẽ cho ngươi xem ai là rác rưởi, ngươi tin ta có thể xé ngươi thành mảnh vụn không?"Phương Minh cảm thấy có chút buồn cười, cười lạnh mấy tiếng, nói với hắn: "Cầm Sương Hàn Kiếm mà phô trương thành cái dạng đó, còn không biết ngượng là rác rưởi sao?"Người đàn ông kia đầu tiên sững sờ, ngay sau đó lại nói: "Biết hàng, nhận ra Sương Hàn Kiếm, lát nữa ta sẽ dùng nó để kết liễu ngươi."Phương Minh lại nói: "Sương Hàn Kiếm vốn là thánh khí của Thương Minh Tông, sao lại ở trong tay ngươi?

Ngươi đã giết Quách đạo trưởng sao?

Từ võ công ngươi vừa sử dụng ta có thể nhìn ra, ngươi có lẽ là đệ tử của ông ta, đã cướp Sương Hàn Kiếm đúng không?"Người đàn ông cau chặt mày, khẳng định Phương Minh đã chạm đến điểm đau của hắn, rồi cầm Sương Hàn Kiếm nói: "Phí lời nhiều làm gì?

Muốn đánh thì đánh, xem ta không xé ngươi thành mảnh vụn."Nói

xong liền giơ kiếm đâm về phía Phương Minh, lúc này Địa Sát che kín hai mắt của mình, không dám nhìn Phương Minh sẽ thảm chết dưới Sương Hàn Kiếm như thế nào.Tuy nhiên sau khi mở mắt ra, hắn lại kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt.Trong mắt hắn nhìn thấy, người đàn ông thần bí kia bay lên không, trong tay cầm Sương Hàn Kiếm, nhưng ở một đầu khác của thanh kiếm lại là Phương Minh.Phương Minh chỉ dùng hai ngón tay, liền kẹp chặt lưỡi kiếm Sương Hàn Kiếm, khiến người đàn ông kia không thể tiến thêm nửa bước.Người đàn ông kia gân xanh nổi lên, dốc toàn thân ra sức muốn lao về phía đầu Phương Minh, nhưng, bất kể hắn dùng toàn thân khí lực như thế nào, mồ hôi hạt đậu toát ra trên mặt, nhưng lại thủy chung không thể tiến lên.Phương Minh đầu ngón tay khẽ xoay, cảnh giới nâng lên, lại khiến thân kiếm Sương Hàn Kiếm hơi cong lại, rồi chỉ thấy Phương Minh vung một chưởng, hất bay người đàn ông kia cùng với Sương Hàn Kiếm ra ngoài.Người đàn ông kia vẻ mặt kinh ngạc, nói: “Ta không tin.”Hắn đứng dậy từ mặt đất, lớn tiếng kêu với Phương Minh: “Không thể nào, không thể nào.

Ta đã giết lão già kia, đoạt được Sương Hàn Kiếm, kiếm thuật của ta phải là độc bộ thiên hạ vô nhân địch, sao có thể thua ngươi, nhất định có cao nhân tương trợ đúng không?

Mau ra đây!

Mau ra đây!”Phương Minh khinh thường nói: “Rác rưởi, rác rưởi, đừng tưởng thiên hạ vô địch, đừng đánh không lại người khác thì nói bậy.”Địa Sát cũng không dám tin Phương Minh lại có công lực như vậy, trách không được các huynh đệ sẽ chết trong tay hắn.Người kia nói: “Ta không sợ nói thật cho ngươi biết, ta là Tô Hằng Thiên, đệ tử bế quan của Quách lão đạo.

Sương Hàn Kiếm vốn dĩ nên thuộc về ta, nhưng hắn lại cứ muốn cấp cho đại đồ đệ vô dụng kia.

Ta không phục, dựa vào gì?

Thế là ta thừa lúc hắn ngủ mà đoạt lấy kiếm, ai ngờ hắn đột nhiên tỉnh dậy, muốn ngăn cản ta, khổ khẩu bà tâm khuyên ta.

Cái lão bất tử đó, ta liền rút Sương Hàn Kiếm, trực tiếp đâm vào ngực hắn, hắn đều chết dưới kiếm của ta.

Ta không tin, ngươi có thể mạnh hơn ta."Phương Minh quả nhiên không sai, chỉ không quan tâm chuyện đó, nói: "Ta biết câu chuyện sau đó của ngươi, ngươi đã gặp ai?

Ai đã đưa ngươi đến Thiên giới?"Tô Hằng Thiên liền nói: "Ngươi phải đánh thắng ta mới nói."Phương Minh cười lạnh nói: "Ta thấy ngươi không thấy quan tài không đổ lệ, xem ta đánh ngươi ngũ thể đầu địa."Tô Hằng Thiên lớn tiếng kêu: "Ta không phục." Liền giơ kiếm chém về phía Phương Minh.Phương Minh cũng không còn một mực né tránh, chỉ lấy ra đạo pháp của mình, gia dĩ công kích.Tô Hằng Thiên muốn để Sương Hàn Kiếm hấp thu công kích của Phương Minh, nhưng công kích của Phương Minh, phải là công pháp thượng thừa của Thiên giới, căn bản không thể hấp thu.Phương Minh dốc lực vào chân, tập trung đạo lực, sử dụng Tam Thành Thiên Tông Thối.Một cước đạp xuống, Tô Hằng Thiên liên tục lùi về sau mấy chục bước, mới dừng lại.Hắn cũng biết nếu cứng đối cứng thì e rằng không phải đối thủ của Phương Minh.Thế là hắn sử dụng võ công Thương Minh Tông, Thương Minh Kiếm Pháp kết hợp với Thương Minh Trận Pháp.Công pháp Thương Minh, không chỉ ở tốc độ, mà ở sức mạnh cũng vô cùng mạnh mẽ, chiêu thức của hắn biến hóa đa đoan.Đặc biệt kiếm pháp thường xuyên sẽ thay đổi hướng kiếm, khiến kiếm phong từ các hướng khác nhau, các góc độ khác nhau đâm về phía kẻ địch, có thể nói là biến hóa vô cùng, công kích toàn diện.Sở trường của trận pháp là có thể vừa mê hoặc kẻ địch, vừa sử dụng công pháp có uy lực cực lớn.

Khiến người ta trở tay không kịp.Phương Minh chỉ cười cười, nói: "Ngươi lại dùng Thương Minh Trận Pháp, cái trò đó, dùng Thương Minh Trận Pháp đối phó với ông đây, lúc đó đừng nói ông đây ức hiếp ngươi."Hai người không nói gì nữa liền lao vào đánh nhau.Bất luận Tô Hằng Thiên ra chiêu thức gì, Phương Minh đều sẽ ra chiêu thức tương tự, nhưng điều khác biệt là, uy lực của Phương Minh mạnh hơn Tô Hằng Thiên không biết bao nhiêu lần, Tô Hằng Thiên hiển nhiên đang ở thế yếu.Địa Sát ở một bên hoàn toàn ngây người, lần đầu tiên trong đời được xem một trận quyết đấu giữa các cường giả mạnh hơn mình, lập tức cảm thấy toàn thân run rẩy, gai ốc dựng đứng.

Ngay cả thở mạnh cũng không dám.Tô Hằng Thiên từ bên trái Phương Minh tiến công, nhưng, Phương Minh lại không biết từ lúc nào đã ở bên trái Tô Hằng Thiên.Hắn muốn giả vờ từ bên phải tiến công, rồi trực tiếp đánh vào đỉnh đầu Phương Minh.Nhưng Phương Minh đã sớm nhìn thấu tất cả, trước khi ra quyền, hắn đã đi trước một bước, đánh vào đỉnh đầu hắn, một quyền xuống, Tô Hằng Thiên đập xuống đất tạo thành một cái hố sâu.Tô Hằng Thiên cũng không ngờ, người đàn ông trước mắt lại có năng lực lớn đến vậy, lại biết tất cả công pháp của Thương Minh Tông.Ngay cả Sương Hàn Kiếm cũng vô phương chống đỡ.Hắn phải biết rằng đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy sự tuyệt vọng của việc sắp thua sau khi vào Thiên giới.Nhưng trong lòng hắn lại vô cùng không phục.Hắn vốn thiên tư thông minh, học gì cũng thông suốt, mới được Quách đạo trưởng yêu thích, thu làm đồ đệ.

Ngày ngày khổ luyện, để được người khác thưởng thức, trở thành người số một, để mọi người đều biết, danh dương thiên hạ.Nhưng hắn lại quá vội vàng cầu thành, thế là đi vào con đường tà đạo.Thất bại trước căn bệnh chung của con người, hư vinh và kiêu ngạo.Khi

Phương Minh tiến lên chất vấn, ai là người của cấp trên, Tô Hằng Thiên đột nhiên từ trong ống tay áo rút ra một cây ngân châm bắn về phía Phương Minh.

May mắn Phương Minh phản ứng nhanh, né được cây châm đó.

Phương Minh quay đầu lại mắt trợn tròn, lập tức muốn giết hắn, nhưng hắn biết, với tư cách là một cao thủ như vậy, điều tối kỵ nhất là bốc đồng.Phương Minh: "Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, ta nói thật cho ngươi biết nhé, đừng tưởng ta không biết Quách đạo trưởng chết thế nào?

Ngươi nghĩ thật sự là ngươi giết hắn sao?"Tô Hằng Thiên có chút ngơ ngác, nói: "Ta tự tay giết, không phải ta giết, vậy là ai?"Phương Minh: "Ngươi quá ngây thơ rồi, nghe ta nói này."Câu chuyện phải truy ngược lại ngày đó.Ngày đó, Phương Minh cuối cùng cũng khiến Quách đạo trưởng vừa du sơn ngoạn thủy trên Hoa Xuân Sơn vừa đàm đạo pháp.Lúc này, Quách đạo trưởng nói: "Mấy năm trước ta thu một đệ tử, thiên phú khá lắm."Phương Minh: "Không phải ông không thu đồ đệ nữa sao?"Quách đạo trưởng lại nói: "Ta không phải người yêu tài như mạng sao, nhìn thấy thiên phú tốt như vậy không khỏi trong lòng ngứa ngáy."Phương Minh: "Nhưng không thể chỉ nhìn thiên phú a, nhân phẩm của hắn thế nào?"Quách đạo trưởng nói: "Nhân phẩm thì, cũng được, chỉ là người này thắng thua dục quá mạnh, luôn muốn tranh giành số một, có một chút khí chất trẻ tuổi khinh cuồng."Phương Minh: "Vậy thì phải cẩn thận rồi, cẩn thận hắn ly tâm bất phục, gây chuyện."Quách đạo trưởng thở dài một hơi, nói: "Ta sẽ không ra tay với đồ đệ của ta, lúc đó ta sẽ khuyên bảo cảm hóa hắn, yên tâm đi."Phương Minh chỉ cười cười.Trở lại hiện tại, Phương Minh lặp lại y nguyên những lời nói ngày đó.Toàn thân Tô Hằng Thiên đều ngây người, nói: "Không phải thật."Cứ một câu như vậy được nói đi nói lại hơn chục lần, không ngừng.Hắn đã mất đi lý

trí.Phương Minh đành phải giết hắn, hấp thu tinh nguyên.

Tinh nguyên tuy không nhiều lắm, nhưng tinh nguyên linh lực trong Sương Hàn Kiếm thì không ít.Đợi luyện hóa xong, công lực của Phương Minh đã khôi phục sáu bảy thành so với trước đây, trở về Thiên giới chỉ còn là vấn đề thời gian.Sau khi giết chết Tô Hằng Thiên, hắn đi đến trước mặt Địa Sát, giúp Địa Sát khôi phục sức mạnh trước đây.

Đồng thời nói rõ nguyên nhân.Phương Minh chỉ nói từng có một cao thủ Thiên giới, những chuyện khác đều giữ kín không nói.Sau đó nói: "Ngươi phải nhớ kỹ, nhất định phải giúp ta giữ bí mật, ta không muốn đồ đệ của ta biết, ta là người như vậy."Địa Sát: "Ngài cứ yên tâm, ta không phải người lấy ân báo oán, ta phải đa tạ ân cứu mạng của ngài."Thế là Phương Minh trở về vị trí cũ, giải trừ huyễn thuật cho Tôn Hầu Tử.Phương Minh nói với Tôn Hầu Tử: "Vừa nãy bị thuật pháp của kẻ kia làm cho mê man đi."Lại bổ sung: "May mắn là tên yêu quái cầm đầu kia đã khôi phục trạng thái, thế là sau một trận đại chiến, cuối cùng đã thắng được kẻ kia."Hoa Lôi cũng tỉnh lại, bây giờ Âm Sơn Bát Quái ban đầu chỉ còn lại ba người, khiến người ta không khỏi cảm thán.Sau khi cung hạ Địa Sát đánh bại Tô Hằng Thiên, một hồi khen ngợi, rồi lại nhất trí quyết định, mời Phương Minh ở lại cổ lâu dùng thiện.Đêm đến, đèn đuốc sáng trưng, trong cổ lâu từng âm u đen tối giờ trở nên vui vẻ rộn ràng.

Tuy mất đi huynh đệ, nhưng đã thắng được trận chiến bảo vệ.Đúng lúc mọi người đang uống rượu say sưa, có một vị khách lại không mời mà đến, người này chính là Ngũ Tán đạo nhân trước đó.Diễm Nhận Quái nói trước: "Xin hỏi đạo trưởng đến đây vì chuyện gì?"Ngũ Tán đạo nhân tiên khẽ cúi người, ngay sau đó liền nói rõ ý.Nguyên lai, Ngũ Tán đạo nhân đêm quan thiên tượng, sớm đã một ngày trước đã biết trong này có nơi dùng được, nên đã đi trước một

bước để tìm hiểu.Trư Bát Giới uống có chút say mèm, nói với Ngũ Tán đạo nhân: "Không phải là hết cơm rồi đó chứ?"Phương Minh vội vàng nói: "Đồ Trư đầu, không được vô lễ."Địa Sát mở miệng nói: "Đạo trưởng đường xa đến đây nhất định đói rồi, trong này có chút rượu và đồ ăn, nếu không chê, vậy đành làm phiền đạo trưởng vậy."Ngũ Tán đạo nhân: "Không sao cả."Đợi mọi người về phòng ngủ, có ba người vẫn còn đang hàn huyên trong sân.Đó chính là Ngũ Tán đạo nhân, Phương Minh và Địa Sát.Đầu tiên Phương Minh mở miệng, nói: "Ngũ Tán, ngươi đến cũng đúng lúc lắm."Phương Minh lại nói: "Địa Sát, có lẽ hơi đường đột, nhưng ta không thể không nói cho ngươi biết, ngươi đã bị Thiên giới để mắt tới rồi."Địa Sát: "Đúng vậy, ta phát hiện người của Thiên giới không quay về, chắc chắn sẽ sớm quay lại gây sự.

Nhưng ta không thể rời khỏi Âm Sơn, chỉ có thể ngồi chờ chết."Phương Minh: "Điều đó chưa chắc." Hắn chỉ thấy hắn lật bàn tay một cái, đưa tay lên trời, rồi thôi động đạo lực, kết giới vốn vô hình kia đột nhiên xuất hiện hình dạng.Địa Sát trừng lớn mắt, không dám bỏ lỡ một cảnh nào.Kết giới lại từ từ thu nhỏ, kết quả từ từ thu nhỏ vào tay Phương Minh.Ánh trăng vẫn là ánh trăng đó, nhưng trong mắt Địa Sát lại sáng hơn rất nhiều.Nước mắt tràn đầy khóe mắt Địa Sát, dường như giây tiếp theo sẽ trào ra.Lúc này, Phương Minh lại nói: "Ngũ Tán, lần trốn chạy này chắc chắn không có phương hướng, bởi vì vừa ra khỏi kết giới, chắc chắn sẽ lạ lẫm, đột nhiên lao thẳng vào dễ bị phát hiện.

Cho nên, ngươi hãy đưa hắn đến một nơi đi."Ngũ Tán đạo nhân sảng khoái cười mấy tiếng, nói: "Ta lần này đi đường cũng đã có chuẩn bị rồi."Rồi xoay người đối mặt với Địa Sát: "Ta sẽ đưa ngươi đến vùng Tam Giang Sơn, đó là nơi ta tu luyện, tiên giới nói chung ít khi kiểm tra.

Ngươi cần phải hòa mình vào nhân gian vài ngày, nhất định phải hóa thành hình người, không được gây chuyện.”Địa Sát vội vàng nói: “Nhất định, nhất định.”Hắn kích động nhìn Phương Minh, không ngờ chỉ trong một ngày, Phương Minh đã giải quyết vấn đề phiền nhiễu mấy trăm năm của hắn.

Địa Sát chắp hai tay, lớn tiếng kêu với Phương Minh: “Từ nay về sau, ngươi là huynh đệ của ta.

Chuyện của ngươi là chuyện của ta.”Đối mặt với lòng biết ơn đột ngột của Địa Sát, Phương Minh chỉ mỉm cười đồng tình.Phương Minh lại dặn dò mấy câu, nói: “Nhất định phải nghe lời đạo trưởng, hiểu cách tránh né tiên thuật truy tìm.”Ngũ Tán đạo nhân cũng nói: “Chúng ta ngày mai sẽ chia làm hai đường, lúc đó ta sẽ xuống núi từ phía tây Âm Sơn, xuống núi rồi cứ đi theo ta là được.”Địa Sát khẽ cúi người, bày tỏ lòng cảm tạ.Chẳng mấy chốc, đã đến ngày thứ hai, hai đội nhân mã cũng đã chuẩn bị xong.Hoa Lôi, Diễm Nhận Quái vừa tỉnh dậy, có thể rời khỏi Âm Sơn, thực sự khiến họ mừng rỡ khôn xiết, đại kinh một phen.Mặt khác, Phương Minh cũng định tiếp tục lên đường.Thế là từ biệt, Phương Minh đi đường núi, Ngũ Tán đi một con đường khác.Trên đường, Tôn Hầu Tử cũng nói: “Mấy con yêu quái kia cũng vượt qua được rồi a, thực ra cũng không xấu xa đến vậy a, ta cứ nghĩ yêu quái là yêu quái chứ.”Trư Bát Giới cũng nói: “Xem ra không thể một gậy đánh chết một đám.”Phương Minh lúc này trong lòng nghĩ, không biết người của cấp trên là ai, bây giờ lưu lại mấy trợ thủ sau này nhất định có ích.Kết thúc chuyện Âm Sơn, bốn thầy trò trong chớp mắt lại trở về con đường đi Thiên Đình.Đi mãi đi mãi, họ đến một thôn làng, đó là một thôn trang nhỏ ở vùng hoang giao dã lĩnh.Khi bước vào, không khí yên tĩnh xung quanh khiến Phương Minh cảm thấy bất an.Bởi vì trong đó có ba bốn chục ngôi nhà, nhưng cửa nhà nào cũng đóng chặt, không có sinh khí, dường như đều đã bỏ chạy

đi lánh nạn.Tôn Hầu Tử đi đến trước cửa một nhà dân, dùng sức gõ cửa, nhưng thủy chung không có hồi đáp.Lại đi đến trước cửa một nhà dân khác, ngôi nhà đó so với những ngôi nhà trước đó thì lớn hơn một chút.Từ từ, cánh cửa hé ra một khe hở, một đôi mắt của một cô bé lộ ra từ khe cửa.Cô bé run rẩy hỏi: “Ai?

Chương 511

Nhà các người làm gì?"Phương Minh trả lời: "Chúng ta chỉ muốn tìm một nơi nghỉ chân, sẽ không ở lâu đâu."Cô bé kia cảnh giác nói: "Tôi dựa vào đâu mà tin các người?"Trư Bát Giới có chút sốt ruột, nói: "Tiểu muội muội, ta trông giống người xấu lắm sao?

Mau gọi cha mẹ ra đây."Đôi mắt của cô bé kia trong nháy mắt tối sầm lại, Phương Minh cảm thấy chuyện này không đơn giản.Cô bé nói: "Nếu không phải người xấu, vậy thì vào đi."Sau khi vào nhà, bốn thầy trò phát hiện, ngôi nhà tuy từ bên ngoài trông lớn, nhưng bên trong lại trống rỗng, không có đồ vật giá trị.Cô bé kia nói: "Thực không dám giấu, tôi tên là Tiểu Hoa, thôn của tôi bây giờ chỉ còn lại trẻ con thôi."Phương Minh vừa nghe có chút kinh ngạc, nói: "Trẻ con?

Vậy người lớn của các ngươi đâu?"Cô bé kia có chút đau buồn, nói: "Cha mẹ của tôi, không, không chỉ tôi, trong thôn các gia đình khác cũng vậy, đều bị bắt đi."Tôn Hầu Tử hỏi một câu: "Bị bắt đi?

Bị ai bắt đi?"Tiểu Hoa khóc nấc lên, nói: "Ở phía nam có một Hóa Cốt Động, trong động có một Hóa Cốt Đại Tiên."Phương Minh và Tôn Hầu Tử đều chưa từng nghe đến người như vậy, không khỏi hỏi: "Hóa Cốt Đại Tiên là người như thế nào?

Là tiên sao?"Tiểu Hoa: "Trong thôn đàn ông và phụ nữ trưởng thành dường như đều bị gọi đi, rồi nhảy vào Hóa Cốt Trì để cung cấp cho hắn tu luyện.

Người trong thôn đều bị gọi đi hết rồi, bây giờ chỉ còn lại trẻ con."Tôn Hầu Tử giận không thể át mạnh mẽ đập xuống bàn, nói: "Sao có lý lẽ này chứ, luyện tà ác công pháp, lại phải hy sinh tính mạng bách tính bình thường, đúng là cầm thú không bằng."Sa Tăng

cũng nói: “Không ngờ trên đời lại có loại bại hoại như vậy, đúng là không thể hiểu nổi.”Tiểu Hoa lại nói: “Thôn của tôi và một số người ở thôn lân cận từng phản kháng, tổ chức đội ngũ.

Nhưng con yêu quái đó thần thông quảng đại, trực tiếp đánh tan đội ngũ của chúng tôi.”“Không ít người đều đã chết trong trận chiến đó.” Tiểu Hoa lại nói.Phương Minh lúc này lên tiếng, nói: “Hay là thế này, chúng ta đều đã biết rồi, giúp Tiểu Hoa một tay, nếu không Tiểu Hoa sớm muộn cũng sẽ rơi vào ma trảo.”Đôi mắt Tiểu Hoa phát sáng, nói: “Thật sao?

Nếu thật sự có thể đánh bại hắn thì tốt quá.”Trư Bát Giới: “Yên tâm đi, bản sự của ta cũng không nhỏ đâu.”Tiểu Hoa cười cười, nói: “Hôm nay trời đã tối rồi, các vị cứ nghỉ ngơi trước đi.”Phương Minh: “Ừm, mọi người cứ đi ngủ trước, đợi ngày mai, cùng nhau đi gặp con yêu quái đó.”Tôn Hầu Tử: “Sư phó, con thấy, con cùng nhị sư đệ tam sư đệ đi là được rồi, ngài đi làm gì?”Phương Minh: “Ta đâu phải hạng tham sống sợ chết?

Ta cùng các ngươi đi, ta hứa, ta chỉ đứng ở xa nhìn thôi.”Tôn Hầu Tử gật đầu, nói: “Được rồi.”Trong chớp mắt đã đến ngày thứ hai, Phương Minh cùng Tiểu Hoa đến trước Hóa Cốt Động.Bên cạnh Hóa Cốt Động, cây cỏ không mọc, là một vùng đất hoang vu.Ở hai bên cửa động Hóa Cốt Động có hai tiểu lâu la đang canh gác.Trông có vẻ Hóa Cốt Đại Tiên đang ở bên trong.Tôn Hầu Tử: “Đừng động trước, ta biến hóa thân pháp đi vào trong thám thính trước.”Nói xong liền hóa thành một con ruồi, bay vào từ cửa động.Bước vào cửa động, một mùi tanh nồng nặc xộc tới, hắn nhìn thấy Hóa Cốt Trì, bên cạnh nước trong trì là những bộ xương trắng ghê rợn.Tôn Hầu Tử tiếp tục bay về phía trước, nhìn thấy chính điện, ở đó có một chiếc giường đá, trên giường đang nằm một người râu tóc màu xanh lam, mặt mày dữ tợn.Không nghi ngờ gì, người này chính là Hóa Cốt Đại Tiên.Lúc này

Hóa Cốt Đại Tiên đang ngủ.Tôn Hầu Tử tiếp tục bay quanh, phát hiện một nhà lao, trong nhà lao có nam nam nữ nữ tổng cộng hơn mười người.

Trông có vẻ là những người sắp bị hóa thành xương trắng.Tôn Hầu Tử bay ra khỏi động, như thực bẩm báo.Phương Minh: "Chúng ta nhất định phải nhanh chóng đi, nếu không lại sẽ sinh linh đồ thán."Nói xong liền đi về phía Hóa Cốt Động.Tôn Hầu Tử không khỏi đuổi theo: "Sư phó, lúc đó nhớ ở phía sau con để tránh bị thương."Phương Minh: "Được rồi, ta tự có chừng mực."Rồi Phương Minh xoay người nói với Tiểu Hoa: "Bây giờ con về nhà đợi tin tức của ta, không được chạy lung tung, nghe chưa."Tiểu Hoa gật đầu, nói: "Con biết rồi, con ở nhà sẽ cầu nguyện cho các vị, mong chờ các vị chiến thắng." Phương Minh và bốn đồ đệ đến cửa động Hóa Cốt.

Hai tên tiểu lâu la ở cửa động cản đường, nhưng bị Tôn Hầu Tử một gậy đánh bay, không nói hai lời.

Phương Minh, Tôn Hầu Tử, Trư Bát Giới và Sa Tăng bốn người cùng tiến vào, không ai có thể cản trở.

Tiếng động ở cửa động làm kinh động Hóa Cốt Đại Tiên đang nằm trên giường, ả ta lao ra khỏi động, xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Nghe nói là Tôn Hầu Tử, ả có chút do dự, dù sao Hóa Cốt Đại Pháp chưa luyện đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, đối đầu trực diện chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Thế là, ả ta sai lũ tiểu lâu la lên trước cản đường, còn ả và một hộ pháp nhanh chóng đi đến gần Hóa Cốt Trì.

Tranh thủ lúc đám tiểu đệ kéo dài thời gian, ả lại ném thêm mấy phàm nhân vào Hóa Cốt Trì, để tu luyện Hóa Cốt Đại Pháp đến đệ cửu trọng.

Tôn Hầu Tử ba chân bốn cẳng giải quyết hết đám tiểu quái đó, rồi hét lớn vào trong động: "Yêu quái, trốn đâu rồi?

Có giỏi thì ra đây, đừng làm rùa rụt cổ!" Nhưng trong động chỉ có tiếng vọng lại, không thấy bóng người nào.

Trư Bát Giới lúc này hỏi: "Hầu ca, không phải có một cái Hóa Cốt Trì sao?

Nó ở đâu vậy?" Tôn Hầu Tử: "À, ta quả thật nhìn thấy một cái Hóa Cốt Trì, bên cạnh có một nhà tù, bên trong nhốt mấy phàm nhân." Tôn Hầu Tử nhìn quanh bốn phía, nhưng không tài nào tìm thấy.

Phương Minh nhìn xung quanh, ước chừng con yêu quái đó đã dùng chướng nhãn pháp để che giấu nó.

Hóa Cốt Đại Tiên đang ném một phàm nhân vào Hóa Cốt Trì, người phàm đó kêu gào thảm thiết, đau đớn không chịu nổi.

Phương Minh mẫn cảm nhận ra tiếng kêu thảm thiết.

Thế là Phương Minh nói với Tôn Hầu Tử: "Ngộ Không, nghe này, không phải có người đang kêu thảm sao?" Tôn Hầu Tử lắng nghe tỉ mỉ âm thanh xung quanh, đột nhiên mở to mắt: "Hình như thật sự có.

Nhưng cụ thể ở đâu thì ta cũng không rõ." Phương Minh đi đi lại lại, đến trước một bức tường: "Ta cảm thấy ở trong này." Trư Bát Giới: "Thật hay giả vậy, sư phụ, chẳng lẽ người cũng có công lực?" Phương Minh: "Ta chỉ dựa vào trực giác mà thôi." Tôn Hầu Tử không nói nhiều: "Kệ có hay không, cứ phá tan bức tường đá này đã." Rồi cầm Kim Cô Bổng đánh vào chỗ đó.

Nhưng Kim Cô Bổng vừa chạm vào tường, bức tường đó từ từ biến thành những hạt bụi phấn, bay tán loạn trong không trung.

Chướng nhãn pháp bị hóa giải, đập vào mắt là Hóa Cốt Đại Tiên đang ngồi tọa thiền, trong Hóa Cốt Trì đầy những bộ xương trắng.

Một hộ pháp đang bảo vệ bên cạnh ả.

Tôn Hầu Tử lập tức hét lớn: "Yêu quái, để ta tìm ngươi, mau mau chịu chết đi!" Hộ pháp bên cạnh, dang hai tay ra nói: "Đừng quấy rầy chủ nhân ta, muốn tiến lên thì phải qua ải ta đã." Tôn Hầu Tử khinh thường nói: "Thứ chó má, xem ta đây trong phút chốc lấy mạng chó của ngươi!" Tôn Hầu Tử vốn đã hiểu được phần nào, cầm Kim Cô Bổng rồi đập về phía hộ pháp đó, nhưng hộ pháp đó lại có một bộ công pháp khác, hắn ta lập tức né tránh, rồi thoắt cái đã ở sau lưng Tôn Ngộ Không, định đánh lén một cú từ phía sau.

May mà Trư Bát Giới kịp thời lao đến gạt đinh ba ra, đánh bật cú tấn công đó, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Tôn Hầu Tử nhìn tình hình hiện tại cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy, thế là xoay chuyển Kim Cô Bổng, biến ra Kim Cô Hồng Anh Thương, định đại chiến một trận với hộ pháp kia.

Nhưng hộ pháp đó cũng không cam chịu yếu thế, từ trong trường bào rút ra một cây roi dài, định quấn lấy.

Hộ pháp đó dùng roi quấn lấy Kim Cô Hồng Anh Thương, định hất văng ra, nhưng sức lực Tôn Hầu Tử cực lớn, hắn ta căn bản không thể hất nổi.

Tôn Hầu Tử chỉ dùng một cú đột kích, xông đến trước mặt hộ pháp đó và đánh một cú vào bụng.

Lập tức, một ngụm máu tươi từ miệng hộ pháp đó phun ra.

Nhưng hắn ta vẫn không bỏ cuộc, hai tay nắm chặt Hồng Anh Thương, không chịu buông, cốt để tranh thủ thời gian cho Hóa Cốt Đại Tiên.

Tôn Ngộ Không đành phải dùng hết sức lực toàn thân, hất văng hộ pháp đó ra, đúng lúc rơi xuống trước mặt Hóa Cốt Đại Tiên.

Lúc này, Hóa Cốt Đại Tiên thở phào một hơi dài, thấy đại công đã cáo thành.

Chương 512

Thế là ả nói với hộ pháp: "Nhiệm vụ của ngươi đã hoàn thành, thà rằng chết đi chi bằng đem năng lực của ngươi cho ta, rồi một tay bóp lấy cổ hộ pháp.

Bắt đầu rút ra tinh khí của hộ pháp, cho đến khi hộ pháp trở thành một bộ da khô héo." Tôn Ngộ Không thấy vậy không khỏi thầm than: "Quả nhiên lòng dạ độc ác." Sau khi xử lý xong hộ pháp, Hóa Cốt Đại Tiên bắt đầu quay mặt về phía Tôn Hầu Tử, nhưng không hề có chút cảm giác sợ hãi nào, ngược lại còn lộ ra vẻ mặt khiêu khích.

Phương Minh có thể nhìn ra, Hóa Cốt Đại Tiên trong khoảng thời gian ngắn vừa rồi công lực tăng vọt, chắc chắn là ả đang luyện công pháp tà ác hấp thu tinh khí của người khác để biến thành của mình.

Tôn Hầu Tử lúc này nói: "Thật là độc ác đến cùng cực, không tha cho ai cả." Hóa Cốt Đại Tiên đáp lại: "Người không vì mình trời tru đất diệt.

Ta thấy ngươi cũng nên ngoan ngoãn để ta hấp thu thì tốt hơn." Tôn Hầu Tử không nói lời thừa thãi, trực tiếp một thương đâm tới.

Nhưng Hóa Cốt Đại Tiên lại không nhanh không chậm sử dụng, miệng lẩm bẩm: "Hóa Cốt Đại Pháp đệ nhất trọng, Vạn Hóa Vô Hình." Mũi thương của Tôn Hầu Tử dừng lại cách Hóa Cốt Đại Tiên năm tấc, không thể tiến thêm được nữa.

Tôn Hầu Tử thu hồi Kim Cô Hồng Anh Thương, trở lại chỗ cũ, xem ra muốn đánh bại con yêu quái độc ác này nhất định phải thi triển một vài công pháp.

Phương Minh đứng một bên nhìn thấy liền hiểu ra, con yêu quái kia luyện Hóa Cốt Đại Pháp, thông qua hấp thu tinh khí của người

khác, rồi khiến mình càng hòa mình vào tự nhiên hơn, như vậy vạn vật tự nhiên đều có thể khống chế.

Vừa rồi nó đã khống chế Kim Cô Hồng Anh Thương của Tôn Ngộ Không, nên Tôn Hầu Tử mới không thể tiến lên nửa bước.

Nhưng đồng thời Phương Minh cũng biết, đợi công pháp thực tập, hấp thu tinh khí của người khác, đối với bản thân nó cũng có tổn hại.

Dù sao đây cũng là một bộ công pháp tà ác, bộ công pháp này có thể hấp thu tinh khí của người khác, nhưng nếu điều tiết không đúng hoặc sử dụng quá mức cũng sẽ phản phệ bản thân, cường độ phản phệ cũng rất lợi hại.

Tôn Ngộ Không cũng không cam chịu yếu thế, bắt đầu sử dụng thương pháp, dùng hơi nước, rồi chú nhập vào Kim Cô Hồng Anh Thương, thi triển chiêu Hồi Mã Thương.

Nhìn có vẻ là một chiêu cực kỳ bình thường, nhưng chân khí ẩn chứa trong đó lại vô cùng mạnh mẽ, dù áo giáp có cứng rắn đến đâu cũng có thể bị xuyên thủng, Tôn Hầu Tử muốn xem ả đỡ kiểu gì.

Nhưng con yêu quái đó cũng lẩm bẩm một câu: "Hóa Cốt Đại Pháp đệ nhị trọng, Quỷ Phủ Thần Công." Lần này mũi thương của Tôn Hầu Tử không bị chặn lại, nhưng lại bị lệch hướng một cách kỳ lạ, đâm về phía bên trái của yêu quái.

Hầu như trong chớp mắt, phía sau bên trái của yêu quái xuất hiện một cái động lớn, trong không khí cũng phát ra một tiếng nổ lớn.

Nhưng sự việc chưa dừng lại ở đó.

Khi Tôn Ngộ Không do quán tính bay ngang với yêu quái, yêu quái đột nhiên phát động Hóa Cốt Đại Pháp đệ tam trọng "Phân Băng Ly Tích".

Phương Minh đứng một bên thấy đại sự không ổn, thế là nhân lúc

mọi người không chú ý, ném một viên phi thạch nhỏ vào ngực Tôn Hầu Tử.

Con yêu quái đó một chưởng đánh trúng thật mạnh vào viên đá đó, nhưng chưởng phong khổng lồ lại đẩy Tôn Ngộ Không văng ra xa.

Tôn Ngộ Không cũng lần đầu tiên thấy công pháp tà môn như vậy, nhất thời có chút không ứng phó kịp.

Phương Minh hiểu rõ, công pháp này chỉ cần được dùng đến đệ cửu trọng nhất định sẽ dẫn đến tình trạng phản phệ đột ngột, cho nên chỉ cần cứ ép nó tiếp tục, hy vọng Tôn Ngộ Không có thể kiên trì.

Tôn Hầu Tử thấy tấn công mạnh không được, chỉ đành chọn cách thủ.

Con yêu quái lúc này đột nhiên kiêu căng nói: "Không có, cũng có chút bản lĩnh đấy chứ." Tôn Hầu Tử mỉm cười, một kế sách nảy ra trong đầu.

Hắn đứng dậy, vẫn động tác đó, chỉ đổi một hướng, tấn công từ bên phải.

Con yêu quái nói: "Ta cứ tưởng ngươi lợi hại đến mức nào chứ, chỉ là đổi một hướng thôi sao.

Ở đó hù dọa ai chứ?

Cứ ra chiêu đi." Con yêu quái chuẩn bị phòng ngự, khai mở Hóa Cốt Đại Pháp đệ tứ trọng, Ngự Cốt Phi Thiên.

Đột nhiên bay lơ lửng giữa không trung, trực tiếp bay lên phía trên Tôn Hầu Tử, rồi trực tiếp phát động đệ ngũ trọng Địa Liệt Thiên Băng.

Một đám khói bụi lớn bay lượn trong không trung.

Trư Bát Giới ân cần hỏi: "Thế nào rồi?

Đánh trúng chưa?

Hầu ca thế nào rồi?" Khói bụi từ từ lắng xuống, trên mặt đất xuất hiện một hố sâu mười mấy mét, trong không khí, chỉ có một lọn lông khỉ bay lơ lửng.

Phương Minh lần này quả thật đổ một vốc mồ hôi lạnh.

Một tiếng hét lớn truyền đến, hóa ra Tôn Hầu Tử đang hét lớn trên đầu con yêu quái kia: "Yêu quái, xem gậy đây!" Yêu quái lập tức kinh hãi: "Không thể nào, lúc nào biến hóa ra vậy." Tôn Hầu Tử không nói nhiều, trực tiếp một gậy đánh xuống.

Con yêu quái vội vàng thúc giục đệ lục trọng Di Hình Hoán Vị, dịch chuyển bản thân ra xa năm mét.

Nhưng mặc dù vậy, chịu dư uy từ gậy phóng ra, ả cảm thấy chân khí trong cơ thể có chút tán loạn.

Tôn Hầu Tử hình như cảm nhận được, nói: "Này, yêu quái, loại sức mạnh giả dối đó trong mắt ta không chịu nổi một đòn đâu.

Chân khí của ngươi sắp tán loạn hết rồi." Từ từ, con yêu quái đứng dậy, nói: "Ta đã lựa chọn con đường này, ta không sợ hy sinh, cứ ngoan ngoãn mà xem chân khí của ta làm sao bành trướng đi." Tôn Hầu Tử cười lạnh: "Chết đến nơi còn mạnh miệng." Lúc Tôn Hầu Tử định tấn công lần nữa, con yêu quái nhanh chóng phát động đệ thất trọng "Ngưng Huyết Tụ Lực".

Chương 513

Mục đích của chiêu này là có thể hấp thu tất cả tinh khí tự do trong tự nhiên, rồi hóa thành chân khí của mình, sau đó nâng cao chiến lực.

Nhưng, cần có thời gian chuyển hóa, nếu không sẽ khí công đan điền, khiến người ta tẩu hỏa nhập ma.

Phương Minh biết, lần này, Tôn Hầu Tử không thành công, ắt sẽ thành nhân.

Do thời gian cấp bách, con yêu quái sau khi tụ tập xong chân khí bên ngoài lại tiếp tục phát động đệ bát trọng Giác Ngộ Tỉnh Chưởng.

Nhìn thấy đệ bát trọng đều đã phóng ra, Phương Minh có chút không yên.

Không có con yêu quái nào có thể trực tiếp thúc giục đệ bát trọng công kích, ắt hẳn đã dốc hết sức rồi.

Lại nhìn Tôn Hầu Tử bên kia, hắn chậm rãi đứng dậy, vừa rồi một đòn đó, uy lực thật sự không nhỏ, may mà hắn dùng Kim Cô Bổng chống đỡ nội tâm, nếu không e rằng tiểu mệnh khó giữ.

Tôn Hầu Tử rõ ràng đã bị nội thương nghiêm trọng.

Phương Minh thật sự không thể xem tiếp được nữa, nếu cứ thế này thật sự sợ Tôn Ngộ Không sẽ bị giết, cho nên bây giờ phải ra tay giúp đỡ.

Con yêu quái kia lại nói trước: "Đến đây là dừng đi, ta thừa nhận ngươi mạnh, nhưng không bằng Hóa Cốt Đại Pháp của ta." Lại nói: "Ngươi có thể ép ta đến đệ bát trọng, không tệ.

Ta đã lâu không được nếm trải tư vị này, bây giờ để ta thử hiểu rõ

đi, dùng công phu tầng thứ tám." Trong chớp mắt, ả giơ tay lên, chân khí từ từ chảy vào lòng bàn tay, hầu như tất cả chân khí, xem ra muốn dựa vào một chiêu này để quyết định thắng bại.

Phương Minh vừa nhìn, chiêu này Tôn Ngộ Không không thể đỡ được, liền chuẩn bị ảo thuật.

Đợi một chưởng đó đột ngột đánh ra, ma sát kịch liệt xé toạc không khí, thỉnh thoảng kèm theo tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Tôn Ngộ Không chỉ thấy trước mắt một mảng trống rỗng.

Lúc đó, Phương Minh sử dụng Định Thân Pháp, cố định Tôn Hầu Tử, Trư Bát Giới và Sa Tăng đang bị chói mắt bởi ánh sáng, rồi lại đưa họ đến một nơi an toàn.

Tất cả động tác liền mạch, vậy mà chỉ mất không quá ba giây.

Sau khi hoàn thành những động tác này, phía sau Phương Minh xảy ra một vụ nổ lớn, cả hang động vậy mà bị nổ tung, bầu trời bên ngoài lộ ra, đã là buổi chiều.

Tôn Hầu Tử cũng bị khí lãng cuốn đi một vòng.

Đợi toàn bộ thuật thức hoàn tất, con yêu quái kia mới từ từ mở mắt, muốn xem thi thể của mấy người kia.

Nhưng lại thấy một bóng dáng mờ ảo dưới ánh nắng đặc biệt chói mắt.

Đợi ả từ từ hoàn hồn, liền hoàn toàn ngây người, nhìn thấy, đứng trước mặt không phải Tôn Hầu Tử, mà là một người khác: Phương Minh.

Lập tức lớn tiếng hỏi: "Tôn Hầu Tử đâu?!

Ngươi lại là ai?!" Phương Minh không nhanh không chậm nói: "Ta là sư phụ của Tôn Hầu Tử, cũng là người sẽ lấy mạng chó của

ngươi." Con yêu tinh kia nhìn người có vẻ yếu ớt trước mặt, khinh thường cười một tiếng, trên mặt mang theo vẻ khinh miệt: "Sư phụ gà mờ trong truyền thuyết à, xem đồ đệ của ngươi đều bị ta đánh bay xa như vậy bất tỉnh nhân sự, ngươi là cái thá gì?" Tiếp đó lại nói: "Lấy mạng chó của ta?

Ta thấy ngươi sống không kiên nhẫn rồi phải không, ngươi có thực lực gì?

Không phải bị thực lực của ta vừa rồi dọa cho ngốc rồi sao?" Phương Minh như không có chuyện gì xảy ra, ngoáy ngoáy tai, như thể không nghe thấy lời nào, nói: "Lời nói nhảm của ngươi hơi nhiều đó.

Ngươi đang tranh thủ thời gian sống phải không?" Con yêu quái vừa thấy bị sỉ nhục như vậy, bị một thứ mà nó coi là rác rưởi sỉ nhục, lập tức không thể giữ mặt mũi nữa.

Sắc mặt dữ tợn, dường như muốn nuốt chửng Phương Minh vậy.

Hầu như trong chớp mắt, con yêu quái đó đã dịch chuyển đến trước mặt Phương Minh.

Chuẩn bị dùng một quyền giải quyết Phương Minh.

Nhưng Phương Minh còn nhanh hơn nó, đã sớm tập trung đạo lực vào lòng bàn tay.

Khi con yêu quái chưa ra quyền, hầu như theo bản năng, Phương Minh đã tát một cái, trực tiếp đánh bay con yêu quái đó xa mười mấy mét.

Con yêu quái ngã xuống đất, vẻ mặt không thể tin nổi.

Lúc này trong lòng nó nghĩ: "Không thể nào, dù có mạnh đến đâu, chưởng đó cũng không thể né được." Nó nhìn Phương Minh với vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Người đàn ông trước mặt này, khó đối phó hơn Tôn Hầu Tử.

Lập tức trong lòng nó bắt đầu suy tính.

Lẽ nào thật sự phải phát động đệ cửu trọng công thế sao?

Suy nghĩ trước sau, chuẩn bị thử thăm dò lần nữa.

Thế là, nó dùng Di Hình Hoán Vị đến sau lưng Phương Minh, đánh ra một quyền, nhưng Phương Minh lập tức cúi người né tránh.

Chương 514

Tiếp đó lại dùng một chưởng pháp, Phương Minh lần này ra tay, cũng dùng chưởng pháp, hai lòng bàn tay đối chọi, rõ ràng Phương Minh thắng thế hơn một bậc, con yêu quái bị chấn bay xa tít.

Con yêu quái thấy thật sự khó đánh, chỉ đành phát huy đệ cửu trọng, bắt đầu dung hợp chân khí của mình với tự nhiên xung quanh, lập tức tăng thêm rất nhiều chân khí.

Nhưng cảnh đẹp chẳng tày gang, khi chân khí trong cơ thể đạt đến đỉnh phong, chân khí trong cơ thể lại bắt đầu lưu tán.

Nó cũng cảm thấy kinh ngạc, chân khí đã tụ tập trước đó từ từ tiêu tán, ngay cả bản thân nó cũng bắt đầu tan biến.

Phương Minh lúc này mở miệng: "Sử dụng chân khí quá mức, không bị phản phệ mới là lạ." Con yêu quái không cam lòng thua như vậy, nói: "Không thể nào, căn bản không thể nào." Thế là con yêu quái lại bay về phía nhà tù, muốn bắt mấy người ném vào Hóa Cốt Trì.

Nhưng giữa không trung bị Phương Minh chặn lại.

Phương Minh nói với nó: "Thừa nhận đi, số mệnh của ngươi đã định là đệ cửu trọng." Con yêu quái lúc này chân khí sắp cạn kiệt, vậy mà quỳ sụp xuống trước mặt Phương Minh, nói: "Cầu xin, cầu xin hãy để ta hấp thu một chút chân khí đi.

Ngươi muốn ta làm gì cũng được." Nhưng Phương Minh chỉ đá nó ra, ngay sau đó, Phương Minh bay đến chỗ Sa Tăng đang ở và giải trừ ảo thuật.

Tôn Hầu Tử tỉnh lại nhìn thấy con yêu quái gầy trơ xương, sắp chết, hắn cứ nghĩ sau khi thi triển chiêu vừa rồi, bản thân đã bị phản

phệ.

Thế là trước cái xác sắp khô héo đó, hắn nói: "Tự gây nghiệt thì không thể sống." Con yêu quái ấp úng, Tôn Hầu Tử một gậy đánh xuống.

Phương Minh nhìn thấy yêu quái quả thật không còn tinh lực nữa, cũng không hấp thu thêm, coi như làm một việc thiện vậy.

Sau đó, Phương Minh giải thoát cho những thôn dân bị giam giữ, thôn làng lại có được sự náo nhiệt như trước.

Việc đầu tiên người trong thôn làm là lấp đầy Hóa Cốt Trì, rồi dựng một tấm bia đá trên đó, khắc tên tất cả những người đã hy sinh vì thôn làng và những người bị yêu quái hãm hại.

Sau khi cúng tế vong hồn đã khuất, người trong thôn lại bắt đầu bày tỏ lòng biết ơn đối với Phương Minh.

Trưởng thôn cũng mời họ ở lại qua đêm, và vì thế tổ chức một bữa tiệc.

Cha của Tiểu Hoa đã chết khi chống lại yêu quái, lần này cứu được mẹ của cô bé.

Có thể thấy, trên mặt cô bé lại xuất hiện nụ cười hồn nhiên của trẻ thơ.

Cô bé cũng bày tỏ lòng biết ơn.

Trong bữa tiệc, Phương Minh không nhịn được hỏi trưởng thôn: "Trưởng thôn, ta thấy Hóa Cốt Trì là do con người xây dựng, vậy tại sao yêu quái cứ phải chọn thôn làng này?" Trưởng thôn uống một ngụm rượu, nói: "Lão trượng có điều không biết, thôn chúng ta tên là Linh Châu thôn." Phương Minh ngạc nhiên nói: "Linh Châu?

Chẳng lẽ có bảo vật ẩn giấu?" Ngay sau đó lại ngượng ngùng nói:

"Đừng hiểu lầm, ta chỉ tò mò thôi." Trưởng thôn lại nói: "Không sao đâu, đó cũng chỉ là một truyền thuyết.

Không ai biết liệu có Linh Châu hay không, nếu có, cũng không ai biết nó ở đâu." Phương Minh hứng thú hỏi: "Truyền thuyết đó là gì vậy?" Trưởng thôn thấy hắn có hứng thú, liền mượn men rượu kể lại: "Tương truyền, khi tổ tiên ta định cư ở đây thường xuyên bị yêu ma quỷ quái bên ngoài quấy nhiễu.

Rất đau đầu." "Nhưng một ngày nọ, trưởng thôn đời tổ tiên của ta mang về một cô gái từ bên ngoài, hai người yêu nhau.

Cuộc sống bắt đầu hạnh phúc, trong miệng dân làng đều là một đoạn giai thoại." "Nhưng cảnh đẹp chẳng tày gang, cô gái đó vốn là tiên nữ ở Thiên Giới, xuống trần gian bị thương nên mới được tổ tiên trưởng thôn cứu giúp." "Thiên Giới thấy nàng mãi không về, liền xuống trần gian tìm, sau khi tìm thấy liền muốn cưỡng chế đưa nàng đi, thậm chí không tiếc sát hại tổ tiên trưởng thôn của chúng ta." "Trước khi rời đi đã để lại một viên Linh Châu, dùng để phù hộ.

Nhưng đồng thời cũng dẫn đến sự tranh giành của yêu ma quỷ quái." Phương Minh hỏi: "Vậy Linh Châu có bị yêu quái cướp đi không?" Trưởng thôn lắc đầu: "Ta cũng không được biết." Bữa tiệc kết thúc, mọi người tản đi.

Nhưng Phương Minh lại chần chừ không đi.

Hắn nói với Tôn Hầu Tử đi dạo quanh thôn, Tôn Hầu Tử cũng nhắc nhở hắn phải cẩn thận.

Hắn đi đến cửa thôn, dừng lại trước bia đá ranh giới thôn.

Khởi động tinh thần lực bắt đầu dò tìm dao động linh khí khắp nơi, nhìn quanh bốn phía, phát hiện hầu như không có chút linh khí nào, ngược lại hài cốt của hung thú và yêu quái thì không ít.

Thấy có nhiều thi thể và hài cốt như vậy, hắn biết nhất định có một thứ gì đó đang bí mật bảo vệ nơi đây.

Ngay khi định từ bỏ việc tìm kiếm, quay người lại nhìn, tấm bia đá đó có dao động linh khí phi thường.

Phương Minh có chút kích động, vội vàng quét qua tấm bia đá đó, phát hiện dưới tấm bia đá vậy mà thật sự có Linh Châu.

Hắn mới hiểu ra, tấm bia đá chính là để trấn áp linh khí của Linh Châu, phong ấn lại, không cho người ngoài dễ dàng có được.

Nhưng vì là công pháp tiên giới, cho nên đối với Phương Minh không bài xích.

Xem ra Phương Minh cũng không uổng chuyến đi này.

Thế là lập tức ngồi tọa thiền.

Nửa giờ trôi qua, linh lực trong cơ thể Phương Minh cũng tăng trưởng một chút, hắn chỉ rút ra một nửa sức mạnh của Linh Châu, vì muốn giữ lại để bảo vệ thôn làng.

Đợi mọi việc đều xong xuôi, Phương Minh mới quay về nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, Tôn Hầu Tử và Phương Minh chuẩn bị lương khô vào buổi sáng, từ biệt dân làng.

Chương 515

Rồi lại lên đường về trời.

Phương Minh cưỡi ngựa, nghĩ về chuyện Linh Châu ngày hôm qua, quả thật là một bảo bối hiếm có, hy vọng nó có thể tiếp tục bảo vệ người trong thôn.

Đồng thời cũng đừng thu hút quá nhiều yêu quái thì tốt.

Trên đường, Tôn Hầu Tử hỏi một câu: "Ngươi có cảm thấy thôn làng đó có một cảm giác thần bí khó tả không?" Trư Bát Giới: "Cảm giác gì vậy?" Tôn Hầu Tử: "Một cảm giác không có linh khí." Phương Minh mỉm cười không nói.

Thời gian trôi nhanh, Phương Minh và đoàn người lại đến trước một con sông lớn.

Mặt sông sóng cuộn hung dữ, nhìn có vẻ ẩn chứa huyền cơ khác.

Nước sông sóng biếc ngập trời, khiến người ta không khỏi rợn người.

Trư Bát Giới nói với Sa Tăng: "Thế nào?

So với Lưu Sa Hà của ngươi cảm giác thế nào?" Sa Tăng ngây ngô nói: "Chỗ ta rộng hơn, nhưng nước ở đây trong hơn." Tôn Hầu Tử: "Đó chẳng phải nói nhảm sao?

Lưu Sa Hà toàn cát, đương nhiên đục ngầu rồi." Phương Minh: "Đừng lo chuyện sông nữa, trước tiên hãy tìm cách qua sông đã." Tôn Hầu Tử nhìn quanh bốn phía, rồi gọi mấy tiếng, kết quả không có một bóng người nào, lẽ ra phải có một cây cầu hoặc một ngư phủ, nhưng lại không có.

Bốn thầy trò có chút băn khoăn, Phương Minh cũng không thể trực

tiếp lộ thân phận, nếu không đã sớm mang ngựa bay qua rồi.

Phương Minh nói với Tôn Hầu Tử: "Ngươi cứ đi tìm quanh xem có nhà dân nào không.

Hỏi thăm tình hình ở đây." Phương Minh và Tôn Hầu Tử đi vài trăm mét dọc bờ sông, mới tìm thấy một thôn trang nhỏ.

Thôn trang này nhìn chỉ có hơn chục hộ gia đình, hoang vắng.

Tôn Hầu Tử thấy một lão nông đang cày ruộng ở đó, liền tiến lên hỏi cụ: "Con sông đó nên qua thế nào ạ?" Lão nông kia vẻ mặt kinh ngạc nói: "Cái gì?!

Muốn qua sông ư?

Tỉnh táo lại đi, vong hồn trong sông còn nhiều hơn số tuổi của ta đấy." Phương Minh tiến lên lại hỏi lão nông: "Vậy xin hỏi lão trượng, khúc sông này, tại sao lại nguy hiểm như vậy?" Lão nông dừng việc nông đang làm dở, cắm cái cuốc xuống đất rồi nói: "Các vị có điều không biết, con sông này vốn không như vậy." Lão nông nói: "Chuyện dài lắm, trước hết theo ta về nhà đi, ta sẽ kể rõ cho nghe câu chuyện về con sông này." Nguyên lai, ban đầu con sông này rất yên bình, tên là Bắc Sa Hà.

Trên sông cũng có cầu, ngư phủ cũng thường xuyên ra sông đánh cá.

Một con sông hài hòa và yên bình.

Nhưng, hai năm trước, có một ngư phủ bắt được một con cá lớn, con cá đó lớn bằng nửa người, ngư phủ đó trong lòng vui mừng, định đem ra chợ bán lấy giá tốt.

Nhưng khi định mổ bụng cá, con cá đó dường như có linh tính, nước mắt chảy ra, lúc đó ngư phủ động lòng trắc ẩn, thả con cá đó đi.

Hắn ta từng nói với con cá: "May mắn là ngươi gặp ta, nếu không thì phiền phức rồi." Bởi vì những người đánh cá ven Bắc Sa Hà hầu như có đến trăm người.

Mỗi người đều vì lợi ích mà hành động.

Thế là ngư phủ đó quyết định giữa đêm sẽ đưa nó về.

Nhưng nào ngờ ngay cả giữa đêm cũng có người đang đánh cá ở đó.

Thấy ngư phủ vội vã, họ tưởng nhà hắn có chuyện, thế là vội vàng đi theo.

Lại tình cờ phát hiện ra con cá lớn đó.

Mấy người kia thấy con cá lớn như vậy, đều muốn chiếm làm của riêng, nhưng ngư phủ đó đã quyết định thả nó đi.

Dù sao thì cũng là hắn ta bắt được trước, mấy người kia cũng không dám xông lên cướp, nhưng cũng phí không ít lời lẽ để khuyên nhủ.

Nhưng ngư phủ đó đã quyết tâm.

Sau khi ngư phủ đó thả con cá lớn, một thanh niên bỗng nhiên lao mình xuống nước.

Lâu sau vẫn không có tin tức, mọi người tưởng hắn đã chết, rồi tản đi.

Nhưng thanh niên đó thật ra đã tìm thấy con cá lớn, rồi bế nó lên, và thông báo cho mấy người đã bắt đầu.

Nhưng ai ngờ trong số mấy người đó có một người nảy sinh ý nghĩ độc ác, nhìn con cá lớn đó, nghĩ rằng có thể bán được giá tốt, mắt liền sáng rực.

Đợi mấy người kia tản đi xong không rời đi, mà ở lại nhà người

đàn ông kia, rồi từ phía sau rút ra một con dao, một nhát đâm chết người đàn ông đó, sau đó lại cắt thịt cá đi, để lại xương cá, và thi thể người đàn ông đó, cùng nhau ném vào Bắc Sa Hà.

Nhưng ai ngờ con cá lớn đó vốn là vật có linh khí, lúc này nó định tu luyện thành yêu cá.

Người đàn ông đó trong lòng sinh oán khí, mãi không tiêu tan, thế là, tu vi trong xương cá và oán khí của người đàn ông đó kết hợp lại, vậy mà trở thành một yêu nghiệt, người đàn ông đó lại mở mắt, nhưng lúc này trong mắt lại là đồng tử cá.

Yêu nghiệt này, vì trong lòng có oán hận, cho nên khiến toàn bộ nước Bắc Sa Hà đều bắt đầu dâng trào, sóng cuộn.

Chương 516

Thậm chí có lúc còn gây ra lũ lụt.

Cây cầu đó cũng bị cuốn trôi một cách vô tình, những người muốn qua sông, hoặc ngư phủ, cũng từng người một, thuyền bị lật, rồi bặt vô âm tín, vĩnh viễn chôn thân ở Bắc Sa Hà.

Bắc Sa Hà vì tích oán quá sâu, người rơi xuống quá nhiều, xương trắng quá nhiều, cho nên được đổi tên thành Bắc Sát Hà.

Các thôn làng ven sông cũng giảm bớt, vì tương truyền con yêu tinh đó chuyên giết người ven sông.

Người dân trong làng chúng tôi vốn đều ở ven sông, vì chuyện này nên mới chuyển đến nơi cách đó vài trăm mét.

Nghe xong, Phương Minh hiểu ra tại sao dòng sông lại sóng cuộn hung dữ như vậy.

Cần phải có đối sách.

Lão nông nói: "Ta khuyên các vị nên đi đường vòng, mau chóng từ bỏ đi, con đường này tuyệt đối không thể đi qua, nếu muốn bảo toàn tính mạng, mau mau đi về hướng đông nam, bên đó đã vượt quá phạm vi năng lực của các vị rồi, ta cũng chỉ có thể giúp các vị đến đây thôi." Tôn Ngộ Không lắc đầu: "Lão bá, nếu ta nói với ngươi, ta muốn trừ diệt con yêu quái đó, rồi trả lại sự bình yên cho thôn làng, ngươi có tin không?" Lão bá cũng lắc đầu, nói: "Ta nói thật với ngươi, ngươi có biết ta đã mời bao nhiêu đạo sĩ, thuật sĩ giang hồ chưa?

Không phải đều từng người một chôn thân dưới đáy sông, rồi bặt vô âm tín sao.

Ta thấy ngươi cũng đủ sức chịu đựng rồi đó." Tôn Hầu Tử: "Nếu

ta nói ta nhất định phải đi thì sao?" Lão nông dường như bị lời nói hùng hồn của Tôn Hầu Tử làm cho kinh ngạc, cũng là lần đầu tiên thấy một người tự tin, có mười phần nắm chắc như vậy.

Hắn ta cảm thấy nếu là người này thì có lẽ có thể.

Lão nông chắp tay hỏi: "Dám hỏi các hạ là thần thánh phương nào?" Tôn Hầu Tử cười, nói: "Hừ, ta là Tề Thiên Đại Thánh Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không của Hoa Quả Sơn Thủy Liêm Động đây." Lão nông đó cũng cười, nói: "Không quen biết." Lần này đến lượt Phương Minh, Trư Bát Giới và Sa Tăng cười ha hả.

Tôn Hầu Tử chỉ đứng đó ngượng ngùng.

Đêm hôm đó, Phương Minh và Tôn Hầu Tử bàn bạc kế hoạch tác chiến, kế hoạch cụ thể như sau: Tôn Hầu Tử và Trư Bát Giới hóa thành hình người, trước tiên phải dụ yêu nghiệt đó lên bờ, thế nên Phương Minh trước tiên cho Tôn Hầu Tử và Trư Bát Giới giả dạng thành người qua đường và người câu cá.

Một khi nó lên bờ sẽ tìm cơ hội ra tay.

Sa Tăng đứng một bên chờ thời cơ, nếu nó trốn xuống sông, Sa Tăng có kinh nghiệm dưới nước, có thể tác chiến dưới nước, lúc đó Trư Bát Giới cũng sẽ đi chi viện.

Lúc đó bốn người Phương Minh đều vui vẻ bàn bạc, nhưng không biết tình hình chiến đấu ngày mai sẽ hung hiểm đến mức nào.

Thời gian trôi nhanh, đến sáng ngày thứ hai, Tôn Hầu Tử và Phương Minh đều đi về phía bờ sông.

Lúc đó lão nông lại dặn dò: "Con yêu nghiệt đó có một đặc điểm lớn, khứu giác rất nhạy, lần đầu tiên thấy người, nó thích ngửi mùi trên người, ngươi phải nhớ kỹ, tuyệt đối đừng để bị ngửi, một khi bị nó quen thuộc mùi trên người, nó sẽ khóa chặt, sau đó, mục tiêu dù

trốn ở đâu nó cũng sẽ tìm thấy." Tôn Hầu Tử và Trư Bát Giới chỉ ừ hử đáp lại, chỉ có Phương Minh ghi nhớ trong lòng.

Nhanh chóng đến bờ sông, theo kế hoạch ban đầu, Tôn Hầu Tử và Trư Bát Giới hóa thành người qua đường và người câu cá, rồi ngồi đó đợi yêu nghiệt đó mắc câu.

Phương Minh và Sa Tăng đứng một bên, chờ thời cơ, xem con yêu quái đó giở trò.

Đột nhiên trên mặt nước xuất hiện một xoáy nước không lớn không nhỏ, rồi, xoáy nước đó càng lúc càng lớn, và không ngừng khuếch trương ra ngoài, cuối cùng ở trung tâm xoáy nước đó, xuất hiện một thanh trường đao, người cầm trường đao đó, là một người có hình dáng kỳ dị, không bằng nói là biến dạng.

Người câu cá do Tôn Hầu Tử đóng giả không hề tỏ ra kinh ngạc vì chuyện này, trái lại người qua đường do Trư Bát Giới đóng giả thì kinh hãi, suýt nữa thì bị dọa ngã.

Con yêu quái đó toàn thân trắng bệch, tóc xõa tung, trên mặt, đặc biệt là hai bên má đầy vảy cá.

Miệng mọc răng nanh, vô cùng đáng sợ.

Con yêu quái đó từ từ đi lên bờ, rồi đi về phía Tôn Ngộ Không.

Tôn Hầu Tử có thể cảm nhận được một luồng yêu lực áp bức, yêu lực đó, khác với yêu quái bình thường, có một cảm giác khiến người ta khó chịu.

Nhưng Tôn Hầu Tử cũng không để ý, vẫn tiếp tục nhập vai.

Con yêu quái càng lúc càng đến gần, từ từ đi đến trước mặt người câu cá do Tôn Hầu Tử đóng giả, rồi cúi đầu hỏi Tôn Hầu Tử: "Ông không sợ ta sao?" Tôn Hầu Tử không cho là phải, nói: "Cá, ta là người câu cá, chẳng lẽ ngươi không sợ ta sao?" Tôn Ngộ Không hỏi ngược

lại.

Con yêu quái cười cười: "Lão đầu không những nhìn lạ mắt, nói chuyện cũng kỳ lạ, được rồi, ta sẽ cho ngươi chết một cách thoải mái hơn." Vừa nói vừa giơ trường đao định chém xuống đầu lão đầu do Tôn Ngộ Không đóng giả, nhưng Tôn Ngộ Không không hề sợ hãi.

Tôn Hầu Tử lập tức hành động theo kế hoạch, hiện nguyên hình.

Trư Bát Giới ở một bên cũng lập tức hiện nguyên hình, cầm đinh ba chuẩn bị tham gia chiến đấu.

Điều này thật sự làm con yêu quái giật mình, nó không khỏi lùi lại vài bước, rồi bình tĩnh hỏi: "Con người?" Tôn Hầu Tử: "Đừng hỏi nhiều thế, người đánh bại ngươi là ta, mau thúc thủ chịu trói đi." Con yêu quái đầu tiên sững sờ, sau đó lại cười khẩy vài tiếng: "Ta cứ tưởng là ai chứ?

Hóa ra lại là mấy thuật sĩ giang hồ.

Không sợ, cứ lên đi, ta muốn xem lần này các ngươi có bản lĩnh đến đâu, có thể giết ta, giết ta đi, đừng nằm mơ nữa." Xong, hai bên đều lao vào chiến đấu.

Mọi việc tưởng chừng diễn ra theo kế hoạch, nhưng, không biết từ lúc nào, Phương Minh cảm thấy một ẩn họa sâu sắc.

Sở dĩ cảm thấy ẩn họa, vì Phương Minh phát hiện, khi quan sát, hắn thấy con yêu quái đó dường như có thể cảm ứng được các đòn tấn công của Tôn Hầu Tử và Trư Bát Giới, dường như đã nhìn thấu tất cả.

Tôn Hầu Tử cũng có một cảm giác tương tự, cho nên khi ra đòn cố ý thay đổi hướng gậy, rồi tưởng rằng không thể đoán trước, nhưng nó dường như luôn có thể đoán trước.

Chương 517

Vài hiệp trôi qua, con yêu quái đó không hề hấn gì, thế là Tôn Hầu Tử bắt đầu dùng những cách khác để tấn công.

Con yêu quái kiêu căng nói: "Muốn giết Thủy Yêu Bắc Sát Hà ta, thì phải có chút tâm tính chứ." Tôn Hầu Tử mỉm cười, cầm Kim Cô Bổng, đồng thời cũng cảm ứng được Kim Cô.

Thế là hắn đâm về phía Thủy Yêu Bắc Sát Hà.

Thủy yêu lúc đầu khinh thường, coi thường nói: "Ngươi không hiểu sao?

Không thể làm tổn thương ta được đâu." Tôn Hầu Tử không hề để ý, thế là hắn dùng sức lao về phía hướng cũ, con thủy yêu đó chỉ nhẹ nhàng vặn mình, rồi né tránh, không trúng.

Nhưng ngay khi nó cảm thấy đã tránh được một đòn tấn công, đột nhiên từ bên trái của nó, một cây gậy bay tới, trực tiếp đánh bay nó ra ngoài.

Thì ra, Tôn Hầu Tử giả vờ đánh gậy về phía bên phải của nó, nhưng thực chất, Tôn Hầu Tử đã ném cây gậy đi, rồi dùng chân khí ngự gậy bằng ngón tay, sau đó đánh gậy từ bên trái ra, trực tiếp đánh trúng con yêu quái đó.

Con yêu quái có chút ngẩn người, đợi hoàn hồn, nó có chút tức giận, nói: "Ngươi dám đánh lén!" Rồi không nói hai lời, cầm trường đao chém về phía Tôn Hầu Tử, nhưng Tôn Hầu Tử cũng có thể dự đoán được những đòn tấn công đơn giản.

Cho nên Tôn Hầu Tử nhẹ nhàng né tránh đòn tấn công.

Rồi thuận tay lại tặng cho một gậy.

Điều này thật sự làm con yêu quái nổi điên.

Chẳng lẽ Tôn Hầu Tử biết nó đang hoảng loạn, bắt đầu tấn công lung tung, không có chương pháp, điều này cũng cho Tôn Hầu Tử cơ hội phản công, rồi Tôn Hầu Tử cầm Kim Cô Bổng, lừa trái, đánh phải, trêu đùa nó một phen.

Con yêu quái bị đánh có chút ngẩn người, đợi bình tĩnh lại, phát hiện thế nào cũng không có cách nào.

Thế là nói: "Có giỏi thì cứ chờ đấy." Vừa nói xong con yêu quái nhảy xuống sông, nhưng lúc đó Tôn Hầu Tử muốn ngăn cản, thế là hắn biến Kim Cô Bổng lớn ra với thế sét đánh không kịp bưng tai, rồi đến trước mặt con yêu tinh đó, nhưng con yêu tinh, lúc này thấy sắp đâm vào Kim Cô Bổng, liền biến hóa thành một con cá, nhảy vào con sông đó.

Thế là, Phương Minh thấy nó nhảy xuống sông, liền ra hiệu cho Sa Tăng và Trư Bát Giới thực hiện kế hoạch hai, hai người nhảy xuống sông, và cùng nó chiến đấu dưới sông.

Hai người lập tức nhảy xuống nước, Phương Minh và Tôn Hầu Tử thì ở trên bờ quan sát thủy thế.

Trư Bát Giới và Sa Tăng nhảy xuống nước, nhưng lập tức bị cảnh tượng dưới nước làm cho ngây người, chỉ thấy dưới nước từng bộ từng bộ xương trắng rợn người xếp thành một con đường.

Những bộ xương trắng đó nhìn có vẻ không có trật tự gì, xiêu vẹo lộn xộn, nhưng lại dường như tồn tại một cảm giác khó hiểu.

Ở giữa có một con cá màu xanh lam nhạt bơi lội, con cá đó đầu tiên lướt qua đỉnh đầu Trư Bát Giới, rồi tiếp đó lại chuyển ra sau lưng Sa Tăng, rồi biến mất.

Trư Bát Giới và Sa Tăng hai người đi trên con đường đầy xương

trắng, đang tìm kiếm bóng dáng khả nghi, đột nhiên phía sau truyền đến tiếng bước chân.

Hai người vội vàng quay đầu lại nhìn, nhưng lại không thấy gì cả, nhưng phía sau lại xuất hiện bóng dáng yêu quái.

Con yêu quái đó từ phía sau hai người đánh một quyền rất mạnh, đợi hai người hoàn hồn, thì nó lại biến mất.

Thế là, Trư Bát Giới và Sa Tăng quyết định áp dụng chiến lược phân đầu hành động, muốn tách ra, sau khi tìm thấy yêu quái thì sẽ liên lạc lại.

Nhưng con yêu quái đó ẩn nấp trong bóng tối, con cá vừa rồi, đã quen thuộc khí vị của Trư Bát Giới và Sa Tăng. "Lại còn, dùng xương trắng của người chết để tạo thành La Sát Trận, không thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu." Con yêu quái thầm nghĩ.

Sau khi tách ra, Trư Bát Giới, ở một góc cua nhìn thấy bóng dáng yêu quái, thế là tăng tốc đuổi theo bóng dáng đó, nhưng, khi đuổi đến khúc cua đó không phanh lại được, bóng dáng đó biến mất, rồi hắn lại đâm vào một người khác.

Hắn tưởng là yêu quái, rồi định đánh xuống, kết quả phát hiện ra lại là Sa Tăng, Sa Tăng cũng nhìn thấy một bóng dáng khả nghi, nên mới chạy đến đây.

Trư Bát Giới: "Ta hiểu rồi, Sa sư đệ, chúng ta đã trúng kế của con yêu quái đó, cố ý dụ chúng ta vào đây, nơi này nhìn có vẻ không có gì đặc biệt, nhưng thực tế lại là một trận pháp." Sa Tăng lập tức hỏi: "Vậy chúng ta làm sao bây giờ?" Trư Bát Giới: "Trước tiên đừng động, ta sẽ tùy cơ ứng biến, nhưng hai chúng ta nhất định phải ở cùng nhau, nếu không sẽ bị từng người một đánh bại." Sa Tăng gật đầu.

Ai ngờ, hai người đang đi dưới tầm nhìn của con yêu quái đó.

Tôn Hầu Tử và Phương Minh ngồi trên bờ bắt đầu suy đoán động thái dưới nước, nói, Trư Bát Giới và Sa Tăng sao lâu vậy mà chưa lên?

Cảm thấy có lẽ đã xảy ra vấn đề gì đó, nhưng cụ thể thì cũng không biết.

Tôn Hầu Tử: "Sư phụ, con cảm thấy con yêu quái này, thực lực không mạnh đến thế, nhưng lại giở quá nhiều tâm cơ, con sợ Bát Giới và Sa sư đệ sẽ chịu thiệt thòi." Phương Minh: "Ừ ừ, quả thật là vậy, nếu Bát Giới và Sa Tăng không thành công, lần này sẽ có chút khó khăn đây." Dưới nước, Trư Bát Giới và Sa Tăng đang hành động cùng nhau, nhưng thỉnh thoảng lại cảm nhận được, dường như là đòn tấn công của con yêu quái đó, cũng không biết cụ thể xuất phát từ đâu, hình như là từ bên cạnh những bộ xương trắng đó, nhưng lại không nhìn thấy, cho nên.

Có chút sốt ruột, Trư Bát Giới lớn tiếng kêu la: "Ra đây!

Đừng làm rùa rụt cổ!

Có giỏi thì ra đây đơn đấu!!" Kết quả, con yêu quái đó trực tiếp từ phía sau Trư Bát Giới và Sa Tăng đánh một đao.

Trư Bát Giới và Sa Tăng không chú ý, cho nên một đao đó, thật sự đã chém trúng người, bị thương.

Trư Bát Giới và Sa Tăng bị thương cảm thấy, thật sự, không thể ứng phó với con yêu quái này dưới nước, thế là đành phải quay lại lên bờ.

Trên bờ, Phương Minh thấy cả hai đều bị thương, biết kế hoạch thất bại, vội vàng bảo Tôn Hầu Tử chữa thương cho cả hai.

Chương 518

Lúc đó, trên mặt nước lại xuất hiện một xoáy nước, rồi con yêu quái đó lại từ trong xoáy nước đi ra, chỉ dừng lại trên mặt nước, không dám quay lại lên bờ, sợ Tôn Hầu Tử tấn công.

Rồi nói: "Các ngươi cũng chẳng có chút bản lĩnh nào, dưới nước, đặc biệt là dưới con Bắc Sát Hà này của ta, hoàn toàn không có cơ hội thắng đâu, biết điều thì mau cút đi, nếu không ta giết từng đứa một, hai đứa thì giết cả đôi." Lời nói đó thật sự đã chọc giận Phương Minh và Tôn Hầu Tử, Tôn Hầu Tử cầm Kim Cô Bổng, nhảy vọt lên trời, biến Kim Cô Bổng lớn ra rồi một gậy đánh xuống, mặt nước tạo ra một vụ nổ lớn.

Nhưng, con yêu quái kia, xem ra đã kịp thời lặn xuống nước, cho nên, hoàn toàn vô hiệu.

Lúc đó, Phương Minh thúc giục Định Thân Pháp.

Cố định Tôn Hầu Tử như vậy giữa không trung.

Thời gian dường như dừng lại.

Rồi lần này Phương Minh xuống nước đích thân đi bắt yêu quái.

Phương Minh đến trước một La Sát Trận, nhìn thấy những bộ xương trắng rợn người.

Lại có một con cá muốn lại gần Phương Minh, nhưng Phương Minh mẫn cảm nhận ra khí tức của con yêu quái đó.

Thế là hắn một chưởng đánh bay con yêu quái đó ra xa, con yêu quái đó quay người lại tiến vào La Sát Trận bên trong, muốn dụ Phương Minh vào.

Nhưng Phương Minh không phải loại người như Trư Bát Giới và

Sa Tăng, hắn chỉ đứng trước La Sát Trận, rồi trong tay bày ra trận pháp, tập trung chưởng lực, thi triển Càn Khôn Chưởng, rồi, tất cả những bộ xương trắng đều bị đánh bay.

Rồi chỉ còn lại con yêu quái đó cô độc co ro một mình.

Phương Minh cười lạnh một tiếng: "Tà đạo ngoại môn sẽ không có kết quả tốt đâu." Con yêu quái toàn thân toát mồ hôi lạnh, lần này cảm thấy bị nghiền ép, không thể ngừng run rẩy.

Nhưng nó vẫn lấy hết dũng khí, cầm trường đao bắt đầu chém về phía Phương Minh, Phương Minh không hề có ý định bỏ đi.

Phương Minh nhìn nó xông tới, chỉ đưa hai tay ra, người kia dùng sức chém xuống, Phương Minh trực tiếp tay không đỡ lưỡi trắng, chặn đứng đòn tấn công.

Nói: "Vẫn không biết hối cải như vậy." Phương Minh ngay sau đó hất văng trường đao ra, ngay sau đó Phương Minh tập trung đạo lực, thi triển quyền pháp trực tiếp đánh tan nội lực của con yêu quái đó.

Con yêu quái phun máu tươi, rồi hai mắt nhắm chặt, vẻ mặt vô cùng đau khổ.

Nhưng chưa xong, Phương Minh ngay sau đó lại đánh một bộ quyền pháp vào ngực con yêu quái đó, nó hoàn toàn không có sức chống đỡ, toàn thân vô lực ngã xuống đất.

Phương Minh đến bên cạnh con yêu quái đang hôn mê đó, rồi hai tay nắm lấy cổ yêu quái, rồi bắt đầu hấp thu một ít tinh lực, phát hiện cũng không có bao nhiêu.

Đợi hấp thu xong hết, hắn ném thi thể lên bờ, rồi trước tiên ép khô nước trên người.

Rồi lại giải trừ Định Thân Pháp.

Tôn Ngộ Không hoàn hồn phát hiện con yêu quái bị đánh lên bờ, hắn cứ tưởng là mình đánh lên bờ, rồi trực tiếp một gậy đánh xuống, giải quyết tính mạng của con yêu quái đó.

Bắc Sát Hà hung dữ đã trở lại thành Bắc Sa Hà yên bình ngày xưa.

Thế là Tôn Hầu Tử cầm thi thể yêu quái, nói: "Đi, lại đi tìm lão nông đó.

Xem lần này ông ta có nhận ra ta không." Phương Minh chỉ mỉm cười, lần này cũng thành công.

Nhưng hắn biết, trên đường có đủ loại yêu quái, nhất định phải giữ tinh thần cảnh giác.

Cảm thấy Thiên Giới đang ở trước mắt, nhất định phải khôi phục tu vi của mình thật tốt, nhất định phải biết, Thiên Giới trước đó đã xảy ra chuyện gì.

Khi Tôn Hầu Tử mang thi thể yêu quái đến trước mặt lão nông, lão nông cảm kích đến phát khóc quỳ xuống.

Vừa lau nước mắt vừa nói: "Ngài đúng là thần linh rồi, vậy mà có thể đánh bại nó, ta đại diện cho toàn thôn cảm ơn ngài." Tôn Hầu Tử cười nói: "Lần này ông tổng phải nhớ ta rồi chứ?" Lão nông đứng dậy: "Ơn này không răng nào quên được, ân nhân, ta sẽ cho cả thôn biết.

Cảm tạ đại ân đại đức của ngài." Tôn Hầu Tử có chút ngượng ngùng: "Để cả thôn biết thì thôi đi, ta tương đối khiêm tốn." Vừa nói vừa làm, thời gian đã đến buổi chiều, Phương Minh ăn cơm ở nhà lão nông, rồi lại ngồi thuyền của lão nông đã để không ở nhà từ lâu để qua sông.

Lão nông vốn đời đời làm nghề đánh cá, chỉ vì con yêu quái đó mới chuyển sang làm nông dân, bây giờ tốt rồi, có thể lại trở về nghề cũ.

Trước khi đi lão nông lại nói: "Đa tạ các vị, chúng ta hữu duyên gặp lại." Phương Minh cũng thân thiện chào từ biệt.

Trước khi đi, lão nông lại quay đầu nói: "Quên nhắc các vị rồi, đi tiếp về phía trước, có một ngọn núi." Phương Minh: "Đa tạ lão trượng nhắc nhở, ta cũng thường leo núi, cũng vượt núi băng đèo, nên không dám phiền lão trượng lo lắng." Lão nông lắc đầu: "Nghe ta nói hết đã, ta biết trước đây các vị chắc chắn đã leo núi, nhưng ngọn núi phía trước không những khác biệt, mà còn rất tà môn." Trư Bát Giới lại lên tiếng hỏi: "Tà môn?

Núi thì có gì mà tà môn chứ?

Lão bá, ông có thể nói cụ thể cách tà môn không?" Lão bá: "Cái này ta cũng không biết rồi, ta cũng không tận mắt chứng kiến, chỉ nghe người qua đường kể lại." Lão bá tiếp tục nghiêm túc nói: "Nghe nói ngọn núi phía trước đó, là một ngọn núi tuyết, xem ra bây giờ đang là mùa hè, trên người chúng ta đều mặc y phục mỏng manh, nhưng ngọn núi đó, ngọn núi đó cũng không cao, nhưng lại quanh năm bị băng tuyết bao phủ, không ai biết vì sao, chỉ là có mấy người qua đường, đã từng đi qua đó." Phương Minh hỏi: "Kết quả thế nào rồi?" Lão bá kia: "Nghe nói có một đoàn người khoảng 5, 6 người cùng đi, ừm, băng qua ngọn núi đó, nhưng người sống sót chỉ có một người, người đó cũng thần trí không rõ ràng nữa rồi, trong miệng chỉ kêu yêu quái yêu quái, ngoài ra không có gì khác." Phương Minh và Tôn Hầu Tử nhìn nhau, bốn mắt đối diện.

Hai người đều tâm tư rõ ràng, lại có một con yêu quái đang chờ hai người đi thu thập.

Thực ra, trên đường đi, Phương Minh trong lòng đối với Tôn Ngộ Không cũng khá tốt, mặc dù bị Phật gia lợi dụng, nhưng, trong lòng cũng là một người khá tốt, Phương Minh và hắn cũng có một chút ăn

ý, cho nên, cho nên vẫn luôn như bạn bè vậy, đôi khi ta còn quên mất, hai người một Phật một Đạo, hai phái biệt khác xa nhau, cũng quên mất, đạo hạnh của hai người cũng khác xa, Phương Minh cao hơn hẳn một bậc lớn.

Nhưng Phương Minh không bài xích Tôn Hầu Tử, giống như một lão bằng hữu vậy.

Chương 519

Phương Minh nói với lão bá: "Ông cứ yên tâm đi, ta đã có thể giúp ông thu phục thủy yêu dưới sông, thì yêu quái trên núi đó tự nhiên cũng có thể thu phục.

Trừ hại cho dân là tác phong tốt đẹp nhất quán của ta, cái gọi là chức trách mà." Lão bá nhìn bốn thầy trò, nói: "Người khác ta không nói, nhưng nếu là các vị, có lẽ thật sự có thể thu phục, lúc đó lại làm được một việc tốt nữa, ta nhất định sẽ đến miếu thắp hương, cầu nguyện thần linh cho các vị, để các vị vượt qua khó khăn." Phương Minh: "Yên tâm đi, lão bá, ta nhất định sẽ không phụ lòng mong mỏi của ông." Lão bá cũng nói: "Ta biết công lực của các vị cao cường, nhưng ta khuyên, lúc đó cũng nên chuẩn bị một chút y phục, mặc dày một chút, bị lạnh thì không tốt." Tôn Hầu Tử: "Được rồi, ông đừng nói nhiều nữa, trời cũng không còn sớm nữa, lão bá ông mau về đi, chúng ta phải tiếp tục lên đường rồi." Lão bá: "Vậy ta tiễn các vị, không quấy rầy không làm chậm trễ đường đi của các vị nữa, chúng ta từ biệt." Phương Minh chắp tay: "Vậy xin từ biệt, chúng ta sau này hữu kỳ, hữu duyên gặp lại." Chớp mắt đã tối, bốn thầy trò chỉ thấy xa xa đỉnh núi kia, cảm nhận được hơi lạnh thấu xương xung quanh.

Trư Bát Giới chậc lưỡi: "Trời đất của ta, ta thật sự không ngờ ở đây lại lạnh đến thế, đúng là địa ngục trần gian mà." Sa Tăng cũng nói: "Ta thấy chúng ta nên mặc trước áo bông trong hành lý, nếu không thế này, không đến được núi, ở đâu cũng sẽ đóng băng hết." Bốn thầy trò thế là dừng lại thay áo bông.

Trên móng ngựa cũng bọc vải bông, mới cảm thấy ấm áp một chút, thế là tranh thủ trời chưa tối tiếp tục đi thêm một đoạn đường nữa.

Trời càng lúc càng tối, bầu trời bắt đầu chuyển sang màu tím đáng sợ.

Từ trên không trung, đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thanh thoát của chim ưng, mãi không tan biến.

Hoàn cảnh vốn đã đáng sợ, đột nhiên lại đổ tuyết lớn.

Lúc này bốn thầy trò đang đi dưới chân núi, trước mặt, là một ngọn núi tuyết hùng vĩ và lạnh lẽo.

Đêm xuống, gió lạnh gào thét, tuyết lớn bay lất phất, Phương Minh và bốn người Tôn Hầu Tử nhóm lửa sưởi ấm, nhưng vẫn có chút lạnh lẽo.

Phương Minh nhìn trời, nói chuyện với ba người.

Hắn hỏi Tôn Hầu Tử: "Trước đây ngươi có gặp thời tiết khắc nghiệt như vậy không?

Ta là lần đầu tiên đó." Nói thì là vậy, nhưng Phương Minh chưa từng trải qua, chỉ là nói chuyện phiếm cho đỡ buồn thôi.

Trư Bát Giới mở miệng trước, nói: "Sư phụ, cái đó người không biết rồi, nhiều năm trước con đã gặp thời tiết còn khắc nghiệt hơn thế này nhiều, cái lạnh đó không dám tưởng tượng nổi đâu." Sa Tăng hỏi: "Sư huynh, đó là ở đâu vậy?

Trên đời này lại có nơi lạnh hơn cái nơi quỷ quái này sao, huynh không nói phét đó chứ?" Trư Bát Giới nhíu mày: "Ta giết ngươi, thật đừng có không tin, ngọn núi đó, ngọn núi đó còn lạnh hơn ngọn núi này gấp trăm lần, thậm chí ngàn lần, ngọn núi đó cũng quanh năm bị băng tuyết bao phủ." Tôn Hầu Tử: "Vậy ngọn núi đó ở đâu?

Tên là gì?" Hắn hỏi ngược lại Trư Bát Giới, Trư Bát Giới chỉ ngượng ngùng: "Tên ư?

Tên ta quên rồi, chỉ biết ngọn núi đó lạnh thôi." Tôn Hầu Tử nhìn thấy hắn đang nói linh tinh, liền trêu chọc: "Vậy thì, ngọn núi mà ngươi nói lạnh hơn hay Quảng Hàn Cung trên mặt trăng lạnh hơn?" Trư Bát Giới rõ ràng nghe ra đang châm chọc, bĩu môi: "Thật là vô vị." Rồi, quay mặt sang một bên, tiếp tục: "Thôi, ta đi ngủ đây, ta không tham gia nữa." Tôn Hầu Tử cười cười: "Ta thấy ngươi bị nói trúng tim đen rồi đó.

Không phải trong lòng càng lạnh hơn sao?" Phương Minh cũng cười, nói: "Tôn Hầu Tử, ngươi có từng trải qua thời tiết như vậy chưa?" Tôn Hầu Tử nói: "Trong trí nhớ của ta, hình như chỉ có một nơi có thể lạnh hơn ở đây." Sa Tăng: "Nơi nào vậy?

Dù sao đối với con thì đây là lạnh nhất, con chưa từng trải qua nơi nào lạnh hơn." Tôn Hầu Tử mặt không cảm xúc nói: "Bát Trọng Điện." Phương Minh thu lại nụ cười, nói: "À, nơi đó quả thật không phải nơi con người nên ở." Tôn Hầu Tử có chút ngạc nhiên: "?

Sư phụ, người cũng biết nơi đó sao?" Phương Minh có chút hoảng sợ, vội vàng nói: "Ta cũng đọc được khi đọc sách." Tôn Hầu Tử lại nói: "Nơi đó thật sự là cái lạnh mà câu chữ không thể diễn tả được." Lúc đó, có một con cáo tuyết nhỏ tiến lại gần Phương Minh, Phương Minh thấy nó còn nhỏ, liền mở áo bông ra, bọc nó vào để sưởi ấm.

Con cáo tuyết nhỏ dụi dụi vào chân Phương Minh, vậy mà cứ thế ngủ thiếp đi trong lòng Phương Minh.

Phương Minh mỉm cười, nói: "Tiểu gia hỏa này cũng đáng yêu đấy chứ." Tiếp đó lại nói với Tôn Hầu Tử: "Trời cũng không còn sớm nữa, ngày mai phải đi leo núi sớm, mọi người mau đi ngủ sớm đi." Đợi đến ngày thứ hai, trời vừa sáng, mọi người đều ngây người.

Sa Tăng là người tỉnh dậy trước, vừa nhìn về phía Phương Minh, kinh hãi kêu lên một tiếng.

Một tiếng kêu đó làm Trư Bát Giới và Tôn Hầu Tử tỉnh dậy, kết quả hai người vừa nhìn Phương Minh, lại đồng thanh kêu lên một tiếng.

Những tiếng kêu liên tiếp và lớn đó làm Phương Minh tỉnh dậy.

Nằm trên đất, hắn khẽ duỗi người, hơi mở mắt, nói: "Sáng sớm đã kêu réo gì vậy, cẩn thận lát nữa lại kêu ra tuyết lở." Một giọng nói truyền đến: "Không sao đâu, ở đây sẽ không xảy ra tuyết lở, nhiều lắm là động đất thôi." Phương Minh nghe thấy xong lại nói với Tôn Hầu Tử: "Nghe thấy chưa, động đất còn đáng sợ hơn tuyết lở đó, nói chuyện đều phải nhẹ nhàng thôi.

Nhỏ tiếng một chút." Lúc đó hắn có chút hoàn hồn, hỏi Tôn Hầu Tử: "Vừa rồi ai đang nói chuyện vậy?" Ba đồ đệ đồng loạt chỉ vào Phương Minh.

Phương Minh có chút khó hiểu, nói: "Ta lại không nói mê, không phải nói chuyện lại về ngực ta nặng nề vậy sao?" Vừa nói vừa cúi đầu, vừa cúi đầu không sao, nhưng lại nhìn thấy một đôi mắt to linh động đang nhìn mình, trong lòng hắn, là một thiếu nữ.

Phương Minh hét lớn một tiếng, còn lớn hơn tiếng kêu của ba đồ đệ vừa nãy.

Cô thiếu nữ đó một tay bịt miệng Phương Minh lại rồi "suỵt" một tiếng.

Trư Bát Giới cũng nói: "Nhỏ tiếng chút đi sư phụ, nếu có động đất thì không hay đâu." Cô thiếu nữ đó lại nói: "Động đất thì còn được, nếu dẫn cái đó ra thì không hay đâu." Tiếp đó lại nói với Phương Minh: "Muốn sống sót rời đi, nhất định phải nghe lời ta, nghe rõ chưa?" Phương Minh ngượng ngùng nói: "Có gì thì nói chuyện đàng hoàng, trước tiên hãy xuống khỏi người ta đã." Cô gái đó mới xuống, nói: "Ta là hồ yêu trên núi Vô Nhai Sơn, tên là Tiểu Nại, ta không hại

người, đừng sợ." Phương Minh mới hiểu ra, nói: "Hồ ly mà ta ôm vào lòng hôm qua phải không." Tiểu Nại cười cười, nói: "Chính xác là vậy." Phương Minh lau một vệt mồ hôi lạnh: "Dọa ta một phen, may mà giữ được sự trong trắng." Tôn Hầu Tử: "Vừa rồi ngươi nói Vô Nhai Sơn, không phải trong núi có yêu quái lợi hại sao?" Tiểu Nại: "Đúng vậy, Vô Nhai Sơn cũng vì con yêu quái tà ác đó mà không có tấc cỏ nào mọc, trở thành một nơi hoang vu không người ở." Tôn Hầu Tử không khỏi đặt câu hỏi: "Ta có chút hứng thú rồi, có chút tò mò, lai lịch con yêu quái đó là gì?

Biến thành thứ gì, lại có thể đóng băng cả một ngọn núi như vậy." Tiểu Nại: "Nó là một con ưng biến thành, biến ngọn núi này thành tổ để làm sào huyệt." Phương Minh và Tôn Hầu Tử đồng thanh: "Ưng?" Sở dĩ có phản ứng lớn như vậy, vì ưng là thứ có liên quan mật thiết đến Phật giáo, Phật Tổ Như Lai có một con ưng.

Ở thung lũng lần đó cũng gặp một con ưng, và có liên hệ với Phật Tổ.

Chỉ là không biết con ưng này có lai lịch gì.

Tôn Hầu Tử lại hỏi: "Vậy con ưng đó tại sao chỉ chọn một ngọn núi để làm tổ?

Lại tại sao tác ác nhiều như vậy?" Tiểu Nại: "Cái đó ngươi không biết rồi, con lão ưng đó không phải là chim tốt, sau đó lại cơ duyên xảo hợp có được một bản công pháp, càng trở nên ngang ngược vô kỵ." Rồi Tiểu Nại nói: "Các ngươi cứ đi lên đi, ta không biết nó ở đâu đâu, tổ cũ của nó ở Tuyết Phong Động trên núi Vô Nhai, nhưng nơi đó không những cao lớn hiểm trở, mà còn lạnh hơn ở đây cả trăm lần." Tôn Hầu Tử vẻ mặt hăm hở muốn thử: "Không thử sao biết được?

Phải không, sư phụ." Phương Minh cũng nói: "Vậy nhất định phải hảo hảo hội ngộ một phen.

Ta thu dọn đồ đạc rồi lên đường thôi." Tiểu Nại lần đầu tiên gặp phải người ương bướng và không sợ chết như vậy.

Tiểu Nại có chút tức giận, nói: "Sao mà không nghe lời khuyên vậy, đến lúc chết cũng đừng không biết mình chết thế nào." Tôn Hầu Tử: "Chuyện này cứ yên tâm, ta cam đoan với ngươi, ta không những sẽ không chết, mà sẽ trả lại một ngọn núi sạch sẽ, hài hòa và thoải mái." Tiểu Nại quả thật có chút vui vẻ, nhưng lại nói: "Thôi đi, đừng nói khoác nữa, nói nghiêm túc đây, con yêu quái sử dụng thương pháp rất giỏi, bắn cung cũng bách bộ xuyên dương, các ngươi phải cẩn thận đấy." Phương Minh: "Cứ chờ tin tốt của ta đi." Tôn Hầu Tử cũng nói: "Thương pháp?

Chương 520

Vậy thì thật sự phải so tài một chút rồi." Tiểu Nại: "E rằng lần này hung nhiều cát ít rồi." Trư Bát Giới: "Cứ ở dưới chân núi đợi chúng ta đi." Xong, Phương Minh mấy người thu dọn hành trang rồi đi lên núi.

Tiểu Nại nhìn bóng lưng bốn người, vành mắt có chút đỏ hoe.

Thật sự muốn quay về ngôi nhà xanh nước biếc, núi xanh hài hòa đó, nhưng lại không có cách nào, lần này dựa vào Phương Minh, cảm thấy có lẽ có thể, nhưng trong lòng cũng có chút không chắc chắn, không khỏi lo lắng cho họ.

Phương Minh mấy người cũng rất hiệu quả, nửa ngày công phu đã đến lưng chừng núi, cách Tuyết Phong Động trên đỉnh núi còn một đoạn đường, không thể nhìn thấy cửa động.

Nghỉ ngơi một lúc ở lưng chừng núi, nhưng, lúc đó gió tuyết vậy mà lại trở nên lớn hơn, hoa tuyết vô tình quất vào má Phương Minh, cuồng phong gào thét bên tai, tuyết bay cũng khiến mắt không thể mở ra được.

Trong tay Phương Minh xuất hiện đạo gia pháp thuật vi quang, thi triển Càn Khôn Định, mới khiến tuyết bay dừng lại.

Tôn Hầu Tử: "Chuyện gì vậy?

Đột nhiên tuyết rơi lớn như vậy?

Thật sự khiến người ta không thể nào hiểu được." Phương Minh nhìn lên phía cửa động: "Ta thấy có người không hoan nghênh chúng ta a." Tiếp đó lại nói: "Thôi được rồi, chúng ta mau đi tiếp đi, sớm hoàn thành chuyện này cũng tốt." Cuối cùng, họ đi đến chỗ sườn dốc

đỉnh núi, đến cửa Tuyết Sơn Phong Động.

Khu vực bốn năm mét vuông trước cửa động vậy mà không có một chút tuyết đọng nào, cửa động đóng chặt, chỉ có ba chữ "Tuyết Phong Động" được viết trên phía trên cửa động.

Tôn Hầu Tử thấy cửa động đóng chặt, liền tiến lên gõ cửa, nhưng ai ngờ, vừa bước một bước đã cảm thấy một mũi phi tiễn từ xa bay nhanh tới tấn công, quả nhiên, nếu không phải Tôn Hầu Tử động tác nhanh nhẹn, chắc chắn đã bị bạo đầu rồi.

Thoát chết trong gang tấc Tôn Hầu Tử thở phào một hơi, nói: "Dọa ta một phen, không ngờ ở cửa động lại có cơ quan.

Tên gia hỏa này có vẻ quá cẩn thận rồi." Phương Minh: "Ta cũng cảm thấy yêu quái lần này không giống mấy tên vô não trước kia, không biết đang giở trò quỷ gì, chúng ta cẩn thận là hơn." Trư Bát Giới: "Đúng vậy a, chúng ta chưa thấy con yêu quái nào lại ra một đòn phủ đầu như vậy, quả thật có chút khó đối phó a." Phương Minh âm thầm dùng đạo pháp quét thử xung quanh, phát hiện trong động đó dường như không có một ai, không có chút hoạt động sinh mệnh nào, hiển nhiên là một tòa thành trống.

Nhưng nhìn kỹ lại, Phương Minh lại phát hiện rất nhiều cơ quan, Phương Minh thầm nghĩ, lần này gặp phải một tên gia hỏa có đầu óc rồi.

Phương Minh trực tiếp nói với Tôn Hầu Tử: "Ngộ Không, trực tiếp biến Kim Cô Bổng lớn ra, rồi một gậy đâm vào đáy động, ép nó ra." Tôn Hầu Tử: "Cũng là một cách." Thế là hắn biến Kim Cô Bổng dài ra, trực tiếp đâm vào tận đáy động, nhưng không hề có chút động tĩnh nào.

Nhưng chỉ dừng lại một giây, vô số phi tiễn và hỏa pháo xuất hiện, cái động đó trực tiếp bị nổ tung.

Biến thành một đống tro tàn.

Lúc đó, Phương Minh mới hiểu ra, mình đã bị chơi một vố.

Tôn Ngộ Không hơi hoảng sợ, e rằng lại không cẩn thận trúng kế của yêu quái, Trư Bát Giới và Sa Tăng cũng vậy.

Phương Minh thì chẳng chút sốt ruột, vì hắn biết hiện tại không có nguy hiểm, nhưng nếu không tìm ra cái tên kia đang ẩn nấp ở đâu thì thật sự phiền phức lớn rồi.

Thế là Phương Minh vẫn tiếp tục dò tìm sự dao động của sinh mệnh xung quanh, cuối cùng, ở một đầu núi, cách đó không xa, sâu bên trong phía tây, hắn nhìn thấy một chút dấu vết của sinh mệnh.

Phương Minh liền nói với Tôn Ngộ Không: "Ngộ Không, ta thấy hình như có thứ gì đó động đậy ở hướng kia, ngươi mau đi xem thử." Kết quả sau khi bốn người tới nơi, trước mắt vẫn trống không.

Bởi vì yêu quái đó đang ở dưới tảng đá, bên ngoài không phải là giả tượng.

Phương Minh rất muốn nói thẳng ra, nhưng lại khổ nỗi không thể trực tiếp bộc lộ tâm ý.

Thế là hắn nói: "Xem xem bên trong tảng đá có thể giấu người không?

Chắc là nó trốn vào trong tảng đá rồi." Sa Tăng lúc đó nói: "Sư phụ, người nói gì vậy?" Trư Bát Giới ngớ người ra, nói: "Xong rồi, hoàn toàn xong rồi." Sa Tăng hỏi: "Sư huynh, sao lại xong rồi?" Trư Bát Giới xòe tay, nói: "Chẳng phải rõ ràng đó sao?

Sư phụ còn bị đóng băng, tưởng bên trong tảng đá có người, chẳng phải điên rồi sao?" Rồi lại nói: "Ta thấy hôm nay chúng ta xuống núi thôi." Phương Minh nói: "Tin hay không thì tùy, dù sao ta cảm thấy vậy." Nhưng hắn lại ngừng một giây: "Nếu muốn đi, vậy

đừng quên đối mặt với Tiểu Nại thế nào.

Ta biết các ngươi có thể sẽ không trào phúng ta, nhưng lương tâm của các ngươi thì sao?" Trư Bát Giới mới nói: "Con sai rồi, sư phụ.

Con không nên nói bậy nói bạ." Tôn Ngộ Không nói: "Đừng nói nhiều nữa, đã sư phụ cảm thấy có gì đó mờ ám, vậy thì kiểm tra đi." Trư Bát Giới hỏi: "Kiểm tra hả?" Tôn Ngộ Không giơ Kim Cô Bổng lên: "Đương nhiên là phải kiểm tra rồi." Hắn còn vung gậy về phía tảng đá kia, ai ngờ một tiếng nổ lớn vang lên, tảng đá đó vỡ thành bột, sau lớp bột là một cái hang không lớn không nhỏ.

Cái hang hơi nhỏ, nhưng một người có thể chui vào.

Qua cái hang, Phương Minh nhìn thấy một người quỷ dị, sắc mặt vàng vọt, mũi khoằm, tóc xanh lam, mu bàn tay có lông vũ.

Y trông như đang bế quan tu luyện.

Tôn Ngộ Không thầm nghĩ, lần này tìm đúng rồi.

Trư Bát Giới cũng nói: "Thần rồi, thật sự có bên trong." Người trong hang khẽ mở mắt, nói: "Các ngươi có thể tìm được ta ở đây, cũng không phải hạng xoàng, đã tới rồi thì đừng đi, ngoan ngoãn làm bữa ăn trên bàn ta có được không?" Phương Minh thấy bên cạnh người kia có không ít xương trắng, biết y đã gây họa cho nhân gian không ít, càng kiên định quyết tâm diệt trừ y.

Phương Minh và Tôn Ngộ Không nhảy vọt một cái, chui vào trong hang.

Tôn Ngộ Không nhảy vào nói: "Nói cho ngươi biết, hôm nay ta không vì cái gì khác, mà là để lấy cái mạng chó của ngươi." Yêu quái kia đột nhiên cười phá lên, nói: "Giết ta Tuyết Ưng Quái sao, ta đây muốn xem các ngươi rốt cuộc thân mang tuyệt kỹ gì, lại dám buông lời cuồng ngôn, nói ra lời lớn như vậy, quả thật là trò cười lớn của

thiên hạ.” Tôn Ngộ Không trực tiếp nói: “Ít nói nhảm đi, xem chiêu đây.” Cầm Kim Cô Bổng lao về phía Tuyết Ưng Quái, khí thế đó quả thật không ai sánh bằng.

Nhưng, Tuyết Ưng Quái cũng không cam chịu yếu thế, không nhanh không chậm rút ra trường thương của mình, đỡ đòn tấn công của Tôn Ngộ Không.

Thế là trong nháy mắt đã đỡ được sức lực của Tôn Ngộ Không, sau đó nói với Tôn Ngộ Không: “Không tồi chứ, lực đạo cũng được đấy.” Trong khoảnh khắc, Tuyết Ưng Quái xoay người đến bên sườn Tôn Ngộ Không, trực tiếp đâm một thương tới, may mà Tôn Ngộ Không thu gậy về, đỡ được mũi thương.

Chương 521

Tôn Ngộ Không bực bội, không ngờ lại bị phân tán sự chú ý, thật ti tiện vô sỉ.

Thế là Tôn Ngộ Không cũng không lưu tình nữa, xoay Kim Cô Bổng biến thành Hồng Anh Thương, dùng pháp thuật gia tăng tốc độ và sức mạnh công kích.

Phương Minh thì đứng một bên quan sát yêu quái kia biến hóa thế nào, nắm bắt cách thức hành động cơ bản của nó.

Trư Bát Giới đứng một bên nói: "Sa sư đệ, ngươi trông chừng sư phụ cho kỹ, ta đi viện trợ đại sư huynh." Sa Tăng gật đầu, nói: "Được, nhị sư huynh cứ yên tâm." Nhưng Trư Bát Giới lại bị Phương Minh gọi lại, Phương Minh nói với y: "Bây giờ đi cũng chỉ thêm loạn.

Ngươi xem tình thế hiện tại đi." Trư Bát Giới ngẩng đầu nhìn, phát hiện Tôn Ngộ Không và Tuyết Ưng Quái đang giao chiến kịch liệt, cứ như thể đã quên mất cả thế giới.

Thương pháp của Tuyết Ưng Quái biến hóa khôn lường, Tôn Ngộ Không cũng gặp chiêu phá chiêu, thương pháp cương mãnh hữu lực, chẳng hề để Tuyết Ưng Quái chiếm thượng phong.

Cứ thế ngươi một chiêu ta một chiêu, chiêu nào cũng không chí mạng, kết quả đỉnh hang bắt đầu sụp đổ, hai người từ trong hang ra ngoài hang.

Lúc này, Tuyết Ưng Quái kia nói: "Ha ha, xuống rồi, ra khỏi hang rồi, toàn thế giới này là của ta." Y còn dang rộng đôi cánh của mình.

Tôn Ngộ Không cũng không chịu thua kém mà nói: "Xem ta không đánh rụng đôi cánh của ngươi." Tuyết Ưng Quái cười khẩy, nói: "Thử

xem.” Tuyết Ưng Quái và Tôn Ngộ Không đại chiến mấy trăm hiệp, vậy mà bất phân thắng bại, khó phân cao thấp.

Tôn Ngộ Không bất luận vung thương về hướng nào, yêu quái kia luôn có thể khéo léo tránh được, không những thế, yêu quái còn thuận thế biến thủ thành công, không ngừng gây áp lực cho Tôn Ngộ Không.

Nếu chỉ đơn thuần so thương pháp và võ lực, yêu quái kia tuyệt đối không bằng Tôn Ngộ Không, thậm chí căn bản không có cách nào so sánh.

Nhưng đồng thời, yêu quái kia cũng không phải dạng vừa, kỹ năng chiến đấu cực kỳ cao, ngay cả bản lĩnh gia truyền của Tôn Ngộ Không nó cũng có thể tránh được, còn thừa sức để phát động tấn công.

Phương Minh nhìn mọi việc vào mắt, thầm nghĩ: “Cái tên này là yêu quái có đầu óc đây.

Cứ thế này Tôn Ngộ Không sẽ gặp phiền phức.

Phải biết rằng, chiến đấu kéo dài không có lợi cho cả hai bên, huống hồ đối với Tuyết Ưng Quái kia cũng không biết rõ ngọn nguồn, cứ thế này chẳng phải sẽ rất nguy hiểm sao?” Đúng lúc đó, Tôn Ngộ Không không dây dưa nữa, muốn tốc chiến tốc thắng, phát động công pháp chí cao vô thượng, miệng lớn tiếng hô: “Chết đi!

Yêu quái, xem chiêu, Hỗn Nguyên Công Pháp!” Tôn Ngộ Không dồn chân khí trong cơ thể vào Kim Cô Bổng, tập hợp cả những khí tức tản mát xung quanh, lúc này, Kim Cô Bổng toàn thân tỏa ra ánh sáng xanh biếc, xẹt qua bầu trời như tia sét, trực tiếp làm những tảng đá trên núi chấn thành bột mịn.

Phương Minh nhìn công pháp của Tôn Ngộ Không, cảm thấy không cần ra tay nữa, uy lực như vậy thật kinh người.

Tuyết Ưng Quái kia tự nhiên cũng cảm nhận được uy hiếp lực

cường đại đó, cảm thấy chắc chắn không thể cứng đối cứng được, thế là dang rộng đôi cánh đầy lông vũ của mình, bắt đầu tạo ra cuồng phong.

Trên đỉnh núi kia lập tức xuất hiện một trận bão tuyết lớn dị thường, đá núi bị thổi bay tứ tán, tuyết đọng bị thổi tung bay khắp trời, như những lưỡi dao băng sắc lẹm cứa vào mặt Phương Minh.

Sa Tăng che mặt, nói: "Không hay rồi!

Bão tuyết lớn thế này, đại sư huynh có nhìn thấy Tuyết Ưng Quái kia không?" Nhìn sang bên Tôn Ngộ Không, tình huống quả thật như lời Sa Tăng nói, không lạc quan chút nào.

Tầm nhìn của Tôn Ngộ Không hoàn toàn bị tuyết bay cản trở, thứ hiện ra trước mắt y bây giờ, như một bức tường trắng xóa.

Y muốn lớn tiếng gọi, nhưng biết rằng trong tình huống như vậy mà lớn tiếng gọi, rất có thể sẽ bị tiêu diệt vì lộ vị trí, Tôn Ngộ Không hiển nhiên không ngu ngốc như vậy, chỉ tiếp tục bay lơ lửng trên không trung.

Phương Minh cũng bị tuyết bay ảnh hưởng, nhưng không lâu sau hắn đã vận dụng đạo lực xuyên thấu qua đám bão tuyết kia, nhìn thấy vị trí của Tôn Ngộ Không, nhưng ở phía sau Tôn Ngộ Không, hắn nhìn thấy Tuyết Ưng Quái kia đang hành động lén lút.

Phương Minh vừa nhìn, phát hiện không thể ngồi yên khoanh tay đứng nhìn nữa, thế là hai tay khẽ xoay tròn, trên tay ánh lên luồng sáng xanh tím, sau đó hắn hút một tảng đá loạn từ dưới đất lên, tiện tay ném vào giữa trận bão tuyết, tảng đá loạn đó bay thẳng về phía Tuyết Ưng Quái.

Tảng đá bay cực nhanh, chưa đợi Tuyết Ưng Quái kịp nhận ra đã đánh trúng người nó, không chịu nổi đau đớn trên người liền kêu lên

một tiếng, tiếng kêu đó lập tức thu hút sự chú ý của Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không lập tức làm Kim Cô Bổng dài ra, đâm về phía tiếng kêu.

Tuyết Ưng Quái vừa mới bị tảng đá bay tấn công chưa kịp hoàn hồn đã bị Kim Cô Bổng đâm trúng.

Trực tiếp bị đâm bay ra ngoài, lao thẳng vào một góc núi.

Phải biết rằng bổng pháp của Tôn Ngộ Không cực kỳ tinh cường, không phải ai cũng đỡ nổi.

Ngay cả một góc núi kia cũng bị đâm ra một cái lỗ lớn, Tuyết Ưng Quái bị kẹt trong cái lỗ đó.

Sau khi Phương Minh và Tôn Ngộ Không cho rằng trận chiến đã kết thúc, một mũi tên bay ra từ trong cái lỗ đó.

Nếu không phải Tôn Ngộ Không kịp thời tránh né thì chắc chắn đã bị bắn xuyên qua.

Phương Minh nhìn thấy, trên mũi tên kia bao quanh linh khí nồng đậm, nếu một khi bị bắn trúng chắc chắn sẽ bắt đầu phá hoại từ bên trong cơ thể người, đến lúc đó thì không thể cứu vãn được nữa.

Phương Minh thầm nghĩ: "Nhất định phải tránh đi!" Không lâu sau, trong cái lỗ đó lại liên tiếp bắn ra mũi tên thứ hai và thứ ba, đều có linh khí lớn bao quanh.

Tôn Ngộ Không cũng cảm nhận được mũi tên kia ẩn chứa linh khí cường đại, một khi bị bắn trúng thì xong rồi, lúc này Tôn Ngộ Không cũng không có cách nào khác, chỉ có thể không ngừng né tránh.

Tuyết Ưng Quái cũng từ trong cái lỗ đó đi ra, nhưng lúc này trong tay nó lại có thêm một cây cung tên.

Y rung rung đôi cánh, rồi cầm cung tên, nói với Tôn Ngộ Không:

“Ngươi là kẻ đầu tiên bức ta phải rút cung tên ra.” Tôn Ngộ Không nói: “Cung tên của ngươi lợi hại nhưng ta sẽ đánh bại ngươi.” Tuyết Ưng Quái cười lạnh, nói: “Không giấu gì ngươi, chưa từng có ai có thể thoát khỏi mũi tên của ta.” Tôn Ngộ Không nói: “Vậy ta thử xem.” Tôn Ngộ Không thấy Tuyết Ưng Quái có ba mũi tên dắt ở eo.

Chương 522

Vậy nên chỉ cần tránh được mấy mũi là được.

Tuyết Ưng Quái nói: "Ta thấy ngươi nên tỉnh lại đi, không tránh được tên của ta đâu." Nó còn giương cung lắp tên, lập tức lại bắn ra một mũi, mũi tên này có linh khí nồng đậm hơn mấy mũi vừa rồi.

Mũi tên đó bay về phía Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không nhìn quỹ đạo của tên rồi xoay người, né tránh mũi tên.

Nhưng điều khiến y không ngờ tới là mũi tên đó lại quay đầu lao về phía Tôn Ngộ Không.

Phương Minh nhìn một cái, nói: "Chết tiệt, trên tên có chân khí." Chân khí ngự tiễn Phương Minh rất rõ, một khi mũi tên bay được quấn chân khí, vậy thì bất luận mục tiêu vật ở đâu, mũi tên đó đều có thể dựa theo ý muốn của người bắn tên mà truy đuổi mục tiêu.

Tôn Ngộ Không hiện tại nguy hiểm rồi.

Tôn Ngộ Không lúc này tư duy nhanh chóng, muốn tránh khỏi mũi tên, nhưng mũi tên truy đuổi quá gắt.

Tôn Ngộ Không vội vàng bay sang chỗ khác, trước một ngọn núi lớn vội vàng chuyển hướng, kết quả mũi tên kia không kịp chuyển hướng, trực tiếp đâm vào ngọn núi, ngọn núi đó lập tức rung chuyển, trên thân núi xuất hiện một cái lỗ lớn.

Phương Minh thở phào một hơi, may mà tránh được một kiếp.

Nhưng Tuyết Ưng Quái kia lại mở miệng nói: "Vừa rồi ngươi gặp may, tránh được một mũi tên, nhưng mũi tên tiếp theo sẽ không có vận may tốt như vậy đâu." Mũi tên thứ hai lập tức bắn ra, đuôi tên dài lướt qua không khí tạo thành một vệt dài như sao chổi quét qua mặt

trăng, tốc độ cực nhanh.

Tôn Ngộ Không dựa vào chiêu vừa rồi.

Nhưng Phương Minh nhìn ra một điểm khác biệt, trên mũi tên đó rõ ràng mang theo linh khí nồng đậm hơn và một tia tinh thần lực.

Tôn Ngộ Không vẫn bay về phía một ngọn núi, nhưng mũi tên kia lại bay lên phía trên, thẳng tắp truy đuổi Tôn Ngộ Không.

Điều đó làm Tôn Ngộ Không kinh ngạc đến ngây người, nhưng không có cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục truy đuổi chạy trốn.

Trong lúc tức giận, Tôn Ngộ Không dồn sức bay về phía Tuyết Ưng Quái kia, nói: "Ta không tin ngươi có thể bắn trúng ta." Sau đó Tôn Ngộ Không cầm gậy bay về phía Tuyết Ưng Quái.

Một gậy sắp đánh trúng Tuyết Ưng Quái rồi.

Nhưng Tuyết Ưng Quái xoay người một cái, tránh được đòn tấn công của Tôn Ngộ Không, đúng lúc đó mũi tên kia cũng nhanh chóng lao về phía Tôn Ngộ Không.

Cuối cùng, Tôn Ngộ Không xoay người, một tiếng nổ lớn vang lên từ không trung.

Kinh động cả một đám bão tuyết.

Đợi bão tuyết tan đi, sự thật mới sáng tỏ.

Hóa ra, Tôn Ngộ Không trong lúc cấp bách sinh ra trí tuệ, cũng tập trung linh khí của mình vào Kim Cô Bổng, trực tiếp đối đầu với mũi tên bay kia.

Trong nháy mắt, sự va chạm linh khí đã tạo ra một làn sóng xung kích khổng lồ.

Thấy cảnh này, Tuyết Ưng Quái có chút tức giận, dồn tất cả oán khí vào mũi tên thứ ba, kết quả tức giận bắn ra.

Rõ ràng là không ổn rồi, Phương Minh cũng cảm nhận được uy lực của mũi tên này khác hẳn hai mũi trước.

Hắn không thể không ra tay, thế là, đúng lúc mũi tên kia sắp lao về phía Tôn Ngộ Không.

Phương Minh hai tay khẽ dùng lực, xuất hiện một luồng khí công ba, sự dao động năng lượng đó đủ sức phá nát nửa ngọn núi lớn.

Phương Minh vừa ra tay đã phát ra năng lượng khổng lồ, luồng năng lượng mạnh mẽ đó trực tiếp đánh vào đuôi mũi tên, trong nháy mắt, mũi tên kia mất đi trọng tâm, vô lực rơi xuống trước mặt Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không quay người nhìn lại, mũi tên đó rơi xuống thung lũng.

Rơi xuống mà không có tiếng động.

Ngay sau đó Tôn Ngộ Không cười lớn: "Ta Tuyết Ưng Quái, mũi tên cuối cùng của ngươi không lợi hại bằng hai mũi trước, chẳng phải tinh lực của ngươi đã cạn rồi sao?" Tuyết Ưng Quái kinh hãi, cảm thấy không nên như vậy, nhưng sự thật bày ra trước mắt, cũng không có thời gian suy nghĩ nguyên do trong đó.

Tuyết Ưng Quái cúi đầu, mặt đỏ bừng, nói: "Ai nói cho ta biết đó là mũi tên cuối cùng." Hai tay nó chắp lại, miệng lẩm nhẩm chú ngữ, băng tuyết xung quanh cư nhiên vẽ thành một vòng tròn, những băng tuyết đó bắt đầu bay lên không trung, tụ lại một chỗ, từ từ biến thành một mũi tên dài.

Trong nháy mắt sắp bắn về phía Tôn Ngộ Không.

Lúc này, Phương Minh hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc, không thể để nó tự phát triển nữa, hắn phải ra tay.

Thế là, hắn lập tức sử dụng Thuấn Thân Thuật và huyễn thuật,

dùng huyễn thuật làm mê hoặc Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Tăng, sau đó bay lên không trung.

Nhưng mũi tên kia đã bắn ra, bay nhanh về phía vị trí ban đầu của Tôn Ngộ Không, giờ là hướng Phương Minh đang đứng.

Phương Minh không hoảng không vội tập trung đạo lực vào tay, khi mũi tên còn cách hắn nửa xích thì khiến mũi tên đó dừng lại, vững vàng khống chế mũi tên.

Sau đó hắn từ từ xoay chuyển hướng mũi tên, nhắm vào Tuyết Ưng Quái, rồi bay thẳng về phía Tuyết Ưng Quái.

Tuyết Ưng Quái lúc đó cảm thấy hơi khó hiểu, chưa kịp hỏi rõ tình huống đã bị nội lực cường đại của Phương Minh làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Chương 523

Hiện tại nó không dám tin.

Mũi tên đó bay về phía nó, thế là Tuyết Ưng Quái trong lúc cấp bách sinh ra trí tuệ, lấy ra công pháp gia truyền của mình, hóa ra là pháp Hóa Thân của Phật gia, y lập tức biến mình nhỏ lại, mới thoát khỏi mũi tên đó.

Phương Minh nhìn một cái đã phát hiện tên này dùng công pháp Phật gia, bởi vì hắn rất hiểu về thuật hóa hình của Phật gia, tuy rằng có điểm tương đồng với Vô Tướng Thần Công của Đạo gia, nhưng bản chất ban đầu thì không giống nhau.

Tuyết Ưng Quái quả nhiên có liên quan đến Phật gia.

Tuyết Ưng Quái biến trở lại hình dạng ban đầu, nói: "Rốt cuộc ngươi là ai, vì sao vừa rồi không hiện thân?" Nó đánh giá thực lực của Phương Minh, cũng không hiểu rõ, nên muốn thăm dò trước.

Tuyết Ưng Quái kia trước tiên dùng nội lực của mình tạo thành một quả cầu tuyết lớn giữa không trung, rồi ném về phía Phương Minh.

Quả cầu tuyết kia còn chưa đến trước người Phương Minh đã bị tinh thần lực của Phương Minh chấn nát.

Nhìn thấy thần lực như vậy, Tuyết Ưng Quái lập tức xác định trong lòng, Phương Minh nhất định là một cao thủ Đạo gia tuyệt thế ở tiên giới.

Tuyết Ưng Quái bay lơ lửng trên không trung nói: "Chỉ cần giết được ngươi, ta có thể xin công với Phật Tổ, ngày ta trở về Phật giới không còn xa nữa." Phương Minh nói: "Quả nhiên là người của Phật

giới, nếu ta không nhầm thì ngươi là con sâu đáng thương bị Phật giới ruồng bỏ phải không." Tuyết Ưng Quái có chút tức giận, lớn tiếng quát: "Câm miệng!

Im đi!

Sứ giả Phật giới vốn dĩ phải thuộc về ta.

Con chim ưng kia sao có thể so sánh với ta." Thời gian quay lại hai năm trước, trên đại hội luận võ Phật giới.

Trong toàn bộ Phật giới, ở giới chim ưng chỉ có hai vị cao thủ có tư cách tham gia đại hội luận võ, người thắng cuộc sẽ được thăng cấp thành người của Phật giới và thành công trở thành sủng vật của Phật Tổ, sứ giả Phật giới.

Ai cũng muốn có cơ hội này, nhưng chỉ có hai người có thể tranh giành cơ hội đó.

Một là Tuyết Ưng Quái, người còn lại là Kim Sí Ưng.

Cả hai đều là những tồn tại vô địch trong giới chim ưng, Tuyết Ưng Quái giỏi công pháp băng và cung tiễn thuật, còn Kim Sí Ưng lại bẩm sinh có một thân bảo giáp kiên cố không thể phá hủy, giỏi hỏa công.

Tương sinh tương khắc, vốn dĩ nước lửa không dung, cuối cùng, cuộc thi bắt đầu.

Rất nhanh, hai người bắt đầu cuộc thi, trong nháy mắt cả đấu trường đều chớp điện sấm sét, hóa thành một trận rừng núi lửa cháy.

Cả hai bên đều ngã xuống đất, nhưng, chỉ vỏn vẹn một giây, Kim Sí Ưng đứng dậy nhanh hơn Tuyết Ưng Quái một giây, người thắng cuộc là Kim Sí Ưng.

Tuyết Ưng Quái không phục, đại náo đấu trường, kết quả bị trục

xuất khỏi Phật giới, không bao giờ có thể đặt chân lên Phật giới nửa bước nữa.

Cứ như vậy, Tuyết Ưng Quái bị trục xuất chỉ có thể lang thang khắp nơi, cuối cùng đến Vô Nhai Sơn, chờ đợi cơ hội để ngóc đầu lên.

Hôm nay, nó cảm thấy cơ hội đã đến, cuối cùng cũng muốn lật mình.

Khuôn mặt Tuyết Ưng Quái có chút vặn vẹo, lộ ra nụ cười biến thái, nói: "Cơ hội của ta đây, ta nhất định phải giết ngươi để xin công với Phật giới, để Phật giới vĩnh viễn nhớ đến cái tên Tuyết Ưng Quái của ta." Phương Minh chỉ khinh thường nhìn nó, nói: "Vậy phải xem ngươi có bản lĩnh đó không." Tuyết Ưng Quái nói: "Đừng hù dọa ta, vừa rồi đó là đồ đệ của con khỉ đó sao?

Ta đã sớm nghe nói, sư phụ của Tôn Ngộ Không là một phế vật không có công lực nào, tuy rằng vừa rồi thấy ngươi cũng có chút bản lĩnh, nhưng giết ngươi thì dễ thôi." Phương Minh nói: "Lời của ta không nhắc lại lần thứ hai, muốn đánh thì đánh nhanh lên, nếu muốn nói chuyện phiếm thì ta không rảnh, bởi vì ngươi là người ta muốn giết." Nói xong, hai người bắt đầu kịch chiến.

Nhưng Tuyết Ưng Quái rõ ràng không thể làm gì được Phương Minh, mỗi một công pháp Phật giới trong mắt Phương Minh đều như trò trẻ con.

Tuyết Ưng Quái không chịu nhận thua, lớn tiếng hô: "Phật pháp áo nghĩa, Vạn Tiễn Triều Tông!" Không thể không thừa nhận, lực tấn công của Tuyết Ưng Quái quả thật có chút cải thiện nhưng so với Phương Minh thì còn kém xa một trời một vực.

Chỉ thấy băng tuyết xung quanh Tuyết Ưng Quái đều tụ lại thành từng mũi tên băng mang theo linh khí, lần này không dùng cung, trực

tiếp dựa vào chân khí, trong nháy mắt bắn về phía Phương Minh.

Tất cả mũi tên đều bay về phía Phương Minh, thế hung hăng, nhưng Phương Minh lại chẳng hề để ý.

Phương Minh chỉ cười cười, nói: "Điểm tấn công ta đều nắm rõ." Thế là hắn vận dụng tiên pháp trong cơ thể, chân khí chảy ra ngoài, bao bọc lấy Phương Minh, đột nhiên trợn mắt, lớn tiếng hô: "Vô Phong Lãng!" Trong nháy mắt một luồng khí lãng cường đại đã chấn bung tất cả mọi thứ xung quanh, thậm chí không khí cũng bị xé toạc.

Luồng khí lãng đó trực tiếp biến tất cả mũi tên băng thành những mảnh băng vụn, quả thật là chân khí nghịch thiên.

Điều đó thực sự khiến Tuyết Ưng Quái kinh hãi, không dám tin rằng tinh hoa chân khí của mình lại yếu ớt đến mức không chịu nổi một đòn.

Trong chốc lát, nộ khí, oán khí cùng lúc công tâm, một ngụm máu đen phun ra từ miệng nó.

Nó thực sự tuyệt vọng rồi, giờ đây mới hiểu thế nào là bị nghiền ép thật sự, thế nào là tuyệt vọng thật sự.

Muốn giết Phương Minh, nhưng ngay cả một sợi lông của hắn cũng không chạm tới được.

Hoàn toàn thua rồi.

Phương Minh bay đến bên cạnh nó, im lặng không nói, chỉ nhìn cảnh tượng thảm hại.

Tuyết Ưng Quái kia nói: "Hy vọng kiếp sau ta có thể mạnh hơn." Phương Minh nói: "Hoặc có lẽ ngươi cũng có thể chọn cách buông bỏ chấp niệm." Tuyết Ưng Quái nói: "Chuyện đó chắc cũng là chuyện của kiếp sau rồi." Phương Minh không nói gì, cũng không giết.

Tuyết Ưng Quái hỏi: “Không giết ta?” Giây tiếp theo, Phương Minh kết liễu nó.

Chương 524

Hấp thu tinh lực của nó.

Sau đó hắn giải trừ huyễn thuật cho Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không thấy Tuyết Ưng Quái kia ngã xuống đất bất động, tưởng rằng vừa rồi mũi tên kia đã tiêu hao quá nhiều, kết quả thể lực không chịu nổi nữa, liền vung gậy kết liễu nó.

Trong nháy mắt, cả ngọn núi biến thành màu xanh lục.

Tất cả băng tuyết bắt đầu tan chảy.

Mọi thứ đều tràn đầy sinh cơ, quả thật như một thế giới hoàn toàn mới.

Dưới chân núi, con hồ ly nhỏ trong mắt tràn đầy lệ châu.

Dưới chân núi, Phương Minh thấy Tiểu Nại, Tiểu Nại hớn hở nói với Phương Minh: "Cháu cứ tưởng không bao giờ gặp được huynh nữa rồi!" Vừa nói vừa khóc vừa cười.

Tôn Ngộ Không tự tin nói: "Ta nhất định sẽ làm được, bây giờ lấy lại non xanh nước biếc cho ngươi, vui rồi chứ?" Tiểu Nại gật đầu, nói: "Cháu đại diện cho tất cả sinh vật trên núi, dù còn sống hay đã chết, đều cảm ơn các vị." Trư Bát Giới cười nói: "Thật muốn lão bá kia cũng biết." Chớp mắt, trời đã tối, một trận chiến đánh gần cả ngày, mấy người Tôn Ngộ Không có chút mệt mỏi rã rời, thế là quyết định nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai lại tiếp tục lên đường.

Ban đêm, không lạnh lắm, bốn thầy trò và Tiểu Nại cùng nhau uống nước ngọt trò chuyện.

Phương Minh hỏi: "Tiểu Nại, cha mẹ cháu đâu?" Tiểu Nại cúi đầu, không nói gì.

Phương Minh mới cảm thấy mình nói lỡ lời, vội vàng nói: "Ta không cố ý, đừng để bụng nhé." Trư Bát Giới cũng nói: "Không sao đâu, sinh tử là chuyện thường tình của đời người mà, nếu không để bụng thì có thể coi ta như huynh trưởng cũng được." Lúc này Tiểu Nại mới ngẩng đầu lên, mắt hơi đỏ hoe, nói: "Thật sao?" Sa Tăng nói: "Đương nhiên là thật rồi." Tiểu Nại vui vẻ cười, tiếp tục vui vẻ trò chuyện với Phương Minh.

Ban đêm, sau khi mọi người đều ngủ, Phương Minh ở một mình công lực không ngừng khôi phục, cuối cùng đã càng ngày càng gần Thiên giới.

Ngày thứ hai Phương Minh và Tiểu Nại cáo biệt.

Tiểu Nại nói: "Huynh trưởng, khi nào chúng ta lại gặp mặt ạ?" Tôn Ngộ Không nói: "Hữu duyên tự sẽ tương kiến, nhất định phải bảo vệ tốt gia đình của ngươi nhé." Cuối cùng mấy người vẫy tay tạm biệt.

Phương Minh lại bắt đầu cuộc hành trình mới.

Lại đi gần một ngày, đến một tiểu trấn, mỗi căn nhà trong tiểu trấn đều phú lệ đường hoàng, khiến người ta vừa nhìn đã có cảm giác giàu có.

Lúc đến chiều tối, bốn người Phương Minh tìm một gia đình, trước tiên gõ cửa nhưng không ai đáp lại, gọi mấy tiếng cũng không có ai trả lời.

Phương Minh lại đổi sang một gia đình khác, cũng không ai đáp lại.

Thế là Phương Minh dứt khoát đi thẳng đến căn nhà trông lớn nhất và bề thế nhất trong trấn mà gõ cửa.

Kết quả lần này cửa mở, nhưng bên trong không phải khuôn mặt

thiện lành, mà là hơn chục tên to con cầm đại đao, không nói lời nào đã chém về phía Phương Minh.

Phương Minh thấy vậy, vội vàng lùi lại mấy bước, lúc này Tôn Ngộ Không xông lên, rút Kim Cô Bổng ra, rồi ba hạ năm trừ hai đã dọn dẹp xong đám lâu la đó.

Kết quả có một người hơi béo, mặt bóng dầu bước ra, bên cạnh y vây quanh năm người mặc trang phục màu sắc khác nhau, vừa nhìn đã biết không giống với những người vừa rồi.

Chưa đợi Phương Minh mở miệng, người đàn ông béo kia đã nói: "Đồ mã tặc to gan, cư nhiên dám động thổ trên đầu lão gia họ Tống, không muốn sống nữa rồi sao." Ngay sau đó y chỉ vào người mặc y phục đen bên cạnh: "Hắc Lang, đi diệt chúng." Tên côn đồ tên Hắc Lang nhảy vọt lên, hai tay cầm một đôi chủy thủ màu đen, nói: "Xem ta không xé xác ngươi ra thành tám mảnh." Rồi lao về phía Tôn Ngộ Không, nhưng Tôn Ngộ Không chẳng chút lùi bước, trực tiếp rút Kim Cô Bổng ra cứng đối cứng.

Hắc Lang lập tức bị chấn văng ra ngoài.

Hắc Lang tiếp tục tấn công, nhưng Tôn Ngộ Không căn bản không thèm để ý, trực tiếp xông lên rồi xoay người ra sau lưng y, sau đó một gậy đánh bất tỉnh, chẳng hề lưu lại chút sức lực nào.

Kết quả, sắc mặt người đàn ông béo kia không hề khó coi, ngược lại còn có chút kinh hỉ, cảm thấy trước mắt sáng bừng.

Phương Minh lên tiếng nói: "Trước tiên làm rõ tình hình rồi hãy đánh có được không?" Ngay sau đó lại nói: "Cái gì mà mã tặc, ta căn bản không phải, ta chỉ muốn tá túc, đừng có không phân biệt đúng sai như vậy." Người đàn ông béo kia vừa nghe, lập tức cung kính chạy lên phía trước, thay đổi hoàn toàn bộ mặt kiêu ngạo trước đó, nói: "Tại hạ xin lỗi, vừa rồi không hiểu rõ tình hình mà mạo hiểm ra tay, là

trách nhiệm của tại hạ.

Để bồi thường, xin mời chư vị đến Tống phủ của ta nghỉ ngơi." Trư Bát Giới nói: "Thế này mới đúng chứ." Gã béo kia lại nói với thuộc hạ: "Đem cái tên vô dụng này khiêng ra ngoài cho ta." Tiếp theo lại cười tủm tỉm đón Phương Minh, mời vào phủ.

Rồi đóng cửa lớn Tống phủ lại.

Sau khi tìm hiểu, mới biết trấn này tên là Ngọc Lâm Trấn, những người trong trấn đều là thương nhân, đều là phú thương.

Gã béo của Tống gia vừa rồi là quản sự Tống Phi.

Chủ nhân Tống phủ là phú hộ giàu nhất toàn Ngọc Lâm Trấn, tên là Tống Vô Cực.

Phương Minh thấy một người đàn ông trung niên râu dài đứng trước mặt mình, chắp tay làm lễ, tự giới thiệu: "Tôi là Tống Vô Cực, thật sự xin lỗi về chuyện vừa rồi, do nguyên nhân tài phú, trấn của chúng tôi thường xuyên bị mã phỉ cướp bóc, nên lòng người hoang mang, đặc biệt là ban đêm, càng không dám ra ngoài." Phương Minh cũng nói: "Không sao, không sao đâu.

Tôi chỉ tá túc một đêm, sáng sớm mai sẽ rời đi." Tống Vô Cực vừa nghe, vội vàng nói: "Không vội không vội, tại hạ có một chuyện muốn nhờ mấy vị trưởng lão." Phương Minh vừa nghe Tống Vô Cực nói vậy, trước tiên hỏi: "Không biết các hạ có việc gì?" Tống Vô Cực vội vàng cung kính tiến lên đón, nói: "Các vị trưởng lão, sự tình là như vầy, tình hình trấn của chúng tôi như tôi đã nói vừa rồi, thường xuyên bị mã tặc tập kích." Phương Minh khẽ mỉm cười, nhìn ra manh mối, cắt ngang lời Tống Vô Cực: "Vậy nên vừa rồi thấy đồ đệ của ta võ nghệ cao cường muốn nhờ giúp dọn dẹp mã tặc sao?" Tống Vô Cực vui vẻ vỗ hai tay, vừa vỗ vừa nói: "Đúng đúng!

Chính là ý này." Ngay sau đó lại nói: "Nếu không ngại thì tôi sẽ để đồ đệ của các vị gia nhập đoàn võ sư của phủ tôi, sắp xếp làm đoàn trưởng, mỗi ngày ăn ngon uống đã, đảm bảo hưởng thụ vinh hoa phú quý." Phương Minh và Tôn Ngộ Không lập tức cảm thấy vô cùng phản cảm, đặc biệt là Tôn Ngộ Không, đường đường là người có thể lên trời xuống đất, bây giờ lại bắt làm đoàn trưởng võ sư, chẳng phải là coi y như người làm công sao.

Phương Minh trước tiên mở miệng nói: "Chuyện đó không thể được, bốn thầy trò ta có sứ mệnh quan trọng trên người, bốn người ta căn bản không thể ở lại đây quá nhiều ngày." Tống Vô Cực nghe lời Phương Minh nói, trong lòng có chút khó chịu, thế là sắc mặt trên mặt y trở nên nghiêm túc.

Nhưng Phương Minh lại nói: "Còn về chuyện mã tặc, ta lúc đó có thể giúp.

Nhưng ta hy vọng tốc chiến tốc thắng." Tống Vô Cực nhìn Phương Minh, có chút mừng rỡ khôn xiết, nói: "Vậy thì không còn gì để cảm tạ hơn nữa, xin cứ yên tâm, thám tử Tống gia của tôi đã có tin tức đáng tin cậy, chúng sẽ bắt đầu hành động, có lẽ là đêm mai, tối nay tôi cứ tưởng chúng đã hành động sớm rồi, nên mới có màn kịch vừa rồi, mong các vị thông cảm, có thể lượng thứ cho." Tiếp theo Tống Vô Cực nói: "Xin cứ yên tâm, đợi sau khi đánh bại mã tặc, Tống gia của tôi nhất định sẽ gửi tặng thù lao hậu hĩnh, cấp đủ lộ phí." Phương Minh nói: "Không có gì đáng ngại, chỉ hy vọng có thể tá túc mấy đêm mà thôi." Tống Vô Cực lúc này mới phát hiện đã ngồi dưới lầu nói chuyện quá lâu, cười gượng gạo: "Tôi nói nhiều quá rồi, chắc mấy vị trưởng lão đều nghe mệt rồi, mau mau mời lên lầu, trước tiên đi nghỉ ngơi, đợi ngày mai sẽ đàm phán kỹ hơn." Ban đêm, Phương Minh thu dọn hành trang xong rồi nằm xuống, nhưng Tôn Ngộ Không lại trằn trọc không ngủ được, y nghĩ về bộ mặt của phú thương Tống

Vô Cực hôm nay, rồi hỏi Phương Minh: “Sư phụ, người ngủ chưa?” Phương Minh ngồi dậy, nói: “Gì?

Chương 525

Ngủ không được sao?

Vẫn là chuyện của Tống Vô Cực đó à?" Tôn Ngộ Không nói: "Con biết, con cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng con cũng không nói rõ được rốt cuộc là sai ở chỗ nào, làm con hơi khổ não." Phương Minh nói: "Thật ra, ta cảm thấy không chỉ Tống Vô Cực đó có vấn đề, mà cả trấn này đều có một cảm giác lạnh lẽo và áp bức, cảm giác đó cứ như không phải đang ở trong một trấn mà là ở trong một ngọn núi." Câu nói đó chạm đến lòng Tôn Ngộ Không, y cũng có cảm giác như vậy.

Phương Minh tiếp lời: "Ngày mai có lẽ mọi việc sẽ rõ ràng, ngày mai ngươi cũng đi hỏi thăm dân làng một chút, quan sát thật kỹ.

Ta cảm thấy dựa vào thực lực của ngươi, những người ở đây chắc không thể làm gì được ngươi đâu." Tôn Ngộ Không cũng nói: "Chuyện đó thì đúng, mấy tên thủ hạ kia ta cũng đã nhìn qua đại khái một lượt, có người nhưng không lợi hại, đều là phàm nhân thôi." Rồi đi ngủ.

Phương Minh cũng thầm nghĩ, ngày mai liệu cơ mà hành động, gặp chiêu phá chiêu vậy.

Rất nhanh, sáng sớm ngày thứ hai, Phương Minh đã dậy sớm ra khỏi giường, Tôn Ngộ Không cũng dậy sớm, ra ngoài dạo một vòng, sau đó từ trên tường nhảy vào.

Phương Minh hỏi tình hình trên phố thì Tôn Ngộ Không nói trên phố vẫn không có người, chỉ thấy mấy tên thủ hạ của Tống gia đang đứng ở cửa lớn bàn bạc chuyện gì đó, sau đó tản ra.

Lúc đó Tống Vô Cực xuất hiện.

Tống Vô Cực vẫn tươi cười đón tiếp, quan tâm nói với Phương Minh: "Mấy vị trưởng lão tối qua nghỉ ngơi có thoải mái không?

À, tôi đã dặn người chuẩn bị trai phạn rồi, mấy vị thu dọn xong là có thể dùng bữa." Trư Bát Giới trên lầu nhìn thấy bộ mặt của Tống Vô Cực kia, nói: "Tình huống gì vậy, một gia chủ của đại gia tộc, lại ti tiện đến mức này, quả thật như một tên phó nhân vậy." Phương Minh cũng cảm thấy có chút bất thường, nhưng cũng không nói gì.

Trên bàn ăn, Tống Vô Cực ba lời hai câu đã nói rõ tình hình, hóa ra sào huyệt của đám mã tặc kia nằm trên một ngọn núi phía tây nam tiểu trấn, ngọn núi đó tên là Thu Sơn, chỉ vì trên núi đều là phong diệp rừng rậm, nên mới có tên gọi này, bọn mã tặc đó cứ ba năm ngày lại cướp bóc trong trấn một lần, chỉ cần thiếu thốn vật tư là sẽ xuống núi cướp bóc, khiến dân chúng khổ không nói nên lời, có khi thậm chí còn tàn sát.

Sa Tăng nghe vậy lẩm bẩm trong miệng: "Thảo nào người trong trấn lại ít như vậy." Sau khi nghe rõ tình hình cụ thể, Phương Minh hỏi: "Vậy kế hoạch là gì?" Tống Vô Cực mặt mày tươi cười, nói: "Tôi tối qua đã thấy thực lực của mấy vị trưởng lão, vô cùng vui mừng, đặc biệt là vị Tôn Ngộ Không trưởng lão, vậy nên tôi nghĩ, đã biết rõ vị trí cụ thể, hoàn toàn có thể không đợi đến tối mà vui vẻ, mà lúc của tôi thì trực tiếp ra tay trước khiến chúng không kịp trở tay, như vậy không chỉ có thể cứu dân chúng trong trấn khỏi nước lửa, mà còn có thể diệt trừ hậu họa vĩnh viễn." Từ lời nói và cử chỉ, Phương Minh có thể rõ ràng thấy được biểu tình sốt ruột của y.

Thế là kế hoạch được định đoạt, Tôn Ngộ Không và mấy vị cao thủ của phủ cùng đi đến Thu Sơn diệt tặc, còn Phương Minh thì cùng Tống Vô Cực đợi tin tức ở Tống phủ.

Phương Minh thực ra ban đầu đã đề nghị cùng đi, nhưng lại bị

Tống Vô Cực dùng lý do là "người quá đông dễ bại lộ" và "công lực không cao, nguy hiểm" mà giữ lại, đành phải thỏa hiệp.

Mấy người lập tức chỉnh trang hành lý, chuẩn bị lên đường, trước khi đi, Tôn Ngộ Không dặn dò Trư Bát Giới và Sa Tăng phải trông chừng sư phụ cho kỹ, Phương Minh cũng dặn dò y phải cẩn thận hành sự.

Tôn Ngộ Không cười cười, nói: "Sư phụ cứ yên tâm, con đi rồi sẽ về ngay thôi." Mấy vị cao thủ của phủ kia đều trông rất hung thần ác sát.

Mấy người cứ thế lên đường đi diệt tặc.

Phương Minh buồn chán dạo chơi trong Tống phủ, nhưng mọi cửa đều có người canh gác, an ninh vô cùng nghiêm ngặt.

Thế là Phương Minh trực tiếp ra phố dạo chơi, nhưng Phương Minh luôn cảm thấy có mấy người đang theo dõi mình, những người trên đường đều nhìn Phương Minh một cái rồi vội vàng bỏ chạy, Phương Minh càng lúc càng cảm thấy không đúng.

Phương Minh dễ dàng thoát khỏi sự theo dõi của những người bí ẩn.

Hắn đến một quán bán rau, nhìn khuôn mặt của người bán rau, cảm thấy quen thuộc, người bán rau đó vừa nghêu ngao hát vừa dùng một ánh mắt bí ẩn nhìn hắn.

Phương Minh lại đi thêm mấy bước, thấy có một đứa trẻ đang chơi đá bên đường.

Hắn tò mò đi đến bên cạnh đứa trẻ đó.

Phương Minh hỏi: "Cha mẹ cháu đâu?" Đứa trẻ không nói gì, chỉ dùng đá vẽ lung tung trên đất, Phương Minh thấy nó không nói gì, định quay người rời đi, đứa trẻ đó đột nhiên dùng đá ném vào chân

Phương Minh.

Phương Minh có chút kỳ lạ, cúi đầu nhìn, thấy trên đất có mấy chữ xiêu vẹo, trên đó viết: "Mau đi, chúng muốn giết ngươi." Phương Minh toàn thân chấn động, tuy rằng đã sớm có cảm giác bị lừa, nhưng bây giờ có thể xác định, hắn đích xác đang ở trong một âm mưu.

Suy nghĩ một lát, hắn đột nhiên dậm chân một cái, thầm kêu lên: "Không hay rồi, Tôn Ngộ Không gặp nguy hiểm." Phương Minh vội vàng xông về phía Tống phủ.

Bây giờ là buổi chiều, tình huống này mỗi một giây chậm trễ đều thêm một phần nguy hiểm.

Phương Minh quay về Tống phủ, quả nhiên cửa lớn đóng chặt, người trong phủ trống không.

Phương Minh đang sốt ruột trực tiếp một cước đạp văng cửa lớn, kết quả phát hiện Tống Vô Cực ở bên trong, nhưng không phải bộ mặt tươi cười như tên nô tài kia, mà nghiêm túc nhìn Phương Minh: "Vừa rồi ngươi đi đâu vậy?" Phương Minh căn bản không thèm trả lời, trực tiếp đi vào những căn phòng xung quanh tìm bóng dáng Trư Bát Giới và Tôn Ngộ Không.

Tìm mãi mà không thấy hai người họ đâu, ngược lại lại tìm thấy một cặp vợ chồng già trong một căn phòng, hai người y phục rách rưới, gầy trơ xương, hấp hối rồi.

Phương Minh hỏi lão nhân đó là ai, đang ở đâu?

Chưa đợi lão nhân kia nói, Tống Vô Cực đã đứng ở cửa, nói: "Hai tên đó là phó nhân của Tống phủ tôi, phạm lỗi nên bị giam cầm." Phương Minh đại nộ: "Ta không hỏi ngươi, tên chó nô tài này." Tiếp đó Phương Minh chỉ vào mặt Tống Vô Cực: "Đừng diễn kịch nữa, đừng tưởng ta không biết, ngươi căn bản không phải." Sắc mặt Tống

Vô Cực có chút khó coi.

Lão nhân kia đột nhiên lên tiếng: "Khụ ~ khụ, chúng đều là cường đạo, ta mới là Tống Vô Cực thật." Nói xong nước mắt chua xót bắt đầu rơi xuống.

Phương Minh dường như đã hiểu rõ.

Hắn nhìn người đàn ông trông như nô tài trước mặt, nói: "Nếu ta không nhầm, ngươi là một thành viên của đám mã tặc kia phải không." Tên Tống Vô Cực giả mặt mày giận đến xanh lét, y hạ lệnh: "Người đâu, mang hắn về phòng cho ta, chưa có lệnh của ta thì canh giữ cho kỹ." Chưa đợi mấy người đó tiến lên, Phương Minh nói: "Khoan đã, nếu ta không nhầm thì các ngươi bây giờ đang đợi một tín hiệu phải không, mục tiêu của các ngươi là đại đồ đệ Tôn Ngộ Không của ta phải không, chỉ e là người của các ngươi không thu phục được đại đồ đệ Tôn Ngộ Không của ta, sợ bị ta tính sổ, nên chưa động thủ với ta.

Một khi có tín hiệu, chắc chắn sẽ lập tức ra tay phải không." Tên Tống Vô Cực giả tức đến nghiến răng nghiến lợi, xem ra Phương Minh đã đoán đúng hết, nhưng rốt cuộc chúng đã làm gì Tôn Ngộ Không thì hiện tại không thể biết được.

Tên Tống Vô Cực giả chỉ có thể lớn tiếng hô: "Tất cả xông lên bắt hắn cho ta.

Nhốt hắn cùng đồ đệ của hắn vào một chỗ.

Chương 526

Sau đó đợi chỉ thị của cấp trên." Phương Minh cười khẩy, nói: "Các ngươi đều tưởng Tôn Ngộ Không là lợi hại nhất, nhưng ta sẽ cho các ngươi biết thế nào là tuyệt vọng." Tên Tống Vô Cực giả lại cười, nói: "Dựa vào ngươi, đừng trách ta trào phúng, ngươi có chỗ nào mà chống trả được sao?

Mấy người ở đây đều mạnh hơn ngươi phải không, ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi, nếu không ai bị thương cũng không tốt đâu." Phương Minh nói: "Ngươi có nghe một câu này chưa, nói nhảm càng nhiều, chết càng nhanh." Mọi người vây lên, muốn khống chế Phương Minh, nhưng Phương Minh lại chẳng hề để ý, ngược lại vô cùng bình tĩnh, trên mặt không có nửa điểm thần sắc sợ hãi.

Tên Tống Vô Cực giả nói: "Ôi chao, tiểu tử này cũng có chút cứng đầu đấy chứ, ta muốn xem ngươi có thể trụ được bao lâu..." Lời còn chưa dứt, Phương Minh trực tiếp tát một cái, tên đó căn bản không kịp phản ứng đã trực tiếp ngất đi, chỉ có thể nói phản ứng của Phương Minh quá nhanh.

Mấy chục người kia thấy tình huống này, tuy có chút do dự, nhưng vẫn cứng đầu xông lên, kết quả có thể đoán được, từng người một ngã xuống, Phương Minh thậm chí còn không dùng đạo lực mà đã đánh cho đám lâu la này tơi tả.

Ngay sau đó Phương Minh đỡ lão nhân kia, hỏi thăm chuyện đã xảy ra, cuộc chiến trong phủ đã thu hút tất cả thuộc hạ còn lại của bọn cướp trong trấn, Phương Minh thấy số người đông đúc, để tiết kiệm thời gian, hiểu rằng thời gian bây giờ quý báu, thế là thi triển đạo pháp, một trận lốc xoáy thổi qua, hiện trường chỉ còn lại từng

thân thể nằm ngang dọc, Phương Minh đã đánh cho tất cả ngất xỉu, sau đó đứng trên cửa lớn Tống phủ, lớn tiếng tuyên bố: "Bây giờ, tất cả đều được giải phóng rồi!" Vừa dứt lời, gần như tất cả người trong trấn đều cảm thấy vô cùng vui sướng, cả Ngọc Lâm Trấn đều sôi sục.

Quay lại bên Tôn Ngộ Không, thời gian quay về buổi sáng, một hàng người đang trên đường lên núi.

Tôn Ngộ Không hỏi chuyện: "Nhân huynh, bao giờ thì chúng ta đến sào huyệt của bọn chúng?" Một người trong số đó hạ thấp giọng: "Sắp tới rồi." Tôn Ngộ Không lại hỏi: "Các ngươi quen thuộc lắm sao?" Người vừa trả lời trước đó không nói gì, chỉ đi tiếp.

Một người khác đứng ra trả lời: "Trước đây cũng đã tổ chức đi tiễu diệt, nhưng đều không công mà về." Tôn Ngộ Không càng lúc càng khó hiểu, lại hỏi: "Ta thấy Tống gia hình như chưa bị cướp bóc bao giờ?" Có người không nhịn được nói: "Nói nhiều quá." Tôn Ngộ Không vừa định tranh luận, lại có người nói: "Đừng ồn ào nữa, đến rồi." Đến trước một cái hang núi, cửa hang có mấy tên gác cổng đang canh giữ, thấy có người đến, chúng liền cảnh giác, kết quả thấy những người đi trước Tôn Ngộ Không thì lại thả lỏng cảnh giác.

Tôn Ngộ Không lập tức cảm thấy không đúng, mấy người kia rõ ràng đều nhận ra chúng, chẳng phải là đưa y vào hang cướp rồi sao?

Tôn Ngộ Không không dám hành động mạo hiểm, sợ đánh rắn động cỏ.

Thế là y quyết định giả vờ làm theo, rồi đi theo đám người đó vào hang núi.

Vào trong hang rồi, Tôn Ngộ Không hỏi: "Huynh đệ, ta đều hiểu hết rồi, ta cũng không phản kháng, có thể nói cho ta biết các ngươi dẫn ta đến đây làm gì không?" Một người cùng đi cười cười, nói: "Trước đây ta cũng đã dẫn mấy trăm người đến đây, không ai là

không khóc lóc, ngươi là người bình tĩnh nhất rồi đó.

Nói cho ngươi biết, chúng ta là mã tặc chuyên cướp bóc nhà cửa, giết người phóng hỏa, không việc ác nào không làm, còn về xử trí ngươi thế nào, thì phải xem ý của lão đại chúng ta rồi." Không lâu sau, Tôn Ngộ Không bị đưa sâu vào trong hang, trong phòng chật ních người, ai nấy mặt mày đáng sợ, nhe nanh giương vuốt, trông như muốn ăn thịt người.

Ở chính giữa, có một ghế chủ tọa, vừa nhìn đã biết là chỗ ngồi của thủ lĩnh.

Trên đó trải một tấm da hổ, bên cạnh chỗ ngồi có một con báo hung tợn đang nhe răng gầm gừ về phía Tôn Ngộ Không.

Chưa thấy người đã nghe tiếng.

Chỉ nghe tiếng cười ha hả truyền đến từ một hành lang, ngay sau đó một người đàn ông mặt đầy thịt ngang, cơ bắp cuồn cuộn, lông mày rậm, mặt đen sạm, cởi trần bước ra, nhìn thấy Tôn Ngộ Không, hai tay chắp quyền, nói: "Quả nhiên anh tài tướng mạo bất phàm a." Rồi y đi đến vỗ vai Tôn Ngộ Không.

Ngay sau đó ngồi lên tấm da hổ kia.

Tiếp đó y hùng hồn nói: "Không sợ chê cười, ta Vương Kim Vũ là kẻ thô lỗ, lời nói cũng không giấu giếm, huynh đệ cũng đều rõ tính cách của ta, chỉ tiếc là có một thân bản lĩnh nhưng không có đất dụng võ, đành làm cỏ phỉ, các hương trấn xung quanh hầu như đều bị ta vơ vét sạch rồi, muốn mở rộng thì phải chiêu binh mãi mã, bản lĩnh của ngươi tối qua ta cũng đã nhìn thấy, vậy nên chỉ cần ngươi đồng ý, ta sẽ giao vị trí phó trại chủ cho ngươi." Tôn Ngộ Không cũng cười, nói: "Khó lắm mới có người nhìn ta như vậy, không phải Vương, mà là Vương gì?" Tên lâu la một bên nói: "Vương Kim Vũ Vương đại ca ạ!" Vương Kim Vũ lườm tên lâu la kia một cái.

Tôn Ngộ Không tiếp lời: “À đúng, Vương Kim Vũ đại ca, thứ lỗi ta không thể vâng lời.” Một tên thuộc hạ của Vương Kim Vũ tức giận nói: “Đừng có không biết điều, tốt nhất là ngoan ngoãn nghe lời, nếu không ta sẽ giết ngươi.” Vương Kim Vũ giơ tay ngăn tên thuộc hạ đó lại.

Tôn Ngộ Không lại nói: “Còn một chuyện nữa, thứ lỗi ta phải san phẳng nơi này.

Đã đắc tội nhiều rồi.” Nói xong Tôn Ngộ Không rút Kim Cô Bổng ra định ra tay, Vương Kim Vũ kia thì không phản ứng gì, ngồi trên da hổ án binh bất động, nhưng đám mã tặc bên dưới bắt đầu ồn ào lên, có kẻ thậm chí còn dắt ngựa vào, ngựa hí vang khắp nơi, phát ra âm thanh ồn ào.

Khi mọi thứ đã sẵn sàng, có người ra tay rồi.

Tôn Ngộ Không gặp người giết người, gặp Phật giết Phật, những kẻ kia căn bản không phải đối thủ của y.

Tôn Ngộ Không ở trong đó đã giết đến đỏ mắt.

Y sử dụng bổng pháp, vạn bàn biến hóa, khiến đám lâu la kia hoa mắt chóng mặt, nhưng Tôn Ngộ Không phát hiện bất luận y làm gì, giết dữ dội đến đâu, những kẻ kia cứ như vô cùng vô tận, không ngừng xuất hiện trước mặt y, hóa ra, đám mã tặc kia đã sử dụng trận pháp.

Lúc đầu Tôn Ngộ Không tưởng những kẻ cưỡi ngựa chỉ là để tăng cường thanh thế, thực ra không phải vậy, những người trên lưng ngựa đều đang chỉ huy sự di chuyển của đội hình, thảo nào Tôn Ngộ Không dù đánh thế nào cũng không thể thoát ra khỏi sự hỗn loạn đó.

Lần này Tôn Ngộ Không trực tiếp nhảy vọt, lập tức lao về phía người trên lưng ngựa kia, trực tiếp một gậy đánh xuống, mấy người

trên lưng ngựa đó liên tục ngã chết, những người bên dưới mất đi phương hướng và sự dẫn dắt, giản dị như bãi cát tan rã, không hề có sức tổ chức, lúc đó Vương Kim Vũ mới khẽ động đậy thân mình, cảm giác có chút thú vị.

Rất nhanh, đám lâu la bên dưới còn lại chẳng mấy, Tôn Ngộ Không sắp sửa tiêu diệt hết chúng, kết quả lúc đó Vương Kim Vũ liền vác đại đao ra tay.

Cầm đại đao y nói: "Tiểu hầu tử, xem ra ngươi cũng có chút bản lĩnh, bây giờ để ta xem thử." Tôn Ngộ Không khinh thường nói: "Chẳng phải ta chưa nói sao, lúc Tôn gia gia ta đánh nhau, ông nội của ngươi còn chưa ra đời đâu." Vương Kim Vũ không thèm để ý, trực tiếp một đao chém xuống, một đao đó bị Tôn Ngộ Không trực tiếp đỡ lấy, chẳng hề lùi bước nửa li.

Vương Kim Vũ có chút ngớ người ra, bình thường một đao chém xuống, nếu không chém thành hai nửa thì ít nhất cũng khiến đối phương cảm thấy tay run rẩy không đứng vững, chứ không như một cú đánh nhẹ nhàng, không hề có uy hiếp lực nào, mà đó là toàn bộ thực lực của y đó.

Y lại nói: "Xem ra ngươi không giết ta thì nhất định sẽ không tha cho ta." Tôn Ngộ Không nói: "Thông minh đó, ngươi không có cửa thắng đâu." Vương Kim Vũ đặt đao xuống, từ trong túi lấy ra một cái cẩm nang, cái cẩm nang đó toàn thân màu tím, tỏa ra hắc khí.

Tôn Ngộ Không nhìn một cái đã nhận ra tà khí trong đó, nói với Vương Kim Vũ: "Nếu ngươi đầu hàng, không làm hại người nữa, ta sẽ tha cho ngươi một con đường, ta hứa đấy, nhưng ta khuyên ngươi đừng dùng công pháp tà ác, sẽ hại chính ngươi đó." Nhưng Vương Kim Vũ không thèm nghe, nói: "Ta chưa từng thua, lần này cũng không thua, ta chết, cũng sẽ kéo ngươi xuống địa ngục." Y còn dùng

dao cắt cổ tay, máu tươi chảy ra, từ từ đổ vào trong cái cẩm nang màu tím kia, một chuyện không thể tin được đã xảy ra.

Từ bên trong bay ra một làn khói đen, luồng khói đen đó trong nháy mắt hóa thành một hình người, hình dạng và tướng mạo không khác gì Vương Kim Vũ, nhưng chỉ là một cái bóng đen.

Bóng đen bắt đầu khóa chặt Tôn Ngộ Không, xông lên tấn công Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không va chạm kịch liệt mấy lần, phát hiện về tốc độ và sức mạnh đều lợi hại hơn Vương Kim Vũ rất nhiều.

Cũng không biết là tà ác chi vật từ đâu ra.

Sau đó, Tôn Ngộ Không không thể không sử dụng công pháp, vận dụng nội lực, hóa thành khí nhận chém về phía đám bóng đen kia, kết quả thật sự có hiệu quả, nhưng đúng lúc Tôn Ngộ Không chuẩn bị tăng cường lực đạo để thu phục nó thì, điều bất ngờ đã xảy ra.

Vương Kim Vũ tự cắt đứt cánh tay trái của mình, trực tiếp ném vào cái cẩm nang kia, cái cẩm nang đó cư nhiên không chê, nuốt chửng nó, sau đó bóng đen kia bắt đầu bành trướng, nhưng lại cấp tốc thu nhỏ lại, co lại thành một thứ giống như sợi dây thừng.

Chương 527

Sợi dây thừng bóng đen đó trong nháy mắt đã trói chặt Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không muốn vùng thoát ra, nhưng phát hiện bất luận thế nào cũng không thể thành công, lúc đó mới hiểu ra, y đã bị lừa.

Bóng đen chỉ là chiêu che mắt, thần khí bên trong chính là Khổn Tiên Thừng.

Vương Kim Vũ nói: "Bây giờ ngươi hiểu ra thì đã quá muộn rồi, Khổn Tiên Thừng này dù có trói Đại La Thần Tiên cũng vô năng vô lực." Tên lâu la bên cạnh nói: "Chúng ta có nên giết hắn không?" Vương Kim Vũ nói: "Ngươi ngốc à, ta vì hắn mà phế đi một cánh tay và có bao nhiêu huynh đệ chết, nhất định phải bắt sống hắn về, ngày mai ở Hoa Giáp Trấn có người tài năng đấu giá, tên này nhất định có thể bán được giá tốt." Lúc này, Phương Minh đã thu dọn hành trang xong, dùng Mê Hồn Thuật khiến những người dân trấn tin rằng hắn đã giải phóng chúng, nên đối với Trư Bát Giới và Sa Tăng bên kia cũng không có sơ hở nào.

Trư Bát Giới nói: "Hầu ca bây giờ chưa về, sẽ không..." Y không nói tiếp nữa.

Phương Minh lớn tiếng quát: "Đừng nói bậy, ta nói cho ngươi biết, ta rất hiểu Ngộ Không, dù không thắng cũng sẽ có cách tự vệ.

Chúng ta mau đi tìm hiểu rốt cuộc thế nào." Trư Bát Giới và Sa Tăng gật đầu.

Trư Bát Giới nói: "Trước đây đều là y cứu chúng ta, lần này đến lượt chúng ta cứu y rồi." Ban đêm, mấy người Phương Minh thu dọn đồ đạc, cáo biệt những người trong trấn, sau đó lên đường giải cứu Tôn Ngộ Không.

Đêm hôm đó, Phương Minh dẫn Trư Bát Giới và Sa Tăng lên núi suốt đêm, để đi giải cứu Tôn Ngộ Không.

Khi đến cửa hang núi thì trời đã hửng sáng, rồi phát hiện hai người canh giữ cửa hang lúc này đang ngồi thẫn thờ ở cửa mà ngủ gật.

Để tránh đánh rắn động cỏ, Phương Minh nhẹ nhàng lẻn vào trong hang.

Đi được một đoạn đường, Phương Minh phát hiện bên trong rõ ràng có dấu vết của cuộc chiến kịch liệt, thậm chí có cả thi thể và tàn hài rải rác khắp nơi.

Từ trong hành lang đi ra một gã nhỏ thó say xỉn, cầm bầu rượu lảo đảo bước đi, Phương Minh vừa thấy có một tên như vậy, lập tức tóm lấy y.

Trư Bát Giới dùng tay bóp cổ gã gầy gò kia, gã gầy gò đó đột nhiên tỉnh giấc, nhìn tình huống trước mắt, không hiểu chuyện gì.

Phương Minh lớn tiếng hỏi: "Người đâu!

Người đều đi đâu rồi!" Gã gầy gò kia có chút mơ màng, gãi gãi đầu, nói: "Hảo hán, tôi không biết người mà ngài nói là ai.

Có thể cho tôi một chút gợi ý không?" Sa Tăng nói: "Người giống con khỉ mà hôm qua bị đưa lên núi đó, bây giờ ở đâu?" Gã gầy gò kia bỗng nhiên hiểu ra, nói: "À, con khỉ cầm gậy đó hả, lợi hại lắm, những người nằm trên đất đều do y đánh chết đó, tiếc là lão đại của tôi không muốn lôi kéo y." Phương Minh nhíu mày, nói: "Ít nói nhảm với ta ở đây đi, ta hỏi người đó đi đâu rồi?" Gã gầy gò kia mới nói: "À, đi rồi." Phương Minh lại hỏi: "Đi đâu?" Gã gầy gò lúc này ánh mắt lấp lánh không ngừng, ấp úng không biết phải nói gì.

Phương Minh cúi đầu nói mấy câu với Sa Tăng rồi Sa Tăng bỏ đi.

Phương Minh nói với gã gầy gò kia: "Ngươi không nói sao, ta xem

ngươi có nói không.” Một lát sau, Sa Tăng quay lại, nói với Phương Minh: “Những tên lính tôm tướng cua còn lại trong hang ta đều đã xử lý rồi, còn lại.” Gã gầy gò kia sợ thật rồi, nói với Phương Minh: “Đại ca, đại ca, tôi nói hết, cầu xin ngài đừng giết tôi.” Trư Bát Giới nói: “Nếu ngươi còn không nói, ta bây giờ sẽ giết ngươi.” Y còn siết chặt tay, gã gầy gò kia lập tức rít lên một tiếng.

Gã gầy gò kia nói: “Bị đại vương của tôi mang đi rồi.

Vì hắn ta mà chúng tôi tổn thất nặng nề, đại vương mất một cánh tay.

Nên muốn mang hắn đến Hoa Giáp Trấn để bán lấy tiền, chắc chắn có thể đổi lấy tiền.” Phương Minh hỏi: “Bán đi?

Ở đây có thịnh hành chuyện đó sao?” Gã gầy gò nói: “Vì ở đây bốn bề núi bao quanh, dân chúng giàu có, nên đạo phỉ cũng hoành hành, các gia tộc lớn sẽ mua một số võ sư, thành lập đoàn võ sư để bảo vệ gia tộc.

Thường thì các gia tộc lớn đều trả giá cao, ở Hoa Giáp Trấn có một hội chợ hàng năm.” Phương Minh hỏi: “Hội chợ?

Dùng luận võ để đấu giá phải không?” Gã gầy gò cười gượng gạo: “Cũng có thể nói là vậy.” Phương Minh lại hỏi: “Vậy nói cho ta biết Hoa Giáp Trấn ở đâu, đi từ đây như thế nào?” Gã gầy gò nói: “Nói rồi có thể giữ được mạng không?” Trư Bát Giới trực tiếp nắm chặt y, lớn tiếng quát: “Nói hay không!” Gã gầy gò hoàn toàn đầu hàng, nói: “Tôi nói, Hoa Giáp Trấn ở sau khi xuống núi đi về phía tây bắc chín trăm dặm, vì khởi hành sớm, nên đại vương đã dẫn người đi suốt đêm rồi, bây giờ chắc đã đến nơi.” Nói xong Trư Bát Giới một chưởng đánh vào sau gáy y, lập tức ngất xỉu.

Sa Tăng nói: “Bây giờ chỉ còn một con đường thôi.” Phương Minh gật đầu, nói: “Đi, đến Hoa Giáp Trấn.” Tôn Ngộ Không vì nội lực và

linh khí đều bị Khổn Tiên Thừng phong tỏa, pháp lực không thể thi triển.

Trên đường có mấy tên tiểu đệ áp giải không ngừng đá Tôn Ngộ Không mấy cước, Tôn Ngộ Không chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng.

Vương Kim Vũ mở miệng nói: "Nhẹ nhàng thôi, đừng có đá hỏng hắn, món đồ này bây giờ là cây tiền của ta đó.

Ta đang trông chờ bán hắn được giá tốt." Mấy tên tiểu đệ bên dưới nói: "Đại ca, không đến nỗi vậy chứ." Vương Kim Vũ sắc mặt nghiêm túc, vừa cưỡi ngựa vừa đi vừa nói: "Các ngươi đều hiểu không?

Bây giờ tên đáng ghét này đã làm suy yếu hơn một nửa lực chiến đấu của ta, nếu ta không nhanh chóng chiêu binh mãi mã, không đi cướp bóc thì cũng sẽ bị mấy ngọn núi khác chia cắt." Mấy tên tiểu đệ gật đầu.

Vương Kim Vũ lại nói: "Lần này đi không chỉ để bán hắn, ngoài ra ta còn phải mua thêm nhiều binh lực nữa.

Trước tiên bịt miệng hắn lại, đừng để hắn gây rối, làm loạn kế hoạch của ta." Một tên tiểu đệ ở phía trước đội hình nói: "Đại ca, đến rồi." Nơi náo nhiệt xuất hiện trước mắt.

Mọi thứ đều như vừa mới tỉnh giấc.

Mọi người đều bắt đầu mở cửa chuẩn bị làm ăn, mọi thứ đều yên bình, dù sao cũng là hội chợ hàng năm, cao thủ tề tựu, không ai dám gây rối ở đây.

Tuy nhiên, Phương Minh trên đường lúc này lại đang nghĩ muốn gây náo loạn một trận lớn ở Hoa Giáp Trấn kia.

Trư Bát Giới và Sa Tăng theo sát phía sau.

Vương Kim Vũ, lúc đó đến trước một võ quán, sau khi đăng ký xong thì vào chỗ ngồi chờ đợi.

Buổi trưa, hoạt động đấu giá chính thức bắt đầu.

Có những phú thương, đại gia ngồi dưới đài chờ đợi những nhân tài ưu tú để chiêu mộ.

Chương 528

Ở chính giữa sân khấu có một tảng đá lớn.

Nghe nói tảng đá này có linh tính, có linh khí.

Khi người ta nằm lên trên, tảng đá sẽ phát ra ánh sáng màu lam.

Nếu là thiên tài cực phẩm sẽ phát ra ánh sáng vàng kim, còn nếu linh tính bình thường thì sẽ không có phản ứng gì.Cả đại hội diễn ra hết sức sôi nổi.

Người đầu tiên bước lên là một thanh niên mặc cẩm bào, dáng vẻ thần khí, cảm giác thiên phú kinh người, với bộ dạng hợm hĩnh, y đứng trên đài, đối mặt với tất cả mọi người dưới khán đài: "Đừng tranh giành nữa, Trạng Nguyên luận võ lần này ta sẽ giành lấy." Dưới đài lập tức ồn ào.Mọi người đều bàn tán xem y là ai, hóa ra là nhân tài được Long Hoa Tiêu Cục bồi dưỡng.

Người chủ trì trên đài nói: "Được rồi, theo quy củ, mời lên Bích Hải Thạch trắc nghiệm." Y nhảy vọt lên tảng đá, kết quả chỉ phát ra một tia sáng lam nhạt.

Dưới đài lập tức nổ tung, hóa ra chỉ là một kẻ bình thường, suýt nữa thì nhìn nhầm.

Loại hàng này thì đầy rẫy khắp nơi.Một người dưới đài khinh thường nói: "Loại hàng này, ngoài đường bắt một nắm là có một đống." Người trên đài nghe xong liền trừng mắt nhìn kẻ đó một cách hung ác.Người chủ trì ngăn chặn sự hỗn loạn, sau đó hỏi mọi người bắt đầu gọi giá.

Nhân tài này có giá khởi điểm là một trăm lượng bạc.

Dưới đài có người bàn tán: "Thứ này chỉ đáng trăm lượng bạc thôi

sao?

Đùa à?" Nhưng có người đã mua, căn bản không ai muốn trả giá cao hơn.Tiếp theo là người thứ hai, chỉ thấy đó là một đại hán cao lớn vạm vỡ, cao trên một mét chín, thân hình cường tráng, vô cùng cao lớn uy mãnh, mang theo một vẻ uy nghiêm khiến người ta phải kính sợ, thứ uy nghiêm đó áp bức tất cả mọi người dưới đài không dám lên tiếng, khiến cả sảnh đường im phăng phắc.Lúc đó, người chủ trì lên tiếng: "Theo quy củ cũ, mời lên Bích Hải Thạch trắc nghiệm." Đại hán vạm vỡ kia trầm giọng nói: "Được thôi.", y sải bước thong thả, từng bước một đi lên Bích Hải Thạch.

Lần này, trên Bích Hải Thạch xuất hiện một tầng ánh sáng màu tím nhạt.

Mọi người kinh ngạc, màu tím chỉ kém màu vàng kim, quả thực là nhân tài hiếm có.Người chủ trì lại nói: "Sản phẩm của Kim Duyên Các, Võ sư cường tráng, giá khởi điểm là năm trăm lượng vàng." Dưới đài mọi người đều toát mồ hôi hột, không ngờ lại quý giá như vậy, đương nhiên giá này hoàn toàn xứng đáng.

Bên dưới liên tục có người ra giá: "Tôi ra sáu trăm lượng vàng.", lại có người: "Tôi ra một ngàn lượng vàng." Có người hô đến một ngàn tám trăm lượng vàng, cuối cùng giá cũng chốt ở một ngàn tám trăm lượng vàng, người trong nghề đều biết, đây đã là giới hạn rồi.Cuối cùng cũng đến lượt Tôn Hầu Tử.

Mọi người đầu tiên thấy hắn bị trói lại, nhưng cũng không lấy làm lạ, bởi vì đôi khi các võ sư được rao bán ở đây thực chất đều như nô lệ, cho nên sẽ bị chủ nhân trói buộc.

Vì vậy, người chủ trì tuyên bố Tôn Ngộ Không bắt đầu đấu giá.Người chủ trì lớn tiếng hô: "Võ sư do tán giả Vương Kim Vũ bồi dưỡng, giá khởi điểm là..." Người chủ trì dừng lại, sau đó có chút lắp

bắp nói: “Năm, năm ngàn lượng vàng.” “?!!” Những người dưới đài gần như không tin vào tai mình, không có loại thiên tài cao cấp nào được gọi giá năm ngàn lượng vàng.

Phải biết rằng, nhân tài trăm năm khó gặp mới đáng giá tiền này.

Tại Hoa Giáp Trấn, kỷ lục đấu giá cao nhất cũng chỉ có ba ngàn năm trăm lượng vàng.Người chủ trì tiếp tục: “Theo quy củ cũ, lên Bích Hải Thạch trắc nghiệm.” Kết quả, Vương Kim Vũ sai người đánh Tôn Ngộ Không trực tiếp ném lên Bích Hải Thạch.

Trên Bích Hải Thạch xuất hiện ánh sáng vàng kim chói mắt.Ánh sáng vàng kim đó gần như muốn làm mù mắt mọi người.

Dưới đài lập tức có người hô giá năm ngàn năm trăm lượng, lại có người hô bảy ngàn lượng, rồi bảy ngàn năm trăm lượng... tiếng hô giá liên tục vang lên, không ngớt.Bởi vì mọi người đều biết, nhân tài như thế này cực kỳ hiếm có, quả thực trăm năm khó gặp.

Vì vậy, ai cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội này, dốc hết sức lực, thậm chí khuynh gia bại sản cũng phải giành được thiên tài này.

Có như vậy mới có thể giúp gia tộc mình "bình bộ thanh vân", thăng tiến từng bước, "một bước lên trời" trong sự nghiệp.Điều đó gần như tương đương với việc có được một bảo vật vạn năng thời thượng cổ.

Nếu trong gia đình có bảo vật như vậy, cả gia tộc cũng sẽ theo đó mà hưng vượng phát đạt.

Mọi người đều không từ bỏ cơ hội này, đều muốn tranh giành đến "đầu rơi máu chảy".Trên đài, Tôn Hầu Tử nhìn thấy sự hỗn loạn dưới kia, thầm nghĩ: "Lão tử không thể bị bọn này đấu giá đi được.

Đợi ta được thả ra, ta phải chạy trốn ngay."Vì gia tộc của mình, rất nhiều người đều tăng giá, gọi giá lên đến một vạn lượng, một lát

sau lại tăng thêm hai vạn lượng.Điều này khiến Vương Kim Vũ vui vẻ khôn xiết.

Nhìn thấy đám người chen lấn xô đẩy để giành Tôn Hầu Tử, trong lòng y thầm nghĩ, lần này thực sự phát tài rồi.

Chỉ cần lần này kiếm được một vạn, hai vạn lượng vàng, thì sơn trại của y sẽ phát triển thành sơn trại lớn nhất, điều đó chỉ còn là vấn đề thời gian.

Quả thực là một cơ hội lớn, một chiếc bánh lớn từ trên trời rơi xuống.Nghĩ đến đó, y không khỏi nở hoa trong lòng, thậm chí còn nghĩ sau khi có được số tiền này, trước tiên sẽ đi ăn uống thỏa thích một bữa, sau đó đi cướp bóc vài thôn trang khác, rồi vui vẻ một thời gian, sau đó từ từ phát triển sơn trại lớn mạnh, trở thành băng cướp lớn nhất trong cả vùng Thu Sơn.Nhưng đúng lúc đó, có ba người xông vào.

Sau khi xông vào, một trong số họ giơ tay lớn tiếng hô: "Ta ra một vạn lượng vàng." Tôn Hầu Tử nhìn xuống người đó, phát hiện ra đó chính là Phương Minh.Dưới đài mọi người lập tức kinh ngạc.

Người có thể xuất ra một vạn lượng vàng, ngoài người đó ra thì còn ai?

Tất cả đều ngừng việc mua bán vàng.

Chẳng lẽ là người từ kinh thành?

Nhưng cũng không thể nào, một huyện thành nhỏ như vậy sao lại có người từ kinh thành đến chứ?Nếu không phải người từ kinh thành, vậy là đến gây rối à?

Vì vậy, vài người dưới đài đều trợn mắt nhìn chằm chằm ba người Phương Minh, định hỏi rõ nguyên cớ.

Ai ngờ Phương Minh không hề dao động mục tiêu, kiên định bước

về phía Tôn Hầu Tử, đi đến trước mặt người chủ trì lặp lại lời nói lớn tiếng: "Ta ra một vạn lượng." Người chủ trì mới hoàn hồn: "Vị tiên sinh này ra một vạn lượng, có ai ra giá cao hơn không?" Dưới đài đột nhiên có người đứng dậy: "Khoan đã." Mọi người ngẩng đầu nhìn, hóa ra là quản gia của nhà viên ngoại họ Tôn, gia đình giàu có nhất vùng này.Mọi người đều biết thực lực của Tôn gia, nên cũng không ai lên tiếng.Quản gia Tôn gia nói: "Các hạ muốn ra một vạn lượng vàng, vậy xin các hạ hãy lấy ra cho mọi người xem một vạn lượng vàng trông như thế nào?" Phương Minh nói: "Đã như vậy, ta hỏi ngươi có phải đang nghi ngờ ta không lấy ra được một vạn lượng vàng không?" Dưới đài một trận xôn xao, ai cũng biết kẻ lừa đảo sẽ bị xử lý ngay tại chỗ.Phương Minh không nhanh không chậm nói: "Ta thực không giấu gì, một vạn lượng vàng ta không lấy ra được, ta một xu cũng không có.

Nhưng người này ta muốn định, có bản lĩnh thì giành đi." Tôn Hầu Tử thần sắc căng thẳng, cảm thấy những người dưới đài có thể không thân thiện với Phương Minh, có thể sẽ động thủ với Phương Minh, nên có chút lo lắng.Thực ra, trước khi vào cửa, Phương Minh đã chuẩn bị vẹn toàn.

Y sai Trư Bát Giới đi đến các võ quán khác, giải tán hết mọi người.

Chương 529

Nói chính xác hơn, bây giờ cả trấn chỉ còn một võ quán đang mở cửa.

Sau đó Trư Bát Giới từ ngoài cửa đi vào, nói: "Sư phụ, việc người giao con đã làm xong rồi." Phương Minh cười cười, nói: "Tốt, bây giờ Trư Bát Giới, con có một nhiệm vụ khác là đánh ngất từng người trong này cho ta, đừng để sót một ai." Trư Bát Giới gật đầu: "Sư phụ cứ yên tâm giao cho con." Không lâu sau, vài người dưới đài, mấy vị phú thương đại gia kia đều bị chế ngự, ngất xỉu.

Cuối cùng trên đài chỉ còn lại vài võ sư và Vương Kim Vũ cùng vài người.Vương Kim Vũ lập tức tức giận, cảm thấy con vịt đã nấu chín lại bay mất, tiền trong túi cũng chạy đi, trong lòng vô cùng khó chịu.

Y định lên đó tranh luận, nhưng Trư Bát Giới liền xông lên, định đánh nhau với Vương Kim Vũ.

Vương Kim Vũ thấy đối phương không có thiện ý, y cũng cảnh giác.Trư Bát Giới và Sa Tăng đều bước vào trạng thái chiến đấu, Trư Bát Giới và Sa Tăng xông lên giải quyết các võ sư trên đài.

Lúc đó, Phương Minh tiến lên nói: "Ta biết các ngươi đều là những người bị áp bức, nếu muốn đi, thì đi đi.

Ở đây không có gì có thể ràng buộc các ngươi nữa, bây giờ các ngươi tự do rồi." Vài người nghe đoạn này xong đều có chút xúc động, sau đó quỳ xuống dập đầu Phương Minh vài cái rồi bỏ đi.Bây giờ trong này chỉ còn lại Vương Kim Vũ và vài người.

Phương Minh biết Vương Kim Vũ là chủ mưu, bởi vì nhìn thấy thủ đoạn trên tay Vương Kim Vũ rơi xuống rồi nằm bên cạnh Tôn

Hầu Tử.

Vì vậy, y đi đến bên Vương Kim Vũ, nói: "Ngươi, mau nói xem?" Tôn Hầu Tử cố sức nhổ ra thứ đang bịt miệng mình, sau đó lớn tiếng hét vào Phương Minh: "Mau đi đi, tên này, trong tay có một Thánh khí rất nguy hiểm, vô cùng tà môn, cẩn thận bị y thu thập đó!" Phương Minh có chút nghi hoặc, nói: "Thánh khí ư?"Vương Kim Vũ lộ ra nụ cười tà ác, nói: "Thật không may mắn cho ngươi, dám cản đường tài lộc của ta.

Nhưng đánh ngất hết mọi người cũng tốt, lúc đó ta sẽ nhặt hết tiền bạc trên người các ngươi, mang đi, đó cũng là một khoản tiền không nhỏ đâu." Phương Minh nói: "Ai cười cuối cùng còn chưa biết đâu.

Bát Giới, Sa Tăng, lên cho ta!" Nhanh chóng, Trư Bát Giới và Sa Tăng đối đầu với Vương Kim Vũ và thuộc hạ của y.

Vương Kim Vũ và thuộc hạ của y đều là những người thân hoài tuyệt kỹ, mang theo vài thuộc hạ, lúc đó đã thu phục được những dị sĩ có năng lực kỳ lạ, mỗi người đều có một loại kỹ năng động vật.

Những người này đã cuốn lấy Trư Bát Giới, Sa Tăng và Phương Minh.Phương Minh hận không thể bây giờ phô diễn thần lực của mình, nhưng lại không thể, bởi vì mọi người đều đang nhìn, cho nên chỉ có thể chờ đợi cơ hội.Cuối cùng đợi được một cơ hội, Phương Minh trước tiên định trụ và làm mê mệt Tôn Hầu Tử, Sa Tăng và Trư Bát Giới, sau đó bắt đầu thi triển chân công phu, trước hết đánh ngất hết những kẻ tạp nham kia, sau đó dốc toàn lực đối phó với Vương Kim Vũ.Vương Kim Vũ vốn là một người bị cụt một tay, nên chiến đấu rất khó khăn.

Y dùng đại đao, không mấy hiệp đã bại trận, sau đó chỉ có thể rút ra Sợi Dây Trói Tiên đang quấn trên người Tôn Hầu Tử.Cuối cùng, sự

trói buộc của Tôn Hầu Tử đã được giải.

Vương Kim Vũ lập tức lớn tiếng hô: “Không ngờ ngươi lại lợi hại hơn cả Tôn Hầu Tử, vậy mà có thể định trụ cả bọn họ.

Bây giờ ngươi là của ta, ta muốn bán ngươi với giá cao hơn, cứ chờ đó, ta sẽ kiếm được nhiều tiền hơn từ ngươi.” Trông thấy Sợi Dây Trói Tiên sắp đánh về phía Phương Minh, y liền nhảy vọt lên Bích Hải Thạch.

Ai ngờ trên Bích Hải Thạch lại hiện lên ánh sáng vàng kim chói mắt, sau đó đột nhiên xuất hiện vết nứt, rồi trực tiếp nổ tung.Vương Kim Vũ nhìn thấy hắn có thực lực như vậy, không khỏi sợ hãi, thầm nghĩ: "Không ngờ lại có thực lực nghịch thiên như vậy.

Nhất định phải có được hắn, nếu không được thì nhất định phải trừ bỏ hắn, nếu không trừ bỏ hắn thì hắn nhất định sẽ trừ bỏ ta."Cuối cùng đợi được một cơ hội, Vương Kim Vũ dùng Sợi Dây Trói Tiên trong thoáng chốc, trực tiếp trói Phương Minh lại.

Sau khi bị trói, Phương Minh tuy không động đậy, nhưng y biết Sợi Dây Trói Tiên hình như căn bản không thể trói được mình, chỉ xoay người một cái là thoát ra.Vương Kim Vũ nhìn thấy lập tức ngây người.

Y đã mất đi một cánh tay và pháp lực, vậy mà lại không thể đánh được hắn.

Cứ như vậy thì không còn cách nào khác.

Y chỉ có thể một lần nữa lấy ra chiếc cẩm nang màu tím kia.

Chiếc cẩm nang màu tím đó như cũ tỏa ra khí tức tà ác, loại khí tức tà ác này khiến người ta khó chịu, giống như một thứ gì đó vô cùng tàn nhẫn.

Sau đó Phương Minh nhìn vật đó, thầm nghĩ nhất định phải loại

bỏ nó.Lúc này, Vương Kim Vũ căn bản không còn cách nào khác, y liền lấy ra và mở chiếc cẩm nang màu tím đó.Vừa mở miệng chiếc cẩm nang màu tím, một luồng khí đen xuất hiện lơ lửng trên không, quả thực giống như một vật bất tường.Ai ngờ lần này Vương Kim Vũ còn độc ác hơn?

Y trực tiếp chém một cánh tay ném vào chiếc cẩm nang màu tím kia.

Ai ngờ chiếc cẩm nang màu tím đó lại không hề phản kháng hay bài xích, trực tiếp nuốt chửng xuống, không từ chối.Sau đó luồng khói đen đó từ từ bay lượn hóa thành một thanh hắc đao, bay đến tay phải của Vương Kim Vũ.Thanh hắc đao này, và sợi dây trói khi đó, đều có loại thực lực nghịch thiên như nhau.

Nó có thể cứng hơn dao bình thường hàng trăm lần, có thể chém đứt mọi thứ trên đời.Vương Kim Vũ liền cầm thanh đao xông tới, nhưng Phương Minh dường như không hề bận tâm, chỉ nhìn Vương Kim Vũ xông đến, sau đó ngay cả ý định lùi lại cũng không có, cứ như thể Vương Kim Vũ chỉ đang làm trò biểu diễn vậy.Phương Minh chỉ nhẹ nhàng xoay người, tránh được đòn tấn công.Phương Minh xoay cổ tay, trong tay phát ra Đạo lực, thi triển Hỗn Độn Phích Lịch Thủ, sau đó trực tiếp nắm chặt lưỡi dao.Trong khoảnh khắc, Vương Kim Vũ chỉ cảm thấy mất trọng tâm, sau đó bị lật ngược và ném văng ra ngoài.Lúc đó, Vương Kim Vũ mới thực sự cảm nhận được thực lực chân chính, thực sự tuyệt vọng.

Y rõ ràng biết mình không thể làm gì được người trước mắt này.

Người này cứ như thần tiên vậy, có vô cùng pháp lực và vô cùng Đạo lực, không thể nghi ngờ gì nữa, y vĩnh viễn cũng không thể vượt qua được hắn.Phương Minh nói: “Thiện ác cuối cùng cũng có báo ứng, chỉ là chưa đến lúc mà thôi.

Khi xưa ngươi cường đạo khắp nơi, hôm nay chính là báo ứng." Phương Minh còn lấy chiếc cẩm nang màu tím trong tay Vương Kim Vũ, sau khi cầm trong tay, y nhẹ nhàng bóp một cái, hút cạn tinh khí bên trong, sau đó ném vỡ nát nó.Vật Thần khí vô địch kia, thứ mà Vương Kim Vũ coi như sinh mệnh của mình, lại cứ như vậy bị xé nát dễ dàng.Lúc này, Vương Kim Vũ quỳ trên mặt đất, mặt vô cảm, tuyệt vọng.Phương Minh căn bản không bận tâm, đi sang một bên giải khai ảo thuật.

Vài người lúc này tỉnh lại, nhìn thấy Vương Kim Vũ lúc này đang ánh mắt vô thần, thất hồn bát vía nằm vật trên đất, cứ ngỡ bị tà vật kia hút cạn linh hồn.Trư Bát Giới đang định dùng đinh ba hạ thủ, phía sau vang lên một tiếng nói.Tôn Hầu Tử nhảy lên, lớn tiếng hô: "Để ta!" Hắn giơ Kim Cô Bổng, nặng nề đập xuống Vương Kim Vũ, chỉ đến khi Vương Kim Vũ biến thành một bãi thịt nát bấy nhão nhoét mới thôi.Từ lực độ của Tôn Hầu Tử có thể thấy hắn hận Vương Kim Vũ đến mức nào.

Cuối cùng mọi chuyện đã giải quyết xong, vài người lại tụ họp một chỗ.Tôn Hầu Tử vội vàng nói với Phương Minh: "Sư phụ làm người lo lắng rồi, con thật không ngờ thủ đoạn đó lại dùng Sợi Dây Trói Tiên, lại trói hết cả pháp lực trong cơ thể con.

Nếu không thì căn bản y không phải đối thủ của con, đúng không?

Đúng không?" Phương Minh cười cười, nói: "Yên tâm đi, đội chúng ta ai cũng sẽ không bỏ rơi ai cả." Tôn Hầu Tử gật đầu.

Mọi người xung quanh đều xúm lại xem, ai cũng muốn biết chuyện gì đã xảy ra ở đây, lại có một thiên tài màu vàng kim, mọi người đều không biết là ai.

Nhưng khi nhìn thấy tình hình trước mắt, tất cả đều ngây người.

Tất cả các phú thương đại gia đều ngất xỉu, bất tỉnh nhân sự.Chỉ

có bốn thầy trò Phương Minh đứng đó, mọi người lập tức nổ tung bàn tán: "Làm sao có thể đánh ngất tất cả các phú thương đại gia như vậy?

Phải có gan lớn đến mức nào chứ?

Chương 530

Không dám tưởng tượng."Phương Minh đẩy đám đông ra, sau đó đi thẳng.

Y biết nếu tiếp tục ở lại, khẳng định sẽ phát sinh chuyện khác.

Đối với những người của các đại gia tộc kia, khẳng định lại sẽ có một trận hỗn loạn nữa.

Thà rằng cứ đi thẳng, thoải mái và tiện lợi hơn.Nhanh chóng rời khỏi Hoa Giáp Trấn.

Phương Minh thầm nghĩ, mấy ngày nay chuyện quả thực quá nhiều rồi, hết đợt này đến đợt khác, liên tiếp không ngừng, liên hệ mật thiết.

Phương Minh nghĩ, trước tiên phải tìm một nơi an nhàn để nghỉ ngơi cho tốt.Bốn thầy trò lại một lần nữa khởi hành.

Không lâu sau, họ đến một đại đô thị.

Trong đó, các quầy hàng san sát, cả con phố tấp nập, trật tự đâu ra đó, nhìn là biết quy mô của một thành phố lớn.Phương Minh đến trước một quầy bán đào quán, hỏi một lão hán chủ quán: “Đây là nơi nào?

Sao lại phồn hoa như vậy?” Lão hán kia cười cười, bộ râu dài cũng run rẩy theo: “Là người ngoài đến à, hoan nghênh hoan nghênh!

Đây là đô thành Lăng Vân Thành của Bát Xích Quốc ta.

Ngươi cứ từ từ tận hưởng nhé, nhưng có một điều, buổi tối đừng đi ra ngoài đó!” Nói xong, lão hán đó lại một cách kỳ lạ và bí ẩn mà chào đón khách khác.Trư Bát Giới sờ sờ cằm, sau đó có chút nghi thần nghi quỷ nói với Phương Minh: “Sư phụ, lời nói của lão ta có ý gì

vậy?

Buổi tối đừng ra ngoài, chẳng lẽ buổi tối có thứ gì đó không thể thấy người?

Con luôn cảm thấy thành phố này nhìn thì phồn hoa, nhưng thực chất bên trong có bí mật không thể nói ra." Phương Minh thấp giọng nói với Trư Bát Giới: "Trước tiên đừng suy nghĩ lung tung, đợi chúng ta tìm hiểu rõ tình hình ở đây đã, sau đó ta sẽ quyết định cụ thể.

Ta luôn cảm thấy nơi này không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Hình như có thứ gì đó đang được che giấu, trong này cảm giác lòng người hoang mang, mặc dù bề ngoài phồn hoa." Tôn Hầu Tử lúc này nói: "Ngốc tử, ta thấy ngươi không sợ à?

Nếu sợ thì mau tìm một căn phòng nhỏ mà trốn đi.

Lúc nào ta hưởng thụ xong trong thành rồi thì gọi ngươi ra, được không?" Trư Bát Giới lúc này không vui, nói: "Đâu có!"Nhanh chóng, vài người đi đến trung tâm đô thành.

Ở một bên trung tâm có một bức tường, trên tường có dán vài cáo thị.

Sau đó, trước quảng trường phía trước vây quanh một đám người xì xào bàn tán, ồn ào náo nhiệt, tiếng người huyên náo, gần như vai kề vai, chen chúc đông nghịt.Tôn Hầu Tử nhìn nhìn, nói: "Đi, xem có gì mà náo nhiệt vậy?" Thế là đến trước bức tường.Sa Tăng từng chữ từng câu đọc cáo thị trên tường, chỉ nghe thấy y lẩm nhẩm: "Trọng kim treo thưởng: Nếu ai có thể bắt được U linh đang tác quái trong thành, sẽ được Hoàng thượng đích thân tiếp kiến, ban thưởng năm vạn lượng vàng, phong làm An Quốc Hầu, hưởng vạn hộ." Phương Minh nghe tin tức như vậy, thấp giọng nói: "Quả nhiên không đơn giản như tưởng tượng, trong thành này có U linh." Tôn Hầu Tử cũng

cười nói: “Quả nhiên càng ngày càng thú vị rồi.

Chúng ta cứ xé bảng treo thưởng này đi, dù sao tiện nghi bày ra trước mắt, không chiếm thì phí.

Ta muốn xem con U linh này rốt cuộc có bản lĩnh gì.” Sa Tăng nói: “Nhìn nội dung trên hoàng bảng hình như những vương hầu tướng tướng kia bị hại không nhẹ đâu!” Tôn Hầu Tử nhìn Phương Minh, Phương Minh gật đầu đồng ý.

Thế là Tôn Hầu Tử nhảy vọt lên, xuyên qua đám đông ồn ào, bay đến trước hoàng bảng, dùng Kim Cô Bổng nhẹ nhàng khều một cái, rồi xé hoàng bảng xuống.Mọi người kinh hô: “Thật sự có kẻ không sợ chết sao?” Một thị vệ đứng bên cạnh nói: “Xé hoàng bảng có nắm chắc không?

Ta khuyên ngươi nên cân nhắc kỹ.” Tôn Hầu Tử tự tin nói: “Không sao, ta đã chuẩn bị tốt hết rồi.” Thị vệ kia vẻ mặt: “?” Phương Minh bước ra khỏi đám đông, nói: “Đúng, là ta.” Thị vệ kia nói: “Được rồi, đã chuẩn bị tốt hết rồi, vậy thì theo ta đi, ta đưa các ngươi vào gặp Hoàng thượng.”“Vậy xin làm phiền dẫn đường.” Phương Minh cung kính nói.Trên đường, thị vệ đó kể cho hắn nghe tình hình cụ thể.“Khoảng ba tháng trước, trước đó thành Lăng Vân này vẫn luôn hài hòa, mọi người đều bận rộn công việc của mình, mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ, chợ búa cũng phồn vinh, việc thông thương các nơi cũng là chuyện thường xuyên.

Nhưng một ngày ba tháng trước, đột nhiên xảy ra một chuyện kỳ lạ.” Trư Bát Giới có chút nghi hoặc nói: “U linh xuất hiện ư?” Thị vệ nói: “Đúng vậy, ngày đầu tiên chỉ có một người say rượu tận mắt chứng kiến.

Vì say rượu nên lời nói của hắn không ai tin.

Nhưng đến ngày thứ hai, mười thi thể được tìm thấy trong sông

Hộ Thành của chúng ta.

Mười thi thể đó đều khô héo không còn hình người, nghe nói có cả nam lẫn nữ, trạng thái chết đều khá tàn nhẫn và khủng khiếp, thậm chí có cái lộ cả xương ra ngoài." Sa Tăng có chút kinh hãi: "Ghê rợn như vậy sao?" Thị vệ lại nói: "Đó chỉ là khởi đầu.

Từ đó về sau, gần như mỗi ngày đều có mười thi thể không có danh tính, cũng không thể phân biệt nam nữ, sau đó bị ném vào sông Hộ Thành.

Nhanh chóng, điều này cũng đã gây sự chú ý của quan phủ.

Quan phủ đã phái người canh gác con sông đó cả đêm, nhưng đến ngày thứ hai vẫn luôn phát hiện thi thể." Tôn Hầu Tử hỏi: "Không điều tra được ai mất tích sao?" Thị vệ nói: "Có điều tra, nhưng số lượng người lang thang ăn xin trong thành lại nhiều hơn số người bình thường, cho nên căn bản không thể bắt tay vào.

Chúng tôi cũng từng muốn san bằng sông Hộ Thành, nhưng sau đó lại tìm thấy những thi thể đó ở những nơi khác, có cái giấu trong miếu, có cái trong kho lương thực.

Dù sao thì đều là trạng thái chết tàn nhẫn.

Vì vậy có người đồn rằng, trong Lăng Vân Thành của chúng ta có U linh, chuyên môn giết người tác quái.

Tin đồn lan truyền khiến lòng người hoang mang, Lăng Vân Thành của chúng ta cũng không còn phồn vinh như trước nữa." Phương Minh như có điều suy nghĩ, gật đầu.Thị vệ lại nói: "Chuyện này cũng đã thu hút sự chú ý của hoàng thất, bởi vì hoàng thất cũng sợ xảy ra chuyện bên mình.

Vì vậy đã chiêu mộ khắp nơi những người có năng lực đặc biệt để thu phục cái gọi là 'U linh', nhưng đều không thấy hiệu quả,

ngược lại còn có người bị chết." Trư Bát Giới đột nhiên hỏi thị vệ kia: "Ngươi, có tin là có U linh không?" Thị vệ đó có chút ngượng nghịu cười cười, nói: "Nói thật, vốn dĩ ta không tin, nhưng chết nhiều người như vậy, ta cũng có chút lo lắng rồi.

Gia đình ta cũng đều ở trong thành." Tôn Hầu Tử nói: "Yên tâm, đợi ta ra tay, Lăng Vân Thành nhất định sẽ phồn vinh như xưa." Y thở dài một tiếng, nói: "Hy vọng là vậy.

Được rồi, ta đưa các ngươi đi, Hoàng thượng đang ở trong cung điện phía trên, ta đã sai người thông báo rồi." Phương Minh nói: "Đa tạ." Phương Minh chỉ có thể xác nhận đến tám mươi phần trăm rằng thành phố này bị yêu ma quấy nhiễu.

Y đứng bên ngoài cung điện.

Chương 531

Trước tiên, y sử dụng Đạo lực, làm sáng mắt mình, dùng Thần Hồn Nhãn quét qua bốn phía cung điện.

Y phát hiện cung điện này có một luồng Phật quang đáng ghét.Lúc đó có tiếng truyền báo vào điện.Phương Minh và vài người đi đến trước điện, rồi đi vào trong điện, sau đó hành lễ, diện kiến Hoàng thượng.Hoàng thượng kiêu ngạo nhìn vài người, gần như không đặt họ vào mắt.

Phương Minh cũng có thể hiểu được, bởi vì vị Hoàng thượng này chắc chắn đã tìm người giúp giải quyết vấn đề, nhưng có lẽ đều không có hiệu quả, cho nên mới nghi ngờ Phương Minh.Tôn Hầu Tử nói: “Ta là đồ đệ Phật pháp, đặc biệt đến vì Hoàng thượng mà giải ưu khó khăn.” Phương Minh cười thầm trong lòng: "Không ngờ Tôn Hầu Tử cũng nhìn ra vị Hoàng thượng này niệm Phật pháp, cho nên mới tự giới thiệu gia môn."Hoàng thượng cũng không động tĩnh gì, đột nhiên từ từ mở miệng nói: “Có bản lĩnh gì?

Ngươi có biết tội khi quân sẽ bị trừng phạt thế nào không?” Câu hỏi này khiến Phương Minh ngớ người.

Không ngờ câu hỏi đầu tiên lại là tội khi quân, hiển nhiên là không tin tưởng hắn.Phương Minh thấp giọng nói với Tôn Hầu Tử: “Tôn Hầu Tử, con đi ra tay một chiêu đi.” Tôn Hầu Tử lập tức hiểu ý.

Hắn lấy Kim Cô Bổng ra, gõ xuống đất.

Một số thị vệ xung quanh lập tức rút đao, một người lớn tiếng quát: “Thích khách sao?” Tôn Hầu Tử căn bản không để ý, chỉ đột nhiên búng tay một cái, sau đó Kim Cô Bổng biến thành phân thân, rồi trực tiếp bay về phía những thị vệ kia, trực tiếp đánh ngất từng thị vệ

một, khiến họ quay cuồng.Những thị vệ kia cũng vẻ mặt ngơ ngác, cuối cùng Tôn Hầu Tử thu tay lại, sau đó biến Kim Cô Bổng thành một cây.Lúc đó, Hoàng thượng vỗ tay: "Người đâu, ban tọa!

Trẫm muốn khoản đãi những vị khách này."Trên yến tiệc tối hôm đó, Hoàng thượng dùng lễ nghi cao nhất để khoản đãi, dọn ra rượu ngon món lạ, nói chuyện vui vẻ.

Điều khiến Phương Minh cảm thấy đau đầu nhất là Hoàng thượng cứ luôn thảo luận Phật pháp với y, khiến Phương Minh cảm thấy phản cảm.

Phương Minh rõ ràng cảm thấy vị Hoàng thượng này quá yêu thích Phật pháp rồi chăng?

Những thứ xung quanh y cũng đều liên quan đến Phật giáo.Cuối bữa tiệc, Hoàng thượng say khướt nói: "Xin các vị nhất định phải bắt được con U linh kia, ta sẽ trọng thưởng, trọng thưởng!" Tôn Hầu Tử nói: "Xem ra con U linh đó đã làm hại quốc gia này không ít." Phương Minh cũng nói: "Ta cũng nhìn ra vị Hoàng thượng này khao khát giải quyết con U linh đó đến mức nào.

Bây giờ y sắp biến thành kinh lý rồi, mở miệng ngậm miệng đều là 'từ bi vi hoài, từ bi vi hoài', quả thực là một vị Hoạt Phật sống vậy." Trư Bát Giới nói: "Tối nay chúng ta cứ dưỡng tinh súc duệ đã, tối mai cho nó một chiêu diệt mạng, một mẻ hốt gọn." Nói xong còn ợ một tiếng.Tôn Hầu Tử bất lực nhìn y, nói: "Ngươi thật sự hết thuốc chữa rồi." Sau đó vài người tự về phòng ngủ.

Ở đó vừa hay có thể giải tỏa sự mệt mỏi do những trận đại chiến mấy ngày trước, dưỡng đủ tinh thần.Nhưng Phương Minh mãi không ngủ được, nửa đêm y muốn một mình ra ngoài đi dạo.

Y luôn cảm thấy lẽ ra không phải là yêu ma tà tính đặc biệt nào đó.

Bằng không, lẽ ra ngay từ đầu y đã có thể cảm nhận được yêu khí.

Trong khi hiện tại y đang ở trong hoàng cung, một tia yêu khí cũng không cảm nhận được, ngược lại toàn là khí tức Phật gia, không khỏi khiến y sinh lòng chán ghét.

Kể từ sau trận Đại chiến Phật Đạo, y một lòng chỉ muốn dâng Cẩu Kinh cho Thiên Đế, không ngờ con đường khôi phục lại gập ghềnh đến vậy.Vô thức, Phương Minh đi lên mái nhà, nhìn xuống toàn bộ Lăng Vân Thành, nhìn từng căn nhà trong thành, xem có chỗ nào khả nghi không.Quả nhiên, khi y đang nhìn chằm chằm những căn nhà trước mặt, đột nhiên một nhà nào đó đèn bỗng nhiên sáng lên.Mắt Phương Minh sáng lên, y lao nhanh về phía trước, đến trên mái nhà đó, gỡ vài viên ngói trên đó, sau đó thò đầu xuống nhìn.

Y chỉ phát hiện ra đó là một căn nhà trống rỗng, ở chính giữa căn nhà có một ngọn nến đang phát ra ánh sáng đặc biệt rực rỡ, chiếu sáng xuyên suốt căn nhà.

Phương Minh nhìn thấy à, những ngọn nến phát ra ánh sáng từ cửa sổ là của căn nhà đó.

Nhưng bây giờ trước mắt lại không có gì, lúc này Phương Minh dường như đã ý thức được, đột nhiên y vỗ trán một cái, sau đó lớn tiếng hô: “Không ổn!”Hóa ra là "điệu hổ ly sơn", mục đích của kẻ đó rõ ràng là để dẫn Phương Minh đi.

Chỉ là, Phương Minh không hiểu sao đối phương lại biết được, rõ ràng y đã che giấu khí tức rất tốt.Chẳng lẽ trong hoàng thất có gián điệp của U linh?Đột nhiên nghe thấy có người lớn tiếng hô, y lập tức lao về phía tiếng kêu.

Nhưng khi quay người nhìn về phía hoàng cung, mơ hồ nhìn thấy một tia ánh sáng màu vàng.

Phương Minh cũng không còn ở lại lâu nữa.Không ngờ, vừa lúc đụng phải con U linh kia giết người.

Phương Minh chạy đến chỗ phát ra âm thanh thì phát hiện đó là bên cạnh một ngôi miếu đổ nát.

Một người đánh canh phát hiện ra, có chút hoảng sợ thất thố, thậm chí cứ ngỡ U linh đang ở bên cạnh mình, không khỏi toàn thân run rẩy.

Khi Phương Minh đến gần, y cứ ngỡ đó là U linh nên lập tức quỳ xuống dập đầu Phương Minh.Phương Minh phải giải thích vài lần mới trấn an được y, hỏi han tình hình.

Y run rẩy lắp bắp nói: "U linh, có U linh, U linh lại ra tay giết người rồi." Phương Minh nhìn theo hướng tay người đánh canh chỉ, phát hiện lại có một đống thi thể chất đống ở đó.Phương Minh vội vàng tiến lên kiểm tra những thi thể đó, trên đó vẫn còn hơi ấm, nhưng đã mất hết mọi đặc trưng sinh mệnh.Kiểm tra kỹ từng thi thể, quả nhiên phát hiện có điều kỳ lạ.

Những thi thể này đều rách nát, không thể nhìn rõ mặt mũi, quả thực là một đống thịt nát.

Thế là Phương Minh dùng Thần Hồn Nhãn của mình nhìn xung quanh, lại nhìn những thi thể này, phát hiện ở chỗ cổ những thi thể này có một ít khói đen mà người thường không thể nhìn thấy đang vây quanh.Nhanh chóng, thị vệ đã dọn dẹp thi thể.

Hiện tại có hai vấn đề đặt ra trước mặt Phương Minh: một là con U linh đó hành động như thế nào, hai là con U linh đó làm sao chất đống những người này lại rồi ném ra?Phương Minh cảm thấy trong thành phố này có thứ gì đó đang mai phục xung quanh.

Hoặc có thể là đang ẩn nấp ở một nơi nào đó.Phương Minh vô thức quay về hướng hoàng cung, lộ ra vẻ mặt trầm tư.Sáng sớm ngày

thứ hai, Phương Minh được Hoàng thượng triệu kiến.

Hoàng thượng có chút lo lắng hỏi: “Hôm nay gọi ngươi đến, không có chuyện gì khác, chỉ muốn hỏi, cần bao lâu mới có thể bắt được U linh?

Đêm qua lại xảy ra thảm án, ta không thể để dân chúng của ta bị sát hại nữa.

Cứ như vậy, dân chúng của ta dù không bị giết cũng sẽ chạy sang nước khác.” Phương Minh giơ ba ngón tay: “Chỉ cần ba ngày, ba ngày sau nhất định diệt trừ U linh.”Đừng nói Trư Bát Giới và Sa Tăng, ngay cả Tôn Hầu Tử cũng cảm thấy chấn kinh.

Ba ngày?

Không biết Phương Minh lấy đâu ra tự tin đó, ba ngày e rằng quá ngắn rồi.

Hiện tại ngay cả một chút manh mối cũng không có, thu thập tư liệu phỏng chừng cũng phải mất hai ngày.

Sư phụ dùng ba ngày liệu có được không?Lúc đó Hoàng thượng mở miệng: “Ba ngày, ngươi chắc chắn trong thời gian ngắn như vậy sao?

Chương 532

Đừng miễn cưỡng nhé, ta có thể cho ngươi thêm một cơ hội để làm lại." Phương Minh không đợi đồ đệ nói, y lại nói: "Không cần suy nghĩ nữa, ba ngày, ta nói ba ngày là ba ngày.

Nhưng ta có một chuyện muốn Hoàng thượng đáp ứng ta." Hoàng thượng nói: "Nói đi, chỉ cần trẫm có thể làm được thì nhất định sẽ đáp ứng." Phương Minh nói: "Cái này hay đây, ta dám cá là Hoàng thượng ngài nhất định có thể làm được." Hoàng thượng nói: "Ồ?

Nói đi, chuyện gì?" Phương Minh nói: "Cho ta tùy ý chi phối tất cả các tượng Phật trong cung, không biết Hoàng thượng có thể đáp ứng không?" Hoàng thượng cười rồi nói: "Không khó đâu, những tượng Phật này vốn dĩ ta cũng chỉ dùng khi cầu phúc thôi.

Đã muốn dùng thì cứ dùng đi." Ngay sau đó, Hoàng thượng lại nói: "Chỉ có một tượng Phật ta thỉnh từ Hồng hoang về thì không được động đến, bởi vì đó là do Thái Hoàng Thái Hậu để lại cho ta, là Thần khí tuyệt đối." Lúc này mắt Phương Minh sáng lên, không nói gì.Sau khi bốn thầy trò lui xuống, Tôn Hầu Tử vội vàng nói: "Sư phụ, người không nắm chắc việc đi bắt con U linh đó sao?

Có manh mối nào chưa?

Người nói cho con biết, con đi bắt cho.

Ba ngày, thời gian đó thực sự có hơi không thực tế đó." Phương Minh cười nói: "Không giấu gì, thực ra ta cũng không nắm chắc lắm đâu." Trư Bát Giới kinh ngạc nói: "Sư phụ, không nắm chắc thì đừng đi ôm việc chứ.

Ba ngày, đủ sao?

Ngựa cũng phải mất sáu bảy ngày chứ!

Người không phải đang hại chúng con sao?

Đến lúc đó bị Hoàng thượng biết được rồi thì chúng con sẽ bị phạt đó." Tôn Hầu Tử nói: "Im miệng!

Sư phụ chắc chắn có tính toán của mình." Hắn nhìn Phương Minh, nói: "Sư phụ, người không nói cho con sao?" Phương Minh nói: "Thiên cơ bất khả tiết lộ." Nói xong còn nháy mắt với Tôn Hầu Tử, thì thầm vài câu vào tai Tôn Hầu Tử, Tôn Hầu Tử liên tục gật đầu.Nhanh chóng lại đến ban đêm.

Đêm khuya tĩnh mịch, gió lớn trăng đen, rất nhiều người đều đóng chặt cửa sổ, trốn trong nhà không dám ra ngoài.

Trẻ con cũng bị khóa trong nhà, trốn trong chăn sợ bị U linh bắt đi.Một trận âm phong thổi qua, một bóng đen lướt đến cửa một nhà dân.

Bóng đen đó không gõ cửa mà đi thẳng vào phòng của gia đình đó, hoàn toàn có thể xuyên tường vượt cửa, dễ như trở bàn tay.Trong một gia đình, y nhìn thấy một người phụ nữ đang dỗ con ngủ, miệng ngân nga bài hát ru, đứa trẻ đang được ôm trong nôi.Nó quyết định ra tay với cặp mẹ con này.

Khi bàn tay đen chuẩn bị vươn tới cổ người phụ nữ, tiếng khóc của đứa trẻ lúc này đã làm người phụ nữ giật mình, cũng làm bóng đen giật mình.Kết quả, người phụ nữ kia vừa xoay người, bóng đen đó phát hiện trên cổ người phụ nữ đeo một viên trân châu.

Viên trân châu đó tỏa ra một luồng linh khí Đạo gia, đột nhiên hóa thành một thanh kiếm sắc nhọn đâm về phía bóng đen.

Bóng đen vội vàng né tránh mới tránh được đòn tấn công.Bóng đen tức giận chuyển sang một mục tiêu khác, nó nhắm vào một gia đình

giàu có.

Trong gia đình đó, một số hạ nhân đang ngủ.

Những hạ nhân này yếu ớt, vì vậy nó trực tiếp bắt đi một đám hạ nhân.

Nhưng điều bất ngờ đã xảy ra khi nó vừa ra đến cửa.

Trong phòng của hạ nhân kia lại đột nhiên xuất hiện một lá thần phù dán ở cửa.

Đó cũng là công pháp Đạo gia, lần này còn chói mắt hơn viên trân châu kia, trực tiếp lao về phía bóng đen.

Bóng đen chỉ có thể bại lui.Bóng đen thực sự không còn cách nào nữa, đã thử vài gia đình, phát hiện đều có đồ Đạo gia bảo vệ.

Bây giờ chỉ có thể quay về cung điện.Khi bay về cung điện, nó nhìn thấy một người đang đứng trước mặt: Tôn Hầu Tử.Tôn Hầu Tử nhìn thấy luồng bóng đen đó, nói: "Xem ra lần này sư phụ đoán đúng rồi, quả nhiên có một thứ gì đó đang tác quái.

Nào, thứ này là gì?" Bóng đen đó từ từ hóa thành hình người, là hình tượng một lão nhân còng lưng, dùng giọng run rẩy nói: "Ta ư?

Ta không phải gì cả, ta chỉ là một tín đồ Phật giáo thành kính." Tôn Hầu Tử cười nói: "Trùng hợp làm sao, Tôn gia gia ta cũng tin Phật, nhưng ta bây giờ không phải loại Phật giả tạo, không phải là Phật sát lục." Bóng đen nói: "Sao, những lá bùa hộ thân trong các gia đình trong thành đều là do ngươi đưa cho sao?" Tôn Hầu Tử nói: "Nói chính xác thì đều là sư phụ ta đưa, để ngăn chặn con quái vật này lại đi hại người." Lão nhân còng lưng cười nói: "Ngươi không phải người của Phật giáo, ta mới là." Nói xong còn hung ác trừng mắt nhìn Tôn Hầu Tử.Tôn Hầu Tử trực tiếp không nói hai lời, xông lên tấn công.

Kết quả tên kia không có thực thể, hóa thành một làn khói bay tán

loạn trong không trung rồi biến mất.Chỉ còn lại Tôn Hầu Tử trên trời đang suy nghĩ những lời vừa rồi.Sáng sớm ngày thứ hai, Hoàng thượng thân thiết tiếp đãi Phương Minh.

Từ người trong cung, y cũng đã nghe chuyện xảy ra đêm qua, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Bao nhiêu ngày qua, lần đầu tiên không có ai chết, đều nhờ Phương Minh phát bùa hộ thân cho mọi người.Tôn Hầu Tử cũng nói: "Sư phụ, những lá bùa hộ thân đó thật sự quá hữu dụng.

Người học những thứ này từ đâu vậy?

Thần kỳ quá, con từ trước đến giờ chưa từng thấy.

Con nghi ngờ con yêu quái đó có liên quan đến Phật giáo, bởi vì từ lời nói của nó đều có thể thấy nó có mối quan hệ thiên ti vạn lũ (ngàn sợi tơ vạn sợi nhợ, tuy đứt nhưng vẫn còn liên hệ) với Phật giáo." Phương Minh cười nói: "Những thứ đó đều là ta học từ kinh thư trước đây, bây giờ vừa hay có thể dùng đến." Lúc đó Hoàng thượng cười nói: "Trận chiến đêm qua có thể coi là một khởi đầu tốt, nhưng hình như chưa bắt được nó, trong lòng quả nhân vẫn không yên.

Tối nay chúng ta hãy thực hiện một hành động bắt quỷ lớn.

Tranh thủ một mẻ hốt gọn.

Các vị trưởng lão có thời gian không?" Tôn Hầu Tử cũng không tiện trả lời, nhưng Phương Minh lại quả quyết nói: "Không thành vấn đề, tối nay nhất định nhân tang tịnh hoạch, một mẻ bắt gọn." Hoàng thượng vui mừng vỗ tay tán thưởng, nói: "Tốt!

Nếu đúng như lời ngươi nói, trẫm nhất định sẽ ban thưởng vạn lượng vàng, phong làm An Quốc Hầu, vĩnh hưởng vinh hoa phú quý." Phương Minh lúc này lại nói: "Bần tăng không mấy cảm thấy hứng thú với vật ngoài thân.

Mấy ngày nay cũng thực sự cảm tạ bệ hạ đã khoản đãi.

Chương 533

Bần tăng và những người khác sau khi thu phục U linh đó sẽ rời đi, bởi vì chúng ta thân phụ trọng trách, nên thiết không dám nán lại.

Nhưng để bắt được yêu nghiệt đó, bần tăng có một việc muốn thỉnh cầu, không biết bệ hạ có thể đáp ứng không?" Hoàng thượng lập tức mở miệng: "Chỉ cần có lợi cho sự ổn định của Bát Xích Quốc ta, cho bách tính Lăng Vân Thành của ta, thì trẫm không có ý kiến gì, cho nên cứ nói thẳng đi." Phương Minh nói nhanh, nói với Hoàng thượng về cách thức trong lòng mình.

Hoàng thượng sắc mặt ngưng trọng, không biết bước tiếp theo y định làm gì?Nhanh chóng, thời gian lại đến tối hôm đó.

Thời tiết vô cùng âm u, trên không trung từng mảng lớn mây đen che kín, sau đó thỉnh thoảng lại có những tia chớp lớn và tiếng sấm sét, nhưng cuối cùng vẫn không có một hạt mưa nào rơi xuống.

Cả Lăng Vân Thành bị bao trùm bởi một bầu không khí khủng bố.

Mọi người trong thành đều biết, tối nay là điểm kết thúc của sự khủng bố, hoặc là một khởi đầu của một loại khủng bố khác.

Tất cả mọi người trong thành đều đóng chặt cửa, không dám phát ra một tiếng động nào.Tôn Hầu Tử đang bay trên cung điện, giám sát mọi tình huống bất thường trong cung điện.

Bây giờ hắn rất chắc chắn, con U linh kia đang ẩn nấp ở một góc nào đó trong cung điện, chờ cơ hội hành động.Lúc này Phương Minh cũng đang ngẩng đầu nhìn trời, lặng lẽ chú ý tình hình trước mắt.

Phải biết, các sư phụ trước đây của y đều là những người cường đại không thể tả, cho nên nhắm mắt cũng có thể cảm nhận được yêu

nghiệt khí tức.Bỗng nhiên, một bóng người từ trong cung điện bay ra.

Tôn Hầu Tử đã bắt được dấu vết, lập tức lao về phía đó.

Con yêu quái kia thấy Tôn Ngộ Không bay đến, nó cũng lập tức bước vào trạng thái chiến đấu.Thực ra nó đã sớm chuẩn bị, bởi vì nó biết tất cả mọi người trong thành phố và trong các gia đình đều đã đặt bùa hộ thân Đạo gia.

Nó không còn cách nào để giết người nữa, chỉ có thể giải quyết Phương Minh thì mới có thể tiếp tục tác quái trong Lăng Vân Thành.Vạn sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu gió đông.

Hiện tại mọi tình huống đều nằm trong dự liệu của Phương Minh, chỉ cần áp chế nó là được.Tôn Hầu Tử và yêu quái chính diện đối đầu.

Con yêu quái đó cuối cùng cũng hóa thành hình người.

Ai ngờ thân hình con yêu quái đó hóa ra là một người phụ nữ, nhưng đôi mắt lại có màu đỏ rực đáng sợ.

Toàn thân đều màu đen.Tôn Hầu Tử nhận ra con yêu quái kia, nói: "Tôn Hầu Tử ta chưa bao giờ giết kẻ vô danh tiểu tốt.

Báo danh tính đi, là yêu nghiệt phương nào?" Nữ yêu đó từ từ mở miệng nói: "Đệ tử Phật gia, thật hay giả?" Tôn Hầu Tử nói: "Sao lại giả được, ta đây vì muốn lấy được Chân Kinh mới dấn thân vào con đường dài đằng đẵng như vậy." Nữ yêu đen bắt đầu nói, lớn tiếng cười vài tiếng: "Ta cứ nghĩ là ai, hóa ra cũng là người của Phật gia.

Đúng là nước lớn tràn vào miếu Long Vương, người nhà đánh người nhà." Tôn Ngộ Không có chút mơ hồ, sau đó hỏi: "Lời này nghĩa là sao?

Chẳng lẽ ngươi cũng là người của Phật gia?" Nữ yêu đen đó chắp tay thi lễ: "Đúng vậy, ta vốn là một làn khói trong lư hương trước tòa

Quan Âm Nam Hải.

Vì nghe trộm Quan Âm giảng Phật pháp, sau đó luyện hóa thành yêu nghiệt.

Cho nên tất cả những thứ của Phật gia đều vô hiệu với ta.

Ta cũng vẫn luôn ký cư trong một tượng Phật trong hoàng cung." Tôn Hầu Tử cười nói: "Yêu yêu, đồ của Phật gia mà ta cũng nhất định phải thu phục.

Ai bảo ngươi tác quái đủ kiểu?

Khắp nơi hại người?" Nữ yêu đen mở miệng: "Ngươi có điều không biết rồi.

Nếu muốn có được nhiều Tiên lực hơn, thì phải không ngừng tìm người làm tài nguyên tu luyện.

Người trong thành phố này giàu có vô ưu vô lo, cho nên tự nhiên người ta cũng khá đầy đặn, năng lượng tiềm ẩn trong cơ thể cũng khá nhiều.

Ta chọn người trong này cũng có tính toán cả."Tiếp đó nó lại nói: "Nếu muốn gia nhập, chúng ta có thể liên thủ biến quốc gia này thành quốc gia của ngươi.

Lúc đó muốn bao nhiêu tài nguyên sẽ có bấy nhiêu tài nguyên." Tôn Hầu Tử nghe càng lúc càng mất kiên nhẫn, nói: "Đừng có gộp ta với loại người như ngươi được không?

Yêu tinh!

Ta vì dân mà diệt trừ yêu ma, ngươi định bị ta tiêu diệt rồi.

Bây giờ ngươi còn không rõ tình hình sao?

Còn định lôi kéo ta.

Bây giờ ta phải đánh ngươi về nguyên hình.” Nữ yêu màu đen đó thấy Tôn Hầu Tử không chịu gia nhập, thế là nó chỉ có thể chọn toàn lực ứng chiến!Chiến đấu bắt đầu.

Tôn Hầu Tử cầm Kim Cô Bổng, sau đó xông lên thi triển Đạt Mạng Bổng Pháp, mỗi chiêu mỗi thức đều đoạt mạng, không có sơ hở.

Nữ yêu đen đó cũng có bản lĩnh, đỡ từng đòn tấn công của Tôn Hầu Tử, và còn có thể phản công.

Chỉ thấy nó từ eo rút ra hai thanh song kiếm màu đen, trên mũi kiếm tỏa ra một làn khói đen.Nó nhìn Tôn Hầu Tử, nói: “Ta đã dùng lời hay khuyên nhủ, nhưng ngươi không nghe, vậy thì chúng ta đành phải phân thắng bại xem ngươi có thể thoát khỏi Hắc Vân Song Kiếm trong tay ta không.” Tôn Hầu Tử vẻ mặt khinh thường nói: “Cho ta nhìn rõ đây, Tôn gia gia ta dùng Kim Cô Bổng đấy.” Nhanh chóng hai bên giao chiến.

Hai bên kẻ một gậy, người một kiếm, giao đấu liên tục.

Tôn Hầu Tử cũng nhìn ra nữ yêu đen đang sử dụng Hắc Vân Song Kiếm có một bộ Hắc Vân Kiếm Pháp, kiếm pháp của nó ảo diệu mê ly, biến hóa đa đoan, có chút khó đối phó.Tôn Ngộ Không khéo léo ứng phó, trực tiếp dùng uy lực của Kim Cô Bổng áp chế sự biến hóa của nó.

Chương 534

Hắn nhìn ra Hắc Vân Song Kiếm kia, nhìn thì biến hóa đa đoan, nhưng thực chất chỉ là một loại phương hướng, một loại chiêu thức.

Hơn nữa, lý lịch của nữ yêu đen đó không đủ sâu, cho nên sự thi triển của nó cũng không đặc biệt hoàn mỹ.

Tôn Hầu Tử chỉ cần không ngừng dùng uy lực của Kim Cô Bổng gây áp lực lên nó, thì nhất định nó sẽ bại trận.Lúc này Phương Minh quan sát cục diện trên trời, quá rõ ràng nhìn ra Tôn Hầu Tử lúc này đang chiếm thượng phong, chỉ cần không ngừng tấn công, nhất định sẽ dồn nó vào đường cùng.Quả nhiên, Tôn Ngộ Không lại tung ra một đòn chí mạng, dùng Kim Cô Bổng đâm thẳng vào trán nữ yêu đen, vô cùng nhanh chóng.Nữ yêu đen đó thấy đường cùng, thế là nó lập tức hóa thành nguyên hình, biến thành một làn khói đen, sau đó lại biến mất, giống hệt cách chạy trốn tối qua.

Lúc này Tôn Ngộ Không chỉ hơi mỉm cười trên không, bởi vì hắn biết bây giờ đã bước vào bước thứ hai của kế hoạch bắt yêu, phải xem biểu hiện của Trư Bát Giới.Lúc này Trư Bát Giới và Sa Tăng đang mai phục trong tẩm cung của Hoàng đế, hai người đã ở đây rất lâu, để đợi con yêu quái này.Quả nhiên, không lâu sau xuất hiện một làn khói đen.

Sau đó làn khói đen đó định chui vào tượng Phật trong tẩm cung của Hoàng đế – đó là tượng Phật mà Thái Hoàng Thái Hậu để lại cho Hoàng đế.

Nhưng nó dù thế nào cũng không thể chui vào được, rõ ràng có chút sốt ruột, liên tục thử năm sáu lần đều thất bại.Lúc đó Trư Bát Giới và Sa Tăng xuất hiện.

Trư Bát Giới nói với nữ yêu đen: “Thế nào, bây giờ hết đường rồi chứ?” Nữ yêu đen nói: “Không thể nào, sao các ngươi lại biết ta sẽ ẩn thân ở đây?

Khí tức của ta rõ ràng đã che giấu rất tốt mà.” Sa Tăng lúc này nói: “Ngươi không biết sao?

Sư phụ ta tối qua nhìn thấy ngươi chui vào tẩm cung này, cho nên đặc biệt sai ta và sư huynh canh giữ ở đây ‘thủ châu đãi thỏ’.” Nữ yêu đen bắt đầu có chút nghi ngờ, hỏi Trư Bát Giới: “Sư phụ nào, lại là sư phụ nào?

Các ngươi miệng thì nói là người Phật gia, nhưng vì sao ta lại không thể dùng công pháp Phật gia để phá vỡ kết giới?” Trư Bát Giới nói: “Với những công phu Phật gia ba cọc ba đồng đó của ngươi, làm sao so sánh được với Đại Thừa Phật pháp của ta?

Đừng mơ mộng nữa.” Nữ yêu đen rõ ràng có chút tức giận, có chút điên cuồng nói: “Nói bậy!

Ta đây đã từng được Quan Âm giảng Phật pháp, chớ có nói bậy với ta.” Lúc này nó cầm Hắc Vân Song Kiếm trong tay, như phát điên lao về phía Trư Bát Giới và Sa Tăng.

Trư Bát Giới và Sa Tăng hai người cũng bắt đầu cuộc chiến đấu kịch liệt.Cuộc chiến đấu của vài người không thể không nói là vô cùng đặc sắc.

Nữ yêu Hắc Vân vừa song kiếm hợp bích, ảo ảnh tùy hành khó lường, Trư Bát Giới và Sa Tăng liên thủ, cũng là những tồn tại lợi hại.Cuộc chiến của vài người nhanh chóng chuyển từ trong nhà ra ngoài nhà.

Đâm thẳng vào cung điện nơi Hoàng đế đang lánh nạn.Vài người không kịp bận tâm, Hoàng đế lập tức theo thị vệ muốn trốn đi.

Lúc đó Trư Bát Giới trong tay vận chuyển chân khí, sau đó một quyền đánh ra, trực tiếp trúng vào bụng nữ yêu.

Nữ yêu lùi lại vài bước, ngẩng đầu nhìn thấy Hoàng thượng.Nữ yêu đen đó nhìn Hoàng thượng, trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Trư Bát Giới đang định xông lên bắt lấy nữ yêu đó, nhưng nữ yêu kia xoay người né tránh, thành công tránh được đòn tấn công của Trư Bát Giới, sau đó trực tiếp một bước lao đến trước mặt Hoàng thượng, một tay túm lấy cổ Hoàng thượng.Trư Bát Giới và Sa Tăng lập tức hít một ngụm khí lạnh, ngay lập tức không dám khinh cử vọng động, đứng yên tại chỗ.

Điều này nằm ngoài dự liệu của họ, không có trong kế hoạch.

Trư Bát Giới và Sa Tăng, trong khoảnh khắc không biết phải làm sao, có chút hoảng loạn.Trư Bát Giới nói: "Làm gì vậy?

Có giỏi thì đơn đấu, nam nhi cứng rắn đối cứng phân thắng thua đi." Nữ yêu đó cười nói: "Vừa nãy giao thủ với ta nhiều lần như vậy, vậy mà lại không biết ta là một nữ nhân.

Ta không phải nam tử hán sao?

Cho nên căn bản không cần đơn đấu với ngươi, chỉ cần ta có thể an toàn rời đi là được." Sa Tăng và mọi người cùng hô lên: "Kẻ tiểu nhân ti tiện này!

Dám hiệp trì con tin." Nữ yêu đen nói: "Ta không quản ti tiện hay không ti tiện, bây giờ nghe ta nói.

Ta bây giờ muốn rời đi, ta muốn an toàn rời đi, không được truy đuổi, nếu không tính mạng của hắn sẽ không còn." Hoàng thượng có chút hoảng sợ thất thố: "Đồng ý, ta đồng ý, ta đều đồng ý, chỉ cần ngươi có thể thả ta ra, làm gì cũng được." Nữ yêu đen đó cười lớn: "Nghe rõ chưa?

Còn không mau cút đi, muốn chết à?" Nó còn siết chặt tay, Hoàng thượng lập tức có chút hoảng sợ, ngất xỉu.Nhưng đúng lúc đó, Phương Minh xuất hiện.

Phương Minh trước tiên thi triển Mê Hồn Thuật lên Trư Bát Giới và Sa Tăng, trong mắt họ Phương Minh là hình tượng Tôn Hầu Tử, cũng tiện cho y hành động.Nhưng nữ yêu đen đó lại nhìn ra Phương Minh, nói với Phương Minh: "Ngươi lại là ai?" Phương Minh nói: "Ngươi không xứng biết." Nói xong Phương Minh một cái nháy mắt đã lao đến trước mặt nó, một tay gỡ bỏ bàn tay đang kẹp cổ Hoàng thượng ra, sau đó siết chặt cổ nữ yêu, ném vào căn phòng có tượng Phật kia.Trư Bát Giới và Sa Tăng vội vàng đỡ Hoàng thượng, không chú ý đến động tác của Phương Minh, bởi vì trong mắt họ, Tôn Hầu Tử đang chiến đấu.Nữ yêu đó bây giờ, đầu ốc đều mờ mịt, không ngờ lại có cao thủ như vậy.Nữ yêu đen loạng choạng đứng dậy, nói với Phương Minh: "Nếu ta không lầm thì ngươi là vị sư phụ kia." Phương Minh nói: "Đúng vậy." Nữ yêu đen lại nói: "Mọi chuyện đều là do ngươi sắp đặt sao?

Không ngờ lại có một cao thủ Đạo gia cao thâm như vậy." Phương Minh nói: "Ngươi cứ đâm đầu vào chỗ chết đi.

Mấy trò Phật gia nhỏ nhặt đó ta không đặt vào mắt." Nữ yêu đen không phục, nói: "Ta đã ở trong này hơn một tháng, trong hơn một tháng đó, ta khổ tâm tu luyện, công lực đại tiến bộ.

Ta không tin, ta dốc toàn lực lại không đánh bại nổi một chiêu nửa thức của ngươi." Phương Minh nhún vai: "Nếu không sợ chết, thì có thể thử xem." Nữ yêu đen lại cầm song kiếm của mình, như tia chớp lao về phía Phương Minh.

Nhưng Phương Minh căn bản không để ý, chỉ nghe thấy một tiếng "Oanh" trong không khí.Hóa ra Phương Minh nhảy vọt lên, nhảy lên

phía trên nữ yêu đen, một đòn đánh vào đầu nó.

Nữ yêu đó lập tức ngã xuống, đập ra một cái hố lớn trên mặt đất.Nữ yêu đen lập tức ngây người.

Đương nhiên nó chưa từng thấy thực lực kinh người như vậy.

Thực lực này e rằng phải cao hơn Quan Âm một bậc lớn.

Lần đầu tiên nó cảm thấy tuyệt vọng chưa từng có.Cuối cùng, Phương Minh tung ra đòn cuối cùng.

Nữ yêu kia lớn tiếng hét lên: "Dừng lại!

Ta bây giờ chỉ có một vấn đề." Phương Minh dừng nắm đấm đang ở giữa không trung, lạnh lùng nói: "Nói đi, ta sẽ nói hết cho ngươi." Nữ yêu đen hỏi: "Ngươi không phải là Tiên Thần Đạo gia trong trận Đại chiến Phật Đạo năm xưa sao?" Phương Minh không nói gì, chỉ gật đầu.Nữ yêu đen đó gật đầu: "Quả nhiên, người có thực lực như vậy, tuyệt đối không phải phàm nhân.

Ta cũng chết mà nhắm mắt rồi.

Chương 535

Ra tay đi.” Phương Minh nhìn nữ yêu đen đó, nói: “Ngươi học trộm đồ của Phật gia ta có thể không quản, nhưng làm chuyện thương thiên hại lý, ta không thể không trừ bỏ ngươi.” Thế là một chưởng giáng xuống, chưởng rơi mạng tuyệt.Trư Bát Giới và Sa Tăng chạy đến.

Phương Minh giải trừ ảo thuật, hỏi: “Sư phụ tại?

Đại sư huynh đâu?” Phương Minh đáp: “Ta nghe thấy động tĩnh nên ra xem, Tôn Hầu Tử chắc bay ra ngoài rồi.” Lúc đó Tôn Hầu Tử bay đến.

Trư Bát Giới và Sa Tăng vội vàng ca ngợi sự lợi hại của hắn.

Tôn Hầu Tử cứ nghĩ họ ca ngợi mình đánh nhau bên ngoài lợi hại, cũng không nói gì.

Phương Minh sợ bị lộ, nói với Trư Bát Giới: “Hoàng thượng thế nào rồi?” Trư Bát Giới nói: “Đã tỉnh rồi.” Phương Minh bước ra ngoài nhìn thấy Hoàng thượng, câu đầu tiên Hoàng thượng nói khi gặp mặt: “Chư vị trưởng lão, xin hãy ở lại đi.” Tôn Hầu Tử nói với Hoàng thượng: “Chúng ta không phải đã nói rõ rồi sao?

Ta có việc quan trọng, không tiện ở lại lâu.”Hoàng thượng nói: “Tính mạng của ta đều có thể được cứu, cả Bát Xích Quốc ta, có thể có một nửa là của các ngươi.

Ta thỉnh cầu các ngươi ở lại, được không?

Như vậy có thể bảo vệ sự bình an của ta.” Phương Minh nói: “Thiện ý của ngài, ta xin ghi nhận.

Nhưng xin thứ lỗi ta không thể ở lại lâu.

Mấy ngày nay, ngài đã thịnh tình khoản đãi, đa tạ.

Sau này hữu duyên, tự khắc sẽ gặp lại." Hoàng thượng nói: "Được rồi, nhưng nhất định phải cho ta cơ hội khoản đãi thật tốt, để báo đáp ân tình của các ngươi." Ngày thứ hai, cả nước đều vui mừng khôn xiết.

Cả Lăng Vân Thành lại khôi phục sự phồn vinh như xưa.

Khắp các ngõ ngách đều tràn ngập các loại quầy hàng, các loại đồ vật thú vị xuất hiện trên đường phố tấp nập.

Hoàng thượng cũng thịnh tình khoản đãi bốn thầy trò Phương Minh.Phương Minh cũng chơi thỏa thích, dù sao bao nhiêu ngày qua y mới lần đầu tiên được ngủ một giấc an ổn, ngủ ngon lành.

Y cũng đã ăn uống no say, bổ sung thể lực của mình.

Nhân cơ hội này, y cũng đã sắp xếp lại suy nghĩ của mình.Cuối cùng, chiều hôm đó, họ từ biệt Hoàng thượng và Lăng Vân Thành, lên đường cho một hành trình mới.

Tất cả mọi người trong thành đều tiễn đưa, khung cảnh vô cùng hoành tráng.

Thậm chí sau khi đi ra khỏi thành một đoạn đường, vẫn có thể nghe thấy tiếng reo hò và tiễn đưa của người trong thành.Trên đường đi, Trư Bát Giới vừa đi vừa nói: "Người trong Lăng Vân Thành thật sự rất nhiệt tình đó.

Ăn ngon ngủ tốt, con thật sự hơi không muốn đi rồi." Tôn Hầu Tử lớn tiếng quát Trư Bát Giới: "Ngốc tử, ngươi nói gì vậy?

Trên đường lấy Chân Kinh, nhất định sẽ có những cám dỗ.

Sao ngươi lại không chịu nổi cám dỗ chứ?

Hơn nữa những thứ đó đều là phù du, theo sư phụ lấy lại Chân

Kinh, sau đó về Tây Thiên, đó mới là chính đồ!" Phương Minh có chút toát mồ hôi hột, không ngờ tam quan của Tôn Hầu Tử lại chính trực như vậy.

Nhất thời y cũng không biết nói gì, chỉ có thể gật đầu.Trư Bát Giới phản bác: "Con chỉ thuận miệng nói một câu thôi mà, con bây giờ không phải cũng đang đi cùng người sao?

Làm gì mà giận dữ đến vậy?" Tôn Hầu Tử lại nói: "Đừng tưởng ta không biết trong lòng ngươi nghĩ gì, ngươi muốn có loại cuộc sống xa hoa dâm dật, vinh hoa phú quý đúng không?" Trư Bát Giới không nói nên lời, dứt khoát không nói nữa.Phương Minh lúc này trên lưng ngựa, vừa nãy trước khi đi, y đã nói chuyện riêng với Hoàng thượng một phen, kể cho Hoàng thượng biết nguyên nhân của tượng Phật kia, thứ đã tạo ra kẽ hở cho yêu quái.

Thế là Hoàng thượng lập tức hứa với Phương Minh sẽ không mê tín Phật giáo nữa mà bắt đầu chuyển sang học Đạo gia.

Điều này lại khiến Phương Minh có chút an ủi.

Dù sao thì cũng lại góp một phần vào ảnh hưởng lực của Đạo gia.Nhanh chóng, trời lại tối.

Họ lại đến một ngọn núi nhìn có vẻ tiên khí lượn lờ.

Dưới chân núi có một Đạo Quán, chỉ thấy trên Đạo Quán có ba chữ lớn viết "Thương Sinh Quán", một nơi mà Phương Minh cũng chưa từng nghe nói đến.Đêm tối buông xuống.

Phương Minh và bốn đồ đệ định tá túc một đêm ở đây.

Thế là, y nhẹ nhàng gõ cửa lớn Thương Sinh Quán.

Một tiểu đạo đồng ra tiếp đón.Đạo đồng kia nhìn thấy trang phục của bốn người, toàn thân đều là trang phục Phật gia, có chút không mấy hoan nghênh.

Nhưng vì trên núi có dã thú, nên y vẫn cho họ vào.Đạo đồng đó nói: “Sư tổ nhà ta đi lên núi tu hành, chưa về.

Các vị cứ ở lại đây một đêm đi.” Phương Minh nói: “Vậy làm phiền rồi, đa tạ đa tạ.” Đạo đồng đó nói: “Không có gì.” Sau đó chỉ chỉ căn phòng bên cạnh: “Kia là khách phòng, các vị có thể vào đó nghỉ ngơi.” Tôn Hầu Tử hỏi: “Đạo quán này có danh tiếng gì không?

Hay là người của gia tộc nào?” Đạo đồng đó có chút thiếu kiên nhẫn: “Đạo trưởng nhà ta là Mặc Sơn Đạo Nhân, tu hành trên núi.

Bình thường hành tung bất định, ta cũng không rõ rốt cuộc ông ấy ở đâu.

Đạo quán này được xây dựng từ lâu rồi, có gần trăm năm lịch sử.” Phương Minh hiểu ra, không có nhân vật hào hiệp nào tồn tại.

Chương 536

Sau đó y lại hỏi: "Vậy có biết đạo trưởng khi nào về không?" Đạo đồng rõ ràng không muốn tiếp tục nói chuyện nữa, thế là nói với Phương Minh: "Đừng hỏi nhiều như vậy, đại khái ngày mai sẽ về.

Ngày mai trời vừa sáng thì đi đi, ta không thích người của Phật gia lắm." Phương Minh cũng không nói nhiều.

Quay người đi vào khách phòng.Nhưng y không phát hiện ra, trên cây của Đạo Quán đó, đang có một người lẳng lặng quan sát trong bóng tối, hành vi vô cùng quỷ dị.Phương Minh đã cảm nhận được, nhưng y chọn tĩnh lặng quan sát sự biến hóa.

Tuy nhiên, đạo quán này cũng chẳng nổi danh gì, Phương Minh căn bản chưa từng nghe đến.

Nhưng Phương Minh cảm giác bên trong có tiên khí nồng đậm, có lẽ vì dựa núi gần sông nên tài nguyên tu luyện cũng tốt.

Hay là vào gặp vị đạo trưởng kia xem sao, xem rốt cuộc là hạng người nào.

Đêm hôm đó, bốn thầy trò đều đã ngủ say, nhưng nửa đêm, Phương Minh mơ hồ cảm giác có một bóng người bay vào từ bên ngoài tường.

Nhưng hắn không để ý tới, tiếp tục ngủ.Rất nhanh, thời gian đến sáng hôm sau.

Bốn người sớm đã rời giường, thu dọn hành lý, chuẩn bị lên đường.

Nhưng khi ra đến cửa lại phát hiện một người mặc đạo phục áo xám đang ngồi thiền ngay chính giữa lối đi.Hiển nhiên là đã chặn

đường của Phương Minh và Tôn Hầu Tử.

Tôn Hầu Tử tiến lên, trước tiên thân thiện nói: "Vị đạo trưởng này, xin nhường đường, ta muốn đi gấp." Ai ngờ lão đạo kia lại như thể không hề nghe thấy, ngồi bất động.Tôn Hầu Tử thấy không có phản ứng, thử dùng gậy chọc chọc, nhưng căn bản không hề nhúc nhích.Phương Minh nói với Tôn Hầu Tử: "Dừng tay, đừng vô lễ." Sau đó lại quay sang lão đạo kia: "Đạo trưởng, ta đang vội, xin nhường." Vị đạo trưởng kia vẫn như không nghe thấy, nhắm mắt ngồi thiền.

Lúc này, Trư Bát Giới mất kiên nhẫn.Trư Bát Giới tiến lên: "Lão già kia, đừng có giả vờ không nghe thấy nữa!

Chó tốt không cản đường, mau tránh sang một bên, ta còn phải đi gấp!" Vừa nói vừa muốn đẩy vị đạo trưởng kia, ai ngờ lão đạo kia bất động như núi.

Khoảnh khắc tay Trư Bát Giới vừa chạm vào người lão đạo, Trư Bát Giới lập tức như bị điện giật, sau đó vội vàng rụt tay về.

Mắt lão đạo đột nhiên mở ra, nhìn Trư Bát Giới một cái, Trư Bát Giới liền bị bật văng ra xa bốn năm mét.Thấy tình hình này, Hầu Tử không khỏi bắt đầu cảnh giác, bèn cầm Kim Cô Bổng, hỏi lão đạo kia: "Xin hỏi vị đạo trưởng có điều gì chỉ giáo?

Vì sao lại chặn đường ta?" Phương Minh cũng nói: "Đạo trưởng, ta và người chưa từng quen biết, trước không oán, nay không thù, vì sao lại chặn đường của ta?

Có việc gì muốn thương lượng với ta chăng?" Phương Minh còn dùng tay chạm vào vai vị đạo trưởng kia, ai ngờ trên người lão đạo tỏa ra từng luồng kim quang, dường như không ai có thể chạm vào.

Nhưng tay Phương Minh lại thực sự chạm được lên vai lão đạo.Lúc này, vị đạo trưởng kia đột nhiên trợn to hai mắt, sau đó quay

đầu nhìn chằm chằm vào Phương Minh.

Phương Minh chỉ mỉm cười với hắn.

Vị đạo trưởng kia rõ ràng vẻ mặt không thể tin được, thật sự cũng không ngờ dưới tình huống đã mở kim quang hộ thân, lại có người chạm được vào mình.Lúc này, vị đạo trưởng kia đứng dậy, quay người nói với Phương Minh: "Chưa xin hỏi các hạ?" Phương Minh liền giới thiệu vắn tắt tình huống.Lúc đó vị đạo trưởng kia nói: "Hôm nay có duyên được gặp các vị, thật sự là ba đời hữu hạnh của tại hạ, vì vậy hi vọng các vị có thể ở lại đây thêm một ngày, mọi người cùng nhau luận bàn học hỏi." Lời nói tuy khách khí lễ độ như vậy, nhưng Phương Minh từ trong mắt hắn nhìn ra một tia hung ác.

Thế là, Phương Minh lễ phép từ chối.Nhưng Tôn Hầu Tử lại nói: "Được đó, ta ở đây nghỉ ngơi thêm một ngày rồi lại lên đường." Phương Minh liếc nhìn Tôn Hầu Tử một cái.Tôn Hầu Tử lại nói với Phương Minh: "Sư phụ, tối qua chúng ta đi vội vàng, ngủ cũng qua loa, căn bản chưa điều chỉnh tốt.

Nghỉ ngơi thêm một ngày nữa thì có sao đâu?

Chi bằng chúng ta ở đây điều chỉnh thật tốt đi." Phương Minh im lặng, gật đầu nói: "Được rồi, nhưng chỉ được phép ở lại một ngày thôi, thêm một ngày cũng không được." Tôn Hầu Tử nói: "Được thôi, sư phụ yên tâm." Vị đạo nhân kia lúc này mới mở miệng: "Giờ mới rồi, ta chưa giới thiệu bản thân, ta tên là Mặc Sơn Đạo Trưởng, đã tu luyện ba trăm năm mươi chín năm ở Thương Sinh Quán này, cũng có chút thành tựu nhỏ." Trư Bát Giới ở một bên lẩm bẩm: "Cũng ba trăm mấy năm, mẹ nó chứ, chẳng phải thành yêu quái sao...?" Hai chữ "yêu quái" chưa kịp thốt ra đã bị tiếng ho khan của Phương Minh át đi.

Ngay sau đó Phương Minh hung hăng lườm Trư Bát Giới một cái.Phương Minh nói: "Xem ra cũng là một vị đạo trưởng đắc đạo,

chắc công lực cũng rất thâm hậu.

Chẳng hay các hạ xuất thân từ đâu?

Tại hạ tuy kiến thức nông cạn, nhưng cũng hơi hiểu biết về một số môn phái Đạo gia.” Lão đạo kia cười, vuốt vuốt chòm râu dài, sau đó nói: “Công lực thâm hậu thì còn phải nói!

Chẳng phải là có sư phụ sao?

Ta nguyên bản là đệ tử của Hóa Nguyên Tiên Nhân trên Tam Tiên Sơn.

Lão nhân gia sư phụ ta như mây trời nhàn tản, thần long thấy đầu không thấy đuôi, sau khi ta được tâm pháp của người thì tự mình tu hành, trên núi lập đạo quán, thu thập tài nguyên thiên nhiên trên núi để nâng cao tu vi.

Tu luyện hơn ba trăm năm, công lực cũng chỉ hơi tăng chút thôi.” Phương Minh cười cười, nói với hắn: “Đạo trưởng khiêm tốn quá rồi.” Mặc Sơn Đạo nhân giơ tay, nói với Phương Minh: “Các vị mời vào trong.” Phương Minh quay người, nói nhỏ với Tôn Hầu Tử: “Giả dối không lành.”Phương Minh trong lòng biết, Hóa Nguyên Tiên Nhân bình thường tuy có chút thần bí, nhưng lại cực kỳ yêu tài, đặc biệt là che chở đệ tử của mình.

Có đệ tử là hận không thể lúc nào cũng mang theo bên mình, truyền thụ công pháp bí mật.

Cho nên người vừa rồi nói Hóa Nguyên Tiên Nhân thần bí không gặp, có thể là đã bị trục xuất khỏi sư môn.

Nhưng bản thân hắn lại có mưu đồ gì thì không thể biết được.

Phương Minh lúc này vẫn tiếp tục im lặng quan sát.Rất nhanh, Mặc Sơn Đạo Trưởng dâng trà, cùng Phương Minh trò chuyện vui vẻ.

Trong quá trình trò chuyện, Phương Minh cũng hiểu rõ ý đồ của hắn.

Sở dĩ giữ Tôn Hầu Tử và Phương Minh lại là để so tài thực lực đôi bên.Mặc Sơn Đạo Trưởng nói: "Từ khi Phật Đạo đại chiến đến nay, thế nhân đều biết Phật Đạo thế không đội trời chung.

Cho nên ta muốn nghiên cứu những điểm thâm sâu khó lường giữa Phật pháp và Đạo pháp.

Hôm nay có duyên gặp được chư vị có Phật pháp thâm sâu khó lường như vậy, dưới trướng ta cũng có vài đệ tử bất tài.

Chương 537

Vì vậy ta phải mời chư vị trưởng lão cùng mấy kẻ ngu dốt dưới trướng ta giao lưu, đồng thời cũng tiện cho ta nghiên cứu hai loại công pháp Phật Đạo.

Mong chư vị trưởng lão không tiếc chỉ giáo." Lời của Phương Minh nói với Mặc Sơn Đạo Trưởng, có thể nói là bội phục.

Không phải là tỉ thí sao, lại nói được quan miệng đường hoàng như vậy.

Không, Phương Minh cảm thấy chuyện này không hề đơn giản, phía sau chắc chắn có mưu đồ khác.Tôn Hầu Tử nói: "Đạo trưởng khách khí rồi, ta nhất định dốc toàn lực.

Mọi người cùng luận bàn một chút đi." Hắn còn vỗ vỗ tay Mặc Sơn Đạo Trưởng, sau đó quát một tiếng: "Đều ra đi!" Thế là, từ trong phòng trong có ba người bước ra.

Ba người bước đi vững vàng, hình dáng và khí tức đều không giống nhau.Ba người lần lượt xếp hàng, đứng trước mặt Phương Minh rồi cúi đầu hành lễ nói: "Xin đa tạ chỉ giáo." Chỉ thấy trong ba người, người ngoài cùng bên phải thân trên khá cường tráng, vạm vỡ, có một loại khí chất uy nghiêm.

Vị ở giữa rõ ràng có khí tức vững vàng, sau đó ánh mắt kiêu ngạo, giữa lông mày toát lên một vẻ anh khí.

Vị thứ ba thân hình thấp bé, nhưng lại vô cùng thần bí, trên mặt không nhìn ra bất kỳ biểu cảm nào, là một người vô cùng quỷ dị.Lúc đó Mặc Sơn Đạo nhân nói: "Ba vị đệ tử bất tài này đã tu luyện với ta rất lâu rồi.

Hôm nay có duyên được cùng mấy vị trưởng lão luận bàn, thật sự là ba đời hữu hạnh.

Cũng tiện thử xem công lực hiện giờ của chúng nó.

Nhanh lên, ba đứa, còn không mau cảm ơn mấy vị trưởng lão đã chỉ giáo." Ba người vội vàng chắp tay ôm quyền, nói với Phương Minh: "Đa tạ mấy vị đại lão, xin trưởng lão đa tạ chỉ giáo." Mặc Sơn Đạo nhân lại vội vàng nói: "Chuyện không nên trì hoãn, chúng ta bắt đầu ngay bây giờ đi." Phương Minh nhìn thấy Mặc Sơn Đạo nhân sốt ruột như vậy, cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản.Thế là, mấy người di chuyển vào sân, bắt đầu chuẩn bị tỉ thí.Trận đấu đầu tiên là leo núi, do Sa Tăng và đại đệ tử có thân hình cường tráng kia tỉ thí.

Đại đệ tử và Sa Tăng chuẩn bị xong ở dưới chân núi, trên đỉnh núi cắm một lá cờ hiệu.

Quy tắc là không tiếc mọi thủ đoạn để đạt được thứ nhất, người đầu tiên leo lên đỉnh núi sẽ thắng.Phương Minh hô một tiếng bắt đầu, kéo màn ra.

Lúc bắt đầu, Sa Tăng bước đi vững vàng, mỗi bước đều chắc chắn, khí tức cũng đều đều.

Ngược lại với đại đệ tử kia, lúc đầu bước chậm, toàn bộ quá trình đều dùng tay bám vào vách đá.

Lực ở tay thì tốt, nhưng lại có chút bối rối, hoàn toàn giống như lần đầu tiên leo núi vậy.Phương Minh nhìn sang mặt Mặc Sơn Đạo Trưởng, ai ngờ Mặc Sơn Đạo nhân đang thong dong uống trà, không hề chú ý đến diễn biến trận đấu, dường như đã chắc chắn có thể thắng vậy.Tôn Hầu Tử không nhịn được hỏi: "Đạo trưởng ông thật sự không quan tâm đến kết quả tỉ thí sao?

Ta thấy đại đệ tử đã bị bỏ lại một đoạn rất xa rồi." Mặc Sơn Đạo

Trưởng cười thần bí, sau đó nói: “Không phải cuối cùng ai cũng không biết ai thắng sao?

Mọi người cứ tiếp tục xem đi!” Lúc này Sa Tăng đã leo được nửa sườn núi, đại đệ tử kia vẫn đang loanh quanh ở khu vực sườn núi.

Nhưng lúc này, điều bất ngờ đã xảy ra.Khi Sa Tăng leo đến nửa sườn núi, đột nhiên gặp phải sạt lở núi.

Khu vực Sa Tăng đang ở đột nhiên bắt đầu trượt xuống, rất nhiều đá vụn trên núi cũng bắt đầu rơi xuống Sa Tăng.Tôn Hầu Tử ở dưới lòng thầm kêu không ổn, nhưng điều bất ngờ hơn là Mặc Sơn Đạo nhân vẫn thong dong thưởng trà, dường như mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch.

Điều này khiến Tôn Hầu Tử không vui, cảm thấy mình bị tính kế.Phương Minh lúc này trong lòng đã hiểu rõ, nhìn thấu tâm tư của Mặc Sơn Đạo nhân.

Chắc là hắn muốn chứng minh công lực của Đạo gia cao minh hơn Phật gia, tìm kiếm một chút cảm giác tồn tại vặt vãnh mà thôi.“Thật sự ngu xuẩn đến cực điểm.” Phương Minh thầm nghĩ.May mà Sa Tăng có chút công lực, thế là hắn lộn vài vòng, sau khi ổn định lại thì dùng công pháp của mình để dọn sạch những tảng đá loạn xạ kia.

Nhưng lúc này hắn đã tụt lại một đoạn khá xa so với quãng đường vừa đi, và đã đi cùng một tuyến đường với đại đệ tử kia.Hai người lại bắt đầu một vòng tranh giành mới.Trận đấu vẫn diễn ra quyết liệt.

Sa Tăng, đang phấn lực lao lên đỉnh núi.

Sau một vòng nỗ lực mãnh liệt nữa, Sa Tăng đã bỏ xa đại đệ tử kia khoảng hai trăm mét.Lúc này Mặc Sơn Đạo nhân cũng chuyển ánh mắt lên núi, lo lắng nhìn cục diện hiện tại, lúc này mới lộ ra một chút

cảm giác nguy hiểm.Ai ngờ khi hòa thượng sắp leo lên đỉnh núi, đại đệ tử kia lén lút rút ra một cây kim bạc từ trong túi, sau đó nhân lúc Sa Tăng không chú ý đâm vào lưng Sa Tăng.

Sa Tăng không hề cảm giác được, sau đó đột nhiên bị kim bạc đâm đau nhói.

Cơn đau nhói của kim bạc lập tức truyền khắp toàn thân Sa Tăng.

Sa Tăng đau đớn không chịu nổi, ôm lấy chân của mình.Đau đớn không thể chịu đựng được, không thể đi thêm nửa bước đường.

Ai ngờ cây kim bạc đó lại tự động hóa thành bột mịn biến mất không dấu vết?Tôn Hầu Tử thấy dị trạng, chưa kịp mở miệng thì Mặc Sơn Đạo nhân đã nói trước: "Ôi chao, chẳng phải Sa trưởng lão không cẩn thận giẫm phải cây gai đặc hữu trên núi sao?

Thật đáng tiếc nha, bị cây gai đó đâm trúng thì trong nửa ngày không thể cử động chân, cần phải tĩnh dưỡng thật tốt!" Phương Minh tự nhiên biết chuyện gì đã xảy ra, nhìn vị Mặc Sơn Đạo nhân này, cái vẻ mặt đáng ghét, thật sự khiến người ta buồn nôn.

Khi quay đầu lại, đại đệ tử kia đã leo lên đỉnh núi, nhổ lá cờ xuống.

Sa Tăng cũng đã được Tôn Hầu Tử bay đến đón về.Một trận đấu tự nhiên là bên Mặc Sơn Đạo nhân thắng, nhưng thắng mà không vinh.

Phương Minh biết rõ điều này, cho nên khi Sa Tăng trở về xấu hổ nói xin lỗi Phương Minh, Phương Minh không hề trách cứ, nói: "Không trách con, ta đều biết chân tướng."Trận tỉ thí thứ hai là đấu vật tay, đây là một trận tỉ thí theo quy tắc bình thường.

Trư Bát Giới và nhị đệ tử cùng nhau tỉ thí.

Nhưng, kể từ khi Sa Tăng bị ám toán ở trận trước, Phương Minh

bắt đầu lo lắng nhị đệ tử lại không biết giở trò gì.

Nếu chỉ đơn thuần đấu sức lực thì Trư Bát Giới tuyệt đối chiếm thượng phong, nhưng hắn sợ cái tên ti tiện vô sỉ kia lại giở trò.Cuối cùng Trư Bát Giới và nhị đệ tử kia bắt đầu tỉ thí trong sân.

Vừa bắt đầu, không khí xung quanh khiến người ta nghẹt thở, cả hai đều âm thầm phát lực, không cho đối phương bất kỳ cơ hội nào, cũng không để lộ sơ hở nào.

Sự cạnh tranh của hai bên vô cùng quyết liệt, cũng vô cùng đặc sắc.

Chương 538

Phiến đá kê tay cũng từ từ bị chấn nứt, gần như muốn vỡ thành đá vụn.Nhưng ưu thế từ từ xuất hiện, bên Trư Bát Giới rõ ràng sắp áp đảo nhị đệ tử kia, tay của nhị đệ tử kia bắt đầu run rẩy, đồng thời sắc mặt nhị đệ tử kia khá nghiêm trọng, nghiến răng nghiến lợi muốn lật ngược thế cờ, nhưng Trư Bát Giới không hề cho hắn cơ hội.Đột nhiên, khi Trư Bát Giới sắp thắng, một tiếng nổ lớn đột nhiên vang lên, trên không trung bốc lên một đám khói mù.

Đợi khói mù tan đi, mọi người đều ngẩn ngơ, chỉ thấy tay nhị đệ tử kia đang đè tay Trư Bát Giới lên những mảnh đá vụn.Mọi người gần như không dám tin chuyện vừa xảy ra, Trư Bát Giới cũng đang ngơ ngác, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Phương Minh đều đã nhìn ra, nhị đệ tử kia khi Trư Bát Giới sắp áp đảo mình thì lập tức nới lỏng lực, sau đó Trư Bát Giới cũng đột nhiên nới lỏng lực.

Như vậy, trọng tâm của Trư Bát Giới không còn ở trên tay, thế là hắn nhân cơ hội dùng tay của mình đè tay Trư Bát Giới xuống.

Nói một câu, dùng tốc độ nhanh hơn để thắng sức mạnh của Trư Bát Giới.

Phương Minh thầm nghĩ, không dùng chiêu trò bẩn thỉu, ngược lại có đầu óc.Phương Minh nói: "Mặc Sơn Đạo nhân quả nhiên dạy dỗ có phương pháp, ta Phương Minh tự thấy hổ thẹn không bằng.

Nay đã hai thắng, xem ra ta đã thua, trận tỉ thí này kết thúc ở đây đi!" Ai ngờ Mặc Sơn Đạo nhân cười cười, vuốt vuốt chòm râu dài: "May mắn mà thôi, may mắn mà thôi, ta chỉ là một nhân vật nhỏ bé trong Đạo gia." Lời nói ý tứ ngoài lời là Đạo gia muốn mạnh hơn Phật

gia cả trăm lần.

Phương Minh im lặng, bởi vì hắn cũng là người Đạo gia, nhưng lại ghét cái tên kiêu ngạo này.Ai ngờ Mặc Sơn Đạo nhân lại được đà lấn tới, vẫn chưa hết hứng.

Hai trận đều đã tỉ thí rồi, cũng không kém gì trận cuối cùng chứ.

Được rồi, ít nhất cũng để đệ tử của ta được lên một trận.Tôn Hầu Tử cũng nói: "Sư phụ, ít nhất cũng để con thắng một trận chứ." Phương Minh nói: "Được rồi, nhưng phải biết điểm dừng đó, làm tổn thương hòa khí thì không hay đâu." Tôn Hầu Tử nói: "Yên tâm đi." Thế là, Tôn Hầu Tử và đệ tử thần bí nhất kia tỉ thí trận cuối cùng, so tài công lực.

Xem ai có công pháp cao cường hơn.

Về điểm này, Tôn Hầu Tử không nghi ngờ gì là tồn tại vô địch.Không nói nhiều lời, tỉ thí chính thức bắt đầu.

Hầu Tử và đệ tử thần bí nhất kia cùng bay lên giữa không trung.

Chỉ thấy Tôn Hầu Tử tay cầm Kim Cô Bổng, toàn thân anh khí, sau đó lặng lẽ nhìn chằm chằm vào người thần bí đối diện.

Người thần bí kia, tuy có vẻ yếu ớt, nhưng vẫn lưng thẳng tắp, tay cầm một thanh trường đao.Tôn Hầu Tử không nhanh không chậm nói: "Ra tay đi!"Lúc đó, người thần bí kia đột nhiên vung trường đao, sau đó xoay người miệng lẩm bẩm chú ngữ, sau đó trên trời lại xuất hiện mấy cái tàn ảnh giống hệt.

Nguyên là phân thân thuật.Tôn Ngộ Không lúc này cũng không sợ hãi công kích của đối phương, chỉ thấy mấy cái phân thân kia lao về phía Tôn Hầu Tử.

Tôn Hầu Tử không hề lùi bước, từng cái từng cái nghênh chiến.

Đao quang kiếm ảnh, đao gậy va chạm, ma sát ra những tia lửa kịch liệt, tuyệt đối là một trận chiến vô cùng đặc sắc.

Chỉ thấy Tôn Hầu Tử sử dụng bổng pháp bao bọc lấy mình, đối phương dù có bao nhiêu người, bao nhiêu công thế, cũng không thể làm tổn thương Tôn Hầu Tử dù chỉ một sợi lông.

Có thể nói, phòng thủ của Tôn Hầu Tử không hề có sơ hở.

Sau đó Tôn Hầu Tử tấn công, sử dụng một bộ bổng pháp, công thủ toàn diện, dùng giả ý tấn công bên trái, thực chất dùng công pháp tấn công bên phải, "thanh đông kích tây", biến hóa khó lường.Đệ tử kia thấy phân thân thuật không có tác dụng thực tế, thế là mấy cái phân thân hợp lại làm một, sau đó bắt đầu sử dụng công pháp của mình để tấn công.Chỉ thấy toàn thân hắn đạo lý, bắt đầu phóng thích, xung quanh xuất hiện một đám hỏa diễm màu xanh lam bao bọc lấy hắn.

Sau đó ngón tay khẽ lắc lư, một luồng khí ba màu xanh đen xuất hiện trên ngón tay, ngay sau đó, luồng khí đó càng lúc càng lớn, to bằng nắm đấm.

Sau đó đệ tử kia trực tiếp ném luồng khí ba đó về phía Tôn Hầu Tử.

Nhưng Tôn Hầu Tử không hề né tránh, chỉ cầm Kim Cô Bổng, sau đó toàn thân xuất hiện khí diễm màu vàng kim trực tiếp lao về phía luồng khí ba màu xanh lam kia.

Chỉ thấy luồng khí ba màu xanh lam đó lập tức bị chia làm hai nửa, sau đó nổ tung trên không trung, phát ra tiếng nổ lớn.Nhưng Tôn Hầu Tử không hề dừng Kim Cô Bổng, nặng nề đập xuống đệ tử kia.

Đệ tử kia không kịp né tránh, nhưng đột nhiên trong không khí phát ra một tiếng động nhỏ, thân thể đệ tử kia hóa thành một luồng khí tức.

Nguyên lai chỉ là một phân thân.Đệ tử kia xuất hiện sau lưng Tôn Hầu Tử, muốn đánh lén Tôn Hầu Tử từ phía sau.

Nhưng Tôn Hầu Tử đâu phải kẻ ngốc dễ bị lừa, đã sớm biết thứ trước đó chỉ là một phân thân, thế là vội vàng quay người, dùng Kim Cô Bổng đỡ lấy trường đao.

Nhưng đệ tử kia lúc này hô to: "Liệt Nhận Chưởng!", rồi vỗ về phía sau lưng Tôn Hầu Tử.

May mà Tôn Hầu Tử phản ứng nhanh nhẹn, kịp thời né tránh một chưởng.Nhưng, một chưởng của hắn uy lực kinh người, trực tiếp đánh sụt mất một góc núi phía sau Tôn Hầu Tử.Trư Bát Giới ở dưới nhìn thấy, không khỏi nói: "Chẳng lẽ muốn lấy mạng Hầu ca sao?" Tôn Hầu Tử thấy đệ tử kia lại ra tay độc ác, không khỏi cũng nổi giận, trực tiếp cầm Kim Cô Bổng đập xuống đầu đệ tử kia.Trên mặt Mặc Sơn Đạo Trưởng lộ ra vẻ lo lắng, Phương Minh biết, lúc này không ai có thể khuyên can Tôn Hầu Tử, mà hắn cũng sẽ không đi khuyên can.

Hắn muốn Tôn Hầu Tử giết chết đệ tử kia, cho Mặc Sơn Đạo Trưởng một bài học.Đệ tử kia vẫn đang thi triển công pháp của mình, lúc thì lao lên không trung phía trên Tôn Hầu Tử, lúc thì lùi lại phía sau Tôn Hầu Tử, nói chung đều tránh né va chạm trực diện với Tôn Hầu Tử.Tôn Hầu Tử quát lớn: "Mày là rùa rụt cổ sao?

Thằng tiểu nhân ti tiện chỉ biết đánh lén, vì sao không dám va chạm trực diện với ông đây?" Ai ngờ đệ tử kia căn bản không để ý tới Tôn Ngộ Không?

Chỉ lo một mực xuất chiêu, trước tiên dùng một số chưởng pháp, có thể thấy công lực của hắn cao hơn hai người vừa rồi.Phương Minh cũng nhìn ra, hắn đang sử dụng chưởng pháp tuyệt học Phá Viêm Chưởng của Tam Tiên Sơn, vừa rồi cái Liệt Nhận Chưởng cũng là

một trong các chiêu thức của nó.

Nhưng Phương Minh trong lòng cũng hiểu rõ, chưởng pháp này không thể làm tổn thương Tôn Hầu Tử dù chỉ một sợi lông, huống chi hắn luyện cũng không thuần thục, căn bản không phải đối thủ của Tôn Hầu Tử.Đệ tử kia thấy đánh không được Tôn Hầu Tử, muốn dùng ám khí để giành chiến thắng.

Thế là khi rút lui thì quay người ném ra phi tiêu.

Nhưng Tôn Hầu Tử đã chuẩn bị sẵn mọi thứ, quay người cũng dùng công pháp của mình, phát huy thần lực đến cực hạn, một quyền đánh xuống.

Sau đó trong không khí vang lên một tiếng "ầm", chỉ thấy đệ tử kia lập tức hóa thành huyết vụ.Mặc Sơn Đạo nhân đang xem ở dưới đất vô cùng tức giận, bởi vì đó là đệ tử đắc ý nhất của hắn, thậm chí còn truyền thụ tất cả sở học cả đời cho hắn, hi vọng hắn có thể phát dương quang đại, ai ngờ lại bị giết chết như vậy.Lúc đó Mặc Sơn Đạo Trưởng tức giận đến mức mặt mày tái mét nói với Phương Minh: "Chẳng phải đã nói phải biết điểm dừng sao?

Bây giờ đệ tử của ta đã chết rồi, giải thích đi, ta cần ngươi cho ta một lời giải thích." Phương Minh lúc này không nhanh không chậm nói với hắn: "Muốn giải thích?

Chương 539

Ngươi có muốn giữ chút mặt mũi không?" Mặc Sơn Đạo Trưởng có chút tức giận.Phương Minh tiếp tục nói: "Hừ, còn dùng chiêu trò bẩn thỉu nữa chứ.

Vừa rồi còn ra tay độc ác, đừng tưởng ta là đồ ngốc." Mặc Sơn Đạo Trưởng im lặng, nói: "Được, vừa rồi là đệ tử tỉ thí, bây giờ chúng ta sư phụ tỉ thí đi." Tôn Hầu Tử nói: "Thằng cha này, sư phụ của ta lại không biết công pháp, muốn làm gì, không muốn sống nữa sao?" Phương Minh lại nói: "Không sao, nhưng có một điều kiện." Mặc Sơn Đạo nhân nói: "Điều kiện gì?" Phương Minh nói: "Không được ở trong này, chúng ta ra ngoài."Tôn Hầu Tử trước tiên không đồng ý, tức giận nói với Phương Minh: "Sư phụ, ông cũng hồ đồ sao?

Muốn đi hại mình à!

Muốn đi thì cũng phải để con đi, ông ở trong này chờ đi." Phương Minh vừa định nói, ai ngờ Mặc Sơn Đạo Trưởng căn bản không để ý tới Tôn Ngộ Không, chỉ ra vẻ khí thế nói: "Mặc kệ là ai, ở giữa nhất định phải chết một người, để báo thù giết đệ tử của ta.

Nếu ngươi muốn đi thì càng tốt, ta đang muốn giết ngươi đây, nợ máu phải trả bằng máu." Hắn còn chỉ chỉ Tôn Hầu Tử.Không ai biết thực lực thật sự của Mặc Sơn Đạo Trưởng, nhưng mọi người đều biết lần này hắn thật sự nghiêm túc, động một cái là tổn hại tính mạng, lần này thật sự là muốn giết người, cho nên hai bên đều khá cẩn thận.Phương Minh nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Tôn Hầu Tử, cũng không nói gì, trước tiên để hắn lên tỉ thí.

Nếu không được thì hắn lên cũng chưa muộn.

Thế là gật đầu đồng ý với Mặc Sơn.Cuối cùng, Tôn Hầu Tử quay

đầu lại nói với Mặc Sơn Đạo nhân: “Nghe đây, chúng ta hai người một trận chiến, không được liên lụy người khác.

Nếu chiến bại, tất cả lỗi lầm tự mình gánh chịu, không liên quan đến người khác.” Mặc Sơn Đạo nhân nói: “Lão sư của ta đều đã nói, ta sẽ không thua đâu.

Chờ chết trong tay ta đi.” Sau đó hai người bắt đầu chuẩn bị.Mặc Sơn Đạo nhân nắm chặt hai nắm đấm, một luồng đạo lực trầm trọng bắt đầu bùng phát, từ từ xuất hiện xung quanh cơ thể.

Toàn thân, dưới chân xuất hiện đầy những luồng khí huyền ảo màu xám đen, trong khí tức ẩn chứa sức mạnh to lớn của tự nhiên.

Phương Minh vừa nhìn khí tức đã biết người này không hề đơn giản.Tôn Hầu Tử bên kia cũng không cam chịu yếu thế, hai tay chắp lại, tập trung tất cả công pháp trong cơ thể, sau đó vận phát ra đạo pháp hùng hậu, tỏa ra ánh sáng vàng kim chói lọi.Khi hai người sắp bay lên không trung quyết đấu, Phương Minh gọi Tôn Hầu Tử sang một bên, ý vị thâm trường nói: “Con phải cẩn thận người này, công pháp của người này có thể không bằng con, nhưng người này quỷ kế đa đoan.

Ta e rằng lúc đó hắn sẽ sử dụng ám khí, con nhất định phải cẩn thận đề phòng ám khí của hắn.

Né được một lần, cũng phải đề phòng hắn sẽ phát động tấn công lần thứ hai.

Cẩn tắc vô áy náy, con phải chú ý đó.” Tôn Hầu Tử có chút tự tin đầy mình, sau đó nói với Phương Minh: “Sư phụ, yên tâm đi, loại người này con không thèm để vào mắt.

Chờ tin tức thắng lợi của con đi!” Ngay sau đó hai người không nói hai lời liền bay lên trời.

Lúc này bầu trời trong xanh như rửa, có một chú chim lướt qua bầu trời trống rỗng, trông vô cùng sạch sẽ, cũng vô cùng tĩnh lặng.

Hai người đều không nói tiếng nào, lặng lẽ nhìn chằm chằm vào đối phương, tràn đầy sát khí.Lúc này, giữa hai người đột nhiên có một trận gió nhẹ thổi qua.

Ngay lập tức, sau khi trận gió nhẹ thổi qua, hai người đã giao đấu với nhau.

Tôn Hầu Tử trước tiên dùng bản lĩnh gia truyền, rõ ràng là muốn thử công lực của Mặc Sơn Đạo nhân.Nhưng công pháp của Mặc Sơn Đạo nhân vô cùng quỷ dị, cũng vô cùng bảo thủ, không hề lộ ra bản lĩnh thật sự của mình, chỉ một mực né tránh.

Ví dụ như Tôn Hầu Tử tung một quyền đánh ra, sau đó Mặc Sơn Đạo nhân cũng tung một quyền có công lực tương tự, hai quyền va chạm với nhau, thực chất như không có tổn thương gì vậy.Cứ như vậy, không biết đã đánh bao lâu, Tôn Hầu Tử có chút mệt mỏi.

Phương Minh đang quan chiến ở dưới có thể nhìn ra Mặc Sơn Đạo nhân muốn tiêu hao thể lực của Tôn Hầu Tử, cho nên mới một mực giữ lại thực lực.

Lúc này hắn đã nhìn thấu tâm tư quỷ quyệt của Mặc Sơn Đạo nhân.Lúc đó, Tôn Hầu Tử dốc toàn lực tập trung vào nắm đấm phải, sau đó tung một quyền về phía Mặc Sơn Đạo nhân.

Lúc đó, Mặc Sơn Đạo nhân cũng dốc toàn lực, sau đó tung một quyền đánh ra.

Trong không khí truyền đến một tiếng nổ lớn, Tôn Hầu Tử bị luồng khí chấn văng một cú lộn nhào.

Ngược lại với Mặc Sơn Đạo nhân bên kia, lại không hề lùi bước nửa bước.Hầu Tử thấy ở quyền pháp không thể tạo thêm áp lực nữa,

thế là lấy Kim Cô Bổng ra, bắt đầu muốn chiến thắng bằng bổng pháp.

Ai ngờ Mặc Sơn Đạo nhân lạnh lùng cười một tiếng nói với Tôn Hầu Tử: "Hầu Tử, chẳng lẽ ngươi tưởng chỉ có ngươi mới có binh khí sao?" Vừa nói, hắn chắp hai tay lại, âm thầm phát lực, sau đó miệng niệm chú quyết.

Khi hai tay hắn từ từ mở ra, trong tay hắn bỗng nhiên xuất hiện một thanh thần tiên.

Nhưng đó là do hắn dùng chân khí của mình hóa thành, cho nên xung quanh cũng bao phủ một tia khí tức màu xám đen.Rất nhanh, hai người lại bắt đầu giao chiến kịch liệt, Tôn Hầu Tử cuối cùng đã dùng bổng pháp, muốn áp chế Mặc Sơn Đạo Trưởng.

Tôn Hầu Tử trước tiên dùng Huyễn Ảnh Bổng Pháp biến Kim Cô Bổng vốn chỉ có một cây thành nhiều hình ảnh gậy khác nhau, phân thân đơn giản của mình.

Sau đó những phân thân này từ các phương vị khác nhau tấn công Mặc Sơn Đạo Trưởng.

Nhưng ai ngờ Mặc Sơn Đạo Trưởng lại có thể bảo vệ mình toàn diện, dùng khí tức xung quanh mình tạo thành một lá chắn bảo hộ, tất cả các đòn tấn công đều không có hiệu quả gì với hắn.Lúc này, Tôn Hầu Tử muốn giành ưu thế về sức mạnh, thế là triệu tập tất cả các cây gậy trước mặt, vận dụng hơi nước biến những cây gậy đó hợp lại làm một, hóa thành một con cự long.

Sau đó hai tay hắn đẩy ra, con cự long đó mang theo chân khí lao về phía Mặc Sơn Đạo Trưởng tấn công.Con cự long với khí thế không thể cản phá lao về phía Mặc Sơn Đạo nhân.

Nhưng đáng tiếc, Mặc Sơn Đạo nhân lập tức thay đổi hình thức

phòng ngự của mình.

Hắn giơ thanh thần tiên trong tay lên, miệng niệm chú quyết.

Thế là thanh thần tiên trong tay hắn bắt đầu từ từ biến lớn, lớn đến mức bằng cả con cự long kia.

Sau đó khi con cự long lao về phía hắn, hắn vung tay chém xuống trước tiên, trực tiếp chém vào đầu rồng.

Đầu rồng không chịu nổi đòn tấn công mạnh như vậy, lập tức hóa thành một đống cát tan rã, công kích của Tôn Ngộ Không cũng bị chặn lại.Tôn Hầu Tử thấy công kích tầm xa cũng vô hiệu, vậy chỉ có thể áp dụng cận chiến thôi.

Sau đó hắn nhanh chóng lao đến trước mặt Mặc Sơn Đạo nhân, một gậy đánh xuống.

Chương 540

Mặc Sơn Đạo nhân không kịp phản ứng, không kịp né tránh, chỉ có thể dùng thần tiên đỡ lấy công kích.

Mặc dù đỡ được công kích, nhưng hắn cũng lùi lại mấy bước suýt ngã xuống.Mặc Sơn Đạo nhân đứng vững lại, sau đó nói với Tôn Hầu Tử: "Ngươi cũng có chút bản lĩnh đó chứ, xem ra ta cũng phải ra tay thật rồi." Tôn Hầu Tử không hề cho hắn cơ hội, vội vàng một bước về phía trước, đồng thời trên đường đi nói với hắn: "Sớm nên như vậy, bây giờ nếu ngươi không nghiêm túc thì sẽ chết thảm đó.

Ta bây giờ sẽ cho ngươi biết, chúng ta rốt cuộc ai lợi hại hơn?" Tôn Hầu Tử tốc độ cực nhanh, Mặc Sơn Đạo Trưởng căn bản không thể bắt kịp.

Hầu Tử ở bên phải, trực tiếp cho hắn một gậy.

Sau đó hắn dùng thần tiên đỡ lấy, nhưng lại không thể phòng được Tôn Hầu Tử vội vàng lao sang bên trái hắn, sau đó lập tức cho hắn một cú Viêm Long Quyền, trực tiếp đánh Mặc Sơn Đạo nhân nặng nề xuống đất, đồng thời tạo ra một cái hố sâu dưới đất.Xem ra rõ ràng Tôn Hầu Tử đang chiếm ưu thế.

Nhưng rất nhanh, từ trong cái hố sâu dưới đất truyền ra một tiếng động, một luồng kiếm khí xông thẳng lên không trung, trực tiếp lao về phía Tôn Hầu Tử.

May mà Tôn Hầu Tử thân thủ nhanh nhẹn kịp thời né tránh.

Chỉ đợi Tôn Hầu Tử quay người lại, trước mắt hắn lại xuất hiện khuôn mặt của Mặc Sơn Đạo nhân.

Mặc Sơn Đạo nhân lại thật sự đánh một chưởng vào ngực Tôn

Hầu Tử.

Tôn Hầu Tử lập tức bay ra xa mấy chục mét.Nhưng, Mặc Sơn Đạo nhân dường như không có ý định bỏ cuộc tấn công, lại một bước lao lên, muốn truy kích thêm, trực tiếp bay lên phía trên Tôn Hầu Tử, sau đó cầm thần tiên bên mình chém xuống.

May mà Tôn Hầu Tử dùng Kim Cô Bổng đỡ lấy công kích, nếu không cũng bị đánh trọng thương.Phương Minh ở dưới nhìn thấy rõ, Mặc Sơn Đạo nhân lúc này mới thật sự muốn dùng thực lực để tỉ thí với Tôn Hầu Tử, có lẽ hắn biết rõ thực lực của Tôn Hầu Tử không bằng hắn, cho nên mới lộ ra tất cả thực lực.

Bây giờ có lẽ chỉ có Phương Minh mới có thể ngăn cản.Nhưng Phương Minh hà cớ gì không bay lên trời ngăn cản, sau đó nhẹ nhàng chém giết hắn?

Như vậy mọi việc lại tiết kiệm thời gian và không tốn sức.

Nhưng lúc này hắn không làm vậy, một phần là vì những người xung quanh đều đang nhìn.

Nếu bây giờ hắn sử dụng huyễn thuật, một lát sau giải quyết xong Mặc Sơn Đạo nhân thì không tốt để giải thích.

Phải đợi Mặc Sơn Đạo Trưởng chịu một số công kích, sau đó mới có thể sử dụng huyễn thuật một cách liền mạch vào khoảnh khắc đó, như vậy mới có thể tạo ra ảo giác Tôn Hầu Tử đánh bại hắn, và cũng không để lộ sơ hở.Tôn Hầu Tử lúc đó đã dốc toàn lực chiến đấu, sau đó lại bay lên không trung tiếp tục tỉ thí với Mặc Sơn Đạo Trưởng.

Nhưng lúc này hắn vì thể lực không đủ, cộng thêm đòn tấn công vừa rồi, có thể đã bị thương nhẹ, cho nên bây giờ có thể hoàn toàn bị Mặc Sơn Đạo Trưởng áp chế thực lực, cũng không phát huy được như vừa rồi.

Bây giờ Tôn Hầu Tử chỉ có thể một mực tránh né và phòng ngự.Nhưng cuối cùng Tôn Hầu Tử cũng nhìn ra một sơ hở của Mặc Sơn Đạo nhân, thế là vận dụng phương pháp vận động đến cực hạn, sử dụng đòn tấn công cuối cùng dốc toàn lực.

Tôn Hầu Tử hô to: "Bổng Pháp Vô Cực!" Trong không khí tản ra một luồng ánh sáng vàng vô cùng chói mắt.

Mọi người đều nhắm mắt lại.

Mặc Sơn Đạo nhân cũng nhắm mắt lại, dựa vào công lực thâm hậu của mình, đỡ lấy một đòn tấn công.

Cũng lúc đó, Phương Minh bắt đầu hành động.

Đợi luồng kim quang từ từ tan đi, xuất hiện trước mặt Mặc Sơn Đạo nhân không phải Tôn Hầu Tử mà là Phương Minh.Mặc Sơn Đạo nhân lập tức có chút mơ hồ: "Đệ tử của ngươi đâu?

Lên rồi sao?

Đệ tử của ngươi kéo ta lên chịu chết sao?" Phương Minh cười không nói gì.Mặc Sơn Đạo nhân nhìn thần sắc quỷ dị của Phương Minh, sau đó lại nhìn xuống đất, phát hiện mấy người đều đã ngất đi.

Hắn mới hiểu ra.Hắn nói với Phương Minh: "Ngươi cũng là át chủ bài trong đội ngũ này sao?

Mặc kệ là ai, cứ ra tay đi, dù sao kết cục cũng như nhau, đã chuẩn bị chịu chết chưa?" Phương Minh nói: "Đừng vội, bạn bè của ta ai chết ai sống chưa chắc đâu." Mặc Sơn Đạo Trưởng nói: "Bạn bè, ngươi đùa ta sao?

Phật gia và Đạo gia lại có thể trở thành bạn bè ư?"Phương Minh cười nói: "Đừng vội, lát nữa sẽ biết." Mặc Sơn Đạo Trưởng nhìn nụ cười thần bí của Phương Minh tức giận nói: "Chết đến nơi rồi, còn cười được à?

Lát nữa xem ngươi còn cười được không?

Ta ghét cái kiểu cười thần bí đó, như thể sắp thắng đến nơi vậy." Phương Minh không nhanh không chậm nói: "Không giấu gì ngươi, chính là như vậy." Mặc Sơn Đạo nhân cười nói: "Khẩu khí lớn thật, ra chiêu đi." Vừa nói, hắn một bước lao tới, trước tiên từ chính diện lao tới, cầm thần tiên bên mình dường như muốn chém từ trên đầu Phương Minh xuống.

Thực chất là dương công, thực tế từ bên cạnh tấn công đầu Phương Minh, trực tiếp dùng thần tiên đánh tới.Lúc này Mặc Sơn Đạo nhân trong lòng nở hoa, bởi vì kế hoạch đang diễn ra đúng như mong muốn, từng bước từng bước tiếp tục.

Nhưng khi hắn từ bên cạnh muốn đánh tới Phương Minh, thời gian lại như ngừng lại, đứng yên giữa không trung.

Nguyên lai Phương Minh một ngón tay đã đỡ lấy thanh thần tiên đó.

Mặc Sơn Đạo nhân đại kinh thất sắc, sau đó lộn nhào một cái, rồi né sang một bên.Hắn không dám tin người đàn ông trước mặt lại có thể đỡ được đòn tấn công toàn lực của mình.

Thế là hắn hô lớn: "Không thể nào, bây giờ chưa từng có ai có thể đỡ được đòn tấn công toàn lực của ta, ngươi là người đầu tiên." Phương Minh có chút mất kiên nhẫn: "Ngươi chỉ biết nói một câu đó thôi sao?

Hả?

Mấy con ếch ngồi đáy giếng lại tưởng mình sắp lên trời rồi.

Ngươi có bao nhiêu bản lĩnh không biết sao?

Chương 541

Hả?

Nửa lọ dấm, hại ta mỗi ngày đều phải dạy người khác làm người, dạy người ta biết người ngoài có người, trời ngoài có trời." Vị Mặc Sơn Đạo nhân cười lớn, nói: "Ừ?

Ta là ếch ngồi đáy giếng sao?

Ngươi không biết ta là đệ tử của Hóa Nguyên Tiên Nhân trên Tam Tiên Sơn sao?

Uy danh của lão nhân gia người ngay cả Phật gia cũng nên biết chứ.

Ta cần cù khổ luyện, học được tuyệt học cả đời của lão nhân gia, ngươi không có cơ hội chiến thắng ta đâu, đừng tưởng có chút lợi lộc đã cho rằng mình có thể đánh thắng ta." Phương Minh nói: "Về lời ngươi vừa nói, ta có hai điểm cần đính chính.

Điểm thứ nhất, Hóa Nguyên Tiên Nhân trên Tam Tiên Sơn, ta cũng biết đó.

Nhưng tuyệt học cả đời của người không phải là công phu ba chân mèo đâu.

Điểm thứ hai, ta chưa từng nói ta là người Phật gia." Vị Mặc Sơn Đạo nhân lập tức lộ vẻ kinh hoảng, nói: "Ngươi… chẳng lẽ ngươi cũng quen biết sư phụ ta Hóa Nguyên Tiên Nhân sao?

Ngươi không phải người Phật gia?

Vậy đã biết ta là người Đạo gia, vì sao lại muốn động thủ với ta?" Phương Minh cau mày, nói: "Ta từ đầu đã phản đối đánh nhau với ngươi, khi đệ tử của ngươi thắng hai trận, ta đã muốn dừng lại,

nhưng ngươi không chịu bỏ qua, ra tay làm tổn hại tính mạng đệ tử của ta.” Phương Minh lắc đầu rồi nói thêm: “Ngươi không biết khi con chó đang ăn cứt ở đâu thì đừng nên quản, nếu không nó sẽ cho rằng ngươi đang tranh giành.

Bây giờ ngươi giống như con chó đó vậy.

Ta vốn không quản, ai ngờ ngươi lại không cho ta cơ hội, vậy thì không ai cứu được ngươi đâu.” Một câu nói của Phương Minh khiến Mặc Sơn Đạo nhân không còn lời nào để nói, hắn lại nói: “Hừ, vậy thì sao, đạo pháp của ngươi, lại không tinh thâm bằng ta.

Ta là đệ tử của Tam Tiên Sơn, dù thế nào cũng không đánh lại ta đâu.” Phương Minh lúc đó nói: “Chết đến nơi rồi mà còn cứng miệng?

Vừa rồi ngươi nói gì với ta, bây giờ ta nguyên phong bất động trả lại ngươi.” Mặc Sơn Đạo nhân lúc này tập trung đạo lực của mình, trên tay bao phủ khí tức đạo lực màu xám đen, sau đó nắm chặt hai nắm đấm, chuẩn bị tấn công.Phương Minh cũng tập trung đạo lực của mình, toàn thân bao phủ khí tức màu trắng.

Lúc này Mặc Sơn Đạo nhân, đột nhiên phát lực, sau đó như một tia sét lao đến trước mặt Phương Minh, rồi hô to: “Quang Ảnh Quyền!”, vừa nói vừa tung một quyền đánh ra.Một quyền thật sự, đánh về phía cằm Phương Minh.

Nhưng Phương Minh không nhanh không chậm, lúc đó, chỉ tập trung đạo lực vào tay, sau đó lập tức đặt dưới cằm mình, rồi đỡ lấy quyền đó.

Quyền của Mặc Sơn Đạo Trưởng lập tức mất đi sát thương, dừng lại giữa không trung.Mặc Sơn Đạo Trưởng không ngờ bí tịch Tam Tiên Sơn lại có thể dễ dàng bị đỡ như vậy.Phương Minh nói với Mặc Sơn Đạo Trưởng: “Ngươi cũng gọi là Quang Ảnh Quyền sao?

Ta sẽ cho ngươi chứng kiến Quang Ảnh Quyền thật sự của Tam Tiên Sơn." Vừa nói hắn lập tức biến mất giữa không trung, cả không gian dường như không thể cảm nhận được dù chỉ một tia khí tức của hắn, chỉ còn lại một mình Mặc Sơn Đạo nhân đang nhìn quanh quẩn khắp nơi, nhưng không thấy gì, chỉ là một khoảng trống rỗng.Nhưng lúc đó, từ giữa không trung đột nhiên có một nắm đấm, không biết từ đâu vươn ra, trực tiếp đánh vào mặt Mặc Sơn Đạo Trưởng.

Mặc Sơn Đạo Trưởng bị đánh văng ra xa mười mét.

Nhưng đợi khi hắn hoàn hồn lại, lại phát hiện chỉ là một khoảng trống rỗng, căn bản không thể bắt kịp dù chỉ một tia khí tức, càng không thể bắt kịp dù chỉ một tia bóng dáng.Lúc này phía trên Mặc Sơn Đạo nhân, lại xuất hiện một nắm đấm, một quyền vẫn thật sự đánh vào đầu hắn, khiến hắn không kịp đề phòng.Mặc Sơn Đạo nhân lập tức phun ra một ngụm máu đen, nhưng vẫn còn một hơi thở.

Phương Minh nói với hắn: "Bây giờ ngươi đã biết Quang Ảnh Quyền thật sự rồi chứ?" Mặc Sơn Đạo nhân trong lòng hoàn toàn sụp đổ, không ngờ lại có nhân vật nghịch thiên như vậy tồn tại.

Công lực của hắn có lẽ đã vượt xa tiên sư Hóa Nguyên Thượng Tiên, không, nhất định khẳng định trăm phần trăm là còn cao cấp hơn cả Hóa Nguyên Thượng Tiên.

Lúc này, hắn mới hiểu ra mình đã chọc vào một nhân vật đáng sợ đến mức nào, có đến cả trăm cái mạng cũng không đủ để hắn giết.

Bây giờ hắn hối hận xanh ruột.Nhưng lúc này hắn không thể nhận thua như vậy, trong lòng đang nghĩ cách làm sao để trốn thoát, trốn khỏi đây.

Chỉ cần có thể trốn thoát khỏi đây, thì hắn có thể sống sót mà không cần nhận thua.

Bây giờ hắn không còn xa vọng có thể vượt qua công lực của đối phương, chỉ hi vọng có thể bảo toàn mạng sống là đủ rồi.Nhưng Phương Minh căn bản không cho hắn cơ hội.

Bất kể hắn bay về hướng nào, Phương Minh đều sẽ lập tức xuất hiện trước mặt hắn, chặn đường đi của hắn.

Sau ba năm lần, Mặc Sơn Đạo Trưởng cuối cùng cũng không còn đường nào để trốn thoát và đã đến đường cùng.

Nhưng lúc đó, Mặc Sơn Đạo Trưởng đột nhiên quỳ sụp xuống, cúi đầu nói: "Cao thủ xin ngài giơ cao đánh khẽ, tha cho ta một mạng.

Ta có mắt không thấy Thái Sơn, ta có mắt không tròng, ta mắt chó nhìn người thấp, ta không phải người, xin ngài tha thứ cho ta." Thấy hắn muốn sống như vậy, lại là đệ tử Đạo gia, Phương Minh lúc này có chút do dự, thế là có chút mềm lòng, nói với hắn: "Đứng dậy đi, ta không giết ngươi." Nhưng, đột nhiên Mặc Sơn Đạo nhân đột nhiên sử dụng ám khí độc môn của mình.

Chỉ thấy ba cây kim đoạt mệnh bay về phía vai Phương Minh.Theo lý mà nói, ba cây kim đoạt mệnh vô cùng sắc bén, phóng kim không có tiếng động, thân hình cũng cực kỳ nhỏ bé.

Ba cây kim đoạt mệnh với thế sét đánh không kịp bưng tai lao về phía Phương Minh, trực tiếp đâm vào vai Phương Minh.May mà Phương Minh có chân khí hộ thể, ba cây kim đoạt mệnh gần như không làm Phương Minh tổn thương dù chỉ một sợi lông, chỉ đâm vào bên ngoài y phục của hắn.

Nhưng từ bề ngoài mà nhìn, cảm giác như đâm vào người vậy.Mặc Sơn Đạo nhân lập tức đứng dậy, cười ha hả, nói với Phương Minh: "Cuối cùng cũng dính đòn trong tay ta rồi chứ?

Dù võ công có cao đến mấy, dính đòn này cũng sẽ không được cứu

đâu.

Kim đoạt mệnh của ta có kịch độc thông thân, chỉ cần chạm vào, là có thể xâm nhập vào da thịt, xâm nhập vào máu, sau đó tấn công vào tim.

Huống chi đã đâm vào cơ thể ngươi, không quá nửa canh giờ, mạch máu sẽ nổ tung mà chết.

Lần này bất kể là người nào, dù là người Tam Tiên Sơn, cũng không sống qua hôm nay đâu." Ai ngờ Phương Minh căn bản không để ý tới, chỉ lạnh lùng nhìn hắn, sau đó nói: "Ngươi lại vô sỉ như vậy, đúng là chó không bỏ được tật ăn cứt.

Chương 542

Vốn định tha cho ngươi một mạng, bây giờ xem ra ngươi chết thì tốt hơn, nếu không trên đời này lại có thêm một tai họa." Mặc Sơn Đạo Trưởng nói: "Không, ngươi thật sự chết đến nơi rồi, trúng kim đoạt mệnh của ta, bây giờ thần trí không còn tỉnh táo sao?

Ngươi bây giờ không phân biệt rõ tình hình sao?

Không sống qua hôm nay đã định rồi, xin hãy tôn trọng sự thật được không?

Đừng nói nhảm nữa." Phương Minh vận dụng chân khí, hung hăng bức cây kim đoạt mệnh đó về phía Mặc Sơn Đạo Trưởng.

Sau đó Mặc Sơn Đạo Trưởng quay người né tránh ba cây kim đoạt mệnh, ai ngờ ba cây kim đoạt mệnh đó, trực tiếp đâm vào cây cây phía sau, cây cây đó lập tức lá cây khô vàng bắt đầu rơi rụng, có thể thấy độc tính của nó mãnh liệt đến mức nào.Mặc Sơn Đạo Trưởng thật sự không thể tin được, cái chiêu tất sát bảo mệnh này của mình, từ trước đến nay chưa từng thất thủ, không ngờ lần này lại dễ dàng bị Phương Minh phá giải như vậy.Phương Minh bây giờ vận dụng chân khí vào tay, sau đó nhìn Mặc Sơn Đạo Trưởng nói: "Bây giờ ngươi đã biết ai mới là kẻ chết đến nơi rồi chứ?

Vốn niệm tình Đạo gia, định tha cho ngươi một mạng, nhưng ngươi lại vô sỉ như vậy, ta đành phải ra tay tàn nhẫn thôi!

Ngươi đừng trách ta vô tình." "Đừng, xin đừng giết ta, cầu xin ngài, đừng giết ta!" Mặc Sơn Đạo Trưởng vừa rồi còn kiêu ngạo ương ngạnh, bây giờ lại quỳ trước mặt Phương Minh, khổ sở cầu xin tha mạng.Nhưng Phương Minh không đáp lời, chỉ một chưởng hạ xuống, hắn đương trường bỏ mạng.

Sau đó Phương Minh lại hút khô tinh khí của hắn, khôi phục tinh nguyên.Sau khi hoàn thành tất cả công việc, Phương Minh lại khôi phục huyễn thuật cho Tôn Hầu Tử, Trư Bát Giới và Sa Tăng.

Cuối cùng nhìn thi thể của Mặc Sơn Đạo Trưởng, họ cứ ngỡ là đòn tấn công vừa rồi của Tôn Hầu Tử đã có tác dụng.Cuối cùng, hắn đã tỉ mỉ dạy dỗ hai đệ tử còn lại của Mặc Sơn Đạo Trưởng, dạy họ làm việc thiện.Hoàn thành một giai đoạn, thế là bốn thầy trò lại bắt đầu một hành trình mới.Kết thúc câu chuyện ở Thương Sinh Quán, mấy người lại bắt đầu lên đường.

Trên đường, Trư Bát Giới nói về tình hình khi luận võ ở Thương Sinh Quán: "Không biết lúc đó ta đấu vật tay với cái tên kia, hắn ta căng thẳng đến mức nào, lòng bàn tay hắn ta đầy mồ hôi.

Khi ta nắm tay hắn, cảm thấy thần sắc hắn căng thẳng, như thể đang sợ hãi vậy.

Lúc đó ta cũng không biết hắn ta rốt cuộc đang sợ hãi điều gì, mãi sau này khi hắn ta nói với ta ta mới chợt hiểu ra." Sa Tăng tò mò hỏi: "Vậy rốt cuộc hắn ta đã nói gì với ngươi?

Ta cũng thấy khi đại sư huynh luận võ, hắn ta cứ lẩm bẩm gì đó." Trư Bát Giới vẫy tay, nói: "Ngươi không biết đâu, hắn ta cứ một mực xin lỗi ta, nói là vừa rồi sư phụ dạy hắn giở trò, sư phụ dặn đi dặn lại nghìn vạn lần không được thua, thua thì mất mặt, tiểu mệnh khó giữ, thế là hắn ta mới ra hạ sách này.

Xem ra hắn ta cũng bị ép buộc không còn cách nào khác, sau đó ta cũng không chấp nhặt với hắn, chỉ an ủi hắn thôi." Phương Minh và Tôn Hầu Tử gật đầu, Tôn Hầu Tử nói: "Quả nhiên cái tên Mặc Sơn Đạo Trưởng đó là đồ tồi nhất.

Không những không ra gì, còn ép đệ tử của mình cũng học mấy thủ đoạn hạ đẳng đó, thật sự là không biết xấu hổ." Phương Minh

thầm nghĩ, loại bỏ cái tên Mặc Sơn Đạo Trưởng này, đối với Đạo gia đều có lợi.

Nếu không có loại người này, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành tai họa của Đạo gia, nếu không thì sẽ trở thành trò cười của Phật gia, đến mức độ đó thì không hay ho gì.

Chỉ là tiêu chuẩn thu đồ đệ của Tam Tiên Sơn cũng quá thấp rồi, loại người này cũng có thể thu vào, thật sự là làm nhục sư môn.Phương Minh cưỡi trên lưng ngựa, nói với Tôn Hầu Tử: "Tiếp theo chúng ta đi đâu đây?" Trư Bát Giới hừ hai tiếng, sau đó nói với Phương Minh: "Sư phụ, con thấy chúng ta cứ đi đến đâu thì đến đó đi, đừng nghĩ đến trạm tiếp theo là trạm nào.

Dù sao chúng ta trên đường đã trải qua nhiều như vậy, cũng nên rèn luyện được một chút tính khí rồi.

Dù sao con đối với tất cả những khúc mắc trên đường phía trước đều không có cảm giác gì." Phương Minh cười nói: "Cái đồ ngốc này, đúng là đầu heo mà.

Ta không tin, vạn nhất phía trước có một nơi mỹ nữ như mây, hoặc một quốc gia nào đó, con lại không hưng phấn sao?

Con phải đối với chặng đường này, đối với chuyến hành trình này cảm thấy xúc động, có đủ nhiệt tình mới được chứ.

Không chừng trên đường phía trước có người, có nơi nào đó biết đại danh của con, coi con như người nổi tiếng đó.

Hơn nữa, trên vai ta còn có nhiệm vụ gian khổ hơn nữa đó, phải đặt việc này lên hàng đầu chứ!" Trư Bát Giới cảm thấy Phương Minh có chút cằn nhằn, sau đó nói với Phương Minh: "Con biết rồi, sư phụ.

Người nổi tiếng hay không thì tính sau đi, chỉ cần đừng có ai truy sát con là được rồi.

Phía trước hình như có một quốc gia, con cảm thấy chúng ta cách Thiên Đình cũng càng ngày càng gần rồi, không chừng Thiên Giới sắp chú ý đến chúng ta rồi.

Lúc đó chắc chắn sẽ lại dẫn đến một trận tinh phong huyết vũ, con bây giờ phải chuẩn bị tâm lý thôi!" Tôn Hầu Tử bên cạnh nói: "Con cũng cảm thấy bây giờ đã đến nửa sau của con đường rồi, càng ngày càng nhiều nguy hiểm có thể sẽ xuất hiện, đang chờ chúng ta đó.

Mọi người đều chuẩn bị tâm lý đi!" Phương Minh thầm nghĩ: Sắp đến Thiên Giới rồi, lúc đó nhiệm vụ giao chân kinh cho Thiên Đế cũng sẽ hoàn thành.

Mấu chốt là thể lực của mình chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng bây giờ cũng có thể vô địch rồi.

Vậy bây giờ phải từ từ phát triển, sau đó tìm cách chinh phục Tôn Hầu Tử và mấy người kia, bởi vì không muốn đối địch với Tôn Hầu Tử, cho nên phải thay đổi ấn tượng của Đạo gia trong lòng Tôn Hầu Tử.Bây giờ đã đến buổi chiều, cách trận chiến tối qua cũng đã một ngày rồi.

Trên đường, họ chậm rãi lên đường, nhưng lại không biết nguy hiểm đang từng bước từng bước đến gần.Cuối cùng khi trời về tối, trước khi mặt trời lặn về phía Tây, họ đã đến một thành phố.Trên lầu thành phố viết ba chữ lớn: Thiên Hương Thành.

Phương Minh biết đây là một điểm dừng trên một phần ba quãng đường đến Thiên Giới, có thể nói bây giờ họ đã đến gần Thiên Giới rồi.Chậm rãi đi vào trong thành, vốn định tìm một khách sạn để ở, nhưng đột nhiên nhìn thấy trên một bảng thông báo bên cạnh tường thành dán một tờ giấy, sau đó trước bảng thông báo vây quanh một đám người.Phương Minh chỉ vào đám người đó: "Mọi người xem kìa, chúng ta cũng đi xem một chút đi, không chừng có thể giúp được gì

đó.” Trư Bát Giới nói: “Sư phụ, ông cũng quá thích giúp đỡ người khác rồi đó chứ?

Chuyện này cũng phải xem sao?

Hay là chúng ta ngày mai xem đi, hôm nay trước tiên đi tìm khách sạn để ở.” Phương Minh nói: “Giúp đỡ người khác là việc chúng ta nên làm mà.” Vừa nói, hắn xuống ngựa, bước mấy bước đến trước bảng thông báo kia, sau đó nhìn những thứ dán trên bảng thông báo.

Sau khi xem từng dòng từng dòng những thứ dán trên tờ thông báo kia, trên mặt hắn lộ ra vẻ mặt kỳ lạ, mặt mày tối sầm, sau đó vội vàng quay người trở lại bên cạnh đệ tử, rồi vội vàng nói: “Đi đi đi, chúng ta đi trước đã, chúng ta hình như bị gài bẫy rồi.”Tôn Hầu Tử trước tiên hỏi: “Bị gài bẫy, ý là sao?

Có người mai phục, muốn đánh chúng ta sao?” Phương Minh lắc đầu: “Không, thảm hơn thế nhiều, có người dán hình vẽ của chúng ta lên đó, nói chúng ta là tội phạm bị truy nã.” Miệng của Trư Bát Giới và Sa Tăng há hốc, Sa Tăng nói: “Không phải chứ!

Thảm đến vậy sao, vừa rồi chúng ta chưa vào thành không chừng đã bị truy sát rồi.

Không ngờ, vừa vào thành đã bị dán lên tường!

Đúng là như một giấc mơ vậy, sư phụ, có chắc trên đó vẽ con không?” Phương Minh gật đầu: “Chắc chắn trăm phần trăm, ta làm sao có thể không nhận ra dáng vẻ của mình chứ.

Chương 543

Trên đó chỉ nói chúng ta đã phạm tội nghiêm trọng cần bị truy nã, bây giờ mọi người hãy ngụy trang tốt.

Ta cảm thấy có người biết chúng ta sẽ đến đây, cho nên đã chuẩn bị trước.

Trước khi mọi chuyện chưa làm rõ, chúng ta cũng đừng vội lộ mặt.

Trước tiên cứ tìm đại một khách sạn nhỏ, ngụy trang tốt.

Nhớ kỹ đừng vội ra tay, nếu bị bắt thì không dễ giải quyết đâu.

Tối nay Tôn Hầu Tử, con hãy đi điều tra trước, xem có ai đang giở trò sau lưng không?

Ta cũng không nhớ chúng ta đã đắc tội ai mà?" Tôn Hầu Tử gật đầu: "Được, giao việc này cho con đi." Phương Minh nói: "Được, bây giờ chúng ta trước tiên đi tìm một khách sạn nhỏ hẻo lánh đi!" Vừa nói, Phương Minh và mấy người kia bắt đầu tìm những khách sạn nhỏ hẻo lánh hơn, sau đó tìm được một nhà để ở.

Trên đường đi, Phương Minh vẫn một mực suy nghĩ rốt cuộc là ai?

Lại có thể biết được hướng đi của họ, lại còn muốn truy nã.

Nhưng hiện tại không có câu trả lời.Ban đêm, Phương Minh và mấy người kia cũng trốn trong phòng, không ra ngoài.

Tôn Hầu Tử từ cửa sổ bay ra ngoài, đi điều tra, xem đã xảy ra chuyện gì.

Sau đó Phương Minh và mấy người kia ở trong phòng chờ tin

tức.Sa Tăng nói: “Thiên Hương Thành ta từ trước đến nay chưa từng nghe nói đến, vì sao lại có người biết chúng ta sẽ đi qua đây?” Trư Bát Giới hầm hừ nói: “Hỏi ta, ta cũng không biết đây.

Vốn tưởng như sư phụ nói, ở đây mỹ nữ như mây, không thấy mỹ nữ nào, trước tiên đã dính lệnh truy nã.

Lúc đó vào ngục còn không có mỹ nữ nữa.

Sư phụ, con… con làm sao mà phát huy nhiệt tình của mình được?

Đúng là đang chạy trốn mà.” Phương Minh liếc nhìn hắn, nói: “Câm miệng, ta cũng không biết sẽ xảy ra chuyện như vậy chứ!

Mặc kệ ai đang gài bẫy chúng ta, nhất định phải điều tra ra kẻ chủ mưu là ai.

Ở Thiên Hương Thành, đây là một điểm gần Thiên Giới đó.

Nếu thất bại ở đây, vậy thì chúng ta công sức đổ sông đổ biển rồi.

Bây giờ chờ tin tức của Ngộ Không đi!” Trư Bát Giới và Sa Tăng gật đầu, không nói gì nữa.Lúc đó, một đám quan binh kéo đến vây kín.

Chủ quán khách sạn đó dẫn đầu, chỉ vào Phương Minh và mấy người kia: “Mấy người này, giống hệt như trong hình vẽ, không thể sai được.

Hôm nay khi họ đến ở quán, ta đã chú ý rồi.

Sau đó ta lại lấy hình vẽ ra, so sánh mấy lần mới xác nhận đó.” Quan binh dẫn đầu kia lấy hình vẽ ra, xem kỹ Phương Minh và mấy người kia.

Lúc này họ chọn án binh bất động, Phương Minh lắc đầu với Trư Bát Giới định ra tay, nói nhỏ với hắn: “Cứ im lặng quan sát, đừng hành động thiếu suy nghĩ.” Trư Bát Giới gật đầu, không ra tay.Quan binh kia so sánh xong, nói với thuộc hạ: “Không sai, phạm nhân do

Quốc Sư chỉ điểm, nhưng thiếu một người?" Chủ quán khách sạn lắc đầu: "Ta cũng không biết.

Ta vẫn luôn canh chừng căn phòng, không có ai ra từ cửa.

Chắc là đã bay đi từ cửa sổ." Quan binh dẫn đầu kia gật đầu: "Hiểu rồi, có một người thì cứ bắt trước đã, sau đó để hai người ở lại canh gác xem có ai ra vào không.

Chỉ cần người kia quay lại, lập tức thông báo cho ta, sau đó lại bắt hắn đi như vậy là công thành rồi." Phương Minh lúc này đứng dậy: "Thưa quan gia, xin nghe ta nói, bốn thầy trò chúng ta, hôm nay vừa mới đến thành này.

Một không phạm pháp, hai không quấy nhiễu dân.

Không biết rốt cuộc đã phạm phải chuyện gì mà lại khiến các ngài đại động can qua như vậy, lại dán thông báo, lại muốn truy nã chúng ta.

Có thể nói cho ta biết nguyên nhân không?" Quan binh dẫn đầu kia nói: "Nói thật, ta cũng không biết.

Ta cũng chỉ phụng mệnh hành sự.

Hình như Quốc Sư nói các ngài có nghi ngờ gây hại quốc gia, cho nên xin hãy theo ta một chuyến đi." Phương Minh lại hỏi: "Ồ, đi một chuyến hoàn toàn không vấn đề gì.

Chỉ là ta muốn hỏi, vị Quốc Sư kia là người phương nào?" Quan binh kia nói: "Quốc Sư của chúng ta, đó là ân nhân lớn của Thiên Hương Thành chúng ta đó.

Năm đó trị lý thiên tai là Đại nhân Kiều An Bắc Kiều.

Được rồi, các ngài cũng đã biết rồi, hãy theo ta một chuyến đi, đừng ép ta phải ra tay." Phương Minh như có điều suy nghĩ, nói:

“Trong đó nhất định có hiểu lầm.

Được thôi, ta theo các ngài một chuyến, xin dẫn đường.” Tôn Ngộ Không, sau khi đi do thám tin tức bên ngoài, vội vàng trở về khách sạn.

Khi không thấy ai trong phòng khách sạn, mà lại thấy lính canh bên ngoài, trong lòng hắn biết có lẽ đã gặp nguy hiểm.

Vì vậy, hắn lén lút trèo lên nóc nhà, sau đó thấy trong phòng không có ai, bèn lẻn vào phòng của chủ khách sạn.

Chương 544

Một cánh tay siết chặt cổ họng ông chủ quán, hỏi ra tung tích của Phương Minh.

Hóa ra, Phương Minh đã bị bắt vào đại lao.

Tôn Ngộ Không lập tức vội vã đi cứu Phương Minh.Lúc này, Phương Minh trong lòng cũng đã có vài suy đoán.

Hắn biết Quốc sư Kiều An Bắc mà đám quan binh nhắc tới là ai.

Đó vốn là một thiên tài tiên giới trên Hồng Quang Sơn, tuổi còn trẻ đã đắc đạo thành tiên, công lực thâm hậu, gần như không tìm được ai cùng lứa lợi hại hơn y.

Phương Minh lúc trước từng đến Hồng Quang Sơn để chọn một thiên tài bồi dưỡng, nhưng vì Kiều An Bắc quá nặng lòng công danh lợi lộc nên đã bị loại ở vòng đầu tiên trong cuộc tuyển chọn của Phương Minh.

Y nhớ rằng lúc đó, trong cơn tức giận, y đã rời khỏi Hồng Quang Sơn, chọn xuống núi, không tiếp tục khổ tâm tu luyện nữa.

Chuyện này có lẽ cũng đã gieo một tâm bệnh trong lòng y.

Lần này, không biết ai đã mật báo cho Kiều An Bắc biết tin Phương Minh sắp trở về Thiên giới, nên y chắc chắn đã ngáng trở từ trong đó.

Nhưng Phương Minh không hiểu?

Rõ ràng đã gần đến Thiên giới như vậy, mà Thiên giới chắc chắn có người biết hắn sẽ trở về, từ lúc ở Âm Sơn Bát Quái đã biết, tại sao lại phải giăng bẫy ngăn cản như vậy?

Lẽ nào thật sự không muốn hắn trở về Thiên giới?

Cứ tưởng hắn đã đầu quân cho Phật giới, điều này hoàn toàn không thể mà.

Phương Minh hiện tại có cả vạn câu hỏi trong lòng, nhưng tất cả đều phải đợi đến khi đối mặt hỏi rõ Kiều An Bắc mới có chút manh mối.

Lúc này Thiên Đế đang ở đâu?Lúc này, Phương Minh đang ngồi thiền định trong đại lao, còn Trư Bát Giới và Sa Tăng bên cạnh đã ngủ gà ngủ gật.

Bỗng nhiên, ngoài song sắt đại lao truyền đến một tiếng động nhỏ, Phương Minh nhìn ra, hóa ra Tôn Ngộ Không đang đánh ám hiệu bên ngoài.Phương Minh đi đến song sắt, rồi hỏi Tôn Ngộ Không:"Sao rồi, điều tra được gì không?

Có phải liên quan đến tên Quốc sư kia?"Tôn Ngộ Không đáp:"Đúng vậy, con cũng đã tìm hiểu, lệnh truy nã đã được dán từ mười ngày trước, và cũng có người biết chúng ta sẽ đến Thiên Hương thành từ mười ngày trước.

Sư phụ, bây giờ con sẽ cứu người ra."Phương Minh nói:"Đừng vội, ta chỉ có ở trong ngục mới có cơ hội đối mặt với Kiều An Bắc đó.

Ta định dùng kế trong kế, 'dẫn xà xuất động'.

Bây giờ con hãy ra ngoài theo dõi nhất cử nhất động của Quốc sư.

Nếu y có hành động gì, có thể lén lút báo cho ta biết, ta cũng tiện có chuẩn bị."Tôn Ngộ Không nói:"Vâng, sư phụ, người chịu thiệt thòi rồi.

Vậy con đi theo dõi Quốc sư đây."Phương Minh dặn:"Đi đi, nhưng nhất định phải chú ý an toàn, ta đoán y cũng không phải hạng

dễ đối phó đâu.”Tôn Ngộ Không gật đầu rồi đi.

Lúc này, Phương Minh trong lòng thầm nghĩ, “Ta muốn xem tên Kiều An Bắc này rốt cuộc có ý đồ gì.”Sáng hôm sau, Phương Minh được triệu lên công đường diện kiến Thánh Thượng.

Thật ra, Phương Minh trong lòng cũng hiểu rõ mưu kế của Kiều An Bắc, là muốn sỉ nhục hắn trên triều đường để báo thù mối hận năm xưa.Quả nhiên, khi Phương Minh vừa bước vào triều đường, Kiều An Bắc liền lộ vẻ khinh thường, thỉnh thoảng lại ném về phía Phương Minh một nụ cười lạnh lùng, tựa như nụ cười chiến thắng.Cuối cùng, Hoàng thượng cất lời:“Trẫm có thể đã vội vàng khi bắt giữ ngươi.

Thật ra, Quốc sư mười ngày trước đã bẩm với trẫm rằng ngươi có hại cho đất nước, sẽ nguy hại đến vận thế và sự tồn vong của quốc gia, nên trẫm mới ra lệnh truy nã.

Nhưng nếu ngươi có lý lẽ của mình, trẫm là người minh bạch, có thể xem xét.”Phương Minh liền nói với Hoàng thượng:“Hoàng thượng thánh minh.

Thật ra, Quốc sư đây có lẽ đã nghe danh về ta từ trước, và ta nghĩ y đang ghen ghét ta.”Lời này vừa dứt, toàn thể quần thần trên triều đường đều xôn xao, cho rằng lời của Phương Minh thật hoang đường, không thể tin nổi, trên đời này lại có người còn lợi hại hơn cả Quốc sư ư?

Mọi người bên dưới xì xào bàn tán.Lúc này, Quốc sư mở lời:“Yên tĩnh!

Thật thú vị.

Ta ghen ghét nên mới ra lệnh truy nã ư?

Nhưng ta và ngươi trước nay chưa từng gặp mặt, làm sao ngươi

biết ta ghen ghét ngươi?

Ta chỉ ban đêm quan sát thiên tượng, phát hiện có điềm hung, nên mới cho rằng ngươi nguy hiểm cho quốc gia, mới hạ lệnh truy nã."Phương Minh không nhanh không chậm nói:"Vậy ta xin hỏi Quốc sư, y lại dựa vào đâu mà nói ta nguy hiểm?"Một câu hỏi này làm Quốc sư cứng họng.

Kiều An Bắc với vẻ mặt uy nghiêm nói:"Không dựa vào gì khác, chỉ dựa vào việc năm xưa ta đã cứu toàn bộ Thiên Hương thành khỏi trận hồng thủy, giải cứu cả thành phố.

Dựa vào điều đó, ta có thể phán đoán ngươi là một nhân vật nguy hiểm."Phương Minh nói:"Vậy ta muốn nghe Quốc sư giảng, ta sẽ mang đến loại nguy hiểm nào."Kiều An Bắc cười nói:"Không giấu gì ngươi, mấy ngày trước trong thành đột nhiên xảy ra nạn sâu bọ, rất nhiều hoa màu bị hư hại, mùa thu hoạch năm nay chắc chắn sẽ thất thu.

Ta dám nói, chỉ cần ngươi còn sống mà rời khỏi thành, vậy thì Thiên Hương thành sẽ mãi mãi bị bao phủ bởi thiên tai nhân họa, không thể giải thoát, người dân trong thành cũng sẽ ngày ngày sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng."Phương Minh nói:"Ta có một đề nghị.

Cho ta một ngày thời gian, một ngày sau, ta dám đánh cược toàn bộ Thiên Hương thành sẽ không còn bất kỳ thiên tai nào xuất hiện.

Nếu có, cứ xử tử ta ngay tại chỗ, ta không có ý kiến gì khác.

Nhưng nếu không có, xin Quốc sư hãy cáo lão về quê, rời khỏi Thiên Hương thành."Hoàng thượng hỏi:"Quốc sư thấy thế nào?"Kiều An Bắc nói:"Uy hiếp ta ư?

Chương 545

Ngươi nghĩ ta sẽ sợ sao?

Được, ta chấp nhận lời thách đấu của ngươi.

Nhưng ngươi phải nhớ, bên nào thua sẽ mất tất cả.

Ngươi cứ chuẩn bị cho tốt."Phương Minh nói:"Đa tạ nhắc nhở, ta đã chuẩn bị xong, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng.

Một ngày sau, đáp án sẽ rõ."Hoàng thượng nói:"Được, vậy đã định.

Trẫm cùng toàn thể văn võ bá quan sẽ là những nhân chứng cho cuộc cá cược lớn này, một cuộc cá cược liên quan đến hạnh phúc của Thiên Hương thành.

Hy vọng hai vị cao nhân đều có thể thận trọng."Phương Minh ôm quyền:"Xin cứ yên tâm."Sau khi bãi triều, Phương Minh không cần ở lại đại lao nữa mà chuyển vào một viện tử trong hoàng cung.

Tôn Ngộ Không biết chuyện cũng vào, hỏi Phương Minh:"Con không hiểu, chúng ta và tên Quốc sư kia chưa từng gặp mặt, tại sao y lại phải nhắm vào chúng ta như vậy, lại còn dùng những thủ đoạn hạ cấp đến thế?

Trước đây chúng ta có đắc tội gì với y sao?

Con hoàn toàn không có chút ấn tượng nào."Phương Minh nói:"Tình huống cụ thể ta cũng không rõ, có thể là y đã nghe một số lời đồn về chúng ta trước đây nên trong lòng bất mãn chăng.

Ta đoán những thiên tai nhân họa trong thành đều do y dùng pháp thuật mà tạo ra, sau đó lại dùng pháp thuật để định đoạt.

Mặc dù chỉ là vài tiểu xảo vặt vãnh, nhưng chỉ cần phá giải những pháp thuật nhỏ này, ta nghĩ cũng chẳng có gì đáng để ta phải lo lắng.

Bởi vậy, ta mới chỉ cần vẻn vẹn một ngày để giải quyết trận chiến này.

Nói thật, ta căn bản không thèm để y vào mắt, với thực lực của chúng ta, y không xứng đấu với chúng ta."Trư Bát Giới và Sa Tăng cũng gật đầu.Phương Minh lại nói:"Nhưng đồng thời ta cũng không thể lơ là.

Người này vừa rồi quỷ kế đa đoan, ta sợ y sẽ dùng thủ đoạn sau lưng, nên chúng ta cần giám sát y chặt chẽ.

Chuyện một ngày thôi, trong ngày mai phải phá giải hết pháp thuật đó.

Sau đó phải hạn chế y, không thể để y tiếp tục thi triển pháp thuật."Mấy người Tôn Ngộ Không gật đầu.Tối hôm đó, Phương Minh một mình tản bộ trong viện tử.

Sau khi đi vài vòng, hắn cảm thấy xung quanh có một luồng khí tức khác thường, bèn ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên trời, rồi nói:"Ra đi, ta biết ngươi ở đâu."Kiều An Bắc từ chỗ tối bước ra, nói:"Cao thủ quả nhiên là cao thủ.

Dù bao nhiêu năm trôi qua, công lực của ngài vẫn cao cường như vậy."Phương Minh cười lạnh một tiếng, nói:"Nhưng khí lượng của ngươi vẫn nhỏ mọn như cũ."Kiều An Bắc nhất thời bị nghẹn họng không nói nên lời.Phương Minh tiếp lời hỏi:"Ta không cần biết ngươi xuất phát từ mục đích gì, nhưng ta biết ngươi đến thành phố này, chẳng lẽ không có ai ở đằng sau mật báo cho ngươi sao?"Kiều An Bắc nói:"Tiền bối, đừng phí công hỏi ta ai là người chỉ thị nữa, ta sẽ không nói cho ngài đâu.

Nhưng ta có thể nói cho ngài, ta chỉ có thể cố gắng cầm chân ngài mà thôi, còn về việc 'giải quyết' ngài thì có người khác."Phương Minh cười nói:"Giải quyết ta?

Khẩu khí không phải có hơi lớn rồi sao?"Kiều An Bắc nói:"Nếu là ta nói, có thể sẽ hơi khoa trương, nhưng nếu là vị đại nhân kia nói, ta tin điều đó là có thể.

Ta khuyên ngài nên cẩn thận thì hơn, tuy ngày mai ngài có thể thắng ta, nhưng ta bất cứ lúc nào cũng có thể ung dung rời khỏi nơi đây."Tôn Ngộ Không đi tới.

Kiều An Bắc nghe thấy tiếng bước chân, rồi lại biến mất vào màn đêm.Tôn Ngộ Không nói:"Sư phụ, con thấy chuyện này không đơn giản như vậy, có lẽ phía sau còn có âm mưu nào đó!

Cho nên, nếu lúc đó tình hình không kiểm soát được, chúng ta có thể xông ra vòng vây, trực tiếp rời khỏi đây."Phương Minh nói:"Ta tự có tính toán."Lúc này Phương Minh thầm nghĩ:"Nếu chỉ là một Kiều An Bắc thì đương nhiên dễ đối phó, nhưng nghe lời Kiều An Bắc vừa nói, phía sau hắn chắc chắn còn có người khác, một người cực kỳ nguy hiểm, có lẽ đang âm thầm giám sát.

Vì vậy, ta phải chuẩn bị sẵn sàng để ứng chiến bất cứ lúc nào.

Kiều An Bắc, rõ ràng chỉ là khởi đầu, thứ nguy hiểm hơn còn ở phía sau.

Ta sẽ càng lúc càng biết rõ chân tướng."Không chút nghi ngờ, hắn đang ngày càng tiếp cận chân tướng.Ngày hôm sau, Phương Minh vẫn lên triều đường diện kiến, lần này để tìm hiểu xem Thiên Hương thành rốt cuộc có loại tai họa nào, rồi mới có thể đối chứng hạ dược.Trên triều đường, Hoàng đế ăn mặc chỉnh tề ngồi trên ngai vàng, rồi nhìn Phương Minh nói:"Trẫm nghĩ ngươi cũng nên rõ, đây là một thách thức vô cùng nghiêm trọng.

Trẫm đối với ngươi... không phải là không có lòng tin, chỉ là lòng tin không lớn đến thế.

Nếu ngươi muốn biết Thiên Hương thành rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trẫm có thể không giữ lại gì mà nói cho ngươi, nhưng trước tiên trẫm phải nói cho ngươi biết, đó là một chuyện vô cùng kinh khủng, toàn bộ Thiên Hương thành có thể đang bị bao phủ trong một bầu không khí kinh hoàng.

Vì vậy, trẫm hy vọng ngươi có thể chuẩn bị tâm lý.

Đương nhiên, trẫm cũng hy vọng ngươi có thể nghênh khó mà tiến lên."Phương Minh tự tin nói:"Chỉ điểm này thôi xin Hoàng thượng cứ yên tâm.

Vì con đã hứa làm thì con có đủ tự tin làm tốt chuyện này.

Loại chuyện chuẩn bị tâm lý này, con đã rèn luyện từ trước rồi.

Con từng trải qua những chuyện kinh khủng hơn nhiều, nên con tin không gì có thể dọa được con."Hoàng thượng cau mày một lúc rồi nói với Phương Minh:"Được rồi, vậy bây giờ trẫm sẽ kể cho ngươi nghe một câu chuyện về một tổ chức tôn giáo.

Trẫm nhớ chuyện đó xảy ra ba năm trước."Ngay sau đó, Hoàng thượng kể ra câu chuyện kinh hoàng đó.Ba năm trước, người dân Thiên Hương thành đều sống an cư lạc nghiệp, hạnh phúc mỹ mãn, cả gia đình vui vẻ hòa thuận.

Lòng người thuần phác, mọi người đều giúp đỡ lẫn nhau, người buôn bán cũng thành thật, hào phóng.

Thực sự có thể gọi là tiên cảnh nhân gian.

Chương 546

Nhưng vào một ngày bình thường không thể bình thường hơn, tất cả đã thay đổi.Đầu tiên, con trai nhà đồ tể bị mắc bệnh động kinh, bắt đầu nói lảm nhảm, thấy Thiên Hương thành đầy rẫy xác chết.

Sau đó, vợ của lang trung bắt đầu ngồi ở cửa mắng chửi người qua lại.

Ông lão bán bánh bao bắt đầu điên cuồng tát tai trên đường lớn.

Rồi học sinh trong thư viện bắt đầu bãi khóa, từng người một đều như mất trí, miệng lảm nhảm những lời vô nghĩa, rằng Thiên Hương thành sắp máu chảy thành sông, không cần thiết phải đi học nữa.

Cả Thiên Hương thành dường như không còn một người bình thường nào.

Mọi người đều tụ tập thành từng nhóm, hàng ngày bỏ bê công việc, lang thang trên phố, nhìn nhau bắt đầu cãi vã, làm cho cả Thiên Hương thành gà chó không yên.

Từ đó không còn sự bình yên như ngày xưa nữa, cho đến khi một giáo sĩ xuất hiện.Hoàng thượng nhớ rõ ràng ngày mưa dầm dề đó, mọi thứ vẫn ảm đạm, nặng nề như thường lệ.

Bỗng nhiên có một đại thần báo rằng bên ngoài thành có một giáo sĩ mặc áo lam, đeo mặt nạ, không ai nhìn rõ mặt, muốn yết kiến Hoàng thượng, hiện đang đợi ngoài cửa.Hoàng thượng hỏi vị đại thần đó:“Trẫm vì sao phải gặp y?

Tông giáo của y làm gì?”Vị đại thần đó đột nhiên run rẩy, ấp úng nói:“Bẩm Hoàng thượng, giáo sĩ kia tuyên bố có thể chữa khỏi sự hỗn loạn trong Thiên Hương thành, nhưng cần vật tế.” Đến đây, vị đại

thần không dám nói tiếp.Hoàng thượng thấy y ngừng lại, ngẩng đầu hỏi:“Sao đột nhiên không nói nữa?

Cần vật tế à?

Chỉ cần có thể chấm dứt sự hỗn loạn này, trẫm nguyện ý trả bất cứ giá nào.

Nói đi, điều kiện là gì?”Đại thần đáp:“Bẩm... hạ thần không dám.”Lúc đó, ngoài cửa truyền vào một giọng nói:“Không dám, vậy để ta nói giúp.

Ta cần mười đôi đồng nam đồng nữ, và thêm cả tóc của Hoàng thượng.

Chỉ có như vậy mới có thể chấm dứt hỗn loạn.

Sau khi thành công, ta cần thiết lập giáo đường của ta trong nội bộ hoàng cung, và phong Thánh Lam Giáo của ta thành quốc giáo, phải làm cho tất cả người dân Thiên Hương thành đều tin phục, mỗi năm đều phải tiến hành tế tự một lần.”Hoàng thượng nghe xong, nhưng không hề bị lời nói của y lay động, chỉ hỏi với vẻ mặt không biểu cảm:“Trẫm có ba câu hỏi.

Thứ nhất, vì sao trẫm phải tin ngươi?

Ngươi có thể cho trẫm biết nguyên nhân gây ra sự hỗn loạn này không?

Thứ hai, làm hại thần dân của trẫm, điểm này trẫm không thể chấp nhận được.

Tóc của trẫm có thể lấy đi hết, nhưng làm hại con dân của trẫm thì không được.

Có cách nào khác không?

Thứ ba, trẫm đối với tông giáo một mực không biết gì, trẫm muốn

tìm hiểu, vậy ngươi có thể giải thích cho trẫm về nguồn gốc phát triển và giáo nghĩa của tông giáo đó được không?"Chỉ thấy người mặc áo lam kia cười cười nói:"Hoàng thượng quả nhiên cẩn trọng, yêu thương con dân.

Ta cũng không ngại nói thẳng, sự hỗn loạn là do Thánh Lam Giáo của ta một tay gây ra.

Ý đồ ư, là để mọi người tin phục ta.

Thánh Lam Giáo của ta khởi nguồn từ một ngọn núi thánh, mọi thứ đều do giáo chủ của ta một tay sáng lập.

Ý đồ của ngài chính là ý đồ của ta, cho nên đã nhìn trúng Thiên Hương thành.

Vậy thì ta cũng không còn cách nào khác.

Ngài có thể chọn đối đầu với ta, như vậy chỉ càng làm tăng mức độ và số lượng hỗn loạn trong thành.

Hoặc ngài cũng có thể chọn hợp tác với ta, như vậy ta có thể đảm bảo rằng những con dân không bị nguyền rủa của ngài cũng sẽ trở lại cuộc sống như cũ.

Ta chỉ cần từ nay về sau mỗi năm cung cấp một đôi đồng nam đồng nữ, không quá đáng chứ?"Hoàng thượng nghe xong những lời này, tức giận đến nỗi râu tóc dựng đứng, đập bàn phẫn nộ để trút giận, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Thậm chí y còn hạ mình đi cầu xin buông tha cho dân chúng trong thành, nhưng đối phương lại không hề lay chuyển.

Không còn cách nào, Hoàng thượng đành chấp thuận.

Ngày hôm sau, mọi thứ đều trở lại bình yên như trước, nhưng mọi người không còn hạnh phúc và vui vẻ như xưa nữa.

Cả thành phố Thiên Hương cũng trở nên ảm đạm, sự vui tươi hoạt bát ngày nào đã trở thành lịch sử, không còn nhìn thấy nữa.

Hoàng thượng cũng ngày càng già đi, trong lòng tràn ngập sự hổ thẹn đối với toàn bộ Thiên Hương thành.Bởi họa hoạn do y gây ra, nhưng lại có thiên tai đang chờ đợi.

Đến năm thứ hai, trong thành đột nhiên đại hạn hán, hoa màu thất thu, nạn đói hành hạ khiến người ta không còn hình người, xác chết chất chồng khắp nơi.

Lúc đó, Quốc sư xuất hiện mới ổn định được tình hình.Hoàng thượng nói:“Vốn dĩ trẫm muốn thực sự ra tay, rồi một lần bắt gọn tà giáo đó.

Nhưng không lâu sau, Quốc sư cũng bị 'tẩy lễ', gia nhập tà giáo và trở thành một nhân vật chủ chốt trong đó.

Chương 547

Như vậy chẳng khác nào Thiên Hương thành của ta bị kiểm soát bởi tà giáo, còn trẫm là một Hoàng đế hữu danh vô thực.”Phương Minh nghe đến đây, mới chợt hiểu ra.

Hóa ra 'nhân vật đại nhân' mà Kiều An Bắc nhắc đến, chẳng qua chính là giáo chủ tà giáo.

Điều này không liên quan gì đến thân phận của hắn.

Như vậy, hắn cũng hơi yên tâm một chút.Nhưng chỉ trong chớp mắt, hắn lại muốn xem tà giáo này rốt cuộc lợi hại và tà dị đến mức nào, mà ngay cả Kiều An Bắc cũng có thể thu phục.

Kiểm soát toàn bộ Thiên Hương thành, không thể không nói, tà giáo này làm hại không ít người.Hoàng thượng lại nói:“Thật ra, cuộc tỷ thí giữa ngươi và Quốc sư chỉ tạm thời xem ai có thể kiểm soát tốt thiên tai.

Nhưng trẫm đối với ngươi...

đột nhiên không hiểu sao lại có một lòng tin, cho rằng ngươi có thể thay đổi vận mệnh của cả quốc gia.

Vì vậy, lần này trẫm có thể bí mật kể hết cho ngươi, trình bày toàn bộ mọi chuyện.

Bây giờ trẫm chỉ muốn hỏi ngươi có đủ tự tin để tiêu diệt cả tà giáo đó không.”Phương Minh nói:“Xin Bệ hạ cứ yên tâm, bất luận là thiên tai hay nhân họa, ta đều có tự tin biến Thiên Hương thành thành một nơi no đủ, bách tính an cư lạc nghiệp.”Hoàng thượng gật đầu, nói:“Vậy thì còn gì bằng, trẫm làm Hoàng đế này cũng không uổng phí rồi.

Mọi việc đều giao cho ngươi.

Bất cứ khi nào có thắc mắc, đều có thể hỏi trẫm."Phương Minh gật đầu rồi lui ra.

Sau khi lui ra, Hoàng thượng nhìn bóng lưng Phương Minh, thầm nghĩ:"Trước đây cũng không phải không có người thách thức tà giáo đó, nhưng đều kết thúc bằng thất bại.

Nếu là hắn thì biết đâu thật sự có thể."Về phòng, Phương Minh vội vàng triệu tập Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Tăng, kể vắn tắt cho họ nghe chuyện Hoàng thượng đã nói.Phương Minh nói:"Vì vậy bây giờ ta cơ bản đã hiểu rõ rồi.

Kiều An Bắc chỉ là một quân cờ.

Kẻ mà chúng ta cần thách thức, chính là thế lực tông giáo đứng đằng sau.

Theo những gì ta biết, hành động của tông giáo này vô cùng thần bí, cũng không biết có bí mật công pháp gì.

Ba năm ở Thiên Hương thành, chắc chắn chúng đã phát triển không ít, ta đoán đây là một miếng xương khó gặm, ta phải chuẩn bị tâm lý thật tốt."Tôn Ngộ Không nói:"Vâng, con hiểu rồi sư phụ.

Tối nay con sẽ lẻn vào trong giáo hội đó xem rốt cuộc trong hồ lô bán thuốc gì?

Tốt nhất là tìm được vài tin tức có giá trị."Phương Minh gật đầu:"Được, bây giờ trọng điểm của chúng ta trước hết hãy đặt vào tông giáo này.

Còn về tai họa trong thành, Trư Bát Giới và Sa Tăng, hãy dùng Hàng Vũ Thuật để giáng một trận mưa kịp thời xuống Thiên Hương thành, trước tiên ổn định lòng dân, sau đó tranh thủ thêm vài ngày thời gian cho chúng ta, rồi tập trung giải quyết vấn đề tông giáo này."Mấy

người lập tức đồng ý, rồi ai nấy lui đi.Lúc này Phương Minh thầm nghĩ, "Ta muốn xem giáo chủ tông giáo này rốt cuộc là nhân vật như thế nào?

Rốt cuộc là thần thánh phương nào?"Chiều hôm đó, Phương Minh một mình đi dạo trên phố, thấy những người trên đường đều nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ quái, như thể đang né tránh một vật không may mắn.

Lúc này, ở giữa đường, những người xung quanh đều vội vã làm việc của mình, bỗng nhiên có một tiếng "Giáo chủ giá lâm!" truyền đến.

Những người vốn đang mua đồ trên đường, hoặc đang đi bộ, đột nhiên như bị sét đánh, mất đi tri giác, rồi phẫn nộ quỳ xuống.

Cả con đường chỉ còn mỗi Phương Minh đứng thẳng.Lúc đó, có một đội nhân mã đi qua, ở giữa những người đó có một cỗ kiệu.

Người dẫn đầu nói:"Nhanh tránh ra!

Đã cản đường Giáo chủ của ta rồi."Phương Minh vẫn đứng đó, không hề lay chuyển.

Rèm cửa phía trước kiệu từ từ vén lên.

Phương Minh nhìn thấy một người mặc áo lam, mặt trắng bệch, hốc mắt thâm quầng.

Có thể nói là trông vô cùng kinh khủng, mang đến một cảm giác lạnh sống lưng.

Phương Minh và y nhìn nhau một cái, rồi mới nhường sang một bên.Vị giáo chủ đó cũng chỉ liếc nhìn một cái rồi kéo rèm xuống, dường như không coi Phương Minh ra gì.

Phương Minh rõ ràng cảm nhận được một luồng hàn khí, nhưng trong lòng đã có tính toán.

Tên gia hỏa này căn bản không phải đối thủ của hắn, nhưng Phương Minh cần phải giữ thái độ khiêm tốn, không gây ra hỗn loạn, vì vậy phải lập kế hoạch thật tốt rồi mới có thể ra tay.Tối hôm đó, Trư Bát Giới và Sa Tăng thi triển Hàng Vũ Thuật, khiến cả Thiên Hương thành chìm trong mưa đêm.

Cả Thiên Hương thành tuy được nước mưa tưới nhuận, nhưng sự áp lực vẫn không tiêu tan.

Tôn Ngộ Không lúc này đã lẻn vào giáo đường của Thánh Lam Giáo.Phương Minh lúc này ở trong phòng, thấy sự việc lần này rõ ràng khác với những lần trước.

Tuy không liên quan nhiều đến Thiên giới, nhưng lần này không giống như những yêu ma quỷ quái gây họa trước đây, mà là do một số công pháp tà ác.

Vì vậy, không chỉ phải đánh bại y, mà còn phải đánh bại nỗi sợ hãi đã ăn sâu vào tư tưởng của cư dân trong thành, điều này hơi khó.

May mắn là Hoàng thượng minh bạch lý lẽ, ngược lại đã cho Phương Minh một chút tự tin, cũng coi như an ủi.Hiện tại Phương Minh thầm nghĩ trong lòng, “Tối nay Tôn Ngộ Không có thể mang về tin tức giá trị nào không?

Biết địch biết ta, có lẽ sẽ hữu ích hơn.”Qua một đêm, Tôn Ngộ Không không trở về.

Chương 548

Sáng hôm sau, Phương Minh thức dậy, không có tin tức của Tôn Ngộ Không, nhưng một tin tức khác từ cung điện truyền ra: Hoàng thượng đã băng hà.Đây chắc chắn là một đòn giáng mạnh vào Phương Minh.

Bởi vì trong tình cảnh Thiên Hương thành hiện tại, Hoàng thượng là lá chắn duy nhất.

Giờ thì lá chắn này đã bị người ta bí mật ám sát.

Thật ra, Phương Minh trước đây chưa từng nghĩ người đó lại tâm ngoan thủ lạt đến vậy, nên Phương Minh căn bản không nghĩ tới việc phái người bảo vệ Hoàng thượng, phân tán tinh lực.

Bây giờ lá chắn duy nhất cũng không còn.

Dưới lưỡi đao, Phương Minh như cá nằm trên thớt, gần như mặc cho người ta xẻ thịt.Trư Bát Giới vội vàng chạy vào, nói với Phương Minh:"Không hay rồi, không hay rồi!

Đại sự không hay!

Sư phụ!"Phương Minh cau mày nói:"Ta biết rồi, không phải Hoàng thượng băng hà sao?

Cần gì phải hoảng hốt đến vậy?"Trư Bát Giới nói:"Không phải chuyện đó.

Hoàng thượng băng hà, nhưng là bị mưu sát, hung thủ cũng đã tìm ra rồi."Mắt Phương Minh sáng lên:"Hung thủ tìm ra rồi ư?

Hung thủ là ai?"Trư Bát Giới thở hổn hển nói:"Là Hầu ca."Phương Minh lập tức đứng dậy:"Cái gì?

Đi, theo ta vào cung.”Phương Minh vừa định ra ngoài, lại bị đám quan binh do tên quan binh lần trước dẫn đầu chặn lại.

Tên quan binh nói:“Làm phiền ngài đi theo ta một chuyến nữa.”Phương Minh hiểu rõ, đi theo bọn chúng, lại bị nhốt vào nhà lao.Lúc này, trong nội thất của giáo đường, vị giáo chủ đang ngồi trên ghế nheo mắt lại, trong lư hương hương khí lượn lờ tràn ngập khắp phòng.

Trong phòng còn có một người, chính là Kiều An Bắc.Lúc này, Kiều An Bắc đang cung kính đứng một bên, nói:“Đám Tôn Hầu tử kia cơ bản đã bị loại trừ.

Hiện tại đang ở trong ngục, ngày mai có thể hành hình.”Vị giáo chủ nheo mắt nói:“Ta biết rồi, lui xuống đi.”Kiều An Bắc tiếp lời:“Giáo chủ, lần này chúng ta thật sự rất hả hê.”Vị giáo chủ khẽ mở mắt, nói:“Ngươi không có tai sao?

Làm chó thì phải có dáng vẻ của chó, cút đi cho ta.”Kiều An Bắc nghiến răng, rồi lui xuống.Lúc này, Phương Minh trong ngục hỏi tên quan binh:“Xin hỏi Hoàng thượng chết như thế nào?

Đồ đệ Tôn Ngộ Không của ta hiện đang bị giam ở đâu?”Tên quan binh nói với Phương Minh:“Ta nói thật cho ngươi biết.

Sáng nay phát hiện Hoàng thượng chết thảm trong hoàng cung, toàn thân đẫm máu.

Rồi đồ đệ Tôn Ngộ Không của ngươi đứng ngay cạnh đó, trợn mắt đứng ngây ra.

Y lập tức bị khống chế, hiện đang giam ở đại lao bên cạnh.

Ngày mai, bao gồm cả ngươi, đều sẽ bị hành hình.”Phương Minh lúc này giận không thể át.

Hắn chưa từng bị hãm hại đến mức này, bây giờ không thể nhịn

được nữa.

Hắn lập tức thi triển huyễn thuật, làm cho Trư Bát Giới và đám quan binh đều ngất đi, sau đó, trực tiếp phá nát cánh cửa lớn của đại lao, nói:“Hổ không phát uy, các ngươi nghĩ ta là mèo bệnh sao mà dám lộng hành thế này?

Để xem ta không khiến các ngươi nợ máu phải trả bằng máu!” Nói xong, hắn khí thế hùng hổ đi về phía giáo đường.Lúc đó, Tôn Ngộ Không đang bị giam trong đại lao, hoàn toàn không biết chuyện gì, vẫn đang mê man dưới tà thuật mê hồn của tà giáo.

Trong giáo đường, vị giáo chủ đang đắm chìm trong làn khói hương lượn lờ, hoàn toàn không hay biết nguy hiểm đang ập đến như hồng thủy.Phương Minh đến cửa giáo đường.

Những người gác cổng định chặn lại, nhưng hắn không thèm liếc mắt nhìn, trực tiếp một chưởng đánh ra.

Cánh cửa lớn cũng bị đánh nát.

Hắn sải bước lớn đi vào, thẳng tiến vào bên trong giáo đường.Phương Minh vừa mới bước vào, chỉ thấy một đám đông người mặc áo lam, khoác áo choàng, không nhìn rõ mặt, đang đứng đó.Nhìn thấy Phương Minh, cảnh tượng nhất thời rơi vào im lặng.

Khoảng hai giây sau, những người đó bắt đầu nhất tề xông về phía Phương Minh, thi triển bí pháp của tông giáo.Phương Minh bình tĩnh chắp hai tay lại, sau đó một chưởng đánh ra, trên không trung hình thành một đạo quang kiếm.

Thanh kiếm này khổng lồ vô cùng, trông vô cùng sắc bén.

Phương Minh một lòng muốn tìm giáo chủ đối chất, liền hét lên:“Này, ông đây không rảnh phí thời gian với đám rác rưởi các ngươi ở đây.

Cho nên, tốt nhất là cút ngay cho ông đây!”Một trong số đó hét lên:“Muốn gặp Giáo chủ của ta ư?

Trừ khi ngươi đánh đổ mấy người chúng ta, nếu không sẽ không thấy Giáo chủ.

Dựa vào ngươi sao?

Ngươi có gặp Giáo chủ thì Giáo chủ cũng có thể đánh cho ngươi răng rơi đầy đất.

Ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn chịu chết đi...”Lời còn chưa dứt, Phương Minh lập tức lóe đến trước mặt tên đó, một cái tát trời giáng bay lên, trực tiếp đánh gãy xương đầu của hắn.Những người có mặt đều chứng kiến tốc độ và chiến lực nghịch thiên của Phương Minh, đều kinh ngạc ngây người.

Nhưng dù sao đây cũng là giáo đường, người đông thế mạnh, trong lòng thầm nghĩ:“Sợ gì chứ?”Thế là, từng người một xông lên khiêu chiến Phương Minh.

Nhưng thực lực của Phương Minh quá mạnh, hắn trực tiếp một quyền một chưởng kết thúc trận chiến.

Chương 549

Đạo quang kiếm trên không trung cũng không làm gì được Phương Minh.Đạo lực tập trung trên tay Phương Minh, hắn bắt đầu phát lực, trực tiếp một quyền đánh thẳng vào đạo quang kiếm kia.

Đạo quang kiếm lập tức vỡ vụn thành tro bụi, hóa thành tro tàn.Mấy người kia thấy liên thủ cũng khó đối phó Phương Minh, liền từ bỏ ý niệm đánh bại hắn, một lòng chỉ muốn cầm chân thời gian.Lúc đó, Kiều An Bắc hỏa tốc xông vào phòng giáo chủ, nói với giáo chủ:"Giáo chủ, không hay rồi!

Sư phụ của tên Tôn Hầu tử kia đã xông vào.

Ta trước đây đã giao thủ với y, người đó thực lực rất mạnh.

Ta nghĩ đại nhân nên đi trước đi."Vị giáo chủ lập tức không ngồi yên được nữa, đứng phắt dậy, nói:"Không thể nào?

Người đó nhìn qua không có chút lực công kích nào, không lẽ y đã che giấu thực lực?

Nhưng cũng không đến mức phải bỏ chạy.

Ta ở đây có căn cơ thâm hậu, công pháp ta đang luyện cũng đã tiến bộ không ít, không cần thiết phải sợ."Kiều An Bắc nói:"Cũng đúng, hắn cũng không làm được trò trống gì.

Cứ để hắn náo loạn ở đó đi."Giáo chủ lúc này đột nhiên mở lời, nói:"Ngươi ra ngoài đấu với hắn vài chiêu đi.

Ta vẫn đang cân nhắc, cố gắng cầm chân hắn, để ta khởi động một chút, tập hợp công lực đang tản mát khắp nơi."Kiều An Bắc gật đầu:"Được, xin Giáo chủ yên tâm, ta đi đây." Nói xong liền quay người bước ra ngoài.Phương Minh vừa đi vừa đánh, gần như đã đánh

bại hết các tín đồ tà giáo, hầu như không ai là đối thủ của hắn.

Hắn sắp sửa đối mặt trực diện với giáo chủ tà giáo.

Lúc này hắn đã sát khí đằng đằng, Phật cản giết Phật, thần cản giết thần.Đúng lúc đó, một phi tiêu bay về phía Phương Minh.

Phương Minh bản năng chụp lấy, rồi nói:“Cút ra đây đi, đồ chó má, Kiều An Bắc!”Kiều An Bắc nói:“Chúng ta lại gặp nhau rồi.”Phương Minh không nói giọng tử tế:“Ta hỏi Kiều An Bắc, lương tâm ngươi có yên không?

Ngày ngày làm những chuyện đáng xấu hổ như vậy, chẳng lẽ ngươi không thấy hổ thẹn sao?

Ta còn thấy sỉ nhục thay cho ngươi.”Kiều An Bắc đại nộ:“Đủ rồi!

Ngươi nghĩ ta muốn sao?

Ta vốn có một thân bản lĩnh, thiên phú tuyệt thế, nhưng năm xưa ngươi không coi trọng thiên phú của ta, ta nhất thời giận dỗi mà bỏ đi.

Nhưng ngươi có biết ta hối hận đến mức nào khi bỏ đi không?

Cái nơi chim không thèm ỉa đó, ta chỉ giúp trị một trận hạn hán.

Khi ta thách đấu giáo chủ đó, ta mới phát hiện ra một thiên địa hoàn toàn khác.

Ta vì muốn mạnh hơn nên chỉ có thể thỏa hiệp, gia nhập giáo hội, uống 'Trung Nghĩa Thang'.

Nếu ta có dị tâm sẽ bị tim đau như cắt, ngươi biết không?

Ta mỗi đêm đều đau đớn như vậy!”Phương Minh trầm mặc, sau đó trực tiếp một bước lao về phía Kiều An Bắc.

Kiều An Bắc tưởng Phương Minh muốn ra tay đánh mình, cũng không né tránh, một lòng cầu chết.

Nhưng Phương Minh đến trước mặt, nắm lấy cổ tay y, nói:“Đừng nản lòng, mọi chuyện đều có thể cứu vãn.”Thế là Phương Minh nắm chặt cổ tay Kiều An Bắc, rồi thi triển công pháp, đạo lực của mình.

Một luồng khí công sóng động dũng mãnh trong cơ thể Kiều An Bắc, rồi Kiều An Bắc lập tức phun ra một ngụm máu đen, mới tránh được việc bị 'Trung Nghĩa Thang' cướp đi tính mạng.Kiều An Bắc lập tức quỳ xuống, nói với Phương Minh:“Đại ân đại đức của ngài, ta suốt đời không quên.

Cảm tạ ngài đã ra tay giúp đỡ.

Vị giáo chủ kia đang ở bên trong, ta sẽ dẫn ngài đi tìm.”Dưới sự chỉ dẫn của Kiều An Bắc, Phương Minh đi đến căn phòng kia.

Hắn nhìn thấy vị giáo chủ đang ngồi thiền.

Thấy Phương Minh bước vào, hai người liền bốn mắt đối diện, bắt đầu cuộc giao phong trực diện.Phương Minh lúc này nắm chặt hai nắm đấm, như thể sắp xông ra ngoài.Vị giáo chủ lại mở miệng nói:“Đừng vội vã, ngươi có muốn nghe một câu chuyện không?”Phương Minh nói:“Tốt nhất là nói ngắn gọn.

Ta chỉ tò mò một chút về quá khứ của ngươi thôi.

Thời gian dành cho ngươi không còn nhiều đâu.”Người mặc áo bào lam đó từ từ đứng dậy, nói:“Ta từ nhỏ sinh ra ở một thôn nhỏ đặc biệt nghèo nàn trong núi.

Nơi đó không có gì cả, nhưng mọi người đều hạnh phúc, sống những ngày tháng vô cùng an nhàn, không ai đi gây sự với ai.

Mọi người đều như một gia đình.

Nhưng một ngày nọ, một nhóm người lạ mặt xuất hiện, tự xưng là thương nhân.

Nhưng họ đến đây không phải để bán đồ, vì họ biết chúng ta không có tiền, sẽ không lấy tiền đi mua những thứ vô giá trị đó.

Nhưng họ đã ở lại chỗ ta hai ba ngày, rồi giao cho dân làng ta một chuyện: chia chác.”Phương Minh nói:“Chia chác?

Những thương nhân đó đã làm gì?”Người mặc áo bào lam đi đến trước mặt Phương Minh:“Họ tùy tiện chọn một số dân làng, rồi tặng một ít châu báu, nhưng một bộ phận dân làng khác lại không có, khiến trong lòng họ không cân bằng.

Chương 550

Thế là mối quan hệ vốn hòa thuận, vẹn nguyên như một quả trứng, đột nhiên xuất hiện vết rạn nứt.

Sự xấu xa trong lòng người bị ép phải lộ ra, không còn cảnh tượng thân thiện như ngày xưa nữa, chỉ còn oán hận và chửi rủa.

Tất cả mọi thứ ta đều nhìn thấy, và ta đã ghi nhớ sâu sắc bộ mặt của những người đó."Phương Minh hỏi:"Vì sao?

Chẳng lẽ ngươi bị sắp đặt?"Người mặc áo lam đó nói:"Đúng vậy, ta đã bị tính kế một cách triệt để.

Ta vốn là người được chọn để nhận lợi ích, nhưng vì sự đố kỵ đối với ta, dân làng bắt đầu làm bậy.

Thậm chí vào một đêm rất bình thường, có người cũng không vừa mắt gia đình ta, một mồi lửa đã thiêu rụi nhà cửa của ta.

Cha mẹ ta đã liều mạng ném ta ra khỏi cửa sổ, mới giữ được một mạng cho ta, nhưng họ lại vĩnh viễn rời xa ta."Đến đây, người đàn ông mặc áo bào lam có chút nghẹn ngào, rồi tiếp lời:"Khi ta chạy ra khỏi căn nhà đang cháy đó, ta thấy những người đó vây quanh nhà ta, chỉ đứng nhìn, có kẻ thậm chí còn đang cười.

Lúc đó ta đã thề, đợi khi ta trở lại nơi này, ta sẽ khiến tất cả bọn họ hóa thành tro tàn, chết trong sự dày vò."Phương Minh không kìm được hỏi:"Vậy làm thế nào mà ngươi lại có được những thứ tà ác này, rồi từng bước từng bước sáng tạo ra tà giáo này?

Ta không thể không nói, sự oán hận của ngươi cũng quá sâu."Người đàn ông mặc áo bào lam, nhìn Phương Minh một cái:"Ngươi không biết những gì ta đã trải qua, tự nhiên sẽ thấy oán

hận của ta quá sâu.

Nhưng vẫn chưa xong.” Người đàn ông mặc áo bào lam từ từ cởi mũ áo choàng xuống.

Dưới chiếc mũ đó là một cái đầu không tóc, trên đầu đầy những vết sẹo.

Trông vô cùng kinh khủng, giống như sứ giả đến từ địa ngục.“Lúc đó ta liều mạng chạy, liều mạng chạy vào một ngọn núi.

Trong ngọn núi đó có một hang động.

Sâu bên trong hang động đó, ta nhìn thấy một cái hộp gỗ.

Cái hộp đó mục nát, bên trong cất giấu một cuốn sách tên là 'Ô Linh Tà Điển'.

Bên cạnh cuốn sách đặt một cây tiên thảo, tỏa ra hắc khí.

Trên sách viết rằng chỉ cần nuốt cây tiên thảo đó, rồi khổ luyện công pháp này thì có thể trở thành tồn tại vô địch.

Ta muốn trở nên mạnh mẽ, chỉ khi đủ mạnh mẽ mới có thể báo thù.”Phương Minh nói:“Để ta nói tiếp giúp ngươi.

Thế là ngươi đã dành thời gian luyện thần công, sau đó trở về giết chết tất cả những người đó, hoàn thành tâm nguyện báo thù.

Mọi chuyện đều kết thúc, đại thù đã báo, lòng đầy hoan hỉ.

Nhưng ta muốn biết vì sao ngươi không chịu dừng tay?

Vì sao ngươi lại sáng lập Thánh Lam Giáo, gây tai họa cho nhân gian?”Người đàn ông mặc áo bào lam đột nhiên cười, nói:“Đúng vậy, có lẽ ta thật sự nên dừng tay ở đó.

Nhưng ngươi không hiểu đâu.

Cái khoái cảm giết chóc đó dường như có thể nắm giữ sinh mệnh

của người khác, khiến họ chết, không sống được.

Ta hoàn toàn bị cái khoái cảm đó mê hoặc, ta đã nghiện rồi.

Thông qua những thương nhân đó, ta cũng đã nhìn thấu và hiểu rõ hoàn toàn, rằng dục vọng rốt cuộc đáng mừng đến mức nào."Phương Minh lạnh lùng hỏi:"Vậy vì sao lại là Thiên Hương thành?"Người đàn ông mặc áo bào lam rõ ràng ngẩn ra, rồi nói với Phương Minh:"Hỏi hay lắm.

Bởi vì người dân Thiên Hương thành quá thuần phác.

Ta nhìn thấy họ, ta dường như nhìn thấy sự hòa thuận của thôn trang ta trước đây.

Nhưng ta biết dục vọng trong lòng người là vô hạn, là xấu xa.

Khi đã sa vào một loại bóng tối nào đó, người ta sẽ mê đắm loại bóng tối đó, sẽ nghiện, sẽ không thể tự thoát ra được.

Ta từng thử muốn khơi gợi sự xấu xa của những người ở đây, nhưng người dân ở đây quá thuần phác.

Điều đó càng khiến ta có hứng thú muốn hủy hoại nơi này, hủy hoại tâm lý của tất cả những người ở đây.

Thế là ta đã làm tất cả mọi thứ ở đây, nắm giữ vận mệnh của tất cả mọi người, bao gồm cả vị Hoàng thượng đáng thương đó."Phương Minh cố nén lửa giận trong lòng, hai nắm đấm siết chặt, nghiến răng, hỏi giáo chủ áo lam:"Tuy trước đây ngươi cũng chịu sự đối xử bất công, ta có thể lý giải.

Nhưng thù của ngươi đã báo, thần công cũng đã luyện thành, không ai địch nổi.

Thế nhưng ngươi lại mê luyến khoái cảm giết chóc.

Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy những người ở đây đều vô tội

sao?

Ngươi khác gì những thương nhân đã phá hoại sự hòa thuận của thôn làng ngươi?”Giáo chủ áo lam nhìn Phương Minh:“Ngươi dường như quên mất một chuyện.

Ngươi sắp bị ta giết chết rồi.

Chương 551

Những gì ta vừa nói không đơn thuần là trò chuyện đâu.

Chẳng qua là ta đã quá lâu không nói những chuyện này với ai.

Ta muốn trước khi chết, ngươi sẽ là một con quỷ hiểu rõ mọi chuyện.”Phương Minh nghe xong cũng cười:“Chẳng lẽ ngươi đã quên ta đến đây để làm gì rồi sao?

Ta không rảnh nghe ngươi thao thao bất tuyệt nhiều lời vô nghĩa như vậy.

Nói thật, ta đối với cái thứ chó má gọi là thôn tử gì đó chẳng có chút hứng thú nào, ta thậm chí đối với thần công mà ngươi luyện, hay những kinh nghiệm của ngươi cũng chẳng thèm quan tâm.

Ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, ngươi sắp gặp lại dân làng của ngươi rồi.”Đến đây, giáo chủ áo lam nói:“Ngươi lại nhắc nhở ta.

Lát nữa khi xuống đó, nhớ nói với họ một câu rằng ta cũng đã đốt nhà họ thành tro bụi rồi.”Phương Minh nói:“Ngươi tự đi mà nói với họ!” Nói xong, những lời vô tận vô nghĩa cuối cùng cũng có một kết cục.Phương Minh tập trung đạo lực trong tay, một quyền đánh thẳng vào giáo chủ áo lam.

Nhưng không ngờ, công kích của Phương Minh lại xuyên qua người hắn.

Tên gia hỏa kia quả thực không hề hấn gì, nhưng phía sau hắn lại trở nên tan hoang, bị công kích của Phương Minh đánh ra một cái hố lớn.

Phương Minh lùi lại mấy bước, nhìn vị giáo chủ áo lam đang đứng trước mặt, vẻ ngoài thật đáng ghê tởm.Hắn ngửa mặt lên trời

gào thét một tiếng lớn, sau đó chiếc áo bào lam trên người hắn lập tức hóa thành những mảnh vụn, tản mát khắp nơi.

Hắn nhìn Phương Minh hét lớn:"Ngươi quả thực lợi hại, là người lợi hại nhất trong số những kẻ ta từng giao thủ.

Nhưng, ngươi đã ngớ người ra rồi phải không?

Ta có thể nói rõ cho ngươi, tất cả mọi công kích đều có thể xuyên qua cơ thể ta, ta như không khí vậy, không ai có thể đánh trúng ta."Phương Minh cũng rõ ràng nhìn ra, loại công pháp này không có công kích vật lý, không thể chạm tới, giống như không có thực thể vậy.

Nhưng loại công pháp này nhất định tồn tại sơ hở, quả thực là một môn tà môn đạo pháp.Loại công pháp như vậy, Phương Minh lần đầu tiên thấy trong tất cả các thế lực Phật Đạo, thật sự là khó nhằn.

Bởi vì căn bản không có thực thể, nên Phương Minh nhất thời cũng bối rối, rốt cuộc nên đánh vào đâu?Đúng lúc đó, trên tay giáo chủ áo lam đột nhiên tụ tập một đoàn chân khí màu tím.

Phương Minh quả thực có thể cảm nhận được dao động năng lượng trong đoàn chân khí màu tím đó, đủ để làm nổ tung cả căn phòng thành mảnh vụn.

Trong lòng hắn thầm nghĩ, người này quả thực tâm ngoan thủ lạt, thậm chí còn không quan tâm đến tín đồ trong giáo đường, trực tiếp muốn san bằng cả căn phòng.

Phải đề phòng một chút.Đột nhiên, giáo chủ áo lam một quyền đánh ra, trực tiếp nhằm vào Phương Minh.

Phương Minh trong nháy mắt mở toàn bộ chân khí, kích hoạt lá chắn bảo hộ.

Mặc dù Phương Minh không sao, nhưng mọi thứ xung quanh lại

như bị động đất, ầm ầm đổ sập biến thành một đống đổ nát hoang tàn.Phương Minh thấy giáo chủ áo lam điên cuồng đến mức đó, liền cảm thấy người này nhất định phải động thật, không thể không nhanh chóng kết thúc trận chiến, phải lập tức tiêu diệt hắn, không thể cho hắn bất cứ cơ hội thở dốc nào.Nhưng muốn tạo ra cơ hội cũng không phải chuyện dễ dàng, vì hắn không có thực thể.

Loại công pháp này chắc chắn sẽ có sơ hở, vậy sơ hở đó rốt cuộc nằm ở đâu?Nào ngờ giáo chủ áo lam căn bản không cho Phương Minh bất cứ cơ hội suy nghĩ nào, trực tiếp một cái chớp mắt đã đến phía sau Phương Minh, sau đó trong nháy mắt dùng chân khí màu tím hóa thành một thanh kiếm màu tím.

Phương Minh quay người lại, bản năng muốn dùng tay bắt lấy bàn tay cầm kiếm đó, nhưng nào ngờ, Phương Minh căn bản không nắm được tay hắn, tay hắn xuyên qua tay Phương Minh, nhưng thanh kiếm đó lại đâm về phía Phương Minh.Phương Minh lúc này trong lòng không có gì, chỉ dựa vào phản ứng bản năng, dùng chân khí của mình, muốn cứng rắn chống đỡ công kích.

Nhưng đồng thời cứng rắn chống đỡ thanh kiếm đó, Phương Minh cần dùng một thứ gì đó để quấy nhiễu.

Vì vậy Phương Minh lập tức hạ thấp người, rồi ngón tay chỉ vào một vũng nước trong đống đổ nát, kích một chút nước trong vũng nước đó, rồi hóa thành một mũi tên nước bắn về phía giáo chủ áo lam.Phương Minh vốn định dùng mũi tên nước này làm chiêu dương công, sau đó đỡ đòn công kích chân khí màu tím kia.Nhưng ngay khoảnh khắc mũi tên nước sắp đâm trúng giáo chủ áo lam, giáo chủ áo lam lại né tránh được.Mắt Phương Minh lúc này sáng lên, dường như đã biết được bí mật của hắn.

Trước đó, sắc mặt của giáo chủ áo lam đã trở nên căng thẳng.Lúc

này, giáo chủ áo lam dường như bí mật bị tiết lộ, chỉ điên cuồng tấn công Phương Minh.Phương Minh rõ ràng nhìn ra được vẻ sốt ruột của hắn.

Cái tên này không đáng tin, nếu hắn không đoán sai, giáo chủ áo lam này tuy không có gì có thể đánh trúng hắn, nhưng nhược điểm của hắn có thể là một thứ: nước.Để kiểm chứng phán đoán của mình, Phương Minh liền hết sức né tránh chứ không phản kích.

Đợi sau khi né đến gần vũng nước kia, hắn ngồi chờ giáo chủ áo lam tấn công.

Nhưng nào ngờ, giáo chủ áo lam lúc này không dám tiếp tục tiến lên ép Phương Minh đánh nữa, mà biến thanh kiếm màu tím trong tay thành một cây tiên tử màu tím, chỉ dám công kích từ xa.Phương Minh lúc này thầm nghĩ, "Phán đoán của mình chắc chắn tám chín phần đã đúng rồi."Thế là Phương Minh thò tay vào vũng nước kia, rồi dùng đạo lực của mình phát lực, khuấy động một trận sóng nước trong vũng nước.

Sau đó những giọt nước đó trên không trung hóa thành từng cây kim nước, rồi Phương Minh vung tay một cái, những cây kim nước trên không trung như tên rời cung, nhanh chóng bay về phía giáo chủ áo lam.

Giáo chủ áo lam né tránh không kịp, liền vung cây tiên tử màu tím trong tay ra.

Kết quả, rất nhiều kim nước đều bị cây tiên tử trong tay hắn hủy diệt, nhưng hắn cũng trúng vài cây kim nước.

Mấy cây kim nước đó xuyên thủng y phục của hắn, có vài cái thậm chí còn làm bật ra một chút máu.Biết được điều này, Phương Minh không khỏi mừng rỡ.

Cuối cùng cũng đã biết được điểm yếu của giáo chủ áo lam.Giáo chủ áo lam vừa thấy sơ hở của mình bị bại lộ, liền không dám tiếp tục xông lên tấn công nữa, lùi lại mấy bước, rồi nói:“Ngươi không ngờ lại có thể tìm ra sơ hở và điểm yếu của ta.

Ngươi quả thực có bản lĩnh.

Nhưng ngươi sẽ không thắng được ta đâu.

Ngươi nghĩ ta chỉ dựa vào việc không bị tấn công mà sống đến bây giờ sao?”Thế là, hắn niệm chú ngữ trong miệng, hai tay đan chéo, rồi từ từ từ trong cơ thể thấm ra một chất lỏng màu lam, giống như một chất lỏng đặc quánh, một thứ gì đó đặc biệt nhớt nháp, từ trên người hắn thấm ra, trông đặc biệt ghê tởm.

Sau đó, vật thể đó từ từ biến thành một hình người có kích thước gần bằng hắn, trong tay cầm một thanh trường kiếm màu lam.Phương Minh nhìn thấy, trong lòng đã hiểu rõ.

Hắn cảm thấy người này chỉ có thể né tránh và giao phong chính diện, vì vậy mới tạo ra phân thân này.Phương Minh thầm nghĩ,“Cái phân thân này có lẽ sẽ không sợ công kích bằng nước.

Chương 552

Cho nên chỉ cần đánh bại phân thân này, sau đó thuận thế dùng nước đánh trúng giáo chủ áo lam, như vậy là có thể thuận lợi thành công.”Đúng lúc đó, quái nhân màu lam cầm trường kiếm chém về phía Phương Minh.

Phương Minh cần gì phải sợ hãi, chỉ từ từ tụ tập đạo lực và chân khí trong tay, rồi ngưng tụ thành một thanh trường kiếm.Thế là Phương Minh và quái nhân màu lam giao phong trực diện.

Sau đó, không khí đột nhiên bùng lên một trận va chạm kịch liệt, rồi hoàn toàn tạo ra một luồng khí sóng.

Luồng khí sóng đó chấn động khiến đống đổ nát xung quanh cũng bị đẩy ra, biến thành một khoảng trống.Quái nhân màu lam lùi lại mười mấy bước, quỳ gục trước mặt Phương Minh.

Phương Minh cũng không cho hắn bất cứ cơ hội thở dốc nào, sau đó một bước lao lên, cầm trường kiếm đâm thẳng vào ngực hắn.

Sau đó, quái nhân màu lam lại biến thành một khối chất lỏng màu lam, rồi từ từ hóa thành không khí.Giáo chủ áo lam nhìn thấy phân thân của mình lại bị đánh bại một cách dễ dàng như vậy, lập tức hoảng sợ.

Nhưng Phương Minh lúc này đã chuẩn bị sẵn sàng công kích.

Trong chốc lát, Phương Minh lập tức di chuyển đến bên cạnh vũng nước kia, rồi hất một vũng nước lớn lên, sau đó trực tiếp xông về phía giáo chủ áo lam.

Giáo chủ áo lam lập tức bị xối nước, toàn thân ướt sũng.

Giáo chủ áo lam đột nhiên bị tấn công, không hề phòng bị, bởi vì

những công kích này quá nhanh, hắn căn bản không thể né tránh.Kết quả, giáo chủ áo lam trực tiếp quỳ gục trước mặt Phương Minh, như thể công lực đã hoàn toàn biến mất.

Phương Minh nhìn thấy công kích của mình quả nhiên có hiệu quả, liền thò tay vào nước, rồi tạo ra một thanh kiếm nước.

Sau đó hắn bay vút lên, bay đến bên cạnh giáo chủ áo lam, rồi một nhát kiếm chém xuống.

Giáo chủ áo lam trong nháy mắt bị chém trúng, rồi một vết máu từ vai hắn trực tiếp kéo dài xuống bụng.

Hắn loạng choạng lùi lại mấy bước, rồi máu bắt đầu chảy ra từ trên người hắn.Phương Minh nói:"Ngươi không thích thú việc giết người sao?

Vậy ngươi có biết cảm giác bị giết là thế nào không?

Vết thương của ngươi bây giờ có đau không?

Ta muốn ngươi biết mỗi người bị ngươi giết trước đây đã phải chịu đựng sự dày vò, đau khổ như thế nào?"Giáo chủ áo lam ôm vết thương, mồ hôi đầm đìa, không kìm được hét lớn:"A, không ngờ ta một đường đi đến bây giờ lại thất bại!"Phương Minh nói:"Nếu ngươi không có dục vọng giết người lớn đến thế, có lẽ đã không có kết cục ngày hôm nay.

Ta biết bây giờ ngươi có thể sẽ không hối hận, bởi vì thù của ngươi đã báo rồi.

Nhưng, ta có thể nói với ngươi, sau khi báo thù xong, cuộc đời của ngươi căn bản không có ý nghĩa gì, chẳng qua lại trở thành một cỗ máy dục vọng khác mà thôi."Giáo chủ áo lam chỉ ôm ngực, hai mắt vô thần, dường như đang suy tư.

Rồi, hắn như tỉnh ngộ:"Đúng vậy, ta vốn dĩ nên biết đủ rồi.

Nhưng ta đã sa vào tất cả những lỗ hổng của nhân tính, sa vào dục vọng.

Vốn dĩ, con người có quyền lựa chọn, nhưng một khi đã có được, lại muốn nhiều hơn." Hắn còn cười lạnh một tiếng, nói:"Thấy ta thua dưới tay ngươi, ta có chút hối hận rồi."Phương Minh nói:"Mọi thứ trên đời đều cân bằng.

Nếu ai muốn phá vỡ sự cân bằng, thì phải trả giá."Giáo chủ áo lam nhắm mắt lại, nằm xuống đất.

Phương Minh một chưởng đánh xuống, trực tiếp lấy mạng hắn.

Nhưng ngay khoảnh khắc giáo chủ áo lam chết đi, trên khóe miệng hắn dường như có một nụ cười nhẹ.

Hắn dường như đã nhìn thấy lại thôn trang hòa thuận ngày xưa, dân làng đang chờ đợi ở cổng thôn, và vươn tay về phía hắn là cha mẹ đã mất, là những người thân.

Mọi thứ thật bình yên và tươi đẹp.

Hắn cũng biến trở lại thành thiếu niên rạng rỡ, hoạt bát ngày nào.

Chỉ tiếc là, tất cả đã quá muộn.Sau khi giải quyết xong giáo đường đó, Phương Minh lập tức đi đến đại lao, muốn tìm Tôn Ngộ Không.

Sau khi Phương Minh rời đi, một đám đông người dân Thiên Hương thành vây lại, thầm nghĩ rốt cuộc là ai đã ra tay trút giận cho họ?

Mọi thứ đều khôi phục bình thường, con trai nhà đồ tể không còn điên dại, những người phụ nữ trong thành cũng trở lại dáng vẻ thục nữ lương thiện như xưa, học sinh cũng biến trở lại dáng vẻ ngoan ngoãn.

Mọi người ở giáo đường đốt lửa trại, muốn ăn mừng chuyện quốc

gia đại sự này.Lúc đó, Phương Minh đi vào đại lao, thấy Tôn Ngộ Không đang mê man ngủ trong ngục.

Hắn vội vàng đi vào, rồi đánh thức Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không cuối cùng với vẻ mặt kinh ngạc, rồi nói:“Đừng động vào con!” Để Phương Minh nhìn rõ ràng người đang đứng trước mặt mình, Tôn Ngộ Không mới thở phào nhẹ nhõm, rồi nói:“Sư phụ, con đang ở đâu?

Con vốn đang nghe lén trên xà nhà, nhưng đột nhiên bị người ta khống chế từ phía sau.

Con cũng không biết chuyện gì, đột nhiên trúng yêu thuật, bị mê man đi.”Phương Minh nói:“Không cần lo lắng, mọi chuyện đã kết thúc rồi.”Tôn Ngộ Không hỏi:“Cái gì?

Kết thúc rồi?

Con thấy đối thủ lần này khá lợi hại, ngay cả con cũng có thể bị làm cho mê man.

Chương 553

Là người của Hoàng thượng làm sao?"Phương Minh lắc đầu, nói:"Sau khi ngươi bị làm cho mê man, bọn chúng phái người giết chết Hoàng thượng, rồi đặt ngươi ở bên cạnh, nhằm đổ tội cho ngươi."Tôn Ngộ Không nghe vậy, lập tức kinh hãi:"Cũng quá đáng rồi chứ?

Đến bây giờ chưa từng có ai dám vu oan cho con, lại có gan lớn đến vậy.

Vậy rốt cuộc là ai đã tiêu diệt bọn chúng?"Phương Minh nói:"Đại khái hình như là vì nội bộ phản loạn, có người phản đối quyền lợi của giáo chủ, thế là đại chiến một trận.

Cả giáo đường đều bị hủy diệt, rồi tất cả đều đồng quy vu tận.

Đối với chúng ta cũng là một kết cục tốt."Tôn Ngộ Không nghe xong, nói:"Hóa ra là người nhà tự đánh nhau.

Cái giáo hội đó cũng có thực lực, và còn có một số yêu thuật, hại người hại mình.

Nếu chúng ta chiến đấu có lẽ sẽ chịu thiệt thòi."Phương Minh gật đầu:"May mắn là bây giờ mọi chuyện đã kết thúc rồi.

Bây giờ chúng ta có thể thu dọn hành lý, rồi rời khỏi nơi này."Tôn Ngộ Không gật đầu, thế là hai người rời khỏi đại lao.Vì Hoàng thượng đã băng hà mà lại không có con nối dõi, nên hiện tại thực quyền của Thiên Hương thành nằm trong tay Kiều An Bắc.

Nhưng Kiều An Bắc bây giờ đã cải tà quy chính, Phương Minh cũng đã thông tuyến với Kiều An Bắc, nên Kiều An Bắc cũng sẽ không để lộ bí mật.Tối hôm đó, toàn thể cư dân Thiên Hương thành

cũng mời Phương Minh tham gia buổi tiệc cuồng hoan tối hôm đó.

Toàn bộ người dân trong thành đều vô cùng vui vẻ, hưng phấn nhảy múa trong thành.

Tất cả mọi người đều như một gia đình, mang đồ ăn trong nhà ra, rồi trẻ con chơi đùa với nhau, người lớn trò chuyện.

Toàn bộ cảnh tượng đặc biệt náo nhiệt, cũng đặc biệt ấm cúng và hòa thuận.Phương Minh cũng cảm nhận được cảm giác hòa thuận đã lâu không thấy đó.

Các sư đồ cũng chơi đùa vui vẻ với người dân trong thành.Cuối cùng, ngày hôm sau, Phương Minh và Kiều An Bắc cáo biệt, lại đặt chân lên một hành trình mới.

Lần này, đi mãi đi mãi, đến một khu rừng thần bí.

Nơi đây thậm chí còn không có tiếng gió thổi qua lá cây, nên khiến người ta cảm thấy quỷ dị.

Phương Minh và Tôn Ngộ Không đi cả buổi sáng mà vẫn không thấy lối ra, cảm thấy có chút không ổn, tiếp tục đi đường.

Hắn biết có người đang theo dõi từ phía sau.Phương Minh cứ đi mãi, nhưng cả khu rừng dường như không có điểm cuối, vô biên vô tận.

Thực tế là, khu rừng này căn bản không tồn tại.

Phương Minh khẩn trương đi theo Tôn Hầu tử, chỉ sợ lát nữa đi lạc sẽ khó tìm.

Bởi vì hắn đã sớm cảm nhận được nơi rừng cây này có điều bất thường, phảng phất như có người đang theo dõi, đang rình mò hành động.

Quả nhiên, trong một sơn động, có hai con yêu quái đang dùng

Thông Thiên Nhãn thuật để âm thầm quan sát Phương Minh.

Một trong số chúng nói với con yêu quái còn lại: "Đại ca, ta thấy giờ ta nên ra tay, bắt hết một mẻ, như vậy bảo vật trên người bọn chúng sẽ là của ta." Con yêu quái còn lại lắc tay, nói: "Bây giờ chưa phải lúc, ta phải tĩnh quan kỳ biến, xem mấy người đó có bản lĩnh và chiêu thức gì.

Đúng như câu 'biết mình biết người, trăm trận không thua'.

Ta nhất định phải có vạn phần nắm chắc mới ra tay, như vậy mới có thể làm việc không một kẽ hở.

Hơn nữa, ít nhất con khỉ cầm gậy kia, vừa nhìn đã thấy không phải loại dễ chọc, công lực có lẽ cao.

Thận trọng vạn năm thuyền, nếu lần này ta muốn vớ được một mẻ lớn, thì càng phải cẩn thận." Con yêu quái kia nghe xong nói: "Đại ca nói đúng a!

Nhưng ta cũng phải có lúc ra tay chứ, nếu cứ thế này thì có thể chúng sẽ nhìn ra vài điểm sơ hở, phá vỡ trận pháp của ta mà thoát khỏi khu rừng quỷ mị đó." Con yêu quái kia tự tin cười nói: "Cứ yên tâm, cái này ta đã sớm an bài rồi, cứ chờ xem, ta nhất định sẽ khiến bốn tên đó không còn một mảnh, tuyệt đối không để lại dấu vết gì." Nói xong, chỉ thấy hắn vung tay lên, lập tức một màn sương mù dày đặc bao trùm khu rừng.

Phương Minh vừa đi vừa nhìn màn sương mù, nó lặng lẽ nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

Trong lòng Phương Minh cũng thấy lạ, dường như cảm ứng được có thứ gì đó sắp sửa ập đến, nên không khỏi nâng cao cảnh giác.

Đồng thời hắn cũng nhắc nhở Tôn Hầu tử, nói: "Mấy người nghe đây, ta thấy màn sương mù này không có ý tốt, mọi người cũng đề

phòng, đừng quá lơ là, cẩn thận bị yêu quái lợi dụng sơ hở.” Trư Bát Giới bĩu môi nói: “Sư phụ, không phải chỉ là sương mù thôi sao?

Con thấy người cứ nghi thần nghi quỷ từ hai ba tháng nay rồi, đâu có lợi hại bằng Hầu ca chứ?” Phương Minh đương nhiên nghe ra ý châm chọc trong lời nói, chỉ là không thèm chấp với Trư Bát Giới.

Lợi hại hơn Tôn Hầu tử ư?

Cái đó đương nhiên rồi, với thực lực hiện tại của hắn, mười tên Tôn Hầu tử cũng chẳng là gì.

Thấy Trư Bát Giới không hiểu chuyện, Phương Minh cũng không nói thêm.

Dần dần, sương mù càng lúc càng dày đặc, tựa như không thể nhìn rõ mọi thứ, cách duy nhất để cảm tri đối phương là thông qua đối thoại.

Nhưng không ai biết rằng, trong màn sương trắng dày đặc ấy, ác ma đang lộ ra hàm răng nanh lạnh lẽo.

Dù không ai có thể nhìn thấy tình hình của đối phương, Phương Minh và Tôn Hầu tử vẫn liên tục đối thoại, báo cáo vị trí của mình, chỉ sợ lỡ một cái lại thiếu mất một người.

Phương Minh lúc này cũng đang cưỡi ngựa, dùng thần lực cảm tri mọi thứ xung quanh, hắn biết chắc chắn có thứ gì đó đang ẩn mình trong màn sương trắng, nhưng không biết mục đích của những thứ đó là gì?

Chương 554

Tốt hay xấu, những điều này đều không thể biết được.

Lúc này, trong lòng Phương Minh cũng đang tự hỏi, rốt cuộc là thứ gì đang theo dõi mình?

Tôn Ngộ Không vẫn một vẻ trời không sợ đất không sợ, vẫn đi phía trước nhất đội ngũ, nghênh ngang bước đi, không hề để màn sương mù này vào mắt, bởi vì trong lòng hắn đã là một sự tồn tại vô địch thiên hạ rồi.

Cũng khó trách, sau khi Phương Minh giúp hắn thoát khỏi rất nhiều yêu ma quỷ quái thân hoài tuyệt kỹ, Tôn Hầu tử luôn cảm thấy thực lực của mình rất mạnh, khó trách lại có tâm lý kiêu ngạo tự mãn như bây giờ.

Phương Minh thầm nghĩ, lúc nào phải tìm cơ hội để làm mất nhuệ khí của hắn mới được, cứ thế này e rằng sẽ lạc mất phương hướng, không chừng lại chịu thiệt thòi thì sao?

Ngay lúc đó, Trư Bát Giới nói: “Hầu ca, sương mù dày đặc quá à?

Con cảm giác có một dự cảm không lành?” Từ phía trước đội ngũ truyền đến tiếng Tôn Hầu tử, “Có thể có gì chứ?

Ta không tin trong sương mù có thể giấu dao sao?

Hơn nữa...” Tôn Hầu tử đột nhiên dừng lại, không khí rơi vào một khoảng lặng.

Trư Bát Giới có chút sợ hãi, nói: “Hơn nữa gì?

Hầu ca, nói hết câu đi!” Nhưng không có tiếng đáp lại, ngay lập tức Trư Bát Giới biết đã gặp chuyện rồi, Tôn Hầu tử biến mất không dấu vết.

Điều này thực sự khiến ba người còn lại là Phương Minh kinh ngạc, lẽ ra với thân thủ của Tôn Hầu tử, nếu có người âm thầm tiếp cận, hắn sẽ không thể không cảm ứng được.

Chắc chắn có công pháp đặc biệt, Phương Minh nhíu chặt mày, bắt đầu lo lắng.

Bởi vì hiện tại hắn hoàn toàn không biết đối phương là người phương nào?

Cứ thế này thì khó mà ra tay.

Phương Minh đang lo lắng liệu chúng có ra tay tàn sát hay không, nếu vậy, hắn phải nhanh chóng tìm ra con yêu quái đó mới được.

Ngay lúc đó, nhanh như điện chớp, một sợi dây thừng đột nhiên từ một hướng trong màn sương mù bay ra, phóng về phía Phương Minh.

Phương Minh đang ngồi trên lưng ngựa, sợi dây thừng đó cuốn chặt lấy hắn.

Nhưng khi sợi dây thừng bắt đầu phát lực, muốn kéo Phương Minh về một hướng nào đó, thì lại không thể kéo hắn đi được.

Thì ra Phương Minh đang âm thầm phát lực, dùng Càn Khôn Đạo Pháp, áp chế yêu thuật trên sợi dây thừng này.

Phải biết Càn Khôn Đạo Pháp không phải công phu ba chân bốn cẳng, mà là Đạo Pháp chỉ có cấp Thiên Tôn mới có thể thi triển.

Nếu không phải Phương Minh có thiên phú thông minh phi thường, cũng khó lòng nắm giữ hoàn toàn.

Hiện tại, dựa vào chiêu Lực Bạt Thiên Quân trong Càn Khôn Công Pháp, hắn ổn định hạ bàn, rồi hạ thấp trọng tâm, hô hấp đều đặn, khí trầm đan điền, sau đó toàn thân kinh mạch và gân cốt đều phong bế.

Như vậy, dù có sức mạnh bạt núi thái sơn, cũng không thể di

chuyển nửa bước.

Chính chiêu thức này đã khiến hắn vững như Thái Sơn, không bị kéo đi.

Sợi dây thừng nhận thấy vô ích, liền giảm lực, rồi biến mất trong màn sương mù.

Màn sương mù cũng theo đó tan biến, nhưng khu rừng đáng sợ trước đó cũng hoàn toàn biến mất, nơi đây biến thành một vùng đất hoang vu, tầm mắt chỉ thấy đất vàng và những ngọn núi trọc, xung quanh không một chút sinh khí nào.

Trong phạm vi trăm dặm, chỉ còn mình Phương Minh ngồi trên lưng ngựa, Trư Bát Giới, Sa Tăng và Tôn Hầu tử có lẽ đều đã bị kéo đi từng người một.

Tình huống này thực sự khiến Phương Minh có chút đau đầu.

Bởi vì ở một nơi trước không thôn sau không quán, chim không thèm ỉa thế này, khó mà biết chúng bị kéo đi đâu, thân phận của đối phương cũng không thể biết được.

Nhưng từ pháp thuật che mắt mà chúng thi triển, có thể thấy chúng đã làm chuyện xấu xa này trong một thời gian dài rồi.

Phương Minh thầm nghĩ, rồi nhìn quanh, khởi động Thần Lực Truy Tung của mình.

Chiêu thức này có sự khác biệt một trời một vực so với Thiên Nhãn thuật thông thường.

Rất nhanh, Phương Minh đã có phát hiện.

Thần Lực Truy Tung cũng là một trong những tuyệt kỹ, sở trường độc môn của Phương Minh.

Chiêu thức này không chỉ có phạm vi rộng mà còn cực kỳ tỉ mỉ.

Lấy ví dụ, một con kiến ở cách xa ngàn dặm, hắt hơi một cái, hắn cũng có thể cảm ứng được.

Loại năng lực nghịch thiên như vậy, Phương Minh chỉ có được khi tu luyện.

Chương 555

Từ trước đến nay, hắn đều dựa vào chiêu thức này để cảm ứng những nguy hiểm tiềm tàng, cũng đã hóa giải được rất nhiều phiền phức.

Quả nhiên, ở một ngọn núi đất cách đó tám trăm năm mươi dặm, Phương Minh cảm ứng được.

A, ở đó có dấu hiệu sinh mệnh cường liệt, hắn có thể cảm nhận bên trong có một sơn động, trong sơn động có hai con yêu quái, và nếu cảm nhận sâu hơn nữa, có thể cảm ứng được khí tức của Tôn Hầu tử, Trư Bát Giới và Sa Tăng.

Đúng là đã tìm thấy hang ổ của chúng, bây giờ việc cần làm là bắt hết một mẻ.

Dọc đường đi, hắn gặp rất nhiều gian nan hiểm trở.

Trong lòng Phương Minh cũng hiểu rõ những yêu quái này, một số thì mê đắm công pháp tà ác, một số thì sở hữu vũ khí bí mật, nên hắn cũng không hề lơ là.

Rất nhanh, hắn bay đến gần sơn động, có thể cảm nhận được những thứ tà ác phát ra từ bên trong.

Phương Minh không hề manh động, từ từ quan sát, để tránh đánh rắn động cỏ, hắn gần như nín thở.

Trong sơn động, hai con yêu quái đang kịch liệt bàn tán.

Một trong số chúng có mái tóc vàng óng, mặt mũi hung tợn, nom hệt như một kẻ cùng hung cực ác.

Trên mặt hắn có vài nốt đen, khi nói chuyện miệng còn lộ ra hàm răng nanh, y như một con dã thú hung mãnh thành tinh.

Con còn lại không hung thần ác sát như vậy, nhưng từ ánh mắt hắn có thể toát lên một vẻ âm hiểm.

Chỉ thấy hắn có một đôi mắt phượng đơn, đường kẻ mắt dài và mảnh kéo dài sang hai bên, sắc mặt tái mét, quanh miệng mọc ria mép màu tím dài, thân hình cao gầy, cũng mọc một hàm răng nanh lởm chởm, khiến người ta nhìn mà phát khiếp.

Chỉ thấy con yêu quái tóc vàng nói với con yêu quái tóc tím: "Tử Đàn đại ca, lần này xem ra ta vớ được một mẻ lớn rồi, không nói gì khác, riêng cái tên Tôn Hầu tử kia, chừng đó công lực và tu vi cũng đủ giúp ta tăng tiến mấy trăm năm.

Thêm mấy tên còn lại, đúng là một miếng thịt béo bở!

Lần này ta thật sự phát tài rồi." Con yêu quái tóc tím dùng giọng trầm thấp nói: "Quỷ Báo đệ đệ, đừng vội mừng quá sớm, quên rằng trong màn sương mù, Nhiếp Hồn Thằng của ta không bắt được toàn bộ sao?

Có một tên đã lọt lưới, không theo lệ thường.

Nhiếp Hồn Thằng từ trước đến nay chưa từng thất thủ, chỉ cần bị trói là nhất định sẽ bị kéo đi, nhưng tên đó lại có khả năng thoát khỏi loại thần lực này, thực lực nhất định không thể xem thường.

Không chừng hắn sẽ tìm đến tận cửa để đòi người, ta nhất định phải chuẩn bị vạn phần chu đáo.

Tuy ta thu hoạch khá lớn, nhưng không thể để công dã tràng được.

Ta đã tu luyện ở đây trăm năm, lần này càng là cơ hội để ta phi thăng.

Chỉ cần luyện hóa hết công lực của mấy tên này, ta có thể đứng ở thế bất bại.

Khi đó, ta hành tẩu giang hồ sẽ hô mưa gọi gió, thiên hạ vô địch, từ đó sáng tạo nên cơ nghiệp thiên thu vạn đại, rồi trở nên không ai bì kịp.

Như vậy cũng không uổng công ta khổ luyện trăm năm ở đây." Phương Minh thầm nghĩ, tên yêu quái Tử Đàn này trí tuệ cũng khá, lại có thể đoán được hành tung của mình, đoán đúng đến tám chín phần, quả nhiên lão mưu thâm hiểm.

Con yêu quái Quỷ Báo gật đầu, nói: "Đúng vậy, ta làm bao nhiêu việc cũng chưa từng thất thủ, lần này khó khăn lắm mới có được một miếng thịt béo bở lớn đến vậy, tuyệt đối không thể để công cốc.

Cho dù tên đó có bản lĩnh trời cũng không sợ, ta tin rằng chỉ cần hai huynh đệ ta đồng tâm hiệp lực, bất kể là ai, nhất định có thể đánh bại hắn." Phương Minh nghe xong, lại đổi hướng, tiếp tục nghe lén.

Lúc này, hắn đã đến gần nơi giam giữ Tôn Hầu tử, Trư Bát Giới và Sa Tăng.

Hôm nay, Trư Bát Giới và Sa Tăng bị trói cùng nhau, Tôn Hầu tử thì bị đặt ở một nơi khác.

Nếu là sợi dây trói thông thường thì Tôn Hầu tử chắc chắn có thể dễ dàng thoát ra, nhưng Phương Minh nhìn kỹ thấy sợi dây trói này có chỗ đặc biệt.

Sợi dây thừng trên người hắn không phải sợi dây thông thường, mà là Loạn Hồn Tỏa.

Cái gọi là Loạn Hồn Tỏa, là do yêu quái dùng huyết nhục không ngừng nuôi dưỡng một con cóc, tổng cộng phải nuôi dưỡng tám mươi mốt năm, sau đó giết con cóc, lấy tinh huyết của nó, rồi lấy một sợi tơ tằm, ngâm chín chín tám mốt ngày, cuối cùng dùng pháp thuật ngưng luyện mà thành.

Thời gian làm ra rất lâu, cũng là một sự hao tổn tinh lực cực kỳ lớn đối với người chế tạo.

Đây là bí pháp của phái Hắc Phong Cốc, một khi thành công, sợi dây thừng sẽ có tác dụng nhiếp lấy hồn phách, làm loạn tâm trí con người.

Nhẹ thì hôn mê, nặng thì biến thành cái xác không hồn.

Tóm lại, nếu bị Loạn Hồn Tỏa trói chặt, thì không thể thi triển một chút pháp lực nào.

Nếu cưỡng ép thi triển pháp thuật, chỉ khiến bản thân suy kiệt hơn, thậm chí có nguy hiểm đến tính mạng.

Phương Minh không khỏi cảm thán: "Dám dùng Loạn Hồn Tỏa, đúng là đủ ti bỉ!

Chắc chắn là loại yêu quái tà phái nào đó rồi, xem ta thu thập ngươi đây." Nói xong, Phương Minh đi sang chỗ khác, chuẩn bị xông vào động.

Chương 556

Ở bên Tôn Hầu tử, tuy đã tỉnh, muốn thoát khỏi sợi dây trói trên người, nhưng Tôn Hầu tử cũng nhận thức rõ sợi dây trói trên người mình là Loạn Hồn Tỏa, nó sẽ khiến công lực của mình hoàn toàn mất đi.

Mặt khác, hắn cũng muốn tĩnh quan kỳ biến, xem mấy con yêu quái đó định xử trí mình thế nào?

Chúng có mưu đồ gì?

Không chừng trong lòng hắn cũng đang nghĩ, vì sao sư phụ của mình lại không bị bắt đi?

Chẳng lẽ chê sư phụ công nghệ quá kém?

Thấy không có thực lực?

Bây giờ hắn chỉ có thể như vậy.

Ở bên Phương Minh, hắn nghĩ nếu mạo hiểm xông vào, không chừng sẽ bị một số công pháp tà ác ảnh hưởng, ngược lại sẽ bất lợi cho mình.

Thế nên hắn quyết định dùng chiêu 'chẳng đánh mà tự chiêu', 'mời quân vào rọ', rồi để chúng tự báo tên tuổi.

Như vậy cũng tiện cho Phương Minh hiểu được mục đích và thủ đoạn của chúng, từ đó 'đối chứng hạ dược', thu thập chúng một thể.

Trong lòng hắn, Phương Minh thổi nhẹ một hơi vào không khí.

Rồi từ từ, một hình dáng giống Phương Minh hiện ra trong không khí.

Cái giả nhân đó gật đầu với Phương Minh, hiển nhiên biết ý của

hắn, rồi nghênh ngang đi vào sơn động.

Hắn đi đến cửa động bắt đầu không ngừng đập cửa, lớn tiếng gây ồn ào, nói: "Yêu quái bên trong nghe đây!

Hôm nay ta đến thu phục các ngươi, mau ra đây gặp ta!

Ta sẽ đánh cho các ngươi tơi bời hoa lá." Con yêu quái Tử Đàn và Quỷ Báo mở cửa động, nhìn thấy ngoài cửa chỉ có một mình Phương Minh đứng lẻ loi, và đang lớn tiếng khiêu khích chúng muốn đơn đấu.

Con yêu quái Tử Đàn vẫn như mọi khi không hề biến sắc, nhưng con Quỷ Báo thì không nhịn được nữa, nói: "Gan lớn thật!

Ta không đi tìm ngươi, ngươi lại tự dâng lên tận cửa rồi.

Ngươi có biết đây là đâu không?

Dám lớn tiếng khiêu khích, ta sẽ cho ngươi có đi mà không có về, chờ đấy!" Con yêu quái Tử Đàn đứng bên cạnh nhíu chặt mày, nói với Quỷ Báo: "Khoan đã, Báo đệ, phải cẩn thận đấy, coi chừng có gian trá." Quỷ Báo nói: "Yên tâm đi, ca ca, ta nghĩ hắn cũng chẳng có bản lĩnh thật sự gì đâu.

Ta đi một lát rồi về, khi đó ta sẽ mang đầu hắn đến gặp huynh.

Huynh đệ ta sắp nổi danh giang hồ rồi, tuyệt đối không thể bị một tên tiểu tốt vô danh như vậy sỉ nhục, chẳng phải sẽ mất mặt lắm sao?

Hôm nay hắn dám đến tận cửa nhà ta mà 'hỗn láo', ta sẽ đánh cho hắn rụng hết răng, xem hắn còn bản lĩnh gì!" Con yêu quái Tử Đàn nói: "Được rồi, nhưng nhất định phải chú ý an toàn đấy, ta luôn cảm thấy có gì đó không ổn." Quỷ Báo nói: "Yên tâm đi, ca ca, ta đi một lát rồi về ngay." Rất nhanh, Quỷ Báo thể hiện tốc độ trời sinh của mình, lao như bay về phía Phương Minh.

Cái giả Phương Minh đó vừa thấy Quỷ Báo phi đến, liền bay về

phía xa, muốn dẫn hắn đến một nơi vắng vẻ khác, như vậy chia cắt từng người cũng có lợi cho Phương Minh tấn công.

Quỷ Báo thì không để ý.

Phương Minh nhanh chóng dẫn Quỷ Báo đến một nơi vắng vẻ, rồi dừng lại.

Quỷ Báo thấy hắn cũng dừng lại, nói: "Sao vậy?

Sợ rồi à?

Kéo ta đến đây rồi định đầu hàng sao?

Nếu bây giờ ngươi chịu cầu xin tha mạng, ta không chừng sẽ cho ngươi một cái chết sảng khoái.

Dù sao ta cũng thấy ngươi không có pháp lực, không cần thiết để ta phải hấp thu công lực của ngươi." Lời này vừa thốt ra, Phương Minh nhướng mày, nói: "Hấp thu công lực?

Chẳng lẽ đó là mục đích của ngươi?" Quỷ Báo cười ha ha, nói: "Đã vậy thì ta đại phát từ bi nói cho ngươi biết, để ngươi chết cũng làm một con quỷ minh bạch.

Ta và đại ca ta tu luyện ở đây trăm năm, vì muốn gây dựng danh tiếng trong Yêu giới, gây dựng thiên hạ riêng của ta.

Nhưng nếu muốn nâng cao thực lực, thì phải không ngừng tu luyện, tu luyện cả ngàn năm, thậm chí vạn năm.

Kiểu tu luyện khô khan đó, ta sẽ không chọn.

Thế nên ngẫu nhiên ta có được Âm pháp của phái Hắc Phong Cốc, cuối cùng ta đã luyện thành.

Chỉ cần hấp thu công pháp của người khác là có thể tăng công lực.

Cứ thế này, ta và đại ca ta hiện giờ đã ở trình độ mà người khác

không thể nào theo kịp.

Chương 557

Thế nên ta nói cho ngươi biết, đám đồ đệ của ngươi bây giờ đã là vật trong túi của ta và đại ca, bao gồm cả ngươi sắp sửa biến thành một đống tro tàn.

Sao?

Ngươi không cảm thấy tuyệt vọng sao?" Phương Minh cười cười, nói: "Tuyệt vọng ư?

Ta tin rằng lát nữa ngươi sẽ hiểu thế nào là cảm giác tuyệt vọng." "Đến chết rồi còn cứng miệng, chết đi!" Quỷ Báo quát lớn một tiếng, rồi một bước vọt đến chỗ Phương Minh, cái giả Phương Minh trước tiên giao đấu với hắn vài chiêu, rồi buộc hắn phải dùng công phu bản gia.

Quả nhiên, sau ba chiêu hai thức, Quỷ Báo đã lộ ra thực lực thật sự, thì ra hắn dùng Quỷ Ảnh Mê Bộ của phái Hắc Phong Cốc.

Loại công pháp này Phương Minh cũng từng thấy, dựa vào việc hủy hoại huyệt vị của bản thân, quán nhập một số tâm pháp quỷ ảnh, từ đó thôi sinh ra những công pháp khác biệt, thực lực tăng vọt.

Quả nhiên, Quỷ Báo sử dụng công pháp, trong nháy mắt đã lóe lên phía sau lưng cái giả Phương Minh, rồi một cước giáng xuống.

Cái giả Phương Minh đó tốc độ cũng lợi hại, lộn ngược lên, tránh thoát.

Sau vài hiệp, Quỷ Báo nói: "Nếu ngươi cứ tiếp tục né tránh như vậy, ta sẽ khiến ngươi chết không toàn thây." Quả nhiên Quỷ Báo bắt đầu tăng tốc, lại thêm việc sử dụng Quỷ Ảnh Tâm Pháp, cuối cùng nhân lúc cái giả Phương Minh sơ ý, một cước giáng xuống, cái giả

Phương Minh trong nháy mắt đã bị đập xuống đất, phát ra một tiếng nổ lớn, rồi hóa thành tro tàn.

Quỷ Báo nhìn cảnh tượng đó, nói: "Không ngờ lại yếu ớt đến vậy, đáng tiếc ta còn chưa dùng hết toàn lực." Không sao cả, dù sao Phương Minh cũng đã hiểu rõ năng lực của Quỷ Báo, liền hiện ra chân thân.

Quỷ Báo lúc này ngây người ra sao?

Thì ra cái tên hắn vừa đánh chết chỉ là một phân thân, nhưng hắn cũng không để vào mắt, nói với Phương Minh: "Ngươi đúng là đủ cẩn thận đấy, lại dùng một phân thân để lừa ta sao?

Ta bây giờ đang hăng máu, hy vọng ngươi đừng yếu ớt như cái phân thân kia, có thể cho ta chơi thêm vài hiệp." Phương Minh cười nói: "Ngươi đã chuẩn bị nếm thử tư vị của sự tuyệt vọng chưa?" Quỷ Báo cắn răng, nói: "Tìm chết!" Rồi hắn dùng Quỷ Ảnh Bộ Pháp, bắt đầu tấn công Phương Minh toàn diện, nhưng Phương Minh đều có thể dễ dàng phòng thủ, sau vài hiệp, Phương Minh không hề hấn gì.

Quỷ Báo mồ hôi đầm đìa, trong lòng nghĩ: Quả nhiên không phải hạng xoàng.

Phương Minh nói: "Bây giờ đến lượt ta rồi chứ." Rồi Phương Minh bắt đầu thể hiện công kích.

Điều khiến Quỷ Báo không ngờ là: Phương Minh đang dùng Quỷ Ảnh Bộ Pháp, chính là chiêu thức mà Quỷ Báo vừa thi triển, biến ảo khôn lường, tốc độ cực nhanh, hiển nhiên là còn nhanh hơn tốc độ của Quỷ Báo một bậc.

Trong lòng Quỷ Báo thầm kêu không hay, thì ra tên tiểu tử này tâm cơ sâu xa đến vậy, trước đó chỉ là giả tượng, thực lực chân chính thực sự sâu không lường được, thậm chí còn đáng sợ.

Phương Minh nói: "Ta thấy ngươi vẫn chưa biết thế nào là nỗi sợ hãi và tuyệt vọng thật sự.

Dưới đây, ta sẽ cho ngươi lĩnh giáo Hắc Phong Cốc Quỷ Ảnh chân chính." Nói xong, trên khoảng đất trống đó, xuất hiện hàng trăm cái bóng ma, những bóng ma đó đều có dáng vẻ của Phương Minh.

Quỷ Báo lúc này hoa mắt chóng mặt, căn bản không phân biệt được cái nào là phân thân?

Cái nào mới là Phương Minh thật sự?

Hắn lúc này mới hiểu rõ khoảng cách giữa hai người, quả nhiên, một tiếng lệnh hạ, tất cả Phương Minh trực tiếp tấn công Quỷ Báo, cho dù Quỷ Báo tốc độ có nhanh đến đâu, cũng không chống lại được công kích của hàng trăm Phương Minh, trong thời gian ngắn ngủi đã bị đánh cho bán sống bán chết.

Quỷ Báo lê lết thân mình tàn tạ trên đất, không tin rằng bản lĩnh khổ luyện của mình lại yếu ớt đến vậy, không kìm được mà rơi lệ, miệng lẩm bẩm kêu la: "Đại ca, trả thù cho ta, đại ca!!" Con yêu quái Tử Đàn nghe tiếng kêu la vội vàng hiện thân.

Quỷ Báo đại hỉ vọng, nói: "Xong rồi, đại ca ta còn lợi hại hơn ngươi, hắn am hiểu mê thuật, có thể phục chế công pháp của ngươi, chờ chết đi!" Chưa kịp nói hết, Phương Minh một chưởng giáng xuống.

Con yêu quái Tử Đàn quát lớn "Dừng tay!", nhưng khi bàn tay Phương Minh hạ xuống, Quỷ Báo đã bỏ mạng nơi hoàng tuyền.

Phương Minh chém giết Quỷ Báo xong, ngẩng đầu nhìn con yêu quái Tử Đàn đang lơ lửng trên không.

Con yêu quái Tử Đàn vốn luôn trầm trọng, lãnh tĩnh, giờ đây gân xanh nổi đầy mặt, nghiến răng nghiến lợi, mồ hôi đầm đìa, dùng ánh

mắt hung ác nhìn chằm chằm Phương Minh, dường như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Cuối cùng, hắn nghiến răng nghiến lợi nói: "Ngươi đã giết đệ đệ của ta, ta muốn ngươi nợ máu phải trả bằng máu!

Năm xưa hai ta khổ luyện trăm năm ở nơi hoang vu này, vì muốn có một ngày hoành hành giang hồ, xưng bá thiên hạ.

Nhưng đáng thương cho Báo đệ của ta, chưa kịp xuất sư đã chết, món nợ này ta sẽ tính hết lên người ngươi, mau mau chịu chết đi!" Phương Minh bất đắc dĩ nhún vai, nói: "Ngươi muốn xưng bá giang hồ, ta không có ý kiến gì, chỉ là ngươi xui xẻo thôi, lại đụng phải chủ nhân như ta, đủ để ngươi uống một hũ rồi đấy.

Xem ta không đánh cho ngươi sống không bằng chết, chết không thể được." Hắn nói tiếp: "Ta cũng nhắc nhở ngươi một câu, may mà ngươi chưa đụng phải ta, chứ với hai ba cái trình độ đó của ngươi, trên giang hồ cũng chẳng làm nên trò trống gì.

Người ngoài có người, trời ngoài có trời, chút công phu ba chân bốn cẳng đó, không bị người khác đánh chết mới lạ.

Hôm nay ta thu thập ngươi, cũng coi như làm một việc tốt." Lời nói tuy không giả, nhưng con yêu quái Tử Đàn không hề có ý lùi bước, ánh mắt lạnh lùng âm hiểm, nói: "Đủ rồi!

Nếu ta có thể hấp thu được năng lực của ngươi và đồ đệ ngươi, ta dám cá rằng cả thiên hạ này không ai có thể đánh bại ta.

Khi đó ta sẽ là thiên hạ chí tôn, không ai làm gì được ta, đợi đến khi đại công cáo thành, thiên hạ sẽ vì ta mà chiến đấu." Phương Minh nói: "Ngươi nghĩ cũng đơn giản thật đấy.

Muốn thiên hạ vì ngươi mà chiến đấu thì trước tiên hãy qua được cửa của ta đã!

Ta cũng có thể có trách nhiệm nói cho ngươi biết, nếu ngươi không đi, ngươi sẽ giống như đệ đệ Quỷ Báo của ngươi mà bỏ mạng tại đây.

Nơi này là đích đến cuối cùng của ngươi, chịu chết đi." Con yêu quái Tử Đàn không nói nhiều, hắn lơ lửng trên không, rồi hai tay tự nhiên mở ra, trong lòng bàn tay xuất hiện một số chân khí hình ngọn lửa màu tím.

Chương 558

Những chân khí đó tụ tập trong tay Tử Đàn, đôi mắt hắn mở to, trong con ngươi cũng toát ra ngọn lửa màu tím.

Ngay lúc đó, ngón tay hắn hơi run rẩy, rồi một đốm lửa nhỏ tụ lại trên ngón tay hắn.

Sau đó hắn khẽ thổi một hơi, đốm lửa đó trong nháy mắt biến thành một quả cầu lửa khổng lồ, bay về phía Phương Minh.

Phương Minh nhanh chóng cảm ứng được chân lực bên trong.

Rất nhanh, Phương Minh gần như đồng thời, rồi thi triển ra chiêu thức Toái Không Chưởng khác trong Càn Khôn Công Pháp.

Toái Không Chưởng cũng là công pháp thượng tầng trong Càn Khôn Công Pháp, người bình thường dốc hết sức học cả đời, hao phí cả đời tinh lực cũng chỉ có thể học đến đệ tam trọng, nhưng Phương Minh thì khác, hắn là đệ tử của Hồng Mông vĩ đại thời viễn cổ, có thể nắm giữ đệ cửu trọng Thiên Băng Địa Liệt.

Một chiêu này vừa xuất ra, chắc chắn kinh thiên động địa, nên Phương Minh không định tùy tiện xuất chiêu, chỉ muốn tiếp tục chơi đùa với tên yêu quái Tử Đàn này một chút, nên chỉ xuất ra đệ tam trọng Liệt Địa Diệt Thiên của mình.

Một chưởng này vừa xuất ra, thậm chí ngay cả không khí cũng có thể bị đánh nát, nói gì đến quả cầu lửa màu tím của con yêu quái Tử Đàn.

Quả nhiên, chỉ thấy Phương Minh vừa ra chưởng này, quả cầu lửa màu tím trong nháy mắt đã bị đánh tan thành hai nửa, bay về hai hướng.

Rồi sau lưng Phương Minh tạo ra một vụ nổ năng lượng khổng lồ, vụ nổ năng lượng cũng vô cùng kinh người, đánh cho ngọn núi sau lưng Phương Minh vỡ thành hai nửa, nhưng Phương Minh thì không hề hấn gì.

Phương Minh nhìn vụ nổ phía sau lưng, rồi nói với Tử Đàn: "Không ngờ yêu quái nhà ngươi bản lĩnh cũng không nhỏ, lại có năng lượng như vậy.

Trước đây chắc ngươi gây họa cho không ít người rồi nhỉ?

Xem ra nếu không trừ bỏ ngươi, sau này ngươi nhất định sẽ gây chuyện làm càn." Con yêu quái Tử Đàn dường như không hề bận tâm, nói với Phương Minh với vẻ khinh thường: "Ngươi cũng không tệ lắm, lại có thể đánh tan quả cầu năng lượng của ta.

Nhưng ngươi phải biết rằng ta còn chưa dùng hết toàn lực, vừa rồi chỉ là chút vận động khởi động thôi, trận chiến thật sự, bây giờ mới bắt đầu đây." Chưa kịp nói hết, Tử Đàn quái đã thi triển thuấn di, rồi chuyển đến sau lưng Phương Minh, nhưng Phương Minh lại không hề có chút phòng bị nào, nên e rằng một chiêu này khó thoát.

Nhưng may mà đầu óc Phương Minh xoay chuyển khá nhanh, khá cơ trí, rồi ngay lập tức thi triển Càn Khôn Công Pháp, chiêu thức Thâu Thiên Hoán Nhật khác.

Khi Tử Đàn quái tập trung tất cả chân khí vào tay phải, rồi tung ra cú đấm đó, Phương Minh lại phân tán toàn bộ chân khí của mình ra xung quanh, có cái ở đan điền, rồi di chuyển đến tứ chi.

Bí pháp Thâu Thiên Hoán Nhật trong Càn Khôn Công Pháp, thực chất là phân tán chân khí của bản thân ra xung quanh, rồi tăng cường năng lượng cho từng bộ phận, phát huy tối đa kỹ năng của cơ thể.

Khi tay Tử Đàn quái sắp chạm vào lưng Phương Minh, cảnh

tượng sau đó đã khiến Tử Đàn quái kinh ngạc, Tử Đàn quái vốn có tốc độ cực nhanh, rồi sắp sửa chạm vào người Phương Minh, nhưng chân Phương Minh đột nhiên phát lực, một cú 'phi thiên', kết quả Phương Minh bay lên trời.

Phải biết đây là bí pháp của Càn Khôn Công Pháp, người bình thường chưa từng thấy bao giờ, nói gì đến việc học.

Vậy mà một học giả như Phương Minh lại có thể nắm giữ hoàn toàn, càng thêm nghịch thiên.

Thế nên khi loại công pháp kỳ dị này được Tử Đàn quái nhìn thấy, y như hắn đang nhìn một vũ trụ rộng lớn vậy, không thể lường trước được.

Phương Minh lơ lửng trên trời, trong lòng nghĩ: May mà vừa rồi dùng Càn Khôn Long Cung Pháp kịp thời tránh được, nếu không cú đấm đó giáng xuống chắc chắn sẽ bị đánh một lỗ.

Không ngờ con yêu quái này tâm tư lại kín kẽ, cực kỳ ti bỉ, xem ra nhất định phải tốc chiến tốc thắng thôi.

Tử Đàn quái đột nhiên nói: "Chạy trốn thì có gì thú vị chứ?

Không ngờ, đánh thì không ra sao, nhưng công pháp chạy trốn thì không ít.

Chẳng lẽ quen bị đánh rồi, bây giờ chỉ biết chạy trốn mà quên cách ra quyền rồi sao?" "Mày nói bậy!" Phương Minh bị loại vô danh tiểu tốt này châm chọc, lỡ mà lời này truyền ra ngoài, đó có thể là trò cười cả đời.

Lần này Phương Minh thật sự bị chọc giận rồi!

Hắn chưa từng thấy người nào không biết xấu hổ đến vậy.

Hắn lại nói: "Cái loại thủ đoạn hạ tam lạm ti bỉ đó, ngươi còn mặt

mũi đem ra khoe khoang, ta còn thấy ngại thay cho ngươi.

Ta không tiện đánh với ngươi, ta sợ làm bẩn tay ta.

Không sợ nói thật với ngươi, trong vòng mười chiêu, ta sẽ khiến ngươi quỳ xuống cầu xin tha mạng." Con yêu quái Tử Đàn nghe xong, cũng không có vẻ sợ hãi, ngược lại nói: "Hừ, đừng nói tuyệt tình quá, cũng đừng nói sớm quá.

Lát nữa ai quỳ xuống cầu xin tha mạng thì còn chưa biết đâu.

Ta cũng nói thật với ngươi, ta có độc môn tuyệt kỹ chưa dùng, ngươi cứ chờ mà quỳ xuống cầu xin ta đi!" Lần này Phương Minh thực sự không thể nhịn được nữa, bị loại nhân vật rác rưởi này khiêu khích lần đầu tiên.

Lần này, dù sao Tôn Hầu tử cũng không có mặt ở đây, căn bản không cần sợ năng lực của ta bị lộ.

Thế nên lần này có thể thoải mái mà nghiền ép hủy diệt thật sự.

Để ngươi biết thế nào là nỗi sợ hãi.

Rồi, Phương Minh đột nhiên ra tay.

Con yêu quái Tử Đàn cũng tung ra một cú đấm chân khí khổng lồ, kết quả chân khí và chân khí va chạm, Tử Đàn quái lập tức ngã văng ra ngoài, miệng hộc máu tươi.

Chương 559

Phương Minh căn bản không định cho hắn sức lực để chống cự, hoặc cơ hội để nghỉ ngơi, định trực tiếp bay lên, rồi xử lý hắn, để hả cơn giận trong lòng.

Nhưng con yêu quái Tử Đàn tuy bị thương, đầu óc lại khá nhanh nhạy.

Thấy thực lực không bằng Phương Minh, lại bị thương, hắn liền nhanh trí, trong miệng niệm tâm pháp, rồi hóa thành một luồng khói tím bay lượn trong không trung, rồi biến mất.

Phương Minh đối với loại pháp thuật che mắt này một chút cũng không thèm, hắn hiểu rõ đây là chiêu thức cố hữu của yêu quái, định không chạy được thì biến thành một làn khói xanh, dùng pháp thuật che mắt.

Thực ra đều là chút công phu ba chân bốn cẳng thôi.

Căn bản không đáng nhắc đến, thế nên ở một góc khác, Tử Đàn quái đang vịn vào một tảng đá lớn, muốn điều chỉnh khí tức của mình, cho mình một cơ hội dưỡng thương.

Trong lòng nghĩ, cho dù hắn có bản lĩnh lớn đến mấy, ở chốn núi hoang đồng vắng này, hắn chắc chắn không tìm được ta đâu.

Ta tạm tha cho ngươi một lần, đợi ta cuốn thổ trùng lai, khi đó sẽ đánh ngươi tơi bời hoa lá.

Vết thương ở ngực lại bắt đầu hành hạ, vô cùng đau đớn, Tử Đàn quái không kìm được mà chửi một câu: "Đau thật đấy, không ngờ tên ngu ngốc này ra tay nặng đến vậy." "Cái đau hơn còn ở phía sau kìa." Tiếng Phương Minh truyền đến.

Tử Đàn quái đại kinh thất sắc, không dám tin, trong vòng vài giây ngắn ngủi, Phương Minh lại có thể đuổi kịp?

Kỹ thuật thoát thân vừa rồi thi triển hoàn mỹ, không một kẽ hở đến vậy mà lại bị phá giải dễ dàng.

Hắn không khỏi nghi ngờ trong lòng, rốt cuộc Phương Minh là nhân vật thế nào, chẳng lẽ đã chọc phải một vị đại tôn sư thần tiên rồi?

"Ngươi tìm thấy ta?

Rõ ràng ta đã che giấu kỹ đến vậy rồi mà." Tử Đàn quái lớn tiếng hỏi.

"Cái trò vặt vãnh đó lừa được người khác thì được, lừa ta sao?

Đợi vài vạn năm nữa rồi hãy nói.

Vừa nãy là ai nói ta giỏi chạy trốn ấy nhỉ, ta thấy ngươi mới là người quen chạy trốn thì có?

Không nói nhiều nữa, để ta kết liễu ngươi đi!" Phương Minh không cho hắn một chút cơ hội nào.

Hiện tại trong đầu Phương Minh chỉ có một việc, nhanh chóng đưa tên ngốc không biết trời cao đất rộng này sớm đến chỗ Diêm Vương gia.

Trong lòng Tử Đàn quái trong nháy mắt lạnh toát, hắn có thể thấy trong ánh mắt Phương Minh tràn đầy sát cơ, dường như giây tiếp theo hắn sẽ lao đến trước mặt mình, rồi bóp nát cổ họng mình, rồi nhìn mình chết đi.

Thật lòng mà nói, mấy trăm năm qua đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy sợ hãi và tuyệt vọng đến vậy.

Nhìn bóng dáng Phương Minh, tựa như một vị thần tượng xa vời

không thể chạm tới, không giận mà uy, thần thánh lại trang nghiêm.

Bây giờ trong đầu hắn toàn là ý niệm hối hận.

Nếu ngay từ đầu không tham lam cái chuyện này, không kéo đám đồ đệ của hắn vào, hoặc ngay từ đầu đã nhanh chóng cầu xin tha mạng, có lẽ bây giờ sẽ không có tình huống này.

Nhưng bây giờ thì đã muộn rồi.

Quỳ xuống, nói: "Ngươi có thể tha cho ta một mạng không?" "Lời này ta nghe quen tai quá nhỉ?

Hình như đã nghe ở đâu đó rồi...

À đúng rồi, chẳng phải ngươi đã bảo ta quỳ xuống cầu xin tha mạng sao?

Ngươi lại quỳ rồi đấy." Phương Minh cố ý làm ra vẻ kinh ngạc.

Lúc này Tử Đàn quái không còn vẻ uy phong lẫm liệt, kiêu căng ngạo mạn như lúc đầu nữa, hắn như con dế bị gió thu thổi qua, yếu ớt mềm nhũn nằm vật ra đất.

Tuyệt vọng nói: "Ta sai rồi, ta cứ nghĩ sau khi có được loại công pháp hấp thu công lực người khác, ta liền có thể hoành hành giang hồ, thiên hạ vô địch, có thể rời khỏi núi sâu, rừng già, rời khỏi nơi hoang vu, đi đến phồn hoa, đi đến đỉnh cao nhân sinh.

Nhưng có lẽ ngay từ đầu mọi thứ đều sai lầm rồi.

Giá mà ta chỉ biết tu luyện, không quan tâm gì đến ai, cũng không đi hại người thì tốt biết mấy.

Đáng tiếc không có 'nếu như', nếu ông trời cho ta một cơ hội nữa, ta hy vọng ta sẽ đi trên con đường đó." Nói xong cúi đầu.

"Ta cũng hy vọng kiếp sau ngươi đừng đi con đường này nữa.

Ta tiễn ngươi lên đường đây!" Nói xong Phương Minh một chưởng giáng xuống, rồi con yêu quái Tử Đàn tại chỗ bỏ mạng.

Sau khi chết, một làn khói màu tím bay lượn, rồi để lại trên đất chỉ là một khúc gỗ tử đàn mục ruỗng.

Phương Minh nhìn khúc gỗ trên đất bất đắc dĩ lắc đầu thở dài: "Hoặc có lẽ ngay từ đầu đều đã sai rồi, nhưng không sửa chữa, cuối cùng đã gây nên đại họa." Nói xong quay người rời đi.

Chương 560

Rất nhanh, Phương Minh quay về sơn động, tìm thấy nơi Tôn Hầu tử, Trư Bát Giới và Sa Tăng đang bị giam giữ.

Hắn giải thoát cho họ khỏi sợi dây trói.

Nhiều năm sau, Tôn Hầu tử vẫn nhớ cảnh tượng năm đó.

Phương Minh một tay đẩy cánh cửa thạch động ra.

Bên trong thạch động tối tăm, nhưng xuyên qua khe cửa có thể nhìn thấy nụ cười trên mặt Phương Minh, hắn lớn tiếng nói với Tôn Hầu tử: "Ta đến cứu ngươi đây!" Ba mươi năm sau, Tôn Hầu tử mới hiểu vì sao nhìn thấy nụ cười đó lại xúc động đến vậy, đó chính là hy vọng!

Chính lần giải cứu đó đã khiến hắn chết tâm tháp địa mà đi theo Phương Minh.

Trư Bát Giới đại kinh, nói: "Sư phụ, ơ?

Người vào được sao?

Mấy con yêu quái kia đâu rồi?

Bị giết hết rồi à?

Mà ai giết?

Không lẽ là người sao?" Trong lòng Phương Minh vốn đã chuẩn bị sẵn lời rồi, nhưng bị Trư Bát Giới hỏi như vậy, hắn bỗng chốc hoảng hốt, quên mất phải nói gì, mãi mới nặn ra được một câu: "Khi ta vào động thì thấy thi thể của hai con yêu quái đó rồi, hình như là do chúng tự tàn sát lẫn nhau." Sa Tăng có chút ngạc nhiên, nói: "Lạ thật đấy, ban đầu khi bắt chúng con vào, con còn mơ thấy chúng nó nói cười vui

vẻ, xưng huynh gọi đệ, bảo là cùng nhau xông pha giang hồ.

Sao giờ lại trở mặt nhanh vậy chứ?

Quả nhiên thế giới yêu quái thật khó lường, tình cảm lại thay đổi nhanh đến vậy." Trư Bát Giới lại nói: "Ông không biết rồi, không có bạn bè vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn thôi.

Anh em ruột thịt còn có lúc trở mặt, huống chi là mấy con yêu quái không biết ở đâu ra mà kết nghĩa huynh đệ." Sa Tăng gật đầu, nói: "Huynh nói có lý a." Tôn Hầu tử nói: "Bây giờ không phải lúc nói chuyện đó.

Sư phụ, người không bị thương chứ?

Con cảm thấy mấy con yêu quái này võ công khá cao cường đấy." Phương Minh vừa nghe, liền nhận ra Tôn Hầu tử đang dò xét.

Nếu bây giờ hắn trả lời không bị thương, thì điều đó chứng tỏ hắn đã giao đấu với những yêu quái đó, vậy chẳng khác nào 'chẳng đánh mà tự chiêu'.

Phương Minh thầm nghĩ, con khỉ chết tiệt, ta tốt bụng giúp, lại dám thử ta sao?

May mà ta cơ trí.

Thế nên hắn nói: "Bị thương?

Lúc ta đến chỉ thấy cửa động mở toang, ở cửa động có hai bộ thi thể, xung quanh có dấu vết đánh nhau, đá vỡ ngói vụn vương vãi khắp nơi, thật bừa bộn thảm hại." Ánh mắt Tôn Hầu tử không ngừng nhìn chằm chằm Phương Minh.

Phương Minh vội vàng chuyển đề tài, nói: "Vì mọi người đều không sao, vậy thì tiếp tục lên đường đi.

Ta thấy nơi này gây chú ý quá lớn, tốt nhất không nên ở lâu, kẻo

lại đụng phải yêu quái.

Có thể đi sớm thì đi sớm.

Tốt nhất là tranh thủ trước khi mặt trời lặn tìm một chỗ tốt để nghỉ chân, mọi người cũng mệt rồi." Trư Bát Giới vươn vai ngáp một cái, nói: "Không giấu gì sư phụ, bây giờ con chỉ muốn tìm một nơi ấm áp thoải mái, ngủ một giấc thật ngon.

Sợi dây thừng của yêu quái, không biết làm bằng cái gì, trói con mà toàn thân ê ẩm, mệt mỏi rã rời." Phương Minh, đương nhiên rồi, Loạn Hồn Tỏa đó đâu phải không có uy lực, nó sẽ vô hình trung hấp thu tinh khí của người ta.

E rằng chưa đến ba ngày, Trư Bát Giới sẽ biến thành thịt heo khô mất!

Phương Minh lại nói: "Biết rồi, nhanh lên đi, ta cũng mau mau lên đường, tìm một chỗ nghỉ chân.

Mà các ngươi không biết đâu, tìm các ngươi cũng tốn của ta không ít sức lực.

Ngẫu nhiên gặp được một lão Thổ Địa Công mới nói cho ta biết các ngươi ở đâu.

Không thì ta cũng chẳng biết đi đâu mà tìm.

Thôi được rồi, ta cũng mệt rồi, lát nữa nhanh chóng đi thêm một đoạn, rồi tìm một chỗ tốt để ngủ một giấc." Khi mặt trời lặn, Phương Minh tìm thấy một ngôi miếu đổ nát.

Trong miếu tuy đổ nát nhưng ít ra cũng là nơi che gió tránh mưa, bên trong cũng có một ít cỏ tranh, có thể nằm trên đó ngủ một giấc ngon lành.

Chỉ là Phương Minh cảm thấy nóc miếu có gì đó không ổn, nhưng

cụ thể là không ổn chỗ nào, hắn cũng không nói rõ được, chỉ có một luồng tà khí.

Hắn bước vào cổng miếu, rồi trên tường sân của ngôi miếu đó có một con mèo đen, nó nhìn hắn rồi nhảy một cái, biến mất.

Ban đêm họ đốt một đống lửa, rồi nướng khoai lang mà họ đã giữ lại từ trước đó để ăn.

Bên đống lửa, Tôn Hầu tử và mấy người kia cũng bắt đầu trò chuyện.

Chương 561

Đột nhiên Tôn Hầu tử muốn biết thân thế của Phương Minh, nhưng Phương Minh tùy tiện nói vài câu để đánh lạc hướng.

Phương Minh lúc này trong lòng nghĩ, có thể trì hoãn ngày nào hay ngày đó, dù sao biết muộn một ngày vẫn tốt hơn biết sớm một ngày.

Khi nào lên Thiên Đình, công lực của hắn cũng được khôi phục, vậy mọi chuyện cứ để hắn tự quyết định.

Rồi mấy người vừa nói chuyện vừa buồn ngủ, sau đó đều chìm vào mộng cảnh.

Đêm khuya tĩnh lặng, con mèo đen kia lại xuất hiện trên tường rào, rồi chỉ kêu một tiếng "Ngao." Trăng đen gió lớn, âm phong thổi vù vù, Tôn Hầu tử và mấy người kia đều đã chìm vào mộng cảnh.

Trong mộng cảnh, ngôi miếu đổ nát bỗng biến thành một đại điện vàng son lộng lẫy, chỉ thấy trên nóc điện lợp ngói lưu ly toàn thân, phía trước điện có vài cây đại châu, toàn bộ đều khảm gỗ tử đàn vàng, trên lan can ngoài cổng điện cũng khảm ngọc hoa cương nham.

Bước vào cổng điện, chỉ thấy bên trong càng vô cùng rộng lớn và chói mắt, mỗi bậc thang đều sáng chói phi thường.

Hắn đứng trước một pho thần tượng uy nghiêm vô cùng ở trung tâm đại điện.

Tôn Hầu tử nhìn pho thần tượng có chút không đúng, hắn chưa từng thấy pho thần tượng nào như vậy, bởi vì pho thần tượng này trên đầu có hai khuôn mặt, hai khuôn mặt ghép lại với nhau.

Một bên là ma quỷ hung thần ác sát, một bên thì khuôn mặt hiền hòa của thượng thần.

Khuôn mặt ma quỷ hung thần ác sát đó đối diện với từng hàng tượng tiểu quỷ ác ma, còn trước khuôn mặt hiền hòa thì đứng từng hàng khuôn mặt thần tiên.

Tôn Hầu tử kinh ngạc, nhưng nhìn quanh thấy những pho tượng xung quanh đều có mắt, đều đang nhìn chằm chằm hắn.

Ngay lúc đó, khuôn mặt hiền hòa kia mở miệng nói: "Chiến Thần sao không mau mau vào vị trí." Nói xong dùng tay chỉ chỉ về phía đám thần tiên, thấy Trư Bát Giới và Sa Tăng cũng đang ngồi ở đó, nhắm mắt đả tọa.

Hắn tiến lên định chào hỏi, nhưng ai ngờ vừa bước một bước, phong vân đột biến, đám thần phật đó đột nhiên biến thành những tiểu quỷ hung thần ác sát.

Pho tượng có khuôn mặt hiền hòa kia, đột nhiên biến thành ma quỷ hung thần ác sát, một đôi bàn tay lớn lao về phía Tôn Hầu tử, rồi nắm chặt lấy người Tôn Hầu tử, vứt hắn vào giữa đám tiểu quỷ.

Tôn Hầu tử vốn muốn thoát ra, nhưng vì căn bản không có chút sức lực nào.

Chỉ có thể mặc cho chúng sắp đặt.

Sáng sớm ngày thứ hai, Phương Minh tỉnh dậy.

Tôn Hầu tử, Trư Bát Giới và Sa Tăng vẫn chưa tỉnh, tối qua Phương Minh ngủ một giấc không mộng mị gì.

Hắn gọi Tôn Hầu tử dậy: "Ê, đừng ngủ nữa chứ, mặt trời lên cao rồi kìa, mau mau thu dọn rồi lên đường đi, không chừng chặng tiếp theo có thể đến một nơi phồn hoa, khi đó kiếm chút lộ phí." Thấy Tôn Hầu tử không phản ứng, hắn tiếp tục nói: "Lời ta nói không có tác dụng sao?

Cũng đừng có nướng giường nữa chứ, hôm nay sao vậy?

Vì sao lại muộn thế?

Mệt quá à?

Mau dậy đi chứ!

Trư Bát Giới, ngươi cũng mau dậy đi.” Nhưng Trư Bát Giới cũng không động đậy.

Phương Minh lúc này mới cảm thấy không đúng, hắn sờ sờ mặt Tôn Hầu tử, Sa Tăng và Trư Bát Giới, kết quả phát hiện mặt họ đều lạnh băng, không còn chút khí tức nào.

Phương Minh lập tức hiểu ra, họ đã bị người ta cướp mất hồn phách.

Hắn biết có một loại yếu tố tồn tại, có thể tối qua đã nhiếp vào tâm ma của họ, rồi kéo hồn phách của họ đi.

Quả nhiên, hắn đã sớm cảm thấy ngôi miếu rách này có gì đó không đúng, bên trong quả nhiên giấu diếm một vài điều bí ẩn.

Sở dĩ hồn phách của hắn không bị cướp đi, chắc chắn là do công pháp Hồn Nhục Hợp Nhất mà hắn đã xác định trước đó, nó có thể vô hình vô ảnh mà hòa làm một với hồn phách, nên yêu ma mới không thể ra tay.

Nhưng Tôn Hầu tử thì lại bị vô tình kéo đi, thế nên Phương Minh bây giờ phải tìm một cách để ra tay, như vậy mới có thể cứu họ.

Ngay lúc đó, con mèo đen trên tường ở cổng, đột nhiên đi đến trước mặt Phương Minh, nhìn hắn một cái, rồi kêu: “Ba, ta nghĩ ngươi có điều muốn nói với ta.” Quả nhiên con mèo đó biến hóa thành hình người, hình thành một nam nhân tuấn tú, rồi nói: “Ta đã sớm biết ngươi không phải người phàm, ta sẽ nói cho ngươi biết tình hình Thần Ma Điện.

Đồ đệ của ngươi đều đã đi vào đó rồi.” Phương Minh nghe quen tai, nói: “Ta chỉ nghe đến Diêm La Điện và Đại La Thần Điện, Thần Ma Điện thì đây là lần đầu ta nghe nói đến.

Vì sao hồn phách của đồ đệ ta lại bị kéo đi?” Con miêu yêu nói: “Ngươi có thể nhìn ra hồn phách của đồ đệ mình bị kéo đi, mà hồn phách của ngươi lại vẫn ở trong bản thể?

Ngươi chắc chắn không phải người phàm.

Thần Ma Điện là một điện thờ độc lập nằm ngoài Tam Giới, nơi mà cả thần lẫn ma đều không thể thao túng, thế nên ngươi tự nhiên chưa từng nghe đến.

Cách công phá nó chỉ có một.

Vì đồ đệ của ngươi cũng bị bắt vào rồi, vậy ta sẽ kể cho ngươi nghe câu chuyện về Thần Ma Điện.” Con miêu yêu ngồi xuống, tiếp tục nói: “Ta vốn là một thành viên trong miêu tộc, khổ tâm tu luyện, khó khăn lắm mới hóa thành hình người.

Chương 562

Nhưng khi ta đi theo tộc nhân của mình vào đây, tộc nhân của ta, vừa bước chân vào cổng miếu này, hồn phách không một ai ngoại lệ, đều bị thu đi hết.

Ta thấy lạ, nhưng vì ta là người cuối cùng đến đó, nên ta đã không bước vào." "Ta biết trong miếu có ẩn chứa câu chuyện gì đó, nhưng ta lại không dám đi sâu vào, bởi vì hồn phách của tộc nhân ta từng người một đều biến mất, ta không dám mạo hiểm tính mạng của mình, không dám thăm dò ngôi miếu kỳ lạ và tà môn này, nên ta quanh năm suốt tháng cứ trốn trên tường miếu, chờ đợi cao nhân giáng lâm.

Còn về sự kỳ lạ trong miếu, ta không thể tìm hiểu thấu đáo.

Nhưng có một ngày, ta nằm mơ thấy một đại điện vàng son lộng lẫy, sau đó ta cuối cùng đã biết được sự kỳ lạ của ngôi miếu này.

Nó căn bản là một địa ngục, cũng là một thiên đường." Trên mặt Phương Minh có chút nghi vấn, nói: "Địa ngục?

Thiên đường?

Lời này giải thích thế nào?

Chẳng phải bên trong vừa có thần tiên, lại vừa có ma quỷ, nên mới gọi là Thần Ma Điện sao?" Con miêu yêu cười cười, đánh giá Phương Minh một lượt, rồi nói: "Quả nhiên như ta đã đoán, ngươi không phải người phàm, đúng là như vậy.

Tình hình bên trong Thần Ma Điện cũng chính xác như thế, bên trong vừa có thần, lại vừa có ma.

Trong giấc mơ của ta, ta thấy rồi, trước đây tộc nhân của ta có những khuôn mặt kỳ lạ.

Họ ngồi phân ra hai bên, rồi trên chủ điện có một pho tượng lớn, pho tượng đó có hai khuôn mặt, một khuôn mặt hung thần ác sát, một khuôn mặt thì hòa ái từ bi.

Đám người ngồi phía trước cũng đều phân thành hai loại khuôn mặt.” Phương Minh đứng bên cạnh suy tư kỹ lưỡng, nói: “Rốt cuộc Thần Ma Điện này vì sao lại muốn kéo nhiều hồn phách như vậy?

Dùng vào việc gì?

Và phương pháp công phá mà ngươi vừa nói đâu?” Con miêu yêu nghiêm túc nói: “Thần Ma Điện, nhưng thực ra giống như hai đứa trẻ đang chơi trò 'gia gia' vậy, phe thần và phe ma đang tương hỗ tỷ thí, xem ai có thể kéo được nhiều người hơn?

Người mạnh hơn, rồi sau đó bắt đầu luận võ.

Cách duy nhất để đánh bại nó là luận võ với Thất Đại Hộ Pháp bên trong.

Sau khi thắng Thất Đại Hộ Pháp, hai đại thần ma trong Thần Ma Điện sẽ thách đấu ngươi.

Nếu thắng xong, hồn phách tự nhiên sẽ quay về chủ thể.

Những người mà nhục thể đã mục rữa, sẽ biến thành cô hồn dã quỷ, hoặc đầu thai.

Thế nên ai dám xông vào Thần Ma Điện, người đó sẽ có cơ hội trở thành vương giả.

Bây giờ, ngươi đã biết cách đánh bại nó rồi chứ?” Phương Minh nhún vai, nói: “Đánh bại thì quả thực dễ dàng, ta thậm chí không cần tốn chút sức lực nào cũng có thể thắng.

Nhưng ta muốn biết làm thế nào để tiến vào nơi đó.

Ngươi cũng đã thấy rồi, hồn phách của ta vẫn ở trong nhục thể,

không hề tách rời, hồn phách của ta cũng sẽ không dễ dàng tách khỏi nhục thể.

Vậy ngươi có biết có lối thoát nào khác không?" Con miêu yêu ngây người ra, nói: "Thế nên ta mới thấy lạ, vì sao tối qua nhục thể của ngươi không tách rời với linh hồn?

Theo lẽ thường, linh hồn sẽ bị lấy đi trong giấc mơ.

Ban đầu ta bị tộc nhân trong Thần Ma Điện đẩy ra ngoài, nên mới may mắn thoát nạn.

Chẳng lẽ ngươi có công pháp Hồn Nhục Hợp Nhất?

Đó là công pháp chí tôn vô địch thượng thừa, mới có thể luyện thành." Phương Minh lạnh lùng cười, nói: "Đừng có đoán mò ở đây nữa, ngươi đoán cũng chẳng ra được, rốt cuộc ta có bao nhiêu công lực.

Thành thật mà nói cho ta biết, phải làm sao để tiến vào cái Thần Ma Điện chết tiệt đó!" "Được!

Cao thủ, quả nhiên sảng khoái, ta sẽ chỉ cho ngươi lối vào." Nói xong, Phương Minh được đưa đến phía sau miếu đổ nát, phía sau là một bức tường đổ nát.

Trên bức tường đổ nát có những dấu vết loang lổ, lớp vữa tường cũng đã bong tróc, nhìn qua như một bức tường đất cũ kỹ.

Hoán đổi thành Phương Minh, hắn cũng không ngờ ngôi miếu đổ nát này lại ẩn chứa một thứ huyền cơ khác?

Trước khi đến ngôi miếu này, hắn không hề đề phòng, bởi vì cảm thấy ngôi miếu này không có chút tiên khí, linh khí hoặc yêu khí nào, căn bản không thể cảm nhận được.

Càng không ngờ bên trong lại ẩn chứa một bí mật động trời, một

nơi khiến người ta rợn tóc gáy, lạnh toát chân tay – Thần Ma Điện.

Thế nên bất kể thế nào, Phương Minh cũng muốn đi kiến thức một phen, không vì cứu Tôn Hầu tử, thì cũng đi xem thử, rốt cuộc Thần Ma Điện này thần thánh phương nào, Thất Đại Hộ Pháp bên trong, lại có những tuyệt kỹ gì?

Quả nhiên dưới một trận chú ngữ của con miêu yêu, rất nhanh trên bức tường cũ nát đó xuất hiện một vòng xoáy màu đen, vòng xoáy đó dẫn đến một hướng khác, một thế giới khác.

Không cần nói nhiều, chắc chắn đó là thế giới của Thần Ma Điện?

Cuối cùng Phương Minh nhảy một cái, rồi lao vào, đi vào một khoảng hư vô.

Chương 563

Trong khoảng hư vô đó, Phương Minh lắc lư qua lại, rồi không hiểu sao được đưa đến một khoảng đất trống, một nơi ánh vàng lấp lánh.

Trên khoảng đất trống này, có một lão nhân, lão nhân đó đang ngồi trên một tảng đá lớn, thần sắc vô cùng thản nhiên, như đang tắm nắng vậy.

Lão nhân nhìn thấy Phương Minh, nói: "Tiểu tử này, rõ ràng hồn phách ngươi được, sao lại dính chặt vào nhục thể?

Ngươi đến nơi này làm gì?

Muốn tìm chết sao?" Phương Minh vái chào, nói: "Tiền bối có điều không biết, mấy đồ đệ của ta không biết trời cao đất rộng, xông vào cái Thần Ma Điện này, rồi bây giờ ở bên ngoài đang bất tỉnh nhân sự.

Ta thân là sư phụ nên đến giải cứu." Lão già đại kinh, nói: "Lời này là thật sao?

Ngươi phải biết, điện này là nơi có đi không có về.

Muốn ra ngoài, không cần tốn cửu ngưu nhị hổ chi lực, mà thậm chí căn bản không có cơ hội.

Huống chi lại muốn dẫn mấy đồ đệ cùng ra ngoài.

Nếu ngươi muốn dẫn chúng ra ngoài, vậy mục đích chuyến đi này của ngươi, chẳng phải là muốn hủy diệt Thần Ma Điện sao?" Phương Minh mặt nở nụ cười, nói: "Chính là như vậy, tiền bối có chỉ giáo gì không?" Lão nhân nhìn Phương Minh không hề bị dọa sợ, một vẻ thản nhiên tự tại, biết Phương Minh chắc chắn đã hạ quyết tâm rồi.

Thật lòng mà nói, đây là lần đầu tiên lão thấy người chủ động đến Thần Ma Điện, lại còn mang theo nhục thân, không thể tin được lại bình tĩnh đến vậy, dường như có nắm chắc phần thắng.

Lão già vuốt râu dài, nói: "Thôi được rồi, ta chỉ là một người dẫn đường.

Thấy thiếu niên anh tài, chắc chắn thân hoài tuyệt kỹ, ta cũng không nói nhiều nữa.

Chẳng qua ngươi mới đến, chắc chắn không hiểu rõ mọi chuyện bên trong, ta phải nhắc nhở ngươi, tuyệt đối đừng xem thường bất cứ thứ gì ở bên trong, tất cả đều có thể lấy mạng của ngươi!" Phương Minh nói: "Đa tạ tiền bối nhắc nhở.

Vậy xin làm phiền tiền bối dẫn đường." Lão già lại nói: "Ngươi không giống với những người khác.

Thông thường, những người có hồn phách bị dẫn vào đây sẽ bị kéo đến điện, trực tiếp tiến hành tuyển chọn thần ma.

Nhưng ngươi không giống vậy, ngươi tự nguyện tiến vào, thế nên ngươi phải chấp nhận sự khiêu chiến của nó.

Hướng khiêu chiến ở phía sau lưng ngươi." Phương Minh quay đầu lại nhìn, phát hiện phía sau hắn có một con đường nhỏ, hai bên bờ đầy xương cốt trắng hếu, khiến người ta không khỏi rùng mình, tóc gáy dựng đứng.

Lão già nói: "Ngươi cũng đã thấy tình hình rồi đó, hiện giờ không chỉ có một người khiêu chiến đâu.

Những người tu luyện đắc đạo cũng thường xuyên phá vỡ quy tắc của Thần Ma Điện, nhưng chưa ai thoát khỏi tai nạn." "Phải biết rằng, Thất Đại Hộ Pháp bên trong, ai nấy đều thân hoài tuyệt kỹ, nắm giữ phần lớn thực lực của Thần Ma Điện.

Nếu ngươi đáp ứng khiêu chiến Hộ Pháp, thần và ma phía sau cũng sẽ chém giết ngươi.” “Nhưng ta phải nói cho ngươi biết, ngay từ khi Thần Điện được tạo ra đã có Thất Đại Hộ Pháp, nhưng hiện tại vẫn còn vài vị Hộ Pháp, trong đó chỉ có một người không phải là Hộ Pháp của nó.

Ngươi hiểu ý của ta chứ?

Cũng có nghĩa là từ khi Thần Điện được tạo ra cho đến nay, chỉ có một Hộ Pháp bị người khiêu chiến trước đó đánh bại, nhưng người đó cũng không qua được cửa thứ hai.

Hộ Pháp nhậm chức mới là kẻ kiệt xuất trong số những linh hồn được thu vào Thần Ma Điện.

Lần này hung hiểm nhiều lành ít, ngươi phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Hắn không hề yếu như ngươi nghĩ đâu.” Phương Minh mắt láo liên xoay chuyển, dường như không hề để lời lão già vào tai, nói với lão già: “Vậy tiền bối có biết ta không phải là người mạnh hơn sao?” Nói xong Phương Minh cười lớn hai tiếng.

Nhìn Phương Minh tự tin như vậy, lão già cũng không nói nhiều nữa, chỉ nói một câu: “Cứ chú ý an toàn đi!” Quay người, lão già thầm nghĩ, nếu như, nói không chừng hắn thực sự có thể làm được.

Nhưng dù có hủy diệt Thần Ma Điện thì ta cũng chỉ biến thành cô hồn dã quỷ, không biến thành cô hồn dã quỷ thì cũng tốt hơn việc cả ngày cứ ở mãi trong này quá nhiều.

Nếu không phải ban đầu đột nhiên gặp mưa lớn, vội vàng tìm chỗ trú mưa, thì dù có chết cũng sẽ không bước vào cái Thần Ma Điện chim không thèm ỉa này.

Cuối cùng đến cổng một thần điện, lão già đột nhiên nói: “Ta chỉ

có thể đưa ngươi đến đây thôi.

Phía trước là Đại Hộ Pháp chủ điện, khi đó đi vào ngươi sẽ biết phải làm gì, phải cẩn thận đấy.

Ta này tiểu hỏa tử, ta thấy ngươi thật sự có khả năng, chúc ngươi thành công nhé, ta cũng thật lòng hy vọng ngươi có thể hủy diệt cái nơi quỷ quái này." Phương Minh nói: "Đợi ta quay về, ta sẽ chỉ cho tiền bối một chỗ tốt, để tiền bối đầu thai." Nói xong hắn vui vẻ cười.

Chia tay lão già, Phương Minh quay người bước vào Đại Hộ Pháp chủ điện, rồi nhìn quanh, phát hiện không khí bên trong vô cùng quỷ dị, dường như căn bản không có người ở.

Trên những cây cột lớn quấn đầy mạng nhện dài và mảnh, cả căn phòng không thấy một bóng người nào, trên gạch ngói cũng phủ đầy tro bụi, hoa cỏ trong sân vườn xung quanh đều đã khô héo.

Phương Minh thầm nghĩ: Chẳng lẽ Đại Hộ Pháp đã đi xa rồi?

Hiện tại chưa quay về, nên trong này không có chút dấu vết người nào.

Chẳng lẽ ta lại đến vô ích?

Hắn lại nghĩ lại, không phải chứ, những Đại Hộ Pháp này hẳn phải luôn giữ cảnh giác, sợ có người đến khiêu chiến.

Chương 564

Hiện tại không chừng đang lén lút quan sát trong góc tối nào đó.

Trong lòng Phương Minh không khỏi cảnh giác, nhìn quanh, xem có yêu khí tồn tại ở đâu không?

Quả nhiên, phía sau một bụi cỏ, hắn thấy một luồng khói đen.

Phương Minh cười mà không nói, vung tay ném một tảng đá bay, rồi đánh về phía luồng khói đen đó.

Không ngoài dự liệu, luồng khói đen đó trong nháy mắt hóa thành hình người, phóng vọt lên, hóa thành một con yêu quái khoác áo bào đen.

Con yêu quái đó đứng thẳng người, hắc hắc cười một tiếng với Phương Minh, nói: "Quả nhiên là một cao thủ, lại có thể phân biệt được vị trí ẩn nấp của ta.

Ngươi là người đáng để ta chiến đấu.

Không biết thực lực chân chính của ngươi thế nào." Phương Minh nói: "Nghe lời ngươi nói, ngươi là Đại Hộ Pháp đúng không?

Dám không dám tỷ thí với ta?

Lại còn trốn ở nơi âm u như vậy?

Định ra tay ám toán sao?

Nghe ý ngươi là lợi hại lắm nhỉ, ta là người khiêu chiến, ngươi hẳn phải rõ điều đó, vậy chúng ta tốc chiến tốc thắng đi, cá nhân ta không thích dây dưa." Con yêu quái áo đen cười, nói: "Ngươi đúng là một kẻ khiêu chiến không thích dây dưa, đơn giản là nóng vội.

Thông thường những kẻ khiêu chiến khác chỉ không ngừng kéo dài

thời gian, để thăm dò công lực của ta, và cũng để kéo dài sự sống thêm một lát.

Nhưng ngươi lại không giống, lại vội vàng tìm chết đến vậy, ta đây là lần đầu tiên gặp." Phương Minh nói: "Ta vội vàng tìm chết ư, vậy cũng phải xem ngươi có thành toàn được ta không đã chứ.

Chắc chắn ngươi sẽ thành toàn ta, nhưng cũng phải xem ngươi có đủ năng lực để thành toàn ta không?

Đúng không?" Con yêu quái áo đen cười, nói: "Cái miệng của ngươi thì lanh lợi thật, ta không phủ nhận, nhưng về công phu quyền cước, ta không dám chắc ba tên cũng không phải đối thủ của ta.

Ta khá thích tính cách của ngươi.

Vậy thì, ta nghĩ ta sẽ cho ngươi một cái chết sảng khoái!" Nói xong, hắn quay người, rồi đến trước mặt Phương Minh, rồi há cái miệng rộng như chậu máu, muốn nuốt chửng Phương Minh.

Phương Minh nhìn cảnh tượng này, trong lòng thầm nghĩ, cái này thật quá ghê tởm, một chút ý định chạy trốn cũng không có.

Hắn vốn có cơ hội thoát thân, nhưng lại không làm vậy, muốn thực lực cứng đối cứng.

Con yêu quái áo đen há cái miệng rộng như chậu máu, rồi bên trong lộ ra hàm răng nanh sắc bén, cắn một cái về phía Phương Minh, muốn cắn Phương Minh thành hai nửa.

Nhưng Phương Minh căn bản không để ý, chỉ vận dụng Càn Khôn Công Pháp, hồn nhiên hợp nhất, giữ vững khí tức ở đan điền, biến thành thân Kim Cương Bất Hoại vững như Thái Sơn.

Đây là công phu cơ bản trong Càn Khôn Công Pháp.

Phương Minh tin rằng một chiêu này đủ để chế phục địch.

Khi răng của con yêu quái áo đen cắn vào người Phương Minh, nó gần như không tin được rằng răng của mình lại vỡ tan thành bột.

Hàm răng đó vốn vô kiên bất tồi, cũng nhờ hàm răng đó mà nó đã cắn chết rất nhiều kẻ khiêu chiến, mỗi lần cứ đụng phải tên cứng đầu, liền trực tiếp cắn nát răng của hắn.

Ngoài sự tức giận, hắn lại cảm thấy kẻ trước mắt mình chắc chắn không hề đơn giản.

Phương Minh nói: "Không ngờ răng lợi của ngươi lại kém đến vậy, lại không thể cắn động cả thân phù chú của ta.

Không những ta không hề hấn gì, mà ngươi lại còn rụng hết răng.

Ngươi có muốn ta giới thiệu một nha sĩ để lắp cho ngươi một bộ răng giả không?" Con yêu quái áo đen tức giận, lắp bắp nói: "Ngươi... chờ đấy!

Ta sẽ... ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!" Phương Minh nói: "Ta đã nói rồi, chỉ cần ngươi có gan, có thực lực, vậy cứ mặc sức mà làm.

Mạng của ta bày ra ở đây, xem ngươi có năng lực lấy đi không?" Con yêu quái áo đen dường như bị khí lực kiêu ngạo của Phương Minh dọa sợ, bắt đầu nhìn thẳng vào Phương Minh, muốn hiểu rõ Phương Minh rốt cuộc có bản lĩnh thế nào?

Phương Minh vừa nói chuyện vừa không hề nhún nhường, hắn hiểu rõ với cú đánh vừa rồi của con yêu quái áo đen, chút thực lực đó căn bản không thể gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho hắn.

Thế nên Phương Minh bây giờ thảnh thơi đối mặt với con yêu quái áo đen, không hề có chút dấu vết lùi bước nào.

Nhưng con yêu quái áo đen, lại có chút ý định muốn chạy trốn rồi, thậm chí cả đường chạy trốn cũng đã tính toán kỹ càng, dù sao đây

cũng là nhà của hắn.

Một lát sau, con yêu quái áo đen xoay chuyển thân thể, biến thành một trận gió lốc.

Chương 565

Nhưng kìa, trên những lưỡi gió lốc có một số phiến dao.

Thì ra, khi áo bào đen bên ngoài rung động, cơ thể hắn cũng bị gió thổi biến thành một thanh đao gió, đồng thời bao quanh hắn trong vòng xoáy, khiến hắn không bị thương hại.

Đồng thời có thể nâng lưỡi đao gió lên mức cực hạn.

Đây chính là điều hắn muốn, khiến Phương Minh không thể chạm vào mình, có thể thỏa sức tấn công Phương Minh.

Hắc bào quái chuyển động thân thể, nhanh chóng lao về phía Phương Minh, nhưng Phương Minh vẫn đứng thẳng nhìn, không hề có ý tránh né.

Hắn chỉ dồn chân khí trong cơ thể vào tay phải, bàn tay phải lóe lên kim quang, rồi từ từ biến thành một lưỡi đao sắc bén.

Ngay sau đó, Phương Minh nói với hắc bào quái: "Đã so đao chân khí rồi, vậy xem đao của ta có cứng hơn không?" Đoạn, hắn trực tiếp chém một đao xuống xoáy nước do hắc bào quái tạo thành.

Một đao chém xuống, cơn lốc do hắc bào quái tạo thành lập tức biến mất như không khí, bốn phía tĩnh lặng như tờ.

Thậm chí không nghe thấy bất kỳ tiếng gió nào, cơn lốc vừa rồi không còn tồn tại, chỉ còn lại hắc bào quái, nằm trên mặt đất với một cánh tay bị đứt lìa.

Trong khoảnh khắc, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, thấu tận trời xanh.

Hắc bào quái không ngờ mình lại nhanh chóng thất bại, bại dưới tay một tên tiểu tốt vô danh như vậy.

Dù trong lòng không cam, nhưng quả thật kỹ năng không bằng người, chỉ có thể bị Phương Minh dễ dàng chém giết.

Y nhịn đau nói với Phương Minh: "Thằng nhãi ranh, đừng có đắc ý sớm quá, bây giờ ngươi mới giết được ta thôi, nhưng những kẻ mạnh hơn ta còn ở phía sau kia.

Hôm nay ta thảm chết dưới đao của ngươi, ta không có gì để nói, nhưng ta dám cam đoan ngươi không ra khỏi Thần Ma Điện được, vĩnh viễn cũng không ra được." Đoạn, y lại ha ha cười lớn.

Phương Minh đi tới để kết liễu hơi thở cuối cùng của y, nhưng khi Phương Minh đến gần, hắc bào quái đột nhiên nghiến răng lựa chọn tự bạo.

Ngay cả khi chết cũng muốn tấn công Phương Minh.

Phương Minh trong lòng thầm nghĩ, người này quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Đồng thời, Phương Minh cũng cố gắng hết sức để nghĩ, rốt cuộc phía sau mình sẽ gặp phải loại người nào?

Lại trở thành một ẩn số, nhưng dù sao đi nữa, cứ đi tiếp đã.

Lúc đó, hắn nhìn thấy sau điện hộ pháp đầu tiên xuất hiện một xoáy nước khác, sau khi bước vào đó, hắn liền tiến vào một thế giới mới.

Trước một cánh cửa khác, Phương Minh không chút do dự bước vào, rồi bắt đầu khiêu chiến nhị hộ pháp.

Khi bước vào cánh cửa thứ hai, đập vào mắt hắn là một sân viện xây bằng đá.

Trong sân viện vuông vức chất đầy lá vàng úa, chính giữa đống lá úa có một chiếc ghế đá.

Trên chiếc ghế đá đó ngồi một yêu quái khoác áo choàng vàng.

Yêu quái không hề che giấu, mắt trừng trừng nhìn Phương Minh nói: "Ha ha ha, ta đợi ngươi lâu lắm rồi, không đến nữa là ta ngủ mất!

Nghe nói ngươi đã đánh chết đại sư huynh của ta.

Nhưng chắc chắn không giết được ta, ta sẽ cho ngươi biết đẳng cấp hộ pháp của bọn ta.

Đại sư huynh bình thường không chịu tu luyện đàng hoàng, kết quả như vậy cũng không thể trách ai, nhưng ngươi, hừ hừ hừ, hãy bỏ mạng tại đây đi!" Phương Minh đáp: "Ngươi nói cũng đúng, đại sư huynh của ngươi đúng là một cái bao cỏ!

Ta đánh hắn chỉ dùng hai chiêu đã chặt đứt một cánh tay, mà ta thấy ngươi cũng chẳng khác là bao.

Thôi được, trong ba chiêu ta sẽ chặt một chân của ngươi, thế nào?" Kim bào quái đứng phắt dậy, giận dữ nói: "Khẩu khí thật lớn, giết đại sư huynh của ta rồi lại còn đến đây làm càn!

Ta thấy ngươi thật sự không biết trời cao đất rộng là gì.

Ta sẽ cho ngươi thấy thực lực chân chính.

Bọn ta, những hộ pháp này, sở dĩ là hộ pháp, là bởi vì ngay từ khi tạo lập Thần Điện đã hấp thu linh khí thiên địa tự thành một phái.

Hiện nay Thần Điện chúng ta hùng mạnh, năng lực của bọn ta cũng chắc chắn thăng tiến vượt bậc.

Người phàm tục như ngươi chắc chắn không thể hiểu được, đừng tưởng rằng học được chút công pháp phổ thông là ghê gớm lắm.

Ở đây, ngươi còn không bằng một hạ nhân, ta bây giờ sẽ cho ngươi thấy sự khác biệt giữa trời và đất, giữa ta và ngươi vĩnh viễn có sự khác biệt trời vực." Y vừa dứt lời, Phương Minh gần như cạn

lời, đáp: “Ta là hạ nhân ư?

Thế chẳng phải đại sư huynh của ngươi còn không bằng cả hạ nhân sao?

Ta khuyên ngươi bớt nói nhảm đi, giữ chút sức lực, đến lúc ta đánh ngươi sẽ không tốn sức lắm.

Chương 566

Dù sao ta cũng sẽ cho ngươi một cái chết sảng khoái, không cần kéo dài thời gian nữa.

Kéo dài bao lâu thì kết quả cũng vậy thôi, ta sẽ không chút lưu tình tiêu diệt ngươi.” Kim bào quái nói: “Tiêu diệt ta?

Đợi kiếp sau đi!

Hôm nay ta sẽ tiêu diệt ngươi trước.

Ta thấy ngươi sau khi đánh bại đại sư huynh thì tự tin tăng vọt rồi.

Ta không ngại nói cho ngươi biết, trong toàn bộ Thần Điện, năng lực của đại sư huynh là tệ nhất, tự chuốc lấy diệt vong.

Nhưng đừng tưởng rằng ai cũng có năng lực như hắn.

Tất cả mọi người ở đây đều có chiêu thức độc môn.

Năng lực của ngươi là kém nhất trong số tất cả bọn ta.

Mỗi người đều phải hơn ngươi mười mấy lần.

Vậy nên, đợi đấy.

Hãy xem thực lực của ta.

Ta sẽ khiến ngươi dừng bước tại đây, không thể tiến thêm nửa bước nào nữa.

Chỗ tam sư đệ, đừng hòng đến.

Chuẩn bị nói lời tạm biệt với sinh mạng của ngươi đi!” Phương Minh phất tay, nói: “Ta nói câu đó rồi, bớt nói nhảm đi, động thủ thôi!

Có thực lực thì cứ việc dùng hết đi, ta ba chiêu, tuyệt đối chặt đứt một chân của ngươi.” “Bớt nói nhảm, tiến lên đi!” Phương Minh

vươn tay phải, rồi mở lòng bàn tay ngoắc ngoắc hai cái, làm ra vẻ khiêu khích, rồi nói với vẻ tự tin.

"Ngươi đừng hối hận đấy." Kim bào quái vừa nói xong, siết chặt hai nắm đấm, rồi trên nắm đấm của y quấn quanh kim sắc chân khí.

Y làm tư thế trung bình tấn, eo và chân hợp nhất, rồi chân khí trên nắm đấm càng ngày càng lớn, tụ lại thành một quả khí công cầu khổng lồ, to gần bằng mười nắm đấm.

Kim bào quái cười nói: "Tên tiểu tốt vô danh, ngươi dám nhận một đòn khí công của ta sao?

Nếu có thể thành công đỡ được một kích này, ngươi mới lợi hại." Phương Minh nhìn kỹ, phát hiện trong khí công ba động ẩn chứa năng lượng khổng lồ.

Năng lượng quấn quanh nắm đấm của kim bào quái, nếu bị trúng đòn khí công này, chắc chắn sẽ tạo ra một vụ nổ lớn, không chết cũng sẽ bị tàn phế.

Nhưng Phương Minh trong lòng hiểu rõ, điểm này hắn có chút công phu.

Dùng công pháp Bất Động Như Sơn trong Càn Khôn công pháp là có thể dễ dàng hóa giải.

Bất Động Như Sơn giảng về công thủ trong cơ thể, rồi vận hành khắp toàn thân, nâng khả năng phòng ngự lên đến cực hạn, giống như công phu Thiết Bố Sam vậy.

Ngay cả lưỡi đao sắc bén nhất thế gian cũng không thể làm tổn thương nửa sợi lông.

Đương nhiên, điều này cũng có liên quan đến hơi nước khổng lồ trong cơ thể Phương Minh, bởi vì hắn học Càn Khôn công pháp, tất nhiên phải tiêu hao lượng lớn chân khí, nhưng chân khí trong cơ thể

Phương Minh thì dùng mãi không hết, lấy mãi không cạn.

Nguyên nhân là khi Phương Minh cầu học ở Hồng Quân đạo trưởng, cũng từng học được một số tiên thuật, có thể hấp thu linh khí Càn Khôn, linh khí như vậy tụ tập trong cơ thể, hình thành một nguồn chân khí khổng lồ.

Vì vậy dùng mãi không hết, có thể cung cấp đầy đủ, có thể thỏa mãn nhu cầu khi cần.

Bây giờ đúng lúc dùng tới rồi, quả nhiên khi khí công của kim bào quái lao về phía Phương Minh, Phương Minh không hề lùi nửa bước.

Theo đà va chạm của khí công, một vụ nổ lớn hình thành trong không khí, vụ nổ khiến mọi thứ xung quanh tan tác, ngay cả cây cối, cột đá cũng biến thành tro bụi, toàn bộ sân viện ngập trong bụi bặm, không nhìn rõ đối phương.

Đợi bụi lắng xuống, kim bào quái mở mắt nhìn, lập tức kinh hãi, thậm chí kêu lên một tiếng.

Chỉ thấy Phương Minh vẫn đứng đó không nhúc nhích nửa bước, không chút tổn thương.

Ngay cả thần sắc trên mặt cũng không có chút thay đổi.

Kim bào quái đã sợ hãi.

Hắn vốn định dùng một chiêu trực tiếp kết liễu Phương Minh, nhưng không ngờ Phương Minh lại có thể đỡ được đòn khí công mạnh mẽ như vậy.

Xem ra người này cũng không phải là kẻ tầm thường, cái chết của đại sư huynh trong tay y chắc hẳn có nguyên nhân.

Phương Minh nói: "Ta còn chưa nhúc nhích nửa bước, ngươi gãi ngứa cho ta đấy à?

Đừng nói với ta, ngươi chỉ có chút thực lực này thôi nhé?

Chương 567

Nếu chỉ có thế, ta thấy ngươi nên quỳ xuống cầu xin cái chết sớm đi!

Ta không thích người khác nói ta ỷ mạnh hiếp yếu đâu.

Có tuyệt chiêu gì thì mau dùng đi, nếu không là không còn cơ hội nữa đâu." Kim bào quái tức giận đến mức thất bại: "Hỗn đản!

Tên khốn này ỷ mạnh hiếp người quá đáng!

Ta nhất định phải lột da ngươi ra!..." Nhưng lời chưa dứt, Phương Minh đã lập tức lóe lên trước mặt y, rồi đấm một quyền vào bụng y.

Điều đáng sợ nhất là, cú đấm dù chỉ dùng bốn thành công lực của Phương Minh, nhưng cũng đủ khiến nội tạng của y bị tổn thương nghiêm trọng.

Quả nhiên, kim bào quái nọ phun ra một ngụm máu đen, vẻ mặt vô cùng đau khổ, rồi bay thẳng ra xa mười mấy mét, đâm vào một cây cột.

Y căn bản không ngờ Phương Minh lại đột nhiên tấn công, trong lúc bất ngờ bị trọng thương, cũng không ngờ thực lực của Phương Minh lại lợi hại đến vậy, y căn bản không thể bắt được động tác của hắn, cứ như thể trong nháy mắt, hắn đã bay đến trước mặt y, ra một đòn.

May mắn là y có tu luyện, nếu đổi là người khác, chắc chắn đã chết từ lâu rồi.

Kim bào quái lúc này trong lòng nghĩ.

Phương Minh cười nói: "Chiêu thứ nhất xong rồi, ngươi còn hai

chiêu nữa.

Vậy nên có bản lĩnh gì thì mau dùng hết đi, ta không có nhiều thời gian đâu.

Ngươi hiểu ý ta chứ?

Đừng lãng phí sinh mạng của ngươi, lại còn làm chậm trễ thời gian của ta." Kim bào quái thấy mình bị trọng thương, nên không thể không lộ ra thực lực chân chính, liều mạng bảo vệ tính mạng mới là quan trọng.

Y ngồi khoanh chân tại chỗ, hai tay chắp lại, rồi niệm chú ngữ trong miệng.

Phương Minh đang xem y bày trò, chỉ thấy kim quang từ tay kim bào quái bắn ra bốn phía, ánh sáng vạn trượng, cứ như thể có thần khí sắp giáng lâm vậy.

Hai tay y từ từ mở ra, rồi giữa hai tay xuất hiện một lưỡi đao sáng chói, rồi theo khoảng cách giữa hai tay càng ngày càng lớn, một thanh kiếm hoàn chỉnh xuất hiện trước mặt Phương Minh và y.

Kim bào quái nói: "Ta không thể không cảm thấy vinh hạnh, bởi vì ngươi là người đầu tiên khiến ta phải rút thanh kiếm này ra.

Trước đây căn bản không có ai khiến ta phải dùng thanh kiếm mạnh nhất này.

Thần Ma Điện Hạ đích thân ban tặng cho ta thanh kiếm này, tụ tập linh lực và thần khí của y.

Hãy chờ chết đi." "Được thôi, để ta xem cái 'vinh hạnh' của ngươi là kiểu gì?

Ta cũng muốn xem thanh thần kiếm này có linh khí và thần khí thế nào mà khiến ngươi lại vênh váo, tự tin như vậy, cứ như thể chắc

chắn sẽ thắng vậy.

Nhưng ta phải nói cho ngươi biết, dù ngươi có lôi ra thứ gì thì kết quả cũng vậy thôi.

Trong vòng ba chiêu, ta sẽ lấy mạng ngươi.” Phương Minh nói tiếp.

“Được, vậy ngoan ngoãn chịu chết đi.” Cuối cùng, kim bào quái trong cơn thịnh nộ, giơ thần kiếm lên, rồi trực tiếp lao về phía Phương Minh.

Phương Minh dù nhìn thấy kiếm ảnh của thanh kiếm đó, nhưng nó lại hướng về các phía khác nhau.

Cứ như vậy, dù Phương Minh né tránh về đâu cũng sẽ bị đâm trúng.

Nhưng Phương Minh không hề có ý tránh né, bởi vì tránh né không bao giờ là cách Phương Minh đáp trả tấn công.

Đối với Phương Minh, cứng rắn bẻ gãy thanh kiếm mới là phong cách nhất quán của hắn.

Nhưng Phương Minh nhìn thấy một điều, trong thanh kiếm đó ẩn chứa không chỉ là sự quý giá đơn thuần, mà còn ẩn chứa một loại yêu ma chi lực.

Yêu ma chi lực, nếu bị thương vì nó, thì thật sự là được không bù mất.

Phương Minh đã lăn lộn ở Thiên Giới lâu năm, nên hắn hiểu rõ về yêu ma chi lực.

Loại sức mạnh này khác biệt so với các loại sức mạnh khác.

Dù cũng có tính sát thương, nhưng ngoài tính sát thương ra, còn có một loại tính lây nhiễm.

Giống như vết thương bị nhiễm trùng vậy, nó sẽ thấm vào da thịt, rồi ăn mòn chân khí trong cơ thể, khiến công lực tiêu tán.

Rồi khiến người ta cảm thấy mất hết tinh lực, không thể tập trung, toàn thân rã rời, giống như bị trúng độc vậy, mà lại không có thuốc giải.

Vậy nên Phương Minh né tránh một kiếm là tốt hơn.

Ngay khi thanh thần kiếm đó sắp chạm vào Phương Minh, hắn liền vận dụng Càn Khôn chi lực, dưới chân phát lực, một bước nhảy vọt lên không trung, kim bào quái chém một kiếm trượt.

Chương 568

Nhưng ai ngờ, dường như kim bào quái đã dự đoán được hướng Phương Minh bay lên, nên trong lúc không đâm trúng Phương Minh, y lại không hề dừng bước, y xoay người, đối mặt với không trung, rồi trực tiếp tung người bay lên, mũi kiếm cũng chỉ thẳng vào Phương Minh.

Phương Minh cũng thật sự giật mình một cái, không ngờ động tác của mình lại bị dự đoán trước.

Vừa rồi các hướng kiếm rõ ràng là trái phải, chắc chắn là đã dự đoán trước việc mình sẽ bay lên, nên mới có một loạt động tác đơn giản và gọn gàng như vậy.

Bây giờ Phương Minh lâm nguy ứng biến, rồi xoay người, đầu hướng xuống, vận dụng chân khí, rồi trong lòng bàn tay, lòng bàn tay hắn lập tức phát ra ánh sáng lấp lánh.

Loại bạch quang này đầu tiên chiếu vào mắt kim bào quái, khiến y không thể phân biệt được hướng của Phương Minh, điểm thứ hai là có thể phát ra uy lực cực lớn.

Một chưởng ẩn chứa uy lực khổng lồ, loại uy lực có thể hủy thiên diệt địa.

Bởi vì trong tình huống khá khẩn cấp, nên Phương Minh bất đắc dĩ phải sử dụng uy lực lớn đến vậy.

Hắn vốn không muốn làm mọi chuyện lớn đến thế, nhưng xem ra bây giờ không còn cách nào.

Vậy nên hắn liều mình một phen, rồi phát ra toàn bộ thực lực khổng lồ của bản thân, rồi kiếm ảnh của kim bào quái bị bao phủ

hoàn toàn trong chưởng phong khổng lồ của Phương Minh.

Một chưởng đánh xuống, dù hoàn toàn nằm trong dự đoán của kim bào quái, nhưng kim bào quái lại không hề dự đoán được năng lượng ẩn chứa trong chưởng lại lớn đến vậy.

Kết quả kim bào quái, bị đánh không chút lưu tình đập xuống đất, thanh thần kiếm đó cũng bị phá hủy tan tành thành từng mảnh.

Kết quả còn lại kim bào quái bị đập xuống đất, thoi thóp, hơi thở mong manh, thân thể tàn tạ gần đất xa trời nói: "...Ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Với pháp lực như vậy, chắc chắn đã vượt ra ngoài Tam Giới rồi phải không?

Thánh nhân như vậy nhất định không phải là kẻ tu luyện lười biếng, chắc chắn là anh tài của Thiên Đạo rồi, vậy nên nhất định là một thần nhân." Phương Minh nói: "An tâm đi, ta mới dùng chiêu thứ hai mà ngươi đã tàn phế cả người rồi, thật ngại quá!

Ta vốn định dùng chiêu thứ ba, nhưng xem ra không cần nữa rồi, ngươi còn muốn gọi ta là thần nhân sao?

Mà thôi, dù sao ngươi cũng sắp chết rồi, ta nói cho ngươi biết, ngươi nên bỏ chữ 'nhân' phía sau đi, chỉ để lại chữ 'thần' thôi." Đoạn, Phương Minh lại một quyền đánh xuống, kim bào quái lập tức mất mạng.

Sau khi giết kim bào quái, Phương Minh tiếp tục đi vào sâu nhất trong sân viện, rồi lại xuất hiện một xoáy nước khác.

Sau khi Phương Minh bước vào xoáy nước, hắn liền đặt chân vào một thế giới khác.

Khi vừa bước vào thế giới này, cũng là một tòa sân viện, nhưng loại sân viện này quả thật khác biệt so với trước, là một ngôi nhà gỗ

toàn bộ cấu tạo bằng gỗ.

Cách bài trí bên trong cũng vô cùng giản dị, trên một chiếc ghế gỗ bên trong, ngồi một yêu quái tóc bạc khoác áo choàng bạc, chính là tam hộ pháp.

Y nhìn thấy Phương Minh, rồi khẽ mỉm cười nói: "Ta đợi ngươi lâu lắm rồi.

Chiến thôi!" Nguyên tam hộ pháp đã sớm dự liệu Phương Minh sẽ đến đây, sẽ tiến hành một trận tỷ thí, nên đã ở trong đây chờ đợi từ lâu.

Nghe tam hộ pháp nói, Phương Minh trong lòng thầm nghĩ: Tam hộ pháp nghe có vẻ là người bình tĩnh điềm đạm, không giống như Nhị hộ pháp kiêu căng ngạo mạn kia.

Nếu có thể không chiến mà khuất phục được binh lính của người khác thì tự nhiên là tốt nhất.

Nhưng thân ở trong Thần Ma Điện quỷ dị này, cứ như thể mọi thứ đều bị những kẻ đó chi phối, đều là những chủng tộc hiếu chiến, sợ rằng sẽ không chịu nghe theo đề nghị của Phương Minh.

E rằng một trận chiến là không thể tránh khỏi rồi.

Vậy nên chỉ có thể một đường vượt ải chém tướng, nhìn thấy Thần Ma hai mặt kia mới là mục đích cuối cùng.

Trước đó, tuyệt đối không thể lơ là, bất cứ lúc nào lơ là cũng sẽ có nguy hiểm mất mạng.

Hắn khắc sâu đạo lý này.

Vậy nên dù công lực vô địch thiên hạ, cũng phải cẩn trọng, dù sao công lực cũng có hạn.

Cứ đánh mãi như vậy chắc chắn sẽ tiêu hao không ít chân khí, mà

chân khí lại không phải một hai ngày là có thể hoàn toàn khôi phục được.

Vậy nên khi chiến đấu nhất định phải kiềm chế lại.

Trận chiến với nhị hộ pháp vừa rồi đã tiêu hao rất nhiều chân khí.

Vì đã dốc toàn lực ra một kích, vậy nên bây giờ ở chỗ tam hộ pháp, tốt nhất là có thể đồng ý một chút thời gian để hắn có thể tìm cơ hội hồi phục chân khí.

Cứ như vậy, hắn có thể hồi phục tốt, cũng có thể đối phó với những thử thách tiếp theo, thật sự là một cách vẹn cả đôi đường.

Vậy nên hắn định ở đây trước tiên bàn bạc kỹ lưỡng với tam hộ pháp, xem rốt cuộc có gì đặc biệt.

Lúc này Phương Minh cười, cười nói với tam hộ pháp: "Xin hỏi ngươi là thần thánh phương nào?

Lần này ta đến vì muốn cứu đồ đệ của ta, vậy nên ta muốn hỏi, ngươi có nên tránh đường không?" Nhưng ai ngờ tam hộ pháp kia trực tiếp đứng dậy, phất phất áo choàng bạc, rồi nói: "Ta là tam hộ pháp, không đi." Phương Minh nói: "Trùng hợp ghê, Nhị hộ pháp trước đó cũng nói y chang.

Chương 569

Ta thắc mắc, tại sao lại như vậy?

Quá tự tin, cho rằng ta quá rác rưởi à?

Ta đã đánh chết đại hộ pháp và nhị hộ pháp rồi, ngươi không những không biểu lộ thái độ gì, không hề ngạc nhiên, mà lại còn cứ khăng khăng rằng ta sẽ không qua được?

Hôm nay ta cứ nhất định phải qua, coi như ta đã chết rồi đi, xem ngươi làm thế nào!" Lời nói đó vừa dứt, Phương Minh không còn ý định dây dưa nữa, hắn nhìn ra được, đám người này muốn giết hắn.

Vậy nên cũng không cần phải giữ lại thực lực, hoặc khách khí nữa, bây giờ điều cần thiết là tốc chiến tốc thắng.

Trong lúc hắn quyết định dốc toàn lực, tam hộ pháp nói: "Không cần ra tay nhanh đến vậy, ta biết ta không đánh lại ngươi, vậy nên vĩnh viễn cũng không thể sánh bằng, bởi vì trận chiến giữa ngươi và nhị hộ pháp kim bào quái ta đều đã xem trong mắt, thực lực của ngươi quả thật là trên ta.

Thậm chí các hộ pháp khác cũng không đánh lại ngươi.

Nhưng không giấu gì ngươi, ta đều có một vài bí kíp độc môn.

Dù không đánh lại ngươi, ta cũng muốn thử một chút." Phương Minh nói: "Ta đến đây không phải vì mấy cái thử thách chó má, hay là tranh giành chức hộ pháp.

Ta chỉ có một mục đích, là cứu đồ đệ của ta.

Nếu ta không mang nó đi được, ta phá hủy nơi này cũng không sao cả." Ngân bào quái nói: "Khẩu khí thật lớn, ngươi muốn phá hủy nơi này thì trước tiên phải qua được cửa ải của ta đã!" Phương Minh nói:

“Ta đã chuẩn bị động thủ rồi, ngươi nói nhiều quá!

Mỗi người đều phải nói một tràng dài như thế, nhưng lại chẳng có chút công phu thật sự nào, đúng là lũ thùng cơm vô dụng.” “Kẻ chưa từng thấy thực lực chân chính thì luôn có loại tự tin mù quáng như vậy, cảm thấy ta có cần thiết phải làm mới nhận thức của ngươi về Thần Ma Điện.

Để ngươi biết về cường giả cấp thuộc tính.” Ngân bào quái điềm tĩnh nói.

Phương Minh nhíu mày, trong lòng nghĩ: Cấp thuộc tính, chẳng lẽ có bất kỳ loại công kích thuộc tính nào sao?

Hay tuyệt chiêu của y có một số thứ mang hiệu quả công kích thuộc tính.

Lúc đó, ngân bào quái hai tay vung lên, lập tức bắt đầu xảy ra động tĩnh như động đất.

Loại động tĩnh này thúc đẩy gạch dưới đất nứt vỡ, xuất hiện những vết nứt khổng lồ.

Trong khe nứt đó lại lộ ra một chút mầm non nhỏ bé, rồi sau đó là những cây mây khổng lồ.

Lúc này Phương Minh cuối cùng cũng hiểu ra, cái mà y gọi là sát thương cấp thuộc tính là thông qua việc khống chế mộc thuộc tính, rồi tiến hành công kích.

Phương Minh trong lòng nghĩ: Mộc thuộc tính, đây không phải là thuộc tính dễ đối phó sao?

Đầu tiên là dây leo quấn chặt, đặc biệt dễ xuyên thấu công kích, là thuộc tính công thủ kiêm bị, vậy nên có chút khó nhằn.

Ngân bào quái nói: “Nếu ngươi biết sợ thì ngoan ngoãn bó tay chịu

trói đi, ta sẽ xử lý nhẹ nhàng, biết đâu ngươi có thể làm một hộ pháp, không tốt sao?" "Nói bao nhiêu lần rồi, cái chức hộ pháp chó má đó, ta không thèm!

Ta đến đây là để mang đồ đệ của ta đi, mang đi không được thì ta hủy nơi này.

Chó tốt không cản đường, nếu ngươi muốn cản ta, ta chỉ có thể giết ngươi thôi." Phương Minh lạnh lùng nói.

Phương Minh cứ thế lao về phía ngân bào quái, muốn cùng y một trận tỷ thí chính diện, nhưng ngân bào quái dường như không hề muốn dây dưa với Phương Minh, chỉ một mực thoái lui.

Rồi trong lúc thoái lui, y không ngừng triệu hoán những cây mây vô vị kia làm mồi nhử, để mê hoặc tầm nhìn của Phương Minh.

Nhưng Phương Minh căn bản không thèm để vào mắt, trực tiếp nhảy qua những cây mây.

Đột nhiên, ngân bào quái né tránh vài bước rồi dừng lại, Phương Minh lao tới.

Nhưng, lúc đó, ngân bào quái hai tay đan chéo, rồi siết chặt nắm đấm, trên mặt đất đột nhiên dũng mãnh hiện ra hơn trăm cây mây thô lớn, rồi lao về phía Phương Minh.

Phương Minh né tránh không kịp, trực tiếp bị quấn vào trong.

Sau khi bị quấn vào trong, Phương Minh bị những cây mây thô lớn đó trói chặt thân thể, không thể hành động được nữa, tương đương với việc bị trói vào một cái cây lớn vậy.

Lúc này, ngân bào quái phát ra tiếng cười âm lãnh, nói: "Trúng kế rồi phải không?

Vừa rồi ta một mực né tránh, là để tạo ra một cái bẫy, để ngươi

nhảy vào.

Ngươi không ngờ lại thật sự mắc câu.” Phương Minh lúc này quả thật không thể nhịn nổi nữa, phát động chân khí trong cơ thể, rồi hồn nguyên nhất thể bạo phát ra, rồi phá nát những cây mây xung quanh, chỉ còn lại một đống mảnh gỗ vụn trên đất.

Dựa vào khả năng bạo phát mạnh mẽ để phá nát những khúc gỗ này thành từng mảnh, cách này cố nhiên là khả thi, nhưng đối với ngân bào quái cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào, y không hề sợ hãi loại bạo phát năng lực như vậy, bởi vì căn bản không chạm được vào người y.

Nói cách khác, chỉ cần Phương Minh không bắt được y, thì y có vô hạn khả năng, có thể cứ thế dây dưa mãi với Phương Minh.

Lần này y cũng xác định Phương Minh trong lòng đã hoàn toàn bị chọc giận, vậy nên công kích của y càng thêm không kiêng nể gì.

Thậm chí có mấy lần ngân bào quái dùng cây mây đánh trúng Phương Minh.

Chương 570

Nhưng Phương Minh đã loạn phương tấc, nên có chút lỗ mãng, có ý vị ngang ngược xông thẳng vào.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị ngân bào quái bức đến phát điên.

Nhưng Phương Minh không hề ngu ngốc như vậy, hắn biết nếu cứ tiếp tục như vậy thì chỉ là kéo dài thời gian mà thôi.

Vậy nên hắn nhất định phải tìm cách kết thúc màn kịch này.

Đột nhiên, hắn nghĩ ra một chuyện, rồi trên khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt, mắt láo liên đảo.

Một kế hoạch, ngay lập tức xuất hiện trong đầu hắn.

Phương Minh vẫn giữ vẻ ngang ngược xông thẳng vào, trông có vẻ không có phương hướng, cũng không có logic, chỉ một mực lỗ mãng tiến hành những hành động lãng phí chân khí.

Thái độ của ngân bào quái lúc này lại coi đó là một điều tốt, bởi vì một khi cứ tiếp tục như vậy, y có cơ hội dựa vào thuộc tính của mình, rồi khống chế Phương Minh rồi chém giết.

Đó là một việc có thể lập công lớn.

Lúc đó sẽ được lão đại thưởng lớn, trong lòng y không khỏi có chút đắc ý.

Nhưng Phương Minh sẽ không cho y cơ hội, Phương Minh chỉ cười cười, tiếp tục lao về phía trước.

Nhưng, khi Phương Minh một lần nữa bị những cây mây thuộc tính gỗ của ngân bào quái trói chặt.

Phương Minh lần này không chọn cách dùng chân khí của mình để phá nát những khúc gỗ đó thành từng mảnh, mà chọn một cách khác: dùng thuộc tính đánh bại thuộc tính.

Trong lòng hắn cũng hiểu, nếu cứ thế ngang ngược xông thẳng, đâm loạn, cuối cùng người chịu thiệt thòi chắc chắn là mình.

Nhưng nếu dùng một số thuộc tính khắc chế mộc thuộc tính, biết đâu có thể tìm ra mấu chốt để giành chiến thắng.

Thế là, lửa.

Tam Vị Chân Hỏa trong cơ thể đã lâu không được sử dụng, cộng thêm tích tụ đầy một bụng hỏa khí, chắc chắn sẽ bốc cháy ngay lập tức.

Ngay khi Phương Minh một lần nữa bị những cây mây hệ gỗ kia khống chế hành động.

Hắn lợi dụng Tam Vị Chân Hỏa, khiến ngọn lửa bao quanh cơ thể, không tốn chút sức lực nào, những cụm lửa hùng hùng liệt liệt kia đã thiêu cháy những cây mây phiền phức đáng ghét xung quanh thành tro bụi.

Ngân bào quái bị dọa cho ngây người, tuyệt đối không ngờ Phương Minh trong cơ thể lại có Tam Vị Chân Hỏa, một thứ khắc bản mệnh như vậy.

Phải biết rằng mộc thuộc tính, sợ nhất là những thứ thuộc tính hỏa, mà đối phương lại là thần khí thượng cổ, Tam Vị Chân Hỏa.

Nếu bị đốt cháy thì ngay cả dập tắt cũng khó, nói gì đến việc tiếp tục tấn công.

Lúc này, ngân bào quái quả thật gặp khó khăn.

Nhưng Phương Minh thì lại vui mừng.

Hắn đã biết bước tiếp theo nên dùng loại công kích nào.

Bây giờ hắn đang nắm giữ một lợi thế vô cùng mạnh mẽ.

Có thể tùy ý kéo dài thời gian của mình mà không tốn chút sức lực nào để hạn chế mộc thuộc tính của ngân bào quái, tùy ý phát huy năng lực của mình.

Ngân bào quái quả thật thảm hại, bây giờ trên mặt chỉ toát mồ hôi lạnh, lúc này cũng bắt đầu trở nên vô cùng hoảng loạn.

Trên công kích cũng trở nên vô cùng lỗ mãng, bắt đầu không có chương pháp.

E rằng tâm lý phòng tuyến của y sắp sụp đổ.

Phương Minh lúc này trong lòng nghĩ: Lúc này có thể phản kích rồi, ta sẽ dùng Tam Vị Chân Hỏa thiêu cháy hết tất cả cây cối của ngươi.

Phương Minh không tiếp tục dây dưa, chỉ một mực đánh y bay đi, vừa lúc chân khí của Tam Vị Chân Hỏa trong cơ thể hắn còn dư thừa.

Sử dụng bao nhiêu công kích mộc thuộc tính cũng đều có thể bị hóa giải một cách khéo léo, Phương Minh có nắm chắc phần thắng, vậy nên bây giờ hắn căn bản không hề sợ hãi chút nào.

Bây giờ hắn chỉ lo một mực lao về phía trước, lao đến cuối cùng có thể giải cứu Tôn Hầu Tử.

Phương Minh bây giờ quả thật có chút mệt rồi, bởi vì vừa rồi đã đại chiến với hắc bào quái và kim bào quái, lại còn bây giờ là ngân bào quái.

Hắn biết phía sau còn có các hộ pháp khác, nhưng không thể cứ thế dây dưa mãi như vậy.

Nếu cứ dây dưa mãi, người chịu thiệt thòi vĩnh viễn chỉ là một

mình Phương Minh.

Cuối cùng Phương Minh phải đối mặt với hai vị Thần Ma Thượng Thần.

Chương 571

Những nhân vật này dù chưa giao thủ, nhưng hắn biết tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

Vậy nên hắn phải bảo tồn thực lực cho những trận chiến tiếp theo, nhưng lại không thể quá phí hoài thể lực.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, cuối cùng có thể sẽ chịu thiệt thòi.

Vậy nên bây giờ hắn phải suy nghĩ làm thế nào để dùng ít thể lực nhất, cách nhanh nhất để giải quyết trận chiến vô vị này, một đường thông đến chỗ Thần Phật, hai vị Đại Thần Thánh Thần kia.

Vậy nên khi đối mặt với ngân bào quái này, Phương Minh liền dùng công pháp Tam Vị Chân Hỏa, rồi bức y phải thoái lui, đồng thời có thể tiết kiệm thể lực.

Quả nhiên, ngân bào quái vẫn sử dụng tuyệt kỹ sở trường của mình là công kích hệ gỗ, trước tiên mọc ra rất nhiều dây leo, sau đó lại dùng kiếm gỗ tấn công Phương Minh.

Bởi vì y thấy công kích tầm xa dường như không có tác dụng, nên đã áp dụng công kích cẩn thận.

Nhưng công kích cận thân cũng vô dụng, bởi vì y luôn sử dụng phương pháp công kích hệ gỗ, nên chỉ cần Phương Minh có Tam Vị Chân Hỏa thì y không có cách nào tiếp tục tấn công liên tục.

Lúc đó, Phương Minh thật sự đã chán ngấy phương pháp công kích của ngân bào quái, liền trong cơn tức giận tạo thành một quả cầu lửa lớn do Tam Vị Chân Hỏa tạo thành.

Quả cầu lửa thiêu hủy tất cả những thứ do thuộc tính hệ gỗ tạo ra.

Bao gồm cả thanh kiếm gỗ trong tay y, rồi trực tiếp lao về phía thân thể ngân bào quái.

Ngân bào quái né tránh không kịp, chỉ có thể dùng công phu bản gia, tạo ra một đống khiên gỗ lớn, rồi muốn chống đỡ công kích quả cầu lửa của Phương Minh.

Nhưng hỏa khắc mộc ai cũng biết, vậy nên những tấm khiên đó trước quả cầu lửa của Phương Minh căn bản không chịu nổi một kích, trực tiếp hóa thành tro bụi.

Rồi ngân bào quái cũng bị công kích quả cầu lửa đánh trúng, bị trọng thương, bị đánh bay vào bức tường phía sau, ngã nặng xuống đất.

Cú ngã không hề nhẹ, ngân bào quái không còn chút sức lực nào.

Đứng trước Phương Minh, rồi không còn lời nào để nói nữa phải không?

Ngươi có hệ gỗ thì ta có hệ lửa, vĩnh viễn cũng không đánh thắng được ta.

Ngân bào quái nghiến răng nói: "Chỉ oán ta, chỉ hận ta không thể có chiêu thức tấn công khác, vậy nên ta cam tâm tình nguyện, ta bại một cách thảm hại, nhưng ngươi đừng vui mừng quá sớm.

Những kẻ phía sau ta công lực không kém ta, mỗi người đều có tuyệt kỹ riêng, chỉ cần không cẩn thận, có thể sẽ rơi vào bẫy.

Hừ, ta khuyên ngươi mau đi đi." Phương Minh nói: "Yên tâm đi, phía sau ta sẽ tốc chiến tốc thắng.

Không cần ngươi phí tâm, an tâm mà đi đi!" Rồi Phương Minh trực tiếp ra một chiêu, một quyền đánh xuống, kết liễu tính mạng ngân bào quái.

Tiếp đó, Phương Minh lại tiến vào một thế giới khác, rồi muốn tốc chiến tốc thắng, một hơi vượt qua thế giới này.

Nhưng hắn biết nếu cứ tiếp tục như vậy thì nhất định sẽ tiêu hao rất nhiều tinh lực.

Vậy nên hắn phải tìm kiếm phương pháp tốt nhất, vì thế, hắn chọn vừa đi vừa xem xét, tùy cơ ứng biến.

Đây là lúc thử thách, dù điều kiện ở đây không phải là thử thách đối với một đại sư như Phương Minh, nhưng với tư cách là một cường giả kinh qua trăm trận.

Hắn luôn nhắc nhở bản thân, bất kể mạnh yếu, đều phải nghiêm túc đối đãi, không thể có chút lơ là nào.

Đó là tố chất của một cường giả, cũng là sự tôn kính đối với đối thủ.

Phương Minh luôn ghi nhớ điểm này, vậy nên hắn trăm trận không thắng, trăm trận không thất bại, càng đánh càng thắng, càng đánh càng mạnh.

Cuối cùng hắn đã đến một thế giới khác, trong thế giới này cũng là một căn nhà, nhưng có một điểm khác biệt, căn nhà này vô cùng lạnh lẽo, cứ như hầm băng vậy.

Rồi trong căn nhà lạnh lẽo như hầm băng đó, có một yêu quái khoác áo choàng xanh, đang đứng đó tĩnh lặng nhìn Phương Minh.

Rồi Phương Minh nói: "Ngươi là Tứ hộ pháp đúng không?

Có tuyệt chiêu gì thì mau dùng đi, ta đang vội, không thể dây dưa với ngươi lâu được.

Ta hy vọng ngươi cũng đừng ở đây kéo dài thời gian của ta, như vậy không có lợi gì cho cả đôi bên đâu.

Ta sẽ kết thúc nhanh chóng, rồi đi đến thế giới tiếp theo, vậy nên xin hãy cho ta một cơ hội để một hơi vượt qua, hoặc là trực tiếp cho ta gặp mấy vị Thần Ma Đại Thần kia đi, đánh với bọn họ còn thú vị hơn, chứ đánh với ngươi thì ta có hơi phiền lòng.

Vậy nên cho ta một cơ hội đi, huynh đệ, để ta giải quyết nhanh gọn, không còn hồi hộp gì nữa, kết thúc luôn.

Rồi đến thế giới tiếp theo, không phải tốt hơn sao?

Như vậy cũng không mất mặt, không như mấy tên trước, đều bị ta đánh gục rồi." Lam bào quái cũng không tức giận, nói: "Ta có thể biết thực lực của ngươi mạnh, đã hạ gục ba vị huynh đệ phía trước của ta.

Nhưng dù ta không đánh lại ngươi, ta cũng muốn thử.

Chương 572

Không thử thì làm sao biết ta có thể đánh thắng không?

Đúng không?

Không phải sao?

Không có đạo lý nào như vậy.” Rồi y lại bắt đầu cười lớn.

Lam bào quái lại nói: “Ha ha ha, ta có lẽ là người thiếu khí phách nhất trong số các hộ pháp này, ngươi có thể đồng ý với ta cũng không thể chứng minh được điều gì.

Dù ta không đánh lại ngươi, ta cũng nhất định phải khiêu chiến một cách đàng hoàng, ta muốn khiêu chiến thực lực của ngươi.

Kéo dài thời gian như vậy, làm tiêu hao tinh lực của ngươi, ta cũng coi như hoàn thành thành tích, hoàn thành nhiệm vụ của mình, như vậy cũng không phụ chức trách hộ pháp của ta.

Vậy nên ta ở đây chính thức đưa ra lời khiêu chiến với ngươi, hãy chấp nhận lời khiêu chiến của ta đi, nếu không chấp nhận lời khiêu chiến của ta, ngươi cũng sẽ phải cùng ta một trận tỷ thí chính diện, vậy nên ta cũng hy vọng trận tỷ thí của chúng ta có thể có một kết quả tốt đẹp.

Nếu ta không đánh lại ngươi, ta cũng sẽ cố gắng cầm chân ngươi.

Tận lực để cho thực lực của ta được khẳng định.” Phương Minh cười nói: “Trong số bao nhiêu tên hộ pháp kiêu ngạo, vênh váo, tự cho mình là vô địch thiên hạ kia, ngươi cũng coi như là người khiêm tốn cẩn trọng hơn cả, ta khá là tán thưởng ngươi đấy.

Thôi được rồi, để ta tính cho ngươi một khoản này, một là, một đạo lý.

Ngươi thắng rồi, rồi lại đánh thắng người tiếp theo, kết quả cũng vậy thôi, vậy nên ai trước ai sau, nhanh hay chậm cũng chẳng phải vấn đề.

Nên việc ngươi vừa rồi cố gắng kéo ta lại.

Kỳ thực căn bản chỉ là một cách trì hoãn vô nghĩa thôi, thực ra chẳng có tác dụng thực chất gì cả, vậy chi bằng cứ để ta nhanh chóng kết thúc, rồi thoải mái hơn mà gặp hai vị Thánh Thần Thần Ma kia đi." Lam bào quái nói: "Không cần nói nhiều, nói nhiều cũng vô dụng.

Tâm ta đã quyết, trừ phi ngươi đánh chết ta, hoặc đánh bại ta, bước qua thi thể của ta.

Chỉ có như vậy, ta mới tâm phục khẩu phục.

Nếu ngươi bỏ qua cho ta, trong lòng ta chắc chắn sẽ có tiếc nuối.

Ta không muốn cuộc đời ta có tiếc nuối, vậy nên hy vọng ngươi có thể thành toàn cho ta, đừng nương tay, ta đợi đấy." Lúc này Phương Minh trong lòng bàn tay âm thầm phát lực, đạo lý trong tay hắn đã tập trung, chuẩn bị phát động một đợt tấn công, dùng một đợt tấn công để kết thúc toàn bộ cuộc đối quyết.

Hắn nói với lam bào quái: "Nghe nói 'đạo bất đồng bất tương vi mưu', vì ta đã quyết tâm rồi, vậy thì mọi người hãy quyết định thắng bại đi.

Nhưng ta phải nói cho ngươi biết, kết quả cũng vậy thôi, ta chắc chắn sẽ là người chiến thắng bước qua thi thể ngươi, đi đến cảnh giới tiếp theo.

Ngươi đã định sẵn là kẻ yếu, là người thất bại.

Không cần ôm ấp quá nhiều ảo tưởng nữa đâu, chịu chết đi!" "Được, ta nóng lòng chờ đợi." Lam bào quái dũng cảm vung tay, kết quả toàn bộ sân viện nổi lên một trận băng lãng.

Những tảng băng đó đột nhiên hóa thành từng đôi kiếm băng, từng thanh đao băng.

Mũi kiếm chỉ thẳng về phía Phương Minh.

Phương Minh nhìn thấy liền hiểu ra, y cũng là yêu quái thuộc tính, thuộc tính băng.

Băng thuộc tính và mộc thuộc tính vừa rồi tuy có sự khác biệt về bản chất.

Nhưng đều có một khuyết điểm chí mạng, đó là sợ lửa.

Vậy nên Phương Minh lần này định dùng Tam Vị Chân Hỏa để đối phó với yêu quái này, và có nắm chắc phần thắng, bởi vì Tam Vị Chân Hỏa, căn bản là kẻ thù tự nhiên của mọi mộc thuộc tính và băng thuộc tính.

Vậy nên khi những đôi kiếm băng và đao băng đó lao về phía Phương Minh, hắn không chút bảo lưu phóng ra Tam Vị Chân Hỏa, lập tức sương mù xuất hiện giữa không trung.

Băng và lửa xuất hiện bốc hơi, rồi tạo ra một làn sương mù dày đặc.

Lớp sương mù đó lan rộng giữa Phương Minh và lam bào quái.

Hai người đều không nhìn thấy vị trí của đối phương.

Lúc đó một thanh kiếm băng xuyên qua sương mù, rồi trực tiếp lao về phía Phương Minh.

Phương Minh né tránh không kịp, nhưng hắn biết y có thể có một chiêu khác, vậy nên đã giữ lại một tay.

Lúc đó Phương Minh xoay người, rồi lập tức phát ra một chiêu khác, đại hỏa tràn ngập.

Một vòng lửa xuống, không những toàn bộ sương mù đều tan

biến, mà công kích của lam bào quái cũng theo đó tiêu tán.

Lúc đó, Phương Minh một tay nắm chặt lấy bàn tay phải đang cầm kiếm băng của lam bào quái, rồi ném lên trời, lam bào quái thuận thế bay giữa không trung.

Phương Minh không chút chậm trễ, trực tiếp một quả cầu lửa lớn lao lên không trung, đánh trúng lam bào quái.

Chương 573

Lam bào quái kết quả bị đánh trúng chính diện, rồi toàn thân vô lực ngã xuống đất.

Lam bào quái lúc này trong lòng cuối cùng cũng hiểu rõ thực lực chân chính của Phương Minh, y tâm phục khẩu phục nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết.

Phương Minh cũng không chút lưu tình, một chưởng đánh xuống trực tiếp đoạt mạng.

Nhưng trước khi lam bào quái chết, y đối mặt với Phương Minh nói lời cuối cùng trước khi lâm tử: "Tốt nhất ngươi đừng tiếp tục đi xuống dưới, ta có thể nói cho ngươi biết, ta đã biết rõ thực lực của ngươi, có bao nhiêu năng lực, mọi người đều rõ trong lòng, vậy nên ải tiếp theo ngươi sẽ phải đối mặt với hai người, là Ngũ hộ pháp và Lục hộ pháp.

Hai người bọn họ có tuyệt kỹ hợp kích là giỏi nhất ở đây, vậy nên tốt nhất ngươi đừng tiếp tục đi tới, hãy biết điểm dừng, ta thừa nhận ta không đánh lại ngươi, nhưng những kẻ phía sau không nhất định là không đánh lại được ngươi.

Ngươi thắng được ải tiếp theo, thì mấy hộ pháp kia cũng chắc chắn sẽ gặp phải rắc rối lớn, không biết sự lợi hại của ngươi, ban đầu có người đã giết một hộ pháp của chúng ta, nhưng người đó chỉ giỏi về phương pháp đó, sau đó đã có cơ hội lên làm hộ pháp.

Chưa đi lên cao hơn, nhưng ta đều hiểu rõ, thậm chí có sức mạnh để hủy diệt Thần Ma Điện này.

Vậy nên ta khuyên ngươi đừng khinh cử vọng động." Sau khi nói xong câu đó, Phương Minh nói: "Cái này ngươi không cần lo, ta tự có

chừng mực, Thần Ma Điện này, ta nhất định phải hủy diệt.

An tâm mà đi đi.” Sau đó, y bị Phương Minh vô tình giết chết.

Sau khi Phương Minh giết chết y, hắn lập tức tiến vào một thế giới khác.

Trong thế giới này, hắn nhìn thấy hai yêu quái.

Hai yêu quái, một tên mặc áo choàng đỏ, một tên mặc áo choàng xanh lục.

Trông có vẻ vô cùng hài hước, đúng như câu tục ngữ: “Đỏ phối lục, chó má thêm.” Phương Minh ban đầu đều khá khinh thường, bởi vì bọn họ sẽ không dùng phương pháp công kích lớn, thậm chí cảm thấy thủ đoạn vô lý của bọn họ cũng độc ác, nói chung sẽ không có động tác lớn, nhưng Phương Minh có thể đã có chút khinh địch.

Nguyên nhân là không đợi Phương Minh ra tay, hai người đó đã liên thủ cho Phương Minh một trận ra oai.

Chỉ thấy hai người đó, mỗi người cầm một thanh hồng kiếm và lục kiếm, rồi hai người cứ như một cơn lốc xoáy lao về phía Phương Minh.

Trong chốc lát Phương Minh chưa kịp nói gì, bị công kích như vậy, Phương Minh căn bản không kịp phản ứng, chỉ có thể cứng rắn đỡ một kích.

Sau một kích, y phục của hắn có chút hư tổn.

Sau trận đầu tiên, hai người đó đứng vững thân hình, rồi lộ ra vẻ khiêu khích với Phương Minh nói: “Thấy thế nào?

Nghe nói ngươi lợi hại lắm, vừa rồi ta không thấy ngươi lợi hại chỗ nào?

Suýt chút nữa đã bị ta giết rồi, chỉ còn một chút xíu nữa là chết

dưới kiếm của ta.

Ngươi lợi hại thật đấy, ta thấy trước đây ngươi chỉ may mắn giết được mấy sư huynh của ta thôi, chứ tuyệt đối không thể giết được hai huynh đệ chúng ta liên thủ đâu.

Vừa rồi ngươi cũng thấy uy lực của Song Kiếm Hợp Bích rồi chứ?

Ta thấy ngươi nên sớm đầu hàng đi!" Y không quên ha ha cười lớn hai tiếng.

Phương Minh nói: "Ta muốn đính chính hai chuyện.

Thứ nhất, ta chưa bao giờ nói ta lợi hại, sự lợi hại đó là do ngươi tự thấy.

Thứ hai, ngươi lại còn đánh lén?

Thật sự là thói quen xấu đấy à?

Hai người đánh một người như vậy không thấy nhục nhã sao?

Ta còn thấy xấu hổ thay cho các ngươi.

Chẳng lẽ các ngươi cho rằng thực lực của mình mạnh lắm sao?

Ta nói cho ngươi biết, nếu vừa rồi ta có sự chuẩn bị, thì các ngươi sẽ không làm tổn thương được nửa sợi lông của ta đâu.

Vậy nên những lời ngươi nói đều là gió thổi qua tai cả.

Nếu muốn dựa vào thực lực chân chính thì tuyệt đối không nên đánh lén.

Từ nãy giờ ta cứ ngỡ đã thấy được sự khác biệt giữa chúng ta, hai người các ngươi, một mình ta, vậy là đủ rồi, tiến lên đi!" Một trong số hắc bào quái nói: "Sư huynh, đừng nghe hắn nói loạn, làm nhiễu loạn tâm trí của chúng ta.

Ai thắng mới là vương giả chân chính?

Vậy nên chúng ta đừng để ý đến hắn, chúng ta trước tiên hãy làm tốt chiến lược tấn công của mình, đừng tự rối loạn trận cước, đến lúc đó không dễ giải quyết vấn đề.

Đừng quên mấy vị huynh đệ trước của chúng ta, đều vì quá chủ quan mà mất mạng." Lục bào quái nói: "Yên tâm đi?

Ta đã chuẩn bị tốt rồi.

Chương 574

Tuyệt đối sẽ không có nửa điểm chủ quan." Phương Minh nghe xong lời đó căn bản không cho y cơ hội, bởi vì đã chọc giận Phương Minh, thế là Phương Minh đã sử dụng bí kíp độc môn của mình.

Chỉ thấy Phương Minh toàn thân lóe lên ánh sáng đỏ rực, rồi cứ như có một bàn tay khổng lồ xuất hiện phía sau lưng, rồi thực lực đó bắt đầu hiển hiện ra, toàn thân phát ra vô cùng đạo lực.

Rồi hắn trực tiếp dùng đạo lực đó, hai người đó dùng Song Kiếm Hợp Bích tiếp tục hóa giải sự khống chế của đạo lực này.

Nhưng đáng tiếc chưởng lực của Phương Minh lại càng xuất sắc và ưu việt hơn.

Kết quả là hai người đó chưa kịp ra tay, càng chưa kịp tung ra toàn bộ chiêu thức của mình, đã mất mạng tại đây.

Đáng tiếc, lại thua rồi.

Cuối cùng hắn đã đến ải cuối cùng, cũng là ải cuối cùng mà Phương Minh phải đối mặt trước khi gặp hai vị Thánh Thần Thần Ma.

Chỉ cần vượt qua ải này, hắn có thể thuận lợi có cơ hội đi đến cuối cùng.

Đi cứu Tôn Hầu Tử, rồi phá hủy thứ quỷ quái này.

Cuối cùng hắn đã đến ải cuối cùng, hộ pháp cuối cùng.

Trong ải này, căn phòng cũng giống như những căn phòng khác.

Nhưng sự tạo dựng lại có một loại khí tức vô cùng quỷ dị, không giống như không khí khá yên tĩnh trước đây.

Ở đây có thể cảm nhận được hơi thở của sinh vật, sự rung động của sinh mệnh.

Nguyên lai, phía sau Phương Minh, xuất hiện một hộ pháp cuối cùng đứng đó, chăm chú nhìn Phương Minh đã lâu.

Trên người hộ pháp đó mặc một chiếc áo choàng thất sắc, toàn thân toát ra một loại khí chất vàng óng, giống như khí chất của một bá chủ vậy, chẳng trách lại có thể trụ đến cuối cùng, trở thành hộ pháp, có lẽ là người có thực lực nhất trong số các hộ pháp rồi.

Phương Minh bây giờ cũng không rõ y có thực lực như thế nào, vậy nên chỉ có thể không ngừng dò xét, rồi mới có thể tìm ra cách thích hợp hơn để đánh bại y.

Đây cũng là mục đích chuyến đi này của Phương Minh.

Dù sao đây cũng là ải cuối cùng rồi, càng không thể vì chủ quan mà tổn hao thêm tinh lực của mình.

Như vậy sẽ không có lợi cho những trận chiến sau này.

Thực ra trong lòng Phương Minh biết mình nhất định sẽ đánh bại hộ pháp này, nhưng hộ pháp này luôn cho hắn một cảm giác khá quỷ dị.

Cứ như thể có âm mưu đang được tính toán.

Cuối cùng trận chiến cuối cùng cũng bùng nổ.

Người mặc áo choàng thất sắc nói: "Ngươi có tiện không, ta đã đợi ngươi ở đây lâu rồi.

Những trận chiến trước ta cũng đã xem qua, chiến lực của ngươi quả thật rất mạnh, nhưng ta muốn nói rằng ta còn mạnh hơn, bởi vì trước đây ta đã trải qua sự rèn luyện cường độ cao ở đây, vậy nên mới đạt được bước đường ngày hôm nay.

Ta muốn nói với ngươi một chuyện, ta không muốn chiến đấu với ngươi, ta muốn kết bạn với ngươi, nhưng ngươi phải đồng ý ở lại đây làm một hộ pháp khác, như vậy ta mới có một hoàn cảnh thích hợp và một thân phận phù hợp, ngươi hiểu ý ta chứ?" Phương Minh nói: "Ta hiểu, nói đơn giản là, ngươi cũng giống như bọn họ, biến thành chó của người ta, rồi canh cửa ở đây, đúng không?

Nếu là như vậy, ta thà chọn có cốt khí một chút, không làm như thế, ta muốn làm người của chính ta.

Ta cảm thấy thực lực của ngươi cũng nên mạnh hơn bất cứ ai, tại sao không thử thách những người kia?

Chết rồi thì sao?

Ít nhất cũng đã phấn đấu.

Nhưng ngươi lại chịu khuất phục người khác, ngồi làm hộ pháp.

Chẳng lẽ ngươi không muốn thoát khỏi nơi này sao?" Yêu quái đó nói: "Ngươi nghĩ ta không muốn thoát khỏi sao?

Ta ở đây vẫn luôn muốn thoát khỏi, nhưng trước đây ta đã chiến đấu với bọn họ.

Nhưng ngươi có biết kết quả không?

Ta bị đánh cho te tua, khắp người đầy vết thương.

Giống như một con cá bị người ta giẫm nát, không có cách nào đối kháng được với bọn họ, tin ta đi.

Ta từng lợi hại hơn ngươi, ta trước đây đã xem cảnh ngươi chiến đấu, nhưng tin ta đi, ngươi không đánh lại được đâu." "Ta ghét nhất là mỗi người ở đây nói chuyện đều đặc biệt kiêu ngạo, cảm thấy mình là vô địch thiên hạ rồi, không biết trời cao đất rộng, cứ ở trong một Thần Ma Điện nhỏ bé này mà cảm thấy mình là người mạnh nhất thế

giới.

Nhưng ngươi có biết, thế giới bên ngoài mạnh mẽ đến mức nào, có bao nhiêu người mạnh hơn ngươi ở bên ngoài kia không?

Các ngươi căn bản đều không hiểu.

Chương 575

Ta sẽ dạy cho ngươi thấy thực lực chân chính, nhìn cho kỹ đây, đừng chớp mắt, ta sẽ cho ngươi thấy sự khác biệt của thế giới này, sự khác biệt khi phá hủy Thần Ma Điện?

Hãy xem ngươi rác rưởi đến mức nào, cứ ở trong này làm ếch ngồi đáy giếng.

Ta muốn cho ngươi biết, cả thế giới không chỉ có Thần Ma Điện này đâu." Phương Minh nói.

Phương Minh vừa nói xong trực tiếp một bước xông tới, rồi sử dụng toàn thân thực lực của mình, đạo lý bạo phát đến một độ cao nhất định, rồi không khí xung quanh cũng theo đó phát ra tiếng vang ầm ầm, toàn bộ bầu trời lập tức biến thành màu xám xịt, cây cối, hoa cỏ, đá xung quanh đều bắt đầu từ từ biến thành bột phấn.

Rồi khi toàn bộ sân viện đang vì trận chiến mà rung chuyển, yêu quái thất sắc đó, cũng có thể theo đó mà chiến đấu, bởi vì cuối cùng y cũng nhìn thấy thực lực chân chính, nhìn thấy sự khác biệt giữa mình và Phương Minh.

Phương Minh là một người bên ngoài, nhưng thực lực lại vượt xa mọi người ở đây.

Y hiểu ra, mình đã ngu dốt đến mức nào, có lẽ Thần Ma Điện này không bằng điện Thần Ma thánh địa.

Bởi vì chuyện vừa rồi, y cảm thấy vô cùng hổ thẹn, bởi vì thật sự cảm thấy, đối với một người có thực lực mạnh mẽ như vậy mà nói, lại dám kiêu ngạo như thế?

Đơn giản như một con chó ngốc đang cố sức sủa vậy.

Lúc này y cuối cùng cũng hiểu rõ sự khác biệt giữa hai người.

Nhưng đã quá muộn, đạo lực của Phương Minh đã tập trung vào một nắm đấm, rồi nắm đấm đó trực tiếp lao về phía yêu quái thất sắc kia.

Yêu quái đó căn bản không kịp né tránh, hoặc đánh trả, bởi vì y đã sớm mất đi thần trí, bị thần lực của Phương Minh làm cho kinh hãi.

Y hiểu rằng dù có tu luyện thế nào, sau này cũng sẽ không đạt được cảnh giới đó, vậy nên cam tâm tình nguyện đi chịu chết.

Nhưng cuối cùng, Thần Ma Điện trong lòng y, cuối cùng cũng sắp sụp đổ rồi.

Sau khi giết chết yêu quái thất sắc đó, cũng là hộ pháp cuối cùng.

Phương Minh cuối cùng đã đến trước cửa xoáy nước cuối cùng.

Phương Minh trong lòng hiểu rõ, khi bước vào cánh cửa cuối cùng đó, hắn sẽ đến nơi cuối cùng, chủ điện của Thần Ma Điện.

Đó cũng chính là nơi Tôn Hầu Tử đang ở.

Cuối cùng hắn cũng đến được tầng cuối cùng.

Đi mòn giày sắt tìm không thấy, đến khi có được lại chẳng tốn công phu.

Sau đó hắn không chút do dự bước vào, rồi chuyển sang một thế giới khác.

Trong thế giới này, bầu trời một nửa quang minh, một nửa hắc ám, sân viện bên dưới cũng một nửa bao phủ trong hắc ám, một nửa tỏa ra ánh sáng vàng chói mắt, hai bên tạo thành một sự đối lập vô cùng rõ ràng.

Khi Phương Minh bước lên mảnh đất đó, hắn cảm thấy mảnh đất đó đều mang theo một loại tà khí vô cùng nồng đậm, không phải loại

tà khí phổ thông bình thường, mà là một loại tà khí bẩm sinh tỏa ra từ bên trong ra bên ngoài.

Loại tà khí này đối với bất kỳ ai cũng là một tai họa, nếu người bình thường nhiễm phải, nói chung cũng không sống được đến sáng hôm sau.

Phương Minh lập tức trở nên cẩn thận, cũng tỉnh táo hơn, bởi vì dù trước đây hắn đã hoành hành Tam Giới, nhưng chưa từng gặp phải cảnh tượng như thế này.

Loại tà ác này đối với hắn cũng là một thử thách mới.

Hắn muốn xem hai vị Thánh Thần Thần Ma rốt cuộc có loại công pháp kinh thế nào, mà có thể vẫn luôn xưng vương xưng thánh trong Thần Ma Điện?

Hắn từ từ bước vào chủ điện đó, nhìn thấy pho tượng Phật hoặc tượng Ma thần bí có hai mặt.

Nó đang liên tục xoay sang hai bên, rồi đối mặt với Phương Minh.

Thân hình của nó đương nhiên lớn hơn Phương Minh rất nhiều lần, thậm chí cao mấy chục trượng.

Nhưng Phương Minh không hề có ý sợ hãi.

Phương Minh trong lòng hiểu rõ, hắn đến đây là để đánh bại nó.

Điều hắn mong đợi, cuối cùng cũng sắp đến rồi, hắn không kìm được nắm chặt tay, muốn đại chiến một trận.

Hắn biết, lần trước khiến hắn nhiệt huyết sôi trào như vậy, là khi đại chiến Thần Phật.

Nhưng, pho tượng Phật đó dường như đã sớm liệu được Phương Minh sẽ đến, không hề kinh ngạc chút nào, vô cùng nhiệt tình khách khí, mở miệng nói: “Ta đã sớm biết ngươi có thể đến đây.

Hoan nghênh đến Thần Ma Điện, nơi này hoan nghênh ngươi." Phương Minh trong lòng có chút khó hiểu, hắn không cho rằng đây là một tín hiệu tốt, hắn biết Thần Ma Điện có quỷ, lẽ nào muốn coi hắn là khách nhân sao?

Nhưng rõ ràng hắn không phải là khách.

Vậy nên hắn phản cảm với thái độ của pho tượng thần đó.

Chương 576

Cuối cùng điều này đã khiến tâm huyết vốn đang sôi trào, máu huyết đang tuôn trào, khao khát chiến đấu của hắn nguội lạnh đi một nửa.

Hắn không khỏi bắt đầu nghi ngờ, có phải những kẻ này muốn dụ dỗ trước, rồi sau đó mới ra tay hạ sát không.

Nghe qua những gì hắn hiểu về Thần Ma Điện thì hoàn toàn không có khả năng này.

"Đừng nói về việc ta có giết ngươi hay không.

Bây giờ ta sẽ nói cho ngươi biết, ta hoàn toàn sẽ không làm vậy, ta hoan nghênh ngươi." Pho tượng Phật đó mở miệng nói.

Phương Minh khó hiểu hỏi: "Tại sao lại như vậy?

Ta hiểu là ngươi đã giết nhiều hộ pháp rồi, bây giờ không những không giết ta, cũng không nổi giận với ta, ngược lại còn chào đón ta.

Ta tò mò rồi, ngươi muốn gì?

Ta biết, vì ta lợi hại, nên ngươi muốn ta giúp ngươi một tay đúng không?" "Phương tiên sinh, quả nhiên người nổi tiếng không nói lời quanh co.

Không những võ công cao cường, công lực hơn người, mà còn thiên tư thông minh, người bình thường như vậy, ta tưởng nói chuyện đều sẽ hàm súc, nhưng ngươi lại trực tiếp." Pho tượng Phật đó nói.

Không ngờ một pho tượng Phật mà lại hiểu nhiều như vậy sao?

Thế là hắn hỏi: "Vậy ta đoán đúng rồi phải không?" "Đúng vậy, chính xác là cùng có lợi.

Trong Thần Ma Điện này, người có địa vị cao nhất là người có thực lực.

Ngươi có thể đến đây đương nhiên là vinh hạnh của Thần Ma Điện chúng ta, đương nhiên ở trong Thần Ma Điện này ngươi sẽ có vinh hoa phú quý, chỉ cần không rời khỏi Thần Ma Điện là được.

Biển hiệu Thần Ma Điện, ai đến khiêu chiến cũng không thể thật sự quay về sao?

Ta có thể nói cho ngươi biết, những kẻ đã khiêu chiến Thần Ma Điện chúng ta, thì sao?

Không một ngoại lệ nào, đánh thắng các hộ pháp, đến lúc đó đều bị hai chúng ta, một chưởng đánh văng trở lại.

Tình huống như vậy rất thường thấy, thật sự rất thường thấy.

Ta chỉ có ý tốt nhắc nhở ngươi, không có ý gì khác." Phương Minh trong lòng nghĩ: Không có ý gì khác ư?

Rõ ràng là đang uy hiếp mà.

Vậy thì ta muốn hỏi cái Thần Ma Điện này rốt cuộc có gì đặc biệt?

Thế là, Phương Minh nói: "Vậy, nếu ta không đồng ý thì sao?

Sẽ có hậu quả gì?

Ta sẽ bị giết sao?" Thần tượng đột nhiên im lặng.

Khuôn mặt pho tượng Phật đó đột nhiên nói: "Phương Minh, đây là cơ hội ngàn năm khó gặp, bỏ lỡ sẽ hối tiếc cả đời.

Vậy nên hãy suy nghĩ kỹ.

Ta bây giờ còn có thể đi, ở đây mà thấp giọng khẩn cầu ngươi.

Xin hãy gia nhập.

Ít nhiều gì cũng nể mặt ta một chút." Phương Minh nói: "Nói một

đống vô dụng như vậy.

Ta hỏi, nếu ta không đồng ý thì sao?

Nói đi!" Vị Thần Ma kia mở miệng nói: "Hai con đường, một sống, một chết."Phương Minh đáp: "Nếu đã thế, vậy ta còn lựa chọn gì nữa?

Ngươi đã chặn đường ta rồi, muốn ta ở lại hoặc muốn ta chết, vậy thử đoán xem ta sẽ chọn con đường nào đây?

Cho một cơ hội đi, đoán đúng ta sẽ ở lại?" Phật tượng kia cười: "Một nghịch lý, một nghịch lý nổi tiếng.

Nếu ta đoán ngươi sẽ gia nhập phe ta, ta đã sai, ta cũng không nói gì.

Nếu ta đoán ngươi sẽ không gia nhập phe ta, vậy ta đoán đúng rồi, nhưng ngươi sẽ không gia nhập.

Vậy một trận chiến là điều không thể tránh khỏi, có phải ý này không?

Ta hỏi lại lần cuối, ta không muốn ngươi đứng trong đội ngũ của ta, vì ta biết bên trong chẳng có gì hấp dẫn.

Ta hy vọng ngươi thành tâm gia nhập chiến đội của ta, để Thần Ma Điện trở thành một thần điện lớn khác ngoài Tam Giới, để ngươi cùng ta đi truy cầu quyền lực vô tận, sức mạnh vô biên, chẳng phải tốt sao?" Phương Minh cười lạnh: "Đầu tiên, ta phải công nhận ngươi thông minh đấy?

Chương 577

Lại có thể không nhận ra nghịch lý nổi tiếng này, nhưng ngươi muốn đấu với ta ư?

Giữa chúng ta vốn dĩ có khoảng cách.

Ngươi là cường giả độc lập ngoài Tam Giới, nhưng có lẽ ngươi không biết sự cường đại của ta là gì trong Tam Giới đâu.

Ta là Thánh Thần của Đạo giới." Kẻ kia giật mình, rồi nói: "Thì ra là vậy, ta đã sớm biết ngươi không phải là một người bình thường, thì ra ngươi sinh tồn trong Đạo giới.

Vậy ngươi và Phật giới đã định là thiên địch.

Năm xưa Thần Phật đại chiến, ta không biết ngươi vui mừng đến mức nào, chỉ đứng một bên xem, chỉ mong cả hai bên lưỡng bại câu thương, sau đó ta sẽ bước ra khỏi Tam Giới, sáng tạo thế giới của riêng ta.

Nhưng đáng tiếc, tuy rằng bị một số tổn thương, nhưng thực lực của ngươi vẫn mạnh mẽ như vậy, cho nên Thần Ma Điện của ta càng cần nhân tài như ngươi để giúp ta tìm một cơ hội thích hợp để ra mặt, đó cũng là mục đích cuối cùng của ta." Phương Minh nói: "Vậy thì nói nhiều làm gì?

Ta căn bản không có hứng thú gia nhập bên ngươi.

Ta ở ngoài này còn mạnh hơn, còn sống có tư có vị hơn nhiều, ngươi căn bản không thể hiểu được đâu.

Ngoài này có nhiều nơi đáng để quậy phá hơn bên ngươi nhiều, ta không thèm những kẻ vô dụng kia, mà bọn chúng cũng chẳng cùng đẳng cấp với ta.

Ngươi hẳn phải biết, thực lực của ta vừa nãy ngươi cũng thấy rồi, đấu với mấy kẻ kia không khác gì đùa giỡn.

Mà cũng thế thôi, ta không rảnh rỗi lâu như vậy, ta còn phải cùng đồ đệ của mình rời khỏi cái thứ phá hoại này, Thần Ma Điện ư?

Ai cản đường cũng đừng hòng!" Thần Ma Thánh Thần kia nói: "Vậy là ngươi quyết tâm rồi, căn bản không có ai có thể ngăn cản phải không?

Được, ta thành toàn cho ngươi, vậy ngươi ra chiêu trước đi." Phương Minh đáp: "Không thì ngươi nghĩ ta có ý gì?

Ở đây, ta rảnh rỗi nói chuyện với ngươi à?

Cho nên mau ra chiêu đi, ta chờ lâu rồi đấy, nếu ngươi còn không ra chiêu thì sự kiên nhẫn của ta sẽ cạn đấy, coi chừng ta một chiêu diệt luôn đấy nhé." Thần Ma Thánh Thần cười ha hả: "Đỡ chiêu đi, đừng có nói nhiều, coi chừng lát nữa cắn phải lưỡi đấy." Nói xong, bàn tay của tượng thần bắt đầu vung lên trên, sau đó dừng lại giữa không trung, lòng bàn tay hướng thẳng về Phương Minh.

Ngay sau đó, chỉ thấy lòng bàn tay kia bắt đầu từ từ tụ tập một ít ánh sáng, biến thành một quả cầu khí công khổng lồ.

Quả cầu dao động này trong mắt Phương Minh tràn đầy năng lượng ba động.

Hai vị Thánh Thần kia cảm nhận được năng lực của Phương Minh, cho nên cố ý lập tức phát ra năng lượng lớn đến vậy, muốn một chiêu chiến thắng.

Nhưng bọn họ quá ngây thơ rồi, Phương Minh căn bản không sợ loại hình tấn công này, bởi vì loại năng lượng này, ai có thể nhiều hơn năng lượng thiên địa đang ẩn chứa trong cơ thể Phương Minh?

Và hắn còn có thể tiếp tục tích trữ, không ngừng tái sinh, đủ để

hắn vượt qua hai vị Thánh Thần kia về mặt năng lượng.

Cuối cùng, quả cầu không ngừng dao động kia, thuận tay phát ra.

Sau đó Phương Minh thấy quả cầu kia bay về phía mình, hắn không những không lùi bước, ngược lại còn nhảy vọt, trực tiếp xông thẳng vào bên trong quả cầu dao động đó.

Nhưng không giống như bình thường, năng lượng ẩn chứa trong cơ thể Phương Minh thấm thấu ra bên ngoài, bao bọc lấy hắn.

Cho nên bây giờ năng lượng trong cơ thể Phương Minh hoàn toàn bao bọc lấy hắn, kim cương thiết cốt cũng không hề bị tổn thương mảy may.

Vì vậy hắn mới có thể không chút giữ lại, không chút kiêng dè mà trực tiếp xông vào bên trong quả cầu dao động kia, có trăm phần trăm nắm chắc, có thể đâm thủng quả cầu dao động đó.

Quả nhiên, sau khi Phương Minh chạm vào quả cầu dao động, quả cầu dao động kia quả nhiên bắt đầu xuất hiện vết nứt, ngay sau đó khi Phương Minh càng thâm nhập sâu hơn.

Quả cầu dao động kia trực tiếp nổ tung, năng lượng tràn ra xung quanh, khiến mọi thứ xung quanh đều bắt đầu rung chuyển, biến thành tro bụi.

Giống như một trận động đất, không hề có dấu hiệu báo trước mà hủy diệt mọi thứ xung quanh.

Uy lực vô cùng to lớn.

Sau khi phá hủy quả cầu dao động kia, Phương Minh không dừng tay, muốn thừa thắng xông lên, sau đó hủy diệt toàn bộ Thần Ma Điện.

Nhưng sự việc tiến triển không thuận lợi, bởi vì đòn tấn công của

hắn đã bị hai vị Đại Thánh Thần kia nhìn thấu.

Khi Phương Minh quay người chuẩn bị một cú đá quét ngang, đá bay đầu pho tượng thần ma, thì pho tượng thần ma kia đột nhiên dang tay ra chặn lại một cú đá của Phương Minh, và dốc toàn lực chặn đứng cú đá đó.

Cứ như thể đang che giấu thứ gì đó.

Nhưng Phương Minh căn bản không coi phòng thủ này ra gì, sau đó dồn hết chân khí vào nắm đấm của mình, rồi hướng lên đỉnh đầu của pho tượng, và nhân lúc không phòng bị, trực tiếp đập nát đỉnh đầu của nó.

Nhưng sau khi đập nát, bên trong pho tượng Phật kia lại trống rỗng, chẳng có gì cả.

Rõ ràng pho tượng này bị người khác khống chế làm khôi lỗi, không phải là chủ mưu thật sự.

Cho nên chủ mưu đứng sau là người khác, điều này khiến Phương Minh hơi kỳ lạ, bởi vì loại tà khí phát ra từ pho tượng này, lẽ nào có kẻ tà ác hơn những kẻ này sao?

Chương 578

Điều này khiến Phương Minh khó hiểu.

Phương Minh lớn tiếng quát: "Kẻ bên trong nghe đây!

Ta biết ngươi đang giở trò sau lưng, ta hy vọng ngươi có thể hiện thân, nếu là nam nhân thì ra đây tử chiến một trận, đừng làm rùa rụt cổ!

Ta đây không đấu với loại rùa rụt cổ làm gì cho tổn hại danh tiếng của ta.

Ta cũng sẽ không để ngươi thua quá thê thảm đâu, cho nên hãy mạnh dạn ra đây đấu một trận với ta đi.

Như vậy, bất kể thắng thua, ngươi cũng sẽ giành được sự tôn trọng của ta.

Nhưng nếu ngươi chỉ biết giở trò sau lưng, thì đừng trách ta ra tay vô tình!

Bây giờ ta sẽ phá hủy toàn bộ căn nhà này, để ngươi không còn nơi nào để ẩn nấp, không còn đường nào để trốn thoát, cứ chờ đấy!" Bất kể thế nào?

Phương Minh trong lòng vẫn vì thanh danh của mình, không muốn vô cớ làm những chuyện vô sỉ như vậy.

Cho nên Phương Minh đối với kẻ bên trong cũng đã tận tình tận nghĩa rồi, xem kẻ bên trong, chủ mưu đứng sau kia sẽ có thái độ thế nào?

Không lâu sau, từ phía sau di hài pho tượng Phật, một nam nhân toàn thân mặc y phục màu đen bước ra.

Nam nhân này dung mạo tuấn tú, làn da trắng như tuyết.

Đúng là một mỹ nam tử, nhưng Phương Minh nhận ra, đó chính là con mèo yêu bên ngoài lúc trước.

Phương Minh thực ra ngay từ đầu đã cảm thấy không đúng.

Con mèo yêu này có thể biết toàn bộ lối vào Thần Ma Điện.

Chỉ cần biết tình hình bên trong, người bình thường bước vào Thần Ma Điện sẽ không bao giờ đi ra được, nhưng nó lại biết rõ đường đi lối lại như lòng bàn tay, có lẽ những tộc nhân của nó cũng có điều đáng ngờ.

Kể cả khi tộc nhân đã chết, tại sao nó lại kiên trì ở đây?

Rõ ràng có chút không hợp lý.

Quả nhiên tất cả đã được ứng nghiệm vào giây phút này, con mèo yêu kia quả nhiên không phải là kẻ tầm thường, nó chính là chủ nhân của toàn bộ Thần Ma Điện, chủ mưu đứng sau toàn bộ sự kiện.

Bây giờ Phương Minh cuối cùng cũng đã nhìn rõ bộ mặt thật của nó.

Phương Minh lạnh lùng nói: "Thì ra tất cả đều do ngươi giở trò quỷ, thật ra ta đã sớm nên biết người này không hề đơn giản.

Tộc nhân của ngươi bị bọn chúng hủy diệt, thật ra đều là lừa gạt phải không?

Vậy với tư cách là chủ nhân Thần Ma Điện, ngươi tính sao đây?

Muốn thu phục những cao nhân ẩn dật như ta vào dưới trướng, muốn khiến Thần Ma Điện vang danh Tam Giới à?" Con mèo yêu kia nói: "Ngươi xong đời rồi.

Tuy rằng cả hai điều ngươi nói đều đúng, nhưng đáng tiếc là ngươi lại đối địch với ta, vậy ta đành phải giết ngươi thôi.

Bởi vì ngươi biết quá nhiều rồi, căn bản không thể đi ra khỏi đây, cho nên đừng si tâm vọng tưởng nữa!" Phương Minh lại nói: "Lại nữa rồi, những kẻ ở đây dường như đều có một loại cảm giác ưu việt bẩm sinh, tuy nói là độc lập ngoài Tam Giới, nhưng lại tỏ ra như thể lăng giá trên cả Tam Giới vậy!

Cả ngày khoa trương như vậy, không thấy mệt sao?

Ta thấy ngươi cũng chẳng lợi hại đến thế, chỉ có vài ba công phu tầm thường mà đã tự cho là thiên hạ vô địch rồi.

Cái Thần Ma Điện bé tí này đã hạn chế tầm nhìn và trí tưởng tượng của ngươi rồi.

Cho nên giao cho ta đi, ta sẽ cho ngươi một cơ hội mở rộng tầm mắt, để ngươi thấy thế giới bên ngoài rực rỡ đến mức nào, còn công phu của ngươi thì rác rưởi đến thế nào.

Tất cả sẽ rõ ràng trong trận tỉ thí sắp tới, cho nên chuẩn bị sẵn sàng đi!

Ta rất tiếc phải nói với ngươi, ta sẽ không nương tay đâu, ta sẽ đem toàn bộ căn nhà này, toàn bộ cái Thần Ma Điện này từ ngoài Tam Giới kéo vào trong Tam Giới, hiểu ý ta không?

Kéo xuống Âm Giới ấy.

Cho nên hãy chấp nhận sự trừng phạt đi!" Yêu quái kia nói: "Không thể không nói, ngươi quả thật lợi hại, nhưng ta sẽ liều mạng với ngươi.

Lời ngươi nói hơi nhiều, ta hy vọng chúng ta có thể thật sự dùng nắm đấm để so tài, dùng thực lực để nói chuyện, chứ không chỉ dùng lời lẽ sắc bén.

Ngươi có thực lực thật sự, nếu không thì tất cả đều là những lời vô ích." Phương Minh thấy hắn bắt đầu từ từ phát ra sức mạnh, ma

khí và thần khí trong cơ thể cũng đang từ từ dao động.

Phương Minh cũng lần đầu tiên thấy loại dao động thuộc tính và sức mạnh như vậy.

Với loại thuộc tính này, Phương Minh có chút khó xử.

Chương 579

Bởi vì không dễ dàng từ từ tìm ra khuyết điểm của hắn, cũng không dễ tìm ra điểm có thể ra tay.

Giống như trước đây khi đối phó với thuộc tính Mộc, hắn tự chủ lựa chọn thuộc tính Tam Vị Chân Hỏa.

Khi đối phó với Băng cũng dùng thuộc tính Tam Vị Chân Hỏa, có thể tương khắc.

Đó cũng là ưu thế của Phương Minh, nhưng bây giờ ưu thế này, với loại hai thuộc tính, một chính một tà này căn bản không có tác dụng.

Cho nên Phương Minh không những cần không ngừng thử dò xét khuyết điểm của hắn.

Mà còn phải dùng đạo lý cường đại và năng lượng để áp chế năng lượng của hắn, như vậy mới có thể dần dần từng bước giành chiến thắng cuối cùng.

Đó cũng là một chiến lược.

Nhưng vào lúc đó, con mèo yêu bắt đầu phát động tấn công.

Vừa ra tay lập tức thể hiện tuyệt kỹ của nó, ưu thế của nó chính là tốc độ.

Quả nhiên, nó có thể nhanh chóng chạy ra phía sau Phương Minh, có thể đá một cước vào lưng hắn, và cũng có thể trong khoảnh khắc tiếp theo, xuất hiện trước mặt Phương Minh tung một quyền.

Yêu quái kia xác định Phương Minh căn bản không thể bắt được tốc độ của nó, cũng không thể bắt được động tác của nó, cho nên mới có thể với tâm tư nhanh nhẹn, thân thủ nhanh nhẹn, thân thủ phi phàm

mà triển khai một số hành vi tấn công.

Nó không biết động tác của Phương Minh và những thứ khác, cho rằng đòn tấn công của Phương Minh căn bản không thể đánh trúng nó, cho nên bây giờ bắt đầu không chút kiêng dè mà tấn công Phương Minh.

Nhưng Phương Minh căn bản không để nó vào mắt.

Nếu nói nguyên nhân, đó là bởi vì tốc độ của Phương Minh, không biết nhanh hơn nó bao nhiêu lần, lại dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt hắn, thật là không biết xấu hổ.

Cho nên Phương Minh quyết định cho nó thấy chút màu sắc.

Sau đó, khi yêu quái kia dùng thân pháp nhanh như chớp chuyển đến trước mặt Phương Minh, định tung một quyền chính diện vào Phương Minh, bàn tay Phương Minh lập tức nắm chặt lấy nắm đấm đang định đánh vào mặt hắn, giữ chặt nó giữa không trung.

Sau đó, giây tiếp theo, con mèo yêu lại muốn chuyển ra phía sau Phương Minh, tung một cú đá quét ngang, hất ngã Phương Minh.

Nhưng Phương Minh nhảy một cái né tránh cú tấn công đó.

Và thuận thế đá một cước vào bụng con mèo yêu, yêu quái kia lập tức bị đá văng ra xa mười mấy mét, ngã mạnh xuống đất, sau đó khóe miệng rỉ ra máu tươi.

Nó hiểu rằng dựa vào tốc độ không thể thắng được, cho nên chỉ có thể dựa vào một số thứ khác.

Nó cũng có kỳ tuyệt kỹ của riêng mình.

Đến khi Phương Minh định tung một quyền vào mặt con yêu quái đó, con mèo yêu không dùng tốc độ để chạy trốn, mà quay người né tránh đòn tấn công của Phương Minh.

Sau đó, trên nắm đấm của nó dính một ít nước bọt của nó.

Phương Minh nhìn ra phía sau, biết là có chuyện không hay rồi, bởi vì thấy trên nắm đấm kia bốc lên một ít khói trắng, hắn biết nắm đấm này chắc chắn ẩn chứa kịch độc.

Phương Minh đối mặt với nắm đấm đó, lập tức lộn nhào một cái, né tránh đòn tấn công.

Việc né tránh đòn tấn công một cách đẹp mắt càng làm tăng sự bất an trong lòng yêu quái kia.

Thậm chí nếu đơn thuần so thực lực, nó căn bản không phải đối thủ của Phương Minh, cho nên chỉ có thể dùng một số mánh lanh vặt, sau đó tranh thủ thời gian, may ra có thể tìm ra cách giải quyết.

Nhưng nó quá ngây thơ rồi.

Nếu Phương Minh có thể dễ dàng bị đánh bại như vậy, thì không cần phải tốn nhiều công sức đến thế.

Cho nên dù thế nào nó cũng không thể đánh bại Phương Minh, bởi vì giữa hai người có một khoảng cách quá lớn, loại khoảng cách này không thể dùng một số phương pháp bàng môn để bù đắp, chỉ có thể nâng cao thực lực.

Rõ ràng thực lực của nó không đủ, cho nên bây giờ chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, tự rước lấy diệt vong.

Cứ như vậy, khi yêu quái kia tiếp tục phát động tấn công, Phương Minh không hề cho nó cơ hội ra tay, nếu nó ra tay Phương Minh có thể dễ dàng ngăn cản.

Quyền đấm ra, Phương Minh dùng chưởng đánh trả.

Chân đá, Phương Minh có thể tung một quyền.

Về cơ bản, yêu quái kia căn bản không có chỗ trống để ra tay, chỉ

có thể một mực né tránh và phòng thủ.

Cứ như vậy, Phương Minh cứ như đang chơi đùa với nó, không hề cho nó bất kỳ cơ hội nào, nhưng cũng không nghiền ép nó đến chết, bởi vì Phương Minh muốn cho nó trải nghiệm thực lực thật sự.

Cuối cùng Phương Minh thật sự không muốn chơi nữa, liền dùng một chiêu Thiên Ngoại Loạn Quyền, trực tiếp đánh trọng thương nội tạng của yêu quái kia, khiến nó không thể động đậy, trực tiếp nằm trên đất rên rỉ.

Yêu quái kia kêu khổ không ngừng: "Không đánh nữa, không đánh nữa, ta biết ta thua rồi.

Chương 580

Xem ra ta đã quá khinh địch.

Ta tâm phục khẩu phục.” Phương Minh hỏi: “Cái khí thế kiêu căng vừa nãy đâu rồi, bây giờ hết rồi à?

Ngươi không tin người trên còn có người, trời ngoài còn có trời ư, bây giờ thì tốt rồi chứ?

Cho nên là ngươi tự tìm, không liên quan đến ta.

Đã muốn chết, vậy ta chỉ có thể thành toàn.” Phương Minh vươn tay chộp lấy đầu nó, toàn bộ người yêu quái đó bị Phương Minh nhấc bổng trong tay?

Không có một chút cơ hội nào để động đậy, nhưng lại hôn mê bất tỉnh.

Coi như đã đến bước mặc người xẻ thịt.

Nó cũng không phản kháng, bởi vì sự việc đã đến nước này, phản kháng hay không kết quả đều như nhau.

Thần Ma Điện khi mới thành lập, vốn dĩ là thiên hạ của một người.

Bây giờ chết ở đây, chết trong tay đối thủ cường đại như Phương Minh cũng coi như chết đúng chỗ.

Từ khi bắt đầu, một đường đi đến bây giờ, nó đã tạo ra một thế giới, nhưng kết quả thì sao đây?

Chẳng khác nào công dã tràng xe cát, tay không bắt được gì.

Nó chẳng đạt được gì cả, còn đánh mất đi, sự thuần chân, niềm vui lúc ban đầu.

Cũng không còn cách nào khác, đã đi quá lâu trên con đường không lối về, không thể quay đầu lại được nữa.

Thực ra nó đã sớm nên lường trước được kết cục ngày hôm nay, bởi vì Thần Ma Điện vốn dĩ chỉ là một công viên giải trí mộng ảo mà thôi.

Độc lập ngoài Tam Giới, nhưng chẳng phải do một yêu tộc một tay tạo ra sao?

Chỉ làm những chuyện giết người phóng hỏa, nhiếp hồn phách của người khác, chẳng khác gì yêu ma, lại còn nói gì đến ngoài Tam Giới nữa?

Thật đúng là giấc mộng của kẻ si mê.

Nhưng, đối với việc thành lập Thần Ma Điện, nó không hề hối hận chút nào, chỉ hối hận vì đã không phát huy Thần Ma Điện trên con đường chính đạo, lại dùng một loại chiêu thức không thể gặp người khiến Thần Ma Điện mang tiếng xấu muôn đời, và cũng chiêu mời họa sát thân.

Trong lúc vạn niệm câu hôi, Phương Minh thấy nó sắp chết rồi, liền nói với nó một câu thật lòng.

Phương Minh nói: "Ngươi sắp chết rồi, chắc ngươi cũng biết.

Ta muốn nói cho ngươi biết, đừng vì tất cả những gì ngươi đã làm bây giờ mà cảm thấy hối hận, tất cả đều vô dụng thôi.

Cho nên ta khuyên ngươi hãy sống làm một người tốt đi, làm những việc đúng đắn của ngươi, muốn ra mặt, muốn xông pha một vùng trời đất, như vậy ai cũng sẽ không phản đối, xuất phát điểm của ngươi là đúng.

Nhưng trong quá trình đó, ngươi không nhận ra trái tim mình đang dần thay đổi sao?

Tràn ngập tà ác, tràn ngập ác khí đen tối, không còn là cảm xúc thuần chân và tích cực vươn lên lúc ban đầu nữa.

Đơn giản mà nói, ngươi đã bị danh lợi và dục vọng làm cho mờ mắt, sau đó lạc lối bản thân, lạc mất phương hướng, cuối cùng mới phải chịu kết cục thê thảm này.

Cho nên kết cục này không trách ai được, chỉ có thể trách ngươi thôi, ngoài ngươi ra, còn có thể trách ai nữa?

Không trách được ai cả?" Yêu quái kia khẽ mở mắt, rồi nhẹ giọng nói: "Đã đến nước này, ta cũng không còn gì để nói.

Ta thua ngươi cũng tâm phục khẩu phục, cũng không có gì đáng nói.

Đã thua thì thua rồi, ra tay đi!

Ta chờ.

Ngoài ra ta cũng có thể nói cho ngươi biết, Thiên giới e rằng đã đổi chủ rồi, còn lại thì tùy ngươi đi tìm hiểu." Nói xong, Phương Minh đánh một chưởng giết chết nó, sau đó thuận thế ném nó lên trời, rồi một chưởng đánh ra, trên không trung truyền đến tiếng nổ lớn, sau đó yêu quái kia liền từ một người hoàn chỉnh biến thành từng khối thịt vụn văng tung tóe khắp nơi.

Không khí lập tức chìm vào tĩnh lặng, mọi thứ xung quanh cũng biến thành bột phấn biến mất.

Sau đó, lập tức xuất hiện từng luồng ánh sáng lấp lánh bay đi.

Rồi tản mát trên bầu trời biến mất.

Phương Minh trong lòng thầm nghĩ: Những thứ này hẳn là những linh hồn đã bị hấp thụ, có lẽ một số sẽ biến thành cô hồn dã quỷ, nhưng cũng có khả năng sẽ đi đầu thai, mặc kệ sao?

Đó đều là nghiệt do Thần Ma Điện tạo ra, không thể cứ như vậy, làm việc không có lý trí.

Sau đó Phương Minh trực tiếp dùng đạo lực của mình thôi phát ra một loại lực ước thúc, ước thúc những linh hồn hồn phách này về một hướng, đó chính là hướng Âm Phủ địa phủ.

Chương 581

Cần những người này đều được đầu thai, nếu không làm cô hồn dã quỷ, có lẽ cũng sẽ gây họa cho nhân gian.

Cho nên Phương Minh đưa bọn họ xuống Địa Phủ, để được đầu thai.

Đầu thai thì cũng có thể có một chỗ tốt, một nơi an nghỉ tốt, hơn là làm những cô hồn dã quỷ kia, như vậy thật sự không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Phương Minh nhìn xung quanh, cảnh vật cũng đã thay đổi, trở lại ngôi miếu đổ nát ban đầu.

Sau đó hồn phách của Tôn Hầu Tử, Trư Bát Giới và Sa Tăng cũng đều trở về thể nội của mình.

Tôn Hầu Tử, Trư Bát Giới và Sa Tăng mấy người từ từ mở mắt, sau đó vẻ mặt ngơ ngác nhìn mọi thứ xung quanh.

Cứ như thể vừa ngủ một giấc dài vậy.

Thực ra bản thân họ chỉ ngủ một giấc mà thôi, những suy nghĩ trong đầu và trái tim họ vẫn dừng lại ở buổi tối trước khi hồn phách bị hấp thụ.

Cho nên tuy rằng toàn thân đau nhức, nhưng lại không biết nguyên nhân, chỉ có Phương Minh biết nguyên nhân là do linh hồn bị rút đi, cho nên mới đau nhức như vậy, đâu biết Phương Minh đã đại chiến hai ngày hai đêm.

Phương Minh nói với ba người: “Ba người các ngươi làm sao thế?

Mấy giờ rồi mà bây giờ mới dậy hả?

Mặt trời sắp lên đỉnh đầu rồi mà vẫn còn ngủ nướng, tối qua có chuyện gì à?

Sao lại ngủ muộn thế?" Tôn Hầu Tử, có chút mông lung, đầu óc choáng váng, cứ như chưa tỉnh ngủ.

Trư Bát Giới cũng một vẻ mặt chưa tỉnh ngủ, trên mặt họ đều vô cùng mơ hồ, cứ như không biết gì cả, giống như những đứa trẻ thiểu năng vậy.

Phương Minh hiểu, đó đều là di chứng.

Nếu linh hồn ra khỏi cơ thể quá lâu, thường thì sau khi trở về bản thể cần phải hồi phục một lúc mới có thể trở lại bình thường, cho nên điều này là bình thường.

Hẳn là do nguyên nhân linh hồn xuất khiếu, cho nên mấy người bây giờ đầu óc đều hơi đờ đẫn, chưa hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Phương Minh cũng đang nghĩ cách làm sao để nhắc nhở, rồi nói: "Các ngươi đều quên rồi à?

Tối qua chúng ta nói chuyện đến tận khuya, rồi đi ngủ.

Ngày hôm sau dậy sớm, kết quả là ngày thứ hai ta gọi mãi không dậy.

Vừa nãy ta ra ngoài ăn sáng xong mới gọi các ngươi dậy đấy, nhớ ra chưa?" Tôn Hầu Tử lúc này vỗ một cái vào đầu: "Đúng rồi, con nhớ rồi!

Tối qua chúng ta chẳng phải đều nói chuyện, nói chuyện rồi ngủ thiếp đi sao?

Sau khi ngủ thiếp đi con cảm thấy đặc biệt mệt, cứ như đi du lịch vậy, đi một đoạn đường xa vậy.

Bây giờ dậy rồi mà toàn thân cũng đau nhức, thật sự không biết tối

qua đã làm gì.

Haiz, Bát Giới, ngươi có biết tối qua đã làm gì không?

Chẳng phải ngươi cũng mệt như con sao?

Con thấy ngươi cũng rất tiều tụy, nhìn trên mặt ngươi cũng trắng bệch, có quầng thâm mắt." Trư Bát Giới dụi dụi mắt, nói: "Thật sự như vậy, không chỉ Hầu ca, con thật sự bây giờ toàn thân đau nhức, cứ như bị trúng tà vậy, chẳng lẽ tối qua ngủ bị phong hàn rồi?

Có chút lạc chẩm, tóm lại con cảm thấy cổ và cánh tay của con đều không thoải mái?" Phương Minh nói: "Ta đã bảo các ngươi tối ngủ phải chú ý hơn rồi mà, tối qua gió lớn, có lẽ các ngươi không để ý.

Tối qua ta thật sự bị gió thổi tỉnh, sau đó lạnh quá ta phải đi lấy áo choàng thêm vào, như vậy mới không bị cảm lạnh.

Ta dậy sớm, sau đó thấy mấy người các ngươi co ro thành một cục, chắc là lạnh đến không ra hình người rồi." Tôn Hầu Tử, Trư Bát Giới và Sa Tăng mấy người đều gật đầu: "Ừm, có lẽ vậy." Phương Minh nói với họ: "Nếu tất cả đã tỉnh rồi, vậy ta cũng không nói nhiều nữa.

Cho nên mau thu dọn đồ đạc, rồi chúng ta lên đường.

Giờ này, nếu kịp thời gian, chúng ta có thể đến được một thôn trang trước khi trời tối.

Các ngươi đều thu dọn đồ đạc cho tốt, chuẩn bị sẵn sàng đi." Tôn Hầu Tử mấy người gật đầu: "Vâng vâng, được, chúng con sẽ thu dọn, lập tức lên đường." Lúc này Phương Minh trong lòng thầm nghĩ: Đường phía trước còn dài, không biết bao giờ mới đến đích.

Hiện tại, Phương Minh chỉ một lòng muốn sớm ngày trở về Thiên Đình, trở về Thần Giới, sau đó sẽ làm cho Phật giáo phải nghe lời,

phục tùng Thần Giới, để Thần Giới có thể vượt lên trên Phật giáo.

Cứ như vậy, đây chính là một công lớn.

Nhưng từ miệng con yêu quái vừa nãy được biết trên trời có lẽ đã xảy ra một số biến cố lớn, tuy rằng không biết rốt cuộc biến cố gì đã xảy ra, nhưng cũng đã thành công thu hút sự chú ý của Phương Minh.

Vì vậy, Phương Minh quyết định đẩy nhanh bước chân, nhanh chóng đến Thiên Đình, như vậy có thể tiết kiệm thời gian, và cũng có thể giải quyết nghi vấn trong lòng.

Sau khi đi bộ khoảng nửa buổi sáng, cuối cùng Phương Minh đã đến một thung lũng.

Chương 582

Thung lũng này, trông thế nào nhỉ?

Giống như một khe núi hẹp, một thung lũng hiểm trở.

Giống như cảm giác "một phu đương quan, vạn phu mạc khai" trong sách vở vậy.

Vừa đến nơi, Phương Minh nhìn thấy từ xa ở cửa thung lũng, cắm một lá cờ.

Trên lá cờ lớn, thêu một chữ "Vương" to.

Lúc đó Phương Minh trong lòng nghĩ: chủ nhân thung lũng này cắm một lá cờ, muốn làm một số chuyện mua bán trên đường ở đây chăng?

Phương Minh cũng không nghĩ nhiều, cảm thấy dù sao năm tháng này làm ăn cũng không dễ dàng phải không?

Nếu muốn một ít tiền thì cho một ít tiền là được rồi.

Hiện tại cái thời đại này kiếm chút tiền cũng không dễ dàng gì, chiếm một ngọn núi, muốn thu chút lộ phí ở đây, cũng có thể hiểu được.

Cho nên cứ vậy đi, Phương Minh cũng không muốn gây sự với kẻ thu lộ phí kia, hoặc tìm kiếm một số chuyện không vui, mà còn muốn rời đi một cách rất thân thiện, không muốn gây ra chuyện thị phi nào khác.

Bây giờ mục tiêu duy nhất của hắn là nhanh chóng trở về Thiên Giới, cho nên căn bản không có thời gian để lo những chuyện này.

Cuối cùng đến cửa thung lũng, rồi thấy có một người tướng mạo

vô cùng hung dữ, đang đặt tay lên một vết thương, rồi trong tay cầm một cây đao.

Hắn lớn tiếng nói: "Đường này không thông, hãy tìm lối khác đi!" Điều này khiến Phương Minh có chút tức giận, bởi vì vốn dĩ định cho chút tiền rồi đi, không hề muốn đi đường khác.

Núi lại hiểm trở, nếu phải đi đường vòng thì lại phải đi thêm một ngày một đêm, Phương Minh không làm vậy.

Không đợi Phương Minh mở lời trước, Tôn Hầu Tử đã hỏi trước: "Ngươi là sơn gia nào vậy, bằng hữu, hãy nhường đường một chút đi.

Ngươi tưởng cầm một cây đao cũ nát thì ghê gớm lắm sao?

Ngươi đang canh giữ cho ai à?

Nói cho ta một tiếng, ta không muốn gây sự thị phi, cho nên nếu ngươi nhường đường cho ta, ta cũng có thể cho ngươi một ít thù lao.

Nhưng nếu ngươi bắt ta đi đường vòng, xin lỗi, không thể nào.

Ta nhất định phải đi qua con đường này, ngoài ra không còn con đường nào khác.

Bởi vì nếu ngươi bắt ta đi đường vòng bằng con đường khác, ta phải đi thêm một ngày một đêm.

Vốn dĩ ta đã mệt mỏi rồi, bây giờ lại bắt ta đi thêm một ngày một đêm nữa thì ta không chịu nổi đâu.

Hơn nữa đường kia lại không tốt, ta chỉ đi đường này thôi.

Không đáng để ngươi không cho ta đi qua đâu, ta lùi một bước, có thể cho ngươi một ít lộ phí.

Nhưng đừng có được voi đòi tiên, được miếng mà đòi cả mâm, rồi lại cứ không cho ta đi qua, như vậy thì đừng trách ta không khách khí.

Vốn dĩ ta không muốn gây chuyện, nhưng nếu ngươi ép ta, thì ta cũng sẽ không đảm bảo rằng ta nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời ngươi đâu, cho nên ngươi hiểu lời ta nói chưa?

Bây giờ chỉ có một con đường, cho ta đi qua đây, nếu không thì ta sẽ giết một đường máu, như vậy thì mọi người đều không vui vẻ gì, ngươi cũng biết mà.

Cho nên nếu ngươi có lão đại thì hãy đi thông báo một tiếng, nếu không thì xin hãy tránh ra." Lời nói này của hắn cũng chính là điều Phương Minh muốn, bởi vì lời của hắn cũng đủ lý lẽ, đúng là như vậy.

Không đáng, vì một con đường mà phải đi đường vòng lớn đến thế, hơn nữa hắn cũng có thực lực để đi qua đây, cớ gì lại phải nhường đường chứ?

Thế là kẻ canh giữ kia nhìn nhìn đội hình của Phương Minh, cũng biết điều, cảm thấy quả không địch nổi đám đông.

Hắn nhìn ra những người này không phải là kẻ tầm thường, cho nên biết điều mà nói: "Vậy được rồi, các vị cứ đợi ở đây, ta lên trên thông báo với quản gia của ta một tiếng, để xem đại vương của ta có cho phép hay không?" Phương Minh khách khí nói: "Vậy có làm phiền ngươi rồi, mau đi đi, ta đợi ở đây, hy vọng ngươi có thể nhanh một chút.

Dù sao thời gian của ta có hạn, ta còn đang chờ đến tối tìm một nơi thích hợp để nghỉ chân, nghỉ ngơi.

Tốt nhất là đừng làm lỡ thời gian của ta." Kẻ canh giữ kia cầm đại đao đi vào trong thung lũng, không để ý đến lời Phương Minh nói.

Phương Minh nói với Tôn Hầu Tử: "Này Tôn Hầu Tử, ngươi nói xem, tình hình thế nào?

Ta thấy bên trong có gì đó bất ổn, tại sao lại không cho chúng ta đi qua?

Chắc chắn có yêu ma quỷ quái nào đó đang làm chuyện mờ ám trên đó, ngươi nghĩ sao?" Tôn Hầu Tử nói: "Nói thật, không giấu gì sư phụ, con cũng có cảm giác như vậy, ẩn ẩn cảm thấy trên núi không sạch sẽ.

Nhìn vẻ mặt của kẻ đó vừa nãy, con nghĩ hẳn là lão đại, hay đại vương của bọn chúng, đang bế quan tu dưỡng hoặc đang tu luyện một loại bí pháp nào đó, nên không tiện để chúng ta đi ngang qua.

Hoàn toàn có khả năng đó, nên con nghĩ bên trong nhất định có điều mờ ám.

Chương 583

Mọi người tùy cơ ứng biến đi, yên tâm, con sẽ bảo vệ sư phụ." Phương Minh đương nhiên biết trên núi có thứ gì đó không sạch sẽ, nhưng không chắc chắn là gì?

Tuy rằng không cần Tôn Hầu Tử bảo vệ, nhưng hắn phải nhắc nhở Tôn Hầu Tử đừng để bị thiệt thòi oan uổng.

Trư Bát Giới lúc đó nói: "Con thấy lời sư phụ nói đúng, Hầu ca nói cũng đúng.

Chúng ta cứ án binh bất động, chờ xem có âm mưu gì không, đến lúc đó tùy cơ ứng biến cũng chưa muộn.

Con nghĩ cái sơn đầu này chắc sẽ không có yêu ma quỷ quái lợi hại gì đâu, mọi người cứ nâng cao cảnh giác là được, chuẩn bị sẵn sàng đi." Phương Minh cười, nói: "Nào ngờ ngươi cũng có năng lực tổ chức phết đấy, lại còn biết bảo mọi người cẩn thận hành sự nữa." Trư Bát Giới nói: "Sư phụ à, người không biết đó thôi, năm xưa con cũng từng là đại nguyên soái thống lĩnh tam quân, giờ thì đương nhiên phải có chút đầu óc chứ, nắm giữ chút năng lực tổ chức cũng đâu phải chuyện xấu.

Nhưng lời sư phụ vừa nói có vẻ hơi châm chọc con thì phải?" Phương Minh nói: "Đừng nói nhiều, ta không có ý gì khác, ta nói đùa thôi.

Bây giờ tình hình ở đây, mọi người đều chưa rõ, nên cẩn thận hành sự là cần thiết, mọi người đều ghi nhớ trong lòng nhé!" Mọi người đều gật đầu.

Đúng lúc đó, kẻ canh giữ kia cầm đao đi xuống, bên cạnh có hai ba tên tiểu quỷ.

Kẻ đó nói trước mặt Phương Minh: Đại vương của ta có lệnh phải giết bằng được các vị, bất kể thế nào.

Cho nên xin lỗi các vị.

Phương Minh cười, nói: "Không cần xin lỗi, vì kẻ phải xin lỗi là ta đây này, ta xin lỗi ngươi nha!

Ra tay đi, Tôn Hầu Tử, đừng để lại kẻ nào sống sót, chúng ta giết thẳng đến cửa chính!" Tôn Hầu Tử nói: "Đã chuẩn bị xong rồi, sư phụ người cứ xem cho kỹ nhé." Nói xong, hắn ba chân bốn cẳng giải quyết mấy tên lâu la kia, sau đó một đường đi thẳng vào trong núi.

Phương Minh đi theo Tôn Hầu Tử một đường vừa đánh vừa dừng, không biết đã giết chết bao nhiêu tên lâu la, sau đó đến trước một hang động.

Tuy trước hang động không có người canh gác, nhưng không nhìn thấy gì bên trong mà vẫn có thể cảm nhận được một tia lạnh lẽo.

Cứ như có thứ gì đó bên trong đang hấp dẫn vậy.

Phương Minh cũng có thể cảm nhận được bên trong hang động giấu giếm những thứ không ai biết, chắc chắn là một số vật bất tường.

Cho nên hắn cũng đặc biệt cẩn thận.

Tôn Hầu Tử nói: "Mọi người đều cẩn thận một chút, con thấy bên trong sơn động có thứ gì đó không tốt, sắp sửa xuất hiện rồi, cho nên tất cả đều chuẩn bị chiến đấu đi.

Bên trong sơn động hình như có thứ gì đó đang hút chúng ta vào, cho nên tuyệt đối phải giữ vững tâm trí, đừng để bị mê hoặc.

Nếu trúng phải mê hồn chú thì sẽ rất khó xử đó." Phương Minh nghe xong, nói: "Tôn Hầu Tử, dùng Kim Cô Bổng của ngươi đâm vào

bên trong đi, trong đó có quỷ thật đấy, ta nghĩ ngươi sẽ có kết quả thôi.

Đi thử xem." Tôn Hầu Tử nghe xong, rồi nói: "Phải rồi, sao con lại không nghĩ ra nhỉ?

Con sẽ thử ngay." Nói xong, hắn rút Kim Cô Bổng ra, sau đó làm cho nó biến dài ra, rồi sau đó đưa Kim Cô Bổng về phía trước đâm vào trong hang động đen tối kia.

Trong hang động đen tối kia xuất hiện một tiếng kêu thảm thiết.

Sau đó, một đám dơi lớn từ trong hang động bay ra ngoài.

Tiếng kêu thảm thiết đó vang vọng mãi trong thung lũng, dai dẳng không dứt, ai oán thấu xương.

Khiến người nghe có một cảm giác vô cùng đau xót.

Trư Bát Giới nói: "Xong đời rồi, chúng ta có khi giết nhầm người rồi.

Nghe tiếng kêu thảm thiết thế kia mà.

Không chết cũng phải tàn phế thôi.

Con nghĩ bây giờ chúng ta có thể vào xem, rồi xác minh tình hình.

Xem bên trong rốt cuộc là ai?

Lại ở nơi hoang sơn dã lĩnh như vậy, rốt cuộc có mục đích gì?

Những điều này con đều rất tò mò, đi thôi, chúng ta vào đi!" Phương Minh nói: "Khoan đã, Bát Giới, tò mò sẽ hại chết người đấy, ngươi không thể lỗ mãng như vậy được.

Ta khuyên ngươi nên cẩn thận thì hơn.

Tiếng kêu thảm thiết vừa nãy chưa chắc đã là thật.

Không chừng là đang dụ chúng ta vào, rồi nhân cơ hội mai phục

thì sao.” Trư Bát Giới có chút không vui, tuy Phương Minh nói có lý, nhưng hắn không nghe Phương Minh, còn chỉ ra lỗi của hắn.

Rồi nói với Phương Minh: “Con thấy sư phụ đang quá sợ hãi rồi.

Tiếng kêu thảm thiết vừa nãy, bất kể lúc nào, đều chứng minh một điều, đó là kẻ đó đã chết hoặc bị trọng thương.

Chương 584

Nếu không bị trọng thương nặng như vậy, thì cũng sẽ không phát ra tiếng kêu thảm thiết từ tận đáy lòng như thế.

Con tuy không có kinh nghiệm phong phú như Đại sư huynh, nhưng cũng là kẻ thân kinh bách chiến rồi.

Theo con biết, tiếng kêu thảm thiết vừa nãy, hoàn toàn là do bị gậy của Hầu ca đánh trọng thương nên mới phát ra âm thanh như vậy.

Cho nên bây giờ chính là lúc chúng ta nên vào xem, đừng để nó chạy mất!

Nếu để nó chạy mất thì chẳng phải công toi rồi sao?

Con không biết sư phụ rốt cuộc là vì sao nữa?" Tôn Hầu Tử nghe xong lời hắn nói, sau đó thu nhỏ cây gậy lại thành hình dạng cây gậy ban đầu, kết quả phát hiện đỉnh cây gậy dính một ít máu tươi, những giọt máu tươi đó vô cùng sền sệt, sau đó nhỏ xuống bụi cỏ dưới đất, kết quả bụi cỏ đó lập tức khô héo, biến thành tro bụi.

Đúng như Phương Minh đoán, bên trong tuyệt đối là một yêu vật, đang luyện một loại công pháp tà ác.

Phương Minh bây giờ xông vào, cũng có một khả năng, hiện tại nó đang tẩu hỏa nhập ma, biến thành một loại hình thái cuồng nhân.

Hơn nữa, khi đang trong trạng thái tẩu hỏa nhập ma, nó sẽ mất đi thần trí, công lực có thể lớn hơn bình thường gấp mấy trăm lần.

Sẽ càng khó xử hơn, cho nên càng phải cẩn thận hơn mới được.

Nhưng Trư Bát Giới căn bản không hề để tâm, nói với Phương Minh một tiếng, "Con đi rồi về", sau đó thẳng tiến vào sâu trong động.

Phương Minh muốn gọi hắn quay lại, nhưng hắn lại như không nghe thấy tiếng Phương Minh, trực tiếp đi thẳng vào sâu trong cửa động.

Tôn Hầu Tử và Sa Tăng thấy hắn đi vào, cũng vội vàng đuổi theo.

Phương Minh lúc này trong lòng thầm nghĩ: Mấy tên này đúng là không nghe lời người già, rồi sẽ phải chịu thiệt thòi thôi, cứ chờ mà xem trong đó sẽ khổ thế nào!

Bây giờ lại phải để ta đi cứu nữa chứ.

Đằng sau một chút, ta nhìn thấy bọn chúng hớn hở xông vào mà chẳng chút do dự nào.

Thật là bất lực mà!

Đúng lúc đó, Phương Minh nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Trư Bát Giới từ phía trước, tiếng kêu thảm thiết này tuyệt đối là của Trư Bát Giới, sau đó tiếng động lại không còn nữa, Tôn Hầu Tử và Sa Tăng cũng không còn tiếng động nào.

Điều này khiến Phương Minh hoảng sợ, vì vậy Phương Minh cũng thẳng tiến vào trong.

Lúc này Phương Minh sau khi đi vào không lâu đã thấy trên vách đá của hang đá có một tấm biển, trên đó hiển nhiên viết hai chữ "Yêu Thần".

Nhìn lên một vách đá khác, cũng tương tự viết hai chữ "Yêu Tiên".

Phương Minh trong lòng thầm nghĩ: Xem ra chỉ làm yêu quái không thể thỏa mãn dã tâm của nó, chắc chắn nó đang tu luyện một loại công pháp đặc biệt nào đó.

Loại công pháp này có thể khiến một số huyết thống yêu tộc trong cơ thể chuyển hóa thành một loại huyết thống mang tiên khí.

Những thứ này Phương Minh trước đây cũng từng tìm hiểu, nhưng không thật sự chấp nhận và truy cứu.

So với việc thành dã thần, căn bản không cần dùng đến mấy thứ này.

Hơn nữa, nếu có một số yêu quái không biết tốt xấu muốn nhân cơ hội này để thoát thai hoán cốt, tiến hóa thành tiên nhân, thì đúng là phiền phức lớn rồi.

Nhưng mặc dù Phương Minh biết một số thông tin về công pháp Quan Vũ Thăng Tiên, nhưng cụ thể ở đâu?

Hoặc có ai biết những điều này thì đều không thể biết được, cũng vì nguyên nhân này, Phương Minh tạm thời gác lại những kẻ lọt lưới kia.

Chỉ hy vọng bọn chúng biết tự lượng sức mình, đừng làm hại người.

Nhưng mỗi lần ta lại vô tình gặp phải, vậy thì phải quản thôi, lẽ nào lại không quản?

Vạn nhất một ngày nào đó, tất cả những người mới ở Thiên Đình đều biến thành những kẻ tầm thường do yêu quái tiến hóa thành, thì chẳng phải loạn hết cả rồi sao?

Vì vậy, Phương Minh càng không thể khoanh tay đứng nhìn, nhất định phải bảo đảm sự thuần khiết của Đạo gia.

Một khi bị ô nhiễm, sẽ bất lợi cho phần lớn người trong toàn bộ Tiên giới.

Trong chốc lát Phương Minh không thể ngồi yên, sau đó lập tức tiếp tục tăng tốc bước chân đi sâu vào.

Từ từ đi, hắn nhìn thấy Sa Tăng và Tôn Hầu Tử.

Hai người hôn mê, rồi bị treo trên đỉnh động.

Trông họ rất thảm hại.

Bên trong vẫn một màu tối đen như mực, Phương Minh dựa vào tinh thần lực của mình, cảm nhận mọi thứ xung quanh, xác định mọi thứ an toàn rồi mới an toàn đi tiếp.

Chương 585

Như vậy mới không trúng bẫy của những yêu quái kia.

Bởi vì Phương Minh biết Tôn Hầu Tử và Sa Tăng sở dĩ bị treo trên tường, là vì trúng phải cạm bẫy được cài đặt bên cạnh.

Chắc chắn khi đi vào quá vội vàng, lại thêm nghe tiếng Trư Bát Giới đang kêu thảm thiết ở sâu trong động, vì vậy trong lúc vội vàng đã giẫm trúng cơ quan, kết quả sương mù mê hoặc tràn ngập xung quanh, bị mê hoặc đến bất tỉnh, rồi bị treo trên đỉnh động.

Nhanh chóng Phương Minh tiếp tục đi về phía trước, rồi đến chỗ sâu nhất trong động.

Bên trong tuy tối đen như mực, nhưng có hai ngọn đuốc cháy rực trước một ghế chủ.

Cho nên bên trong động sáng sủa.

Sau đó Phương Minh nhìn thấy khắp nơi không có người nào chống đỡ, trên mặt đất có một vết máu khiêm tốn, vết máu xoay tròn từ từ đi về phía sau ghế chủ.

Lúc đó mới phát hiện, Trư Bát Giới đang nằm trong vũng máu, thì ra bụng Trư Bát Giới trúng một đao, sau đó không chịu nổi đau đớn mà hôn mê bất tỉnh.

Phương Minh lập tức băng bó cho Trư Bát Giới, băng bó xong vết thương, cầm máu lại, sau đó truyền một ít đạo lý vào cơ thể hắn, đả thông một số kinh mạch và huyết quản.

Như vậy mới giữ được mạng sống.

Hắn nhìn xung quanh, xem con yêu quái kia rốt cuộc trốn ở đâu?

Không tin nó có tinh thần mạnh mẽ đến mức như vậy, lại có thể bỏ chạy, căn bản là không thể.

Cho nên hắn tin chắc nó nhất định đang ở trong động này, nếu không ở trong động này, thì nhất định đã tìm một lối đi bí mật để lẻn đi.

Bởi vì vừa nãy khi luyện công không cẩn thận tẩu hỏa nhập ma, cho nên bây giờ chắc chắn đối với thực lực của mình cũng không biết rõ sâu cạn, sợ rằng quả không địch nổi đám đông, vì vậy lén lút bỏ chạy.

Điều này cũng không phải là không thể.

Có thể Phương Minh bây giờ đang nhìn xung quanh, xem có lối đi nào khác không.

Vừa nhìn, quả nhiên có một số phát hiện.

Thì ra phía sau ghế chủ có một cánh cửa bí mật.

Sau đó mở cánh cửa bí mật kia ra, phát hiện bên trong là một hành lang.

Dẫn đến một nơi không rõ tên.

Lập tức Phương Minh có hứng thú, liền lén lút đi theo xem bên trong rốt cuộc dẫn đến đâu?

Không chừng có thể tìm thấy con yêu quái kia.

Phương Minh nhìn những dấu chân trên mặt đất, trong lòng thầm nghĩ: Con yêu quái kia, vừa nãy tẩu hỏa nhập ma?

Bây giờ chân khí trong cơ thể chắc chắn hỗn loạn, nhất định cần một nơi để tĩnh dưỡng và điều động chân khí, vậy chắc chắn sẽ chọn một nơi u tĩnh, chắc chắn sẽ không đi quá xa.

Bây giờ đuổi theo chắc chắn sẽ kịp.

Vì vậy, ôm theo suy nghĩ như vậy, Phương Minh một đường chạy nhỏ, vội vàng đuổi theo.

Nhìn thấy cuối hành lang có một ánh sáng, chắc chắn là lối ra, vì vậy vội vàng chạy ra ngoài theo ánh sáng nhỏ bé đó.

Ánh sáng từ tối biến sáng, từ yếu biến mạnh khi Phương Minh đến gần.

Đi một lúc, Phương Minh cuối cùng cũng ra ngoài, rồi trước mặt hắn là một khoảng đất trống rộng lớn.

Khoảng đất trống này không có gì cả, trống rỗng không có một vật nào.

Xung quanh cũng núi non bao bọc, tuy rằng toàn bộ cảnh tượng trông rộng lớn, nhưng Phương Minh cảm nhận được một số điều khác thường.

Không ngờ ở một sườn núi, Phương Minh cảm nhận được hoạt động bất thường.

Nhìn kỹ, có một cái đầu người đang từ từ di chuyển ở đó, có một ít chân khí đang tụ tập lên cơ thể.

Phương Minh nhìn cái đầu người đang di chuyển đó, rồi lập tức dùng tinh thần lực quét qua.

Hiển nhiên yêu quái kia cũng đoán chừng biết Phương Minh sẽ quét qua, bởi vì loại người này từ trước đến nay hành sự quỷ dị, sợ người khác phát hiện nên có thể đều giỏi ở những phương diện này.

Sau đó Phương Minh một cái dịch chuyển đã đến chỗ đó, nhìn thấy người đàn ông đang ngồi thiền trước mặt có tướng mạo vô cùng xấu xí.

Trên mặt hắn có vết sẹo do đao, khóe miệng cũng bị rách ra, rồi

bàn tay hắn thô to, nhưng trên đó có những vết nứt rõ ràng, toàn bộ cơ thể hắn mọc loại da màu xanh tím, trên đầu hắn không có tóc, chỉ có những vết nứt thô ráp, giống như một số vết thương đã từng có, những vết sẹo rải rác khắp cơ thể.

Thế là như vậy, bắt đầu một cuộc đối đầu trực diện.

Chương 586

Trước khi bắt đầu đối đầu.

Phương Minh hỏi trước: "Ta Phương Minh không giết kẻ vô danh, trước tiên hãy báo tên.

Ngươi trở thành Yêu Tiên, Yêu Thần?

Ngoài ra, công pháp này ngươi lấy từ đâu?

Loại công pháp tà ác này tuyệt đối không được truyền ra ngoài, ngươi có được chắc chắn là không chính thống, là từ một nơi không sạch sẽ phải không!" Người đàn ông kia thần sắc hoảng sợ, rồi mở mắt nhìn Phương Minh, trên mặt hắn toát mồ hôi, trên trán cũng có những giọt mồ hôi lớn.

Hắn ấp úng nói: "Này, ngươi đều biết à?

Cứ như thượng thần vậy.

Người này không chỉ biết ta muốn thành Yêu Tiên và Yêu Thần, ngay cả công pháp thần bí mà ta có được từ nơi bí ẩn cũng như đã nhìn thấy hết, đều có thể biết rõ mồn một.

Ta không hiểu nổi, chẳng lẽ chỉ dựa vào suy đoán thôi sao?

Nhưng chỉ dựa vào suy đoán mà có thể đoán chuẩn đến thế sao?

Ta rõ ràng che giấu rất kỹ, trước đây ta chưa từng gặp ngươi, vậy mà ngươi lại có thể biết hết mọi thứ về ta.

Chẳng lẽ trước đây ngươi đã biết sự tồn tại của ta?

Đã âm thầm quan sát ta lâu rồi sao?

Ba người kia vừa nãy đều là đồ đệ của ngươi à?" Phương Minh nói: "Ngươi nói đúng một nửa, bọn chúng quả thật là đồ đệ của ta.

Ta một đường leo núi, lội suối mới đến được đây, mục đích chỉ có một, là lên Thiên Đình.

Nhưng ta muốn nói cho ngươi biết, lời ta vừa nói phần lớn đều là do ta đoán.

Nhưng nghe ngươi nói xong, xem ra ta đoán đúng rồi.

Vậy chúng ta đừng vòng vo nữa, nói thẳng đi, làm sao mà ngươi ra nông nỗi này, rồi công lực của ngươi lại tiến triển đến vậy, nhưng ta cảm thấy hình như ngươi đã tẩu hỏa nhập ma rồi, đúng không?

Nếu không, ngươi chắc chắn sẽ lấy công phu bản gia ra tấn công ta, nhưng bây giờ ngươi vẫn ngồi đây đả tọa điều chỉnh, chắc chắn là do chân khí của ngươi đang hỗn loạn.

Bây giờ nó có lẽ đang chạy lung tung trong cơ thể ngươi, muốn tìm một nơi để phun trào ra, bây giờ chắc chắn sắp bạo nổ rồi.

Cho nên hãy nói thẳng cho ta biết đi, không chừng ta sẽ cho ngươi một cái chết thống khoái để giải thoát khỏi nỗi đau bây giờ." Yêu quái kia trên mặt lộ ra vẻ đau khổ, rồi nói: "Thật ra ngươi đoán cũng đúng, ta đã tẩu hỏa nhập ma rồi.

Bây giờ chân khí trong cơ thể ta đang chạy loạn xạ khắp nơi, ta đang cố gắng điều chỉnh nó.

Khi ta điều chỉnh xong, ta chắc chắn có thể chiến một trận lớn với ngươi.

Cho nên bây giờ ta khẩn thiết cầu xin ngươi đừng ra tay, đợi ta điều chỉnh xong, chỉ cần ba năm phút thôi, ta đều có thể điều chỉnh xong, đến lúc đó chúng ta sẽ thật sự đánh một trận sống mái.

Nếu ta thua thì cũng không có gì đáng nói.

Thực lực không bằng người thì đương nhiên cam tâm chịu thua,

kẻ thắng làm vua, kẻ bại làm giặc, đó là đạo lý từ xưa, bây giờ vẫn áp dụng.

Vậy thì hãy để ta quang minh chính đại tỉ thí một trận, đến lúc đó mọi người đều sẽ được coi là quang minh lỗi lạc, không như bây giờ, thừa lúc người gặp nguy, làm vậy đối với ngươi cũng không hay ho gì.

Xem ra ngươi cũng không phải loại người như vậy, với một kẻ đang tay không tấc sắt, cần điều chỉnh, ta sẽ kể cho ngươi đầu đuôi câu chuyện làm trao đổi, đổi lấy vài phút điều dưỡng của ta, xem ngươi có đồng ý không?" Phương Minh nói: "Cái yêu quái này cũng thông minh thật đấy, lại có thể nghĩ ra cách như vậy để kéo dài thời gian, nói năng đường đường chính chính.

Không ngờ ngươi nói cũng có lý, ta cũng khá đồng ý.

Dù sao ta cũng không muốn thừa nước đục thả câu, mà ta cũng có thời gian để tiêu hao với ngươi.

Ta biết ngươi còn chưa nói hết cho ta.

Cho nên ta càng thêm tò mò, rốt cuộc những công pháp này ngươi lấy từ đâu?

Những công pháp này vốn là cấm pháp của Thiên giới, nhằm ngăn chặn những kẻ tầm thường có thể trà trộn vào Thiên giới, hỗn tạp thành Tiên giới, như vậy sẽ làm tổn hại danh tiếng của Tiên giới ta.

Thôi được, bây giờ ngươi hãy kể hết những gì ngươi biết cho ta đi, kể rõ ràng từng li từng tí một, ta sẽ ở đây lắng nghe.

Đợi vài phút để ngươi hồi phục, sau đó chúng ta sẽ thực sự tỉ thí một trận, như vậy, ngươi không còn gì để nói nữa chứ?" Phương Minh trong lòng thầm nghĩ: Ta làm vậy cũng coi như đã tận tình tận nghĩa rồi, vừa cho hắn thời gian điều chỉnh, vừa cho hắn biết rằng

luyện mấy cái công pháp củ chuối kia cũng định là vô dụng, gặp cường giả cũng chỉ bị nghiền nát thôi.

Ta dạy cho hắn một bài học như vậy cũng tốt.

Thuận tiện tìm hiểu xem, rốt cuộc đã xảy ra sai sót ở đâu?

Tại sao cấm pháp bí mật của Thiên giới lại bị lưu lạc xuống hạ giới?

Chương 587

Lại còn bị thứ rác rưởi này sử dụng, đơn giản là một sự sỉ nhục đối với Thiên Đình bí mật vậy.

Cho nên Phương Minh càng thêm sốt ruột muốn biết đầu đuôi câu chuyện, vì vậy đã đồng ý với yêu quái kia.

Yêu quái kia lúc này vẫn chắp hai tay, ngồi thiền tại chỗ, sau đó nhắm chặt hai mắt, rồi trong miệng đang niệm chú quyết, từ từ khống chế chân khí của mình.

Sau đó từ từ mở mắt, nói với Phương Minh: "Sự việc vốn là như vậy, nhiều năm trước ta chỉ là một tảng đá lớn trên núi.

Bởi vì tiên nữ trên trời hạ phàm, sau đó tiên khí của họ đã dính vào cơ thể tảng đá của ta.

Thế là ta hấp thụ được một số tiên khí, ta đắc đạo thành yêu, cho nên bây giờ ta vẫn luôn ở cạnh núi không hề rời đi, sau đó chiếm cứ một thung lũng.

Chỉ làm một tiểu yêu, sau đó thu một ít lộ phí, không hề làm hại ai cả.

Nhưng sau đó một ngày, ta nghe nói có một Tiên Tuyền ở một nơi không xa ngọn núi của ta, đột nhiên bùng phát.

Thế là ta đi đến đó xem.

Quả nhiên, tiên khí ở đó vô cùng dồi dào, thậm chí tràn ngập cả ngọn núi, rõ ràng là một thánh địa của Tiên giới.

Nếu có tài nguyên Tiên giới mạnh mẽ như vậy, đối với việc tu luyện của ta, thì trăm lợi mà không có một hại.

Ta vô cùng vui mừng, hớn hở không thôi.

Đây là một sự kiện lớn của tất cả yêu tinh trên ngọn núi của ta.

Chúng ta tề tựu một chỗ, cùng nhau bàn bạc làm sao để phân tích?

Tiên đạo và loại tiên khí trong dòng suối này." Phương Minh nói: "Vậy sau đó thì sao?

Ta ở đây đâu có thấy Tiên Tuyền nào?

Chỉ thấy một ngọn núi hoang vu thôi, lời ngươi nói không phải là thật à?

Tiên Tuyền đó bây giờ đi đâu rồi?

Ta cần một lời giải thích hợp lý, nghe rõ chưa?

Nếu không, ta bất cứ lúc nào cũng có thể giết ngươi đấy." Yêu quái kia trước tiên nói: "Đừng có không tin lời ta, những gì ta nói đều là lời thật lòng từ đáy lòng.

Với bộ dạng của ta bây giờ, ngươi nghĩ ta còn có thể lừa ngươi sao?

Hơn nữa, ngươi phải tuân thủ lời hứa, không thể giết người.

Hãy làm một người có thành tín, làm một quân tử.

Ta tin ngươi, cho nên mới nói những điều này, nếu không ta sẽ không nói với bất kỳ ai.

Cho nên ngươi phải tuân thủ lời hứa của mình, nghe rõ chưa?

Những gì ta nói đều là sự thật, tin hay không là việc của ngươi?

Nhưng lời ta nói đều là sự thật." Phương Minh nói: "Thôi được rồi, vậy ngươi kể tiếp đi.

Tiên Tuyền đó sau này đi đâu rồi?

Bây giờ ta không nhìn thấy nó nữa?

Một chút tiên khí trên núi cũng không cảm nhận được.” Yêu quái kia nói: “Đừng gấp, sự việc xảy ra sau đó.

Lúc đó chúng ta đều muốn chia một phần Tiên Tuyền đó, nhưng do ngươi lừa ta gạt, đấu đá lẫn nhau.

Cho nên nhanh chóng xuất hiện sự phân chia.

Mọi người về cơ bản chia thành hai phe phái, một phe do ta đứng đầu và một phe khác.

Hai chúng ta là những yêu quái tu luyện khá tốt, sau đó bắt đầu đại chiến vì Tiên Tuyền đó.

Từ đó chúng ta bước lên một con đường đẫm máu, trong khoảng thời gian đó ta có thua cũng có thắng, nhưng Tiên Tuyền đó ai cũng không động vào, bởi vì mọi người đều đã thực hiện lời hứa, ai thắng thì của người đó?” Phương Minh ngoáy ngoáy tai: “Nói chuyện thì phải vào trọng điểm, nghe rõ chưa?

Ta nói thật cho ngươi biết, ta đối với bất kỳ sự phân chia, tranh chấp, đổ máu hay đấu tranh vì cái Tiên Tuyền củ chuối của các ngươi đều không có chút hứng thú nào.

Ta cũng không muốn nghe ngươi luyên thuyên những điều ta không muốn nghe.

Ta biết, bây giờ ngươi chỉ đang tự luyến thôi, hiểu không?

Chương 588

Ta biết tại sao ngươi lại học được loại công pháp của Tiên giới, chứ không phải chuyện tranh giành Tiên Tuyền giữa các ngươi.

Chuyện đó, ngươi cũng biết, có nửa điểm liên quan gì đến ta không?

Ta đã hứa sẽ nghe ngươi nói hết, nhưng sự kiên nhẫn của ta có hạn, cho nên làm ơn nói trọng điểm đi, được không?

Đừng thử thách giới hạn chịu đựng của ta, nếu không ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!" Yêu quái kia nghe Phương Minh đe dọa như vậy lại cười, nói: "Quả nhiên không phải kẻ tầm thường.

Trước đây ta đã gặp rất nhiều người đến hỏi về Tiên Tuyền.

Khi nghe có nhiều tiên khí như vậy, miệng bọn họ đều há hốc, cứ như thể thấy được bảo vật quý hiếm vậy.

Ngươi thì khác, điềm tĩnh, chứng tỏ ngươi chắc chắn là một người từng trải, một nhân vật vô cùng lợi hại." Phương Minh nói: "Không phải sao?

Ta cảnh cáo ngươi đấy, đừng có coi lời ta nói như gió thoảng bên tai.

Lời ta nói, tuy cơ bản là có thể giữ lời, nhưng đó suy cho cùng cũng là lời ta nói, ta đã nói ra được thì cũng có thể rút lại được, cho nên ngươi cẩn thận một chút đi.

Bây giờ quyền lựa chọn nằm trong tay ta." Yêu quái kia nghe xong trong lòng không khỏi thần sắc hoảng sợ, ánh mắt bắt đầu né tránh tứ phía.

Rồi nhìn Phương Minh nói: "Vậy thế này đi!

Ta sẽ tóm tắt lại, trực tiếp nói trọng điểm cho ngươi, được không?

Cho ta chút thời gian, dù sao bây giờ ta cũng sắp hồi phục rồi.

Nghe ta giải thích, vừa nãy ta chỉ muốn kéo dài thời gian một chút thôi.

Bây giờ thì cũng gần xong rồi, ta cũng sẽ rất trực tiếp, nói ngắn gọn súc tích cho ngươi biết rốt cuộc là chuyện gì?" Phương Minh nói: "Thật sự làm ta đau đầu quá đi mất!

Sớm thế này chẳng phải tốt hơn sao, cứ phải để ta dằn mặt một trận.

Thôi được rồi, ta không truy cứu nữa, mau lên đi.

Xong rồi, mau đánh một trận đi, ta không nhịn được muốn đánh vào cái mồm đó rồi." Yêu quái kia ấp úng nói: "Sự việc diễn biến sau khi ta giằng co một năm.

Lúc đó ta đã tìm ra cách hòa giải là mỗi người một nửa Tiên Tuyền, sau đó mọi người sau khi phân chia xong thì chia ra mấy ngọn núi, rồi sau đó mới tính đến những chuyện khác.

Trước tiên hãy chia sẻ Tiên Tuyền này đã, rồi mới tính đến những chuyện còn lại.

Nhưng khi mọi người định thực hiện kế hoạch này, đột nhiên có một biến cố lớn xuất hiện.

Tiên khí ở đây đã hấp dẫn những yêu quái lợi hại từ các ngọn núi khác, một người trong số họ cũng có thể đánh lại mười người của chúng ta.

Chúng ta đương nhiên không thể đánh lại, chỉ có thể liều mạng, kết quả những người của chúng ta cũng tổn thất một nửa, sau đó chỉ còn lại ta và mấy huynh đệ của ta, không chết.

Lúc đó bọn họ đã cướp đi tất cả Tiên Tuyền của chúng ta, không còn một chút tiên khí nào, Tiên Tuyền để lại cho chúng ta đã khô cạn, chúng ta chẳng đạt được gì, ngược lại còn mất đi tính mạng của huynh đệ.

Tuy rằng đó là một cuộc chiến thất bại, nhưng ta cũng không phải không có thu hoạch.

Khi ta thu dọn chiến trường, ta phát hiện ra một thứ kỳ lạ, đó là cái tuyền nhãn.

Bên trong tuy không còn nước, nhưng bên trong lại khắc một số chữ.

Hàng đầu tiên viết: 'Dục thành tiên, tu định thần tĩnh tâm.' Rồi những dòng chữ phía dưới toàn bộ là về cách thành tiên.

Ta trong lòng nghĩ: không ngờ lại có chuyện như vậy, những dòng chữ này bị ngâm trong nước nhiều năm, nhưng vẫn không hề biến mất, rõ ràng có thể nhìn thấy, chắc chắn là một ân tứ của thượng thiên.

Ta chưa từng thể hiện ra chuyện này, rất phấn khích, cho nên ôm tâm lý thử một lần mà bắt đầu luyện.

Trước đó có mấy huynh đệ cũng vì luyện cái này mà tẩu hỏa nhập ma chết đi.

Ta may mắn luyện đến tầng thứ chín, sắp đột phá, nhưng đồ đệ của ngươi một gậy đâm vào, phá vỡ tiến trình của ta, đến mức ta bây giờ tẩu hỏa nhập ma." Phương Minh sững sờ, nói: "Sao ngươi lại không biết tự lượng sức mình vậy?

Nếu lúc đó ngươi không ra lệnh cho mấy tên lâu la của ngươi cấm ta đi qua, giết ta bằng mọi giá.

Ta cũng sẽ không ra tay tàn nhẫn đến vậy.

Ngoài ra, ta muốn nói cho ngươi biết, ta rõ ràng đã chuẩn bị sẵn sàng để đưa tiền lộ phí, coi như phá tài miễn tai.

Nhưng mấy tên lâu la của ngươi không biết điều, cứ nhất quyết muốn xông vào chỗ chết, ta đành phải thành toàn, giết hết bọn chúng." Yêu quái kia có chút ngượng ngùng nói: "Nghe ta giải thích, sự việc không phải như vậy, bởi vì ta đã luyện đến tầng thứ chín, rồi sắp đại công cáo thành rồi, nhưng ta không thể để người bên ngoài quấy rầy ta.

Nếu bị kinh động, không chừng sẽ tiến hành một cuộc đột kích, như vậy công sức của ta sẽ đổ sông đổ biển.

Cho nên ta chỉ có thể ra lệnh như vậy.

Chương 589

Ngoài ra, ta nghe nói mấy tên lâu la của ta cũng không lợi hại đến thế, nhưng không ngờ các vị lại cường đại đến mức này, cho nên ta đã nhìn lầm rồi.

Ở đây ta xin lỗi ngươi vậy, bây giờ ta cũng gần như chuẩn bị xong rồi.

Chúng ta có thể bắt đầu đánh ngay." Phương Minh phẩy phẩy tay: "Khoan đã, ta còn một chuyện chưa hiểu rõ.

Ta muốn biết chuyện cuối cùng này, đồ đệ Trư Bát Giới của ta có bị ngươi đánh trọng thương không?" Yêu quái kia nói: "Cái đầu heo lớn đó đã đánh ta, bởi vì ta luyện đến gần đột phá rồi, đột nhiên hắn xông vào, muốn liều mạng với ta, miệng thì cứ la ó 'Yêu quái, ta không sợ ngươi, mau lấy mạng đi!'.

Nghe vậy, ta cũng nhất thời không kiềm chế được lửa giận trong lòng.

Chỉ muốn nhanh chóng kết thúc, rồi tiếp tục điều chỉnh của ta.

Cho nên nếu là đồ đệ của ngươi thì ta ở đây xin lỗi, ngươi có thể báo thù cho hắn.

Đánh bại ta, nhưng ta thấy cơ hội như vậy rất mong manh, bởi vì ta bây giờ công lực có thể đại tăng, đã biến thành trạng thái bán yêu bán tiên." Phương Minh tự tin nói: "Thành công hay không ư?

Chuyện đó phải thử mới biết.

Dù sao ta cũng muốn nói cho ngươi biết, ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, ngươi cũng chuẩn bị sẵn sàng để chết đi!

Mối thù của đồ đệ ta, ta nhất định sẽ báo.

Còn về việc khác, ngươi có thể yên tâm mà đi rồi.

Bây giờ chúng ta vĩnh biệt, những thông tin ngươi vừa cung cấp, ta bây giờ xin cảm ơn.

Giờ thì chúng ta không ai nợ ai nữa, chiến thôi!" Phương Minh bắt đầu giao chiến với con yêu quái đá.

Hai người ban đầu bất phân thắng bại, vì Phương Minh chỉ đang thăm dò công phu của đối phương, xem nên dùng cách nào để tấn công.

Quả nhiên không quá ba chiêu, công phu của con yêu quái đã bị thăm dò ra.Phương Minh thầm nghĩ: "À, nguyên lai lúc ở Tiên giới ta thường xuyên luyện chiêu thức với Thiên binh Thiên tướng, cơ bản đều là công phu căn bản, không có gì đặc biệt." Phương Minh chợt hiểu ra, lập tức liên kết những chi tiết nhỏ lúc đó lại, hiểu được cái Tiên Tuyền kia rốt cuộc là vật gì, cũng hiểu vì sao Tiên Tuyền đó lại đột nhiên bạo phát.Chuyện phải kể về thời xa xưa, khi y đấu pháp với Hỗn Nguyên Thiên Tôn.

Hỗn Nguyên Thiên Tôn là một vị đại thần cấp bậc lợi hại trong Thiên giới, đệ tử của ông ta đều có tư chất phi phàm, thiên tư thông minh, đệ tử đông đảo, mỗi người đều có thể đảm đương một phương, là một nhân vật vô cùng lợi hại.

Y thông hiểu đủ loại kỳ môn dị thuật tinh diệu, không chỉ vậy, một số phương pháp tấn công của y càng khiến người ta hoa mắt chóng mặt, khó lòng nắm bắt.

Chính vì nguyên nhân này, thuở ban đầu Phương Minh tuổi trẻ khí thịnh, huyết khí phương cương, luôn muốn tìm y khiêu chiến, kết quả mỗi lần hai người giao đấu đều bất phân thắng bại, chẳng ai chịu thua ai.

Nhưng tình nghĩa giữa hai người dần dần được bồi đắp qua từng chiêu từng thức, từng quyền từng cước.

Có lúc cùng nhau du sơn ngoạn thủy, có lúc luận bàn võ nghệ, tìm hiểu những chỗ tinh diệu của Tiên thuật, thậm chí còn sáng tạo ra một số chiêu thức khá lợi hại, hiện vẫn đang lưu truyền trong Tiên giới.

Trong những chiêu thức đó không thiếu những Tiên thuật cấp cao, tất cả đều do Phương Minh và Hỗn Nguyên Thiên Tôn cùng nhau nghiên cứu mà ra, cực kỳ huyền diệu.

Người có thể lĩnh ngộ được chúng chắc chắn là cao thủ, và Phương Minh cùng Hỗn Nguyên Thiên Tôn đương nhiên là cao thủ trong số các cao thủ, nên càng lợi hại, vô địch.Tuy nhiên, bạn bè rồi cũng có lúc "nổi máu ghen".

Chẳng phải có câu "bạn bè là bạn bè, công việc là công việc" đó sao?

Một ngày nọ, Phương Minh nhìn trúng một ngọn Tiên sơn có Tiên khí, muốn lợi dụng tài nguyên của Tiên sơn này để tu luyện, sau đó chiết xuất một ít Tiên khí thuần khiết để dự trữ, hòng sớm ngày thăng cấp, leo lên đỉnh phong cao hơn.

Nhưng Hỗn Nguyên Thiên Tôn cũng chẳng phải kẻ tầm thường, y cũng biết đến sự tồn tại của nơi này, và càng thèm muốn nó "chảy nước miếng ba tấc." Bởi vì tuy hai người thường xuyên giao đấu bất phân thắng bại, nhưng trong lòng ai cũng hiểu rằng khao khát chiến thắng đối phương là vô cùng mãnh liệt, mỗi ngày đều so tài.

Tuy nhiên, mỗi ngày ý chí thắng thua và khát vọng chiến thắng trong lòng họ đều vô cùng mạnh mẽ.

Tuy là bạn tốt, là huynh đệ, nhưng cũng phải phân định cao thấp giữa hai người, đó là mục tiêu đấu pháp của họ, và cũng là kết quả

cuối cùng họ muốn đạt được.

Vì vậy, cả hai đều nhìn trúng ngọn Tiên sơn đó, và hiển nhiên phải trải qua một trận tranh đấu kịch liệt mới có thể đoạt được tài nguyên bên trong.

Phương Minh đương nhiên quyết chí phải có được, và một trận đại chiến cũng sắp đến, bởi vì Hỗn Nguyên Thiên Tôn cũng đã ghi nhớ trong lòng, nên trận chiến này chắc chắn là một trận khổ chiến.

May mắn thay, cả hai đều đã chuẩn bị sẵn sàng, đấu nhau ba ngày ba đêm, và cũng nhất định phải giữ được tài nguyên Tiên sơn.

Họ muốn giữ thể diện cho đối phương, dù sao cũng là bạn thân như vậy, nên sẽ không dễ dàng ra tay tàn nhẫn.

Nhưng cũng không đảm bảo cả hai sẽ hòa giải êm đẹp, cuộc đấu tranh này diễn ra vì tài nguyên khá hiếm có, và cũng khá kích động.

Bởi lẽ, nếu có được một số tài nguyên thích hợp, công lực của họ không chỉ được tăng lên đáng kể, mà khả năng lĩnh ngộ về tu vi hoặc Tiên thuật cũng có thể có tiến bộ lớn.

Đó cũng là lý do Phương Minh hiện tại khổ sở tìm kiếm những tài nguyên Tiên khí từ Tiên sơn.Nhưng Phương Minh căn bản không biết rằng Hỗn Nguyên Thiên Tôn trước đó đã học được một môn Tiên thuật khá thần bí để phòng thân, và y muốn dùng một chiêu để chế ngự địch.Phương Minh thầm nghĩ: “Tuy đây là một trận luận võ, nhưng mọi người đều giữ thể diện cho nhau.

Dù sao cũng là bạn tốt, cùng nhau thảo luận kinh thư mới mẻ cũng đã tiến bộ nhiều như vậy.

Nên ông đây cũng sẽ dùng thực lực bình thường, thật lòng thật dạ đánh một trận, rồi phân ra thắng thua.

Cứ thế này thì dù đối với mình hay Hỗn Nguyên Thiên Tôn, đều là

một lời giải thích tốt, và cả hai đều có một kết quả tốt." Đây là điều Phương Minh muốn, nhưng Hỗn Nguyên Thiên Tôn lại không nghĩ vậy.

Chương 590

Nếu y có thể giải quyết được Phương Minh, y sẽ giải quyết.

Nếu không giải quyết được, thì hòa giải cũng được.

Vì vậy Hỗn Nguyên Thiên Tôn thực ra trong lòng không hề trong sạch, y có tư tâm, nhưng Phương Minh lại xem y như huynh đệ thân thiết.

Do đó, sự khác biệt đã xuất hiện ở đây, dẫn đến kết quả sau này đi theo một cục diện không thể cứu vãn.Khi hai người gặp nhau trên Tiên sơn, trận tranh đấu kịch liệt chính thức bùng nổ.

Hai người ngay lập tức giao chiến.

Lúc mới bắt đầu, các chiêu thức của cả hai đều nằm trong dự liệu của đối phương, chỉ vài chiêu mà thôi.

Phương Minh tung ra bản lĩnh gia truyền, Hỗn Nguyên Chân Khí và Càn Khôn công pháp hỗ trợ.

Xét về hình thức chiến đấu, rõ ràng Phương Minh đang chiếm thượng phong.

Nhưng Hỗn Nguyên Thiên Tôn không chấp nhận, trước đó y lùi bước chỉ là để tranh thủ thời gian.

Bởi vì y đang chuẩn bị chờ đợi khi Phương Minh thể lực tiêu hao hết, rồi sẽ "ve sầu thoát xác, chim sẻ ở phía sau," cuối cùng tung ra một đợt tấn công, trực tiếp kết thúc toàn bộ trận chiến.

Có lẽ Phương Minh đã nhìn thấu ý đồ của y, bởi vì y liên tục nhượng bộ mà không hề có sát khí hay uy lực, cũng không sử dụng tuyệt kỹ gia truyền là Sát khí chưởng pháp.

Do đó Phương Minh cảm thấy y đang chuẩn bị cho đợt tổng tấn công cuối cùng, nhưng Phương Minh căn bản sẽ không cho y cơ hội đó.

Phương Minh từ từ ép y phải dùng hết chiêu thức, từng chiêu từng thức đều thẳng vào yếu huyệt.

Tuy nhắm vào những chỗ chết người, nhưng Phương Minh thực ra vẫn có chừng mực, không ra tay hạ sát, chỉ một mực ép y phải phô diễn toàn bộ bản lĩnh, để kế hoạch của y đổ bể, hòng đến cuối cùng có thể đạt được thế ngang tài ngang sức.

Nhưng Hỗn Nguyên Thiên Tôn thấy Phương Minh lại tâm ngoan thủ lạt đến thế, lập tức cảm thấy mình cũng nên tàn nhẫn một chút, vì vậy không tiếp tục dây dưa với Phương Minh nữa, mà bắt đầu tấn công bằng một số yêu thuật đã học.

Khi Hỗn Nguyên Thiên Tôn dùng hết các chiêu thức kỳ lạ, Phương Minh chưa từng thấy những chiêu thức này.

Các chiêu thức vô cùng âm hiểm, tàn độc, chiêu nào cũng muốn lấy mạng.

Vì vậy, Phương Minh ban đầu hơi chống đỡ không nổi, nhìn Hỗn Nguyên Thiên Tôn, y lại ra tay tàn nhẫn đến thế, Phương Minh liền dừng tay.Tìm một khoảng trống, y dừng tấn công, lơ lửng giữa không trung hỏi Hỗn Nguyên Thiên Tôn: “Khoan đã, nói cho ta biết những công phu này ngươi học từ đâu?

Sao lại âm độc tàn nhẫn đến thế, muốn lấy mạng ta sao?

Chẳng lẽ ngươi quên mất trước đây chúng ta đã luận bàn, cùng nhau tìm hiểu võ học công pháp như thế nào rồi sao?

Nhưng bây giờ lại thay đổi, vì sao ngươi lại đối xử với ta như vậy?

Ngươi thật sự xem trọng tài nguyên Tiên sơn này đến thế sao?

Ta có thể nhường cho ngươi, nhưng vì sao ngươi phải làm vậy?

Tình nghĩa của chúng ta trước đây?

Những chuyện chúng ta đã cùng làm, chẳng lẽ bây giờ ngươi quên hết rồi sao?

Thật khiến ta đau lòng." Phương Minh thầm nghĩ: "Đúng là biết người biết mặt không biết lòng, lòng người cách một lớp da.

Ai mà biết ai là kẻ nào?

Cứ tưởng Hỗn Nguyên Thiên Tôn là bạn tốt thật sự, ai ngờ y không chỉ coi thường tình cảm năm xưa, mà còn ra tay sát thủ, muốn đẩy mình vào chỗ chết.

Cứ tiếp tục như vậy, ông đây chắc chắn không thể nhịn được, vì y đang khiêu chiến mạng sống của mình.

Mạnh thì mạnh, xé toạc mặt cũng không sao, vì trên thực lực cũng phải thật sự phân ra thắng bại, mình sẽ không nương tay nữa.

Phân ra thắng bại, phân ra cao thấp, đó chính là điều cả hai đều muốn."Hỗn Nguyên Thiên Tôn "hừ" một tiếng: "Hừ, bao nhiêu năm nay chúng ta vẫn luôn so tài, nhưng chưa từng phân định cao thấp.

Nhưng ngươi phải biết, giữa chúng ta sẽ luôn có một người thắng, một người thua.

Kết quả này, sớm nên biết rồi, không chỉ hôm nay.

Mỗi lần luận võ trước đây, ta đều dốc toàn lực.

Nhưng hôm nay, chúng ta phải có một kết cục thật sự.

Ta đã chán ghét những trận luận võ vô tận giữa chúng ta, rồi lại nương tay, cứ kéo dài như vậy, mãi mãi không có hồi kết.

Nhưng lần này, ta sẽ dùng hết tất cả, và ngươi cũng vậy, mọi người hãy như liều mạng mà đánh, chỉ đẩy đối phương vào chỗ chết thôi, xem đối phương có bao nhiêu cân lượng.

Ta cũng sẽ như vậy thôi, vậy thì mọi người hãy nhanh chóng động thủ đi, để những gì chúng ta muốn thực hiện đều nhanh chóng thành hiện thực.

Chương 591

Tuy ta cũng có một vài công pháp khá bí mật chưa nói cho ngươi, cũng chưa từng dùng với ngươi, nhưng giờ có thể dùng chiêu thức đó.

Ta muốn phân định thắng thua giữa chúng ta, ngoài ra không có cách nào khác.

Ta thấy tuy chúng ta là bạn bè, nhưng ta sẽ không làm bạn với ngươi nữa.

Vì vậy, từ hôm nay trở đi, chúng ta là kẻ địch.

Ta muốn tranh đoạt tài nguyên Tiên sơn đó, không nhường cho ngươi đâu, nghe rõ chưa?

Vì vậy ta sẽ dốc toàn lực, ta hy vọng ngươi cũng dốc toàn lực.

Cuối cùng, chỉ có một người đứng vững.

Nói như vậy, ngươi có lẽ đã hiểu rồi chứ?

Ta biết ngươi khó chấp nhận, vì mấy ngày trước chúng ta còn cùng nhau uống rượu vui vẻ, cười nói hớn hở.

Nhưng nay tình thế đã khác, ta hy vọng ngươi có thể nhận rõ hiện thực, rồi dốc toàn lực đối phó với ta, đừng nương tay.”Phương Minh nhìn chằm chằm Hỗn Nguyên Thiên Tôn, trịnh trọng nói: “Được thôi, đã như vậy thì ta cũng chỉ có thể dốc toàn lực.

Quả thực giữa chúng ta phải có một người gục ngã, như vậy mới có thể chứng minh thực lực của ta.

Nhưng ta nói cho ngươi biết, một người thắng rồi thì cuối cùng có thể chứng minh điều gì?

Con người sống trên đời không nên chỉ dựa vào thắng thua.

Ngoài thắng thua ra, nhất định còn có những thứ quan trọng khác, ta hy vọng ngươi có thể lĩnh ngộ được điều đó.

Tình bạn giữa ta và ngươi ta rất coi trọng, nhưng hôm nay ngươi đã hủy hoại tất cả, vậy thì không sao cả.

Ta sẽ không vì chuyện này mà đau lòng, thất vọng hay sa sút.

Nếu ngươi nghĩ ta sẽ đau lòng, thất vọng hay sa sút, thì ngươi đã lầm to rồi.

Ta không những không đau lòng, thất vọng hay sa sút, mà ta sẽ biến những cảm xúc này thành động lực để tiến bộ, rồi hủy diệt tất cả của ngươi, cứ chờ đấy!"Hỗn Nguyên Thiên Tôn nhếch mép cười, nói: "Đúng như ý ta.

Nhớ kỹ cho ta, trận chiến này là quyết đấu sinh tử của ta.

Bất luận ai thua ai thắng, đều không được phép rơi một giọt nước mắt nào, nghe rõ chưa?

Đó là sự tôn trọng đối với đối thủ, sự tôn trọng đối với ta, và cũng là sự tôn trọng của ta đối với ngươi.

Ngươi hiểu những đạo lý này chứ?

Ta đã chinh chiến sa trường nhiều năm, nên có vài lời không cần nói nhiều, động thủ đi!"Phương Minh nhìn khuôn mặt hung dữ của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, biết mọi chuyện đã không còn đường quay lại, vì vậy chỉ có thể cắn răng dốc toàn lực.

Tuy biết Hỗn Nguyên Thiên Tôn có bí mật công pháp, nhưng Phương Minh vẫn không hề biết gì về những công pháp bí tịch hay chiêu thức đó của y, nên sau này chắc chắn sẽ phải chịu thiệt.

Trong lòng y chỉ có thể "kiến chiêu sách chiêu", biến nguy thành an.

Y hy vọng có thể tùy cơ ứng biến, tìm kiếm cơ hội hợp lý, phương pháp thích hợp, sau đó đánh bại người bạn đã sa ngã trước mắt.Ngay lập tức, hai người động thủ.

Trận đấu ác liệt đến mức nào?

Khiến bầu trời gần như nứt ra, mây đen dày đặc, cuồn cuộn thành từng cuộn.

Trên không trung u ám xuất hiện một vết nứt sâu hoắm và đáng sợ.

Trong vết nứt trời, không khí chớp lên những tia sét và tiếng sấm ầm ầm, đó chính là tiếng oanh minh phát ra khi hai người giao thủ.

Hỗn Nguyên Thiên Tôn ra quyền, Phương Minh ra chưởng, hai người chiến đấu bất phân thắng bại.

Khi thấy quyền cước và công phu không phân cao thấp, cả hai bắt đầu dùng thuộc tính tấn công.

Phương Minh sử dụng thuộc tính Hỏa, còn Hỗn Nguyên Thiên Tôn tung ra thuộc tính Băng.

Hai người tương sinh tương khắc, sau đó hòa làm một.

Trong không khí lập tức xuất hiện một khối sương mù lớn, sương mù dày đặc bao trùm tất cả, nhưng trong màn sương dày đặc đó, cả hai vẫn dựa vào tinh thần lực mạnh mẽ để cảm nhận đối phương.

Và họ phải tung ra sức mạnh phòng ngự và tấn công mạnh nhất, đó là thử thách thực sự đối với cường giả.

Đây mới là trận chiến thực sự, trận chiến tinh túy nhất, khiến công lực của cả hai phô diễn toàn bộ ra thế gian.

Khoảnh khắc này, bầu trời bị khuấy động hỗn loạn, mọi sinh vật, mọi sinh linh đều phải nhường đường.

Chương 592

Các vị thần tiên trên trời, mặt trời, mặt trăng đều phải nghe lệnh.

Đạt đến cảnh giới mạnh mẽ như vậy, nên trận chiến hùng mạnh đương nhiên đã chấn động tất cả sinh vật xung quanh.

Cuộc chiến bước vào giai đoạn quyết liệt, cả hai đều tiêu hao lượng lớn công lực, bắt đầu thở hổn hển.

Trong lòng Phương Minh không biết phải đánh bao lâu, cũng không biết có thể đánh được bao lâu, chỉ một mực cố gắng chống đỡ, sử dụng công pháp phòng ngự và khai mở toàn bộ tinh thần lực, cảm nhận mọi thứ xung quanh.

Y không muốn bị Hỗn Nguyên Thiên Tôn vượt qua, nên hiện tại biểu hiện phải xuất sắc gấp trăm lần bình thường, cũng phải tích cực gấp trăm lần.

Tất cả đều vì y, nên lúc này càng khảo nghiệm năng lực thực chiến hơn.

Đương nhiên, trải qua trăm trận chiến, y đã có kinh nghiệm đối với mọi sự vật.

Nhưng y không dám buông lỏng cảnh giác, vì biết đối thủ là Hỗn Nguyên Thiên Tôn, một cường giả tuyệt đối.

Đối với cường giả, căn bản không thể có nửa phần buông lỏng, nếu có buông lỏng, thì đối với y, đó chẳng khác nào tự sát.Hỗn Nguyên Thiên Tôn bên này cũng cảm thấy công lực trong cơ thể có chút tiêu hao.

Y thầm nghĩ: “Mặc dù sắp phải tiêu hao một ít chân khí trong cơ thể, nhưng vì đánh bại Phương Minh, ta thà bất chấp mọi giá.

Chỉ cần thắng, bây giờ ta đều dám làm.

Hiện tại ta cũng đang tiếp tục ngưng tụ chân khí của mình, muốn khôi phục một ít thể lực, rồi tiếp tục đại chiến ba trăm hiệp với Phương Minh một trận nữa." Nhưng y rõ ràng cảm thấy chân khí của mình không đủ dùng, vì vậy không thể tiếp tục phóng thích chân khí, thi triển Tiên thuật một cách vô tư như trước.

Vì vậy, hiện tại y chỉ có thể tìm cách khác, nhanh chóng nghĩ đến bộ bí thuật kia.

Y liền nhanh chóng thay đổi phương thức tấn công, rồi muốn vận dụng bộ bí thuật đó để đột kích, thực hiện một cuộc đánh lén.

Y biết làm như vậy tuy không nhã nhặn cũng không nghĩa khí, nhưng vì để đánh bại Phương Minh, y đành liều mạng.Rồi y lợi dụng công pháp của mình, bộ công pháp bí mật đó thực ra có thể che giấu khí tức của y, sau đó âm thầm tiếp cận đối phương.

Khiến đối phương không hề phòng bị, thực hiện một cuộc đột kích.

Làm vậy, cho dù đối phương có tinh thần lực mạnh mẽ.

Y có thể sớm nhận ra đối phương nhưng đối phương lại không thể nhận ra y, sau đó có thể lặng lẽ đến bên cạnh, dưới sự đột kích bất ngờ, khiến đối phương không có sức chống đỡ.

Làm như vậy, y sẽ nắm chắc phần thắng.

Thực ra, đây cũng là lần đầu Hỗn Nguyên Thiên Tôn sử dụng bí thuật này, bởi vì ban đầu y cũng ngẫu nhiên mà có được bí thuật này, rồi học được bộ bí thư đó chỉ là để phòng khi cần, chứ không hề muốn sử dụng trong một trận quyết đấu thực sự.

Bởi vì điều này khá mất mặt, nếu sử dụng những bí thuật "không thấy mặt người" như vậy để đánh lén, thì trong giới sẽ khá khó ngẩng

đầu lên, như vậy sẽ không còn mặt mũi nào để gặp người khác nữa, vì dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy nên sẽ bị đồng đạo khinh bỉ.

Nhưng hiện tại Hỗn Nguyên Thiên Tôn căn bản không quan tâm những điều đó, bởi vì hiện tại y chỉ cần một chữ: Thắng.

Y liền phát động chân khí trong cơ thể, điều động một số năng lượng trong cơ thể, thành công thi triển bí thuật, che giấu khí tức của mình, rồi bí mật tiếp cận Phương Minh.

Phương Minh đương nhiên chưa từng thấy loại công pháp này, nên chắc chắn sẽ chịu thiệt thòi.

Nhưng cũng không có cách nào, bởi vì đây chỉ là thuật của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, và cũng không ai như Hỗn Nguyên Thiên Tôn lại sử dụng công pháp vô sỉ như vậy.

Vì thế, Phương Minh vẫn luôn dùng tinh thần lực để cảm nhận công pháp của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, nhưng bất kể Phương Minh cảm nhận thế nào, y cũng không tìm thấy khí tức của Hỗn Nguyên Thiên Tôn.

Phương Minh liên tục thay đổi mấy phương vị, gần như đi khắp mọi nơi, mọi ngóc ngách trên không trung của Tiên sơn, nhưng đều không thể quét tìm được khí tức của Hỗn Nguyên Thiên Tôn.

Có lúc y còn nghi ngờ Hỗn Nguyên Thiên Tôn đã bỏ trốn.

Nhưng nghĩ lại, Hỗn Nguyên Thiên Tôn không phải là người như vậy, vì y luôn là một người trọng thể diện, và nếu không phân định thắng thua, chắc chắn y cũng sẽ không cam tâm, trong lòng y nhất định cũng muốn thắng.

Phương Minh thầm nghĩ: "Y chắc chắn đang dùng bí thuật để làm một số chuyện kỳ lạ, nên mới không tìm thấy.

Chuyện gì?

Y lại không thể biết.”Tuy nhiên, khi Phương Minh đang tiếp tục tìm kiếm khí tức của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, thì sau lưng y đột nhiên chịu một chưởng.

Phương Minh lập tức điều chỉnh tư thế, nhưng vẫn không kịp.

Một ngụm máu tươi phun ra, một ngụm máu tươi đó làm Phương Minh tức đến mức không chịu nổi.

Phương Minh thầm nghĩ: “Tuy không lợi hại đến mức đó, nhưng cũng không đến nỗi phải dùng loại âm chiêu này chứ?” Đánh lén từ phía sau, dùng bí mật công pháp che giấu khí tức, rõ ràng là đang làm những chuyện “ăn trộm ăn cướp”, có khác gì tiểu nhân đâu?

Điều này khiến Phương Minh không thể chịu đựng được, y chưa từng chịu nhục nhã như vậy.

Kẻ tung ra chiêu thức “ẩn thân” này lại chính là Hỗn Nguyên Thiên Tôn.

Người bạn quang minh lỗi lạc của y, nhưng giờ lại biến thành một kẻ tiểu nhân “ăn trộm ăn cướp”, lại đi làm những chuyện mờ ám, đơn giản là muốn làm y tức chết.Phương Minh liền hướng về màn sương mù xung quanh trên trời, lớn tiếng hô lớn: “Hỗn Nguyên Thiên Tôn nghe đây!

Chương 593

Ta và ngươi đã từng cùng nhau thảo luận công pháp, luận bàn võ công, ngươi là một hán tử đường đường, là một cường giả có võ công tuyệt học không kém ta.

Nhưng cách ngươi làm bây giờ khiến ta cảm thấy sỉ nhục.

Ta thật sự cảm thấy ngươi là một kẻ tiểu nhân hèn hạ vô sỉ, dám đánh lén từ phía sau, dám dùng công pháp che giấu khí tức, không chịu lộ diện.

Ngươi thật sự khiến ta mở rộng tầm mắt, lại có loại người như ngươi sao?

Trước đây ta chưa từng biết ngươi lại hèn hạ đến thế?

Ta thật sự không muốn đánh với ngươi, ta thấy dơ cả tay.

Đồ tiểu nhân vô sỉ!

Có giỏi thì tiếp tục dùng cái kiểu 'ăn trộm ăn cướp' rụt đầu rụt cổ đó mà chọc tức ta đi, bây giờ ông đây sẽ dạy ngươi làm người, giết một trận kinh thiên động địa, cứ chờ đấy!"Trong khi đó, Hỗn Nguyên Thiên Tôn đã bí mật di chuyển đến bên cạnh Phương Minh, định tung ra một đòn đột kích cuối cùng, nhưng đúng lúc đó, tay y lại bị Phương Minh nắm chặt lại.

Hỗn Nguyên Thiên Tôn phát hiện tay mình bị Phương Minh nắm chặt, lòng lạnh đi một mảng lớn, vẻ mặt lộ ra sự kinh hãi, rõ ràng là bị dọa sợ.

Bởi vì y chưa từng nghĩ công pháp của mình lại có thể bị Phương Minh nhìn thấu.Phương Minh nói: "Giờ thì ngươi hết đường chạy rồi chứ gì?

Ông đây sẽ giết một trận kinh thiên động địa, cứ chờ chết đi!

Tình nghĩa huynh đệ, ta đã nhìn thấu từ lâu rồi, ai ngờ ngươi lại là một kẻ tiểu nhân hèn hạ vô sỉ đến thế.

Đã bất nhân thì đừng trách ta bất nghĩa, ta sẽ giết chết ngươi!

Ta cố ý vừa rồi nói những lời cuồng vọng đó, để dẫn dụ ngươi ra.

Và ngay khoảnh khắc công pháp của ngươi xuất hiện, ta đã có thể cảm nhận được ngay lập tức, nhờ vậy ta mới có thể tóm được ngươi.

Giờ bị ta bắt quả tang rồi, ngươi còn gì để nói nữa không?"Hỗn Nguyên Thiên Tôn thực sự không ngờ Phương Minh lại có một chiêu này, vì vậy ngay lập tức kinh hoàng thất thố, không biết phải làm sao.

Bởi vì y căn bản không lường trước Phương Minh sẽ cố ý thăm dò, sau đó "bắt rùa trong chum".

Hỗn Nguyên Thiên Tôn mất đi khả năng phản kháng, nguyên nhân là vì hiện tại toàn bộ năng lực, chân khí và đạo lực của y đều bị Phương Minh một tay khóa chặt, không thể phóng thích.

Y chỉ có thể chờ đợi Phương Minh phán quyết.

Y liền nói: "Mọi sự đã đến nước này, ta cũng không còn gì tốt đẹp để nói.

Muốn giết hay muốn chém, tùy ngươi định đoạt.

Nhưng ta biết ta có lẽ không đánh lại ngươi, và hiện tại cũng không thể thắng được ngươi.

Ngươi vốn dĩ thực lực luôn ở trên ta.

Trước đây ngươi một mực khiêm nhường mới có thể bảo toàn cho ta.

Chúng ta vẫn luôn nhớ ngày xưa cùng nhau luận bàn võ nghệ, thảo

luận công pháp đó chứ?

Khi đó tuy hai ta không lợi hại như bây giờ, nhưng lại rất vui vẻ.

Bởi vì ta có thể tiến bộ, có thể dốc hết sở học cho một người đàn ông có thực lực tương đương.

Nhưng, mọi chuyện phát triển đến ngày hôm nay, đến bước đường này, ta cũng không có nửa điểm hối hận.

Bởi vì ta biết giữa chúng ta sớm muộn gì cũng phải có một người mang theo tôn nghiêm của người kia mà đi tiếp, còn người kia từ nay sẽ bặt vô âm tín giang hồ.

Đó là điều không thể tránh khỏi, vì vậy kết cục này đã được định sẵn, ta không còn gì để nói, động thủ đi!"Phương Minh cười khổ, nói: "Hừ, còn nhớ ngày xưa chúng ta thân mật vô cùng, cùng nhau thảo luận công pháp của ngươi và của ta.

Nhưng ta lại hoàn toàn ngược lại với ngươi, kết cục ngày hôm nay là điều ta không hề muốn thấy nhất.

Nhưng đã xảy ra rồi, ta cũng chỉ có thể miễn cưỡng chấp nhận, bởi vì trước tiên ta phải bảo vệ tính mạng của mình.

Giữa chúng ta trước đây có bao nhiêu ân ân oán oán, bây giờ cũng đều phải có một kết cục.

Ta tin rằng ngươi đối với ta chắc chắn không chỉ có sát ý vô tận, mà hẳn còn có chút tình cảm bạn bè.

Vì thế, dựa vào tình cảm đó, mặc dù hôm nay tất cả đều do một tay ngươi tạo ra, tự làm tự chịu, nhưng ta không giống ngươi, ta không muốn thấy cảnh này, ta hối hận vì đã để cho cục diện như bây giờ xảy ra.

Đi đi, ta không giết ngươi."Hỗn Nguyên Thiên Tôn trên mặt đầy

kinh ngạc, nói: “Ngươi phải biết rõ, nếu lần này ngươi thả ta đi, lần sau sẽ không còn cơ hội giết ta nữa đâu.

Chẳng lẽ ngươi không muốn độc bá giang hồ, trở thành cường giả độc nhất vô nhị trên võ lâm sao?”Phương Minh cười cười, nói: “Độc nhất vô nhị thì có ích gì?

Ta ngược lại hy vọng có người có thể đánh bại ta, nhưng đánh bại ta rồi thì sao?

Chương 594

Thế giới này kỳ diệu đến thế, không thể vì một chuyện mà từ bỏ cả cuộc đời.

Ta có những thứ ta theo đuổi, ta không chỉ theo đuổi thành bại, thắng thua.

Cái ta muốn theo đuổi là sự vận chuyển tư duy trong đó, rồi đạt được một cảm giác thành tựu từ trí mưu.

Đó vẫn luôn là mục tiêu cuộc đời ta, cũng là kinh nghiệm và niềm vui ta không ngừng tích lũy trong những trận chiến.

Nếu ngươi chỉ cho rằng ta theo đuổi thắng thua, vậy thì ngươi chưa đủ hiểu ta, và thật sự đã nhìn lầm ta.

Hôm nay ta quả thực không giết ngươi, sau này ta cũng sẽ không đi tìm ngươi gây chuyện.

Nhưng nếu ngươi xâm phạm ranh giới của ta, ta sẽ phụng bồi đến cùng.

Ta không quan tâm ngươi dùng công pháp hạ tam lạm, hay các chiêu thức tà ác khác, ta đều không sợ.

Dù ngươi có cuốn thổ trọng lai, ta cũng không sợ, ta cũng sẽ không hối hận.

Bởi vì lần nữa, ta cũng sẽ dùng thực lực của ta để đánh bại ngươi một lần nữa, đó cũng là lý niệm ta luôn kiên trì.

Có điều ta muốn nói cho ngươi biết, tuy hôm nay ta thả ngươi đi, nhưng nói thật lòng, ta sẽ không bao giờ nhìn mặt ngươi nữa.

Vì giữa chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, một đao lưỡng đoạn, không

còn vương vấn gì nữa.

Xin đừng làm phiền ta nữa, ta cũng sẽ không đi tìm ngươi.

Cứ như vậy, hai ta không qua lại, ông đây thấy rất tốt.

Cũng xem như xứng đáng với tình nghĩa chúng ta trước đây, có tụ ắt có tan.

Duyên tận duyên diệt, chỉ là chuyện trong chớp mắt mà thôi.

Vì vậy, hiện tại chúng ta không ai nợ ai, rồi nói một tiếng tạm biệt nhé.

Từ nay chỉ xích thiên nhai, không còn vương vấn."Hỗn Nguyên Thiên Tôn trên mặt biểu tình kinh ngạc, thậm chí không ngậm được miệng.

Y chưa từng nghĩ Phương Minh lại nói ra những lời vừa rồi.

Điều đó chẳng khác nào còn khó chịu hơn bị giết.

Y cảm thấy mối quan hệ của họ đã phủ định tất cả những gì trước đây.

Nếu bị giết, chỉ là phủ định đạo lực và công pháp của y.

Vì vậy, y biết Phương Minh hiện tại muốn triệt để đoạn tuyệt quan hệ, đoạn tuyệt tất cả những chuyện vặt vãnh trước đây.

Y không ngờ Phương Minh lại làm tuyệt tình đến thế.Lúc này, trong mắt Hỗn Nguyên Thiên Tôn đong đầy nước mắt, y nghẹn ngào nói: "Được, Phương Minh.

Đã là ý của ngươi, vậy ta cũng không nói nhiều nữa.

Từ nay về sau chúng ta, sẽ như người xa lạ, không ai nợ ai.

Ta hứa với ngươi, từ nay về sau ta sẽ bặt vô âm tín giang hồ, sẽ không xuất hiện nữa, cũng sẽ không có cơ hội đụng độ với ngươi

nữa.” Nói xong, y dồn hết công lực của mình ra.

Sau đó, công lực ấy hóa thành một giọt Thánh thủy.

Rồi y tiện tay ném giọt Thánh thủy đó xuống hạ giới.

Do Thánh thủy chứa Tiên khí khá nồng hậu và có công pháp khá cao thâm, nên sau khi xuống hạ giới liền hóa thành một suối Tiên Tuyền.Đó chính là Tiên Tuyền.

Thì ra là vậy, trong lòng Phương Minh cuối cùng cũng hoàn toàn hiểu ra vấn đề.

Hóa ra Tiên khí và Tiên Tuyền của ngọn núi này trước đây đều do công lực của Hỗn Nguyên Thiên Tôn biến thành.

Thảo nào lại có công lực mạnh mẽ đến thế.

Nhưng sau lần đó Hỗn Nguyên Thiên Tôn không xuất hiện nữa, chắc chắn đã thoái ẩn giang hồ, từ đó không hỏi đến thế sự.

Phương Minh lúc này thầm nghĩ: “Cái lão Hỗn Nguyên Thiên Tôn đó, thì ra lại chẳng cần mình phải quan tâm gì nữa?

Thoái ẩn giang hồ, một thân ung dung, không màng thế sự, làm một thế ngoại cao nhân, rồi ngồi trong đào nguyên hưởng thụ thanh phúc.” Ai ngờ y lại vô tình tạo ra một chướng ngại sao?

Vì đó là toàn bộ công lực của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, nên đương nhiên không phải là vật phàm, chắc chắn là một số công pháp đặc thù dị thường.

Vì vậy, Phương Minh lúc này khẳng định đã nhận ra Tiên Tuyền kia rốt cuộc là vì sao?

Chương 595

Rơi xuống nhân gian, bên trong công pháp là loại gì?

Hiện tại y đã hiểu rõ tất cả.

Việc cần làm bây giờ là tiêu diệt con yêu quái trước mắt đã trộm học được một chút công pháp mà vọng tưởng thành Tiên.

Cho nó biết tay một chút đi, bởi vì dù sao cũng chỉ là một tiểu yêu quái khá yếu ớt, không cần phải động can qua với nó, cũng không có thực lực ép y phải dùng toàn bộ thực lực.

Vì vậy Phương Minh lúc này đánh đánh dừng dừng, rồi giáo huấn tên tiểu yêu tặc đó, không hề có ý định ra sát chiêu.Nhưng tên tiểu yêu tặc đó lại không chịu, vì nó đã điều chỉnh lại khí tức, vừa rồi đã "tẩu hỏa nhập ma", giờ cũng đã hồi phục, thực lực hiện tại tăng vọt.

Nó nhìn Phương Minh chỉ là một nam tử khá gầy yếu.

Vì vậy, nó nghĩ rằng thực lực của hai người không chênh lệch là bao, có thể hạ gục được y.

Nên nó lại bắt đầu toàn lực truy kích Phương Minh, rồi muốn đẩy Phương Minh vào chỗ chết.

Phương Minh đương nhiên không nể mặt nó.

Con yêu quái lại tung ra những chiêu muốn lấy mạng, trực tiếp nhắm vào những yếu huyệt, mệnh môn của Phương Minh.

Những thứ này ngay cả Phương Minh cũng không dám coi thường.

Có loại gia hỏa như vậy, lại muốn đẩy người khác vào chỗ chết đến thế, đơn giản là quá không biết trời cao đất dày!

Phương Minh thu hồi ý định ban đầu, không chỉ đơn thuần là giáo huấn một tên tiểu tử nữa.

Y cần phải cho tên tiểu tử đó biết khoảng cách giữa nó và Phương Minh, sau đó khiến nó hổ thẹn không chỗ dung thân, rồi mới đẩy nó vào chỗ chết.

Để nó biết cái giá phải trả vì không biết trời cao đất dày.Phương Minh trước tiên thu tay lại, rồi hỏi con yêu quái kia: "Ông đây vốn không thèm chấp với ngươi, đã nể mặt cho ngươi đủ đường, thật sự đã giáo huấn nhẹ nhàng rồi.

Nhưng ngươi lại chiêu nào cũng muốn lấy mạng, muốn đoạt mạng ta.

Với tấm lòng độc ác như rắn rết, ngươi rốt cuộc là muốn làm gì?

Có phải cố tình muốn đẩy ta vào chỗ chết không?

Nếu không thể lấy ân báo oán thì cũng chắc chắn là vong ân phụ nghĩa rồi.

Chẳng lẽ ngươi thật sự không sợ ông đây giết ngươi sao?"Con yêu quái đó lại không hề hèn mọn hay chống cự, nó ngẩng đầu nhìn Phương Minh: "Có gì mà sợ chứ?

Huống hồ ta hiện tại công lực đã khôi phục toàn bộ, căn bản không sợ ngươi.

Chém đầu cứ coi như gió thổi mũ bay, cứ việc giết đi, hai ta liều mạng, xem ai có thể làm gì ai?

Ta không tin cái thân bản của ngươi có thể có bản lĩnh lớn đến vậy." Phương Minh nhìn khuôn mặt tự tin của nó, không khỏi mỉm cười, rồi cúi đầu nhìn đạo lực trong tay mình.

Y biết, con yêu quái tự tin trước mặt này không sống được lâu

nữa.

Vốn dĩ Phương Minh định kéo dài thời gian với nó, từ từ trêu đùa một chút rồi thả đi, nhưng giờ thì không.

Y cũng không muốn phí thêm chút thời gian nào nữa.

Bởi vì cứ phí thêm một giây, con yêu quái đó có thể sẽ càng ngông cuồng hơn chăng?

Loại tiểu quỷ như vậy, nếu cứ để nó có dù chỉ một chút cơ hội đánh bại mình, thì sẽ thất bại.

Vì vậy Phương Minh quyết định tốc chiến tốc thắng, tung một chiêu lớn, rồi trực tiếp tiễn nó đi gặp Diêm Vương.Phương Minh nói: "Ngưu non không sợ hổ, đừng tưởng mày trộm được chút công pháp mà có thể thành thần tiên.

Sao không tự xem lại bản lĩnh của mình đi?

Cũng không tè một bãi mà soi gương xem cái bộ dạng của mình đi?

Ở đây mà dám tác oai tác quái với lão tử?

Lúc lão tử đây làm chuyện đại sự, mày còn không biết đang ở xó xỉnh nào, làm một cục đá vỡ vụn nữa là!

Bây giờ lão tử sẽ dạy mày làm người, xem mày có bản lĩnh gì?

Để mày ngông cuồng đến thế.

Vậy nên, cứ chờ chết đi!

Lão tử không nương tay nữa đâu, mạng mày giao vào tay lão tử, cứ yên tâm mà đi đi!"Con yêu quái kia không những không sợ hãi, ngược lại còn hăng hái, nhếch mép cười, rồi nói: "Công phu mồm mép của ngươi cũng không tệ đâu.

Xong rồi thì bắt đầu đánh đi, đừng có vẻ như nắm chắc phần thắng trong tay, ung dung tự tại như vậy chứ.

Chương 596

Giữa chúng ta còn chưa thật sự giao thủ đâu.” Phương Minh cười khẩy.

Y chưa từng thấy người nào mặt dày vô sỉ đến thế.

Đã một lòng cầu chết, Phương Minh đành phải thành toàn cho nó.

Y liền ngay lập tức phát động toàn bộ đạo lực, rồi trực tiếp xuất hiện trước mặt con yêu quái trong chớp mắt.

Ra tay, con yêu quái không hề có bất kỳ phản ứng nào, thậm chí không hề có bất kỳ cảm giác nào, căn bản không biết y đang ở trước mặt, cứ đứng ngây ngốc ở đó.

Phương Minh bay đến trước mặt nó rồi dừng lại, nhìn đôi mắt đang ngơ ngác của nó, biết nó đã ngớ người ra rồi.

Nó trân trân nhìn Phương Minh đứng trước mặt mình, nhưng không thể động đậy, toàn thân dường như bị chấn trụ, hiểu rằng mình đã bị đạo lực mạnh mẽ của Phương Minh trấn áp.

Nó không thể không thừa nhận rằng những lời lẽ của mình trước đây thật đáng buồn cười biết bao.

Trước mặt một cường giả như vậy, nó chỉ như một con kiến hôi.

Hiện tại, nó giống như “kiến hôi lay cây”, đơn giản là si tâm vọng tưởng, hiểu rằng tất cả những lời lẽ trước đây của mình đều chỉ là hư ảo.

Cho dù có bản lĩnh trời biển, cũng không thể đánh bại người có cấp bậc thần linh như trước mắt.

Lúc này Phương Minh nhẹ nhàng nói bên tai nó: “Sao nào?

Biết thực lực của ông đây rồi chứ?

Non và xanh lắm.

Nên đừng có mà ra vẻ ta đây trước mặt ông đây, nếu không, chết đấy.”Lúc này, con yêu quái trên mặt toát mồ hôi lạnh, nó tự nhắc nhở mình đừng sợ hãi, đừng sợ hãi, nhưng uy thế mạnh mẽ kia không cho phép nó có bất kỳ phản ứng nào.

Toàn thân nó như bị trói chặt, không thể động đậy, như bị ném vào hầm băng.

Xung quanh toàn khí lạnh, khiến nó không thể hành động.

Nhưng nó cố gắng chịu đựng nỗi đau bị khống chế, sau đó dưới uy áp, nỗ lực xuất quyền, tung ra chiêu đầu tiên cũng là chiêu cuối cùng.

Chiêu đó tuy ẩn chứa thần lực khổng lồ vừa mới hồi phục, và cũng có sự giải thích hoàn chỉnh về công pháp.

Nghe thì lợi hại, nhưng đối với Phương Minh, nó căn bản “chín trâu mất một sợi lông”, không đáng nhắc tới.

Bởi vì trước mặt y, nó chẳng là gì cả.

Không chỉ trên thực lực, mà cả khả năng lý giải về công pháp, nó căn bản không bằng Phương Minh dù chỉ một chút.

Vì vậy, nói khoa trương thì Phương Minh chỉ cần một ngón tay cũng có thể dễ dàng đánh cho nó không còn sức chống đỡ.

Đúng như vậy, Phương Minh nhẹ nhàng dùng chưởng kẹp chặt quyền đó, rồi mọi tiếng động xung quanh đều biến mất, tất cả đều trở lại bình tĩnh.

Trong không khí chỉ còn hai người đang đối chọi trên bầu trời.

Sau đó, y không hề cho nó cơ hội nào, trực tiếp dùng tay siết

mạnh, cánh tay đó liền đứt lìa.

Máu tươi từ cánh tay con yêu quái chảy xuống đất, cơ thể nó bắt đầu thối rữa.

Trong không khí truyền ra một tiếng kêu thảm thiết, đó chính là tiếng kêu thảm của con yêu quái.

Nó kéo lê cơ thể tàn tật không lành lặn, rồi nhìn Phương Minh.

Toàn thân nó vẫn toát mồ hôi lạnh, đôi mắt dường như không còn linh hồn, trống rỗng ở đó, lơ lửng trên không trung, rồi đôi khi không ngừng rên rỉ.

Cảnh tượng đau khổ không chịu nổi, vô cùng tàn nhẫn.

Phương Minh dừng lại, hỏi: "Giờ thì ngươi đã biết khoảng cách, biết ai mới là cường giả thực sự rồi chứ?

Muốn vọng tưởng thành Tiên sao?

Ta nói cho ngươi biết, Tiên giới là nơi ta xưng vương.

Muốn thành Tiên, trước tiên phải qua mắt ta đã, nhưng ngươi hiện tại chỉ có chút công lực nhỏ nhoi, không những không có chút tự tri chi minh nào.

Ngược lại còn muốn 'động thổ trên đầu Thái Tuế', chẳng phải là tự đâm đầu vào chỗ chết sao?

Ta không giết ngươi, tự khắc sẽ có trời thu.

Hôm nay ta ra tay một chút, vừa là để động thủ, vừa là vì dân trừ hại.

Chương 597

Để ngươi đừng tiếp tục đi trên con đường lầm lạc này nữa.” Nói rồi, Phương Minh từ từ giơ tay lên, muốn dùng một chiêu để giết chết nó.

Nhưng con yêu quái kia lại không có bất kỳ phản ứng nào, dường như đang chờ Phương Minh giết chết nó vậy.

Phương Minh thấy vậy lại mềm lòng, nói: “Đi đi, ta không giết ngươi.

Hôm nay ta tha cho ngươi một mạng, nhưng đừng để ta gặp lại ngươi nữa, nghe rõ chưa?

Công phu của ngươi là của một người bạn ta, y đã lầm đường lạc lối, nhưng ta không hy vọng ngươi cũng như vậy.

Vì vậy, nếu nghe lời, thì mau cút đi cho ta, rồi biến mất khỏi nơi này.

Sau này đừng làm điều ác nữa, đừng học tập công pháp tà ác nữa.

Nếu muốn thành Tiên, thì chỉ có một con đường: hấp thụ nhiều Tiên khí hơn, tích lũy đủ kinh nghiệm, đừng lén lút học những công pháp như thế rồi muốn đạt đến cảnh giới Tiên nhân.

Những loại công pháp đó đừng có si tâm vọng tưởng, sẽ không có kết quả đâu.

Sau khi học thành, những công pháp giả dối trong cơ thể ngươi sẽ chỉ mang lại chân khí giả dối thôi.

Vì vậy, ta khuyên ngươi hãy đến một nơi nào đó mà tu luyện cho tốt đi.

Ta thấy cánh tay của ngươi chắc vài ngày nữa là mọc lại được thôi, là yêu đá mà?

Chắc là có thể mọc lại được.

Vì vậy, ta khuyên ngươi hãy ngoan ngoãn, cút đến một nơi không có ai đi!

Thế giới bên ngoài rất nguy hiểm, lỡ đâu mỗi ngày lại đụng phải một nhân vật cùng cấp bậc với ta, thì sẽ không gặp được nhân vật tốt bụng như ta nữa đâu.

Vì vậy, mau chạy đi, ta tha cho ngươi lần này, cút đi!"Phương Minh vừa nói xong, con yêu quái đó ôm lấy thân thể tàn tật của mình, một mạch bay đi không biết về đâu.

Phương Minh thầm nghĩ: "Chạy cũng nhanh đấy.

Trận tiếp theo sẽ đẹp mắt hơn nhiều." Nhưng khi bay về động đá vừa rồi, y lại phải nghĩ cách giải thích cho mấy người kia.

"Ai, đúng là khó quá đi mất," y thầm thở dài.

"Lại phải giải thích cái loại chuyện này sao?

Rõ ràng mạnh như vậy, lại phải vì sự mạnh mẽ của mình mà tìm một lý do?

Đơn giản là đang làm khó người khác mà."Ngay lập tức Phương Minh quay về trong động đá, sau đó giải trừ cảnh khốn cùng cho Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Tăng.

Rồi y đánh thức tất cả mọi người, nói: "Tỉnh dậy đi, tỉnh dậy đi!

Yêu quái chạy đi đâu mất rồi.

Còn ngủ ở đây sao?

Chúng ta mau lên đường đi, trời tối rồi, ở đây nghỉ một đêm, rồi

sáng mai nhanh chóng lên đường.” Mấy người đó sau khi tỉnh dậy thì kinh ngạc, bởi vì căn bản không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, ngay cả việc bị yêu quái tấn công cũng không hề hay biết.

Nhưng Trư Bát Giới thì lại vô cùng kinh ngạc, bởi vì y nhớ rõ trước đó có giao thủ với con yêu quái, không cẩn thận bị yêu quái lén lút đâm một dao, nhưng hiện tại nhìn lại trên người lại không có vết thương nào.

Cứ như là căn bản không hề trải qua vết đao đó vậy, không khỏi khiến y có chút nghi vấn.

Nhưng từ lời Phương Minh nói “con yêu quái, không biết chạy đi đâu”, y nghĩ đó chắc là ảo giác.

Hoặc đó là ảo thuật của con yêu quái, mà con yêu quái đó hiện tại có lẽ đã “cao chạy xa bay” rồi.

Trư Bát Giới thầm nghĩ như vậy, sau đó cũng không nói nhiều.

Phương Minh lúc này thở phào một hơi, cuối cùng cũng tìm được một cách giải thích hợp lý.Rồi Tôn Ngộ Không hỏi Phương Minh: “Ai da, Sư phụ, lúc đó người vào khi nào?

Trời đã tối rồi sao?

Vậy người có thấy con yêu quái kia chạy đi đâu không?

Ta muốn gặp lại con yêu quái đó, thật đấy, hại ta bị đánh lén thảm hại, ta nhất định phải trút giận cho mình.” Trư Bát Giới cũng nói: “Đúng nha đúng nha, dù sao cũng để ta ra ngoài xả hơi một chút.

Ta nhớ hình như ta bị đâm một đao, nhưng giờ cũng không sao, chắc là ảo thuật thôi.

Nếu biết nó đi đâu, ta nhất định phải trả lại nó vết đao đó.” Phương Minh nói: “Tất cả bình tĩnh cho ta một chút!

Vì sao ư?

Chương 598

Con yêu quái đó chắc chạy xa lắm rồi.

Lúc ta vào, thấy mấy người bị treo lơ lửng trên đỉnh động, Trư Bát Giới thì nằm trong động đó.

Một mình ta cũng không tìm được pháp lực, nhưng ta nhìn xung quanh thì quả thực không có kẻ nào khả nghi cả.

Chắc là nó chạy trốn rồi, nên bây giờ ta tìm cũng không có manh mối gì đâu.

Mọi người vẫn nên xem việc chạy đường là quan trọng.

Vì vậy, tối nay cứ nghỉ ngơi một chút ở đây, sáng mai mọi người tiếp tục lên đường.

Vừa rồi bị đánh lén, chắc cũng mệt rồi, mau nghỉ ngơi đi!

À đúng rồi, Tôn Hầu tử, nhân khí của ngươi nhất định phải hồi phục, nếu không, chúng ta chắc chắn sẽ gặp một số nguy hiểm, không thể đối phó nổi đâu, phải dựa vào ngươi đó.

Nghe rõ chưa?" Tôn Hầu tử gật đầu, nói: "Sư phụ yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho con." Phương Minh cũng tìm một chỗ thích hợp rồi nằm xuống ngủ.

Một đêm đó mọi người đều ngủ ngon lành, bởi vì dù sao cũng đã trải qua sự mệt mỏi của ngày hôm trước.

Hôm nay lại bị treo trên đỉnh động cả ngày, nhân khí cũng có chút tổn thất, nên mọi người đều nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, chẳng ai nói thêm lời nào.Sáng sớm ngày thứ hai, Phương Minh như thường lệ thức dậy sớm, sau đó điều chỉnh trạng thái của mình.

Rồi y gọi Tôn Hầu tử dậy, thúc giục mọi người lên đường, lại bắt đầu đi vòng về Thiên Đình.

Trên đường đi, Phương Minh cũng nhớ lại những chuyện cũ, dù sao cũng đã nhiều năm như vậy rồi.

Nhiệm vụ lần này lại vô cùng lớn lao, phải vận chuyển những kinh thư kia về Thiên giới, giúp Thiên giới có được sự đề thăng lớn.

Đây là một số mục đích và nhiệm vụ cần thiết của chuyến đi này.

Nhưng trên đường đi gian nan hiểm trở, y cũng đã thấy rõ.

Vì vậy, không thể chậm rãi tùy cơ ứng biến nữa, mà phải luôn luôn khai mở tinh thần lực, quét mắt quan sát xung quanh.

Xem thử có chuyện gì kỳ lạ xảy ra không?

Dù sao trên đường đi đã có quá nhiều sự cố bất ngờ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn sẽ không mấy thuận lợi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, ở một nơi không xa, y lại dùng tinh thần lực mạnh mẽ cảm nhận được một tàn ảnh lóe lên.

Nhưng đợi đến khi y hoàn hồn thì nó đã biến mất.

Có thể thấy tốc độ của nó thực sự rất nhanh, lại có thể làm Phương Minh bị lóa mắt bởi tinh thần lực.

Như vậy, sau này phải thật chú ý đến thứ này.

Dù sao trên đường này cũng không phải tất cả đều tầm thường, cũng có một số kẻ có thực lực.

Trong lòng Phương Minh không khỏi thầm nghĩ, nhìn xung quanh: "Chẳng lẽ lại có yêu quái sao?

Lại đang rình rập động thủ." Đồng thời y lại nói với Tôn Hầu tử: "Này Tôn Hầu tử, ngươi phải nắm chặt gậy của mình vào, cẩn thận

một chút nha, đừng để yêu quái có sơ hở.” Tôn Hầu tử chỉ như không có chuyện gì mà gật đầu.

Y không nói gì, vì y hiểu.

Bởi vì có một chuyện vẫn luôn luẩn quẩn trong lòng y.

Chuyện về tàn ảnh kia, y cũng rõ ràng, minh mẫn cảm nhận được sự tồn tại của tàn ảnh đó.

Vì vậy y càng thêm xác định không thể lơ là.

Y cầm Kim Cô Bổng, mở Tuệ nhãn nhìn chằm chằm xung quanh, rồi muốn tìm một số manh mối.

Ở một cái cây không xa, có một người đang lặng lẽ quan sát bốn người họ.

Tôn Ngộ Không ở đó rõ ràng đã cảm giác được sự tồn tại của tàn ảnh kia, nhưng không chắc đó là thứ gì?

Nếu là yêu quái bình thường, thì dễ đối phó.

Nhưng y sợ loại yêu quái có âm mưu quỷ kế trong lòng, loại yêu quái muốn “điệu hổ ly sơn”, như vậy thì không dễ đối phó chút nào.

Y không thể hành động khinh suất.

Nếu đi truy đuổi tàn ảnh đó, đương nhiên có thể đuổi kịp, nhưng Trư Bát Giới và Sa Tăng chắc chắn không bảo vệ được Phương Minh.

Chương 599

Tôn Hầu tử thầm nghĩ, nhưng y căn bản không biết Phương Minh cần gì phải bảo vệ.

Lần nào cũng là Phương Minh bảo vệ y.

Phương Minh ngồi trên ngựa cũng cảm thấy kỳ lạ, bởi vì y dùng tinh thần lực cảm nhận được quỹ tích hoạt động của tàn ảnh xung quanh.

Y có thể cảm nhận được nó.

Nó dường như liên tục thay đổi mấy phương vị, cũng thay đổi mấy vị trí, cứ như đang cố ý khoe khoang tốc độ của mình vậy.

Y không hiểu vì sao kẻ này lại muốn làm vậy?

"Có lẽ có sở thích đặc biệt nào đó chăng," Phương Minh lúc này thầm nghĩ.

Nhưng nhanh chóng y lại cảm nhận được thứ đang di chuyển với tốc độ cực nhanh đó đang tiếp cận.

Phương Minh thực sự không chịu nổi nữa, cảm giác phía sau cứ ồn ào hỗn loạn, luôn có người lẽo đẽo theo sau.

Vì vậy, y phải thoát khỏi nó, mới có thể yên tĩnh được.

Y liền đi nửa đường, rồi nói với Tôn Hầu tử: "Này, Ngộ Không, Bát Giới, và Sa Tăng, chúng ta nghỉ ngơi ở đây đi!

Mặt trời chói chang, nên tìm một nơi mát mẻ để chỉnh lý hành trang.

Nhìn xem, các ngươi đi đường ai cũng một thân mồ hôi, ta cũng nóng không chịu nổi.

Tìm một chỗ nghỉ ngơi, lau mồ hôi, rồi lại đi tiếp nhé?" Trư Bát Giới là người đầu tiên mở miệng: "Sư phụ, thật ra không giấu gì người, con đã có ý này từ lâu, nhưng thấy người không nói, con cũng không dám mặt dày đề xuất.

Giờ người đã 'kim khẩu khai lời', vậy con nhất định phải tuân theo.

Con cũng đang mong tìm một chỗ mát mẻ để uống nước, nghỉ chân đây này.

Con thấy cái cây lớn phía trước khá thích hợp, hay là chúng ta đến đó nghỉ ngơi một chút?" Tôn Hầu tử và Sa Tăng cũng cười cười, rồi Tôn Hầu tử nói: "Thôi được rồi, ta thấy cái tên tiểu tử này chắc chắn đã tính toán kỹ trong lòng từ lâu rồi, đừng có mà giấu giếm nữa.

Sư phụ mà không đề cập sớm, có lẽ hắn ta còn định để muộn hơn nữa?

Chắc là sớm đã chạy đến dưới gốc cây nằm nghỉ rồi." Trư Bát Giới lườm Tôn Hầu tử một cái, rồi quay mặt sang cười tủm tỉm nhìn Phương Minh.

Phương Minh đành chịu: "Thôi được rồi, đi đó đi, chúng ta đi." Nói xong, bốn thầy trò quay người tiến về phía cây đại thụ đó.

Nhưng Phương Minh vẫn chú ý đến hướng phía sau bên trái, bởi vì cái bóng kia vẫn đang ẩn nấp ở đó.

Vì vậy, Phương Minh cũng đang để ý hành động của nó, không hề dời sự chú ý sang nơi khác.

Phương Minh chú ý thấy, trong mấy giây nói chuyện ngắn ngủi vừa rồi, cái thân ảnh đó lại liên tục thay đổi vị trí bảy tám lần.

Có được động tác khó như vậy, và tốc độ cao đẳng như vậy, nhất định không phải người thường.

Phương Minh xác tín điều đó, rồi từ từ đi đến dưới gốc đại thụ, ngồi xuống đó.

Y nhặt từng viên đá nhỏ trên mặt đất, rồi giả vờ nhắm mắt trầm tư, nhưng trong tay ngầm phát lực.

Đạo lý của y tập trung vào viên đá đó, sau đó viên đá lơ lửng giữa không trung, rồi từ từ xoay tròn!

Trong một sát na, Phương Minh mở mắt, rồi thuận thế lén lút bắn viên đá đó về một hướng.

Hướng đó chính là hướng mà cái thân ảnh kia đang ẩn nấp.

Cái thân ảnh đó đang định thay đổi vị trí, nhưng trong lúc chuyển đổi, với tốc độ gần như ánh sáng.

Lúc đó, gần như không ai có thể bắt được động tác của nó, kể cả Phương Minh.

Nhưng trong một khoảnh khắc chuyển đổi, nó đã bị viên đá nhỏ đó thực sự bắn trúng vào da thịt.

Cái thân ảnh đó dừng lại ở đó, không động đậy nữa.

Cái thân ảnh đó thực ra là một yêu quái mặc y phục màu đen.

Nói chính xác hơn, hẳn là một yêu tộc, tộc nhân của nó, ai nấy đều lấy tốc độ làm sở trường.

Lúc này, nó ôm chặt vết thương ở bụng, rồi phủ phục trên mặt đất.

Nó không dám lớn tiếng khoa trương, sợ bại lộ vị trí, bởi vì hiện tại không thể di chuyển với tốc độ cao như trước nữa.

Lúc này, nó chỉ có thể ở đó lặng lẽ quan sát sự thay đổi, tùy cơ ứng biến.

Chương 600

Nó cũng hiểu người trước mặt có lẽ là cao thủ ẩn mình, nên không thể thuận lợi ra oai được.

Nó chỉ có thể liên hệ chủ nhân của mình, sau đó lại cùng nhau động thủ, đồng lòng hợp sức bắt hạ người đó.

Nhưng đến lúc chết, nó cũng không biết rốt cuộc mình đã gây ra phiền phức lớn đến mức nào?

Thậm chí còn mang đến tai họa diệt tộc cho tộc nhân.

Phương Minh nhìn thấy cái thân ảnh đó nằm gục ở đó, không động đậy nữa.

Y biết nó đã bị khống chế, sẽ không tiếp tục theo dõi nữa.

Rồi y yên tâm, không định tiếp tục đào sâu chuyện này.

Bởi vì thứ nhất là không muốn bại lộ những sơ hở mà y đã nhìn ra, thứ hai là không muốn gây thêm rắc rối, dù sao hiện tại lên đường là quan trọng, những thứ khác đều là thứ yếu.

Vì vậy, y không để chuyện này trong lòng, rồi dừng lại một lúc, nói với Tôn Hầu tử: "Nghỉ ngơi đủ rồi, chúng ta đi thôi!" Tôn Hầu tử đứng dậy, nói: "Được, chúng ta đi." Sở dĩ y đáp ứng dứt khoát như vậy là vì không còn cảm giác được khí tức của kẻ đang theo dõi nữa.

Vì vậy, y tạm thời thấy an toàn rồi, không cần thiết phải lãng phí thời gian hoặc dừng lại ở đây nữa.

Y liền đứng dậy, định đi theo Phương Minh.

Nhưng Trư Bát Giới đứng dậy vỗ vỗ mông, rồi hậm hực nói: "Mông con còn chưa kịp nóng đã bắt con đi rồi.

Nếu thế, sao ban đầu chúng ta không đi luôn?

Giờ mới khó khăn lắm mới có chút khí lực, có thể nghỉ ngơi một lát lại phải đi tiếp sao?

Thật đấy, Sư phụ, mặt trời to thế này, chúng ta nghỉ thêm một chút nữa đi?

Thiên Đình cũng không phải một ngày là có thể lên đến, chúng ta phải dưỡng tinh súc duệ chứ?" Phương Minh bất đắc dĩ nói: "Phí lời!

Ta đương nhiên biết Thiên Đình không phải một ngày là có thể lên đến, nhưng cũng không phải nằm ườn ở đây là có thể lên được.

Nằm ườn ở đây thì đến bao giờ mới đi?

Nhanh chóng thu dọn hành trang cho ta, mau lên đường đi, đừng để ta phải thúc giục.

Lúc đó mới có thể tốt nhất, nhanh nhất đến Thiên Đình, đó mới là mục đích cuối cùng của ta, nghe rõ chưa?

Chúng ta có chuyện cần làm, nên không thể chần chừ quá lâu ở đây.

Vạn nhất chần chừ quá lâu, rồi lại có phiền phức thì cũng không hay, đúng không?

Đi thôi!" Trư Bát Giới cực kỳ bất mãn, tặc lưỡi chép miệng.

Phương Minh lườm y một cái, rồi nói: "Tôn Hầu tử, dạy dỗ hắn một chút cho ta." Trư Bát Giới vừa thấy Phương Minh lại gọi Tôn Hầu tử ra dạy dỗ, lập tức ngoan ngoãn hẳn.

Rồi y cầm Đinh Ba đi thẳng lên phía trước, dẫn đầu đội ngũ, nói: "Đi thôi đi thôi, chúng ta lên Thiên Đình sớm mới là quan trọng nhất.

Ta sẽ đi đầu trận, ai cũng đừng tranh với ta nha." Lúc đó, Phương Minh nhìn bộ dạng của Trư Bát Giới, không khỏi bật cười.

Nhưng chưa đi được mấy bước, lại có chuyện xảy ra.

Bởi vì Phương Minh vẫn đang khai mở tinh thần lực mạnh mẽ, cảm nhận những thay đổi xung quanh.

Khi đó y phát hiện phía sau mình xuất hiện ba bốn cái thân ảnh tương tự như vừa nãy, liên tục thay đổi vị trí, cứ như có trận pháp vậy.

Nhưng tất cả đều có một đặc điểm: tốc độ cực nhanh, cực kỳ khó bị bắt.

Chúng giống như một trận gió, vô ảnh vô tung, biến ảo khôn lường, dường như căn bản không có bất kỳ động tĩnh nào.

Nhưng Phương Minh có thể cảm nhận được, bởi vì tinh thần lực của y đủ mạnh mẽ, có thể cảm nhận và biết được tất cả.

Rõ ràng y biết ba bốn người này có sự khác biệt trời vực so với kẻ vừa rồi.

Tuy bước đi của chúng khá vững chắc, nhưng vẫn không dễ dàng bị cảm nhận.

Công lực của chúng dường như còn tinh thâm hơn kẻ vừa rồi, nên Tôn Hầu tử có lẽ sẽ không cảm nhận được sự tồn tại của ba bốn người này.

Phương Minh thầm nghĩ, có lẽ nhất định phải có một trận chiến.

Bởi vì vốn dĩ không muốn can dự vào chuyện này, giải quyết tên kia xong thì mọi chuyện đã ổn thỏa, để mình cũng dễ làm việc.

Vừa rồi y cũng không trực tiếp giết chết tên kia, chỉ để nó bị trọng thương, để nó biết thực lực của Phương Minh.

Chương 601

Ai ngờ lại cho tên đó một thông tin sai lầm, khiến nó hiểu lầm rằng Phương Minh chỉ có chút thực lực mà thôi!

Vì vậy lần này mới phái ba bốn cao thủ đến truy bắt.

Tuy không biết mục đích của chúng là gì?

Rồi cũng không biết rốt cuộc là nhân sĩ phương nào, thần thánh phương nào, là ai, nhưng động tác của chúng có thể biểu thị một chủng tộc.

Là nhân viên nội bộ của một gia đình, chắc chắn chịu sự chi phối của một gia tộc khá mạnh mẽ, nên mới liên tục, hết lần này đến lần khác truy tìm.

Phương Minh tuy không biết rốt cuộc là nhân sĩ phương nào, nhưng trong lòng cũng rõ ràng.

Cho dù là Thiên Vương lão tử, y cũng không làm gì được.

Vì vậy, hiện tại nội tâm y khá bình tĩnh, chỉ coi chúng như những đứa trẻ con, những món đồ chơi nhỏ không hiểu chuyện mà đối đãi, không hề để tâm.

Chỉ cần chúng không ra tay, Phương Minh tuyệt đối cũng sẽ không gây sự làm loạn.

Nhưng nếu một khi chúng ra tay, Phương Minh tuyệt đối sẽ không để lại một kẻ sống sót.

Đó là ranh giới của Phương Minh, cũng là sự khảo nghiệm của Phương Minh đối với chúng, xem rốt cuộc chúng có "tự tri chi minh" hay không?

Và có con mắt nào có thể nhìn ra những điều bất thường của Phương Minh hay không?

Nếu thực sự số mệnh đã định phải khiêu khích Phương Minh, thì Phương Minh cũng chỉ có thể ban cho chúng một tai họa diệt đỉnh, đó là điều không thể tránh khỏi.

Bởi vì Phương Minh đã sẵn sàng rồi, nên bây giờ y đang chờ đợi mấy con yêu quái đó đưa ra lựa chọn, xem rốt cuộc chúng sẽ vòng đường mà đi, hay trực tiếp ra tay với y?

Mấy cái thân ảnh đó thay đổi thân hình một cách rõ ràng, chúng muốn thực hiện hành động tiếp theo.

Phương Minh muốn xem hành động tiếp theo của chúng, rốt cuộc là gì?

Nếu chúng tấn công, vậy thì thật xin lỗi, đương nhiên y tuyệt đối sẽ không cho chúng cơ hội, sẽ giải quyết chúng ngay trong quá trình.

Nếu chúng muốn vòng đường mà đi, thì Phương Minh cũng tuyệt đối không ngăn cản.

Kết quả, ba người cùng xông về phía sau lưng Phương Minh.

Phương Minh dùng thế tấn lôi bất cập yểm nhĩ, tiếng chuông vang leng keng, trong nháy mắt thi triển tất cả công pháp.

Trước hết hắn dùng Mê Hồn Thuật, mê hoặc Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Tăng.

Ngay sau đó hắn dùng một chiêu Hồi Mã Thương, xoay người đối mặt ba tên yêu quái, không kiêu ngạo không tự ti, hai tay siết chặt nắm đấm vận dụng đạo lý, tạo ra một trận sóng khí.

Ba tên đó lập tức bị dừng lại giữa không trung, sau đó bị sóng khí khổng lồ chấn văng ra xa.

Sau khi ổn định thân hình, chúng dùng tốc độ tấn công Phương Minh, nhưng Phương Minh căn bản không sợ.

Bởi vì Phương Minh còn nhanh hơn, khi chúng vừa lao đến trước mặt hắn thì hắn đã dịch chuyển ra sau lưng, một chưởng đánh xuống, một tên yêu quái mệnh tang Hoàng Tuyền.

Sau đó hắn xoay người ra sau lưng tên thứ hai, một cước đá xuống, nó cũng lập tức bỏ mạng.

Tên thứ ba vẫn chưa kịp hoàn hồn, thấy hai đồng bạn đều thổ huyết mà chết ngay lập tức.

Nó thậm chí không hiểu chuyện gì xảy ra, không biết ai làm.

Nhưng Phương Minh đã đứng trước mặt nó, một tay bóp chặt cổ, khiến nó không thể nhúc nhích.

Sau đó một tay khác cắt đứt tất cả kinh mạch, khiến nó như một phế nhân, ngã vật ra đất.

Đôi mắt nó co rút lại, mặt đầy vẻ kinh hãi.

Nhìn thi thể đồng bạn, nó lập tức mất hết hy vọng.

Bởi vì nó đã hoàn toàn bị Phương Minh khống chế trong tay.

Chỉ cần Phương Minh muốn nó chết, nhẹ nhàng bóp một cái là nó sẽ chết.

Lúc này tên yêu quái mới hiểu mình đã chọc phải người không nên chọc, có thể sẽ gặp đại họa.

Bởi vì thực lực của người trước mặt, về tốc độ, căn bản không thua kém những nhân vật cấp Đại trưởng lão, thực lực cũng rõ ràng, vô cùng khủng bố.

Nếu tộc nhân của nó mà phát hiện ra, chẳng phải là tai họa diệt tộc sao?

Vì vậy, tuyệt đối không thể tiết lộ bất kỳ tình huống nào của gia tộc.

Chương 602

Nếu không, tất cả sẽ mang đến những điều không tốt cho gia tộc.

Loại chuyện này không nên gây rắc rối thì hơn, bởi vì một cường giả như vậy có thể đánh bại được người trong gia tộc, nhưng cũng sẽ gây tổn thương lớn, như vậy được không bù mất, cũng chẳng có ích gì.

Phương Minh lên tiếng: "Chuyện yêu tộc, ta không nhúng tay, nhưng đã dám cản đường ta, vậy là tự tìm đường chết.

Ta hỏi ngươi, nếu thành thật nói cho ta biết.

Mục đích là gì?

Ta không cần biết ngươi là yêu quái gì?

Ta hỏi, vì sao lại tấn công ta?

Ta chỉ đi đường thôi, chẳng lẽ ngươi không thấy như vậy quá vô lý sao?" Nhưng tên yêu quái kia rõ ràng không có ý định nói.

Phương Minh khẽ dùng sức, cổ nó đau buốt, cả mạng sống nằm trong tay hắn, tên yêu quái kia thật sự hoảng sợ.

Nó lắp bắp: "Dừng tay!

Ta đồng ý, biết gì ta sẽ nói hết!" Phương Minh: "Tốt nhất là nói nhanh lên, ta không có thời gian chờ.

Mau nói cho ta biết, mục đích của ngươi là gì?

Ngươi có lai lịch gì, là yêu tộc nào?

Sao lại hết lần này đến lần khác mai phục, đánh lén ta?

Vì sao muốn bắt ta, mục đích của ngươi là gì?

Có ai chỉ thị không?" Tên yêu quái nhìn Phương Minh, nói: "Đúng vậy, ta được tộc trưởng ta ra lệnh.

Ta vốn là một chi của Yêu Cáp tộc, Yêu Cáp tộc ta vốn tự do tự tại.

Lấy tốc độ làm sở trường, sở dĩ muốn bắt ngươi, là vì ta cần máu người, sau đó mới có thể trưởng thành, đạt được bản lĩnh cao hơn.

Đó cũng là một giai đoạn không thể thiếu của gia tộc ta." Phương Minh lẩm bẩm: "Yêu Cáp tộc?" Tuy chưa từng nghe qua, nhưng nghe cái tên thì chắc là một loại tộc quần chim chóc.

Hắn nói: "Yêu Cáp tộc, lẽ ra phải là tinh linh cóc chứ, sao lại muốn hút máu người?

Đâu phải tinh dơi, hút máu người chắc chắn là đang luyện loại yêu thuật nào đó rồi." Tên yêu quái trong tay Phương Minh mặt tái nhợt, không ngờ Phương Minh lại đoán chuẩn như vậy, nói: "Đúng là như vậy, tốc độ của ta chính là như vậy." Phương Minh: "Được rồi, ngươi đã thành công thu hút hứng thú của ta.

Vậy nói xem ngươi luyện công thế nào?

Công phu của bọn yêu ma này, sau đó tộc quần các ngươi thuộc loại hệ thống nào?

Sau khi ta đi, ta tin rằng nếu ngươi không quay về, những kẻ phía sau vẫn sẽ liên tiếp lao tới.

Vì sao lại dai dẳng như vậy?

Ta biết yêu tộc đang âm mưu gì đó, chẳng lẽ sắp có một hành động lớn sao?

Tốt nhất là kể hết cho ta từ đầu đến cuối, nếu không ta khó mà bảo toàn tính mạng của ngươi.

Ta có thể nói cho ngươi biết ngay bây giờ, nếu mọi điều ngươi nói đều là sự thật, vậy ta đảm bảo có thể thả ngươi, nhưng tộc nhân của ngươi thì ta không đảm bảo." Tên yêu quái nói: "Được rồi, bây giờ ta sẽ nói hết, cầu xin ngươi tha mạng cho ta.

Yêu tộc ta quả thật đang mưu đồ một chuyện lớn." Phương Minh: "Vậy mau nói cho ta biết, chuyện lớn đó là gì?

Ta thấy rất có hứng thú, muốn nghe xem có chuyện lớn gì?

Sao lại phải bất chấp tất cả để giết người, hút máu người, chẳng lẽ có âm mưu gì sao?

Chẳng phải là muốn cạnh tranh với các gia tộc khác sao?

Hoặc là muốn đột phá, sau đó thăng cấp thành yêu tộc mạnh hơn, từ đó khống chế một vùng, ta nói không sai chứ?" Tên yêu quái nghe xong, há hốc mồm trợn tròn mắt, hai mắt nhìn chằm chằm Phương Minh.

Cứ như nhìn một vị thần vậy: "Ngươi không phải người sao?

Sao có thể đoán chuẩn đến vậy, quả thật như thần tiên!" Phương Minh: "Đừng có nói nhảm với ta nữa, mau nói hết những gì ngươi biết ra đi, đừng nói nhảm với ta nữa, nghe rõ chưa?

Ta chỉ nghe trọng điểm, nếu để ta nghe thêm nửa câu vô nghĩa nào nữa, thì đừng trách ta không giữ mạng cho ngươi.

Nghe rõ chưa?

Hả, ta hỏi ngươi nghe rõ chưa?" Tên yêu quái nói: "Đúng là như vậy, ta quả thật dựa vào việc hút máu người để nâng cao năng lực, từ đó nâng cao thực lực tổng thể, sau đó cạnh tranh với các yêu tộc khác trong phạm vi trăm dặm.

Chương 603

Có không ít, vài chục gia tộc, thậm chí hàng trăm yêu tộc lớn nhỏ đều ở đây.

Có những gia tộc thực lực khá mạnh, như Yêu Cáp tộc ta, thực lực tuyệt đối có thể xếp vào top 50.

Nhưng mà, trước đây ta đã từng đắc tội với một số yêu tộc.

Vì vậy, sự cạnh tranh giữa chúng ta rất khốc liệt, các công pháp yêu thuật cũng cạnh tranh rất ác liệt.

Ở vùng hoang dã này không có người.

Vì vậy, máu tươi của nhân loại lại là nguồn tài nguyên tu luyện tốt nhất, nên một khi có người xuất hiện, chúng ta tuyệt đối sẽ không để sống sót.

Đó là lý do ta để mắt đến ngươi.

Mà nói với ngài, nếu ngài không bị ta để mắt tới, thì cũng không thể đi quá năm mươi dặm mà không bị các yêu tộc khác để mắt tới đâu." Phương Minh hỏi: "Tình hình ở đây ta đã đại khái hiểu rồi, quả nhiên nơi này yêu khí rất nặng.

Vậy chuyện lớn mà ngươi nói cụ thể là gì?" Tên yêu quái chậm rãi mở miệng: "Chuyện lớn đó là, Quần Yêu Đại Hội." Phương Minh cũng lặp lại một lần: "Quần Yêu Đại Hội?" Tên yêu quái nói: "Đúng vậy, đại hội toàn viên.

Do minh chủ hiện tại của vùng này, cũng là Hổ tộc đứng đầu ở đây, cấp tốc thiết lập một đại hội.

Tất cả yêu tộc trong phạm vi trăm dặm đều sẽ đi tham gia, sau đó tiến hành một trận luận võ để chọn ra bảng xếp hạng mới.

Bởi vì nếu xếp hạng càng cao, sẽ có tài nguyên tu luyện và địa giới tu luyện càng tốt.

Để cho các ngươi lựa chọn, vì vậy, đối với mỗi gia tộc, đều sẽ nắm bắt tốt cơ hội này, muốn lộ mặt hoặc tranh thủ một tài nguyên tốt.

Hầu như tất cả các gia tộc ở đây đều sẽ đến đó so tài." Phương Minh lại hỏi: "Vậy nói cho ta biết, Hổ tộc đó, cũng là minh chủ võ lâm đương đại, có tham gia luận võ không?" Tên yêu quái: "Chính xác là không.

Bởi vì nó vẫn luôn giữ vị trí đứng đầu trong nhiều năm.

Vì vậy, chỉ cần mấy yêu tộc còn lại của chúng ta quyết định một người thắng cuộc.

Sau đó, một tộc nhân đó sẽ trực tiếp đối kháng với Hổ tộc.

Hiện tại Hổ tộc đang chiếm giữ một ngọn núi có tiên khí nồng hậu nhất và phù hợp nhất để tu luyện trong toàn bộ địa giới này." Phương Minh đảo mắt, rồi thầm nghĩ trong lòng: "Một khi tất cả yêu quái trong toàn bộ địa giới, phạm vi vài trăm dặm đều tụ tập ở đó, vậy thì cũng tốt.

Chỉ cần dọn dẹp hết đám yêu quái này, con đường đi đến Thiên Giới, ít nhất trong một khu vực sẽ thông suốt không trở ngại.

Cứ như vậy, chỉ cần thu thập hết bọn chúng, con đường chắc chắn sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều, con đường đi đến Thiên Giới cũng sẽ nhanh hơn nhiều." Phương Minh nhìn tên yêu quái, trong lòng thầm có một kế sách.

Phương Minh nói với tên yêu quái: "Vấn đề cuối cùng, Quần Yêu Đại Hội đó bao giờ bắt đầu?

Cụ thể là ngày nào?" Tên yêu quái: "Ngày mai là ngày cuối cùng,

tất cả nhân sĩ yêu giới cơ bản sẽ tụ tập tại Phục Hổ Sơn, nơi Hổ tộc chiếm giữ." Phương Minh: "Tốt lắm, ta đã hỏi xong các vấn đề của ngươi.

Có thể tha cho ngươi một mạng.

Nhưng ngươi phải làm phiền chỉ đường cho ta." Tên yêu quái không hiểu, hỏi: "Chỉ đường?

Ngài muốn ta chỉ đường nào?

Nếu muốn chỉ đường thoát khỏi khu vực này, ta biết một hướng.

Nơi đó yêu quái yếu hơn, sẽ không có uy hiếp quá lớn, với năng lực của ngài thì không thành vấn đề.

Ở phía đông bắc nơi đó, yêu quái cơ bản đều là những tiểu yêu quái, tiểu yêu tộc, không cần lo lắng, với năng lực hiện tại của ngài, đánh mười mấy tên cũng không sao." Phương Minh không nghĩ vậy, hắn muốn một biện pháp vĩnh viễn, đó là diệt sạch yêu tộc tại Quần Yêu Đại Hội.

Hắn nói với tên yêu quái: "Ta muốn một cách nhanh hơn.

Ngươi chỉ cho ta Phục Hổ Sơn đó ở đâu?" Tên yêu quái nghe Phương Minh nói vậy, lập tức hiểu ra tất cả.

Sau đó kinh hãi nhìn Phương Minh: "Ngài có chắc không?

Ngài phải biết, tất cả cao thủ yêu tộc đều ở đó.

Một khi không cẩn thận, có thể sẽ mất mạng đấy." Phương Minh: "Đúng ý ta." Tên yêu quái thấy Phương Minh đã quyết ý, không nói thêm gì nữa.

Bởi vì nó biết mình căn bản không có tư cách nói bất kỳ lời gì với Phương Minh, cũng không cần khuyên nhủ.

Dù hắn bị giết trong đại hội đó cũng không liên quan đến nó, nó

chỉ đơn thuần nhắc nhở, đại hội đó là một nơi hung hiểm nhiều lành ít.

Tên yêu quái, nhìn Phương Minh, nói: “Nếu ngài nhất quyết đi, ta có thể giúp chỉ đường.

Đi thẳng về phía đông bắc, ngài sẽ phải băng qua một con sông.

Nếu ngài không trực tiếp bay đi, mà đi bộ, ngài có thể sẽ gặp các yêu tộc cũng đang trên đường đến đó.

Chương 604

Trông ngài có vẻ là người, chúng sẽ có sát ý với ngài, vì vậy ta khuyên ngài tốt nhất nên che giấu thân phận cho tốt." Phương Minh cười nói: "Ngươi cũng khá là có lương tâm đấy.

Đã như vậy, ta tha cho ngươi một mạng.

Ngươi biết đối xử tốt với ta, sau này đừng để ta nhìn thấy ngươi nữa, nghe rõ chưa?

Chúng ta là lần cuối cùng gặp mặt, đi đi." Tên yêu quái nghe xong lời đó, lập tức biến thành một con cóc nhỏ, sau đó mọc cánh, vỗ hai cái trong không trung rồi bay về một nơi không rõ.

Phương Minh biết nó chắc chắn muốn trốn khỏi nơi này, nếu ở lại đây thì cũng không tiện ăn nói với tộc nhân của nó.

Thế là Phương Minh quay người sắp xếp Tôn Ngộ Không, Sa Tăng và Trư Bát Giới, đảm bảo họ sẽ không bị tấn công từ bên ngoài, sau đó bắt đầu tiến bước theo hướng mà tên yêu quái vừa chỉ.

Sở dĩ hắn chọn đi bộ chứ không bay, là vì muốn trên đường gặp vài tên yêu tộc, sau đó tiện thể âm thầm giết sạch chúng, để sau này ở đại hội có thể dễ dàng hơn.

Vì vậy, với ý nghĩ đó, hắn chậm rãi bước đi trên đường, không chọn bay.

Không biết đã đi bao lâu, Phương Minh cuối cùng cũng đến bên một bờ sông.

Con sông không đặc biệt rộng, nhưng xung quanh nó cỏ cây không mọc, tản mát ra khí tức tà ác, cảm giác có gì đó không ổn.

Quả nhiên, Phương Minh mở Thông Thiên Nhãn, sau đó quan sát

con sông.

Hắn phát hiện con sông bề ngoài trông chỉ là một con sông nhỏ hẹp, nhưng độ sâu lại không chỉ là độ sâu của sông bình thường, mà sâu đến ngàn trượng, thậm chí vạn trượng.

Một khi có người lỡ chân rơi xuống, vậy thì chắc chắn không có cơ hội lên bờ nữa, bởi vì độ sâu của con sông có thể nuốt chửng, như một con dã thú, nuốt chửng người ta, không còn sót lại xương cốt.

Ngay khi Phương Minh chuẩn bị nhảy qua sông, thì một đám yêu tộc xuất hiện phía sau hắn.

Đám yêu tộc đó.

Mặt chúng dữ tợn, mặc một số bộ da lông màu xám tro, trên đầu mọc sừng, hình dáng quả thật vô cùng kỳ quái, xấu xí vô cùng.

Sau đó chúng nhìn thấy Phương Minh, một con người đứng bên bờ sông.

Lập tức chúng muốn giết Phương Minh, sau đó dùng hắn để tăng cường công lực.

Mặc dù Phương Minh bản thân không có người giúp đỡ, cô lập không có ai, nhưng đối phó với vài tên này thì thừa sức.

Nhưng hắn chọn tĩnh quan kỳ biến.

Trước hết để chúng tự báo danh, để tránh phát sinh hiểu lầm không cần thiết.

Quả nhiên, chưa đợi Phương Minh mở miệng hỏi chúng là người phương nào, chúng đã mở miệng nói: "Loài người, chẳng lẽ ngươi cũng tham gia Quần Yêu Đại Hội sao?

Mau mau báo danh, nếu không ta sẽ giết không tha.

Nhìn ngươi gầy yếu như vậy, cũng chẳng có gì mạnh mẽ.

Làm tài nguyên tu luyện, ta còn chê không đủ tư cách.

Ngươi làm gì?

Chẳng lẽ ngươi cũng muốn vượt sông để tham gia Quần Yêu Đại Hội sao?" Phương Minh: "Chư vị hiểu lầm rồi, kỳ thực ta cũng là yêu tinh, ta là nhân sâm tinh tu luyện ngàn năm thành hình người, lần này chỉ nghe nói có một đại hội, bên trong võ công cao cường.

Nhân tài đông đảo, tại hạ muốn đi mở rộng tầm mắt, mong các vị các hạ có thể thông cảm, nhường đường cho ta.

Đừng làm khó ta." Phương Minh vì muốn moi móc thông tin, liền bịa đặt mình là yêu tinh, xem chúng có chịu nhường đường không?

Nếu chúng cho hắn đi thì không có chuyện gì, nếu không cho đi, thì Phương Minh sẽ giải quyết tất cả bọn chúng ở đây, sau đó buộc đá vào chân chúng, ném xuống con sông sâu không thấy đáy.

Quả nhiên, đám người đó thấy Phương Minh chỉ có một mình, lập tức giơ vũ khí ra, trên mặt lộ rõ sát khí.

Người dẫn đầu nói: "Nga, hóa ra là đồng đạo, nhưng thấy ta đây đang tập hợp quân, chẳng lẽ ngươi không biết ta là ai sao?

Ta là Lộc yêu tộc ở Hóa Long Sơn cách đây năm mươi dặm về phía đông.

Gặp phải cường tộc như ta, ngươi thật không may mắn.

Bất kể là người phương nào, là người hay yêu, mạng của ngươi ta đều sẽ thu lấy." Phương Minh cũng cười nói: "Có bản lĩnh thì lấy đi." Một tên trong Lộc yêu tộc lập tức bắn một mũi tên về phía Phương Minh.

Phương Minh định đỡ thẳng bằng một kiếm, nhưng chưa đợi hắn ra tay, một tảng đá đã ầm ầm lao đến trước mặt Phương Minh, khiến

mũi tên lệch hướng.

Phương Minh quay người nhìn lại, thấy một đám yêu tộc tương tự, mặc hắc bào, mặt mày vô cùng hung thần ác sát.

Trong đó có một người lên tiếng: “Người này do Hùng tộc ta bảo vệ.” Lộc yêu tộc lập tức kinh ngạc lớn, cũng như Lộc Diêu Túc, rất kinh ngạc khi có yêu tộc lại giúp Phương Minh, muốn bảo vệ hắn.

Chương 605

Chúng không hiểu đối phương có ý gì?

Cũng không biết đối phương có mục đích gì, chỉ là thăm dò sao?

Lúc này, Phương Minh chọn tĩnh quan kỳ biến.

Trước hết, một người của Lộc yêu tộc mở miệng hỏi người của Hùng tộc: "Mọi chuyện đều nên giảng cầu trước sau chứ, Hùng tộc không thể ỷ vào việc xếp hạng cao hơn ta mà muốn làm gì thì làm.

Người này ta thấy trước, lẽ ra phải thuộc về Lộc yêu tộc ta, là con mồi của ta, có thể có chút quan hệ sao?

Vì vậy ta khuyên ngươi mau đi Quần Yêu Đại Hội đi!

Người này hãy để ta xử lý!" Bên Hùng yêu tộc cũng có người lên tiếng: "Ngươi không hiểu lời ta nói sao?

Người này được ta bảo vệ.

Nếu ngươi muốn cường từ đoạt lý, muốn cướp đoạt ái nhân, vậy là đối đầu với toàn bộ Hùng yêu tộc ta.

Kết cục khi đối đầu với ta chỉ có một, đó là chết.

Bây giờ ngươi có một lựa chọn, hoặc là cút, cút ngay đi, chúng ta Quần Yêu Đại Hội rồi gặp lại, hoặc là tất cả đều đừng đi tham gia, chôn thân ở Vô Đáy Hà đi!" Ngay khi một người bên Lộc yêu tộc định lên tiếng, người dẫn đầu của Lộc yêu tộc, cũng là tộc trưởng của họ, đã giơ tay ra hiệu đừng nói nữa.

Ngay sau đó, hắn tươi cười, nói với tộc trưởng Hùng yêu tộc: "Ta không biết ngài giá lâm.

Vì đã là con mồi của ngài, vậy ta tự nhiên sẽ không đòi chia phần,

tất cả sẽ thuộc về ngài.

Nhưng Hùng yêu tộc tuy đứng trong mười đại gia tộc hàng đầu.

Nhưng ta cũng hy vọng ngài hiểu một chút quy củ, cho Lộc yêu tộc ta chút thể diện.

Hôm nay người này chắc chắn có thể giao cho ngài, nhưng ta hy vọng ngài có thể cho ta chút thể diện.

Làm như vậy, mọi người làm việc chừa một đường lùi, sau này còn dễ gặp mặt, mọi người sau này đều có thể có một số lợi ích, hy vọng ngài có thể hiểu ý của ta." Phương Minh nghĩ: "Đang làm gì thế?

Bản thân ta không hề muốn tham gia vào câu chuyện giữa các ngươi, tranh chấp yêu tộc ta cũng không muốn hiểu.

Nhưng đã cản đường ta, vậy ta phải nói chuyện cho rõ.

Vì sao muốn cản đường ta?

Ta có gì tốt đâu?

Nếu muốn tham lam vài lạng thịt trên người ta, ta nghĩ cũng không cần phải làm lớn chuyện như vậy.

Nhưng ta xin hỏi nguyên nhân sâu xa là gì?

Vì sao lại tranh giành ta đến như vậy, chẳng lẽ vì trên người ta tỏa ra thứ gì đó khác biệt sao?" Tộc trưởng Hùng tộc trước tiên nói: "Chuyện này không cần lo lắng, ta sẽ nói ngay cho ngươi.

Nhưng xin tộc trưởng Lộc tộc hãy tạm tránh mặt." Tộc trưởng Lộc tộc quả nhiên rời đi.

Lúc này, tộc trưởng Hùng tộc nói: "Chuyện là thế này, ta cũng biết ngươi là một người hiểu chuyện, ta sẽ không giấu giếm ngươi nữa.

Ta có thể thấy ngươi không phải người phàm, trong cơ thể ẩn

chứa năng lượng cường đại.

Loại năng lượng này trong tộc ta khá hiếm thấy, nếu ngươi có thể dùng loại năng lượng này giúp ta làm việc.

Vậy thì ta sẽ tiến bộ vượt bậc, vượt qua Hổ tộc cũng không thành vấn đề.

Nhưng ta biết ngươi chắc chắn là một người đơn độc, cho nên hành động ở nơi có nhiều yêu tộc chắc chắn không tiện.

Nếu ngươi đi cùng ta, ta dám đảm bảo trên đường sẽ thông suốt không trở ngại.

Xin hãy gia nhập đội ngũ của ta, sau đó chúc ta giành được quán quân của đại yêu tộc này." Phương Minh: "Ta hiểu rồi, ý ngươi là muốn ta giúp ngươi làm việc.

Nhưng ta biết cái Quần Yêu Đại Hội này vì sao lại long trọng như vậy, mời người của các phương các giới.

Ta muốn hiểu rõ Quần Yêu Đại Hội, chẳng phải có hiệp định bí mật gì sao?" Tộc trưởng Hùng tộc: "Chắc chắn rồi, chuyện này chắc chắn không thể giấu được người thông minh như ngươi.

Vậy ta sẽ nói cho ngươi biết, kỳ thực cái Quần Yêu Đại Hội này thực chất là một đại hội luận võ.

Nhưng bản chất lại không giống, bản chất nó là một nơi yêu quái giao lưu và giao dịch.

Chỉ cần có bảo vật đều có thể giao dịch tại đại hội này, có thể nhận được báo đáp giá cao.

Đây đều là những yêu tộc khá mạnh.

Chương 606

Bao gồm cả ta, vẫn luôn ngầm tham gia một số hoạt động, có những hoạt động rõ ràng.

Ta sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, sau đó hùng mạnh hóa sức mạnh, trở thành một tộc quần có năng lực và thế lực tương đối lớn.

Đối với tộc nhân của ta, đối với sự phát triển của tộc ta đều có giúp ích rất lớn, đó cũng là điều ta vẫn luôn theo đuổi." Phương Minh nghĩ: "Ta đồng ý có thể kết giao bằng hữu với ngươi, sau đó ngươi đưa ta đến Quần Yêu Đại Hội.

Nhưng sau đó, ta không dám đảm bảo có thể chắc chắn giúp ngươi, nhưng nếu ai chọc giận ta, hoặc chọc giận ngươi, thấy không vừa mắt, ta đều sẽ ra tay giúp đỡ." Tộc trưởng Hùng tộc: "Vậy thì không còn gì tốt hơn!

Ta nhất định có thể đảm bảo chuyến đi này của ngài thông suốt không trở ngại, nhưng ta cũng xin ngài có thể giúp ta một tay giành lấy quán quân, như vậy có thể giao dịch nhiều bảo vật hơn, cũng không tệ.

Hy vọng ngài có thể thành toàn." Phương Minh gật đầu, nghĩ bụng: "Tên yêu quái này cũng hiểu chuyện.

Đến lúc Quần Yêu Đại Hội sẽ xem thử chúng có gì, nếu không thì cứ giết sạch, lộ mặt ra, khiến chúng không dám khiêu chiến, đến lúc đó tự nhiên cũng thông suốt không trở ngại." Thế là Phương Minh đi theo đám yêu quái đó vào một con đường khác, sau đó vượt qua Vô Đáy Hà, rồi đi thẳng một mạch, trực tiếp đến Quần Yêu Đại Hội.

Quả thật trên đường có yêu tộc để mắt tới, nhưng không dám ra tay, vì Hùng tộc đang che chở Phương Minh.

Cũng không tiện ra tay.

Cuối cùng, sau không lâu, họ đã đến địa điểm tổ chức Quần Yêu Đại Hội.

Một ngọn yêu sơn với tiên khí nồng hậu.

Sở dĩ gọi là một ngọn sơn, là vì Phương Minh thấy có một đám yêu quái khổng lồ ở bên trong.

Hình thái dị thường, ánh mắt nhìn Phương Minh đều tràn đầy sát cơ, hoặc là tràn đầy dục vọng, kiểu ánh mắt thèm thuồng chảy dãi ba tấc.

Phương Minh nghĩ, nếu không trà trộn trong đội ngũ của Hùng tộc.

E rằng đã sớm trở thành con mồi của chúng rồi.

Đi theo Hùng tộc thì có một số sự bảo vệ, nên Phương Minh nghĩ nếu có cơ hội thì có thể giúp đỡ.

Chỉ là bây giờ không phải lúc, cần tĩnh quan kỳ biến, xem những cảnh tượng yêu tộc lừa gạt, đấu đá lẫn nhau.

Từ đó tìm ra một phương pháp, hoặc là đánh bại từng tên một, hoặc là quét sạch cả ổ.

Dù sao Phương Minh bây giờ cũng có thời gian, Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Tăng đã được an trí ổn thỏa, cái đó không cần lo nữa, bây giờ chuyên tâm giải quyết Quần Yêu Đại Hội.

Vậy thì trên con đường sau này, Phương Minh chắc chắn sẽ nhẹ nhàng hơn, vì vậy tiếp theo sẽ xem một trận đại hội.

Sau đó Phương Minh và tộc trưởng Hùng tộc cũng tiến hành một cuộc nói chuyện.

Phương Minh: “Quần Yêu Đại Hội quả nhiên danh bất hư truyền, không ngờ lại có nhiều yêu tộc có thể đến đây như vậy, cảnh tượng

cũng hùng vĩ đến thế, lại còn có đủ loại vật phẩm bảo vật được bày bán.

Quả thật khó mà thấy được, nhưng đại hội này bao giờ mới bắt đầu vậy?

Chúng ta ở đây nửa ngày rồi, cũng đã thấy nhiều yêu tộc, cứ như đi chợ phiên vậy?

Chẳng giống tham gia một đại hội luận võ chút nào." Tộc trưởng Hùng tộc: "Ngươi không thấy chúng ta đang chạy theo lối mòn sao?

Ngươi nhầm rồi, vì sao lại nhầm?

Xin nghe ta giải thích tiếp theo.

Đại hội này của chúng ta, sẽ bắt đầu vào giữa trưa.

Sau đó mới là lúc tinh túy.

Trước đó, mọi người sẽ dốc hết sức lực và phát huy tất cả trí thông minh, sau đó đi tìm một số bảo vật phù hợp.

Đến lúc luận võ có thể dùng được, vì vậy trên khu chợ này, phần lớn đều là binh khí được bày bán, sau đó cũng có một số thứ chất lượng không tốt lắm, trà trộn làm loạn.

Vì vậy nếu ta muốn thắng, cũng phải chọn một hai món bảo vật vừa tay để tăng cường uy thế, nếu không thì cũng sẽ chịu thiệt thòi.

Vậy xin làm phiền huynh đệ, giúp ta xem xét, nếu có bảo vật nào thì nhắc nhở ta.

Có điều xin hỏi, ta nên xưng hô với huynh đệ thế nào?" Phương Minh cười nói: "Tộc trưởng Hùng tộc khách khí rồi.

Ta tên Phương Minh, sau này có chuyện gì thì cứ nói thẳng.

Vì ngươi đã giúp ta tiết kiệm được rất nhiều rắc rối trên đường

mà không làm chậm trễ thời gian của ta, ta nên giúp ngươi làm chút việc.

Thế này đi, ta cũng sẽ giúp ngươi xem xét, nếu có binh khí tốt nào, ta cũng sẽ thông báo cho ngươi." Tộc trưởng Hùng tộc cười lớn: "Vậy thì làm phiền Phương huynh đệ rồi.

Nếu ngài thật sự tìm cho ta được vài món binh khí tốt, thì ta thật sự cảm ơn đội ơn, nhất định phải cảm tạ thật hậu hĩnh!" Phương Minh vẫy tay: "Cái đó thì không cần, đều là điều ta nên làm.

Chương 607

Dù sao ngươi cũng giúp ta, ta giúp ngươi chút việc cũng không sao." Nhưng trong nội bộ Hùng tộc, có hai người đang thì thầm to nhỏ.

Phương Minh dùng tinh thần lực có thể cảm nhận được cuộc đối thoại của chúng.

Trong đó có một người nói: "Thứ gì chứ?

Kẻ đó nếu không phải được tộc trưởng chúng ta coi trọng, bây giờ không biết đã ở đâu rồi?

E rằng đã chết từ lâu.

Bây giờ lại muốn giúp tộc trưởng chúng ta xem bảo vật.

Cái tư chất đó có đủ không?

Dám ra vẻ, thật sự tưởng mình là thần nhân rồi." Phương Minh hiển nhiên đã nghe thấy những lời đó, nhưng không tức giận.

Bởi vì hắn biết không cần thiết phải so đo với mấy tên nhãi ranh đó, những kẻ đó không đáng, cũng không có tư cách để hắn phải để ý.

Bởi vì sự cường đại của Phương Minh không cần bất kỳ sự công nhận nào.

Hắn luôn tin một câu: Rồng phải cuộn, Hổ phải nằm.

Phương Minh thì sao?

Không cần.

Sau đó Phương Minh quay người nhìn sang một gian hàng khác.

Trong gian hàng đó đang bán một số binh khí cao cấp, trông rất xa

hoa.

Những binh khí này đều sáng lấp lánh ánh vàng, tản mát ra một số linh khí, những món này tự nhiên đã thu hút một số yêu tộc, tranh giành nhau, đẩy giá lên cao.

Ngay cả Phương Minh cũng thấy một thanh kiếm nhỏ ánh vàng, bên trong chỉ có một chút tiên khí.

Nhưng lại bị ít nhất ba bốn gia tộc tranh giành, thậm chí xảy ra đổ máu.

Phương Minh cảm thấy thật nực cười.

Hắn nhanh chóng đi đến đó, vào xem thử.

Xem đám gia hỏa đó có bảo vật gì, nhưng chưa đợi Phương Minh bước vào gian hàng đó, hắn đã bị một gian hàng nhỏ bên cạnh thu hút.

Không vì điều gì khác, bởi vì trên gian hàng nhỏ đó tản mát ra một loại tiên khí vô cùng kỳ lạ.

Nhưng phía trước gian hàng này lại chỉ có lèo tèo vài người, có thể nói là vắng vẻ như chợ chiều.

Đến khi Phương Minh nhìn kỹ từ cự ly gần, hắn chợt bừng tỉnh, bên trong ẩn chứa một bảo vật khổng lồ.

Món bảo vật khổng lồ đó đang tản ra ánh sáng kỳ dị, thu hút Phương Minh.

Phương Minh bước vào nhìn một cái, rồi lập tức nhìn trúng món bảo vật đó.

Chỉ là nó bị lẫn lộn trong một đống rác rưởi kém chất lượng, nên trông có vẻ không bắt mắt, nhưng Phương Minh có thể nhìn ra được, loại khí tràng cường đại đó tuyệt đối không phải vật phẩm bình thường có thể phát ra, chắc chắn là loại khí chất đặc biệt chỉ có ở tiên

vật thánh khí.

Hắn nhìn thẳng vào ông lão bán hàng, một ông lão có bộ râu dài, nhưng lại hoàn toàn không để ý đến những người đang xem hàng, chỉ lim dim mắt như đang ngủ gật.

Bất kể phía trước có người hay thậm chí có người hỏi mua món gì, ông ta cũng chỉ cười mà không nói, chỉ giơ ngón tay ra hiệu vài con số.

Từ đó ông ta cũng không chịu nói, biểu cảm trên mặt cũng y như vậy, nụ cười hiền hòa, không hề thay đổi.

Nhưng Phương Minh biết bên trong có một món thánh vật, một thứ không tầm thường, ông lão này chắc chắn cũng không phải ông lão bình thường.

Phương Minh bước vào, rồi trực tiếp hỏi thẳng ông lão đó: "Tiên sinh ngài khỏe, ta muốn xem vật phẩm, có binh khí thượng hảo nào có thể tiến cử không?" Ông lão vuốt vuốt bộ râu dài, cười mà không nói, cũng không để ý đến Phương Minh, như thể không nghe thấy Phương Minh nói vậy.

Phương Minh lúc này cũng không tức giận, trong đống rác rưởi đó tìm thấy món bảo vật Long Cốt Kiếm.

Phương Minh sớm đã nhìn ra loại khí tràng khác biệt phát ra từ nó, Long Cốt Kiếm nhất định có tuổi đời, là một thanh cốt kiếm đã tu luyện đắc đạo khá lâu.

Không chừng trước đây là binh khí do Long tộc sử dụng, không biết vì sao lại lưu lạc đến đây, coi như là có duyên, nên Phương Minh lập tức nhìn trúng nó.

Ông lão kia thấy Phương Minh lấy ra thanh Long Cốt Kiếm, đôi mắt vốn hơi khép hờ đột nhiên mở to, sau đó không còn vẻ mặt thờ ơ

nữa.

Vẻ mặt vốn dĩ hiền hòa, giờ có chút co giật.

Ngay sau đó ông ta nói với Phương Minh: “Ngươi cũng là người có mắt tinh tường, không ngờ lại có thể nhìn ra món bảo vật này.

Chương 608

Theo lý mà nói, đây là món đồ nổi tiếng nhất trong số những thứ ta có, thậm chí còn quý hơn những binh khí quý giá trong mấy tủ trưng bày kia.

Thậm chí còn quý giá hơn, là Thượng Cổ Long Cốt Kiếm.

Người bình thường khó mà điều khiển được, và căn bản không thể kích hoạt nó, nên bây giờ nó mới trông có vẻ trầm lặng như vậy.

Nhưng một khi kích hoạt, con rồng kiêu hãnh trong xương sẽ lập tức thức tỉnh, sau đó phát ra uy lực vô tận.

Khai thiên tích địa thì không nói, nhưng hoành hành giang hồ thì chắc chắn không thành vấn đề." Nói đoạn, ông lão đó không nói nữa.

Phương Minh trong lòng cũng tự nhiên hiểu rõ, bởi vì Long Cốt Kiếm lại luân lạc đến nông nỗi này, chắc chắn là do một số năng lượng trong kiếm bị phong ấn, nên không thể hiện ra năng lực vốn có của nó.

Phương Minh thấy thanh kiếm lợi hại như vậy, liền động lòng muốn mua nó, để giúp Hùng tộc.

Nếu có năng lực tự nhiên có thể kích hoạt Long Cốt Kiếm, nhưng bây giờ đông người phức tạp, không phải lúc.

Vạn nhất tiên khí bị lộ ra, vậy thì có thể được không bù mất, thậm chí dễ rước lấy một số phiền toái không cần thiết, nên hắn định giấu chuyện này đi trước.

Ngay khi Phương Minh định mua thanh kiếm đó, người của Lộc tộc lại xuất hiện, thấy Phương Minh lại mua một thanh kiếm như vậy, không khỏi phá ra cười lớn.

Trong đó có một người, lớn tiếng chế giễu Phương Minh: “Ta cứ tưởng thần nhân gì?

Xem ra người Hùng tộc thật là mù mắt, lại đi bảo vệ một tên đồ đần như vậy.

Những binh khí thượng hảo kia không chọn, lại đi đến gian hàng nhỏ này đào bảo bối, thật là buồn cười.

Ở đây có thể có thứ gì chứ?

Đừng nói với ta, thanh cốt kiếm nát trong tay ngươi là một bảo bối lớn nhé.

Ta thấy nó chẳng đáng mấy đồng rách, mua thứ rác rưởi như vậy.

Về sau cẩn thận Hùng tộc không bảo vệ ngươi, cho rằng ngươi là kẻ hữu danh vô thực.

Thanh kiếm này hãy để ta nhận thay ngươi đi!” Đêm qua định cướp thanh kiếm từ tay Phương Minh, nhưng Phương Minh căn bản không cho cơ hội, lùi lại một bước, khiến hắn lao vào khoảng không.

Tên đó thấy cướp không thành, nói: “Lão bản, thanh kiếm này bao nhiêu tiền?

Ta ra giá gấp đôi để mua thanh cốt kiếm này, đừng không bán, nếu không ta sẽ đập nát gian hàng của ngươi.

Nghe rõ chưa, ta cho ngươi ưu đãi đó, nghe rõ chưa?

Thanh kiếm này nếu đặt ở chỗ khác, e rằng còn không bằng một món rác rưởi, nhưng ở chỗ ta, ta có thể thu nó, đó là phúc khí của ngươi.

Vì vậy, đó là giá gấp đôi.

Ngươi phải biết đây là cơ hội ngàn năm có một đó, huống chi Lộc tộc ta cũng không dễ chọc?

Nếu ngươi chọc giận ta, thì đừng trách gian hàng của ngươi bị đập nát.” Ông lão kia lập tức lộ ra vẻ mặt khó xử, vốn định bán cho Phương Minh, vì hắn là người đầu tiên, Phương Minh cũng khá tinh mắt chọn trúng thanh kiếm này, là một người có năng lực.

Nhưng nếu muốn cướp thì cũng không có cách nào, dù sao ông lão này cũng không phải yêu tộc cường đại, chỉ là một tiểu yêu, căn bản không có năng lực so với đại gia tộc.

Vì vậy hiện tại ông ta tiến thoái lưỡng nan.

Lúc này, tộc trưởng Hùng tộc lên tiếng: “Ai muốn ra giá gấp đôi?” Lúc này tộc trưởng Hùng tộc nhìn tên Lộc tộc nhân kia: “Ngươi phải hiểu rõ, nếu chỉ so tài lực, e rằng hai tộc Lộc tộc cũng không bằng ta.

Vì vậy, nếu ngươi ra giá gấp đôi, ta ra gấp ba.

Nếu ngươi gấp ba, ta gấp bốn.

Cứ thế mà tăng lên, ta không tin các ngươi có thể đổ hết toàn bộ gia sản vào được.” Tên Lộc tộc nhân: “Này này này, đừng quá đáng như vậy, ỷ đông người mà bắt nạt người ít, ỷ tài lớn thế lực lớn, ngươi không thấy mất mặt sao?

Quả thật là lấy số đông bắt nạt số ít.” Phương Minh trước tiên lên tiếng: “Ngươi không thấy mình thật vô liêm sỉ sao?

Món đồ này vốn là ta phát hiện trước, ta đã thương lượng giá cả xong, sắp mua rồi.

Ngươi lại chen ngang vào đây, ta nói ngươi, thật không biết xấu hổ khi lại ra giá gấp đôi ở đây.

Lấy số đông bắt nạt số ít, chuyện như vậy, thật sự làm Lộc tộc mất mặt.

Lộc tộc lại có một kẻ thất bại như vậy, quả thật là mất hết mặt

mũi.

Thật không biết giáo dưỡng đã đi đâu, để tộc trưởng Lộc tộc dạy dỗ lại đi, hoặc là bẻ hai cái sừng trên đầu ngươi xuống, xem ngươi có thể hiểu rõ không?

Đều không hiểu, thứ này là gì?" Phương Minh khiến tên Lộc tộc nhân đó vô cùng xấu hổ, tức giận đến mức mặt đỏ tía tai, sau đó mồ hôi đầm đìa, nắm chặt hai nắm đấm, nghiến răng ken két, rồi giận dữ nhìn Phương Minh.

Chương 609

Hắn nói với Phương Minh: "Tên khốn kiếp này, ta muốn ngươi chết!" Lời chưa dứt, hắn đã lao về phía Phương Minh.

Phương Minh đã chuẩn bị sẵn sàng, đón nhận đòn tấn công của hắn, vì hắn đã kích hoạt một phần đạo lực trong cơ thể, phòng ngự được đòn tấn công này.

Với tinh thần lực, hắn có thể cảm nhận được đòn tấn công của tên đó không nên mạnh, vì hắn không phải người mạnh mẽ sao?

Chỉ là một tên lâu la mà thôi.

Vì vậy Phương Minh căn bản không đặt hắn vào mắt.

Chỉ là vì ngại thể diện của Lộc tộc nhân, không muốn gây chuyện rắc rối không cần thiết.

Vì vậy chỉ đơn thuần đánh hắn trọng thương, nhưng chưa đợi tên đó đánh trúng Phương Minh, hắn đã bị đánh văng xuống đất.

Hóa ra tộc trưởng Hùng tộc đã ra tay.

Một chưởng đánh tên Lộc tộc nhân đó xuống đất, mặt đất lập tức xuất hiện một cái hố lớn, sau đó tên Lộc tộc nhân đó lập tức tắt thở mà chết.

Không may, cảnh tượng này vừa hay bị tộc trưởng Lộc tộc nhìn thấy, từ xa nhìn thấy thuộc hạ của mình bị tộc trưởng Hùng tộc một chưởng đánh chết, trong lòng cũng vô cùng tức giận.

Nhưng hiện tại lại không dám tiến lên báo thù cho thuộc hạ của mình.

Hắn chỉ có thể chậm rãi đi đến trước mặt tộc trưởng Hùng tộc:

“Này, tộc trưởng Hùng tộc, đừng ỷ vào Hùng tộc đông người thế mạnh mà bắt nạt ta, ta cũng không phải kẻ ăn chay.

Có bản lĩnh thì chúng ta lên võ đài so tài, xem công lực ai hơn một bậc.

Ở đây đánh nhau, đánh thuộc hạ của người khác có gì hay?” Tộc trưởng Hùng tộc: “Thôi được rồi, không nói gì khác.

Thứ nhất, chuyện này ta làm không sai chút nào, là người của ngươi tấn công ta trước.

Thứ hai, ngươi đến muộn, lại còn kiêu căng ngạo mạn, khiêu chiến quyền uy của Hùng tộc ta, vậy thì đáng chết.

Ta đánh chết hắn, một chút lỗi lầm cũng không có, tự tìm lấy cái chết, tội đáng phải chịu, tự làm tự chịu, không thể trách ai khác.

Đã muốn đâm đầu vào chỗ chết, vậy thì ta phải thành toàn.” Tộc trưởng Lộc tộc: “Vì một người ngoài như vậy, một người xa lạ mới quen một hai ngày, vì một thanh kiếm cũ nát mà giết thuộc hạ của ta, một mạng người.

Chẳng phải quá kiêu ngạo hống hách sao?

Lời của ta đã nói ở đây, đến lúc chúng ta trên võ đài quyền cước không có mắt, tốt nhất ngươi nên đề phòng ta thì hơn.

Như vậy, xin cáo từ.” Nói xong, hắn quay người phất tay áo, nghênh ngang bỏ đi.

Tộc trưởng Hùng tộc mới quay người lại, đối mặt với Phương Minh, nói: “Phương huynh đệ không bị thương chứ?

Vừa nãy tên đó rõ ràng nhắm vào huynh đệ, may mà ta ra tay nhanh, không liên lụy đến huynh đệ chứ?” Phương Minh: “Làm phiền tộc trưởng bận tâm rồi, vừa nãy cú đánh đó, ta cũng nằm trong dự

liệu, nên bản thân ta không hề hấn gì.

Nhưng tộc trưởng Hùng tộc ngài đã ra tay giúp ta một quyền, thật sự hả hê lòng người.

Khiến ta lập tức cảm thấy vô cùng khâm phục, vì vậy để bày tỏ lòng biết ơn của ta, ta xin tặng ngài món bảo vật mà ta đã nhìn thấy." Nói xong Phương Minh lấy ra thanh cốt kiếm đó.

Người của Hùng tộc đều ngớ người ra: "Bảo vật?" Trong đó có một người còn nói: "Không phải thật lòng lừa tộc trưởng chúng ta chứ?

Bảo vật chỗ nào?

Một chút linh khí cũng không có, trông như rác rưởi vậy.

Có ý đồ gì vậy?

Chẳng phải muốn để tộc trưởng chúng ta mất mặt sao?" Tộc trưởng Hùng tộc vẫy tay ra hiệu đừng nói nữa.

Hắn nói: "Đừng lắm mồm, ta tin Phương huynh đệ có dụng ý của mình, năng lực của hắn ta cũng tin tưởng, nên đừng nói nữa." Phương Minh: "Đa tạ tộc trưởng đã hậu ái.

Yên tâm đi, nếu không phải thứ tốt, ta sẽ không bày ra cho ngài.

Nhìn có vẻ là một món rác rưởi.

Nhưng bên trong lại ẩn chứa thứ kỳ lạ, nếu ngài không chê, ta sẽ biểu diễn cho ngài xem.

Bên trong có năng lượng vô cùng cường đại, vì vậy hy vọng ngài có thể vận dụng tốt.

Vậy bây giờ để ta kích hoạt cho ngài xem." Ngay khi mọi người đều đang thắc mắc, Phương Minh tay nắm chặt chuôi kiếm, chỉ thấy toàn thân chân khí vận chuyển, trong cơ thể đảo ngược, bắt đầu chậm

rãi lắng đọng, sau đó lộ ra một loại khí tức khá thần kỳ và nồng hậu.

Loại khí tức này chỉ cần là người tu luyện đều có thể hiểu, đó là khí chất độc hữu của một cường giả.

Tộc trưởng Hùng tộc lập tức sáng mắt, phát hiện mình đã tìm được một người lợi hại hơn mình gấp trăm lần.

Chương 610

Quả thật là một nhân vật cấp thần.

Khi mọi người đang kinh ngạc trước đạo lực hùng hậu trong cơ thể Phương Minh, Phương Minh hai mắt bỗng mở to, sau đó đạo lực trong tay, đột nhiên bùng phát, rót vào thanh kiếm đó.

Thanh kiếm đó đột nhiên bắt đầu rung động, sau đó thoát khỏi tay Phương Minh, bay lên giữa không trung, ở giữa không trung lộ ra ánh sáng vàng lấp lánh, phát ra tiếng gầm rống mạnh mẽ.

Phương Minh nhìn, cười nói: "Tiếng rồng ngâm, Long Cốt Kiếm đã được kích hoạt thuận lợi.

Bây giờ nó sẽ giao cho tộc trưởng Hùng tộc." Tiếng rồng ngâm khổng lồ khiến cả tiên sơn xung quanh đều có thể nghe thấy.

Mọi người đều như đang sợ hãi, có thần nhân giáng lâm rồi, kỳ thực chính là một thanh thần kiếm.

Những người có mặt cũng đều kinh ngạc đến ngây người.

Cảm nhận được tiên lực cường đại ẩn chứa trong thần kiếm lại mạnh mẽ đến vậy, và đó là một loại binh khí siêu cấp thần cấp hiếm thấy trên đời của tiên long.

Tin rằng nếu ai có được nó, nhất định có thể giành chiến thắng ở đại hội luận võ, thậm chí đánh bại Hổ tộc cũng là có thể.

Đối với đương sự là tộc trưởng Hùng tộc mà nói, hai mắt hắn đều ướt át.

Không ngờ trong đời mình, lại có thể chứng kiến tiên lực cường đại phi phàm như vậy, và lại có thể thấy binh khí thần lực khổng lồ như vậy, còn có thể sở hữu nó.

Quả thật là điều khó mà tưởng tượng được trong mơ.

Có món binh khí này, giả sử có thời gian, nhất định có thể luyện thành thần công, sau đó tiến hóa thành nhân vật cấp tiên thần.

Thật vậy, đến lúc đó, e rằng trên giang hồ này sẽ không có đối thủ, sau đó cũng có thể nắm giữ chúng sinh trong một vùng cảnh giới.

Phương Minh thấy hắn nhìn ngây người, sau đó chậm rãi vẫy tay, thanh Long Cốt Kiếm từ từ bay về phía tộc trưởng Hùng tộc, rồi từ từ đáp xuống tay hắn.

Ngay khi nó nằm trên tay, tộc trưởng Hùng tộc cảm nhận được thần lực cường đại không bị gò bó đó.

Ngay sau đó Phương Minh nói: "Hãy nhớ, Long Cốt Kiếm bên trong có tiên khí kiêu ngạo, không phải người bình thường có thể điều khiển được.

Ta nhìn trúng ngươi, trong cơ thể ngươi có một loại khí chất như vậy.

Có khả năng có thể điều khiển được, vì vậy giả sử có thời gian, ngươi nên có thể hoàn toàn nắm giữ nó, đến lúc đó luyện tập sẽ đắc tâm ứng thủ." Tộc trưởng Hùng tộc hoàn hồn sau khi nghe Phương Minh nói một hồi, lập tức nước mắt lưng tròng, ngay lập tức quỳ xuống dập ba cái đầu, nói với Phương Minh: "Cảm tạ Phương huynh đệ đại ân đại đức, ta vô cùng cảm kích, kiếp này làm trâu làm ngựa nhất định sẽ báo đáp." Nói xong vẫn quỳ gối không dậy.

Phương Minh đỡ hắn dậy, nói: "Không cần khách khí như vậy, dù sao giữa ta và ngươi có ân tình, ta phải bày tỏ lòng cảm tạ của ta.

Yên tâm đi, nếu có những nơi cần ta giúp đỡ.

Ta nhất định sẽ giúp đỡ, nhưng nếu sau này ngươi lên làm minh chủ võ lâm, hoặc xưng bá một vùng địa khu, ta muốn ngươi hứa với

ta một chuyện.” Tộc trưởng Hùng tộc: “Ngài cứ nói đi, ta nhất định lên đao sơn xuống biển lửa, vào sinh ra tử cũng không từ.

Chỉ cần có thể giúp tộc nhân ta chấn hưng, vậy ta nhất định sẽ vô cùng cảm ơn.

Ta dám lấy nhân cách ra đảm bảo.” Phương Minh: “Ta muốn vùng địa khu mà ngươi muốn, khí lực quá nặng, chúng sinh lầm than quá nhiều, căn bản không có chút sinh cơ nào.

Vì vậy ta hy vọng nếu ngươi có thể nắm quyền quản lý một vùng địa khu, có thể mang đến một tia sinh cơ.

Ý ta là không được phép để chúng sinh lầm than nữa, loại luận võ như thế này, cũng sẽ không còn nữa.

Ta nghe nói khi Hổ tộc nắm quyền, đã tàn hại người dân, đối với các tộc nhân cũng có một số bức hại.

Ngươi hiểu ý ta không?

Phế bỏ chế độ luận võ này, sau đó phát triển hài hòa một vùng địa khu, ngươi có năng lực đó không?” Tộc trưởng Hùng tộc suy nghĩ một chút, nói: “Yên tâm đi, nếu ta có thể xưng bá, vậy ta nhất định sẽ phát triển vùng đất này một cách hài hòa, không như Hổ tộc hoành hành bá đạo, tàn hại sinh linh.

Ta cũng không phải loại người tà ác đó, tộc nhân của ta đều tôn sùng hòa bình, sau đó luyện võ tu thân dưỡng tính.” Phương Minh: “Vậy được, ta yên tâm rồi.

Chờ xem đi, bá chủ chắc chắn là của ngươi, nếu không phải, ta cũng sẽ giúp ngươi giành lấy.” Đang nói chuyện, từ xa truyền đến một tiếng chiêng, sau đó mọi người đều đi về một hướng.

Tộc trưởng Hùng tộc: “Đại hội khai mạc rồi.

Chúng ta mau đi thôi, ta đoán yêu tộc ở phía trước đều đã đến đó rồi, mọi người an tọa, sau đó bắt đầu luận võ.

Lần này ta cũng đã chuẩn bị, ta tin nhất định có thể giành được thắng lợi cuối cùng.

Nếu có ngài giúp ta thoải mái, vậy ta càng có thêm tự tin.

Trận đấu này ta thế tất có thể giành được, đến lúc đó ta nhất định sẽ cố gắng, biến một nơi cỏ cây không mọc thành một nơi mà mọi người có thể cùng nhau phát triển.

Vì vậy làm phiền Phương huynh đệ có thể giúp đỡ ta." Phương Minh cũng nói: "Yên tâm đi, mọi chuyện cứ để ta lo." Nhưng ở một nơi khác, người của Lộc tộc đang liên minh với một tộc nhân khác, bí mật mưu đồ một chuyện lớn.

Cùng với tiếng chiêng trống vang lên, cuộc thi đấu chính thức mở màn.

Chương 611

Toàn bộ đại hội tuy lấy số đông yêu tộc làm người tham gia, nhưng cảnh tượng hoành tráng không thua kém bất kỳ cuộc thi đấu lớn quy mô hoàng gia nào, bên trong cũng không phải chỉ có những nhân sĩ chính quy trong tộc.

Hơn nữa còn có một số người từ ngũ hồ tứ hải, tứ phương tám hướng đến, mỗi người đều có bản lĩnh riêng, thân mang tuyệt kỹ, lĩnh ngộ những kỹ xảo siêu phàm xuất chúng, vì vậy đến đây để lập công, tiện thể tìm một chủ gia tốt.

Nếu có thể tìm được một gia tộc khá mạnh, sau đó thành công trở thành gia thần của gia tộc đó, vậy thì có thể trở thành một nhân vật lừng lẫy một thời, xuất đầu lộ diện, vang danh thiên hạ không thành vấn đề.

Chính vì vậy, cơ hội nổi danh đang ở ngay trước mắt, nên tất cả mọi người đều coi trọng cuộc thi đấu lớn lần này, đều đang nỗ lực tìm kiếm những gia chủ phù hợp, sau đó muốn dựa vào việc kéo bè kết phái, làm quen thân thiết, để có thể gia nhập đại gia tộc.

Phương Minh nhanh chóng đi theo tộc trưởng Hùng tộc đến vị trí của hắn rồi ngồi xuống, nhìn xung quanh mấy đại gia tộc, từng người đều mang lòng quỷ quái, trông có vẻ thân thiện chào hỏi, nhưng thực tế trong lòng không biết đang nghĩ gì, thật sự âm hiểm.

Bởi vì Phương Minh có thể cảm nhận được qua ánh mắt của chúng là không thiện ý, nên có thể cảm thấy bữa tiệc này, trận đấu này chắc chắn ẩn chứa huyền cơ khác, cũng có thể ẩn chứa sát cơ.

Khi ánh sáng giao nhau, mấy vị đại gia tộc đang hàn huyên, một yêu quái mặc tử bào lẳng lặng tiến đến bàn của Phương Minh.

Yêu quái đó trông khá tuấn mỹ, không nhìn Phương Minh mà nhìn tộc trưởng Hùng tộc.

Hắn nói với tộc trưởng Hùng tộc: "Không sao chứ, đại ca, người Ưng tộc của đệ cũng đã đến rồi.

Đến để cổ vũ đại ca, mong đại ca có thể giành được quán quân luận võ.

Sau đó đánh đuổi bạo quân Hổ tộc đi, vùng đất này cuối cùng cũng có thể đón nhận sự yên bình rồi, chúng ta đều có thể, đều có thể tiến hành tu luyện một cách công bằng chính trực, đúng không?" Tộc trưởng Hùng tộc: "Cái đó thì không chắc, nhưng năm nay ta có lòng tin.

Dù sao ta cũng có một vị thế ngoại cao nhân giúp đỡ, công lực của huynh đệ ấy còn trên tất cả những người có mặt ở đây.

Không giấu gì, ta hiện đang vạch ra kế hoạch, sau đại thắng của chúng ta, sẽ làm thế nào để thiết lập một số chế độ hòa bình ổn định, duy trì sự phồn vinh cho vùng đất của chúng ta." Tộc trưởng Ưng tộc: "Thế ngoại cao nhân?

Chưa từng nghe nói vị cao nhân đó có chỗ nào lợi hại?

Có thể cho đệ được kiến thức không?

Đệ cũng muốn làm quen, mong huynh trưởng có thể dẫn tiến, đệ đây không thể không cảm kích." Tộc trưởng Hùng tộc: "Vậy thì tốt rồi, ta đang giới thiệu đây.

Mọi người đều đã đến, đều làm quen trước đi, để ta giới thiệu.

Phương Minh, Phương huynh đệ của ta, chính là vị thế ngoại cao nhân đó.

Đạo lực căn bản như thần tiên, tất cả mọi người ở đây đều không

thể sánh bằng.

Huynh đệ có chân khí cường đại, nếu có huynh đệ ở đây, ta quả thật như có thần trợ, hoàn toàn có thể nắm chắc phần thắng trong trận luận võ sắp tới." Hắn quay người lại phía Phương Minh nói: "Phương huynh đệ khỏe.

Đây là một huynh đệ khác của ta, tộc trưởng Ưng tộc.

Trước đây ta có giao tình với hắn, ta đã cứu mạng hắn.

Hiện tại hắn cũng nằm trong top 50 xếp hạng, thế lực hùng mạnh.

Không chỉ vậy, hắn còn luyện được một thân bản lĩnh tốt.

Quan hệ với ta cũng luôn gần gũi, vẫn luôn giúp ta nâng cao địa vị của mình, là một huynh đệ tốt của ta.

Làm quen đi!" Phương Minh khoanh tay vái chào, sau đó hơi khom lưng, nói với tộc trưởng Ưng tộc: "Tại hạ Phương Minh, vì trên đường ngẫu nhiên gặp tộc trưởng Hùng tộc, ra tay tương trợ, nên trong lòng cảm kích, sau đó muốn giúp một tay, giúp huynh ấy giành được quán quân luận võ.

Hạnh ngộ hạnh ngộ." Tộc trưởng Ưng tộc cười lớn: "Phương huynh đệ à!

Không giấu gì, ngay từ khi ta bước vào, ta đã thấy huynh đệ không phải người phàm, trong cơ thể ẩn chứa đạo lý phi phàm, sau đó công phu Đạo gia của huynh đệ nhất định phi thường lợi hại, tuy ta luyện một số công pháp Phật gia.

Nhưng đã là huynh đệ của đại ca tộc trưởng Hùng tộc, vậy thì ta cũng không cần khách sáo, huynh đệ của ngươi cũng là huynh đệ của ta, ta là tộc trưởng Ưng tộc.

Bây giờ chúng ta đã quen biết rồi, sau này có cần giúp đỡ, cứ việc

mở lời đi.” Phương Minh không ngờ tộc trưởng Ưng tộc lại là người hào sảng như vậy, thế là hắn cũng cười lớn: “Không ngờ tộc trưởng Ưng tộc lại là người hiểu chuyện, nhiệt tình hiếu khách như vậy, không vì ta tu luyện Đạo gia công phu mà có thành kiến.

Đúng vậy, bạn của Hùng đại ca là bạn của ta, vậy thì hôm nay chúng ta cùng nhau cổ vũ đại ca, giúp huynh ấy giành được quán quân luận võ, thấy thế nào?” Hắn lại quay sang tộc trưởng Hùng tộc nói: “Vậy tốt rồi, có hai vị huynh đệ tốt giúp đỡ, ta tin trận luận võ này ta chắc chắn sẽ thắng.

Hổ tộc cuồng vọng, hôm nay là ngày ngươi phải bước xuống thần đàn, ta muốn ngươi ghi nhớ ngày này!” Sau đó hai người gật đầu với nhau, trở về chỗ vừa nãy.

Cuộc thi đấu sắp bắt đầu, hai người đi lên đài, mặt mày hồng hào, sau lưng đều mọc một đôi cánh, trông giống một số yêu quái yếu ớt, chưa tu luyện thành hình.

Hai người đều có vóc dáng nhỏ bé, có lẽ là một nam một nữ, chính xác hơn là một hùng (đực) một thư (cái).

Hai người đứng trên một lôi đài, sau đó nhìn xuống các loại yêu tộc bên dưới, chủ trì cuộc thi đấu lôi đài này.

Trong đó, người nam còn nhìn xuống các gia tộc lớn bên dưới, sau đó mở miệng nói: “Hoan nghênh đến với đại hội luận võ lần này.

Chỉ là quy tắc đại hội luận võ thì mọi người đều biết rồi, ta cũng không cần nói rõ nữa, quy tắc cũ, tiêu chuẩn cũ.

Vì vậy bây giờ cho phép ta tiến hành giải thích một số nội dung chi tiết.

Chương 612

Hy vọng mọi người có thể phối hợp, đừng phá vỡ chế độ của cuộc thi đấu lớn này, chúng ta phải dốc toàn lực duy trì sự hài hòa của vùng đất này.

Mọi người đều biết, năm mươi năm trước, trên vùng đất này tập trung đủ loại yêu ma quỷ quái, thậm chí có cả người.

Đương nhiên, khi những con người đó bị tàn sát hết, mọi người đều bắt đầu tranh giành địa bàn tài nguyên, nhưng đã dẫn đến một loạt các cuộc chiến tranh, khiến mọi người sống không yên, cảnh tượng lúc đó có thể nói là máu chảy thành sông, tối tăm mù mịt.....” Phương Minh đang ngồi bên dưới, nghĩ thầm: “Cái tên chủ trì này thật lắm lời.

Chút tư lịch, thứ của năm mươi năm trước chưa chắc đã thấy tận mắt, mà nói cứ như mình đã tận mắt chứng kiến.

Nói vậy, nếu năm mươi năm trước thật sự là như vậy, thì chế độ luận võ hiện tại cũng có thể hiểu được.

Chắc chắn là vì muốn khống chế một địa phương nhất định, mà lại không thể quá buông thả gia tộc, bởi vì một khi quá buông thả, vô hình trung sẽ bị tiêu diệt.

Để tránh gia tộc bị diệt vong, nên mới thực thi chế độ này.” Trong vô thức, người nam kia đã nói xong những gì cần nói, một đống dài dòng, Phương Minh cũng không nghe rõ?

Cũng không chú ý?

Căn bản cũng không biết gì?

Lúc này, nữ chủ trì cũng lên tiếng: “Được rồi, ta không nói nhiều, vừa nãy nghe quá nhiều lời vô nghĩa rồi, xem ra trong lòng các vị khán

giả cũng bắt đầu có chút sốt ruột rồi đúng không?

Ta cũng hơi sốt ruột rồi, vậy thì chúng ta không nên chậm trễ nữa, bắt đầu giai đoạn cuối cùng của ngày hôm nay, chính thức luận võ.

Trước hết, ta sẽ dùng phương thức bốc thăm để chọn ra hai ứng cử viên của hai gia tộc đầu tiên sẽ tiến hành luận võ, để ta xem nào." Nói xong, có một người bưng một cái hộp nhỏ đi vào.

Trên cái hộp nhỏ đó có một cái lỗ, chắc chắn là dùng để bốc thăm, sau đó nữ chủ trì đưa tay vào lấy ra hai mảnh giấy.

Trên mảnh giấy đó viết tên hai người và tên hai gia tộc, như vậy tiện cho việc phân biệt, cũng tiện cho việc ghi lại kết quả thi đấu cuối cùng.

Người nam chủ trì nhìn xong, trên mặt lộ ra vẻ kinh hỉ, như thể đang nói với khán giả một điều, mọi người không thể không xem, vô cùng hấp dẫn, tuyệt vời.

Phương Minh cũng biết vẻ mặt đó, cũng là đang câu kéo sự chú ý của mọi người, muốn tạo ra một số kèo cá cược.

Ngay sau đó hắn lớn tiếng hô to vào trong trường: "Hai vị, Hùng Bá Thiên của Hùng tộc và Lang Vô Tâm của Lang tộc!" Lời này vừa nói ra, bên dưới lập tức ồ lên một tiếng xì xào, bởi vì mọi người đều biết, Hùng tộc là một trong mười đại gia tộc hàng đầu trong vùng này, cao thủ vân tập, xuất hiện không ngừng.

Là một gia tộc lão làng có tư lịch thâm hậu.

Nhìn sang bên Lang tộc, người của Lang tộc tuy gần đây mới quật khởi, chen chân vào top 10, nhưng cũng chỉ xếp hạng cuối cùng trong top 10.

Vì vậy, mọi người đều phổ biến đánh giá cao Hùng tộc sẽ thắng.

Nhưng người của Lang tộc âm hiểm xảo trá, hung tàn vô cùng.

Một khi bị phát hiện sơ hở, có thể sẽ tấn công đến chết, tuyệt đối không nương tay, tâm ngoan thủ lạt, độc ác đến cực điểm.

Vì vậy, khi Hùng Bá Thiên sắp ra trận, tộc trưởng Hùng tộc nói với hắn: "Nghe đây, phải đề phòng chút, chúng có thể dùng âm chiêu, chú ý phần dưới, đừng để bị chướng nhãn pháp mê hoặc.

Bọn người Lang tộc dã tâm này chắc chắn đã chuẩn bị kỹ lưỡng, không thể hoàn thiện hơn được nữa, nhất định sẽ giấu sẵn một số âm chiêu để khi tình huống nguy cấp, chắc chắn sẽ chó cùng rứt giậu, sử dụng một số thứ khá nguy hiểm, phải cẩn thận đó, đừng quá khinh địch, nghe rõ chưa?" Sau khi người của Lang tộc bước ra, những người bên dưới đều lộ ra nụ cười xấu xa, như thể đang mưu đồ một số điều không tốt, như thể sắp thắng trận vậy, hoàn toàn không sợ Hùng tộc, mặc dù Hùng tộc là một trong mười đại gia tộc hàng đầu.

Thậm chí là năm đại gia tộc hàng đầu, chúng cũng không hề sợ hãi, ngược lại như đang bí mật mưu đồ điều gì đó.

Điều này khiến Phương Minh có chút nghi ngờ, vì sao Hùng Bá Thiên lại phải lo lắng, nhưng hắn chọn tĩnh quan kỳ biến, xem xem chúng có quan hệ gì, xem xem trong hồ lô của chúng bán thuốc gì?

Hai người hiện tại đường đường chính chính đứng trên đài luận võ.

Lôi đài tuy không lớn, nhưng cũng đủ cho hai người đại triển thân thủ.

Phương Minh đứng dưới đài quan sát, ngấm ngầm theo dõi động tĩnh bên Lang tộc, đặc biệt là Lang Vô Tâm trên đài.Chẳng bao lâu, hai người giao thủ, bắt đầu đánh đấm.

Hùng Bá Thiên dùng nội lực cường đại chống đỡ những cú quyền

nhanh của Lang Vô Tâm.Ai ngờ Lang Vô Tâm không hề giảm bớt thế công, ngược lại liên tục ra những đòn hiểm vào các yếu huyệt của Hùng Bá Thiên như mắt, cổ họng và tim.

Những chỗ này đều là những vị trí trí mạng, nếu lỡ không phòng thủ được một chỗ nào đó, thì sẽ mất mạng.Trong lòng Phương Minh nghĩ: "Hùng Bá Thiên có nội lực như vậy cũng thật kinh người, nhưng thằng cha kia đúng là quá độc ác, chiêu nào cũng nhắm vào chỗ hiểm.

Cứ nhằm vào mệnh môn đối phương thế kia thì còn luyện võ làm cái quái gì nữa?

Rõ ràng là muốn lấy mạng người ta, lẽ nào mục đích cuối cùng của luận võ là giết đối phương sao?"Phương Minh không kìm được quay đầu, hỏi Hùng tộc tộc trưởng: "Hùng tộc tộc trưởng, huynh đệ có một chuyện không rõ, muốn ngài chỉ điểm." Hùng tộc tộc trưởng đáp: "Huynh đệ khách khí rồi, cứ việc nói thẳng, ta chắc chắn sẽ biết gì nói nấy, nói hết không giữ lại gì cả!"Phương Minh nói: "Thế này, vừa rồi ta thấy công lực của Hùng Bá Thiên cường đại, hoàn toàn thắng Lang Vô Tâm của Lang tộc, là một sự tồn tại siêu việt về nội lực, người sáng mắt một chút là có thể thấy ngay.

Nhưng sao lại cấp tư cách cho tên Lang Vô Tâm kia?

Cái thằng Lang Vô Tâm này thủ đoạn vô cùng độc ác, rõ ràng muốn công kích mệnh môn của người ta.

Phải biết rằng nếu một khi đắc thủ, đó là chuyện liên quan đến tính mạng người ta đấy.

Ta muốn hỏi, chúng ta luôn có cái chế độ này sao?

Phải giết người ta mới xong ư?

Chương 613

Nếu vậy, chẳng phải sẽ thảm khốc và tàn nhẫn như những cuộc tàn sát lẫn nhau năm mươi năm trước sao?"Hùng tộc tộc trưởng nghe xong thở dài một hơi: "Huynh đệ quả thật có điều không biết, hãy nghe ta kể cặn kẽ.

Kỳ thực luận võ không nhất định phải giết người.

Chỉ cần đánh cho đối phương phục hoặc đánh phế đều được, nhưng cũng không phải là điều ta muốn thấy.

Dù sao thì ai cũng không muốn người trong gia tộc của mình bị thương, hoặc bị giết chết, như vậy thì càng được không bù mất, bởi vì lực lượng của các gia tộc vốn không có bao nhiêu người.

Nếu bị tổn thương, vô nghi là một tổn thất khá lớn.

Nhưng cũng chính vì điểm này, nên hai bên đều sẽ vô cùng liều mạng để dồn đối phương vào chỗ chết.

Bởi vì đánh chết đối phương không chỉ có nghĩa là đánh bại, giành chiến thắng trận đấu, mà còn mang đến tổn thất lớn cho gia tộc đối phương, khiến thực lực gia tộc đó suy yếu, đó chính là điều gia tộc đối phương muốn.

Cho nên chiêu chiêu trí mạng đều là chuyện mà mỗi gia tộc sẽ làm.

Điều khiến ta đau lòng nhất là năm đó con trai ta đã chết trong trận luận võ như vậy, mà ta lại vô năng vi lực."Khi đó, ánh mắt của Hùng tộc tộc trưởng lại lóe lên tia lệ quang.

Phương Minh nói: "Yên tâm đi, sau khi ta đi, ta tin rằng chuyện như vậy sẽ vĩnh viễn không bao giờ xảy ra nữa."Hùng tộc tộc trưởng vẫn thở dài một hơi: "Chỉ mong là vậy, hiện tại ta chỉ cầu Hùng Bá

Thiên có thể bình an trở về.”Thực ra khi quay lại võ đài thì thấy hai người trên lôi đài đang đánh nhau khó phân thắng bại, vô cùng quyết liệt, không phân rõ địch ta.

Từng trận cuồng phong thổi tới, khiến khán giả bên dưới liên tục hò reo cổ vũ.Phía Lang tộc.

Thấy Lang Vô Tâm công kích mãi không hạ được, lập tức trong lòng có chút sốt ruột, biểu cảm của từng người đều trở nên nghiêm nghị.Hùng Bá Thiên vẫn ung dung, từng chiêu từng chiêu hóa giải chiêu thức của đối phương, từ từ hóa giải những đợt tấn công mãnh liệt của đối phương, biến chúng thành những chiêu thức nằm trong dự liệu của mình.Chỉ thấy tên Lang Vô Tâm có chút tức giận lồng lộn.

Công pháp của hắn cũng bắt đầu trở nên dùng sức hơn, hiểm độc hơn, không chỉ công kích vài yếu huyệt của Hùng Bá Thiên, mà trong lúc tấn công, hắn còn dùng lời lẽ lăng mạ Hùng Bá Thiên để khiến hắn lộ ra sơ hở.Hùng Bá Thiên tuy võ công cao cường, nhưng khó nhẫn nhịn lời lẽ vũ nhục.

Hắn ta thực sự không thể nhịn được nữa, liền trực tiếp một bước lao lên, muốn một quyền kết liễu Lang Vô Tâm, nhưng lại bị đối phương coi đó là sơ hở.Tên Lang Vô Tâm nắm bắt sơ hở khi hắn vung quyền, liền hạ thấp thân mình, lao lên một quyền đánh vào nách hắn.

Cú quyền đó chứa không ít lực, lập tức khiến Hùng Bá Thiên mất trọng tâm, ngã xuống lôi đài.Nhưng Hùng Bá Thiên cố nén đau đớn đứng dậy.

Dưới đài, Hùng tộc tộc trưởng tay nắm chặt tay vịn ghế, run rẩy kịch liệt, đang lo lắng cho Hùng Bá Thiên.

Phía Lang tộc thì vang lên một trận hoan hô cổ vũ.Lang Vô Tâm không dừng tay ở đó, hắn ta muốn liên tục tấn công, hơn nữa thế công còn mãnh liệt hơn vừa rồi, chiêu nào cũng nhằm vào đầu Hùng Bá

Thiên mà đánh.

Hùng Bá Thiên có chút không chống đỡ nổi, lúc này Phương Minh nghĩ bụng: "Đến lúc ta phải ra tay trong bóng tối rồi."Khi Lang Vô Tâm của Lang tộc định quay người đá một cước, rồi dùng hết toàn bộ đạo lực và khí lực để đá vào đầu Hùng Bá Thiên, Hùng Bá Thiên đã không còn sức chống đỡ, đang chuẩn bị đón nhận đòn tấn công đó.Nhưng Phương Minh chắc chắn sẽ không để hắn ngã xuống.

Phương Minh lén lút trong tay xoay một viên đá nhỏ.

Viên đá đó xoay nhanh, cứ như một ngôi sao băng vậy.

Rồi khi chân Lang Vô Tâm sắp đá vào đầu Hùng Bá Thiên, Phương Minh nhanh chóng ném viên đá trong tay ra, cú ném này thật không thể đùa được, về cơ bản đã tránh khỏi tầm mắt của tất cả khán giả có mặt, bao gồm cả các cao thủ trong các đại gia tộc.

Rồi thần không biết quỷ không hay, viên đá đánh trúng chân của Lang Vô Tâm, cái chân đó lập tức nổ tung.Từng mảnh thịt xương mơ hồ vương vãi trên lôi đài.

Mọi người đều chưa kịp hoàn hồn, không biết chuyện gì đã xảy ra?

Nhưng sau một khoảng lặng, ngay sau đó là tiếng Lang Vô Tâm kêu thảm thiết.

Tiếng kêu thảm đó bi thảm vô cùng, vang vọng khắp trời xanh.Rõ ràng hắn đã thua, nhưng không rõ thua dưới tay ai.

Rõ ràng dưới đài có người ra tay trong bóng tối, nhưng không rõ ai lại to gan như vậy, dám ra tay bí mật, tránh khỏi mọi tai mắt của mọi người, bao gồm cả các cường giả.

Tất cả những người có đạo lực như vậy, chắc chắn không phải người thường.Đương nhiên lúc này hắn sẽ không nghĩ tới những điều

đó, hiện tại chân của hắn đã không còn, tất cả đau đớn truyền khắp toàn thân hắn, cứ như một phế nhân, nằm trên mặt đất, ôm lấy cái chân phải tàn phế mà kêu gào thảm thiết.

Cảnh tượng đó, vừa đẫm máu vừa khôi hài, trong bi ai lại còn sót lại một tia tàn khốc.Trong thế giới cá lớn nuốt cá bé, ai sẽ đồng tình với ai?

Lang tộc tộc trưởng cũng chỉ phất tay ra hiệu người mang hắn xuống, mà không có gì thêm.

Thậm chí một tia bi thương cũng không có.

Lang tộc tộc trưởng đương nhiên hiểu có người đã ra tay trong bóng tối, nhưng dường như hắn không muốn gây chuyện, có vẻ như đang che giấu, muốn đợi thêm một chút rồi mới ra tay.Phương Minh thấy đối phương đã không gây sự, thì ta cũng chẳng việc gì phải gây chuyện làm gì.

Cứ thế tĩnh quan kỳ biến vậy.

Hắn không nói gì, từ từ ngồi xuống.Rồi, giải đấu luận võ lớn vẫn tiếp tục diễn ra, không vì những chuyện tàn nhẫn đẫm máu vừa xảy ra mà dừng lại.

Khi Hùng Bá Thiên trở về, Hùng tộc tộc trưởng hỏi: “Sao lại không giữ được bình tĩnh?

Ra tay nhanh như vậy lại để lộ sơ hở?”Hùng Bá Thiên kéo lê thân thể mệt mỏi, rồi dùng giọng điệu vô cùng yếu ớt nói: “Tôi không biết nữa, hắn cứ lăng mạ, hắn cứ Tổ trưởng Tổ trưởng một tiếng Hùng Miêu, có vài lời thậm chí không lọt tai, còn nói muốn giết hết chúng ta, diệt sạch Hùng tộc.

Lời như vậy tôi nhịn sao được?

Lúc đó tôi tức quá định tát cho hắn một cái bạt tai, khụ khụ...”Lời

còn chưa nói xong, hắn đã bắt đầu ho.

Vì vậy Hùng tộc tộc trưởng nói với hắn: “Trước hết đừng nói lung tung nữa, mau xuống dưới tĩnh dưỡng cho tốt, những chuyện còn lại cứ giao cho ta đi.”Lúc này người chủ trì bắt đầu lên đài thông báo, vì trận đấu trên lôi đài, và Hùng Bá Thiên lại bị trọng thương, nên Hùng tộc tộc trưởng sẽ chọn người tiếp tục tham gia trận đấu lôi đài.

Chương 614

Ngay sau đó, đối thủ của Hùng tộc là Lộc Sơn của Lộc tộc.Sau đó Hùng tộc cũng cử ra một người của mình.

Hùng tộc tộc trưởng đối với họ đều rất yên tâm, bởi vì trong Hùng tộc không có kẻ yếu, tất cả đều là những người được tinh chọn kỹ càng, những người còn lại ở trong nhà để bảo vệ gia tộc.Lúc này Phương Minh không xem trận đấu trên đài, mà đang suy nghĩ về một số chuyện khác.

Đó là vì vừa rồi Hùng Bá Thiên nói Lang tộc muốn diệt sạch Hùng tộc, lời này có thể là thật, bởi vì nếu muốn liên thủ với các yêu tộc khác thì cũng không phải là không thể.Cho nên hiện tại phải đề phòng mới được.

Lúc này nhìn lên lôi đài.

Người Lộc tộc kia đang dốc hết toàn lực tấn công người Hùng tộc.

Cái vẻ hung hăng đó, y hệt như người Lang tộc.Sau đó họ vẫn chiến đấu vô cùng quyết liệt, không phân cao thấp.

Đang đánh nhau, khi sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào lôi đài, bỗng nhiên có một nhóm người vây quanh phía sau Hùng tộc.Phương Minh lập tức cảm thấy không ổn.

Kết quả không nằm ngoài dự đoán, trên lôi đài đột nhiên xuất hiện một người của Lang tộc, sau đó người Lang tộc đó và Lộc Sơn của Lộc tộc liên thủ đá người Hùng tộc xuống lôi đài.Những người phía sau Hùng tộc cũng bị vây thành một vòng, đẩy Hùng tộc vào thế hạ phong.Phương Minh và Hùng tộc tộc trưởng lúc này mới hiểu ra, thì ra đã trúng bẫy của Lang tộc và Lộc tộc.

Phương Minh thầm nghĩ: “Chắc chắn là Lang tộc và Lộc tộc đã thông đồng từ trước.

Nhưng cái giải đấu lớn truyền thống này, sao lại không màng đến thể diện gia tộc khác?

Đột nhiên vào thời điểm mấu chốt lại vây hãm, lẽ nào hai gia tộc vì lợi ích của mình mà có thể làm càn như vậy sao?

Chẳng lẽ không sợ Hùng tộc có liên minh với các gia tộc khác sao?

Ví dụ như Ưng tộc ban đầu kia?”Thì ra, những tộc nhân khác đều đã uống trà mà họ vừa rót xuống.

Một giọng nói hùng hậu vang lên: “Chúng ta đã đợi rất lâu rồi, các ngươi có biết không?”Hùng tộc tộc trưởng định thần nhìn kỹ, thì ra là Hổ tộc tộc trưởng dẫn theo nhân mã của mình, đang đứng trước mặt hắn.“Ngươi biết tại sao không?

Ta có thể thẳng thừng nói cho ngươi biết, ta đã đợi ngày này lâu lắm rồi.

Ân oán giữa chúng ta nên có một kết thúc, không chỉ là giữa đời ta mà còn liên quan đến cả gia tộc ta.

Những gia tộc đó, tuy ý chí kiên cường, nhưng vẫn không đánh lại được ta.

Huống hồ ta đã liên hợp với hai gia tộc đều có thù oán với ngươi.

Hiện tại cục diện đã định rồi, ngươi có bản lĩnh trời đại cũng vô lực hồi thiên.

Cho nên ta khuyên ngươi hãy buông vũ khí, ngoan ngoãn chịu chết, đừng chống cự vô vị.

Ngươi là người thông minh, ta sẽ không để ngươi phải chịu đựng những đau đớn khó lòng chịu nổi trước khi chết.

Thúc thủ chịu trói, ta sẽ cho ngươi một kết cục thể diện, không tốt sao?" Hổ tộc tộc trưởng đứng ra hung hăng ngang ngược nói.Hùng tộc tộc trưởng không nhanh không chậm nói: "Hừ, một lũ cấu kết với nhau làm điều xằng bậy này, đáng tiếc cho cái danh đại gia tộc có đầu có mặt!

Ngươi đã rắp tâm với ta không phải một hai ngày rồi phải không?

Lại dám bỏ độc vào trà, khiến tất cả đều ngủ gật, mê man, rồi dễ bề ra tay.

Chẳng lẽ ngươi không tự mình quan sát Hùng tộc ta chưa từng uống bất kỳ trà nước nào của các ngươi sao?

Để đề phòng bị hạ độc, vậy mà ngươi lại ra tay với các gia tộc khác, vì sao lại ra tay?

Bởi vì thủ đoạn của ngươi quá vô sỉ, quá hạ lưu, không dám để các đại gia tộc khác chứng kiến, rồi chê cười sao?

Ngươi ở đây lớn tiếng khoe khoang, muốn ta thúc thủ chịu trói, Hùng tộc ta tuy lực lượng không đủ cường đại, nhân số cũng không nhiều, nhưng mỗi người đều là xương cứng, không thể khuất phục.

Vĩnh viễn cũng đừng hòng khiến ta cúi đầu xưng thần!

Ân oán của chúng ta quả thực nên có một kết thúc, điểm đó, ngươi nói đúng.

Nhưng ngươi lại dám dùng những chiêu thức hạ đẳng như vậy, ta từ tận đáy lòng khinh thường!

Hổ tộc cũng là một gia tộc sao?

Ta không thèm để vào mắt!

Lang tộc, Lộc tộc, đều là cái thá gì!

Thật sự nghĩ ta để các ngươi vào mắt sao?

Ta dám chắc nếu ngươi không đánh ngất tất cả các gia tộc có mặt ở đây, thì họ nhất định sẽ đứng về phía ta, căn bản sẽ không làm bất cứ điều gì, mà chỉ nhìn các ngươi cấu kết làm điều xằng bậy.

Một gia tộc rác rưởi nổi tiếng với những thủ đoạn hạ đẳng, đánh với các ngươi, ta còn sợ bẩn tay, thật sự quá làm ta mất mặt rồi!"Lang tộc tộc trưởng cười lạnh một tiếng: "Đúng là chết đến nơi còn cứng miệng.

Không thấy sông Hoàng Hà không từ bỏ ý định, không thấy quan tài không đổ lệ.

Chương 615

Hiện tại thì sao?

Chúng ta ba chọi một.

Đúng là, Lang tộc và Lộc tộc ta đều không mạnh bằng gia tộc các ngươi, thế lực gia tộc các ngươi còn xa mới bằng.

Nhưng các gia tộc chúng ta đều có một điểm chung, đều có thù với các ngươi.

Nhớ trước đây gia tộc các ngươi đã giết đại đệ tử của gia tộc ta và tiểu đồ đệ được Lộc tộc tộc trưởng sủng ái nhất.

Được rồi, hai gia tộc chúng ta liên hợp cũng không đối phó được ngươi, nhưng nghìn sai vạn sai không nên giết con trai ruột của Hổ tộc tộc trưởng.

Cho nên động cơ báo thù của ta đối với ngươi, cũng không cần nói nhiều, ta không rảnh bận tâm đến bất kỳ ân oán nào với gia tộc ngươi.

Sau hôm nay, toàn bộ Quần Yêu Sơn trong yêu giới căn bản sẽ không có chỗ đứng cho ngươi, cũng sẽ không còn một gia tộc nào, gia tộc ngươi sẽ biến mất trong lịch sử, bị chôn vùi, trở thành một đống bụi trần, chờ xem!"Lộc tộc tộc trưởng phẫn nộ nói: "Đúng, không sai!

Nợ máu phải trả bằng máu cho tiểu đồ đệ được ta sủng ái nhất!

Hôm nay ta sẽ vứt thi thể của các ngươi ở đây, ai cũng đừng hòng chạy thoát!

Ta muốn dùng máu và đầu của các ngươi để tế điện tiểu đồ đệ của ta!"Hổ tộc tộc trưởng lúc này cũng lên tiếng: "Nghe thấy chưa?

Ba gia tộc chúng ta đều có thù không đội trời chung với các ngươi!

Hai người kia đều mất đi đồ đệ yêu quý, còn ta thì sao?

Ta mất đi đứa con trai yêu quý của mình, cho nên thù giết con, không đội trời chung!

Hôm nay nếu ta thả các ngươi đi, trời đất khó dung.

Mọi người mau kết thúc đi, ta đã chờ đến sốt ruột rồi, ta muốn tiễn tất cả các ngươi lên Tây Thiên!

Để các ngươi trở thành gia tộc chưa từng xuất hiện trong Quần Yêu Sơn của yêu giới.

Chỉ có hoàn toàn hủy diệt các ngươi, ta mới giải được mối hận trong lòng.

Nếu các ngươi muốn tử chiến, muốn đấu một trận của dã thú bị vây khốn, thì ra tay đi, ta ở đây chờ!"Hùng tộc tộc trưởng nói: "Miệng các ngươi cứ ra rả nói có thù không đội trời chung với ta, vậy luật lệ luận võ này là do ai đặt ra?

Rõ ràng là do các ngươi bỏ phiếu quyết định.

Hùng tộc ta từ đầu vẫn luôn muốn sống yên ổn không tranh chấp.

Khi bỏ phiếu quyết định luận võ, ta cũng đã bỏ phiếu phản đối, nhưng Hổ tộc ỷ đông người thế mạnh phi phàm, cứ khăng khăng muốn tiến hành luận võ.

Nhưng Hùng tộc ta không gây sự, cũng chưa bao giờ sợ sự.

Nếu các ngươi đã khiêu khích ta, vậy ta sẽ trả lại gấp bội.

Nhưng các ngươi không những không biết rút kinh nghiệm, mà còn được nước làm tới, cứ khăng khăng muốn dồn ta vào chỗ chết.

Mất đi người thân yêu, ta lại không đau lòng sao?

Đồ đệ của ta cũng bị giết chết.

Lúc đó thì sao?

Lúc đó chỉ vì luật lệ là như vậy, nên ta cũng đành bó tay.

Cho nên tất cả các ngươi đều ép ta.

Chờ xem, lần sau ra tay, Hùng tộc ta cũng quyết không nhượng bộ, cũng sẽ không chết."Phương Minh nghe xong, về cơ bản đã hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, và cũng hiểu được lịch sử của các yêu tộc ở Quần Yêu Sơn này.

Bởi vậy, một trận chiến e rằng khó tránh khỏi.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, điều động chân khí trong cơ thể, vận dụng khắp các kinh mạch.Đột nhiên, có người trong Lang tộc không giữ được bình tĩnh, muốn nhanh chóng giết vài người để gia tăng thế trận.

Hắn ta bất ngờ xông lên, chọn một người Hùng tộc, trực tiếp dùng một cú tảo đường thoái đá ngã.Tiếp đó hắn cưỡi lên người đó, rồi vung nắm đấm của mình.

Cú đấm đó định giáng xuống thật mạnh, một quyền đủ sức đánh nát đầu người Hùng tộc kia, bởi vì người Hùng tộc đó căn bản không hề phòng bị, nên e rằng không thể tránh được một quyền đó.

Nhưng nắm đấm lại không giáng xuống, mà dừng lại giữa không trung.Những người có mặt đều ngây người ra, vì thấy nắm đấm của người Lang tộc kia đang ở giữa không trung, nhưng cánh tay của hắn lại bị một bàn tay tóm chặt, không thể động đậy.

Bàn tay đó chính là tay của Phương Minh.Ban đầu, người của Lang tộc, Lộc tộc và Hổ tộc căn bản không hề nhận ra sự tồn tại của Phương Minh.

Phương Minh đã ẩn giấu tin tức của mình rất kỹ, chẳng khác gì người bình thường.

Chương 616

Nhưng khi hắn ra tay, mấy người đó đều kinh ngạc?

Người gia tộc họ chưa từng thấy một chiêu nhanh đến vậy, ngay cả Hùng tộc tộc trưởng cũng không hề nhận ra.Trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, căn bản không kịp phản ứng.

Thế mà vừa rồi Phương Minh một cái thuấn thân đã ở xung quanh hắn, rồi một chưởng giáng xuống lại tóm chặt cánh tay hắn, còn chứa đạo lực cường đại khống chế đạo lực của người Lang tộc kia?Cả loạt động tác đó cứ như trời sinh không tì vết, khiến mọi người có mặt đều trợn mắt há mồm.

Phương Minh cười nói: "Quả nhiên là đồ hạ đẳng, đúng là xứng danh!

Nhìn xem ngươi dùng chiêu thức gì kìa?

Lòng dạ hiểm độc, không chỉ chuyên đánh vào chỗ hiểm của người ta, mà còn đánh lén!"Lang tộc tộc trưởng đột nhiên nhìn Phương Minh, rồi hoàn hồn nói: "Ai thế?

Quần của ai rách mà để lộ ra thế kia.

Tên này là ai?

Nhìn tướng mạo bình thường, chắc chắn là một tên rác rưởi.

Vừa rồi đó là tất cả những gì ngươi học được trong đời sao?

Đừng ở đây làm trò cười, nếu không sẽ chết thảm, chết mà không biết chết thế nào đâu.

Ở đây mỗi người chúng ta đều mạnh hơn ngươi.

Dựa vào ngươi ư?

Có bản lĩnh thì cứ việc dùng hết ra đi!

Bất kỳ ai có mặt ở đây cũng có thể dạy dỗ ngươi.

Ta đang không biết nên giết ai trước đây, vậy thì bắt đầu từ ngươi đi!

Phải biết rằng..."Lời của Lang tộc tộc trưởng còn chưa dứt, trong không khí đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Sau đó mọi người đều kinh ngạc tột độ trước cảnh tượng tiếp theo.

Phương Minh trực tiếp nắm lấy tay của tên đệ tử Lang tộc kia, hơi dùng sức một chút, kết quả là bàn tay của tên đệ tử Lang tộc đó nổ tung, từng cục máu thịt rơi xuống đất.Sau đó, cả cánh tay đó vẫn nằm trên tay Phương Minh.

Ngay sau đó hắn ném cánh tay đó về phía Lang tộc tộc trưởng, lạnh lùng nói: "Hửm?

Vừa nãy ta không nghe rõ, giờ ngươi nói lại với ta lần nữa đi!"Tên đệ tử Lang tộc kia đau đến ngất lịm đi.

Lang tộc tộc trưởng hít một ngụm khí lạnh.

Hắn ta hoàn toàn không ngờ rằng, với chút bản lĩnh của Phương Minh, lại có thể đánh ngất một đệ tử.Nhưng vừa rồi chỉ là đánh ngất đệ tử, không thể chứng minh được gì cả.

Chỉ có thể chứng minh hắn có chút thực lực mà thôi.Nếu chỉ có chút thực lực thì vẫn không ăn thua gì.

Cho nên trong lòng Lang tộc tộc trưởng vẫn coi thường Phương Minh, cho rằng hắn chỉ gặp may, hoặc có chút thực lực nào đó, nhưng không thể làm nên đại sự, cũng không thể thay đổi cục diện hôm nay.Nhưng trong lòng Hùng tộc tộc trưởng lại hoàn toàn khác, hắn

cảm nhận được đạo lực cường đại trong cơ thể Phương Minh sắp bùng phát.Một khi sức mạnh đó bùng phát, chắc chắn sẽ kinh thiên địa khấp quỷ thần, nhất định sẽ khiến toàn bộ Quần Yêu Sơn long trời lở đất.Trong lòng, Hùng tộc tộc trưởng tuy cảm thấy hôm nay chắc sẽ không có chuyện gì, bởi vì có Phương Minh ở đây, nhưng đồng thời cũng cảm thấy Phương Minh hẳn sẽ có chút áp lực, vì dù sao đối diện là ba gia tộc.Thế lực của ba gia tộc đều không tồi, đặc biệt là Hổ tộc.

Hổ tộc luôn đứng đầu, điều đó không phải là không có nguyên nhân.

Công pháp của Hổ tộc có thể nói là cử thế vô song, thiên hạ vô địch.Ít nhất ở Quần Yêu Sơn, họ chưa từng gặp đối thủ.Hổ tộc tộc trưởng nói: "Tiểu tử ngươi ở đây khoe khoang công lực, hơi non một chút đấy.

Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào là sợ hãi, lúc đó đừng có tè ra quần nhé.

Hơi non một chút.

Lát nữa ta sẽ cho ngươi thấy ba cái công phu mèo cào của ngươi là cái thá gì!"Phương Minh nói: "Không giấu gì ngươi, ta từ nhỏ đến lớn chưa từng biết sợ hãi là gì.

Ngươi muốn cho ta biết thế nào là sợ hãi ư?

Vậy ta phải xem ngươi có bản lĩnh đó không?

Thứ lỗi ta nói thẳng, ba đại gia tộc các ngươi đều không phải đối thủ của ta, tất cả đều là loại rác rưởi.

Ta khuyên các ngươi mau tìm một chỗ nào đó mà kết thúc đi, ta còn ngại giết các ngươi đấy."Một nhân vật có vẻ khá lợi hại trong Hổ tộc nói: "Tiểu tử, ngươi cũng quá ngông cuồng rồi đấy?

Hôm nay mà không cho ngươi biết mặt, ta e rằng ngươi sẽ cảm

thấy thiên hạ vô địch rồi, không lẽ muốn bay lên trời sao?

Giờ ta sẽ tiễn ngươi lên Tây Thiên, cho ngươi biết thực lực!"Phương Minh khinh thường nói: "Tây Thiên à, được thôi, ta cũng đâu phải chưa từng đến.

Ngươi muốn tiễn ta đến đó chọc Phật Tổ sao?

Vậy ta lại phải cảm ơn ngươi đấy, ta với lão già đó còn có nợ chưa đòi mà.

Chương 617

Nghe đây, nếu hôm nay ngươi tiễn được ta đến đó, thì ta sẽ đục thủng một lỗ trên Tây Thiên cho xem.

Ta có cái thực lực này, cho nên ta căn bản không cần nghe những lời vớ vẩn của ngươi.

Có công phu gì, cứ việc dùng hết ra đi.

Ta sẽ làm mới nhận thức của ngươi, yên tâm."Tên đệ tử Hổ tộc kia hét lớn một tiếng: "Tiểu tử!

Xem chiêu của ta đây!" Vừa dứt lời, hắn lại lập tức xông đến trước mặt Phương Minh, trên tay mang theo đạo lực cường đại, định một chưởng đánh vào người Phương Minh.Nhưng Phương Minh khéo léo tránh đi, một chưởng đó đánh vào một cái bàn, cái bàn lập tức bị đánh nát vụn.

Nhưng hắn ta vẫn không dừng tấn công, liên tục tấn công.

Vừa xoay người, lại tung một quyền về phía Phương Minh, nhưng Phương Minh chỉ dùng một chưởng lại nhẹ nhàng đỡ lấy nắm đấm đó, sau đó tên đệ tử Hổ tộc kia muốn rút nắm đấm về, nhưng dù có cố gắng thế nào cũng không thể rút về được?Lúc này Phương Minh nói: "Vừa nãy ngươi tấn công mãnh liệt lắm đúng không?

Giờ đến lượt ta rồi chứ?"Lời vừa dứt, Phương Minh tay phải ngấm ngầm dùng sức, rồi nắm lấy cánh tay đó ném lên không trung.Cùng lúc bay lên không trung, Phương Minh dưới chân phát lực nhảy lên, cũng bay lên không trung, rồi bay đến phía trên người đó.Ngay sau đó Phương Minh lộn một vòng, rồi đạo lực tập trung vào chân hắn.

Chân Phương Minh phát ra ánh sáng vàng kim, rồi một cú đá thật sự giáng vào bụng tên đệ tử Hổ tộc kia.Tên đệ tử Hổ tộc kia phun ra một ngụm máu tươi, nặng nề ngã xuống đất, nội tạng của hắn vỡ nát, toàn bộ khuôn mặt bắt đầu méo mó, bảy khiếu chảy máu, chết một cách vô cùng khó coi và đau đớn.Sau đó hắn cứ thế lặng lẽ chết đi, ngay cả một tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra.

Không khí chìm vào một khoảng lặng, bởi vì ba đại gia tộc kia căn bản không ngờ lại có một nhân vật như Phương Minh tồn tại, ban đầu còn tưởng hắn chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, tướng mạo bình thường.Nhưng hiện tại họ đã biết thực lực của người này không hề đơn giản, e rằng còn trên cả ba tộc trưởng của ba gia tộc.

Ngay cả Hổ tộc cũng khó lòng đánh một trận với hắn.Nhưng hiện tại họ vẫn còn giữ được khí thế, bởi vì dù sao cũng là ba gia tộc, giữa họ có Hổ tộc cường đại tọa trấn.

Tục ngữ nói rất đúng, một chiếc đũa dễ bẻ gãy, ba chiếc đũa thì không bẻ gãy được.Hiện tại họ giống như ba chiếc đũa dính vào nhau, dù có Hùng tộc hay Phương Minh là đối thủ cường đại như vậy cũng chẳng đáng ngại.Nhưng Phương Minh căn bản không cho đối phương bất kỳ cơ hội thở dốc nào.

Sau khi giải quyết xong một đệ tử Hổ tộc, hắn quay người lại nhắm về phía Lộc tộc.Vì trước đây Lộc tộc đã có chút hiềm khích với hắn, cho nên hiện tại hắn không chút lưu tình xông thẳng vào trận doanh của Lộc tộc, rồi muốn diệt sạch tất cả người Lộc tộc.Mặc dù trên đường, việc từng người đột phá đối với Phương Minh không cần thiết, cũng không có phân biệt trước sau, khó dễ gì.

Bởi vì đối với hắn đều không sao cả, nhưng hắn thích giải quyết kẻ địch theo cách của mình.Sau khi xông vào trận doanh của Lộc tộc, hắn đứng vững.

Một trận khí lãng nổ tung xung quanh, rồi những người Lộc tộc xung quanh đều bị đẩy văng ra, đánh ngã xuống đất.Phương Minh nói với những người Lộc tộc trên mặt đất: "Trước đây chẳng phải các ngươi hung hăng lắm sao?

Hôm nay ta sẽ lấy các ngươi ra khai đao trước, diệt sạch các ngươi trước đã.

Trước đây gây sự với ta, giờ hối hận không kịp rồi chứ?

Giờ ta sẽ cho các ngươi biết mình đã phạm phải sai lầm lớn đến mức nào, cho các ngươi cảm nhận nỗi sợ hãi.

Những lời này ta trả nguyên văn cho các ngươi, để các ngươi biết mình đã chọc phải người không nên chọc."Lộc tộc tộc trưởng rõ ràng biết thực lực của Phương Minh, nên không dám nói thêm những lời kiêu ngạo.

Hắn ta nói với Phương Minh: "Những gì ta làm trước đây, có chút kiêu ngạo, nhưng ngươi cũng quá chấp nhặt nhỏ nhặt rồi đấy?

Đừng tưởng võ công của ngươi cao cường đến đâu, nếu có ba người chúng ta liên thủ, ngươi nhất định sẽ không đắc ý đâu."Thực ra khi Lộc tộc tộc trưởng nói những lời này, hắn đã cảm thấy có chút mất tự tin, bởi vì hắn đã thấy công pháp lợi hại của Phương Minh.

Nếu là đơn đấu, hắn có thể không có cơ hội thắng, thậm chí không có cơ hội chiến đấu với hắn.Nhưng hắn vẫn phải liều, bởi vì dù sao cũng có Hổ tộc và Lang tộc hỗ trợ.Phương Minh nói: "Ta chấp nhặt nhỏ nhặt ư?

Từng người các ngươi đều muốn lấy mạng của ta, vậy mà ta chấp nhặt nhỏ nhặt?

Hiện tại ta chưa giết các ngươi, đó đã là ân huệ lớn nhất rồi.

Nhưng qua được mùng một không qua được rằm, hôm nay tất cả

các ngươi mau mang mạng đến đây cho ta!"Nói xong, Phương Minh bắt đầu khai hỏa toàn lực, đại sát tứ phương.

Những người Lộc tộc có mặt ở đó không ai thoát khỏi, hoặc bị khuất phục dưới quyền của Phương Minh, hoặc chết dưới chưởng của Phương Minh, tất cả đều chết một cách vô cùng thảm khốc.Hùng tộc tộc trưởng nhìn thấy cảnh đó cảm thấy hy vọng lớn.

Trong lòng hắn nghĩ, nếu không có Phương Minh, bây giờ có lẽ họ đã bị đánh cho thành thịt nát rồi chăng?Quả thực là như vậy, nếu không có Phương Minh có mặt ở đó, thì Hùng tộc chắc chắn khó thoát một kiếp này, có lẽ đã sớm toàn quân bị diệt rồi chăng?Một trận đấu rõ ràng là Hổ tộc, Lộc tộc và Lang tộc, ba đại gia tộc sẽ giành chiến thắng.

Nhưng hiện tại đã khác rồi, hiện tại Phương Minh xuất hiện, mọi thứ đều không còn như trước.

Trong lòng Hùng tộc thật sự cảm thấy hy vọng tồn tại, họ vốn ngoan cường chống cự, rồi lấy thân tuẫn tộc.Ôm theo quyết tâm tử chiến, lúc đó họ còn có chút áy náy với Phương Minh.

Hùng tộc tộc trưởng thậm chí cảm thấy không nên dẫn Phương Minh đến đây, dù sao đây là một chuyện hung hiểm khó lường, đã xảy ra rồi, lôi Phương Minh vào chuyện này thực sự là bất nghĩa.Nhưng không ngờ một người mới quen biết vài ngày, lại vì gia tộc mình mà có những đóng góp trọng đại như vậy.

Hiện tại nếu bảo hắn quỳ xuống dập ba cái đầu lạy, hắn cũng nguyện ý!

Phương Minh hiện tại không nghi ngờ gì nữa chính là cha mẹ tái sinh, ân nhân cứu mạng của hắn.Phương Minh sau khi giết chết tất cả người Lộc tộc, thấy chỉ còn lại một mình Lộc tộc tộc trưởng, đang đứng run rẩy ở đó, không biết phải làm gì.Hắn quay người nói với

Hùng tộc tộc trưởng: “Ta có lẽ giết hơi hưng phấn quá, nhất thời không để ý, thật ngại quá.

Yên tâm đi, Hùng tộc tộc trưởng, mọi chuyện cứ giao cho ta, ta sẽ lo liệu hết.

Đệ có thể quét sạch Quần Yêu Sơn này, cho Quần Yêu Sơn một sự sạch sẽ.”Hùng tộc tộc trưởng hô lớn: “Phương Minh, Phương huynh đệ!

Đại ân đại đức của ngươi, ta vô cùng cảm kích, không có gì để báo đáp.

Đời này làm trâu làm ngựa cũng xin báo đáp.

Ở đây tất cả người của Hùng tộc ta đều sẽ nghe lệnh ngươi, coi ngươi là đại ca!”Nói xong liền dẫn dắt tất cả tộc nhân quỳ một gối xuống trước Phương Minh.

Phương Minh nói: “Mau mau đứng dậy, không cần long trọng như vậy, hành đại lễ thế này ta đâu có chịu nổi.

Chương 618

Chẳng phải chúng ta là bạn bè sao?

Đó là điều ta nên làm, không có gì.

Huống hồ ta vốn nhìn mấy tên này không vừa mắt, nên giết chúng cũng chỉ như trở bàn tay, không cần phải nói.”Lúc này Hổ tộc tộc trưởng ho khan vài tiếng: “Hình như ngươi đã bỏ qua một chuyện rồi.

Hiện tại ngươi chưa hoàn toàn giết được ta, chỉ giết một Lộc tộc thôi, nhưng điều đó không có nghĩa là ngươi có thể xử đẹp tất cả người của ta.

Cho nên ngươi không cảm thấy bây giờ ăn mừng ở đây hơi sớm sao?

Ngươi cảm thấy chắc thắng rồi ư?

Cục diện đã nắm chắc trong tay rồi sao?

Ta nói cho ngươi một chuyện mà ngươi không biết đi, Hổ tộc ta có được ngày hôm nay không phải nhờ mấy cái trò giả dối đâu.

Ta có thực lực, ngươi không biết thực lực của ta đâu.”Nói xong, khóe miệng hắn lộ ra một tia cười xấu xa.Lúc này, Lang tộc tộc trưởng tiến đến trước mặt Hổ tộc: “Xin lỗi, ta có chút chuyện, ta phải đi trước, nói chuyện sau, ta không làm phiền nữa.

Chuyện hôm nay ta coi như không thấy, cũng không liên quan gì đến ta.

Lúc khác chúng ta liên hệ lại, dù Hùng tộc tộc trưởng hay Hổ tộc tộc trưởng, mọi người đều là bạn bè.

Nếu vừa rồi có chút hiềm khích thì hy vọng mọi người có thể

thông cảm cho ta, không sao, ta đi trước đây.”Phương Minh ha ha cười lớn.

Lang tộc tộc trưởng rõ ràng đã thấy thực lực nghịch thiên cường đại của Phương Minh, rồi cảm thấy sợ hãi trong lòng.

Hắn sợ cũng sẽ rơi vào kết cục diệt tộc như Lộc tộc, cho nên muốn nhanh chóng thoát thân là thượng sách, ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách.Nhưng cái vẻ mặt đó thật sự buồn cười đến cực điểm, cứ như không liên quan gì đến hắn, như một người ngoài cuộc.

Cái khí thế hung hăng ngang ngược vừa rồi hoàn toàn biến mất, cứ như đã thay đổi một người khác vậy.Nhưng Hổ tộc tộc trưởng lại một tay bóp chặt cổ Lang tộc tộc trưởng, rồi một cái thuấn thân bay đến chỗ Lộc tộc tộc trưởng.

Lúc này Lang tộc tộc trưởng kêu lên: “Làm gì thế?

Ta đã nói muốn rút lui rồi, lời vừa rồi ngươi không nghe hiểu sao?

Ta không liên quan gì đến chuyện này nữa, cầu xin ngươi thả ta đi được không?

Làm ơn đi, cho ta một cơ hội.

Lang tộc ta không thể không có ta.

Nghe cho kỹ đây, mau buông tay ra nhanh lên, ta cầu xin ngươi đó.”Giọng điệu của Lang tộc tộc trưởng rõ ràng đã lộn xộn, trong giọng nói đầy vẻ cầu xin, cứ như sắp khóc.

Nhưng Hổ tộc tộc trưởng không hề có ý định buông hắn ra, ngược lại một tay lại bóp chặt cổ Lộc tộc tộc trưởng.Lộc tộc tộc trưởng hiện tại vẫn đang trong trạng thái mơ hồ, cho nên khi cổ hắn bị bóp chặt, trong lòng hắn một chút ý nghĩ cũng không có, thậm chí không biết ai đã bóp cổ mình.Khi cổ của hai người đều bị bóp chặt, Hổ tộc tộc trưởng hô lớn một tiếng: “Hóa hai thành một!” Nói xong, chỉ thấy

đạo lực trong cơ thể Lang tộc tộc trưởng và Lộc tộc tộc trưởng đều chuyển sang cơ thể Hổ tộc tộc trưởng.

Rồi họ biến thành hai cỗ thi thể khô quắt ngã xuống đất.Phương Minh cũng có thể cảm nhận được, đạo lực trong cơ thể Hổ tộc tộc trưởng tăng vọt.

Xem ra lại sắp có một trận đại chiến nữa rồi.Hổ tộc tộc trưởng nhìn Phương Minh nói: "Bây giờ mới thật sự là ba chiếc đũa khó bẻ gãy.

Ta hiện tại cảm thấy trạng thái vô cùng tốt, vậy thì để ta kết liễu ngươi thật sự đi.

Ta không thể chờ đợi được mà vặn đầu ngươi xuống rồi đấy.

Ngươi có bản lĩnh gì cứ việc dùng hết ra đi, ta hiện tại không phải ta của lúc nãy đâu.

Ta hiện tại cảm thấy thể lực cứ như dùng không hết vậy.

Muốn tìm một người để thử, vừa hay để ta thử công lực của mình đi."Phương Minh cười mà không nói.

Hổ tộc tộc trưởng à, cho dù ngươi có hấp thu thêm thể lực của bao nhiêu người nữa cũng không đánh lại ta.Hổ tộc tộc trưởng đã có sự thăng tiến lớn so với trước đây, bất kể là về chân khí hay đạo lực, đều có một bước nhảy vọt về chất, cứ như đã biến thành một người khác vậy.Hùng tộc tộc trưởng nhìn thấy cảnh đó, trong lòng lập tức kinh hãi.

Công pháp bí mật của Hổ tộc tộc trưởng, năm đó hắn đã dùng một chiêu đánh bại Hùng tộc.

Lúc đó Hổ tộc tộc trưởng chỉ đơn thuần hấp thu chân khí của một đệ tử nhỏ.

Hiện tại hắn đã hấp thu toàn bộ chân khí của Lang tộc tộc trưởng và Lộc tộc tộc trưởng, chẳng phải là muốn thành tiên sao?

Lúc này Hùng tộc tộc trưởng thật sự lo lắng cho Phương Minh.

Nếu chỉ đơn thuần là Hổ tộc tộc trưởng thì dễ đối phó, hoặc ba người đánh cùng một lúc thì có thể dùng cách từng người đột phá.

Nhưng hiện tại năng lực của ba người lại hợp vào một người, thật sự là hợp ba làm một.Nếu vậy, đối với Phương Minh, chắc chắn là bất lợi.

Mặc dù Phương Minh có năng lực nghịch thiên, nhưng trong mắt Hổ tộc tộc trưởng hắn cũng chỉ là một hậu bối ngông cuồng mà thôi.

Hổ tộc tộc trưởng quyết định kết liễu Phương Minh.

Chương 619

Vừa hay Phương Minh cũng muốn nhanh chóng kết thúc trận chiến, rồi đi cùng Tôn Hầu Tử trở lại quỹ đạo chính, chuyện này đã chậm trễ lâu rồi, chỉ còn một ngày thời gian.Nếu cứ tiếp tục như thế này, thì chỉ công dã tràng, được không bù mất.

Phương Minh thực ra muốn làm rạng danh, lập uy, để mọi người đều không dám làm càn, thấy hắn thì đi vòng, rồi không gây sự, không làm mất thời gian là được.Kết quả lại vướng vào chuyện phiền phức như vậy, vừa mất công vừa tốn thời gian.

Yêu quái trên núi này thật sự nhiều.

Không chỉ cần đánh thắng tên Hổ tộc kia, thì sau này con đường có thể nói là bằng phẳng rộng rãi.

Thản nhiên tự tại, để các đại gia tộc đều nhận ra hắn, rồi sau đó trên đường chắc chắn sẽ vô cùng bình yên.Sau đó, Phương Minh nghĩ bụng: "Được rồi, giờ ta chơi đùa với ngươi một chút.

Xong xuôi chuyện này cũng tốt, có cái để giao phó.

Sau đó sẽ có một lộ trình nhẹ nhàng vô lo.

Phương Minh hiện tại trong lòng có chút vui vẻ, mong chuyện này nhanh chóng kết thúc, rồi có thể có một kỳ nghỉ tương đối ổn định và nhàn nhã.

Bởi vì từ sau khi đánh xong cái điện Thần Ma kia, hắn chưa kịp điều dưỡng và nghỉ ngơi cho tốt, lần này nhất định phải nghỉ ngơi cho đàng hoàng."Lúc này Hổ tộc tộc trưởng nói: "Ta thấy ngươi không căng thẳng chút nào?

Cứ như không sợ ta vậy, ngươi có chắc chắn thắng không?

Ta đoán ngươi không phải bị dọa cho ngốc rồi đấy chứ?

Không biết phải làm gì rồi sao?

Người bình thường thấy dáng vẻ của ta, cảm nhận được sát khí của ta xong, đều đã sớm quỳ xuống cầu xin tha mạng rồi.

Ngươi không giống như vậy, điểm này ta rất tán thưởng, nhưng tán thưởng thì tán thưởng, ngươi sẽ chết trên tay ta, điều đó sẽ không thay đổi chút nào, cho nên hãy chuẩn bị tâm lý đi."Phương Minh nói: "Ngươi không thấy lời ngươi nói buồn cười sao?

Hấp thu năng lực của tất cả mọi người có mặt ở đây, ngươi vẫn không phải đối thủ của ta.

Có đạo lực mạnh đến thế thì làm được gì chứ?

Huống hồ ngươi còn chưa dung hợp hoàn toàn, hiện tại cứ như một phế vật vậy.

Ngươi tin không, ta chỉ cần một ngón tay cũng có thể đâm nổ tung ngươi?

Ta thật sự không ngại nói cho ngươi biết, hiện tại với cái dạng này của ngươi, ta có thể đánh mười cái ngươi, tin không?"Hổ tộc tộc trưởng ha ha cười lớn: "Tên này thật sự thú vị, chết đến nơi còn cứng miệng.

Lúc đó ta sẽ đánh tàn tay chân ngươi, khiến ngươi quỳ xuống cầu xin tha mạng.

Lúc đó có lẽ ngươi sẽ không còn cứng miệng nữa phải không?

Ta sẽ cho ngươi nếm trải mùi vị đau khổ.

Ngươi chờ đó đi, giờ ta ra tay, muốn lấy mạng nhỏ của ngươi!"Hùng tộc tộc trưởng quan tâm nói với Phương Minh: "Phương huynh đệ, ngươi phải cẩn thận chân khí của hắn hiện tại, ta

cảm nhận được rồi, đã tăng lên không ít, lợi hại hơn trước rất nhiều.

Cho nên nhất định phải cẩn thận đó.

Có cần ta giúp một tay không?

Hai người chúng ta sức mạnh chắc chắn có thể đánh hắn.

Nếu không được thì cũng liều một trận, liều cho thua cả hai, cùng chết cũng không lỗ."Phương Minh nói: "Hùng tộc tộc trưởng à, lời ngươi nói không có lỗi ngữ pháp sao?

Vừa rồi còn nói 'lưỡng bại câu thương', chúng ta có khả năng 'lưỡng bại câu thương' ư?

Giữa chúng ta và Hổ tộc tộc trưởng chỉ có một mất một còn thôi.

Ngươi không thấy hắn đang chờ chúng ta chết sao?

Ta sẽ cho ngươi biết thực lực thật sự của ta.

Trận chiến này yên tâm, không cần ngươi ra tay, ta tự có chừng mực.

Đến lúc đó ngươi cứ đứng ở bên cạnh xem kịch là được.

Nhưng ta sợ lúc hắn tức giận lồng lộn, sẽ đi hấp thu chân khí của người khác, ta sợ hắn nhắm vào ngươi, cho nên ngươi nhất định phải luôn chuẩn bị ra tay, đừng để hắn lợi dụng sơ hở."Thấy vẻ mặt tự tin của Phương Minh, Hùng tộc tộc trưởng cũng không nói thêm gì nữa, gật đầu, rồi né sang một bên, cùng với các tộc nhân Hùng tộc xem trận chiến giữa hai người.Phương Minh nói: "Được rồi, giờ chúng ta mau bắt đầu đi, ta đang gấp thời gian, mau chóng dọn dẹp xong xuôi, ta phải nhanh chóng quay về rồi, ta có chút việc bận đấy.

Cho nên có bản lĩnh gì cứ việc dùng hết ra đi, đừng keo kiệt, đừng sợ mất mặt.

Dù sao kết quả đều như nhau, ta không quan tâm."Hổ tộc tộc

trưởng kia nói: “Nghe cho kỹ đây, giờ ta sẽ cho ngươi kiến thức thực lực thật sự của ta!” Lời vừa dứt, hắn quay người lại phía sau Phương Minh, nhưng Phương Minh cũng vừa vặn dự đoán được động tác của hắn, rồi lập tức chuyển sang một bên.Trong một khoảnh khắc tuy ngắn ngủi, nhưng giữa đó lại đổi vài động tác, vài vị trí khác nhau.

Khi Hổ tộc tộc trưởng ra quyền, Phương Minh khéo léo lách sang một bên của Hổ tộc tộc trưởng, rồi tung một cú đá.Sau khi Phương Minh tung cú đá đó, Hổ tộc tộc trưởng lập tức bị đánh bay ra ngoài, nhưng lại không ngã xuống đất.

Trong nháy mắt, hắn không biết đã bay đi đâu.Giữa một chớp một né, điện quang hỏa thạch, cuộc chiến đấu kịch liệt đang diễn ra trên lôi đài.

Chương 620

Những viên gạch trên lôi đài bắt đầu rung chuyển, bắt đầu vỡ nát.Đó là do quyền của Phương Minh và quyền của Hổ tộc tộc trưởng va chạm vào nhau tạo thành những đợt khí lãng.

Hùng tộc tộc trưởng đứng bên cạnh, hiện tại dưới lôi đài đều đã xem đến ngây người, trợn mắt há hốc mồm nhìn mọi thay đổi trên sân.

Thậm chí hắn không thể bắt kịp bất kỳ động tác nào của một bên, nhưng có thể cảm nhận được luồng chân khí vô cùng cường đại đang bay lượn khắp nơi, cứ như muốn nuốt chửng toàn bộ Quần Yêu Sơn vậy.Tất cả mọi nơi đều đang run rẩy nhè nhẹ, thậm chí những chiếc lá cây xanh tươi khỏe mạnh trên cây cũng bắt đầu khô héo rơi rụng, bầu trời cũng bắt đầu phát ra màu xám đen, cứ như tận thế sắp đến vậy.Trận chiến giữa những cường giả chân chính, có thể hủy thiên diệt địa, đất lở núi rung.Hổ tộc tộc trưởng lòng dạ khó lường, là một nhân vật lão luyện mưu mô, nhưng Phương Minh cũng căn bản không thèm để ý.

Bởi vì hắn biết bản lĩnh trời đại cũng không thể lộ danh tính lúc này.

Hiện tại Phương Minh chỉ đang chơi đùa một chút với hắn, để hắn bộc lộ hết tất cả thực lực, xem rốt cuộc hắn có bao nhiêu bản lĩnh.

Kết quả tuy kinh ngạc, quả thực nằm ngoài dự liệu của Phương Minh, nhưng chút thực lực đó không đủ để khiến Phương Minh có bất kỳ sự kinh hãi nào, bởi vì thực lực của hắn còn kém Phương Minh một đoạn lớn.Nhanh chóng, Phương Minh chán ghét kiểu đánh đấm quyền cước qua lại như vậy.

Hắn bắt đầu so tài thật sự, bắt đầu phát động nội lực cường đại

trong cơ thể, rồi điều khiển nội lực lưu chuyển khắp thân, khai mở Càn Khôn công pháp.

Càn Khôn công pháp là thượng cấp công pháp, bất kể là Đại La Thần Tiên cũng phải e ngại ba phần.Quả nhiên không đến hai chiêu, Hổ tộc tộc trưởng liền bắt đầu liên tục bại lui, nhanh chóng thất bại.

Nhưng Phương Minh sẽ không để hắn dễ dàng thoát kiếp như vậy.Thế là Phương Minh nhanh chóng thừa thắng xông lên, tiếp tục triển khai tấn công, không cho đối phương bất kỳ cơ hội thở dốc nào, bóp chết hắn trong trứng nước.

Làm như vậy cũng có thể tiết kiệm thời gian, tiết kiệm thời gian mới là điều Phương Minh cần nhất, bởi vì hiện tại đối với hắn, thứ quý giá nhất chính là thời gian.

Ngoài ra không còn gì khác.

Hắn hiện tại thậm chí có thể trực tiếp đến Thiên Đình, nhưng nhất định phải dẫn theo Tôn Hầu Tử, như vậy mới có thể đảm bảo thắng lợi.

Sở dĩ hắn không bỏ rơi Tôn Hầu Tử, là vì sợ sau khi bỏ rơi, hắn ta sẽ lập tức quay lại tìm Phật Tổ, rồi dẫn dắt người của Phật giới gây ra một trận Đạo Phật chi chiến nữa.

Mặc dù hiện tại tinh lực của hắn đã hồi phục gần như hoàn toàn, nhưng không muốn gây thêm rắc rối, nếu vậy thì cả hai bên đều không có lợi, bởi vì đã chiến đấu một trận rồi, hiện tại nếu tiếp tục chiến đấu thì chỉ tổn binh hao tướng, tổn hại sĩ khí, căn bản không có bất kỳ sự trợ giúp nào cũng không có bất kỳ sự nắm chắc nào.

Kiểu chiến đấu liều mạng như vậy, Phương Minh không muốn đánh.

Bởi vì sự trả giá như vậy không có giá trị.

Cần phải có những phương pháp có giá trị.

Phương Minh trở thành Thần giới Tiên Tôn một phần là do tâm tư cẩn mật, suy nghĩ vì người khác.

Huống hồ thể lực của hắn hiện tại chưa hoàn toàn đạt đỉnh phong, cần một khoảng thời gian điều dưỡng.

Không chỉ hắn cần điều dưỡng, mà đám người Tôn Hầu Tử cũng cần điều dưỡng.

Cho nên sau khi quay về Thiên giới sẽ tiến hành một số hoạt động huấn luyện, như vậy chỉnh trang đội ngũ, mọi người có thể phát huy bản lĩnh tốt nhất.

Lúc đó nếu thắng lợi còn có sự trợ giúp của chó vàng (ám chỉ Tiểu Bạch), thì những công phu Phật giáo kia cũng chẳng đáng ngại nữa.Phương Minh lúc này dừng tấn công, nói với Hổ tộc tộc trưởng: "Ngươi xem, ta thật sự không có thời gian rảnh để hao phí với ngươi nữa.

Kiểu tấn công như thế này vĩnh viễn vô bổ.

Hiện tại chúng ta so tài thật sự đi!"Nói xong Phương Minh lấy ra bản lĩnh gia truyền, cũng là Càn Khôn công pháp đã tu luyện nhiều năm.

Bộ công pháp này vẫn luôn là căn cơ tu luyện của Phương Minh, tất cả các công pháp khác đều được tu luyện thành công trên nền tảng của bộ công pháp cường đại này.Hổ tộc tộc trưởng nói: "Xem ra ngươi còn giấu nghề, quả nhiên ta đã coi thường ngươi.

Xem ra ta phải dùng nhiều công phu hơn rồi."Nói xong hắn nhảy đến chỗ các tộc nhân của mình, rồi đến chỗ các tộc nhân Lang tộc còn lại, sau đó niệm chú ngữ, hai tay chắp lại, hai mắt trợn trừng.

Chân khí của hắn lập tức hóa thành từng dải sáng, bay lên trời.Sau

khi bay lên trời, chúng hội tụ thành một cột sáng khổng lồ.

Cột sáng đó từ từ ngưng tụ thành một thanh kiếm, rồi nằm trong tay Hổ tộc tộc trưởng.Hổ tộc tộc trưởng hô lớn: “Bây giờ ngươi không còn cơ hội nào nữa, bởi vì ta đã ngưng tụ thành Thần Khí mạnh nhất thế giới này, đó là Thần Hồn Kiếm vĩ đại, được ngưng tụ từ chân khí của tất cả các đệ tử.

Thần Hồn Kiếm này vô kiên bất tồi, ngươi dù có chân khí vô địch cũng không có cách nào.

Thanh kiếm của ta có thể trực tiếp đâm xuyên thân hồn của ngươi.

Một khi hồn phách của ngươi bị ta trọng thương, thì thần hồn của ngươi sẽ theo lưỡi kiếm của ta mà bị rút ra.

Rồi ngươi sẽ biến thành xác chết di động, căn bản không có bất kỳ cơ hội phản kích nào.”Phương Minh cười nói, “Ngươi đã dùng binh khí, vậy thì để thể hiện sự tôn trọng đối với đối thủ, ta cũng dùng binh khí vậy!

Nhưng ta nói trước cho ngươi biết nhé, binh khí của ta còn lợi hại hơn cái kia gấp trăm lần, đó là Long Cốt Kiếm.

Kiếm của ngươi không dựa vào hồn phách của người khác mà ngưng tụ thành một thanh kiếm vô hình, nhưng kiếm của ta mới thật sự là cực phẩm trên thế gian.

Tìm khắp cả thế giới cũng khó mà gặp được bảo vật như vậy.”Hổ tộc tộc trưởng nói: “Ngươi đừng có giấu nữa, ta không thấy ngươi có vũ khí, ngươi để vũ khí ở đâu rồi?

Nếu ngươi nói nó tà hồ như vậy, thì mau lấy ra cho ta mở mang tầm mắt đi, sẽ không phải nói suông, nói nhảm đó chứ?

Nói không có bằng chứng, mau lấy ra đi, ta không thể chờ đợi được muốn xem rốt cuộc ngươi có loại binh khí gì, loại binh khí nào

mới xứng với cao nhân như ngươi?

Được rồi, ta đã chuẩn bị xong rồi, cho ta xem đi.”Phương Minh nói: “Được, vậy ta đi lấy cho ngươi.” Nói xong Phương Minh quay người đi về phía Hùng tộc tộc trưởng: “Hùng tộc tộc trưởng, ngài còn nhớ trước đây ta đã chọn trúng thanh Long Cốt Kiếm kia không?

Chương 621

Hiện tại ta có chút cần dùng, muốn xin mượn của ngài.

Sau khi ta dùng xong chắc chắn sẽ trả lại nguyên vẹn cho ngài.”Hùng tộc tộc trưởng nói: “Phương huynh đệ, nói vậy là sao?

Thanh kiếm đó vốn là do ngươi chọn cho ta, nếu ngươi muốn dùng thì cứ việc lấy đi.

Hiện tại chuyện kiếm không kiếm đều phải xếp sau.

Quan trọng là ngươi có chắc chắn thắng không?

Thanh kiếm ngươi chọn cho ta, tuy thành sắc không tồi, nhưng thanh kiếm kia là Thần Hồn Kiếm đó, là thanh kiếm có thể hút hồn phách.

Ta sợ ngươi trúng chiêu.

Thanh Long Cốt Kiếm tuy phẩm sắc không tồi, ta sợ không lợi hại bằng Thần Hồn Kiếm kia.

Đây, kiếm ở đây, ngươi cứ lấy đi!”Phương Minh nói: “Vậy ta không khách khí nữa.

Không, ta phải nói thật cho ngươi biết, thanh kiếm này còn lợi hại hơn Thần Hồn Kiếm kia gấp trăm lần không chỉ.

Lát nữa xem kịch hay đi, ta nhất định sẽ khiến thanh kiếm kia vỡ nát, đến cả mảnh vụn cũng không còn.”Nói xong, Phương Minh quay người bay về phía Hổ tộc tộc trưởng vừa rồi, rồi đứng vững: “Bảo kiếm Long Cốt Kiếm của ta là thứ hiếm có khó tìm trên đời.

Ngươi chắc chắn chưa từng thấy rồi phải không?

Vậy thì không sao, giờ ta sẽ cho ngươi nghe âm thanh của nó.”Hổ

tộc tộc trưởng chưa kịp hoàn hồn, đã nghe thấy một âm thanh khủng khiếp.

Thì ra Phương Minh xoay chuyển chuôi kiếm, kết quả là thân kiếm bắt đầu rung động.Sau đó lập tức phát ra một tiếng nổ lớn, tiếng nổ đó vang vọng trời xanh.

Chim chóc trên núi đều bay tán loạn.

Uy lực của Long Cốt Kiếm.

Nhưng Hổ tộc tộc trưởng không vì thế mà sợ hãi, bởi vì trong tay hắn là Thần Hồn Kiếm.Sức mạnh của Thần Hồn Kiếm, hắn cũng biết rõ.

Cho nên hiện tại căn bản không còn sợ hãi nữa.Rồi hắn không màng thân mình, cầm Thần Hồn Kiếm đâm về phía Phương Minh.

Trong quá trình đó, hắn lớn tiếng hét lên: "Có bản lĩnh thì cứ thực sự đấu một trận đi!"Chỉ thấy hai thanh kiếm giao phong, lập tức đẩy ra một trận khí lãng, trong không khí cũng phát ra âm thanh xé rách cực lớn, rồi những tảng đá xung quanh bắt đầu nổ tung, vỡ nát.Vỡ thành những mảnh đá vụn khắp nơi.

Sau đó chỉ thấy Long Cốt Kiếm từ từ bắt đầu phát ra hồng quang màu đỏ, rồi thần hồn của Thần Hồn Kiếm bắt đầu từ từ rạn nứt, kết quả biến thành từng hạt bụi phấn biến mất.

Thần Hồn Kiếm cứ thế biến mất.Hổ tộc tộc trưởng lập tức mất thần trí, rồi nói: "Không thể nào!

Vừa rồi nó cứ thế vỡ tan tành sao?

Căn bản không thể nào!

Ngươi nhất định đã dùng tà ác công pháp, đúng không?"Phương Minh nói: "Kỹ năng không bằng người thì đừng nói loạn.

Thứ ngươi cũng xứng để ta dùng tà ác công pháp đánh nhau sao?

Chỉ là hấp thụ chân khí của người khác.

Đó mới thật sự là tà ác công pháp.

Hiện tại ngươi lại còn đánh ngược lại một trận, thật không biết xấu hổ.

Ta sẽ dùng Long Cốt Kiếm cho ngươi một bài học, cho ngươi biết thế gian nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Yên tâm mà đi đi!"Hổ tộc tộc trưởng lớn tiếng: "Không thể nào, không thể nào được!

Một tên vô danh tiểu tốt, không thể lợi hại đến vậy.

Ta muốn đại chiến ba trăm hiệp với ngươi." Chuyện đến nước này, hắn vẫn còn trong giấc mộng của kẻ si, sống trong ảo mộng của mình.Phương Minh nói: "Thôi vậy, ta không rảnh hao phí thêm với ngươi nữa đâu.

Mau chết đi cho ta.

Ta sẽ không lãng phí thêm bất kỳ thời gian nào với ngươi nữa, thật sự quá làm chậm trễ mọi chuyện.

Ta không có thời gian hao phí với ngươi, thôi vậy, tạm biệt!"Kết quả là Hổ tộc tộc trưởng kia vẫn muốn xông về phía Phương Minh, muốn tiếp tục dùng quyền cước.

Nhưng chút bản lĩnh đó đã bị Phương Minh nhìn thấu, căn bản không có một chút uy hiếp nào.

Phương Minh căn bản không thèm để hắn ta vào mắt.Kết quả khi nắm đấm của tộc trưởng hổ đồ kia vừa chạm tới, Phương Minh đã một tay tóm lấy cổ tay hắn, rồi nhẹ nhàng dùng sức một chút, cổ tay hắn liền rời ra.

Hắn không chịu khuất phục, rồi muốn dùng chân tấn công, liền tung một cước lên, kết quả chân hắn cũng đứt lìa.Cứ thế, quả nhiên như Phương Minh đã nói trước đó, tứ chi của hắn đều đứt lìa, rồi hắn quỳ sụp xuống đất.

Chương 622

Nhưng hắn không giống như Phương Minh nói là quỳ xuống cầu xin tha mạng, nguyên nhân là hắn đã bị dọa cho ngốc rồi.Hắn căn bản không biết trên thế giới này lại có một người cường đại như vậy tồn tại, cho nên hiện tại thần chí không còn tỉnh táo, rồi quỳ sụp xuống đất, không biết gì cả, cứ như đang chờ chết, giống như một con cá chết.Phương Minh đi đến trước mặt hắn, rồi nhìn hắn nói: "Kết cục của ngươi, giống như ta nói vậy đúng không?

Nhưng ta sẽ không giết ngươi, người giết ngươi không phải là ta."Phương Minh quay người đi về phía Hùng tộc tộc trưởng: "Trước đây chẳng phải ngươi bị hắn sỉ nhục sao?

Đồ đệ của ngươi cũng bị giết chết, đúng không?

Giờ là lúc ngươi báo thù rồi.

Những thù hận đó giờ kết thúc rồi chứ?

Sau này Quần Yêu Sơn giao cho ngươi quản lý.

Ngươi phải nhớ kỹ chuyện đã hứa với ta, nghe rõ chưa?

Cũng không uổng công chúng ta làm huynh đệ một trận."Phương Minh nói xong, Hùng tộc tộc trưởng lập tức lệ nóng chảy dài, từ trước đến nay chưa từng nghĩ sẽ có một ngày như vậy.Vài ngày qua thật sự quá đột ngột, khiến hắn trở tay không kịp, bởi vì Phương Minh quá cường đại.

Rồi hắn đã thực hiện tất cả những gì mình nói, cũng tuyệt đối không hề nương tay, trực tiếp một chưởng giáng xuống, kết liễu mạng của Hổ tộc tộc trưởng."Ngoài ra còn một chuyện nữa ta muốn nhờ ngươi." Phương Minh nói.Hùng tộc tộc trưởng nói: "Cứ việc nói

đi, Phương huynh đệ, chỉ cần ngươi lên tiếng.

Bất luận là lên núi đao xuống biển lửa, ta đều không từ nan.

Hôm nay ngươi có ân tình lớn như vậy với ta, thì chuyện như vậy ta sẽ liều mạng giúp ngươi hoàn thành, yên tâm đi!"Phương Minh nói: "Không cần gian khổ như vậy, cũng không có nhiều nhiệm vụ lớn như vậy đâu.

Ngươi hãy đợi sau khi tất cả tỉnh dậy, hãy tuyên bố trước mặt các đại gia tộc, rằng ta đã giúp, rồi cho họ biết sự lợi hại của ta.

Nếu vậy, sau này trên đường ta sẽ không gặp phải những gian nan hiểm trở làm chậm trễ thời gian của ta, ngươi hiểu ý ta không?

Ta có nhiệm vụ, trước khi hoàn thành nhiệm vụ của ta, ta không muốn làm mất quá nhiều thời gian.

Nếu vậy đối với nhiệm vụ của ta không có lợi ích gì, không có chút hiệu suất nào."Hùng tộc tộc trưởng nói: "Yên tâm, chỉ cần tất cả tỉnh dậy, ta sẽ lập tức tuyên bố thành quả quan trọng của trận thắng lợi này.

Nếu vậy, họ vừa phục ta, vừa phục ngươi, lúc đó trên đường cũng sẽ thuận lợi hơn.

Phương huynh đệ, ngươi chắc chắn muốn đi sao?

Nếu ngươi ở lại đây, ta có thể cùng ngươi xây dựng Quần Yêu Sơn, trở thành chủ nhân của Quần Yêu Sơn.

Ngay cả làm đại ca của ta, làm chủ nhân Quần Yêu Sơn, ta cũng không có bất kỳ ý kiến gì."Phương Minh cười nói: "Hùng tộc tộc trưởng nói nghiêm trọng rồi.

Ta không muốn làm đại sự ở đây, ta đã quen tự do tự tại rồi, nếu làm lão đại ở đây, ta cũng sẽ không quen.

Có ngươi ở đây, ta cũng yên tâm, cho nên ngươi hãy ở đây điều dưỡng sinh khí cho tốt, rồi như lời ta nói mà phế bỏ chế độ luận võ, nếu vậy thì mọi người đều sẽ tốt hơn.”Hùng tộc tộc trưởng gật đầu.

Những người của các gia tộc xung quanh đều lần lượt tỉnh dậy, kết quả là thấy thi thể của Hổ tộc, Lang tộc và Lộc tộc nằm la liệt khắp nơi, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.Hùng tộc tộc trưởng kể lại tất cả mọi chuyện vừa rồi một cách chi tiết cho mọi người, cũng nói rõ mục đích của Phương Minh.

Nếu vậy thì mọi người đều hiểu ra, rồi cũng có chút tôn kính đối với Phương Minh.

Sau đó Hùng tộc tộc trưởng tiếp tục nói ra những lời trong lòng mọi người.

Mặc dù có vài gia tộc không đặc biệt đồng ý, nhưng cũng vì thế lực cường đại của Hùng tộc nên không dám nói gì.

Cứ thế Phương Minh kết thúc một đoạn hành trình, lại quay về bên cạnh Tôn Hầu Tử.Hắn cũng bắt đầu cần chút điều dưỡng sinh khí, dù sao mấy ngày nay liên tục lao lực quá mệt mỏi rồi, đoạn đường tiếp theo có thể nghỉ ngơi vài ngày thật tốt.Tôn Hầu Tử nói: “Tình huống gì vậy?

Bỗng nhiên không biết không hay mà ngủ thiếp đi sao?

Ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, rồi cứ mơ mơ màng màng ngủ ở đó một ngày, chuyện gì vậy?

Ngươi có biết chuyện gì không, Bát Giới?”Trư Bát Giới cũng nói: “Đúng vậy, ta cũng không hề cảm thấy ta và Sa Tăng ngủ đến bất tỉnh nhân sự.

Cũng không biết có phải vì quá mệt mỏi, hay trước đó bị trúng tà không?

Sư phụ, sao vậy?”Phương Minh cười nói: “Có thể làm sao chứ?

Võ lực cao cường như các ngươi còn như vậy, ta chắc chắn cũng đã ngủ một giấc dài, không biết chuyện gì đã xảy ra rồi.

Đừng nói nhiều nữa, mau mau lên đường đi!” Hiện tại Phương Minh đang trên đường đến Thiên Đình, nhưng hắn khá thảnh thơi, bởi vì vừa mới giải quyết một chuyện lớn, trước mặt bao nhiêu yêu quái, hắn đã dương danh lập uy, kiến lập được uy tín.

Cho nên hiện tại không còn ai gây phiền phức nữa.

Điều này cũng khiến lộ trình trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Vì bớt đi chướng ngại, bọn họ đi bộ cả một buổi sáng, sau đó nghỉ ngơi ăn trưa một lát lại đi tiếp buổi chiều.

Đến lúc chạng vạng tối vẫn không phát hiện bất kỳ dấu hiệu đáng ngờ nào, hiển nhiên uy tín của Phương Minh đã phát huy tác dụng.

Các lộ yêu quái, thấy Phương Minh đi đầu trận, nhất định sẽ không để người của mình mạo hiểm đi công kích Phương Minh.

Chương 623

Phương Minh vừa mới đánh bại tất cả cao thủ tuyệt thế của Hổ tộc tại đại hội quần yêu, cho nên khiêu khích hắn lúc này là một chuyện vô cùng khủng bố, không nói đến diệt tộc, chắc chắn cũng sẽ tan xương nát thịt.

Vì vậy, trên đường đi, mọi người đều bình tĩnh, cũng không có yêu quái nào cố ý chặn đường.

Có lẽ là do quá bình tĩnh.

Thế là, Trư Bát Giới hỏi: "Hôm nay ta cảm thấy hơi kỳ quái nha?

Đi cả một ngày rồi mà không đụng phải một con yêu quái nào.

Cứ theo lệ cũ thì phải đụng phải ba bốn con yêu quái rồi, hiện tại một con yêu quái ra hồn cũng không đụng phải, thật có chút kỳ quái.

Thôi được rồi, các ngươi có cảm ứng được gần đây có yêu quái nào không?

Có phải là ta ảo giác không?

Ta cảm giác cả một vùng trời rộng lớn trống rỗng, giống như một khu vực không người, không có yêu quái, cũng không có người, một chút dấu vết sinh tồn của động vật cũng không có." Tôn Ngộ Không: "Ta cũng thấy khá kỳ quái, bởi vì ta vừa nãy rõ ràng cảm ứng được có mấy con yêu quái đang âm thầm quan sát chúng ta, ta đang chờ xem khi nào bọn chúng động thủ, ta rất kích động, nhưng bọn chúng lại không hề động thủ, hình như là đang sợ hãi.

Lén lén lút lút một hồi thì biến mất không thấy tăm hơi, có lẽ thấy chúng ta lợi hại nên cố ý trốn thật xa rồi.

Cho nên không dám xông lên tạo thứ, đúng không?" "Ta cũng cảm

thấy có chút kỳ quái.” Sa Tăng mở miệng nói.

Trư Bát Giới: “Tên này cũng cảm thấy kỳ quái, cuối cùng cũng chịu nói chuyện, nhưng lại nói ‘kỳ quái’.

Hắn vốn dĩ vẫn luôn khá bình tĩnh, không thích nói nhiều, hôm nay lại đặc biệt như vậy, cũng cảm thấy kỳ quái, ý là sao?

Ngươi cũng cảm nhận được dấu vết của yêu quái sao?” Sa Tăng: “Ta không có bản lĩnh cường đại như Hầu ca Tôn Ngộ Không, có thể dự đoán những yêu quái kia trốn ở đâu?

Nhưng các ngươi có phát hiện mỗi lần chúng ta gặp yêu quái?

Chúng ta lại vô duyên vô cớ ngất xỉu, sau đó khi tỉnh lại thì yêu quái lại như tự sát vậy, không còn cảm giác được nữa.

Sư phó tỉnh lại gọi chúng ta, mà những yêu quái kia đều đã chạy hết rồi, các ngươi không thấy kỳ quái sao?

Không chỉ một lần như vậy, một hai lần ta còn có thể lý giải, nhưng làm như vậy đến ba bốn lần, ai mà chịu nổi chứ?

Cho dù ta có ngu đi nữa, ta cũng sẽ nghi ngờ.

Có phải có người đang âm thầm theo dõi chúng ta không?

Ta có chút sợ hãi.” Trư Bát Giới: “Ngươi có cái đầu to mà không nghĩ được gì à?

Ừm, đúng là như vậy, nhưng mà thì sao?

Nếu có yêu quái, hoặc có người đang âm thầm giúp chúng ta thì đó cũng là lợi ích của chúng ta, đúng không?

Cuối cùng người được lợi chẳng phải là chúng ta sao, cho nên chỉ cần bọn họ không hiện thân, không bại lộ thân phận, rồi cũng không làm ra những chuyện có hại cho chúng ta, thì chúng ta cứ coi như Phật Tổ đang âm thầm giúp đỡ chúng ta.

Làm như vậy, đường đi chắc chắn cũng sẽ nhẹ nhàng hơn một chút.

Ngược lại chúng ta không cần phải vất vả ra tay như vậy." Phương Minh thầm nghĩ: "Cái tên Trư Bát Giới này đúng là 'Lữ Động Tân không biết lòng người tốt', coi hảo tâm của ta thành gan phổi lừa.

Đúng là một cái đầu heo, vậy mà lại nghĩ được Phật Tổ phù hộ?

Nếu không phải ta ở đây, ngươi đã chết tám trăm lần rồi.

Bây giờ còn có thể sống sờ sờ mà đi bộ được sao?

Bây giờ lại mong chờ Phật Tổ?

Phật Tổ thật sự có thể giúp ngươi sao?

Chẳng phải Phật Tổ đang phái người truy sát ngươi đó chứ?" Lúc đó Tôn Ngộ Không nói: "À, ta cũng hẹn chuyện tốt, phát hiện vấn đề như vậy, mỗi lần chúng ta gặp những yêu quái kia, hoặc là đánh nhau một hai hiệp, sau đó khi bắt đầu phản kích thì chúng ta lại vô duyên vô cớ ngất xỉu, khi tỉnh lại thì đã không còn gì nữa, làm ta có chút cảm khái a!

Nhưng điều làm ta cảm khái hơn nữa là, mỗi lần Sư phó đều là người tỉnh dậy đầu tiên, sau đó gọi chúng ta tỉnh dậy.

Các ngươi không thấy kỳ quái sao?

Chẳng lẽ pháp lực của Sư phó còn cao cường hơn chúng ta sao?" Nói xong, ánh mắt hắn từ từ nhìn về phía Phương Minh, ánh mắt của hai người kia cũng đều nhìn về phía Phương Minh.

Phương Minh lúc này cảm thấy cả người phát nóng, giống như sắp bị nhìn thấu vậy.

Hắn cố làm ra vẻ trấn định nói: "Các ngươi thật sự nhàn rỗi không có việc gì làm rồi, chuyện như vậy cũng nghĩ tới nghĩ lui.

Hơn nữa, ta không chỉ không tỉnh nhanh hơn một chút, những chuyện yêu quái kia ta cũng không hiểu, ta căn bản không biết ai đang âm thầm giúp đỡ chúng ta." Phương Minh hiện tại chỉ có thể dùng loại chướng nhãn pháp này để lẫn lộn thị thính.

Chương 624

Đột nhiên Phương Minh nói: "Mau nhìn phía trước có một nhà khách sạn.

Chúng ta vào ăn chút cơm đi!

Ta có chút đói rồi.

Các ngươi cũng đói rồi chứ?

Vừa hay đi qua bên đó ăn chút đồ ngon, mọi người đều vất vả cả ngày rồi, ngủ một giấc thật ngon, nhà khách sạn này chắc hẳn có thể tắm nước nóng, tắm một cái như vậy chắc chắn rất thoải mái nha.

Thật đấy, ta làm Sư phó, tuyệt đối không lừa các ngươi, sau khi ngâm mình, rồi thư hoãn tất cả mệt mỏi trên người, thả lỏng tất cả cơ bắp, sau đó hít thở một chút không khí trong lành, quả thực muốn lên tiên vậy, thật đấy, mặc dù đường đi xa xôi, nhiệm vụ gian nan, trọng trách lớn lao.

Nhưng mà, ta cũng phải tìm chút đồ để thư giãn, kết hợp lao động và nghỉ ngơi, như vậy mới có hiệu suất chứ?

Cho nên nghe ta này, mọi người trước hết vào trong tắm nước nóng một cái, sau đó ngủ một giấc thật ngon, ăn chút đồ ngon, rồi chúng ta ở trong này nghỉ ngơi, chỉnh đốn.

Ngày mai chúng ta lại đi, dù sao mấy ngày nay mọi người đều rất mệt rồi, thật không dễ gì hiện tại không có yêu quái quấy rầy chúng ta, chúng ta nhân cơ hội này giải phóng áp lực trong lòng thật tốt, cho tâm linh hấp thu dinh dưỡng, cho tinh thần buông lỏng.

Các ngươi thấy sao?

Không động lòng sao?" Nói xong, Phương Minh nhìn thần tình của

bọn họ, trên mặt mỗi người đều phiếm hồng quang, phảng phất như vừa ngâm mình trong nước nóng vậy, bởi vì lời nói của Phương Minh quá dụ người, mấy người đều tâm viên ý mã rồi.

Không có cách nào, Phương Minh chỉ có thể dùng loại lời nói này để quấy nhiễu tai mắt của bọn họ, nếu không thì, vừa nãy Tôn Ngộ Không đoán đúng tám chín phần mười rồi, nếu cứ đoán tiếp như vậy, e rằng sẽ bại lộ hoàn toàn, hắn phải giữ lại một chút thời gian, không thể để bọn họ biết thân phận của hắn lúc này.

Nhất định phải đợi sau khi về Thiên Đình, thân phận của hắn mới có thể hiển lộ ra, nếu không thì không thể để lộ phong thanh bất cứ lúc nào, một khi để lộ phong thanh, không những gây ra không ít phiền phức, bởi vì Tôn Ngộ Không, Sa Tăng và Trư Bát Giới, đều biết quá nhiều chuyện của Phương Minh, một khi để Phật giáo biết được, thì hậu quả không thể lường được.

Có thể sẽ càng nhắm vào điểm yếu của Phương Minh, tiến hành một số công kích mạnh hơn đối với Phương Minh.

Mặc dù Phương Minh cường đại, nhưng không thể phủ nhận, một số người trong Phật giới cũng không phải là ăn chay, có những người thân hoài tuyệt kỹ không thể tả, năng lực của Phật Tổ, cũng đã thấy, đó là năng lực không hề kém cạnh.

Cho nên nhất định phải nhanh chóng điều chỉnh công pháp của mình, sau đó đạt được một trạng thái thật tốt, như vậy mới có cơ hội phản bại thành thắng, hấp thụ bài học từ trận đại chiến hai bên trước đó, mặc dù trong trận đại chiến trước đó, hai bên bất phân thắng bại, lưỡng bại câu thương.

Ngay cả hai môn phái Phật đạo cũng đều chịu tổn thất lớn, điều này cũng tạo ra rất nhiều sơ hở cho nhiều tà đạo khác, cho phép bọn chúng có cơ hội thừa cơ gây loạn.

Cho nên Phương Minh không thể nhìn thực lực của mình chưa hoàn toàn khôi phục, mặc cho những tiểu lâu la khác bắt đầu làm mưa làm gió ở đó.

Vì vậy Phương Minh nhất định phải điều chỉnh tốt công pháp của mình trong thời gian ngắn, mới có thể hoàn thiện năng lực của mình, thậm chí làm cho mình cường đại hơn trước, như vậy, không những có thể đánh bại Phật giới, cho Đạo giáo một hơi.

Còn có thể lập nên truyền kỳ bất hủ trong thiên hạ.

Thành tựu như vậy, Phương Minh nằm mơ cũng muốn đạt được.

Cho nên hiện tại không phải lúc bại lộ, phải điều chỉnh công pháp của mình thật tốt.

Thế là chỉ có thể lấy lý do khách sạn, sau đó phân tán tầm nhìn của bọn họ.

Tiện thể ở khách sạn này, nghỉ ngơi thật tốt một đêm, như vậy có thể lĩnh hội công pháp mới.

Điều chỉnh tốt trạng thái của mình, chuẩn bị nghênh tiếp những thử thách tiếp theo, hắn biết chỉ cần đi ra khỏi dãy núi này, khẳng định lại là một đống phiền phức.

Đường đến Thiên giới, xem ra thật không dễ đi a.

Nhìn nhìn thì đã đến cửa khách sạn.

Khách sạn này tuy rằng mở ở hoang sơn dã lĩnh, nhưng cũng khá quy củ, bên trong có đủ thứ, có rượu có thịt, có một số khách nhân đang ăn cơm.

Nhìn có vẻ náo nhiệt, Phương Minh và mấy người đi vào rồi tìm một vị trí ngồi xuống, sau đó bắt đầu gọi món.

Phương Minh lúc đó nói: “Thôi được rồi, hiện tại có thể gọi món

rồi, chúng ta ăn gì đây?

Ăn gì đó trước khi ăn lương khô chắc chúng ta đều ngán rồi chứ?

Tối nay chúng ta đổi món ngon hơn, sau đó lại nghỉ ngơi một đêm thật ngon, mọi người chỉnh đốn lại trạng thái, suốt đường phong trần mệt mỏi, mọi người phong trần mệt mỏi cũng đã một thời gian rồi, hôm nay ở đây nghỉ ngơi thật tốt, coi như một khởi đầu mới." Nghe xong lời nói, Trư Bát Giới dùng sức gật đầu, nói: "Sư phó, không gạt ngài, thật đấy, lời nói của ngài thật sự đúng tâm ý của ta, nhất định phải tìm một khởi điểm tốt, bắt đầu lại từ đầu, chúng ta cùng nhau đối mặt với gian nan hiểm trở trước sau, chúng ta phải đoàn kết một lòng, khắc phục khó khăn.

Đúng rồi, Sư phó, tiền của chúng ta có đủ không?

Trước kia ở Thiên Hương Thành không phải đưa cho chúng ta tiền sao?

Chúng ta không tiêu đúng không?

Tối nay có nên mạnh tay một chút không." Tôn Ngộ Không cười nói: "Cái đầu heo này, chắc chắn vẫn luôn nhớ đến số tiền kiếm được ở Thiên Hương Thành lúc đó đúng không?

Chẳng phải vẫn luôn tìm kiếm sao?

Hiện tại tìm được cơ hội rồi, liền muốn tiêu xài lớn một phen sao?

Chương 625

Cái gì mà lục căn thanh tịnh, ta thấy lục căn đều không tịnh.” Trư Bát Giới hừ một tiếng, không để ý đến Tôn Ngộ Không.

Phương Minh: “Yên tâm đi!

Ta bao ăn, bao đủ.” Sau đó Phương Minh gọi tiểu nhị đến gọi món, nói với tiểu nhị: “Trong này có những món đặc sắc nào, mang ra cho ta xem một chút, mấy đồ đệ của ta đều đói đến tiền hung thiếp hậu bối (ngực dán vào lưng), tốt nhất là có chút đồ ăn thực tế, lại khát nước rồi, lúc đó yên tâm đi, ta tuyệt đối ăn được.” Cái tiểu nhị kia nghe lời nói, biết là một đơn hàng lớn, liền nói: “Mấy vị khách quan ngồi vững.

Mời nghe ta từ từ kể, món đặc sắc của chúng ta ở đây, chủ yếu là một số thịt bò thịt dê làm chủ yếu, các vị biết món ăn của chúng ta, có thể nói là số một trong vòng mấy chục dặm.

Trư Bát Giới: “Cái tiểu nhị này không có mắt sao?

Không thấy mấy người chúng ta đều là hòa thượng sao?

Thịt bò thịt dê, những món đó có ngon đến mấy ta cũng ăn được sao?

Không có món chay nào ngon sao?

Tốt nhất là có loại mì chay gì đó, loại có thể thơm lừng ấy.

Có thể là số một trong vòng mười mấy dặm, trong này hình như là nhà hàng duy nhất trong vòng mấy trăm dặm thì phải?

Cũng khá lợi hại, thôi được rồi, mau mau lên món cho ta đi!” Cái tiểu nhị kia có chút phẫn nộ: “Vị khách quan, lời nói của ngài thật sự không lễ phép, ta không có mắt?

Ở nhà hàng ăn cơm lại không ăn món ngon sao?

Ta hảo tâm hảo ý nói cho ngài món đặc sắc của chúng ta, ngài lại nói ta không có mắt.

Được thôi, mấy người muốn ăn chay thì tự đi làm mà ăn đi, ta không hầu hạ nữa.

Quán này chỉ có thịt, không có chay.

Không ăn thì cút." Nói xong lại vẻ mặt khinh thường nhìn Phương Minh, trên mặt tràn đầy khí tức ngạo mạn.

Phương Minh lúc đó thầm nghĩ: "Nếu thế giới này có thể có thêm một chút lý giải, bớt đi một chút hiểu lầm, thì có thể tiết kiệm được bao nhiêu chuyện chứ, vốn dĩ không muốn lãng phí thêm thời gian ở đây.

Nhưng lại dám như vậy, chẳng phải là bày ra cho ta tìm chuyện sao, may mà chỉ Tôn Ngộ Không chắc là có thể đối phó rồi, cho nên không có chuyện khác nữa, buổi tối ngủ một giấc thật ngon là quan trọng." Tôn Ngộ Không: "Ngươi có tin ta đập nát quán này không?" Tiểu nhị vẫn vẻ mặt khinh thường: "Eo, ngươi có bản lĩnh gì, thật sự đập nát cho ta xem thử đi, ta không tin ngươi có bản lĩnh gì, nói gì vậy?

Ta chưa thấy ngươi khoác lác sao?

Ngươi cũng không soi gương nhìn xem mình cái dạng gì, học người ta ở đây bày đặt ra vẻ, thật sự không biết mình mấy cân mấy lạng." Tôn Ngộ Không tức giận đến bốc khói, không chịu nổi nữa, sau đó một chưởng đánh xuống, cái bàn biến thành bột phấn, sau đó trong không khí xuất hiện một tiếng kêu trong trẻo.

Tiếng động lớn đã chiêu gọi ông chủ, cũng là chưởng quỹ trong này.

Cái chưởng quỹ này lại vẻ mặt hòa khí, nói với Tôn Ngộ Không: "Vị khách quan ta có một số chỗ chiêu đãi không chu đáo, xin lượng thứ, đa đa bao hàm, chỗ chúng ta đây, tuyệt đối vô cùng thiện giải nhân ý, cố gắng hết sức thỏa mãn tất cả nhu cầu của các vị.

Nếu là vì vấn đề món ăn, vậy ta nhất định sẽ dốc toàn lực giải quyết vấn đề này, nhưng nếu không phải vì nhà hàng, mà vì những vấn đề khác, vấn đề cá nhân, vậy xin ngài hãy tự mình giải quyết ở bên ngoài cửa hàng của ta, ngài thấy lời ta nói có hợp lý không?

Chúng ta đều hòa khí sinh tài, cũng đừng tìm một số phiền phức, đúng không?

Cho nên mọi người tương trợ lẫn nhau, chuyện của tiểu nhị nhà ta vừa rồi, ta xin lỗi, vậy ngài muốn ăn cơm thì sao?

Xin hãy nói cho ta, ta nhất định sẽ để đầu bếp ra tay làm, sau đó nếu có tình huống chiêu đãi không chu đáo, nhất định phải đa đa bao hàm rồi." Trư Bát Giới: "Lời nói của ngươi có vẻ hợp lý, vậy được, nghe kỹ đây, ta muốn bốn bát mì chay lớn, sau đó thêm mấy món chay ngon như địa tam tiên gì đó, đều lên, ta tương đối muốn ăn chút đồ ngon, hiểu ý ta chứ?" Cái ông chủ kia lập tức cúi lưng: "Vâng, ta nhất định bây giờ sẽ phân phó hậu trù đi chuẩn bị cho ngài, đều là món đặc sắc của quán chúng ta, tất cả đều là đồ chay, ngài yên tâm đi, cái này ta sẽ sắp xếp tốt cho ngài, lúc đó nhất định bao ngài hài lòng.

Nhưng quán chúng ta có một quy tắc, trước khi lên món phải thanh toán trước, để tránh có khách hàng trốn đơn, ngài cũng biết chúng ta kinh doanh nhỏ phải cẩn thận một chút, cho nên để phòng ngừa có một số người ăn bá vương xan, ta đều sẽ yêu cầu trả tiền trước.

Quy tắc của quán, không coi thường ai cả, cho nên xin các vị có thể lượng thứ cho ta." Phương Minh: "Quán gì mà nhiều quy tắc vậy?

Sao lại không chiêu người thích, một chút cũng không được lòng.

Thôi được rồi, bao nhiêu tiền nói cho ta biết?" Cái ông chủ kia không vội không vàng đưa ra năm ngón tay: "Năm trăm lượng thiếu một xu cũng không được." Sa Tăng liền hít một ngụm khí lạnh: "Sao lại đắt vậy?

Ngài đang gạt ta đấy hả?

Tai ta không thính sao?

Năm trăm lượng?

Năm trăm lượng đủ để mua một nhà hàng rồi, ngài biết không?

Bây giờ lại công khai bắt đầu đòi nhiều tiền như vậy, ta mới muốn mấy món ăn thôi, mấy món chay lại muốn như món thịt sao?

Chẳng lẽ muốn lên đến ngàn lượng sao?

Sao lại cuồng vọng như vậy, nhà hàng có bản lĩnh gì?

Không phải là hắc điếm sao?" Cái ông chủ kia lúc này lại vẻ mặt ủy khuất nói: "Không thể trách ta được, khách quan, ngài phải biết, giống như vừa nãy, đây là nhà khách sạn duy nhất trong vòng mấy trăm dặm.

Chương 626

Ở nhà khách sạn này mở nhà hàng, ta không những phải cần phải hòa hảo quan hệ với những yêu quái kia, còn phải cần hòa hảo quan hệ với nhân loại, làm các loại việc kinh doanh đều không dễ làm nha, ta ở đây sống cũng không dễ dàng, cho nên việc kinh doanh nhỏ xin đa đa bao hàm.

Năm trăm lượng bạc, thật sự không phải một mình ta phân, một mình ta có lẽ chỉ phân được năm mươi lượng nha, đều là mạng sống đó, ở đây cũng không dễ làm ăn, cũng không dễ đi, nếu ta đi vài bước, mang theo tiền bạc của ta, vậy khẳng định sẽ bị người ta giết chết, nhưng nếu ta ở lại nhà khách sạn này sẽ có yêu quái bảo hộ ta, những yêu quái kia có thể ở đây ăn cơm, hoặc là phân một số tiền.

Ta mới có thể được bình an, cho nên ngài chỉ có thể cái giá này, không thể thấp hơn nữa, ta cũng không thể miễn đơn, bởi vì ta phải ăn cơm nha, phải lý giải ta." Tôn Ngộ Không hiện tại tức giận đến mất bình tĩnh, không biết có quy tắc như vậy, nhưng biết cái ông chủ này có lẽ cũng bị bức ép, nhưng cũng không có cách nào.

Tiếp theo Tôn Ngộ Không liền vỗ đùi, nói: "Được rồi, Sư phó đã nói vậy, vậy chúng ta đừng ăn nữa, đi thôi, tìm chỗ khác đi ra ngoài nghỉ ngơi đi, trong quán có lẽ không ở được nữa rồi." Cái ông chủ kia thấy Tôn Ngộ Không mấy người cũng khá đáng thương: "Nhưng ta có lẽ không quản được các ngài, nhưng trên lầu có mấy phòng trống, các ngài lên đó ở đi, cũng là ta đã làm hết sức rồi, ta không có yêu cầu gì khác nữa.

Có thể cho các ngài một phòng, đó là giới hạn lớn nhất của ta, vậy đi." Nói xong liền quay người đối với tiểu nhị: "Đưa mấy người này

lên lầu, vào phòng thứ hai, sau đó để bọn họ nghỉ ngơi thật tốt." Phương Minh thấy ông chủ này cũng thiện tâm, không nói gì, chỉ nói với Tôn Ngộ Không: "Được rồi, đã ông chủ bằng lòng hảo tâm thu lưu chúng ta, vậy chúng ta cũng vào đó ở đi.

Dù sao ông chủ một tấm hảo tâm, không chừng lúc đó có chuyện khác." Trong này, Phương Minh không tiếp tục nói tiếp.

Đợi đến khi đều đã sắp xếp ổn thỏa trong phòng, Trư Bát Giới nói: "Lại phải ăn loại lương khô của chúng ta rồi, vốn dĩ muốn ăn chút cơm ngon, xem ra thật sự không ăn được rồi, vậy mà lại đắt như vậy, năm trăm lượng đủ để ta ăn ba ngày ba đêm cơm ngon rồi!

Nhà này vậy mà một bữa cơm muốn năm trăm lượng, thật sự chém người quá đáng rồi, quả nhiên là hắc điếm." Phương Minh: "A!

Ai, ta đột nhiên muốn đi vệ sinh, ta ra ngoài một lát nha!" Sau đó hắn chạy ra khỏi cái cửa kia, sau đó từ từ đi bộ, xuống lầu đi đến phòng của ông chủ kia.

Đối với ông chủ: "Ngươi vẫn luôn bị những yêu quái kia áp bức, những yêu quái kia đều là yêu quái trên Quần Yêu Sơn sao?

Nếu là vậy, ta ngược lại có thể giúp." Cái ông chủ kia nghe lời này: "Chính xác, ngài có thể giúp ta sao?

Ngài không biết yêu quái trong này lợi hại đến mức nào đâu, quan trọng là không chỉ một gia tộc yêu quái.

Mỗi gia tộc đều muốn ăn uống miễn phí ở chỗ ta, vậy ta chẳng phải là khá khó làm việc ở đây sao?

Làm ăn kinh doanh thật sự chọn sai chỗ rồi, ban đầu ta cũng niên thiếu vô tri.

Nhưng những yêu quái kia không có nhân tính, giết hết người rồi, chỉ để lại một nhà của ta cho bọn chúng sử dụng.

Ta thật sự có nỗi khổ không thể nói ra a!" Phương Minh: "Lấy giấy bút ra đây.

Ta viết cho ngươi mấy chữ, vẽ một bức họa hiểu rồi, hầu như sẽ không có ai làm khó ngươi nữa." Cái ông chủ kia bán tín bán nghi, nhưng vẫn lấy ra giấy và bút, sau đó nhìn Phương Minh có trò hay như vậy.

Kết quả Phương Minh cầm cây bút lông, sau đó chấm chút mực, sau đó trên tờ giấy rồng bay phượng múa viết một phen.

Trên đó chỉ ghi hai chữ lớn "Phương Minh", sau đó phía sau vẽ huy hiệu Hùng tộc.

Nếu có cái ký hiệu đó, các đại yêu tộc nhìn thấy cái này đều sẽ không dám, dễ dàng đi mạo phạm nữa.

Bởi vì chữ Phương Minh lớn, phía trên vẽ huy hiệu Hùng tộc, như vậy thì chứng minh Phương Minh có quan hệ với Hùng tộc, như vậy thì không dám lại cả gan mạo phạm nữa.

Viết xong cái này Phương Minh nói cho ông chủ kia nguyên nhân của bức họa, lúc đó nếu có yêu tinh thì, cho chúng thấy cái này có thể bảo đảm sẽ không lại như vậy chịu áp bức nữa.

Cũng có thể yên tâm mà dọn đi rồi.

Nghe lời này, cái ông chủ kia nước mắt lưng tròng, sau đó lập tức quỳ xuống Phương Minh, nói: "Ta thật sự như vậy, vậy ta thật sự cảm kích vô cùng.

Ta sẽ lập tức ra lệnh hậu trù dâng lên các món ăn ngon đều chiêu đãi lên." Phương Minh gật đầu: "Được, vậy tốt.

Có chuẩn bị cho ta một chút nước nóng đi, ta muốn ngâm mình nước nóng một cái, sau đó lại ngủ một giấc thật ngon, làm phiền rồi." Ông chủ: "Nhất định nhất định, ta bây giờ đi chuẩn bị." Phương Minh

thầm nghĩ: “Trải qua bao nhiêu ngày chiến đấu như vậy, ta cũng có chút tinh bì lực tận, cuối cùng cũng có thể ngâm mình tắm thật ngon, ngủ một giấc thật ngon, thật thoải mái!” Quả nhiên, khi Phương Minh định trở về phòng, khoảnh khắc mở cửa, cái tiểu nhị phía sau bưng một mâm đồ ăn tiến vào.

Những món ăn kia cũng phong phú, mì chay, món chay đủ cả, mọi thứ đều đầy đủ.

Nhìn những món ăn đầy ắp, Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Tăng ba người đều ngớ người ra.

Căn bản không biết rốt cuộc là chuyện gì, đứng ngây ra đó nhìn cái tiểu nhị dọn món.

Cái tiểu nhị nói: “Được rồi, bốn món một canh đã dâng lên hết cho các ngài.

Không đủ các ngài lại gọi ta, ta tùy lúc gọi tùy đến.

Món ăn trong này cũng đều là đặc sản của quán chúng ta, món tủ của quán, xem có hợp khẩu vị không, tất cả đều là chay.” Nói xong cái tiểu nhị định đi, lúc đó cái tiểu nhị trên mặt tràn đầy tươi cười, và bộ dạng kiêu ngạo hống hách, thịnh khí lăng nhân vừa nãy hoàn toàn không giống nhau.

Nhưng lúc đó Tôn Ngộ Không gọi lại: “Chuyện gì vậy?

Chẳng phải là tối đa chỉ có thể giúp chúng ta tìm một gian phòng để ở sao?

Nhưng bây giờ lại đưa món ăn?

Lại?

Ta không hiểu, ý của ông chủ là gì?” Cái tiểu nhị gãi gãi đầu, nói: “Ý của ông chủ?

Ta không biết, nhưng xác thực là ý của ông chủ, ông chủ nói, sẽ dùng lửa đun chút nước nóng, sau đó để các ngài ngủ một giấc thật ngon, bây giờ hưởng thụ thật tốt đi!

Chương 627

Ông chủ chắc là cảm thấy các ngài suốt đường đi lại vất vả mệt mỏi a, cho nên ở đây làm như vậy, đã được ông chủ cho phép, vậy ta cũng không có gì, ta sai trước rồi, ta xin lỗi các ngài.

Vừa nãy ta có chút lỗ mãng, hi vọng tối nay các ngài ngủ một giấc thật ngon.

Thôi được rồi, ta xin phép lui xuống trước." Nói xong liền đi ra khỏi cửa, và nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Đợi cái tiểu nhị đi rồi, Tôn Ngộ Không nói: "Chuyện gì vậy?

Ta cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ, mọi người xem món ăn có độc không?

Một lát nữa, lại muốn chuẩn bị tắm rửa cho chúng ta, các ngươi không thấy có chút không có ý tốt sao?" Trư Bát Giới: "Nghe vậy, ta cũng có chút không dám ăn nữa, rốt cuộc là tình huống gì nha?

Vậy mà đột nhiên lại nhiệt tình như vậy, nhiệt tình đột ngột, làm người ta bất an a.

Tục ngữ có câu, vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo (không có việc gì mà lại ân cần thì là kẻ gian hoặc kẻ trộm), huống chi trước đó đối với chúng ta lạnh nhạt như vậy, chỉ cho một gian phòng để ở, bây giờ lại ăn cơm ngon rượu ngon rồi lại cho nước nóng, lại muốn chuẩn bị tắm rửa cho chúng ta.

Làm ta cảm thấy có chút kỳ lạ, mọi người mau xem món ăn có độc không.

Hầu ca dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh quét một lượt xem?" Tôn Ngộ Không: "Được, đợi đó để ta xem." Nói xong liền triển khai Hỏa Nhãn

Kim Tinh, hai mắt lóe ra kim quang, sau đó quét qua mấy đĩa thức ăn trên bàn, rồi nói: "Kỳ quái a, ta một chút độc tính cũng không kiểm nghiệm ra?

Chẳng lẽ Hỏa Nhãn Kim Tinh của ta có vấn đề rồi sao?

Không nên a, nhưng ta lại tại sao lại kiểm tra không ra chứ, chẳng lẽ cái ông chủ này thật sự lương tâm phát hiện?" Trư Bát Giới: "Hải, hóa ra không có độc a, vậy chúng ta cứ thoải mái ăn đi, nếu không có độc thì, động cơ?

Ý đồ?

Ta không suy nghĩ, ta chỉ lo ăn hết những món ăn này, mọi người cũng đói rồi, mau ăn chút đi.

Ăn lương khô bao nhiêu ngày rồi, ta bây giờ nhìn thấy lương khô là phát ngán, bây giờ có chút rượu ngon món ngon, chúng ta cứ thoải mái ăn, dù sao cũng không có độc, cũng không tốn tiền.

Ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu đi." Nói xong cầm đũa, sau đó gắp một đĩa thức ăn, bắt đầu thoải mái ăn.

Cái tướng ăn đó cũng khá khó coi.

Phương Minh: "Ta đoán chắc chắn là cái tiểu nhị kia nói rồi, thấy chúng ta phong trần mệt mỏi, ta vừa nãy xuống đi vệ sinh lúc đó, sau đó nghe thấy ông chủ kia đang nói chuyện với tiểu nhị, dù sao chúng ta cũng sắp đi rồi, hôm nay cứ nấu hết chút món ăn đều cho đi.

Có lẽ vì nguyên nhân này, cho nên mới dâng món ăn cho chúng ta, một lát nữa sẽ đun chút nước nóng cho chúng ta, để chúng ta ngủ một giấc thật ngon." Trư Bát Giới: "Hóa ra là vậy a, Sư phó, cũng mau xuống ăn đi!

Món ăn trong này thật sự khá ngon.

Mau ăn một chút, sau đó bổ sung thể lực, chúng ta ngày mai còn phải chạy đường." Tôn Ngộ Không cầm đũa nói với Trư Bát Giới: "Ngươi còn nghĩ đến ngày mai phải chạy đường, xem ra bây giờ trong đầu toàn là đồ ăn rồi đúng không?

Nhìn cái tướng ăn của ngươi, thật sự có thể ăn cho đẹp mắt một chút không?" Trư Bát Giới: "Bình thường ngươi đã nói ta rồi, bây giờ ăn cơm cũng muốn nói ta, thật sự quá bức người rồi, ta bây giờ ăn một chút, bởi vì ta trước kia không ăn ngon, cho nên bây giờ mới hưng phấn ăn món ăn ngon như vậy, không có gì lạ.

Ta bao lâu rồi không ăn món ăn ngon như vậy, ta phải nếm thử thật ngon, ta ngày ngày ăn những lương khô kia, ăn đến nỗi ta đau đầu.

Thật không dễ gì ăn được chút đồ ngon, ta khẳng định không thể bỏ qua nha.

Tiết kiệm chút khí lực, ăn đi." Tôn Ngộ Không không nói gì nữa, sau đó chỉ một mình lặng lẽ ăn.

Phương Minh cũng ăn mấy miếng, sau đó mỗi người tự mình ngâm một cái nước nóng, sau đó mỹ mãn đi ngủ.

Sau khi tắm xong, Phương Minh thầm nghĩ: "Đúng là một điểm không tồi, sau đó buổi tối điều chỉnh công pháp của mình, ngủ một giấc thật ngon, một giấc ngủ ngon đã lâu không có.

Trong lòng ngày mai lại phải tiếp tục lên đường rồi." Sáng sớm ngày hôm sau Phương Minh là người đầu tiên tỉnh dậy, khôi phục thể lực, tinh lực sung mãn.

Đôi mắt sáng ngời có thần, trên mặt tràn đầy ánh nắng.

Hôm nay là một ngày đẹp trời, thích hợp xuất hành.

Thế là bốn thầy trò, sau khi thu dọn hành trang xong đơn giản chào

tạm biệt ông chủ.

Phương Minh trước khi đi nói với ông chủ, bảo ông chủ cũng nên sớm rời khỏi đây đi, dù sao trong này là nơi yêu quái tụ tập, không quá tốt.

Ông chủ cũng bày tỏ lòng biết ơn, sau đó chào tạm biệt Phương Minh.

Bốn thầy trò Phương Minh lại bắt đầu một hành trình mới.

Thời tiết hôm nay khá tốt, Phương Minh trong lòng nghĩ đến ngày, nghĩ rằng, cũng sắp đến Thiên Đình rồi.

Bây giờ đoán chừng đã đi được ba phần tư quãng đường, còn lại một phần tư quãng đường, sắp nhanh rồi, Thiên giới dường như ở ngay trước mắt.

Tôn Ngộ Không cũng nói: "Ai, Sư phó, không gạt ngài, ai, chúng ta bây giờ cách Thiên giới ngày càng gần, ta cảm giác loại tiên khí kia cũng ngày càng nồng hậu, ta dường như có thể cảm nhận được Đạo Khí bốn phía, khắp nơi đều là một loại cảm giác như lâm tiên cảnh.

Xem ra chúng ta thật sự sắp đến Thiên giới rồi, lúc đó gặp những người đó, chúng ta cũng không thể sợ hãi, nhất định phải cùng bọn chúng liều mạng, sau đó đoạt lại 'cẩu kinh' của chúng ta." Phương Minh gật đầu: "Được, được, lúc đó rồi nói!" Kỳ thực lời Tôn Ngộ Không nói cũng chính là những gì Phương Minh đang nghĩ, lúc đó có nên giải thích cho bọn họ không?

Chương 628

Dù sao mấy người này đã đi theo hắn suốt đường, sau đó để hắn không đi báo cáo với Phật giới, cũng vẫn luôn che giấu thân phận của hắn, hiện tại thể lực của hắn chưa hoàn toàn khôi phục.

Nếu đã hoàn toàn khôi phục, hắn cũng sẽ không đi nữa, nhưng hắn không những cần thể lực khôi phục, còn cần phải điều chỉnh ở Thiên giới, trong lòng, nếu đơn thuần bây giờ thể lực khôi phục rồi, sau đó lại cùng Phật giáo đại chiến một trận, vẫn sẽ là kết cục như vậy.

Cho nên để tránh kết cục như vậy, hắn thích một kết quả có thể nắm chắc, cũng có thể lên Thiên giới rèn luyện, dùng 'cẩu kinh' làm một sự dung hội quán thông.

Ngay sau đó cần phải cùng đệ tử Đạo giáo tạo ra một số công pháp đặc biệt khá cao thâm khó lường, như vậy có thể bất ngờ giáng đòn nặng nề ngoài dự liệu của Phật giáo, đó là điều Phương Minh muốn.

Còn về việc giải thích cho Tôn Ngộ Không?

Phương Minh vẫn đang cân nhắc.

Không có một câu trả lời xác đáng.

Trư Bát Giới cũng nói: "Hầu ca nói đúng a, khí trời ở đây quả thực nồng hậu hơn rất nhiều, ta cũng có thể cảm nhận được, vậy thì, những yêu quái trước kia nhiều như vậy, vậy thì yêu quái ở đây chắc hẳn sẽ không còn nữa đúng không?

Dù sao cũng sẽ gần kề tiên giới, loại người Đạo gia tương đối đông đảo, nếu còn có yêu quái, còn ở đây hoành hành bá đạo, cuối cùng cũng sẽ bị một số người Đạo gia thu thập.

Cho nên ta đoán chúng ta nên thả lỏng, chúng ta cứ thả lỏng một đoạn đường đi, đoán chừng sẽ không có yêu quái làm trì hoãn thời gian của chúng ta nữa.

Lúc đó đi Thiên Đình gây náo loạn một trận, mang 'cẩu kinh' về, lúc đó mục đích của chúng ta đã đạt được rồi.

Ta phảng phất nhìn thấy ánh sáng chiến thắng, ngươi thấy sao?" Sa Tăng: "Ta cũng cảm thấy mơ hồ sắp đến hồi kết rồi, lộ trình của chúng ta cuối cùng cũng sắp nghênh đón một kết cục rồi.

Nhưng đoạn đường còn lại chúng ta phải đi tiếp thật tốt a!" Phương Minh: "Sa Tăng nói đúng, mặc dù chúng ta cơ bản sắp đến Thiên Đình, nhưng phải biết người ở đó đều là những người thân hoài tuyệt kỹ, cho nên chúng ta cũng không thể lơ là.

Nếu chúng ta bây giờ lơ là, vậy thì có thể sẽ mang đến cho chúng ta một đả kích cực lớn.

Cho nên bước đường còn lại đó, chúng ta cũng phải đi tiếp thật tốt, không thể bỏ dở nửa chừng, hoặc công dã tràng, làm như vậy thì chúng ta coi như đều không có gì.

Cho nên tất cả đều phải cẩn thận cho ta, đừng buông lỏng, nghe rõ chưa?" Tôn Ngộ Không: "Yên tâm đi, Sư phó, lời của ngài ta đều ghi vào lòng rồi, tất cả mọi chuyện trên đường ta đều đang chú ý đó." Lời nói của Tôn Ngộ Không phảng phất có ý tứ trong lời, nhưng Phương Minh không đáp lời, bởi vì không muốn giải thích nhiều, nếu không càng bôi càng đen, có thể sẽ tùy thời bại lộ, cho nên dứt khoát không nói.

Đi mãi đi mãi sắp đến chạng vạng tối, lúc đó trời dần dần tối xuống, bầu trời tối không phải là màu đen đó, mà là một loại màu sắc khủng bố giống như màu tím.

Trăng đen gió lớn, bầu không khí khủng bố lan tràn bốn phía, lúc đó Trư Bát Giới nhìn thấy phía trước có một tòa trạch viện, thế là nói: "Ta thấy phía trước có một tòa trạch viện, chúng ta có nên đi xem không?

Tá túc một đêm." Tôn Ngộ Không: "Một tòa trạch viện ở hoang sơn dã lĩnh, đa phần là hung trạch nha.

Mọi người phải cẩn thận rồi, ta nghi ngờ có một số thứ không sạch sẽ.

Trước tiên đừng hoảng, chúng ta trước hết đi thăm dò một chút." Phương Minh trong lòng biết, tòa trạch viện này bên trong tất định ẩn giấu một số thứ kỳ quái, bởi vì có thể cảm giác được loại từ trường giống như tiếng vọng kia.

Loại tà ác kia.

Tôn Ngộ Không là người đầu tiên lộn một cái cân đẩu vân đến trước cổng, hắn nhìn thấy cái sân viện kia kỳ thực đã mục nát rồi, trên cột trên mái nhà đều phủ đầy mạng nhện, đều là tro bụi.

Rồi chỉ có hai chiếc đèn lồng treo ở cổng, vẫn luôn sáng, phát ra loại ánh sáng âm u như quỷ hỏa vậy, tán ra ánh sáng khủng bố.

Với tâm thái dò xét, Tôn Ngộ Không trước hết gõ gõ vào vòng đồng trên cánh cửa.

Xem bên trong rốt cuộc có người hay không?

Nhưng còn chưa kịp chạm vào vòng đồng trên cánh cửa, cánh cửa lớn kia lại đột nhiên mở ra.

Bầu không khí quỷ dị như vậy, ngược lại đã dẫn dắt Tôn Ngộ Không có chút hiếu kỳ, nhưng Trư Bát Giới lại vẻ mặt kinh khủng, quả thực đã bị một màn này dọa sợ rồi.

Sợ đến mức thậm chí không dám đi tới trước, nói với Phương Minh: "Sư phó, ta thấy bên này yêu quỷ dị, chúng ta đừng đi nữa, vạn nhất có ngoài ý muốn thì, đó không phải là chuyện đùa đâu, mấy người chúng ta tuy rằng cũng khá lợi hại, nhưng nếu đối phương lợi hại hơn nữa, vậy chúng ta có thể ăn không nổi đâu mà phải chạy mất dép, ta thấy chúng ta đi đường vòng cảm thấy rời khỏi cái chỗ quỷ quái này đi!" Phương Minh: "Cái đầu heo này, đã nói rồi, nào có lý do lùi bước, chúng ta muốn đi bất cứ nơi nào, đều úy thủ úy vĩ, như một con rùa rụt đầu, sau này như vậy hành tẩu giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa sao?

Chẳng phải chúng ta tự chơi đùa với mình sao, chúng ta nhất định phải có tinh thần trách nhiệm.

Đã gặp rồi thì chúng ta không sợ chuyện, nghe ta này, bốn người chúng ta cùng nhau đi vào, cuối cùng nếu có chuyện thì tùy cơ ứng biến, ta tin không có chuyện gì có thể làm khó được chúng ta sao?" Sa Tăng và Trư Bát Giới phảng phất cũng được cổ vũ vậy, sau đó nói: "Được!

Sư phó, nghe lời ngài." Nói xong bốn thầy trò cùng nhau đi vào cái viện tử kia.

Cái viện tử này ngược lại cũng không lớn, một cái viện tử nhỏ nhỏ, bên trong cũng không có trang trí gì khác, chỉ có một số đồ đạc lộn xộn bày biện ở đó.

Dường như đã lâu không có người ở vậy, đi vào cái phòng kia, trong phòng không có người.

Bốn phía cũng vô cùng yên tĩnh, căn bản một chút tiếng động cũng không có.

Nhưng trên một bức tường ở khách sảnh có vẽ một bức họa, trong bức họa hiển thị cảnh tượng của một viện tử khác.

Nhìn có vẻ và cái viện tử bên ngoài không có gì khác biệt, nhưng cái viện tử trong bức họa lại càng thêm quang tiên lượng lệ.

Giống như một thế giới khác vậy.

Chương 629

Trư Bát Giới, nhìn bức họa kia, cảm thấy xuất thần, dường như có một số thứ đang hấp dẫn hắn, từ từ đi về phía bức họa kia.

Phương Minh muốn gọi lại, nhưng gọi hai tiếng, Trư Bát Giới đều không quay đầu lại.

Lúc đó Phương Minh biết hắn đã trúng tà bị hút vào.

Nhưng cũng không có cách nào kéo hắn lại, kết quả khi chạm vào bức họa kia, Trư Bát Giới bị hút vào, như vậy trong nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi.

Tôn Ngộ Không nhìn thấy một màn này liền lập tức cảm thấy kinh hãi, sau đó muốn đi vào kéo Trư Bát Giới ra, sau đó không biết từ lúc nào lại bị hút vào, Sa Tăng cũng vậy, như vậy, ba đồ đệ đều bị nhét vào trong bức họa, kết quả chỉ thấy trên bức bích họa kia xuất hiện thêm ba người, chính là Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Tăng.

Lúc đó Phương Minh vô cùng kinh ngạc, khẳng định có một số yêu thuật đang làm loạn ở đây, nhưng Phương Minh cũng không biết?

Đang lúc minh tư khổ tưởng (suy nghĩ miên man) thì, đột nhiên trong viện tử truyền đến một tiếng cười lớn.

Tiếng cười này kéo dài lâu, Phương Minh, ánh kim quang chạy vào trong viện tử xem rốt cuộc ai đang làm loạn, nhưng trong viện tử vẫn không một bóng người, lúc đó phía sau Phương Minh đột nhiên xuất hiện một người, Phương Minh quay người lại nhìn, chỉ thấy một nam tử mặc áo choàng đen không chịu lộ mặt.

Đối với Phương Minh nói: "Ngài thật sự lợi hại, bức bích họa của ta hấp dẫn người như vậy, lại không hấp dẫn được ngài.

Đã như vậy thì, ta chỉ có thể tự mình động thủ tiễn ngài lên Tây Thiên." Phương Minh: "Ta biết ngươi là kẻ đứng sau.

Nhưng có thể trước khi động thủ với ta nói cho ta biết rốt cuộc là yêu thuật gì không?

Ta phải làm sao mới có thể cứu bọn họ ra?" Cái nam tử mặc áo choàng đen đối với nói: "Cứu ra thì nói dễ hơn làm, ta nói cho ngươi biết đi, sau bốn mươi chín ngày bọn họ sẽ bị điện hóa thành bản thân tinh khí trong phúc họa.

Đúng vậy, sẽ chung nhật sinh hoạt trong họa quyển, không ra được, thân thể của bọn họ cũng đều sẽ biến mất, tinh thần đi về một vùng hư vô biến Đạo, trong cái thế giới mà bọn họ tượng tưởng.

Nhưng nhục thể của bọn họ sẽ bị hủ thực, căn bản đều không còn nữa, coi như đã lên thiên đường, nên vui mừng mới phải." Phương Minh nghe xong, hiển nhiên đã minh bạch một số điều, sau đó nói: "Ngươi nói thì rõ ràng rồi, ta minh bạch rốt cuộc là chuyện gì, nhưng ta biết rốt cuộc phải làm sao mới có thể cứu bọn họ ra?" Cái nam tử mặc áo choàng đen nói: "Xuất tiên hỏi ta có qua được không." Kết quả hai người trong nháy mắt giao thủ.

Không đến hai chiêu, cái nam tử mặc áo choàng đen kia bị đánh đến thổ huyết.

Chỉ thấy hắn ngẩng đầu nói: "Ngươi không lợi hại đến mức đó, nhưng trong họa ngươi không đánh bại được ta đâu, có bản lĩnh thì trong họa tìm ta," sau đó xoay người cũng chui vào trong bức họa kia.

Phương Minh thầm nghĩ: "Xem ra không đi một chuyến không được rồi." Thế là Phương Minh hạ quyết tâm, sau đó đi đến trước bức họa kia, dùng tay hơi chạm vào bức họa kia, kết quả bị trong nháy mắt hút vào.

Hạ họa phía trên xuất hiện thêm dáng vẻ của năm người, nhưng trong nháy mắt lại biến thành bốn người, nguyên nhân là cái nam tử mặc áo choàng đen kia lại từ trong họa đi ra, lúc đó lạnh lùng nhìn bức bích họa trên tường kia, sau đó nhìn bốn thầy trò trong bức bích họa, sau đó hừ một tiếng, nói: "Thứ ta nhìn ra ngươi?

Trong họa ngươi đánh không thắng ta đâu, ta làm cho ngươi đánh không trúng." Trong họa Phương Minh nhìn nhìn bốn phía viện tử ban đầu, không phải viện tử bên trong quả thực so với trước kia sạch sẽ hơn rất nhiều, khá phú lệ đường hoàng, tìm Trư Bát Giới, Tôn Ngộ Không và Sa Tăng ở đâu?

Nhưng lại không tìm thấy?

Cho nên thầm nghĩ có lẽ mỗi người tiến vào đều sẽ có một không gian độc lập, những không gian này đều không tương trộn lẫn vào nhau, nhưng xác thực tồn tại trong một bức bích họa, cho nên hiện tại phải làm sao để ra ngoài, hoặc phải làm sao để tìm cái nam tử áo đen kia?

Nhất định phải biết được nguồn gốc của bức họa này, như vậy mới có cơ hội đi ra khỏi cái chỗ quỷ quái này.

Nhưng hiện tại trong viện tử trống không chỉ có một người, một bầu trời lạnh lẽo, trên không chỉ có một vầng trăng, đang treo ở đó.

Cho nên manh mối cũng không biết tìm từ đâu, bắt đầu trong viện tử dạo chơi khắp nơi, xem rốt cuộc có những thứ gì, có thể biểu minh những viện tử này và câu chuyện bức bích họa này.

Quả nhiên đã kiếm được quà, phát hiện trên tường của cái quà kia vậy mà không có bích họa, chỉ có một bức tường trống.

Bên cạnh cái tường kia có một giá sách, trên giá sách đặt một quyển sách, chỉ có một quyển sách.

Trên quyển sách kia chỉ viết bốn chữ "Vô Tự Thiên Thư".

Vô Tự Thiên Thư Phương Minh biết đó, bởi vì những năm đầu khi đi lịch luyện ở tiên giới, từng nghe nói Vô Tự Thiên Thư, truyền thuyết Vô Tự Thiên Thư, tuy rằng không có một chữ nào, nhưng bên trong viết toàn là Kỳ Môn Độn Giáp, công pháp quỷ dị.

Tương truyền chỉ cần học được một môn công phu trong đó, có thể hành tẩu giang hồ, có thể trăm hoa tùng trung, phiến diệp bất triêm thân (không dính một cánh lá), loại công phu cao thâm kia.

Cho nên Phương Minh biết rốt cuộc là công phu gì a?

Nguyên lời nói chỉ là một Kỳ Môn Độn Giáp, cũng là một môn công phu trong Vô Tự Thiên Thư đi.

Đã là công pháp, có cách hóa giải, thế là Phương Minh cười rồi, ánh mắt chuyển chuyển, sau đó kế thượng tâm (kế hoạch nảy ra trong đầu).

Thế là đi vào trong viện tử, sau đó khai mở Đạo lực của mình, dùng Đạo lực của mình cảm hóa vạn vật xung quanh.

Hầu như không có bất kỳ chướng ngại nào có thể dùng chân khí trong cơ thể của mình, thu, cái viện tử ta ngay cả các sinh vật khác hô ứng, một cỏ một cây đều nằm trong sự nắm giữ của ta.

Có thể rõ ràng cảm thụ những sự vật này trong phạm vi cảm tri của mình, không cảm tri biết những thứ này đều có Đạo lực mà công pháp phú cho đang chống đỡ.

Sau đó từ từ, từ từ, cuối cùng cũng cảm tri được một nơi giống như lối ra, bởi vì Đạo lực của nơi đó khá suy yếu.

Sau đó Phương Minh lập tức dùng tinh thần lực của mình truy tung nơi đó, hóa ra là chỗ của vầng trăng trên trời.

Quả nhiên từ khi Phương Minh tiến vào cái viện tử này, vầng trăng kia không hề di chuyển khỏi chỗ, vẫn luôn treo ở một chỗ đó, nhìn không có chút sinh khí nào.

Chương 630

Không có một số dấu vết của thế giới bên ngoài, cho nên minh bạch rồi, cái nơi này là điểm đột phá.

Thế là ổn định Đạo lực của mình, sau đó tập trung vào quyền đầu của mình, lập tức trên quyền đầu của hắn tán phát ra kim sắc quang mang, vạn vật xung quanh đều bắt đầu run rẩy, sau đó yêu mã hợp nhất (người và ngựa hòa làm một), sau đó quyền đầu chỉ thẳng lên không, kết quả dưới chân phát lực một cú nhảy, sau đó xông phá cái tầng không gian trên trời, vầng trăng trên trời, đã bị hắn đánh nát, sau đó hóa ra bầu trời phía trên chỉ là một lớp bảo hộ mà thôi.

Chỉ là một lớp mê hoặc, sau đó Phương Minh cưỡng hành đột phá cái tầng không gian đó rồi trở lại viện tử trước kia.

Cái nam tử mặc áo choàng đen kia đang trong viện tử thưởng trà nhàn tọa, kết quả cảm giác được chén trà của mình rung động, nhưng không biết sức mạnh đó từ đâu đến.

Đợi hắn đi vào khách sảnh, đột nhiên phát hiện Phương Minh từ từ trong bức họa kia muốn xông ra, sau đó không lâu sau liền trực tiếp xông phá cái tầng không gian đó rồi xuất hiện trước mặt hắn, thoát khỏi sự trói buộc của bức họa kia.

Thực lòng mà nói, từ trước đến nay chưa từng có ai có thể xuyên qua sự trói buộc, phúc họa có thể học được từ quyển Vô Tự Thiên Thư kia, ban đầu khi học tập lúc đó, đã tốn không ít tinh huyết, vậy mà lại có người cường đại như vậy, Phương Minh quả thực là một người ngoài dự liệu.

Sau khi đi ra Phương Minh nói: "Lâu rồi không gặp, chúng ta lại gặp mặt rồi.

Ngươi vậy mà lại muốn gạt ta đi?

Nhưng si tâm vọng tưởng, ta nói cho ngươi biết, công pháp trên Vô Tự Thiên Thư kia đều phải dùng tiên huyết của ngươi tưới lên, mới có thể học được một môn trong đó.

Ngươi cũng đã bỏ vốn lớn, nhưng đáng tiếc, ngươi gặp phải ta, vậy thì chỉ có một con đường chết.

Cho nên có thể yên tâm mà chết rồi." Cái nam tử áo đen đột nhiên khóe miệng nhếch lên, nói: "Hươu chết về tay ai?

Ai cười cuối cùng?

Lúc đó mới biết." "Được rồi, bây giờ có thể nói rồi chứ?

Rốt cuộc cái quyển Vô Tự Thiên Thư kia là bản sách gì?

Bản đó có thể là một công pháp thượng tầng.

Lưu truyền ở trên Lạc Hà Sơn xa xôi tận chân trời, cho nên nếu ta không đoán sai thì, ngươi học được công pháp từ đó đúng không?" Phương Minh nói với cái nam tử mặc áo choàng đen kia.

Cái nam tử kia nói: "Ngươi đúng là khá bác học đa thức, xác thực là công phu ở đó, nhưng ta lại không phải người ở đó, ta có thể minh xác nói cho ngươi biết, ta ban đầu ở đó học được một số võ công, nhưng là ăn trộm mà học được.

Bởi vì ta chỉ là một hạ nhân ở đó, khi ta giúp ta lấy được bản Vô Tự Thiên Thư lúc đó, ta nghe nói chỉ cần dùng tiên huyết có thể nhìn ra tinh hoa trong đó, cho nên ta chỉ tìm được một trang, sau đó học được tiên thuật bên trong.

Nhưng một loại tiên thuật là đủ để ta ở nơi tiên khí nồng hậu, tồn tại mấy chục năm.

Bao nhiêu năm như vậy, có bao nhiêu người đều bỏ mạng trong

bức phúc họa kia, ngươi biết ta có bao nhiêu cảm giác thành tựu không?

Căn bản không thể lý hội loại cảm giác ban đầu chỉ là một hạ nhân, nhưng lại sở hữu quyền lợi, nắm giữ sinh tử của người khác lợi hại đến mức nào, khiến người ta nội tâm dập dờn đến mức nào.

Ta quá khát vọng loại quyền lợi nắm giữ sinh tử của người khác kia, như vậy ta là người trên người, nhìn các ngươi quỳ xuống xin tha như chó trên mặt đất vậy, ta đặc biệt vui mừng, đặc biệt kiêu ngạo, cảm giác duy ngã độc tôn, ta vì phần kiêu ngạo này, cho nên ở đây tu luyện nhiều năm.

Hôm nay ngươi có thể phá giải pháp thuật trong Vô Tự Thiên Thư thì sao?

Đệ tử của ngươi vẫn ở trong đó không ra được, bởi vì tiến vào thì, không giống nhau, vĩnh viễn sẽ không cùng tiến vào cùng một không gian thời gian.

Bởi vì sau khi vào cái không gian đó thì vĩnh viễn cũng không tìm thấy.

Cho nên để bọn họ ở đó tuyệt vọng chờ chết đi!" Nói xong liền bày ra thế tấn công, chờ đợi Phương Minh công kích.

Nhưng Phương Minh căn bản không đáp lời, bởi vì Phương Minh chỉ muốn gọi sinh hoạt ra.

Trước mắt cái nam tử áo đen này căn bản không phải đối thủ, không hề khoa trương chút nào, mười cái nam tử áo đen như vậy, Phương Minh có thể một tay đều giải quyết hết.

Nhưng Phương Minh, hiện tại, càng muốn cứu Tôn Ngộ Không ra, cho nên hiện tại không thể mạo hiểm hành động.

Cái nam tử áo đen thấy Phương Minh không công kích, sau đó nói

với Phương Minh: “Chẳng lẽ sợ ta sao?

Năng lực của Vô Tự Thiên Thư, ngươi chưa thấy sao, sợ đến nỗi không nói nên lời rồi sao.

Ta không ngại nói cho ngươi biết, ta luyện loại thần công này, chưa từng gặp một đối thủ ra hồn nào, vừa nãy ngươi đánh ta ra máu, ta có chút hưng phấn, cảm thấy đã đến lúc tìm một đối thủ tương đương rồi.

Nhưng ngươi như vậy một kẻ nhát gan, vậy ta không có cách nào rồi, ai bảo ngươi nhát gan như vậy chứ?

Nhát gan như vậy, ở đây giả anh hùng, ta khuyên ngươi như vậy từ bỏ đồ đệ của mình đi.

Tất cả mọi thứ ở đây đều là của ta rồi, không đến lượt ngươi.

Nếu muốn đánh bại ta thì, đoán chừng phải đợi mấy trăm năm nữa đi!

Bây giờ ta có thể cho ngươi một cơ hội, quỳ xuống dập đầu ba cái, vậy thì ta vui vẻ rồi, cũng mau thả ngươi đi, ngươi thấy sao?

Đây là cơ hội tốt ngàn năm có một a, người bình thường ta thường không cho cơ hội, nhưng vừa nãy ngươi đánh ta ra máu, ta cũng khá thưởng thức ngươi.

Chương 631

Cho nên dập đầu ba cái, sau đó đi đi, để đồ đệ của ngươi ở trong họa hấp thu thật tốt, như vậy thì, ngươi cũng không thiệt thòi, đúng không?

Dù sao mạng sống quan trọng, người không vì mình, trời tru đất diệt.

Dập đầu mấy cái, sau đó lại đổi một mạng sống, đáng giá a!

Ngươi thấy sao?" Nói xong mang theo ý vị châm chọc, sau đó trào phúng Phương Minh mấy tiếng.

Phương Minh tức đến nghiến răng nghiến lợi, không có ai dám nói lời tôn trọng như vậy, từ khi tung hoành giang hồ đến nay, bái sư học nghệ học được một thân công phu.

Từ trước đến nay chưa từng có ai dám ở trước mặt hắn cuồng vọng như vậy, hiện tại lại bị một tên vô danh tiểu tốt nói như vậy khó nghe, cảm giác mất mặt, cho nên đã hạ quyết tâm rồi, bất kể có cứu được sinh hoạt ra không.

Cái người này, không giết không thể.

Thế là đối với cái nam tử áo đen kia nói: "Ngươi thật sự lợi hại a, vậy mà lại nói ra được nhiều lời ghê tởm như vậy, ta từ trước đến nay chưa từng nghe có ai dám nói chuyện với ta như vậy.

Đã ngươi lợi hại như vậy, vậy thì cứ ra tay đi, ta ngược lại muốn xem rốt cuộc ngươi có bản lĩnh gì, lúc đó đừng quỳ xuống cầu xin tha thứ, không phải ta.

Ta dập đầu ba cái, đổi một mạng sống sao?

Ta nói cho ngươi biết, cái mạng sống của ngươi ta muốn định rồi.

Hôm nay ngươi có trốn xuống Diêm La Điện, tìm Tây Thiên như chỗ đó, ta cũng muốn băm vằm ngươi thành vạn đoạn, để ngươi chết không có chỗ chôn, đọa vào vực sâu vạn kiếp bất phục, trong mười tám tầng địa ngục, rồi hãy đi mà cuồng vọng ở đó đi.

Bây giờ ở đây cuồng với ta, ngươi còn non lắm, ngươi không biết người ngoài có người, trời ngoài có trời, vậy mà lại muốn ta dập đầu sao?

Ngươi xem có chịu nổi không?" Nói xong Phương Minh trên mắt lộ ra huyết sắc, ánh mắt sát nhân.

Uy thế chấn động cả cái viện tử đều bắt đầu kém đi tính toán, đều không còn nữa, tất cả khí tức trước đó đều bị che lấp rồi.

Phương Minh sắp động thủ rồi.

Cái nam tử mặc áo choàng đen kia cũng cảm giác được, có một tia gì đó khác thường, nhưng không xác định có phải tiên khí của Phương Minh không?

Cho nên cũng không dám khinh cử vọng động, nhưng cảm thấy nhìn có vẻ.

Phương Minh không giống loại người đặc biệt lợi hại, bởi vì Phương Minh nhìn có vẻ khá gầy yếu, tuổi còn trẻ như vậy, căn bản không giống một cao nhân đắc đạo.

Cho nên trước đó mới nói ra nhiều lời cuồng vọng như vậy, nguyên nhân là muốn cho Phương Minh một đả kích tâm lý, để hắn biết khó mà lui, chứ không hề muốn giết hắn.

Nếu Phương Minh thật sự dập đầu ba cái thì, thật sự sẽ tha cho Phương Minh.

Nhưng bây giờ Phương Minh dường như đã phát nộ rồi, mắt hắn đỏ ngầu, sau đó tiên khí xung quanh bắt đầu ngưng kết, cả cái viện tử

chìm vào một trận tĩnh mịch khủng bố, trong tĩnh mịch này tràn ngập sát khí, cái nam tử áo đen kia cũng cảm giác được sự sắc bén của sát khí này, đủ để giết hắn mấy lần.

Nhưng hắn nghi ngờ Phương Minh đang dùng một số chướng nhãn pháp, trong lòng kỳ thực Phương Minh căn bản không lợi hại đến mức đó.

Cho nên tự nhiên, cũng không để ý đến những điều này, chờ đợi Phương Minh ra chiêu.

Lúc đó Phương Minh yêu mã hợp nhất, sau đó nhắm mắt trầm tư, sau đó mạnh mẽ mở mắt ra, mắt hắn tràn ngập toàn là loại màu huyết hồng đáng sợ kia.

Sau đó hét lớn một tiếng, một tiếng hét vậy mà lại hất tung cả mái nhà.

Lúc đó cái nam tử áo đen kia mới biết mình đã chọc phải một người cường đại đến mức nào.

Bởi vì người có năng lực như vậy, tất định là nhân vật cấp tiên thần.

Có loại tiên khí đáng sợ bên cạnh, cái nam tử áo đen kia lùi lại mấy bước.

Không dám lại cùng Phương Minh đối quyền, sợ Phương Minh một quyền có thể miểu sát hắn, nhưng cũng không dám dễ dàng bỏ cuộc như vậy, dù sao cũng chưa thật sự cùng Phương Minh liều quyền, cho nên không biết Phương Minh rốt cuộc có bao nhiêu thực lực, nếu đơn thuần chỉ là một chút phô trương thì, sẽ không vận dụng không có cách nào, nhưng một khi loại tiên khí này, có thể vận dụng thì, vậy thì miểu sát, cũng là chuyện trong phút chốc.

Cho nên hiện tại cái nam tử áo đen kia rơi vào một loại cảnh địa

lưỡng nan, tiến thoái lưỡng nan.

Dưới sự do dự của mình, chỉ có thể lựa chọn cứng đầu mà xông lên, trong tình huống này, nếu rút lui thì, nhất định cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của Phương Minh, cho nên chỉ có thể lựa chọn liều mạng, sau đó mạnh mẽ xông lên.

Bất kể kết quả như thế nào?

Cứ đánh trước đã, sau đó rồi nói.

Sau đó tập trung tiên khí vào quyền đầu của mình, một quyền đánh ra, tiên khí trong quyền đầu kia mang theo phong nhận sắc bén tử trùng xông thẳng đến trước mặt Phương Minh, nhưng Phương Minh bản thân căn bản không hề để vào mắt, ngay sau đó, một quyền kia mang theo phong nhận đánh vào người Phương Minh, sau đó không có "sau đó" nữa.

Cái quyền đầu vốn là phong nhận cường lực kia sau khi chạm vào Phương Minh tự nhiên tiêu tán không thấy tăm hơi, kỳ quái như vậy.

Kỳ quái, nhưng kỳ thực cũng không kỳ quái, bởi vì Phương Minh đã cơ bản.

Kinh đã ngoại phóng tất cả tiên khí cường đại của mình, cho nên hiện tại bên ngoài có một lớp khôi giáp do tiên khí hội tụ thành, có thể kiên bất khả tồi, vững như thái sơn rồi.

Chương 632

Tiếp theo Phương Minh đối với cái nam tử áo đen kia nói: "Ngươi đang cù lét ta sao?

Vừa nãy chẳng phải lợi hại lắm sao?

Bảo ta quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Ngươi nói ta phải luyện mấy trăm năm mới có thể đánh với ngươi.

Nhưng bây giờ thì sao?

Ngay cả một cọng lông của ta cũng không làm bị thương được, vậy mà lại ở đây nói lời đại ngôn bất tàm, thật sự một chút xấu hổ cũng không có a, xem ra ta phải dạy cho ngươi một bài học mới biết ai là cao nhân chân chính.

Đợi đó cho ta!" Nói xong Phương Minh ngưng tụ chân khí trong cơ thể, sau đó trên tay của hắn, lúc này trên tay của hắn xuất hiện lam sắc thiểm quang.

Theo thiểm quang ngày càng lớn, sau đó từ từ hội tụ thành hình.

Ngay sau đó Phương Minh vung quyền đầu, sau đó một quyền đánh ra, một quyền này ngưng tụ không ít tiên khí, cái nam tử áo đen kia hiển nhiên cũng cảm giác được sự khác biệt, cho nên một quyền này thật sự không dám đi cứng rắn đón đỡ.

Một khi cứng rắn đón đỡ, tiên khí khổng lồ đó, khẳng định sẽ nuốt chửng hắn, sau đó làm cho hắn tan xương nát thịt, chết không toàn thây.

Nhưng hắn căn bản không có năng lực đi nghênh tiếp một quyền này, cho nên chỉ có thể chạy trốn.

Nhưng trong một cái viện tử nhỏ như vậy, có thể chạy đi đâu chứ?

Hắn lộn liền ba cái cân đẩu vân, sau đó cuối cùng cũng tránh được trung tâm phạm vi công kích của quyền kia, nhưng vẫn bị liên lụy.

Sóng tiên khí tiên khí khổng lồ kia thổi bay hắn vào tường viện tử làm nát một lỗ lớn.

Sức mạnh của Phương Minh.

Cái nam tử áo đen kia thấy sức mạnh cường đại như vậy, trong lòng lạnh đi nửa đoạn, cảm thấy khẳng định đánh không thắng được, sau đó chỉ còn cách chạy trốn.

Trong lòng, bây giờ chỉ có thể chạy trốn rồi, tránh khỏi cái Phương Minh này, tốt nhất là trốn thật xa, nếu không thì nhất định sẽ bị giết tan xương nát thịt, ngàn vạn ngàn vạn không thể để Phương Minh bắt được.

Ở đây hắn dùng một cái thuấn thân, sau đó mượn cái sóng khí kia bay ngàn dặm đến một khoảng đất trống, trong lòng nghĩ: "Hắn sẽ không tìm thấy ta nữa đúng không?

Hắn không có sóng khí giúp đỡ ta." Nhưng vào lúc này, hắn cảm giác được phía sau mình vẫn có tiên khí khổng lồ, đang áp sát.

Hắc bào nam tử đột nhiên quay đầu lại, phát hiện Phương Minh đang đứng phía sau, hắn khinh miệt nhìn: "Ngươi không phải vẫn luôn hùng hổ sao?

Ngươi tự tin rằng mình rất mạnh sao?

Bây giờ nhìn lại tình trạng của ngươi đi?

Ngươi mạnh mẽ?

Ta thấy ngươi mới là người yếu đuối, có tư cách gì mà đòi đối

đầu với ta?

Ngươi tưởng học được chút tiên thuật nhỏ, chút kỳ môn độn giáp thì có thể đánh bại ta sao?

Cái loại công pháp đó của ngươi thật sự khiến ta cảm thấy hổ thẹn.

Đơn giản là không biết trời cao đất rộng.

Ta thấy ngươi thật sự chưa từng thấy qua thế sự, hôm nay ta sẽ cho ngươi xem ta dùng nghịch thiên đạo lực đưa ngươi lên tuyệt lộ, ta đã không kịp chờ đợi muốn nhìn bộ dạng tàn phế của ngươi cầu xin ta rồi.

Được rồi, ngươi có thể chết được rồi." "Chờ đã, ngươi không thể giết ta." Hắc bào nam tử nói: "Tuyệt đối không thể giết ta, ta đối với ngươi có giá trị tuyệt đối, một khi giết ta, đừng nói là đệ tử của ngươi, ngay cả một cọng lông ngươi cũng sẽ không thấy đâu.

Cho nên, ngươi hãy đồng ý thả ta, ta sẽ cho ngươi cách giải khai bức họa đó.

Ngươi cũng biết Vô Tự Thiên Thư của Lạc Hà Sơn là một loại võ công đặc biệt, một khi vận dụng không tốt sẽ rất dễ tẩu hỏa nhập ma, ta thấy ngươi cũng chưa có sự hiểu biết sâu sắc về Vô Tự Thiên Thư, cho nên chỉ có ta mới có thể giúp ngươi phá giải huyền bí trong đó.

Thả ta một con đường sống, ta sẽ cho ngươi ba mạng đệ tử của ngươi, ngươi đi tìm đi, ta thật lòng, tuyệt đối sẽ không lừa ngươi." Phương Minh cười cười, không nhanh không chậm nói: "Phàm công pháp Lạc Hà Sơn, tất phát từ đan điền khí, khí ổn thì tâm trầm, khí thịnh thì tâm loạn.

Vô Tự Thiên Thư, thiên hạ chí bảo; nếu học được, huyết mạch không đào; tự tại huyết trung, thiết kỵ yếm thiếu; loạn kỳ kinh mạch,

tinh khí tán bào.

Đây là tâm quyết của Vô Tự Thiên Thư Lạc Hà Sơn, ta nói có đúng không?" Hắc bào nam tử giờ đây trên người đổ mồ hôi lạnh, nói: "Không thể nào, không thể nào ngươi biết tâm pháp của ta.

Ta ở đó nằm vùng hơn ba mươi năm mới trộm học được tâm quyết, không thể nào ngươi học nhanh như vậy được.

Ta không tin, không phải sự thật.

Nhưng ngươi biết thì sao?

Ngươi chỉ đơn thuần biết tâm pháp của ta, mà không biết cách vận dụng, vậy cũng không thể giải cứu được đệ tử của ngươi.

Chương 633

Cho nên nếu ngươi muốn cứu đệ tử của mình thì phải xem ta.

Nghe hiểu chưa?

Chỉ có ta mới cứu được đệ tử của ngươi, điều kiện là ngươi tha cho ta một mạng.

Ngươi có thể suy nghĩ, ta thật sự không lừa ngươi, tất cả mọi chuyện trước kia ta xin lỗi, bây giờ ta có thể dập đầu cho ngươi cũng được." Nói rồi hắn quỳ xuống, sau đó dập đầu ba cái thật mạnh.

Phương Minh mặt không biểu cảm nói: "Thật sự không cần làm vậy, ta nói thật với ngươi, ta cũng không quan tâm ngươi dập đầu bao nhiêu cái, hay cầu xin ta thảm hại đến mức nào, ta đều không bận tâm.

Nếu dập đầu vài cái là giải quyết được vấn đề, vậy chẳng phải ta cũng như ngươi sao?

Ta vừa nãy đọc cho ngươi tâm pháp đó, cũng không phải để khoe khoang.

Ta chỉ muốn chứng minh, ta hiểu những công pháp Lạc Hà Sơn đó.

Cho nên dù không có ngươi, ta cũng có thể cứu bọn họ ra.

Có thể làm thế này, Vô Tự Thiên Thư cần tinh huyết tưới vào mới xuất hiện chữ, vậy ta giết ngươi, không phải có thể dùng tinh huyết của ngươi tưới vào sách, sau đó tìm cách phá giải sao?

Như vậy quyền chủ động nằm trong tay ta, căn bản chẳng liên quan gì đến ngươi cả.

Trước đó ngươi đã chọc giận ta, cho nên ngươi nhất định phải

chết, bất kể có cách nào hay điều kiện gì.

Bởi vì ta không cho phép trên đời này có kẻ vô danh tiểu tốt nào dám coi thường uy quyền và khiêu khích ta tồn tại.

Nếu ngươi dám hối hận thì cũng chỉ chứng minh ngươi xui xẻo thôi, cũng chẳng có cách nào, cũng không thể trách ai được.

Tất cả nguyên nhân?

Ta cũng không phải là người không nói lý lẽ, ta đã chịu sỉ nhục lớn thì ta phải đòi lại.

Ngươi nhất định phải bỏ mạng vì chuyện này, chuyện này căn bản không có một chút gì để thương lượng cả.

Cho nên ngươi cứ yên tâm mà chết đi, những chuyện còn lại, ta sẽ có cách giải quyết." Nói xong những lời này, hắc bào nam tử lúc này vẫn ngồi bệt trên mặt đất, hai mắt vô thần, lòng nguội như tro tàn, nhưng không phải vì gây ra phiền phức lớn đến thế, mà giờ đây trong đầu hắn toàn là hối hận.

Nếu lúc đầu không chọc phải nhân vật lớn như Phương Minh thì hắn đã không có kết cục ngày hôm nay, nhưng bây giờ thì đã muộn rồi.

Nhưng đột nhiên trước mắt hắn sáng bừng, cứ như là một điều gì đó, hắn đột nhiên đứng dậy.

Phương Minh cảm thấy động tác của hắn, chẳng lẽ muốn liều chết chống cự?

Nhưng dù thế nào hắn cũng không đánh lại được.

Cho nên bây giờ hắn định làm gì?

Phương Minh hỏi: "Tính đường đường chính chính chịu chết à?

Có lời trăng trối gì thì nói nhanh đi!" Nhưng tên gia hỏa đó lại

không nói gì, sau đó một cái Thuấn Thân, biến mất không thấy tăm hơi, Phương Minh không kịp phản ứng, vội vàng đuổi theo, không ngờ tên gia hỏa đó lại chạy trốn.

Phương Minh vừa đuổi theo phía sau, vừa quát về phía cái bóng đen phía trước: "Tên rụt đầu rụt cổ kia, đánh không lại thì chạy à?

Vừa nãy không phải không chạy sao, bây giờ ta xem ngươi chạy đi đâu?" Nhưng cái bóng đen đó lại chạy về phía cái sân lúc nãy, hóa ra là muốn quay về.

Lúc này Phương Minh không biết hắc bào nam tử đang định làm gì?

Nếu chạy quay lại thì có thể gặp phải chuyện gì?

Đột nhiên Phương Minh hiểu ra một chuyện, nếu thật sự là như vậy, thì Phương Minh nhất định phải nhanh chóng ngăn cản, nếu không sẽ không còn cơ hội nữa.

Hắc bào nam tử rõ ràng muốn phá bỏ tất cả, liều mạng không màng tất cả để tấn công Phương Minh, hắn không thể gây tổn hại cho Phương Minh thì sẽ gây tổn hại cho những người bên cạnh Phương Minh, đó chắc chắn là điều mà tên áo đen kia nghĩ trong lòng, cho nên hắn mới chạy về chỗ cũ.

Nếu Phương Minh đoán không sai, hắn muốn chạy về chỗ cũ, sau đó tìm bức họa có Tôn Hầu Tử, Trư Bát Giới và Sa Tăng, rồi hủy bức họa đó.

Như vậy sẽ khiến bọn họ không ra được.

Kiểu này thì Phương Minh dù có dùng cách gì cũng không thể đưa họ ra được, dùng yêu quái hắc bào đó cũng không thể khôi phục được!

Cho nên bây giờ Phương Minh hết sức đuổi theo, tranh thủ đến sân trước tên đó.

Nhưng khi quay về sân, hắc bào nam tử quả nhiên đã biến mất, Phương Minh vọt thẳng vào khách sảnh.

Quả nhiên, yêu quái hắc bào trong tay đang bốc cháy một đoàn quỷ hỏa, mắt thấy ngọn lửa sắp thiêu cháy họa quyển, Phương Minh vội vàng sinh trí, sau đó thi triển công pháp thuộc tính thủy, một đoàn thủy cầu bay tới dập tắt ngọn lửa đó.

Phương Minh lập tức nói: "Tên gia hỏa này, rõ ràng biết phải chết, sao không thể yên tâm mà đi?

Chương 634

Cứ nhất định ở đây gây thêm phiền phức cho ta, thật sự cho rằng ta coi trọng ngươi sao?

Nghe không, mau cút đi, mau chóng chịu chết đi." Hắc bào nam tử lúc này nói: "Ta đánh không lại ngươi, ta thừa nhận, cho dù ta tu luyện thêm mấy trăm năm nữa, ta cũng không đánh lại ngươi, ta không có cách nào, nhưng ta cũng không ngu ngốc đến mức để ngươi vô cớ làm ta bị thương, giết ta, ta cũng phải gây cho ngươi vết thương chí mạng, ta muốn nhốt đệ tử của ngươi vĩnh viễn trong đó, để bọn họ vĩnh viễn không thể thoát ra.

Như vậy ít nhất ta cũng gỡ lại được một ván.

Ta từ trước đến nay không hề bận tâm đến việc đổi mạng với những dị sĩ tài năng, đặc biệt là cường giả đỉnh cấp như ngươi.

Mạng của ta chỉ là một con tiện mệnh, tùy lúc có thể vứt bỏ, nhưng mạng của ngươi thì lại rất quý giá.

Ta không thể giết ngươi, không thể đồng quy vu tận với ngươi, nhưng ta có thể khiến ngươi chịu tổn thất, như vậy ta đã mãn nguyện rồi." Nói xong, hắn cầm bức họa đó, sau đó định dùng sức xé xuống, nhưng khi hắn sắp xé xuống thì Phương Minh lập tức Thuấn Thân đến phía sau hắn, dùng tay bóp chặt cổ hắn.

Sau đó với tốc độ như điện chớp, Phương Minh nhanh chóng đoạt lấy bức họa trong tay hắn, rồi lại một cước đá hắn bay ra ngoài, đá thẳng hắn ra khỏi sân.

Sau đó nhìn bức họa, may mắn là không bị tổn thương.

Có thể thấy Tôn Hầu Tử, Sa Tăng và Trư Bát Giới, ba người đang

ở trong đó.

Nhưng ý chí của họ bắt đầu trở nên mơ hồ, Phương Minh cảm thấy ý chí của họ bắt đầu suy sụp.

Cho nên bây giờ không thể trì hoãn, việc không nên chậm trễ, nhất định phải nhanh chóng giải quyết chuyện này.

Thế là sau khi Phương Minh cất bức họa đi, sau đó từ chỗ đó, hắn tung một đòn chắc nịch vào bụng hắc bào nam tử, hắc bào nam tử lập tức phun ra máu đen, sau đó lăn lộn ra xa mười mét.

Hắn ngã vật xuống đất, không ngừng co giật.

Phương Minh lập tức đến bên cạnh hắn, nhìn hắn thoi thóp dưới đất, phun máu tươi, mắt trắng dã, dường như đã mất đi thần trí.

Phương Minh lúc đó nói với hắn: "Vào khoảnh khắc cuối cùng trước khi chết, ngươi đã không coi trọng ta.

Thật sự khiến ta phải chịu sỉ nhục lớn.

Tại sao ngay cả lời cuối cùng cũng không tin ta mạnh hơn ngươi?

Thật đúng là một lão ngoan cố mà, ta có năng lực lớn đến mức nào mà ngươi lại dám uy hiếp ta?

Bây giờ ngươi có thể yên tâm mà đi rồi, ta chơi với ngươi đủ lâu rồi." Nói xong, Phương Minh một chưởng giáng xuống, lập tức trong không trung vang lên một tiếng và phun ra một vũng máu tươi.

Phương Minh vội vàng mở Vô Tự Thiên Thư ra, vũng máu tươi đó lập tức nhỏ lên bề mặt Vô Tự Thiên Thư, sau đó trên Vô Tự Thiên Thư bắt đầu xuất hiện chữ, lóe lên những tia kim quang, trên đó viết: "Nếu muốn phá trừ, chỉ cần niệm chú," phía sau còn viết một số phù hiệu Đạo gia kỳ lạ.

Quả nhiên khi Phương Minh niệm xong những chú ngữ đó, sau đó

vận dụng chân khí của mình.

Hai thứ kết hợp lại, quả nhiên Tôn Hầu Tử, Trư Bát Giới và Sa Tăng liền thoát ra khỏi bức họa đó, nhưng lại lâm vào trạng thái hôn mê.

Phương Minh cũng không vội đánh thức họ, hắn sắp đặt xong xuôi, vỗ vỗ đầu Trư Bát Giới, sau đó cũng giả vờ hôn mê, ngã vật xuống đất.

Nguyên nhân là trước đó bọn họ nghi ngờ Phương Minh, bởi vì mỗi lần đều là Phương Minh đánh thức họ.

Lần này Phương Minh không ngu ngốc như trước, thứ hai, nếu để Trư Bát Giới đánh thức họ, chắc sẽ không còn nghi ngờ thực lực của Phương Minh nữa chứ.

Quả nhiên, lần này Trư Bát Giới đánh thức mọi người, bọn họ nhìn xung quanh là một đống đổ nát, không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ ngơ ngác nhìn bốn phía.

Mọi người thấy đã không sao rồi, lại thu dọn chuẩn bị rời khỏi đây.

Trên đường, Tôn Hầu Tử nói với Phương Minh: "Sư phụ, vừa nãy đã xảy ra chuyện gì vậy?

Con chẳng còn chút ấn tượng nào nữa?

Hình như bị bức họa hút vào, sau đó con sống một quãng ngày khá hạnh phúc ở trong đó.

Con bây giờ không còn chút cảm giác nào nữa, con chỉ nhớ là ở trong đó ăn uống vui chơi, mọi thứ đều có, cứ như trở về Hoa Quả Sơn vậy, Hoa Quả Sơn đó là nơi con hằng mơ ước, nhưng nơi trong bức họa còn tốt hơn Hoa Quả Sơn của con rất nhiều, tốt không thể tả.

Nhưng chỉ có thể bị giới hạn trong cái sân đó, con muốn đi ra ngoài căn bản không có cơ hội, hình như bị nhốt ở đó rồi.

Bầu trời ở đó cũng đặc biệt kỳ lạ, lúc thì đen lúc thì trắng.

Con cứ tưởng cả đời này không ra được nữa, trong đó cũng không tìm thấy ai, chỉ có một mình con ở đó.

Nhưng đột nhiên một trận rung chuyển dữ dội, sau đó một lúc, con liền ra ngoài, con cũng không biết đã xảy ra chuyện gì." Phương Minh khôn ngoan nói: "Hỏi ta, ta cũng không biết à, vừa nãy ta cũng vậy, bị bức họa hút vào.

Sau đó ta đột nhiên không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng tiến vào một không gian, nhưng trong không gian đó khắp nơi đều là kinh thư, cũng chỉ có một mình ta, ta ở trong đó quả thật cũng nhìn thấy nhiều thứ, cứ như một giấc mơ vậy.

Ta ở trong đó nhìn xung quanh, ngao du, nhìn mọi thứ xung quanh đều mới mẻ, bầu trời ở đó cũng vô cùng kỳ lạ, ta cũng không biết mình đang ở trong không gian nào, ta lớn tiếng hô hoán tên các ngươi, Tôn Hầu Tử, Trư Bát Giới và Sa Tăng, nhưng ba người các ngươi căn bản không hề đáp lại ta, không một chút hồi âm.

Thế là trong sự mê mang, ta đi khắp nơi, nhưng lại không thể đi ra khỏi cái sân đó?

Chương 635

Cho nên ta cũng không biết, liệu có thể gặp lại các ngươi không?

Nếu không thể gặp lại, ta có thể làm gì chứ?

Ta thật sự không biết, lúc đó ta đã rất sợ, nhưng bây giờ ta đột nhiên thoát ra.

Cho nên ta mơ mơ màng màng tỉnh dậy, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, có ai biết rốt cuộc là chuyện gì không?" Lần này Phương Minh trả lời rõ ràng là đã cân nhắc kỹ, bởi vì trước tiên không thể để Tôn Hầu Tử nghi ngờ, Tôn Hầu Tử là người đầu tiên hỏi, chứ không phải Trư Bát Giới và Sa Tăng những người trông có vẻ mạnh hơn, vấn đề nằm ở Tôn Hầu Tử, bây giờ hắn vẫn còn nghi ngờ Phương Minh, đang thắc mắc liệu Phương Minh có năng lực mạnh mẽ như vậy không?

Phương Minh khẳng định không thể để hắn nhìn ra, nhất định phải dùng diễn xuất của mình để qua mặt Tôn Hầu Tử, không thể để hắn moi móc ra, rốt cuộc là ai?

Bây giờ không có Thiên Đình, dù sao cũng không có Thiên Đình, nếu có Thiên Đình, sau đó lại liên hợp với người Thiên Đình giúp khống chế hắn, như vậy có thể dành thời gian cho Thiên Đình, để người Đạo gia có thời gian hồi phục.

Nhưng Phương Minh vốn dĩ có thể giữ ba người họ lại trong bức họa đó, sau đó để ba người họ cứ ở mãi trong đó, cho đến khi linh hồn thăng thiên, nhưng làm như vậy Phương Minh sẽ có một cảm giác khó chịu, bởi vì như vậy chẳng khác nào giam cầm Tôn Hầu Tử.

Lương tâm của Phương Minh không cho phép.

Bởi vì dù sao cũng đã đi một quãng đường dài như vậy, cũng đã trải qua bao nhiêu gian nan, sau đó mới đến ngày hôm nay, giữa họ dù sao cũng có một chút tình nghĩa.

Cho nên nếu Phương Minh không nói tình nghĩa, mà giữ họ lại trong bức họa đó, thì chẳng khác nào tự tay giết họ, Phương Minh coi đó là một chuyện vô cùng khiến người ta áy náy, không thể làm như vậy, nếu làm như vậy, hắn cũng sẽ không có được sự bình yên trong lòng.

Cho nên bây giờ chỉ có thể đưa họ lên Thiên Đình trước, sau đó chuyện sau này sẽ tính sau, nếu có thể cảm hóa thì đương nhiên là tốt nhất, nhưng bây giờ tuyệt đối không thể để hắn nhìn thấy một chút manh mối nào, không thể lộ ra một chút sơ hở nào.

Trư Bát Giới cũng nói: "Con cũng không biết chuyện gì, không biết con ở trong cái sân đó sung sướng vui vẻ đến mức nào, con ở trong đó gần như có đủ đồ ăn ngon, thức uống ngon, trò chơi vui, mọi thứ đều có, đủ thứ cần có, mọi thứ đều sẵn.

Đồ vật ở đó thật sự phong phú muôn vàn, khiến con nhìn hoa cả mắt, con thậm chí không muốn ra ngoài nữa, nhưng không biết chuyện gì, con cũng muốn ra ngoài hội hợp với mọi người, nhưng con gọi lớn tên mọi người mà không ai đáp lại, con gào khản cả cổ, con hình như bị khống chế trong một cái lồng vậy, cái cảm giác bị trói buộc đó.

Bởi vì cái sân đó không lớn, nhưng con muốn đi ra ngoài cũng không thể đi được, cửa cũng không mở được, sau đó chỉ có thể nhìn trời, muốn bay lên cũng không bay lên được, cảm giác trời càng ngày càng cao?

Con vĩnh viễn không thể chạm tới, cho nên sau đó con trực tiếp không đi ra ngoài nữa.

Sau đó trải qua một loạt chấn động dữ dội con bỗng dưng lại thoát

ra, kết quả con đột nhiên cảm thấy đầu mình bị ai đó vỗ, sau đó khi con mở mắt ra thì thấy sư phụ, có Hầu ca, có Sa Tăng, đều nằm trên mặt đất, không nhận ra, cho nên con đã gọi lớn rồi." Sa Tăng cũng nói: "Tình huống của con cũng vậy à, cảm giác ở trong đó thật sự rất tốt, cảm giác như ở thiên đường vậy, các loại đồ vật con muốn, lập tức có được, vốn dĩ không có, nhưng vừa nghĩ tới là có, giống như trong mơ vậy, cái cảm giác có đủ mọi thứ.

Sau đó đột nhiên chấn động dữ dội, kết quả con cũng thoát ra, đợi đến khi con tỉnh lại, mọi người đều đã tỉnh rồi, cho nên con cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Phương Minh nói: "Thôi được rồi, được rồi, đã thoát ra cả rồi, mọi người cũng đều không sao, vậy ta yên tâm rồi, sau đó chúng ta cứ yên tâm lên đường đi.

Ta, cái sân nhỏ đó, ta cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, dù sao ta cũng thấy khá tà môn.

Nhưng bây giờ đã thành một đống đổ nát, ta cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có lẽ có người âm thầm giúp đỡ chúng ta, ta cũng không biết là ai?

Đã giúp đỡ chúng ta thì chúng ta cứ nhận tình trước, sau đó nếu họ không muốn gặp mặt thì chắc chắn cũng có lý do của họ, nếu sau này có duyên gặp lại thì nhất định phải nói chuyện cho thật kỹ, xem rốt cuộc là vì nguyên nhân gì.

Thiện ác, đến lúc đó chúng ta tự nhiên sẽ hiểu rõ, sau đó mục đích của chúng ta bây giờ là gì?

Phải tiếp tục quay về Thiên Đình, cho nên mọi người hãy theo kịp bước chân của ta, cùng đi Thiên giới, đó là mục đích cuối cùng của chúng ta, nghe chưa?

Cho nên bây giờ hãy bắt đầu lên đường đi." Tôn Hầu Tử, Trư Bát Giới và Sa Tăng cũng gật đầu, đều bày tỏ sự đồng ý, bởi vì đến giờ

cũng không biết ai đã âm thầm giúp đỡ họ.

Nhưng Tôn Hầu Tử dù sao cũng có lòng thiện lương, cho nên cũng không nghĩ nhiều, nếu người đó không lộ diện thì nhất định có nguyên nhân của họ, cho nên hãy đợi đến lúc đó rồi nói, bây giờ hãy tranh thủ thời gian lên đường đi, dù sao Thiên giới cũng gần rồi.

Cảm giác có tiên khí nồng đậm bao quanh, có lẽ đã gần đến biên duyên Thiên giới, ở biên duyên Thiên giới có một cây cầu trời thông đến Thiên giới, nếu đi lên cây cầu đó thì mới có thể đến được đầu bên kia của Thiên giới, nhưng cây cầu đó không phải ai cũng có thể bước qua.

Dưới cầu cũng chất đầy những bộ xương trắng lởm chởm, vì vậy mọi người đều gọi cây cầu đó là Bạch Cốt Kiều.

Bởi vì có quá nhiều người vọng tưởng thành tiên, cho nên muốn đi lên cây cầu đó, nhưng cây cầu đó không phải ai muốn bước qua là bước được?

Cho nên rõ ràng Phương Minh sắp đến đó rồi.

Phương Minh thầm nghĩ: Nếu ở đây thì nguy hiểm chắc chắn sẽ lớn hơn, bởi vì khu vực này không phải là một nơi đặc biệt tốt, tiên khí tuy mạnh mẽ, nhưng tương đối, tiên nhân trong đó cũng thường xuyên xuất hiện.

Cho nên những yêu ma quỷ quái đó cũng sợ sức mạnh của tiên nhân, nên cũng không dám đến gần.

Mặc dù không có nhiều yêu ma quỷ quái, nhưng tiên nhân trong đó thì quả thật có, cho nên thân phận của họ hiện tại là người Phật giáo.

Nếu gặp phải tiên nhân thì chắc chắn sẽ không dễ xử lý, cho nên nếu muốn từ từ lẻn lên Thiên Đình, nhất định phải trải qua một loạt khó khăn và ma nạn, điều này không thể tránh khỏi.

Phương Minh cũng hiểu rõ điều này, cho nên thầm nhủ trong lòng: "Tuyệt đối đừng đụng phải những người khó chơi ở Tiên giới, nếu không lại phải chậm trễ rất nhiều thời gian, ta không muốn vậy, Phương Minh nhất định phải nhanh chóng đến Thiên Đình, sau đó xem Thiên Đình rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta rõ ràng có một cảm giác, cảm giác Thiên Đình này có lẽ đã xảy ra một số biến hóa.

Cho nên mới cảm thấy cấp bách như vậy muốn quay về Thiên Đình xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, phải xem chỗ Thiên Đế có chuyện gì không?

Dù sao Thiên Đế cũng là bạn tốt của ta." Tôn Hầu Tử lúc này cũng nghĩ ngàn vạn lần đừng đụng phải những người khó chơi, tuy rằng bây giờ có thực lực nhất định, nhưng dù sao thực lực cũng có hạn, nơi này là địa bàn của người Tiên giới, những người Đạo gia hầu như đều ở đây, nếu vừa bắt đầu đã bị bao vây thì chắc chắn là không thể địch lại số đông.

Nhưng nhất định phải khéo léo tập hợp trí tuệ, phải khắc phục mọi khó khăn, sau đó mới đến Thiên Đình, sau đó đến chỗ Thiên Đế, tốt nhất là có thể an toàn lấy tất cả kinh thư, sau đó công thành thân thoái.

Có thể toàn thân rút lui, sau đó như vậy mới có thể an toàn trở về lãnh địa Phật giáo, đó mới là mục đích.

Tôn Hầu Tử lúc này, tuy trong lòng tràn đầy nghi ngờ, nhưng vẫn nhận Phương Minh là sư phụ, cho nên cũng luôn lo lắng cho an nguy của Phương Minh.

Chương 636

Hắn vẫn luôn nhìn Phương Minh, nói tóm lại, đã đến một hoàn cảnh khá nguy hiểm, cho nên mọi thứ ở đây đều phải hết sức cẩn thận, một chút sơ suất cũng có thể khiến hối hận không kịp.

Ngay lúc đó, một giọng nói truyền đến, giọng nói đó nói: "Kẻ nào vậy?" Nghe giọng nói giống như một lão già, một lão già có đạo lực thâm hậu, Phương Minh lập tức có thể nghe ra đối phương không phải là một kẻ dễ chơi, xem ra đã gặp phải tiên nhân rồi.

Phương Minh cũng không biết là ai?

Sau đó nhìn quanh bốn phía, phát hiện không có ai ở đó, vì vậy càng thêm kỳ lạ, chẳng lẽ trong truyền thuyết công pháp Thiên Lý Truyền Thanh chỉ có những kẻ tu luyện công pháp kỳ lạ của kỳ môn dị phái mới có được.

Cho nên Phương Minh bây giờ nghi ngờ không phải người trong Tiên giới, mà là những kẻ dựa vào việc hấp thu tiên khí để nâng cao năng lực của mình, gần kề Tiên giới?

Nhanh chóng, Tôn Ngộ Không đã cầm gậy của mình, sau đó nhắc nhở Phương Minh: "Mọi người hãy cẩn thận, ta cảm thấy có gì đó sắp đến rồi." Quả nhiên không lâu sau có một lão đầu tóc bạc phơ, chậm rãi nhẹ nhàng bay đến trước mặt họ, sau đó nói: "Tốt, lần đầu gặp mặt, xin hỏi quý vị là ai?

Đến đây có mục đích gì?

Ta là một tán nhân ở vùng đất này, gặp được duyên phận nên làm quen.

Không giấu gì quý vị, nơi này đã lâu không có ai, ta vẫn luôn sống

một mình ở đây, thỉnh thoảng có vài tiên hữu đến đây đàm luận công pháp, cho nên hôm nay có phúc được quen biết mấy vị, rất muốn làm quen.

Rốt cuộc là ai?

Người có thể đi đến đây, thường không phải là phàm nhân, chắc chắn là những người có công pháp chứ, cho nên ta cũng muốn thỉnh giáo công pháp của quý vị.

Ở đây ta không có hứng thú gì khác, chỉ có một số người yêu thích công pháp tụ tập ở đây, bởi vì nơi này rộng lớn, cho nên mọi người đều thích hấp thu sinh khí, sau đó thăng cấp công pháp, rồi tiến hành tỉ thí luận võ, đây là những thứ mọi người khá yêu thích." Phương Minh thầm nghĩ: "Lão đầu này, có lẽ kẻ đến không có ý tốt, muốn tỉ thí võ nghệ, kỳ thực không biết trong lòng đang ấp ủ ý đồ xấu xa gì, cho nên định thăm dò trước, cứ để Tôn Hầu Tử tiến lên thăm dò trước." Thế là hắn nói với Tôn Hầu Tử: "Thế này đi, Ngộ Không hãy đi tỉ thí với hắn trước, xem rốt cuộc hắn có bản lĩnh gì, xem hắn muốn thăm dò chúng ta thì chúng ta cứ cho hắn một bài học ra oai trước, dùng võ công của ngươi để chấn nhiếp hắn, xem rốt cuộc hắn có chỗ nào lợi hại?

Có lẽ sẽ có âm mưu lớn hơn, cũng không chừng, cho nên nhất định phải cẩn thận, nghe rõ chưa?" Tôn Hầu Tử đáp: "Sư phụ yên tâm đi, những điều này con đều hiểu, con nhất định sẽ cẩn thận, lúc đó chúng ta cứ tùy cơ hành sự, nếu con có bị vây khốn thì ngàn vạn lần phải nhịn đau, đừng xông lên một cách mù quáng." Sau đó hắn lại quay sang nói với Trư Bát Giới: "Ngươi hãy ở lại quan sát thật kỹ, sau đó mới hành động, nghe chưa?

Bây giờ ngươi có thể không phải là đối thủ của hắn đâu.

Phải tùy cơ hành sự, hiểu chưa?

Nếu thật sự không được thì cứ đưa sư phụ đi, đừng quản ta, bảo toàn tính mạng là quan trọng nhất." Trư Bát Giới, lập tức nói: "Hầu ca, ngươi nói gì vậy?

Ta biết bảo toàn tính mạng là quan trọng, sau đó bỏ mặc huynh không quản sao?

Bất kể là ai?

Ta tin sư phụ cũng sẽ không bỏ rơi huynh đâu, mọi người cùng nhau sống chết, cùng chung vận mệnh có được không?" Tôn Hầu Tử cười khổ hai tiếng, nói: "Ngươi có thể nói vậy, ta cũng rất vui rồi, nhưng tấm lòng của ngươi ta xin ghi nhận, nhưng nếu có nguy hiểm thì nhất định phải bảo vệ tính mạng sư phụ, nếu không nhiệm vụ của chúng ta sẽ không hoàn thành, ta tin ngươi sẽ làm được, đúng không?

Hứa với ta đi." Phương Minh cười cười nói: "Ai, đừng nói những lời tang thương như vậy, ai thắng ai thua chúng ta còn chưa biết đâu.

Tôn Hầu Tử, cứ yên tâm mà đánh, ta ở đây cổ vũ cho ngươi, ta tin ngươi." Hiện tại Phương Minh cũng không thể âm thầm giúp đỡ Tôn Hầu Tử, những lời này chỉ có thể là những lời động viên.

Nhưng vài câu nói đó quả thật đã khích lệ nội tâm Tôn Hầu Tử, trong lòng hắn nghĩ, "Sư phụ đã nói như vậy rồi, mình nhất định không thể làm sư phụ mất mặt," sau đó sải bước tiến về phía trước.

Lão ông tóc bạc phơ nói: "Vẫn chưa giới thiệu bản thân đã bắt đầu quyền cước tương hướng, thật không lễ phép chút nào, vậy để ta giới thiệu trước đi, theo phép lịch sự thì nên tự giới thiệu thân thế cho nhau.

Ta cũng rất hứng thú với ngươi, đến lúc đó cũng hy vọng có thể được chỉ giáo." Nói xong, ông ta cúi chào, sau đó nói tiếp: "Ta đã sớm ở đây, sau đó bắt đầu tu luyện công pháp của mình, công pháp của ta ở

đây?

Một lát nữa ta sẽ dùng công phu và quyền cước của ta để cho ngươi biết.

Bây giờ xin thứ lỗi ta không thể nói thẳng." Tôn Ngộ Không cũng chắp tay vái lão đầu đó nói: "Ta là Tôn Ngộ Không, đã tu luyện nhiều năm, là người Phật giáo, sau đó vũ khí của ta là Như Ý Kim Cô Bổng, cây gậy trong tay ta, cũng chính là binh khí sẽ đánh bại ngươi." Nói xong những lời này, lão đầu đó hắc hắc cười một tiếng, thế là hai bên bắt đầu giao thủ.

Vừa giao thủ, lão đầu đó vừa nói: "Tiểu hỏa tử, ta thấy ngươi còn trẻ, miệng nên khiêm tốn một chút thì hơn, đừng kiêu ngạo như vậy, đến lúc bị thương thì đau lắm đấy!

Tiên pháp luận võ, không giống như ngươi tưởng tượng đơn thuần, như trẻ con chơi đùa, mà là thật sự dùng đao kiếm thật, đặt cược tính mạng đó." Tôn Hầu Tử nói: "Ta từ trước đến nay chưa từng có ý định đùa giỡn với ngươi, như chơi trò trẻ con, ta rất nghiêm túc.

Ta đã muốn đánh với ngươi thì ta khẳng định sẽ dùng đao kiếm thật cứng đối cứng, đặt cược tính mạng, ta vĩnh viễn đều nghiêm túc như vậy, hy vọng ngươi cũng có thể như thế." Lão đầu đó nghe xong thì cười cười nói: "Yên tâm đi, ta sẽ không nương tay đâu, chuẩn bị đón nhận vận mệnh thất bại đi." Mấy người giao chiến vài hiệp, thắng bại khó phân.

Mỗi chiêu Tôn Hầu Tử xuất ra đều có thể bị hóa giải một cách khéo léo, Tôn Hầu Tử dùng Kim Cô Bổng công kích vào chỗ nào?

Đều có thể dùng tiên khí chống đỡ một lúc, sau đó lại khéo léo tránh né, thật sự như một con rắn lẩn trốn khắp nơi.

Nhưng người tinh mắt chỉ cần nhìn một cái là có thể thấy, ưu thế thắng bại thực sự nằm về phía Tôn Hầu Tử, bởi vì Tôn Hầu Tử toàn trận đều áp đảo đối thủ, không hề cho hắn bất kỳ cơ hội ra tay hay chủ động nào, vẫn luôn dùng những đòn tấn công chủ động, nhưng lão đầu đó vẫn luôn ở trong trạng thái bị động, cho nên đánh khá vất vả, chỉ biết né tránh.

Dường như hắn không có tâm tư giao chiến với Phương Minh, nhưng Tôn Hầu Tử lại vẫn luôn truy đuổi không ngừng, vẫn luôn dùng những đòn tấn công không phân biệt.

Lão đầu đó thì chỉ biết né tránh, cuối cùng Tôn Hầu Tử không nhịn được nữa, sau đó định tăng thêm đòn tấn công khi hắn không kịp né tránh.

Sau đó vừa lúc một gậy giáng xuống, lão đầu đó tuy tránh được, nhưng lại không tránh được chiêu thứ hai của Tôn Hầu Tử, chỉ thấy chiêu liên hoàn của Tôn Hầu Tử là sau khi một gậy giáng xuống, sau đó lập tức chuyển ra phía sau, rồi tung một quyền vào lão đầu đó không kịp né tránh, thế là lão đó trúng đòn của Tôn Hầu Tử trong nháy mắt bị đánh bay ra xa mười mét, sau đó phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống.

Nhưng hắn dường như không để tâm, vỗ vỗ lớp bụi trên người rồi đứng dậy.

Tôn Hầu Tử không có ý định tiếp tục đánh nữa, đứng vững người, nói với hắn: “Ta thấy ngươi tuổi đã cao, cũng nhường ngươi một bước đi, tuy rằng ngươi và chúng ta trước đây không như nhau, nhưng ngươi cũng đã thấy rồi, căn bản không đánh lại được ta, với thực lực này của ngươi, nếu muốn đánh lại ta.

E rằng phải luyện thêm vài trăm năm nữa mới được, cho nên ta bây giờ cho ngươi một cơ hội, bây giờ ngươi mau chóng biến mất

khỏi thế giới của chúng ta, đừng có bất kỳ vướng mắc gì với ta nữa, như vậy ta có thể tha cho ngươi một lần.

Chương 637

Được rồi chứ?

Bây giờ ngươi có thể đi rồi.

Tuổi đã lớn như vậy rồi, đừng để người khác nói ta bắt nạt người già.” Nói xong Tôn Hầu Tử vẫy tay, không có ý định tiếp tục truy cứu nữa.

Nhưng ngay lúc đó Phương Minh lại nhìn ra một điểm dị thường, bởi vì lão đầu tóc bạc phơ đó căn bản không hề có một chút dấu hiệu nào của việc bị trọng thương, cứ như những điều vừa rồi đều là làm màu cho người khác xem, tiên khí trong cơ thể hắn quả thật vẫn chưa được sử dụng hết sức, cho nên Phương Minh khẳng định hắn có âm mưu khác.

Quan trọng là hiện tại với thân phận của mình không thể tự tiện nhắc nhở Tôn Hầu Tử chú ý.

Tôn Hầu Tử định tha cho hắn, xem lão đầu tóc bạc phơ đó làm gì?

Quả nhiên lão đầu đó không có ý định cứ thế bỏ qua, hắn đứng dậy, nói với Tôn Hầu Tử: “Ngươi lại dám nói muốn tha cho ta sao, ngươi bên ngoài thật sự quá nhỏ mọn, coi thường ta rồi phải không?

Ta muốn nói cho ngươi biết, ngươi căn bản không phải đối thủ của ta, bởi vì vừa rồi ta chỉ đang thăm dò, ta đã thăm dò xong rồi.

Ngươi thật sự cho rằng ta không đánh lại được ngươi sao?

Ta ở đây tu luyện mấy trăm năm, bây giờ ngươi nói ta, ta không đánh lại được ngươi, không thấy buồn cười sao?

Ta không đánh lại được ngươi, nhưng vừa nãy ngươi nói muốn tha cho ta, chẳng phải đang sỉ nhục ta sao?

Tha cho ta?

Ngươi muốn tha cho ta, ta phải cảm ơn ngươi.

Nhưng ta muốn nói cho ngươi biết, ta thì không có ý định tha cho ngươi đâu.” Nói xong hắn tiếp tục xông lên giao chiến với Tôn Hầu Tử, nhưng Tôn Hầu Tử vẫn chiếm ưu thế chủ động, lão đầu đó tuy ra vài quyền, nhưng cũng chỉ là làm màu, thân pháp cực nhanh, vẫn luôn không ngừng biến đổi hướng tấn công, cuối cùng lão đầu đó vung một chưởng vào Tôn Hầu Tử, trực tiếp đánh vào mặt Tôn Hầu Tử.

Tôn Hầu Tử tức giận không thôi, lập tức muốn đáp trả, nhưng lão đầu đó lại lộn vài cái cân đẩu bay ra xa hơn mười trượng, Tôn Hầu Tử đuổi theo, nhưng lão đầu đó lại bắt đầu né tránh, né tránh càng lúc càng xa, dần dần né tránh ra khỏi tầm mắt của Phương Minh, né vào một khu rừng không xa phía trước.

Phương Minh thầm nghĩ: “Không hay rồi!

Trúng kế rồi, rõ ràng là kế ‘điệu hổ ly sơn’.

Chỉ là chọc tức Tôn Hầu Tử, sau đó dẫn hắn đến nơi không có người, lúc này Phương Minh đã hiểu rõ, nhất định phải dùng vài thủ đoạn hạ tam lạm.

Biết đâu trong khu rừng đó có người khác mai phục thì sao.

Phương Minh thầm nghĩ không hay rồi, chỉ có thể tự mình ra tay thôi.” Thế là hắn dùng Mê Huyễn Thuật mê hoặc Trư Bát Giới và Sa Tăng, sau đó một mình tiến vào khu rừng cây đó.

Sau khi đi vào khu rừng đó, hắn phát hiện một loại khí tức dị thường, hắn khởi động tinh thần lực, phát hiện xung quanh lại có dao động bất thường, sau đó rõ ràng cảm giác có vài luồng tiên khí mạnh mẽ, bao quanh xung quanh, cứ như một trận pháp vậy.

Sau đó hắn tiếp tục đi về phía trước, nhìn thấy một cảnh tượng

khó tin.

Phương Minh nhìn thấy Tôn Hầu Tử đã mất đi tri giác và bị treo một cách tàn khốc trên những cái cây đó, như một cái kén tằm vậy, bị những cành cây đó vây chặt.

Phương Minh vẫn âm thầm quan sát, phát hiện lão đầu tóc bạc phơ đó dường như đang hấp thu nội lực của Tôn Hầu Tử.

Hắn rõ ràng cảm thấy nội lực của Tôn Hầu Tử đã không còn như trước nữa, nhưng nội lực của lão đầu đó thì quả thật không ngừng tăng lên, một chút cũng không hề suy giảm, cứ như những cành cây đó không phải là những sợi dây thừng đơn thuần dùng để trói buộc.

Những cành cây đó ở giữa có một số ống hút thần bí đang hấp thu nội lực của Tôn Hầu Tử, khiến Phương Minh có chút lo lắng, nếu một khi nội lực của Tôn Hầu Tử bị hấp thu hết, thì Tôn Hầu Tử sẽ suy yếu đến chết.

Cho nên ngay lập tức quyết định, Phương Minh không thể nhìn nữa, hắn trực tiếp xông thẳng lên, sau đó dùng thân thể của mình, sau đó chém vào những dây leo đó, rồi thật sự cùng lão đầu tóc bạc phơ đó cùng lúc chém, như vậy để kết thúc trận chiến này.

Lão đầu râu bạc nhìn thấy Phương Minh lao về phía mình, kinh hãi thất sắc.

Ngay sau đó lão đầu tóc bạc phơ đó, sau đó lật một cái quyền, đứng vững người, ổn định thân hình.

Hắn mới trong hoảng loạn đi ra, sau đó nói với Phương Minh: "Không ngờ, trong đây lại có người không phải phàm nhân?

Ngươi đã nhìn thấy rồi, vậy ta cũng đành miễn cưỡng giết ngươi vậy, dù sao giết một người cũng là giết, giết hai người cũng là giết, nhưng chân khí của ngươi ta sẽ thu lấy.

Ngươi có tốc độ và lực bùng nổ vừa nãy, ta tin ngươi khẳng định cũng không phải một kẻ vô danh tiểu tốt, nhất định có nội lực vô cùng thâm hậu, loại nội lực này chính là thứ ta đang rất cần, thôi nào, dùng nội lực của ngươi nuôi dưỡng ta, để ta trường sinh bất lão đi!" Phương Minh hừ lạnh một tiếng: "Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của ta, ngươi khẳng định là muốn dẫn Tôn Hầu Tử vào đây, sau đó lại hấp thu nội lực của hắn, đúng không?

Cái loại công pháp tà ác này, ta tuy không hiểu rõ, nhưng nhìn chiêu thức chiến đấu cũng có thể đoán ra công pháp của ngươi.

Tuy rằng đối với công lực bản thân không có tiến bộ, nhưng lại có thể duy trì thọ mệnh của ngươi, khiến ngươi có thể kéo dài tuổi thọ, khẳng định là dựa vào loại tà ác này mới có thể tồn tại đến bây giờ phải không?

Nếu không ở một nơi vạn ác như vậy chắc chắn phải có yêu tộc tụ cư, cho nên ngươi khẳng định là thông qua việc hấp thu nội lực của những yêu tộc đó.

Sau đó mới phát triển được, cho nên mới có được công lực hiện tại, cũng có thể sống đến bây giờ, đều là nhờ vào công pháp đó cố gắng một chút phải không?

Ta đã nhìn thấu rồi, nhưng ta muốn nói cho ngươi biết, ngươi đã chọc phải ta rồi, ta xui xẻo rồi, ta lập tức muốn giết ngươi, đợi mà chết đi, sau đó ta sẽ đưa đệ tử của ta rời khỏi đây, sau đó đi Thiên giới, tại sao ngươi không thể lên Thiên giới?

Bởi vì năng lực của ngươi không đủ, năng lực đó ở đây cũng không tệ đâu, nhưng xem ra bây giờ đến lúc để ta thu thập ngươi rồi, cho nên hãy bó tay chịu trói đi, đừng làm những chuyện kỳ lạ nữa, ta sẽ kết liễu ngươi thật tốt, hậu sự của ngươi cứ để ta lo liệu!

Chương 638

Nói nhiều như vậy, nghe rõ chưa?" Lão đầu râu bạc hừ hừ cười một tiếng: "Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của ta, ngươi không phải là phàm nhân mới có thể có sức phát huy siêu cường như vậy, có năng lực siêu nhân như vậy, có tư duy siêu cẩn mật như vậy, nhất định là người Thiên giới, mới có thể có năng lực cấp bậc thượng thần như vậy.

Cho nên ta dám khẳng định nội lực của ngươi nhất định có năng lực vô cùng mạnh mẽ, có thể nuôi sống cả một khu rừng cũng có thể, nếu một đối một, ta không đánh lại ngươi thì ta hoàn toàn tin, bởi vì với năng lực của ngươi thì chắc chắn có thể đánh thắng ta mấy lần.

Nhưng nếu ở trong khu rừng này, vậy thì xin lỗi, ta muốn nói cho ngươi biết, ngươi căn bản không có cơ hội đáp trả ta, bởi vì khu rừng này đều là địa bàn của ta, mỗi một cái cây, mỗi một ngọn cỏ ở đây đều nghe theo sự chỉ huy của ta.

Nếu ngươi bị trói buộc, một khi chạm vào thân thể ngươi, lập tức sẽ quấn chặt lấy ngươi, khiến ngươi không thể động đậy, sau đó tất cả dây leo sẽ triển khai, sau đó cắm vào da thịt ngươi, bắt đầu hấp thu nội lực của ngươi.

Ngươi làm gì ở đó cũng vô dụng, cũng không cách nào thoát ra, chỉ có thể bị ta sử dụng, đây chính là chỗ huyền bí của khu rừng này, cũng là chỗ huyền bí mà ta tồn tại lâu như vậy ở đây, cho nên bây giờ ngươi sợ hãi rồi phải không?

Bây giờ ngươi cũng không còn cơ hội nữa, chỉ có thể nằm trong sự kiểm soát của ta, sau đó ta có thể quyết định sinh tử của ngươi, bây giờ ngươi biết ai trong hai chúng ta lợi hại hơn rồi chứ?" Phương

Minh không nói gì, nhưng đột nhiên Phương Minh trừng mắt, sau đó một bước lao lên, sau đó lão đầu tóc bạc phơ đó không hề cảm giác được bất kỳ biến hóa nào, không hề cảm giác được bất kỳ tiên khí nào bùng phát, một quyền thuần túy, căn bản không hề mang theo tiên khí nào, cứ thế chắc nịch đánh vào ngực lão ta.

Kết quả hắn lập tức lùi lại mấy trăm mét, sau đó ngã vật xuống đất, ngã mạnh ở đó phun ra máu tươi, trông như bị trọng thương.

Lão đầu tóc bạc căn bản không ngờ một quyền của Phương Minh không mang theo tiên khí, lại có thể lợi hại đến mức đó, thật sự là trình độ nghịch thiên, nếu cứ để như vậy đánh tiếp thì không chừng sẽ lập tức bị tiêu diệt, có lẽ phải dựa vào những dây leo đó để khống chế hắn, lão đầu đó bây giờ nghĩ vậy.

Khi Phương Minh định tiếp tục tung thêm một quyền nữa, sau đó giết chết hắn, lão đầu đó đột nhiên xoay người biến mất không thấy tăm hơi.

Phương Minh biết lão đầu này, tuy thực lực không mạnh, nhưng không thể coi thường.

Nguyên nhân không mạnh là vì hắn thường xuyên hấp thu nội lực của người khác, không tự rèn luyện nội lực, cho nên năng lực của hắn vô cùng yếu kém, không theo kịp nhịp độ của người khác, tuy tương đối trường thọ, nhưng lại không có cách nào có được sức mạnh tương xứng với tuổi tác đó.

Phương Minh tin rằng, nếu vừa nãy một quyền đó thêm một chút tiên khí nữa, thì lão đầu đó chắc chắn sẽ chết ngay lập tức, nhưng vừa nãy hắn chỉ muốn nói cho lão đầu đó biết, không phải dựa vào tiên khí mạnh mẽ mới có thể đạt được bước này.

Mà là bản thân hắn mạnh mẽ.

Cả Thiên giới đều là nơi hô mưa gọi gió, huống chi là một biên duyên Thiên giới nhỏ bé này?

Lão đầu này lại có thể dùng công pháp của mình làm được gì chứ?

Căn bản không có tác dụng gì đâu.

Kết quả khi Phương Minh đang tìm kiếm khắp nơi, Phương Minh cảm thấy phía sau lưng mình có một sợi dây leo định lao lên xuyên qua.

Hắn nhanh nhẹn lập tức xoay người, sau đó tránh được đòn tấn công của sợi dây leo đó, nhưng ngay sau đó lại có một đòn tấn công khác từ phía sau lưng hắn ập đến.

Bởi vì vừa nãy chiêu đó không thật sự đánh trúng Phương Minh, nhưng hắn lập tức chuẩn bị chiêu tiếp theo, bởi vì dự đoán Phương Minh nhất định sẽ né tránh, sẽ không bị đánh trúng, cho nên lập tức chuyển sang một sợi dây leo khác, bởi vì cả khu rừng đều nằm trong sự kiểm soát của hắn, cho nên hắn muốn từng sợi dây leo đó vươn ra, để sợi dây leo đó mọc ra cành nhánh, mọi sợi dây leo đều có thể mọc ra cành nhánh.

Bởi vì khu rừng này giống như một trận pháp vậy, công pháp của hắn đã hòa nhập vào từng cây cỏ trong khu rừng này, cho nên từng cây cỏ đều nghe theo sự chỉ huy của hắn, quả nhiên một đòn tấn công khác không đánh trúng, nhưng lần tấn công này đã có hiệu quả, xuyên qua một cánh tay của Phương Minh.

Sau đó ống hút trong sợi dây leo đó xâm nhập vào da thịt Phương Minh, muốn hấp thu nội lực của Phương Minh, nhưng tiên khí của Phương Minh sao có thể dễ dàng bị hấp đi như vậy.

Phương Minh kỳ thực có Càn Khôn Công Pháp hộ thể, sau khi khởi động, hắn có thể vững như Thái Sơn, ai có thể hấp đi công lực

của hắn?

Cứ như một tảng đá kiên cố không thể phá hủy vậy.

Yêu quái đó không cảm thấy Phương Minh phản kháng, nhưng thấy Phương Minh đã trúng bẫy của mình, cho nên nghênh ngang đi ra, đối mặt với Phương Minh nói: "Tốt lắm tiểu tử, lại có thể dùng tâm trí để chống đỡ một lúc, nhưng không phải sao, đã trúng bẫy của ta rồi, dù có nhiều tiên khí chống đỡ đến mấy, cuối cùng cũng không thoát khỏi cái chết.

Bởi vì đã bị dây leo của ta khống chế, người có thể thoát khỏi dây leo của ta, trừ phi có linh lực sánh ngang trời đất, nếu không thì ai cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay ta?

Ngươi đã chịu sự trói buộc của ta, cho nên hãy đợi nội lực của ngươi bị hút cạn đi, ha ha ha, sau đó làm vật bồi dưỡng cho ta, để ta có thể sống lâu trăm tuổi, chẳng phải cũng tốt sao?

Ngươi cũng có được giá trị sinh mệnh đó chứ!" Phương Minh thầm nghĩ, hóa ra lão đầu đó tưởng rằng nội lực của mình không bị hấp thu, bởi vì hắn đã dùng tiên khí để chống đỡ.

Kỳ thực không phải vậy, bởi vì Càn Khôn Công Pháp của Phương Minh có thể khiến nội lực của hắn hòa nhập làm một thể, sau đó thấm vào da thịt và tế bào của hắn, cho nên căn bản sẽ không xảy ra chuyện nội khí và nhục thân bị phân ly, cho nên cũng không thể hấp thu được, cứ như vậy tiếp tục, cho nên sợi dây đó tuy đã cắm vào da thịt Phương Minh, nhưng lại không hề gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cho Phương Minh.

Thậm chí một chút tổn hại cũng không có, cho nên Phương Minh giả vờ rất đạt, đang phối hợp, chứ không hề thật sự bị khống chế, cho nên bây giờ hắn muốn moi lời của lão đầu râu bạc đó, sau đó xem có đồng bọn không?

Nếu có thì nhanh chóng tóm gọn tất cả, đó là mục đích cuối cùng.

Phương Minh thầm nghĩ ở địa giới này sinh khí nồng hậu tự nhiên sẽ không chỉ có một nhà độc đại, khẳng định có những tiên nhân khác hấp thu tiên khí ở đây, sau đó sinh tồn ở đây.

Cho nên Phương Minh nghi ngờ khẳng định có biệt nhân, biết đâu lão đầu này lại biết, tự nhiên hắn giả vờ bị khống chế, sau đó moi lời.

Cuối cùng lại giết một cái bất ngờ, thật sự hoàn hảo không chút tì vết.

Thế là Phương Minh hỏi: "Thấy ta sắp bị hấp thu rồi, vậy ta có một vấn đề muốn hỏi, ngươi có phải là lão đại ở đây không?" Lão đầu râu bạc nghiến răng nghiến lợi, không trả lời câu hỏi của Phương Minh, vậy thì Phương Minh đã biết kết quả rồi, khẳng định có người khác xưng hùng xưng vương ở trong đó.

Cho nên Phương Minh lập tức thoát khỏi sự trói buộc đó, sau đó đến trước mặt lão đầu râu bạc.

Lão đầu râu bạc thấy Phương Minh có thể thoát khỏi sự trói buộc, lập tức kinh hãi thất sắc.

Bởi vì từ trước đến nay chưa từng có ai có thể thoát khỏi sự trói buộc đó, trừ những người có năng lực mạnh hơn hắn, bây giờ nhìn Phương Minh, cảm thấy Phương Minh lại có thể lợi hại đến mức đó, lại có thể làm được đến bước này, bây giờ hắn bắt đầu hoảng sợ.

Phương Minh bây giờ nói với lão đầu râu bạc đó: "Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, nơi này quả nhiên có đối thủ mạnh mẽ hơn, nếu có những kẻ như vậy, thì cứ giao cho ta, ta sẽ tiêu diệt từng tên một.

Chương 639

Cho nên về vấn đề của ngươi, ta muốn biết thì đã biết hết rồi, cho nên ngươi có thể yên tâm mà chết đi, tiện thể nói cho ngươi biết, ta luyện Càn Khôn Công Pháp, cái thứ rách nát của ngươi căn bản không thể xâm nhập vào cơ thể ta, cũng không thể hấp thu một chút nội lực nào của ta, cho nên hãy ngoan ngoãn mà chết đi, công pháp tà ác này đã tăng thêm cho ngươi bao nhiêu năm tuổi thọ, đủ để biết đủ rồi chứ?

Ngoài ra, ta sẽ đánh bại tất cả những kẻ làm ngươi sợ hãi đó, để chúng xuống đó làm bạn tốt với ngươi, cho nên ngươi cũng chuẩn bị tâm lý đi!

Biết đâu dưới âm phủ có thể gặp lại nhau, cho ngươi mấy kẻ làm bạn, cũng rất tốt.

Không cần cảm ơn ta, đây là điều ta nên làm, bây giờ ngươi có thể thả lỏng, sau đó đợi chết." Nghe xong những lời đó, lão đầu râu bạc gần như ngồi bệt xuống đất, sau đó hai mắt vô thần, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, đột nhiên mắt hắn sáng lên, nói với Phương Minh: "Ngươi tưởng đánh bại ta là có thể chơi đùa được sao?

Nơi này không phải là những nơi mà ngươi từng trải qua đâu, nơi này là biên duyên Tiên giới, nếu ngươi muốn đánh bại tất cả ở đây thì là nằm mơ giữa ban ngày.

Ta nói thật cho ngươi biết, ta ở đây không được coi là lợi hại, chỉ là một tên tiểu lâu la cấp thấp, nhưng trong đó có những kẻ một chân đã bước vào Tiên giới rồi.

Sắp sửa đặt chân lên Bạch Cốt Kiều, ta căn bản không có cơ hội so sánh với họ, ngay cả tư cách giao thủ cũng không có, ngươi không biết nỗi khổ của ta đâu, ta vẫn luôn bị giẫm đạp dưới chân ở đây, nhờ

hấp thu nội lực của một số người qua đường mới có thể sống đến bây giờ, ta cũng không dễ dàng gì đâu!

Ngươi có bản lĩnh lớn như vậy thì ta muốn xem ngươi rốt cuộc làm thế nào để đánh bại từng tên một?

Ta không tin ngươi có năng lực như vậy.

Ta cũng không tin sẽ có người lợi hại đến mức đó tồn tại ở nhân gian, mà không phải ở trong Tiên giới đó, cho nên hãy đợi chết đi, ngươi đáng phải chết, ta sẽ không đi trước đâu, những chuyện sau đó, ta sẽ đợi ở Hoàng Tuyền lộ.

Muốn giết muốn chặt thì cứ làm đi, ta cũng chẳng có gì đáng để lưu luyến." Phương Minh nói: "Ngươi chưa từng thấy công pháp của ta, sao biết ta không đánh lại được những kẻ đó chứ?

Huống chi loại nhân vật rác rưởi như vậy, ta đánh thắng cũng chẳng chứng minh được gì, nhưng ta có thể cho ngươi biết tiên lực của ta rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào.

Có lẽ ngươi sẽ lập tức biết ta có thể đánh bại những kẻ đó không?" Nói xong câu này, Phương Minh chắp hai tay lại, sau đó trong miệng lẩm nhẩm khẩu quyết, giải phóng một nửa tiên khí của mình, chỉ một nửa hiện tại thôi, đã khiến khu rừng và lão đầu râu bạc đó đều bị chấn động đến thành tro bụi.

Sau đó xung quanh không còn gì nữa, một vùng đất trống trải bằng phẳng xuất hiện trước mặt mọi người, hóa ra tiên khí có năng lượng uy hiếp mạnh mẽ đến vậy.

Lão đầu râu bạc lập tức sợ hãi, hắn cảm nhận được rằng mình vĩnh viễn không thể sánh bằng.

Hắn cũng cảm thấy tiên khí của Phương Minh mạnh mẽ đến mức đạt đến cấp độ tiên nhân.

Hóa ra vừa nãy hắn chỉ dám làm càn, nói một đống lời vô ích, năng lực của Phương Minh khẳng định có thể vượt trội hơn những yêu ma khác, bây giờ hắn đã lòng nguội như tro tàn.

Không còn chút sức lực nào để chống đỡ.

Phương Minh cũng không cho hắn chút cơ hội nào, chỉ hỏi một câu: "Những yêu ma quỷ quái lợi hại hơn ngươi đó, bây giờ đang ở đâu?

Ít nhất cũng chỉ cho ta một phương hướng, đến lúc đó ta sẽ cho ngươi nhanh chóng đi cùng bọn chúng." Chuyện đến nước này, lão đầu râu bạc đó dường như đã buông bỏ, đã nhìn thấu, mọi chuyện cũng không còn truy cầu công danh lợi lộc, cũng không nên truy cầu kéo dài tuổi thọ, chỉ cần được chết một cách sảng khoái như vậy là mãn nguyện.

Sau đó hắn chỉ tay về hướng Đông Nam, nói: "Bọn chúng thường xuyên tụ hội ở đó, hôm nay vừa hay có một buổi yến tiệc hiếm có.

Rất nhiều những yêu ma quỷ quái lợi hại đều ở đó, loại tiểu tiên như ta căn bản không có cấp bậc để đi, không có tư cách ngồi cùng bàn với bọn chúng, cho nên ta chỉ có thể lảng vảng ở đây.

Nhưng ta khuyên ngươi, tuy rằng một đối một ngươi khẳng định không phải đối thủ của họ, nhưng ngươi phải biết rằng không phải chỉ có một mình hắn, có vài kẻ ở cùng một chỗ, cho nên nếu chúng muốn tập hợp lại thành một thể thì.

Như vậy cũng rất nguy hiểm." Nghe xong lời đó, Phương Minh thầm nghĩ quả nhiên "nhân chi tương tử, kỳ ngôn dã thiện" (người sắp chết, lời nói cũng thiện), lão đầu râu bạc đó lại còn muốn nhắc nhở mình trước khi chết, cũng có chút lương tâm rồi.

Sau đó Phương Minh nói: "Ta biết rồi, ngươi có thể yên tâm mà

chết đi.” Sau đó một cước giáng xuống, lão đầu râu bạc đó lập tức mất mạng.

Sau khi giết chết lão đầu râu bạc đó, Phương Minh một mình đi về phía Đông Nam.

Hắn muốn giải quyết tất cả những kẻ đó, sau đó lên Tiên giới, không còn hậu hoạn.

Chỉ là vừa rồi tiên khí bùng phát quá lớn đã thu hút sự chú ý của những nhân vật Tiên giới.

Trên đường đi, Phương Minh thầm nghĩ, đây là chuyện cuối cùng trước khi lên Thiên Đình.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, thể lực của hắn đã hồi phục rồi.

So với sau trận đại chiến Phật Đạo trước đây, thể lực của hắn đã hồi phục, cho nên căn bản sẽ không còn sợ hãi bất kỳ ai nữa, bây giờ điều cần làm là nhanh chóng trở về Thiên Đình, sau đó dùng công pháp Phật giáo tu luyện.

Sau đó dung hợp cả Phật Đạo, như vậy thì Đạo giáo của hắn, cũng có thể vượt qua Phật giáo, như vậy hai phái cuối cùng cũng có thể phân định thắng thua.

Nhưng bây giờ không phải lúc để suy nghĩ chuyện đó, bây giờ điều quan trọng là phải dẹp yên một chuyện, sau đó đưa Tôn Hầu Tử, cùng nhau tiến về Thiên Đình.

Trước khi Phương Minh đi về phía đó, Phương Minh đã sắp xếp ổn thỏa cho ba người Tôn Hầu Tử, Sa Tăng và Trư Bát Giới rồi.

Cho nên bây giờ chỉ cần giết hết những kẻ đó, sau đó tóm gọn tất cả, rồi quay lại tìm Tôn Hầu Tử, Sa Tăng và Trư Bát Giới, ba người đó, sau đó lại cùng nhau lên đường, vượt qua Bạch Cốt Kiều, sau đó cuối cùng đến Thiên giới, đó là toàn bộ quy trình hoạt động hiện tại

của hắn.

Phương Minh có lòng tin thu thập những tiểu lâu la này, dù sao bọn chúng không phải người Thiên Đình, bản thân cũng không có công pháp đặc biệt lợi hại, tuy rằng ở đây đã hấp thu tiên khí, nhưng dù sao cũng chỉ là yêu ma quỷ quái, không thể trở thành cấp bậc tiên nhân, cho nên đối với hắn càng dễ như trở bàn tay.

Nhanh chóng sau khi Phương Minh bay một lúc, hắn nhìn thấy trên mặt đất có rất nhiều người đang tụ tập, ở một nơi vô cùng ồn ào, tiếng người huyên náo, náo nhiệt phi phàm, cứ như đang tổ chức một buổi tụ hội lớn vậy.

Phương Minh thầm nghĩ có lẽ đó là buổi yến tiệc lớn của yêu ma quỷ quái, cho nên bây giờ vừa hay nhân cơ hội này tóm gọn tất cả.

Chương 640

Thế là Phương Minh lập tức rơi xuống, sau đó không chút kinh ngạc nào đáp xuống giữa trường yến tiệc, một tiếng động nặng nề đã khuấy lên một trận khói bụi.

Ở giữa hội trường chính là Phương Minh, hắn đứng đó, bên dưới là một khoảng lặng, những tiếng ồn ào trước đó hoàn toàn biến mất, tất cả đều bị Phương Minh làm cho câm nín, không có ai có thể từ trên trời giáng xuống, sau đó chịu khói bụi, lại có người to gan lớn mật như vậy, không biết là thần thánh phương nào?

Phương Minh nhìn thấy trên đài có một chỗ chủ vị, trên chủ vị đó ngồi một người mặt mũi hung tợn, đầu trọc, trên đỉnh đầu có vết sẹo rõ ràng, rõ ràng là một kẻ hung thần ác sát.

Phương Minh hiểu ra, hắn đây là kẻ đứng sau màn rồi phải không?

Nói cách khác, có lẽ đây là người có uy vọng nhất, cũng có năng lực nhất trong số tất cả yêu ma quỷ quái có mặt, rõ ràng chỉ cần đánh bại hắn, thì chắc chắn những kẻ bên dưới đều sẽ tan tác như chim thú.

Dù sao cây đổ bầy khỉ tan, khẳng định thấy người mạnh mẽ như vậy cũng ngã xuống thì chắc chắn không phải đối thủ, tự nhiên cũng sẽ không dám làm càn ở đây.

Ở đó Phương Minh nói với người ngồi trên chủ vị: "Lần đầu gặp mặt, xin thứ lỗi ta mạo muội, ta xin hỏi ngài có phải là người có uy vọng nhất, cũng có năng lực nhất ở đây không?

Ta bây giờ muốn khiêu chiến ngài, nếu ta đánh bại ngài, xin hãy giải tán tất cả những kẻ ở đây, nếu ngài đánh bại ta, vậy muốn giết muốn chặt, tất cả tùy ngài quyết định.

Thế nào?

Ngài sẽ không không đồng ý chứ!

Nếu ngay cả chút bản lĩnh đó cũng không có, vậy ta thấy ngài sớm cút khỏi cái ghế tổ tông đó đi, sau đó để ta ngồi lên!" Yêu quái ngồi trên chủ vị, rõ ràng bắt đầu cảm thấy phẫn nộ, nhưng cố nén giận, nói với Phương Minh: "Chúng ta lần đầu gặp mặt, ta không biết các hạ là người phương nào, vì sao đột nhiên đến đây?

Tuy ngươi nói lời cuồng ngôn, muốn khiêu chiến ta, ta không thèm để ý, bởi vì nhìn năng lực của ngươi căn bản không có tư cách giao thủ với ta, cho nên ta thấy ngươi sớm cút đi đi, bây giờ ta đang có tâm trạng tốt.

Cho nên ta không muốn giết ngươi, nếu biết điều thì mau cút đi, nếu không thì mười tên ngươi cũng không đủ để ta giết đâu, nếu là người bình thường thì đầu đã rơi xuống đất rồi, ngươi biết không?" Phương Minh nhìn xem, không nói gì, sau đó quay người nhìn thấy một yêu quái định đánh lén, trên tay sờ vào một thanh kiếm, định rút bảo kiếm chém về phía Phương Minh.

Phương Minh nhìn thấu ý đồ của hắn, cho nên một bước lao lên, sau đó một chưởng giáng xuống, đầu người rơi xuống đất, yêu quái đó đã tắt thở.

Quay người lại Phương Minh lại nói với yêu quái ngồi trên chủ vị: "Bây giờ ta có tư cách rồi chứ?" Người ngồi trên chủ vị nghiến răng nghiến lợi, trong lòng hắn rõ ràng đang rất vội vàng, cho nên không tiếp chiến không được.

Đột nhiên lúc đó có một giọng nói từ xa truyền đến, giọng nói đó nói: "Ô?

Sao lại ồn ào vậy?

Ta muốn xem rốt cuộc là ai lợi hại đến thế, phóng xuất ra tiên khí lớn như vậy, đã kinh động đến cả những người ở Tiên giới rồi." Phương Minh quay người nhìn lại, quả nhiên là người Tiên giới, sau đó hắn chọn cách tĩnh quan kỳ biến.

Phương Minh nhìn một nam tử được bao quanh bởi tiên khí dày đặc, nhìn kiểu gì cũng là người tiên giới.

Nhưng Phương Minh cũng thắc mắc, loại người như vậy sao ở tiên giới mà y chưa từng gặp?

Chẳng lẽ tiên giới lại có người mới không?

Không phải chứ?

Người tiên giới bình thường đều rất nghiêm ngặt, nếu có người mới hẳn y phải biết chứ.

Y cũng không rõ hiện tại rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lúc này nhất định phải đi tìm hiểu cho rõ ràng.

Phương Minh thầm nghĩ, nếu là người quen của mình, y hẳn sẽ nhận ra.

Cứ xem đã, liệu người này có nhận ra Phương Minh không?

Nhưng đúng lúc này, nam nhân đầu trọc ngồi ở vị trí chủ tọa đột nhiên chạy đến chỗ nam tử tiên giới kia, nở nụ cười gian xảo.

Sau đó hắn nịnh nọt nói với nam nhân kia: "Thượng tiên đại ca, chuyện này thật sự không liên quan đến ta đâu.

Vốn dĩ tiểu đệ đang ở đây cùng mấy huynh đệ uống rượu ăn thịt, nhưng đột nhiên có một kẻ từ trên trời giáng xuống, sau đó thổi tung một trận khói bụi.

Hắn ta còn muốn khiêu chiến tiểu đệ, muốn giết tiểu đệ.

Tiểu tiên đại nhân, mỗi lần tiểu đệ làm việc cho ngài cũng bận

trước bận sau.

Ngài không niệm công lao thì cũng niệm khổ lao.

Xin ngài hãy giúp tiểu đệ thu thập tên kia cũng được, để tiểu đệ có thể trút được cục tức trong lòng.

À, phải rồi, quên một chuyện, vừa nãy hắn ta một chưởng đã đánh chết một tiểu huynh đệ của tiểu đệ, thật hung tàn!

Tiểu đệ nghi ngờ hắn ta muốn khiêu chiến quyền uy tiên giới, muốn lên tiên giới gây rối loạn, vậy nên xin ngài hãy mau chóng thu thập hắn ta đi, tránh để lại hậu họa.” Nam tử kia liền liếc nhìn Phương Minh một cái, rồi nói với tên đầu trọc: “Ta tưởng là ai chứ?

Chỉ là một phàm nhân, có gì mà không dám đánh?

Hiện tại ta lệnh cho ngươi phải đánh bại hắn, đừng ở đây làm ta mất mặt.

Ngươi là tiểu đệ của ta, chẳng lẽ đã quên một vùng địa phận này đều là ta phân cho ngươi sao?

Chương 641

Nếu ngươi không thể đánh bại hắn, ta thấy ngươi nên sớm cút khỏi vị trí chủ nhân đi, để ta chọn người khác, đừng ở đây làm trò cười cho thiên hạ.

Nghe rõ chưa, mau cút đi rồi chém đầu hắn mang về cho ta.

Nếu ngay cả chút bản lĩnh đó cũng không có, vậy thì ngươi hãy cút đi.

Ta thật sự không cần ngươi, nhìn ngươi nhiều ngày như vậy làm việc cho ta cũng không có chút cống hiến nào.

Ngươi yên tâm, đây chính là cơ hội để thể hiện, vì vậy hãy nắm chắc cơ hội này.

Đừng để ta thất vọng, sự kiên nhẫn của ta đối với ngươi có giới hạn.

Mấy chuyện trước đây cũng vậy, ta đã phải làm nhiều chuyện như vậy, mà có chuyện nào khiến ta làm được thoải mái đâu.

Hôm nay ngươi sẽ công chuộc tội, đây là cơ hội làm lại từ đầu của ngươi." Tên đầu trọc miễn cưỡng, rồi trực tiếp đi đến trước mặt Phương Minh: "Được thôi, ta chấp nhận khiêu chiến của ngươi, ta sẽ chém đầu ngươi trong ba chiêu, đợi đấy nhé.

Rồi hắn còn rút ra trường thương của mình, khoe: "Hãy xem tuyệt kỹ Đoạt Mệnh Thương của ta.

Thương là vua của binh khí, cũng là đứng đầu trong chín loại binh khí dài.

Nhưng nơi sắc bén nhất của thương là ở sáu tấc đầu.

Vì vậy thích hợp đánh xa, không nên cận chiến.

Thương như du long, không xuất thì thôi, một khi xuất ra tất phải đoạt mạng người, vì vậy mới gọi là Đoạt Mệnh Thương.

Sao hả tiểu tử, bây giờ đã biết sự lợi hại của ta rồi chứ?

Đã biết rồi thì mau quỳ xuống cầu xin tha thứ đi, không chừng đại ca cấp trên của ta tâm tình đại hảo, sẽ tha cho ngươi một mạng.

Bây giờ mau mau đến chịu chết đi, nếu ngươi không sợ chết.

Dù sao ta cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để giết ngươi, ta có thể khẳng định với ngươi, bất kể ngươi dùng chiêu thức gì, phương pháp gì, hay binh khí gì?

Đều không thể thắng ta một chiêu nửa thức, nếu ngươi có thể thắng ta một chiêu nửa thức, ta sẽ thua, nhưng ta sẽ không thua đâu, ta sẽ dùng Đoạt Mệnh Thương của ta, rồi đâm vào cổ họng ngươi, đâm thủng tim ngươi, dùng máu tươi của ngươi khai phong cho thương của ta.

Sao?

Không sợ sao, sợ thì mau cút đi!" Phương Minh ngoáy ngoáy tai: "Nói xong chưa?

Suốt ngày nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, cái miệng của ngươi có thể đừng có lắm lời như vậy không?

Nói rõ ràng một chút, nói một đống như vậy, ông đây cũng không nghe lọt được mấy câu.

Nhưng ông đây có nghe một câu là ngươi muốn giết ông đây, nhưng muốn giết ông đây cũng phải xem ngươi có năng lực không đã, nhưng ông đây thấy ngươi không có năng lực, ông đây có biết ngươi không có năng lực không?

Ông đây bây giờ nói cho ngươi biết.

Đầu tiên, ngươi là một con chó săn, một điều không thể nghi ngờ, từ lúc nãy ngươi đối với người trên trời kia cung kính như vậy, giống như một con chó ba hoa, có thể thấy ngươi không phải là một kẻ cứng đầu, địa vị ngày hôm nay của ngươi cũng có thể dựa vào một số lời nịnh hót, hoặc giúp người khác làm một số chuyện dơ bẩn, rồi mới có được ngày hôm nay.

Thứ hai, cây trường thương trong tay ngươi căn bản là một đồ phế vật, không ngờ ngươi lại coi nó quý báu như bảo vật vậy, thực ra không chịu nổi một kích, nếu không tin thì ông đây có thể nói với ngươi, tương tự như lời ngươi, trong ba chiêu ông đây nhất định sẽ lấy đầu ngươi.

Câu nói đó ông đây nguyên phong bất động trả lại cho ngươi." Lời nói của Phương Minh suýt chút nữa khiến nam tử đầu trọc kia tức giận điên người, rồi nam tử kia lập tức cầm Đoạt Mệnh Thương, rồi một bước xông lên, cầm Đoạt Mệnh Thương, ngay lập tức xoay thành một trận cuồng phong, nhưng cuồng phong tuy lợi hại, xung quanh nó mang theo những lưỡi gió sắc bén.

Nhưng lại không thể chống lại tiên khí hậu trọng của Phương Minh, vì Phương Minh đã dùng Càn Khôn công pháp, có thể gia cố tiên khí, tăng thêm lực phòng ngự, tiên khí hộ thể ở trạng thái kiên cố bất khả phá, vì vậy Đoạt Mệnh Thương, dù sắc bén đến mấy cũng không thể làm gì được.

Sau đó Đoạt Mệnh Thương thậm chí không thể chạm vào da thịt Phương Minh, thậm chí cả cơ thể Phương Minh cũng không chạm tới được, vì nó sẽ bị tiên khí của Phương Minh, cách ly ở bên ngoài, cách ly xa khỏi tiên khí của Phương Minh, vì vậy sẽ hình thành trạng thái có lực mà không có chỗ để sử dụng.

Quả nhiên khi tên đầu trọc đâm Đoạt Mệnh Thương về phía Phương Minh, mũi thương miễn cưỡng suýt chạm vào ngực Phương Minh, nhưng khi tên đầu trọc đắc ý, tưởng rằng sắp đâm trúng Phương Minh, thì Phương Minh lại dùng tiên khí để chống đỡ mũi thương đó, khiến mũi thương đó không thể tiến thêm một li nào nữa.

Công pháp mạnh mẽ như vậy đã chặn đứng một kích của tên đầu trọc đó, rồi tên đầu trọc đó hiển nhiên không chịu bỏ qua, không tin công pháp của mình lại không thể sánh bằng công pháp của Phương Minh, nhưng nam tử tiên giới đứng bên cạnh lại sáng mắt, vì hắn nhận ra Phương Minh đã sử dụng Càn Khôn công pháp.

Loại công pháp mà chỉ những nhân vật cấp bậc thiên địa mới có thể sử dụng, sao Phương Minh lại có thể dùng được?

Lúc này trong lòng nam tử kia nảy sinh nghi vấn lớn, rốt cuộc Phương Minh là thần thánh phương nào?

Lại có thể hiểu được công pháp tiên giới đó.

Công pháp Càn Khôn mạnh mẽ nhất của tiên giới, bộ công pháp này ngoài thiên địa ra, chỉ có người thứ hai có thể dùng được, nhưng người đó đã sớm mất tích, vì vậy hiện tại nam tử kia rơi vào sự nghi ngờ vô hạn.

Nhìn lại Phương Minh, Phương Minh đã nắm giữ thương pháp của tên đầu trọc đó, rồi một cú xoay người đã đánh tên đầu trọc đó ngã xuống đất, rồi lập tức dùng vài động tác quyền cước nhẹ nhàng đã cướp lấy Đoạt Mệnh Thương.

Sau khi cướp được Đoạt Mệnh Thương, Phương Minh làm y hệt, rồi cũng học thương pháp của tên đầu trọc đó.

Tên đầu trọc không còn binh khí của mình, hiển nhiên liên tục thất bại, khi Phương Minh truyền chú lực vào Đoạt Mệnh Thương, cây

Đoạt Mệnh Thương đó liền phát ra uy lực phi thường, thậm chí còn tốt hơn khi tên đầu trọc sử dụng.

Chương 642

Cứ như vậy, dưới uy bức của tiên khí cường đại, tên đầu trọc bắt đầu thất bại thảm hại.

Rồi cứ như vậy, sau khi tên đầu trọc kia lùi không được mấy hiệp, tên khốn đó hoàn toàn ngã vật xuống đất, rồi tay chân hắn đều vung vẩy khắp nơi.

Vì bị Phương Minh cắt thành bốn năm mảnh, lúc đó tên đầu trọc kia mới phát ra tiếng gào thét thảm thiết, bị Phương Minh đánh bại triệt để, vì kinh mạch của hắn đã đứt đoạn hết.

Rồi tay chân cũng đều không còn, hiện tại chỉ có thể cầu xin Phương Minh tha một mạng, nhưng trước khi Phương Minh chưa bày tỏ thái độ cũng không tiện nói, nhưng Phương Minh lập tức muốn đâm.

Lúc đó đột nhiên: "Ta sai rồi, ta đã sai, ta kỹ thuật không bằng người, ta không phải đối thủ của ngươi, vì vậy ta xin cao sĩ giơ cao đánh khẽ, tha cho ta một mạng, chúng ta sau này còn có thể gặp lại.

Tuy tay chân của ta đều đã đứt rồi, vì vậy không còn uy hiếp gì nữa.

Ta cũng sẽ không tiếp tục làm điều ác nữa, vì vậy xin hãy cho ta một cơ hội, ta sẽ làm một người tốt, ta đã quyết định từ nay thoái ẩn sơn lâm, rút khỏi giang hồ, xin hãy cho ta một cơ hội có được không?

Một trận chiến ta đã bại thảm hại.

Vì vậy xin hãy cho ta một cơ hội, ta thật sự không muốn bị giết chết như vậy, ta còn nhiều thời gian chưa tận dụng, nhiều việc chưa làm.

Cầu xin ngươi đừng giết ta có được không?" Phương Minh nhìn khuôn mặt vốn hung thần ác sát giờ đây đầy vẻ đáng thương, vì vậy Phương Minh hiện tại cũng mềm lòng, muốn tha cho hắn một lần.

Nhưng khi Phương Minh chưa nói lời nào, nam tử tiên giới kia, lại đột nhiên nhảy vọt một cái, nhảy vào giữa Phương Minh và tên đầu trọc kia, rồi một chưởng đánh xuống, cách không đánh chết tên đầu trọc đó, tên đầu trọc đó có lời mà chưa nói ra, nhưng cứ như vậy phun máu tươi, lập tức chết đi, không chút do dự nào, đúng là ra tay dứt khoát, vô cùng tàn nhẫn.

Phương Minh nhìn người này, thế mà lại tâm ngoan thủ lạt như vậy, lẽ nào thật sự là người mà Đạo gia tiên giới thu nhận sao?

Vì sao lại như vậy?

Như vậy lại cùng với những yêu ma quỷ quái đó kết bè làm những chuyện hại người, cảnh tượng càng lúc càng không đúng.

Rồi Phương Minh hỏi nam tử tiên giới kia: "Ngươi không phải người tiên giới sao?

Ta càng nhìn càng thấy không đúng, chẳng lẽ bây giờ tiên giới lại thu nhận những kẻ bại loại như vậy sao?

Mau nói cho ta biết, bây giờ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Chỉ thấy nam tử tiên giới kia không nóng không lạnh, không nhanh không chậm nói với Phương Minh: "Nếu ta không đoán sai, ngươi là một chí tôn khác trong truyền thuyết Thiên giới, người ngang hàng với Thiên Đế.

Nhưng ta muốn nói với ngươi, Thiên giới này không phải là Thiên giới nguyên bản.

Đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, vì vậy ngươi hãy đợi đấy!

Thiên giới, cũng sẽ không thể lật mình, sẽ có kết cục như Thiên

Đế.” Phương Minh nói: “Thiên giới không phải Thiên giới nguyên bản, vậy ta xin hỏi, Thiên giới bây giờ đã biến thành thế nào?

Thiên giới đã xảy ra chuyện gì sao?

Huynh đệ tốt của ta là Thiên Đế, là chí tôn trên trời, ta không tin hắn lại có thể bị đánh bại, vì vậy nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tất cả là chuyện gì?

Thần tiên trên trời lại như thế nào rồi?

Ta bây giờ thật sự mù mịt, có thể giải thích cho ta không?

Ta cũng có thể rửa tai lắng nghe.” Nhưng đột nhiên người kia lại đấm một quyền, may mà Phương Minh nhanh tay lẹ mắt tránh được đòn tấn công, những người xung quanh đều kinh ngạc ngây người, không ngờ người tiên giới lại dùng chiêu bẩn thỉu như vậy, đột nhiên ra tay, đột nhiên tập kích.

Làm như vậy thì không nể mặt ai cả.

Tất cả những kẻ trước đây sùng bái và kính ngưỡng nam tử tiên giới kia đều thất vọng.

Nhưng ngược lại, bên Phương Minh, Phương Minh lại có vẻ ung dung tự tại, tiên khí cũng vô cùng mạnh mẽ, ai cũng có thể thấy rõ.

Vì vậy hiện tại những yêu quái đó đều thay đổi thái độ.

Đều bắt đầu coi trọng Phương Minh, không coi trọng nam tử tiên giới kia nữa, vì nam tử tiên giới kia tuy lợi hại, nhưng trong tình thế này cũng không khả thi, không thể sánh kịp.

Nhưng Phương Minh, Phương Minh là một nhân vật đột nhiên xuất hiện mang theo công pháp và tiên khí cường đại, lại còn một tay giải quyết đại ca của chúng.

Vì vậy những người này đều coi trọng Phương Minh, không còn

coi trọng nam tử tiên giới kia nữa.

Nam tử tiên giới lúc đó đột nhiên nói với Phương Minh: "Khả năng phản ứng của ngươi khá mạnh, không hổ là nhân vật bên tiên giới, nhưng ngươi phải biết bây giờ tiên giới đã khác xưa rồi, những người như ta có thể vào tiên giới hoàn toàn nhờ thực lực.

Ta muốn nói với ngươi, dù ngươi có lợi hại đến mấy cũng không thoát khỏi lòng bàn tay ta, ta sẽ khống chế tiên giới, bước tiếp theo là hút cạn công pháp của tất cả tiên nhân.

Ngươi cũng đừng mong đến tiên giới nữa.

Nếu ngươi muốn biết chuyện gì đã xảy ra ở tiên giới, vậy thì ta có thể nói cho ngươi biết, tại sao ta lại có tiên khí mạnh mẽ như vậy?

Chắc chắn là do ngươi vừa nãy phóng thích tiên khí mà ra, vì vậy ta mới đến xem, nhưng ta muốn nói với ngươi, nếu ngươi muốn biết chuyện gì đã xảy ra trên trời, vậy thì có một cách." Phương Minh lập tức hỏi: "Cách gì?

Mau nói đi, đừng có úp mở nữa, ta biết ngươi có thể đã làm một số chuyện xấu trên tiên giới, nhưng ta muốn biết ngươi là thần thánh phương nào, từ đâu đến?

Chương 643

Mục đích là gì?

Đó đều là những chuyện ta muốn biết, ngươi chưa nói cho ta biết nhiều thứ, bây giờ ta cũng không có thời gian để dò hỏi từng chút một với ngươi.

Ta chỉ muốn ngươi nhanh chóng nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra?

Ta chỉ muốn biết những điều này, mau nói cho ta biết đi, nói cho ta biết xong chúng ta sẽ phân thắng bại." Nam tử tiên giới cười lạnh một tiếng, rồi nói: "Thật là buồn cười, vốn dĩ ta định nói hết, nói tất cả cho ngươi biết, nhưng vẻ mặt nôn nóng muốn biết vừa nãy của ngươi quả thực đã khơi gợi hứng thú của ta, bây giờ ta sẽ không nói cho ngươi biết nữa.

Bây giờ ta muốn xem ngươi phải khổ sở tìm kiếm, ta đã cài một phục bút rất lớn, vì vậy nếu ngươi muốn biết thì hãy tự đi khám phá đi, ta sẽ không cho ngươi bất kỳ manh mối nào, nếu ngươi biết, thì hãy dùng cách đó đánh bại ta.

Nghe rõ chưa, ta sẽ không để ngươi nhận được bất kỳ thông tin nào từ ta nữa, trừ khi ngươi đánh bại ta, vẻ mặt tức giận đến thất bại đó, thật đáng yêu, ta thích.

Vì vậy xin hãy tha thứ cho ta, ta muốn treo khẩu vị của ngươi, ta sẽ không dễ dàng nói cho ngươi biết như vậy, vậy chúng ta làm thế này nhé.

Vậy thì thượng đế phù hộ, bây giờ chúng ta bắt đầu quyết đấu đi, bây giờ ta vừa phân thắng bại, vừa phân cao thấp, lại còn quyết định sinh tử.

Mọi người cứ thoải mái, đánh một trận thống khoái đi, để ta cũng xem năng lực của ngươi.

Xem ngươi rốt cuộc dựa vào đâu mà đứng trên đỉnh tiên giới, ta cũng muốn giao thủ một trận với nam nhân trên đỉnh tiên giới, thử thực lực của ta." Nhưng Phương Minh lúc này căn bản không muốn dây dưa với hắn nữa, Phương Minh nhíu chặt mày nói với hắn: "Ngươi không hiểu tiếng người sao?

Ông đây đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, ông đây đối với việc đánh nhau với ngươi đều không có hứng thú, nói cho ông đây biết những chuyện ông đây muốn biết có được không?

Đã gấp gáp muốn tìm chết như vậy, lại còn nói một đống lời vô nghĩa với ông đây, vậy thì đừng trách ông đây không khách khí nữa, ông đây bây giờ sẽ giải quyết ngươi ngay lập tức, đợi chết đi!

Ngươi muốn phân định cao thấp với ông đây, muốn so tài, thử thực lực của ông đây, ngươi xứng sao?

Nhìn bộ dạng của ngươi kìa?

Muốn phân định cao thấp với ông đây, muốn đọ thực lực với ông đây, hãy lấy một chậu nước tiểu mà soi lại mình đi.

Ông đây đứng trên đỉnh tiên giới không phải dựa vào khoác lác đâu, ông đây nói cho ngươi biết, thực lực chân chính của ông đây mà bộc lộ ra, ông đây sợ ngươi sẽ bị dọa chết đấy.

Được rồi, nói đủ rồi, chúng ta bắt đầu chiến đấu thật sự đi." Phương Minh hoàn toàn vì phẫn nộ mà phóng thích tất cả tiên khí.

Tiên khí trong nháy mắt bộc phát, rồi sản sinh năng lượng khổng lồ, luồng năng lượng tiên khí đó tạo ra một trận cuồng phong lớn, tức thì cuồng phong thổi khắp nơi, khiến những người đó đều không thể mở mắt.

Những cơn gió như những lưỡi dao cứa vào mặt họ đau đớn, rồi trận cuồng phong đó cuốn lên một trận cát bụi, cát bụi đơn giản như một cơn lốc xoáy, cuốn lên vô tận cát bụi bão, thực ra đó đều là biểu hiện của sự phẫn nộ của Phương Minh, Phương Minh muốn cho hắn một bài học đích đáng.

Nam tử tiên giới thấy vậy, không hề bị khí thế đó dọa sợ, ngược lại, hắn nghênh đón khó khăn mà xông lên, cứng đầu xông thẳng vào trận lốc xoáy đó.

Lúc này hắn cũng phóng thích ra toàn thân tiên khí, tiên khí của hắn, rồi xung quanh hắn phát ra một luồng sáng màu lam tím, đó là công pháp mà nam tử tiên giới đó mang theo, giúp hắn tăng thêm một số công pháp phòng ngự.

Rồi dựa vào trận công pháp phòng ngự đó, hắn xông thẳng về phía Phương Minh, rồi muốn tiếp cận Phương Minh, muốn cận chiến bằng quyền cước với Phương Minh.

Nhưng Phương Minh làm sao có thể cho hắn cơ hội đó, Phương Minh chăm chú nhìn nam tử tiên giới mang theo tiên khí lam tím trên người, dũng cảm xông về phía mình, rồi Phương Minh trực tiếp lộn ngược ra sau, tránh được đòn tấn công đó.

Khi Phương Minh tránh đòn tấn công, anh nhận ra luồng tiên khí mà nam tử tiên giới đó mang theo, thực ra đó không phải là tiên khí, mà là một loại yêu khí, truyền thuyết về yêu tiên nhất tộc.

Vì vậy sau khi Phương Minh tránh đòn tấn công, anh đứng vững, lúc đó mới nói với nam tử tiên giới kia: "Vì yêu tiên nhất tộc các ngươi vẫn luôn nhòm ngó tiên giới của ta đã lâu, bây giờ cuối cùng cũng tìm được cơ hội rồi phải không?

Thế mà dám cướp Thiên Đình của ta, lại còn được nước lấn tới?

Ta thấy các ngươi càng ngày càng không biết liêm sỉ, thế mà dám tham lam đồ của người khác sao?

Ngươi có biết không?

Sự khác biệt lớn nhất giữa ngươi và tiên giới là nội tâm tà ác, những kẻ khốn nạn không biết xấu hổ, nhưng ta lại không giống, ta có lòng thiện lương.

Ngươi thì không giống những người có lòng nhân hậu." Nói xong những lời này, nam tử tiên giới, đầu tiên đại kinh, rồi lại cười quỷ dị, sau đó nói tiếp: "Ngươi thế mà lại có thể nhận ra thân phận thật của ta.

Thật sự có bản lĩnh, không tồi, ta chính là yêu tiên nhất tộc.

Mục đích của ta là đoạt lấy địa bàn của tiên giới, vì sao ta phải tồn tại hàng ngàn năm ở nơi lạnh lẽo như địa ngục băng giá, trong khi các ngươi lại hưởng thụ cuộc sống sung sướng ở Thiên Đình đầy nắng ấm, bốn mùa tươi đẹp, muôn màu muôn vẻ?

Ta không phục, ta biết tộc nhân ta đều có tính tiên thiên như vậy, phóng đãng bất kham, không ai trong tiên giới có thể làm gì được ta, vì vậy bình thường không ai có thể kiềm chế được ta, ta sẽ chiếm Thiên Đình.

Sau đó chiếm đoạt tất cả vinh hoa phú quý, cuộc sống muôn màu muôn vẻ, ta cuối cùng cũng thoát khỏi nơi lạnh lẽo đó.

Cuối cùng cũng được đứng dưới ánh mặt trời, vì vậy không ai có thể làm gì được ta, kể cả ngươi cũng vậy." Nói xong, hắn bắt đầu tấn công không phân biệt, giống như phát điên, tất cả chiêu thức trên người, dường như trong nháy mắt bộc phát, rồi bất kể là chiêu thức gì đều loạn xạ tung ra.

Phương Minh có chút không chịu nổi những hành động mà hắn

làm, giống như hành vi của một đứa trẻ đang giận dỗi.

Vì vậy trong lúc bất đắc dĩ, Phương Minh trực tiếp tung ra một chiêu lớn, ngưng tụ tiên khí vào nắm đấm phải, định tấn công khi hắn chuẩn bị công kích, Phương Minh thuận thế cúi thấp người, rồi ở vị trí thấp tung một cú đấm trí mạng vào phía dưới.

Cú đấm đó không chỉ đơn thuần là một cú đấm, mà còn ngưng tụ rất nhiều tiên khí, những tiên khí này bộc phát trong nháy mắt, cũng phải cảm ơn yêu tiên đó đã dùng tiên khí màu lam tím bao quanh cơ thể, giúp hắn có thêm một lớp phòng ngự.

Chương 644

Nếu không thì, nếu đổi lại là người khác trúng một cú đấm như vậy của Phương Minh, thì đầu của hắn ước chừng đã nát bét rồi.

Yêu tiên kia thoi thóp, không nói được lời nào, chỉ có thể nằm trên đất vừa thổ huyết, vừa run rẩy co giật.

Hắn biết năng lực của Phương Minh nghịch thiên đến mức nào, năng lực của hắn nhỏ bé đến mức nào, nhưng không có cách nào thay đổi cục diện, dù có nỗ lực bao nhiêu năm cũng không thể bù đắp được khoảng cách khổng lồ đó, vì vậy chỉ có thể cam tâm tình nguyện nhận thua, nhưng trước khi chết, hắn nói với Phương Minh câu cuối cùng, lắp bắp: "Ta, ta khuyên, ngươi đừng đi Thiên Đình nữa." Nói xong câu này, hắn từ từ tắt thở, chết đi.

Phương Minh đứng đó trầm tư rất lâu, bây giờ anh nóng lòng muốn bay lên Thiên Đình, để tìm hiểu rốt cuộc.

Sau khi giết chết yêu tiên kia, Phương Minh cơ bản đã hiểu rõ mình cần làm gì, hiểu rõ những kẻ ở Thiên Đình đó là ai.

Lúc này trong lòng Phương Minh, tất cả đều nghĩ đến huynh đệ của mình, Thiên Đế thì sao?

Với sự hiểu biết của Phương Minh về Thiên Đế, thực lực của hắn ta hoàn toàn không thể bị những kẻ gọi là yêu quái kia làm gì được, hắn ta là một nhân vật cấp Tiên Tôn cực kỳ lợi hại.

Yêu quái bình thường căn bản không phải đối thủ của hắn ta, cũng sẽ bị hắn ta tiêu diệt trong nháy mắt, nhưng lần này không biết chuyện gì đã xảy ra, nghe lời yêu tiên kia nói, có thể hắn ta đã bị giam cầm, nhưng ai lại có năng lực như vậy?

Điều này khiến Phương Minh đau đầu, có lẽ chỉ có Phật Tổ mới có năng lực như vậy, chẳng lẽ trong tiên giới lại có cường giả ngang cấp với Thiên Đế sao?

Nếu là như vậy, thì thật khó nhằn, vì nếu đơn thuần đối phó với một cường giả như vậy, Phương Minh có thể hoàn toàn ứng phó được, nhưng anh phải đối mặt không chỉ là một cường giả, mà là cả một tộc quần.

Tộc quần của hắn ta bây giờ có thể đã chiếm đóng Thiên Đình, hiện tại Phương Minh không thể biết, nhất định phải nhanh chóng đi thăm dò, nhưng nếu một bầy yêu tiên vây quanh yêu tiên vương giả vô địch có thể giam cầm Thiên Đế đó, nếu cộng thêm hắn nữa, e rằng Phương Minh sẽ không chống lại được số đông, lâm vào cảnh cô lập khó bề xoay sở.

Nếu Phương Minh cũng bị khống chế, vậy thì cả tiên đạo giới sẽ không còn ai, tất cả mọi người sẽ không thể chống lại chúng.

Người của Phật giáo cũng có thể không làm gì được, vì vậy Phương Minh cảm thấy ngày càng nguy hiểm, nhất định phải nhanh chóng lên Thiên giới xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Nhưng vừa chuyển ý nghĩ, lại có một chuyện khác níu chân anh, Tôn Hầu Tử thì sao?

Hiện tại hắn không biết thân phận của anh, nếu một khi biết được, có thể sẽ đối mặt với sự rạn nứt.

Nếu trước khi đi Thiên Đình lại gặp phải chuyện rạn nứt như vậy, thì sẽ lãng phí thời gian, chậm trễ công việc, làm như vậy cũng không phải là điều Phương Minh muốn đạt được.

Phương Minh biết mình phải nhanh chóng lên Thiên Đình xem chuyện gì đã xảy ra, rồi giải cứu Thiên Đế, sau đó tạo ra một thế giới

Đạo gia hòa bình, nhưng hiện tại, xem ra phải dành chút thời gian an ủi Tôn Hầu Tử, nhưng không biết nên nói thật với hắn thế nào?

Hay tiếp tục che giấu, vì vậy anh suy nghĩ trước sau, rồi đưa ra một kế hoạch và phương án.

Ngay lập tức Phương Minh vội vàng trở lại nơi cũ, rồi đánh thức Tôn Hầu Tử, Trư Bát Giới và Sa Tăng dậy, rồi nói với họ: "Vừa nãy các ngươi lại ngủ gật sao?

Nghe đây, chúng ta bây giờ đang đối mặt với một chuyện lớn, chúng ta phải lên Thiên Đình, nghe ta nói..." Lời chưa dứt, Tôn Hầu Tử đã ngắt lời, nói: "Khoan đã, gì cơ?

Ngươi làm ta càng lúc càng không hiểu gì cả, lại đánh thức ta lần nữa?

Nhưng ta có một chuyện không hiểu, tại sao đột nhiên ngươi lại hứng thú như vậy, muốn lên Thiên Đình, lẽ nào có chuyện lớn sao?

Lại còn nói chuyện đó, rồi tại sao lại đánh thức ta?

Vừa nãy chuyện gì đã xảy ra?

Ta mất hết ký ức rồi, lão già râu trắng kia đi đâu rồi?

Ta bây giờ thật sự mù tịt, xin hãy giải thích từng chút một cho ta.

Ta có cảm giác ngươi đang giấu ta chuyện gì đó, bây giờ là lúc ngươi nên tiết lộ rồi phải không?

Bốn thầy trò chúng ta phải hiểu rõ nhau thì mới có thể đoàn kết nhất trí.

Nếu ngươi cứ không nói cho ta biết như vậy, ta cũng không có lý do gì để tiếp tục đi theo ngươi, vì vậy ta hy vọng ngươi có thể thành thật với ta, ta thành thật với ngươi, thì ngươi cũng nên thành thật với ta tương ứng, như vậy mới công bằng, đúng không?

Đó không phải là đạo lý sao?" Phương Minh nhíu chặt mày, im lặng không nói, không ngờ Tôn Hầu Tử lại có tâm tư cẩn mật như vậy, tưởng rằng mình đang giả vờ rất nôn nóng nhưng hắn lại có thể bình tĩnh phân tích sự việc.

Lại còn đối đáp gay gắt, hỏi những vấn đề tương đối khó xử lý, Tôn Hầu Tử quả nhiên không phải là người dễ lừa, chắc chắn là một đối thủ khó đối phó.

Nhưng dù vậy, Phương Minh hiện tại chọn cách che giấu, không thể để hắn biết thân phận của mình nhanh như vậy, nếu hắn biết thân phận của mình, sẽ không lên Thiên Đình, nếu không lên Thiên Đình thì sau này đối mặt với những yêu tiên tộc kia, có thể thật sự sẽ lâm vào cảnh cô lập khó bề xoay sở.

Vì vậy, hiện tại phải lôi kéo Tôn Hầu Tử, lừa hắn lên Thiên Đình trước, rồi sau đó sẽ nói rõ mọi chuyện, lúc đó chỉ còn xem hắn quyết định thế nào, Phương Minh tin tưởng vào tình nghĩa giữa mình và Tôn Hầu Tử, vì vậy đã chọn cách này.

Anh nói: "Đừng vội, ta bây giờ sẽ từ từ kể cho các ngươi nghe." Phương Minh vẻ mặt nghiêm túc, trịnh trọng nói với Tôn Hầu Tử, Trư Bát Giới và Sa Tăng, ba người họ: "Các ngươi không biết con yêu quái vừa nãy đã dùng một chú mê hồn thuật khẩn cấp.

Ta đã trốn ở một bên, không để nó phát hiện ra ta.

Sau đó các ngươi cũng không biết ta đã chạy đi đâu, vì vậy nó bắt đầu muốn hút cạn nội lực của các ngươi.

Ta đứng một bên nhìn, thực sự có chút phiền phức, nhưng đột nhiên có một tiên nhân từ đằng kia bay đến, tiên nhân đó thế mà lại một chiêu đã tiêu diệt lão già râu trắng kia, như vậy ta mới có cơ hội cứu các ngươi.

Nhưng người đó hình như không để lại danh tính, trực tiếp rời đi rồi.

Chương 645

Lúc đó ta cũng không dám lên tiếng, sợ hắn có mục đích khác, vì vậy ta lặng lẽ nhìn hắn rời đi, sau đó ta mới dám gọi các ngươi dậy, có thể đừng cười ta nhát gan nhé.

Ta cũng bất đắc dĩ thôi, dù sao ta cũng phải bảo toàn tính mạng của mình.

Nhưng thấy các ngươi không sao, ta cũng thấy vui rồi, vì vậy ta tin người đó trước đó cũng có lòng tốt, không chừng mấy cửa ải trước cũng là hắn đã âm thầm ra tay giúp chúng ta, nếu vậy thì chúng ta phải cảm ơn hắn." Tôn Hầu Tử nửa tin nửa ngờ nhìn Phương Minh không nói gì, ngược lại Trư Bát Giới ở một bên nói: "Ta nói mà, nhất định có người luôn âm thầm giúp chúng ta, nếu không sao cửa ải phía trước chúng ta lại thuận lợi như vậy?

Bây giờ chúng ta có thể ở đây, cũng hoàn toàn nhờ sự giúp đỡ của hắn.

Chúng ta nên nhanh chóng lên Thiên Đình để bày tỏ lòng biết ơn của mình.

Được rồi, chúng ta bây giờ thu dọn rồi đi thôi, ta cũng muốn lên Thiên Đình xem tình hình thế nào.

Vì Thiên Đình có người giúp chúng ta, chứng tỏ người Đạo gia nên có một số người thiên về phía chúng ta.

Vì vậy lên đó chắc sẽ không nguy hiểm, chúng ta trước tiên cứ giả vờ che giấu thân phận, rồi sau đó từ từ hành động, lúc đó mới lấy lại kinh thư của chúng ta.

Như vậy vừa không gây chú ý của mọi người, lại có thể toàn thân

rút lui, đó là mục tiêu cuối cùng của chúng ta." Phương Minh thấy Trư Bát Giới thế mà lại nói đỡ cho mình, trong lòng cũng vui mừng, thầm nghĩ Trư Bát Giới dễ lừa thật, đúng là một thần trợ công!

Rồi anh cười nói: "Đừng thấy Bát Giới bình thường đầu heo não heo, bây giờ lại nói rất hay, những gì hắn nói đều có lý.

Chúng ta cứ như vậy, trước tiên nghe ta đây, chúng ta vượt qua cây cầu đó, rồi sau đó che giấu khí tức của mình, từ từ lẻn vào tiên giới, sau đó tìm được kinh thư của chúng ta, chúng ta sẽ lấy rồi đi.

Không để lại dấu vết, nghe rõ chưa?

Đương nhiên, ta cũng biết đây không phải là hành vi quang minh chính đại, vì vậy mọi người cố gắng giữ thái độ khiêm tốn một chút, sau đó chúng ta thu dọn đồ đạc, toàn thân rút lui.

Lúc đó trên đường trở về chắc chắn sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Dù sao trên đường đi đã trải qua bao nhiêu phong ba bão táp, mọi người cũng có quen biết một số người rồi, lúc đó cũng không ai dám trêu chọc chúng ta, chúng ta nhanh chóng trở về Tây Thiên.

Lúc đó chúng ta thả kinh thư ra là xong chuyện.

Công đức viên mãn, các vị, không động lòng sao?

Vậy thì bây giờ chúng ta bắt đầu đi thôi." Không thể không nói, lời nói của Phương Minh quả thực có sức khích lệ người khác.

Trư Bát Giới và Sa Tăng nghe xong lời đó, cũng lập tức tràn đầy hăng hái, cầm binh khí lên, muốn đi theo Phương Minh.

Tôn Hầu Tử nghe xong những lời đó, mặc dù vẫn giữ thái độ nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng chọn đi theo Phương Minh, dù sao việc đến Thiên Đình vẫn luôn là mục tiêu của Phương Minh, vì vậy bây giờ cũng phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Trước tiên hoàn thành nhiệm vụ, nếu có biến cố giữa chừng, thì lúc đó sẽ tùy cơ ứng biến, tùy tình hình mà hành động.

Lúc đó sẽ kiểm tra khả năng ứng biến của hắn.

Rồi bốn thầy trò lại mang hành lý lên, tiếp tục đi về phía Thiên giới.

Trong lòng mấy người cũng tràn đầy hăng hái?

Muốn nhanh chóng đến Thiên Đình, nhưng trong lòng Phương Minh lại vô cùng sốt ruột, nóng như lửa đốt, vì anh biết chuyện ở Thiên Đình đang rất cấp bách, bây giờ tốc độ không đủ nhanh.

Vì anh đang rất nóng lòng muốn biết chuyện gì đã xảy ra, vì vậy bây giờ chỉ có thể muốn một cái chớp mắt đã bay đến, nhưng mặc dù có khả năng đó, cũng không thể thể hiện ra tài năng phi phàm như vậy, vì vậy phải nhịn, không thể bộc phát ra.

Nhưng cảm giác nhịn đó rất khó chịu, Phương Minh căn bản không muốn tiếp tục như vậy nữa, vì vậy anh khuyên Tôn Hầu Tử: "Mọi người đi nhanh lên một chút, đi nhanh lên một chút đi.

Ta cảm thấy chúng ta sắp đến rồi." Sa Tăng nói: "Lạ thật đấy, sư phụ, bình thường người cũng không vội mà, tại sao lần này lại vội vã như vậy?

Lẽ nào lại muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ sao?" Phương Minh thầm nghĩ: "Ngươi không hiểu ta tại sao lại vội, nói một hai lời sao?

Đâu có thời gian để giải thích với ngươi?" Đang nói, thì đến cầu Bạch Cốt, lúc đó có một người ở phía trước chặn đường họ.

Rồi cầm một cây cương xoa nói: "Giả lưu bộ, ta từ đây đi qua thì phải giao mạng của ngươi ra.

Ta là Bạch Cốt Kiều chi Quỷ.” Phương Minh lúc này thầm nghĩ: “Năm đó ở tiên giới căn bản chưa từng nghe nói đến ‘Bạch Cốt Kiều chi Quỷ’ này, chắc chắn là thuộc hạ của những yêu tiên kia đã phong tỏa Thiên giới.

Không cho người tiên giới ra vào, như vậy mới có thể đảm bảo chúng hoành hành ngang ngược bên trong.

Vì vậy Phương Minh tuyệt đối không thể dung thứ hành động như vậy, nên nếu muốn đại khai sát giới, phải bắt đầu từ đây.” Lúc đó Trư Bát Giới có chút hoảng sợ, nói với Phương Minh: “Sư phụ, đây là chuyện gì vậy?

Con chưa từng nghe nói có thứ này, thế mà lại có kẻ gác cổng. ‘Bạch Cốt Kiều chi Quỷ’ nghĩa là gì?

Nếu chúng ta bước lên cây cầu này, có biến thành quỷ hồn không?

Con không muốn biến thành quỷ hồn đâu, đây không phải là thứ tà đạo sao?” Phương Minh thấy hắn hỏi vấn đề vô não như vậy, cũng không biết phải trả lời thế nào, chỉ có thể nói: “Thật ra, ta cũng không biết hắn là ai.

Chương 646

Có lẽ hắn là một kẻ gác cổng nhỏ bé được cử đến để ngăn cản chúng ta.

Nếu chúng ta âm thầm, thần không biết quỷ không hay giết chết hắn, căn bản sẽ không ai biết sự tồn tại của hắn.

Vì vậy chúng ta cứ đánh bại hắn, rồi đi tiếp.

Đừng sợ, nếu sợ thì sẽ thua trước, hiểu không?

Phải giữ vững tâm lý.

Rồi từ từ đánh bại hắn, chúng ta là những người đã trải qua bao nhiêu sóng gió, chút chuyện này có thể làm khó chúng ta sao?

Vì vậy các ngươi phải giữ vững tâm lý cho ta, nghe rõ chưa, đừng tự mình rối loạn trận cước trước." Trư Bát Giới gật đầu, không nói gì nữa.

Lúc này Tôn Hầu Tử hỏi trước: "'Bạch Cốt Kiều chi Quỷ' nghĩa là gì?

Lẽ nào muốn chặn đường ta sao?

Ta chỉ muốn lên Thiên giới lấy đồ thôi, không có ác ý, vậy xin hãy cho ta đi có được không?

Ta không muốn đánh nhau với ngươi ở đây, hiểu không?

Ta không có ý định đấu với ngươi chút nào." Nhưng quỷ hồn Bạch Cốt Kiều lại cắm cương xoa xuống đất, rồi cười lớn nói: "Các ngươi còn quá non nớt.

Bây giờ có bao nhiêu người muốn lên Thiên Đình đều chưa qua được ải của ta.

Các ngươi nhất định phải qua ải của ta, hãy nhìn những bộ xương trắng dưới cầu đi.

Gần một nửa số đó là do ta đã đưa xuống đó, các ngươi cũng không thoát khỏi số phận đó đâu, vì vậy tất cả hãy chuẩn bị đi, ta sẽ chặt đầu từng người một, vì vậy cứ xông lên đi!" Phương Minh thấy hắn nói lời cuồng ngôn như vậy, liền nghĩ trong lòng: "Gia hỏa này thật sự không biết tốt xấu.

Trong lòng cũng nổi trận lôi đình, không ngờ vào lúc mấu chốt lại gây sự, như vậy sẽ làm chậm trễ thời gian." Vì vậy Phương Minh nói với Tôn Hầu Tử: "Đi đi, Ngộ Không, cho hắn chút màu sắc để xem, đừng để hắn tiếp tục ngang ngược với ta ở đây nữa, ta muốn hắn trở thành một cô hồn dã quỷ thực sự dưới cầu Bạch Cốt.

Đi đi!" Tôn Hầu Tử cũng cười nói: "Sư phụ yên tâm, con đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, cái bộ mặt đó, con cũng thực sự không thể nhìn nổi nữa rồi, đợi đấy, con sẽ lập tức thu thập hắn.

Sau đó chúng ta đường hoàng đi, không cần cầu xin ai cả, con thực sự chỉ muốn cho hắn một trận ra trò, giết chết hắn.

Vì vậy sư phụ.

Yên tâm đi, con đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, Kim Cô Bổng của con cũng đã rút ra rồi, vì vậy hãy đợi tin tốt của con nhé." Ngay lập tức Tôn Hầu Tử cầm Kim Cô Bổng, rồi một bước xông lên, muốn một chiêu đánh chết hắn.

Tôn Hầu Tử dồn tiên khí vào Kim Cô Bổng, rồi một gậy bổ xuống muốn đánh vào đầu quỷ hồn kia.

Nhưng quỷ hồn kia không hề có dấu hiệu né tránh, vì vậy Tôn Hầu Tử trực tiếp đánh Kim Cô Bổng vào đầu hắn, nhưng khoảnh khắc gậy chạm vào đầu hắn, quỷ hồn kia liền hóa thành một làn khói, biến mất.

Rồi Tôn Hầu Tử đánh hụt, nhưng cái tay của quỷ hồn đang cầm cây xoa lại lơ lửng giữa không trung, có chút kỳ lạ.

Trư Bát Giới nói: "Lẽ nào thật sự là quỷ hồn sao?

Thế mà lại không có thực thể, vậy thì Hầu Ca khó đánh rồi.

Không có thực thể thì đánh thế nào đây?

Đã không phải thực thể, liệu có cách nào công phá không?

Thật sự khó đánh." Phương Minh thầm nghĩ: "Quỷ hồn này quả thực khó đánh, nhưng không phải là loại không thể công phá, dù có khó đánh đến mấy, trước mặt mình cũng dễ đánh thôi." Vì Phương Minh biết nếu không có thực thể, Phương Minh cũng đã nhìn ra sơ hở.

Vì vậy, anh phải dùng một cách khác để nhắc nhở Tôn Hầu Tử.

Vì vậy, khi Tôn Hầu Tử cũng đang kinh ngạc, Phương Minh không nhanh không chậm giả vờ như không có chuyện gì, rồi nói bên cạnh Tôn Hầu Tử: "Thật kỳ lạ quá, lại không có thực thể sao?

Nếu Kim Cô Bổng của ngươi có thể đánh trúng những thứ không có thực thể, thì sẽ tốt biết mấy." Tôn Hầu Tử nghe xong lời đó, bỗng nhiên tỉnh ngộ, liền điều động tiên khí đã được rót vào Kim Cô Bổng.

Bây giờ Kim Cô Bổng không còn là cây Kim Cô Bổng thô kệch ban nãy nữa.

Bây giờ Kim Cô Bổng là một cây Kim Cô Bổng tràn đầy tiên khí, loại tiên khí có thể bắt giữ thực thể, vì vậy dù không có thực lực, vẫn có thể đánh trúng.

Nhưng con yêu quái kia không biết mình đã bị nhìn thấu.

Vì vậy nó vẫn như mọi khi ngang ngược nói: "Ta thấy các ngươi, không đánh trúng ta đâu, loại công phu ba chân bốn cẳng này, ta đã thấy không biết bao nhiêu lần rồi.

Vì vậy hãy đợi bị ta từng người một giết chết đi, đừng vội, chúng ta sẽ bắt đầu từ ngươi trước, ai bảo ngươi ngang ngược vô lý như vậy, thì đương nhiên sẽ tìm ngươi trước." Nói xong nó cầm cương xoa đâm về phía Tôn Hầu Tử, nhưng Tôn Hầu Tử bây giờ không còn là kẻ chỉ cầm Kim Cô Bổng thô kệch, vung loạn xạ, đâm lung tung như một con khỉ nữa.

Bây giờ trong tay hắn là Kim Cô Bổng đã được truyền vào tiên khí, có công pháp khác biệt.

Rồi trong khoảnh khắc cương xoa và Kim Cô Bổng giao nhau, trong không khí xuất hiện một trận tiếng nổ vang dội.

Chương 647

Kim Cô Bổng phát ra âm thanh "tư tư" kịch liệt, giống như tiếng sét đánh, đó rõ ràng là do tiên khí bên trong tập hợp quá tinh khiết, vì vậy khi va chạm đã tạo ra âm thanh như vậy.

Sự va chạm đó quả thực khiến quỷ hồn kia kinh ngạc, hắn không ngờ lại có thể va chạm với thực thể, bình thường hắn không thể va chạm với thực thể, với cây xoa của hắn.

Cũng không ai có thể giao phong với hắn, chỉ có bị hắn đâm mà chết, không ai có thể ngăn cản hắn, nhưng lần này quả thực đã bị ngăn cản, vì vậy không thể không coi trọng.

Tôn Hầu Tử nhìn biểu cảm kinh hoàng của hắn, rồi cười nói: "Sao hả?

Con quỷ hồn này cũng có ngày hôm nay sao, vì người khác không thể chạm vào ngươi, rồi ngươi cứ hoành hành ngang ngược, nhưng bây giờ thế giới đã khác, ngày xưa ta có thể chạm vào ngươi.

Có thể giết ngươi, ngươi tin không?

Bây giờ bước tiếp theo ta sẽ đối đầu trực diện, vì vậy hãy đợi đấy!

Gậy tiếp theo sẽ đến ngay." Sau đó, Phương Minh cũng lập tức xông lên, rồi trong một khoảnh khắc, anh dùng Kim Cô Bổng đánh vào cây xoa kia, lại một trận tiếng nổ vang dội.

Nhưng lần này quỷ hồn kia lùi lại năm sáu bước rồi đứng vững, nhưng chưa kịp đứng vững thì Tôn Hầu Tử đã chớp mắt đến phía sau hắn, rồi một gậy đánh vào lưng hắn.

Hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Rồi lại lảo đảo đi vài bước rồi ngã vật xuống đất.

Hắn không ngờ lại bị đánh trúng, rồi lại thảm hại như vậy nằm trên đất.

Bây giờ hắn mới biết, trong cây gậy đó ẩn chứa năng lượng và tiên khí khổng lồ, vì vậy thực thể có thể bị bắt giữ, trong quá trình vận động phân tử, có thể bắt giữ sự tồn tại của hắn, vì vậy mới trở tay không kịp.

Rồi nhưng hiện tại hắn cũng không có cách nào có thể chống lại tiên khí cường đại đó, dù sao tiên khí đó cũng quá lớn.

Cứ như vậy, sau vài chiêu, hắn cứ thế nằm trên đất, dần dần tắt thở, rồi hóa thành khói, làn khói biến mất.

Phương Minh nhìn hắn biến thành làn khói, biến mất, cũng không nói gì nữa, rồi nói với Tôn Hầu Tử: "Xem ra trận này, chúng ta đánh khá thắng lợi, đã giành được một chiến thắng đầu tiên, sau này chúng ta cũng phải hành động từ từ.

Đừng quá phô trương nữa, vì sau này bên trong sẽ có nhiều người hơn, chúng ta vào đó, trước tiên cứ ngụy trang thành một số tiểu tiên, dù sao tiên giới cũng lớn như vậy.

Chắc cũng không nhanh chóng chú ý đến chúng ta, rồi sau đó chúng ta từ từ tìm kiếm thông đạo, rồi sau đó lẻn vào khu vực đó, ăn trộm kinh thư, đó là kế hoạch ban đầu của chúng ta, nếu có thay đổi gì, mọi người cứ nghe lệnh, ta sẽ chỉ đạo và sắp xếp.

Được không?" Trư Bát Giới cười nói: "Sư phụ nói đúng, sư phụ suy nghĩ quả nhiên chu đáo, người cũng hiểu rõ về Thiên giới.

Con không nghĩ nhiều như vậy, chỉ muốn nhanh chóng lấy kinh thư về, nhưng thật sự không cân nhắc kỹ, Thiên giới khác với những địa giới phía dưới.

Mặc dù không có nhiều yêu quái như vậy, nhưng lại có thêm một số tiên nhân căn bản không dễ chọc, dù sao Phật Đạo thế bất lưỡng lập, chúng ta không thể dễ dàng chịu thua những tiên nhân Đạo gia đó, chúng ta cũng nên thể hiện thực lực.

Vì vậy trên Thiên giới này, chúng ta cũng không thể nhút nhát, nếu ai dám gây sự với chúng ta, chúng ta tuy không thể bộc lộ năng lực quá lớn, nhưng cũng phải âm thầm làm gì đó với hắn, để hắn biết người của Phật giáo chúng ta lợi hại." Nghe xong lời đó, Phương Minh cười cười, thầm nghĩ: "A, nếu đổi lại là lúc trước khi ở đây đều là người hàm tiếp, chắc chắn sẽ không để Trư Bát Giới làm như vậy, nhưng bây giờ tình hình khác, bên trong đầy rẫy yêu tiên.

Vì vậy nếu gặp phải một số tiên nhân yêu tộc, thì chặt cỏ tận gốc, chặt một kẻ thì một kẻ, giết một kẻ thì một kẻ, hai kẻ thì một cặp, càng nhiều càng tốt, hãy tiêu diệt tất cả những tiên nhân mang theo yêu khí đó.

Như vậy sau này độ khó cũng sẽ giảm đi một chút, bây giờ không phải muốn đối đầu toàn bộ yêu tộc, Phương Minh biết chắc chắn là do yêu vương tộc kia đã dẫn đầu khiêu chiến tiên giới.

Cái gọi là 'xạ nhân tiên xạ mã, cầm tặc tiên cầm vương', chỉ cần đánh bại yêu vương tộc kia, sau đó giải tán tất cả yêu tộc nhân, là xong chuyện, vì bây giờ căn bản không thể trải qua một trận đại chiến khác.

Nếu lại để yêu tộc và những tiên nhân kia đánh nhau một trận, chắc chắn sẽ đại thương nguyên khí, lúc đó lại bị người của Phật giáo lợi dụng, thì đó thật sự là chuyện lớn không hay.

Vì vậy hiện tại Phương Minh phải tìm kẻ cấp bậc yêu vương tộc kia trước, sau đó đánh bại và tiêu diệt hắn, những người còn lại tạm thời không cần quản.

Nếu giữa chừng có một hai kẻ gây sự, có thể bí mật tiêu diệt hắn, nhưng không nên công khai thách thức toàn bộ thì tốt hơn?

Nếu vậy có thể sẽ dẫn đến một trận đại chiến khác giữa tiên tộc và yêu tộc, nếu vậy, một khi tin tức lan truyền ra ngoài, tiên giới sẽ đối mặt với nguy hiểm lớn." Đi mãi, đến một khu chợ.

Người trong chợ tấp nập, đủ loại tiên nhân, vô cùng náo nhiệt.

Không những vậy, những người trong chợ đều là tiên nhân cấp bậc khá cao, nhưng Phương Minh nhìn một cái là biết tất cả đều là yêu tiên cấp bậc khá cao.

Bên trong không có một chút khí tức quen thuộc nào, chỉ có loại tiên khí màu lam tím độc nhất vô nhị, khiến người ta buồn nôn, loại mà yêu tiên ban nãy đã phát ra, Phương Minh nhìn một cái là nhận ra.

Lúc đó Tôn Hầu Tử cũng nói: "Không biết tại sao, ta cứ cảm thấy có chút kỳ lạ, cũng không nói được là chỗ nào không đúng.

Cứ có một cảm giác kỳ quái, dường như nơi này không giống Thiên Đình, mà giống như ở địa giới vậy." Trư Bát Giới lúc đó hỏi Tôn Hầu Tử: "Chuyện gì vậy Hầu Ca?

Không phải là không hợp thủy thổ chứ?

Vừa từ địa giới lên, rồi cảm thấy mọi thứ ở đây có chút không bình thường, cũng là chuyện bình thường, ta cũng cảm thấy nơi này có chút không bình thường.

Vì vốn dĩ chúng ta đều là người địa giới, rồi lên đây mọi thứ đều không quen thuộc, tiên Phật chắc chắn là đối lập nhau, vì vậy giữa chúng ta nhất định có sự khác biệt lớn, chỉ riêng về tiên khí cũng nên có sự khác biệt lớn, vì vậy ban nãy ta cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Loại khí tức ở đây đều kỳ lạ, nhưng ta cảm thấy tiên khí ở đây khá nồng hậu, ngươi không cảm thấy sao?

Chương 648

Ta có thể mơ hồ cảm nhận một từ trường đang dao động ở đó, giống như một nơi luôn phát ra linh khí.

Nơi này không hổ là tiên giới, quả nhiên thâm bất khả trắc, thâm tàng bất lộ.

Tràn đầy huyền cơ a." Tôn Hầu Tử nhíu mày: "Bớt nói nhảm đi, ngươi không biết gì sao, ta có chút trực giác, ta đương nhiên có thể cảm nhận khí tức ở đây có chút không giống.

Không giống những nơi như của ngươi, nơi này là tiên giới, vì vậy nên có những nơi lợi hại hơn, nhưng ta cảm thấy không đúng, có chút cảm giác không thoải mái.

Khí tức ở đây và hạ giới, tuy có một chút tương đồng, nhưng lại mơ hồ có chút khác biệt.

Cụ thể khác biệt ở chỗ nào thì ta cũng không nói được, cảm giác có chút không đúng, dường như không giống nơi thần tiên ở." Sa Tăng ở đó bĩu môi, nói: "Ý gì vậy Hầu Ca, nơi này không phải tiên giới, lẽ nào là yêu giới sao?" Tôn Hầu Tử lúc này vỗ đùi một cái, vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ, lớn tiếng nói: "Đúng!

Đúng!

Đúng.

Ta vừa nãy đã cảm nhận được một loại khí tức kỳ lạ, nhưng loại khí tức này ta dường như đã từng quen thuộc, khi ta đánh yêu quái, loại khí tức tà ác mà yêu quái phát ra đó.

Nơi này không phải tiên giới sao?

Tiên giới Đạo gia không nên tu luyện loại công pháp tà ác đó, tại

sao yêu khí lại tứ tán?

Đều là khí tức yêu tộc tà ác, đây là nơi ta cảm thấy kỳ lạ, bên trong tràn ngập yêu khí, không ổn, vì vậy ta khuyên mọi người cẩn thận một chút thì hơn.

Tuyệt đối đừng hành động lỗ mãng, rồi gây ra chuyện, như vậy mọi người có thể sẽ bị một số thứ nhắm đến, ta nghi ngờ bên trong có yêu quái trà trộn, hoặc có một số yêu quái đang hoành hành ngang ngược, chúng ta phải hành động cẩn thận, chú ý đừng rơi vào bẫy của kẻ địch." Phương Minh lúc đó một trận toát mồ hôi.

Hắn không ngờ Tôn Hầu Tử lại có thể đoán trúng như vậy, cơ bản là chín phần mười rồi.

Hắn thầm nghĩ Tôn Hầu Tử trên đường đi đã trải qua bao nhiêu chuyện, cũng luôn tiến bộ, không ngừng lại ở đó, luôn tiếp thu bài học, bây giờ khả năng cảm nhận cơ bản đã gần như ngang cấp với Phương Minh rồi, có thể cảm nhận khí tức mà những yêu tiên này phát ra.

Quả nhiên không thể coi thường.

Đang nói, Phương Minh nghĩ thầm, chẳng lẽ Tôn Hầu Tử này cũng sắp trở thành một nhân vật độc lập rồi sao?

Lúc này, Phương Minh không tiếp tục nói nữa, vì hiện tại không có thời gian để phân tâm vì những chuyện này, bây giờ anh chỉ muốn nhanh chóng tìm mối quan hệ, rồi bí mật lẻn vào xã hội thượng tầng đó, rồi có cơ hội tiếp cận yêu vương tộc kia, như vậy mới có cơ hội hoàn thành kế hoạch.

Bây giờ xem ra, phải cẩn thận một chút thì hơn.

Đi mãi, lộ ra một tiệm cầm đồ, những tiệm cầm đồ trong chợ trên trời này Phương Minh cũng hiểu, đều là một số tiệm cầm đồ, một số

vũ khí, hoặc bí tịch công pháp, không có thứ gì tốt có thể lọt vào mắt Phương Minh.

Nhưng trong tiếng rao ồn ào, Phương Minh nghe ra điều bất thường.

Vì vậy anh quay đầu nhìn lại, lại bị kinh ngạc, hóa ra trong tiệm cầm đồ đó, đang bán người.

Bọn chúng coi những tiên nhân vốn có ở Thiên giới là nô lệ, muốn bán cho người khác, những kẻ đó là yêu tộc, vì những kẻ yêu tộc đó đều đã định cư ở Thiên giới, vì vậy bây giờ chúng coi nơi đây là nhà của mình.

Phương Minh nghiến răng nghiến lợi, rồi một bước xông đến đó, phát hiện trong số những người đang bị rao bán kia có một cố nhân là Tam Thanh Đạo Nhân.

Phương Minh lập tức cảm thấy cực kỳ phẫn nộ, dù sao cũng là bạn bè thân thiết, không ngờ bây giờ lại sa cơ thất thế đến nông nỗi này, thật sự quá không nên rồi.

Mấy kẻ kia thật quá đáng, dám công khai rao bán người như vậy, đơn giản là không coi ai ra gì, coi người ta như súc vật.

Phương Minh cảm thấy vô cùng tức giận.

Nhưng lúc này hắn không thể manh động, vì bên cạnh còn có Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Tăng, không thể để lộ thân phận trước mặt họ.

Nếu một khi thân phận bị bại lộ, vậy thì hậu quả sau này có thể sẽ đi chệch khỏi dự liệu, cho nên bây giờ hắn chỉ có thể giả vờ không quen biết Tam Thanh Đạo Nhân.

Sau đó, Trư Bát Giới hỏi Phương Minh: "Sư phụ, hội đấu giá có gì hay ho hả?

Chẳng lẽ người ưng ý món đồ nào trên đó sao?

Nhưng đừng quên, sư phụ, chúng ta vừa mới lên đây, căn bản không hiểu rõ Tiên giới dùng cái gì để mua bán, tiền bạc của chúng ta cũng chẳng còn bao nhiêu, chẳng lẽ còn muốn mua thêm một người về làm trợ thủ sao?

Chúng ta là một tiểu đội bí mật, không thể thêm người khác vào.

Những người ở đây cơ bản đều là người của Đạo gia Tiên giới, nếu bị họ khống chế thì phiền phức lớn đó." Lời vừa dứt, Tam Thanh Đạo Nhân đã bị một người khác mua đi, sau đó người đó dẫn ông ta đi về một hướng.

Phương Minh nhìn theo hướng mà Tam Thanh Đạo Nhân rời đi, sau đó âm thầm mở tinh thần lực của mình, bắt đầu theo dõi bước chân của ông ta, muốn biết ông ta đã đi về hướng nào, đi đâu rồi.

Cứ thế, hắn theo dõi.

Sau đó, hắn quay sang nói với Trư Bát Giới: "Ta đương nhiên biết rõ, ta chỉ tò mò xem một chút thôi.

Không thể gây họa đâu, đạo lý đó ta hiểu mà.

Chương 649

Bây giờ chúng ta tiếp tục tìm cách tiếp cận vị Thiên Đế kia đi." Nói xong, thầy trò mấy người đi về một hướng khác.

Nhưng đi chưa được mấy bước, đến một nơi hoang vắng không người, Phương Minh đột nhiên kêu lên: "Ai da, chết tiệt, bụng ta tự nhiên hơi khó chịu, ta phải đi xí một lát, mấy người đợi ta nha, ta đi rồi về liền.

Về ngay đây, đợi ta!" Nói xong, hắn không để Tôn Ngộ Không và mấy người kia kịp đáp lời, liền ba chân bốn cẳng chạy về một hướng khác.

Trư Bát Giới nói: "Sư phụ cũng bị thủy thổ bất phục à?

Lên trên này mà cũng bắt đầu đau bụng, thật là kỳ lạ." Phương Minh đi đâu mà đi xí?

Hắn chỉ tìm một chỗ, bây giờ đang phi như bay đến một nơi khác, chính là nơi mà người kia vừa dẫn Tam Thanh Đạo Trưởng đi.

Tinh thần lực của Phương Minh rõ ràng đang cảm nhận được động tĩnh, cũng đi đến một vùng không người, cũng vừa lúc.

Phương Minh ra tay, trong khoảnh khắc, Phương Minh đã dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, lập tức thuấn thân.

Chưa đầy vài giây, hắn đã đến bên cạnh Tam Thanh Đạo Trưởng, sau đó một chưởng giải quyết luôn những người đi bên cạnh Tam Thanh Đạo Trưởng.

Sau khi giải quyết xong những người đó, Phương Minh quay sang Tam Thanh Đạo Trưởng nói: "Lâu rồi không gặp, huynh đệ, ta trở lại rồi, huynh vẫn khỏe chứ?

Mau kể ta nghe đã xảy ra chuyện gì, sao lại đến mức bị người ta đấu giá thế này?

Huynh đâu phải là người như trước, huynh từng là người nổi tiếng khắp nơi mà, sao bây giờ lại cam tâm tình nguyện trở thành món hàng trên giá?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tam Thanh Đạo Trưởng nhìn thấy Phương Minh, không khỏi kinh ngạc, nhưng sau đó lại biến thành nụ cười khổ đau thương, nói: "Phương Minh à Phương Minh, huynh trở lại rồi, huynh có biết ta mong huynh trở lại đến nhường nào không?

Huynh không trở lại những ngày tháng này đều đã thay đổi.

Những yêu tộc kia đã chiếm đóng các cửa tướng soái trước.

Sau đó thu lấy tất cả binh quyền.

Cho nên tất cả Thiên Binh Thiên Tướng đều không thể điều động, sau đó chúng nhân cơ hội đó bắt đầu trả thù người của ta bằng cách oanh tạc điên cuồng.

Thiên Đình sau đó bị chúng tàn sát, cướp bóc không ngừng, nhanh chóng đánh bại những chủ lực, chủ não của Thiên giới chúng ta, sau đó chiếm đóng toàn bộ Thiên Cung.

Bây giờ Thiên Đế cũng đang bị chúng giam cầm trong Thiên Cung, trong lãnh lao đó.

Huynh trở lại, nhất định có thể giúp chúng ta giành chiến thắng vang dội." Phương Minh nói: "Yên tâm đi, bây giờ chúng ta tìm một chỗ trốn trước, sau đó ta cũng có nhiệm vụ của mình.

Vì thời gian có hạn, ta không thể nói quá rõ ràng với huynh.

Cho nên huynh hãy tin ta trước, những việc ta phải làm bây giờ, tuyệt đối có lợi cho Thiên giới.

Nhất định phải giúp người của Thiên giới chúng ta giành lại quyền lợi, cho nên bây giờ ta cần huynh giúp ta.

Huynh có biết làm thế nào để tiếp cận Thiên Cung không?

Bây giờ bên trong toàn là người của yêu tộc, ta hành động không tiện.

Cho nên ta muốn tìm một đường tắt, tốt nhất là có thể trực tiếp đến Thiên Cung, sau đó tìm cái tên Yêu giới chi vương đó." Tam Thanh Đạo Trưởng cười cười, nói: "Những cách khác ta không giúp được, nhưng huynh muốn đến Thiên Cung ư?

Ta chỉ cho huynh một con đường rõ ràng." Tam Thanh Đạo Trưởng nói: "Biết thời gian gấp gáp, ta nói vắn tắt thôi, cái Thiên Đấu Phủ đó, chắc huynh biết rồi chứ, nơi đó phòng bị vô cùng nghiêm ngặt, một nơi nắm giữ bí pháp Kỳ Môn.

Cho nên chúng không cho người của Tiên giới vào xem, và trong đó theo ta biết có một con đường bí mật, có thể trực tiếp thông đến hậu môn Thiên Cung.

Sau hậu môn Thiên Cung, sẽ có một vài thị vệ nhỏ canh giữ, cái đó không cần để ý, chỉ cần vào trong cung rồi ta tin không có gì có thể làm khó huynh được.

Quan trọng là Thiên Đấu Phủ.

Một nơi phòng bị nghiêm ngặt, ngày đêm có người canh giữ, chia làm ba tốp người thay phiên tuần tra vô cùng chặt chẽ.

Rõ ràng, nhóm người đó cũng vô cùng coi trọng nơi này, đây là một nơi được coi trọng trước kia, cho nên bây giờ vẫn có người của chúng ở bên trong.

Bên trong có giấu một cao thủ, ở đó tổng chỉ huy việc phòng bị và canh giữ.

Cho nên rất khó ra tay, nhưng nếu là huynh thì chắc không thành vấn đề, nếu huynh có thể lẻn vào Thiên Cung thành công, thì nơi đó huynh cũng biết rồi.

Thiên Đế bây giờ đang bị giam cầm trong lãnh lao đó, lúc đó huynh đến giải cứu, sau đó hai người hợp sức, chắc chắn có thể đánh bại vương giả yêu tộc kia.

Hắn có một bộ công pháp đặc biệt tà ác, ta thậm chí chưa kịp giao thủ đã bại trận rồi.

Cho nên huynh cũng nhất định phải cẩn thận đó.

Những gì ta biết chỉ có thế, không biết có giúp được huynh không.

Chương 650

Người trong đó thật sự không giống những yêu quái của chúng ta, chúng đều có một số công pháp tương tự Tiên pháp, cho nên huynh phải cẩn thận, nhất định phải vô cùng cẩn thận đề phòng.

Phương Minh, ta thật sự cứ nghĩ ta sẽ không bao giờ gặp lại huynh nữa, nhưng hôm nay có thể khiến ta gặp lại, hy vọng của Thiên giới chúng ta, cho nên hy vọng của Thiên giới giao vào tay huynh, những chuyện sau này chúng ta sẽ bàn.

Tất cả đều nhờ vào huynh, huynh đệ." Phương Minh cười nói: "Yên tâm đi, huynh đệ, ta giải cứu huynh xong, nhất định sẽ đuổi bọn này về, không thể để chúng tùy tiện làm càn trên địa bàn của chúng ta.

Chúng ta phải thể hiện một chút bản lĩnh, để chúng phải nể.

Lần này ta nhất định sẽ đuổi tất cả chúng về hết, không chừa một mống, để chúng ở hạ giới thêm một vạn năm, vĩnh viễn không được ngóc đầu lên.

Nhưng bây giờ xung quanh toàn là tai mắt của yêu tộc, ta khuyên huynh tìm một nơi ẩn nấp thật kỹ, đợi sau khi mọi chuyện thành công, ta sẽ thông báo cho huynh." Tam Thanh Đạo Nhân đại hỷ, sau đó nói với hắn: "Huynh đệ, tất cả nhờ vào huynh, ta tin huynh, mọi người lúc đó gặp lại, ta sẽ đợi tin tức thắng lợi của huynh." Phương Minh gật đầu, sau đó Tam Thanh Đạo Nhân sử dụng độn thân thuật, độn xuống đất biến mất không thấy tăm hơi.

Phương Minh đứng đó, suy tư một lát, rồi lập tức quay người, sau đó thuấn thân bay trở về chỗ Tôn Ngộ Không.

Sau khi hội hợp với Tôn Ngộ Không, Phương Minh nói: "Ta vừa rồi gặp một người qua đường, người đó dường như không có chuyện

gì, trông như một người nhàn rỗi, ta đã hỏi đường đi Thiên Cung.

Hắn cứ nghĩ ta là một tiểu tiên vừa mới tu luyện thành, nên chỉ cho ta một con đường rõ ràng, bây giờ chúng ta đi theo hướng đó, đi theo ta đi!" Ngay lập tức, Phương Minh dẫn theo họ đi về một hướng.

Tôn Ngộ Không nói: "Sư phụ, chúng ta phải đi về hướng nào vậy?

Có phải là một nơi cụ thể không?

Rồi đi lên Thiên Cung, không phải là lừa chúng ta đó chứ?

Con nghe nói người Tiên giới đều khá xảo quyệt, đừng để bị lừa đó nha." Phương Minh nói: "Yên tâm đi, ta canh chừng mà, chắc sẽ không lừa chúng ta, bởi vì ta theo dõi hắn xong, cũng cảm thấy ta đang mơ mộng hão huyền.

Hắn nói muốn vào Thiên Cung thì phải có đủ bản lĩnh, nếu không có đủ bản lĩnh thì căn bản không thể vào Thiên Cung, cho nên hắn bảo ta phải đi đến một nơi gọi là Thiên Đấu Phủ, ở đó có một mật môn, có thể lén lút tiến vào Thiên Cung.

Như vậy thì có thể thần không biết quỷ không hay, nhưng bên trong đó có một cao thủ canh giữ, cho nên nếu ta nghe lời hắn, thì phải ngồi đó mà ôm hận.

Ta đoán hắn không dám đi, cho nên mới nói vậy, nhưng ta thấy có mấy người ở đây, ta chẳng sợ gì, chúng ta cứ thử xông vào xem sao, xem cao thủ đó rốt cuộc là ai?" Trư Bát Giới nói: "Con thấy sư phụ nói đúng đó, cũng khá hay, con chưa từng giao thủ với cao thủ Thiên Đình mà, chúng ta cứ thử xem sao, xem cao thủ Thiên giới rốt cuộc có thực lực thế nào?

Cứ coi như rèn luyện đi, dù sao sau này cũng phải đối mặt với những người Thiên giới mà?

Cứ thử sức với một hai cao thủ cũng được." Tôn Ngộ Không gật

đầu, thế là Phương Minh cùng bốn thầy trò bắt đầu đi về phía Thiên Đấu Phủ.

Phương Minh thầm nghĩ: "Cao thủ đó có lẽ là một quản sự của yêu tộc, vừa hay ta có thể nhân tiện đi tìm hiểu tin tức về yêu tộc." Vừa hay hắn muốn tìm hiểu xem vị vương giả yêu tộc đó rốt cuộc có công pháp kỳ lạ thế nào mà có thể đánh bại cả Thiên Đế.

Chắc chắn có một thứ gì đó kỳ lạ, đang âm thầm phát huy một số tác dụng tà ác, nhất định phải phá vỡ thứ đó.

Phương Minh bây giờ cảm thấy sắp tiếp cận được chân tướng sự việc rồi.

Mấy người cứ thế đi về phía Thiên Đấu Phủ.

Thiên Đấu Phủ quả thật là một nơi phòng bị khá nghiêm ngặt, Phương Minh khá hiểu rõ về nơi này, vì dù sao đây cũng là một nơi của Thiên giới trước đây.

Hắn biết Thiên Đấu Phủ giống như một trọng địa quân sự, bên trong cất giữ tất cả các công pháp quan trọng và các bí tịch, giới thiệu về binh khí.

Nó có thể coi là tinh hoa quân sự của toàn bộ Thiên Đình, nếu chiếm được nó, vậy thì hệ thống quân sự của Thiên Đình coi như tê liệt, Thiên Binh Thiên Tướng cũng không thể điều động được, bởi vì Thiên Binh Thiên Tướng phải có lệnh bài Thiên Đấu Phủ mới có thể điều động.

Một khi không có, thì Thiên địa sẽ xuất hiện biến cố, cũng sẽ không điều động một binh một tốt nào, chỉ nhận lệnh phù, đó cũng là biểu hiện của quân đội với kỷ luật nghiêm minh.

Cho nên phải tuân thủ mệnh lệnh cấp trên, nhưng những yêu tộc kia, rõ ràng đã có sự điều tra và sắp xếp, cho nên chúng trực tiếp

khống chế Thiên Đấu Phủ, khiến Thiên Đình muốn phản kháng cũng không thể điều động Thiên Binh Thiên Tướng.

Coi như ngay từ đầu đã rơi vào trạng thái bị động, trong trạng thái đó rất khó có thể phản công.

Cho nên Phương Minh hiểu rằng, sở dĩ bị đánh bại như vậy có thể là do ngay từ đầu đã không thực hiện tốt các biện pháp phòng vệ chính xác, cho nên mới có một thất bại thảm hại như vậy.

Nếu ngay từ đầu có thể điều động binh lực của Thiên Đấu Phủ, vậy thì tự nhiên sẽ có tự tin để phản kháng, nhưng đã mất Thiên Đấu Phủ, cho nên mọi hành động đều bị động.

Cho nên việc bị bắt cũng nằm trong dự liệu.

Mặc dù vậy, Phương Minh lúc này thầm nghĩ: "Vương giả yêu tộc đó cũng có dã tâm, sau khi chiếm được Thiên Đình, lại không lập tức tuyên cáo khắp thiên hạ trở thành vương giả của Thiên giới, không hề tung ra một chút tin tức nào.

Người của Phật giới, Địa giới, Tứ Hải Bát Hoang đều không hề biết bất cứ chuyện gì đã xảy ra.

Cho nên bây giờ hắn chắc chắn cũng đang điều chỉnh quân đội của mình, sau đó tiến hành chỉnh đốn, tự nhiên sẽ có đủ thực lực.

Thiên Binh Thiên Tướng, trong tay hắn, cộng thêm binh lực của hắn, tự nhiên sẽ càng lợi hại.

Nếu hắn có thể hợp nhất những người đó, vậy thì chắc chắn sẽ có một thế lực hùng mạnh bậc nhất trời đất.

Một thế lực mạnh mẽ như vậy, đừng nói Phật giới, e rằng giữa Thiên địa sẽ không có ai có thể đối kháng được, cho nên dã tâm của hắn sẽ không bao giờ chỉ dừng lại ở việc chiếm đóng Thiên Đình, mà chắc chắn sẽ so tài với Phật giáo.

Nếu bây giờ tung tin tức ra, có thể người Phật giáo biết hắn vừa mới chiếm được Thiên Đình, chắc chắn đang trong trạng thái mệt mỏi, nếu bây giờ thêm một cuộc tấn công bất ngờ, vậy thì những người yêu tộc kia sẽ công dã tràng.

Chương 651

Cho nên vị vương giả yêu giới này khá có tầm nhìn xa.

Hắn liệu trước, không thể khuếch trương sự việc ra, cho nên hắn âm thầm dưỡng binh, dùng binh một thời, chờ đợi thời điểm bùng nổ, bây giờ thời điểm bùng nổ đó chưa đến.

Phương Minh bây giờ cũng may mắn, bây giờ chính là lúc phản công, nếu đánh bại tất cả những yêu tộc này, vậy thì lúc đó sẽ hợp nhất những người còn lại của Thiên giới.

Cộng thêm công pháp Cẩu Kinh, vậy thì sẽ đưa người của Thiên giới lên một tầm cao mới, như vậy thì sẽ không còn sợ hãi người Phật giới nữa, rõ ràng có thể đạt đến trình độ áp đảo cao thủ Phật giáo.

Phương Minh có một kế hoạch và sắp xếp tốt cho tình hình hiện tại, nhưng chưa thể thực hiện được mục đích, ở giữa có một hòn đá cản đường lớn.

Đó chính là vương giả yêu tộc kia, rõ ràng bây giờ hắn đang kiểm soát Thiên Đình, nếu có thể giành lại Thiên Đình từ tay hắn, vậy thì đối với sự phát triển sau này sẽ là một bước tiến mang tính sử thi, mang tính thực chất.

Nếu có một bước tiến lớn như vậy, vậy thì con đường sau này sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Phương Minh nghĩ, không khỏi kiểm tra thể lực của mình, bây giờ thể lực đã hồi phục gần như hoàn toàn, có thể đối kháng được với hắn, nhưng sợ không thể đối kháng mạnh mẽ được.

Bởi vì người đông thế mạnh, cho nên Phương Minh bây giờ khá bảo thủ, giữ lại thực lực, không để lộ thực lực, nếu đối phương biết

được bài tẩy của mình, vậy thì đối phương tấn công mình cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Cho nên bây giờ Phương Minh phải tỏ ra vẻ khiêm tốn.

Phải tìm hiểu rõ nội tình của đối phương, như vậy mới có lợi cho mình.

Bất tri bất giác đã đến Thiên Đấu Phủ, Phương Minh lúc này thầm nghĩ: "Đã đến Thiên Đấu Phủ, bây giờ bước đầu tiên, chỉ cần bước ra bước đầu tiên, thì chiến thắng sau này e rằng không còn xa nữa.

Trước tiên phải làm thật tốt bước đầu tiên một cách thật đẹp." Tôn Ngộ Không lúc này nói: "Không hay rồi, ta cảm thấy có một điểm xấu, Thiên Đấu Phủ cố nhiên là một nơi phòng bị nghiêm ngặt.

Nhưng ta ở đây không cảm nhận được bất kỳ chút tiên khí mạnh mẽ nào, ngược lại có một mùi yêu khí nồng đậm.

Hình như nơi đây đã bị yêu tộc chiếm đóng, nhưng đây là Thiên giới mà, sao lại như vậy?" Phương Minh giật mình trong lòng, không ngờ Tôn Ngộ Không nhanh như vậy, chưa đi vào bên trong đã cảm nhận được yêu khí nồng đậm, xem ra bên trong quả nhiên ẩn chứa rất nhiều cao thủ yêu tộc, cho nên mới có yêu khí lớn như vậy.

Nhưng bây giờ hắn không thể nói rõ mọi chuyện cho Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Tăng, bởi vì bây giờ hắn là người duy nhất biết được chân tướng, nhưng không thể nói rõ, nếu nói rõ thì coi như đã bại lộ thân phận của mình.

Nếu bại lộ thân phận của mình, thì tất cả những việc chuẩn bị trước đây đều sẽ công dã tràng, hắn không muốn có kết quả như vậy, nhất định phải che giấu thật kỹ, sau đó mới có thể từ từ giải quyết những chuyện này, đây cũng là một trở ngại lớn, cho nên chỉ có thể hành sự cẩn thận.

Thế là Phương Minh nói với Tôn Ngộ Không: "Chẳng lẽ bên trong giam giữ rất nhiều yêu tộc ư?

Cho nên mới có yêu khí như vậy, ta thấy nơi đây quả thật không được may mắn cho lắm, giống như một nhà tù vậy.

Đúng rồi, chẳng phải trong phim có những nhà tù như vậy sao, cho nên giam giữ rất nhiều yêu tộc, thế nên mới có yêu khí lớn như vậy.

Bây giờ chúng ta vào trước đi?" Nói xong, Phương Minh thở phào một hơi, may mà hắn kịp thời chuyển chủ đề, nếu không, nếu cứ truy cứu sâu hơn, chắc chắn sẽ có một số chuyện không thể giấu được.

Tôn Ngộ Không cũng thản nhiên gật đầu, nói: "Có thể vậy.

Đã giam giữ rất nhiều cao thủ yêu tộc, lại có trọng binh canh giữ, vậy thì chắc chắn bên trong có cao thủ Thiên Đình, ta muốn khiêu chiến thực lực của họ.

Xem xem rốt cuộc có công phu thế nào mà có thể giam giữ nhiều người như vậy ở bên trong, chắc chắn là một nhân vật phi phàm lợi hại, bây giờ ta ngứa tay rồi đây.

Kim Cô Bổng trong tay ta cũng bắt đầu có phản ứng, xem ra bên trong nhất định có những nhân vật phi phàm lợi hại, ta muốn đi khiêu chiến rồi." Trư Bát Giới cau mày: "Hầu ca của con ơi, không thể như vậy được, chúng ta bây giờ ở đây, không phải vì muốn khiêu chiến người của Thiên tộc đâu?

Thiên giới có nhiều người như vậy, huynh có khiêu chiến hết được không?

Nhiều người như vậy, huynh phải đánh đến năm nào tháng nào mới đánh xong?

Cho nên con thấy cách duy nhất của chúng ta bây giờ là, tìm cách, bí mật lẻn vào Thiên Đấu Phủ này, nhất định phải giữ thái độ khiêm

tốn, sau đó vào trong chúng ta có thể bí mật triển khai chiến đấu, hoặc tấn công mà không gây ra động tác quá lớn.

Nếu một khi động tác gây ra quá lớn, thu hút sự chú ý của tầng lớp cao hơn, hoặc gây ra sự chú ý của quần chúng, vậy thì chúng ta có thể sẽ gặp rắc rối lớn, đối với chúng ta bách hại vô nhất lợi, cho nên chúng ta phải hành sự cẩn thận, không thể lỗ mãng xông vào khiêu chiến.

Chúng ta bây giờ không thể trực tiếp xông vào, như vậy chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý lớn, chúng ta bây giờ nên cẩn thận tìm một hậu môn, hoặc tìm một góc tường để trèo vào, hoặc là, áp dụng một số phương thức bí mật hơn, như vậy mới là vạn toàn chi sách." Tôn Ngộ Không hừ lạnh một tiếng: "Đầu heo này, bây giờ lắm lời quá, đừng nói nhiều nữa.

Được rồi, muốn đi vào một cách khiêm tốn, vậy thì vào đâu mà phòng bị nghiêm ngặt?

Lại không biết ở đâu có những góc cạnh, hoặc tường để mà leo, đây đâu phải là một hang động nhỏ bé nào đó dưới mặt đất, hoặc một cung điện nhỏ bé nào đó, muốn trèo thì trèo, muốn đi thì đi được đâu, đây là Thiên giới.

Trong Thiên giới có rất nhiều cao thủ.

Nếu không muốn bị người của chúng phát hiện, thì nói cho ta một phương pháp thích hợp để đi vào xem?" Trư Bát Giới suy nghĩ khổ sở cũng không nói ra được cách nào, nhưng Phương Minh nhìn hắn, trong lòng có một cách, nói: "Người Thiên giới biết pháp thuật, người của chúng ta cũng biết pháp thuật, cũng không kém cạnh gì họ đâu.

Có thuật biến thân, hoặc một số thuật ẩn thân gì đó thì cứ thi triển ra đi, đừng có đến lúc quan trọng này lại làm hỏng chuyện.

Hãy phô diễn tất cả thập bát ban võ nghệ của mấy người ra cho ta xem.

Lúc đánh nhau thì từng người từng người đều khá mạnh mẽ, nhưng gặp phải những chuyện cần động não, mọi người đều rụt rè, đâu thể chỉ dựa vào nắm đấm mà đánh ra một thiên hạ, cũng phải dựa vào mưu lược nữa.

Cho nên theo ta, chúng ta cứ biến thành bộ dạng của những môn vệ đó, rồi lẻn vào trước, nếu có thể lẻn vào thì tốt nhất, nếu không lẻn vào được thì chúng ta lại tìm cách khác." Tôn Ngộ Không đảo mắt, nói: "Sư phụ, cách này quả thật không tồi, được, cứ làm như vậy đi, con vừa hay có bảy mươi hai phép biến hóa.

Chương 652

Mọi người đều biến, chắc chắn có thể giả mạo được.

Con biến thành bộ dạng môn vệ trước đi!" Nói xong, Tôn Ngộ Không biến thành bộ dạng một môn vệ, từ quần áo đến thần thái đều có hình có dạng, cứ thế, mấy người đã hóa trang xong liền đi đến cổng lớn, nhưng những người canh cổng đó cũng không nhận ra họ là ai.

Chỉ chào hỏi một tiếng rồi cho họ đi vào, cứ thế, họ đã lẻn vào Thiên Đấu Phủ thành công.

Phương Minh và mấy người sau khi lẻn vào, một đường thuận buồm xuôi gió, không ngờ không có ai hỏi thân phận của họ.

Phương Minh nhìn thấy bên trong rõ ràng có vẻ phòng bị nghiêm ngặt, nhưng thực tế bên trong căn bản không có ai phòng thủ nghiêm túc, cho nên bây giờ hắn cũng yên tâm rồi, có thể lặng lẽ lẻn vào, sau đó tìm cái hậu môn đó, từ đó đi thẳng vào Thiên Cung.

Đến thời điểm hiện tại, mọi chuyện đều đang diễn ra theo kế hoạch, mấy người đều đi theo hướng của Phương Minh, luôn đi về phía hậu môn chính.

Phương Minh cũng giả vờ như lần đầu đến nơi này, va vấp lung tung, muốn xem rốt cuộc nơi đó như thế nào.

Mục đích là để Tôn Ngộ Không không nghi ngờ.

Thậm chí hắn còn chặn một thị vệ, sau đó giả bộ hỏi đường đi đến hậu môn.

Cứ thế, hắn đã che giấu rất tốt.

Đi được một đoạn thời gian, Tôn Ngộ Không lúc này nói: "Sư

phụ, có chuyện gì vậy?

Cái Thiên Đấu Phủ này bên ngoài trông không lớn, nhưng bên trong quả thật như mê cung vậy, đi đâu cũng thấy rất phức tạp, đường sá bên trong chằng chịt.

Con không biết đâu là đâu, nếu con ở đây một mình, con chắc chắn sẽ bị lạc đường, nhưng may mà có sư phụ ở đây, có thể dẫn con đi, nếu không thì chắc chắn sẽ không tìm thấy phương hướng.

Hơn nữa, sự phòng bị bên trong Thiên Đấu Phủ cũng không nghiêm ngặt đến thế, chúng ta mấy người lẻn vào lâu như vậy rồi mà không có ai nhận ra chúng ta không phải là một nhóm người." Sa Tăng cũng nói: "Con cũng thấy kỳ lạ, hình như họ coi chúng ta như người quen vậy, đã dự đoán trước là chúng ta sẽ đến rồi, dù sao cũng đều tỏ vẻ không hề để tâm, hình như căn bản không có ai nhận ra, có lẽ chúng ta ngụy trang quá tốt." Lời vừa dứt, đột nhiên phía sau truyền đến một giọng nói, giọng nói đó nói: "Mấy người kia, đứng lại đó cho ta." Phương Minh vừa nghe, lập tức kinh ngạc trong lòng, nhưng sau đó lại ổn định tâm thái trong cùng một lúc, nhất định không thể để lộ bất kỳ sơ hở nào, càng không thể biểu hiện bất kỳ sự không bình tĩnh nào, nếu không sẽ bị bại lộ.

Nếu một khi bại lộ, thì trước đó vẫn chưa tìm được hậu môn, nếu bây giờ gây ra quá nhiều xôn xao, đó sẽ là một chuyện không hay.

May mà Phương Minh nhìn xung quanh, không có quá nhiều người ở đó, cho nên có thể lặng lẽ giải quyết những người này.

Đương nhiên, nếu là trong trường hợp bất đắc dĩ, nếu là trong trường hợp bình thường, vậy thì hắn sẽ không giết họ, dù sao cũng không muốn gây họa.

Giọng nói đó từ từ tiến lại gần bốn người, sau đó nói với bốn người: "Quay lại, mấy người thuộc đội nào vậy?

Đội hộ vệ ở đây hình như ta chưa từng thấy mấy người bao giờ.

Mấy người đi về hướng nào vậy?

Hướng đó hình như căn bản không có ai ở, lại dùng người đi tuần tra sao?" Phương Minh quay người lại, nhìn thấy khuôn mặt người đó khá hiền lành, nhưng thắt lưng của hắn có đeo một lệnh bài.

Bên dưới viết một chữ "Quản", xem ra là quản gia ở đây.

Lúc đó Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Tăng cũng án binh bất động, không đột nhiên ra tay, chỉ âm thầm quan sát, cũng không nói lời nào.

Người đó lại nói: "Ta đang hỏi chuyện mấy người đó, mấy người bị điếc hết rồi hả?

Nghe rõ chưa, mau trả lời câu hỏi của ta, ta thấy mấy người đáng ngờ đó nha, không phải là người của Thiên Đấu Phủ chúng ta." Thấy hắn sắp đoán ra rồi, Tôn Ngộ Không lúc này nắm chặt hai nắm đấm, tiên khí tập trung trên hai nắm đấm.

Rõ ràng là sắp bùng nổ rồi, nhưng Phương Minh nhìn thấy bộ dạng đó không thể để hắn manh động, lập tức phải ra tay, nhất định phải có một chút hành động rồi.

Thế là Phương Minh lập tức nói: "À, ra là quản gia.

Vừa rồi nghe cấp trên phân phó, cần chúng ta đi đến đó phòng vệ, xem xem có ai muốn lén lút lẻn vào từ hướng đó không.

Cho nên phái chúng ta đi tuần tra, chúng ta cũng là người trong đội hộ vệ Thiên Đấu Phủ, chỉ là vừa mới được thăng chức vào, cho nên ngài chưa thấy là chuyện bình thường." Vị quản gia vẻ mặt khinh bỉ, sau đó nói: "Mới vào à?

Ta chưa nghe bao giờ.

Cấp trên nào bảo mấy người đi đến đó kiểm tra vậy?" Phương Minh nói: "Chuyện này ta không rõ lắm, hình như là phủ chủ của chúng ta đích thân sắp xếp.

Nếu ngài không tin bây giờ có thể lên hỏi, sau đó chúng ta lại hành động, chỉ là đừng có chọc lão gia không vui, vậy thì e rằng mấy người chúng ta không gánh nổi đâu.

Ngài thấy không?" Nói xong, Phương Minh vẻ mặt mỉm cười nhìn vị tổng quản kia, vị tổng quản nhìn Phương Minh nói cũng khá phải phép, sau đó nói: "Đã là người ta sắp xếp, vậy thì đi đi.

Nhớ đi sớm về sớm, đừng có tìm cách lười biếng." Nói xong hắn quay người đi, nhưng lúc đó đột nhiên có một con chó từ một nơi nào đó lao ra, sủa lớn vào Phương Minh và mấy người.

Vị tổng quản nhìn thấy cảnh này, đột nhiên dừng lại bước chân đang muốn đi, sau đó quay người, nói với Phương Minh: "Lạ thật, con chó này bình thường đối với tất cả mọi người trong phủ ta đều không biết sao lại cứ đối với mấy người này, chẳng lẽ mấy người không phải là người ở đây?" Phương Minh thầm nghĩ: "Chết rồi, sắp bị bại lộ rồi." Phương Minh bây giờ chỉ có thể nói: "Đúng như tôi vừa nói, chúng tôi là người mới được điều lên, cho nên trước đây chưa từng làm việc trong phủ, cho nên bị con chó này nhìn ra cũng là chuyện đương nhiên, nó không quen biết tôi, tôi cũng không quen biết nó.

Cho nên giữa chúng tôi không hề có cảm giác quen thuộc, thế nên nó sủa tôi cũng là chuyện bình thường.

Chủ quản ngài không thể vì chậm trễ công việc của lão gia phủ chủ mà bị trách phạt đó nha!

Cho nên tôi thấy ngài mau chóng cho tôi đi đến đó tuần tra một lượt, sau đó kiểm tra, sau đó lúc trở về sẽ không có chuyện gì nữa, những chuyện này đều có thể giải thích được." Nhưng lúc này vị tổng

quản kia không muốn tin lời Phương Minh, thế là nói với Phương Minh: "Đã là cấp trên trực tiếp giao nhiệm vụ, vậy thì xin cho ta xem lệnh bài, ngoài ra, nếu có lệnh bài thì ta sẽ bỏ qua cho mấy người.

Chương 653

Nếu không có lệnh bài, xin hãy để ta đi bẩm báo phủ chủ đại nhân, vì sao không cấp lệnh bài cho mấy người.

Đã là nhiệm vụ cấp trên trực tiếp giao xuống, vậy thì bây giờ ta đi báo cáo cấp trên, xem rốt cuộc có chuyện gì không?

Mấy người ở đây đợi ta, nghe rõ chưa?" Phương Minh vừa nghe: "Vậy thì cứ đi hỏi đi, tôi không đợi ở đây đâu." Vị tổng quản đảo mắt, sau đó nói: "Yên tâm, ta cũng không ngốc, sẽ không để mấy người đợi ở đây như vậy, không có ai canh chừng, để mấy người đợi ở đây.

Vậy thì lúc đó mấy người chạy mất ta cũng không biết, lúc đó tìm cũng không biết đi đâu mà tìm.

Cho nên nhất định không thể đợi ở đây, ta phải phái người canh giữ mấy người, không thể để mấy người chạy trốn." Nói xong, hắn thổi một tiếng còi, lúc đó lại có ba con vật giống chó, nhưng không phải chó, chạy đến.

Chúng chạy đến rồi ngồi đó đợi chỉ huy của tổng quản.

Lúc đó vị tổng quản đột nhiên nói: "Đây là Thần Khuyển trong phủ ta, mấy người mới đến, có lẽ không biết, ta có thể nói cho mấy người công dụng của chúng.

Nếu chỉ là một con chó thì không có sự khác biệt như vậy, nhưng ba con liên hợp lại với nhau, Thần Thú trong phủ ta có thể biến thành hình người." Nói xong, vị tổng quản như niệm một số chú ngữ, sau đó ba con chó từ từ hòa nhập vào nhau, biến thành hình dạng một người, người này cũng trông kỳ hình quái trạng, toàn thân lông lá.

Nhưng dường như không biết nói chuyện, có lẽ Phương Minh đã

đoán ra, dùng để giám sát mấy người, trong cơ thể chúng chắc chắn ẩn chứa một lượng tiên khí nhất định.

Sau đó vị tổng quản nói thầm một câu chú ngữ vào tai của Thần Thú, và kết quả là Thần Thú gật đầu, hai mắt lóe lên ánh sáng đỏ, sau đó bắt đầu trừng mắt nhìn Phương Minh và mấy người không cho hành động, trong tay lại rút ra một thanh cương đao.

Lúc đó vị tổng quản nhìn thấy, không có trở ngại lớn như vậy, sau đó mới yên tâm rời đi.

Tôn Ngộ Không thấy người đó đi xa rồi, sau đó nhỏ tiếng nói với Phương Minh: "Sư phụ, sự không nên chậm trễ, chúng ta bắt đầu nhanh chóng tốc chiến tốc thắng, giải quyết những người này, sau đó chúng ta đi." Phương Minh gật đầu, nói: "Đi đi, giải quyết chúng nó, sau đó chúng ta đi." Nói xong Tôn Ngộ Không cầm Kim Cô Bổng, sau đó đánh về phía Thần Thú đó.

Ai ngờ Thần Thú đó căn bản không có bất kỳ phản ứng nào?

Ngược lại vô cùng hưng phấn, dường như đã kích phát thú tính.

Sau khi Tôn Ngộ Không đánh một gậy, nó lại không có phản ứng, nhưng khi Tôn Ngộ Không đánh cái thứ hai, nó đã dùng cương đao chặn lại gậy đó.

Sau đó bắt đầu phản công, trước tiên gạt cây gậy của Tôn Ngộ Không sang một bên, sau đó dùng cương đao tấn công Tôn Ngộ Không một cách nhanh chóng, trước tiên chém về bên trái, sau khi Tôn Ngộ Không phòng thủ được, nó lại nhanh chóng xoay người, với tốc độ mà ngay cả tầm nhìn cũng không thể bắt kịp, chém thẳng lên phía trên, trực tiếp nhắm vào đầu Tôn Ngộ Không.

Nếu không phải Tôn Ngộ Không phản ứng nhanh, lộn một cái nhào, tránh được đòn đó, e rằng đã bị chẻ đôi rồi.

Tôn Ngộ Không nhìn thấy Thần Thú này cũng có chút công phu, sau đó muốn đánh với nó cho đã.

Thế là hắn trực tiếp cầm gậy xông lên, sau đó bắt đầu phóng thích tiên khí, lúc này Tôn Ngộ Không không còn là Tôn Ngộ Không tùy tiện chơi đùa như vừa nãy nữa.

Tiên khí của hắn vừa xuất hiện, lập tức đẩy lùi Thần Thú đó, sau đó thuấn thân nhanh chóng né tránh, đánh một gậy vào thẳng phía trước của Thần Thú đó, khiến Thần Thú đó bị đánh thủng một lỗ.

Trong nháy mắt, Thần Thú đó hóa thành ba xác chó, ngã xuống đất.

Mặc dù đã giải quyết được thứ này, nhưng cũng không thể tránh khỏi việc để lộ một chút tiên khí.

Sau đó, trên chủ điện Thiên Đấu Phủ, một người đột nhiên mở bừng mắt.

Phương Minh lúc đó cũng cảm giác được có một người, bắt đầu dùng tinh thần lực quét qua, cho nên bây giờ nói với Tôn Ngộ Không: "Được rồi, đã giải quyết xong chuyện, vậy thì chúng ta mau đi thôi.

Đừng để người khác phát hiện." Nhưng người đó đã phát hiện ra, và đang bay đến đây với tốc độ cao.

Phương Minh rõ ràng cảm giác được có một cao thủ, đang phi tốc bay về phía mình, vô cùng lợi hại, có thể cảm nhận được khí tức đó, giống như đã bùng nổ tất cả.

Phương Minh rõ ràng hiểu rằng, sắp phải đối mặt rồi.

Phương Minh lúc đó thầm nghĩ, tình huống bây giờ có thể chạy thì chạy, không chạy được thì bắt đầu làm một trận, thật sự không được thì giết hắn đi là được rồi.

Dù sao những cao thủ yêu tộc kia ít đi một người cũng chẳng sao.

Quan trọng là nhất định phải lặng lẽ giết hắn, không thể quá khoa trương, nếu để người khác biết mình đã giết một cao thủ yêu tộc ở đây, vậy thì chắc chắn sẽ bị đưa lên toàn bộ danh sách truy nã, sau khi bị truy nã, hành động càng bất tiện hơn.

Cho nên bây giờ mau chóng giết hắn, sau đó lẻn vào Thiên Cung thì tốt hơn.

Cho nên cùng với Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Tăng bây giờ mấy người đang dốc toàn lực lao ra ngoài, không muốn ở lại đây thêm một khắc nào.

Dù sao ra ngoài sớm thì sẽ ít rắc rối hơn, bây giờ ở lại thêm một giây cũng là vấn đề, đã có người chú ý rồi, cho nên việc bị đuổi kịp cũng chỉ là chuyện trong chốc lát, mau chóng đi ra ngoài, đi ra ngoài thì tốt hơn.

Nhanh lên, mấy người đều đã đến cửa hậu môn, đang định đẩy cửa ra, sau đó đi ra ngoài, sau đó lặng lẽ lẻn vào cung điện đó.

Đúng lúc đó, một giọng nói gọi họ lại, giọng nói đó nói: "Mấy người kia dám tự tiện xông vào Thiên Đấu Phủ, thật đúng là to gan.

Cũng không hỏi ta, vị đại hộ pháp này có đồng ý hay không.

Với mấy người vô danh tiểu tốt, không phải là đối thủ của ta.

Mau chóng đi ra ngoài, thành thật khai báo, ai phái mấy người đến?

Chương 654

Rốt cuộc có mục đích gì?

Ta đều muốn biết.

Ta thấy mấy người cứ cùng ta đi một chuyến đi, lúc đó chúng ta đối chất ở công đường, xem xem rốt cuộc mấy người đã làm gì?

Vừa rồi tiên khí bùng nổ lớn như vậy, nhất định không phải là người phàm.

Nếu mấy người muốn lặp lại một số cách làm của những kẻ Tiên kiếm kia, ta khuyên tốt nhất là dừng lại đi, căn bản không phải là đối thủ của ta.

Tất cả mọi người đều đã bị ta khống chế, ta không quản những kẻ lọt lưới sao?

Nhưng mấy người lại ra tay làm bị thương người của yêu tộc ta, vậy thì phải trả giá đắt.

Ta với tư cách là hộ pháp yêu tộc kiêm phủ chủ Thiên Đấu Phủ, chuyện này ta không thể bỏ mặc.

Cho nên tốt nhất là thành thật khai báo với ta, thành khẩn thì được khoan hồng, chống đối thì bị nghiêm trị.

Ta khuyên mấy người hãy cẩn trọng lời nói, phải suy nghĩ kỹ rồi hãy nói.

Ta sẽ không cho mấy người cơ hội hoang mang đâu." Phương Minh thầm nghĩ: "Hóa ra người này là hộ pháp yêu tộc.

Chẳng trách có khả năng cảm ứng như vậy.

Nhưng vừa rồi hắn đã để lộ ra rằng Thiên giới đã bị yêu tộc chiếm

đóng.

Nhưng tin tức này Tôn Ngộ Không không biết, cho nên đã nói ra rồi, hắn nhất định phải nhanh chóng giả vờ không biết chuyện này." Chỉ có như vậy mới có thể tiếp tục lừa Tôn Ngộ Không và mấy người kia.

Thế là Phương Minh giả vờ kinh ngạc, nói với vị hộ pháp kia: "Cái gì?!?

Ở đây chẳng lẽ không phải là Thiên giới nữa sao?

Đã bị yêu tộc chiếm đóng hết rồi ư?

Không thể nào, sao lại lợi hại như vậy?

Người Thiên giới, người của Phật giáo chúng ta cũng không thể đánh bại, nhưng các ngươi lại có thể dễ dàng chiếm đóng Thiên giới, rốt cuộc các ngươi có năng lực gì?

Chuyện này ta rất tò mò đó nha, không dùng thủ đoạn hèn hạ sao?

Cả ngày sao lại toàn là yêu tộc vậy?

Ngay từ đầu ta đã cảm thấy không đúng rồi." Nói xong hắn lại quay sang Tôn Ngộ Không: "Đúng vậy, lúc đó Thiên giới này tràn ngập yêu khí, có lẽ thật sự là những người này đã phát ra yêu khí, chiếm đóng Thiên giới, cho nên toàn bộ Thiên giới không có người Tiên giới nào tồn tại, toàn là yêu tộc.

Có thể giải thích được, lúc đó con thấy toàn là yêu khí là đúng rồi còn gì!" Tôn Ngộ Không nói: "Hèn chi, bên trong quả thật tràn ngập một số khí tức yêu tộc đáng ghét, chắc chắn là loại khí tức tà ác đó.

Đã là yêu tộc chiếm đóng, vậy thì chúng ta một không làm thì hai không làm, xông lên đi.

Chúng ta tiếp tục đánh bại một đám người của chúng, sau đó giành

lại Cẩu Kinh.

Như vậy thì cũng không uổng công đi một chuyến.

Nhưng chúng ta không thể quá khoa trương, để tránh gây họa, dù sao người của yêu tộc đông quá, chúng ta bốn người, bốn người chắc chắn không thể lấy ít địch nhiều, chúng ta chắc chắn sẽ không địch lại được số đông, nên tìm cách khác.

Con thấy cứ bí mật giết hắn ở đây, thần không biết quỷ không hay, sau đó che giấu tốt nơi này." Phương Minh cũng gật đầu, nói: "Xem ra bây giờ chỉ có thể làm như vậy.

Vậy thì giao cho huynh đó, Tôn Ngộ Không, xông lên đi.

Ta tin thực lực của huynh, cho hắn một bài học." Tôn Ngộ Không cười cười: "Con đã chuẩn bị sẵn sàng rồi." Nhưng hộ pháp yêu tộc kia lại nói: "Xem ra mấy người coi thường ta quá rồi, mấy người nghĩ có thể đánh bại ta, quá coi trọng bản thân rồi đó?

Đồ vật?

Muốn giao thủ với ta, muốn giao thủ với ta, ít nhất cũng phải có ba bốn trăm năm công lực, ta thấy mấy người chỉ có hai ba chục năm công lực, như vậy mà cũng muốn giao thủ với yêu tộc ta sao.

Ta dám nói chưa quá ba chiêu là có thể lấy mạng mấy người, tin không?

Ta muốn nói cho mấy người biết, nơi mấy người đang ở bây giờ do yêu tộc ta kiểm soát, bây giờ ta chỉ cần đi ra ngoài, sau đó hô lớn một tiếng, sẽ có ba bốn trăm người, mỗi người một bãi nước bọt cũng có thể nhấn chìm mấy người.

Bây giờ đừng có tự lượng sức mình, muốn khiêu chiến ta, mấy người có biết Thiên Đế bị giam cầm như thế nào không?

Lúc đó mấy người sẽ biết, sẽ bị nhốt cùng một nơi, ta sẽ cho mấy người biết thế nào là cầu sinh không được cầu chết không xong, thế nào là kêu trời không thấu kêu đất không linh, sau đó chờ đợi cảm giác tuyệt vọng khi cái chết đến, mấy người có muốn trải nghiệm không?

Sắp được trải nghiệm rồi đó." Nói xong, hộ pháp yêu tộc kia nắm chặt hai nắm đấm, sau đó luồng tiên khí màu xanh tím trong cơ thể lại bùng phát ra, sau đó toàn thân bao quanh bởi khí tức tà ác đó, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, muốn ra tay trước khi Tôn Ngộ Không tấn công.

Nhưng Tôn Ngộ Không cũng không phải dạng vừa, chỉ thấy hắn cầm Kim Cô Bổng, sau đó toàn thân tràn ngập tiên khí, phát ra ánh sáng màu vàng rực rỡ.

Chương 655

Vô cùng chói mắt, sau đó đứng vững đối mặt với hộ pháp yêu tộc kia, nói: "Thật sự làm ta bực mình đó nha, ngươi có biết không?

Đừng nói là một hộ pháp yêu tộc nhỏ bé, toàn bộ Thiên giới, toàn bộ Phật giới, tất cả những cao thủ cường đại đó ta đều chưa bao giờ sợ hãi, cũng sẽ không vì ngươi mà khiếp sợ, việc ta cần làm bây giờ chỉ có một, đánh bại ngươi.

Sau đó hoàn thành mục đích của ta, ta bây giờ trong lòng đều mang nhiệm vụ, không muốn bất kỳ ai cản đường ta, như vậy thì ta sẽ rất bực bội, ngươi có hiểu không?

Ta không muốn lãng phí quá nhiều thời gian ở đây, cho nên tốt nhất là biết điều mà cút nhanh đi, chuyện hôm nay ta cứ coi như chưa xảy ra là được rồi.

Nghe rõ chưa?

Ta sẽ không cho ngươi cơ hội thứ hai đâu." Hộ pháp yêu giới kia, hừ lạnh một tiếng: "Tiểu tử, nhìn tuổi không lớn, nhưng khẩu khí không nhỏ đó nha, dám cùng ta ra vẻ như vậy.

Kẻ cuối cùng dám ra vẻ như vậy với ta, đã bị ta đích thân tiễn xuống địa ngục rồi, ngươi cũng không ngoại lệ, bây giờ là kỳ tử của ngươi, đợi đi, ta sẽ vặn đầu ngươi xuống, sau đó làm quả bóng đá.

Lúc đó đừng có kêu đau đó nha, ta muốn xem xem ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì mà dám lẻn vào Thiên giới, dám lẻn vào phủ này, xem ra biện pháp an ninh trong phủ phải tăng cường rồi.

Nhưng mấy người này, ta có thể đối phó được, xem chiêu đây!" Nói xong, hắn quát lớn một tiếng, sau đó xông về phía Tôn Ngộ

Không, Tôn Ngộ Không cũng không chịu yếu thế, cầm Kim Cô Bổng xông lên nghênh chiến.

Trong chớp nhoáng, chỉ thấy Tôn Ngộ Không từng chiêu từng thức, trực tiếp bức thẳng vào mệnh môn.

Hộ pháp yêu giới kia cũng không chịu yếu thế, xoay người vài hướng tấn công Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không cũng khéo léo hóa giải nguy cơ, nhưng công phu quyền cước của hắn rõ ràng không hề kém cạnh.

Nhưng Phương Minh nhìn ra, nội lực của hộ pháp yêu giới kia khá sung túc.

Nếu cứ dây dưa mãi như vậy, dùng kiểu chiến đấu tiêu hao trận địa này, nhất định sẽ chịu thiệt.

Bởi vì Phương Minh biết, nội lực trong cơ thể Tôn Ngộ Không thực sự sung túc, trước đó đã tiêu hao một phần, bây giờ chưa kịp hồi phục hoàn toàn, cho nên bây giờ khá mệt mỏi, nếu nội lực cứ ở trạng thái như vậy, sau đó cứ tiếp tục và tiếp tục chiến đấu không ngừng trong tình huống như vậy, thì chắc chắn sẽ tiêu hao nội lực.

Bây giờ ở nội lực không hơn không kém, nhưng chỉ một hai canh giờ nữa, có thể kết quả sẽ đảo ngược, sẽ tạo ra một số kết quả không thể ngờ, không phải thứ Phương Minh muốn thấy.

Cho nên bây giờ nhất định phải tìm cách thay đổi tình huống này, không thể để Tôn Ngộ Không cứ dây dưa mãi ở đó, như vậy không chỉ gây bất lợi cho Tôn Ngộ Không, mà đối với toàn bộ kế hoạch mà nói, tuyệt đối bách hại vô nhất lợi, tuyệt đối là kéo dài thời gian.

Thế là Phương Minh nghĩ, trước tiên cứ quan sát diễn biến, lúc đó mới ra tay giúp đỡ.

Quả nhiên, sau một loạt các trận chiến giằng co, hộ pháp yêu giới

kia đột nhiên lật mình, sau đó tránh được đòn tấn công của Tôn Ngộ Không, đồng thời lại kéo giãn khoảng cách với Tôn Ngộ Không năm mét.

Lúc đó, hắn đột nhiên chắp hai tay lại, sau đó miệng lẩm bẩm khẩu quyết, thi triển yêu giới tâm pháp.

Chỉ thấy hai mắt hắn trợn tròn, sau đó có thể nhìn thấy đồng tử, phát ra khí tức màu xanh tím, toàn thân đều bị những tiên khí tà ác đó bao vây, đột nhiên miệng hét lớn: "Yêu tộc công pháp Hỗn Độn Nguyên Thần." Chỉ thấy nội lực của hắn đột nhiên tăng lên năm sáu lần, sau đó đặc biệt mạnh mẽ, bên trong có một loại khí tức đặc biệt đáng ghét.

Phương Minh biết hắn chắc chắn đã dùng một loại công pháp tà ác khác để thúc đẩy nội lực trong cơ thể, sau đó phát ra năng lượng mạnh mẽ như vậy, nhưng loại năng lượng này chắc chắn có một số nhược điểm nhất định.

Phương Minh không biết nhược điểm là gì?

Nhưng quan sát một lúc, chắc chắn có thể tìm ra sơ hở của hắn, lúc đó lợi dụng sơ hở của hắn để đánh bại hắn, vậy thì dễ dàng rồi.

Chỉ thấy hộ pháp yêu tộc kia nói: "Nếu ta đoán không sai, bây giờ nội lực của mấy người đã tiêu hao cạn kiệt rồi đúng không?

Chắc chắn bây giờ vô cùng mệt mỏi, nhưng bây giờ ta lại dùng công pháp của ta để tăng cường nội lực của ta, công lực của ta bây giờ gấp năm sáu lần trước, mấy người phải cẩn thận đó nha!

Bây giờ trò chơi mới vừa bắt đầu, ta bây giờ có thể khẳng định, ta có rất nhiều tự tin để nói cho mấy người biết, bây giờ không có bất kỳ lối thoát nào, ta thấy người trong này là người tốt nhất rồi, cho nên đánh bại hắn, những người khác căn bản không đáng kể, bây giờ mau

chóng đầu hàng đi, ta không muốn lãng phí thời gian vào những kẻ vô dụng này nữa.

Lãng phí nội lực của ta, tiết kiệm nội lực của ta thì tốt hơn, cho nên ta cho mấy người một cơ hội, bây giờ mau chóng đầu hàng, nếu không thì hậu quả tự chịu, ta giết một người cũng giết, giết bốn người cũng giết.

Cho nên mấy người phải hiểu rõ đó nha." Trong lời nói đó toát ra một luồng khí tức khinh bỉ, căn bản không coi Phương Minh và mấy người vào mắt.

Phương Minh nói: "Tên khốn này, đừng có ở đây mà khoa trương, đừng có nghĩ có chút nội lực là thiên hạ vô địch rồi, ta nói cho ngươi biết nội lực nhiều không có nghĩa là mạnh, nội lực của ngươi nhiều có lẽ chỉ là một số hư ảo thôi, nhưng chỉ cần chúng ta vạn chúng nhất tâm, chúng chí thành thành.

Ta tin người đông sức mạnh, ta chết cũng phải chết cùng ngươi, đừng có bắt ta đầu hàng ở đây, ta tuyệt đối sẽ không đầu hàng, ta chỉ có thể thắng, hoặc tử chiến.

Ngộ Không đừng sợ, cứ thả lỏng mà làm đi, cố gắng hết sức, yên tâm đi." Phương Minh cũng không dám nói tiếp, sợ sẽ để lộ khả năng của mình, nhưng để Tôn Ngộ Không có thể yên tâm chiến đấu, không cần lo lắng.

Tôn Ngộ Không nói: "Con biết rồi, sư phụ, tuy không dễ dàng, nhưng con cũng sẽ cố gắng hết sức để làm, vì bốn thầy trò chúng ta, con nhất định phải dốc hết sức lực cuối cùng của mình, ngay cả khi con không còn chút nội lực nào, con cũng phải ép tiềm năng." Nói xong, liền cầm Kim Cô Bổng trực tiếp xông lên.

Lần này xông lên không còn dễ dàng như vừa nãy nữa, bây giờ xông lên xong dùng Kim Cô Bổng đánh tứ phía, nhưng lại chỉ làm trầy

da tróc vảy.

Bởi vì nội lực của hộ pháp đã thúc đẩy tiên khí của hắn, sau đó bao vây cơ thể hắn, cho nên bây giờ hắn có một loại giáp vô hình, đang bảo vệ hắn, căn bản là không thể phá vỡ.

Muốn phá vỡ, sẽ cần tiên khí mạnh mẽ hơn lớp giáp đó, mới có thể phá vỡ lớp giáp đó, điểm này Phương Minh đã hiểu, nhưng không biết Tôn Ngộ Không có thể hấp thụ tiên khí lớn như vậy từ đâu, cho nên chỉ có thể âm thầm quan sát ở đó, sau đó tìm cơ hội để giúp Tôn Ngộ Không.

Ta tự bình tĩnh tất cả sức mạnh, muốn phá vỡ lớp giáp đó, nhưng lại vô ích.

Lúc đó hộ pháp yêu giới kia vung tay, sau đó một lực hấp dẫn đã hút Tôn Ngộ Không vào tay hắn.

Tôn Ngộ Không, mặc dù không muốn bị khống chế như vậy, nhưng vùng vẫy cũng vô ích, hắn bị hắn nắm lấy, sau khi bị nắm lấy, hắn bóp cổ Tôn Ngộ Không, muốn bóp chết Tôn Ngộ Không, nhưng Tôn Ngộ Không không chịu yếu thế, dốc hết toàn lực của mình, sau đó tập trung tất cả tiên khí trong tay, sau đó cô đọng những tiên khí đó vào nắm đấm, sau đó đấm mạnh vào bụng hắn.

Chương 656

Một quyền tuy thế đơn lực bạc, nhưng cũng gây ra một số tổn thương nhất định cho hắn, rõ ràng hắn bị một số nội thương ở bụng đó, sau đó cơn đau khiến hắn buông tay ra.

Nhưng khi hắn buông tay, Tôn Ngộ Không cũng không còn sức lực, sau đó cứ thế ngã mạnh xuống đất.

Hộ pháp yêu tộc kia nói: "Ngươi còn có một số sức phản kháng của con thú bị cùng đường trước khi chết, đó là hồi quang phản chiếu.

Bây giờ ta tiễn ngươi lên Tây Thiên, xem xem bây giờ ngươi còn có khả năng gì để xoay chuyển tình thế." Đúng lúc đó, Phương Minh Minh đã nhìn ra sơ hở của hắn, ở chỗ bụng hắn, chỗ bụng hắn trước đó đã bị Tôn Ngộ Không tấn công một chút, cho nên bây giờ đó là nơi yếu nhất.

Lúc đó Phương Minh âm thầm nhặt một hòn đá, sau đó nhân lúc mọi người không chú ý, tập trung tiên khí vào hòn đá đó, tiên khí khổng lồ ẩn chứa trên hòn đá đó.

Sau đó hòn đá đó như một mũi tên lợi hại sau đó trực tiếp bay thẳng về phía bụng của hắn, bay ra.

Trong tình huống không ai biết, nó đã đánh trúng hộ pháp yêu tộc kia.

Hộ pháp kia lập tức bị phá công, sau đó phun ra một ngụm máu tươi.

Mọi người đều kinh ngạc, căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra, căn bản cũng không bắt kịp hành động của Phương Minh, tốc độ của Phương Minh nhanh đến mức, họ căn bản không nhìn thấy, rốt cuộc

đã xảy ra chuyện gì, bây giờ đều đang hoang mang.

Nhưng họ biết bây giờ quả thật là một cơ hội phản công tuyệt vời.

Thế là Tôn Ngộ Không thấy vậy, lập tức nắm bắt cơ hội, sau đó lật mình nhảy lên, cầm Kim Cô Bổng, bắt đầu tiếp tục gia tăng thế công mãnh liệt.

Mặc dù đã dốc hết sức lực, nhưng bây giờ lại hồi phục lại hy vọng như cũ, hy vọng đã mang lại sức mạnh vô cùng, bây giờ hắn cảm thấy tiên khí có thể đủ để đánh bại người này.

Và quả nhiên, Tôn Ngộ Không cầm Kim Cô Bổng, khi bắt đầu phản công đã phát ra một số sức mạnh siêu nhân, không chỉ tấn công còn mãnh liệt hơn vừa nãy, các loại thân pháp chuyển đổi cũng cực kỳ nhanh chóng, người kia căn bản không thể phản ứng, cho nên sau đó hộ pháp yêu giới kia, bắt đầu liên tiếp bại lui.

Từ từ bại trận, căn bản không phải là đối thủ của Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không cũng thừa thắng xông lên, cầm Kim Cô Bổng trước tiên đánh gãy một chân của hắn, sau đó khiến hắn nằm liệt trên đất không thể động đậy, kết quả hắn dùng thân trên để phản kháng.

Nhưng căn bản không có hy vọng, Tôn Ngộ Không căn bản không cho hắn cơ hội, sau đó lại đánh gãy cả hai tay của hắn.

Hắn đã bị phế công, bây giờ không còn nửa điểm công pháp nào, cho nên Phương Minh nhìn hắn nói: "Đủ rồi, Ngộ Không cứ tha cho hắn một mạng, ta có chuyện muốn hỏi.

Ta thấy bây giờ hắn không còn sức lực để phản kháng nữa, bây giờ chúng ta bắt đầu thẩm vấn thật kỹ." Tôn Ngộ Không lúc này gật đầu, sau đó thu Kim Cô Bổng lại, nói với hộ pháp yêu giới kia: "Không phải ngươi cuồng vọng lắm sao?

Không phải ngươi nói ta phải luyện thêm ba trăm năm mới có thể

đối kháng với ngươi sao.

Bây giờ xem xem rốt cuộc ai cuồng vọng, lại dám cùng ta khoe khoang?

Ta không ngại nói cho ngươi biết, trên suốt quãng đường đi của ta, không biết đã gặp bao nhiêu yêu ma quỷ quái, nhưng đều lần lượt bị ta hóa giải, cho nên ta tin không có gì có thể làm khó ta." Hộ pháp yêu giới kia nói: "Được rồi, ngươi muốn biết.

Vốn dĩ mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của ta, bây giờ đừng có ở đây mà ba hoa chích chòe với ta nữa.

Ta nói thật cho ngươi biết, trận chiến này ta căn bản không phục chút nào, ta rõ ràng đã khống chế ngươi, và đã tiêu hao cạn kiệt nội lực của ngươi, nhưng ai ngờ đột nhiên từ đâu bay ra một ám khí?

Sau đó đánh tan nội lực của ta, xem ra nhất định có người có nội lực cao thâm hơn mấy người chúng ngươi tồn tại, đang âm thầm giúp đỡ, đừng có nghĩ ta không biết.

Nếu là một đối một, bây giờ ngươi đã sớm chết rồi đúng không?

Cho nên mặc dù ngươi thắng, nhưng thắng không vẻ vang, ta sẽ không phục đâu." Trư Bát Giới lúc này: "Ta thật sự không phục thì đừng không phục, ta một đường đi thật sự là vấp váp va chạm, trên đường gặp phải những yêu ma quỷ quái lợi hại hơn ngươi, nhưng sau đó thì sao?

Lại xảy ra chuyện gì?

Chẳng phải có người giúp ta sao, ta lợi hại, dù sao ta cũng có thể vượt qua đủ mọi khó khăn, gặp hung hóa cát, hư kinh một trận.

Lần này cũng không ngoại lệ, cho nên không phải ta quá lợi hại, mà là ta quá may mắn.

Bất kể là ai giúp ta, dù sao cũng đã đến bước này rồi, cho nên căn bản không có tư cách mà khoe khoang với ta nữa, bây giờ tính mạng ngươi nằm trong tay ta, cho nên ta khuyên ngươi ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của sư phụ ta, sau đó không chừng có thể giữ được một mặt, nếu không thì, cứ chờ chết đi." Phương Minh hỏi: "Ta muốn hỏi chỉ có một vấn đề, Yêu giới yêu chủ, rốt cuộc đang tu luyện công pháp gì, mà có thể đánh bại cả Thiên Đế, chẳng phải là một số công pháp tà ác sao?

Ta muốn biết một chút." Hộ pháp yêu tộc kia cười nói: "Mấy người muốn ta tự lượng sức mình, thật đúng là tự lượng sức mình.

Bất kể là cấp bậc nhân vật vương giả yêu tộc ta, sẽ không dễ dàng ra tay.

Nhưng một khi ra tay, mấy người căn bản không biết chết như thế nào, cái Thiên Đế đó cũng chỉ trong nháy mắt đã bị bắt giữ, cho nên mấy người càng không đáng kể, cứ chờ bị yêu chủ của ta bắt giữ đi.

Muốn biết công pháp của hắn, kiếp sau đi, dù sao tuyệt đối không thể từ miệng ta mà có được đáp án đâu.

Ta chết cũng sẽ không nói." Phương Minh nhìn thấy hắn ý đã quyết, thế là ra hiệu cho Tôn Ngộ Không, thế là Tôn Ngộ Không quả quyết kết liễu tính mạng của hắn.

Phương Minh thầm nghĩ: "Một hộ pháp yêu tộc đã thế này, chắc chắn có hộ pháp lợi hại hơn ở trong Thiên Cung.

Cho nên con đường phía trước chắc chắn sẽ càng gian nan hiểm trở.

Chỉ hy vọng có thể nhanh chóng giải quyết xong chuyện này, hoàn thành kế hoạch đã định." Thế là mấy người quay người bước qua hậu môn, sau đó từ từ theo mật đạo lẻn vào Thiên Cung.

Phương Minh cùng mấy người đến Thiên Cung sau, bốn phía nhìn ngó, phát hiện bên trong không có người khả nghi.

Chương 657

Phương Minh vào trong, nhìn cảnh tượng bên trong, nhất thời xúc cảnh sinh tình.

Chuyện cũ hiện rõ trước mắt, không muốn nhìn lại, mọi thứ bên trong vẫn là dáng vẻ năm xưa, nhưng người đã không còn như cũ, những người ở đây cũng không phải người của năm xưa nữa rồi, ta phải thay đổi hiện trạng, đưa mọi chuyện trở lại như ban đầu.

Phải hành động càng nhanh càng tốt, nếu không, chậm một chút có thể gây ra hiện tượng không thể cứu vãn.

Bây giờ phải tranh thủ thời gian, nhanh chóng tìm ra vị Yêu tộc vương giả kia, nhân lúc y chưa hoàn toàn nắm giữ đại quyền.

Giờ là thời khắc nguy cấp sinh tử, phải dốc mười hai phần tinh thần, không thể có chút lơ là nào, nếu lơ là một chút thì sau này hối hận cũng không kịp.

Thế là Phương Minh quay sang Tôn Ngộ Không và mấy người kia nói: "Mấy đứa giỏi lắm, ở đây khác hoàn toàn so với trước kia, không giống những yêu ma quỷ quái mà ta từng gặp trước đây.

Ở đây ta không gặp tiên nhân, mà là những yêu quái khá mạnh, vì vậy phải chuẩn bị tâm lý, một khi bị phát hiện thì phải chú ý bảo vệ thật tốt.

Chúng ta bây giờ đã là thế lực thứ ba, nếu bị phát hiện, thì nơi này chủ yếu đã bị người của một tổ chức khác kiểm soát rồi.

Ít nhiều cũng có lợi cho chúng ta, có thể yên tâm sẽ không bị những người của Tiên giới tấn công.

Nhưng ta vừa nãy cũng đã nhìn thấy những người của Yêu tộc

kia, bọn họ cũng không phải ăn chay đâu, ai nấy đều thân hoài tuyệt kỹ, năng lực cao cường.

Những người Yêu tộc ở đây chắc chắn rất mạnh, ta phải giữ vững tinh thần, không thể để bị đánh gục, nghe rõ chưa?

Chúng ta có nhiệm vụ, trước tiên phải tìm ra cái nơi của quyển kinh chó chết kia, ta đoán nó nằm chỗ vị Yêu tộc vương giả kia.

Vì vậy bây giờ chúng ta hãy tìm cách lẻn vào nội cung, sau đó tìm nơi ở của vị Yêu tộc vương giả kia, như vậy chúng ta có thể một mẻ hốt gọn, một bước lên trời rồi." Tôn Ngộ Không nghe vậy, ánh mắt kiên nghị nói: "Sư phụ yên tâm, từ trận chiến vừa rồi con đã hiểu rõ.

Những người ở đây chắc chắn là những kỳ nhân dị sĩ, vô cùng lợi hại, vì vậy con cũng không thể lơ là cảnh giác, nhất định phải đánh bại tất cả.

Cho nên chỉ cần con gặp bất kỳ ai muốn khiêu chiến con, con nhất định sẽ toàn lực ứng phó, liều cả cái mạng già này cũng phải bảo vệ tốt mọi người.

Sư phụ, tính mạng con lúc nào cũng sẵn sàng liều chết rồi.

Mọi người nhất định phải cẩn thận nha, nếu gặp người lợi hại, ngàn vạn lần đừng xông lên liều mạng, phải đợi cơ hội, trước tiên rút lui, đợi chúng ta cùng nhau rồi hãy định đoạt.

Dù sao đông người sức mạnh lớn mà.

Đã hiểu chưa?

Đặc biệt là Bát Giới, không được hành sự lỗ mãng đó nha, đến lúc đó đội của chúng ta nhất định sẽ cố gắng hết sức, đánh bại tất cả, sau đó lấy lại kinh thư." Trư Bát Giới nghe xong, gật đầu, cười nói: "Hầu ca, yên tâm đi, đệ biết rồi.

Đệ sẽ không hành sự lỗ mãng đâu.

Đến lúc nguy cấp, cũng phải chấn chỉnh lại.

Đệ tin mọi người, đừng coi lần này như sinh ly tử biệt vậy chứ.

Đường phía trước của chúng ta còn dài lắm, tin đệ đi, chúng ta nhất định phải tự tin, đoàn kết.

Tình hình bây giờ cũng cấp bách, bốn phía mai phục, tỷ lệ chúng ta có thể toàn thân rút lui là rất mong manh, nhưng cũng không phải là không thể.

Một lộ đi qua, chúng ta cũng đã gặp không ít gian nan hiểm trở, chúng ta mỗi lần đều hóa hiểm thành an, gặp dữ hóa lành.

Muốn lần này cũng có thể như vậy thì còn gì bằng.

Không, nói cách khác, vạn sự phải dựa vào mình.

Chúng ta khó khăn lắm mới đi được một bước, không thể cứ thế mà công cốc, toàn quân phúc diệt, cũng không thể chịu thua.

Dù cho từng tên một đều là Diêm Vương gia, chúng ta cũng phải nhổ vài sợi râu của chúng.

Tranh thủ lần này chúng ta cũng có thể gặp dữ hóa lành, đại cát đại lợi." Phương Minh gật đầu nói: "Trư Bát Giới nói đúng đó, cứ nhìn thoáng những chuyện này đi, đừng tự trói buộc mình.

Chúng ta đã trải qua nhiều chuyện như vậy rồi, ta tin không ai có thể cản được bước chân của chúng ta.

Ai bảo chúng ta không được đi tiếp, chúng ta sẽ liều chết với kẻ đó, tuyệt đối không thể để chúng xem thường chúng ta.

Nhiệm vụ của chúng ta, chúng ta phải dốc toàn lực hoàn thành.

Ta tin chúng ta nhất định sẽ đi đến cuối cùng, mọi người cùng cố

gắng lên!" Lúc đó, một người dẫn theo ba bốn người đi tới, sau đó người đó gọi Phương Minh lại: "Mấy người kia dừng lại, các ngươi là người phương nào, có mục đích gì ở đây?

Mau báo danh tính, ta muốn nghiêm tra thân phận của các ngươi.

Vừa nãy ta nghe nói có người đã giết người của Thiên Đấu phủ, nên ta đặc biệt đến đây kiểm tra, quả nhiên có mấy kẻ khả nghi.

Nói đi, là ai phái các ngươi đến?

Chương 658

Nếu không, đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

Kẻo không cẩn thận đao của ta sẽ không nương tay đâu.” Tôn Ngộ Không nói nhỏ: “Sư phụ, có lẽ là thị vệ trong Thiên Cung, chúng ta phải cẩn thận một chút, chuẩn bị chiến đấu rồi.” Phương Minh quay người nhìn lại, phát hiện ra một khuôn mặt quen thuộc.

Phương Minh nhận ra đó chính là vị đội trưởng đội canh cổng Bắc Thiên Môn của Thiên Cung năm xưa.

Chức quan này tuy không lớn, nhưng lại quản lý việc kiểm tra nhân viên ra vào thiên thượng và hạ giới.

Nói đơn giản, không có sự cho phép thì căn bản không ai có thể lên thiên thượng.

Bởi vì là một chức quan nhỏ, hơn nữa Phương Minh lại thường xuyên nhàn vân dã hạc không ở Thiên Cung lâu, nên bây giờ thấy vị thị vệ kia không nhận ra hắn.

Nhưng Phương Minh thì lại biết rõ từng binh lính, từng ngọn cỏ cọng cây trong Thiên Cung.

Hắn nhìn ra, vị đội trưởng canh cổng này đa phần đã phản bội, những người Yêu tộc kia chắc chắn đã từ đó mà lén lút lẻn vào.

Xem ra Thiên giới cũng có phản đồ.

Tôn Ngộ Không đã chuẩn bị sẵn sàng để làm một trận lớn, nhưng Phương Minh ra hiệu dừng lại.

Hắn muốn đợi để dò hỏi ra lời của đối phương, xem Thiên giới có bao nhiêu phản đồ, lúc đó có thể một mẻ hốt gọn.

Thế là Phương Minh nói với vị thị vệ kia: “Vị quan gia, ta thấy ngài nhận nhầm người rồi thì phải.

Mấy chúng ta là những người mới thăng cấp lên không lâu, không biết Thiên giới đã xảy ra chuyện gì.

Tu vi của chúng ta cũng rất thấp, nếu không tin thì ngài có thể kiểm tra, cho nên chúng ta căn bản không thể nào giết người của Thiên Đấu phủ được.

Ta dù có ngốc đến mấy cũng biết Thiên Đấu phủ là nơi cao thủ vân tập, ta đi đến đó chẳng phải là tự tìm đường chết sao?” Vị thị vệ kia cười nói: “Tên tiểu tử này thì thông minh đấy, chỉ biết nói vòng vo, tránh né trọng điểm.

Ta hỏi các ngươi đến đây làm gì?

Là ai phái đến?

Không hỏi các ngươi là ai, có phải là không giết người Thiên Đấu phủ không, có bằng chứng không?

Ta chỉ nói chuyện dựa trên bằng chứng.” Phương Minh lập tức đáp: “Nếu muốn nói về bằng chứng thì càng dễ giải quyết.

Ngài nói người Thiên Đấu phủ là do ta giết, vậy bằng chứng đâu?

Ngài muốn nói thế nào?

Ta xin rửa tai lắng nghe.” Vị thị vệ kia nhìn chằm chằm Phương Minh một lúc: “Tiểu tử, miệng lưỡi cũng lợi hại đấy.

Ta cảm thấy có một loại cảm giác quen thuộc.

Ngươi không phải người Thiên giới à?

Ta chưa từng gặp ngươi.

Có phải từ hướng Bạch Cốt Kiều thăng cấp lên không?

Không phải từ Bắc Thiên Môn sao?" Phương Minh đáp: "Ấy, cái đó thì đương nhiên rồi.

Ta không dám, có một vạn cái gan cũng không dám lừa dối ngài.

Chỉ cần ta nói, mỗi câu đều là lời thật.

Tuyệt đối không có lời giả dối, trời đất chứng giám.

Ngài thấy ta quen mắt, ta thấy ngài cũng quen mắt, nhưng đây thực sự là lần đầu tiên ta lên Thiên giới, không quen biết ai cả.

Cho nên có lẽ trước đây ngài kiến thức rộng, đã gặp một người nào đó trông khá giống ta chăng?

Nhưng ta nghe nói bên trong đều bị Yêu tộc chiếm cứ rồi.

Trước đây ngài canh giữ Bắc Thiên Môn phải không?

Vậy sao bây giờ ngài lại đột nhiên giúp đỡ người của Yêu giới?" Vị thị vệ kia nghe vậy, sắc mặt đại biến, rồi nói: "Vừa mới thăng cấp lên Thiên giới nên cái gì cũng không hiểu sao?

Nhưng ta dạy cho ngươi điều đầu tiên là cái gì nên hỏi và cái gì không nên hỏi, câm miệng lại cho ta!

Tốt nhất là câm miệng đi, nếu không thì tự tìm phiền phức đó!

Được rồi, vậy ta hỏi ngươi một câu, các ngươi làm sao lại vào được đây?

Chương 659

Đây là nội cung, nếu vừa mới thăng cấp thì căn bản sẽ không vào được đây, cho nên chắc chắn là có mục đích khác.

Ta nói sai sao, bây giờ các ngươi có thể khai thật rồi chứ?

Ta xem các ngươi còn chối cãi thế nào?" Phương Minh nói: "Vô tình va vào, không biết từ lúc nào đã vào đây rồi.

Thực ra cũng khá đột ngột, vì ở đây ta cũng không biết nguyên nhân, rồi sao nữa?

Thiên giới rộng lớn như một mê cung vậy, ai mà không lạc chứ?

Thế là vào đây rồi." Vị thị vệ kia lại cười nói: "Xem ra ta không làm khó được các ngươi rồi.

Vậy thì đừng nói nữa, người đâu, dẫn mấy tên này xuống, lát nữa nghiêm hình khảo vấn, xem ai dám không nói." Rồi hắn lại nói với Phương Minh: "Tiểu tử, không thành thật thì đừng trách ta không nương tay.

Bây giờ ta sẽ cho ngươi biết thế nào là sống không được chết không xong.

Đến lúc đó ta xem ngươi còn lanh mồm lanh miệng được không?" Phương Minh cũng không chịu yếu thế, sau đó từ từ ghé sát vào tai hắn nói nhỏ: "Ngươi cứ yên tâm đi, ta dù có bị nghiêm hình tra tấn, da tróc thịt bong, đau đớn không muốn sống, cũng sẽ không như kẻ nào đó, chưa bị động tay chân đã biến thành chó săn của kẻ địch." Lời nói này rõ ràng là để châm chọc vị thị vệ kia, và nó hiển nhiên đã thành công, chọc giận vị thị vệ đó.

Hắn nghiến răng nghiến lợi nói: "Được lắm, đã không muốn nói là

từ đâu đến?

Vậy thì để ta thu thập ngươi, cho ngươi dám ở đây hồ ngôn loạn ngữ.” Thế là hắn hô một tiếng ra lệnh, sau đó ba bốn tên thị vệ bên cạnh cũng đồng loạt xông lên, muốn bắt Phương Minh.

Nhưng Phương Minh và mấy người kia cũng không ngốc, không thể cứ thế để bị bắt.

Thế là Tôn Ngộ Không lập tức cầm Kim Cô Bổng xông lên: “Bằng mấy tên lâu la nhỏ bé này mà muốn đấu với ta ư?

Ta đoán các ngươi phải đi tu luyện thêm vài năm nữa mới được.

Mấy tên các ngươi, cộng lại thực lực cũng không bằng một mình ta.

Nếu không tin thì chúng ta đấu thử xem.” Ngay lập tức Tôn Ngộ Không liền giao chiến với bọn chúng.

Tôn Ngộ Không xông lên một mình đấu bốn.

Tuy là một đấu bốn, lấy ít địch nhiều, nhưng Tôn Ngộ Không không hề chịu thiệt thòi chút nào, liên tục di chuyển thân pháp của mình.

Rồi khiến cho các đòn tấn công của đối phương đều không đánh trúng.

Hắn vô cùng linh hoạt, có thể thi triển công thế một cách dễ dàng, quả thực là một nhân vật cấp bậc đại sư.

Mấy người kia đều bị công lực của Tôn Ngộ Không làm cho kinh ngạc đến ngây người, đây không phải là công lực mà một người vừa mới thăng cấp lên có thể sở hữu.

Thế là bọn chúng liền mở ra Tiên khí để sử dụng.

Rồi tiến hành công kích, nhưng về Tiên khí thì Tôn Ngộ Không

cũng không thua kém bất kỳ ai.

Chỉ là vừa nãy hắn đã chiến đấu với vị Hộ pháp của Thiên Đấu phủ nên Tiên khí hơi bị hao tổn một chút.

Thấy mấy người kia muốn dùng Tiên khí tấn công Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Tăng liền không thể ngồi yên, lập tức cầm binh khí của mình xông lên giúp đỡ.

Mấy người bọn họ cứ thế lại lâm vào hỗn chiến giằng co.

Phương Minh thì đứng ngoài cuộc, không chịu bại lộ.

Hắn sợ mọi chuyện sẽ xảy ra bất trắc, nên vẫn luôn án binh bất động, trên tay ngưng kết Tiên khí, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, vạn nhất có kẻ nào dùng thủ đoạn hèn hạ, hắn sẽ lập tức ra tay phế bỏ tên thị vệ kia, sau đó tra hỏi.

Hắn vẫn không hiểu những người Yêu tộc kia đã làm gì với Thiên Đế?

Sao có thể nhanh như vậy, trong thời gian ngắn như vậy, kiểm soát tất cả cao thủ của Thiên giới, ổn định cục diện Thiên giới được.

Đằng sau chắc chắn có bí mật không thể nói ra, vị Yêu tộc vương giả kia nhất định là một nhân vật cực kỳ lợi hại.

Tuy chưa từng đối mặt với Phương Minh, nhưng Phương Minh mơ hồ cảm thấy vị Yêu tộc vương giả này là một nhân vật tương tự như mình, thực lực nhất định ngang với Phương Minh, không hơn không kém.

Nếu hai người gặp nhau chắc chắn sẽ va chạm ra những tia lửa khác biệt.

Hiện tại trong lòng Phương Minh bắt đầu mong chờ được gặp mặt người kia, và giao thủ với y, không khỏi muốn xem đối phương

đã dùng công lực như thế nào mà lại có thể đánh bại cả Thiên Đế.

Với tâm thái như vậy, Phương Minh càng lúc càng sốt ruột, càng muốn gặp người đó.

Cho nên hắn đã quên mất việc phải giải thích thế nào với Tôn Ngộ Không.

Dù sao, bây giờ hắn đang ngụy trang thành người của Phật giáo để trộm kinh chó chết, nhưng kinh chó chết lại đang ở trên người hắn, để mang tặng cho Đạo gia.

Chương 660

Một khi Tôn Ngộ Không biết chuyện này, Phương Minh vốn không có ý định lừa dối.

Nhưng một khi sự việc vỡ lở, hắn chắc chắn sẽ có cảm giác bị lừa dối.

Lúc đó Phương Minh có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Nhưng bây giờ thì có thể làm gì đây?

Nếu không có mấy người giúp đỡ thì e rằng sẽ khó mà tiếp tục được.

Dù sao bây giờ Thiên giới đều là người Yêu tộc.

Nếu muốn đối phó thì e rằng ít người không địch nổi đông.

Cho nên có thêm một người giúp là thêm một người.

Phương Minh đã kéo bọn họ về phe mình, Phương Minh và bọn họ cũng có một nền tảng tình cảm nhất định, nên không thể dễ dàng vứt bỏ như vậy.

Trong lòng Phương Minh nghĩ: "Bây giờ cứ thế này đã, chờ đến lúc đó rồi tính.

Dù sao thì chắc chắn sẽ có một trận chiến kịch liệt, chỉ là nó chưa đến mà thôi." Phương Minh chỉ có thể trì hoãn một chút, một chút thôi, không hy vọng ngày đó đến quá sớm, nhưng ngày đó có lẽ đang ngày càng gần rồi.

Lúc đó, Tôn Ngộ Không chiếm hết ưu thế, và tiếp tục dồn ép, dồn bọn chúng vào một góc, sau đó bắt đầu trận chiến cuối cùng.

Tôn Ngộ Không cầm Kim Cô Bổng, sau đó thi triển tất cả công pháp và Tiên khí, dồn tất cả vào một chiêu.

Lúc đó, Trư Bát Giới và Sa Tăng đã dọn dẹp xong mấy tên lâu la còn lại, bây giờ chỉ còn tên thị vệ vừa nãy còn kiêu ngạo kia.

Trông thấy Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không sắp sửa giáng xuống.

Gần như sắp phải nhận lấy cái chết, tên thị vệ kia đột nhiên "phịch" một tiếng quỳ sụp xuống.

Hắn dường như đã nhận thua, dù sao cũng đã thấy thực lực của Tôn Ngộ Không.

Thế là hắn bắt đầu nhận thua quỳ xuống cầu xin tha thứ, nói: "Ta đầu hàng!

Ngươi quá lợi hại rồi, ta không đánh lại.

Những gì ta biết ta đều có thể nói cho các ngươi.

Cầu xin tha mạng cho ta, đừng giết ta!

Ta có thể nói cho các ngươi biết Thiên giới đã xảy ra chuyện gì?

Những người Thiên giới, ta đều có thể nói, cầu xin các ngươi, tha cho ta một mạng là được rồi!" Phương Minh bước tới: "Tốt nhất là thành thật một chút.

Bây giờ mạng của ngươi nằm trong tay ta.

Những gì ngươi vừa nói, hãy kể lại cho ta nghe thật chi tiết, rốt cuộc là chuyện gì?

Ta rất có hứng thú với chuyện của Thiên giới đó!" Vị thị vệ kia vội vàng nói: "Ta, ta sẽ kể hết, ta sẽ kể tất cả những gì ta biết, đổi lại một mạng của ta được không?

Cầu xin các ngươi!" Phương Minh không nói gì, Trư Bát Giới đột nhiên nói: "Nếu ngươi chịu dập đầu thêm mấy cái nữa, gọi mấy tiếng gia gia thì ta chưa chắc đã đồng ý đâu." Người kia nghiến răng ken két, nhưng vẫn làm theo, dập đầu mấy cái, sau đó lớn tiếng kêu mấy tiếng "gia gia".

Mặt hắn đỏ bừng, gân xanh nổi đầy, nhưng cũng không có cách nào, ai bảo kỹ năng không bằng người chứ?

Phương Minh lúc đó nói: "Được rồi, mau nói đi, đừng chậm trễ thời gian nữa!" Vị thị vệ kia quỳ trên mặt đất, gật đầu nói: "Sự tình thực ra là thế này.

Ta vốn là một thị vệ ở Bắc Thiên Môn, nắm giữ đặc quyền ai có thể vào ai không thể vào.

Ta vốn cũng không muốn làm phản đồ của Thiên giới, nhưng ta cũng bất đắc dĩ, nguyên nhân là trong tầng lớp cao của Tiên giới có nội ứng của Yêu tộc." Mắt Phương Minh sáng lên, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, hóa ra Thiên giới đã sớm có nội gián của Yêu tộc, nên mới dễ dàng như vậy.

Nhưng Phương Minh không biết là ai?

Thế là hắn nói với vị thị vệ kia: "Đừng ngây người nữa, nói tiếp đi, chi tiết hơn." Vị thị vệ kia thấy Phương Minh có hứng thú, liền tiếp tục kể: "Trước đây ta vốn không có hai lòng.

Nhưng một ngày nọ, Thương Khung Đạo Trưởng, tâm phúc bên cạnh Thiên Đế, tìm ta, nói rằng gần đây sẽ có một nhóm người từ hạ giới đến giao lưu, dặn ta lúc đó cho họ đi qua.

Nhưng người Thiên giới đều biết, Bắc Thiên Môn của ta đối mặt với hướng của tộc Yêu tộc.

Trừ Yêu tộc ra, còn ai sẽ đi xa đến Bắc Thiên Môn của ta để giao

lưu chứ?

Ta căn bản không biết.

Ta lúc đó nghĩ rằng nhất định phải báo cáo Thiên Đế.

Chương 661

Hắn vừa nghe ta muốn đi tìm Thiên Đế, liền có vẻ hơi hoảng sợ.

Bởi vì quy củ của Bắc Thiên Môn là ai muốn đi qua đó, nhất định phải báo cáo Thiên Đế, chỉ có sự cho phép mới được.

Nguyên nhân là Bắc Thiên Môn khác với những nơi khác.

Những nơi khác đều có kết giới tự nhiên, ví dụ như Bạch Cốt Kiều, lúc đó có thể đi vào, nhưng người Yêu tộc thì dù thế nào cũng không vào được, vì trên người họ có yêu khí.

Nhưng khi quá nhiều yêu khí hội tụ lại một chỗ, ví dụ như quanh Bắc Thiên Môn, sẽ vô cùng khó xử, yêu khí khổng lồ thậm chí uy hiếp Thiên Cung, nên không có kết giới.

Nhưng ở Bắc Thiên Môn, mấy chúng ta nắm giữ Thần khí Thần Quang Trượng.

Đó là bảo vật do các đại thần thượng cổ để lại, Tiên khí khổng lồ sẽ ngăn cản sức mạnh của Yêu tộc, nên bọn chúng không dám tiếp cận." Phương Minh nghe đến đây, cơ bản đã có thể đoán ra.

Chắc là những người Yêu tộc kia đã cấu kết với Thương Khung Đạo Trưởng, sau đó cùng tấn công Thiên giới.

Khi Phương Minh còn ở Thiên giới, hắn không ưa Thương Khung Đạo Trưởng, cũng không qua lại nhiều với y.

Chỉ là Thiên Đế và y tiếp xúc rất mật thiết.

Quả nhiên không phải người tốt.

Phương Minh lại nói với vị thị vệ kia: "Nếu ta đoán không sai, vậy Thương Khung Đạo Trưởng đã bắt ngươi phải cho người Yêu tộc đi

qua.

Nhưng Thần Quang Trượng thì sao?

Nó không thể dễ dàng bị lấy đi.” Vị thị vệ kia thở dài nói: “Ngươi đoán không sai, hắn muốn ta thả những người Yêu tộc đó vào.

Nhưng lúc đó ta cũng hơi do dự, vì dù sao đây cũng là đại sự liên quan đến toàn bộ Thiên giới.

Một khi ta thả người Yêu tộc vào, không chừng ta sẽ là người đầu tiên bị giết chết.

Ta nói với hắn là ta không thể làm như vậy, đây là Thiên giới mà.

Nhưng hắn nói nếu ta đồng ý, có thể bảo toàn tính mạng ta, đảm bảo sẽ cho ta chức vị cao.

Nếu ta không đồng ý, hắn sẽ giết ta trước khi ta kịp báo cáo Thiên Đế.

Ta cũng thực sự không có cách nào khác.

Nếu không thì ta khẳng định sẽ không đồng ý như vậy.

Hắn dùng tính mạng của ta để uy hiếp, hơn nữa ta cũng là một kẻ tham sống sợ chết, nên ta đã thỏa hiệp.

Sau đó ta làm theo lời hắn, rồi dùng tiên bố che phủ Thần Quang Trượng trước, khiến ánh sáng của nó không thể chiếu ra ngoài.

Vì vậy Tiên khí cũng yếu đi, sau đó những người đó có thể thừa hư mà vào, rồi lộn xộn tiến vào.

Nhưng về việc ai đã chế phục Thiên Đế thì ta không biết, không biết có phải trong số đó có một người đặc biệt lợi hại không?

Có một người luôn che mặt, không thể nhìn thấy mặt hắn, không biết là ai.

Hắn đã nói chuyện với Thương Khung Đạo Trưởng, ta đứng bên cạnh lắng nghe, nhưng cũng nghe ra Thương Khung Đạo Trưởng đối với hắn vô cùng cung kính, trông có vẻ là đại ca của đám Yêu tộc đó.

Những chuyện phía sau thì ta không biết nữa.

Bọn chúng đã kiểm soát toàn bộ Thiên Cung, sau đó người Tiên tộc cũng đều bị nô dịch.

Toàn bộ tình hình là như vậy, những chuyện sau này chắc các ngươi cũng biết rồi, ta không cần nói nữa phải không?

Bây giờ có thể tha cho ta một mạng rồi chứ?

Ta đã nói tất cả những gì ta biết rồi, chẳng phải ta vô tội?

Dù sao ta cũng bất đắc dĩ, xin các ngươi hãy hiểu cho ta." Lúc đó Phương Minh bước đến gần, sau đó ghé sát vào tai hắn nói nhỏ: "Có lẽ ngươi không biết ta, nhưng ta thì biết ngươi.

Nếu ngươi thật sự là người của Tiên giới thì chắc hẳn đã nghe đến cái tên Phương Minh rồi.

Mà ta, ta chính là người sẽ giải cứu Tiên giới hôm nay." Dứt lời, hắn một quyền đánh ngất tên đó.

Trước khi ngất đi, trên mặt hắn đầy vẻ kinh ngạc.

Sau khi đánh ngất, Phương Minh tiện thể nói với Tôn Ngộ Không: "Đi thôi, vừa nãy ta đã đánh ngất hắn rồi, chắc không sao đâu.

Chắc phải đợi ba ngày sau mới tỉnh được.

Chương 662

Rồi ta muốn chúng ta cũng đi nhanh thôi, ta biết rồi, Thiên giới bị trong ứng ngoài hợp, sau đó bị người Yêu tộc khống chế.

Chúng ta bây giờ đi, đầu tiên phải đi tìm tộc trưởng Yêu tộc.

Nếu không có ở đó, thì cứ đánh bại bọn chúng trước.

Lúc đó rồi đi tìm Thiên Đế đang bị giam cầm kia.

Nhất định phải biết tung tích của quyển kinh chó chết.

Dù sao chúng ta cũng đã đến tận đây rồi, nên nhất định phải lập được chút thành tích.

Đi thôi!" Dứt lời, Phương Minh dẫn theo Tôn Ngộ Không, từ từ đi về hướng chính điện Thiên Cung.

Mấy người nhanh chóng đến cửa chính điện, cũng không dám lơ là, cần phải giải quyết mọi chuyện càng nhanh càng tốt.

Trên đường cũng gặp mấy tên binh lính tuần tra, may mắn Phương Minh có chút cảnh giác, dẫn Tôn Ngộ Không và những người khác khéo léo tránh né nhân viên tuần tra.

Trong lòng Phương Minh nghĩ: "Xem ra người Yêu tộc biết chuyện ám sát ở Thiên Đấu phủ xong đều đã tăng cường phòng bị.

Một mạch liên tiếp đã thay đổi năm sáu lượt thị vệ, rõ ràng là đang phòng bị ta, không cho ta tiếp tục xâm nhập.

Nhưng ta đâu phải là loại người mà mấy tên thị vệ nhỏ bé này có thể dễ dàng ngăn cản." Thiên Cung đối với Phương Minh đã quen thuộc không thể quen thuộc hơn, mà những người Yêu tộc này lại là những kẻ xâm nhập mới.

Cho nên việc né tránh đối với Phương Minh đơn giản như trở bàn tay.

Trong lòng Phương Minh nghĩ: "Bây giờ là lúc cấp bách rồi, nguy cấp sinh tử.

Mọi chuyện khác đều phải gác lại, trước tiên giải quyết chuyện quan trọng, sau đó những chuyện nhỏ nhặt kia mới có thể từ từ giải quyết.

Muốn bắt giặc thì phải bắt vua, muốn bắn người thì phải bắn ngựa." Phải xử lý tên Yêu vương kia thì mọi chuyện mới có kết quả cuối cùng.

Vì vậy với suy nghĩ đó, Phương Minh tăng tốc bước chân, muốn nhanh chóng đến chính điện.

Lúc đó, Trư Bát Giới ở bên cạnh hỏi: "Sư phụ, có một chuyện con muốn hỏi.

Cái tên Càn Khôn Đạo Trưởng mà ngài vừa nói là ai vậy?

Con chưa từng nghe nói, y có địa vị cao trong Thiên giới sao?

Vì sao mọi người đều sợ y đến thế?

Y có thể cấu kết với bọn chúng, rốt cuộc là loại người gì?

Con nghe ngài kể chuyện, ngài không biết loại người như thế này sao?

Nói cho con biết đi, con muốn hiểu rõ hơn.

Hiểu rõ sẽ dễ dàng tìm ra khuyết điểm và yếu điểm của y, sau đó tìm ra sơ hở.

Sau khi tìm ra sơ hở, chúng ta có thể tìm cách đánh bại y một cách tương ứng.

Đó là kế sách vẹn toàn của chúng ta.

Vậy sư phụ có biết câu chuyện nào về y không?

Kể ra đi, sau đó chúng ta có thể cùng bàn bạc.

Con cũng khá hứng thú đó." Phương Minh chậm lại bước chân: "À, hỏi cái này thì ta biết rồi.

Người này ta cũng chỉ nghe trong truyền thuyết, chưa từng thực sự gặp mặt.

Truyền thuyết nói y là một người vô cùng thần bí, và ta cũng đã nghe một số truyền thuyết ở trong Phật giới.

Truyền thuyết nói trong Đạo giới, y là nhân vật chỉ đứng sau Thiên Đế, hơn nữa còn nắm giữ một số công pháp quỷ dị hơn cả những nhân vật trong Thiên giới.

Về Thiên giới, và Thiên giới lúc đó, những chuyện này ta đều không biết.

Nhưng ta biết y là một nhân vật nguy hiểm.

Bình thường y trầm mặc ít nói, cũng không ra tay, nhưng đến lúc mấu chốt sẽ dùng những chiêu thức khá hiểm độc, sau đó trực tiếp đánh bại đối thủ.

Y cũng là nhân vật vẫn luôn được truyền tụng trong Phật giới, khuyên rằng khi đối đầu với y thì hãy nhanh chóng bỏ chạy.

Nếu không, giây tiếp theo có thể y sẽ xuất hiện trước mặt ngươi, sau đó giết chết ngươi.

Chương 663

Loại người như vậy, ta thấy vô cùng nguy hiểm.

Đừng thấy bình thường y không nói gì, nhưng y giống như một sát thủ máu lạnh vậy.

Y sẽ từ từ tiếp cận, sau đó không cho ngươi một chút cơ hội thở dốc nào, trốn cũng khó.

Cho nên nếu ta nhìn thấy thì nhất định phải hết sức cẩn thận, nếu không thì có khả năng bị y phản sát.

Dù sao ta nghe nói y khá lợi hại, chắc là một nhân vật cấp cao thủ.

Chúng ta cứ cẩn thận hơn là được.

Bây giờ chúng ta đều đã gần đến chính điện rồi, vị Yêu giới vương giả kia có thể đang ở đó, cho nên chúng ta nhất định phải cẩn thận, đừng để bị giết chết ở chỗ này, như vậy thì công cốc rồi.

Chúng ta nhất định phải đoàn kết nhất trí!

Chúng ta đi thôi." Dứt lời, hắn quay người định đi về hướng chính điện.

Nhưng lúc đó có một bóng người đột nhiên chặn trước mặt hắn.

Bởi vì Phương Minh đi ở phía trước nhất, nên không nhìn rõ bóng người đó là ai?

Cứ thế, hắn đột nhiên lãnh một chưởng không rõ nguyên do, sau đó Phương Minh lùi lại mấy chục bước.

Nhưng từ chưởng lực đó, hắn cảm nhận được, đó chính là người vừa nãy, cũng là Tiên khí của Càn Khôn Đạo Trưởng.

Hắn biết loại Tiên khí này là độc quyền của Càn Khôn Đạo

Trưởng, sau đó hắn liền hiểu ra, hóa ra Càn Khôn Đạo Trưởng đang phục kích ở đây.

Để không bại lộ thân phận, Phương Minh bây giờ chỉ có thể chọn kế trong kế, sau đó thuận thế ngã xuống, mặt úp xuống đất.

Như vậy Càn Khôn Đạo Trưởng sẽ không nhận ra Phương Minh, cũng sẽ không bại lộ thân phận của Phương Minh.

Tôn Ngộ Không cũng chắc chắn không biết, cho nên Phương Minh cứ thế, giả vờ ngất đi trước.

Lúc đó Tôn Ngộ Không thấy có người đột nhiên đánh bay sư phụ của mình, đánh ngất xỉu, nhất thời vô cùng hoảng hốt.

Không ngờ lại có người có thể che giấu khí tức tốt đến vậy, không ngờ lại không nhìn ra, cũng không cảm nhận được là ai?

Không chừng đã đi theo một mạch rồi.

Thế là Tôn Ngộ Không lập tức cầm Kim Cô Bổng, sau đó cảnh giác đối với bóng người kia: "Kẻ nào giả bộ, mau báo danh tính, vì sao lại đột nhiên ra tay với ta?" Chỉ thấy bóng người kia từ từ xuất hiện trước mặt hắn, càng lúc càng gần.

Hóa ra là một người che mặt, chỉ nghe y nói: "Ta chính là Càn Khôn Đạo Trưởng mà các ngươi vừa nãy đã bàn tán." Phương Minh lúc này im lặng không nói một lời, không phát ra một chút tiếng động nào.

Bởi vì hắn biết cứ như vậy có thể sẽ bại lộ, nên đã chọn im lặng, trước tiên xem y hành động và mục đích thế nào?

Xem y có nhận ra mình không?

Nếu không thì cứ tĩnh quan kỳ biến, trước tiên để Tôn Ngộ Không đi đối phó và tiêu hao y một trận, sau đó những chuyện sau này sẽ giao

cho Phương Minh giải quyết.

Phương Minh có dự cảm, Tôn Ngộ Không và mấy người kia chắc chắn không phải đối thủ của y.

Cho nên hắn phải luôn cảnh giác, không thể để y phát hiện, phải âm thầm quan sát, không thể để y đánh chết Tôn Ngộ Không và mấy người kia.

Hắn phải ra tay khi đến lúc, bởi vì Tôn Ngộ Không và mấy người kia đều là chủ lực, không thể để bọn họ mất mạng ở đây.

Thương Khung Đạo Trưởng cũng không phải kẻ ăn chay, nhất định sẽ dùng những công pháp đặc biệt quỷ dị, thần kỳ để tấn công Tôn Ngộ Không.

Không chỉ Tôn Ngộ Không một mình cô lập khó giữ, mà ngay cả khi có thêm Trư Bát Giới và Sa Tăng hai người cùng nhau, cũng vô ích.

Ai mà biết Thương Khung Đạo Trưởng lại mạnh đến vậy chứ?

Y là một nhân vật vô cùng cường đại, cho nên căn bản không ai có thể lay chuyển được địa vị của y.

Phương Minh tuy chưa giao thủ với y, nhưng có thể cảm nhận được Tiên khí của y mạnh mẽ đến mức nào.

Vô cùng sung túc và phong phú.

Cho nên bây giờ hắn đang đợi một cơ hội, đợi đến khi y đã thu thập Tôn Ngộ Không gần xong, sau đó ra tay giúp Tôn Ngộ Không, lúc đó mới giao phong chính diện với y.

Như vậy, vừa có thể tiêu hao khí thế của Thương Khung Đạo Trưởng, lại vừa có thể âm thầm phóng thích công pháp của mình, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Ở bên trong, Phương Minh âm thầm quan sát.

Sau đó, Tôn Ngộ Không và Thương Khung Đạo Trưởng bắt đầu giao chiến.

Chương 664

Thương Khung Đạo Trưởng trước tiên phát huy quyền cước công phu đến mức độ cực hạn, bất kể là chiêu thức nào, tuyệt đối không có gì để chê, mỗi đòn đều nhắm vào mệnh môn, sau đó không cho đối thủ bất kỳ đường sống nào.

Nếu không phải Tiên khí của Tôn Ngộ Không có thể chống đỡ được, thì chắc chắn hắn đã sớm kiệt sức, không chừng còn bị trọng thương.

Nhưng bây giờ có thể giao thủ với y mấy hiệp cũng đã không dễ dàng rồi.

Trư Bát Giới thấy Tôn Ngộ Không và Thương Khung Đạo Trưởng chiến đấu kịch liệt như vậy, trong lòng đương nhiên muốn giúp Tôn Ngộ Không.

Thế là hắn vội vàng xông lên, cùng Tôn Ngộ Không lao vào chiến đấu.

Sa Tăng cũng cùng lao vào chiến đấu.

Nhưng ba người khó địch nổi công pháp của một mình Thương Khung Đạo Trưởng.

Mấy người bây giờ đang chiến đấu khó phân thắng bại?

Đương nhiên, Phương Minh không hề biết y định đánh đến bao giờ.

Hắn biết điều đó hoàn toàn tùy thuộc vào suy nghĩ của một mình Thương Khung Đạo Trưởng.

Nếu y muốn đánh thêm một lúc với Tôn Ngộ Không, thì sẽ đánh thêm một lúc.

Nếu không muốn đánh nhiều, thì y sẽ phân định thắng bại trong chốc lát.

Y có năng lực như vậy, vì Phương Minh biết chuyện này, biết Thương Khung Đạo Trưởng có bao nhiêu thủ đoạn nghịch thiên.

Năm xưa cũng không biết Thiên Đế tìm Thương Khung Đạo Trưởng từ đâu.

Nhưng có thể biết được rằng, Thương Khung Đạo Trưởng quả thực là một người vô cùng có năng lực.

Cho nên có người như vậy đến tiên giới thì thông thường cũng được hoan nghênh, để khuếch trương thực lực của Tiên giới.

Không ngờ lại dẫn sói vào nhà, không ngờ lại đường đường chính chính nắm giữ đại quyền, sau đó bắt đầu liên hệ với những người của tổ chức kia, quả thực không thể hiểu nổi.

Càng nghĩ Phương Minh càng muốn có một trận đại chiến với y, nhưng bây giờ không thể lộ mặt.

Nếu bây giờ hắn mà ra tay, thì Càn Khôn Đạo Trưởng vừa nhìn thấy mặt hắn sẽ hoàn toàn bại lộ.

Bởi vì y hoàn toàn nhận ra Phương Minh, năm xưa Phương Minh và y cũng từng có một lần tỉ thí.

Tuy cực kỳ ngắn ngủi, nhưng Phương Minh biết người này tuyệt đối không phải là một người có thể dễ dàng đối phó, chắc chắn là một người đặc biệt khó dây vào.

Bởi vì loại công pháp của y vô cùng quỷ dị và thâm sâu, tràn đầy lực sát thương.

Như vậy, Phương Minh sẽ vô cùng khó đối phó.

May mắn là Tiên khí của Phương Minh cũng vô cùng nồng hậu,

cộng thêm sự hỗ trợ của công pháp Càn Khôn, thì căn bản không có vấn đề gì.

Hoàn toàn có thể nghiền ép ở trình độ đó.

Cho nên Phương Minh bây giờ tĩnh quan kỳ biến, nếu một khi y dồn Tôn Ngộ Không vào đường cùng, thì hắn sẽ lập tức ra tay với thế sét đánh không kịp bưng tai.

Sau đó khống chế y lại, làm cho Tôn Ngộ Không và mấy người kia ngất đi.

Lúc đó hắn lại dùng chân diện mục của mình xuất hiện trước mọi người cũng không muộn.

Như vậy vừa không gây bại lộ, lại vừa khéo léo loại bỏ được kẻ này.

Lúc đó, Tôn Ngộ Không đột nhiên bay đến cách Phương Minh năm mét, sau đó ngã xuống đất thổ huyết.

Tôn Ngộ Không ôm ngực nói: "Không ngờ thực lực của người Tiên giới lại lợi hại đến vậy, thực lực như thế này quả thực vô địch rồi!" Trư Bát Giới cũng nói: "Xem ra lần này chúng ta chỉ có thể đến đây thôi, không thể tiến thêm nữa rồi.

Lần này e là Đại La Thần Tiên cũng vô dụng." Lúc đó, Thương Khung Đạo Trưởng nghe những lời này, vốn dĩ vẫn luôn nghiêm nghị không cười, đột nhiên bật cười thành tiếng, sau đó chuyển thành tiếng cười lớn, vừa cười vừa nói: "Ha ha ha ha, các ngươi cũng có ngày hôm nay sao?

Vừa nãy chẳng phải rất ngông cuồng sao?

Dám đánh thị vệ của ta, thi thể của hắn ta đều biết.

Các ngươi xem chuyện Thiên Đấu phủ đó, cũng là do các ngươi

làm phải không?

Gan lớn thật đấy, lại dám xâm phạm lên đầu ta.

Bọn Yêu tộc chúng ta cũng không phải ăn chay đâu.

Bọn Tiên tộc các ngươi muốn khôi phục những chuyện ở đây, trước tiên hãy dò hỏi xem ở đây có cao thủ nào không?

Chương 665

Ta là một cao thủ, nhưng chỉ một mình ta đã có thể khiến các ngươi toàn quân bị diệt rồi.

Huống chi còn có vị Yêu tộc vương giả vĩ đại của ta nữa chứ, một khi y ra tay thì các ngươi chết cũng không biết chết thế nào đâu.

Ta cũng không giấu giếm gì, trong toàn bộ Thiên giới này hầu như không có đối thủ nào của Yêu tộc chúng ta.

Chỉ có Thiên Đế, nhưng y đã bị vị Yêu tộc vương giả của ta thu thập rồi.

Còn một người nữa thì càng không cần nói.

Từ sau trận đại chiến Phật Đạo, bây giờ y không biết đã chết ở đâu rồi.

Cho nên chỉ còn mấy tên chim thối các ngươi muốn khôi phục toàn bộ Tiên tộc sao?

Si tâm vọng tưởng!

Còn ai nữa?

Ta chưa từng gặp.

Các ngươi không phải người Đạo giáo sao?

Nếu không phải người Đạo giáo, thì tại sao lại muốn tranh giành cuộc hỗn loạn này?

Ta cũng không có hứng thú, các ngươi là ai?

Vì đã xúc phạm đến những thứ của Yêu tộc ta, lại còn biết bí mật của Yêu tộc ta, vậy thì tất yếu phải chết.

Cũng không thể trách ta, tất cả là do các ngươi tự tìm lấy.

Ta cũng không muốn tìm phiền phức với các ngươi, nhưng sự thật là các ngươi đã tự tìm đến cửa.

Ta đã cho các ngươi cơ hội rồi.

Bởi vì nói thật, các ngươi ẩn nấp khá tốt, ta thậm chí còn không tìm thấy tung tích của các ngươi.

Từ sau khi sự kiện Thiên Đấu phủ xảy ra, ta vẫn luôn tìm kiếm kẻ chủ mưu của chuyện này.

Không ngờ mấy tên các ngươi lại có thể trà trộn lên Thiên Cung?

Các ngươi định làm gì?

Ta nên khen ngợi các ngươi, nhưng khen ngợi thì khen ngợi, ta cũng sẽ không vì thế mà tha cho các ngươi một mạng.

Dù sao thì các ngươi cũng có xung đột lợi ích với ta.

Ta không quan tâm người Thiên giới, nhưng những người của các giáo phái khác lại dám cản trở chuyện của ta, lại còn làm bị thương người của ta, vậy thì nên chết đi.

Ai cũng không thể tránh khỏi, chỉ có thể tự tìm lấy thôi.

Đã hiểu chưa?

Đã hiểu thì chuẩn bị chịu chết đi!" Những lời này nói một hơi liền mạch, khiến Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Tăng mấy người đều cảm thấy lạnh cả tim.

Bọn họ biết, dù y có lợi hại đến mấy, cũng vô ích.

Bây giờ bọn họ đều đang nằm trên mặt đất, miệng chảy tiên huyết, bây giờ ai cũng không thể giúp được.

Người vẫn luôn giúp đỡ bọn họ trong mộng, bây giờ không biết đã

đi đâu rồi.

Bọn họ không thể có bất kỳ cách nào nữa, bởi vì người trước mặt này lại là một người cường đại đến vậy, hoàn toàn không giống những người trước đây, có công pháp vô cùng cường đại.

Y có Tiên khí vô cùng lợi hại, cho nên nhân vật cấp bậc thần linh như vậy, ngay cả Thiên Đế hay Phật Tổ trong truyền thuyết, cũng có lẽ phải chiến đấu một trận, huống chi là bọn họ.

Cho nên lúc đó, ba người đồng thời không hẹn mà cùng nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết giáng lâm.

Nhưng chờ đợi lại không phải cái chết, mà là Phương Minh xuất hiện.

Sau khi Phương Minh xuất hiện, nhân lúc y không chú ý, hắn đã dùng mê hồn trận làm cho mấy người kia mê man, mấy người đó hiện tại đã rơi vào trạng thái hôn mê tạm thời.

Sau đó Phương Minh đứng dậy đối mặt với Thương Khung Đạo Trưởng, kẻ thù không đội trời chung.

Chỉ thấy Phương Minh chắp tay ôm quyền, sau đó nói với Thương Khung Đạo Trưởng: "Vẫn khỏe chứ, Thương Khung Đạo Trưởng?

Dạo này sống tốt không?

Chương 666

Thấy ngươi làm chó cho Yêu tộc sống cũng khá thoải mái nhỉ.

Thậm chí còn ở đây dọn dẹp hậu quả cho Yêu tộc nữa.

Ta thấy ta phải dọn dẹp và bảo vệ cho Tiên tộc của ta rồi.

Đúng không?

Tên phản đồ kia." Thương Khung Đạo Trưởng đầu tiên trợn tròn mắt, tỏ vẻ kinh ngạc.

Nhưng sau đó lại cười cười: "Ta cứ nghĩ ai có bản lĩnh lớn đến vậy, trúng một chưởng của ta mà vẫn có thể đứng dậy được.

Hóa ra là ngươi nha.

Phương Minh, dạo này ngươi đều chết ở đâu rồi?

Tuy ngươi khá lợi hại, có thể đánh với Phật gia thành ra cái dạng đó.

Nói thật, ta khá nể phục ngươi, nhưng ngươi có một câu nói sai rồi, ta không phải phản đồ.

Ta vốn dĩ là người Yêu tộc, chỉ là lúc đó che giấu đi, ngụy trang thành người của Tiên tộc để lừa dối bọn ngươi.

Thiên Đế đó cũng chỉ là một kẻ ngu xuẩn thôi.

Cũng không trách được Yêu tộc vương giả của ta có thể dễ dàng thu thập y." Phương Minh cũng cười nói: "Những chuyện đó ta cũng đều biết.

Nhưng ta muốn nói cho ngươi biết, người này cũng quá là không biết xấu hổ rồi phải không?

Nghe lời ngươi vừa nói mà xem, ngu xuẩn.

Chuyện ngu xuẩn nhất là đã thu nhận ngươi vào, để một tên phản đồ làm nhị bả thủ của Thiên giới.

Bây giờ ta sẽ thu thập ngươi." Thương Khung Đạo Trưởng nói: "Nghe kỹ đây, năm xưa chúng ta có một trận tỉ thí, ngươi sẽ không quên kết quả trận đấu đó chứ?

Trận đó ta đã được phán thắng.

Ta cũng nhờ trận đấu đó mà giành được sự tin nhiệm của Thiên Đế.

Ngươi sẽ không quên nhanh vậy chứ?

Lần đó ta nhớ rất rõ, đó là một trong những chiêu đẹp nhất đời ta.

Tuy ngươi là một đối thủ có Tiên khí khá nồng hậu, công pháp khá cao thâm, mọi phương diện đều khiến người ta cảm thấy mạnh mẽ.

Ngươi chỉ có thể đối đầu trực diện với một số cao thủ Phật giáo.

Nhưng so với ta, mọi người cần động não đấy.

Ta biết Tiên pháp của ngươi mạnh, nhưng nếu không có một cái đầu óc mạnh mẽ hỗ trợ, ta khuyên ngươi đừng dễ dàng ra tay, cẩn thận bị phế bỏ đó." Phương Minh bất đắc dĩ cười cười: "Ngươi biết không, trận tỉ thí đó Thiên Đế đã nói với ta trước, bảo ta hãy nhường, đừng ra đòn quá mạnh, nên ta mới cố ý thua ngươi, là để giữ ngươi lại.

Không ngờ lại nuôi hổ gây họa, đúng là vong ân bội nghĩa, đồ bạch nhãn lang.

Hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy thực lực chân chính của ta, xem có phải kém cỏi như ngươi nói không?

Ta sẽ không chấp nhặt với ngươi.

Chuyện năm xưa, ta sẽ bỏ qua.

Nhưng bắt đầu từ bây giờ, ngươi đừng hòng có bất kỳ cơ hội thắng nào nữa.

Trước mặt ta, ngươi thực sự chỉ là một đệ đệ mà thôi.

Đừng không tin, năm xưa nếu không phải Thiên Đế nói trước với ta về tình huống đó thì ngươi căn bản không thể sống được đến bây giờ.

Mà bây giờ lại dám buông lời ngông cuồng với ta sao?

Vậy thì ta sẽ cho ngươi thấy, thế nào mới là thực lực chân chính?

Thế nào mới là Tiên khí chân chính?

Ngươi mới có thể biết thế nào là lợi hại." Dứt lời, Phương Minh hai tay nắm chặt quyền, ngưng tụ tất cả Tiên khí, chuẩn bị cho một trận quyết đấu chân chính.

Nhưng người kia lại dường như không coi chuyện này là gì.

Thương Khung Đạo Trưởng ngược lại vô cùng thản nhiên, nói với Phương Minh: "Đừng nói ta không nhắc nhở.

Chương 667

Lát nữa mà ngươi phải chịu thiệt vì thiếu đầu óc, thì đừng trách ta.

Bởi vì ngươi sắp phải trả giá cho hành vi lỗ mãng của mình rồi." Dứt lời, trên mặt y lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Phương Minh biết trong đó chắc chắn có gian trá, nhất định sẽ có một số thủ đoạn bí mật hạ cấp, chờ Phương Minh đến thử.

Có những cạm bẫy, Phương Minh biết điều đó, nhưng cũng không thể không lao vào.

Hắn chỉ có thể lựa chọn hành động tùy cơ ứng biến.

Trong lòng hắn đã đoán y sẽ dùng một số âm mưu quỷ kế, chỉ là chưa vạch trần, cũng không dám xác định.

Lúc đó hắn sẽ thử thăm dò trước.

Với suy nghĩ đó, hắn phát động công kích.

Khi Phương Minh khởi động, trong miệng hắn hô to: "Bây giờ để ta dọn dẹp môn hộ cho Thiên giới đi, đồ bại loại này.

Có âm mưu quỷ kế gì thì nhanh chóng thi triển ra đi, ta không sợ!" Dứt lời, hắn bắt đầu chiến đấu.

Phương Minh biết, trận chiến này là trận chiến cuối cùng giữa hai người.

Một trong hai người nhất định phải chết, một người sống.

Người có thể sống sót chắc chắn là Phương Minh.

Bây giờ hắn đang chuẩn bị phát động tất cả công pháp, không để mình chịu bất kỳ tổn hại nào.

Trước tiên hắn dùng Tiên khí bao vây lấy mình.

Như vậy, giống như khoác lên một lớp khôi giáp, kiên cố không thể phá vỡ.

Cho nên có thể ngăn chặn một số tổn thương từ Địa Ngục tộc.

Sau đó, hắn sẽ sử dụng một số công thế khá đặc thù, không thể đối phó như những loại yêu quái khác.

Đối phó loại người này, nhất định phải dùng một số thủ đoạn đặc biệt.

Thế là Phương Minh lập tức toàn lực khai hỏa, sau đó bao vây lấy đối thủ.

Hắn sử dụng đa trọng thân pháp, triển khai Huyễn Ảnh vô địch.

Huyễn Ảnh một khi thi triển, không ngờ lại có thể tạo ra rất nhiều hình dạng khác nhau, loại thân hình không giống nhau đó khiến Thương Khung Đạo Trưởng hoa mắt chóng mặt, không phân biệt được đâu là thật, đâu là giả?

Lần đầu tiên thấy loại công pháp như vậy, y nhất thời hoảng hốt, không biết loại công pháp này nên đối phó thế nào.

Nhưng y biết, chỉ cần dẫn hắn vào bẫy là được, nhưng không biết phương pháp này có hiệu quả không.

Bởi vì loại người như Phương Minh không dễ chọc vào.

Y cũng chỉ biết Phương Minh có công lực cường đại, nên không dám khinh cử vọng động, mà chờ đợi Phương Minh ra quyền.

Nhưng Phương Minh cũng nhìn ra ý đồ của y là muốn Phương Minh ra quyền.

Cho nên Phương Minh trước tiên tung ra một quyền, sau đó nhanh chóng lùi ra.

Y không biết hắn từ hướng nào mà đến.

Như vậy, Phương Minh đã nắm giữ được điểm yếu, bây giờ chiến đấu rất tự do, hoàn toàn không rơi vào cạm bẫy của Thương Khung Đạo Trưởng.

Nhưng Thương Khung Đạo Trưởng cũng giữ lại một chiêu.

Y biết Phương Minh có thể sẽ dùng thủ đoạn như vậy để tránh giao phong trực diện.

Thế là y thi triển một thủ đoạn khác, thủ đoạn này vừa ra, Phương Minh không thể không cận thân giao đấu.

Thế là hắn lập tức nhảy ra khỏi vòng vây, sau đó chạy đến một nơi khác, rồi triển khai một công thế cường đại.

Thương Khung Đạo Trưởng ở đó tìm cách giăng bẫy để Phương Minh mắc câu, nhưng Phương Minh đâu phải là người dễ dàng mắc lừa như vậy.

Hắn vẫn sử dụng phân thân thuật, sau đó vây khốn Thương Khung Đạo Trưởng.

Thương Khung Đạo Trưởng thấy không thể dụ được chân thân của Phương Minh ra, thế là chỉ có thể dùng chiến lược một gậy đánh đổ một mảng.

Y bắt đầu phát động binh khí của mình, đó chính là cây Lang Nha Bổng kẹp ở eo.

Chương 668

Phương Minh biết, Lang Nha Bổng không phải vật tầm thường, nó có sự khác biệt bản chất so với Lang Nha Bổng thông thường.

Hắn đã biết điều này ngay khi mới nhận ra Thương Khung Đạo Trưởng.

Cây Lang Nha Bổng đó được chế tác từ hàn thiết đóng băng nhiều năm trong lòng Thiên Sơn Hàn Băng, sau đó được rèn luyện trên núi Hỏa Diệm, phải mất chín chín tám mốt ngày mới luyện thành binh khí này.

Đây không phải là loại binh khí thông thường.

Một khi nó dung hợp với Tiên pháp và Tiên khí, sẽ phát ra uy lực cực lớn, có thể phá núi đoạn cầu, vô sở bất năng, quả thực là một binh khí tràn đầy sát cơ.

Năm xưa khi y dùng cây Lang Nha Bổng này đối chiến với Phương Minh, Phương Minh đã cảm thấy hàn khí bức người.

Nếu không phải cây binh khí đó mang theo hàn lực cường đại, Phương Minh e rằng đã sớm thu thập y rồi.

Chỉ là loại cảm giác hàn khí bức người đó.

Phương Minh không thích, cũng không có cái kiểu muốn quyết một trận thư hùng với y.

Cho nên hắn không tiếp tục dây dưa với y nữa.

Nhưng lần này khác với tình huống lúc đó.

Phương Minh khẳng định sẽ nhắm vào đặc điểm đó của cây Lang Nha Bổng để chuyên môn tấn công, sẽ không nương tay.

Nói thật, hắn căn bản không hề nghĩ y là phản đồ.

Bởi vì trước đây hắn vẫn luôn cảm thấy y là một người khá khó ở, không phải là người xấu.

Chắc là Thương Khung Đạo Trưởng có câu chuyện của riêng mình.

Cho nên hắn sẽ không dễ dàng tin phục người khác, cũng sẽ không dễ dàng tin phục người khác.

Vì vậy hắn không giao lưu nhiều với y, chỉ coi y là một người giúp việc của Thiên giới lúc đó.

Nhưng hắn cũng không thể ngờ được y lại có dã tâm như vậy, dám mưu đồ soán vị, lại còn cấu kết với Yêu tộc.

Cho nên kẻ này tội đáng muôn chết, nhất định phải phanh thây vạn đoạn mới được.

Bây giờ nhìn lại, mọi chuyện đều đã sáng tỏ.

Hiện tại hắn phải loại bỏ Thương Khung Đạo Trưởng này, sau đó mới đi đến chính điện.

Bởi vì chính điện bây giờ đã ở ngay trước mắt.

Bên ngoài điện, ở một góc khác, đang diễn ra một trận chiến kịch liệt.

Phương Minh có thể khẳng định vị Yêu tộc vương giả kia chắc chắn đã đến rồi.

Tiên khí được phóng thích ra chắc chắn đã biết Phương Minh có bao nhiêu năng lực.

Cho nên bây giờ y đang tĩnh quan kỳ biến, vì sao lại án binh bất động?

Nếu y cùng Thương Khung Đạo Trưởng ra tay, có thể hắn sẽ thất bại.

Nhưng bây giờ y vẫn chọn không nhúc nhích, lẽ nào y tự tin vào thực lực của mình đến vậy sao?

Phương Minh trong lòng nghĩ, cảm thấy có một khả năng khác.

Y đang tu luyện một số thứ khác, cho nên bây giờ không tiện ra tay.

Càng nghĩ Phương Minh càng muốn đập nát cánh cửa đó, sau đó xem vị Yêu tộc vương giả kia đang làm trò gì bên trong.

Nhưng bây giờ không thể làm như vậy được, phải loại bỏ Thương Khung Đạo Trưởng trước đã.

Chỉ thấy Thương Khung Đạo Trưởng cầm Lang Nha Bổng, đánh về phía Phương Minh.

Phương Minh hiểu y muốn ép hắn phải tiến lên giao chiến.

Thế là hắn chỉ có thể làm theo ý y, sau đó Phương Minh lập tức lộn một cái, rồi tránh khỏi đòn tấn công của Lang Nha Bổng.

Nhưng Tiên khí của Lang Nha Bổng chấn động một cái đã chấn Phương Minh văng ra.

Phương Minh bây giờ lại lộn mấy vòng trên không trung, ổn định đáp đất.

Sau đó hắn lập tức ra tay, rồi hướng về phía Tôn Ngộ Không.

Chương 669

Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không đang nằm trên mặt đất, hơi rung động một chút, sau đó lập tức bay vào tay Phương Minh.

Lúc đó, Thương Khung Đạo Trưởng lại đánh ra cây Lang Nha Bổng đó.

Nhưng lần này Phương Minh dùng Kim Cô Bổng khéo léo đỡ lấy Tiên khí của cả hai bên, có được cơ hội va chạm lẫn nhau.

Thế là các bức tường xung quanh đều bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Vết nứt lớn đến mức đủ để xé toạc cả bức tường thành mấy mảnh, khiến nó tan nát tứ phân ngũ liệt.

Thương Khung Đạo Trưởng thấy có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy, dường như có vẻ kinh ngạc.

Sau đó y nhanh chóng lộn một cái, rồi rời khỏi nơi giao chiến với Phương Minh, dường như sợ kinh động, nhưng lại sợ kinh động ai?

Phương Minh không biết, nhưng trong lòng hắn có một suy đoán, suy đoán rằng y sợ chấn động vừa nãy quá lớn, ảnh hưởng đến vị Yêu tộc vương giả bên trong.

Cho nên Phương Minh nắm bắt cơ hội này, sau đó cố gắng tạo ra một số chấn động lớn.

Lúc đó vừa có thể khiến Thương Khung Đạo Trưởng choáng váng, lại vừa có thể khiến y hoảng hốt.

Đồng thời cũng sẽ làm phiền vị Yêu tộc vương giả kia tu luyện một số công pháp kỳ lạ.

Cứ thế này thì có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Thế là, với suy nghĩ đó, Phương Minh lập tức bắt đầu cuộc chiến đấu kịch liệt.

Phương Minh một lòng muốn triển khai một số công pháp có thể tạo ra động tĩnh lớn.

Lúc đó Thương Khung Đạo Trưởng hiển nhiên đã hoảng loạn: "Không thể không nhanh chóng ra tay rồi!" Thế là Thương Khung Đạo Trưởng lập tức bắt đầu triển khai một đợt công thế mới, liên tục bay ra ngoài, muốn đưa Phương Minh ra khỏi phạm vi chính điện.

Sau đó muốn cố gắng bay xa khỏi hướng chính điện, bởi vì chỉ như vậy mới có thể cách xa vị Yêu tộc vương giả kia hơn một chút.

Như vậy, y có thể tranh thủ thêm thời gian.

Phương Minh rõ ràng đã nhìn thấu tâm tư của y, sau đó bắt đầu dùng lời lẽ kích động: "Mới mấy hiệp mà đã muốn chạy rồi sao?

Đồ nhu nhược như vậy, năm xưa ta đúng là mắt mù rồi, lại coi ngươi là đối thủ ư?

Bây giờ nhìn lại, ngươi chẳng qua chỉ là một con chó mà thôi!

Một con chó của Yêu tộc, chỉ biết sủa gâu gâu chứ không làm được trò trống gì.

Vậy thì ngươi cứ ở đó làm chó của bọn chúng đi.

Còn ta, ta sẽ làm người của ta, sau đó đánh bại ngươi.

Đồ không biết hối cải này, xem ta từng bước từng bước đánh bại ngươi thế nào đây?

Dựa vào chút đồ lặt vặt đó mà muốn liều chết với ta ư?

Ngươi có thực lực đó sao?

Sao không tự soi gương mà nhìn?

Cả Thiên giới này ai mà không biết năng lực của ta với Thiên Đế, đâu có kém cạnh gì đâu.

Thậm chí còn trên cả y.

Ta không thèm chấp nhặt với ngươi, vậy mà ngươi lại chủ động khiêu khích ta?

Vậy là ngươi đang lấy mạng mình ra để khiêu chiến ta đó.

Ngươi có hiểu thế nào là không trân trọng sinh mệnh không?

Ta đã cho ngươi cơ hội rồi, nếu ngươi vô dụng, thì ta cũng không có cách nào.

Vậy thì ngươi cứ chết đi!" Thương Khung Đạo Trưởng, thấy Phương Minh lại nói ra những lời lẽ kịch liệt như vậy, thực sự không thể chịu đựng nổi.

Bây giờ trên người y bắt đầu toát mồ hôi.

Những lời nói đó khiến y như ngồi trên đống lửa, như bị gai đâm vào lưng, giống như kiến bò trên chảo nóng vậy.

Y không thể nhẫn nại thêm một khắc nào nữa, thế là y hét lớn một tiếng: "Cái đồ này, lại dám giáo huấn ta như vậy?

Vậy thì Thiên Đế thì sao?

Chương 670

Thiên Đế đã bị Yêu vương của ta thu thập rồi!

Toàn bộ Thiên giới đều nằm trong lòng bàn tay ta.

Ngươi có thể làm gì?

Bây giờ ta sẽ phát huy bản diện mục của mình, phóng thích công lực vốn có của ta.

Vậy thì ngươi hãy xem thử, ta thân là đệ nhất cao thủ trong Yêu tộc, những công pháp Yêu tộc và công pháp Tiên giới của ta mạnh mẽ đến mức khiến ngươi phải trợn mắt há mồm, cứ chờ đó mà xem!" Dứt lời, Thương Khung Đạo Trưởng trong nháy mắt xoay người, sau đó thiên khí xung quanh cũng cùng xoay chuyển.

Rồi quanh người y phát ra ánh sáng màu lam tím.

Phần dưới của ánh sáng lam tím đó lại là ánh sáng màu vàng kim.

Loại vầng sáng này rõ ràng là của người Tiên giới, nhưng kẻ Yêu giới này hiển nhiên đã nắm giữ một số công pháp của người Tiên giới, cho nên bây giờ khi thi triển sẽ có một số ánh sáng vàng kim tán phát ra.

Phương Minh thấy loại ánh sáng vàng kim đó, cũng không chịu yếu thế, không ngờ y lại dùng tâm khí và yêu khí kết hợp làm một.

Như vậy thì chắc chắn có hiệu quả vô cùng lợi hại.

Cho nên Phương Minh cũng không chịu yếu thế, lấy ra Tiên khí để đối đầu trực diện.

Tiên khí của Phương Minh cũng vô cùng sung túc, cũng vô cùng nồng hậu, lực sát thương cực kỳ lớn.

Cho nên so sánh về điều này, Phương Minh không biết cuối cùng ai có thể thắng, nhưng hiện tại hắn không hề sợ Thương Khung Đạo Trưởng chút nào.

Hai người bây giờ nhất định phải có một người lập tức gục xuống, bởi vì hiện tại Tiên khí đều đã phát huy đến cực hạn.

Bây giờ bất kể ai ra tay, đều sẽ có kết quả.

Bây giờ là một thời khắc vô cùng quan trọng, cho nên mỗi người đều nín thở.

Bất kể là Phương Minh hay Thương Khung Đạo Trưởng, cả hai người đều đã phát huy công pháp của mình đến cực hạn.

Bây giờ lại đang đối đầu Tiên khí.

Nhưng Tiên khí của Phương Minh và y cũng đều vô cùng ngang ngửa.

Cho nên bây giờ cuộc đọ sức vô cùng kịch liệt.

Thương Khung Đạo Trưởng cũng không quan tâm liệu có ảnh hưởng đến vị Yêu giới vương giả kia hay không, cho nên bây giờ hoàn toàn bất chấp tất cả, muốn phân cao thấp với Phương Minh.

Trong lòng hắn quả nhiên không sai.

Vừa nãy y dẫn mình vào, rồi giao đấu cận thân, muốn dùng loại Tiên khí đặc biệt đó, sau đó khống chế Phương Minh.

Nếu như vậy, một khi Phương Minh giao đấu cận thân, thì Thương Khung Đạo Trưởng sẽ lập tức thi triển Tiên khí của Ma giới.

Loại Tiên khí này vô cùng sắc bén, khác với Tiên khí của Tiên giới.

Tiên khí Tiên giới thường lấy phòng ngự làm chủ, nhưng Ma giới thì khác, loại khí tức đó mang theo những lưỡi khí sắc bén.

Phương Minh bây giờ đã nhìn rõ chiêu trò của y.

May mắn là vừa nãy hắn không chủ động xông lên giao chiến trực diện.

Nếu là cận chiến, có thể hắn sẽ chịu thiệt.

Nhưng bây giờ thì vừa hay có thể thể hiện tài năng của mình.

Thế là hai bên Tiên khí triển khai cuộc đối đầu kịch liệt.

Hai luồng khí đoàn khổng lồ bắt đầu va chạm dữ dội trên không trung, tranh giành từng chút một.

Loại tranh đoạt đó đã chấn vỡ tan tành những bức tường gạch xung quanh thành mảnh vụn.

Sau đó hai người tiếp tục tranh đấu.

Nhưng bây giờ Phương Minh cảm thấy thực lực của Thương Khung Đạo Trưởng hơi có chút hạ thấp.

Thế là hắn quả quyết ra chiêu, nhảy vọt một cái, sau đó trong nháy mắt đã lóe lên bên cạnh Thương Khung Đạo Trưởng.

Rồi một quyền giáng xuống, Thương Khung Đạo Trưởng lập tức phá công.

Thế là y phun ra một ngụm tiên huyết, bay xa hơn năm mươi mét mới dừng lại, nặng nề ngã xuống đất.

Chương 671

Một đòn chí mạng như vậy, Thương Khung Đạo Trưởng thổ huyết, sau đó trút xuống hơi thở cuối cùng.

Phương Minh sốt ruột, muốn xông vào ngay, rồi cùng tên yêu tộc vương giả kia đối chất công khai, nhưng hắn đã mất đi một số tiên khí, cho nên không thể tùy tiện xông vào.

Nếu cứ thế mà tùy tiện xông vào, thì chắc chắn kết quả sẽ bất lợi, bởi vì yêu tộc vương giả kia, hiện giờ không biết đang tu luyện tà ác công pháp gì.

Một khi cứ thế xông vào, rồi vừa hay bị bắt quả tang, trong khi tiên khí của hắn đang bị hao tổn, như vậy so ra sẽ bị thiệt thòi, không thể cứ thế, không chút nắm chắc nào, rồi đi đối kháng với một kẻ như vậy.

Cho nên hiện tại nhất định phải gọi Tôn Hầu Tử tới, khi cần thiết, nhất định phải để tiên khí của Tôn Hầu Tử phân tán ra, như vậy mới có thể tạo thành một sự uy hiếp nhất định đối với đối phương, lúc đó ra tay đối phó cũng có thể nắm chắc hơn một chút.

Rõ ràng, lúc này, Phương Minh vẫn đang cẩn thận cân nhắc một kế sách vẹn toàn, không thể mạo hiểm ra tay.

Mặc dù hắn cũng mạnh, nhưng nhất định phải hành sự cẩn thận.

Nếu một khi mạo hiểm ra tay, có thể sẽ chuốc lấy họa sát thân, lúc đó hối hận cũng không kịp.

Cho nên bây giờ phải bắt đầu cẩn thận, cẩn thận, rồi lại cẩn thận, cố gắng, cố gắng, rồi lại cố gắng.

Tuyệt đối không thể có thêm chút sai sót nào nữa.

Chỉ cần có một chút sai sót, thì có thể sẽ công dã tràng, lúc đó đê ngàn dặm vỡ vì tổ kiến, vậy thì thật sự được không bù mất.

Hắn vội vàng đi tìm Tôn Hầu Tử và mấy người kia, rồi lần lượt đánh thức từng người: "Tất cả tỉnh dậy cho ông đây!

Nhanh lên, nhanh lên, thời gian không chờ đợi ai!

Chúng ta phải xông vào ngay, hình như sắp bắt đầu trận chiến cuối cùng rồi.

Mọi người mau lấy lại tinh thần, chỉnh đốn lại rồi theo ta vào!" Tôn Hầu Tử nói: "Sư phụ khoan đã, con có chuyện muốn hỏi!

Tại sao lại đánh thức con đầu tiên, lại còn sốt sắng muốn biết bước tiếp theo phải làm gì?

Mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay người sao?

Người coi con là công cụ à?

Mục đích của người là gì?

Con bây giờ phải nói ra mấy lời này, bất chấp tình nghĩa năm xưa!

Chính vì nhìn mặt tình nghĩa năm xưa, con cũng sẽ không động thủ với người, con chỉ muốn biết một câu: Người chưa từng coi con là đệ tử thật sự.

Chỉ lợi dụng con để làm việc, nếu đã vậy, thì kinh thư con cũng không cần nhìn, không cần phải đi lấy!" Cả trường diện rơi vào một trận tĩnh lặng, rồi mọi người đều không lên tiếng, bởi vì bây giờ ai nói chuyện cũng đều vô cùng khó xử, hiện giờ rõ ràng Tôn Hầu Tử muốn xé toang mặt nạ với Phương Minh.

Nhưng Phương Minh nhất định phải giải quyết chuyện hiện tại, nếu không sẽ công dã tràng, sẽ rơi vào tay những kẻ yêu tộc kia.

Bây giờ tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra, cho nên hắn

cũng không có cách nào, cũng không có đủ thời gian để giải thích chuyện này cho Tôn Hầu Tử.

Bây giờ mà giải thích, chỉ càng làm cho mọi chuyện thêm rối rắm.

Trư Bát Giới nói: "Hầu ca, bình tĩnh chút đi!

Ta biết có thể sư phụ đang giấu chúng ta vài chuyện, nhưng ta thấy người không có ác ý với chúng ta đâu.

Dù sao thì suốt chặng đường đã trải qua bao nhiêu chuyện, sư phụ cũng luôn vì chúng ta mà lo toan, những điều này ai nấy đều mắt thấy tai nghe.

Lần này chắc cũng không xuất phát từ ác niệm.

Cho nên ta nguyện ý tin tưởng sư phụ.

Có gì thì cứ đợi chúng ta đánh xong trận này, rồi ngồi xuống từ từ nói chuyện.

Bây giờ thật sự không đáng để làm ầm ĩ ở đây!

Trong thời khắc then chốt này, lại làm ra những chuyện như vậy, rõ ràng là đang cho đối thủ thời gian thở dốc và tự nâng cao thực lực.

Chúng ta phải nắm chắc cơ hội, bóp chết nó từ trong trứng nước, chứ hả?" Hiện giờ Phương Minh thực sự rất biết ơn Trư Bát Giới, vì không biết giải thích thế nào, nhưng Trư Bát Giới đã ra tay cứu vãn tình thế, hắn có thể dùng lý do này để thoái thác.

Thế là Phương Minh nói: "Tôn Hầu Tử, Trư Bát Giới, Sa Tăng, ta thề là ta không có ý hại các ngươi!

Ta vẫn luôn vì các ngươi mà lo lắng.

Có chuyện gì thì đợi chúng ta đánh xong trận này.

Ta tự khắc sẽ cho các ngươi một lời giải thích, lúc đó các ngươi

cũng sẽ hiểu ta.

Chương 672

Bây giờ hãy để chúng ta bước vào cánh cửa đó, rồi thu thập tên yêu tộc kia đi.

Đây là lần hành động cuối cùng rồi, được không?" Tôn Hầu Tử nhìn Phương Minh, rồi cũng nhìn Trư Bát Giới, Sa Tăng, rồi đều không nói gì.

Tôn Hầu Tử gật đầu: "Được thôi, vậy con tin sư phụ thêm lần nữa.

Con sẽ chiến đấu hết mình trong trận cuối cùng này, nhưng con mong đến lúc đó người sẽ cho con một lời giải thích hợp lý." Nói xong những lời này, rồi Phương Minh cũng gật đầu, xoay người dẫn mọi người đi về phía chính điện.

Đến cửa ra vào đó, rồi Phương Minh không nói hai lời, trực tiếp tung một cước.

Cánh cửa bị hắn đá bay, phá cửa xông vào, nhưng trước mắt lại không có yêu tộc vương giả, thậm chí một bóng người cũng không có, chỉ có đại đường tĩnh mịch.

Mọi thứ đều lặng lẽ không tiếng động.

Phương Minh cũng không ngờ Tôn Hầu Tử lần đầu tiên lại không nghe lời mình, lại muốn đối chất công khai với mình.

Điều này thật sự khiến Phương Minh kinh ngạc, nhưng Tôn Hầu Tử cũng không tiếp tục truy cứu nữa, điều này thì tốt.

Ít nhất không liên quan đến đại cục, vì hắn đang cố gắng vì Phương Minh, cho nên hiện tại, mấy người đoàn kết một lòng, muốn đánh bại yêu tộc vương giả kia, cửa ải cuối cùng.

Cũng là mục tiêu cuối cùng, sau đó tất cả đều biết sau khi đánh xong cửa ải này, có lẽ sẽ không còn cùng nhau tiếp tục hành trình, cũng sẽ không còn tiếp tục, rồi đoàn kết mà chiến đấu nữa.

Có lẽ đây là lần cuối cùng kề vai chiến đấu, cho nên Phương Minh cũng vậy, Tôn Hầu Tử cũng vậy, Trư Bát Giới, Sa Tăng cũng đều ôm quyết tâm cuối cùng tham gia trận chiến này, cho nên muốn vẽ một dấu chấm tròn mãn nguyện cho tình nghĩa này.

Thế là lúc đó, hắn xông vào địa điểm cuối cùng, nhưng bên trong lại không có một ai, lúc đó hắn lại mơ hồ, không biết phải làm gì?

Nhưng lúc đó, hắn lại cảm thấy một trận lo lắng không rõ nguyên nhân.

Cứ như thời gian đã quay ngược chín lần, quay ngược về lúc vừa mới quen biết nhau, cả hai bên đều có những điều không thể nói, đều không thích ứng với tính khí của đối phương, nhưng cũng không biết cảm giác này từ đâu ra.

Lúc đó, Phương Minh, Tôn Hầu Tử, Trư Bát Giới và Sa Tăng mấy người khi vừa đặt chân vào nơi đó, cảm thấy một trận choáng váng, ngay sau đó mấy người tiếp tục đi về phía trước, nhưng ánh nến lại đột nhiên tắt ngúm.

Rồi xung quanh trở nên tối đen như mực, ai cũng không nhìn thấy ai?

Lúc đó Phương Minh nói: "Mọi người đều đi sát theo ta, tuyệt đối đừng trúng bẫy, ta nghi ngờ bên trong có một số tà ác công pháp, đang khống chế, cho nên mọi người có thể sẽ trúng tâm ma, nhất định phải cẩn thận đó!" Kết quả lời còn chưa nói xong, lại không nghe thấy bất kỳ tiếng vọng nào, chỉ có giọng nói của Phương Minh đang vang vọng, giọng nói cũng không nghe thấy nữa.

Tôn Hầu Tử, Trư Bát Giới và Sa Tăng cũng không hồi âm.

Thế là Phương Minh lớn tiếng gọi tên, nhưng cũng không có ai hồi đáp, lúc đó Phương Minh biết.

Chắc chắn đã bị đưa vào huyễn cảnh rồi, Phương Minh cũng không nhìn thấy mình đang ở đâu?

Đi trong bóng tối, như đi trong một nơi trống trải vậy, đi đâu?

Đi mãi, đi đâu cũng không có bóng dáng của bất kỳ ai, thế là hắn bắt đầu tìm kiếm cách khác để đột phá khỏi nơi này.

Hắn đã hiểu, thế là hai tay chắp lại, niệm khẩu quyết Càn Khôn công pháp.

Càn Khôn công pháp không chỉ có tiên thuật cao cường hòa tiên khí với huyết nhục của mình làm một, mà còn có thể nâng linh lực trong linh hồn của mình lên một cảnh giới.

Vào lúc này, bất kể là thứ gì?

Đều không cách nào ngăn cản linh hồn mình thăng hoa, có thể cảm nhận mọi thứ xung quanh.

Rồi khi Càn Khôn công pháp được kích hoạt, hiện giờ bóng tối xung quanh cũng từ từ tiêu tán, lộ ra ánh sáng.

Rồi lúc đó lại nhìn thấy trên vương vị chính điện kia rõ ràng đang ngồi một người.

Trên mặt người đó che khăn che mặt, thân mặc trường bào màu đen, căn bản không biết rốt cuộc là ai?

Phương Minh trong lòng đoán đại khái đó là yêu tộc vương giả.

Thế là hắn nói: "Nếu ta không đoán sai, ngươi là yêu tộc vương giả đúng không?

Ở đây, mọi chuyện đều có mục đích.

Ta muốn biết, ngươi sẽ không chỉ đơn thuần vì sự phục hưng của yêu tộc mà hành động đâu nhỉ?

Đã muốn xưng vương xưng bá, thì chắc chắn sẽ không dễ dàng từ bỏ cuộc sống hạnh phúc mà mạo hiểm khiêu chiến Thiên giới.

Nhất định là có âm mưu gì đó đúng không?" Người che mặt đó nói: "Quả nhiên không phải người thường, lại có thể thoát khỏi huyễn cảnh của ta, và còn đoán trúng ý đồ của ta.

Ngươi quả thực là đối thủ có sức uy hiếp lớn nhất mà ta từng gặp.

Ngươi thông minh, biết ta ở đây không chỉ đơn thuần vì ham phú quý vinh hoa của Thiên Đình.

Chương 673

Ta ở hạ giới cũng có thể hưởng phú quý vinh hoa, nhưng mục đích ta lên Thiên giới chỉ có một: Là tìm kiếm đối thủ của ta!" Phương Minh nói: "Ngươi thật sự thú vị đó!

Nếu muốn tìm cao thủ khiêu chiến, thì cứ việc trực tiếp hẹn chiến với Thiên Đế hoặc hẹn chiến với ta, ta sẽ không đứng nhìn đâu.

Cho nên ngươi nên dùng một số phương thức ôn hòa hơn, không thể cứ như vậy mà gây ra cảnh sinh linh đồ thán, khiến nhiều người vô tội phải chết!" Người che mặt đó lại nói: "Thiên Đế sẽ không cùng ta có một trận giao đấu chân chính đâu.

Chuyện này chắc chắn sẽ chịu sự chú ý của ngoại giới, ta không thể để lộ thực lực của ta ra ngoại giới khi ta chưa nắm chắc được tình hình.

Còn ngươi, một người thần long thấy đầu không thấy đuôi, căn bản không biết ngươi ở đâu.

Hơn nữa tính mạng của người khác thì liên quan gì đến ta, ta sẽ không vì tính mạng của người khác mà từ bỏ mục đích của ta!" Phương Minh đã hiểu, rồi nói: "Quả nhiên là một kẻ vô cùng ích kỷ!" Lúc đó, mọi thứ đều có vẻ rõ ràng, tất cả mọi chuyện đều bày ra trên mặt.

Phương Minh gần như không cần nghĩ, cũng biết hiện tại đã đến mức không đánh một trận là không xong rồi.

Hắn cũng biết yêu tộc vương giả kia không phải dễ chọc, hiện tại đang sở hữu tiên khí vô cùng mạnh mẽ.

Vừa nãy hắn cũng không có bất kỳ hao tổn nào, không chừng vừa

nãy hắn cũng đang tu luyện một môn tà ác công pháp, cho nên bây giờ thì không có lợi cho Phương Minh.

Nhưng hắn cũng không có cách nào, đã đến nơi này rồi, thì phải dốc toàn lực, không thể để công sức trước đó đều uổng phí, nên cố gắng thử một lần, thắng thua thế nào, lúc đó rồi tính.

Dù là Phương Minh hay yêu tộc vương giả kia, giữa họ chắc chắn cũng sẽ có một trận đại chiến.

Nhưng thực lực của Phương Minh bây giờ chắc chắn có phần hao tổn, nhưng hắn cũng sẽ không vì thế mà cảm thấy chút tiếc nuối nào, bởi vì bản thân Phương Minh đã trải qua hàng trăm trận chiến lớn nhỏ, trận chiến này căn bản không đáng kể.

Hắn có đủ kinh nghiệm lớn, cho nên trong trận chiến này, muốn dựa vào kinh nghiệm để giành chiến thắng, không phải là một chuyện dễ dàng, nhưng cũng tuyệt đối không phải không thể.

Phàm là có một chút cơ hội, Phương Minh cũng nên thử.

Hắn đi đến tận bây giờ cũng không dễ dàng gì, bây giờ nhất định phải dốc toàn lực, rồi tranh thủ, mới không để lại hối tiếc.

Cũng không uổng chuyến đi này, kết quả tốt nhất là có thể đánh bại yêu tộc vương giả này, rồi cứu Thiên Đế ra, rồi để Thiên Đế tiếp tục hoàn thành kế hoạch của Phương Minh.

Hiện giờ, trên con đường tiến về phía trước có một tảng đá cản đường lớn như vậy.

Tôn Hầu Tử bây giờ cũng đang hôn mê bất tỉnh, hiện giờ hắn cũng chỉ có thể dựa vào sức lực của một mình mình để chống lại đối phương.

Phương Minh tuy cảm thấy áp lực, nhưng cũng phải cố gắng.

Trong mấy chục năm qua, Phương Minh chinh chiến khắp bốn phương, tung hoành giang hồ, chưa từng thất thủ, cũng chưa từng bị ai đánh bại.

Hắn hiểu rõ thực lực của mình, đồng thời cũng đã tích lũy kinh nghiệm của mình qua từng trận chiến.

Cho nên lần này nếu có thể phát huy hết những kinh nghiệm đó, tin rằng cũng không khó, ít nhất có thể đánh hòa với đối phương.

Còn kết quả cuối cùng thì phải trông vào ý trời.

Nhưng hiện tại hắn chưa giao thủ với đối phương, cho nên mọi hiện trạng đều không rõ ràng, chỉ dựa vào phản ứng của tiên khí mà nhìn, Phương Minh cũng cảm thấy tiên khí của mình có uy hiếp nhất định đối với đối phương.

Nhưng một mặt khác, Phương Minh lại cảm thấy một chút khí tức đáng ngờ khác, nhưng không dám khẳng định, bởi vì một mặt tiên khí, khiến hắn cảm thấy hơi không thoải mái, như một loại khí tức đang bành trướng, liên tục thay đổi, cho nên không ổn định.

Loại khí tức này cũng khiến Phương Minh có một cảm giác rằng, khí tức hiện tại của đối phương không ổn định, công pháp của đối phương cũng chưa luyện thành thục, cho nên là một sản phẩm nửa vời.

Bây giờ nếu là công pháp thì có lẽ sẽ thắng nhiều hơn một chút.

Thế là Phương Minh hỏi, nói: "Nghe ta nói này, ta không quản ngươi có mục đích gì, bây giờ ở đây ta đều muốn đánh bại ngươi, rõ chưa?" Yêu vương cười cười, rồi nói: "Thật lòng mà nói, chúng ta có thể tạm gác chuyện này sang một bên không?

Rồi bàn chuyện khác một chút, ta không muốn vừa gặp đã động thủ đâu.

Điều đó không hợp với tính cách của ta, ta là người ôn hòa, không thích sát lục.

Nhưng mọi chuyện phải truy về cái buổi chiều ba trăm năm trước đó.

Có thể đó chỉ là một buổi chiều bình thường, nhưng nó thực sự đã thay đổi cả cuộc đời ta.

Lúc đó ta cũng sẽ cảm thấy có một khoảnh khắc quan trọng đến thế, quan trọng đến mức có thể thay đổi toàn bộ cuộc đời ngươi.

Khoảnh khắc đó vào buổi chiều hôm ấy, ta thường xuyên hồi tưởng lại ánh nắng chiều hôm đó, nó thật ấm áp.

Cho ta thêm năm trăm năm nữa, ta cũng vẫn có thể hồi ức rõ ràng mọi chuyện vào buổi chiều hôm ấy, một nơi bình thường như vậy.

Nhưng hôm đó đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vốn dĩ ta theo quy định của tộc nhân, rồi đi ra bờ sông gánh nước, nhưng ta cứ mải mê chạy lung tung.

Lúc đó ta còn trẻ tuổi khí thịnh, huyết khí phương cương.

Cũng không biết mình có năng lực lớn đến đâu.

Chương 674

Chỉ muốn trốn khỏi tộc nhân và đi đến một nơi chỉ có mình ta.

Thế là, ta đã đi vào một hang động kỳ lạ, cái hang động đó tối đen, bên trong toát ra một loại khí tức vô cùng quỷ mị, ta không chịu nổi sự dụ hoặc, rồi từ từ bước vào, sau đó..." "Đánh bao lâu nữa?" Phương Minh sốt ruột cắt ngang, rồi không cho đối phương cơ hội nói tiếp.

Bởi vì Phương Minh biết, những lời hắn nói ra bây giờ có thể là thật, cũng có thể là giả.

Những lời đó có lẽ chỉ để kéo dài thời gian mà thôi, vì khí tức của hắn hiện giờ đang không ổn định.

Nếu thông qua những lời này để khiến khí tức trở nên ổn định, công pháp ngưng luyện hoàn tất, thì chắc chắn sẽ là một rắc rối lớn.

Tiếp đó Phương Minh lại nói: "Đừng hòng cố gắng tranh thủ thời gian nữa!

Bây giờ bắt đầu chiến đấu nghiêm túc đi.

Ta xem thử trong tình huống hiện tại, chúng ta có thể so sánh như thế nào, hai thực lực va chạm sẽ tạo ra tia lửa ra sao.

Ngươi không muốn xem thử sự chênh lệch giữa chúng ta sao?

Ta thật sự mong chờ kết quả cuối cùng đó!" Yêu giới vương giả nhìn Phương Minh, cười nói: "Thật ra mà nói, ta có cảm tình không tệ với ngươi, sự nhạy bén và cảm giác bén nhạy của ngươi khiến ta phấn khích, cứ như là đã tìm thấy một đối thủ vậy, nhưng ta không muốn cứ thế xông lên, đánh sống chết với ngươi.

Đôi khi ngươi không thấy quá trình quan trọng hơn kết quả sao?

Không lẽ không có một quá trình kịch tính hơn sao?

Nếu ngươi muốn, ta muốn ngươi nghiêm túc nghe hết lời ta nói, đó cũng là sự tôn trọng đối với ta, nghe hết mọi chuyện của ta.

Sau đó chúng ta sẽ có một trận giao đấu chân chính, lúc đó tất cả kết quả hay quá trình, ta tin rằng đều sẽ vô cùng phấn khích.

Ngươi như vậy là sợ ta sao?

Nên ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không cho ta.

Thật sự là, ta rất muốn cho ngươi biết bí mật này, bởi vì ta không phải là một người có thể giấu bí mật, trước đây ở yêu tộc, vì có một số chuyện không tiện nói, nên ta đã luôn nhịn đến tận bây giờ.

Giờ ta ở vị trí này, cũng nhờ vào chuyện xảy ra vào buổi chiều hôm đó.

Ta kể cho ngươi nghe, coi như là một đối thủ, cũng có thể coi là một tri kỷ đi.

Đối với ta, ngươi có thể nói là đối thủ mạnh nhất mà ta từng gặp, ta muốn so tài với ngươi, tâm tình này ta cũng có thể hiểu, giống như ngươi, thậm chí còn muốn so tài với ngươi hơn.

Nhưng bây giờ không phải lúc, ta muốn ngươi cho ta thêm vài phút nữa, ừm, có thể để ta kể xong câu chuyện này, để ta trút bỏ những cảm xúc vốn có trong lòng, như vậy, lúc đó nếu ta thua, ta cũng thua tâm phục khẩu phục, không chút oán hận nào mà có thể chết.

Nếu ta không nói ra, bây giờ ta toàn thân khó chịu, lúc đó cũng sẽ không phát huy tốt được.

Cho ta một cơ hội, rồi để ta với thân phận một cường giả chân chính có một trận giao đấu công bằng, ngươi thấy thế nào?" Phương Minh lạnh lùng cười một tiếng: "Thiệt chứ ngươi nghĩ ông đây sợ à?

Nói lắm thế, không phải muốn tranh thủ thêm thời gian sao?

Muốn thời gian thì được thôi, ta sẽ cho mọi người thấy sự công bằng, ta cũng sẽ trong một thời gian ngắn khôi phục nguyên khí.

Cho nên ngươi cũng phải tôn trọng ta, sau này chúng ta sẽ có một trận quyết đấu công bằng hơn, nhưng ta mong đến lúc đó chúng ta sẽ có một trận giao đấu chân chính giữa những người đàn ông.

Đừng có chơi mấy trò tiểu xảo, bỉ ổi, hèn hạ đó.

Nếu là như vậy, không những không quang minh chính đại, mà lương tâm cũng không thanh thản đâu nhỉ?" Lúc đó yêu giới vương giả đột nhiên ha ha đại tiếu: "Ha ha ha, ngươi cũng có ý tứ đó chứ!

Hai chúng ta chưa giao thủ, vậy mà đã có sự tự tin mạnh mẽ như vậy.

Được thôi, lúc đó chúng ta sẽ giao đấu chân chính, xem thử ai là người cười cuối cùng.

Bây giờ hãy để ta kể cho ngươi nghe câu chuyện đó, câu chuyện này cũng bao hàm mục đích chuyển đi của ta." Phương Minh giả vờ không quan tâm, nhưng thực ra trong lòng cũng rất quan tâm đến câu chuyện này, vì hắn thực sự không biết tại sao.

Vốn dĩ nước sông không phạm nước giếng, mọi người thật sự không cần phải có một trận đấu sống chết.

Như vậy không những sinh linh đồ thán, mà còn là một sự mạo hiểm rất lớn đối với tộc nhân bên cạnh ngươi.

Nếu trận chiến này không thắng, thì số lượng tộc nhân chắc chắn sẽ giảm sút nghiêm trọng.

Rồi cứ thế này, có lẽ sẽ mãi mãi không thể ngóc đầu lên được.

Nhưng bây giờ lại chọn thời điểm này để tấn công Thiên Đình,

chắc chắn là vì cuộc đại chiến Phật Đạo trước đó.

Rồi cho rằng Đạo gia đại thế đã qua, mất đi binh lực, cũng mất đi tinh lực của mình, nên thừa cơ mà vào, muốn đánh úp, chui vào một kẽ hở.

Nhưng nếu đã như vậy, thì chắc chắn phải có mười phần nắm chắc, nên muốn biết rốt cuộc mục đích của yêu tộc vương giả là gì?

Chương 675

Chẳng lẽ có ẩn tình gì khác lạ?

Yêu tộc vương giả, thấy Phương Minh không lên tiếng, rồi tự mình nói: "Buổi chiều hôm đó ta vào hang động kia rồi cứ đi mãi, ta cũng không biết mình đã đi bao lâu, mãi không thấy tận cùng, xung quanh một không khí u ám.

Nhưng lúc đó, một ngọn lửa xanh rực cháy trước mặt ta, trên khoảng đất trống trước mặt ta, lập tức toàn bộ hang động biến thành một biển lửa xanh, mọi thứ bên trong đều được ngọn lửa xanh đó chiếu sáng rực rỡ.

Đều rất rõ ràng, ta nhìn bên trong tuy trống rỗng, nhưng lại vô cùng sạch sẽ, ngọn lửa đó cũng không thật, cũng không biết nó cháy trên đâu, cũng không biết nhiên liệu của nó là gì?

Cứ thế, cháy một cách kỳ lạ, ta cũng kỳ lạ mà nhìn mọi thứ xung quanh, mọi thứ đều mới lạ, những vách đá nhẵn nhụi, nhưng bên trên đều vẽ một số bức tranh.

Những bức tranh đó vẽ cảnh tổ tiên yêu tộc chúng ta, khi bị tổ tiên Thiên tộc đánh bại." Phương Minh hỏi: "Chuyện này xảy ra bao nhiêu năm rồi, nó liên quan gì đến ngươi, và mục đích của ngươi là gì?" Yêu tộc tộc trưởng nói: "Khôi phục yêu tộc ta, là một trong những mục đích của ta.

Có một điểm, trong Thiên Cung, cất giấu một bí mật trọng đại.

Ngươi không biết, đó cũng là mục đích khiến ta hạ quyết tâm cho chuyến đi này." Phương Minh chau mày, rồi vội vàng hỏi: "Bí mật gì?

Ta ở đây bao nhiêu năm, lại không hề biết có bí mật.

Chẳng lẽ bên trong cất giấu bí mật công pháp?

Hoặc bí kíp?

Rồi để ngươi đi học trộm sao?" Yêu tộc vương giả trước tiên ngẩn ra, ngay sau đó lại cười, rồi nói: "Quả nhiên là người cơ trí, đoán trúng ngay, tuyệt đối không phải người thường, ta càng ngày càng mong chờ cuộc chiến sau này với ngươi.

Quả thật những bức tranh trong hang động đó, là để khích lệ tộc nhân ta đi đoạt lại địa bàn của ta, bởi vì ta thấy tổ tiên yêu tộc, thật ra không có sự khác biệt với tổ tiên Thiên tộc, thậm chí có thể nói là huynh đệ ruột thịt.

Nhưng vì một số vấn đề lợi ích, hai bên đã xảy ra một số xung đột, rồi hai tộc bắt đầu giao tranh, rồi người thắng cuộc đương nhiên là tổ tiên Thiên giới.

Rồi họ có thể hưởng thụ tài nguyên của Thiên giới, còn những kẻ thất bại như ta thì lưu lạc xuống dưới, trở thành những yêu tộc.

Suốt ngày không thấy ánh mặt trời, sống những ngày khổ sở trong những hầm lạnh lẽo, mỗi ngày chiến đấu với một bộ lạc, một bộ lạc vô cùng vất vả, ngươi có hiểu cảm giác đó không?

Nhưng bây giờ ta cuối cùng cũng đã tìm thấy niềm tin, ta muốn đoạt lại địa bàn của ta, nên đừng trách ta, một nguyên nhân khác, thật ra ta có một chút tư tâm, đó là khi vẽ những lịch sử trước đó, có một số bí mật công pháp cổ xưa lưu truyền.

Loại công pháp này vô cùng thần bí, ta cũng chỉ có thể học được một chiêu nửa thức trong đó, nhưng dù chỉ một chiêu, làm việc cũng đã đủ, ta có thể hoành hành xưng bá trên giang hồ, ai cũng không dám động đến ta?" Phương Minh nói: "Thì ra là một số công pháp thượng cổ lợi hại, trách không được bây giờ lại sốt sắng muốn lên Thiên

Cung đến vậy.

Ta đoán những công pháp đó, chỉ khi kết hợp với một số công pháp của Thiên Cung, mới có thể phát huy hiệu quả chân chính đúng không!" Yêu giới yêu vương nói: "Không sai, quả thật là như vậy, ban đầu ta dựa vào một chiêu công pháp của ta, rồi thuận lợi trở thành yêu giới vương giả, sau đó ta dẫn dắt tộc nhân yêu giới ta, bắt đầu nỗ lực học tập những tiên thuật đó.

Cũng như có thể lập tức hòa nhập vào một thể, trở nên mạnh mẽ đến vậy, ta trở nên mạnh mẽ tự nhiên muốn đoạt lại những thứ ta đã mất.

Ta làm như vậy không phải để chứng minh ta oai phong đến mức nào, ta muốn chứng minh những thứ ta đã mất nhất định có thể lấy lại được." Phương Minh nhìn gương mặt đắc ý, vênh váo, và coi là lẽ đương nhiên của đối phương, lập tức cảm thấy một trận buồn nôn, rồi nói: "Mau tỉnh lại đi, đừng có ở đây tự tô vẽ mình cao thượng, như một thánh nhân yêu tộc vậy.

Hoàn toàn là xằng bậy!

Ngươi không có những đức tính đó.

Bây giờ ngươi nói vì yêu tộc, muốn vì yêu tộc mà dương danh lập vạn.

Nhưng thực ra, ngươi lại vì học tập một số bí mật công pháp, vừa nãy lại vì muốn nghỉ ngơi, điều chỉnh tiên khí, mà nói một đống lời như vậy, để tranh thủ thời gian cho bản thân.

Ngươi nghĩ loại tiểu xảo đó có thể thành đại sự sao?

Đầu tiên, ngươi không phải là một người lãnh đạo tốt, không nên dẫn dắt tộc nhân của mình luyện tập những loại yêu pháp tà ác kết hợp với tiên pháp đó.

Ngươi có biết làm như vậy không chừng sẽ ảnh hưởng đến tính mạng của bách tính yêu tộc không, nhưng ngươi không hề để tâm đến những điều đó.

Sau khi lên đến đây, ngươi chỉ liên tục lén lút học tập công pháp, vậy thì liên quan gì đến sự phục hưng của yêu tộc và sự phát triển của nó?

Thậm chí còn không quan tâm đến tộc nhân yêu tộc của ngươi, Hộ pháp Đấu Phủ hôm đó đã chết, ngươi có biết không?

Bây giờ ngươi lại nói về chuyện phục hưng yêu tộc sao?

Không thấy nực cười lắm sao?" Một tràng lời lẽ xối xả trút xuống, yêu tộc tộc trưởng quả thật cũng không thể nghe tiếp được nữa, vì những lời đó thực sự đã đánh trúng yếu huyệt.

Một tộc trưởng thực ra trong lòng cũng không hề lương thiện đến thế.

Cũng không có xuất phát điểm là vì muốn tổ chức một sự kiện nào đó, tất cả đều vì bản thân, chỉ khi thực lực của mình phát triển, thì đó mới là thứ mà hắn thực sự muốn.

Còn sự sống còn của yêu tộc, về cơ bản không liên quan đến hắn.

Điều này Phương Minh đều đã nhìn ra.

Cho nên nhìn đối phương cứ khoe mẽ, tô vẽ cho bản thân, không tránh khỏi việc phải vạch trần cái mặt nạ đáng khinh đó.

Phương Minh lại nói: "Hết mấy lời xàm xí của ngươi rồi chứ?

Chương 676

Hết lời rồi thì ta cũng không quan tâm mấy chuyện đó nữa, vậy thì đấu với ta một trận là xong chuyện, ta cũng không nói lằng nhằng với ngươi nữa.

Ngươi có hay không, mục đích của ngươi là gì?

Ta cũng đều biết rồi, không phải là vì muốn học điểm công pháp sao?

Hiện tại chắc ngươi cũng đã học xong rồi.

Ta không thể để ngươi cứ thế mà đi ra ngoài được, vậy thì, trận chiến của chúng ta có thể bắt đầu rồi đó." Những lời vừa nãy rõ ràng đã chọc giận yêu tộc vương giả, rồi hắn cười nói: "Được, ta cũng đã hồi phục gần như xong rồi, vậy thì chúng ta có một trận giao đấu chân chính đi, lúc đó xem thử ai là người đứng cuối cùng?" Thế là hắn lập tức ra quyền, rồi trong không khí va chạm với mấy hình bóng người, cứ như những chiếc lông vũ trong không khí vậy, nhẹ nhàng và vô cùng nhanh chóng, căn bản không thể truy tìm ai?

Nếu có một người phàm đang đứng xem ở bên cạnh, nhất định sẽ không thể nhìn thấy bóng dáng của họ, chỉ có thể nhìn thấy vết nứt trên tường gạch, ghế ngồi, trên cột trụ.

Hình dáng thay đổi cực nhanh, cực kỳ mãnh liệt, quyền cước công phu giữa hai người phát huy đến cực hạn.

Phương Minh lợi dụng Càn Khôn công pháp, hòa tiên khí với linh lực và linh nhục của mình làm một thể.

Lúc đó kiên cố không thể phá hủy, có thể lập tức phát huy ra lực tấn công mạnh mẽ, cũng có thể nâng cao năng lực phòng ngự, rồi có

thể điều động tiên khí trong cơ thể, khiến nó dùng mãi không hết, lấy mãi không cạn.

Nhưng một mặt khác, yêu tộc vương giả kia vừa mới học được một số công phu tà ác của mình.

Rồi bắt đầu khoe khoang.

Thế là hắn lập tức phát huy, không biết học được tốc độ đó từ đâu, trước tiên ở phía trước, muốn đánh Phương Minh, nhưng Phương Minh lập tức đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh kích.

Nhưng đối phương lại cúi thấp xuống, cúi xuống một cái, rồi dùng một phương thức ra quyền nhanh chóng đánh trúng bụng dưới của Phương Minh.

Phương Minh ngược lại không ngờ tới, thế là Phương Minh lộn mấy vòng, rồi lùi mấy bước, chưa kịp đứng vững thân hình.

Hắn không ngờ đối phương lại ra chiêu đê tiện như vậy, đúng là vô sỉ!

Nhưng cũng chẳng có cách nào, ai biết trong một cuộc thi đấu lại ra sao chứ?

Trong chiến đấu, không có bỉ ổi hay không bỉ ổi, chỉ có người thắng và kẻ thua.

Điều này Phương Minh đều biết, đã trải qua bao nhiêu trận chiến, đánh lên đánh xuống.

Vì đã có kinh nghiệm, vừa nãy đã biết đường quyền của đối phương, có lẽ đợt tấn công tiếp theo sẽ dùng hình thái như vậy, nên Phương Minh bắt đầu phòng bị.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, yêu tộc vương giả đó, rồi nhanh chóng lại muốn đá vào hạ bàn của Phương Minh, nhưng Phương

Minh thân mình lùi lại phía sau, rồi lại vội vàng lật người, rồi lật người tung một cú đá.

Nhưng Phương Minh đã sớm dự liệu, thế là hai nắm đấm của hắn lật lên, rồi đánh ra một hình chữ thập trên đỉnh đầu đối phương.

Lúc đó vừa hay đỡ lấy cú đá của yêu tộc vương giả đá xuống.

Rồi Phương Minh lại lập tức xông lên, hất chân yêu tộc vương giả ra, rồi một quyền đánh trúng ngực hắn.

Yêu tộc vương giả đó lập tức cũng lùi lại mấy bước.

Cứ thế qua lại, lại đánh thêm mấy hiệp, hai người không phân thắng bại, ngươi đánh ta một quyền, ta đánh ngươi một chưởng, khó phân khó gỡ, bất phân cao thấp.

Nhưng mọi thứ xung quanh đều bị chấn vỡ nát, không có một vật thể nào còn nguyên vẹn.

Toàn bộ tửu điếm xung quanh cứ như không thể chứa đựng được trận chiến giữa hai người, thế là hai người đánh mãi đánh mãi, rồi xông ra khỏi mái nhà.

Hai người đánh nhau vậy mà lại đánh lên không trung Thiên giới, ở trên không trung Thiên giới tiếp tục giao đấu quyền cước công phu bất phân cao thấp, nhưng cả hai đều không muốn bỏ cuộc, đều muốn so tài sống chết bằng quyền cước công phu.

Dù sao thì cả hai đều chưa thật sự phát huy ưu thế của mình, một khi phát huy ưu thế tiên khí, chứng tỏ toàn bộ giác quan không bằng người khác, cho nên cả hai đều nín một hơi, chưa bùng phát ra.

Phương Minh càng hiểu điều này, cho nên cũng liên tục cùng yêu tộc vương giả kia tiến hành so tài quyền cước.

Nhưng hắn cũng biết yêu tộc vương giả kia, quyền cước công phu

của hắn không tốt như của Phương Minh, bởi vì Phương Minh thân kinh bách chiến, cho nên trên giang hồ đã luyện được công pháp vô cùng ổn định lại độc đáo.

Cứ thế này thì không ai có thể thắng hắn một chiêu nửa thức về quyền cước.

Nhưng yêu tộc vương giả này rõ ràng chưa trải qua tôi luyện, chỉ là một số công pháp khá phổ thông, cho nên không thể chiến thắng Phương Minh bằng quyền cước công phu.

Chẳng mấy chốc, yêu tộc vương giả đó cũng nhận ra điều này, bởi vì bây giờ thể lực của hắn hơi không chịu nổi, cứ như sắp cạn kiệt, nhưng Phương Minh bên đó lại còn dư dả, cho nên hiện tại nhất định phải thay đổi phương thức tấn công.

Thế là, yêu tộc vương giả đó thực sự không thể chịu đựng được nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn sẽ công dã tràng.

Những công pháp thượng cổ trước đó đã luyện, cũng không dùng được.

Cho nên hiện tại hắn vội vàng điều chỉnh thân hình của mình, rồi hai tay chắp lại giữ vững tâm thần, nửa thân trên của hắn phát ra ánh sáng màu vàng kim.

Rồi nửa thân dưới của hắn lại phát ra ánh sáng màu lam tím, hai loại ánh sáng phân ra rồi hợp lại làm một, hòa thành một loại ánh sáng trắng xanh.

Chương 677

Loại ánh sáng này chói mắt vô cùng, cứ như mặt trời trên trời vậy, nhưng Phương Minh biết rõ đối phương sắp phát động công kích tiên khí rồi.

Thế là Phương Minh nói: "Quả nhiên ngươi muốn cùng ta có một trận giao đấu chân chính.

Được thôi, để ta xem công pháp thượng cổ của ngươi là cái thứ gì?

Ta ngược lại muốn lãnh giáo, xem thử ngươi học được những gì, có phải là đồ bỏ đi không?

Đừng đến lúc đó lại làm mất mặt tộc nhân yêu tộc.

Hãy cho ta xem chiêu đi!" Yêu tộc vương giả nói: "Đừng trách ta không nhắc nhở, công pháp thượng cổ và tất cả những công pháp chúng ta luyện bây giờ đều không giống nhau.

Nó có năng lực phi lý hơn, có thực lực khó hiểu hơn.

Bây giờ ta sẽ cho ngươi thấy, để ngươi biết công pháp thượng cổ có sức mạnh lớn đến mức nào.

Ban đầu khi ta vừa nhìn thấy công pháp này, luyện tập suýt nữa đã lấy mạng ta, nhưng nhờ ý chí kiên cường của ta, cuối cùng ta đã vượt qua mọi khó khăn.

Cuối cùng đã luyện thành một chiêu nửa thức, nhưng một chiêu nửa thức đó cũng đủ để lấy mạng ngươi.

Cho nên ta thấy ngươi cũng ngoan ngoãn chấp nhận số phận đi, bây giờ ngươi vĩnh viễn không thể đánh bại ta được đâu, thực lực của ta bây giờ còn xa mới chỉ là cái tên tiểu tốt mà ngươi thấy.

Nhưng bây giờ đợi ta sở hữu năng lượng vô cùng mạnh mẽ, cũng có thực lực và quyền lực vô cùng mạnh mẽ.

Ngươi căn bản không phải đối thủ của ta.

Điều này là sự thật, ta khuyên ngươi nên nhận rõ thì hơn.

Được rồi, nói nhảm không nhiều, ta sắp ra tay rồi, ngươi chuẩn bị sẵn sàng đi." Phương Minh nói: "Nói nhảm nửa ngày trời, rốt cuộc có đánh hay không?

Nhanh lên, ta đợi không kịp rồi, ra chiêu đi, để ta kiến thức công pháp thượng cổ.

Ta không tin công pháp thượng cổ có năng lượng như vậy, lại có thể khiến ngươi ngông cuồng đến thế, lại có thể khiến ngươi đánh bại cả Thiên Đế, quả thật khiến ta cũng rất tò mò đó.

Được rồi, nhanh lên ra chiêu đi!" Nhưng chỉ thấy yêu tộc vương giả đó bước về phía trước một bước, rồi đứng yên: "Ta quên nhắc nhở, tất cả công phu này chỉ có người của tộc ta mới có thể luyện, ngươi căn bản không thể nào thực hiện được." Rồi nói: "Được rồi, bây giờ ta ra chiêu đây, đợi bị đánh đi!" Phương Minh cười nhìn yêu tộc vương giả: "Ê ê ê, đừng có đùa với ta được không?

Bước tới một bước là ra chiêu rồi à?

Công pháp thượng cổ hay ho đâu?

Không phải ngươi đang khoác lác đó chứ?

Ta không tin ngươi có thể đánh bại Thiên Đế bằng cách đó.

Cho nên đã ra chiêu rồi, vậy thì đã ra chiêu thức gì rồi, ta muốn xem ngươi đánh ta đây, ta muốn xem ngươi đã ra chiêu thức gì!" Yêu tộc vương giả vẫn đứng yên bất động, nhưng chỉ cười mà vươn tay về phía Phương Minh, làm một động tác khiêu khích, rồi muốn

Phương Minh tiến lên giao đấu.

Phương Minh thấy đối phương muốn mình ra tay trước, rồi nói: "Ta cho ngươi cơ hội ra chiêu trước, ngươi không trân trọng, vậy thì đừng trách ta không cho cơ hội nữa, muốn ta đánh đúng không?

Được thôi, đợi đó đi!

Đừng có mà hối hận đó." Thế là Phương Minh trong tay ngưng kết tiên khí, sử dụng Càn Khôn đạo pháp, hòa tiên khí và linh lực của mình làm một thể, rồi cứ thế, nắm đấm càng thêm mạnh mẽ.

Rồi trực tiếp xông về phía yêu tộc vương giả kia, nhưng khi một quyền đánh xuống, hắn đột nhiên đơ người.

Nguyên nhân là nắm đấm đó căn bản không đánh trúng yêu tộc vương giả kia, nhưng lại thực sự đánh trúng.

Nói thế nào đây?

Đúng vậy, nắm đấm của Phương Minh quả thật hướng về phía vị trí của yêu tộc vương giả kia mà đánh, cũng đích thực đã đánh trúng thân thể hắn, nhưng thân thể hắn cứ như không có thực thể.

Nắm đấm của Phương Minh đã xuyên qua thân thể của yêu tộc vương giả kia, nhưng yêu tộc vương giả đó không hề bị tổn thương một chút nào, điều này khiến Phương Minh khó hiểu.

Nhưng chuyển niệm một cái, Phương Minh đã hiểu ra biểu cảm vừa nãy của đối phương, có cái thủ thế rõ ràng là đang khiêu khích, muốn mình đi đánh, vậy thì hắn cũng ra công pháp, cũng có thể khiến thân thể mình hóa thành hư vô.

Nếu đã như vậy, Phương Minh dùng tiên khí để đánh, vậy mà cũng không đánh trúng thực thể.

Điều này khiến Phương Minh nghĩ, thông thường, biến thân thể

mình thành một số thứ không thể chạm tới, cũng có thể được.

Chỉ là thông thường cách làm như vậy đều dựa vào việc biến thân thể mình thành một số phân tử, cũng như một số hạt phấn hoa, như vậy thì đánh vào, giống như đánh một quyền vào bụi.

Nhưng nếu là như vậy, thì dùng tiên khí.

Rồi nơi có tiên khí, chắc chắn sẽ ngưng tụ một số thứ, cho nên nếu như vậy, nhất định có thể đánh trúng người đó.

Nhưng lần này lại khác, không đánh trúng, dù đã dùng Càn Khôn công pháp.

Chương 678

Trên người đối phương cũng có tiên khí.

Cho nên không có lý do gì lại không đánh trúng, nhưng hiện giờ lại không đánh trúng, đây quả thật là tác dụng của công pháp thượng cổ, cũng là vấn đề mà Phương Minh hiện tại phải đối mặt.

Phương Minh lập tức lộn mấy vòng, rồi lùi lại một khoảng cách năm bước, giữ một khoảng cách an toàn.

Như vậy Phương Minh có thể yên tâm nghiên cứu công pháp đó.

Kết quả yêu tộc vương giả thấy vậy nói: "Sao?

Sợ rồi à?

Lại cách ta xa như vậy, không bị công pháp của ta làm cho kinh hãi sao?

Ngươi cũng không cần phải sợ những công pháp này, ta cũng lần đầu tiên dùng nó thôi.

Nhưng muốn đối phó với người bạn Thiên Đế kia của ngươi, thì dễ dàng hơn nhiều.

Để ta cho ngươi thấy, ta đã dùng một chiêu chế địch, khiến người bạn Thiên Đế kia của ngươi mất đi tri giác ngay lập tức như thế nào." Yêu tộc vương giả nói: "Để ta xem thực lực của hai người các ngươi, có sự chênh lệch như thế nào?

Dù sao bị ta một chiêu chế địch thì không có ý nghĩa gì.

Ta nghĩ ngươi nên cho ta thêm chút bất ngờ, đúng không?

Tốt nhất là cùng ta giao đấu thêm vài hiệp, để ta tìm chút cảm giác mới lạ." Càng nghe Phương Minh càng sốt ruột, tức giận, vì Phương

Minh biết người này bây giờ đã hoàn toàn rơi vào trạng thái kiêu ngạo tự mãn, bây giờ cứ như mắt không coi ai ra gì, nên những lời hắn nói ra vô cùng ngông cuồng.

Vô cùng sỉ nhục người khác.

Phương Minh chưa từng chịu loại sỉ nhục này, càng sốt ruột, càng không phục, hắn anh minh cả đời, vậy mà lại sắp bị một kẻ thất bại, học được một hai chiêu công pháp cao cấp này mà khiêu khích như một tên tiểu tốt vô danh.

Phương Minh càng cảm thấy khó chịu trong lòng, cảm thấy thực sự đã bị hạ thấp rồi, nhất định phải đánh chết hắn, đánh chết thì tốt nhất là đánh nát cái mồm đó trước.

Nhưng lúc này hắn chọn án binh bất động, vì vừa nãy đã kiểm tra thấy đối phương không có thực thể, nhưng nếu khi tấn công, hắn nhất định phải tìm ra thực thể của đối phương, nếu không, đòn tấn công của hắn sẽ không có hiệu quả.

Cho nên khi tấn công vào khoảnh khắc đó, hắn phải lập tức phản công, như vậy, không chừng có thể đánh trúng thân thể của đối phương, nên Phương Minh ôm ý nghĩ đó, mạnh dạn muốn va chạm với đối phương một lần.

Phương Minh chính là muốn nhân cơ hội này, rồi cho đối phương một trận giao phong chính diện, xem thử công pháp của đối phương, ngoài công hiệu như vậy, còn có công hiệu gì khác.

Lúc đó có thể lùi để tiến, tìm kiếm cơ hội ra tay.

Nhìn thấy yêu tộc vương giả kia xông về phía mình, rồi trong nắm đấm của đối phương tràn đầy tiên khí tà ác, cứ như là loại khí tức tà ác hòa yêu khí và tiên khí làm một vậy, rồi xông về phía Phương Minh.

Nhưng Phương Minh cũng không sợ, cứ thế đối đầu cứng rắn, trong người hắn có Càn Khôn công pháp, có thể phát huy lực phòng ngự tốt nhất.

Lúc này, yêu tộc vương giả kia lập tức muốn xông về phía Phương Minh, nhưng đang xông về phía Phương Minh thì Phương Minh rõ ràng thấy tiên khí trên tay đối phương đang ngưng tụ thành một thanh kiếm.

Thanh kiếm này có thể là một thanh kiếm tiên khí, nếu là như vậy, đối với Phương Minh mà nói, nó sắc bén đến mức này, Càn Khôn công pháp cũng không thể so được với một lưỡi kiếm tiên khí sắc bén.

Thế là Phương Minh khi đối phương còn chưa đánh trúng ngực, liền lập tức di chuyển sang chỗ khác.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo Phương Minh, lập tức đơ người.

Trong lòng hắn hiểu rõ, nếu chỉ là quyền cước đơn thuần, thì Càn Khôn công pháp sẽ phân tán những tiên lực và sức mạnh đó ra, như vậy, sát thương thực ra không lớn đến thế.

Nhưng nếu là binh khí nhọn sắc, thì lại khác rồi, nó sẽ tập trung tất cả những thứ sắc bén vào một điểm.

Trên điểm đó chắc chắn sẽ ngưng tụ sức mạnh cực lớn, sức mạnh như vậy, không thể bị phân tán ngay lập tức, cho nên chỉ có thể đâm xuyên một lỗ.

Nếu thực sự bị đâm xuyên một lỗ, thì mọi chuyện sẽ không ổn.

Uy lực mà tiên khí đó mang theo sẽ phát nổ bên trong cơ thể, rồi huyết nhục bên trong cơ thể sẽ bắt đầu thối rữa.

Nếu bị binh khí tiên khí như vậy chém trúng, thì chắc chắn sẽ nguyên khí đại thương.

Lúc đó sẽ vô cùng, vô cùng phiền phức.

Chỉ riêng việc hồi phục chắc chắn phải mất vài tháng, đừng nói đến việc tiếp tục chiến đấu nữa.

Cho nên Phương Minh đã có cảnh giác muốn rời đi, nhưng bây giờ lại phát hiện chân bị đông cứng, cứ như không thể di chuyển được, một chút cũng không thể nhúc nhích.

Thì ra đây là một loại công pháp, có thủ đoạn đê tiện như vậy.

Lại có thể cố định hắn lại, ngay cả trốn cũng không thể trốn.

Nhìn thấy binh khí tiên khí sắp đâm vào cơ thể Phương Minh để đục một lỗ trên người hắn.

Chương 679

Phương Minh lúc này tập trung hết trí tuệ để suy nghĩ tất cả mọi cách, nhưng lại không có cách nào thích hợp.

Cuối cùng khi binh khí sắp đâm vào Phương Minh, Phương Minh cuối cùng cũng lóe lên một ý tưởng hay.

Cách này cố nhiên không tệ, nhưng thương địch một nghìn, tự tổn tám trăm.

Phương Minh chỉ có thể làm như vậy, nếu không, nếu một khi bị đâm trúng, trận chiến này có lẽ gần như không cần đánh nữa, vì sẽ hoàn toàn bại dưới tay đối phương.

Cho nên Phương Minh cũng hiểu, tại sao Thiên Đế lúc đó lại bị một chiêu như vậy đánh bại.

Thì ra là dùng chiêu thức đê tiện như vậy, loại chiêu thức này cũng không thể làm gì được, vì hắn có năng lực cứng rắn hơn để đối phó với loại chiêu thức này, không thể đối đầu cứng rắn, nên phải dùng một số điểm yếu.

Hoặc dùng một số công pháp đặc biệt tương tự để đối phó với cái đặc biệt, mới mẻ đối mới mẻ, như vậy thì dù có thực lực lớn đến đâu, cũng không thể làm gì được.

Một chiêu Phương Minh trước đây cũng đã học được, một chiêu thức khá lạnh lẽo: Trí Hoán Không Gian.

Chiêu thức này có thể nói là một chiêu thức khá lạnh lẽo.

Nó sẽ không phát huy hiệu quả trong những trường hợp nhất định.

Phương Minh cũng trong lúc cấp bách mà nghĩ ra chiêu thức này, hy vọng có thể có tác dụng.

Trí Hoán Không Gian, khi hắn đang tu luyện trong thời kỳ thượng cổ, bí mật học được dị công pháp.

Bởi vì cứ mãi tu luyện tiên khí, sẽ tạo thành một không khí khô khan nhàm chán lớn.

Cho nên lúc đó Phương Minh cảm thấy vô cùng nhàm chán và khô khan, cho nên hắn luôn muốn tìm kiếm một số thứ đặc biệt.

Ngay cả một chút thứ tà môn ngoại đạo, hắn cũng không sợ, muốn tiếp xúc một chút sự vật mới mẻ, có cảm giác hơi kịch tính.

Bởi vì lúc đó hắn là một tên tiểu tử lông bông, đối với tất cả công pháp trên thế giới đều tràn đầy tò mò, muốn đều hiểu một chút, đều học.

Cho nên nhìn thấy những thứ hay ho, lại càng muốn đi tiếp xúc.

Cho nên hắn thường xuyên đi khắp nơi săn lùng, rồi du ngoạn khắp nơi.

Trên một tiên sơn mà hắn tu hành, hắn phát hiện một hang động, trong hang động có một cái hộp nhỏ, trong cái hộp đó đặt một cuốn sách, trên cuốn sách viết bốn chữ: "Kỳ Công Dị Pháp".

Cho nên vừa nhìn thấy cuốn sách này Phương Minh vô cùng kích động, rồi lật xem tất cả những bí kíp bên trong, phát hiện đều vô cùng mới lạ và thú vị.

Phương Minh lúc đó là một tu tiên giả vô cùng nghịch ngợm, vô cùng hoạt bát, cho nên hiện tại đối với cuốn sách này cảm thấy hứng thú vô cùng mạnh mẽ, rồi bắt đầu nỗ lực học được công pháp bên trong.

Công pháp bên trong cũng tương đối thú vị và mới lạ, cho nên học Phương Minh cũng vui vẻ không biết mệt mỏi, đắm chìm trong đó, cảm thấy vô cùng vui sướng.

Năm đó học những thứ này cũng chỉ là vì hứng thú, chứ không phải coi nó là những công pháp cần thiết, rồi đi xông pha giang hồ, chỉ coi như một số sở thích cá nhân mà thôi.

Cho nên hắn căn bản không coi chuyện này là nghiêm túc, thậm chí còn cảm thấy trong những trận chiến cả đời mình cũng sẽ không dùng đến công pháp bên trong, chỉ là vì muốn tìm chút mới lạ mà thôi!

Nhưng trong lúc then chốt, hắn đột nhiên nhớ đến công pháp này.

Do nhiều năm không dùng đến, cũng không biết có phát ra uy lực như lúc đó hay không.

Thế là hắn thầm đọc tâm pháp của mình một lần.

Rồi lập tức muốn phát ra một chiêu trong đó, cũng chính là Trí Hoán Không Gian vừa nãy.

Chiêu này thực ra là hòa tiên khí vào toàn bộ không gian.

Hòa làm một với không khí và tự nhiên xung quanh, như vậy tương đương với một sự vật trong vũ trụ tự nhiên, không chịu sự khống chế của mình, mà chịu sự khống chế của tự nhiên.

Rồi thôi thúc tâm pháp, niệm lực của mình.

Rồi sẽ hoán đổi mình đến bất kỳ đâu, có người đang cố định mình bằng sức mạnh, nhưng mình hòa làm một với mọi thứ xung quanh, rồi tâm của mình sẽ đi theo mọi thứ xung quanh thân thể, sẽ đi theo hướng mà tâm của mình muốn.

Nếu tâm niệm của mình ở nơi nào đó.

Sẽ hoán đổi với một sự vật nào đó ở nơi đó, như vậy sẽ tạo thành sự hoán đổi thời không, cho nên đó cũng là một chiêu thức trong dị công pháp này.

Năm đó khi đấu pháp với Thái Ất Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân

đã dùng Cửu Long Hỏa Thiên Tráo, để chống đỡ công kích của Phương Minh.

Nhưng Phương Minh trực tiếp dùng một chiêu hoán đổi hắn vào bên trong tráo, rồi lực phòng ngự của Thái Ất Chân Nhân lập tức giảm xuống.

Ngay khi binh khí tiên khí sắp đâm vào bụng Phương Minh, Phương Minh nhắm nghiền mắt lại, rồi phát động tâm pháp của mình.

Thế là vào lúc này, yêu tộc vương giả đó lập tức đã xảy ra sự hoán đổi thân thể với Phương Minh.

Chương 680

Thế là yêu tộc vương giả đó lập tức không biết mình đang ở đâu, rồi xuất hiện ở vị trí ban đầu của Phương Minh, rồi trước mặt hắn là một khoảng không khí, không có bất kỳ ai để hắn đi giết, nhưng Phương Minh lại ở phía sau hắn.

Thế là Phương Minh cũng nắm bắt cơ hội, nếu bây giờ nhìn, yêu tộc vương giả đó có thực thể, cho nên bây giờ là cơ hội tốt nhất để tấn công.

Thế là, Phương Minh nắm chặt cơ hội, rồi từ phía sau yêu tộc vương giả đó, trong tay ngưng tụ tiên khí, rồi lập tức bùng nổ tung một quyền xuống.

Yêu tộc vương giả đó lập tức bị đánh, rồi đột nhiên lăn một vòng, trực tiếp lăn ra xa mười mét.

Trong quá trình lăn, hắn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc bị loại thứ gì khống chế.

Lại có thể như vậy, Phương Minh làm sao thoát khỏi sự trói buộc?

Thật sự không thể tin nổi, một loạt dấu hỏi đều tập trung trong đầu hắn, căn bản không hề để ý mình đã lăn xa như vậy.

Hắn lấm lem bụi đất đứng dậy, phủi phủi bụi bẩn trên người, rồi nói với Phương Minh: "Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của ta, một cường giả như ngươi, tốt hơn người bạn Thiên Đế kia của ngươi.

Người kia chỉ có tiên khí, nhưng ngươi thì khác, ngươi có công pháp kỳ dị.

Điều này ta thích, như vậy sẽ khiến trận chiến của chúng ta càng

thêm thú vị, không phải sao?

Bây giờ ta cũng phải nghiêm túc rồi, vừa nãy chỉ là một đòn phủ đầu cho ngươi thôi, nhưng bây giờ ta muốn cho ngươi biết thực lực chân chính của ta, những công pháp chân chính ta học được, còn xa mới chỉ có vậy.

Ta muốn cho ngươi biết sự đáng sợ của công pháp thượng cổ, khiến ngươi run rẩy trước mặt ta, quỳ xuống cầu xin tha mạng, đó là mục đích cuối cùng của ta.

Đợi mà xem, nhất định sẽ như vậy." Phương Minh trong lòng biết, nếu đối phó với đối phương, nhất định không thể dùng những chiêu thức phổ thông bình thường, nhất định phải dùng một số thứ lợi hại, mới có thể chế phục đối phương.

Nếu chỉ dùng những chiêu thức đơn thuần, có thể sẽ bị phản phệ, hoặc bị đối phương chế phục, vì bây giờ hắn biết nếu chỉ đơn thuần so tiên khí, sẽ không thuận lợi như vậy mà đánh bại đối phương.

Bởi vì nếu so tiên khí, thì thân thể của đối phương cũng nhất định sẽ không quá tệ.

Do đã luyện tập một số công pháp thượng cổ, nên bây giờ trong cơ thể đối phương chắc chắn ẩn chứa lượng lớn tiên lực.

Vừa nãy lại tranh thủ thêm một đống thời gian, cho nên bây giờ trữ bị tiên khí có thể hoàn toàn đủ dùng.

Cho nên chỉ có thể dùng một số công pháp kỳ dị để xuất kỳ chế thắng.

Như vậy, mới có thể kéo dài trận chiến.

Còn về sau thì sao?

Phải nắm bắt cơ hội, tùy cơ ứng biến.

Nhìn vào hiện tại, Phương Minh hoàn toàn có nắm chắc, bây giờ đã nắm được một số mánh khóe, hoàn toàn có thể hao tổn với đối phương thêm một đoạn thời gian.

Cho nên khi yêu tộc vương giả đó sắp tiến hành đợt tấn công tiếp theo, Phương Minh thực ra đã chuẩn bị sẵn sàng công pháp kỳ dị khác để ứng phó.

Cho nên khi yêu tộc vương giả đó tung một quyền xuống, chỉ thấy Phương Minh quả nhiên hóa thành một đám cát bay.

Thì ra Phương Minh đã dùng một chiêu thế thân thuật.

Loại trò vặt này, yêu tộc vương giả đó lại không hề nhìn ra, có thể nói công lực của Phương Minh đã thâm hậu rồi.

Nhưng chưa hết, Phương Minh lại dùng một số công pháp kỳ quái khác, có thể lập tức khiến yêu tộc vương giả đó quay như chong chóng.

Nếu muốn so về những công pháp kỳ lạ này, thì Phương Minh trong đầu có những thứ dùng mãi không hết, cũng chính là muốn tìm một nơi để thi triển.

Bởi vì ban đầu khi học những thứ này, căn bản không nghĩ có một ngày sẽ dùng đến.

Vậy mà hôm nay lại có cơ hội phô diễn, tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

Nhưng yêu tộc vương giả đó, rõ ràng không mua chuộc, bây giờ nói: "Cái tên này thật sự kỳ lạ, vừa nãy ta dùng những công pháp đặc biệt đó, chỉ là để dằn mặt ngươi thôi, không có ý định cụ thể nào.

Lại dùng những chiêu thức quỷ dị đó để tấn công, nhưng bây giờ cứ như đã chọc đúng vào tính khí của ngươi vậy, bây giờ ngươi đang phô diễn với ta sao?

Cứ mãi né tránh, cứ mãi dùng những công pháp kỳ quái, những trò vặt đó, ngươi nghĩ ta thật sự quan tâm sao?

Thật sự có thể dọa được ta sao?

Không phải ngươi đang coi trận chiến của chúng ta như trò đùa sao?

Có thể nào lấy ra một chút tôn trọng đối với nhau không?

Ngươi muốn ta tôn trọng ngươi, nghe không, bây giờ chúng ta đang là đối thủ trên cùng một vạch xuất phát, vậy thì cho ta một chút yêu cầu tối thiểu về sự tôn trọng với tư cách một đối thủ không phải là quá đáng đâu nhỉ?" Phương Minh lúc đó thân thể thật sự của mình thực ra đang ở trên xà nhà, rồi hắn hiện ra dáng vẻ thật của mình, rồi nói với yêu tộc vương giả: "Ngươi không thấy nực cười sao?

Ngươi là loại thứ gì?

Chương 681

Bây giờ chỉ toàn những lời hồ ngôn xằng bậy, những lời lẽ hoa mỹ, ngươi nghĩ ngươi giỏi lắm sao?

Không phải ngươi đang ở trên cao sao?

Nói những lời lẽ lợi hại đó, ngươi là một quân tử quang minh chính đại à?

Ngươi thật sự là một tiểu nhân vô sỉ!

Bây giờ ta nói cho ngươi biết.

Ta bây giờ với tư cách một đối thủ, ta vô cùng sỉ nhục.

Làm đối thủ của ngươi, ta muốn nói cho ngươi biết, cái tên này thật sự là một tiểu nhân, một tiểu nhân không đáng được tôn trọng.

Ngươi có biết ta vì sao lại muốn trêu đùa ngươi như vậy không?

Bởi vì vừa nãy ngươi cũng không cho ta sự tôn trọng tương tự, chỉ biết yêu cầu người khác tôn trọng, nhưng lại không vì thế mà bỏ công sức ra, vậy thì ngươi là một kẻ ngốc từ đầu đến chân, cho nên đừng hòng đòi hỏi bất kỳ sự tôn trọng nào từ ta nữa.

Hoặc ta coi đây là một trận giao đấu chân chính, trận giao đấu này không có thật hay không thật, cũng không có công bằng, hoặc một số sự bình đẳng.

Chỉ có sống chết, ta bây giờ cũng không quan tâm bất kỳ thủ đoạn nào để lấy mạng ngươi, cho nên cũng mong ngươi có thể lấy lại tinh thần.

Ta sẽ không lãng phí lời nói hay lãng phí thời gian với ngươi nữa, căn bản không đáng, một tiểu nhân như ngươi, ta căn bản không có lý

do gì để nghiêm túc với ngươi, nói cách khác, ngươi căn bản không xứng giao thủ với ta!" Những lời đó như tát thẳng vào mặt yêu tộc vương giả, yêu tộc vương giả tuy cảm thấy vô cùng đau đớn, nhưng những lời đó đều là sự thật, vì trong lòng hắn quả thật chỉ nghĩ đến lợi ích của bản thân.

Những lời tôn trọng hay không tôn trọng đó cũng chỉ là để tìm một lý do thích hợp cho bản thân mà thôi.

Bây giờ hắn đã hiểu, thấy Phương Minh không phải là một kẻ dễ chọc, cho nên bây giờ hắn đã lấy lại tinh thần, định sẽ nghiêm túc đối đãi.

Thế là hắn nói: "Được, vậy thì bây giờ chúng ta có một trận giao đấu sống chết đi.

Ta muốn cho ngươi kiến thức uy lực bí quyết công pháp thượng cổ." Phương Minh nói: "Đáng lẽ phải như vậy sớm rồi, được thôi, cứ việc phô diễn hết những bí quyết công pháp thượng cổ đó ra đi.

Ta muốn xem rốt cuộc trong hồ lô của ngươi có bán thuốc gì?

Có bản lĩnh gì thì cứ việc dùng hết đi, ta không sợ đâu." Thực ra, Phương Minh cũng không thực sự rõ bí quyết công pháp thượng cổ đó là gì, nhưng y biết chắc chắn đó là một loại phương pháp đặc biệt và tà ác.

Nếu một khi bị trúng loại công pháp này, hậu quả sẽ ra sao thì y cũng không biết, chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì.

Vì vậy, Phương Minh chỉ có thể tiếp tục quan sát, không thể tùy tiện ra tay.

Nếu vội vàng xuất thủ, có thể sẽ phải chịu thiệt thòi.

Đối mặt với địch nhân như vậy, y buộc phải cẩn thận, dù sao bây giờ cũng chưa thực sự giao thủ, nên y không có đủ mười phần nắm

chắc.

Để tìm ra nhược điểm và sơ hở của đối phương, Phương Minh thà kéo dài thời gian thêm một lát, như vậy sẽ có thêm thời gian, tỷ lệ thắng cũng sẽ cao hơn.Trước đây, Phương Minh chưa từng đối mặt với bất kỳ kẻ địch nào mà không có sự nắm chắc.

Những kẻ địch trước đó, tuy có người ngang sức, có người công pháp yếu hơn, nhưng lúc đó trong lòng Phương Minh không hề có chút do dự nào.

Y chỉ nghĩ làm sao để xử lý đối phương, chuyện này đối với Phương Minh luôn là một việc đơn giản.

Y chưa bao giờ sợ hãi bất kỳ thử thách nào, cũng không sợ võ công của đối thủ có cao hơn.

Nhưng vào khoảnh khắc này, y lại cảm thấy một chút bất an khó tả.

Hơn nữa, việc thiên đế huynh đệ tốt của y bị hạ gục trong một chiêu, khiến Phương Minh cảm thấy đối phương chắc chắn không đơn giản.

Không chỉ mạnh về tiên khí, đối phương còn có những công pháp quỷ dị.

Vì vậy, Phương Minh không thể tiếp tục tấn công mạnh mẽ mà phải thay đổi sách lược.

Y phải đổi sang một phương thức, một sách lược thông minh hơn.

Như vậy không những có thể tự bảo vệ mình, mà còn có thể nắm bắt được chiêu thức của đối phương để ứng phó tốt hơn.Vị vương giả yêu giới kia đột nhiên chắp hai tay lại, rồi lẩm bẩm một số khẩu quyết.

Những khẩu quyết này đều vô cùng cổ xưa, nhưng Phương Minh nghe ra được, đó là tiếng Phạn.

Nếu là niệm tiếng Phạn, vậy công pháp này có khả năng liên quan đến Phật giáo.

Nếu là công pháp Phật giáo, vậy đối với Phương Minh sẽ hơi khó nhằn.

Nếu là công pháp Đạo gia, thì tiên khí Đạo gia trong cơ thể y sẽ quen thuộc.

Y cũng dễ tìm cách hóa giải.

Nhưng những biến hóa của Phật giáo, y lại không hiểu rõ, vì thế tạo thành một rào cản lớn.

Chương 682

Nếu muốn vượt qua rào cản này, y phải dốc sức chú ý gấp bội.

Vì vậy, y cần phải quan sát kỹ lưỡng hơn nữa.

Điểm này khiến Phương Minh càng thêm nghi ngờ, càng phải cẩn thận.

Sau khi vị vương giả yêu tộc niệm xong khẩu quyết, trong cơ thể hắn lập tức tỏa ra một luồng khí tức cực kỳ đáng sợ và tà ác.

Luồng khí tức này như một bóng đen khổng lồ, bao trùm lên không trung, bao quanh bốn phía, thậm chí còn bao vây hắn ta.

Giờ đây, hắn ta như một con tằm, dùng tiên khí bọc chặt mình, không một giọt nước nào lọt qua, không một kẽ hở nào.

Phương Minh thầm nghĩ: "Mục đích của việc này là gì?

Nếu làm như vậy, hắn ta chỉ có thể phòng ngự, căn bản không có cơ hội ra tay.

Dùng tiên khí bọc chặt mình từng lớp, vậy hắn ta sẽ tấn công bằng cách nào?" Điểm này lại khiến Phương Minh nghi hoặc, nhưng nhìn vị vương giả yêu tộc kia không có ý gì khác, chỉ một mực tỏa ra luồng tiên khí mạnh mẽ kia.Lúc này, những chiêu thức tấn công của hắn ta cuối cùng cũng dần dần lộ diện.

Chỉ thấy những tiên khí xung quanh hắn ta, bọc hắn ta thành một vật thể hình quả trứng.

Hắn ta ở bên trong, nhưng xung quanh đều được tiên khí mạnh mẽ bao bọc.

Không chỉ vậy, không chỉ tăng cường lực phòng ngự, mà còn có

điểm này nữa, về mặt tấn công cũng không cần lo lắng.

Những tiên khí kia xung quanh hắn ta lại hình thành những lưỡi dao sắc nhọn.

Vì vậy, bây giờ hắn ta như một cây xương rồng, xung quanh mọc đầy những lưỡi dao tiên khí, rồi những chỗ khác cũng bị tiên khí bao bọc.

Hắn ta vô kiên bất tồi, vô công bất phá, đơn giản là một tồn tại vô địch.

Phương Minh thầm nghĩ: "Phiền phức lớn rồi."Vị vương giả yêu tộc kia đứng vững, mở mắt, rồi nói với Phương Minh: "Ta sẽ cho ngươi thấy công pháp bí quyết thượng cổ của ta lợi hại đến mức nào?

Thật lòng mà nói, ngươi căn bản không phải đối thủ của ta, ngươi không thể đánh trúng ta.

Cho nên bây giờ ta muốn động thật rồi, tốt nhất ngươi nên cẩn thận một chút.

Ngươi cũng tốt nhất nên chú ý một chút, bởi vì không chừng lúc nào đó ngươi sẽ chết trong vô tri.

Ta sẽ cho ngươi biết cuối cùng kẻ chết là ai, đừng để đến lúc chết rồi mà còn không biết gì." Phương Minh cười khẩy: "Nói vậy bây giờ có hơi sớm không?

Ngươi không thấy mình nói quá tự mãn sao?"Vị vương giả yêu tộc kia đơn giản là đã điều hòa tiên khí.

Do đó trong cơ thể hắn ta mới có năng lượng mạnh mẽ như vậy.

Nhưng năng lượng mạnh mẽ như vậy không thể chứng minh hắn ta chắc chắn thắng.

Một năng lượng mạnh mẽ như vậy chắc chắn sẽ có những nhược

điểm lớn.

Vì vậy, bây giờ Phương Minh vẫn chưa tìm ra sơ hở đó ở đâu.

Hiện tại chỉ cần đợi sơ hở lộ ra, sau đó thuận thế tấn công, thì lúc đó thắng bại sẽ được định đoạt.Ngay sau đó, Phương Minh tiếp tục nói: "Ngươi chỉ dùng tiên khí như một cái vỏ bọc lấy mình, lẽ nào ngươi nghĩ như vậy là nắm chắc phần thắng sao?

Ta nói cho ngươi biết, cách này thực sự quá ngây thơ rồi.

Hiện tại tuy xung quanh ngươi có tiên khí mạnh mẽ bảo vệ thân thể.

Và cũng có khí tức mạnh mẽ để ngươi sử dụng, nhưng tất cả những điều đó không có nghĩa là ngươi sở hướng vô địch, vô sở bất năng, vô kiên bất tồi, vô công bất phá.

Vậy ta sẽ cho ngươi thấy ông đây sẽ từng quyền từng quyền đánh chết ngươi như thế nào!

Cái vỏ bọc đó, nếu ngươi muốn làm rùa rụt cổ, thì cứ trốn mãi bên trong đi.

Nhưng trốn bên trong cũng vô ích, ta sẽ dùng tiên khí của ta đánh vỡ cái vỏ của ngươi.

Lúc đó ngươi sẽ biết công pháp võ đạo thượng thừa của ngươi vô vị và vô nghĩa đến mức nào, bởi vì bây giờ ngươi biết mà không dùng thì cũng không có gì.

Ngươi cứ trốn trong đó, rồi run rẩy như một con rùa đi.

Ta sẽ cho ngươi thấy thế nào là dũng cảm thật sự.

Để ngươi biết khoảng cách giữa chúng ta, biết vì sao ngươi không xứng làm đối thủ của ta!" Nói xong, Phương Minh dồn lực vào chân, rồi nhảy vọt đến trước mặt hắn ta, trực tiếp hội tụ tất cả tiên khí vào

nắm đấm phải, rồi tung một quyền thẳng vào một vị trí trên người hắn ta.

Đồng thời, y cũng khởi động Càn Khôn công pháp để bảo vệ thân mình.

Nhưng kỳ lạ là, sau khi quyền được tung ra, vị vương giả yêu tộc kia lập tức biến mất, rồi lại xuất hiện ngay phía sau Phương Minh, chuẩn bị giáng một quyền vào y.

Chương 683

Thấy vậy, Phương Minh lập tức cảm ứng được, liền vội vàng thuận thế chạy về phía trước ba bốn bước, né tránh đòn tấn công đó.

Nhưng y vẫn bị dư chấn làm rung chuyển, nếu không nhờ Càn Khôn công pháp hộ thể, có lẽ y đã bị trọng thương.Bây giờ y mới biết, bí quyết công pháp thượng cổ này quả nhiên lợi hại, lại có thể khiến hắn ta thuấn di.

Vì vậy, Phương Minh đã phát hiện ra bí mật của bí quyết công pháp thượng cổ này.

Đầu tiên, nó ban cho một bộ lực phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ, sau đó tăng thêm lực tấn công mạnh mẽ, và cũng khai thác tiên khí trong cơ thể đến mức tối đa.

Như vậy, hắn ta có thể tận dụng tối đa mọi chút tiên khí trên cơ thể mình.

Thứ hai, có một công dụng phụ trợ cực kỳ quan trọng, đó là có thể thúc đẩy sự vận động của nguyên khí trong cơ thể, rồi cho phép tất cả những công pháp đó có thể thuấn di.

Sau khi có tất cả những công pháp này, thể lực, lực tấn công và lực phòng ngự của hắn ta đều tăng lên đáng kể.

Cứ như vậy, nếu Phương Minh may mắn tấn công, cũng sẽ bị hắn ta phòng ngự hóa giải.

Rồi khi Phương Minh phòng ngự, hắn ta cũng sẽ thuấn di để phá vỡ ngay lập tức.

Đơn giản là công thủ toàn diện, không có cách nào hóa giải.Nhưng Phương Minh không cam tâm bị đánh bại như vậy.

Những công pháp đó cố nhiên lợi hại, tinh vi, vô tận, nhưng không phải vì vậy mà vô địch.

Hiện tại, chắc chắn vẫn có một số điểm yếu.

Nhưng Phương Minh hiện tại chưa tìm ra.

Nếu y bỏ cuộc như vậy, thì bây giờ là đầu hàng thất bại rồi.

Một khi điều đó xảy ra, thì toàn bộ Thiên giới sẽ phải giao vào tay những kẻ này.

Vì vậy, Phương Minh căn bản không thể nhận thua hay gục ngã ở đây.

Phương Minh bây giờ đang tự khích lệ mình bằng những lời nói trong lòng, đồng thời bộ não của y cũng đang vận hành cực nhanh, tìm kiếm những chiêu thức có thể phá vỡ tiên pháp kia.Vị vương giả yêu tộc kia đột nhiên ha ha cười lớn: "Không phải ngươi muốn đánh bại ta sao?

Muốn phá vỡ cái vỏ của ta sao?

Vậy thì thử xem!

Nhưng bí quyết công pháp thượng cổ là thứ vô kiên bất tồi, ngươi tốt nhất nên tự lượng sức mình có bao nhiêu thực lực.

Đừng để đến lúc đầu vỡ máu chảy, cuối cùng lại là ngươi bị thương.

Ngươi nên biết, công pháp thượng cổ không giống những công pháp bình thường kia.

Càn Khôn công pháp cũng được, Thượng Thiên công pháp cũng vậy, tất cả đều không phải là những phương pháp đáng để nhắc đến.

Trước mặt công pháp này, tất cả đều sẽ trở nên ảm đạm vô sắc.

Ngươi cứ bị ta đánh gục bằng một quyền đi.

Lúc đó, cảnh tượng đó chắc chắn sẽ vô cùng hùng vĩ.

Ta càng lúc càng mong chờ được thấy cảnh đó.

Ta càng lúc càng mong chờ được thấy ngươi quỳ xuống cầu xin, càng lúc càng mong chờ được thấy ngươi nằm trên đất nôn ra tiên huyết, rồi mắt trắng dã." Nói xong, hắn ta lập tức xoay tròn tại chỗ, tạo ra một cơn lốc, rồi lao thẳng về phía Phương Minh.

Phương Minh né tránh không kịp, nhưng y đủ cứng rắn để chống đỡ.

Hắn ta đột nhiên xuất hiện trước mặt Phương Minh, rồi một đòn giáng xuống, mặt đất bị tạo thành một cái hố lớn đường kính mười mét.

Phương Minh tuy tránh được đòn tấn công chính, nhưng cũng âm thầm bị một chút nội thương.Lúc này, đầu óc Phương Minh xoay chuyển cực nhanh, tìm kiếm một phương pháp để đối phó với loại tấn công không thể hóa giải này. "Nếu hắn ta đã sử dụng những chiêu thức không thể hóa giải, vậy ta sẽ dùng những chiêu thức vô trung sinh hữu để khống chế tiên lực." "Ý là thế nào?

Những chiêu thức đó, tuy đặc biệt không thể hóa giải, đặc biệt là tiên pháp bao bọc hắn ta, như vậy thì vừa vô kiên bất tồi, lại vừa vô công bất phá.

Có thể nói là sở hướng vô địch.

Nhưng nếu Phương Minh dùng một công pháp cao minh hơn.

Rồi hóa giải được bộ giáp tiên khí này, thì quyền chủ động sẽ hoàn toàn nằm trong tay Phương Minh.

Lúc đó, khi Phương Minh triển khai tấn công sẽ như cá gặp nước,

không có gì phải bàn cãi." Nhưng bây giờ, điểm mấu chốt là làm thế nào để nắm vững điều này.

Phương Minh suy nghĩ, rồi nhớ đến một bộ Hỗn Nguyên Thiên Địa công pháp mà y đã học nhiều năm trước.

Chương 684

Tuy nhiên, lợi dụng tiên khí, Phương Minh đã chuyển hóa cách suy nghĩ thành một lối tư duy rộng mở, phát triển theo chiều ngang, quan sát sức mạnh của tự nhiên xung quanh.

Nếu y vận dụng sức mạnh của tự nhiên, thì tất cả tiên khí của vị vương giả yêu tộc kia cũng sẽ không là gì đối với Phương Minh.

Vì vậy, khi vị vương giả yêu tộc sắp triển khai đợt tấn công tiếp theo, thực ra Phương Minh đã sớm có chuẩn bị.

Y dùng tiên khí trong cơ thể mình để câu dẫn sự vận động của một số tiên khí tự nhiên xung quanh, rồi hòa nhập làm một, hoàn toàn dung nhập vào tự nhiên.

Rồi y dung nhập tự nhiên vào cơ thể mình.

Như vậy, tất cả nhịp điệu tiên khí của vạn vật tự nhiên thiên hạ đều sẽ do y sử dụng.

Tiên khí tự nhiên là vô tận, dùng không cạn.

Nếu y khuếch tán loại tiên khí này ra bên ngoài, thì sẽ hình thành một loại công pháp tương tự như công pháp của đối phương.

Nhưng điểm yếu duy nhất là y không thể sử dụng khả năng thuấn di.

Y chỉ có thể sử dụng phương thức khác cũng đồng thời nâng cao lực tấn công và lực phòng ngự của mình.

Phương pháp này tuy trước đó Phương Minh đã chế giễu, nhưng hiện tại là thời kỳ đặc biệt, nên y không thể không làm như vậy.

Vì thế, Phương Minh đã làm như vậy dù phải chịu áp lực.

Phương Minh vận dụng công pháp của mình, rồi triển khai một từ trường cực kỳ mạnh mẽ, sau đó dùng Hỗn Nguyên Chân Lực, và tất cả những gì y đã dùng trước đó để tranh thủ hòa nhập với tiên khí tự nhiên xung quanh.

Năng lực này đã nâng cấp bậc của Phương Minh lên một tầm cao mới.

Vì vậy, bây giờ Phương Minh không hề sợ hãi đòn tấn công đó.

Không thể phủ nhận rằng lực phòng ngự và lực tấn công của Phương Minh bây giờ còn hơn hắn ta một bậc.

Chỉ là thiếu đi kỹ năng thuấn di thôi.

Nếu không có lớp phòng hộ mạnh mẽ như vậy tồn tại, Phương Minh căn bản không thể sử dụng bất kỳ đòn tấn công mạnh nhất nào.

Vậy thì Phương Minh cũng có thể dễ dàng phòng ngự hắn ta.

Đó chính là điểm lợi hại của công pháp của Phương Minh hiện tại.Vì vậy, lúc đó, vị vương giả yêu tộc kia lại dùng chiêu thức y hệt vừa rồi, xoay tròn, biến thành một cơn lốc.

Rồi hắn ta không thể nhìn thấy thực thể của mình, rồi cứ thế lao đi như một mũi tên.

Toàn bộ quá trình đó, đơn giản là một mạch, không có bất kỳ động tác thừa thãi nào.

Nhưng sự sắc bén đó lại có thể địch lại Hỗn Nguyên Chân Lực của Phương Minh hiện tại.

Nhưng Phương Minh bây giờ đã hòa tất cả chân lực làm một, nên hiện tại căn bản sẽ không làm Phương Minh bị thương chút nào.

Khí lực của Phương Minh bây giờ có thể nói là uy lực vô cùng, y đang vận dụng sức mạnh của tự nhiên.

Phải biết rằng một người có giới hạn, nhưng trong lòng tự nhiên lại là vô hạn.

Nếu dùng tiên lực hữu hạn để đối kháng tiên lực của tự nhiên, Phương Minh sẽ không dùng đao thật kiếm thật mà đối đầu trực diện.

Vậy thì Phương Minh cứ thế tiêu hao, cũng có thể khiến hắn ta kiệt sức mà chết.

Phương Minh hiển nhiên biết điều này, rồi chắp hai tay niệm tâm pháp, sau đó phát động Hỗn Nguyên Chân Lực để chống đỡ vị vương giả yêu tộc kia.

Vị vương giả yêu tộc kia, như mọi khi, mang theo công pháp vô cùng sắc bén.

Rồi hắn ta lao về phía Phương Minh.

Phương Minh chỉ phát động Hỗn Nguyên Chân Pháp, rồi tiên khí, rồi khuếch tán ra bên ngoài, rồi lấp đầy thông tin tự nhiên vào trong cơ thể mình.

Thế là, xung quanh y hình thành một lớp phòng hộ kiên cố.

Tấm phòng hộ này còn lợi hại hơn cả Cửu Long Chân Hỏa Tráo của Thái Ất Chân Nhân năm xưa.

Hiển nhiên không phải thần khí, mà là hiện tượng tiên pháp do thần lực tạo thành.

Vì vậy, khi vị vương giả yêu tộc kia lao về phía Phương Minh, một tiếng nổ lớn vang dội khắp không trung của toàn bộ cung điện.

Cả thân thể hắn ta đã làm bật tung cả mái nhà cung điện, rồi đâm thủng một cái lỗ rất lớn.

Nhưng không chỉ vậy, toàn bộ không khí đều xảy ra ma sát kịch liệt, rồi xung quanh phát ra một loạt tia lửa.

Chương 685

Nhưng sự va chạm trong ma sát kịch liệt như vậy, rồi từ từ tiêu tán.Vị vương giả yêu tộc kia dừng tấn công, rồi nói với Phương Minh: "Hừm, quả nhiên ngươi thâm tàng bất lộ.

Giao chiến với ta lâu như vậy, lại không hề bị ta hoàn toàn đánh bại.

Ta có bao nhiêu cơ hội đều có thể hoàn toàn đánh gục ngươi.

Nhưng ngươi lại dùng đủ mọi công pháp kỳ lạ, hoặc một số công pháp khá dị, rồi đánh cho ta trở tay không kịp, và dần dần kéo cục diện về phía chủ đạo.

Nhưng ta muốn nói với ngươi, ta cũng muốn nhắc nhở ngươi, nếu ngươi cứ tiếp tục như vậy, ngươi căn bản không có cơ hội đánh bại ta.

Bởi vì ngươi nên biết, ta tuy cũng là công pháp thượng cổ, nhưng không giống nhau.

Ngươi chỉ dựa vào một số kỳ môn dị pháp, loại công pháp như vậy trước mặt ta căn bản không có bất kỳ giá trị nào.

Nếu ngươi muốn liều chết với ta, vậy thì xin hãy thể hiện thực lực thật sự.

Nếu ngươi chỉ dùng những công pháp trong ký ức, thì cùng lắm chỉ có thể cầm cự với ta lâu như vậy.

Nhưng nếu cứ tiếp tục cầm cự, thì chắc chắn ngươi không đánh bại được ta.

Bởi vì ta có thực lực thật sự, còn ngươi thì sao?

Ngươi chỉ có một số công pháp tà đạo.

Nếu ta đánh bại ngươi, thì cũng dễ như trở bàn tay.

Cho nên ngươi phải nhớ một điều, ta không phải đang đùa giỡn với ngươi.

Ta cũng, không muốn tiếp tục kéo dài.

Vì vậy bây giờ ta sẽ dùng tất cả những gì ta đã học cả đời để đánh bại ngươi.

Chưa từng có ai giao chiến với ta lâu như vậy, ngươi đích xác đã phá kỷ lục của ta.

Nhưng chưa xong đâu, còn lâu mới kết thúc.

Ta sẽ cho ngươi biết sự đáng sợ của ta.

Ta sẽ cho ngươi biết thế nào là công pháp thật sự, thế nào là công pháp thượng cổ thật sự, thế nào là thất bại hoàn toàn?

Thế nào là nghiền ép?

Cho nên ngươi cứ đợi đó đi, lát nữa ngươi sẽ biết đâu mới là công pháp thật sự, đâu mới là công pháp tà đạo?" Nói xong, hắn ta nghiến răng nghiến lợi, rồi phát ra toàn bộ công pháp của mình, rồi cũng bộc phát tất cả tiên khí.

Loại tiên khí đó trên không trung hình thành một hình dạng sói hung ác.

Thì ra bản thân hắn ta là người của Yêu Lang tộc.

Loại tiên khí mang theo khí vị tà ác đó bay lượn khắp bầu trời.

Rồi tất cả mọi người trên không trung đều nhìn chằm chằm vào sự chấn động cực lớn đang diễn ra trên cung điện, rồi bị hấp dẫn, từ từ đi về phía đó.

Nhưng không ai dám lại gần, bởi vì không khí xung quanh đều đang xảy ra chấn động kịch liệt.

Loại chấn động này đã ngăn cách mọi người ở bên ngoài.

Dựa vào chấn động này, mọi người bắt đầu khẳng định bên trong chắc chắn đã xảy ra đại sự kinh thiên. "Không chừng tên hung thủ gây ra vụ Thiên Thiên Đấu Phủ kia cũng ở trong đó." Vì vậy, mọi người đều ở bên ngoài không trung chờ cơ hội, muốn vào xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng sự va chạm của tiên khí khổng lồ khiến không ai có thể lại gần.

Mọi người chỉ có thể đứng cách xa mười mét trên không trung, những người đứng xem không thể tiếp tục lại gần hơn.

Bởi vì tiên khí của Phương Minh và tiên khí của vị vương giả yêu tộc kia đang tiến hành một sự va chạm cực kỳ mạnh mẽ và kịch liệt trên không trung.

Trường khí khổng lồ do sự va chạm này tạo ra đã ngăn cách mọi thứ xung quanh, bao gồm tất cả mọi người.

Tuy mọi người muốn vào, nhưng không có cách nào vào được.

Trong lòng Phương Minh cũng vậy, nếu muốn liều chết với hắn ta, thì chắc chắn sẽ đặt cược vào một chiêu.

Một chiêu quyết định thắng bại.

Chỉ cần sau một chiêu, thì thắng bại sẽ phân rõ, không cần tiếp tục.

Chương 686

Vậy thì đây có thể là trận chiến cuối cùng.

Trận chiến này, hai người đã "đấu" lâu lắm rồi, rồi những trận giao chiến kịch liệt cũng đã diễn ra suốt một thời gian dài.

Có thắng có thua, cả hai đều chịu một chút thương tích, nhưng nhìn chung thì không có gì đáng ngại.Phương Minh thấy vậy, rồi nói: "Ta khuyên ngươi tốt nhất nên thu liễm lại một chút.

Công pháp thượng cổ vừa mới luyện thành, nếu bây giờ ngươi cứ thế này, thì chắc chắn sẽ bị chân khí của mình phản phệ.

Ngươi nên biết, loại công pháp phản phệ này sẽ khiến cả người ngươi không chịu nổi.

Cẩn thận cuối cùng lại rơi vào kết cục tẩu hỏa nhập ma.

Những lời này của ta cũng là vì tốt cho ngươi, nghe chưa?

Giao chiến với ta lâu như vậy, ta cũng thành thật nói cho ngươi biết, giữa chúng ta cuối cùng nhất định phải có một người gục ngã.

Nhưng ta có thể đảm bảo người gục ngã đó không phải là ta.

Bởi vì ta bây giờ đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Với những công pháp hiện tại của ngươi, hoàn toàn không có cơ hội thắng được ta.

Ngươi có thể thử, dốc hết sức mà thử đi.

Ngươi bây giờ sắp tẩu hỏa nhập ma rồi, biết không?" Vị vương giả yêu tộc kia lại chẳng hề bận tâm: "Không cần ngươi nhắc nhở ta, ta đương nhiên biết.

Nhưng dù tẩu hỏa nhập ma, ta cũng phải giết ngươi.

Cảm ơn lời nhắc nhở của ngươi, nhưng chúng ta nên quyết định thắng thua rồi." Phương Minh biết hắn ta không màng an nguy của mình, bây giờ đã hoàn toàn tẩu hỏa nhập ma, vậy thì hiện tại y buộc phải nhanh chóng khống chế luồng yêu khí tà ác này.

Nếu không, hậu quả sẽ khôn lường.

Nhưng chưa kịp phản ứng, vị vương giả yêu tộc kia đã lao về phía y.Vị vương giả yêu tộc kia hiển nhiên đã mất đi lý trí, bây giờ trong mắt hắn ta tràn ngập hồng quang, toàn là phẫn nộ, hoàn toàn không còn vẻ ban đầu nữa.

Vẻ ngoài như vậy vừa khiến Phương Minh cảm thấy ghê tởm, lại vừa khiến y cảm thấy một chút sợ hãi.

Phương Minh chưa từng cảm nhận được một luồng tiên khí lớn đến mức này, bao trùm toàn bộ khu vực, sắp nuốt chửng y.

Nhưng Phương Minh dùng lớp tiên khí bảo hộ của mình, vẫn dùng công pháp Hỗn Nguyên Chân Khí để ngăn cách tiên khí xung quanh, nên mới không bị ảnh hưởng bởi loại tiên khí tà ác đó.

Chỉ là nếu cứ tiếp tục như vậy, thì loại tiên khí tà ác đó sẽ bao trùm tất cả.

Phương Minh cũng không biết lượng dự trữ cuối cùng là bao nhiêu.

Có lẽ nó sẽ rất lớn, rồi đủ để ngăn cách y với toàn bộ tự nhiên, khi đó Hỗn Nguyên Chân Khí sẽ mất đi công hiệu thật sự.

Nếu thực sự như vậy, thì Hỗn Nguyên Chân Pháp không thể tiếp tục hấp thụ tiên khí tự nhiên.

Do đó, đòn tấn công của Phương Minh có thể sẽ vô dụng.

Rồi phòng ngự của Phương Minh cũng chắc chắn sẽ giảm xuống

theo.

Cứ như vậy, y sẽ như bị nhốt trong một căn phòng đầy khí độc, sẽ chết vì ngạt thở.Vị vương giả yêu tộc kia bây giờ càng lúc càng bất thường, mắt đỏ ngầu, rồi hai tay bắt đầu nổi gân xanh lớn, trên đó đều phát ra những đường vân đỏ rực.

Rồi móng tay của hắn ta bắt đầu dài ra, đủ dài để trực tiếp đâm xuyên cổ họng một người.

Loại tiên khí và yêu khí xung quanh kết hợp làm một, bao vây hắn ta, rồi từ từ bao bọc hắn ta.

Kết quả là hắn ta bị bao bọc như một kén tằm, rồi từ từ phá kén thành bướm, chỉ là bây giờ hắn ta đã tẩu hỏa nhập ma.

Tiên khí và yêu khí trong cơ thể hắn ta từ từ biến hóa thành một loại khí tức khác.

Loại khí tức này không thuộc về yêu khí, cũng không thuộc về tiên khí, mà là một sự tổng hợp, một loại khí tức lưỡng tính cực kỳ mạnh mẽ.

Loại khí tức này khiến Phương Minh hơi bối rối, bởi vì nó không thuộc về hai loại mà Phương Minh biết.

Nhưng Phương Minh nhanh chóng hiểu ra, loại khí tức này được quyết định bởi tâm.

Nếu tâm thiện lương, thì dựa vào cổ tiên lực có thể trở thành nhân vật cấp bậc Thánh Nhân.

Nhưng nếu tâm sa đọa, đi về phía tăm tối, thì luồng khí tức mạnh mẽ đó sẽ đẩy hắn ta về một hướng khác, hướng ma quỷ, sẽ trở thành một sát thủ cực kỳ mạnh mẽ.

Nhưng vị vương giả yêu tộc kia lại biến thành một kẻ không có

bất kỳ tình cảm nào, như một con quỷ thật sự.

Luồng khí tức đó tự nhiên trở thành nguồn gốc của ma khí.

Chương 687

Vô cùng đáng sợ, thậm chí còn đáng sợ hơn cả tiên khí, bởi vì tà ác luôn mạnh mẽ.

Nếu có thể thao túng luồng khí tức tà ác đó, thì sẽ sở hướng vô địch.

Vì vậy, bây giờ Phương Minh tuyệt đối không thể để hắn ta tiếp tục phát triển như vậy.

Nếu cứ để hắn ta tiếp tục phát triển như vậy, thì cuối cùng người bị thương chắc chắn là y.

Tuyệt đối không thể để hắn ta hoàn toàn phá kén thành bướm, trở thành thể tiến hóa.

Bây giờ, trong trạng thái bán thành phẩm này, y phải cắt đứt tất cả nguồn gốc tiên khí.

Chỉ có phương pháp này mới có thể một chiêu chế địch, bóp chết hắn ta trong trứng nước.

Nếu không, hậu họa vô cùng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng đối phó.

Bây giờ là thời cơ ra tay.Rồi Phương Minh vội vàng nắm lấy thời cơ đó, nhảy vọt lên, rồi trực tiếp dùng Hỗn Nguyên Chân Khí, lập tức tách một con đường lớn xuyên qua luồng yêu khí tà ác đó, rồi lao thẳng về phía vị vương giả yêu tộc kia.

Một khi lao xuống thì không thể đùa được.

Y lập tức lao đến trước mặt hắn ta.

Rồi không có chút chậm trễ nào, hắn ta vẫn đang dùng công pháp thượng cổ để hấp thu, và tỏa ra loại yêu khí tà ác đó, nhưng lại bất

ngờ không kịp phòng bị.

Đòn tấn công của Phương Minh đã làm xáo trộn nhịp điệu của hắn ta.

Hắn ta khó khăn lắm mới né được đòn tấn công của Phương Minh.

Nhưng không phải vậy, Phương Minh không dừng lại mà vẫn tiếp tục tấn công.

Dưới từng chiêu từng thức, Phương Minh trực tiếp ép hắn ta vào yết hầu nguồn gốc tiên khí.

Nhưng vị vương giả yêu tộc kia cũng không cam chịu yếu thế, tuy bị làm xáo trộn nhịp điệu.

Nhưng hắn ta vẫn có chiêu có thế phòng thủ, tránh để chân khí của mình bị lộ ra ngoài.

Nếu một khi chân khí của hắn ta đột nhiên tứ tán, thì bây giờ công sức sẽ đổ sông đổ bể.

Hắn ta đã hoàn toàn sẵn sàng bước vào con đường ma quỷ, nhưng nếu bây giờ bị Phương Minh phá hoại như vậy.

Thì tất cả đều sẽ không còn nữa.

Vì vậy, bây giờ hắn ta vẫn cực kỳ cẩn thận, từng chút một phản kích, rồi tìm một khoảng thời gian trống, lập tức ngưng kết chân khí, muốn hoàn thành quá trình tiến hóa.

Thế là, dường như hắn ta đã cảm thấy chán ghét những đòn tấn công của Phương Minh.

Nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy, cũng không có lợi gì cho hắn ta.

Thế là, hắn ta mạnh dạn phóng một ít chân khí ra ngoài.

Khi Phương Minh sắp đến gần, hắn ta chợt hét lớn một tiếng, rồi tiên khí xung quanh bắt đầu một vụ nổ nhỏ.

Sóng xung kích do vụ nổ này tạo ra đã đẩy Phương Minh ra xa.Sau khi bị đẩy bật ra, Phương Minh không hề chậm lại.

Rồi y nhìn về phía vị vương giả yêu tộc.

Vị vương giả yêu tộc kia lập tức đứng vững, rồi bắt đầu tăng tốc ngưng tụ chân khí, muốn hoàn thành quá trình tiến hóa cuối cùng.

Phương Minh ở một khoảng cách khá xa, không thể thực hiện tấn công cận chiến.

Thế là y đổi một phương thức khác, trực tiếp ngưng kết chân khí của mình thành một quả cầu khí công chân khí phát sáng.

Đừng thấy quả cầu này không lớn, nhưng bên trong nó ẩn chứa thần kỳ vô cùng mạnh mẽ và đậm đặc.

Nếu một khi va chạm với người khác, thì chắc chắn sẽ tạo ra một vụ nổ cực lớn, mạnh hơn hàng trăm lần so với vụ nổ nhỏ vừa rồi.

Lúc này, Phương Minh bất chấp tất cả, trực tiếp ném nó về một hướng, về phía vị vương giả yêu tộc kia.

Sau khi ném đi, lập tức tạo ra một vụ nổ lớn.

Ngay khoảnh khắc bị ném trúng, vị vương giả yêu tộc kia lập tức mở to mắt.

Rồi hắn ta vội vàng thoát ra.

Vụ nổ lúc đó cũng đã biến mọi thứ xung quanh thành tro tàn, toàn bộ đại điện đều nổ tung.Xung quanh không còn bất kỳ bức tường gạch nào nguyên vẹn, chỉ còn lại một đống gạch vỡ và phế tích.

Chương 688

Lúc đó Phương Minh nhìn xung quanh, ở cách đó trăm mét có những người yêu tộc và tiên tộc đang đứng.

Họ đều đang quan chiến, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng đều không phát hiện ra, đánh đến mức độ này, trận chiến sắp kết thúc rồi!

Sở dĩ không ai lại gần là vì có hai nguyên nhân.

Nguyên nhân thứ nhất là tiên khí khổng lồ do trận chiến vừa rồi tạo ra đã ngăn cách họ.

Căn bản không thể lại gần.

Nguyên nhân thứ hai là vì tất cả đều bị trận chiến giữa Phương Minh và vị vương giả yêu tộc kia hấp dẫn.

Trong lòng họ đều hiểu, nếu bây giờ mạo hiểm xông lên, không bị chấn chết thì cũng bị coi là pháo hôi.

Thay vì thế, chi bằng cứ xem hai cường giả này chiến đấu thế nào, xem sự chênh lệch thực lực giữa họ.

Tất cả đều hiểu dù thế nào cũng không thể đuổi kịp hai vị Thánh Nhân.

Nhưng hai người này chiến đấu đạt đến mức độ long trời lở đất như vậy, càng muốn biết cuối cùng ai sẽ chiến thắng.

Vào khoảnh khắc đó, cả người yêu tộc lẫn người tiên tộc đều gác lại hận thù của mình.

Tất cả đều đồng lòng nhìn hai người trên đài đang quyết đấu.

Vào khoảnh khắc đó, căn bản không có đối địch, chỉ có khán giả

đang đứng đó xem, chứng kiến một đỉnh cao mà cả đời họ cũng không thể đạt tới.

Trong số những người có mặt, không ít người cảm thán: "Đời này có thể chứng kiến những người mạnh mẽ như vậy quyết đấu ở đây, thật sự chết không hối tiếc.

Nhìn công pháp của họ lợi hại không thể hóa giải đến mức nào.

Thật sự là niềm kiêu hãnh của thời đại này." Tất cả đều đứng đó im lặng, cùng với không khí trầm lắng xuống, không dám thở mạnh một tiếng, đang xem trận quyết đấu thế kỷ kéo dài trên đống phế tích.Vị vương giả yêu tộc kia bị đẩy sang một bên, nhưng lại đứng dậy, rồi nói với Phương Minh: "Thật lòng mà nói, ta phải cảm ơn ngươi.

Không có ngươi, ta cũng không biết mình sẽ mạnh mẽ đến mức nào.

Điều đáng cảm ơn nhất chính là cú đó vừa rồi.

Cú đó vốn dĩ khiến ta suýt mất đi lý trí, gần như lập tức bị ma hóa.

Nhưng rồi quả cầu chân khí đó bay đến.

Cú đó đã làm xáo trộn nhịp điệu của ta.

Tuy ta chưa hoàn toàn tiến hóa thành ma nhân.

Và cũng chưa hoàn toàn mất đi tâm trí.

Thực lực cũng chưa đạt đến đỉnh phong mà ta mong muốn.

Thực lực của ta chưa đạt đến mức một trăm phần trăm, nhưng cũng có tám mươi phần trăm sức mạnh tràn ngập cơ thể ta.

Đối phó ngươi thì thừa sức.

Thậm chí ta còn cảm thấy...

Cho nên ngươi cứ đợi mà chết đi.

Bây giờ ngươi không có chút cơ hội thắng nào." Phương Minh cười khẩy: "Ngươi đích xác nên cảm ơn ta một lần.

Vừa rồi ta không chỉ làm xáo trộn nhịp điệu của ngươi mà thôi.

Sau khi bị ma hóa một trăm phần trăm, đó thật sự là lấy mạng ngươi.

Lẽ nào ngươi không muốn mạng sống của mình nữa sao?

Sau khi ma hóa, còn lại gì?

Không còn gì cả.

Ngươi thậm chí chỉ như một cỗ máy.

Vậy ngươi nghĩ ngươi đã đi đâu?

Chết rồi, hiểu không?

Cho nên hành vi vừa rồi của ngươi là tự sát.

Chương 689

Vì muốn đánh bại ta mà chơi trò tự sát.

Ngươi nghĩ đánh bại ta như vậy có ý nghĩa gì sao?

Đánh bại ta, vậy ngươi đánh bại cái gì của ta?

Chẳng động não chút nào.

Nhưng ta cũng nói cho ngươi biết, nếu ngươi ma hóa một trăm phần trăm, ta có lẽ không dễ dàng đánh bại ngươi như vậy.

Hiện tại thì, chúng ta hãy đấu lại đi, xem cái công pháp tà ác này, cuối cùng sẽ như thế nào?" Vị vương giả yêu tộc kia nhếch mép cười: "Chẳng lẽ ngươi bây giờ vẫn không hiểu sao?

Ta vẫn luôn lấy tính mạng của mình để đấu với ngươi.

Đáng giá để ta làm như vậy."Phương Minh không ngờ vị vương giả yêu tộc trước mắt lại dùng loại công pháp thượng tầng đó, rồi dùng tính mạng của mình để đổi lấy tiên lực mạnh mẽ.

Nếu như vậy, dù thắng, hắn ta cũng sẽ rơi vào cảnh khí tuyệt thân vong.

Bởi vì bây giờ mọi thứ trong cơ thể hắn ta đều đã giao phó cho một tâm ma trong công pháp đó.

Tâm ma đó có thể hút máu thịt của hắn ta, rồi biến hắn ta thành một người đặc biệt mạnh mẽ.

Nhưng thực lực như vậy không phải là thực sự mạnh mẽ.

Rốt cuộc không phải do tu luyện mà có, mà là dựa vào việc bán máu thịt và linh hồn, rồi có được một số tiên lực không rõ nguồn gốc.

Nếu tất cả đều được giải phóng, thì khi đạt đến một trăm phần

trăm ma lực, thì tương đương với việc không còn là một cá nhân nữa.

Máu thịt và linh hồn của cá nhân đó đều bị nuốt chửng, tương đương với việc tan thành tro bụi.

Nếu cứ như vậy, mặc dù có được sức mạnh cường đại, nhưng lại không còn bất kỳ linh hồn nào, và cũng vậy, có được toàn bộ sức mạnh sẽ trở thành một con rối, căn bản không có bất kỳ cảm xúc nào.

Chỉ biết dùng thực lực để áp đảo người khác.

Nhưng thực lực như vậy không phải là sức mạnh thật sự.

Loại sức mạnh hư ngụy này không thể đứng vững.

Một khi đã vô địch thiên hạ, sẽ phát triển thành bạo tạc, cuối cùng tan thành tro bụi.

Vì vậy, bây giờ nhìn vị vương giả yêu tộc kia đã giao phó tất cả cho loại công pháp tà ác thượng cổ mà hắn ta học, rồi tự tìm đường diệt vong.

Nhưng muốn dựa vào phương pháp này để lấy mạng Phương Minh, Phương Minh sẽ không ngu ngốc đến mức đứng yên không động để hắn ta tùy ý làm càn.

Phương Minh bây giờ cũng phải thực hiện phản kích nhất định rồi.

Thế là Phương Minh muốn dùng những công pháp vừa rồi để đối đầu chính diện với hắn ta.

Đối với Phương Minh, cách thức đơn giản nhất là đối đầu chính diện.

Ngoài ra, tất cả những phương thức khác đều là tà đạo.

Chỉ khi đạt được chiến thắng áp đảo chính diện.

Thì mới có thể thực sự thắng lợi.

Vì vậy, Phương Minh từ chính diện triển khai tấn công.

Nhưng người kia dường như căn bản không chịu nhượng bộ, muốn chiếm một chút lợi thế từ Phương Minh, muốn một lần nữa giao lưu chính diện với Phương Minh.

Hắn ta có thể bộc phát ra tất cả ma tính, nhưng Phương Minh có thể tìm ra điểm yếu của hắn ta.

Phương Minh luôn tin rằng, chỉ cần tiếp tục cầm cự với hắn ta thêm một thời gian nữa, thì điểm yếu sẽ lộ ra.

Lúc đó, y có thể không tốn chút sức lực nào, rồi một kích đánh lui hắn ta.

Nhưng điều nằm ngoài dự liệu của Phương Minh là, vị vương giả yêu tộc kia, ma tính tỏa ra đặc biệt lợi hại.

Mọi tiên khí, vật thể xung quanh đều có một sự cảm ứng nhất định với hắn ta.

Thậm chí những phế tích và gạch đá trên mặt đất cũng nghe theo sự chỉ huy của hắn ta.

Cứ như vậy, Phương Minh hơi khó xử.

Lúc đó, vị vương giả yêu tộc kia lập tức mở rộng hai tay, rồi sau lưng hắn ta mọc ra một đôi cánh đỏ rực.

Chương 690

Rồi hắn ta bay lên không trung, đối đầu với Phương Minh một trận chân chính.

Những chiêu thức vừa rồi, chỉ là về tốc độ và sức mạnh đều đã tăng lên đáng kể.

Cứ như vậy, Phương Minh chắc chắn sẽ có chút lực bất tòng tâm, bởi vì chiêu thức vừa rồi y cũng chỉ đấu ngang tay với hắn ta.

Bây giờ, hắn ta vô cớ tăng thêm nhiều tiên lực như vậy, thì lúc đó Phương Minh chắc chắn sẽ chịu thiệt thòi.

Trong lòng Phương Minh nghĩ, nếu không thể tiếp tục đối đánh như vậy, thì phải lấy lui làm tiến, tìm ra điểm yếu của hắn ta, đợi cơ hội tấn công.

Nếu không, dễ dàng một bước sai thành ngàn đời hận.

Phương Minh phát hiện khi vị vương giả yêu tộc kia chiến đấu, hai mắt hắn ta đỏ ngầu, rồi đôi cánh mọc ra sau lưng cũng phát ra loại khí tức sắc bén, đáng ghét kia.

Và, khi hắn ta phát động tấn công, tiên khí khổng lồ sẽ lập tức che mờ hai mắt hắn ta.

Lúc đó, mắt hắn ta không có bất kỳ khả năng cảm nhận nào, không nhìn thấy sự tồn tại của Phương Minh, chỉ có thể dựa vào tiên khí để phán đoán vị trí của Phương Minh.

Điểm này là một phát hiện lớn đối với Phương Minh.

Y có thể dựa vào điểm này, rồi thực hiện một đòn tấn công khá sâu.

Đó là nhắm vào một số cơ quan cảm ứng của hắn ta để gây nhệch hướng, rồi sau đó thực hiện đòn tấn công chính xác.

Phương Minh đã định ra kế hoạch tác chiến.

Vì vậy, Phương Minh đã có động tác tiếp theo.

Rồi khi Phương Minh thực hiện đòn tấn công tiếp theo, y trước tiên sử dụng phân thân thuật, phân mình thành rất nhiều phân thân.

Thế là trên không trung xuất hiện vô số Phương Minh.

Sau đó, Phương Minh bắt đầu lập tức bao vây hắn ta.

Vị vương giả yêu tộc kia cảm ứng được nhiều Phương Minh như vậy, lúc đó cũng muốn phát động tấn công, nhưng lại không thể cảm nhận được Phương Minh thật sự đang ở đâu?

Nhưng lúc đó, Phương Minh sắp tấn công hắn ta.

Không ngờ vị vương giả yêu tộc kia lại đột nhiên hội tụ tiên khí phát ra một vụ nổ lớn, hắn ta dùng cơ thể mình làm nguồn gốc vụ nổ.

Tất cả phân thân của Phương Minh đều biến mất.

Rồi y cũng bị bắn ra xa mười mét, rồi ngã xuống đất nôn ra tiên huyết.

Y cũng bị vụ nổ ảnh hưởng, suýt mất mạng, khiến Phương Minh không dám coi thường nữa.Tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy một trận choáng váng, nhưng sau đó rất đỗi ngạc nhiên.

Bởi vì căn bản không thấy bất kỳ đòn tấn công nào xuất hiện, nhưng Phương Minh lại bị đánh bay ra xa.

Thậm chí không ai thấy vụ nổ vừa rồi do ai gây ra?

Là Phương Minh?

Hay vị vương giả yêu tộc kia?

Dưới đài, một lão giả vuốt chòm râu dài, rồi lắc đầu: "Không dễ dàng gì, thực sự không dễ dàng gì!" Nói xong, một người bên cạnh hỏi: "Lời này nói sao?

Điều gì không dễ dàng?

Là tiên tộc nhân Phương Minh không dễ dàng sao?" Lão giả đó thở dài: "Ngươi nên biết, vừa rồi Phương Minh thực ra đã nắm được điểm yếu của hắn ta.

Khi vương giả yêu tộc phát động tấn công, bất kỳ con mắt, tai nào của hắn ta đều bị phong bế, hắn ta dùng tiên khí mạnh mẽ lấp đầy các giác quan, nên không có tri giác.

Cái duy nhất hắn ta có thể cảm ứng được là khí tức trong tâm trí hắn ta.

Loại khí tức vận động đó có thể khiến hắn ta cảm nhận được hướng của Phương Minh.

Lúc đó, nếu trực tiếp phóng ra một đòn tấn công quy mô lớn không phân biệt từ hướng đó, thì chắc chắn sẽ tìm thấy hắn ta.

Nhưng Phương Minh lại phân tán tiên khí cho nhiều phân thân như vậy, rồi làm nhiễu loạn giác quan của hắn ta.

Hắn ta không thể tìm thấy một điểm nào.

Phương Minh thực ra đã thắng một nửa rồi.

Lúc đó nếu lại thực hiện một số đòn tấn công đối với hắn ta, thì thực ra đã nắm chắc phần thắng.

Chương 691

Chỉ là không may, vị vương giả yêu tộc kia lại là một kẻ không sợ chết, có thể dùng cơ thể mình để tạo ra vụ nổ.

Loại tiên khí bạo tạc đó sẽ tạo ra năng lượng khổng lồ, loại năng lượng này chắc chắn sẽ tạo ra ảnh hưởng cực lớn.

Vì vậy, khi Phương Minh đến gần để xem, ngay khoảnh khắc đó, vị vương giả yêu tộc kia lập tức tạo ra vụ nổ.

Thế là Phương Minh mới trúng chiêu." Nghe đến đây, mọi người đều không biết nên khen ngợi ai?

Nên khen vị vương giả yêu tộc kia, có thể không tiếc sinh mạng mình để tạo ra vụ nổ lớn, hay nên khen Phương Minh lại có thể trong tình huống như vậy, phát huy công thế mạnh hơn hắn ta?Tóm lại, trận chiến giữa hai cường giả này đã hoàn toàn làm rung chuyển trời đất, thậm chí Phật giới bên kia bây giờ cũng cảm nhận được sự run rẩy nhẹ và dao động của tiên khí, đang tự hỏi rốt cuộc là tình huống gì?

Lại có thể tạo ra tiên khí lớn như vậy, thậm chí họ còn tưởng Phương Minh lại dẫn dắt người Đạo giáo tấn công thêm một lần nữa.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi, Phương Minh đã không bại lộ hiện trạng của mình.

Chỉ cần bây giờ y vẫn che giấu tốt, thì con đường sau này sẽ dễ đi.

Chỉ cần giải quyết hắn ta, rồi lợi dụng những gì hắn ta để lại để điều chỉnh trật tự tiên giới, thì sau này phản kích Phật giới để thống nhất toàn bộ giáo phái cũng sẽ thực sự dễ như trở bàn tay, chỉ còn là chuyện ngày một ngày hai.Lúc đó, Phương Minh từ từ đứng dậy, rồi đối mặt với vị vương giả yêu tộc đang phát cuồng.

Hắn ta bây giờ đang tìm kiếm khí tức của Phương Minh, muốn tấn công Phương Minh.

Nhưng Phương Minh bây giờ đã đứng dậy, rồi đối mặt với hắn ta.

Y cảm nhận được loại dục vọng mạnh mẽ trong cơ thể hắn ta, dục vọng muốn đánh bại y.

Loại dục vọng đó không phải của một cá nhân, mà như một khối oán khí.

Khối oán khí đó đang tỏa ra một luồng tiên khí mạnh mẽ.

Vì vậy, bây giờ vị vương giả yêu tộc kia có thể đã bị ma hóa hoàn toàn, tâm trí hắn ta đã bị nuốt chửng.

Bây giờ gọi tên hắn ta, hắn ta cũng sẽ không đáp lại.

Bây giờ hắn ta đã hoàn toàn biến thành một con quái vật.

Đối với quái vật, Phương Minh không thể đối đầu trực diện nữa.

Tiên khí mạnh mẽ như vậy, đối với Phương Minh rất mạnh.

Phương Minh có phóng ra tất cả những gì đã tích lũy từ trước cũng vô ích.

Bởi vì xung quanh hắn ta đã bị loại tiên khí đáng sợ, đáng ghét kia bao vây.

Bây giờ Phương Minh dùng Hỗn Nguyên Chân Lực cũng vô ích.

Vì vậy, Phương Minh bây giờ càng lúc càng cảm thấy nguy hiểm.

Y buộc phải nhanh chóng giải quyết hắn ta, nếu không, mọi chuyện đều sẽ đổ sông đổ bể.

Đã tiêu tốn nhiều chân lực như vậy, bây giờ đối với Phương Minh là lấy yếu địch mạnh rồi.

Tiên khí của Phương Minh hoàn toàn không thể sánh bằng hắn ta.

Hiện tại hắn ta lại có sự tăng cường đáng kể về tốc độ và sức mạnh, tuy bây giờ hắn ta đã mất đi tâm trí, không còn là hắn ta nữa.

Nhưng con quái vật trước mặt này, y cũng phải hoàn toàn tiêu diệt.

Chỉ sau khi tiêu diệt hắn ta, thì Thiên giới sau này mới có thể khôi phục hòa bình, và những đám mây đen trên bầu trời mới có thể hoàn toàn tan biến.

Vị vương giả yêu tộc kia bây giờ đã ma hóa thành quái vật.

Con quái vật đó bây giờ lại nhanh chóng lao về phía Phương Minh.

Phương Minh bây giờ trong lòng hoàn toàn không có bất kỳ ý định thắng nào.

Nhưng dù vậy, y cũng buộc phải liều một phen.

Thế là y chắp hai tay lại, rồi không niệm tâm pháp, mà phát huy Càn Khôn công pháp đến cực hạn.

Rồi trong khoảnh khắc phóng ra tất cả đạo lực, xung quanh y lại xuất hiện một tấm phòng hộ rất lớn.

Tấm phòng hộ đó đã phóng ra toàn bộ tiên khí, rồi hình thành một màn sáng.

Màn sáng này trong toàn bộ luồng yêu khí đáng ghét kia đã hình thành một khu vực phòng hộ khổng lồ.

Phương Minh ở trong đó, rồi chuẩn bị cho đòn tấn công cuối cùng.Mọi thứ xung quanh chìm vào một khoảng lặng.

Chương 692

Chỉ có tiếng gió lạnh lẽo gào thét, rồi cuốn theo từng trận yêu khí tà ác đó, cùng với tiên khí đại diện cho chính nghĩa của Phương Minh.

Giữa họ đang diễn ra một trận đối kháng cực kỳ mạnh mẽ.

Sự đối kháng này khiến những người xung quanh đều chìm vào im lặng, đều lo lắng hồi hộp, nhìn xem bên nào mới có thể giành chiến thắng cuối cùng?

Thực ra một số kết quả không cần phải đoán.

Bởi vì luồng quang ba cuối cùng của Phương Minh nhìn giản dị đến mức không đáng kể, căn bản không thể sánh với loại ma khí ác ma mạnh mẽ, không thể mạnh hơn được nữa kia.

Bởi vì xung quanh bốn phía tràn ngập toàn là loại tiên khí ác ma đó.

Nhưng tiên khí của Phương Minh trong đó lại hiển đắc yếu ớt đến vậy.

Vì vậy, Phương Minh bây giờ buộc phải nhanh chóng tìm ra điểm yếu của hắn ta, rồi dùng một chiêu để chế địch.

Nếu y cứ tiếp tục cầm cự như vậy, thì Phương Minh không những sẽ chết vì hao phí quá nhiều chân khí.

Phương Minh cũng sẽ vì chân khí không đủ, rồi không chống lại được con quỷ mạnh mẽ đó, rồi cứ thế đi về phía tử vong.

Những người có mặt thực ra đều cảm thấy Phương Minh sẽ chết.

Nhưng Phương Minh bây giờ không hề nản lòng, y vẫn kích phát tiềm lực của mình, rồi mở tiên khí đến mức tối đa.

Tuy y hết lần này đến lần khác dùng tiên khí cung cấp cho tấm phòng hộ khổng lồ, rồi lại từ từ bị những luồng khí tức ma quỷ kia nuốt chửng.

Nhưng y vẫn hết lần này đến lần khác phóng tiên khí ra, rồi vì đòn tấn công cuối cùng mà tranh thủ thời gian.

Bởi vì ở nơi bị yêu ma khí tức bao vây đó, căn bản không thể triển khai không khí mạnh mẽ.

Bây giờ cũng không tiện rời khỏi nơi này, bởi vì bây giờ y đã hoàn toàn bị bao phủ trong khối khí tức ma quỷ đó.

Nếu muốn đi, thì buộc phải hao phí sức mạnh cực lớn mới có thể thoát khỏi những thứ này.

Vì vậy, y buộc phải tốc chiến tốc thắng, kết thúc thật sự ở đây.

Vì vậy, lúc đó con quái vật muốn tiếp tục tấn công Phương Minh.

Bây giờ nó đã cảm ứng được vị trí của Phương Minh, ở bên trong màn sáng đó.

Rồi Phương Minh đang ngưng tụ tiên khí.

Trong tay y hội tụ thành một thanh tiên quang kiếm khổng lồ, tỏa ra ánh sáng trắng, vô cùng chói mắt.

Điểm tiên lực cuối cùng của Phương Minh bây giờ đã hội tụ vào đó.

Bây giờ Phương Minh đã... tay nắm chặt thanh trường kiếm khổng lồ đó, đang đối mặt với vị vương giả yêu tộc kia.

Không, là con quái vật ma quỷ đã bị ma hóa kia.

Phương Minh bây giờ chỉ có thể tìm cách đối phó.

Nhưng nhìn con quái vật đang âm thầm phát điên đó, mắt y đột

nhiên sáng lên.

Y phát hiện ra một điểm khá kỳ lạ.

Phương Minh nhìn vào điểm kỳ lạ đó, rồi nhíu chặt mày, rồi trong lòng suy tư một hồi.

Cuối cùng, mắt y sáng rực, đột nhiên kế sách từ tâm nảy sinh. "Bây giờ đặt cược, tất cả đặt cược vào một chiêu." Chỉ cần một chiêu này có hiệu quả, thì mọi thứ còn lại đều không thành vấn đề.

Y bây giờ đã đặt tất cả hy vọng vào thanh quang kiếm đó, rồi muốn mang thanh quang kiếm hoàn thành sứ mệnh cuối cùng.Tất cả mọi người dưới đài nhìn thấy cảnh này, lập tức bắt đầu ồn ào, như vỡ chợ. "Rốt cuộc là sắp xảy ra chuyện gì?" Có người bên dưới bàn tán: "Tôi thấy Phương Minh nên nhanh chóng đầu hàng đi, bây giờ hắn ta có lẽ hoàn toàn không thể đánh bại Yêu Vương của chúng ta." Một số người khác nói: "Tôi không nghĩ vậy, tôi cảm thấy Phương Minh chắc chắn vẫn còn có hậu chiêu, nhất định sẽ tiếp tục đánh, có phương pháp kỳ dị.

Tôi luôn cảm thấy y có vẻ nắm chắc phần thắng." Có người nói: "Nhìn Yêu Vương xem, bây giờ đã biến thành quái vật rồi.

Dù có đánh thắng đi nữa, Phương Minh thì sẽ ra sao?

Chẳng phải cũng sẽ tan thành tro bụi sao?" Mặc dù mọi người bên dưới ồn ào, náo nhiệt, bàn tán này nọ.

Nhưng trong khu vực chiến đấu, giữa Phương Minh và con quỷ kia, căn bản không còn bận tâm đến những điều đó nữa, đang tập trung suy tính làm thế nào để giết chết đối phương.

Chương 693

Con quỷ kia bây giờ chỉ có trực giác duy nhất là giết chết kẻ trước mắt, đó là Phương Minh.

Phương Minh bây giờ buộc phải bảo toàn tính mạng của mình, phải đảm bảo kế hoạch vừa định ra được thực hiện hoàn hảo không sai sót.

Nếu không, tất cả sẽ thất bại.

Hiện tại, thực ra người sáng mắt nếu nhìn vào, Phương Minh dường như căn bản không còn bất kỳ khả năng lật ngược thế cờ nào, định sẵn là sẽ thất bại.

Nhưng y vẫn còn một cơ hội.

Cơ hội đó chỉ có Phương Minh mới biết.

Bây giờ, mọi thời gian đều bắt đầu tiếp tục tăng tốc, mọi thứ bắt đầu vận hành cực nhanh.

Tất cả mọi người đều bắt đầu nín thở, nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mắt.

Thế là con quỷ đó tăng nhanh bước chân, lao về phía Phương Minh.

Phương Minh đang cầm thanh trường kiếm đó, thanh trường kiếm do chân khí hội tụ thành, đứng đó không hề động đậy.

Bây giờ dường như đã đến lúc quyết định thắng thua.

Con quái vật như phát điên lao về phía Phương Minh.

Loại tiên khí tà ác xung quanh đều bộc phát ra.

Một số người dưới đài đều nhắm chặt hai mắt, cho rằng đã định

cục rồi.

Một số tiên tộc nhân, thậm chí còn rơi lệ vì Phương Minh.

Họ cho rằng Phương Minh trận chiến này chắc chắn sẽ thua không nghi ngờ gì.

Nhưng lúc đó, Phương Minh lập tức mở to mắt, rồi hét lớn một tiếng: "Diệt Ma Chân Khí Trảm!"Khi thanh kiếm của Phương Minh chạm vào cơ thể con quái vật, ngay lập tức trong không khí xảy ra một tiếng nổ lớn.

Mười mấy phút trước, Phương Minh vừa mới tung ra một chiêu, rồi bây giờ vận tác...

Mười mấy phút trước, khán giả dưới đài đều cho rằng Phương Minh đã bại cục, thất bại rồi, sắp thua tan tác.

Cũng mười mấy phút trước, trong lòng con quái vật đó chắc chắn cũng nghĩ Phương Minh sắp thua rồi, sẽ bị hắn ta làm cho tan xương nát thịt.

Nguyện vọng trước đó của hắn ta cũng sắp hoàn thành.

Nhưng đó chỉ là chuyện của mười mấy phút trước.

Mười mấy phút sau, mọi chuyện đều nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.Từng người đều trợn mắt há hốc mồm, tất cả mọi người đều bị luồng khí lãng vừa rồi cuốn đi, không biết mình đang ở đâu, thậm chí không tìm thấy phương hướng.

Mỗi người đều ngây ngốc, nhìn chằm chằm vào cảnh tượng đó.

Tất cả gạch ngói cũng được, phế tích cũng vậy, đều đã biến thành khói bụi.

Cả đại cung điện đó, cứ thế biến mất, không còn gì cả.

Chỉ còn lại tro bụi trắng muốt, không một chút dấu vết gạch đá

nào, chỉ còn lại bột phấn.

Những người nhìn thấy, thậm chí không biết rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, ai thua ai thắng cũng không biết.

Họ chỉ nhìn thấy tro tàn bay múa khắp trời, chỉ cảm thấy mình còn không bằng một hạt bụi nhỏ trong nhân gian.

Ngay cả một hạt bụi nhỏ cũng có thể tận mắt chứng kiến cảnh tượng hùng vĩ vừa rồi.

Nhưng họ, vì sợ hãi và hèn nhát mà nhắm nghiền hai mắt, không dám trực diện nhìn xem đã xảy ra chuyện gì.

Đến khi mở mắt ra, khắp nơi đều là khói bụi bao trùm cả không trung.

Đám mây đen trên không trung đột nhiên biến mất.

Tất cả khí tức tà ác dường như cũng không còn cảm ứng được nữa.

Rồi khói bụi từ từ tiêu tán.

Tất cả mọi người cũng từ chỗ ban đầu im lặng như tờ, chuyển sang bàn tán nhỏ tiếng.

Gần như tất cả mọi người đều đang thảo luận rốt cuộc đã xảy ra vụ nổ như thế nào?

Ai đã tan thành tro bụi?

Chương 694

Và ai là người cười cuối cùng?

Mọi thứ đều tràn ngập trong tâm trí mọi người.

Muốn nhìn khói bụi, muốn biết vì thứ gì mà gây ra?

Lúc đó, người ta tình cờ phát hiện ra loại kết giới tiên khí khổng lồ tương tự như trước đó đã biến mất.

Tất cả mọi thứ đều biến mất.

Dù là tiên khí tà ác hay tiên khí chính nghĩa, bây giờ chỉ còn lại sự yên bình.

Họ đều không biết sự yên bình này có ý nghĩa gì.

Đồng quy vu tận, hay một bên đã thắng?

Ai thắng?

Ai cũng muốn biết, nhưng lại không tài nào biết được, điều đó khiến họ vô cùng kỳ lạ.

Nhưng từ từ có một người đứng dậy.

Từ từ bước đi, rồi bay vút giữa mọi người, rồi bay lên trên đám khói bụi đó.

Người đó chính là Tam Thanh đạo trưởng.

Tam Thanh đạo trưởng trước đây đã có duyên gặp gỡ Phương Minh một lần.

Ngài tin rằng Phương Minh có thể cứu vãn vận mệnh của Thiên giới.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Phương Minh đã dẫn dắt qua

được cửa ải cuối cùng, đánh bại vị vương giả yêu tộc kia.

Bây giờ đã thành định cục, bây giờ có lẽ cũng không cần phải sợ hãi nữa.

Vì vậy, ngài từ từ bay lên không trung, rồi dùng tiên pháp dẹp yên.

Sau khi đám khói bụi khổng lồ đó lắng xuống, họ phát hiện một bóng người đang đứng ở đó?

Đợi mọi người dụi mắt, đợi những đám khói bụi đó cũng tan biến, mọi người nhìn kỹ lại: Người đứng trước mắt, chính là Phương Minh!

Mọi người quay người đi tìm vị vương giả yêu tộc kia.

Bản thể của hắn ta nằm ở đó, rồi từ từ co giật.

Không còn tri giác nữa, miệng sùi bọt mép, hai mắt trắng dã, vẻ yếu ớt sắp chết.

Trên người cũng đầy vết thương, toàn thân lấm tấm vết thương, dường như sắp tan biến.

Thực ra đúng là như vậy.

Không, đợi một lát, vị vương giả yêu tộc kia từ từ hóa thành tro tàn, từ đầu đến chân từ từ tan biến trong gió, trở thành một đống tro tàn.

Lúc đó, Phương Minh cũng cuối cùng đã hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Y thở phào một hơi dài.

Nhưng do dùng sức quá độ, chân khí của y gần như đã cạn kiệt, rồi y từ từ ngã xuống đất.

Nhưng y vẫn tỉnh táo, chỉ là quá mệt mỏi, không còn chút khí lực

nào nữa.

Vì vậy, bây giờ y buộc phải nghỉ ngơi một chút.

Y mỉm cười nói với Tam Thanh đạo trưởng: "Ngài xem đi, con cuối cùng cũng thắng rồi.

Lúc đó con đã tìm ra điểm yếu của hắn ta, ở chỗ ba tấc dưới cổ, ở đó có một vết nứt, chắc chắn là vết sẹo từ trước.

Nếu chỉ tập trung tấn công vào đó, nhất định có thể khiến chân khí của hắn ta tiết lộ.

Như vậy, đợi con dùng 'Chân Khí Trảm' của mình, thì chắc chắn hắn ta sẽ chết không nghi ngờ gì." Nói xong, Phương Minh vui vẻ cười.

Cùng lúc tiếng cười của Phương Minh truyền đi, những người bên dưới cũng lập tức vỡ òa, ngay lập tức vang lên một trận hoan hô lớn.

Đương nhiên là của những người ở Thiên giới.

Nhưng bên phía yêu tộc lại dường như không có bất kỳ động tĩnh nào, vài người nhanh chóng tập hợp lại thành một nhóm.

Chương 695

Họ bắt đầu một đợt tấn công mới, muốn tiếp tục dưới sự dẫn dắt của nhị bá thủ, và những hộ pháp kia để giành lại Thiên Đình.

Bởi vì bây giờ Phương Minh nguyên khí đại thương.

Hiện tại, phần lớn người Thiên giới cũng đều bị khống chế.

Vì vậy, bây giờ ra tay thì cũng khá thuận tiện cho chúng.

Phương Minh cảm ứng được loại tiên khí tà ác đó, rồi nói với Tam Thanh đạo trưởng: "Đại sự không ổn rồi, phải nhanh chóng ổn định lại!" Phương Minh thấy đám yêu tộc kia, thấy thống lĩnh bị giết mà không hề có chút bi thương nào.

Chúng lập tức tập hợp đội ngũ, muốn đoạt lại những thứ đã mất.

Nhưng Phương Minh nhìn thấy chúng trân trọng đến thế, liền hiểu ra, lũ phó tướng và hộ pháp kia không phục sự quản giáo của yêu tộc vương giả, muốn tự lập môn hộ.

Bởi vậy, thấy yêu tộc vương giả kia bại trận, chúng lập tức biến thành một phương trận khác, muốn tiếp tục khống chế Thiên Giới.

Tập hợp xong, tất cả yêu tộc kia hùng hổ lao về phía Phương Minh.

Nhưng Thiên Đấu Phủ đã bị khống chế, những thiên binh thiên tướng cũng không thể điều động, giờ đây Phương Minh có thể bị cô lập, không ai giúp đỡ.

Nếu chỉ dựa vào đám tu sĩ Thiên Giới hiện tại thì còn lâu mới đủ.

Giờ chỉ có thể tự cầu đa phúc, đừng nói đến chuyện phản kháng.

Thế nhưng điều khiến Phương Minh ngạc nhiên là, đám tu sĩ

Thiên Giới kia cũng đều tập hợp lại, muốn quyết tử chiến với đám yêu tộc đó.

Nhưng sau khi Phương Minh nhìn qua số lượng, thậm chí còn không bằng một nửa số người của phe đối phương, quả thực là trứng chọi đá, vô dụng.

Vậy thì nhất định phải tìm cách khác.

Dù sao cũng phải cầm chân chúng trước khi tiên lực hoàn toàn khôi phục, có như vậy mới tranh thủ được nhiều thời gian hơn, để sau này tìm cơ hội đánh bại.

Nếu giờ mà đối đầu trực diện thì chắc chắn sẽ toàn quân bị diệt.

Để tránh chuyện đó xảy ra, Phương Minh nhất định phải lập tức tìm cách cầm chân chúng.

Rất nhanh, một đám người do các hộ pháp yêu giới dẫn đầu đã đi về phía Phương Minh, rõ ràng là muốn dựa vào sức mạnh còn lại để tiếp tục đánh bại Phương Minh.

Lợi dụng Phương Minh hiện giờ nguyên khí đại thương, sau đó trực tiếp ra tay khống chế những người ở Thiên Giới này.

Phương Minh hiện tại nhất định phải nghĩ cách, chỉ có xuất đầu lộ diện mới có thể có cơ hội xoay chuyển.

Chẳng qua hiện tại tiên lực trên người không đủ, dễ bị đánh bại.

Trận chiến vừa rồi đã tiêu hao vô số nguyên thần, gần như đã đến cực hạn, nhưng giờ hắn phải gồng mình mà đối mặt với chuyện này.

Nếu không có chuyện này phiền lòng, thì Phương Minh có lẽ đã ngất xỉu tại chỗ, nghỉ ngơi tử tế rồi, nhưng giờ thì khác.

Hắn nhất định phải đứng ra đối mặt với chuyện này, ngoài hắn ra, không có người thứ hai có thể giải quyết được, bởi vì vừa rồi hắn

vừa đánh bại tên yêu tộc vương giả kia, nên bây giờ, đám yêu tộc đó có lẽ sẽ sợ hãi.

Nhưng, đứng ra không khó, nhưng làm sao để ngăn chặn hành vi tàn sát đây?

Nếu chúng cứ nhất định muốn giết Phương Minh thì phải làm sao?

Tất cả vấn đề này giờ đang vây lấy tâm trí Phương Minh, hắn không biết rốt cuộc nên làm gì, nhưng lại cảm thấy nhất định phải ngăn chặn chuyện này xảy ra.

Lúc đó, mấy tên hộ pháp yêu giới không nói không rằng đi thẳng đến trước mặt ta, muốn đòi một công bằng cho người đã khuất.

Nhưng Phương Minh cũng vội vàng dồn hết sức lực toàn thân, đứng thẳng dậy, rồi nói lớn, dựa vào một trụ, đi ra trước mặt mọi người, đối chất trực diện với tên hộ pháp yêu giới kia.

Lúc đó, tên hộ pháp yêu giới dẫn đầu, hung hăng, kiêu ngạo nói với Phương Minh: "Thằng nhãi ranh, ngươi đã đánh bại vương giả yêu tộc của ta đúng không?

Nhưng ta vẫn chưa hoàn toàn thất bại đâu.

Và ta cũng đã hiểu rõ mọi chuyện rồi, ta cũng đã sớm nhìn hắn không thuận mắt, muốn lật đổ hắn.

Sau khi lên Thiên Đình, hắn cứ thích tu luyện, không chịu ra ngoài tranh giành thêm quyền lợi.

Hắn đúng là rơi vào ổ mật, ăn được chút đồ ngọt liền không có chí khí, quả thực không xứng làm kẻ đứng đầu của ta.

Bọn ta không phải chỉ đơn thuần chiếm được Thiên Giới là có thể thỏa mãn đâu.

Ta có chí hướng xa hơn, ta muốn xưng bá toàn bộ thiên hạ, dù là

Đạo gia Tiên giới, Phật gia Tây Thiên, hay Ma giới Địa Uyên, ta muốn yêu tộc của ta hoành hành thiên hạ, không ai có thể ngăn cản.

Ta vốn dĩ đã đặt hy vọng vào tên yêu tộc vương giả kia.

Chương 696

Bởi vì sức mạnh của hắn cao hơn mỗi người chúng ta, nên ta để hắn giúp ta công đánh xong Thiên Giới, sau đó dẫn ta đi khiêu chiến Phật Giới.

Nhưng sau khi ta chiếm được Thiên Giới, hắn lại sống chết không chịu xuất hiện, rồi cứ thế trốn trong một căn nhà, không gặp ai?

Hắn không nghe lời ai, ở trong đó, và kết quả tốt đẹp, chưa bắt đầu đã bị đánh chết.

Nhưng chí hướng của ta thì chưa chết đâu, ta bây giờ muốn nắm giữ quyền chủ động, nên ta bây giờ muốn một lần nữa lợi dụng quyền chủ động ở Tiên Giới, sau đó lại cho ngươi một đòn trọng thương, khiến ngươi không thể trở mình.

Cuối cùng ta sẽ lập tức chỉnh đốn xuất phát, đến Phật Giới, tìm Phật Tổ?

Đám người các ngươi cũng nên giác ngộ đi, ta từ trước đến giờ vẫn luôn là chủ nhân của Thiên Giới, hãy ngoan ngoãn cúi đầu xưng thần với ta đi!" Nói xong, hắn ngửa mặt lên trời cười lớn.

Phương Minh nhìn khuôn mặt vô tri của hắn, bất lực tiến lên nói chuyện.

Phương Minh cười khổ một tiếng, nói: "Hay là thế này, nghe ta nói.

Ta có một phương án có thể lưỡng toàn kỳ mỹ." Trong đám yêu tộc có một người lập tức đứng ra nói: "Tên này, vừa nãy ta đã thấy rồi, hắn đã đánh một trận với vương giả yêu tộc của ta.

Sau đó nguyên khí đại thương, hiện tại chân khí trong cơ thể

không biết còn lại bao nhiêu, vậy mà dám nói điều kiện với ta sao?

Nói cách khác, giờ ta muốn giết ngươi cũng dễ như trở bàn tay, hiện tại hắn mang nửa cái mạng đang nói điều kiện với ta, ta trước đây thấy hắn yếu rồi nên mới theo hắn cứng đối cứng, dù sao bây giờ ta chắc chắn có thể giành được chiến thắng áp đảo." Phương Minh hừ lạnh một tiếng, nói: "Ngươi là cái thá gì?

Ta không rảnh nói chuyện với một tiểu tốt vô danh như ngươi, gọi kẻ chủ sự ra đây, ta muốn xem rốt cuộc ngươi có não không?

Chứ không phải một lũ ngu đần không có não." Đúng lúc đó, từ trong đám người bước ra một người mặc áo bào tím, nhìn hắn rồi lại nhìn những người phía sau Phương Minh đang nghiến răng nghiến lợi, nắm chặt hai nắm đấm.

Sau đó cười nói: "Vừa rồi thuộc hạ của ta.

Không hiểu chuyện, không biết nói chuyện, ngươi cũng đừng chấp nhất, không sao, những người này đều do ta dẫn theo, vậy nếu ta hỏi ngươi có muốn hiểu rõ mọi chuyện, chúng ta hãy giải quyết chuyện này một cách hòa bình.

Khôi phục lại tình hình như trước, ta bảo vệ một người, đồng thời cũng phải đảm bảo ngươi phải phục tùng ta, có như vậy mới có thể đàm phán, nếu không thì ở Thiên Giới này chỉ có những gì ta muốn làm, không có bất kỳ chỗ nào cho Thiên tộc của ngươi.

Ta không biết nên xưng hô với các hạ như thế nào?

Và các hạ rốt cuộc muốn giải quyết bằng cách nào, có đề nghị gì không?

Ta cũng có hứng thú lắng nghe.

Dù sao ta cũng rất yêu hòa bình, không thích đánh đấm chém giết, đúng không?

Cuối cùng chẳng phải chúng ta đều lưỡng bại câu thương sao?" Lúc đó, tên tiểu yêu quái phía sau hắn tiến lên nói: "Đại chủ quản của ta.

Ta cảm thấy chúng ta hoàn toàn không cần sợ hãi, hắn giờ chỉ còn nửa cái mạng, chỉ cần chúng ta ra tay trước, lập tức có thể tiêu diệt hắn, lúc đó toàn bộ Thiên Giới sẽ chỉ còn yêu tộc của chúng ta.

Vậy chẳng phải sẽ như cá gặp nước sao, lúc đó chúng ta dựa vào tiên khí của Thiên Giới tu luyện thêm vài ngày, sau đó lại đi đến Phật Giới?

Đó chắc chắn sẽ là đại thắng hoàn toàn, tại sao bây giờ lại đàm phán điều kiện với hắn?

Ta có chút không hiểu." Tên đại chủ quản yêu tộc hừ lạnh một tiếng, nói nhỏ: "Ngươi mà hiểu được đạo lý này thì đã làm đại chủ quản rồi.

Chúng ta bây giờ nếu cố gắng đánh nhau với hắn, nhìn xem từng người bọn họ đều muốn liều mạng như vậy.

Nên chắc chắn lúc đó sẽ liều mạng, vì vậy bất kể giết bao nhiêu, nhất định sẽ có một con số, nhưng con số này, dù lớn hay nhỏ, chắc chắn không phải là điều chúng ta muốn thấy, bớt một người là bớt đi một chiến lực cho chúng ta.

Chúng ta vừa mới chiếm được địa bàn của Thiên tộc, nhất định phải dưỡng binh vài ngày, có như vậy mới có đủ thực lực đi khiêu chiến những nơi khác, nếu chỉ biết cùng binh độc vũ thì cuối cùng kẻ chết sẽ là chúng ta.

Nên chi bằng nói chuyện điều kiện với hắn, dù sao giờ hắn chắc chắn có những điểm khác biệt, thực sự không được thì xé rách mặt, nếu nói chuyện như vậy, sau đó mọi người có thể sống hòa bình một

thời gian, từ từ đồng hóa hắn.

Vậy thì chẳng phải tốt nhất sao.

Ta thấy người có thể đánh bại vương giả của chúng ta cũng là một người thông minh, nếu bây giờ chúng ta đối đầu trực diện với hắn, hắn nhất định sẽ chết thảm.

Ta thấy hắn cũng hiểu." Nói xong những lời này, tên tiểu yêu quái kia quả thực bái phục sát đất.

Hắn vội vàng nịnh bợ: "Cao!

Thật sự cao!" Phương Minh đứng một bên, đương nhiên biết, nhưng cũng không vạch trần, bởi vì hắn cần một kết quả, chỉ khi có kết quả cuối cùng, hắn mới có thể danh chính ngôn thuận bảo vệ mạng sống của những Thiên tộc nhân này, đồng thời cũng mưu cầu kế hoạch phát triển.

Tên đại chủ quản yêu tộc lập tức cúi người hành lễ với Phương Minh, rồi nói: "Ta có thành ý, nghe điều kiện của ngươi đây?

Mọi người hãy bình tĩnh nói chuyện điều kiện đi!" Đương nhiên hắn cũng biết để tránh tổn thất cho mình, dù sao hắn cũng có hoài bão lớn.

Với ý chí chiến đấu của những người phía sau Phương Minh hiện tại, một người có thể giết hai người cũng không có gì lạ, chắc chắn đều ôm quyết tâm liều chết, một đội quân như vậy, nếu cứ đánh tiếp thì chắc chắn sẽ rất đáng sợ.

Toàn quân bị diệt, cũng chắc chắn có thể để lại trọng thương cho kẻ địch, nhưng hiện tại chưa đến bước đó, nên Phương Minh không để họ vô ích chịu chết, hắn muốn dẫn họ lật ngược thế cờ, nên bây giờ chỉ có thể tìm một kế sách vẹn toàn.

Chương 697

Phương Minh cố gắng kéo dài thời gian, nói: "Vì đã có thành ý như vậy, thì thế này đi, toàn bộ Thiên Giới của chúng ta trước tiên mỗi bên một nửa, người của ngươi khống chế một nửa, người của ta khống chế một nửa.

Mọi người nước sông không phạm nước giếng, không thể tùy tiện gây sự với nhau.

Ta sẽ định trước một đường ranh giới, ai không tuân thủ sẽ bị nghiêm trị." Lúc đó, tên đại chủ quản yêu tộc thu lại nụ cười, phát biểu: "Ngươi không cảm thấy mình đang nắm chắc phần thắng sao?

Bây giờ nói chuyện cứng rắn như vậy, không phải như trước đây, không phải như trước khi đánh nhau đâu, ngươi hiểu không?

Bây giờ ngươi muốn ký một hiệp ước bình đẳng đặc biệt với ta sao?

Sai rồi, ta đang đại phát từ bi, cho ngươi một cơ hội không cần phải xưng thần.

Cho phép ngươi sống yên ổn, chỉ vậy thôi, không có chuyện gì khác, nhưng các ngươi lại đều lương thiện như vậy, nghĩ rằng mình có địa vị ngang hàng với ta, ta thấy ngươi đã lầm rồi, nếu ta muốn tiêu diệt ngươi, đó chỉ là chuyện trong chốc lát, vậy mà ngươi dám đòi ta chia sẻ một phần Thiên Giới, đúng là si tâm vọng tưởng rồi sao?

Hiện tại tuy không phải lúc vương giả yêu tộc của ta dẫn dắt chúng ta, nhưng thực lực hiện tại của ta vẫn có thể thôn tính tất cả mọi người.

Vì vậy ta hy vọng ngươi suy nghĩ kỹ, đừng có ý định chia địa bàn

với ta, nếu ta đại phát từ bi thì nhiều nhất cũng chỉ cho ngươi một mảnh đất nhỏ để ngươi phát triển.

Ngươi không muốn hòa bình sao?

Nếu ngươi muốn bình chia toàn bộ Thiên Giới, vậy thì ta nói chúng ta không có gì để nói nữa, căn bản là không thể, bây giờ ta hoàn toàn có thể thu hết tất cả, sau đó bá chiếm toàn bộ Thiên Giới.

Ngươi không thực sự muốn thấy mình ở giữa không quan trọng như thế nào sao?" Phương Minh cũng hiểu rằng điều kiện của hắn căn bản là không thể đồng ý, nếu đồng ý thì sẽ không cần tiên khí, nếu ta có một nửa địa phận, khả năng khôi phục năng lực thu phục toàn bộ Thiên Giới cũng chỉ là chuyện một sớm một chiều.

Những lời Phương Minh nói bây giờ chỉ là để kéo dài thời gian.

Cố gắng hết sức để khôi phục tiên khí.

Nhưng lời nói của hắn cũng quá hoàn hảo, bởi vì nếu giờ kéo dài thì khả năng hồi phục căn bản không thể so sánh với trước kia.

Hiện giờ nguyên khí đại thương, trước đây đã tiêu hao nhiều thứ như vậy, giờ hồi phục cũng khó khăn, chỉ nói chuyện thôi căn bản không thể hồi phục.

Vì vậy Phương Minh hiện tại chỉ có thể trông cậy vào những cách khác, không được thì thật sự chỉ có thể liều thôi, liều chết, bây giờ cũng không có cách nào tốt hơn nữa rồi.

Lúc đó Phương Minh cũng chỉ có thể cố gắng kéo dài thêm một chút, giờ cũng không có cách nào tốt hơn, cứ kéo dài một chút, đến lúc đàm phán tan vỡ thì sẽ chiến đấu, rồi đến cửa ải cuối cùng.

Liều chết bảo vệ Thiên Giới, dù sao bây giờ cũng phải hồi phục một chút tiên lực, nhất định phải giải quyết chuyện này.

Thế là hắn hỏi tên đại tổng quản kia: "Nếu đã như vậy, thì cứ nói ý của ngươi đi, ta biết ngươi, dù sao ngươi cũng để mọi người sống ở đây một thời gian.

Ta tin ngươi cũng biết Thiên Giới là một nơi hấp dẫn đến nhường nào.

Không chỉ có tài nguyên tu luyện cực kỳ tốt, mà còn có những nơi khiến người ta lưu luyến không muốn về, đây là nhà của ta, nhưng ngươi là kẻ xâm nhập, ta thừa nhận.

Ta cũng không đánh lại được ngươi, ta cũng thừa nhận.

Vì vậy cuối cùng ta sẽ lắng nghe đề nghị của ngươi, cũng để mọi người không xảy ra đổ máu, vậy, ngươi nói đi?

Nếu ngươi muốn phân cho ta một nơi để ta phát triển, thì là nơi nào?

Ta muốn hiểu rõ, liệu có khả năng chúng ta thương lượng lại không?" Tên đại chủ quản yêu tộc lúc này đột nhiên cười cười, rồi nói: "Nếu đã như vậy, thì thế này đi, theo ý của ta, ta sẽ sắp xếp cho ngươi một nơi nhỏ, sau đó ngươi sẽ tụ cư sống ở đó.

Ta cũng sẽ định kỳ đến đó xem xét, nên cứ yên tâm đi!" Nghe câu này, đám người Thiên tộc bên kia đều nổ tung, không ngờ lại vô sỉ như vậy, đây là một nơi nhỏ, còn muốn phái người giám sát ta, chẳng phải muốn lấy mạng ta sao?

Không cho ta vĩnh viễn có cơ hội phát triển.

Phương Minh cũng nghe ra, nhưng cũng không nói gì, đúng lúc đó, Tam Thanh Đạo trưởng bên cạnh ta trên tay đã ngưng tụ tiên lực, muốn ra tay sát phạt, nhưng Phương Minh lập tức nắm chặt cổ tay hắn.

Bảo hắn không được tự tiện hành động.

Lúc đó tên đại tổng quản yêu tộc lại nói: "Ngoài ra còn một chuyện, Thiên Đế của các ngươi nhất định phải chết, thời gian hành hình là trưa mai, lúc đó tất cả đều phải đến xem." Vừa nghe lời này, giờ đây mọi người càng không nhịn được nữa, Phương Minh lúc này cũng hiểu ý hắn, muốn cho đám người này rắn mất đầu, triệt để không thể phát triển, nhưng Phương Minh sẽ không để hắn làm vậy.

Phương Minh cười rồi nói: "Vậy là không có gì để nói nữa sao?

Vậy thì quyết tử chiến đi!" Tên chủ quản yêu tộc thấy rằng sau điều kiện này, mọi người đều khá lo lắng, biết rằng người Tiên tộc sẽ không chịu từ bỏ.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, định triệt để giết chết những người Tiên tộc này, rồi nói: "Vậy thì đàm phán tan vỡ, chúng ta quyết tử chiến đi." Hai bên đều đã chuẩn bị trận hình, quyết tử chiến, nhưng điều khác biệt là, đám yêu tộc kia đều thân kinh bách chiến, hoặc có chút kinh nghiệm, một số chiến sĩ tương đương với thiên binh thiên tướng.

Nhưng nhìn sang Phương Minh, ở đây chỉ có một số tu sĩ Thiên Giới, có cả tán tu, căn bản chỉ là một số thế lực nhỏ.

Phương Minh vừa nhìn thấy chênh lệch thực lực giữa hai bên, ai thắng ai thua không ai biết, dù sao đây cũng là một trận khổ chiến?

Nhưng hắn chỉ mới hồi phục một nửa, đã cố gắng hết sức để hồi phục rồi, hiện tại nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Nếu không càng kéo dài thì càng bất lợi cho hắn, như thể trong cơ thể có nội thương, dù có cố gắng hết sức đến đâu cũng không thể hồi phục thêm được chút nào, vì vậy hiện tại chỉ có thể dùng tiên lực hiện có để ngăn chặn những hành vi ngang ngược.

Chương 698

Ngoài cách này ra, không còn cách nào khác, bây giờ nhất định phải liều mạng bảo vệ gia viên của mình, nếu không, đám người yêu tộc kia chắc chắn sẽ không cam tâm bỏ qua, nhất định sẽ giết sạch tất cả Thiên tộc nhân.

Đến lúc đó thì thật sự không còn Thiên tộc tồn tại nữa, tất cả những gì hắn làm đều sẽ đổ sông đổ biển.

Hắn không thể để chuyện này xảy ra.

Hai bên đều chỉnh đốn sẵn sàng, lúc này Phương Minh đã chuẩn bị xong, muốn quyết tử chiến với hắn, như thể liều mạng vậy, sau đó bùng phát một phần tiên lực, tạo ra một khoảng trống trước mặt hắn.

Tên đại chủ quản yêu tộc thấy hắn lại có thực lực như vậy, nói với thuộc hạ: "Tất cả nghe kỹ đây, tên Phương Minh đó, không được động vào, hắn là con mồi của ta, và các ngươi không đánh lại hắn đâu, hãy đi nhắm vào những kẻ yếu hơn, giết sạch chúng đi, nghe rõ chưa, tốt nhất là không có thương vong nào bên ta.

Ta tin rằng mọi người đều biết thực lực của ta, nhìn đối diện xem, chúng chỉ là một đám ô hợp, thực ra căn bản không có kinh nghiệm gì cả, chỉ là một số người bình thường của Thiên Giới thôi, ta sẽ giết chết chúng.

Và sau đó triệt để chiếm lấy Tiên Giới, những Thiên Đế kia, hiện giờ đều bị chúng ta giam giữ trong lao phòng, không có chút năng lực nào cả, bây giờ giết chết chúng là được.

Chúng ta bây giờ xung phong đợt cuối cùng, ánh sáng chiến thắng đang ở trước mặt ta, vì vậy hãy nắm bắt cơ hội cuối cùng, giết sạch chúng, không để lại một mảnh giáp nào.

Hãy để ta gièo qua thi thể của các ngươi, đón chào chiến thắng của ta.” Những lời này quả thực đã khích lệ lòng người, đạt được hiệu quả mong muốn, một số yêu tộc nhân bên dưới đều sốt ruột gào thét, tranh giành nhau muốn giết người lập công, muốn góp sức cho yêu tộc.

Phương Minh thấy từng tên đều như được tiêm máu gà, căn bản không thể để chúng đánh như vậy, nếu không, một bên vốn dĩ nhân số không đủ, cộng thêm bên kia giành chiến thắng áp đảo, trước tiên là đã thua về khí thế rồi, vì vậy hắn cũng phải ổn định quân tâm, không thể để mọi người vô ích chịu chết.

Nên hắn lập tức gọi dừng lại, nói với đại chủ quản: “Đợi ta một chút, ta có lời muốn nói.” Tên đại chủ quản lập tức ra lệnh cho thuộc hạ của mình dừng lại, rồi nói với Phương Minh: “Sao?

Đổi ý rồi sao?

Giờ đổi ý cũng được, nếu ngươi nghe theo sự sắp xếp của ta, thì mọi chuyện đều tốt đẹp.” Phương Minh nói: “Không phải vậy, ta muốn chơi một trò chơi với ngươi, chính xác hơn là một ván cược.

Hai chúng ta sẽ đơn đấu, nếu ai thua, vô điều kiện đồng ý mọi chuyện của đối phương, người phía sau ngươi cũng phải tuân theo ý nguyện của ngươi, hiểu không?

Đây cũng là một ván cược tính mạng của tộc nhân ngươi và tính mạng của ngươi.” Tên đại chủ quản yêu tộc nghe xong, trong lòng nghĩ: Nếu thua thì cũng có thể ra lệnh cho quần hùng, sau đó giết sạch chúng.

Nhưng nếu thắng thì không cần động một binh một tốt mà giết được hắn, có thể giết được thủ lĩnh như vậy, nhất định có thể áp chế sĩ khí của hắn.

Thế là tên đại tổng quản yêu tộc nói: "Được thôi, vậy thì chúng ta đánh đi, hai chúng ta sinh tử có quan hệ đến quyết định của tộc nhân phía sau chúng ta." Nhưng hắn quay người lại dặn dò những tên tiểu yêu quái phía sau, nếu lát nữa có bất trắc gì, lập tức bao vây toàn bộ Thiên tộc nhân, tiêu diệt chúng.

Những người phía dưới cũng đều gật đầu, đã bố trí xong xuôi.

Phương Minh vừa định tiến lên cùng hắn giao chiến, nhưng lúc đó có một giọng nói truyền đến, giọng nói đó nói: "Để ta, ta muốn giúp sư phụ ta đánh trận chiến cuối cùng." Mọi người đều nhìn về hướng giọng nói truyền đến, quả nhiên Phương Minh đoán không sai, là giọng của Tôn Hầu Tử, Tôn Hầu Tử chậm rãi bước lên.

Tôn Hầu Tử đi đến trước mặt Phương Minh, không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn Phương Minh một lúc, nhưng khi Phương Minh vừa mở miệng, Tôn Hầu Tử nói: "Không cần nói nhiều nữa, duyên phận sư đồ của chúng ta, bây giờ sắp cạn rồi, sau khi ta đánh xong trận chiến này." Nói xong, hắn không quay đầu lại mà đi về phía trước.

Tôn Hầu Tử lập tức bước lên, muốn đơn đấu với tên đại chủ quản yêu tộc, nhưng tên đại chủ quản yêu tộc đó, căn bản không để hắn vào mắt.

Ngược lại, hắn với vẻ mặt khiêu khích nói với Hầu Tử: "Ngươi là cọng hành nào?

Bây giờ lại dám khiêu chiến ta ở đây, ta không biết ngươi là thứ gì, mau cút sang một bên đi, đừng có ở đây cản đường.

Chuyện giữa ta và hắn không liên quan gì đến ngươi, nếu muốn đánh thì đợi hai chúng ta giải quyết xong rồi ta sẽ giao đấu với ngươi.

Bây giờ ta có nhiệm vụ trong người, nên tốt nhất ngươi đừng có ở đây cản trở.

Nếu ngươi là cùng phe với hắn, thì hãy đứng một bên nhìn ta, sau khi ta đánh bại hắn?

Ta thấy đạo hạnh của ngươi còn nông cạn lắm.

Ta khuyên ngươi đừng làm chim đầu đàn, cẩn thận lúc đó có đi mà không có về." Tôn Hầu Tử nói: "Đừng có ở đây nói nhảm với ta, ta đã đứng ra rồi thì không có chuyện rút lui mà không đánh, nếu ngươi thực sự muốn đánh với ta.

Vậy thì hãy so tài với ta, xem ai hơn ai.

Nếu ngươi thắng ta, thì chuyện của ngươi ta tự nhiên sẽ không quản nữa, nhưng nếu ngươi thua, thì ngươi cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu, đúng không?

Tất cả mọi chuyện chúng ta đều dựa vào thực lực mà nói.

Ân oán cá nhân của ta và Phương Minh, không liên lụy đến bất kỳ ai, nên nếu ngươi muốn có bất kỳ sự so tài nào với hắn, thì ngươi phải qua được cửa ải của ta trước, ta đã nói đủ rõ rồi, vì vậy bây giờ mau thu dọn đi.

Sau đó cùng ta chiến một trận, rồi sau này ta chắc chắn sẽ không hỏi nhiều, cũng không quản đâu, cứ yên tâm đi, ta chỉ là đang trả nợ thôi, không có gì cả." Tên đại chủ quản yêu tộc mặt lộ vẻ kỳ lạ, nhìn Tôn Hầu Tử rồi lại nhìn Phương Minh: "Cũng không phải là không thể, dù sao chết một kẻ cũng chết hai kẻ, ta đều không quan tâm, nhìn xem, ta vốn dĩ hôm nay cũng không định giết chóc nhiều.

Nhưng là ngươi ép ta.

Được thôi, vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi, vậy bây giờ ngươi lên trước đi?" Sau đó hắn lại quay đầu về phía Phương Minh, nói: "Ngươi là người thứ hai, đúng không?" Phương Minh đương nhiên biết thực lực của đại chủ quản, chắc chắn phải mạnh hơn Tôn Hầu

Tử gấp bội, nên không thể để Tôn Hầu Tử mạo hiểm xông lên chịu chết như vậy.

Thế là Phương Minh nói với Tôn Hầu Tử: "Ngộ Không, bây giờ ta biết ta có khuyên cũng không được, nhưng cầu xin ngươi, ta cầu xin ngươi đó, được không?

Nhìn vào tình nghĩa sư đồ chúng ta ngày xưa, đừng làm mọi chuyện xấu xí như vậy, ngươi có thể rời đi như thế này, sau đó chúng ta cũng có thể vĩnh viễn không qua lại, những điều này ta đều có thể chấp nhận, nhưng bây giờ điều quan trọng là đây.

Ngươi muốn giúp ta đánh một trận chiến, nhưng ngươi cũng biết thực lực của ngươi, ta cũng biết thực lực của hắn.

Chương 699

Nhưng ngươi hiểu về hắn được bao nhiêu?

Ngươi cũng biết ta, tất cả các trận chiến lớn nhỏ, chỉ cần ta có nắm chắc, ta đều sẽ để ngươi lên, nhưng khi ta không có nắm chắc, ta vạn vạn lần sẽ không để ngươi mạo hiểm xông lên chịu chết, đây là trường hợp thứ hai.

Vì vậy ngươi phải nghe lời ta.

Xin hãy dừng tay đi, chúng ta ít nhất cũng đã cùng nhau trải qua một kiếp, hãy để lại một ấn tượng tốt đẹp cuối cùng, đừng làm cho mọi chuyện không vui vẻ mà tan rã, ta cũng không muốn thấy vậy, những chuyện trước đây của ta, ta cũng có nỗi khổ tâm, ta không muốn lợi dụng ngươi.

Ta đối với ngươi cũng đều đã thật lòng, ta hy vọng ngươi hiểu ta, vì vậy ta cũng là vì tốt cho ngươi, một trận chiến, thật sự không cần phải đánh, và ngươi cũng sẽ không thắng được đâu, tin ta đi, Ngộ Không…" Lời chưa nói hết, Tôn Hầu Tử đã cắt ngang lời Phương Minh: "Diễn tiếp đi, còn diễn nữa không?

Giờ còn sức không?

Ta đã đạt được mục đích của ngươi rồi, đúng không?

Hộ tống ngươi đến Thiên Đình, trên đường không lộ thân phận của ngươi, che giấu kỹ càng, ngươi cũng đã giúp ta, những điều này ta đều biết, nhưng mục đích của ngươi là gì?

Chẳng phải là không muốn ta đến Phật Giới cáo trạng sao, một người Đạo gia, ta là người Phật gia, Phật Đạo vĩnh viễn không đội trời chung, chút đạo lý này ta biết.

Vì vậy ta cũng cầu xin ngươi, đừng nói thêm những lời vì ta nữa, ta không cần ngươi vì ta.

Một trận chiến vì mối quan hệ giữa chúng ta, để kết thúc trận chiến, nên hãy ở đó mà xem cho kỹ.

Nhưng có một điều, bất kể ta sống chết thế nào trên đó, ngươi cũng không được phép ra tay, nếu ngươi ra tay, vậy thì ta còn không thèm đánh." Phương Minh lúc này cũng thấy rõ, ý chí của Tôn Hầu Tử đã quyết, có lẽ không ai có thể ngăn cản hắn được nữa, nhưng Phương Minh thật sự không đành lòng nhìn hắn đi chịu chết như vậy.

Nhưng lại không khuyên được, vì vậy Phương Minh chỉ có thể lắc đầu, bất lực đứng sang một bên, rồi nói: "Được thôi, nếu đã quyết định rồi, vậy ta tôn trọng lựa chọn của ngươi, nhưng ta muốn ngươi biết, ta không phải đang đùa.

Hy vọng ngươi có thể nghiêm túc hiểu rõ, và cũng có thể hiểu cho ta." Kỳ thực những lời vừa rồi của Phương Minh đã chạm đến tâm khảm của Tôn Hầu Tử, hắn cảm nhận được thành ý của Phương Minh, nhưng hắn không thừa nhận, không dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

Hắn có tình cảm với Phương Minh, cùng nhau đánh đấm, đi khắp Thiên Giới, trên đường đánh đánh giết giết, Phương Minh cũng luôn nghĩ cho hắn, những điều này hắn đều nhìn thấy, ghi nhớ trong lòng, chỉ là lập trường không giống nhau, nhưng lập trường không giống nhau chỉ là một mặt, mặt khác vấn đề quan trọng nhất, đó là mối quan hệ lừa dối giữa bọn họ.

Tôn Hầu Tử trong lòng hiểu rõ, nếu lúc đó Phương Minh hoàn toàn thành thật với hắn về những người Thiên Giới, thì Tôn Hầu Tử chắc chắn sẽ nổi giận đùng đùng mang Trư Bát Giới và Sa Tăng quay về Tây Thiên, đồng thời bẩm báo chuyện này với Phật Tổ.

Nhưng nếu Phương Minh cứ mãi giấu giếm hắn, thì bây giờ, dù

lúc nào nói cho Tôn Hầu Tử, đều là một vết thương cực lớn trong tâm hồn hắn, bởi vì suốt đường đi, hắn lại đang giúp một kẻ lừa gạt làm việc.

Đây là một sự sỉ nhục cực lớn, hắn căn bản không thể cho phép chuyện như vậy xảy ra, hắn từng là một nhân vật hô mưa gọi gió, làm sao có thể cam tâm bị một người như vậy dễ dàng lừa gạt.

Nếu đã sai thì cứ sai tiếp đi, dù sao nhiệm vụ đã thất bại rồi.

Cùng lắm thì ẩn cư thâm sơn, không màng thế sự, rồi tiêu dao tự tại, làm Mỹ Hầu Vương của Hoa Quả Sơn chẳng phải tốt hơn sao?

Chỉ là bây giờ trong lòng, hắn nhất định phải để lại một dấu chấm hết cho Phương Minh.

Hắn cũng biết những ma nạn trước đây, hay những cửa ải, đều do Phương Minh đứng ra giải quyết, nên bây giờ coi như là một ân tình, cũng là một lời giải thích.

Lúc đó một khi hắn ra tay, thì bất kể là giữa thuật sĩ và Phương Minh đều sẽ có một trường hợp thích hợp hơn, không ai nợ ai nữa?

Hắn rút Kim Cô Bổng ra, rồi đối mặt với tên đại chủ quản yêu tộc.

Tên đại chủ quản yêu tộc thấy Tôn Hầu Tử rút binh khí của mình ra, lập tức mắt sáng rực: "Cây binh khí này nhìn không tệ đó chứ, xem ra ngươi cũng là một tay luyện võ, vậy hãy để ta xem binh khí của ngươi phát huy uy lực như thế nào?

Ta khá hứng thú với binh khí của ngươi." Tôn Hầu Tử cười rồi nói: "Xem ra ngươi hứng thú với binh khí của ta à, vậy còn có chỗ nào khác khiến ngươi hứng thú không?" Tên đại chủ quản yêu tộc nghe lời này, rồi cũng cười nói: "Có một chuyện ta rất hứng thú, giết chết các hạ hay bị các hạ giết chết?" Tôn Hầu Tử nói: "Hahahahaha, nửa câu đầu của ngươi nói thừa rồi." Tên đại chủ quản lập tức nói: "Thừa

hay không?

Chút nữa chúng ta sẽ biết.” Nói xong, tên đại chủ quản từ phía sau lưng rút ra một cây yêu đao, rồi cầm cây đao đó cùng Tôn Hầu Tử đại chiến một trận, lập tức xông lên, Tôn Hầu Tử cũng lập tức đón nhận khiêu chiến của hắn, thế là hai người bắt đầu một cuộc so tài mới trên không trung.

Tôn Hầu Tử tuy vừa rồi bị thương một chút, nhưng cũng không đáng ngại, sau khi tỉnh lại, những tiên khí tiêu hao trước đó cũng đã từ từ khôi phục, nên bây giờ hắn có thể ở trạng thái tốt nhất.

Tên đại chủ quản yêu tộc cũng vậy, từ lúc nãy đến giờ chưa tham gia bất kỳ trận chiến nào, nên bây giờ dự trữ chiến lực cực kỳ sung túc.

Không có bất kỳ tổn hao nào, nếu bây giờ để hai người đánh một trận, thì kết quả cuối cùng, ai thắng ai thua không ai có thể nói trước được?

Nhưng Phương Minh có thể mơ hồ cảm nhận được tên đại chủ quản yêu tộc có một số chiêu sát chiêu âm hiểm, vẫn còn giữ lại để dùng, nên Tôn Hầu Tử nhất định phải cẩn thận.

Chẳng qua hiện tại Tôn Hầu Tử đang chiến đấu một cách sảng khoái, như thể muốn trút bỏ tất cả những vướng mắc hay lo âu trước đây trong lòng, bây giờ hắn đang lúc trẻ trung sung sức, thân cường thể tráng.

Nên hắn dùng đại tiên lực chiến đấu với tên đại chủ quản bất phân thắng bại, nhưng Phương Minh có thể nhìn ra, đó chỉ là giai đoạn đầu, nếu là giai đoạn sau, kết quả không thể biết trước.

Chẳng qua hiện tại nếu mọi người nhìn thì cả hai thật sự bất phân thắng bại.

Hai người chiến đấu từ dưới đất lên trời, rồi Tôn Hầu Tử dùng Kim Cô Bổng còn tên đại chủ quản yêu tộc dùng yêu đao.

Hai người trên không trung tỏa ra một loạt những tia sáng rực rỡ, vô tận hỏa hoa, mọi người xem đều hoa mắt chóng mặt, vô cùng đặc sắc, ai cũng không thể phân biệt được.

Có người cảm thán: "Lại có thể trong một ngày mà được xem hai trận đại chiến của cường giả bậc nhất, thật sự không uổng công cuộc đời này, trận chiến này chắc chắn sẽ được ghi vào sử sách." Phương Minh trong lòng đương nhiên cũng hiểu mức độ đặc sắc của trận đại chiến này.

Căn bản không kém gì trận Phật Đạo đại chiến.

Chương 700

Phương Minh tuy cũng hiểu chiến lực giữa bọn họ.

Nhưng hiện tại trong lòng hắn đang bất an vì Tôn Hầu Tử, cảm thấy bất an.

Đại chủ quản yêu tộc dốc toàn lực ra tay muốn diệt sát Tôn Hầu Tử, nhưng Tôn Hầu Tử vẫn truy kích không ngừng, đối chiến cực kỳ mạnh mẽ với hắn, trên không trung thi triển hết bản lĩnh, Tôn Hầu Tử dùng mọi cách, cứ thế chiêu nào cũng đối chiêu, chiêu chiêu tương bức.

Nhưng tên đại chủ quản yêu tộc cũng không phải kẻ tầm thường, hắn cũng tùy cơ ứng biến, vội vàng thi triển một bộ đao pháp quỷ bí, chỗ quỷ bí của bộ đao pháp này là không những không thể phán đoán phương hướng, mà còn có thể huyễn hóa ra đao ảnh trên không trung.

Hơn nữa, chân khí mà hắn dùng để ngự kiếm có thể dùng để điều khiển từ xa, biến cây yêu đao trong tay từ một vũ khí cận chiến thành một vũ khí tầm xa quan trọng, đó là kết quả của việc tu luyện công pháp lâu dài.

Phương Minh cũng có thể hiểu một loại công pháp như vậy.

Người minh nhãn đều có thể nhìn ra: đại chủ quản yêu tộc đang tiêu hao Tôn Hầu Tử.

Ai cũng biết Tôn Hầu Tử muốn tốc chiến tốc thắng, nên những chiêu thức của hắn đều nhắm thẳng vào những điểm yếu chí mạng, muốn nhanh chóng kết thúc trận chiến này, nhưng tên đại chủ quản yêu tộc lại không dùng cách đó, hắn cứ kéo dài, không để hắn kết thúc như vậy, hắn muốn kéo dài thật lâu.

Sau đó cuối cùng phải nhục nhã một phen mới được, bởi vì từ khoảnh khắc giao thủ hắn đã biết khoảng cách giữa mình và Tôn Hầu Tử.

Tiên khí của Tôn Hầu Tử tập trung vào một điểm để bùng phát, sau điểm đó sẽ đi xuống dốc, nhưng công pháp của đại chủ quản yêu tộc đủ để hắn cầm cự trong một thời gian dài, vì vậy hiện tại, hắn căn bản không sợ Tôn Hầu Tử chút nào.

Bây giờ loại công kích mạnh mẽ này, chỉ cần dùng một số chiêu thức để kéo hắn xuống, dù sao nếu cứ kéo hắn xuống.

Lúc đó những công pháp giành chiến thắng sẽ có tác dụng.

Sau khi một đao huyễn hóa ra rất nhiều đao ảnh, rồi bay về phía Tôn Hầu Tử, Tôn Hầu Tử nhìn thấy trên không trung xuất hiện nhiều đao ảnh loạn xạ như vậy.

Vì vậy trong một khoảng thời gian, hắn cũng chỉ có thể trực tiếp vận dụng tiên khí, rồi dùng nó để khống chế Kim Cô Bổng, xoay tròn Kim Cô Bổng, biến thành một tấm khiên kiên cố không thể phá vỡ, có thể cuốn tất cả những đao ảnh đó ra.

Rồi tìm ra chân thân.

Tôn Hầu Tử, vẫn luôn dùng tiên khí của mình để khống chế Kim Cô Bổng, nhưng Kim Cô Bổng cũng không phải một binh khí bình thường mà là một thần khí, nên tự nhiên sẽ tiêu hao chân khí của hắn.

Vì vậy trong một khoảng thời gian ngắn, cũng là lúc Tôn Hầu Tử bắt đầu đi xuống dốc, đã đạt đến đỉnh phong, bây giờ bắt đầu suy thoái, dần dần tốc độ công kích và sức mạnh vừa rồi của hắn đều không bằng trước, bây giờ bắt đầu công kích chậm lại, vì vậy mọi người đều có thể nhìn ra.

Lúc đó tên đại chủ quản yêu tộc muốn bắt đầu phản công rồi, nếu

bây giờ không phản công thì đúng là một kẻ ngu ngốc từ đầu đến cuối.

Phương Minh cũng nhìn ra ý đồ của tên đại chủ quản yêu tộc, đồng thời cũng biết tình cảnh hiện tại của Tôn Hầu Tử vô cùng không lạc quan, nhất định phải nhanh chóng tìm cách giúp Tôn Hầu Tử một tay.

Nếu không, Tôn Hầu Tử cứ tiếp tục như vậy thì chắc chắn bất lợi cho Tôn Hầu Tử, nếu cứ tiếp tục đấu sức như vậy, thì cuối cùng chắc chắn tên đại chủ quản yêu tộc sẽ thắng.

Vì vậy Phương Minh tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra, đúng lúc đó, trên không trung truyền đến một tiếng nổ lớn.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy binh khí của đại chủ quản yêu tộc và Tôn Hầu Tử giao nhau, rồi giằng co trên không trung.

Tiếng nổ lớn vừa rồi, là tiếng va chạm lớn giữa binh khí của hai người.

Đó không chỉ là binh khí va chạm, mà còn là tiên khí va chạm, loại tiên khí va chạm mạnh mẽ này, khiến tất cả mọi thứ trong không khí xung quanh đều bắt đầu run rẩy, phát ra tiếng nổ lớn.

Rồi giằng co một lát, khó phân thắng bại, giằng co tại chỗ, không ai lùi một bước, chỉ không ngừng so sức lực của mình.

Nhưng từ biểu cảm của hai người đều có thể nhìn ra, Tôn Hầu Tử bên kia bắt đầu nghiến răng nghiến lợi rồi, nhưng trên mặt tên đại chủ quản yêu tộc thì hồng quang rạng rỡ, rõ ràng là vẻ mặt ung dung, cho thấy đại tổng quản yêu tộc còn giữ lại một tay.

Vào lúc này, tên đại chủ quản yêu tộc đột nhiên tay trầm xuống, rồi kéo dài chuôi đao phía sau ra, lại kéo dài ra một lưỡi đao mới, nguyên lai là một cây yêu đao hai lưỡi, có một ám khí khác ở đầu kia.

Kết quả hắn lập tức lật ngược đao của mình, rồi muốn dùng mặt kia đâm Tôn Hầu Tử một đao.

Phương Minh kỳ thực đã sớm liệu hắn có một chiêu, bởi vì vừa khi hắn rút cây yêu đao đó ra, trong mắt hắn đã nhìn thấy có chút không đúng, và hiểu rõ.

Phương Minh vội vàng dùng một chút tiên lực trong tay, rồi hút một viên đá trên mặt đất bắn lên không trung, đánh trúng cây yêu đao kia, yêu đao lập tức bị bật ra.

Tên đại chủ quản yêu tộc, thấy có kẻ ám trung ra tay, lại bị chặn lại, rồi hắn biết là kẻ tóc dài kia đã ra tay, nhưng hắn cũng biết tất cả mục tiêu đều khóa chặt vào một người.

Đó là Phương Minh, chỉ có hắn mới có khả năng ra tay như vậy, ẩn chứa tiên lực hùng hậu đến thế, nên tên đại chủ quản yêu tộc kia trước tiên dừng mọi hoạt động của thuộc hạ.

Rồi quay người đối mặt với Phương Minh dưới đất nói: "Ta cứ tưởng các ngươi đều làm những việc chính nghĩa, có thể giữ lời quân tử, rồi có thể quan chiến, nhưng không ra tay, tốt đẹp một đối một, rồi ta cũng một đối một với ngươi, nên bất kể trên trường xuất hiện tình huống gì, đều không nên ra tay.

Nhưng bây giờ thì sao?

Ngày mai ngươi đang công khai khiêu khích ta, ức hiếp yêu tộc của ta không có người sao?

Lại dám, khi ta đang một đối một, lại có người ra tay sao?

Vậy chẳng phải là ám toán sao?

Nếu có người muốn ám toán ta, vậy chi bằng cùng nhau xông lên đi, tất cả những gì đã đàm phán trước đó đều đừng đàm phán nữa, mọi người trực tiếp dùng đao thật kiếm thật mà chiến một trận đi, bây

giờ là ý gì?

Chương 701

Hai đánh một sao?

Tất cả mọi người đánh một mình ta.

Ngươi thấy như vậy có ý nghĩa không?

Trước đây ta đồng ý đơn đấu với ngươi, ta có tư tâm của ta, ta không muốn tổn thất một binh một tốt nào của ta.

Nhưng vì mọi người đều có duyên ở đây, thì mọi người đều nên giữ lời, nên nói lời phải giữ lấy lời, không thể lấy đông hiếp ít a, thủ đoạn nhỏ nhặt vừa rồi là ý gì?

Muốn phá vỡ quy tắc sao?

Vậy thì tốt, ta cũng không cần phải câu nệ những cách khác, trực tiếp hốt gọn các ngươi.

Càng thuận tiện." Tôn Hầu Tử xấu hổ vô cùng, trên không trung nắm chặt Kim Cô Bổng, không dám nói gì, bởi vì hắn hiểu.

Nếu vừa rồi Phương Minh không ra tay thì bây giờ cây đao đó đã đâm vào bụng Tôn Hầu Tử rồi.

Nên Tôn Hầu Tử lúc này cũng không biết phải làm sao?

Không thể biểu lộ lòng biết ơn, bởi vì tuy rõ ràng nhờ Phương Minh mới tránh được chiêu đó, nhưng lại không thể thỏa hiệp với Phương Minh như vậy.

Nếu như thế thì những lời đã nói trước đó đều trở thành vô nghĩa, tỏ ra căn bản không có chút thực lực nào.

Nhưng Tôn Hầu Tử lại là một người tự tôn, mạnh mẽ đến nhường nào, không thể chịu đựng sự sỉ nhục như vậy.

Thế là hắn cũng không nói gì, rồi cầm Kim Cô Bổng.

Chỉ quay đầu nhìn Phương Minh một cái, rồi bay về phương xa.

Phương Minh không biết hắn bay đi đâu, nhưng mọi người thấy hắn bay đi dưới sự cảnh giác sai lầm, nên cũng không đuổi theo, chỉ nhìn vào cục diện chiến trường trước mắt.

Kỳ thực Phương Minh biết hắn đi đâu, cũng sẽ không đuổi theo.

Trong tình huống này, để hắn tĩnh tâm một chút, thì tốt hơn, bây giờ cũng không phải lúc, trước mặt dù sao cũng có một đống bừa bộn lớn như vậy, đang chờ hắn thu dọn.

Thế là Phương Minh bước lên, có lý có tình nói với hắn: "Những lời xàm xí vừa rồi của ngươi, ta coi như ngươi không đánh lại ta, rồi phát tiết thôi vậy.

Vừa rồi ai mới là kẻ thật sự ám toán, ngươi muốn dùng cây yêu đao đó để giết Tôn Ngộ Không, kết quả ta đều nhìn thấy hết, thi triển thủ đoạn hạ tam lạm như vậy, lại còn nói người khác ám toán, ngươi có cần chút liêm sỉ nào không?

Cuối cùng đã đi rồi, vậy ta sẽ ở lại đánh với ngươi, ta không tin cái chút công phu hạ tam lạm của ngươi, dám xuất đầu lộ diện.

Ngươi cứ yên tâm đi, những người bên dưới sẽ không ra tay tương trợ, bây giờ tuyệt đối là lúc công bằng.

Trận chiến cuối cùng, cứ yên tâm, sau trận chiến này thắng bại tự nhiên sẽ rõ ràng.

Ai là thần?

Ai là vương?

Lập tức sẽ thấy rõ." Tên đại chủ quản yêu tộc thấy rõ ràng mình sai trước, nên cũng chỉ có thể nói: "Vậy được thôi, ta sẽ cho ngươi

thêm một cơ hội, nếu đã nói đến mức này rồi.

Ta không hy vọng có bất kỳ sự cố nào nữa xảy ra, ta hy vọng có một trận chiến bình thường, giết ngươi, rồi toàn bộ Thiên Giới sẽ thuộc về ta.

Ngươi hiểu không?" Phương Minh cười cười, nói: "Cứ yên tâm đi, ta sẽ không để ngươi đắc ý đâu, có chiêu thức gì thì mau mau thi triển ra đi, ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, bây giờ ta cảm thấy vô cùng tinh thần.

Thi triển tất cả chiêu thức của ngươi, ta đều có thể ứng phó, bao gồm cả cây yêu đao đó.

Ta đã thân kinh bách chiến, có đủ kinh nghiệm, thậm chí còn nhiều hơn ngươi.

Vì vậy đừng có ở đây kiếm thêm một chút tiện nghi nào của ta nữa." Tên đại chủ quản yêu tộc lại nói: "Vậy thì tốt nhất, vậy chúng ta hãy so tài, xem ai có thực lực hơn để xưng vương ở Thiên Giới này.

Chúng ta hãy có một trận so tài chân chính, một trận so tài có thể quyết định ai sẽ thống trị Thiên Giới, hãy nghiêm túc vào." Phương Minh lập tức nói: "Chuyện này ta đương nhiên biết, căn bản không cần ngươi nói, cứ chờ làm vong hồn dưới đao của ta đi." Nói xong, hắn hướng Tam Thanh Đạo trưởng mượn một thanh kiếm rồi lập tức bay lên không trung.

Thế là hai người bắt đầu một cuộc so tài chân chính.

Một trận chiến quả thực liên quan đến quyền sở hữu toàn bộ Thiên Giới, thuộc về Thiên tộc nhân, hay thuộc về yêu tộc nhân, mọi người bên dưới đều đang háo hức chờ đợi.

Phương Minh và tên đại chủ quản yêu tộc triển khai kịch liệt chiến đấu, hai người trên không trung đánh nhau bất phân thắng bại,

khó mà tách rời, trận giao chiến giữa bọn họ cực kỳ kịch liệt, giống như hai cường giả chân chính đang tiến hành một cuộc so tài vô song trên không trung.

Nhưng Phương Minh biết, nếu không tổn thất quá nhiều tiên khí, hoặc không chiến một trận lớn với vương giả yêu tộc kia, chắc chắn sẽ không thảm hại như vậy, chắc chắn sẽ có thể một chiêu miểu sát tên đại chủ quản yêu tộc kia.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, bây giờ hắn đã tổn thất tiên khí, trận chiến vừa rồi, hắn vốn đã chuẩn bị thua, chỉ là để kéo dài thời gian, nhưng lại bị tìm ra sơ hở, nên mới có thể một chiêu chế địch.

Hắn đã thắng tên vương giả yêu tộc kia, nhưng trận chiến này thì khác, chiến lực của hắn chưa hồi phục được bao nhiêu, nhưng lại vẫn cứng đầu xông lên khiêu chiến.

Chương 702

Tuy trước đó Tôn Hầu Tử đã tranh thủ cho hắn một chút thời gian hồi phục, hắn cũng nhanh chóng vận dụng tất cả tinh thần và ánh mắt, rồi cố gắng dồn tinh lực, nhưng không đủ dùng, bây giờ nhất định cần nhiều tiên lực mạnh mẽ hơn để chống đỡ.

Nếu không thì cứ đánh như vậy sẽ liên tục tiêu hao thể lực, không thể phát huy trạng thái tốt nhất, thậm chí còn có thể thua trong tay hắn, cũng không chừng.

Dù sao người kia cũng là một tay luyện võ.

Đa mưu túc trí, một điểm Phương Minh đã nhìn ra từ trước, binh khí trong tay hắn đầy yêu khí, biến thành song nhận kiếm, hoặc biến thành những binh khí khác, cũng không phải là không thể, tuy có thể biến đổi hình dạng.

Nhưng những hình dạng đó Phương Minh không quen thuộc, nên bây giờ chỉ có thể tùy cơ ứng biến, kiến chiêu sách chiêu.

Tên đại chủ quản yêu tộc đương nhiên cũng hiểu đạo lý này, hiểu rằng nếu hắn vừa rồi đã đánh thì nhất định sẽ thua thảm hại, nhưng tiên khí hiện tại của hắn không bằng một nửa so với trước kia, nên bây giờ hắn đang chiếm thế thượng phong.

Vậy thì nhất định phải trân trọng cơ hội này, một chiêu đánh bại hắn, hạ gục hắn.

Có như vậy mới có thể triệt để thất bại, không thể trở mình.

Tuy trước đây hắn nhất định sẽ thua thảm hại, nhưng bây giờ tình huống không giống nhau.

Vậy phải lập tức lợi dụng tình huống này, rồi triển khai công thế

của mình, không cho hắn một chút cơ hội phản công nào, nếu như vậy, thì sẽ có một số cơ hội, lật ngược thế cờ, từ đó có thể giành được nhân tâm trong quân đội, đám yêu tộc nhân kia chắc chắn sẽ nghe lời hắn răm rắp.

Lúc đó khống chế toàn bộ yêu tộc, cũng không thành vấn đề.

Rồi sau đó lợi dụng đám yêu tộc này, những Thiên tộc nhân kia sẽ bị thống trị từng người một, cuối cùng rồi thống nhất toàn bộ tài nguyên, vậy thì sẽ trở thành nhân vật mạnh nhất trong Tam Giới.

Vì vậy mục tiêu của hắn cũng rất lớn lao, muốn bá chiếm toàn bộ Thiên tộc, và hắn là một kẻ rất ích kỷ vì sự phát triển của bản thân, Phương Minh cũng biết những tính toán nhỏ nhặt trong lòng hắn, nhưng cũng không tiện ở trước mặt hắn mà vạch trần như vậy.

Bởi vì dù sao cũng chưa thắng, nếu bây giờ nói những lời này, chắc chắn sẽ bị địch phương coi là những lời nhục mạ và khiêu khích, hắn căn bản sẽ không để ý, nhưng bây giờ chỉ sau khi thắng, đối diện với cơ thể bại trận, rồi mới nói ra những lời khó chịu trong lòng, như vậy chắc chắn có thể sát nhân tru tâm.

Không những có thể ra oai trước mặt những kẻ địch đó, mà còn có thể làm tổn hại sĩ khí của chúng, sau đó mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.

Nếu có thể làm rối loạn quân tâm của chúng, thì thật sự còn gì bằng, dù sao bây giờ quả bất địch chúng.

Nếu có thể gây ra một chút can nhiễu về tâm lý cho chúng, cũng không tệ, đủ để làm bàn đạp cho sau này.

Phương Minh tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng đại nan đề trước mắt là phải đánh bại tên đại chủ quản yêu tộc trước mặt, mà tên đại chủ quản lại coi hắn là một kẻ vô danh tiểu tốt.

Chỉ biết tránh né công kích, căn bản không cho Phương Minh cơ hội giao chiến trực diện, bởi vì hắn biết mình đang tiêu hao thể lực của Phương Minh, chỉ có bả cấp tiêu hao nhược, bất cấm phong.

Rồi lúc này mới tiến hành phản kích cũng không muộn, có thể áp dụng một số công pháp quỷ bí, như vậy, có thể bảo vệ và phòng ngự cũng có tác dụng lớn.

Lúc đó Phương Minh biết rằng mình căn bản không thể cứ thế này mà đấu tiếp, nếu cứ tiếp tục đấu thì kết cục cuối cùng chắc chắn sẽ không tốt.

Vì vậy hiện tại Phương Minh chỉ có thể lập tức vận dụng tiên khí, rồi có như vậy mới có thể thực sự bức ra công phu bản gia của hắn, rồi mới có thể nỗ lực đánh bại hắn.

Nếu cứ như vậy thì căn bản cũng chẳng có ý nghĩa gì, lại còn bất lợi lớn cho Phương Minh.

Thế là Phương Minh không nói hai lời, vận dụng công pháp Càn Khôn, cộng thêm Hỗn Nguyên chân khí, rồi tốc độ của hắn lập tức tăng lên rất nhiều, rồi lập tức đuổi kịp tên đại chủ quản yêu tộc, căn bản không cho hắn bất kỳ cơ hội phản công hay bỏ chạy nào.

Hắn trực tiếp tiến lên, xông tới một quyền.

Rồi đánh cho tên đại chủ quản yêu tộc kia một cú nặng, rồi nặng nề khiến hắn ngã xuống đất, từ trên trời trực tiếp một quyền đánh xuống đất, trên mặt đất tạo ra một cái hố sâu năm mét.

Tên đại chủ quản yêu tộc, lập tức, máu chảy ra từ miệng, hắn lau vết máu ở khóe miệng, rồi nhìn Phương Minh trên không trung, trong lòng nghĩ: Tên gia hỏa này quả nhiên không dễ chọc.

Vừa rồi lại có thể phát ra tiên khí mạnh mẽ đến vậy, vốn dĩ ta nghĩ hắn không có nhiều tiên khí như thế, nhưng lại có tiên khí mạnh mẽ

đến vậy, chắc chắn là còn giữ lại một tay, khả năng hồi phục cũng có thể thấy rõ.

Chết tiệt, vốn dĩ trước đó đã tiêu hao nhiều tiên khí như vậy, làm sao có thể lợi hại đến thế?

Hắn đơn giản là một sự tồn tại nghịch thiên, vì vậy nếu không trừ bỏ hắn, thì những kẻ muốn mưu phản chắc chắn sẽ không thể thuận lợi đánh bại Thiên Chủ, cũng không thể lập uy trước mặt yêu tộc như thế này được.

Rồi hắn ác độc nhìn Phương Minh trên không trung, nói: "Không ngờ, ngươi lại còn giữ lại một tay, khả năng hồi phục cũng mạnh mẽ sao?

Nhưng như vậy thì làm sao có thể địch lại ta?

Ta chỉ đang chơi đùa với ngươi thôi, bây giờ ta mới muốn thi triển chân công phu đây." Những lời này cũng chỉ để cho đám yêu tộc kia nghe, nếu nghe câu này, chúng chắc chắn sẽ cảm thấy thất bại vừa rồi của đại chủ quản là do hắn không giao thủ tử tế, không nghiêm túc.

Nếu hắn nghiêm túc thì Phương Minh sẽ không phải đối thủ của hắn, bây giờ hắn muốn đặt ý nghĩ này vào tâm trí chúng, nên câu nói này chỉ để ổn định quân tâm.

Nhưng Phương Minh cũng có thể nhìn ra, nên vội vàng nói: "Đừng có ở đây làm trò cười nữa, vừa rồi ngươi bị tốc độ của ta truy kích như vậy, và ngươi dùng toàn lực ngăn cản ta, vậy mà một quyền của ta, chỉ một quyền của ta đã đánh cho ngươi chảy máu, không phục sao?" Nói xong những lời này, đám người yêu tộc kia bắt đầu nổ tung, xôn xao bàn tán, chẳng lẽ Phương Minh bây giờ lại lợi hại đến vậy sao?

Thật là một kẻ ngoan độc.

Lại có thể phát ra tiên khí mạnh mẽ như vậy, vậy thì bây giờ đại chủ quản mà đánh với hắn, liệu có những mặt bất lợi nào không?

Không thể biết được, nhưng trong lòng nếu đã như vậy thì thật sự bất lợi cho hắn, chỉ có thể cầu mong đại chủ quản có thể làm tốt, cảm ơn hắn một lần, đánh bại Phương Minh.

Chương 703

Lúc đó Phương Minh rõ ràng đã ép tên yêu quản vào đường cùng, hắn chỉ có thể đứng ra nói lời hung ác: "Huynh đệ, đừng nghe hắn ở đây hồ ngôn loạn ngữ, hắn chỉ nói mà không hiểu tình huống, cũng không hiểu rõ tình huống.

Sự thật căn bản không như hắn nói, ta chỉ là nhất thời đại ý mà thôi, bây giờ cứ yên tâm, ta sẽ không đại ý nữa, ta bây giờ xông lên, rồi trong vòng một trăm chiêu, ta sẽ lấy thủ cấp của hắn, tin hay không?

Không tin thì cứ chờ mà xem đi, tiên khí của hắn có thể sung túc, nhưng cũng sắp không xong rồi, xem ta lấy thủ cấp của hắn đây.

Rồi mọi người cùng nhau công đánh những tiên tộc nhân này, cho chúng biết yêu tộc của chúng ta lợi hại thế nào, chỉ yêu tộc của chúng ta mới có thể vĩnh viễn sống trên địa bàn của Thiên tộc thôi.

Mọi người đã tin thực lực của ta rồi, thực lực của ta mọi người không biết sao?

Thực lực của ta hiện tại là người mạnh nhất yêu tộc, hắn vừa giết chết vương giả yêu tộc của chúng ta.

Nhưng vương giả yêu tộc của chúng ta đã đánh cho hắn tàn phế một nửa, nên bây giờ, hắn chỉ còn một nửa thực lực, thậm chí còn không bằng một nửa, nên đó là một cơ hội cực kỳ tốt cho chúng ta, chúng ta bây giờ hãy nắm bắt cơ hội này.

Cứ chờ đi, ta lập tức xông lên, giết chết hắn, rồi để hắn thấy, ai mới là vương giả chân chính?

Bây giờ ta sẽ thống lĩnh tất cả yêu tộc của chúng ta, để ta yêu cầu

trở thành một tổ chức đoàn kết nhất thể.” Nói xong những lời này, đám yêu tộc nhân đều chấn phấn, quân tâm ổn định, rồi lớn tiếng hô hoán tên đại tổng quản yêu tộc, gọi đại tổng quản, nhiệt tình của chúng như lửa.

Sắp bùng cháy, toàn bộ địa bàn Thiên tộc, nhưng Phương Minh biết nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách, nhất định phải nhanh chóng xử lý tên đại chủ quản yêu tộc kia, nếu làm vậy, chắc chắn sẽ dội một gáo nước lạnh vào trái tim nhiệt huyết như lửa của chúng.

Chắc chắn sẽ không còn nhiều tinh lực và hoạt lực như vậy nữa, rồi nhân cơ hội này, nếu lại giao chiến một trận, thì đồng thời sẽ kích thích thực lực của Thiên tộc nhân chúng ta, lúc đó Thiên tộc nhân chắc chắn sẽ sĩ khí đại chấn.

Hai quân giao chiến, sĩ khí đương nhiên là mấu chốt, nhất cổ tác khí tái suy, tam kiệt, vì vậy Phương Minh nhất định phải khích lệ lòng người hơn hắn.

Bây giờ đang ở thế yếu, nên nhất định phải khích lệ lòng người hơn nữa mới được, thế là Phương Minh nói với chúng: “Thiên tộc nhân nghe đây, ta sẽ cùng tồn vong với các ngươi.

Lúc đó chúng ta sẽ chiến đấu một trận tử ta sống, tin ta đi, bây giờ hắn không phải đối thủ của ta, ta lát nữa có thể giải quyết được hắn, mọi người cứ chờ xem kết quả cuối cùng!” Ngay sau đó, Phương Minh lại nói với những người Thiên tộc: "Đúng rồi, ta vừa nãy đấm nó một quyền ra máu đấy, ta không tin nó chịu được một quyền của ta.

Không chịu được quyền thứ hai đâu, tin ta đi, đừng nhìn ta trông thư sinh mà lầm, ta không thể bị mấy con hổ giấy này dọa sợ được.

Ta phải đánh cho chúng nó gục hết, tin ta!

Dưới sự dẫn dắt của ta, chúng ta có thể đánh bại chúng nó.

Giờ thì cứ xem biểu hiện của ta đây này, lát nữa ta sẽ cho các ngươi biết ai mới là vương giả chân chính.

Các ngươi cũng thấy rồi đấy, ta một quyền đã đấm nó chảy máu, đúng không?

Cho nên ta muốn giết nó thì chỉ là chuyện trong phút chốc.

Trong một trăm chiêu, có lẽ ta sẽ lấy được đầu nó thôi, cứ chờ mà xem!

Giờ thì Chu Tiên của nhà ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, lát nữa ta có thể sẽ có một vài trận chiến nữa, vậy thì hãy để ta cùng các ngươi đồng lòng hiệp lực thu hồi gia viên của chúng ta!" Sau khi Phương Minh nói xong, quân tâm của Thiên tộc cũng lập tức được khích lệ.

Họ ngửa mặt lên trời gầm thét, tuyên bố chủ quyền của mình.

Dù sao thì họ cũng đã lớn lên ở đây cả đời, là người nhà, cho nên nếu có ngoại tộc xâm lấn, trong lòng nhất định sẽ không thoải mái.

Hơn nữa, những yêu tộc nhân kia đối đãi với họ như nô lệ, trong lòng chắc chắn tràn đầy phẫn nộ.

Nhưng khoảnh khắc này, Phương Minh đã thắp lên toàn bộ sự phẫn nộ đó, hiện tại trong lòng họ chỉ có báo thù, giết chết chúng, sau đó trút hết hận thù trong lòng.

Những chuyện mà yêu tộc đã làm với Thiên tộc trước đây, vẫn còn sờ sờ trước mắt.

Đó đều là nguồn gốc của sự phẫn nộ, cho nên họ không thể dung thứ cho gia viên của mình bị chà đạp như vậy, phải phản kháng!

Tuy rằng chỉ có chút ít người, nhưng họ tin tưởng vào năng lực của Phương Minh, tin vào sự cường đại của hắn.

Họ cũng đã thấy rồi.

Sự cường đại như vậy, cho nên Phương Minh nhất định có thể dẫn dắt họ đi đến thắng lợi.

Hiện tại trong lòng họ vô cùng kiên định và vững chắc.

Sau khi nói những lời cổ vũ lòng người, hai người Phương Minh và Đại tổng quản Yêu tộc bắt đầu trận chiến cuối cùng.

Hai người lại bắt đầu giao tranh kịch liệt trên không trung.

Trận chiến lần này khác với những trận chiến trước đó, trong lòng hai người đều đã có một số chấp niệm, một số mục tiêu.

Cho nên bây giờ khi giao chiến, họ càng thêm đắc tâm ứng thủ, không, càng thêm nỗ lực, càng thêm cẩn thận.

Sợ một chút sai sót nhỏ cũng sẽ khiến cả tộc nhân thất vọng.

Không ai muốn nhìn thấy điều đó, đặc biệt là Phương Minh.

Chương 704

Phương Minh căn bản không muốn Thiên tộc thất bại, bản thân người đã ít, lại nhìn thấy thất bại.

Nếu vậy thì thà trực tiếp đầu hàng còn hơn, căn bản không cần đánh nữa.

Thực tế đã thua rồi, cho nên Phương Minh căn bản không thể biểu hiện ra sự yếu thế, nhất định phải kích phát mạnh mẽ mới có thể giành được thắng lợi cuối cùng.

Tất cả đều vì thắng lợi cuối cùng mà chiến đấu, cho nên không thể chỉ chăm chăm nhìn vào đó, tầm nhìn phải dài hơn.

Vị Yêu tộc Đại tổng quản kia cũng không cam chịu yếu thế, lấy ra thanh pháp bảo biến hóa đa đoan kia, sau đó trong nháy mắt biến nó thành một thanh trường đao.

Nếu là trường đao, thì có thể khắc chế đoản đao của Phương Minh.

Như vậy, giữa hai người, Phương Minh sẽ không thể dễ dàng áp sát thân thể của hắn, bởi vì trường đao của hắn có thể chặn được loại tấn công cận chiến bằng đoản đao của Phương Minh.

Nhưng như vậy, Phương Minh lại dùng Càn Khôn Đạo Pháp và Hội Viên Chinh Phạt, sau đó đồng thời phát huy, trực tiếp đuổi theo hình bóng của hắn.

Ngươi cũng không biết Phương Minh từ đâu mà đến gần, nhưng Phương Minh có thể vô cùng xảo diệu mà xuất hiện sau lưng hắn, hoặc một bên khiến hắn trở tay không kịp mà bị tấn công.

Đây cũng là chỗ công pháp cường đại của Phương Minh, bởi vì

công lực hay tiên khí của Phương Minh căn bản không thể so sánh với hắn về mặt này.

Bởi vì đã hao tổn quá nhiều, cho nên hiện tại chỉ có thể dựa vào một số kỹ xảo đặc biệt về công pháp.

Vì vậy, Phương Minh có thể dựa vào nền tảng công pháp cường đại của mình, có thể biết được hơn ngàn loại công pháp khác nhau.

Những công pháp này đều là những công pháp tương đối cường đại, cho nên nếu dùng những phương pháp cao cấp này để đối chiến với hắn, thì giết chết hắn chẳng qua là chuyện nhỏ.

Bởi vì hiện tại hắn chỉ biết một số kỹ xảo tương đối quỷ dị mà thôi.

Cho nên hiện tại nếu Phương Minh liều mạng bằng công pháp thì căn bản không thể sánh bằng Phương Minh, nhưng nếu dùng tiên khí, Phương Minh cũng có thể dùng công pháp của mình cường thế áp chế.

Vì vậy tiên khí của hắn tuy cường đại, nhưng cũng không có cách nào lợi dụng.

Vậy là, sau vài hiệp, Phương Minh đã áp chế hắn đến mức không còn đường lui.

Vị Yêu tộc Vương giả kia không còn chỗ nào để trốn nữa, hiện tại đã trúng mấy đao.

Nhưng không còn nơi nào để ẩn nấp, tiên khí cũng đã tiêu hao gần hết.

Cho nên trong lúc nguy cấp, vào khoảnh khắc Phương Minh tiếp cận, hắn ta liền lớn tiếng hét lên: "Giết chết tên khốn này, ta sẽ đồng quy vu tận với ngươi!" Những người bên dưới đều có thể nhìn ra, vị Đại tổng quản Yêu tộc kia sắp không chống đỡ nổi nữa.

Bởi vì lúc ban đầu hắn cũng ở thế thượng phong, nhưng không lâu sau đó, hắn đã bị những công pháp mà Phương Minh sử dụng bức bách đến mức tức giận thất bại, không còn đường lui, thậm chí sắp phát điên.

Cho nên vừa không thể áp sát Phương Minh, lại không thể phát huy ưu thế của mình.

Hắn lúc này giống như một con ruồi không đầu, bay loạn xạ, đã trúng không ít đòn tấn công của Phương Minh.

Cho nên hiện tại hắn chỉ có thể làm như vậy, sau đó mới có thể bảo toàn được tôn nghiêm của mình.

Nếu không bảo toàn được tính mạng của mình, thì sau này hắn cũng không còn cách nào để lăn lộn trong Yêu tộc nữa, bởi vì vừa rồi hắn đã buông ra nhiều lời ngông cuồng như vậy.

Nhưng bây giờ lại thảm hại như một con chó, nhưng không còn cách nào quay đầu lại được.

Cho nên hắn chỉ có thể dùng hạ sách này, sau đó chọn đồng quy vu tận với Phương Minh.

Những yêu tộc nhân bên dưới cũng đều nhìn rõ, nhưng chỉ có thể cúi đầu thở dài.

Còn những người Thiên tộc, mỗi người đều ngẩng cao đầu nhìn lên, xem Phương Minh sẽ làm sao để thống kích vị Đại tổng quản Yêu tộc kia, để hắn ta biết ai mới có thực lực.

Mỗi người đều vô cùng tự tin.

Họ muốn biết Phương Minh khi nào có thể đánh bại người kia?

Dường như họ đã nhìn thấy hình ảnh gia viên được khôi phục của mình, vô cùng hạnh phúc, bởi vì hiện tại họ biết chiến thắng đã nằm

trong tay, và tràn đầy ý chí chiến đấu, muốn khiêu chiến với những yêu tộc nhân kia.

Nhưng trong tình huống này, họ lại đột nhiên nhìn thấy vị Đại tổng quản Yêu tộc kia bỏ mạng mình, muốn uy hiếp Phương Minh.

Lập tức trong lòng họ toát mồ hôi lạnh, bởi vì Phương Minh vừa rồi đã thả lỏng.

Mọi người đều biết Phương Minh đã hoàn toàn áp chế hắn.

Cho nên chỉ cần dùng thêm một chút tuyệt chiêu nữa, thì hắn chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì.

Nhưng bây giờ hắn lại tức giận thất bại, sau đó muốn ôm Phương Minh thực hiện tự bạo.

Như vậy, hắn có thể nổ tung cả Phương Minh và mình.

Chương 705

Vậy thì hắn sẽ không phải chịu loại vũ nhục đó, hoàn thành sứ mệnh của mình là được.

Còn những chuyện còn lại đều có thể giao cho những yêu tộc nhân của hắn, chắc chắn sẽ không phụ lòng mong đợi, sau đó đánh bại Thiên tộc nhân.

Bởi vì hắn đã giết chết Phương Minh, người lợi hại nhất trong Thiên tộc.

Cho nên hiện tại, chắc chắn số lượng yêu tộc nhân sẽ đông hơn.

Nhưng hắn không thể tiếp tục dẫn dắt nữa, đó không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là phải công chiếm những Thiên tộc nhân này.

Cho nên nếu hắn chết, cũng có thể lưu danh bách thế, để những người đi sau truyền tụng sự tích của hắn.

Nhưng nếu bây giờ hắn không chết, thì sẽ lưu lại tiếng xấu muôn đời, rõ ràng đã nói lời ngông cuồng trước.

Nhưng lại không thể thực hiện lời hứa của mình, sau đó bị đánh thành ra thế này, có lẽ không còn mặt mũi nào mà gặp người nữa.

Huống hồ Phương Minh chỉ còn nửa cái mạng, lại không đánh lại, rõ ràng là đang vả mặt hắn.

Hiện tại sự việc đã đến nước này, cho nên hắn cũng không còn bất kỳ hy vọng sống sót, hay ý muốn sống nào nữa.

Cho nên mạng của hắn, không bằng cùng ngươi tự bạo đi.

Đến lúc đó một mạng đổi một mạng, cũng không lỗ.

Đến lúc đó có thể khiến người ta ghi nhớ, cho nên hắn liều mạng mà xông ra.

Hiện tại hắn đang trong trạng thái điên cuồng, cho nên mọi chuyện đều có thể làm ra.

Nhưng vạn vạn không ngờ rằng, sự tự vệ của hắn lại hoàn toàn vô hiệu.

Bởi vì Phương Minh cảm giác được hắn có chút tức giận thất bại, muốn làm ra một số chuyện điên cuồng, cho nên khi tiếp cận vị Đại tổng quản kia, hắn đã giữ lại một tay.

Hắn dùng tiên khí hộ thể.

Tuy rằng tiên khí của hắn chỉ còn lại không nhiều, nhưng cũng đủ để bao vây toàn bộ thân thể của hắn, không, khi vị Đại tổng quản Yêu tộc kia thực hiện tự bạo, Phương Minh đã dùng đủ tiên khí để bao bọc toàn bộ cơ thể mình, cho nên căn bản sẽ không làm tổn thương nhục thể của hắn dù chỉ một chút.

Sau đó, đợi những khối máu thịt trên không trung rơi xuống, và khi đám khói bụi tan đi, xuất hiện trước mắt mọi người là một Phương Minh hoàn hảo không chút tổn hại.

Đến lúc đó, những người yêu tộc kia, hoàn toàn đã chết tâm, phát hiện Phương Minh này có lẽ thật sự không thể đánh chết được.

Nhưng hiện tại họ không hoàn toàn chết tâm, bởi vì dù sao thì họ vẫn chiếm ưu thế về số lượng, cho nên muốn dựa vào ưu thế về số lượng để áp đảo Thiên tộc nhân.

Nhưng Phương Minh đã nhìn ra, Phương Minh lần này thật sự không còn cơ hội để tiếp tục đại chiến với họ nữa.

Vào lúc này, đột nhiên có một giọng nói truyền đến.

Giọng nói đó là: "Đạo hữu đừng lo lắng, ta đến đây là để giúp ngươi.

Nhìn xem ta đã dẫn ai tới này, đây đều là những cố nhân của chúng ta cả mà.

Rồi, để ta giúp ngươi thu phục Thiên giới nhé!" Phương Minh vừa nghe thấy liền mừng rỡ, thì ra là Ngũ Tán đạo nhân.

Sau khi nghe thấy giọng nói đó, Phương Minh lúc đầu có chút nghi ngờ, nhưng sau đó liền xoay người lại, nhìn thấy những cố nhân kia, đều mỉm cười chào đón.

Sau đó họ kết thành quân đội chỉnh tề đi về phía Phương Minh.

Phương Minh cũng không còn rơi vào tình cảnh tuyệt vọng nữa.

Người của hắn số lượng không bằng một nửa đối phương, mỗi người cũng đều không phải là loại người có năng lực tu luyện mạnh.

Nếu nói khó nghe thì giống như một đám ô hợp.

Nhưng thật sự là như vậy.

Tuy rằng là một đám người như vậy, nhưng khi đó Phương Minh đã thắp lên ý chí chiến đấu của họ.

Vậy thì sau này trận chiến tuy rằng sẽ tương đối khó khăn, nhưng nếu mọi người đều có sự nhiệt tình mạnh mẽ như vậy, và có khát vọng mạnh mẽ, thì sau này chiến thắng cũng không còn là chuyện đáng nói.

Vấn đề hiện tại nằm ở chỗ sau này có thể chiến đấu được bao lâu.

Bởi vì đối phương đông người, thế lớn, cho nên về mặt này chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Đang lúc Phương Minh lo lắng về vấn đề này, thì lại nhìn thấy một tia sáng, Ngũ Tán đạo nhân dẫn theo những bằng hữu của mình

đến đây.

Chương 706

Trong đó có những người trong Âm Sơn Bát Quái, có những cố nhân mà Phương Minh đã từng gặp trước đây.

Mấy người hợp thành một chiến lực cường đại, dẫn theo một số đạo nhân tu luyện đắc đạo, sau đó tiến tới để hiệp trợ Phương Minh hoàn thành sứ mệnh.

Phương Minh lập tức bay xuống từ trên trời, sau đó chạy nhanh mấy bước, chạy đến trước mặt Ngũ Tán đạo nhân và nói: "Huynh đệ, ngươi biết ta gặp nạn sao?

Sao lại bay nhanh vậy, còn dẫn theo cả đám hảo hữu này đến giúp ta nữa?

Thật sự khiến ta... ta quả thực kích động không thôi!

Sao lại từ xa xôi như vậy đến giúp ta đánh bại bao nhiêu yêu tộc nhân này chứ?

Ngươi làm sao biết ta gặp nạn thế?

Thật khiến ta không đoán nổi mà!" Vị Ngũ Tán đạo nhân kia không nói gì, chỉ mỉm cười: "Ngươi quên rồi sao, huynh đệ?

Ta chẳng có ưu điểm gì khác, nhưng ta có thể đêm quan thiên tượng, bói toán, đó đều là sở trường của ta.

Hôm qua ta gieo một quẻ, thấy trên trời có dị biến.

Ta có thể nhìn thấy trên không trung có những biến hóa vô cùng kỳ lạ.

Màu xanh pha tím, đặc biệt là ở hướng Đông Bắc, có một đám mây đặc biệt rõ ràng.

Vậy nên ta thầm đoán chắc chắn có chuyện đã xảy ra, bởi thế mới có một số thiên tượng kỳ lạ như vậy.

Khi đó ta lập tức...

Bởi vì trước đây ta và ngươi đã gặp mặt, khi đó mọi người trò chuyện, biết mục đích của ngươi là muốn đến Thiên giới, nên ta cũng chỉ tính ngày, chắc là ngươi đã đến Thiên giới rồi.

Chắc chắn đã gặp phiền phức, nên ta lại gieo một quẻ, đột nhiên phát hiện mệnh của ngươi có huyết quang chi tai.

Sau đó ta biết chắc chắn có phiền phức rồi, nên ta cùng mấy người Âm Sơn Bát Quái nhanh chóng ngày đêm chạy tới đây để giúp ngươi giải quyết chuyện này.

Ngươi thật sự gặp chuyện rồi!

Sau khi ta tới, ta cảm nhận được yêu khí cường đại, một loại tin tức, một loại khí tức đáng ghét đó khiến ta có thể hiểu được.

Vậy nên ta đã biết rõ ràng, nơi đây đã bị những yêu tộc nhân kia chiếm lĩnh.

Sau đó trong nháy mắt ta và mấy người kia liên hợp, rồi nhìn thấy những người bên trong đều tập trung vào một hướng, đi về hướng đó... ngươi cũng ở trong đó.

Ngươi đã đánh bại vị Yêu tộc Vương giả kia, và vừa rồi khi ngươi đánh bại tên Yêu tộc Đại tổng quản, ta cũng đã thấy, thật sự vô cùng lợi hại!

Ngươi hiện tại tiên khí gần như đã cạn, nhưng lại có thể đánh bại nó.

Ngươi đã dùng ra công pháp cường đại như vậy, quả thực không phải người thường.

Vậy nên ngươi chắc chắn là một nhân vật truyền kỳ cấp bậc rồi, nên ta cũng chẳng giấu giếm gì nữa, thấy ngươi gặp nạn, ta cũng phải dốc sức tương trợ chứ.

Chúng ta đều là bằng hữu mà." Phương Minh vẫy tay: "Huynh đệ, đừng có cười ta nha, ta hiện tại khí lực sắp cạn kiệt rồi, giờ chỉ muốn nằm phịch xuống đất thôi, thật sự quá mệt mỏi!

Ta cảm thấy toàn thân vô lực.

May mà có ngươi giúp, nếu không ta thật sự phải liều cái mạng già này mới cứu được toàn bộ Thiên tộc nhân mất.

Ngươi cũng thấy cục diện hiện tại rồi đấy, địch đông ta ít.

Bên đối phương là những yêu tộc có năng lực, còn bên ta chỉ toàn là tán tu bình thường.

Những tiên tộc kia đều bị giam cầm rồi, cho nên trận chiến giữa ta và chúng nó khá chênh lệch, lẽ ra ta không thể đánh lại chúng nó.

Nhưng ta vẫn cứ khiêu chiến, thế nên ta vừa nãy cũng đã khích lệ, truyền thêm chút ý chí chiến đấu, giờ thì mọi người đều khí thế hừng hực rồi.

Hôm nay có ngươi trợ giúp nữa thì càng 'gấm thêm hoa'.

Như vậy thì chúng ta cùng liên thủ, đánh đuổi hết đám yêu tộc nhân này về, làm cho chúng nó tan tác hết cả.

Nào, chúng ta cùng làm một trận lớn đi!" Sau khi nói xong, mấy người dọn dẹp một chút, rồi nhìn đám yêu tộc nhân trước mặt, chuẩn bị khai chiến.

Đại Minh hiện tại trong lòng cũng hiểu rõ, có những bằng hữu này giúp đỡ, thì quả thực là hoàn toàn nghiền ép.

Chương 707

Bởi vì những bằng hữu này mỗi người đều thân hoài tuyệt kỹ, hắn cũng đã tự mình giao thủ với họ, đều hiểu rõ.

Đặc biệt là Ngũ Tán đạo nhân, quả thực thâm bất khả trắc.

Có lẽ đã học được công pháp của Nữ Oa thượng cổ, cho nên có sức mạnh cường đại như vậy cũng là điều hiển nhiên.

Những yêu tộc này chắc chắn không đáng kể với Ngũ Tán đạo nhân.

Sau lưng Ngũ Tán đạo nhân còn có những người trong Âm Sơn Bát Quái, đặc biệt là những yêu quái kia, đều đã từng chạm mặt Phương Minh, từng giao thủ với Phương Minh.

Khi đó Phương Minh để đánh bại họ, cũng đã hao phí một chút tiên khí.

Tuy rằng khi đó tinh lực trong cơ thể Phương Minh vẫn chưa hoàn toàn khôi phục sau Đại chiến Phật Đạo, nhưng hiện tại họ đều đứng về phía Phương Minh, để Phương Minh đàn áp những yêu tộc nhân kia, quả thực không còn gì tốt hơn.

Năng lực của mỗi người đều vô cùng mạnh mẽ, cho nên trận so tài này, Phương Minh có thể thắng chắc rồi.

Những yêu tộc đối diện, đều mang biểu cảm sục sôi muốn thử sức.

Phương Minh cảm thấy thật nực cười, bởi vì hắn biết, sắp tới sẽ giết chết từng kẻ một.

Phương Minh hiện tại dù chỉ có một chút tiên khí, cũng mạnh hơn chúng nó gấp mấy chục lần.

Vào lúc đó, trong đám người bên phía Phương Minh, có một người đứng ra và bắt đầu trò chuyện với Phương Minh.

Người đó chính là Địa Sát, nhị đương gia của Âm Sơn Bát Quái trước đây.

Người này và Phương Minh từng có chút ân oán, nhưng sau đó Phương Minh đã liều mạng cứu tất cả mọi người, cho nên hắn mới cảm kích mang ơn.

Vì vậy hiện tại hắn cũng đến giúp đỡ Phương Minh.

Năm đó cũng chính Phương Minh đã tiến cử hắn đi cùng Ngũ Tán đạo nhân xuống Côn Luân Sơn tu luyện.

Hiện tại có lẽ đã tu luyện ra một chút thành tựu rồi, cho nên Phương Minh có thể cảm nhận được khí tức của hắn ổn định hơn trước rất nhiều, có một loại công lực cường đại, có lẽ đã luyện được công pháp nào đó rồi.

Chuyện của Âm Sơn Bát Quái trước đây, mọi người cũng đều hiểu rõ, bởi vì năm đó họ đã bị một số kẻ có ý đồ xấu lợi dụng, sau đó hại chết Phương Minh, cuối cùng suýt nữa hại chết cả hắn, cuối cùng cũng chỉ còn lại Địa Sát, Diễm Nhận Quái và Hoa Lôi còn sống sót.

Sau đó qua sự giới thiệu của Phương Minh, họ đã đi cùng Ngũ Tán đạo nhân để tu luyện.

Trước khi đi, họ đã dặn dò Phương Minh một số chuyện, nhất định sẽ có ngày báo đáp ân tình của Phương Minh.

Nhìn thấy Phương Minh, hắn nói với Phương Minh: "Bằng hữu, ngươi sẽ không quên ta chứ?

Trước đây ta đã chịu ân tình rất lớn của ngươi, cho nên hiện tại ta đặc biệt dẫn theo huynh đệ của ta đến để báo đáp.

Hiện tại công phu ta học được từ Ngũ Tán đạo nhân, ta sẽ dùng nó để cho ngươi thấy, mấy ngày nay ta không hề lười biếng, ta đã tích cực tu luyện.

Cũng không uổng công năm đó ta...

Ngươi cứ yên tâm đi, trận chiến này ta nhất định sẽ giúp ngươi.

Bởi vì năm đó ngươi có ơn với ta, ta cũng là người biết ơn.

Biết ơn báo đáp là nguyên tắc hành tẩu giang hồ của ta năm đó.

Vậy nên hiện tại cứ chờ xem, ta vừa vì tình bạn mà giúp ngươi, lại càng vì muốn báo đáp ân tình đó.

Vậy nên bây giờ cứ xem cho kỹ đây, ta nhất định sẽ đứng ra vì ngươi!

Công phu mà ta luyện tập hiện giờ, ta đều rất nghiêm túc luyện tập.

Là vì ngày hôm nay của ngươi!

Đã là ngươi gặp nạn, vậy thì ta nghĩa bất dung từ!

Hiện tại ta có thể phô diễn phong thái của mình rồi, ta cũng có thể thể hiện tài năng trên Thiên giới, quả thật đây là điều trước đây ta không dám nghĩ tới, thật tốt quá!" Phương Minh cũng nói với hắn: "Chuyện cũ rồi mà, ngươi cũng không cần quá để tâm đâu.

Chúng ta đều là bằng hữu mà, đã có lòng giúp ta, vậy ta sẽ ghi nhớ ân tình này.

Chúng ta đều là những người biết ơn báo đáp cả.

Ta cũng vậy.

Nhưng giữa chúng ta đã là bằng hữu rồi, đúng không?

Cho nên hiện tại mối quan hệ của chúng ta là mối quan hệ bằng

hữu vô cùng tốt đẹp, vậy thì ta vô cùng vui vẻ.

Chương 708

Ngươi có thể giúp ta, đã là địa bàn của ta, vậy thì cứ làm lớn chuyện đi, đuổi giết hết bọn chúng, phô diễn thực lực đi!

Ta mong chờ ngươi sẽ làm ta kinh ngạc đó!" Nói xong những lời này, Địa Sát gật đầu với Phương Minh, sau đó phi tốc bay lên phía trước để tiên phong, tốc độ quả thực vô cùng nhanh.

Phương Minh hiện tại một chút thể lực cũng không có, có lẽ căn bản không theo kịp, nhưng loại tốc độ đó cũng khiến Phương Minh kinh ngạc, quả thực không uổng công khi đã đưa hắn đến chỗ Ngũ Tán đạo nhân tu luyện.

Mấy người xông lên phía trước, sau đó dùng loại uy áp cường đại, chấn cho mấy tên yêu tộc nhân trong đó choáng váng.

Sau đó lại kích hoạt công lực của mình, vận dụng công pháp của mình, trong nháy mắt những yêu tộc nhân kia không còn mạnh mẽ muốn ép sát Thiên tộc nữa, mà dừng lại ở đó.

Nhưng vẫn chưa hết, bởi vì mấy người Âm Sơn Bát Quái đều cảm nhận được tiên khí cường đại của Thiên giới, cho nên hiện tại mỗi người đều tranh nhau thể hiện, muốn để mọi người truyền tụng sự tích của mình.

Nhưng trong số những người yêu tộc kia cũng không phải không có mấy cường giả.

Mấy cường giả đều là những hộ pháp.

Pháp lực giữa mấy hộ pháp này thì sao?

Tuy rằng không sánh được với những Đại tổng quản và Yêu tộc Vương giả trước đây, nhưng cũng vô cùng lợi hại.

Nhưng sự lợi hại của những người này cũng chỉ là một loại công pháp tà ác, do tiên khí tà ác ban cho, cho nên cũng không thật sự lợi hại.

Nhưng trong lòng Phương Minh thì không giống vậy.

Những người trong Âm Sơn Bát Quái và những đạo nhân tu luyện khác, giữa họ đều có loại công pháp tu luyện thực chiến, cho nên công lực hiện tại của họ tương đối vững chắc, còn công lực của đối phương lại vô cùng giả dối.

Một mặt không nghi ngờ gì nữa, đó là một ưu thế của Phương Minh.

Vào lúc đó, những người xông lên phía trước đều dừng bước, bởi vì những hộ pháp yêu tộc kia bắt đầu tề tựu bay đến trước mặt những người của Âm Sơn Bát Quái, sau đó đứng vững thân hình, chuẩn bị giao đấu trực diện.

Nhưng dù sao Âm Sơn Bát Quái cũng đã học được văn pháp, cho nên cũng muốn tìm một người có thực lực tương đương để luyện tập, thể hiện hết bản lĩnh của mình, đã tu luyện nhiều ngày như vậy rồi.

Cho nên hiện tại một khi xuất sơn, nhất định phải lưu lại một tiếng vang.

Vì vậy hiện tại ở Thiên Đình, một nơi tương đối lợi hại, một nơi có danh tiếng lớn, nếu ở đây làm ra những hành động lớn, thì khi truyền ra bên ngoài, sẽ vô cùng vẻ vang.

Cho nên hiện tại họ đều nóng lòng muốn phô diễn công pháp đặc biệt của mình rồi.

Khi Ngũ Tán đạo nhân dạy những công pháp kỳ lạ này, y cũng đều kê đơn theo bệnh, xem họ là loại tài năng gì, sau đó mới tìm cho họ loại công pháp tương ứng.

Về mặt này, thực sự Ngũ Tán đạo nhân là người lợi hại nhất.

Loại công pháp Nữ Oa mà y tu luyện, có thể biến hóa vạn thiên, cơ bản có thể thông qua những thay đổi nhỏ mà huyễn hóa ra vạn chủng công pháp, cho nên vô cùng lợi hại.

Muốn tìm ra đặc điểm của họ, sau đó kê đơn theo bệnh cũng không khó.

Cho nên Phương Minh cũng vô cùng tin tưởng vào sự ăn ý giữa họ, có công lực đó.

Vì vậy Phương Minh hiện tại ở phía sau địch, sau đó tọa đả ngưng tụ tiên lực, dù sao vừa rồi đã hao tổn quá nhiều rồi mà?

Bây giờ nếu lại đối mặt với đám yêu tộc đông đảo như vậy, nhất định sẽ hao hết nguyên thần, thậm chí sẽ ngất đi.

Cho nên hiện tại nhất định phải nhanh chóng khôi phục.

Sau đó thì sao?

Chuyện sau đó cứ giao cho Âm Sơn Bát Quái, có mấy tu luyện giả đáng tin cậy kia, để họ đứng ở phía trước.

Một lát nữa hắn có thể khôi phục toàn bộ tiên lực, đến lúc đó chắc chắn sẽ đại thắng.

Sau đó, Phương Minh tọa đả, sau đó chờ đợi họ dọn dẹp hết những tiểu lâu la kia, rồi lại đi dọn dẹp tàn cục.

Phương Minh ở đó bắt đầu hồi phục, sau đó chiến sự bên kia cũng vô cùng kịch liệt.

Mấy người đang nhiệt chiến hăng say.

Địa Sát đã thi triển công phu gia truyền của mình, hòa làm một thể với mặt đất, sau đó phát ra loại lực khống chế cường đại.

Có thể cuốn người vào bên trong thân thể của mình, sau đó cắt họ thành hai đoạn.

Loại công pháp này, sau đó cộng thêm loại công pháp kỳ dị hòa giao hòa với tự nhiên mà Ngũ Tán đạo nhân đã truyền cho hắn, thì quả thực hoàn mỹ vô khuyết.

Bên Hoa Lôi thì càng lợi hại hơn, đã luyện được loại công pháp bạo phá thượng cổ, có thể bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng có thể gây ra một vụ nổ lớn.

Loại vụ nổ đó tuy rằng hao phí một chút tiên khí, nhưng cũng sẽ không có bất kỳ tổn hao nào khác ảnh hưởng đến cơ thể.

Chương 709

Uy lực của vụ nổ cũng vô cùng cường đại, cũng là công phu mà Ngũ Tán đạo nhân đã nghiên cứu ra dựa trên đặc điểm tính cách và một số đặc tính của Hoa Lôi, sau đó Hoa Lôi vận dụng càng thêm đắc tâm ứng thủ.

Vị Diễm Nhận Quái ở một bên thì càng không cần phải nói nhiều, đã học được loại đấu pháp quỷ bí khó gặp.

Đấu pháp biến hóa vạn thiên, người khác không thể nắm bắt được chiêu thức của hắn.

Loại đấu pháp này trong thời hiện đại sẽ không tồn tại, chắc chắn có nguồn gốc từ một số cao nhân rất xa xưa để lại.

Nhưng Ngũ Tán đạo nhân lại có thể tìm được loại công pháp này, quả thực không phải người thường sao?

Cho nên hiện tại Phương Minh có thể cảm nhận được sức mạnh giữa từng người, quả thực là Bát Tiên quá hải, mỗi người hiển thần thông.

Cho nên hiện tại càng thêm kỳ vọng Ngũ Tán đạo nhân ra tay, hy vọng y có thể mang đến một số thực lực lợi hại hơn.

Bởi vì Phương Minh chưa từng giao thủ với Ngũ Tán đạo nhân, không biết Ngũ Tán đạo nhân lợi hại đến mức nào, chỉ có thể biết trong cơ thể y có linh lực khổng lồ.

Cho nên hiện tại, y thật sự có thể cho người khác thấy bản lĩnh thật sự của mình rồi.

Ta không hút thuốc lá, đang lúc chiến đấu hăng say, Ngũ Tán đạo nhân cũng ở một bên ngưng tụ tiên lực, vào lúc đó trong cơ thể y đã

thai nghén một lượng tiên khí khổng lồ.

Quả thực sắp bùng nổ trong nháy mắt.

Phương Minh có thể cảm nhận được một luồng tiên lực trong cơ thể Ngũ Tán đạo nhân, giống như một quả bom khổng lồ, sắp bùng nổ rồi, nhất xúc tức phát.

Kết quả quả nhiên không phụ lòng mong đợi, kết quả vô cùng lợi hại.

Vào lúc đó, những người mà Âm Sơn Bát Quái đã giết đều được dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, cơ bản không có ai có thể đánh bại được họ.

Những hộ pháp kia cũng đều vội vàng xông lên vây công.

Nhưng cũng chỉ kiềm chế được Âm Sơn Bát Quái, cũng không có tác dụng cụ thể nào khác.

Sau đó, vào lúc đó, số lượng người giữa họ giảm sút đến mức bằng với trình độ của Thiên tộc trước đây.

Những Thiên tộc nhân kia, nhìn thấy mấy người Âm Sơn Bát Quái đã phát ra chiến lực mạnh mẽ như vậy, tự nhiên cũng không cam chịu thua kém.

Vậy là họ cầm vũ khí, nhanh chóng xông lên giúp đỡ, và cùng họ chiến đấu.

Dù sao hiện tại số lượng người đã tương đương, chắc chắn cũng không phải chịu thiệt thòi.

Nếu có thực lực mạnh mẽ như vậy, vậy thì chiến tử thì sao chứ?

Vì bảo vệ gia viên của mình, chắc chắn họ chấp nhận.

Vậy là họ cũng nhanh chóng xông lên.

Cũng vào lúc đó, luồng tiên khí của Ngũ Tán đạo nhân cũng đột

nhiên bùng nổ dữ dội.

Luồng tiên khí đó giống như một quả bom khổng lồ, sau đó bay vào giữa đám yêu tộc nhân kia, sau đó tạo ra một vụ nổ lớn ở giữa.

Vậy là tất cả những yêu tộc nhân trong phạm vi mười mét, những người vốn rất đông đảo, số lượng đều đột nhiên ngã xuống.

Có kẻ mất tay, có kẻ gãy chân, có kẻ miệng chảy tiên huyết, mặt thất khiếu chảy máu.

Quả thực cảnh tượng chết chóc đều vô cùng khó coi.

Cho nên Phương Minh cảm thấy vị Ngũ Tán đạo nhân này dùng tiên khí cường đại có thể tạo ra ảnh hưởng lớn như vậy, vậy nếu dùng công pháp của y thì chẳng phải là sự tồn tại nghịch thiên sao?

Có lẽ chỉ có ta mới có thể địch lại y thôi.

Phương Minh lúc này cũng thầm nghĩ, may mà Ngũ Tán đạo nhân này không phải là kẻ địch, nếu là kẻ địch thì phiền phức lớn thật rồi!

Những công pháp đó tương đối vững chắc, được tu luyện từng bước một.

Cho nên loại công pháp quỷ bí xa xưa kia, nếu muốn giao chiến với y, chắc chắn sẽ khó khăn hơn rất nhiều so với giao chiến với Yêu tộc Vương giả kia, bởi vì công lực của Yêu tộc Vương giả kia là giả dối.

Hắn chỉ dựa vào một số công pháp cấp tốc, như vậy chỉ hại chết hắn, chứ không thể khiến hắn trở nên thật sự cường đại.

Nhưng vị Ngũ Tán đạo nhân trước mắt này, quả thực thật sự cường đại.

Sau vụ nổ đó, Ngũ Tán đạo nhân cảm nhận được những Thiên tộc nhân kia đã gia nhập, vậy là y dùng tiên khí, hội tụ thành một quả cầu

tiên khí khổng lồ.

Sau đó phóng lên trời, lập tức quả cầu đó nổ tung như pháo hoa, sau đó những luồng tiên khí từng sợi từng sợi rơi xuống trên mỗi người Thiên tộc nhân, che chắn cho họ một chiếc dù bảo vệ.

Hiện tại họ giống như có một lớp bảo hộ, hành động vô cùng tự do.

Chương 710

Tiên lực cũng được đề thăng lớn, quả thực có một bộ áo giáp vô cùng lợi hại.

Dựa vào sức mạnh của Ngũ Tán đạo nhân, sau đó triển khai một số sức mạnh cường đại, vậy là họ đã đánh cho mấy người yêu tộc kia tan tác, những yêu tộc nhân kia căn bản không phải đối thủ của họ.

Phương Minh lúc này vô cùng kinh ngạc, không ngờ sức mạnh của Ngũ Tán đạo nhân lại cường đại đến mức như vậy, có thể phát tán tiên khí lên mỗi Thiên tộc nhân, ban cho mỗi Thiên tộc nhân sức mạnh như vậy, quả thực vô địch rồi, không chừng Phương Minh cũng không bằng y.

Nhưng Phương Minh thoáng nghĩ, mình lúc đó sẽ thua sao?

Cùng so chiêu cứng đối cứng, Phương Minh cũng có thể thắng được một chiêu nửa thức.

Phương Minh lúc này thầm nghĩ, sau khi toàn bộ tiên lực của mình khôi phục, nhất định phải cùng y so tài một trận thật sự, tỉ thí với y thật tốt, xem thử ai lúc đó sẽ lợi hại hơn.

Nhưng bây giờ không phải lúc nói những chuyện này.

Trong nháy mắt, những yêu tộc nhân kia đều từng người từng người bị đánh bại.

Trên mặt đất đầy rẫy thi thể yêu tộc nhân.

Yêu tộc nhân không ngờ lại bị kế sách của đối phương.

Đối phương lại mạnh mẽ như vậy, quả thực không kém gì vị Yêu tộc Vương giả trước đây.

Cho nên hiện tại tuy muốn chạy trốn, nhưng cũng không có chỗ nào để trốn, bởi vì đây là căn cứ địa cuối cùng của họ.

Những nơi khác trước đây đều đã bị hắn phá hủy, những nơi trước đây cũng không thể quay về nữa.

Cho nên hiện tại chỉ có thể đối mặt với một lựa chọn như vậy, một là chết, hai là đầu hàng.

Bởi vì hiện tại trong lòng họ cảm nhận được loại sức mạnh cường đại của đối phương, cho nên không còn bất kỳ dục vọng phản kháng nào nữa.

Nhưng hiện tại họ không đơn giản là nhận thua.

Hộ pháp kia thu hồi tất cả tiên khí về trên người mình, vị hộ pháp kia trong nháy mắt trở nên vô cùng bành trướng.

Tiên khí trong cơ thể hắn đột nhiên hội tụ nhiều như vậy, vậy là hắn điều chỉnh tiên khí, trong nháy mắt biến thành một dạng vô cùng cường đại.

Nhưng vào lúc đó, Phương Minh đã khôi phục tiên khí gần như đầy đủ.

Vậy là hắn trợn mắt, sau đó trong nháy mắt vọt lên, nhảy đến trước mặt vị hộ pháp kia.

Một chưởng đánh xuống, vị hộ pháp kia trong nháy mắt miệng thổ tiên huyết, tiên khí tứ tán hoành lưu, sau đó nổ tung mà chết.

Yêu tộc hoàn toàn kết thúc.

Kể từ đó về sau, yêu tộc nhân hoàn toàn tan thành mây khói.

Phương Minh cũng dần dần ngất đi, vì đã hao phí hết tinh lực, cho nên điều cần nhất bây giờ là nghỉ ngơi.

Những chuyện sau đó, phải đợi một lát nữa mới xử lý được.

Hiện tại hắn đang nằm trong vòng tay của Tam Thanh đạo trưởng, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Tam Thanh đạo trưởng cũng nói với mọi người: "Được rồi, đã trải qua một trận đại chiến như vậy.

Ngươi liên tiếp chiến thắng hai cường giả có thực lực cao cường, một là Yêu tộc Vương giả kia, một là Đại hộ pháp của Yêu tộc.

Cả hai người đó thực lực đều vô cùng lợi hại, nhưng ngươi đều dựa vào sức lực của một mình mình mà đánh bại hết.

Ngươi chính là anh hùng của Thiên tộc chúng ta!

Trước tiên hãy để hắn nghỉ ngơi đi.

Đợi lát nữa khi hắn tỉnh lại, chúng ta sẽ tổ chức một yến tiệc mừng công.

Bây giờ chúng ta hãy dọn dẹp tàn cuộc, thu dọn đồ đạc bên trong, xem có chiến lợi phẩm nào phù hợp với Thiên tộc chúng ta còn sót lại không." Ngũ Tán đạo nhân lúc đó cũng bay tới, sau đó nói: "Tam Thanh đạo trưởng nói đúng.

Bởi vì hiện tại chúng ta ở đây đã trải qua một trận chiến lớn như vậy, cơ bản là nguyên khí đại thương.

Những cao thủ Thiên tộc bị giam cầm cũng hãy nhanh chóng thả ra đi.

Lần này trải qua đại chiến như vậy, tin tức nhất định sẽ nhanh chóng truyền đến tai các giới nhân sĩ, họ nhất định sẽ biết chuyện gì đã xảy ra ở đây.

Dù sao thì có động tĩnh lớn như vậy, chắc chắn sẽ có người cảm thấy hứng thú.

Những người ở đây nguyên khí đại thương, chắc chắn sẽ có kẻ

thừa cơ mà tiến vào.

Chương 711

Cho nên chúng ta nhất định phải dập tắt loại cơ hội đó, không để lại bất kỳ cơ hội thở dốc nào, không thể để chúng có thể đắc ý như vậy.

Chúng ta vừa giành được một thắng lợi, ngay sau đó lại đối mặt với kẻ địch, như vậy không có lợi cho sự phát triển của chúng ta.

Phải biết rằng giữa Đạo gia chúng ta và đối thủ lớn nhất là Phật gia.

Nếu để chúng trực tiếp xông lên lúc này, thì dù ta có ra tay, e rằng cũng khó khăn.

Cho nên việc cấp bách hiện giờ là phải dưỡng sức, bồi dưỡng tốt chiến lực của chúng ta.

Hãy nhớ nhất định phải nỗ lực phát triển thực lực của mình.

Thực lực của người khác, chúng ta tạm thời không quản, chỉ cần tự phát triển tốt, vững vàng, thì nhất định sẽ không chịu quá nhiều đả kích.

Nếu có đả kích, chúng ta cũng có thể ứng phó tương ứng." Một số người bên dưới có chút... rồi hỏi Ngũ Tán đạo nhân: "Đạo lý ta đều hiểu rõ, nhưng ngươi cũng thấy rồi, thực lực của chúng ta hiện tại quả thực vô cùng yếu kém.

Bởi vì vừa mới trải qua một trận đại chiến như vậy, lá chắn phòng hộ của chúng ta, Phương Minh vừa mới bị thương nghiêm trọng như vậy, hiện tại đang dưỡng thương, vậy thì mười ngày nửa tháng cũng không thể hoàn toàn khôi phục được.

Ta có chút sợ hãi, không phải là Phật gia.

Bởi vì Phật giới hẳn là không âm hiểm xảo trá đến thế.

Bởi vì họ hiểu rõ, chúng ta vừa mới bị thương, cũng không thể thừa cơ nguy hiểm.

Nếu làm như vậy, nhất định sẽ trở thành trò cười của ngoại giới, dù sao cũng là một đại gia tộc.

Nếu người ở đó đến thừa cơ xâm nhập, thì chắc chắn sẽ không tốt cho danh tiếng.

Điều đáng sợ nhất là những tiểu yêu tộc vô danh, và những tộc nhân khác trong Tam giới.

Có thể họ sẽ tham lam tài nguyên tu luyện cường đại của Thiên tộc, cho nên chắc chắn sẽ có động thái.

Đến lúc đó nếu có quá nhiều người, thì ta sợ ta không chống đỡ nổi!" Ngũ Tán đạo nhân lúc đó gật đầu: "Ngươi nói cũng có lý, đó quả thực là một vấn đề.

Dù sao chúng ta hiện tại không có quá nhiều thực lực.

Nếu những tiểu yêu tộc như vậy đoàn kết lại, sau đó lại công đánh chúng ta, chúng ta chắc chắn sẽ đối mặt với một số khó khăn.

Vậy thì thế này đi, nghe ta đây, ta sẽ trong vài ngày tới tiến hành huấn luyện chuyên sâu cho các ngươi, sau đó sẽ ban cho các ngươi một số công pháp chuyên biệt.

Nếu các ngươi học được những công pháp này, thì chắc chắn thể lực sẽ có sự đề thăng vô cùng cường đại.

Những công pháp này chắc chắn sẽ khiến các ngươi đắc tâm ứng thủ, điều này không cần lo lắng.

Bởi vì ta làm việc này, các ngươi không biết sao, danh hiệu của ta là Ngũ Tán đạo nhân.

Sau đó, sở trường của ta là có thể dựa vào đặc chất của từng người, khả năng phối hợp các phương diện của cơ thể, sau đó đối ứng ra một bộ công pháp vô cùng hoàn mỹ, đó cũng là đối tượng mà ta nghiên cứu.

Bởi vì bản thân ta có một bộ công pháp thần kỳ, tin rằng có thể giúp ích cho các ngươi." Vị Ngũ Tán đạo nhân này quả thực rất nghĩa khí, lại bán cho Phương Minh một ân tình lớn như vậy.

Giúp đỡ Thiên tộc nhân của Phương Minh, sau đó giúp họ có được sức mạnh cường đại như vậy.

Vậy thì sau này, nếu những Thiên tộc nhân này đều học được những công pháp đó, thì chắc chắn sức mạnh sẽ có một sự tiến bộ lớn.

Cho nên đến lúc đó, Phương Minh thật sự nên cảm ơn y thật tốt.

Lúc đó những người bên dưới nghe Ngũ Tán đạo nhân nói như vậy, trong lòng cũng vô cùng yên tâm, sau đó mỉm cười: "Được, vậy ta biết rồi, tiền bối, nhờ cậy người." Ngũ Tán đạo nhân gật đầu: "Không cần cảm ơn, ta bây giờ nhanh chóng đi dọn dẹp chiến trường, sau đó những yêu tộc nhân kia, những công pháp kỳ dị đó cũng đưa cho ta, đến lúc đó ta sẽ giúp các ngươi xem công pháp nào, như vậy mọi người đều có thể có một sự đề cao vô cùng vô cùng lợi hại.

Cố lên, chúng ta nhất định sẽ thắng!

Hiện tại điều chúng ta cần nhất là đoàn kết nhất trí.

Cho nên bây giờ đi đi." Hiện tại trong lòng những Thiên tộc nhân kia đều bùng lên một ngọn lửa, tin tưởng rằng dưới sự giúp đỡ của Phương Minh và Ngũ Tán đạo nhân, Thiên tộc của họ nhất định sẽ ngày càng cường đại.

Đến lúc đó, đánh bại những người Phật giáo kia cũng căn bản

không đáng kể.

Hiện tại họ nghe lời Ngũ Tán đạo nhân, sau đó nhanh chóng đi dọn dẹp chiến trường.

Lúc đó mấy người cùng nhau đi mở cửa nhà lao, sau đó những người bị giam trong thiên cung lãnh lao cũng đều được thả ra.

Trong đó có một số Thiên binh Thiên tướng cường đại, và quan trọng nhất là một nhân vật trọng lượng, đó là Thiên Đế.

Sở dĩ lúc ban đầu không giết Thiên Đế, là vì muốn dùng Thiên Đế để uy hiếp những Thiên tộc nhân kia, không cho họ phản kháng.

Chương 712

Hiện tại Thiên Đế cuối cùng cũng được giải thoát, vậy thì nhất định sẽ không quên ân tình của Phương Minh đã làm cho mình nhiều ngày trong lãnh lao.

Ân tình này, nhất định sẽ khắc ghi trong lòng, vậy là họ nhanh chóng cứu Thiên Đế ra.

Sau khi Thiên Đế ra ngoài, hắn nhìn ánh sáng mặt trời lần đầu tiên, sau đó vội vàng hỏi: "Phương Minh sao rồi?

Hắn đã cứu ta sao?

Hiện tại hắn đang ở đâu?

Mau nói cho ta biết, hắn có bị thương không?

Mau nói cho ta biết!" Người bên cạnh vội vàng nói: "Thiên Đế, xin đừng vội, người vừa mới ra ngoài không lâu, những chuyện sau này ta sẽ từ từ kể cho người nghe.

Trước đây đã xảy ra một trận đại chiến lớn, quả thực Phương Minh đã cứu toàn bộ Thiên tộc nhân chúng ta.

Hiện tại hắn đã ngất đi, bởi vì tinh lực hao phí quá nhiều, cho nên hiện tại cần nghỉ ngơi, khôi phục.

Chắc là sắp không sao rồi, chúng ta đã phái thần y trên trời đi khám bệnh cho hắn, sắp khỏi rồi, người có thể đi xem bây giờ.

Nhưng có một chuyện nhất định phải nói cho người biết, trận chiến vừa rồi quá kịch liệt, đến nỗi cung điện chính mà người vẫn sống trước đây đã bị san bằng thành bình địa, có một cái hố sâu lớn.

Cho nên hiện tại người chỉ có thể tạm thời ở cung điện bên cạnh."

Thiên Đế vẫy tay, nói: "Những chuyện đó đều không đáng kể, quan trọng là người không sao là được.

Dù sao Phương Minh cũng là huynh đệ tốt của ta.

Ta vẫn luôn biết hắn sẽ đến cứu ta, nhưng không ngờ lại liên lụy đến hắn, hao phí nhiều tinh lực như vậy.

Quả nhiên vô cùng lợi hại!

Hắn lại có thể đánh bại chúng nó, ta thì hổ thẹn quá.

Hiện tại mau dẫn ta đi xem hắn thế nào rồi?" Trên đường đi, người bên cạnh cũng đoạn đoạn tục tục kể cho Thiên Đế biết chuyện gì đã xảy ra, trận chiến đó kịch liệt đến mức nào?

Tình hình đó đều được kể cho Thiên Đế một cách rõ ràng.

Thiên Đế nghe xong, không khỏi tán thán một tiếng: "Quả nhiên ta không nhìn lầm người.

Ta tin những kỳ vọng của ta khi ở trong lãnh lao, hắn đều đã nghe thấy.

Hắn mạnh mẽ như vậy, lại có thể đánh bại cả Yêu tộc Vương giả, lại có thể đánh bại công pháp của hắn...

Quả nhiên đạo hạnh của hắn cao thâm hơn ta rất nhiều.

Vị Thiên Đế này vốn dĩ nên là hắn, nếu không năm đó ta đã tiêu dao tự tại, không làm Thiên Đế ở đây rồi.

Nếu không, hắn đã sớm dẫn dắt chúng ta đi tới phú cường, đi tới viễn đại rồi, trái lại ta cứ một mực kéo lê chúng ta." Người bên cạnh vội vàng nói: "Hiện tại không phải lúc nói những chuyện này, việc người dẫn dắt chúng ta kết quả thế nào, chúng ta đều có mắt để thấy.

Sự nỗ lực của người mọi người cũng đều nhìn thấy rõ.

Bởi vì người đã có những cải cách lớn cho Thiên giới của chúng ta.

Đó cũng là chuyện không thể nghi ngờ.

Ta tin Phương Minh nếu nhìn thấy kết quả của người, cũng sẽ vui mừng.

Nhưng hiện tại thì người vừa mới ra khỏi lao, cho nên cần một chút điều dưỡng.

Cho nên ta thấy người hãy nhanh chóng điều dưỡng cho tốt đi, được rồi, bây giờ." Trong nháy mắt, họ đã đến căn phòng mà Phương Minh đang nằm.

Trong đó chỉ có Ngũ Tán đạo nhân, và đặc biệt là huynh đệ Âm Sơn Bát Quái, mấy người đang ở bên trong chăm sóc.

Nhìn thấy Thiên Đế đến, họ đều đứng dậy bày tỏ sự hoan nghênh.

Ngoài ra, còn có Trư Bát Giới và Sa Tăng.

Hai người tuy tỉnh lại tương đối muộn, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết Tôn Hầu Tử rốt cuộc thế nào rồi, nhưng chỉ nhìn thấy Sư phó của mình ngất đi ở đó, vậy là mấy người cũng không thể đi như vậy, vội vàng đỡ Sư phó vào trong, cũng không rõ nguyên do.

Lúc đó Thiên Đế và Ngũ Tán đạo nhân gặp mặt, sau đó nhận ra nhau.

Thiên Đế cũng hiểu rõ sự lợi hại của Ngũ Tán đạo nhân này, sau đó cũng kết giao bằng hữu với y.

Lúc đó Phương Minh khẽ mở mắt, sau đó tỉnh lại, nhìn thấy mọi người đều ở đây, sau đó Phương Minh ho khan mấy tiếng, nói: "Đã mọi người đều ở đây rồi, vậy thì mọi người cùng bàn luận về tình

hình hiện tại đi." Thiên Đế lúc đó nói với Phương Minh: "Ta ở trong lao đã lâu như vậy rồi, bây giờ cuối cùng cũng đã hiểu ra.

Hóa ra Phật giáo tuy bề ngoài là kẻ địch lớn nhất của chúng ta, nhưng kỳ thực kẻ địch hiện tại của chúng ta không chỉ có chúng mà thôi.

Chương 713

Hiện tại có những kẻ khác đang dòm ngó địa bàn của chúng ta, cho nên bây giờ chúng ta không thể nào cho chúng bất kỳ cơ hội thừa cơ nào được." Phương Minh nói: "Tình huống hiện tại đúng là như vậy.

Bây giờ chúng ta đang ở thời khắc nguy hiểm, Thiên Đế vừa mới ra khỏi lao cũng không tiện, xin hãy nhanh chóng nghỉ ngơi cho thật tốt.

Ta tin sau này ngài nhất định sẽ có thể làm được nhiều việc lớn.

Còn ta ư?

Ta sẽ làm việc của ta.

Ngài trước tiên hãy dưỡng sức cho thật tốt, còn những chuyện khác, đó mới là điều ta quan tâm nhất.

Bởi vì hiện tại chúng ta nguyên khí đại thương, cho nên nhất định sẽ bị người ngoài xem thường.

Đến lúc đó nếu có kẻ ngoại tộc đến khiêu chiến thì sẽ rất khó giải quyết." Thiên Đế lúc đó gật đầu: "Đúng vậy, quả thực là như vậy, ta cũng đều hiểu rõ.

Khi ta ở trong lao, ta cũng đã... tình cảnh của chúng ta hiện tại không hề lạc quan, quả thực có thể nói là tứ diện sở ca, bởi vì bốn phía xung quanh chúng ta đều là kẻ địch của chúng ta." Tiếp đó lại nói: "Tẩy Xuy tự nhiên không cần phải nói nhiều, đó là Tây Thiên của Phật gia.

Phía Đông là địa bàn của Đông Hải Long tộc.

Họ cũng vô cùng muốn tài nguyên trong Thiên tộc, cho nên hiện tại cũng là một kình địch của chúng ta, có lẽ bước tiếp theo sẽ đến đây

công đánh chúng ta.

Bởi vì hiện tại tin tức đã truyền ra ngoài, cho nên động tĩnh lớn như vậy, chắc chắn họ cũng có thể hiểu rõ nguyên nhân tiên khí dao động ở đây.

Cho nên một số thám tử cũng hẳn là có thể trinh sát được tình hình hiện tại ở đây.

Vì vậy hiện tại chúng ta đang nguy cấp.

Phía Bắc là hai đại tộc quần Yêu tộc và Huyết tộc.

Yêu tộc đã bị chúng ta toàn quân phúc một, hiện tại còn lại Huyết tộc.

Huyết tộc có lẽ sẽ thống nhất địa bàn ở đó.

Cho nên hiện tại cũng chắc chắn là một đối thủ vô cùng cường đại.

Đối thủ của chúng ta hiện tại có nhiều như vậy, cho nên nhất định phải cẩn thận, đặc biệt là đối với gia tộc phía Bắc kia.

Bởi vì chúng ta hiện tại đã đánh một trong số các gia tộc của họ, cho nên đối với gia tộc còn lại, chúng ta nhất định phải đối đãi cẩn thận hơn một chút.

Bản thân chúng giống như huynh đệ, lần này có lẽ sẽ thừa cơ báo thù." Mọi người gật đầu, sau đó nghe tiếp, sau đó Thiên Đế nói: "Kỳ thực chúng ta nên đề phòng nhất là Thú tộc phía Nam.

Mọi người đều biết Thú tộc luôn là đối thủ lớn nhất của Thiên tộc chúng ta.

Luôn tìm cách cướp đoạt địa bàn của Thiên tộc, muốn hấp thụ lượng lớn tiên khí trong Thiên tộc, sau đó hóa thành người.

Cho nên những yêu thú đó chắc chắn vô cùng lợi hại, chúng ta

nhất định phải đề phòng cẩn thận một chút.

Hiện tại chúng nhất định sẽ cảm nhận được dị động trên trời.

Không chừng sẽ muốn đến đây khiêu chiến một trận, chúng ta nhất định phải chuẩn bị thật tốt!

Trong những dị thú tộc kia có hậu duệ của thần thú thượng cổ, cho nên nhất định phải vô cùng coi trọng." Mọi người liên tục gật đầu, Ngũ Tán đạo nhân lúc đó nói với Phương Minh: "Ngươi cứ yên tâm đi, những chuyện sau này ta đều đã hiểu rõ, đây quả thực là những vấn đề tiềm ẩn của chúng ta.

Hiện tại chúng ta bốn phía đều là kẻ địch.

Trong tình huống tứ diện sở ca như vậy, chúng ta nhất định phải bảo toàn thực lực.

Cho nên này, hiện tại ta đã chuẩn bị xong, vừa rồi đã nói chuyện với những người bên dưới, ta sẽ 'nhân tài thi giáo' mà chế định một số công pháp tốt, để họ lợi dụng.

Đến lúc đó hẳn là có thể đề thăng công lực của họ rất nhiều.

Sau đó đến lúc đó lại nỗ lực đề thăng thực lực của toàn bộ Thiên tộc, sau đó thăng lên một độ cao mới.

Như vậy, chúng ta có thể ứng phó tốt hơn với những tộc nhân khác, từ từ tập hợp.

Đến lúc đó chúng ta có thể lập tức tập kết tất cả sức mạnh, sau đó không ai còn phải sợ chúng ta nữa.

Yếu tố đầu tiên hiện tại là phải phát triển tốt thực lực.

Cho nên những chuyện khác cứ tạm thời gác lại.

Đúng rồi, ngươi nhất định phải nghỉ ngơi cho thật tốt, hiện tại ngươi là trụ cột của toàn bộ Thiên tộc.

Chương 714

Nếu ngươi ngã xuống, thì toàn bộ Thiên tộc coi như xong." Phương Minh gật đầu, nói: "Như vậy thì ta yên tâm rồi, vô cùng cảm ơn sự giúp đỡ của huynh đệ.

Nếu không có ngươi, trận chiến này tuyệt đối sẽ không hoàn thành thuận lợi như vậy, ta cũng không thể nào khôi phục nhanh như vậy.

Cho nên thật sự quá cảm ơn, nếu ngươi có thể giúp Thiên tộc nhân của ta đề thăng thực lực, thì ta thật sự cảm kích không thôi.

Ta thay mặt tất cả Thiên tộc nhân cảm ơn ngươi." Ngũ Tán đạo nhân vẫy tay: "Ngươi thật sự quá khách khí rồi, dù sao chúng ta đều là người Đạo gia mà.

Đó cũng là việc ta nên làm, cho nên không cần để tâm." Sẽ không để tâm, nhưng có người lại để tâm, đó là hai người Trư Bát Giới và Sa Tăng.

Hai người lúc đầu cảm thấy tình huống có chút không đúng, nhưng đợi đến khi nói xong câu "chúng ta đều là người Đạo gia mà", hai người dường như đều hiểu ra mình đã bị Phương Minh lừa rồi.

Sa Tăng miệng tương đối vụng về, cho nên có Trư Bát Giới tiến lên, sau đó trước mặt bao nhiêu cao thủ Đạo gia, nói với Phương Minh: "Nói thẳng ra thì bây giờ ta cũng chẳng sợ xé toang mặt nạ với ngươi nữa.

Vậy Sư phó, người thật sự luôn lừa dối ta sao?

Đại sư huynh hiện tại đang ở đâu?

Người có thể nói cho ta biết không?

Giữa chúng ta chẳng phải có hiểu lầm gì sao?

Người hãy cho ta một lời giải thích hợp lý, ta không muốn bị người lừa dối như một kẻ ngốc vậy.

Bây giờ người nói cho ta biết, là người Đạo gia.

Vậy ta đều đang làm vì ai đây?

Vì người của Đạo gia sao?

Người xem ta như công cụ sao?

Người lợi dụng ta đúng không?" Phương Minh thở dài, nói: "Thế này đi, các vị huynh đệ, mọi người đều ra ngoài trước đi.

Ta có vài lời muốn nói với hai đồ đệ này của ta, mọi người có thể đi chuẩn bị yến tiệc mừng công trước.

Đến lúc đó ta cũng sẽ có mặt, sau đó tuyên bố một số chuyện với Thiên tộc của chúng ta.

Đến lúc đó chúng ta có thể đoàn kết nhất trí, trước tiên chỉnh đốn lại cờ trống, cổ vũ sĩ khí, một lát nữa ta sẽ ra mặt." Mấy người gật đầu, sau đó tự mình rời đi.

Đợi mấy người đều đi ra ngoài, Phương Minh nói với hai người: "Có một số chuyện ta cũng không thể không nói thẳng với các ngươi.

Giữa chúng ta đã trải qua nhiều như vậy, nếu nói là lợi dụng thì thật sự không thể định nghĩa đơn giản như vậy được.

Các ngươi cũng hiểu rõ mối quan hệ giữa chúng ta mà.

Các ngươi đã gọi ta là Sư phó bao nhiêu ngày rồi, ta cũng thật lòng đối đãi với các ngươi.

Cho nên bây giờ đến bước ngoặt này, ta không thể không nói thật với các ngươi." Trư Bát Giới nói: "Hy vọng người có thể cho ta một lời giải thích hợp lý.

Ta vẫn sẵn lòng tin lời ngươi, bởi vì ta biết ngươi chắc chắn có nỗi khổ riêng.

Ta nguyện ý lắng nghe, sau đó ta sẽ đưa ra phán đoán của mình." Phương Minh nói: "Chuyện là thế này.

Vốn dĩ ta muốn trực tiếp đưa Đường Tăng lên Thiên thượng để giúp đỡ Thiên tộc của ta phát triển.

Nhưng trên đường đi, chúng ta đã trải qua biết bao nhiêu sóng gió, những gian truân đó chúng ta đều cùng nhau gánh vác.

Mọi người ở bên nhau cũng đã có sự gắn bó.

Vì vậy ta thật sự không đành lòng đối đầu với các ngươi bằng đao kiếm.

Các ngươi nên hiểu nỗi khổ trong lòng ta.

Mọi người đã cùng nhau đi suốt chặng đường, gặp phải những khó khăn đó.

Đại đa số đều là ta cuối cùng ra tay giúp các ngươi hoàn thành nhiệm vụ bí mật.

Điểm này ta có thể thừa nhận.

Nhưng này, hiện tại trước mặt các ngươi có hai lựa chọn.

Một là chấp nhận lời xin lỗi của ta, tha thứ cho ta.

Dù sao thì giữa chúng ta cũng có nền tảng tình cảm.

Chương 715

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, các ngươi có thể coi như chưa từng xảy ra gì cả, ta cũng cảm ơn các ngươi đã bầu bạn.

Nếu không thì suốt chặng đường cũng sẽ không vui vẻ đến vậy.

Lựa chọn thứ hai là các ngươi muốn đi đâu thì đi, ta tuyệt đối sẽ không cưỡng ép.

Dù sao giữa chúng ta cũng đã trải qua chuyện này, mọi người cũng không thể cưỡng ép đối phương làm điều gì.

Cho nên ta cũng sẽ không ép buộc các ngươi như vậy.

Những người bên trong cũng không ai dám động thủ đâu." Sa Tăng lúc đó hỏi: "Vậy Hầu ca đâu rồi?

Ta không thấy huynh ấy ở đây?

Ta tương đối hy vọng nghe ý kiến của huynh ấy." Phương Minh nói: "Hắn đã chọn lựa chọn thứ hai, thật đáng tiếc.

Trước đây ta cũng đã thành khẩn xin lỗi hắn rồi, bởi vì giữa ta và hắn trước đây có một loại thần giao cách cảm rất đặc biệt.

Cho nên ta cũng cảm thấy thất vọng, dù sao giữa chúng ta cũng đã có nhiều sự giao lưu như vậy.

Trước đây ta đều rất nghiêm túc trân trọng đoạn tình cảm đó, nhưng hiện tại không thể không đối mặt với hiện thực này, ta hổ thẹn, hy vọng các ngươi có thể tha thứ cho ta." Phương Minh nói xong liền trực tiếp quỳ một gối xuống, sau đó khoanh tay ôm quyền, xin hai người Trư Bát Giới và Sa Tăng tha thứ.

Nhìn thấy hắn lại làm đại lễ như vậy, trong lòng hai người cũng

không dễ chịu, dù sao hắn vẫn luôn là Sư phó của họ.

Trư Bát Giới nói: "Sư phó, người đứng dậy trước đã.

Thế này, ta... ta đã hiểu rồi.

Ta đối với Phật gia cũng không có cảm giác trách nhiệm quá nặng nề, bởi vì mọi người đều lâm nguy thụ mệnh, ta cũng là nhận lệnh của Quan Âm Bồ Tát nên mới đi theo người cho đến bây giờ.

Vậy thì hiện tại chuyện đã vỡ lở rồi.

Ta... ta cũng không giấu giếm gì nữa, kỳ thực ta đối với Sư phó người tương đối tin tưởng, đối với người cũng vô cùng cảm khái.

Dù sao người đã bảo giá hộ hàng cho ta suốt chặng đường, đã có công lao, ta cũng cảm kích người.

Cho nên ta chọn tha thứ.

Nhưng về việc đi hay ở, người có thể đánh cho ta một trận... ta cũng muốn nghe lời kiến nghị của người." Phương Minh vừa nghe thấy lời đó, lập tức nở nụ cười rạng rỡ.

Vừa cười vừa đánh, sau đó nói với Trư Bát Giới và Sa Tăng: "Được lắm!

Vậy thì bây giờ chúng ta xóa bỏ hiềm khích trước đây.

Yên tâm đi, ta ở trên Thiên thượng cũng nhất định sẽ không bạc đãi các ngươi đâu.

Từ giờ các ngươi là đồ đệ của ta!" Trư Bát Giới và Sa Tăng lập tức cũng ôm quyền, sau đó nói với Phương Minh: "Yên tâm đi Sư phó, đến lúc đó chúng con cũng sẽ không phụ lòng hy vọng của người.

Hiện tại chúng con có thể tìm tin tức của Đại sư huynh, sau đó đến lúc đó chúng con sẽ đi khuyên, tin rằng Đại sư huynh cũng sẽ nhớ ân tình."_ Phương Minh vừa nghe thấy, lập tức mừng rỡ, bởi vì hắn biết

giữa hắn và Tôn Hầu Tử quả thực có một hiểu lầm.

Hiện tại Phương Minh dù có nói gì đi nữa, Tôn Hầu Tử cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng.

Giữa họ thiếu đi một cầu nối trung gian.

Cho nên nếu Trư Bát Giới lúc đó có thể giúp Phương Minh đi nói chuyện với Tôn Hầu Tử, thì còn gì tốt hơn!

Ngoài ra, hiện tại giữa họ chắc chắn không ai muốn nói nhiều với ai, nhưng giữa mỗi người đều có thể cảm nhận được rằng những hành vi đó không xuất phát từ ác ý.

Cho nên Phương Minh cũng tin tưởng Tôn Hầu Tử hẳn là có thể lý giải, dù sao Tôn Hầu Tử cũng không hoàn toàn toàn tâm toàn ý phục vụ cho Phật gia, cũng không phải một lòng chỉ muốn lợi dụng hắn.

Giữa họ có nền tảng tình bạn, cho nên hiện tại nếu có thể lôi kéo được Tôn Hầu Tử, thì còn gì tốt hơn nữa!

Đến lúc đó chiến lực của nhà mình chắc chắn sẽ tăng lên một đẳng cấp lớn.

Phương Minh mỉm cười, sau đó nói với Trư Bát Giới: "Đúng rồi, các ngươi ra mặt thì thật sự quá tuyệt vời.

Có lẽ lời các ngươi nói sẽ hữu dụng hơn ta nhiều, bởi vì hiện tại giữa ta và hắn có tồn tại hiểu lầm.

Nếu các ngươi đi khuyên nhủ, không chừng có thể hòa giải được.

Chương 716

Ta cũng thật lòng có thành ý đó.

Bởi vì mọi người đều có duyên phận, cho nên ta cũng thật lòng muốn kết quả tốt nhất là chúng ta có thể ở bên nhau, cùng nhau phát triển.

Tài nguyên Tiên giới, các ngươi cũng có thể thấy, muốn bao nhiêu tài nguyên tu luyện thì ở đây đều có đủ cả.

Sẽ không có ai đòi hỏi bất cứ thứ gì từ các ngươi, bởi vì ở đây đều là người của ta, đều là huynh đệ của ta, là người nhà.

Cho nên các ngươi đừng có bất kỳ sự ràng buộc nào ở đây cả.

Sau này có chuyện gì thì cứ nói thẳng.

Dù sao ta cũng không có gì tốt để giúp đỡ các ngươi, nhưng có một điều.

Mọi người đều là người hiểu chuyện, có đạo đức, cho nên những chuyện thương thiên hại lý, chúng ta không thể làm được.

Đó cũng là tôn chỉ của chúng ta từ trước đến nay, đúng không?" Lời nói vô cùng xác đáng, bởi vì vừa thu Trư Bát Giới và Sa Tăng về dưới trướng, để họ ở Thiên giới bán sức cho Đạo gia, lại có thể cảnh cáo họ, không thể làm bậy.

Có thể trói chặt hai người ở bên cạnh, như vậy quả thực cũng không quá thỏa đáng, nhưng này, cũng có một đạo lý, mấy người hợp thành một đại gia đình, toàn bộ tiên tộc nhân cũng đều tương đối không tệ.

Trư Bát Giới và Sa Tăng cũng biết, ở lại Thiên giới mà sống mãi, thì cũng vô cùng tốt đẹp.

Cho nên hiện tại đã trải qua những ma nạn và gian truân trên đường, điều họ hy vọng nhất là tìm một nơi, sau đó học tập thật tốt, ổn định, sau đó hưởng thụ kết quả cuối cùng trên đường đi.

Vậy là họ vui vẻ chấp nhận quyết định này.

Trư Bát Giới và Sa Tăng nói: "Vậy chúng con cảm ơn Sư phó rồi.

Vậy thì bây giờ bước tiếp theo chúng con nên làm gì đây?

Đã trải qua chuyện lớn như vậy, chúng con cũng muốn góp một phần sức lực vào việc khôi phục Thiên giới, xem thử chúng con tốt nhất có thể làm được gì, chúng con cũng không thể hưởng thụ tài nguyên tu luyện ở đây một cách vô ích, đúng không?" Phương Minh mỉm cười, sau đó nói với Trư Bát Giới: "Không phải hồi ở hạ giới, các ngươi lười biếng, không muốn làm gì sao?

Bây giờ lại tranh giành nhau làm việc, đúng là ta đã nhìn lầm các ngươi rồi.

Nhưng bây giờ không phải lúc đó, việc trùng kiến Thiên Cung cứ để sau này cho đám hạ nhân làm đi.

Còn bây giờ thì sao?

Nâng cao chiến lực của các ngươi.

Lát nữa ta sẽ nói chuyện với Ngũ Tán đạo nhân, để y chế định cho mỗi người các ngươi một bộ công pháp vô cùng phù hợp, có đặc sắc riêng, sau đó các ngươi cứ luyện tập nhiều vào là được.

Ở đây là nhà của các ngươi, ta sẽ sắp xếp cho các ngươi phòng ốc đàng hoàng.

Sau này các ngươi cứ ở đó hấp thu tiên khí Thiên giới, rồi nỗ lực hoàn thành quá trình tiến hóa, và học thêm nhiều công pháp khác nữa.

Đến lúc có chuyện xảy ra, chúng ta đều có thể ra tay, có thể góp

một phần sức lực.

Như vậy thì mọi người cũng không uổng công ở đây nhiều ngày như vậy.

Hiện tại thì không cần phải nói nhiều nữa rồi, những chuyện như sửa sang cung điện hay dọn dẹp chiến trường cứ giao cho người khác làm đi, ta đã có sắp xếp khác.

Vậy thì bây giờ chúng ta trước tiên hãy mở một bữa tiệc mừng công đi, bởi vì dù sao cũng đã trải qua một chuyện lớn như vậy, mọi người cũng đều mệt mỏi rồi.

Ta cũng vừa ra lệnh xuống dưới, bảo mọi người đều phải chúc mừng chúng ta.

Và cũng vừa để mọi người làm quen với nhau.

Lát nữa ta sẽ tìm người giới thiệu cho các ngươi mọi thứ về Thiên Cung.

Bây giờ chúng ta hãy ra ngoài ăn một bữa thật ngon, rồi nghỉ ngơi cho tốt, đó mới là chuyện quan trọng.

Những chuyện còn lại để sau này nói tiếp." Trư Bát Giới và Sa Tăng cũng nhanh chóng gật đầu, vậy là họ đi theo Phương Minh ra ngoài.

Hôm nay, các phương nhân sĩ tụ họp một nhà, toàn bộ Tiên giới đều tràn đầy hy vọng.

Họ đi đến một cung điện khác.

Cung điện này tuy đơn sơ nhưng đủ rộng để làm nơi tổ chức tiệc mừng công.

Bên trong ồn ào náo nhiệt, mọi người nói chuyện rôm rả.

Có người bàn tán về những chuyện vừa xảy ra, có người hàn

huyên tâm sự, lại có người xem xét những người vừa được thả ra sau thời gian dài bị giam cầm xem có thay đổi gì không, có bị gầy đi không.Khi Phương Minh bước vào, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về hắn.

Rồi họ hò reo vang dội, bởi vì ai cũng biết vị anh hùng này đã cứu vớt tất cả người của Thiên tộc, giống như cha mẹ tái sinh của họ vậy.Phương Minh từng bước, từng bước đi đến chỗ ngồi cao nhất rồi ngồi xuống vị trí chủ tọa.

Chương 717

Xung quanh hắn là những người bạn đã lập công lớn, như Trư Bát Giới và Sa Tăng, không cần nói nhiều, chắc chắn phải đứng ở vị trí như cánh tay trái, cánh tay phải.Còn có Ngũ Tán đạo nhân, những vị khách đáng kính nhất của hắn, những huynh đệ Thiên đế, Bát quái Âm Sơn, những người đã cứu giúp hắn trước đây, tất cả đều là những bằng hữu tốt đã cùng hắn trải qua hoạn nạn mới thấy chân tình.Trước mặt hắn là khách khứa đầy nhà, tiệc rượu thịnh soạn, đủ các món mỹ vị hiếm thấy trên đời.

Trông không giống một nơi vừa trải qua đại chiến, mà giống như một buổi lễ ăn mừng một khởi đầu mới vậy.Sau khi mọi người đã yên vị, Phương Minh nâng chén rượu trong tay rồi đứng lên, những người bên dưới cũng đứng lên.

Hắn hắng giọng rồi bắt đầu phát biểu: “Chư vị bằng hữu, tất cả quý vị hiện diện ở đây đều là người của Thiên tộc ta, đều là thân nhân của ta.

Ta vốn dĩ không ổn định lắm, bình thường cũng không hoạt động ở Thiên giới, điều này chắc mọi người đều biết.Hiện tại tuy mọi người đều là người Thiên tộc ta, nhưng bên dưới vẫn còn một số gương mặt xa lạ.

Nhưng ta xin mọi người đừng bận tâm.

Ta đây trước giờ chỉ một lòng vì Thiên tộc chúng ta mà phấn đấu.

Trận Phật Đạo đại chiến lần trước, mọi người đều đã thấy, vì nó ta cũng đã phải trả một cái giá thảm khốc.Nhưng lần này ta muốn báo cho mọi người một tin tốt, tuy chúng ta đã trải qua một trận chiến lớn, chúng ta cũng đã tổn hao sức mạnh, nhưng điều đó không có nghĩa là

thực lực của chúng ta sa sút thảm hại, không gượng dậy nổi.Mọi người hãy nghe đây, tin tốt của chúng ta, chúng ta tràn đầy hy vọng.

Lần này chỉ là một khởi đầu nhỏ, ta đã có thể thấy được sự lớn mạnh của chúng ta sau này.

Bây giờ, hãy để ta phác họa cho mọi người bức tranh vĩ đại của chúng ta.”Nói xong, Phương Minh từ từ đi xuống bục, rồi đi quanh đám đông, đi một vòng quanh các bàn tiệc, sau đó từ trong túi áo lấy ra một vật nhỏ.

Khi vật đó phóng to ra, mọi người mới phát hiện đó là một túi càn khôn.Rồi hắn lấy từ trong túi ra một chồng sách.

Phương Minh nói: “Mọi người thử đoán xem, bên trong đựng gì?

Những cuốn sách này đều liên quan đến gì?

Đoán đúng sẽ có thưởng đấy nhé!”Có người mạnh dạn đứng dậy: “Tôi đoán nhất định là công pháp thượng cổ lợi hại vô cùng, thậm chí còn lợi hại hơn công pháp của Yêu giới vương giả!” Bên dưới một đám người ồn ào vỗ tay hoan hô, khẳng định là vậy.Phương Minh lắc đầu: “Yêu tộc ư?

Phải cao cấp hơn công pháp mà tên gia hỏa đó học nhiều.

Nếu đoán là công pháp thượng đẳng thì đã sai rồi.Sao lại so với công pháp Yêu tộc chứ?

Công pháp đó căn bản không đáng để bận tâm, chỉ là những chiêu thức hư ảo thôi.

Nhưng thứ ta đang cầm trên tay đây là đồ thật giá thật, là sự mê hoặc cao thâm nhất của Phật giới, thứ có thể khiến cẩu vật đó kinh sợ.”Bên dưới một trận xôn xao.

Công pháp tối cao thâm nhất của Phật giới lại nằm trong tay

Phương Minh?

Nếu hắn học được, thì việc công chiếm Phật giới chẳng phải dễ như trở bàn tay, chỉ là chuyện sớm muộn sao?

Năm xưa chúng ta đại chiến, hai bên đánh nhau bảy ngày bảy đêm.Cuối cùng phải kết thúc trong cảnh lưỡng bại câu thương.

Bây giờ nếu học được những công pháp cao thâm của Phật giáo, thì chúng có tư cách gì mà còn dám khiêu chiến với chúng ta?Phương Minh nói: "Ta đã nghĩ kỹ rồi, chư vị huynh đệ.

Chờ ta lĩnh ngộ thấu đáo những công pháp bên trong, sau đó ta sẽ tổng kết lại, lúc đó sẽ thiết kế cho chúng ta một bộ công pháp tổng hợp, dung hợp tất cả ưu điểm của Đạo gia và Phật gia.Sau đó mọi người đều có thể học được những công pháp cao thâm trong đó, lúc đó mọi người đều sẽ là những nhân tài có thể dung hội quán thông.

Vậy thì chúng ta có thể phát triển một đội ngũ mạnh mẽ.

Việc chém giết những kẻ Phật giáo, hoặc chiếm Tây Thiên, đều không thành vấn đề."Những người bên dưới đều xoa tay, sẵn sàng tư thế, khí thế hùng hồn.Phương Minh lại hắng giọng, tiếp tục nói: "Ngoài ra, việc thứ hai ta muốn nói là ta hiện đã sơ bộ lập ra phương án khôi phục.

Ta cũng đã nhờ Ngũ Tán đạo nhân, và ngài ấy cũng đã đồng ý, sẽ giúp chúng ta chỉ định những phương án rất phù hợp với chúng ta.Khi đó chúng ta sẽ chia thành vài phái rõ ràng, những người phù hợp luyện một loại công pháp sẽ tập trung vào một nơi.

Cứ như vậy, việc phân công hợp lý, ngăn nắp trật tự.

Khi có chuyện xảy ra, mọi người đều có thể giúp đỡ.

Những công pháp này đều được thiết lập phù hợp với đặc tính của mỗi người.Vì vậy, chỉ cần thông hiểu những công pháp này, nhất định

sẽ đắc tâm ứng thủ, đối mặt với khó khăn nhất định có thể vượt qua một cách lặng lẽ.

Ta đã nhờ Ngũ Tán đạo nhân làm việc đó, sau đó chúng ta sẽ tiếp tục luyện tốt công phu.

Lúc đó sẽ không có ai có thể làm khó được chúng ta.Hy vọng mọi người có thể trân trọng cơ hội này.

Cơ hội này thực sự không dễ có được.

Mọi người đã trải qua nhiều trận chiến như vậy, tổn thương cũng rất nghiêm trọng.

Vì vậy, bây giờ chúng ta phải đoàn kết nhất trí, sau đó nỗ lực phát triển thật tốt.

Nếu không, nếu kẻ khác thừa cơ xâm nhập, chúng ta sẽ rất nhanh bị đánh bại.Tình hình hiện tại, chúng ta phải đồng lòng đoàn kết mới có thể tiếp tục phát triển, sau đó đánh bại những kẻ đã từng đối địch với chúng ta, và rồi xưng bá toàn bộ Tam giới."Phương Minh dừng lại, rồi nói tiếp: "Những người có mặt ở đây thực ra đều có một cơ hội.

Đối với những người không phải là người Thiên tộc, nếu các ngươi nhìn nhận ta, thì ở Thiên tộc này các ngươi cũng sẽ có một chỗ đứng, đó là điều chắc chắn.

Ta nhất định sẽ chỉ định những phương án phù hợp cho các ngươi.

Lúc đó, tuy các ngươi ở đây.Nếu muốn phát triển lớn hơn, các ngươi có thể ra ngoài bôn ba, nhưng chỉ cần các ngươi muốn ở lại đây, thì ta nhất định hoan nghênh.

Tài nguyên ở đây có thể tùy ý sử dụng, vì mọi người đều có kinh nghiệm chiến đấu, nên ta rất yên tâm về các ngươi.

Chương 718

Chờ chúng ta cứ thế từ từ phát triển, thì chúng ta thật sự không sợ trời không sợ đất, lúc đó người của Thiên tộc chúng ta có thể đứng vững giữa rừng cường giả, vĩnh viễn không đổ."Nói xong, hắn nâng chén rượu lên, rồi nói: "Mọi người cùng cạn một ly, vì ngày mai của Thiên tộc chúng ta.

Hãy cùng ta nâng chén, cạn chén rượu này, sau đó chúng ta là một gia đình, cùng nhau phát triển là được.""Sau này những chiến lược bố trí, ta đều đã rõ ràng.

Chờ lát nữa ăn xong, ta sẽ lần lượt giao nhiệm vụ xuống, sau đó chúng ta sẽ cần cù khổ luyện, tin rằng nhất định sẽ có ngày ngóc đầu lên được."Uống rượu xong, Phương Minh quay về chỗ cũ, rồi nói với Ngũ Tán đạo nhân: "Những việc còn lại phải nhờ huynh đệ giúp đỡ rồi!"Ngũ Tán đạo nhân cầm chén rượu, rót đầy một ly nữa, rồi nói với Phương Minh: "Huynh đệ à, ta nhất định sẽ góp một phần sức lực để phát triển Đạo gia chúng ta.

Trước đây ta cứ lang thang khắp nơi, là một tán tu, cũng chẳng ai thèm nhìn tới.

Bây giờ ngươi yên tâm, vì ngươi đã trọng dụng ta, ta nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của ngươi.

Chúng ta là ai với ai chứ!"Nói xong, ngài ngửa đầu uống cạn chén rượu.

Phương Minh cũng ngửa đầu, làm y hệt.Đến ngày hôm nay, Phương Minh cuối cùng cũng có cảm giác được thở phào nhẹ nhõm, hiểu rằng bây giờ cuối cùng cũng có một khởi đầu mới, thoát khỏi những ngày tháng nơm nớp lo sợ, đánh đấm chém giết.

Bây giờ cuối cùng cũng có một nơi thuộc về mình, việc còn lại chỉ là vấn đề phát triển từ từ.Nhưng dù vậy, hắn vẫn có chút lo lắng.

Tình huống đáng lo ngại không ngoài gì Phật gia và những kẻ địch tứ phía của Thiên đế lúc nãy.

Nếu chúng biết Thiên tộc đột nhiên chịu tổn thất lớn như vậy, chắc chắn sẽ thừa cơ xâm nhập.

Dù sao thì tài nguyên tu luyện của Thiên tộc.Là phong phú nhất trong Tam giới.

Nhưng những thế lực đối địch đó lại không đến tận cửa khiêu khích, khiến hắn yên tâm phần nào.

Bởi vì nếu đến tận cửa khiêu khích, một khi bại lộ, thì mọi chuyện sẽ xong đời.

Bất cứ lúc nào cũng có khả năng chúng sẽ đến trả thù hoặc trấn áp người Thiên tộc.Nếu vậy, người Thiên tộc chắc chắn sẽ phải chống đỡ đến cùng, điều đó không phải là điều hắn muốn thấy.

Nhưng Phương Minh nghĩ, Phật gia không có khả năng đó.

Bởi vì trước đó đã trải qua một trận đại chiến, lưỡng bại câu thương.

Nếu bây giờ lại tấn công, địa bàn của chúng chắc chắn sẽ bị kẻ khác thừa cơ xâm nhập.Điều này liên quan đến vấn đề chế ước, nên Phương Minh yên tâm về Phật gia, chỉ không yên tâm lắm về mấy gia tộc kia.Đúng lúc mọi người đang ăn uống vui vẻ, một tiểu binh từ bên ngoài chạy vào, rồi nói với Phương Minh: “Bẩm Thiên Tôn, có một đệ tử Phật giáo cầu kiến.”Phương Minh thầm nghĩ: Không có gì, nhưng vạn vạn lần không ngờ rằng người của Phật giáo lại đến.

Mục đích là gì?

Có thể là đến xem tình hình bên trong, có thể là làm gián điệp.Vì vậy, nhất định phải đối phó cẩn thận, tùy cơ ứng biến, không được để lộ vẻ suy yếu vừa trải qua đại chiến, nhất định phải thể hiện ra sức mạnh vốn có, vẻ hùng mạnh.Bởi vì một khi để lộ dù chỉ nửa điểm sự suy yếu, thì khi trở về, chúng nhất định sẽ dẫn dắt những người Phật giáo đến tấn công Thiên tộc.Lúc đó Thiên tộc chắc chắn không thể chịu đựng được áp lực lớn như vậy, nhất định sẽ gây ra tổn thất lớn hơn, thậm chí toàn quân bị tiêu diệt, không có cơ hội đánh tiếp từng trận.

Nhất định phải tìm một cơ hội để thở dốc, để phát triển.Phương Minh liền quay đầu nhìn Thiên đế và Ngũ Tán đạo nhân, rồi ra hiệu bằng mắt.

Hai người lập tức hiểu ý.

Biết rằng không thể tiết lộ tin tức của Thiên tộc.Sau đó Phương Minh quay lại nói với tên binh sĩ: "Mau dẫn hắn vào đi."Bên dưới có người thì thầm to nhỏ, đoán xem ý đồ của người Phật giới là gì, lẽ nào là khiêu khích, hoặc dò xét hư thực?

Dù sao thì biến động lớn mấy ngày trước đã làm chấn động những người và gia tộc trong Tam giới.

Các gia tộc lớn thường sẽ không đến điều tra.Một là sợ gây tranh chấp, nếu lúc đó giao chiến sẽ bị chế giễu là thừa lúc người gặp nguy, hai là những yếu tố chế ước mà ta vừa nói.Bởi vì nếu một bên tấn công chúng ta, thì bên đó chắc chắn sẽ bị các gia tộc khác dòm ngó.

Do đó sẽ lập tức mất đi địa bàn của mình.

Mất đi ưu thế, nếu vậy thì sẽ xong đời.Nhưng người Phật giáo lại chọn đúng thời điểm này để đến thăm, chắc chắn là có ý đồ bất chính.

Nhưng cũng không dám vạch trần như vậy, vì một khi vạch trần,

lúc đó sẽ xé toạc mặt nạ.Nếu chúng ta lại giao chiến một trận nữa, thì sẽ gây ra một trận đại chiến khác.

Tình hình như vậy thực sự rất nguy hiểm, nên bây giờ mọi người đều khá lo lắng về chuyện này.

Không khí rơi vào một sự ngượng ngùng.Những người bên dưới cũng không biết Phương Minh sẽ đối phó với chuyện này như thế nào, chỉ biết chuyện này không hề đơn giản như vậy, bởi vì hiện tại có nhiều chuyện chồng chất lên nhau, dù sao thì bây giờ là một thời kỳ đặc biệt.Nếu một khi ở thời kỳ này để lộ một chút yếu điểm, thì chắc chắn sẽ để lộ át chủ bài của mình.

Lúc đó quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay đối phương, lúc đó chúng ta sẽ bị cầm tù, sẽ không chịu nổi.Vì vậy, lúc đó chắc chắn cũng sẽ không được yên tâm tu luyện, nhất định sẽ nơm nớp lo sợ.

Mọi người đều muốn xem Phương Minh sẽ giải quyết chuyện này như thế nào để tránh tình huống đó.Lúc đó, sứ giả Phật gia đi đến trước mặt Phương Minh, rồi cúi mình chào.

Hắn thấy xung quanh gần như toàn bộ người của Tiên tộc đều tụ tập ở đây.

Nên trong lòng hắn chắc chắn có một số cơ hội.

Dù sao thì tất cả mọi người đều ở đây, nhất định phải có một sự kiện trọng đại nào đó đã xảy ra.Tiếp theo, sứ giả nói: “Việc đến đây có chút vội vàng, không kịp thông báo trước, mong Tiên Tôn, Tiên đế thứ lỗi.

Lần này ngã đến đây không có mục đích gì khác, chỉ là mấy ngày trước phát hiện, biến động tiên khí cực lớn đã khiến Tây Thiên bên ngã cũng xuất hiện chấn động lớn.Rồi ngã cũng dự đoán được đó là tiên khí mạnh mẽ, nên đến đây thăm dò, xem có phải có người nào đó

đã ra tay với ngài không.Ngã đại diện cho Phật Tổ truyền lời.

Dù sao thì Tiên tộc và Phật tộc chúng ta là hai tộc quần mạnh nhất trong Tam giới.

Tuy giữa chúng ta sẽ có ma sát, nhưng nếu một bên bị đánh bại.

Thì toàn bộ Tam giới sẽ mất đi sự cân bằng.Sự cân bằng này không thể dễ dàng bị phá vỡ.

Chương 719

Nếu bị phá vỡ, thì tất cả sẽ rối loạn.

Dù sao thì ngã vẫn đang phát triển.

Nếu bị kẻ khác như Thú tộc và Long tộc thừa cơ xâm nhập.

Thì địa vị cự đầu của hai tộc chúng ta trong Tam giới sẽ không còn được bảo toàn nữa."Phương Minh hiểu ra, quả nhiên không sai.

Mục đích lần này của hắn là để Phật Tổ điều tra chi tiết tình hình ở đây.

Nếu một bên chịu đòn nghiêm trọng, để hắn thấy rõ tổn thất như vậy, thì hành động tiếp theo có thể là dẫn quân đến tấn công ở đây.

Dù sao thì việc tu chỉnh cũng đã diễn ra trong một thời gian dài.Từ trận Phật Đạo đại chiến lần trước đã lâu rồi, có lẽ chúng đã nghỉ ngơi khá tốt, chỉ cần khôi phục lại mức độ trước chiến tranh, thì chắc chắn có thể tiêu diệt toàn bộ người Thiên tộc.Phương Minh suy nghĩ một lúc, rồi nói với sứ giả: "Chuyện này không cần làm phiền ngươi lo lắng, bên ta vẫn ổn."Chương 707: Đe dọa.Những người Tiên tộc bên dưới đều biết Phương Minh sẽ nói dối.

Hắn tuyệt đối không thể để cho hắn biết tình hình cụ thể bên trong.

Phương Minh bây giờ chắc chắn phải lừa gạt hắn đi, nhưng cũng không dễ lừa, bởi vì hắn có thể cảm nhận được khí tức bên trong.

Nếu để hắn nhìn ra được sơ hở nào đó, thì chúng ta sẽ có một lỗ hổng lớn.

Nên bây giờ mọi người đều nín thở, lắng nghe Phương Minh tự biện bạch.Nếu nói sai, vạn nhất có sai sót, thì hủy hoại chính là danh

dự của toàn bộ Tiên tộc.

Nên bây giờ không ai dám nói lớn tiếng, chờ Phương Minh lên tiếng.Phương Minh nói: "Vì ngươi từ xa đến, vì biến động tiên khí lần đó, hãy để ta giải thích rõ ràng cho ngươi, cũng không để ngươi phải đến đây một chuyến vô ích."Sứ giả kia cười một cách không có ý tốt, rồi cúi mình hành lễ: "Vậy thì thật tốt quá, đa tạ Tiên Tôn.

Vậy xin ngài hãy nói thật với ta, ta thực sự rất muốn hiểu rõ, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?"Phương Minh thầm nghĩ: Tên gia hỏa này thật là ranh mãnh.

Ta kể cho ngươi một câu chuyện không được sao, cứ nhất định muốn ta nói thật.

Nói thật đâu phải tùy tiện có thể nói cho ngươi.Thực ra Phương Minh nói với hắn: "Sự việc thực ra là như thế này.

Từ sau trận Phật Đạo đại chiến lần trước, hai tộc quần chúng ta đều trải qua tổn thương lớn, có thể nói là lưỡng bại câu thương.

Trong một thời gian dài đều không thể khôi phục được, cũng vì nguyên khí không đủ.

Nhưng bây giờ thì ta có cao nhân tương trợ.

Còn về cao nhân là ai thì ta không thể nói nhiều.Hy vọng ngươi có thể hiểu.

Dù sao thì mối quan hệ của chúng ta là địch đối.

Nếu một bên chúng ta nói cho ngươi địa bàn của ta, thì chẳng phải là ta vô lực sao?

Ta không đến mức ngốc nghếch như vậy."Hắn ngẩng đầu nhìn sứ giả một lần nữa, rồi nói tiếp: "Còn về biến động lớn mà ngươi cảm nhận được trên trời, thực ra không giấu gì, cũng thực sự hổ thẹn.

Tuy ta và ngươi đã đánh hòa, hoặc mỗi bên đều có tổn thất, nhưng ta trong lòng không phục, tin rằng trong lòng ngươi cũng không phục ta.Đối với ta, ta lẽ ra phải là người chiến thắng.

Nhưng vì một số lý do khác, ta đã không thể đánh bại ngươi hoàn toàn.

Nên bây giờ ta rất hổ thẹn.

Vì vậy, ta đã thực hiện một số nâng cấp và cải cách lớn đối với những điểm yếu trước đây của mình.

Không cần phải hỏi thêm gì nữa, vì hỏi nữa ta cũng không thể tiết lộ.Đó đều là những vấn đề cơ mật.

Ta có thể nói cho ngươi biết rằng biến động tiên khí lần đó là do một hiện tượng tập trung hóa xảy ra trong quá trình ta huấn luyện một phương diện nào đó.

Tiên khí khổng lồ tập kết lại một chỗ, rồi bùng phát tức thì, gây ra biến động lớn lần đó.

Nếu câu trả lời này không làm ngươi hài lòng, thì ta cũng không có gì khác để nói.”Sứ giả kia nghe xong lời của hắn, có vẻ như lời nói của hắn căn bản không có sơ hở, không thể công kích được.

Mọi người nghe xong lời của Phương Minh cũng ngầm vỗ tay khen ngợi.Những lời nói vừa rồi, đối với sứ giả kia, quả thực là thiên y vô phùng, vừa không tiết lộ bất kỳ cơ mật nào, lại vừa khuếch đại thực lực lên mấy lần.

Nên bây giờ hắn chắc chắn sẽ sợ hãi, lúc đó cũng không dám đến khiêu khích.Sứ giả nói: “Vì Tiên Tôn đã nói như vậy, thì ngã cũng không thể không tin được.

Chỉ là không chỉ bằng những lời nói đơn thuần vừa rồi, ngã khó lòng tin tưởng hoàn toàn.

Ngã về cũng khó ăn nói a.Ngài cũng đã hiểu nỗi khổ của ngã rồi phải không?

Ngã muốn biết một chút chi tiết.

Ngã đã nói thẳng như vậy, xin Tiên Tôn ngài hãy thông cảm cho ngã.”Phương Minh nói: “Lời của ngươi, muốn ta thông cảm thì cũng không khó.

Nhưng ngươi có thông cảm cho ta không?

Ta thân là nhân vật đứng đầu Tiên tộc, nếu ngươi từ chỗ ta có được những tin tức như vậy, rồi sau này bất lợi cho ta, thì chẳng phải ta sẽ chịu thiệt sao?Ngươi phải nhớ trạng thái của chúng ta, tuy tạm thời hòa bình, nhưng chúng ta có mối quan hệ đối địch lâu dài.

Chương 720

Điều này ta hy vọng ngươi có thể rõ ràng, nên ngươi cũng phải thông cảm cho ta.Nếu ta không thông cảm cho ngươi, thì bây giờ ngươi không có cơ hội đứng ở đây nói chuyện với ta.”Nói xong, Phương Minh chỉ đơn thuần phóng thích tiên khí, rồi khiến những bàn ghế xung quanh biến thành bột vụn.Sự việc đã đến nước này, sứ giả Phật giới lập tức bị dọa sợ, rồi cũng không dám nói thêm gì, chỉ lại cúi mình hành lễ, rồi nói: “Vậy đa tạ ngài.”Phương Minh thấy hắn đã hỏi xong, rồi vì phép lịch sự, nói với hắn: “Đã đến rồi, có muốn ở lại đây nghỉ ngơi không?

Vừa hay bên ta đang tổ chức tiệc, ngươi cũng có thể tham gia.”Sứ giả Phật giới nghe xong lời đó, rồi cũng không nói gì, chỉ đơn giản nói: “Tấm lòng tốt của ngài ngã xin ghi nhận, nhưng ngã phải vội vã trở về báo cáo, nên lần này ngã không thể ở lại lâu, mong ngài thứ tội.”Phương Minh vẫy tay: “Nếu đã như vậy, thì ta đâu có lý do gì mà trách tội ngươi.

Thôi được rồi, lần này không tiễn xa.”Đúng lúc sứ giả Phật giới định quay người đi, đột nhiên ánh mắt hắn lướt qua hai người bên cạnh Phương Minh.

Hắn lập tức dừng bước, quay lại nhìn kỹ mấy lần, sợ rằng mình nhìn nhầm.

Nhưng sau khi xác nhận lại lần nữa, hắn đột nhiên đại kinh thất sắc, rồi nói với Phương Minh: “Tiên Tôn, xin đợi đã, có một chuyện ngã cần làm rõ.”Phương Minh thấy hắn không có ý định rời đi, liền hỏi: “Có chuyện gì cứ hỏi đi, những người ở đây đều là người của ta.

Nên chỉ cần không hỏi những vấn đề quá riêng tư, thì ta nhất định

có thể trả lời.”Sứ giả kia nói: “Vấn đề ngã muốn hỏi rất đơn giản, hai người phía sau ngài không phải Trư Bát Giới và Sa Tăng, đệ tử Phật giáo sao?

Vì sao bây giờ lại ở đây?

Và cùng ngồi chung một bàn ăn cơm vui vẻ.Chuyện này ngã không hiểu, ngã cũng rất phẫn nộ.

Nếu thực sự là vậy, xin ngài hãy cho ngã một lời giải thích thích đáng.

Ngã xin hai người cũng có thể cho ngã một lời giải thích thích đáng.Chẳng lẽ hai người đã bị phản bội ư?

Chuyện gì vậy?

Ngài có biết hai người này nắm giữ bí mật trọng đại của Phật giới không?

Nếu họ ở bên ngài, thì thế lực hai bên chúng ta có thể sẽ rơi vào trạng thái mất cân bằng lớn.

Ngã ở đây muốn ngài xác minh.”Trư Bát Giới và Sa Tăng vừa nghe, thì việc giám sát đã không được che giấu lâu như vậy, rồi bị phát hiện.

Nếu bị phát hiện, thì có khả năng sẽ gây sự chú ý của Phật giáo.Bởi vì hai người có thể biết ít nhất một số tâm pháp nội tại của Phật giáo.

Nếu tiết lộ những điều này cho Đạo giáo, thì chắc chắn sẽ rất phiền phức.

Hơn nữa, hai người vẫn luôn làm việc cho Phật giáo, nên nếu phản bội Phật giáo như vậy, Phật giáo chắc chắn sẽ không bỏ qua dễ dàng.Nên bây giờ phải xem Phương Minh sẽ quyết định thế nào.

Nếu hắn muốn bỏ rơi hai người, thì Phật giáo tự nhiên sẽ không truy cứu chuyện này.Nhưng nếu hắn muốn giữ hai người lại bằng mọi giá, thì Phật giáo bên đó e rằng sẽ có động thái nào đó.

Bởi vì những vấn đề đối kháng giữa các gia tộc do vấn đề phản bội như vậy cũng không phải là không có.Có, nên hai người bây giờ cũng khá căng thẳng, vì liên quan đến mối quan hệ nguy hiểm giữa Tiên tộc và Phật Tổ, và cả Phương Minh.Phương Minh hiểu ra, quả nhiên đã bỏ qua vấn đề này.

Hắn nói với sứ giả kia: "Điểm này ư?

Trư Bát Giới và Sa Tăng vẫn luôn là người của ta.

Nếu họ đã học công pháp Phật giáo, thì bây giờ họ cũng là người của ta.

Nếu ngươi muốn họ.Thì lần này ta không thể giao họ cho ngươi.

Nhưng ta tuy không thể giao hai người này cho ngươi, nhưng nếu ngươi muốn những thứ như vậy, trao đổi ngang giá, ta cũng có thể đưa ra mức giá tương ứng.

Bởi vì Thiên giới này có thiếu gì đâu?

Huống hồ bên ta cường giả như mây.Ta thấy ngươi cũng sẽ không muốn cướp người đâu, nếu vậy thì chúng ta còn có thể thương lượng.

Nhưng nếu ngươi nhất quyết muốn người, thì chúng ta không còn gì để thương lượng nữa.Ta cũng không quản ngươi đứng về phía ai.

Ta chỉ quản bảo vệ người của ta.

Nếu ngươi nhất quyết muốn tiến hành một số hoạt động ngăn cản, thì ta cũng xin phụng bồi đến cùng.

Chúng ta cũng không phải là những kẻ sợ hãi chuyện đó.Nên có tuyệt chiêu gì cứ việc dùng ra đi, ta cũng không sợ.

Nhưng nếu muốn lấy người ở đây, thì căn bản là không có cửa đâu.

Ta nghĩ ta đã nói đủ rõ ràng rồi.

Vậy phiền ngươi mang lời này về báo cáo nhé."Nói xong, Phương Minh gọi hai thuộc hạ, rồi bảo họ tiễn khách.

Bây giờ nếu không tiễn hắn đi ngay, thì sau này không chừng hắn sẽ lại tìm ra thêm những sơ hở khác.

Lúc đó cứ phải giải thích đi giải thích lại thì quá phiền phức.

Giải thích càng nhiều, có thể càng làm mọi chuyện thêm đen tối, rồi làm lộ ra tình hình thực tế.Bây giờ kẻ nhiệt tâm đó, chắc chắn nghĩ rằng Thiên giới thực ra rất mạnh mẽ, đã tìm được công pháp mạnh mẽ, nên bây giờ khó giải quyết.Phương Minh chỉ cần lừa gạt hắn đi, sau đó tranh thủ thời gian nhanh chóng phát triển thực lực.

Lúc đó khi thực sự đối mặt, giao chiến, cũng không còn gì đáng sợ nữa.

Bây giờ Phương Minh chỉ đang lo lắng cho tộc nhân.Sứ giả kia cắn răng, thầm nghĩ: Một mình ở Tiên giới, không ai thân thích, cô lập không có ai giúp đỡ, chắc chắn không phải đối thủ của hắn.

Chương 721

Nên nhất định phải có một đối sách hoàn chỉnh.

Kế sách trước mắt chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn chuyện này.Rồi hắn gật đầu, cúi mình hành lễ, rồi mặt không biểu cảm quay người bước ra ngoài.

Hắn vừa bước ra, bên trong đại sảnh Tiên giới vang lên một trận xôn xao.Mọi người đều xì xào bàn tán về chuyện vừa rồi.

Câu trả lời của Phương Minh vừa rồi hiển nhiên là thiên y vô phùng, nhưng họ sợ Trư Bát Giới và Sa Tăng bị coi là phản đồ Phật giáo, rồi gây ra sự phẫn nộ của Phật giáo, rồi bị chúng đến giết chóc, thì không hay.Trong số đó có một người đứng dậy: "Tiên Tôn, chuyện chúng ta vừa rồi tuy có vẻ đã lừa gạt được hắn đi, nhưng tôi sợ sau này hắn sẽ không tin.Dù sao thì bên ta có Trư Bát Giới và Sa Tăng hai trợ thủ đắc lực.

Hai người này có thể sẽ gây ra sự phẫn nộ lớn của những người Phật giáo.

Lúc đó chúng đến đây đòi người, thì thực lực của chúng ta có thể không có cách nào chống đỡ nổi như vậy.Tôi muốn hỏi Tiên Tôn, lúc đó chúng ta có nên giao chiến không?

Bây giờ chúng ta có nên chuẩn bị gấp không?

Để đề phòng bất trùy."Những người bên dưới cũng bắt đầu xôn xao bàn tán, cảnh tượng cũng rất hỗn loạn.

Rồi Trư Bát Giới và Sa Tăng dường như cũng cảm thấy hơi xấu hổ, vì dù sao cũng là do chuyện của hai người gây ra.Phương Minh hiểu ra, rồi ngồi xuống chỗ cũ, uống một ngụm rượu, rồi nói với mọi

người: “Mọi người không cần hoảng sợ, đó chỉ là hư trương thanh thế thôi.Ta đã giao đấu với người của Phật gia nhiều lần, nên khá hiểu rõ những thủ đoạn của bọn chúng.

Những kẻ này, trước khi đánh nhau, luôn thích ra oai rằng mình có năng lực này, vũ khí bí mật kia.

Nhưng thực tế chúng có thứ gì không?

Căn bản là không biết, vì căn bản là không có gì cả.Nên ta nghĩ mọi người cũng không cần phải hoảng sợ đến vậy.

Ta đoán chắc chắn chúng không có thực lực, nên bây giờ mọi người cứ nghe theo sự chỉ huy của ta là được.Ta sẽ hành động theo kế hoạch ban đầu.

Lát nữa sau khi mọi người ăn xong, ta sẽ bố trí kỹ lưỡng mọi mặt, cùng với bằng hữu Ngũ Tán đạo nhân.Mọi người đều xếp hàng ngay ngắn, rồi lần lượt để ta thực hiện một số kiểm tra khá thông thường.Sau đó biết được tính chất trong cơ thể các ngươi.

Sau đó căn cứ vào thuộc tính của mỗi người, sẽ phân phát những công pháp khác nhau, phân loại rõ ràng, hiểu không?Nếu được phân vào một loại, ta sẽ chọn ra một người làm đội trưởng.

Rồi những người còn lại phải nghe theo sự chỉ huy của hắn.

Sau này ta sẽ cùng Ngũ Tán đạo nhân bàn bạc, đưa ra phương án huấn luyện và xử lý phù hợp cho các ngươi.Lúc đó, theo phương án này mà huấn luyện, từng bước từng bước làm đều rất rõ ràng, nên sẽ phát huy được sức mạnh lớn nhất.

Lúc đó, chúng ta sẽ không sợ nếu có kẻ đến khiêu khích.”Mọi người đều im lặng gật đầu, rồi không khí quay trở lại vẻ vui vẻ như ban đầu.

Rồi mọi người đều vui vẻ ăn uống cùng nhau.

Trư Bát Giới và Sa Tăng cũng đặc biệt nâng chén với Phương Minh cảm tạ vì đã không giao họ ra.

Thực ra Trư Bát Giới và Sa Tăng trước đó đã hỏi Phương Minh, liệu hai người có nên trở về không, rồi làm nội gián cho Phật giáo.Nhưng Phương Minh bảo họ đừng làm như vậy.

Nếu làm như vậy, trở về cũng vô ích.

Nếu trở về, những người Phật giáo trong lòng có nhiều nghi vấn như vậy, chắc chắn sẽ không trọng dụng lại.

Chắc chắn sẽ lạnh nhạt với hai người Trư Bát Giới và Sa Tăng.

Không chừng sẽ tra tấn dã man hai người.Trở về làm nội gián thì nguy hiểm cũng quá lớn, không chừng lập tức mất mạng.

Không bằng ở nhà mình lợi dụng tài nguyên thật tốt, không ngừng phát triển tốt, lúc đó liệu có ai dám khiêu chiến không.

Nói tóm lại, Phương Minh đã lập ra tất cả kế hoạch.

Thời gian tiếp theo sẽ theo những kế hoạch này mà từ từ phát triển.

Đó mới là bước đầu tiên cần làm, còn những chuyện còn lại, hắn cũng không mấy bận tâm.Có một chuyện, Phương Minh mãi không thể quên, đó là chuyện của Tôn hầu tử.

Vẫn luôn là một tâm bệnh.

Tuy đã trở về Thiên giới, nhưng có một chuyện, hắn không thể kiểm soát, mỗi ngày đều nghĩ đến chuyện của Tôn hầu tử.

Điều này là một nút thắt trong lòng hắn.Nhưng bây giờ ngay cả Tôn hầu tử đang ở đâu cũng không biết, nên bây giờ trong lòng hắn vẫn nghĩ đến chuyện này, nhưng tình hình Thiên giới đã giải quyết gần xong rồi.Dù sao thì mọi chuyện đều đã được sắp xếp có trật tự,

chỉ cần có thời gian nhất định có thể trở thành sự tồn tại vô địch trong Tam giới.

Bây giờ tuy số lượng người đã ổn định gần hết rồi.Nhưng hắn không muốn từ bỏ bất kỳ ai, nên trong lòng vẫn luôn bận tâm đến một chuyện.

Từ đó về sau, hắn cũng không để bất kỳ ai bị bỏ lại.

Thà hy sinh, cũng phải bảo toàn tính mạng của tất cả mọi người.

Đó chính là nguyên tắc làm việc nhất quán của Phương Minh.Phương Minh bây giờ muốn tìm Tôn hầu tử.

Thứ nhất, đó là một chiến lực không tồi.

Thứ hai, hắn có lỗi với Tôn hầu tử, nên muốn đích thân xin lỗi.Thứ ba, và cũng là điểm quan trọng nhất, giữa hai người có một loại cảm ứng linh lực đặc biệt.

Chương 722

Điểm này Phương Minh đã sớm hiểu rõ.

Nếu hai người có thể châu liên bích hợp, thì nhất định có thể thiên hạ vô địch, hoành hành giang hồ, không thành vấn đề.Trong chớp mắt, thời gian trôi đi rất nhanh.

Tình hình Thiên giới tuy không có bất kỳ gia tộc nào khác đến làm phiền, Phương Minh cũng đã sắp xếp mọi việc ở Thiên giới đâu vào đấy.Mỗi người đều có công pháp độc đáo của riêng mình, rồi các loại công pháp cũng được phân loại rất rõ ràng, chi tiết, không có gì đáng chê trách.Có thể nói là thiên y vô phùng, không có điểm nào để công kích.

Nhưng có một điểm sơ suất, đó là Phương Minh cảm thấy có một chỗ chưa được hoàn hảo, nhưng cũng không biết cụ thể là ở đâu.Nên hắn nghĩ, chờ vấn đề xuất hiện rồi giải quyết cũng được.

Dù sao bây giờ mọi người đều đang ở giai đoạn đầu, có một số vấn đề cũng là bình thường.

Rồi Phương Minh bây giờ vẫn đang lo lắng về chuyện của Tôn hầu tử.Bởi vì Tôn hầu tử bây giờ đã rời đi, được sáu, bảy ngày rồi.

Trong sáu, bảy ngày đó đủ để hắn quay lại Phật Tổ.

Nếu hắn đến chỗ Phật Tổ, thì điều đó không có lợi cho ta.

Nhưng hắn cũng sẽ không để Tôn hầu tử quay lại đó.

Dù sao hắn coi Tôn hầu tử như một người bạn, nếu coi người mình đối xử như bạn bè là kẻ địch, thì điều đó rất đau lòng.Thực ra mấy ngày nay Phương Minh cũng không hề ngồi yên chờ đợi, hắn cũng đã làm một số việc.

Bởi vì hắn biết Trư Bát Giới và Sa Tăng khá rõ những nơi Tôn hầu tử có thể đến.Nên hắn bảo Trư Bát Giới và Sa Tăng tranh thủ thời gian đi tuần tra bên ngoài một phen, rồi xem Tôn hầu tử có thể đã đi theo hướng nào?

Hoặc đã đến nơi nào, để có một hướng chính xác, lúc đó việc tìm kiếm cũng dễ dàng hơn.Thực lực của hắn hiển nhiên đã khôi phục gần hết.

Rồi bây giờ có một chuyện khiến hắn phiền não trong lòng, đó là chuyện của Tôn hầu tử.

Sau khi giải quyết chuyện này.

Thì thật sự là đại hỷ.Phương Minh lúc đó đang ngồi nhàn rỗi trong phòng, rồi phân tích tình hình, xem có điểm yếu nào bị lộ ra không, nhưng không có.

Đợi khi hắn phân tích ra được, Trư Bát Giới và Sa Tăng hai người vội vàng xông vào, nói với Phương Minh: "Sư phụ, con đã tìm được một số tin tức về Đại sư huynh, có một tình huống rất khẩn cấp, nên con vội vàng đến bẩm báo."Phương Minh nói: "Đừng vội, từ từ nói.

Trước tiên ngồi xuống, rồi ngồi đó uống ngụm nước, từ từ nói, bình tĩnh lại."Hai người liền ngồi xuống hai chiếc ghế trong phòng Phương Minh.

Rồi Trư Bát Giới nói với Phương Minh: "Chuyện thực ra là như thế này.

Con và Sa Tăng hai người đi về phía đông, rồi định đến Hoa Quả Sơn ở Đông Hải để tìm xem Đại sư huynh có về đó không?Nhưng khi con đi về phía đông, con phát hiện ra một số điều khác thường, đó là một số chuyện kỳ lạ.

Con liền cảm thấy kỳ lạ, rồi vội vàng bay xuống, rồi đi vào một

ngôi làng nhỏ.Ngôi làng đó thực ra rất gần Hoa Quả Sơn.

Rồi con hỏi những người dân trong làng xem trước đó Hoa Quả Sơn có động tĩnh lớn nào không?

Kết quả hỏi ra thì quả thực là có chuyện đó.Theo lời dân làng, cách đây mấy ngày không lâu, trên Hoa Quả Sơn đột nhiên điện chớp sấm sét, giống như Long Vương Đông Hải bắt đầu gầm thét, rồi tạo ra những tiếng sấm lớn, kèm theo mưa lớn, khiến cả một vùng suýt bị cuốn trôi.Nhưng sau đó không lâu đột nhiên biến mất.

Tức là trước sau không quá một canh giờ, đột nhiên mưa lớn, rồi lại đột nhiên biến mất, khiến con cảm thấy rất kỳ lạ.

Rồi con tiếp tục hỏi những người dân làng xem có ai phát hiện động tĩnh trên Hoa Quả Sơn mấy ngày trước khi mưa lớn xảy ra không?Con vừa hỏi như vậy, hình như đúng là có chuyện.

Mấy ngày trước khi mưa lớn xảy ra, trên Hoa Quả Sơn có một tiếng kêu lớn, những người dân xung quanh cũng không để ý, vì trên Hoa Quả Sơn có nhiều động vật, không chừng đó là tiếng đánh nhau giữa các loài động vật.

Nghe giống tiếng kêu của loài vượn.Rồi sau đó trên Hoa Quả Sơn có một luồng kim quang lóe ra, mọi người đều sợ hãi.

Nhưng nó nhanh chóng biến mất.

Sau đó cứ cách hai ngày thì xảy ra ngày mưa lớn đó.Nên con đoán tiếng kêu của loài vượn đó chắc chắn là tiếng của con khỉ trở về.

Ngày mưa lớn đó, chắc chắn là hành động của Long Vương.

Những chuyện sau đó con cũng không rõ nữa, vì sau khi con lên Hoa Quả Sơn tìm kiếm một hồi, cũng không thấy bóng dáng Tôn hầu tử đâu.”Phương Minh vừa nghe, lập tức nhíu mày, vừa mừng vừa lo.

Vui vì cuối cùng cũng nghe được tin tức về Tôn hầu tử, nhưng bây giờ hắn lại không ở đó, không chừng bị người ta bắt đi rồi.

Mọi chuyện đều có thể xảy ra, nên hắn nhất định phải đích thân đi xem, đi đến Long Cung một chuyến.Trư Bát Giới và Sa Tăng vừa nghe, rồi hạ quyết tâm: "Sư phụ, nếu đã như vậy, thì con nhất định phải đi cùng ngài.

Đây là cơ hội để bốn thầy trò chúng ta trùng phùng.

Chúng ta nhất định phải nắm bắt cơ hội này.

Chúng con nhất định sẽ cố gắng hết sức, đưa Đại sư huynh về."Đối với Phương Minh, đây nghiễm nhiên là một tin tốt.

Sau khi biết được tin tức này, nhất định có thể tìm được Tôn hầu tử.

Nghe Trư Bát Giới kể những câu chuyện đó, hắn mơ hồ nghe thấy một chút hy vọng.Bởi vì Tôn hầu tử toàn thân là lông khỉ màu vàng, trên người hắn những tiên khí mang theo màu sắc cũng cực kỳ hiếm thấy là màu vàng, đặc tính độc nhất vô nhị.

Ngay từ ngày đầu tiên gặp Tôn hầu tử, hắn đã biết chuyện này.Nên nếu có ánh sáng vàng, thì nhất định là Tôn hầu tử.

Chương 723

Thế là, sau khi nghe xong, Phương Minh ngầm hạ quyết tâm phải đi Đông Hải xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Một là vì hắn đã khôi phục gần hết, rồi mọi việc trong Thiên giới cũng đã được sắp xếp ổn thỏa.Nên bây giờ sẽ không có nỗi lo như vậy.

Bây giờ hắn đi Đông Hải một chuyến, một là có thể xem tin tức về Tôn hầu tử là thật hay giả.

Nếu là thật, thì thực sự là có liên quan đến Long tộc ở Đông Hải rồi.Phương Minh cảm thấy cũng tốt, nhân cơ hội này đi Đông Hải tìm Long tộc một chuyến, xem tình hình bên đó.

Phương Minh biết Long tộc ở Đông Hải và hắn vẫn luôn nước sông không phạm nước giếng, mối quan hệ giữa họ, cũng giống như mối quan hệ với Phật giáo vậy, chỉ là hai bên cách biệt quá xa, nên cũng không có bất kỳ sự giao thoa nào, giống như mối quan hệ không liên quan gì đến nhau vậy.Nhưng lần này nếu mạo hiểm đi thẳng đến, Phương Minh sợ sẽ có chút đột ngột, khiến họ cảm thấy địch ý mạnh mẽ.

Thực ra lần này Phương Minh đến đó để xem xét, xem thực lực của những Long tộc kia ra sao.

Dù sao cũng coi như một kẻ địch giả, để hắn cũng có sự sắp xếp tốt.Nếu họ cũng có ý định công chiếm Thiên giới, thì Phương Minh sẽ đến đó thể hiện thực lực, để họ dập tắt ý nghĩ đó.

Đến đó ra oai một chút cũng được.Nhưng mục đích chuyến đi này của Phương Minh, cụ thể là đưa Tôn hầu tử về.

Nhưng nếu Tôn hầu tử gặp phải nguy hiểm nào đó, thì Phương Minh thực sự có thể gây ra một cuộc chiến tranh.

Hắn có thực lực như vậy, và cũng sẵn lòng làm như vậy vì Tôn hầu tử.Phương Minh biết, đây là cơ hội cuối cùng của hắn với Tôn hầu tử.

Nếu lần này không đưa Tôn hầu tử về, hoặc không làm hòa với Tôn hầu tử, thì sau này khó có cơ hội làm hòa nữa.

Nên Phương Minh nhất định phải nắm bắt thật tốt cơ hội lần này.Thế là hắn đơn giản sắp xếp công việc ở Thiên giới, phân phối tất cả công việc cho Thiên đế, và mấy người Ngũ Tán đạo nhân.Trước khi đi, Ngũ Tán đạo nhân đã đưa cho hắn một quẻ, rồi cẩn thận ghi nhớ trong lòng.

Phương Minh hỏi: “Thế nào?

Huynh đệ, chuyến đi này của ta là hung hay cát?”Ngũ Tán đạo nhân cúi đầu cười nhẹ, rồi ngẩng đầu nói với Phương Minh: “Đây là thiên cơ, thiên cơ bất khả tiết lộ.

Hy vọng huynh đệ có thể hiểu cho ta.

Rồi sao nữa?

Ta nói cho huynh đệ như thế này.

Khi huynh đệ trở về, khi ta rời khỏi Thiên giới.

Lúc đó ta sẽ hoàn thành nhiệm vụ mà huynh đệ giao cho ta.Ta nhất định có thể huấn luyện tất cả họ thành những tinh anh.

Huynh đệ yên tâm đi.

Nên chuyến đi lần này chắc chắn sẽ tốn rất nhiều thời gian, điểm này ta có thể tiết lộ cho huynh đệ.

Còn những chuyện khác ta không thể nói nhiều nữa, nói nhiều

nữa, tiết lộ thiên cơ có thể sẽ gặp thiên khiển đó."Phương Minh thấy Ngũ Tán đạo nhân không chịu nói ra kết quả, thì cũng không muốn hỏi nhiều.

Thực ra hắn cũng không có hứng thú với những kết quả này, chỉ cần đi hoàn thành công việc là được.

Còn những thiên tai nhân họa khác, hoặc bất kỳ yếu tố khác, đều không phải là những điều hắn sẽ cân nhắc trước.

Hắn chỉ cân nhắc làm tốt những việc cần làm.Phương Minh chỉ đơn giản bố trí xong những thứ khác, rồi cùng Trư Bát Giới và Sa Tăng mấy người thu dọn hành lý, rồi lên đường.

Lần này không phức tạp như lần trước.Bởi vì Phương Minh đã thể hiện ra thực lực to lớn, nên bây giờ trên đường không cần phải giả vờ gì nữa.

Rồi có thể cùng những yêu quái đấu trí đấu dũng, có thể giải trừ sự ràng buộc, giành được tự do.Trư Bát Giới và Sa Tăng mấy ngày ở Thiên cung cũng không hề nhàn rỗi, cũng đã nghiên cứu ra những điểm yếu của mình, bổ sung một số thiếu sót.

Rồi cũng nghiên cứu ra, cùng với Ngũ Tán đạo nhân, họ đều có công pháp độc đáo.

Có thể có sự tiến bộ lớn, cũng không hề lười biếng.

Dưới sự cần cù khổ luyện, thực lực của họ cũng rất lợi hại rồi, đạt đến trình độ đột phá mạnh mẽ.Thế là sau khi từ biệt đơn giản, họ bay khỏi Thiên cung.

Phương Minh cũng biết đường đến Đông Hải cũng không dễ đi như vậy.

Tuy có thể đi đường trên trời, nhưng khi bay cách mặt đất năm trăm mét, nhất định phải xuống đất.

Bởi vì trên không Đông Hải, có kết giới do Long Vương bố trí.Phàm là kẻ mang theo tiên khí, nhất định không thể xuyên thủng tầng kết giới đó.

Phương Minh cũng sẽ không dùng những tiên khí mạnh mẽ đó để xuyên thủng tầng kết giới đó.Hắn có thực lực như vậy, nhưng nếu không chịu xuống đất, thì đó là biểu hiện công khai tuyên chiến với Long tộc.

Không thể làm như vậy, vì lợi ích của Thiên tộc.

Nên lần này đi Long tộc không thể chỉ làm một thám tử đi thăm dò tin tức sao?

Phải đóng vai một nhân vật như sứ giả.Phương Minh nghĩ kỹ điều này, rồi cùng Trư Bát Giới và Sa Tăng ba người bay trên không một lúc, rồi sắp nhìn thấy kết giới.

Rồi ba người cùng nhau hạ xuống.Nhưng sau khi hạ xuống, họ lại phát hiện tình hình bên dưới có chút quỷ dị.Bên trong tuy mọc đầy cây cối, trông xanh tốt um tùm, nhưng mặt đất lại là một vùng cháy xém, toàn là đất đen.Trên mặt đất không có một cọng cỏ nào, chỉ còn lại những cây cối đơn độc mọc ở đó.

Chương 724

Điều này vốn dĩ rất kỳ lạ, làm gì có chuyện đất chỉ mọc cây mà không mọc cỏ.

Có lẽ những cây cỏ này đã bị ai đó cố ý đốt cháy.Thấy vậy Phương Minh, thực ra trong lòng đầy nghi vấn, rồi hỏi Trư Bát Giới và Sa Tăng.

Dù sao hai người trước đó đã tuần tra ở đây, xem có hiểu rõ tình hình không.

Thế là hắn hỏi: "Trư Bát Giới và Sa Tăng hai đứa trước đó ở đây, không thấy ở đây lại không có một cọng cỏ nào sao?Nhưng cây cối lại mọc rất tươi tốt, nhưng lại giống như gặp ma vậy.

Chuyện gì vậy?

Có biết trước đây có chuyện gì không?"Trư Bát Giới nói: "Con thực sự không biết.

Trước khi con ở đây, con chỉ đến hỏi ở một ngôi làng nhỏ phía trước.

Tình hình ở đó hình như cũng tương tự, con cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ là con cũng không để ý.

Hình như đúng là như vậy, cây cối tươi tốt, nhưng những cây cỏ kia lại không có một chút nào, giống như bị ai đó đốt cháy hết vậy."Sa Tăng nói: "Khi con ở đó hình như cũng chú ý đến tình hình này, nhưng con cũng không hỏi.

Bởi vì con cũng nghĩ cỏ có thể chỉ không có xung quanh làng.

Con cứ nghĩ người ở đó gặp nạn đói, ăn hết cỏ xung quanh!Thật không ngờ, ngay cả nơi cách đó năm trăm dặm cũng không có một cọng cỏ nào.

Chắc chắn bên trong có bí mật không ai biết!"Phương Minh nói: "Đúng là như vậy.

Vậy thì chúng ta cũng đừng nhàn rỗi nữa, đi vào ngôi làng đó hỏi thăm tình hình đi.

Không chừng nó có liên quan đến Tôn hầu tử mà chúng ta đang tìm."Mấy người nói xong, rồi đi về phía ngôi làng đó.

Đi trên đường, Phương Minh cũng suy nghĩ về nguyên nhân của chuyện này.

Tại sao lại như vậy?

Có lẽ thực sự như Sa Tăng vừa nói, bị người ta ăn hết rồi.

Nhưng dấu hiệu phạm vi lớn như vậy chắc chắn không phải bị một nhóm nhỏ người ăn hết.

Nhất định có một số sinh vật khác tồn tại.Triệu Minh, bây giờ trên đường, căn bản không thể bỏ qua bất kỳ chi tiết nhỏ nào.

Bây giờ phải chú ý kỹ bất kỳ một chỗ nào, những nơi nhỏ nhặt đó.

Bởi vì chỉ khi dành nhiều tâm tư vào chi tiết, lúc đó mới có thể xâu chuỗi giải quyết chuyện này.Chính vì trước đây không chú ý chi tiết, rồi chịu thiệt, nên bây giờ tuyệt đối không thể cho phép mình mắc sai lầm thêm lần nữa.

Bây giờ hắn chăm chú quan sát những dấu vết xung quanh.

Đi mãi đi mãi, mấy người họ đến ngôi làng.Ngôi làng có khoảng hơn ba mươi hộ dân, cũng không nhiều.

Nhưng diện tích không có một cọng cỏ xung quanh lại rất rộng

lớn.

Nên Phương Minh đoán chắc chắn không phải do dân làng làm.Ngoài ra Phương Minh cũng chú ý đến ngôi làng này, thực ra cũng rất gần Đông Hải, cơ bản chỉ cách Đông Hải khoảng hai trăm dặm đường.

Cơ bản chỉ cần đi mười mấy bước là có thể đến bờ biển.Dân làng ở đây, theo Trư Bát Giới nói, đều sống bằng nghề đánh cá.

Trước đây là những người dân bản địa, rồi Long tộc và họ cùng tồn tại phát triển.

Họ cung cấp những vật săn bắt trong núi sâu cho Long tộc, rồi Long tộc định kỳ sẽ đánh bắt cá cho họ.

Mối quan hệ như vậy, vẫn luôn hòa thuận sống với nhau.

Không hề xảy ra ma sát.Phương Minh cứ như vậy đi theo Trư Bát Giới và Sa Tăng ba người, rồi từ từ tiếp cận ngôi làng đó.

Xung quanh ngôi làng rất tĩnh lặng.

Rồi sau khi đi vào ngôi làng đó, họ thấy một hộ gia đình.Thế là một người bước ra hỏi: “Khách lạ à?

Không nên đi vào đây, mau quay về đi.

Không thể đi tiếp nữa, quay về đi.

Đi tiếp nữa là mất mạng đấy.”Phương Minh quay đầu nhìn lại, phát hiện một bà lão, đang nói với mình.

Thế là Phương Minh nói với bà: “Lão nhân gia, con thực ra muốn hỏi thăm, phía trước là Đông Hải.

Nhưng trên mặt đất lại không có một cọng cỏ nào?

Chương 725

Giống như đất đã bị cháy, không có cây trồng nào có thể mọc được, vậy mọi người ăn gì?"Bà lão kia cười cười: "Dựa núi ăn núi, dựa biển ăn biển.

Chúng ta bây giờ chỉ có thể ăn cá.

Trước đây tốt hơn một chút, có thể trồng trọt một ít để ăn.Chỉ là xem ra đã chọc giận vị thần bảo hộ bên trên của chúng ta rồi.

Chúng ta bây giờ muốn đi cũng không đi được, chỉ có thể cứ cách ba ngày lại cung cấp cho họ một lần đặc sản rừng núi.

Đổi lấy sự bình an tạm thời của chúng ta."Phương Minh mắt sáng lên, rồi nói với bà lão kia: "Chẳng lẽ là Long tộc ở Đông Hải đó sao?

Có oan gia oán thù gì với họ không?

Vì sao cứ phải bị họ bức bách khổ sở như vậy?

Con cảm thấy họ cũng là người giảng đạo lý mà."Thế là bà lão kia nhìn Phương Minh với vẻ mặt hiền lành, rồi cũng thở dài, nói với hắn: "Ta thấy ngươi là người tốt, ta nói cho ngươi như thế này.

Đi thêm hơn một trăm dặm nữa, đó là nơi bờ biển, nơi cư trú của rất nhiều tiểu yêu ký sinh ở Đông Hải.Thực ra nơi đây của chúng ta vốn rất hài hòa.

Chúng ta cũng rất tự do, tự tại.

Từ tổ tiên của chúng ta, chúng ta vẫn luôn ở trên mảnh đất này.

Nhưng sau này có những yêu quái đó, trú đóng trên bờ biển Đông Hải.Chúng làm việc cho Long tộc, nhưng Long tộc sẽ không trực tiếp uy hiếp chúng ta, vì Long tộc thân thiện với loài người, chúng ta cũng

rất kính trọng Long tộc.Nhưng Long tộc lại không thân thiện với những tiểu yêu quái đó.

Bởi vì những tiểu yêu quái đó muốn ký sinh trên bờ biển Đông Hải, nhưng mảnh bờ biển đó là địa bàn của Đông Hải.Nên để làm việc cho Long tộc, chúng đã đồng ý với Long tộc là sẽ cung cấp rất nhiều thứ cần thiết, một chút ít đặc sản rừng núi, chế tạo rất nhiều binh khí đều do những tiểu yêu quái đó lo liệu."Trư Bát Giới nói: "Vậy thì lại không liên quan gì đến bà cả.

Chuyện đó chẳng liên quan gì đến bà, chỉ để những tiểu yêu quái đó làm những chuyện đó thôi."Bà lão chỉ thở dài.

Không nói tiếp nữa, dường như có gì đó nghẹn ở cổ họng, khó mà nói ra.Phương Minh nói: "Theo tôi thấy, những tiểu yêu quái đó, lười biếng không làm việc, rồi muốn đẩy tất cả những chuyện này cho dân làng, rồi ép buộc dân làng phải làm việc khổ sai.

Cuối cùng lại lấy thành quả mồ hôi nước mắt của dân làng, để lấy công với Long tộc.

Những loại người như vậy tôi ghét nhất.Lúc đó sau khi chúng ta vào Long Cung, nhất định phải bẩm báo kỹ lưỡng với Long Vương, không thể để chúng cứ như vậy làm trò trước mặt và sau lưng.

Thật sự là đang ức hiếp bá tánh!"Vừa nghe Phương Minh muốn đi Long Cung, bà lão lập tức cảm thấy như đã xúc phạm đến người lợi hại nào đó, liền vội vàng quỳ xuống: "Tiên nhân tha mạng, tiên nhân tha mạng.

Lão thân vừa rồi chỉ hồ ngôn loạn ngữ.

Ngàn vạn lần đừng nói lung tung a.

Nếu để họ biết lời của lão thân, thì tổ tông tám đời của lão thân chắc chắn sẽ bị truy lùng.

Lúc đó lão thân thực sự sẽ hồn phi phách tán, tan xương nát thịt.”Phương Minh nói: “Bà không cần lo lắng, chuyện này con đương nhiên sẽ không nói bà ra.

Chỉ là con thấy trong làng này hình như không có nam đinh nào, họ đều đi đâu làm gì rồi?

Tại sao không đứng dậy phản kháng?”Bà lão lại nói: “Ngôi làng này sắp không còn người nữa rồi.

Tất cả những người đó một là đi săn bị hổ ăn thịt, hai là muốn phản kháng, rồi bị những tiểu yêu quái đó giết chết, hoặc bị bắt làm binh khí, bị làm cho kiệt sức mà chết, thực sự là hại người mà!Bây giờ toàn bộ ngôi làng này, chỉ còn phụ nữ và trẻ em, và lão thân đây.

Đều là những người không thể làm việc gì, mắt đã hoa, đều gần như phế nhân rồi.”Phương Minh hiểu ra: “Đa tạ bà đã cho con biết nhiều như vậy.

Vậy bây giờ con có chuyện cuối cùng muốn hỏi.

Đường đến Long Cung, rốt cuộc nên đi thế nào?

Từ con đường này xuyên qua, rồi đi dọc bờ biển có thể đến thẳng Long Cung không?”“Long Cung lão thân thực sự chưa từng đến, lão thân cũng chỉ nghe nói thôi.

Nhưng những tiểu yêu quái kia chắc chắn đều biết.

Những tiểu yêu quái đó lòng dạ độc ác.

Để không cho lão thân trồng trọt.Để cắt đứt nguồn sống của lão thân, chỉ để lão thân đi đổi lấy hải sản với họ, nên đã đốt cháy toàn bộ mảnh đất này thành tro tàn, khiến lão thân không có cách nào trồng trọt ở đây, dẫn đến ở đây không có một cọng cỏ nào.Cứ năm ngày chúng cũng sẽ đến Long Cung báo cáo, nên chúng hẳn đều biết đường đến Long Cung nên đi thế nào.

Lúc đó có thể hỏi một chút, chỉ là chúng không nhất định sẽ nói.

Bởi vì chúng cũng rất kiêu căng tự mãn, nhất định phải cẩn thận nha.”Phương Minh nói lời cảm ơn, rồi cùng Trư Bát Giới và Sa Tăng hai người cùng nhau đi về phía đó.Quả nhiên sau khi đi ra khỏi ngôi làng đó, họ đến một bãi cát trống trải, gần bờ biển, một vùng biển xanh biếc vô tận của Đông Hải.Lúc đó có hai yêu quái, cầm đao chĩa đi về phía Phương Minh.Nói với Phương Minh: “Kẻ giả mạo là ai, báo tên ra.

Đến đây có mục đích gì?

Ở đây là Đông Hải, tốt nhất nên xác định rõ phương hướng, nếu còn đi thêm nửa bước nữa, đừng trách đao dưới tay ta vô tình.”Phương Minh nói: “Ta là sứ giả Thiên cung, hạ giới đến yết kiến Long Vương Long tộc.

Xin hãy để ta gặp Long Vương.

Cũng là lão hữu cần bẩm báo một vài chuyện.”Nói xong Phương Minh lấy ra Thiên cung lệnh bài, rồi làm rõ thân phận của mình, xem chúng có biết điều hay không.

Chương 726

Nếu không biết điều, thì đừng trách Phương Minh ra tay không lưu tình.Bởi vì Phương Minh không muốn gây rắc rối.

Lúc đó bẩm báo với Long Vương Long cung, cũng là góp sức vì dân làng này.

Dù sao hắn và những người này cũng chưa từng gặp mặt.Chỉ xuất phát từ ý thức đạo đức của mình nên hắn muốn nói chuyện với Long Vương về chuyện này.

Không muốn biến chuyện này thành chuyện lớn lao, đi sâu vào điều tra.Nhưng hắn muốn thử thách những tiểu binh yêu quái làm càn trên bờ biển này.

Rốt cuộc chúng là loại gì?

Nếu không nể mặt Phương Minh, thì Phương Minh cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng máu của chúng để dạy cho chúng một đạo lý, đừng chọc vào người mạnh.Bây giờ hãy xem thái độ của chúng.

Nếu thái độ tốt, thì Phương Minh chắc chắn cũng sẽ không gây chuyện.

Bởi vì hắn đã đưa Thiên cung lệnh bài ra rồi, biết được giá trị hay không là việc của chúng.Phương Minh nói xong, mấy tiểu yêu quái kia, rồi nhìn Phương Minh không có gì, chỉ hai đứa nhìn nhau cười, rồi nói: “Ta chưa từng nghe nói có người của Thiên giới muốn đến.Ba kẻ các ngươi đừng có làm càn?

Rồi ở đây giả mạo người Thiên giới, rồi vào Long Cung ám sát Long Vương.”Không thể không nói, Phương tiện cũng thực sự khâm

phục trí tưởng tượng của chúng.

Thế mà có thể tưởng tượng ra việc ám sát Long Vương, quả thực rất vô não.

Nếu muốn ám sát Long Vương, thì sẽ nguy hiểm như vậy, rồi để chúng dẫn đường sao, quả thực là não tàn.Trư Bát Giới nói: "Chư vị huynh đài, đầu óc có vấn đề à?

Chúng ta đã nói là sứ giả Thiên tộc rồi.

Nếu không tin, có thể lên báo cáo.Lệnh bài của chúng ta đã đưa ra rồi, thế mà các ngươi lại nói chúng ta muốn ám sát Long Vương.

Nếu chúng ta muốn ám sát Long Vương, thì sẽ đi đường như thế này sao?

Sẽ đường hoàng công khai như vậy sao?"Những tiểu yêu quái kia dường như không để lời của Trư Bát Giới vào tai, chỉ cười nói: "Long Vương không gặp, đi đi."Lời nói thái độ cũng rất hung hăng, thái độ đó thực sự đã châm ngòi cơn giận trong lòng Phương Minh.

Vốn dĩ hắn không muốn gây chuyện, nhưng bây giờ thì nhất định phải dạy dỗ chúng một bài học.Thế là hắn nói với những tiểu yêu quái kia: "Ta ám sát Long Vương, vậy chứng cứ của ngươi đâu?

Tại sao không cho ta gặp?

Có ý đồ gì, ý gì?"Tên yêu quái kia lại kiêu căng tự mãn nói với Phương Minh: "Đừng có phí lời với ta nữa.

Ta không cho gặp là không cho gặp.

Có gì nói với ta đi, còn lại thì không có việc gì thì mau cút.Long Vương không phải ai muốn gặp là gặp đâu.

Ngươi cũng không nhìn xem cái thứ này, cầm một cái Thiên tộc lệnh bài, muốn gặp Long Vương của ta, quá đáng lắm rồi phải không?

Ta sẽ không cho ngươi gặp Long Vương.Nếu ngươi đặc biệt muốn gặp, thì cũng có thể đánh với ta một trận.

Nếu ngươi thắng ta, ta dám đảm bảo ta có thể một chiêu đánh bại Thiên đình của ngươi.”Nói xong câu đó, những tiểu yêu quái xung quanh đều bắt đầu hò reo, đều như đang cổ vũ cho tên yêu quái kia.

Mà chúng đâu biết Phương Minh đã có sát tâm.Trư Bát Giới thấy hắn gan to như vậy, rồi cũng không dám nói gì, vì thấy nắm đấm của Phương Minh đã siết chặt, tiên khí ngưng tụ trên đó.Hắn biết kết quả rồi, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.Trư Bát Giới nói: “Tên tiểu yêu quái này a, ngàn không nên vạn không nên, không nên chọc vào sư phụ của ta.

Bây giờ thì xong đời rồi, Diêm Vương đã gọi, cũng không có ai có thể bảo toàn tính mạng của ngươi đâu, chứ đừng nói là Long Vương.”“Đừng có ở đây giả vờ là nhân vật lợi hại.

Nhân vật lợi hại, sẽ làm việc như thế này sao?

Đánh với ta một trận đi, ta muốn xem ngươi có thể làm gì ta?Ta nói cho ngươi biết, ta ở trong Long Cung, cũng có người của mình đó.

Cẩn thận lát nữa tính sổ, biết điều thì mau cút đi, nếu không, thật sự sẽ khiến ngươi ăn không được bỏ đi được.” Tên yêu quái kia vẫn còn nói.Phương Minh cười, nói: “Xong chưa?

Lời trăng trối cuối cùng của ngươi sao?

Được rồi, xong rồi thì yên tâm lên đường đi!”Bất kỳ một nhân vật cấp bậc vương giả nào, nếu bị một tên tiểu tốt không đáng bận tâm khiêu khích, thì chắc chắn sẽ không cho bất kỳ cơ hội phản kích nào, thường là một chiêu chế địch.

Khiến hắn không biết chết vì cái gì.Phương Minh hiển nhiên đã làm như vậy, một quyền đánh xuống, tên đó lập tức biến thành một

đống máu thịt, rồi vương vãi trên mặt đất.

Những người xung quanh đều không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy tên đó không còn một thi thể hoàn chỉnh.

Chỉ còn lại một đống máu thịt dưới đất, bốc lên mùi tanh tưởi.Phương Minh cười, rồi nói với những tiểu yêu tinh xung quanh: "Bây giờ ai có thể nói cho ta biết làm thế nào để đến Long Cung?

Sự kiên nhẫn của ta có giới hạn."Lúc đó những người xung quanh mới bắt đầu hoảng sợ, rồi có yêu quái tập hợp những yêu quái khác lại, rồi một đám yêu quái đông đảo tụ tập trên bờ biển Đông Hải, đối mặt với Phương Minh.Phương Minh vẫn cười đối mặt, nói: "Từng đứa một?

Hay tất cả cùng lên?" Một vài tiểu yêu quái đã chặn đường Phương Minh, nhưng chúng đều rụt rè, không dám xông lên.

Bởi vì tất cả đều đã chứng kiến sự lợi hại của Phương Minh, có thể một quyền đánh nát một người có công phu không tệ, công lực chắc chắn không giả.

Hiện tại, chúng sợ rằng xông lên cũng vô dụng, ngược lại còn bị Phương Minh ngược sát, thì thật sự không đáng chút nào.

Vì vậy, giờ đây chúng không dám tiến lên, chỉ vây Phương Minh lại xung quanh, sau đó từng bước nhỏ từng bước nhỏ di chuyển vào trong, nhưng căn bản không dám thực sự đến gần Phương Minh.

Chương 727

Phương Minh thấy mình bị vây kín mít, mà chúng lại không xông lên giao chiến, nên Phương Minh hiểu ra rằng, thực ra bọn chúng đều sợ hãi trong lòng, sợ người đầu tiên xông lên sẽ mất mạng.

Đám người này đúng là ô hợp chi chúng.

Căn bản không có chút tính tổ chức nào.

Phương Minh cũng không muốn làm khó, nghĩ rằng giết bọn này cũng làm bẩn tay mình, chi bằng không động đến, bảo lưu chút thực lực thì hơn.

Thế là Phương Minh nói: "Giờ các ngươi không dám xông lên là một lựa chọn đúng đắn, vì nếu xông lên, vậy thì chỉ có một con đường chết.

Căn bản không có đường sống nào khác.

Ta cũng không thèm giết mấy con chuột vô danh tiểu tốt này.

Nhớ kỹ: người Thiên tộc ta cũng không dễ chọc đâu, đừng để mấy con tiểu yêu quái các ngươi làm nhục.

Hôm nay nếu đổi thành người Long tộc làm vậy với ta, ta vẫn cứ giết không tha.

Cho nên, thông minh một chút đi.

Bây giờ mau nhường cho ta một con đường, nếu không, ta sẽ giết tất cả, biến thành cục máu bầy nhầy." Nói xong, hắn còn chỉ chỉ vào vũng máu thịt bầy nhầy trên mặt đất, rồi nói với đám đông phía trước: "Thấy chưa?

Nếu biết điều thì mau làm theo lời ta, nếu không, ai cũng đừng

hòng chạy thoát.

Ta có thể giết một người thì cũng có thể giết một đám.

Bọn ngươi so với thực lực của ta, không có bất kỳ cơ hội thắng nào.

Số đông không phải là thứ tạo nên ưu thế, hiểu không?

Chỉ sự cường đại mới có thể tạo nên ưu thế." Nói xong, trong đám yêu quái cũng bắt đầu có những tiếng xì xào khác nhau, rồi ồn ào lên, không biết đang làm gì.

Nhưng nhìn bộ dạng, có vẻ như chúng đã bị uy thế của Phương Minh áp đảo, không dám phản kháng hắn.

Bởi vì chúng biết Phương Minh lợi hại đến mức nào, chắc chắn không thể đánh lại.

Thế nên, thay vì cứ dây dưa mãi như vậy, chi bằng trực tiếp nhường cho hắn một con đường, dù sao hắn cũng là sứ giả Thiên tộc.

Làm như vậy cũng có lý do chính đáng để vào, không phải lẻn vào, mà cũng hoàn thành trách nhiệm của mình, sau này bên Long tộc cũng dễ bề ăn nói.

Bọn yêu quái này cũng không ngốc.

Chúng biết nếu không làm theo lời Phương Minh nói, chắc chắn chỉ có một con đường chết.

Vì vậy, trong lòng chúng bắt đầu đấu tranh.

Chẳng mấy chốc, vài con yêu quái chủ động nhường đường, những con còn lại cũng hùa theo làm vậy.

Thế là cả đám đông tách đôi ra ở giữa, mở ra một con đường lớn dẫn thẳng đến Đông Hải.

Phương Minh cười nói: “Như vậy mới phải chứ.

Thế thì mọi người đều vui vẻ, ta cũng không gây phiền phức.

Ta ấy à, chỉ đến tìm Long tộc có chút chuyện thôi, cho nên tốt nhất là các ngươi thông minh một chút đi.” Bọn yêu quái đó giờ không dám nói lời nào, vì biết đối phương mạnh đến nhường nào, không dám thở mạnh một tiếng, chỉ có thể nhìn Phương Minh cứ thế đi về phía Đông Hải.

Phương Minh thấy bọn chúng đều như bị dọa đến ngốc, liền nói: “Mấy người này đều như lũ ngốc vậy à?

Ta bảo không nói chuyện, nhưng cũng phải có người nói cho ta biết nên đi tiếp đường nào chứ?

Đây là lần đầu tiên ta đến chỗ này, có ai dẫn đường cho ta không?” Lúc này, một con yêu quái trông có vẻ thông minh hơn bước ra, nói: “Tiền bối, để ta dẫn đường cho ngài.

Ta biết đường đến Long Cung, ngài cứ đi theo ta là được, ta sẽ mở đường phía trước.” Phương Minh cười nói: “Tốt nhất đừng có giở trò khôn vặt với ta.

Ngoan ngoãn dẫn đường cho ta đi.

Mặt mũi người Thiên tộc ta, ta nghĩ Long tộc cũng phải nể chứ.

Ta đến đây cũng không có chuyện gì lớn, chỉ cần một người thôi.

Nếu không có người đó, thì lại là chuyện khác.

Nhưng bây giờ, cần ngươi giúp tìm Long Vương của Long tộc.” Con tiểu yêu quái gật đầu lia lịa, rồi nói với Phương Minh: “Dù ta có ngàn cái gan cũng không dám lừa ngài, ngài bây giờ thật sự quá lợi hại, nên ta không thể có ý đồ gì khác.

Ta chỉ đơn thuần dẫn đường cho ngài thôi, ngài cứ đi theo ta bên

này.” Nói xong, nó dẫn Phương Minh đến một bờ biển của Đông Hải.

Chương 728

Lúc này, con yêu quái dường như niệm một câu thần chú, lập tức mặt biển mở ra một cái động nhỏ, phía dưới động khẩu là những bậc thang.

Thế là, Phương Minh và con yêu quái cùng đi xuống.

Trên đường, Phương Minh thấy xung quanh tối đen như mực, không có chút nhân khí nào, căn bản không giống Long Cung chút nào, mà giống như một nhà tù vậy.

Thế là hắn nói với con yêu quái: "Ngươi có đang giở trò với ta không đấy?

Đây là Long Cung sao?

Chẳng lẽ chết rồi à?" Trư Bát Giới cũng nói: "Ta nghe nói Long Cung tráng lệ đường hoàng, vàng son lộng lẫy, căn bản không giống cái bộ dạng ma quỷ này chứ.

Tuyệt đối là đang giở trò với ta!" Những lời này dọa con yêu quái run rẩy, vội vàng nói: "Không không, không phải như vậy đâu, xin hãy nghe ta giải thích!

Bên trong này khá là phức tạp.

Để ta kể cho các ngài nghe chuyện này." Trư Bát Giới nói: "Có rắm thì mau mà thả, đừng có lề mề làm người khác ghét.

Tốt nhất là tìm một lý do thích hợp.

Nếu không, cái mạng nhỏ của ngươi không giữ được đâu.

Mấy người chúng ta đây không phải là ăn chay đâu, tùy tiện một người cũng có thể băm vằm ngươi ra thành tám mảnh, ta không dọa

ngươi đâu, cho nên cẩn thận một chút thì tốt hơn." Con yêu quái gần như quỳ xuống, giọng run rẩy nói với Phương Minh và mấy người kia: "Đừng đừng đừng, mấy vị đại gia, ta thật sự nói thật từng lời một, ta bây giờ sẽ giải thích ngay.

Chuyện là thế này, trước kia ấy à, ở đây không có cái đường hầm nào, Đông Hải rất rộng lớn, mọi người đều có thể tự do ra vào, sau đó từ biển lớn nhảy xuống là có thể vào thẳng Long Cung.

Nhưng bây giờ thì không giống nữa rồi." Phương Minh hỏi: "Bây giờ không giống nữa à?

Có biến cố gì sao?

Long Vương trong Long Cung đặc biệt hạ lệnh cho xây một cái đường hầm nhỏ như vậy à?" Con yêu quái nói: "Vị gia, ngài thật sự đoán đúng rồi!

Quả thật là như vậy, Long Cung có biến cố gì thì ta không rõ, nhưng quả đúng là ý của Long Vương.

Bình thường khi ta định kỳ báo cáo công việc cho các đại thần trong Long Cung, ta đều từ mặt biển Đông Hải, sau đó trực tiếp lặn xuống Long Cung để báo cáo, nhưng bây giờ thì khác rồi.

Bởi vì chuyện đó ta cũng không biết, nhưng nó bắt ta phải xây một cái đường hầm, đường hầm đó phải đi xuống năm trăm năm mươi lăm bậc thang.

Ban đầu mấy người chúng ta cũng than phiền về chuyện này, tại sao lại phải xây cái đường hầm như vậy chứ?

Thật sự mệt chết người, mỗi ngày phải đi một đoạn đường dài như thế mới có thể đến Long Cung để báo cáo.

Long Cung hiện tại cũng khá cẩn thận, cũng không biết đang phòng bị ai.

Có vẻ như đã tiến vào trạng thái cảnh giới, không ai biết nguyên nhân.” Phương Minh lại hỏi: “Việc này bắt đầu xảy từ khi nào?

Cách bây giờ bao lâu rồi?” Con yêu quái nói: “Cũng không lâu lắm, hình như cũng là nửa tháng trước.” Phương Minh nói với Trư Bát Giới: “Chắc là lúc ta đánh bại đại hộ pháp yêu tộc.” Trư Bát Giới và Sa Tăng cả hai đều gật đầu, quả thật là vậy.

Nếu đúng như thế, thì chuyện này chắc chắn có liên quan đến Tôn Hầu Tử.

Tôn Hầu Tử đã bỏ đi trong lúc tức giận vào thời điểm đó.

Chắc chắn có liên quan đến chuyện này, chỉ là Phương Minh hiện tại không dám xác định.

Chuyện cụ thể phải đích thân đến Long Cung điều tra cho rõ ngọn ngành.

Con yêu quái lại nói: “Thực ra huynh đệ vừa bị đánh chết kia cũng không cố ý không cho ngài vào đâu.

Thông thường, chỉ cần có lệnh bài của tộc khác, chúng ta chắc chắn không dám cản.

Nhưng mà, vì Long Cung đã hạ một tử lệnh, bất kể người ngoài nào muốn vào Long Cung, đều phải bị chặn ở bên ngoài, không ai được phép vào.

Có vẻ như đã tiến vào trạng thái phong bế hoàn toàn, nhưng cũng không hoàn toàn phong bế, ta thường thấy người trong Long Cung ra vào, không biết đi đâu, nhưng không lâu sau lại quay về, hình như cũng chỉ đi dạo quanh quẩn gần đó.

Không ai biết họ đang làm gì.

Ta cũng không dám đoán mò, dù sao đó cũng là người của cấp trên.

Nếu tự ý suy đoán tâm tư của cấp trên, thì lúc đó chắc chắn sẽ gặp họa.

Vì vậy, ta đều khá biết điều." Phương Minh nghe xong lời đó, cúi đầu nhíu mày suy nghĩ, sau đó dường như hiểu ra một số chuyện, nhưng không nói ra, rồi tiếp tục đi xuống dưới cùng, Long Cung hiện ra trước mắt.

Lúc này, con yêu quái lúc trước nói: "Mấy vị đại gia, bây giờ ta chỉ có thể đưa các ngài đến đây thôi.

Ta không thể đi thêm nửa bước nữa.

Chương 729

Nếu đi thêm nửa bước, những người kia chắc chắn sẽ phát giác ra ta.

Lúc đó, các ngài hãy đưa lệnh bài Thiên Cung ra, nói là sứ giả, chắc chắn họ sẽ đưa các ngài vào Long Cung.

Cầu xin các ngài đừng nói cho ai biết là ta đã dẫn đường.

Nếu không, ta chết mất, sẽ mất mạng." Phương Minh vẫy tay: "Được rồi, ta biết rồi, mau cút đi!

Đừng để ta nhìn thấy ngươi nữa, nghe rõ chưa?

Mau biến khỏi tầm mắt của ta." Con yêu quái vội vàng gật đầu, rồi hớt hải chạy vọt lên trên.

Một lát sau đã không thấy bóng người.

Phương Minh trơ mắt nhìn nó đi, đợi đến khi không còn thấy nữa, mới quay người tiếp tục đi về phía Long Cung.

Hắn lặn xuống đáy biển, dùng chân khí để có thể tiếp tục hoạt động ở đó.

Việc học tiên thuật cao cấp là kỹ năng cần thiết, cũng là dùng chân khí để có thể hoạt động tự nhiên dưới nước hoặc đáy biển.

Trư Bát Giới và Sa Tăng trước kia đều là những nhân vật chiến đấu dưới nước, nên họ cũng biết rõ chuyện này.

Phương Minh cùng bọn họ cứ thế bơi đi bơi lại, rồi bơi đến trước một cung điện tráng lệ đường hoàng.

Bên trong trông lấp lánh ánh vàng, nhưng Phương Minh mơ hồ cảm thấy có một luồng khí sát đen kịt, vô cùng rõ ràng, vô cùng đáng

ghét.

Vì vậy, Phương Minh lập tức ghi nhớ kỹ, sau đó từ từ tiếp cận Long Cung.

Từ từ, hắn đến cửa Long Cung, nhưng cổng Long Cung đóng chặt.

Điều khiến Phương Minh cảm thấy kỳ lạ nhất là phía trước Long Cung không hề có một người gác cổng nào.

Tình huống gì thế này?

Rõ ràng là Long Cung, tại sao lại không có lấy một thị vệ gác cổng?

Chẳng khác nào một nơi không có người ở!

Trư Bát Giới lúc này nói với Phương Minh: "Sư phụ, chúng ta có nhầm chỗ rồi không?

Long Cung ở đâu chứ?

Nhìn cái không khí hoang vắng này, chẳng khác nào lãnh cung của ta.

Nhìn cũng không giống Long Cung chút nào.

Tuy bề ngoài có chút tráng lệ đường hoàng, nhưng bên trong lại không có một ai, gọi cửa cũng không có ai đáp lại.

Dù chúng ta có nhìn thế nào cũng không thấy có điều gì bất thường như vậy.

Thậm chí đến một tên lính gác cổng cũng không có, ta sẽ không tin đây là Long Cung.

Ta thấy chúng ta đã bị con tiểu yêu quái vừa nãy lừa rồi, nó không phải đã dẫn chúng ta đến một nơi hoang sơn dã lĩnh?

Tuy chúng ta đã xuống nước, nhưng biển rộng lớn thật sự phải tìm một lúc mới có thể tìm thấy Long Cung!" Sa Tăng cũng gật đầu, bày tỏ sự đồng tình với lời của Trư Bát Giới.

Nhưng lúc này Phương Minh lại nói: "Ta cảm thấy không đúng, con tiểu yêu quái đó chắc không lừa chúng ta đâu.

Ta thấy vẻ mặt của nó lúc nãy cũng không giống đang lừa dối.

Nhưng chuyện ở đây quả thực có chút bất ổn, ta nghĩ chắc phải có cơ quan để mở cửa." Vừa nói xong, phía sau hắn liền xuất hiện sáu bảy tên vệ binh.

Sáu bảy người dáng vẻ khác nhau, tay cầm đinh ba trông có vẻ không thiện lành.

Phương Minh thấy từng tên đều hung thần ác sát, liền nói trước với Trư Bát Giới và Sa Tăng: "Hai đồ đệ cẩn thận một chút, mấy tên thị vệ này trông có vẻ không thiện chí, không chừng muốn đánh nhau với chúng ta.

Cả hai phải chuẩn bị sẵn sàng." Trư Bát Giới lập tức đáp: "Sư phụ, con đã chuẩn bị xong rồi, có thể chiến đấu ngay lập tức." Phương Minh lập tức nói với đám thị vệ đó: "Mấy người này muốn làm gì?

Ta muốn gặp Long Vương.

Ta có lệnh bài Thiên Cung, chỉ với thân phận sứ giả đến đây thỉnh giáo một vài vấn đề.

Vì vậy, xin hãy hành sự tiện lợi.

Mọi người đều là người lăn lộn giang hồ, nhất định phải giảng đạo lý, đúng không?

Chương 730

Long tộc và Thiên tộc chúng ta từ trước đến nay không qua lại.

Bây giờ ta thật khó khăn mới có cơ hội giao lưu, đây là một tin tức đáng phấn khởi.

Cho nên, ta xin mấy người hãy vào bẩm báo Long Vương, nói Phương Minh Thiên tộc đang ở đây chờ đợi, xem ngài ấy có nể mặt ta không?" Lúc này, trong một khóm san hô phía sau tên lính gác, có một bóng người.

Người đó nghe xong những lời đó, rồi lặng lẽ quay người, đi ra khỏi chỗ ẩn nấp.

Lúc này, đám lính gác không nói lời nào, xông tới gần Phương Minh.

Rồi một người ở giữa nói với Phương Minh: "Bất kể là ai, Long Vương của ta có lệnh, chỉ cần đến gần Long Cung dù nửa bước, tất phải giết không tha.

Ta cũng chỉ làm việc công tâm thôi.

Vì vậy, hôm nay ngươi xong đời rồi, dù có cầu ai cũng vô ích.

Trừ phi Long Vương đích thân đến, ngươi mới có thể thoát một kiếp, nếu không, tuyệt đối không thể vào Long Cung." Phương Minh nhìn thấy, thật sự không còn gì để nói, liền chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu.

Những người kia cũng không hề thiếu kinh nghiệm, thấy Phương Minh triển khai công thế.

Họ cũng vội vàng vận dụng một số tiên khí, kéo bảy người chính thức ra, rồi nhanh chóng bày ra một trận pháp, trông giống như đã bày

một trận đồ vậy.

Trư Bát Giới nhìn thấy, rồi thầm nói: "Bắc Đẩu Thất Tinh Trận?

Hải tộc dưới nước lại có trận pháp như thế này sao?" Phương Minh nghe vậy, vội vàng nhìn xem.

Quả thật là như vậy, từ vị trí đứng hay công lực vận dụng, tất cả đều là loại công pháp có nguồn gốc từ Thiên giới.

Lúc này, Phương Minh bắt đầu cảm thấy Long Cung có chút thú vị rồi.

Hắn muốn xem bên trong rốt cuộc đang che giấu bao nhiêu bí mật.

Thế là Phương Minh nhảy vọt một cái, rồi nhảy vào giữa trận pháp, và triển khai hỗn chiến.

Bắc Đẩu Thất Tinh Trận năm xưa là công pháp bí chế của Thái Thượng Lão Quân.

Trong công pháp ẩn chứa tiên khí và sự biến hóa chính xác vô cùng xảo diệu, quả thực là một trận pháp vô giải.

Phương Minh hiện đang ở trong đó, muốn phá tan trận pháp này.

Phương Minh vô cùng nhập tâm đi vào trong trận pháp này, phát hiện bước chân và thân vị của mấy người kia đều có quy luật.

Bất kể tiên khí mạnh mẽ đến đâu, trận pháp thông thường không phải là để so sánh tiên khí.

Nó so sánh những chiêu thức và chiến lược bên trong.

Nếu một người có tiên khí vô cùng mạnh mẽ mà ở trong đó, nhưng không nhìn ra được sự biến hóa của nó, rồi lao vào, vậy thì cuối cùng dù có xông thẳng xông bừa cũng chỉ có thể ở trong trận pháp mà không thể thoát ra.

Đó là sự huyền diệu của trận pháp.

Bắc Đẩu Thất Tinh Trận lại càng như vậy, bởi vì trận pháp ẩn chứa trong Bắc Đẩu Thất Tinh Trận là trận pháp thượng đẳng của Thiên tộc.

Trong loại trận pháp Thiên tộc đó, dựa theo tinh tượng mà phán đoán, loại tiên khí được vận dụng ra có thể phát huy đặc tính trong cơ thể đến cực hạn.

Tức là, dù một người rất yếu, nhưng khi ở trong trận pháp này, nếu làm tốt bất kỳ chi tiết nào được yêu cầu trong quá trình vận hành trận pháp, thậm chí cả thân pháp, thì sau đó sức mạnh sẽ tăng lên gấp trăm lần.

Đó chính là sức hấp dẫn của Bắc Đẩu Thất Tinh Trận.

Tốt, Phương Minh cũng hiểu những chiêu thức đó trên Thiên tộc, bởi vì hắn cũng là người Thiên tộc, cho nên trận pháp của Thái Thượng Lão Quân, hắn cũng từng nghe nói.

Thái Thượng Lão Quân cũng thường xuyên ban đêm quan sát thiên tượng, xem xét sự huyền diệu trong đó, rồi mới có thể suy diễn ra một bộ trận pháp.

Thế là Phương Minh vội vàng quan sát bước chân của từng vị trí, mấy người này ở trong đó mỗi người một nhiệm vụ, trông có vẻ như đã luyện bộ trận pháp này đến mức lô hỏa thuần thanh, nhưng vẫn chưa đủ.

Phương Minh có thể rõ ràng nhìn ra những sơ hở trong đó.

Những người này có lẽ chỉ mới học được khoảng một hai tháng.

Đến đây, Phương Minh cũng liên kết với chuyện trước đó, trong lòng hắn hẳn đã có một suy đoán, rằng có những kẻ phản đồ trên Thiên giới đang bán mạng cho Long tộc trong Long Cung.

Thực ra, việc có suy đoán như vậy cũng dần dần mách bảo Phương Minh, Phương Minh có thể nhìn ra từ trạng thái bất thường của chúng, thậm chí cả công pháp mà chúng sử dụng.

Thế là Phương Minh quan sát thân pháp của chúng, rồi nhìn ra rốt cuộc đã luyện đến cảnh giới nào.

Theo Phương Minh phán đoán, chúng cũng chỉ vừa mới đạt đến sơ cấp, còn giai đoạn trung cấp thì còn xa lắm.

Chương 731

Lúc này, hai người cùng lúc xông lên tấn công vào ngực Phương Minh, đồng thời, hai người khác sẽ tấn công vào lưng Phương Minh, ba người còn lại làm hộ pháp.

Sau đó, chúng sẽ xem Phương Minh phản kích thế nào, rồi nhân cơ hội cắt đứt khả năng phản đòn của hắn.

Nhưng Phương Minh đâu có ngốc, hắn trước tiên liền mở Càn Khôn công pháp ra, rồi hoàn toàn đặt mình vào trong tiên khí đó.

Bất kể chúng có sức mạnh thế nào, cũng không thể tránh khỏi tiên khí, bởi vì dù sao cũng chỉ là đám tôm tép lính lác, không phải cao thủ thật sự, dù có dùng trận pháp cao cấp.

Khả năng phối hợp tổ chức của chúng tăng lên, sẽ nâng cao lực công kích của chúng, nhưng người yếu thì vẫn là người yếu, không thể nào so sánh với cường giả được.

Nếu là một người hơi mạnh hơn một chút, có thể sẽ bị loại công kích này đánh cho tơi tả.

Nhưng Phương Minh không giống vậy, hắn là nhân vật cấp bậc thần, cho nên chỉ có Long Vương mới có thể so tài ở một mức độ nhất định với hắn.

Những người còn lại hầu như đều là lũ kiến hôi, không đáng nhắc tới.

Phương Minh nhanh chóng dùng Càn Khôn công pháp để hóa giải từng đòn công kích, lúc này mấy người kia mới rơi vào trạng thái mơ hồ, không biết bước tiếp theo nên làm gì.

Bởi vì chúng chưa từng gặp tình huống như vậy, một tình huống

khó xử như thế.

Chúng cũng là lần đầu tiên gặp Long Vương, cũng không giao thiệp, cho nên mấy người này vô cùng bối rối.

Nhưng trong lúc đó, Phương Minh một mình đã sao chép tất cả công pháp của bọn chúng một lượt, rồi vận dụng lên người mình.

Hắn dung nhập công pháp của mình vào thân pháp vừa rồi, dùng siêu nhân ký ức ghi nhớ tất cả thân pháp của bọn chúng.

Mấy người kia cứ thế bị công pháp vừa nãy đánh bại từng tên một, bị thương khắp mình mẩy.

Cuối cùng, Phương Minh chỉ để lại một người còn một hơi thở.

Thế là Phương Minh hỏi: "Ta hỏi lần cuối, rốt cuộc làm thế nào mới có thể vào cổng Long Cung?

Làm thế nào mới có thể gặp Long Vương?

Mau nói cho ta biết." Ai ngờ người đó lại tự cắt đứt kinh mạch, rồi tự sát bỏ mình.

Thà chết chứ không chịu tiết lộ bí mật, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Phương Minh lúc này, thế là Phương Minh quay người định dùng tiên khí cưỡng chế mở cánh cửa lớn, nhưng đúng lúc hắn đang ngưng luyện tiên khí thì.

Một giọng nói xuất hiện, giọng nói đó nói: "Không biết quý khách lâm môn, có thất lễ không đón từ xa, thật ngại quá.

Nếu vừa rồi có chỗ nào mạo phạm, vậy xin ngài thứ lỗi cho, bây giờ ta xin bồi tội với ngài, bởi vì ngài có việc quý gì đến đây vậy?" Nhưng Phương Minh nhìn cánh cửa lớn trước mặt, nó không hề mở ra.

Giọng nói truyền đến từ phía sau, rồi Phương Minh quay người

nhìn, phát hiện người trước mặt chính là Long Vương.

Phương Minh lúc đó cũng ngạc nhiên, Long Vương đích thân không thể nào xuất hiện ở đây, đây đâu phải là hang ổ của hắn?

Tại sao lại ở đây?

Phía sau hắn dường như có hai người đi theo.

Có vẻ là một thị vệ cầm đao, một là Quy Thừa Tướng đại thần.

Chỉ có ba người, vậy ba người kia đã đi đâu rồi?

Chuyện này cứ vương vấn trong lòng Phương Minh, hắn cảm thấy trong đó nhất định có điều gì uẩn khúc.

Nhưng cũng không thể nào nói thẳng ra như vậy, thế là hắn nói với Long Vương: "Thế này, ta từ xa đến, không vì điều gì khác, có một chuyện muốn hỏi Long Vương.

Chỉ để xác minh thôi, tin rằng Long Vương cũng đã nghe danh ta rồi, đúng không?

Tại hạ Phương Minh, xin hỏi hai vị đây là ai?" Phương Minh vừa nói xong, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Long Vương.

Long Vương thấy ánh mắt của Phương Minh tràn đầy sự sắc bén, thế là hắn cũng ấp a ấp úng, hắng giọng nói: "Ồ, là vậy à.

Ta ra ngoài vội vàng quên không giới thiệu.

Vị này là Quy Thừa Tướng đại thần của ta, tin rằng ngài có thể nhận ra ngay.

Còn vị này là thị vệ cầm đao của ta, chiến sĩ dũng mãnh của Long tộc, tên là Nga Côn.

Võ nghệ của hắn rất cao cường đấy!" Nói xong, hắn nhìn Phương Minh với vẻ mặt quỷ dị, rồi lại chỉ vào Phương Minh: "Ngài chưa

giới thiệu, vậy hai vị phía sau là ai vậy?

Ta vừa rồi ra ngoài có chút việc bị mấy tên không hiểu chuyện làm chậm trễ.

Chương 732

Thôi vậy, chuyện vừa rồi, đã làm tổn hại một số binh lực của Long Cung ta, ta cũng không so đo nữa.

Cũng là do ta không bố trí trước, cho nên nguyên nhân là do ta.

Những chuyện còn lại thì cứ thế này đi, có chuyện gì thì nói bây giờ đi!" Phương Minh mỉm cười: "Đa tạ Long Vương khoan hồng đại lượng.

Thực ra cũng là do mấy người kia không hiểu chuyện thôi.

Hai người phía sau ta chỉ là hai đồ đệ của ta, tên là Trư Bát Giới, tên là Sa Tăng.

Còn mục đích của ta đến đây là tìm đại đồ đệ của ta, cũng là đồ đệ khác của ta tên Tôn Ngộ Không." Lúc này, hắn quan sát mắt của Long Vương, có chút né tránh, dường như có tâm sự, lại dường như đang trốn tránh.

Rồi Quy Thừa Tướng và tên thị vệ cầm đao phía sau nhìn nhau một cái, rồi gật đầu.

Lúc này Quy Thừa Tướng đột nhiên nói: "Người ngài tìm không có ở đây, xin ngài hãy đi nơi khác tìm đi!

Chỗ chúng ta chưa từng nghe nói…" Lời chưa dứt, Phương Minh vội vàng cắt ngang, dùng giọng nói nghiêm nghị: "Ta chưa hỏi!

Ta đang nói chuyện với Long Vương, cái gì?!

Mấy người này đừng có chen mồm vào, không đến lượt nói." Một câu nói đã chặn họng Quy Thừa Tướng.

Quay lại thì Long Vương lại có vẻ sợ hãi, rồi nói với Phương

Minh: “Ta dạy dỗ không tốt, mong ngài thứ lỗi.

Nhưng chỗ ta quả thật chưa từng nghe nói có người tên Tôn Hầu Tử.

Không biết ngài nghe tin tức từ đâu, ngài biệt tìm nơi khác mà xem đi.

Dù sao không có ở Đông Hải của ta, ta cũng không biết ai đã truyền ra một số tin tức không hay.

Đừng để trong lòng nữa, cho nên lần này ta không tiễn xa vậy!” Phương Minh hiện tại có chút kinh ngạc, không ngờ lại nhanh chóng bị hạ lệnh trục khách như vậy, chắc chắn đang âm mưu bí mật điều gì đó?

Thế là Phương Minh vội vàng hỏi: “Chẳng lẽ không định mời ta vào trong nói chuyện một chút sao?” Long Vương lại nói: “Ta thấy không có gì đáng để nói chuyện.

Ở đây không có người ngài muốn tìm, vậy có gì mà nói chuyện chứ?

Mau đi tranh thủ thời gian đi nơi khác tìm xem sao.

Không chừng có chuyện phiền phức gì đó.

Nếu đi nhanh, chuyện còn có thể cứu vãn được.” Lúc nói những lời này, vẻ mặt hắn căng thẳng.

Phương Minh đoán là đúng rồi, hắn sẽ không cho mình vào.

Thế là hắn đành phải biết điều nói: “Được rồi, vậy ta đi đây, lần này đã quấy rầy rồi.” Phương Minh nói xong, rồi dẫn Trư Bát Giới và Sa Tăng đi.

Sau khi đi, hắn cảm nhận được giữa hai người phía sau Long Vương lại có một luồng tiên lực vô cùng mạnh mẽ, dường như đang

áp chế.

Đột nhiên Phương Minh dường như nhớ ra một chuyện, rồi vội vàng quay đầu nói.

Khi quay đầu lại thì phát hiện, tay của Quy Thừa Tướng kia lại đang đặt trên vai Long Vương.

Tình huống gì thế này?

Vai của Long Vương, ai có thể đặt tay lên được chứ?

Phương Minh bây giờ càng lúc càng không hiểu.

Nhưng hắn cũng không tiếp tục hỏi nhiều, chỉ nói: "Đám tiểu yêu quái ngươi nuôi, vẫn luôn ức hiếp bá tánh, xin hãy quản giáo chúng cho cẩn thận." Long Vương cũng ấp úng gật đầu, nói: "Nhất định sẽ xử lý tốt, xin hãy yên tâm.

Ta nhất định sẽ nghiêm khắc quản giáo, chuyện này ta nhất định sẽ xử lý tốt, xin hãy yên tâm." Thế là Phương Minh cùng Trư Bát Giới và Sa Tăng ba người cứ thế nghênh ngang rời đi.

Sau khi rời khỏi mặt nước Đông Hải, hắn thấy tất cả yêu quái trên bờ đều đã tản đi, rõ ràng là không muốn gây thêm bất kỳ phiền phức nào, bởi vì chúng biết thực lực của Phương Minh, cho nên càng tránh xa càng tốt.

Nhưng Phương Minh quả thực có một nghi vấn.

Nhất định cần phải chờ đợi để giải quyết.

Trước hết, mọi nơi trong đó đều vô cùng quỷ dị.

Tại sao Long Vương lại phải sợ Quy Thừa Tướng và hai tên thị vệ kia?

Chẳng lẽ bị lũng đoạn rồi sao?

Một con rối ư?

Chương 733

Nhưng thực lực của Long tộc há lại có thể bị lũng đoạn như vậy?

Giữa chừng nhất định có điều gì đó uẩn khúc, đang chờ Phương Minh đến giải quyết.

Nhưng Phương Minh hiện tại không biết phải ra tay thế nào, giống như một cây tiên nhân chưởng, đầy gai nhọn, hoặc giống như một con nhím, vô cùng đau đầu.

Không chừng Tôn Hầu Tử thật sự có liên quan, nhưng Phương Minh hiện tại cũng không dám xác định, chỉ có thể đoán như vậy.

Trư Bát Giới lúc này hỏi Phương Minh: "Sư phụ nói thật đi, con thấy Long Vương kia hình như đang sợ hãi?

Con luôn cảm thấy có gì đó không ổn, phải không?" Phương Minh nói: "Ta đã nhìn ra từ sớm rồi, ngoài ra cũng biết về cái Bắc Đẩu Thất Tinh Trận kia.

Xem ra có chuột nhắt đang giở trò với chúng ta, rồi xuống Đông Hải giúp Long tộc." Trư Bát Giới bỗng nhiên ngộ ra, rồi nói: "Đúng vậy, loại công pháp của mấy tên đó sao lại giống công pháp Thiên tộc đến vậy?

Quả nhiên là thế, xem ra trên Thiên tộc đã xuất hiện một số kẻ phản đồ.

Vậy bây giờ chúng ta bước tiếp theo nên làm gì đây?

Con cảm thấy chuyện này chắc chắn có liên quan đến đại sư huynh, nếu không thì Long Vương kia sau khi nghe tên đại sư huynh, lại có vẻ rất kinh ngạc, sợ hãi.

Cho nên con nghi ngờ chuyện này nhất định có liên quan." Phương

Minh dứt khoát nói với Trư Bát Giới: “Chuyện này hoàn toàn không cần nghi ngờ, ta khẳng định, bên trong chắc chắn có liên quan đến Tôn Hầu Tử.

Nhưng ta hiện tại không biết làm thế nào mới có thể điều tra rõ ràng chuyện này.

Trước khi điều tra rõ ràng chuyện này, ai cũng không được manh động.” Sa Tăng lúc này không hiểu hỏi Phương Minh: “Tại sao vậy?

Sư phụ, chúng ta hiện tại chắc chắn có thực lực mà.

Con thấy mấy người kia hình như đã mất đại quyền rồi.

Dù sao Long Vương cũng đã trở nên rụt rè như vậy, những người còn lại chắc cũng không có bản lĩnh gì có thể làm khó ngài đâu.

Lúc đó chúng ta cứ xông thẳng vào, chẳng phải chúng ta cứu đại sư huynh sẽ dễ dàng hơn sao?

Lúc đó hắn chắc chắn đang chịu giày vò, chúng ta bây giờ phải lập tức đi giải cứu chứ.” Phương Minh nghe vậy, chỉ đơn thuần mỉm cười, rồi nói: “Thôi dẹp đi cho ta, ngươi quá ngây thơ rồi.

Nếu bây giờ chúng ta cứ thế xông thẳng xông bừa vào, thì không có đạo lý.

Chúng ta hiện tại quả thật có thực lực như vậy.” Sa Tăng lúc này gật đầu, bày tỏ sự đồng tình, rõ ràng rất muốn xông vào.

Phương Minh liền tiếp tục nói: “Nhưng sau đó sẽ xảy ra chuyện gì?

Tình hình không hề đơn giản như ngươi nghĩ.

Trước hết, chúng ta xông thẳng vào, thì rõ ràng chúng ta không đứng về phía lý lẽ.

Thứ nhất, chúng ta có phần sai.

Thứ hai, nếu vào trong không tìm thấy Tôn Hầu Tử thì sao?

Lúc đó không rõ ràng, việc tự ý xông vào Long Cung, đó là một trọng tội lớn.

Là đang thách thức uy nghiêm của một tộc quần, có thể hoàn toàn dựa vào một điểm nhỏ, rồi công khai tấn công Thiên tộc.

Chúng ta phải cân nhắc kỹ.

Hiện tại chúng ta không phải vì chuyện của mình, với thân phận sứ giả Thiên tộc, chuyện của Tôn Hầu Tử, chỉ là để xác minh, không có đầy đủ bằng chứng.

Nếu vào thời điểm quan trọng này, mà lại gây ra động tĩnh lớn, thì có thể sẽ đẩy toàn bộ cục diện đến chỗ bất lợi, cũng chính là để đối phương nắm giữ quyền chủ động.

Một mặt khác, chúng ta cũng sẽ bị chỉ trích trên dư luận bên ngoài.

Vì vậy, chúng ta hiện tại phải có một kế sách vẹn toàn, không thể để lộ sơ hở, mà còn có thể điều tra ra chuyện giữa Tôn Hầu Tử." Sa Tăng gật đầu: "Sư phụ tính toán khá chu toàn, có thể nghĩ ra cách hay như vậy.

Nếu là con, con chắc chắn đã ngốc nghếch xông vào rồi.

Vậy chúng ta tiếp theo làm gì đây?

Chẳng lẽ cứ thế này mà không làm gì sao?" Phương Minh nói: "Không đâu.

Thực ra trong lòng ta cũng rất lo lắng cho Tôn Hầu Tử.

Bây giờ chúng ta hãy đi đến Hoa Quả Sơn xem sao.

Nếu tình huống của Trư Bát Giới nói đúng, thì lúc đó ở Hoa Quả Sơn, chỗ Hoa Quả Sơn đó chắc chắn đã có người thu thập Tôn Hầu Tử.

Chương 734

Tôn Hầu Tử không thể nào dễ dàng đi theo bọn chúng được, nhất định sẽ để lại dấu vết chiến đấu.

Lúc đó chúng ta xem những dấu vết chiến đấu đó, liệu có thể mang lại cho ta tin tức đáng tin cậy nào không?

Tiện thể lặng lẽ quan sát động thái của Đông Hải, lúc đó sẽ tùy cơ hành động." Nói xong, mấy người cùng nhau bay đi.

Rồi bay đến Hoa Quả Sơn.

Sau khi mấy người đến Hoa Quả Sơn, rõ ràng cảm nhận được trong đó có một số dấu vết chiến đấu.

Khắp nơi là dấu hiệu cây cối đổ rạp, có cả dấu vết bị thiêu rụi.

Động tĩnh lớn như vậy, chỉ có thể là một hoạt động thực sự được coi trọng, chắc chắn là vì Tôn Hầu Tử mới gây ra binh đao lớn như thế.

Hiện tại tình hình đã rõ ràng.

Bây giờ Tôn Hầu Tử chắc chắn đang nằm trong tay của Long Vương.

Bên Long Vương cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, dường như bị người khác khống chế.

Cho nên tất cả đều phải chờ Phương Minh điều tra thêm, nhưng với tình hình hiện tại, phải tìm kiếm một số bằng chứng và tin tức từ Hoa Quả Sơn để chứng minh Tôn Hầu Tử bị Long Vương bắt đi, như vậy mới có thể đường đường chính chính xông vào Long Cung tìm người.

Với suy nghĩ như vậy, hắn bắt đầu tìm kiếm tỉ mỉ.

Phải tìm kiếm một số manh mối ở đó, dù chỉ là một cọng lông khỉ, cũng sẽ có ích.

Hắn đi lại khá lâu trong Hoa Quả Sơn, tìm thấy dấu vết chiến đấu, nhưng không có bất kỳ khí tức sinh vật nào, giống như một ngọn núi hoang vậy, ngoại trừ cây cối và những thứ trên núi khác, không còn gì nữa.

Điều này cũng khiến Phương Minh thắc mắc, rốt cuộc nguyên nhân gì đã khiến trên Hoa Quả Sơn hầu như không có bất kỳ hình ảnh sinh vật hoạt động nào?

Chỉ có một số thực vật.

Lúc đó, có một mũi tên đen không biết từ đâu bắn ra.

Phương Minh rõ ràng cảm giác được có người ra tay trong bóng tối từ trước, nên hắn lặng lẽ phòng bị sẵn sàng, rồi trong khoảnh khắc đã tóm được mũi tên trong tay.

Nhìn khu rừng rậm rạp um tùm, không biết ai đang bắn tên trong bóng tối.

Dù sao hắn cũng biết kẻ đó có lẽ không thiện ý, phải nhanh chóng chuẩn bị phòng bị.

Thế là hắn đối mặt với cả khu rừng, rồi hét lớn: “Cao nhân nào đang ra tay trong bóng tối vậy?

Ta không có ác ý, chỉ muốn hỏi thăm một số chuyện liên quan đến Tôn Hầu Tử.

Nếu biết thì xin ngài hãy xuất hiện.

Nếu cứ cố chấp muốn đánh nhau với ta, ta cũng xin phụng bồi đến cùng.

Nhưng ta yêu cầu ngài mau chóng xuất hiện, rồi chúng ta đối mặt một trận chiến thật sự.

Nếu chỉ làm rùa rụt cổ, thì với sức mạnh của ta, đủ sức lôi ngài ra.

Cho nên đừng ôm bất kỳ tâm lý may mắn nào, Phương Minh ta bây giờ sẽ không nương tay đâu." Lúc này, từ bụi cỏ không xa xuất hiện ba con yêu quái cầm cung tên, và cầm trường đao, trông có vẻ đều là thủ hạ của Tôn Hầu Tử.

Thế là Phương Minh hỏi: "Ta đến đây tìm Tôn Hầu Tử, các ngươi có biết hắn đi đâu rồi không?

Hoa Quả Sơn, không phải hắn đã từng trở về sao?

Ta thấy dấu vết đổ nát ở đây rất nghiêm trọng, chẳng lẽ bị người khác tấn công?" Con yêu quái đó không trả lời câu hỏi của hắn, ngược lại đối mặt với hắn, hỏi: "Ngươi tên Phương Minh, thật sao?" Phương Minh cười nói: "Đâu có giả, ta chính là Phương Minh thật đây.

Các ngươi biết danh hiệu của ta sao?

Mau trả lời câu hỏi của ta, ở đây không phải đã từng bị người khác công kích sao?

Tôn Hầu Tử quay về chưa?" Con yêu quái ở giữa đối mặt với Phương Minh nói: "Phương Minh, ngươi không lừa ta chứ?

Ta tìm Phương Minh quả thật có chút chuyện, ta có một số việc muốn nói với ngươi.

Nếu ngươi thật sự là Phương Minh, vậy thì đi theo ta!" Nó nói xong liền quay người định đi, rồi thấy Phương Minh không có ý muốn đi theo, lại quay đầu làm một cử chỉ, ra hiệu cho hắn đi theo.

Phương Minh lập tức đi theo.

Sau khi đi theo, hắn lại phát hiện ở đó có mấy con yêu quái khác trông giống hệt, mấy người đó đại khái đều là tiểu đệ của Tôn Hầu Tử.

Nhưng vấn đề là Tôn Hầu Tử đi đâu rồi?

Chương 735

Tại sao lại ở đây?

Vừa rồi bắn tên vào Phương Minh lại có ý nghĩa gì?

Một loạt vấn đề vương vấn trong lòng Phương Minh, nhưng hiện tại Phương Minh lại không vội vàng đi tìm câu trả lời.

Bởi vì hắn biết người đó sắp kể rõ ngọn ngành mọi chuyện, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng lắng nghe, đợi đến khi nó nói hết mọi chuyện.

Con yêu quái đó quả thực ở đó, rồi nói với Phương Minh: "Không giấu gì, ở đây quả thực đã xảy ra một sự cố lớn.

Đại ca của ta đã bị người Long tộc bắt đi rồi." Phương Minh nghe xong quả nhiên không ngoài dự liệu, nhưng hắn biết không chỉ có thế này, mà chỉ là một kết quả, hắn cũng đã đoán được, hắn biết rốt cuộc bọn chúng dùng thủ đoạn gì để bắt Tôn Hầu Tử đi?

Tôn Hầu Tử chắc chắn đã tiến hành phản kháng kịch liệt với chúng, nhưng kết quả phản kháng hiện tại Phương Minh tin rằng không hề đơn giản như vậy.

Thế là Phương Minh hỏi: "Có thể kể chi tiết hơn một chút được không?" "Chuyện thực ra là thế này." Con yêu quái đó nói, rồi nói với Phương Minh: "Đại ca của ta là Tôn Hầu Tử, mấy ngày trước đã trải qua một khoảng thời gian dài, rồi cuối cùng cũng quay về.

Nhưng rõ ràng hắn vô cùng tiêu cực, trong lòng không biết đang nghĩ gì, tóm lại là vô cùng phiền muộn.

Sau khi về, hắn dặn ta mang rượu lên, rồi uống say như chết, sau đó cứ thế lăn ra ngủ mê mệt, không thèm để ý đến chuyện gì, cứ thế gọi tên 'Phương Minh', tên của ngươi." Nghe đến đây, Phương Minh

nhíu mày, không khỏi nhớ lại vẻ mặt của hắn khi rời đi lúc đó, đau khổ và quyết tuyệt đến mức hiện tại vẫn khó mà quên được.

Vì vậy, nghe xong hắn không khỏi trong lòng dâng lên một trận liên tiếp.

Hắn cảm thấy trong lòng có chút mắc nợ Tôn Hầu Tử, nhưng không biết nên giải quyết hiểu lầm này thế nào.

Lúc này, trước tiên hãy nhanh chóng giải cứu hắn ra đã.

Xem ra hắn thật sự đã bị Long tộc bắt đi, hiện tại sống chết khó lường, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nếu một khi hắn bị giết, vậy thì mọi chuyện thật sự phiền phức rồi, mình sẽ cả đời phải dằn vặt trong hối hận đó, không thể nào như vậy được, cho nên bây giờ nhất định phải lập tức giải quyết chuyện này.

Hắn bây giờ bắt đầu hoảng hốt, thế là lại vội vàng truy hỏi con yêu quái: "Rồi sao?

Rồi sao nữa?

Mau nói cho ta biết, ta biết rốt cuộc hắn đã đi đâu rồi?

Làm sao ta mới có thể cứu hắn về?" Con yêu quái thấy Phương Minh đột nhiên hoảng hốt, thế là vội vàng nói: "Sau đó có một ngày trời cuồng phong bão vũ, mưa xối xả như trút nước, dường như thế giới tận thế vậy, một loại mưa lớn đặc biệt lợi hại, rồi gần như muốn nhấn chìm cả ngọn núi.

Sau đó đại ca Tôn Ngộ Không cũng cảm thấy bên ngoài có chút bất ổn, thế là hắn cẩn thận nhìn xem, cảm thấy trong cơn mưa ẩn chứa một số khí tức của Long tộc, bởi vì Hoa Quả Sơn của chúng ta rất gần mặt biển Đông Hải đó.

Cho nên Tôn Hầu Tử đoán là người Long tộc muốn đến gây sự ở đây, vì vậy đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chúng ta cũng đều đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến, mỗi người đều cầm vũ khí, chuẩn bị đánh một trận sống mái.

Chuyện sau đó, ta càng không muốn nhắc đến nữa, sau khi đến, bọn chúng không nói lời nào, đã chiến đấu một trận lớn với chúng ta, làm bị thương người của ta.

Người của ta tuy có chút tố chất huấn luyện.

Nhưng không thể địch lại chúng, cho nên nhanh chóng bại trận.

Bọn chúng lại còn đông người, cho nên bên ta không có chút ưu thế nào, chỉ có thể liều mạng chiến đấu, nhưng đến cuối cùng ta không còn lại mấy người nữa.

Rồi lúc đó Tôn Hầu Tử không nỡ để ta cũng phải đi chịu chết, hắn nói với kẻ cầm đầu Long tộc đến đây rằng có thể thả mấy người chúng ta đi không?

Rồi không truy cứu chuyện của ta, chỉ cần bắt hắn đi thôi.

Lão đại Tôn Ngộ Không của ta nhanh chóng hiểu ra.

Lần trước là vì vấn đề của hắn, vì hắn vừa về không lâu, Hoa Quả Sơn, chắc chắn là do điểm ba động tiên khí đó đã thu hút sự chú ý.

Thế là xuất hiện một trận đại chiến, nhưng kết quả của trận chiến đó tuy vô cùng không lạc quan, nhưng lão đại của ta, vì tính mạng của chúng ta, cứ thế bình thản đi đến Long Cung đó." Mọi người nghe xong đều rơi vào trầm mặc ngắn ngủi, đều đang nghĩ Tôn Hầu Tử bây giờ sống chết ra sao?

Có gặp bất trắc không?

Phương Minh cũng đang nghĩ rốt cuộc là chuyện gì?

Long tộc tại sao đột nhiên muốn gây phiền phức cho Tôn Hầu Tử?

Giữa chừng nhất định có âm mưu, Long Vương kia, chắc chắn có vấn đề.

Lúc này, Phương Minh lại hỏi con yêu quái: "À phải rồi, ta hỏi, Tôn Hầu Tử lúc đi có nói gì với các ngươi không?

Có dặn dò mấy câu nào không?

Lúc đi nhất định sẽ có lời muốn nói, có dặn dò gì không?" Con yêu quái cẩn thận nói: "À đúng rồi, ta nhớ rồi, đại ca của ta bảo ta đợi một người ở đây.

Chương 736

Sẽ có người đến cứu, bảo ta kiên nhẫn đợi.

Chỉ là ta cũng không biết là ai?

Nếu là ngài, vậy xin ngài nhất định phải cứu đại ca của ta về, tất cả hy vọng của ta đều trông cậy vào ngài." Phương Minh nói: "Yên tâm đi, ta nhất định sẽ bình an đưa Tôn Hầu Tử về.

Chỉ là ta có một chuyện, các ngươi có biết Long Cung làm thế nào để vào không?

Cổng Long Cung rõ ràng đã khóa chặt, là để phòng bị ta.

Nếu bây giờ ta cưỡng chế xông vào, e rằng có chút khó khăn, sẽ tạo ra động tĩnh lớn, không chừng sẽ kinh động những tộc quần khác.

Ta không muốn như vậy, ta muốn kín đáo một chút, có cách nào khác không?" Con yêu quái cúi đầu trầm tư một lúc: "Ta có một cách, có thể bí mật lẻn vào Long Cung.

Chỉ là sẽ có chút rủi ro, phải hóa trang." Phương Minh nói: "Không sao, mức độ đó ta có thể chấp nhận được, yên tâm đi.

Ta đã hạ quyết tâm rồi, nhất định phải đưa Tôn Hầu Tử về.

Lần này không thành công thì thành nhân, ta có mười phần nắm chắc, cho nên tin ta đi, ta nhất định có thể đưa Tôn Hầu Tử về." Con yêu quái thấy Phương Minh quyết tâm như vậy, thế là nói: "Nếu là ngài, có lẽ thật sự có thể phá vỡ Long Cung này.

Cho nên ta sẽ nói cho ngài phương pháp lẻn vào Long Cung, lúc đó nhất định phải cẩn thận.

Dù sao người trong Long Cung cũng không dễ chọc, nếu gây ra

động tĩnh lớn, e rằng ít không địch lại được nhiều, lúc đó bị một đám người áp chế lại, vậy thì lão đại của ta sẽ càng khó khăn hơn, cho nên kín đáo một chút thì tốt hơn." Phương Minh nói: "Chuyện này yên tâm đi, ta trước đây cũng đã trải qua chuyện như vậy rồi, cho nên ta tin rằng ta có thể lặng lẽ lẻn vào Long Cung.

Vậy ngươi nói cho ta biết nên đi từ đâu đi." "Thực ra muốn vào Long Cung cũng không khó." Con yêu quái cúi đầu, rồi lại nói với Phương Minh: "Quan trọng là phải xem tâm pháp của ngươi.

Ở phía đông bắc góc đó sẽ có một lỗ hổng vô cùng nhỏ, một thời cơ tốt để lẻn vào.

Nếu nắm bắt được lỗ hổng đó, vậy thì có thể từ từ xuyên tường mà vào, không tốn chút sức lực nào." Phương Minh vội vàng hỏi: "Tâm pháp gì?

Nếu tâm pháp có sai sót, chẳng phải chắc chắn sẽ có chuyện khác xảy ra sao?" "Không sai." Con yêu quái nói.

Rồi tiếp tục nói: "Tương truyền tâm pháp do tổ tiên Long tộc hàng ngàn năm trước sáng tạo ra, khi xây Long Cung, đã tạo ra cho người Long tộc, để lúc đó có thể tự do ra vào nơi này, rồi tiện cho việc đào thoát, thực ra là ý này.

Nhưng đó chỉ là một truyền thuyết, không biết có thật sự tồn tại hay không.

Quả thật có người canh gác, nhưng vào ban đêm thì không có người canh gác.

Vào giờ Tý, rồi sau đó đi vào là được.

Bây giờ ta sẽ nói cho ngài tâm pháp, nhất định phải ghi nhớ kỹ." Phương Minh, Trư Bát Giới và Sa Tăng mấy người gật đầu, rồi nghe tâm pháp của người đó.

Con yêu quái nói: “Tâm pháp này chỉ có tám chữ: 'Long tại cửu thiên, lạc địa vi uyên.' Khi dùng tâm pháp này, tiên khí trong lòng nhất định phải cực kỳ thuần khiết, không thể bị người ngoài quấy rầy.

Nếu một khi bị quấy rầy, vậy thì rất dễ xảy ra lỗi không gian.” Trư Bát Giới nghi vấn nói: “Lỗi thời gian?

Một khái niệm lạ lùng.” Con yêu quái nói: “Lấy một ví dụ đơn giản, mấy người nếu cứ ở đó dùng tiên khí, rồi phát động tâm pháp, có thể sẽ đi đến cùng một nơi.

Nhưng nếu một trong số đó, tiên khí bị loạn, hoặc bị ngoại giới quấy rầy, tiên khí không đủ thuần khiết.

Vậy thì sẽ đi đến những nơi không giống nhau, cũng không biết sẽ xuyên đến đâu, không chừng sẽ chạy lạc vào tẩm thất Long Cung cũng không chừng.

Nó kỳ diệu như vậy, cũng khó lường như vậy.

Nhớ kỹ tâm pháp này, lúc đó nỗ lực ngưng kết, tiên khí thuần khiết, như vậy thì chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì.” Phương Minh nói: “Thôi được rồi, lúc đó ta sẽ hộ pháp cho hai đồ đệ trước, năng lực của ta tương đối mạnh, hai đồ đệ có thể sẽ bị người khác quấy rầy.

Sau khi vào trong, ta sẽ dùng tiên khí của ta, rồi tuyệt đối có thể tập hợp lại.

Như vậy, chúng ta lúc đó sẽ cùng hành động.” Trư Bát Giới và Sa Tăng gật đầu, bày tỏ sự đồng tình, quả thực vì thực lực của Phương Minh thực sự mạnh.

Nếu hắn hộ pháp, vậy thì không có người ngoài nào có thể quấy rầy mấy người ngưng kết tiên khí.

Phương Minh cũng chắc chắn có thể vận dụng sức mạnh cường

đại của mình, ngưng kết tốt tiên khí, không có gì phải nghi ngờ.

Bây giờ là giờ Hợi tối, còn một canh giờ nữa là có thể hành động.

Thế là trong một canh giờ ngắn ngủi, Phương Minh cũng tìm hiểu về tình hình trước kia của Hoa Quả Sơn, có một số câu chuyện về Tôn Hầu Tử ở đó, hiểu rằng Tôn Hầu Tử ở Hoa Quả Sơn cũng có loại uy hiếp lực rất lớn đó.

Cho nên Đông Hải muốn Tôn Hầu Tử có chuyện, có thể là vì trong cơ thể Tôn Hầu Tử có thứ gì đó quan trọng, nhưng không biết là gì?

Chuyện này còn phải chờ Phương Minh điều tra thêm.

Cuối cùng, đến giờ Tý tối, Phương Minh có thể hành động rồi, thế là mấy người từ biệt đám yêu quái Hoa Quả Sơn, rồi từ từ lại lặn xuống Đông Hải, bắt đầu hoạt động giải cứu.

Hoạt động lần này vô cùng nguy hiểm, không, đều là một hoạt động vô cùng cần thể lực và trí lực.

Chương 737

Mấy người hiện tại đã lặn xuống đáy biển, sắp đến Long Cung rồi.

Đêm ở dưới đáy biển cũng vô cùng kỳ quái, nhìn thấy từng đàn cá bơi, rồi sứa bơi tạo nên một cảnh tượng vô cùng mê hoặc.

Nhưng trong cảnh tượng đó thường ẩn chứa sát cơ, loại sát cơ không thể nhìn thấy.

Thông thường những thứ yên bình nhất cũng là những thứ nguy hiểm nhất.

Tiên hoa bên trong cũng thường ẩn chứa dao găm, cho nên cũng phải đặc biệt cẩn thận.

Cẩn thận với cảnh tượng mỹ lệ, hãy sợ hãi những kẻ địch hắc ám từng đàn cầm trường đao kia.

Phương Minh thực ra biết bây giờ mình đang ở địa bàn của những người dưới đáy biển đó, cho nên nếu chỉ đơn thuần tiến hành hải chiến, có thể sẽ chịu thiệt.

Nhưng phải nhanh chóng ngưng tụ tiên khí cho thật tốt, nếu không, một khi bị phát hiện, lúc đó có thể tùy thời triển khai chiến đấu.

Bơi một lúc sau, cuối cùng cũng đến được điểm mà con yêu quái trước đó đã nói, điểm đó nằm ở một góc đông bắc của Long Cung, một nơi vô cùng vô cùng không bắt mắt.

Rồi sau khi tìm được chỗ tốt, Phương Minh lập tức triển khai tiên khí, bao phủ tiên khí lên Trư Bát Giới và Sa Tăng.

Hai người đó rõ ràng cảm nhận được sự vận hành của tiên khí,

cho nên vô cùng ổn định.

Hai người dưới sự bao phủ tiên khí của Phương Minh, rồi trong khoảnh khắc bắt đầu ngưng tụ tiên khí, ngưng kết tiên khí vô cùng thuận lợi và thành công.

Cũng vô cùng thuần khiết, ngưng kết được một loại tâm linh mạnh mẽ như vậy mới có thể niệm động tâm pháp.

Trong tiên khí hoàn toàn có thể tùy ý ngưng kết tất cả tiên khí.

Sau khi thuận lợi ngưng kết xong loại tiên khí thuần khiết đó, họ bắt đầu niệm động tâm pháp.

Thế là hai tay chắp lại, trong lòng mặc niệm "Long tại cửu thiên, lạc địa vi uyên".

Nói xong, trước mặt đột nhiên xuất hiện một xoáy nước, xoáy nước đó ở trên tường, rồi từ từ diễn hóa ra một cánh cửa.

Cánh cửa đó thông sang phía bên kia của bức tường, cũng chính là bên trong Long Cung.

Hai người nhìn nhau mỉm cười, rồi từ từ quay đầu vẫy tay với Phương Minh, rồi bước vào trong cánh cửa đó.

Vừa bước vào, xoáy nước đó lập tức biến mất.

Tức là, chỉ cần một người bước vào, thì toàn bộ công pháp sẽ biến mất.

Tiên thuật này quả nhiên cao minh.

Không hổ là tiên thuật ngàn năm của Long tộc.

Phương Minh cũng vội vàng nắm bắt cơ hội này, rồi triển khai tiên khí cường đại, vận dụng công pháp phía trước của mình.

Rồi chế tạo thành một loại cơ thể kiên cố không thể phá hủy.

Lúc này hắn bắt đầu triển khai tư thế ngưng kết tiên khí, rồi chuẩn bị sẵn sàng.

Ban đầu mọi chuyện đều vô cùng thuận lợi, tất cả đều tiến hành có trật tự, hắn cũng từ từ ngưng kết xong tiên khí, mắt thấy sắp niệm tâm pháp rồi.

Chỉ là lúc đó đột nhiên trong bóng tối xuất hiện một tiếng gầm lớn.

Hóa ra đột nhiên có một con cá mập béo ú nhìn thấy Phương Minh, rồi nhanh chóng lao về phía Phương Minh.

Phương Minh đang ngưng luyện tiên khí, cho nên không thể hoàn toàn quản lý con cá mập đó, nếu vậy thì sẽ hoàn toàn phá công, không thể để chuyện như vậy hoàn toàn thất bại.

Nghe nói tiên khí của một người chỉ có thể ngưng kết ra một cánh cửa, ngoài ra không có cách nào khác.

Cho nên bây giờ phải nhanh chóng nghĩ cách ứng phó chuyện này thế nào?

Chuyện này không phải chuyện đùa, có thể sẽ công dã tràng.

Hắn đã hoàn toàn đưa Trư Bát Giới và Sa Tăng vào trong rồi.

Nếu không vào và hội hợp với họ, lỡ hai người họ bị bắt, mà mình lại không vào được.

Vậy thì chẳng khác nào đẩy đồ đệ của mình vào hố lửa.

Kiểu sư phụ như vậy có phải là sư phụ không?

Chẳng khác nào một kẻ hại người.

Chương 738

Không thể như vậy được.

Cho nên suy nghĩ trước sau, hắn bỏ qua việc quản lý con cá mập đó, an tâm ở đó ứng phó chuyện cánh cửa.

Cuối cùng dưới loại tinh thần lực cường đại của hắn, cuối cùng cũng ngưng kết ra tiên khí thuần khiết, rồi cánh cửa đó xuất hiện.

Phương Minh vừa mới nhấc chân bước qua cánh cửa đó, nhưng con cá mập bên ngoài lại đột nhiên tiến hành công kích cường đại vào hắn.

Tuy Phương Minh đã dùng tiên khí mở ra một lớp bảo hộ, các vật thể bên ngoài và hắn đều cách nhau năm thước.

Nhưng sức mạnh của con cá mập đó cũng mạnh mẽ đến vậy, không chừng cũng là một yêu thú tu luyện thành tinh.

Nó dùng cái đuôi quật mạnh vào lớp bảo hộ của Phương Minh.

Bên trong lớp bảo hộ của Phương Minh bắt đầu sản sinh ra ba động tiên khí, cánh cửa đó mắt thấy sắp đóng lại rồi.

Cho nên Phương Minh thực sự không thể tiếp tục như vậy được nữa, thế là Phương Minh vội vàng nhảy một cái, rồi xông vào trong cánh cửa đó.

Những chuyện còn lại hắn cũng không quản.

Thế là như vậy, lớp bảo hộ tiên khí đó cũng không còn nữa, chỉ còn lại con cá mập lặng lẽ nhìn cái chỗ trống rỗng trước mặt, rồi không biết làm sao.

Nhưng điều bất ngờ đã xảy ra, khi Phương Minh mở mắt ra, rồi

nhìn thấy chuyện bên trong Long Cung, hắn hoàn toàn sững sờ.

Trước mắt hắn không có Trư Bát Giới và Sa Tăng, mà chỉ có hai ba mươi tên binh sĩ Long Cung, rồi đang nhìn hắn.

Lúc này Phương Minh trong lòng kêu xong đời rồi!

Tại sao bây giờ lại đúng lúc phải đối mặt với nhiều binh sĩ như vậy?

Chẳng phải tự tìm cái chết sao?

Hiện tại không còn đường nào để đi, chẳng khác nào tự đâm đầu vào chỗ chết.

Phương Minh hiện tại cúi đầu nghiến răng nghiến lợi thầm kêu không hay, tại sao lại xui xẻo như vậy.

Con cá mập kia lại xuất hiện đúng lúc đó, rồi lại xui xẻo hơn nữa là bị phân đến cùng một chỗ với nhiều binh sĩ như vậy.

Đâu có lý do gì mà không gây ra động tĩnh lớn.

Những binh sĩ này thấy một người ngoài đột nhiên xông vào thì chắc chắn sẽ chất vấn.

Không chỉ vậy, chắc chắn cũng sẽ tiến hành công kích mạnh mẽ.

Nếu nhiều người như vậy cùng lúc xông lên, thì chắc chắn sẽ là một trận sống mái.

Lúc đó, động tác chắc chắn sẽ lớn vô cùng, không chừng sẽ thu hút nhiều người hơn, thậm chí cả Long Vương cũng sẽ bị thu hút.

Vậy thì hành động lần này thật sự đã bị bại lộ rồi.

Khi Phương Minh định chiến đấu một trận lớn, hắn mở mắt ra, rồi nhìn ba bốn mươi người trước mặt.

Mấy người đó cũng đều đang nhìn Phương Minh, rồi nhiều người

nhìn nhau.

Phương Minh đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu sống mái, nhưng điều khiến Phương Minh ngạc nhiên là, giây tiếp theo, nhiều người đó lại quay đầu làm việc của mình, dường như không hề nhìn thấy Phương Minh.

Phương Minh trong lòng nghĩ: "Chẳng lẽ mình tàng hình sao?

Tại sao tất cả đều không nhìn thấy một người ngoài đột nhiên xông vào Long Cung?

Chẳng lẽ đây không phải là chuyện vô cùng lớn sao?

Tại sao bây giờ tất cả đều như những kẻ không có não vậy?

Chỉ lo làm việc trong tay, đang làm gì thế?

Trông vô cùng quỷ dị." Phương Minh không tin mình có khả năng tàng hình, thế là hắn vội vàng bước lên, rồi mạnh dạn chặn một tên binh sĩ lại, rồi chất vấn: "Chẳng lẽ không nhìn thấy ta sao?

Rốt cuộc đang làm gì?

Tại sao không nhìn ta?

Không hỏi ta là ai?

Hoặc không hỏi ta từ đâu đến?" Tên binh sĩ đó mắt vô thần, chỉ lặng lẽ nhìn Phương Minh, không nói gì.

Chương 739

Phương Minh thấy hắn không trả lời, liền buông hắn ra.

Sau khi buông ra, hắn lại quay người đi, rồi làm công việc lẽ ra phải làm.

Rồi Phương Minh lại vội vàng túm lấy một tên binh sĩ khác, hỏi cùng một câu hỏi, nhưng vẫn là cùng một biểu cảm, cùng một câu trả lời.

Phương Minh đành phải lại buông hắn ra.

Đồng thời, Phương Minh phát hiện trên tay hắn đang làm một số chuyện kỳ lạ.

Hắn cứ cúi đầu sát vào nhau, rồi trong tay không biết đang làm gì?

Tóm lại là đang lặng lẽ động đậy, rồi trong miệng cứ lẩm bẩm.

Thế là Phương Minh ghé tai vào nghe xem trong miệng hắn đang nói gì, chỉ nghe thấy trong miệng hắn nói: "Long Vương vạn tuế".

Rồi Phương Minh nhìn kỹ việc hắn đang làm trên tay, hóa ra hắn đang dùng dao cắt cổ tay mình, rồi đổ máu của mình vào một cái bát.

Thường xuyên diễn ra vô cùng đẫm máu và kinh khủng.

Phương Minh ngăn cản, nhưng sau khi kéo một người ra, người đó khi Phương Minh buông tay sẽ lập tức quay lại đám đông ban nãy, tiếp tục làm công việc vừa rồi, từng người một đều mặt mày xanh xao, hai mắt vô thần.

Dường như tất cả đều đã mất đi thần trí, trúng tà thuật vậy.

Phương Minh hiểu ra chắc chắn đã trúng yêu thuật của người khác, nếu không không thể nào như vậy được.

Long Cung này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Từ Long Vương trước kia đến loại tà thuật hiện tại này, chắc chắn giữa chừng có một số bí mật không ai biết.

Hắn càng lúc càng cảm thấy hứng thú với bí mật bên trong Long Cung, cho nên hiện tại hắn ẩn giấu thân phận của mình, hóa trang thành bộ dạng của những binh sĩ đó, rồi muốn điều tra cho rõ ngọn ngành.

Hắn từ từ rời đi khỏi đám người vừa nãy, rồi từ từ đi vào bên trong Long Cung.

Hắn trước tiên xác định vị trí của mình ở góc tây nam của Long Cung, ngược hướng với hướng vừa nãy.

Vì vậy, bây giờ hắn đi về phía đông bắc để tìm hướng đó.

Hắn cũng không biết Trư Bát Giới và Sa Tăng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cho nên hiện tại họ chắc chắn đang lo lắng cho Phương Minh.

Thế là Phương Minh vội vàng đi hội hợp với họ, thế là đi về phía đó.

Nhưng lúc đó, hắn nghe thấy một tiếng động lớn, dường như có người đang tranh cãi, rồi vội vàng đi đến nơi phát ra tiếng động đó.

Kết quả phát hiện một binh sĩ Long tộc, và Quy Thừa Tướng mà hắn đã thấy trước đó, đang ở cùng nhau.

Quy Thừa Tướng đó dường như đang huấn luyện tên binh sĩ đang nằm trên mặt đất.

Nghe giọng điệu có vẻ như vì tên binh sĩ đó đã làm sai chuyện gì đó, cho nên hắn vô cùng tức giận.

Thế là hắn cứ thế tức giận, tên binh sĩ đó trên mặt đất dường như

vô cùng đau khổ, rồi cầu xin Quy Thừa Tướng chuyện gì đó, nhưng Quy Thừa Tướng lại không đồng ý.

Thế là trên mặt Quy Thừa Tướng đó lộ ra một nụ cười vô cùng quỷ dị, rồi từ từ đến gần người đó.

Thế là trong chớp mắt, người đó ngã xuống đất sùi bọt mép, rồi chết đi.

Phương Minh thấy Quy Thừa Tướng giết chết người kia xong, rồi sai binh sĩ kéo xác đi như vứt rác, vung tay, gọi mấy tên binh sĩ mang xác đi, rồi y lại đi về hướng khác.

Lúc đó Phương Minh mới hiện thân.

Phương Minh đi theo hai tên binh sĩ, xem bọn chúng định xử lý người kia thế nào.

Hắn có thể xác định hai tên binh sĩ đó tuyệt đối thần trí tỉnh táo, nên nếu theo dõi chúng, nhất định sẽ có được một vài manh mối.

Thế là hắn lập tức bám theo, rồi ở một nơi không người, hai tên kia dừng lại.

Hắn ẩn mình quan sát hai tên đó định làm gì với cái xác chết?Kết quả, sự việc xảy ra sau đó lại khiến Phương Minh giật mình.

Hai tên đó lại ném thi thể xuống đất, rồi ngồi xổm bên cạnh thi thể, miệng lẩm bẩm gì đó, rồi ngón tay của thi thể lại run rẩy nhẹ.

Tiếp đó, cả người liền như có thần trí, đứng dậy hoạt động như một người chưa hề bị thương, vô cùng chân thực.

Nhưng hắn biết lẽ ra đã chết, giờ sống lại chắc chắn có âm mưu.Phương Minh tiếp tục âm thầm quan sát, phát hiện mắt của người kia đột nhiên giống hệt mắt của ba bốn chục tên binh sĩ lúc trước, dường như biến thành một loại người không có thần trí, chỉ

biết cắt tay, rồi để máu chảy ra.

Mấy giọt máu đó không biết được đưa đi đâu, tóm lại là một loại yêu thuật vô cùng tà ác.Sau đó hắn mới cho rằng những người đó chỉ bị yêu thuật khống chế, không ngờ những người đó vốn dĩ là người chết, lúc nãy hắn nói chuyện với họ, không ai trả lời vì tất cả đều là người chết.

Chương 740

Thật sự quá đáng sợ.Thấy bọn họ dường như đã hoàn thành nhiệm vụ và định đi, Phương Minh vội vàng gọi lại.

Mấy người kia nhìn Phương Minh, thấy hắn cũng là binh sĩ giống mình, bèn chào hỏi: "Người ở đâu?

Ta chưa từng gặp?" Phương Minh liền cười, rồi nói: "Các vị có điều không biết a, chuyện ở đây vô cùng phức tạp.

Mà ta ư?

Ta quản lý khu vực khác, nên chưa gặp ta cũng là bình thường, nếu gặp ta rồi, đó mới là không bình thường đấy." Phương Minh hiện tại vì để lẫn lộn tai mắt người khác, nên đã dùng một cách nói chuyện khá lộn xộn, hy vọng có thể đánh lừa được.

Mấy người kia nghe cũng mơ hồ, nhưng thấy Phương Minh ăn mặc giống mình, cũng không nghi ngờ gì.Rồi nói: "Được rồi, ngươi làm gì ở đây?

Ta vừa theo lệnh Quy Thừa Tướng xử quyết một người, vậy bây giờ ngươi lại làm gì?" Phương Minh nhìn ánh mắt ngây thơ vô tà đó, thật sự không còn cách nào để tiếp tục giao lưu nữa.

Nếu còn giao lưu tiếp, hắn cũng không biết dùng cớ gì.Dù sao hắn cũng không biết bọn chúng đang làm gì?

Cũng không biết loại vấn đề gì đã xảy ra.

Xem ra chỉ có thể dùng thực lực để ép hỏi ra thôi!Bởi vì tình hình hiện tại, hắn hoàn toàn không hiểu Long Cung đang có chuyện gì.

Chỉ có thể thông qua cách đặt câu hỏi mới có thể giải quyết được đáp án.

Nếu bây giờ đặt câu hỏi, thì chẳng phải sẽ bại lộ thân phận sao?

Nếu đã như vậy, thì chỉ có thể bại lộ thân phận.

Thế là Phương Minh lập tức biến trở lại hình dạng ban đầu, rồi nói với bọn họ: "Nói thật đi, các vị huynh đệ, ta không phải người ở đây, ta chỉ muốn tìm hiểu tình huống.

Nếu nói thật với ta, ta đảm bảo các ngươi đều không có vấn đề gì.

Nhưng nếu định giở trò với ta, thì ta chỉ đành phải giết hết các ngươi, mà sẽ không phục sinh được như vậy đâu." Khi Phương Minh biến lại diện mạo ban đầu, những người kia đều kinh hãi.

Đến khi nói vài câu, những người kia thật sự trợn mắt há mồm, không nói nên lời, nửa ngày mới thốt ra được một câu: "Ngươi… ngươi là ai?"Phương Minh cũng lười trả lời những vấn đề đó, rồi trực tiếp nói thẳng: "Đừng nói với ta chuyện khác, nếu không ta thật sự sẽ không nương tay." Hai người kia lại muốn liều mạng với Phương Minh, đánh một trận với Phương Minh, nhưng Phương Minh căn bản không coi trọng chúng.

Kết quả, chỉ ba hai chiêu đã giải quyết xong hai người đó.

Hai người quỳ trên mặt đất, tiên khí không thể nào phát huy ra được.Lúc đó Phương Minh nhỏ nhẹ nói với bọn họ: "Bây giờ có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì không?

Ta muốn biết Long Cung này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Có thể kể tỉ mỉ cho ta không?

Ta muốn tìm hiểu, nếu không nói với ta, thì thật sự chỉ có một con đường chết." Hai người kia nhìn nhau, trong mắt tràn đầy sự sợ hãi, chỉ có thể kể cho Phương Minh nguyên ủy sự việc.Hai người đó thấy Phương Minh lợi hại như vậy, rồi nói thật với hắn, sợ Phương Minh cũng giết chết luôn cả hai người.Thế là nói với Phương Minh: "Sự

việc thực ra khá phức tạp, ta cũng chỉ biết một nửa, những chi tiết nhỏ nhặt cụ thể bên trong, ta thật sự cũng không thể nói rõ ràng được.

Ta chỉ có thể nói cho ngài đại khái, nhưng hy vọng ngài đại phát từ bi, đừng giết ta.

Ta không sợ bị ngài giết chết, ta cũng không sợ chết, nhưng ta sợ không được chết yên ổn a." Phương Minh hỏi: "Không được chết yên ổn, là sợ sau khi chết bị Quy Thừa Tướng, rồi biến thành loại khôi lỗi đó sao?" "Đúng vậy a, ngài giết ta xong, thi thể của ta bị phát hiện, thì sẽ không thoát được, cũng giống như người kia, bị biến thành loại cỗ máy chỉ biết hiến máu tươi của mình, vô cùng tàn nhẫn." Tiếp đó nói.Nói: "Sự việc xảy ra cách đây một tháng, cách hiện tại cũng không quá xa.

Một tháng trước thật sự rất đột nhiên.

Nếu ngài có thể thay đổi tất cả, ngài thật sự là anh hùng Long tộc a!" Phương Minh không nhịn được sự ấp úng của chúng, nói: "Mấy người nghe rõ lời ta đây, nhanh lên cho ta!

Đừng có úp mở nữa.

Cả đống lời mà không có một câu trọng điểm.

Nhanh lên đi, ta muốn biết chuyện gì đã xảy ra!" Phương Minh bực bội thúc giục.Lúc đó hai người kia mới ấp úng kể ra sự việc, vốn đã kinh hãi.

"Một tháng trước, Quy Thừa Tướng không biết từ đâu tìm được một bảo vật, là từ thế giới biển sâu đó.

Bởi vì Long tộc quanh năm sống dưới biển, đại dương cũng đặc biệt rộng lớn, bên trong ẩn chứa lượng lớn tiên khí tự nhiên.

Thế nên có một số tiên khí bảo vật hoặc bảo vật do thượng cổ Thiên Tôn để lại, có thể sẽ ở dưới đáy biển.

Vì vậy, Long Cung thường xuyên có người ra ngoài tìm bảo vật khi không có tình huống khẩn cấp, đó cũng là do Long Vương đặc biệt cho phép.

Bởi vì nếu tìm được bảo vật đặc biệt như vậy, sẽ có lợi cho sự phát triển của Long tộc, nên với suy nghĩ đó, Long Vương đã phái một lượng lớn người đi tìm bảo vật dưới đáy biển.

Nhưng bảo vật tìm về thì không phải không có, chỉ là hiệu quả rất nhỏ, đều là những thứ không đáng tiền.

Nhưng một ngày khác, Quy Thừa Tướng lại mang về một bảo vật tuyệt thế.

Long Vương vừa nghe vậy đương nhiên mừng rỡ, liền trực tiếp từ trong chính điện, rồi chạy ra ngoài nghênh đón Quy Thừa Tướng.

Rồi Quy Thừa Tướng thấy Long Vương cũng đã ra, thế là từ phía sau lấy ra bảo vật kia." Phương Minh lúc đó cũng vô cùng tò mò, rốt cuộc là bảo vật gì mà lại có ma lực lớn đến vậy.

Chương 741

Hắn nhìn Quy Thừa Tướng, biết đó không phải người tốt, chắc chắn đã thông đồng với tên thị vệ cầm đao kia rồi.Thế là Phương Minh vội vàng hỏi: “Nhanh lên đi, là bảo vật gì?

Lại có ma lực lớn đến vậy, ngay cả Long Vương cũng có thể bị khống chế.” Tên thị vệ nói: “Chỉ thấy Quy Thừa Tướng từ phía sau y lấy ra một con trai biển lấp lánh ánh vàng, nghe nói bên trong có một viên Linh Châu chứa linh khí vô cùng mạnh mẽ.

Chỉ cần dùng tiên khí bên trong viên Linh Châu đó là có thể luyện hóa ra một tồn tại mạnh mẽ vô địch, có thể ngạo lập Tam Giới.

Ai cũng không cần sợ hãi cả?

Đó là lời nguyên văn của Quy Thừa Tướng, ta lúc đó đang đứng bên cạnh.

Nói xong những lời này, y dường như niệm một chú ngữ, rồi mở con trai biển đó ra, viên trân châu bên trong tỏa ánh sáng tím, đặc biệt chói mắt.” Phương Minh vội vàng hỏi: “Khoan đã, lời nói vừa rồi đáng ngờ a.

Hành vi của Quy Thừa Tướng quỷ dị như vậy, chẳng lẽ Long Vương không hề nghi ngờ sao?

Không nên như vậy chứ, phải biết Long Vương là một nhân vật có tiếng tăm trong Tam Giới, sánh ngang Thiên Đế Thiên tộc chúng ta, và những thống lĩnh yêu tộc cũng đều là những người có thực lực cường đại, sao có thể bị lừa chỉ bằng vài lời chứ?

Lời nói của Quy Thừa Tướng, khẳng định có điểm nghi vấn, ví dụ như tìm thấy ở đâu?

Hoặc lấy được từ nơi nào?

Rồi cái chú ngữ đó nữa?

Những thứ này đều là lỗ hổng a, nhưng chẳng lẽ Long Vương một chút cũng không hề phát giác sao?""A, ta cũng thấy vậy." Tên thị vệ nói với Phương Minh như thế, rồi tiếp tục: "Ta cũng thấy hơi kỳ lạ, nhưng không đợi ta nói, Long Vương tự nhiên cũng cảm thấy Quy Thừa Tướng kỳ lạ rồi.

Người đột nhiên lùi lại bảy thước, rồi đột nhiên tung một quyền về phía Quy Thừa Tướng.

"Mấy người xung quanh ta đều ngớ người ra, nhưng Long Vương lại vô cùng chính trực nói với Quy Thừa Tướng: 'Ta ngày trước đối đãi với ngươi không tệ, tại sao bây giờ lại muốn hãm hại ta?' Lúc đó ta biết Quy Thừa Tướng chắc chắn có gian trá, nhưng đã bị Long Vương vạch trần, thế là y bây giờ cuối cùng lộ ra bộ mặt thật, khóe miệng y nở một nụ cười quỷ dị.

Nụ cười đó khiến tất cả mọi người trong Long Cung đều không rét mà run, hầu hết mọi người đều biết Quy Thừa Tướng này, bây giờ không biết có phải trúng tà hay không, tóm lại là muốn đối đầu trực diện với Long Vương."Yêu quái kia lại nói: "Nhưng khi Long Vương còn chưa dứt lời, Quy Thừa Tướng lại không có bất kỳ phản ứng nào, ngược lại càng tiến thêm một bước về phía trước, muốn tiếp cận Long Vương.

Nhưng Long Vương cũng không phải kẻ tầm thường a, thấy Quy Thừa Tướng hoàn toàn bất chấp, chỉ cần ở bên cạnh làm chuyện xấu, nên trong lòng cũng sốt ruột, thế là triển khai hình thức chiến đấu.

Ta đoán lúc đó Long Vương thực ra đã cảm nhận được một loại khí tức ẩn chứa trong con trai biển kia, không phải tiên khí, mà là một số khí tức đặc biệt tà ác, nên mới mẫn cảm tra xét ý đồ của Quy Thừa

Tướng, thế là lập tức vạch trần được." Phương Minh thực ra cũng hiểu, bên trong thứ đó chắc chắn ẩn chứa một số thuật pháp, nếu không Quy Thừa Tướng cũng sẽ không dám mạo hiểm tính mạng đi giới thiệu một thứ nguy hiểm như vậy cho Long Vương.

Hiện tại Phương Minh có hai giả thuyết.

Giả thuyết thứ nhất là toàn bộ sự việc đều do Quy Thừa Tướng tự biên tự diễn, thực ra đã tìm được một tà vật, rồi muốn lợi dụng để khống chế Long Vương, nhưng mục đích cuối cùng thì không rõ?

Còn giả thuyết thứ hai thì là có kẻ chủ mưu khác đứng sau, và Quy Thừa Tướng cũng bị kẻ đó dùng thuật pháp khống chế.

Thế nên mới liều lĩnh ám toán Long Vương mọi lúc mọi nơi, có lẽ sau lưng đều có một kẻ đang thao túng trong bóng tối, nhưng Phương Minh cũng không biết kẻ đó là ai?

Hiện tại xem ra, giả thuyết thứ hai càng hợp tình hợp lý hơn, bởi vì nếu Quy Thừa Tướng phản bội, hoàn toàn không có lý do gì để trực tiếp đối đầu chính diện với Long Vương, cũng không cần mạo hiểm lớn đến vậy, y có thể dùng thuật pháp đó khống chế người khác.

Rồi sai người khác đi làm, có thể thao túng trong bóng tối, nhưng bây giờ lại lấy thân phận của mình để đối phó với Long Vương, khả năng rất lớn là y đã bị khống chế, mất đi tâm trí, nên mới làm như vậy.Hiện tại Phương Minh cơ bản đã hiểu rõ tình hình trong Long Cung.

Bước tiếp theo là âm thầm quan sát tình hình Long Cung, rồi tìm ra biện pháp thích hợp.

Nhưng bây giờ, hắn phải nhanh chóng tìm hiểu rõ ngọn ngành toàn bộ sự việc, thế là hỏi tên thị vệ kia: "Vậy sau đó thì sao?

Sau đó đã xảy ra chuyện gì?

Kết quả cuối cùng rốt cuộc thế nào?

Long Vương thua rồi sao?" Hai tên thị vệ nhìn nhau, rồi thở dài, một tên thị vệ nói: "Tình hình sau đó mọi người đều không dám tin, chỉ thấy Quy Thừa Tướng như đột nhiên biết độn thân, rồi nhanh chóng lách ra sau lưng Long Vương, khi mọi người đều đang kinh hô.

Rồi y lập tức lấy ra viên Linh Châu từ sau lưng, chính là viên Linh Châu tà ác trong miệng y.

Kết quả hình như y không niệm một chú ngữ nào cả, tóm lại là vô cùng kỳ lạ, mọi người đều không nghe rõ.

Cứ như vậy, rồi Long Vương dường như mất hết sức lực, mềm nhũn ngã xuống đất."Phương Minh biết sau đó đã xảy ra chuyện gì, rồi tiếp tục hỏi tên thị vệ kia: "Rồi sao nữa?

Rồi thế nào?

Chẳng lẽ Long Vương lại yếu ớt đến vậy sao?" Tên thị vệ ngẩng đầu nhìn Phương Minh, bất lực nói: "Ta cũng không muốn thừa nhận, lúc đó ánh mắt Long Vương tràn đầy phẫn nộ, vốn muốn phản kháng, nhưng toàn thân đều không thể dùng sức lực, dường như toàn bộ cơ thể đều bị rút cạn, không lâu sau thì ngất đi.

Khi đó Long Vương ngất đi, rồi Quy Thừa Tướng nhân cơ hội lấy ra lệnh bài cao nhất thống lĩnh tất cả mọi người, rồi nói với mọi người rằng Long Vương đã trúng yêu thuật, vừa nãy y đang giúp Long Vương trị bệnh, nên Long Vương hiện tại cần phải nghỉ ngơi, nghỉ ngơi tốt rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi."Phương Minh: "Những người ở đó vốn không nhiều, và cũng đều biết chức vị của y cao đến mức nào, căn bản không có cơ hội, cũng không có tư cách để giao thủ.

Vừa nãy y còn đánh ngất Long Vương, vậy thì mấy tên thị vệ căn bản không đáng kể.

Do sự việc xảy ra đột ngột, những người khác trong Long tộc cũng đều không biết chuyện này, ngay cả Long tộc đại thái tử cũng không hề hay biết chuyện này đã xảy ra.

Nhưng không lâu sau đó lại xảy ra chuyện kỳ lạ, đó là sau khi Long Vương tỉnh lại, vẫn thiết triều như bình thường.

Nhưng lại hai mắt vô thần, nói chuyện cũng ấp a ấp úng, dường như đang sợ hãi, đôi khi ánh mắt cũng luôn liếc về phía Quy Thừa Tướng.

Chương 742

Cũng chính vào lúc đó, Quy Thừa Tướng nắm giữ tất cả đại quyền, bởi vì Long Vương dường như đã giao hết mọi việc cho y giải quyết, rồi coi như trở thành một bá chủ khác trong Long Cung, không ai dám phản kháng.”Phương Minh trầm ngâm gật đầu: “Xem ra Long Cung cứ thế mà thất thủ.

Ta phải đề phòng yêu thuật của Quy Thừa Tướng đó.” Tiếp đó Phương Minh nghĩ thầm: “Nếu tên ngụy thừa tướng đó bị khống chế, vậy thì nhất định có người đang sắp đặt và giao một số nhiệm vụ cho hắn, nên bước tiếp theo phải tìm ra kẻ tiếp đầu mối đó.”Phương Minh hiện tại đã biết nhiệm vụ của mình, mục đích đến đây là để tìm Tôn Hầu Tử, nên bây giờ không thể để xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Chuyện Long Cung, nếu có thể giải quyết được thì tiện tay giải quyết, nếu không giải quyết được thì cũng không sao, chỉ cần thuận lợi giải quyết mớ rắc rối của Tôn Hầu Tử, cũng không cần quản.

Bởi vì hắn cũng không có giao tình quá lớn với Long tộc, nên mục đích đến đây, chỉ đơn thuần là vì Tôn Hầu Tử, vậy thì chỉ cần quản chuyện của Tôn Hầu Tử, những chuyện còn lại thì nghe theo ý trời vậy.

Hãy để những người Long tộc đó tự giải quyết đi, tin rằng chắc chắn sẽ có người giải quyết được thôi.

Thế là Phương Minh nói với hai tên thị vệ kia: “Được rồi, ta biết rồi, các ngươi cũng đã nói cho ta hết rồi, có thể đi được.

Nhưng phải nhớ kỹ, chuyện ta và các ngươi gặp mặt, không ai được nói với ai, nghe rõ chưa?

Nếu để người khác biết ta đã gặp các ngươi.

Thì sẽ gây cho ta rắc rối lớn, nếu ta có rắc rối, thì không ai chạy thoát được đâu, hôm nay ta khẳng định sẽ dùng toàn bộ thực lực của ta tìm ra các ngươi, rồi đánh giết các ngươi, cứ yên tâm đi.

Vậy lời ta nói các ngươi đã nghe rõ chưa?

Yêu cầu của ta cũng không cao, cứ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra với ta là được.

Nghe hiểu rồi thì cút nhanh đi!"Hai tên thị vệ nghe Phương Minh nói vậy, cũng vội vàng gật đầu, rồi dập đầu hai cái vội vàng quay người chạy đi, quả thực hai người không dám đi kể chuyện này cho người khác.

Bởi vì đã kể tất cả mọi chuyện cho Phương Minh, nếu để người khác biết thì cũng sẽ bị coi là phản đồ, bị giết chết.

Chi bằng cứ giữ chuyện này trong bụng.Sau khi Phương Minh đi, vẫn tiếp tục tìm kiếm dấu vết của Tôn Hầu Tử, hắn đã tìm được khoảng ba căn phòng, nhưng đều không có dấu hiệu sinh hoạt, ghi nhớ bên trong cũng không có người khác ở.

Chỉ có một số thế lực Long tộc, có một số đại thần không quan trọng khác ở bên trong, nhưng những người còn lại thì không biết ở đâu.

Trư Bát Giới và Sa Tăng hai người cũng bặt vô âm tín, không biết đã đi đâu mất.

Nhưng bây giờ thì chỉ còn Phương Minh một mình hành động, như vậy Phương Minh hành động sẽ tiện lợi hơn một chút.Thế là Phương Minh lại vội vàng đi lục soát thêm ba bốn căn phòng, nhưng không có kết quả.

Nhưng lúc đó Phương Minh mơ hồ cảm giác phía sau mình, có người đang theo dõi.

Đã theo dõi được khoảng ba bốn căn phòng rồi, có loại khí tức đó, nên Phương Minh dựa vào tinh thần lực mạnh mẽ, có thể cảm ứng được loại khí tức đó.

Một khi loại khí tức đó xuất hiện, Phương Minh biết ngay kết quả.

Vì vậy Phương Minh không lập tức vạch trần, muốn theo dõi thêm một lát xem cuối cùng kẻ đó sẽ hành động như thế nào?Hắn tính toán hiện tại cứ "bất biến ứng vạn biến", nhỡ đâu kẻ phía sau có ý định ra tay, Phương Minh cũng có thể lập tức chế ngự.

Với thực lực của Phương Minh, khẳng định sẽ không sợ bị đánh lén từ phía sau.

Bởi vì kẻ đánh lén từ phía sau hắn đều đã sớm tìm ra, từ hướng nào?

Và dùng chiêu thức gì?

Những thứ này đều nằm trong kế hoạch của Phương Minh, nên mọi chuyện không đáng sợ như tưởng tượng, Phương Minh cũng chỉ không coi đó là chuyện gì.Chỉ là kẻ đó vẫn không ra tay, khiến Phương Minh đang sốt ruột có chút bực bội.

Cứ theo dõi phía sau Phương Minh như vậy, hành động của hắn chắc chắn sẽ có chút kiêng dè.

Vậy phải gặp kẻ đó xem rốt cuộc là định làm gì?

Tại sao cứ theo dõi Phương Minh mà không ra tay?

Có phải đang sợ hãi, vì hai tên kia đã tiết lộ bí mật.

Rồi Quy Thừa Tướng phái người đến theo dõi, những điều này đều có thể xảy ra.

Thế là Phương Minh không định tiếp tục dây dưa như vậy nữa,

hắn quyết định dứt khoát vạch trần kẻ đó.Phương Minh sau khi lục soát xong một căn phòng khác, rồi vội giả vờ đi lục soát căn phòng kế tiếp.

Rồi trong khoảnh khắc đó, bóng người kia cũng cực nhanh theo kịp Phương Minh.

Nhưng Phương Minh chỉ đi nửa đường, không đi tiếp nữa, hắn "thủ chu đãi thỏ", nấp trên xà nhà, chờ đợi bóng người kia xuất hiện.

Quả nhiên, Phương Minh nấp trên xà nhà không lâu, bên dưới liền có một bóng người đi qua.

Phương Minh nhận ra bóng người đó có vẻ ngoài của người Long tộc, liền đoán chắc chắn là người Long tộc.

Rồi hắn lập tức từ trên xà nhà nhảy xuống, khống chế người kia, hỏi: "Rốt cuộc là ai phái ngươi đến, muốn làm gì?" Người Long tộc bị Phương Minh chế phục quát: "Tên đạo tặc to gan dám tự tiện xông vào Long Cung còn chưa đủ, lại dám hiệp trì ta sao?

Ngươi có biết ta là ai không?

Ta chính là Long tộc đại thái tử!"Phương Minh nghe vậy, thấy cũng không giống lời nói dối, bèn thả y ra, rồi nói: "Ta đến đây không có mục đích gì khác, chỉ là tìm đồ đệ của ta.

Chương 743

Rồi sao nữa?

Bây giờ có lẽ ngươi sẽ không tin, nhưng phụ vương ngươi đã bị khống chế, lời nói của ta cũng không thể tin được, tự lo liệu đi, Long Cung này có lẽ sắp phải đối mặt với một cuộc khủng hoảng lớn."Phương Minh cũng không ngờ lại phát hiện ra Long tộc đại thái tử, vị thái tử này dường như cũng không hề hay biết, trông có vẻ hơi ngốc nghếch.

Nhưng mà, không giống loại người mắt vô thần kia, có lẽ chưa bị khống chế, nên Phương Minh bây giờ khá yên tâm về y.

Rồi nói: "Yên tâm, ta là một người Thiên tộc, ta dùng danh dự của ta đảm bảo, ta Phương Minh hành sự quang minh chính đại, nên ta tuyệt đối sẽ không làm những chuyện lén lút.

Ta đến đây cũng chỉ đơn thuần là để tìm đồ đệ của ta.

Đối với Long tộc căn bản không có bất kỳ ý định nào khác, chuyện gì đã xảy ra hay đang xảy ra?

Đều là chuyện nội bộ Long tộc, không liên quan đến ta.

Nhưng ta chỉ muốn giải cứu đồ đệ của ta, có bằng chứng lớn chứng minh y đang ở đây, nên ta phải đi cứu y ra.

Khi đó ta tự nhiên sẽ không quản chuyện Long Cung, chuyện Long Cung cũng không liên quan gì đến ta.

Khi đó ta cũng sẽ không đi phá hoại bất cứ cây cỏ nào trong Long Cung, nên mọi người ai đi đường nấy, nước sông không phạm nước giếng, chuyện xảy ra ở đây, tất cả đều không liên quan đến ta.

Nên ngươi hãy nhanh chóng đi cứu phụ vương của mình đi, nếu

chậm một chút, có thể sẽ mất đi thần trí.”Nói xong Phương Minh quay người định đi, nhưng lại bị Long tộc đại thái tử chặn lại, người đó nói với Phương Minh: “Đi sao?

Không dễ dàng như vậy!

Chuyện phụ vương của ta, ta đương nhiên sẽ quản, nhưng ngươi cũng phải nói rõ ràng chuyện của mình.

Ngươi biết những chuyện này?

Rốt cuộc ngươi là ai?

Chuyện phụ vương của ta có liên quan gì đến ngươi không?

Hiện tại ta không biết tình hình, ngay cả ta cũng không chịu tiếp kiến.

Chẳng lẽ thật sự như ngươi nói, bị người khác khống chế?

Nhưng rốt cuộc bị ai khống chế?

Ý đồ là gì?

Mấy ngày nay phụ vương không còn thiết triều nghiêm chỉnh nữa.

Căn bản không giống bình thường, nên ta nghi ngờ thật sự như ngươi nói, nhưng ta nên điều tra từ phương diện nào?

Đồ đệ của ngươi ở đây, bằng chứng gì?

Mọi người đều nói rõ ràng, không thể cứ thế mà đi được.”Phương Minh bất lực xòe tay ra, rồi nói: “Đại ca, lời ta vừa nói uổng công rồi sao?

Thật sự không nghe rõ, cứ muốn ta nói lại lần nữa.

Ta nói rõ rồi, ta tên Phương Minh, người Thiên tộc.

Ta đến đây vì đồ đệ của ta, đồ đệ Tôn Hầu Tử của ta, chắc là đã bị bắt đi.

Ta biết vì ta đã lên Hoa Quả Sơn điều tra.

Long Vương kia trước đây ta cũng đã gặp, vô cùng vô lễ, dường như vô cùng sợ Quy Thừa Tướng, tám phần là đã bị khống chế, tốt nhất là nên lưu ý một chút."Phương Minh tiếp đó lại nói: "Được rồi, ta cần nói đã nói hết rồi, cho ta đi đi, ta cũng không muốn nói nhiều với ngươi, tự cầu đa phúc đi, ta nói cho ngươi biết chuyện này tuyệt đối không đơn giản như ngươi nghĩ đâu.

Chỉ có vậy thôi, tạm biệt." Nhưng Long tộc đại thái tử vẫn chặn Phương Minh lại, rồi nói: "Nếu ta biết phải làm gì, ta đã làm từ lâu rồi, nhưng bây giờ vấn đề của ta là ta không biết nên làm gì?

Ta căn bản không có chút manh mối nào, nên ta hy vọng ngươi hãy kể rõ tất cả mọi chuyện từ đầu đến cuối, những chuyện ngươi đã biết, rồi kết hợp với chuyện của ta.

Như vậy ta tổng hợp lại, ta chắc chắn có thể giải cứu phụ vương của ta.

Nếu ta giải cứu được phụ vương của ta, thì đồ đệ của ngươi nhất định có thể được thả ra.

Hiện tại y chắc đang ở trong lao, ta có thể dẫn ngươi đến đó trước, giải cứu y ra, nhưng ngươi phải đáp ứng ta, chúng ta cùng đi giải cứu phụ vương của ta, chúng ta làm một giao dịch, được không?"Vị Long tộc đại thái tử này nhìn có vẻ ngốc nghếch, nhưng đầu óc lại xoay chuyển khá nhanh, lại có thể trong thời gian ngắn nghĩ ra một phương pháp như vậy.

Quả thực nếu làm như thế, cả hai đều có lợi.

Phương Minh nghĩ, thay vì cứ như ruồi không đầu đâm loạn, chi bằng đi cùng nhau tìm tung tích của Tôn Hầu Tử, dù sao y cũng là người biết đường.

Theo y cũng sẽ không đi nhầm, nhìn bộ dạng y, chắc là cũng vì phụ vương y mà suy nghĩ.

Thế là Phương Minh nói: "Được, ta đáp ứng, nhưng ta có điều kiện, đó là sau khi ta giải cứu xong đồ đệ của ta, chuyện ở đây phần lớn đều phải dựa vào ngươi, dù sao đây cũng là chuyện gia đình, ta không tham gia nhiều."Long tộc đại thái tử nói: "Được, vậy chúng ta bây giờ đi về phía lao đó, ta có thể chỉ đường.

Chương 744

Đến lúc đó xem đồ đệ của ngươi có ở đó không?

Trên đường ngươi hãy kể cho ta biết những tình huống mà ngươi biết không?

Ta muốn hiểu rõ tất cả, xem có trùng khớp với những gì ta đã tìm hiểu không." Thế là hai người như vậy kết thành đồng minh, rồi cùng nhau triển khai nhiệm vụ giải cứu.Suốt đường đi, Phương Minh đã kể chi tiết tất cả những gì hắn biết cho y.

Nghe xong, y cũng cau mày, cảm thấy sự việc chắc chắn có điều kỳ lạ, nên hai người hiện tại đã đạt được sự đồng thuận, rồi nhanh chóng đi về phía Long tộc đại lao.Trên đường đi, Phương Minh cũng vội vàng hỏi, Long tộc đại lao đó giam giữ loại người nào, có biết chuyện Tôn Hầu Tử bị bắt đi không?

Ngoài ra, tại sao Tôn Hầu Tử lại bị bắt đi?

Muốn Tôn Hầu Tử làm gì?

Những chuyện này vẫn luôn vướng mắc trong lòng Phương Minh.

Hiện tại cuối cùng cũng có thể tìm được một đáp án, mọi việc dường như đã có manh mối, bây giờ chỉ cần từng bước một, tiếp theo theo từng manh mối đi tìm, thì cơ hội giải mã những bí ẩn này sẽ xuất hiện.Long tộc đại thái tử nói: "Chuyện Tôn Hầu Tử ta thật sự không biết, cũng không biết rốt cuộc tại sao lại bắt Tôn Hầu Tử, bởi vì chuyện này xảy ra sau khi Long Vương bị khống chế.

Vậy thì sau khi bị khống chế thì sao?

Ta hầu như không gặp mặt Long Vương, gặp mặt cũng chỉ là báo cáo công việc, Long Vương cũng sẽ không nói chuyện với bất kỳ ai

khác hai câu.

Nên chuyện này vẫn luôn bị che giấu, ta không biết y đang làm gì.

Thực ra chuyện trong Long Cung bây giờ đều không đáng giá nữa, giống như nhiệm vụ mà Long Vương ngầm ban phát vậy.

Hầu hết tất cả mọi người đều có nhiệm vụ của mình, ngay cả người chết cũng có nhiệm vụ của mình."Những chuyện này đều khiến Phương Minh cảm thấy có chút kỳ lạ, những thứ này dường như đều vì một mục đích cuối cùng, một mục đích biến hắn thành kẻ thống trị thực sự.

Có thể thấy kẻ chủ mưu sau lưng thật sự đáng sợ đến mức nào, dã tâm của hắn cũng thật lớn.

Phương Minh sau khi biết chuyện này cũng nâng cao cảnh giác.

Cảm thấy xung quanh có thể bất cứ lúc nào cũng sẽ xuất hiện những người bất lợi cho mình.

May mắn là bây giờ hắn và Long tộc đại thái tử đã kết thành đồng minh, có người hỗ trợ lẫn nhau, có thể biết đường đi bên trong, quen thuộc công pháp, một số thứ đều có thể hiểu rõ, có thể tìm kiếm tung tích của Tôn Hầu Tử.

Lúc đó nếu có rắc rối, y cũng sẽ ra tay giúp đỡ một tay, như vậy cũng là giúp đỡ lẫn nhau, mọi người đều có người hỗ trợ.

Trong một môi trường không quen thuộc như vậy, cần có một người quen thuộc để dẫn đường.

Phương Minh đã tìm được một trợ thủ đắc lực, không biết Trư Bát Giới và Sa Tăng đang làm gì?Cứ đi, liên tục rẽ mấy chục khúc cua.

Phương Minh hỏi Long tộc đại thái tử: "Đại lao này sao lại xa xôi

vậy?

Theo cách xây dựng, bên trong đều giam giữ người, sao lại khó đi đến thế?" Long tộc đại thái tử nói: "Đây cũng là một niềm kiêu hãnh lớn trong Long Cung của ta.

Bởi vì Long tộc đại lao được xây dựng dựa trên một công pháp vô cùng lợi hại.

Tham chiếu từ thủy triều và vô số sóng xoáy trong biển, loại hoạt động tự nhiên đó, rồi dần dần diễn hóa ra một bộ công pháp.

Bộ công pháp này có liên quan mật thiết với đại dương, chỉ khi ở trong biển mới có thể phát huy được sức hút thực sự của nó, đủ để tạo ra sóng thần cao vạn trượng.

Tiên nhân Long tộc chúng ta, sau đó dùng kết tinh trí tuệ của mình, rồi chế tạo ra một bộ công pháp vô cùng tự nhiên, và bây giờ nó cũng được dùng trong kiến trúc này.

Có thể xây dựng rất chắc chắn, hầu như không dễ bị phát hiện, khí tức ẩn giấu vô cùng tinh vi."Lúc đó hắn mới hiểu, tại sao hắn có tinh thần lực mạnh mẽ đến vậy mà vẫn không tìm thấy nhà lao đó ở đâu?

Hiện tại cuối cùng cũng tìm thấy, cuối cùng rẽ một khúc cua, rồi tìm thấy nhà lao đó.

Nhưng nhà lao đó trông giống như một ngọn giả sơn, căn bản không tìm thấy lối vào.

Phương Minh cười lạnh một tiếng, nói: "Thật sự đã hòa làm một với hiện thực và tự nhiên rồi, ngay cả cửa vào cũng không tìm thấy, vậy chúng ta làm sao mà vào được đây?" Long tộc đại thái tử cười nói: "Đừng lo, chẳng phải có ta ở đây sao?

Cứ nhìn ta làm là được, ta sẽ lập tức cho ngươi biết cửa ở

đâu?”Nói xong, trên tay y làm một loạt thủ thuật, rồi miệng lẩm bẩm khẩu quyết.

Phương Minh cũng không nghe rõ những khẩu quyết đó, đại khái là khẩu quyết trong công pháp kia, rồi y nhanh chóng vỗ một chưởng xuống đất.

Một chưởng vỗ xuống, mặt đất đột nhiên rung lên ba lần.

Nước xung quanh đều sủi bọt, dưới đất bắt đầu phát ra một luồng kim quang.

Luồng kim quang đó, rồi từ từ lớn dần, trở nên vô cùng chói mắt, rồi một cánh cửa như vậy từ dưới đất nhô lên, phía trên có bốn chữ lớn “Long tộc Đại Lao”.Lúc đó Phương Minh vẫn còn trong trang phục thị vệ đáy biển, thế nên dễ dàng qua mặt được lính gác cổng, rồi cứ thế đi theo Long tộc đại thái tử vào trong.

Bên trong thật sự khá âm u, Phương Minh nhìn thấy hai bên nhà tù thậm chí có một số bộ xương trắng hếu nằm đó, khiến người ta không rét mà run.Phương Minh thực ra sau khi vào thì cảm thấy bên trong có một loại khí tức cực kỳ đáng ghét, những phạm nhân bên trong đều đang mơ màng như mất hết tinh thần vậy.

Giống như một đám hành thi tẩu nhục, căn bản không có linh hồn, cứ thế ngồi trong phòng giam, lặng lẽ nhìn Phương Minh và Long tộc đại thái tử đi ngang qua, rồi cũng không biết đang làm gì.

Long tộc đại thái tử quay đầu hỏi Phương Minh: “Ngươi xem bên trong có người mà ngươi muốn tìm không?

Chương 745

Đồ đệ của ngươi có ở bên trong không?" Phương Minh cẩn thận nhìn, mỗi người hắn thấy đều không có bóng dáng đồ đệ của mình, bên trong luôn bao trùm một luồng khí tức đặc biệt tục tĩu, hắn tin rằng Tôn Hầu Tử căn bản không ở bên trong.Bởi vì khí tức của Tôn Hầu Tử vô cùng xuất chúng, độ nhận diện cũng rất cao, nếu bên trong có Tôn Hầu Tử, thì Phương Minh khẳng định có thể cảm nhận được.

Nhưng hiện tại Phương Minh không có chút cảm giác nào, nên hắn cảm thấy Tôn Hầu Tử thực ra không ở đây.Phương Minh nói với Long tộc đại thái tử: "Ở đây không có người ta muốn tìm, đồ đệ của ta, là một người cử thế vô song, tiên khí của y cũng vô cùng lợi hại.

Nên ta cảm thấy y không ở đây.

Có loại nhà lao nào giam giữ những phạm nhân đặc biệt lợi hại không, ta muốn đến đó xem thử." Long tộc đại thái tử nói: "Có thì có, nhưng mà?

Chỗ đó giam giữ toàn những phạm nhân khá lợi hại, còn những người chúng ta đang ở đây đều là những kẻ phạm tội nhỏ hơn.

Ví dụ như giết người vượt ngục, những chuyện này đều sẽ bị giam ở đây.

Còn những phạm nhân bị giam trong nhà lao kia, đều là những kẻ muốn mưu phản.

Tiên khí của họ tự nhiên cũng cao hơn, thông thường sẽ có những người đặc biệt lợi hại canh gác ở đó, không dễ vào.

Những người có thân phận như chúng ta cũng phải trải qua nhiều cửa ải mới có thể vào được đó.

Nên rất khó, nhưng hiện tại là giai đoạn rất quan trọng, ta cũng phải mạo hiểm thử một lần.

Chúng ta bây giờ đi thôi, ta biết nó ở đâu, là một nơi khá nguy hiểm ở tầng dưới.

Và ngươi nhất định phải triển khai hết tiên khí, ta biết ngươi chắc chắn rất mạnh, nên ngươi hãy bảo vệ ta thật tốt, nếu ta không có năng lực bảo vệ mình, thì ngươi ra tay đi."Phương Minh gật đầu, nói: "Yên tâm đi, ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Bây giờ ngươi dẫn ta đến đó là được.

Tâm phúc của ngươi, ta xem có kiểm tra nghiêm ngặt ta không?

Ta, ta chuẩn bị xong rồi, chúng ta bây giờ đi về phía đó là được." Long tộc đại thái tử cũng gật đầu.

Rồi hai người cứ thế từ từ đi xuống tầng dưới, Phương Minh mơ hồ cảm giác dao động tiên khí bên trong quả thực khá lợi hại.

Xem ra đều là những tuyệt thế cao thủ bị giam giữ bên trong, nên Phương Minh cảm thấy Tôn Hầu Tử cũng chắc chắn ở bên trong đó, thế là bắt đầu tăng tốc bước chân.Nhanh chóng đến tầng thứ ba, tầng thứ ba quả thực có thủ đoạn bảo vệ cực kỳ mạnh mẽ, cửa có hai tên thị vệ cường tráng đứng canh gác ở đó, rồi bên trong cũng có cảnh vệ của riêng mình, đang nhìn chằm chằm vào cửa lớn.

Trước tiên phải qua ải cảnh vệ, nhưng cũng không thể xông thẳng vào, trước tiên hãy chào hỏi, tin rằng nể mặt Long tộc đại thái tử, họ sẽ cho qua.

Nhưng sự việc lại không thuận lợi như vậy, họ nhìn thấy Long tộc đại thái tử, nhưng không có bất kỳ biểu hiện nào, chỉ nói một câu: "Thái tử điện hạ, xin chào." Rất ngắn gọn, hầu như không có lời tiếp theo.Long tộc thái tử bày tỏ ý định của mình, sau đó vẻ mặt người kia

đột nhiên thay đổi lớn, rồi đặc biệt kinh ngạc.

Nhưng lại rất bình tĩnh nói với Long tộc đại thái tử: "Long Vương có lệnh, bất luận là ai?

Trừ Long Vương và Quy Thừa Tướng ra, không ai được phép vào trong, căn bản không được bước nửa bước vào bên trong." Rồi Phương Minh đổi một cách khác, cũng như Long tộc thái tử, hỏi xem mấy ngày trước có giam giữ một con khỉ nào không.

Long tộc đại thái tử cũng làm theo.

Nhưng câu trả lời nhận được cũng tương tự, không thể tiết lộ, trừ phi Long Vương và Quy Thừa Tướng ra lệnh, mới có thể, đều là giữ lệnh tử.Phương Minh càng lúc càng cảm thấy Tôn Hầu Tử có tồn tại bên trong, dường như hắn đã cảm nhận được khí tức của Tôn Hầu Tử, thế là, không nhịn được nữa, rồi lập tức phát động tiên khí, muốn xông vào.

Long tộc đại thái tử thấy Phương Minh bắt đầu ngưng tụ tiên khí, bèn cảm thấy sự việc có thể sẽ lớn chuyện, rồi lập tức nói: "Tốt nhất là các ngươi nhanh chóng tránh ra, nếu không, không ai thoát khỏi cái chết." Mấy người kia lại cản ở đó không chịu nhường đường.

Phương Minh thấy vậy, trực tiếp dùng một luồng tiên khí chấn động, rồi đánh bay tất cả, mới bắt đầu đi vào lục soát.

Vừa vặn thấy Tôn Hầu Tử, đang ở trong một góc xó xỉnh, toàn thân vô lực, đang ngủ say.Nhìn Tôn Hầu Tử đang ngủ say, Phương Minh vô cùng kích động, không ngờ lại gặp Tôn Hầu Tử ở đây, y thật sự ở đây.

Mọi vất vả trên đường đi đều không uổng phí.

Cuối cùng cũng tìm thấy rồi, giữa hắn và Long tộc đại thái tử cũng có một ân tình lớn.

Nếu không có Long tộc đại thái tử, thì hắn khẳng định sẽ không tìm thấy ở đây, một nơi bí mật như vậy, lại có nhiều người canh gác.

Phương Minh cũng sẽ không tìm thấy ở đây, nhưng vì Long tộc đại thái tử đã dẫn hắn vào, nên hắn rất cảm kích.

Thế là Phương Minh nghĩ thầm một lát: "Nếu có thời gian, có thể cứu Tôn Hầu Tử tỉnh lại, vậy thì sau đó có thể giúp y một tay cũng được.

Dù sao Long Cung cũng đã xảy ra loạn lớn như vậy.

Thân là cao thủ Thiên tộc, tuy hai tộc bình thường 'nước sông không phạm nước giếng', nhưng nếu xảy ra chuyện, thì nên giúp đỡ.

Cũng không thể ngồi yên không làm gì, nên coi như trả ân tình cho Long tộc đại thái tử, cùng y đi giải quyết chuyện này."Nhưng sự việc cũng không kết thúc dễ dàng như vậy, hắn đã gọi rất to Tôn Hầu Tử mấy tiếng nhưng không có tác dụng, thế là trong cơn tức giận.

Rồi hắn dùng tiên khí đánh vỡ cửa lao, rồi tiến vào trong lao, gọi Tôn Hầu Tử tỉnh dậy, nhưng lại phát hiện Tôn Hầu Tử ánh mắt đờ đẫn, nằm ở đó, dường như không có linh hồn vậy, lập tức khiến Phương Minh hoảng sợ.

Hắn nghĩ: "Chẳng lẽ đã chậm một bước sao?

Tại sao y lại thành ra thế này?

Đơn giản là một tiếng sét giữa trời quang, sắp thành công rồi, kết quả lại xảy ra chuyện như vậy.

Chương 746

Chẳng lẽ linh hồn của y đã bị Quy Thừa Tướng thu đi rồi sao?" Thế nên bây giờ hắn càng lúc càng mơ hồ.Rồi hắn hỏi Long tộc đại thái tử: "Chuyện gì vậy?

Ngươi có biết những tình huống như vậy không?

Tại sao lại xảy ra chuyện như thế này?

Linh hồn của y đã đi đâu rồi?

Ta cần một cái nhục thân để làm gì chứ?

Chẳng lẽ Quy Thừa Tướng có yêu thuật đang âm thầm tác quái?" Long tộc đại thái tử nghe Phương Minh nói vậy thì vẻ mặt chợt bừng tỉnh, rồi nói với Phương Minh: "Vừa nãy ta cũng đang thắc mắc, rốt cuộc là chuyện gì?

Không thể nào, linh hồn của y không thể biến mất được.

Trong Long Cung căn bản không có pháp thuật nào hút đi linh hồn người.

Rồi kết hợp với tình hình của phụ vương ta, ta nghĩ tám phần là bị Quy Thừa Tướng hút mất linh hồn, không biết bị dùng để làm gì?

Ta đoán là có liên quan đến những thi thể thị vệ kia."Phương Minh vừa nghe xong, rồi cẩn thận nhớ lại những chuyện mình đã gặp trước đó, rồi hỏi Long tộc đại thái tử: "Ý ngươi là Quy Thừa Tướng dựa vào yêu thuật linh hồn, rồi khống chế phụ vương của ngươi, và cả đồ đệ Tôn Hầu Tử của ta sao?" Long tộc đại thái tử gật đầu, rồi tiếp tục nói với Phương Minh: "Nếu không thì giải thích thế nào việc linh hồn không nên biến mất một cách vô cớ?

Khẳng định bị người ta dùng pháp thuật lấy đi, không biết dùng

vào mục đích gì, nên chúng ta cũng nên điều tra rõ ràng.

Không thể cứ như vậy được.” “Đương nhiên không thể như vậy rồi!” Phương Minh dứt khoát nói: “Nhiệm vụ của ta vẫn chưa hoàn thành mà, ta không thể cứ mang một cái xác như thế này mà đi được, ta muốn đồ đệ có linh hồn của ta.

Nên chuyện này chưa xong đâu.

Dám ‘động thổ trên đầu Thái Tuế’, chúng ta bây giờ đi đối chất trực diện với hắn, rồi xem hắn ‘bán thuốc gì trong hồ lô’.

Ta sớm đã vạch trần âm mưu của hắn.”Long tộc đại thái tử cũng bày tỏ sự tán thành, thế là hai người đạt được nhất trí, tính đi về phía Long Cung, rồi tìm Quy Thừa Tướng tính sổ.

Nhưng chưa đi ra khỏi cửa lớn nhà tù, đã có một người đi thẳng đến.

Rồi nói: “Ta còn tưởng ai lại rảnh rỗi như vậy?

Hóa ra là Long tộc đại thái tử đang tác quái ở đây!

Tự ý xông vào nhà lao, có biết là phạm tội chết không?” Người nói chính là Quy Thừa Tướng.Long tộc đại thái tử nói: “Muốn tội chết thì ngươi mới là kẻ có tội chết, lại dám tự ý dùng yêu thuật khống chế phụ vương của ta, rồi thỏa mãn dã tâm của mình, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Đồng tử của ngươi đang ở đâu?

Bây giờ ngươi hãy nói hết ra cho ta, nếu không ta sẽ giết ngươi.” Nhưng Quy Thừa Tướng lại nói: “Nói năng đừng loạn, nói chuyện phải có bằng chứng.

Bây giờ ngươi có thể gọi phụ vương của ngươi đến, rồi mọi người đối chất xem có phải ta khống chế người không?

Ta cần cù tận tụy cống hiến cho Long tộc nhiều như vậy, đổi lại lại là những lời như thế này.

Ta thật sự đau lòng biết bao.”Phương Minh thấy chướng mắt cái bản mặt của y, bèn nói: “Cái tên lão ô quy này, đừng có diễn trò ở đây nữa.

Người?

Mọi người đều rõ cả rồi, đừng có giấu giếm nữa.

Chúng ta đều là người hiểu chuyện, nhanh lên, có chuyện rồi đấy.

Mau mau đánh thức đồ đệ của ta dậy, ngươi đã làm gì với linh hồn của y rồi?” Quy Thừa Tướng lúc đó mới thấy Phương Minh cũng ở đây, lập tức trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.Thấy Phương Minh, y dường như lập tức co rúm lại, rồi lắp bắp nói với Phương Minh: “… Ngươi… sao ngươi lại ở đây?!

Không phải đã bị ta lừa đi rồi sao?

Bây giờ lại quay lại?” Phương Minh tức điên lên, nói: “Chuyện đó không cần ngươi quản, ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của ta.

Nhanh chóng trả lại linh hồn đồ đệ của ta cho ta, nếu không, ta sẽ lật tung Long Cung của ngươi lên trời.

Nghe rõ chưa?”Mặc dù Phương Minh nói năng chính đáng, hoàn toàn không có lý do để phản bác, nhưng đối mặt với Phương Minh, dù sợ hãi, Quy Thừa Tướng vẫn có chừng mực, không đến mức ngốc.

Y lại nói với Phương Minh: “Nhưng ngươi đừng quên.

Ngươi đang ở trong Long Cung, trên Thiên Cung muốn làm càn thì không ai quản được, có thể làm nát cả bầu trời, những thứ đó mọi người đều không quan tâm.

Nhưng hiện tại ngươi đang ở Long Cung, trong Long Cung phải

tuân thủ quy tắc của Long Cung, quyền lực lớn nhất là ai?

Là Long Vương!

Nên ngươi tốt nhất nên hành sự cẩn thận, đừng khơi mào chiến tranh giữa Long tộc và Thiên tộc.”Phương Minh cười, nghĩ thầm: “Tên Quy Thừa Tướng này không ngốc, biết lấy chuyện này ra uy hiếp.

Nhưng dù phải đánh đổi tất cả của Thiên tộc, ta cũng phải yên tâm đưa Tôn Hầu Tử này về, không thể để y bị người ta hút mất linh hồn ở đây.” Tiếp đó, Quy Thừa Tướng thấy Phương Minh không nói gì nữa, tiếp tục đắc ý quên mình, rồi nói với Phương Minh: “Nếu ngươi muốn đồ đệ của ngươi, ta thấy ngươi nên sớm từ bỏ ý định đó đi.

Chương 747

Chỉ ba ngày nữa, y sẽ hồn phi phách tán, rồi tất cả công lực sẽ được chuyển hóa cho một tâm phúc khác của ta.

Cứ đợi thu xác đi, thi thể ở đó, mang đi thì mang đi, không ai quản.”Phương Minh bây giờ nghiến răng nghiến lợi, nhìn cái bản mặt đáng ghét kia, rồi trên tay hắn ngưng tụ tiên khí, tính ra tay đánh một trận.

Nhưng tiên khí mạnh mẽ dẫn đến mặt đất xung quanh bắt đầu rung động, nước biển xung quanh xuất hiện từng đợt bọt khí.

Quy Thừa Tướng và Long tộc đại thái tử đều biết Phương Minh định ra tay.

Đáng ngờ là Quy Thừa Tướng không những không tránh, ngược lại trên mặt còn mang một nụ cười quỷ dị.

Kết quả, đúng lúc Phương Minh định ra tay, y đột nhiên vỗ vỗ tay, rồi phía sau có hai tên thị vệ đi lên, áp giải hai người.

Phương Minh nhìn kỹ hai người đó, phát hiện chính là Trư Bát Giới và Sa Tăng.

Vừa nãy hắn còn đang thắc mắc, hai người đó rốt cuộc đã đi đâu?

Tìm nhiều phòng như vậy mà không thấy hai người.

Phương Minh trong lòng có chuẩn bị cho việc bị bắt.

Không ngờ lại trực tiếp bị Quy Thừa Tướng bắt giữ.

Phương Minh thật sự gặp rắc rối lớn rồi, Quy Thừa Tướng bây giờ hoàn toàn có thể dùng hai người kia để uy hiếp.

Hiện tại một đồ đệ cũng chưa cứu được, lại mất thêm hai đồ đệ,

thật là thất sách.Long tộc đại thái tử ở một bên thấy Phương Minh không nói nên lời, rồi xông lên phía trước nói với Quy Thừa Tướng: "Ít nói dối đi, ta khuyên ngươi hãy nhanh chóng thả người ra.

Làm như vậy có hại đến danh tiếng Long tộc của ta.

Một người như ngươi, tại sao lại trở nên 'lang tâm cẩu phế' như vậy?

Trước đây ta đối tốt với ngươi như vậy, cho ngươi quyền lực 'một người dưới vạn người trên', nhưng dã tâm của ngươi tại sao lại lớn đến thế?

Nhưng bây giờ thì sao?

Ta nhất định phải bẩm báo phụ vương trị tội nặng ngươi, đuổi ngươi ra khỏi Long tộc."Nói xong những lời đó, mắt Quy Thừa Tướng phát ra một chút màu tím, nhưng dường như muốn rơi lệ vậy, không còn lảng vảng nữa.

Sau khi vỗ vỗ đầu, y lại khôi phục bản mặt vừa nãy rồi nói: "Ít nói nhảm đi, đã cố ý tìm chết, vậy ta sẽ bắt đầu từ ngươi." Tiếp đó y lại như có một loại pháp thuật rất kỳ lạ, rồi nói với Long tộc đại thái tử: "Chết như vậy quá dễ dàng rồi, không bằng một chiêu 'sát nhân tru tâm'."Long tộc đại thái tử thực sự không nhịn nổi nữa, rồi rút binh khí của mình ra, một cây trường thương, rồi mắt thấy sắp đâm về phía Quy Thừa Tướng.

Nhưng Quy Thừa Tướng dường như không có ý định né tránh.

Y chỉ vỗ vỗ tay, rồi từ bóng tối phía sau y bước ra một bóng người, lại chính là Long Vương.

Phương Minh bây giờ cũng thật sự câm nín, không ngờ y lại dám làm như vậy.

Cây trường thương trong tay thái tử cũng lập tức dừng lại giữa

không trung.

Mắt y đong đầy nước mắt, không ngờ có một ngày lại phải binh nhung tương hướng với phụ vương.

Chuyện như vậy ai cũng khó chịu, Phương Minh cũng không ngờ người kia lại ti tiện đến vậy.

Long Vương dù sao cũng là một cường giả trong Tam Giới, lại sa sút đến tình cảnh này, bị kẻ tiểu nhân lợi dụng, quả thực không thể chịu đựng nổi.Lúc đó Quy Thừa Tướng lại nói: "Bây giờ hãy xem lại lần nữa xem, ta có Long Vương làm bia đỡ đạn, ta xem ngươi làm thế nào giết ta.

Nếu ngươi muốn giết ta, vậy thì hãy giết phụ thân của ngươi trước đi!" Phương Minh nghe vậy, quát lớn một tiếng: "Cái tên ô quy vương bát đản này, quá vô sỉ rồi, ta từ trước đến nay chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ như vậy, ta bây giờ là người ngoài mà cũng không nhìn nổi nữa rồi.

Ta bây giờ muốn 'thanh lý môn hộ' cho Long tộc."Quy Thừa Tướng thấy Phương Minh xông đến, rồi lập tức ném Trư Bát Giới và Sa Tăng ra, rồi quay người chạy đi, theo sau Long Vương.

Vừa chạy vừa nói: "Tên Phương Minh này chắc chắn điên rồi, lại dám khiêu khích ở địa bàn như Long Cung, khẳng định là đang đối đầu với toàn bộ Long tộc.

Cũng không màng đến tính mạng đồ đệ, đơn giản là một tên điên.

Bây giờ chúng ta có bao nhiêu binh lực?

Nhanh chóng tập hợp lại, rồi lập tức một trận đại chiến.

Ta không tin một mình hắn, cộng thêm Long tộc đại thái tử kia có thể làm nên trò trống gì?

Đơn giản là đang chơi trò con nít, ta sẽ cho ngươi biết đâu mới là thực lực chân chính, đâu mới là sức mạnh tà ác chân chính?”Rồi người bên cạnh y vội vàng đi chuẩn bị.

Sau đó mấy người đi đến một nơi rất trống trải, hậu hoa viên của Long Cung, dừng bước ở đó, chờ Phương Minh đuổi kịp.

Phương Minh và Long tộc đại thái tử cũng vội vàng đuổi theo.

Long tộc thái tử trên đường khuyên Phương Minh: “Chuyện này là việc gia đình của ta, ngươi tốt nhất đừng nhúng tay vào, cẩn thận có những chiêu thức tà đạo đối phó.

Ta cảm thấy những kẻ này đều âm hiểm, phải hết sức cẩn thận mới được.”Phương Minh: “Ừm, cảm ơn ngươi bây giờ nghĩ cho ta.

Chương 748

Ta biết hiện tại đã 'thâm nhập hang hổ', nếu muốn thắng trận chiến này, thì nhất định phải khống chế được Quy Thừa Tướng đó, không thể để y tiếp tục làm xằng làm bậy được nữa.

Nếu một khi y khống chế quyền lực tối cao của Long tộc như vậy, thì Long tộc có thể sẽ làm một số chuyện khá điên rồ, lệch lạc so với bản chất.

Ví dụ như muốn đi khống chế các tộc quần khác, theo ý kiến của ta về loại khí tức tà ác của Quy Thừa Tướng đó, chắc chắn y sẽ quay lại làm một số chuyện lén lút không thể để người khác biết, nên bây giờ chúng ta phải lập tức đuổi theo, rồi ngăn chặn.

Nếu có thể trực tiếp đánh giết y tại chỗ, cũng không có vấn đề gì.

Dù sao bây giờ chuyện đã lớn rồi, chúng ta cũng đã bại lộ, nên, nếu bây giờ không dứt khoát thì chắc chắn quyền chủ động sẽ lập tức bị y nắm giữ.

Chúng ta bây giờ phải lập tức ngăn chặn."Sau khi Phương Minh nói xong những lời này, Long tộc đại thái tử cũng gật đầu, cho rằng Phương Minh nói khá đúng.

Bây giờ nhất định phải lập tức đuổi theo Quy Thừa Tướng đó.

Nếu để y nắm giữ quyền lực tối cao của Long tộc, lợi dụng thế lực Long tộc để tấn công một số chủng tộc khác, thì danh tiếng Long tộc thật sự sẽ tan nát.

Thế là Phương Minh và Long tộc thái tử nhanh chóng đuổi kịp, rồi chặn y lại trong hậu hoa viên, hai người bắt đầu đối đầu.

Nhưng lúc đó, số người bên phía Quy Thừa Tướng dường như

nhiều hơn một chút.

Không chỉ vậy, bên đó lại có Long Vương tọa trấn?

Mặc dù Long Vương đó có thể không còn là Long Vương nữa, nhưng tiên khí trong cơ thể vẫn vô cùng sung túc, nên hiện tại mọi chuyện đều có thể xảy ra.Phương Minh không màng đến bất cứ điều gì, bây giờ không cần biết là Long Vương hay Quy Thừa Tướng, hiện tại chỉ có "thần đáng sát thần, phật đáng sát phật".

Chỉ cần ngăn chặn, hắn đều có thể liều mạng, bởi vì hắn đã nghe rồi, Tôn Hầu Tử chỉ còn ba ngày.

Không thể tiếp tục kéo dài như vậy được nữa, nhất định phải giải quyết trong hôm nay.

Bây giờ đang là giữa trưa, nếu còn chần chừ nữa, thì chỉ còn cách chứng minh thời gian Tôn Hầu Tử còn lại không nhiều, nên nhất định phải nhanh chóng tìm hiểu rõ chuyện này.

Nhưng hiện tại tất cả mọi chuyện đều chưa có kết cục, thậm chí không biết rốt cuộc ai là kẻ chủ mưu sau lưng, Phương Minh nhìn ra Quy Thừa Tướng rõ ràng là đang bị người khác khống chế.

Hoàn toàn không có hùng tài đại lược như vậy để làm những chuyện như thế này, khẳng định có kẻ khác đứng sau.

Nhưng Phương Minh không hề hay biết về kẻ đó, hiện tại mục tiêu quan trọng tiếp theo là ép Quy Thừa Tướng nói ra kẻ chủ mưu sau lưng đang ở đâu?Thế là Phương Minh nói với Quy Thừa Tướng: "Hôm nay vô luận thế nào ta cũng phải bắt ngươi, rồi bắt ngươi nói ra tất cả những chuyện ngươi biết.

Bên trong khẳng định còn có ẩn tình khác, viên châu tà ác kia, ngươi cũng đưa ra đi?

Lúc đó xem ta đánh bại ngươi, rồi ngươi xem có được không?"

Khi nói ra những lời đó, sắc mặt Quy Thừa Tướng vô cùng khó coi, dường như mọi chuyện đã bị vạch trần.

Long tộc đại thái tử cũng ngạc nhiên, rồi hỏi Phương Minh: "Chẳng lẽ y không phải kẻ chủ mưu sau lưng?

Kẻ chủ mưu sau lưng còn có người khác sao?"Phương Minh cười, nói: "Nhìn cái bộ dạng rụt rè, sợ sệt của y, có giống một người làm chuyện lớn không?

Khẳng định có người đang chỉ đạo y làm những chuyện này, ta bây giờ điều quan trọng nhất là phải tìm ra kẻ chủ mưu sau lưng đó mới có thể giải trừ mọi chuyện." Long tộc đại thái tử nói: "Không ngờ bên trong lại có 'nước sâu' đến vậy, ta nhất định phải cẩn thận một chút, không thể bị y dễ dàng bắt được.

Không chừng y có kế hoạch gì đó đối với ta, chúng ta đều phải hành sự cẩn thận." Phương Minh cũng gật đầu.

Ngay sau đó, Phương Minh và Thái tử Long tộc đã chuẩn bị sẵn sàng cho trận chiến.

Thái tử Long tộc cầm binh khí, còn Phương Minh thì không.

Nhưng y dùng chân khí hóa ra một thanh đao, chân khí này cực kỳ lợi hại, hầu như có thể cắt sắt như bùn, đối phó với mấy tên này thì càng không thành vấn đề.

Đồng thời, y cũng đã kích hoạt Càn Khôn công pháp, như vậy công thủ vẹn toàn, có thể chuẩn bị tốt mọi thứ.

Còn Thái tử Long tộc?

Cây thương trong tay y cũng rất lợi hại, cây trường thương đó nhìn qua đã biết được rèn từ loại huyền thiết cao cấp.

Không chỉ khí lạnh bức người, mà còn ẩn ẩn có thể thấy được ở

giữa, nếu có thể quán thâu đủ tiên khí vào thì chắc chắn sẽ có uy lực cực lớn.

Không nói nhiều lời, hai người bắt đầu lao thẳng về phía trước.

Phương Minh đương nhiên có thể chọn đối thủ, y đã quả quyết chọn Long Vương làm mục tiêu.

Bởi vì để Thái tử Long tộc đối mặt với Long Vương thì chẳng khác nào rắc muối vào vết thương của y.

Ngoài ra, thực lực của Thừa tướng Quy, Phương Minh cũng đã phán đoán được, cơ bản là không có chút thực lực nào, chỉ là một lũ "trứng mềm", nên Thái tử Long tộc hẳn là đủ sức đối phó.

Thế nên, giờ nhân lúc các thị vệ chưa bị triệu tập, phải lập tức hành động, khống chế đối phương thật nhanh, sau đó bức cung tung tích của kẻ chủ mưu cuối cùng.

Như vậy, mọi chuyện sẽ trở nên rõ ràng.Bốn người bắt đầu giao chiến kịch liệt.

Phương Minh giao thủ với Long Vương, không ai nhường ai.

Chương 749

Vốn dĩ Long Vương có thực lực cực kỳ mạnh mẽ, nhưng Long Vương trước mặt này, sao lại không giống Long Vương chút nào?

Phương Minh từng gặp Long Vương trong một vài buổi yến tiệc năm xưa, cảm thấy đó là một người đầy uy nghiêm, nhưng giờ đây lại là một kẻ rụt rè, e sợ, dường như đang né tránh Phương Minh.

Phương Minh có thể cảm giác được chắc chắn y đang che giấu điều gì đó, nên trong lòng y nghĩ rằng Long Vương này chắc chắn có vấn đề về linh hồn.

Có lẽ linh hồn bên trong cơ thể này không phải của Long Vương, mà Long Vương thật sự đang ở nơi khác.

Nghĩ vậy, Phương Minh phóng thích toàn bộ thực lực, định đánh Long Vương này lộ nguyên hình.

Bởi vì với thực lực hiện tại của mình, y hoàn toàn có thể đấu một trận sống mái với Long Vương "chính hiệu".

Nhưng Long Vương này lại là một Long Vương giả mạo, chỉ đơn thuần kế thừa tín niệm mạnh mẽ của Long Vương mà không biết cách vận dụng, như vậy thì sao được.

Thế nên, chỉ trong vòng ba hai chiêu, thắng bại đã định.

Phương Minh và Thái tử Long tộc đã hoàn toàn áp chế cả hai, giờ phải đánh cho chúng không còn sức chống cự.Cuối cùng, Phương Minh và Thái tử Long tộc phối hợp ăn ý, đã khống chế được cả hai kẻ đó.

Tình hình hiện tại, Phương Minh cần đưa chúng đến một nơi không người.

Bởi vì xung quanh sắp xuất hiện rất nhiều quân truy đuổi, vạn nhất sơ ý để lộ chuyện, thì thực sự sẽ không còn chút sức lực nào để xoay sở nữa.

Linh hồn của Tôn Hầu Tử giờ không biết ở đâu, Trư Bát Giới và Sa Tăng thì đang bất tỉnh trong ngục giam.

Tình hình hiện tại rất bất lợi.

Phải tốc chiến tốc thắng!

Giờ phút này thực sự không thể chậm trễ được, phải đòi hỏi tốc độ và hiệu suất.

Chuyện này từng giây từng từng phút đều không thể kéo dài.Cuối cùng, Phương Minh và Thái tử Long tộc nhìn nhau một cái, sau đó dùng Thuấn Thân thuật, lập tức dịch chuyển đến một nơi khác, đồng thời mang theo cả Trư Bát Giới và Sa Tăng đi cùng.

Sau khi họ đi, quân truy đuổi nhanh chóng đến nơi, nhìn khu hậu hoa viên trống rỗng, chỉ thấy những dấu vết chiến đấu.

Hai người mang theo Trư Bát Giới và Sa Tăng tìm một nơi không người.

Nơi đó theo lời Thái tử Long tộc là một căn cứ bí mật do y thiết lập, cơ bản không ai có thể tìm ra.

Điều này khiến Phương Minh yên tâm, rồi bắt đầu tra hỏi Thừa tướng Quy và Long Vương giả.Ban đầu, Phương Minh chỉ hỏi những câu đơn giản, nhưng Thừa tướng Quy lại cứng đầu không chịu khuất phục, không chịu nói cho Phương Minh biết.

Long Vương bên cạnh thì cúi đầu quỳ ở đó, không dám làm gì, bắt đầu run cầm cập.

Phương Minh liền nói: “Đừng sợ, chỉ cần ngươi khai ra tất cả

những gì ngươi biết, ta chắc chắn sẽ không giết ngươi.

Nhưng nếu cứ cố chấp như vậy mà không nói, thì ngươi sẽ chết rất thảm đó." Thừa tướng Quy vẫn im lặng, nhưng Long Vương vừa nghe đến từ "chết thảm" thì sợ đến mức muốn tè ra quần.

Tuy nhiên, Phương Minh biết Long Vương này e là cũng không biết gì nhiều, nên quay sang Thừa tướng Quy: "Khai ra hết đi, như vậy mới có cơ hội chuộc tội." Thừa tướng Quy vẫn cứng miệng: "Đừng có giở trò với ta, ta không ăn cái bánh vẽ đó đâu!

Đừng hù dọa ta, ngươi không dám giết ta đâu.

Ta cũng sẽ không nói!

Chết thì cứ chết đi!

Hơn nữa, ta có làm bài tập gì đâu mà phải chuộc tội?"Thừa tướng Quy rõ ràng đã hạ quyết tâm lấy cái chết để chống đối, y hiểu rằng giờ mình không còn gì đáng để lưu luyến.

Phương Minh nhận ra tình huống này, y không nghi ngờ tâm trạng ấy là sự tôn trọng thật sự trong lòng hắn sao?

Hay có kẻ nào đó đã khống chế tâm thần của hắn, khiến hắn không thể nghĩ khác được, chỉ còn lại hai chữ "trung thành"?

Chắc chắn là có khả năng đó.

Y cảm thấy càng lúc càng tiếp cận được chân tướng.

Giờ chỉ cần ép buộc từ miệng hắn kẻ chủ mưu đứng sau là ai?

Như vậy mọi chuyện sau này sẽ trở nên vô cùng rõ ràng.

Thế nên, mọi gánh nặng và manh mối đều tập trung vào một điểm, chính là Thừa tướng Quy.

Chỉ cần hắn dám mở miệng, chắc chắn sẽ có manh mối để truy

tìm.

Đến lúc đó, sau khi truy ra kẻ chủ mưu.Phương Minh thấy hắn không chịu nói, mà giết hắn thì cũng không được, thế là y nghĩ đến một loại pháp thuật mê hoặc tâm thần.

Y cũng tương ứng sử dụng một thuật thôi miên, thuật thôi miên này có thể khiến hắn nói ra tiếng lòng thật sự, bất kể hắn chịu sự chi phối của ai, đều có thể nói ra một cách rành mạch.

Chương 750

Thái tử Long tộc đứng một bên không biết Phương Minh đang dùng loại pháp thuật gì, chỉ thấy nó rất lợi hại, không kìm được sự tò mò hỏi Phương Minh: "Đây là pháp thuật gì vậy?

Sao lại có thể khiến hắn hôn mê bất tỉnh?

Nếu hắn hôn mê bất tỉnh như vậy, thì có lợi gì cho chúng ta không?

Chuyện này có tác dụng gì đối với kế hoạch của chúng ta?" Phương Minh cười cười, nói: "Chuyện này ngươi cứ đứng bên cạnh xem cho kỹ đi, lát nữa tự nhiên sẽ biết chuyện gì xảy ra.

Ta có kế hoạch của ta, hiện tại đây là bước quan trọng nhất trong kế hoạch của chúng ta, chỉ cần chúng ta moi được miệng của Thừa tướng Quy.

Ngươi xem phụ vương ngươi bây giờ gần như không còn thần trí nữa rồi.

Chỉ khi biết được kẻ chủ mưu ở đâu, thì chúng ta mới có thể lên kế hoạch cụ thể cho bước tiếp theo.

Chúng ta đều biết chắc chắn có kẻ chủ mưu đứng sau giật dây làm những chuyện mờ ám, nhưng chúng ta lại không biết kẻ đó ở đâu, chỉ có thể thông qua Thừa tướng Quy.

Sau đó mới có thể tìm hiểu thêm xem tiếp theo nên làm gì.

Thế nên, bây giờ chúng ta hãy cùng suy nghĩ kỹ về kế hoạch tiếp theo đi, chờ sau khi biết rõ ngọn ngành mọi chuyện."Thái tử Long tộc lén lút gật đầu, nghĩ thầm Phương Minh này thật sự lợi hại, trong tình huống cấp bách như vậy mà vẫn có thể lập ra một kế hoạch tỉ mỉ đến

thế, quả là một cao thủ lão luyện.

Trong lòng y lập tức dấy lên sự ngưỡng mộ, nếu lần này Phương Minh thật sự có thể cứu được toàn bộ Long Cung, thì y nhất định phải cảm tạ thật hậu hĩnh.Nhanh chóng, Thừa tướng Quy cũng tỉnh lại.

Phương Minh hỏi: "Bây giờ ta hỏi ngươi, ngươi phải trả lời ta thật tốt, phải tuyệt đối chân thật, nghe rõ chưa?" Thừa tướng Quy đáp: "Được, ta biết rồi, hỏi đi!" Hắn trả lời với ánh mắt đờ đẫn, rồi chờ Phương Minh đặt câu hỏi, điều này ngược lại khiến Phương Minh cảnh giác.Phương Minh nói: "Ta hỏi bây giờ, ai đã phái ngươi gây rối những chuyện này trong Long Cung?

Kẻ chủ mưu đứng sau là ai?

Ta biết ngươi bây giờ chỉ là một con rối, ai đã luôn điều khiển ngươi từ phía sau?

Nói cho ta biết!" Thừa tướng Quy gật đầu, rồi nói: "Ta cũng không biết cụ thể là ai?

Nó giống như một đám sương mù đen, một ác linh dưới đáy biển."Ác linh dưới đáy biển?!

Phương Minh thầm nghĩ, lại có thứ này sao?

Trong lòng y cảm thấy mọi chuyện cuối cùng cũng có chút manh mối, liền nở một nụ cười nhẹ, tiếp tục hỏi Thừa tướng Quy: "Ta bây giờ tiếp tục hỏi, ngươi gặp nó lúc nào?

Gặp ở đâu?" Thừa tướng Quy gãi gãi đầu, rồi nói: "Cũng kỳ lạ, hôm đó Long Vương gọi ta ra ngoài tuần tra bảo vệ, rồi ta đi tuần tra bảo vệ, đi rất xa, rồi đi vào một rừng san hô.

Rồi ta cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra, chỉ biết bên trong có một âm thanh giống như đang gọi ta, rồi ta từ từ bơi vào.

Khi ta đến đó, ta phát hiện một thứ phát ra ánh sáng màu tím, thứ ánh sáng đó không phải là màu tím đơn thuần, mà là màu tím đen.

Rồi ta thấy bên trong có một con trai biển rất lớn, rồi ta định mở nó ra, kết quả khi ta mở ra... .” Nói đến đó, Thừa tướng Quy đột nhiên dừng lại, miệng hắn dường như muốn nói ra nhưng lại không thể.

Phương Minh biết lúc này hắn có lẽ bị khống chế, trong tình huống vừa rồi, hắn chắc chắn không thể hồi ức lại chuyện đã xảy ra lúc đó, nên không thể nói ra.

Phương Minh nghĩ, sẽ đổi một cách khác để hỏi tiếp.Thái tử Long tộc thấy Thừa tướng Quy đột nhiên không nói gì nữa thì trong lòng cũng sốt ruột.

Nếu manh mối này bị đứt đoạn, thì sau này sẽ không còn manh mối nào nữa.

Bởi vì chỉ có hắn mới là kẻ trực tiếp tiếp xúc với kẻ đứng sau.

Thừa tướng Quy không có thực quyền, chỉ là một con rối bị lợi dụng mà thôi, nhưng phía sau hắn có một kẻ chỉ huy, phải tìm ra kẻ đó.

Y cũng tin rằng mọi việc Thừa tướng Quy làm đều là để thỏa mãn dã tâm của một kẻ khác.

Kẻ khác đó là ai?

Hiện tại không có đầu mối, mọi thứ đều phải sau khi tìm được, đối chất trực tiếp mới có thể hỏi rõ.

Nhưng Phương Minh có cách.

Vì Thừa tướng Quy không chịu nói chuyện gì đã xảy ra lúc đó, vậy thì đổi một cách khác để hỏi, Phương Minh hỏi Thừa tướng Quy: “Ngươi bị khống chế, đúng không?

Vậy trước đây ngươi có cách thức giao tiếp nào với cấp trên không?

Ngươi phải nói cho ta biết kế hoạch đã tiến hành đến bước nào rồi chứ?

Đúng không?

Vậy đến lúc nào thì ngươi sẽ gặp mặt hắn, ở địa điểm nào?

Cái này chắc ngươi có thể nói cho ta biết chứ?" Thừa tướng Quy đờ đẫn, trả lời như một cái máy: "Trước đây ta đều viết những tình hình trong Long Cung và tiến độ phát triển sự việc lên một tờ giấy.

Chương 751

Rồi đặt ở góc đông bắc, sau đó hắn sẽ lập tức lấy đi.

Thời gian là cứ mỗi năm ngày vào lúc nửa đêm.

Hắn cũng sẽ không lộ diện, chỉ là tờ giấy đó sẽ biến mất một cách thần bí ở nơi đó." Ngay sau đó Thừa tướng Quy nói tiếp: "Thực ra ta bây giờ không biết hắn trông như thế nào, những điều này ta đều không tìm hiểu, ta chỉ là luôn giúp hắn làm việc mà thôi!" Lúc đó, Thái tử Long tộc hỏi: "Vậy bây giờ ngươi nói cho ta biết, ngươi không biết mục đích của việc làm này là gì sao?

Mỗi lần hắn sai ngươi làm việc, hắn có nói rõ những việc này là vì cái gì không?" Thừa tướng Quy lắc đầu, nói: "Những điều đó ta đều không hiểu, bởi vì ta đều phụng mệnh hành sự, nên những chuyện đó ta đều không hiểu.

Long Vương trở nên như thế này, ta cũng không biết vì sao, ta chỉ phụng mệnh hành sự, chỉ có vậy, những điều khác ta đều không biết."Manh mối dường như bị cắt đứt vào khoảnh khắc này, cũng không biết bước tiếp theo nên làm gì.

Thái tử Long tộc cũng vô cùng mờ mịt, vất vả lắm mới truy đuổi được đến đây, nếu bây giờ công sức đổ sông đổ bể như vậy, thì thật sự đáng tiếc không gì sánh bằng.

Thế nên, phải nhanh chóng đưa ra kế hoạch tiếp theo.

Dựa vào hắn chắc chắn không còn cách nào nữa, y chuyển ánh mắt sang Phương Minh.

Phương Minh lúc này đang cúi đầu trầm tư, suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm gì.

Rõ ràng y dường như đã có chút manh mối.

Rồi y từ từ mừng rỡ ra mặt, sau đó mỉm cười nhìn Thái tử Long tộc: "Ta đã nghĩ ra một vài chuyện rồi, bây giờ chúng ta hãy lập kế hoạch đi bắt con ác linh dưới đáy biển đó đi." Thái tử Long tộc chưa kịp đợi Phương Minh lập kế hoạch, Phương Minh đã nói: "Vừa nãy không phải đã nói rồi sao?

Cơ bản là cứ mỗi năm ngày, nó sẽ đến góc đông bắc để đặt tin tức.

Nếu vậy, thì chắc chắn nó sẽ thường xuyên ở khu vực góc đông bắc đó.

Ta không tin nó không để lại một chút dấu vết nào.

Một kẻ ẩn thân cũng sẽ để lại tiên khí, lúc đó chúng ta sẽ đến đó để dò xét kỹ lưỡng.

Ta tin rằng nó sẽ không đi quá xa, trước khi chúng ta tìm thấy nó, hãy mai phục thật tốt, ẩn giấu tiên khí trước.

Ta có một cảm giác, nó nhất định là một kẻ cực kỳ nhạy bén.

Thế nên, chúng ta nên nấp thật xa, sau đó dùng thần niệm từ từ quan sát khu vực đó, hoặc là quét qua khu vực đó, chắc chắn sẽ có manh mối, nó sẽ không ở quá xa chỗ đó đâu." Thái tử Long tộc trong lòng cũng cảm thấy đó là một ý hay, chỉ là sợ đến lúc đó chờ đợi quá lâu, rồi không đợi được ác linh dưới đáy biển xuất hiện.

Dù sao thì phụ vương và Tôn Hầu Tử hiện đang ở ranh giới sinh tử, thế nên phải tốc chiến tốc thắng.

Nếu kéo dài thêm một ngày, thì nguy hiểm lại tăng thêm một ngày.

Thế nên, Thái tử Long tộc vội vàng nói: "Cứ đúng lúc nửa đêm năm ngày đó, chúng ta hãy nhanh chóng đi thôi.

Ta bây giờ không đợi được nữa rồi, bây giờ phải tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng dụ nó ra.

Rồi một lần đánh bại nó, ta không cần biết tà linh hay ác linh gì?

Rồi chúng ta đều phải đánh nó về nhà cũ." Phương Minh gật đầu, trong lòng cũng biết đây là cơ hội duy nhất, phải nhanh chóng giải quyết chuyện này.

Bởi vì theo pháp án của Tôn Hầu Tử, hẳn là chỉ có ba ngày.

Ba ngày đã qua nửa ngày rồi, còn hai ngày rưỡi.

Vậy thì thời gian còn lại phải khống chế trong vòng một ngày để giải quyết chuyện này, nếu không, mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp, Tôn Hầu Tử cũng sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm.Trong lòng y ghi nhớ mục đích ban đầu là giải cứu Tôn Hầu Tử, không thể trơ mắt nhìn hắn chết đi.

Thế nên, y và Thái tử Long tộc, với tâm trạng tương tự, nhanh chóng bay về hướng góc đông bắc.

Thế là, Phương Minh, Thái tử Long tộc cùng với Trư Bát Giới và Sa Tăng, cả bốn người cùng bay về hướng đó, rồi cuối cùng đã đến nơi.

Trên đường đi, Trư Bát Giới nói với Phương Minh: "Sư phụ, thật sự hổ thẹn, vốn dĩ con cũng muốn đi, rồi nhanh chóng tìm kiếm tung tích của Đại sư huynh.

Nhưng không được, con đã đi vào, nhưng không vào được.

Rồi con chờ ở đó một lúc, kết quả lại khiến binh sĩ nghi ngờ.

Rồi họ đến hỏi con, hỏi đi hỏi lại, rồi người càng lúc càng đông, họ đã khống chế con lại.

Con đã đánh ngã mấy tên, nhưng quả không địch nổi số đông, rồi

thua trận, bị lão Thừa tướng Quy âm hiểm đó bắt giữ.

Nhưng không ngờ Sư phụ lại thật sự tìm được Hầu ca rồi.

Thật sự quá lợi hại!

Nhưng con thì chẳng giúp được gì, ngược lại còn gây thêm rắc rối.

Vị huynh đệ Thái tử Long tộc ân, mục đích của con tuy không giống, nhưng đều là một kẻ địch.

Chương 752

Vì mọi người đều là một kẻ địch, vậy thì mọi người đều là bạn bè, ở cùng một chiến tuyến, sau này xin hãy lượng thứ nhiều hơn." Thái tử Long tộc nghe xong thấy Trư Bát Giới khá thân thiện, liền gật đầu, rồi nói với Trư Bát Giới: "Không sao cả, những điều này ta đều có thể hiểu.

Ta cũng không phải là một người cực kỳ lợi hại, nếu không có Phương Minh, ta cũng căn bản không thể đi đến bước này.

Thế nên chúng ta đều nên là chiến hữu cùng một chiến tuyến rồi.

Ta tên là Ngao Phàm, sau này xin hãy chỉ giáo nhiều hơn." Mấy người đều tự giới thiệu nhau, sau đó liền nhanh chóng đến khu vực góc đông bắc, mai phục cách đó năm trăm mét, định đánh úp bất ngờ.

Rồi cũng nhân cơ hội này, có thể tụ khí tiên khí, cảm ứng tốt tiên khí của ác linh đó, xem rốt cuộc nó đang trốn ở đâu?

Đến lúc đó sẽ tóm gọn nó ra.

Mọi người đều dùng động sát lực, rồi cẩn thận tìm kiếm mọi thứ xung quanh, xem xung quanh có đồ vật khả nghi nào không?

Nhưng tiếc thay, không tìm thấy bất kỳ thứ gì có giá trị, đặc biệt là Trư Bát Giới và Sa Tăng, hầu như căn bản đều không tìm ra.

Thái tử Long tộc tuy có thể cảm nhận được không khí xung quanh có chút tà ác, nhưng lại không thể nói ra nguồn gốc của sự tà ác đó ở đâu?

Dường như đó là một loại trực giác cực kỳ lợi hại, nhưng lại không thể tìm ra, rốt cuộc nó phát ra từ đâu?

Điểm này mới là điều đáng sợ nhất, rõ ràng cảm nhận được có

nguy hiểm sắp xảy ra, nhưng lại không biết đó là loại nguy hiểm gì.

Hiện tại cũng không cần phải lo lắng, rồi nhìn xung quanh môi trường, đoán xem rốt cuộc ở hướng nào?

Thực ra ở điểm này đã phân biệt được thực lực cao thấp, bởi vì Phương Minh đã chính xác tìm ra khí tức tà ác và nguồn gốc phát ra, đã đánh dấu lại.

Đến lúc đó cứ trực tiếp xông vào là được, chỉ là bây giờ y đang lên kế hoạch làm sao để nó không có đường thoát.Không thể phủ nhận, về phương diện thần niệm, thực lực của Phương Minh cực kỳ lợi hại, quả thực vượt trội hơn người.

Y cuối cùng cũng nghĩ ra một kế sách vẹn toàn, vừa không để nó chạy thoát, vừa có thể bắt giữ thành công.

Thế là y tìm Thái tử Long tộc Ngao Phàm, rồi cùng với Trư Bát Giới và Sa Tăng, bàn bạc kỹ lưỡng.

Lát nữa sẽ để Trư Bát Giới và Sa Tăng đi về hướng đó trước, để thu hút sự chú ý của bóng đen kia.

Bởi vì hiện tại nó đang ẩn thân, thế nên phải làm nó lộ diện, sau đó mới có thể thu hút sự chú ý của nó, rồi sau đó mới có thể giải quyết nó một cách dễ dàng, trước hết là "dụ rắn ra khỏi hang".

Nhưng Thái tử Long tộc có chút lo lắng, nói: "Liệu nó có phát hiện ra không?

Trong tình huống này có làm 'đánh rắn động cỏ' không?" Phương Minh nói: "Nếu chúng ta không quấy nhiễu, nó chắc chắn sẽ cảnh giác, không để lại dù chỉ một chút dấu vết.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, ta để Trư Bát Giới và Sa Tăng hai người đó đi dạo ở đó, tình huống này là để làm nó phân tâm.

Chỉ cần nó tâm thần xao động, thì ta có thể thừa hư mà nhập, khiến nó không có đường thoát.

Bây giờ chỉ cần ta cách nó trong vòng năm bước, thì ta chắc chắn một trăm phần trăm có thể bắt được nó, ta tin tưởng vào tốc độ của mình." Ngao Phàm nghe xong, không khỏi giơ ngón tay cái lên.

Hắn không ngờ kế hoạch của Phương Minh lại tỉ mỉ đến vậy, như thế này thì có lẽ thật sự có thể bắt được nó.

Nhưng khi kế hoạch sắp hành động, lại xuất hiện một số sơ suất.

Phương Minh hành động theo kế hoạch vừa rồi, rồi lập tức phi bôn đến phía sau nó.

Con yêu quái đó quả nhiên bị Trư Bát Giới và Sa Tăng thu hút sự chú ý, rồi không để ý đến Phương Minh phía sau.

Phương Minh dùng tốc độ phi phàm trực tiếp lao xuống.

Vốn dĩ tưởng rằng sắp tóm được, nhưng không ngờ nó lại lật người, rồi lướt đi như một con cá.

Phương Minh cũng không ngừng truy đuổi, rồi tóm được một chân của nó.

Nhưng nó lại đạp mạnh vào ngực Phương Minh, khiến Phương Minh đứng sững lại, rồi nó lại nhanh chóng chạy về một hướng khác.

Phương Minh vội vàng đuổi theo, nhưng đột nhiên bị một đám điện man bao vây.Hiện tại Phương Minh bị bao vây trong một nơi như vậy, y cũng không thể đột phá ra ngoài, chỉ có thể nhìn những chùm dây gai xung quanh, chờ đợi chúng tản ra.

Lúc đó Phương Minh hiểu ra, con yêu quái đó cố ý triệu hoán chúng ra, rồi nhốt Phương Minh lại không cho y đuổi theo.

Phương Minh biết con yêu quái đó chắc chắn có chiêu trò, nhưng

không ngờ nó lại dùng cả một rừng điện man như vậy để nhốt y lại.

Uy lực của điện man, y cũng biết.

Nếu chỉ là một vài sợi nhỏ, thì có thể dễ dàng giải quyết, nhưng nếu bị nhiều sợi như vậy bao vây, thì cũng khó thoát thân.

Bởi vì một khi động dụng tiên khí, thì nhiều điện man như vậy sẽ đồng loạt phóng ra điện lượng, thì chắc chắn y sẽ bị suy yếu, thậm chí sẽ bị thương.

Một người tu luyện tiên khí tuy lợi hại, nhưng một mặt nào đó vẫn bị tự nhiên chế ước, mà sức mạnh của tự nhiên lại càng mạnh mẽ hơn, thậm chí có thể khống chế tính mạng của tất cả mọi người.

Chương 753

Thế nên Phương Minh hiện tại cũng không dám khinh suất, chỉ có thể quan sát quỹ tích hoạt động của chúng, cũng không dám phóng thích toàn bộ tiên khí ra, sợ chọc giận chúng, rồi lúc đó sẽ gây ra tình huống không thể thu dọn.

Đồng thời, y cũng kích hoạt Càn Khôn công pháp bảo hộ, trước tiên dùng tâm để phòng ngự cho tốt, sau đó mới tìm cách đột phá khu rừng này.

Lúc đó, Ngao Phàm, Trư Bát Giới và Sa Tăng ba người cũng vội vã đến nơi.

Thấy sự việc bại lộ, rồi thấy Phương Minh bị một đống điện man như vậy bao vây, trong lòng họ lập tức hoảng sợ, muốn giúp Phương Minh phá giải khu rừng điện man khổng lồ này.

Nhưng hiện tại cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Nhìn dáng vẻ những sợi điện man này, chúng cũng có một chút tiên khí, uy lực chắc chắn không chỉ như những sinh vật bình thường.

Có lẽ chúng có liên hệ với kẻ tà ác kia, thế nên họ cũng không dám hành động khinh suất, chỉ tìm kiếm những chi tiết nhỏ nhặt, rồi từ từ giải khai huyền cơ bên trong.

Ngao Phàm nói: "Phương Minh, bây giờ phải làm sao đây?

Nhìn những trận pháp mà nó đã bày ra, nếu ta khinh suất hành động, thì những điện lượng đó kích phát ra, nhất định sẽ giật chết ta.

Thế nên bây giờ nên làm gì?

Có cách nào không?" Trư Bát Giới cũng nói: "A, Sư phụ, bây giờ tình huống này phải làm sao ni?

Con đánh cũng không được, không đánh cũng không được, hiện tại giản trực hãm nhập liễu nhất cá cương cục lý diện.

Cha hiện tại truy bất truy na cá nhân?

Na cá nhân minh hiển đào bào liễu, tiếp hạ đích tình huống chân đích bất hảo bạn liễu, sư phụ, tiên bạn pháp xuất tái ba." Phương Minh nói: "Về hướng đi của nó, chúng ta không cần lo lắng.

Vừa nãy ta giao thủ với nó, loại tiên khí của nó ta có thể theo dõi.

Đến lúc đó ta sẽ cứ thế mà đuổi theo.

Tình huống hiện tại là một đống điện man gai góc.

Đống điện man này, đối với ta, tuy không lợi hại bằng ta, nhưng nếu ta bây giờ mạo hiểm ra tay, thì đến lúc đó ta chắc chắn cũng sẽ bị thương.

Ta phải bảo toàn thể lực cho trận chiến sau này.

Không thể bị trọng thương ở đây, một khi bị trọng thương.

Thì nhiệm vụ lần này sẽ gặp nguy hiểm, chúng ta bây giờ phải tổ chức tấn công lại cho tốt." Phương Minh suy nghĩ, rồi nói: "Nghe đây, ta có một cách, bây giờ chỉ có thể dựa vào cách này, rồi mới có thể nhanh chóng đưa ta ra khỏi đống này." Trư Bát Giới vội vàng hỏi: "Rốt cuộc là cách gì?

Con bây giờ sẽ nhanh chóng thử, chắc chắn sẽ có tác dụng." Phương Minh nói: "Bây giờ hãy theo một trận hình tam giác, phá vỡ chúng ra.

Rồi đồng thời phóng thích tiên khí.

Ta cảm thấy đám điện man này nhìn thấy ta bị bao vây bởi những người tiên khí dồi dào, thế nên sau khi mở tiên cơ, chúng sẽ hướng về phía đó mà đi.

Rồi ta nhân cơ hội đó, nhanh chóng thoát ra, đến lúc đó sẽ một lần đánh bại tất cả.”Thế là ba người làm theo như vậy, kết quả quả nhiên đúng như thế.

Họ dễ dàng đánh một đống điện man thành một đống cá nướng.

Rồi điều chỉnh lại một chút, Phương Minh dẫn ba người cùng nhau bơi về hướng của kẻ ẩn thân lúc nãy.

Hiện tại, sự việc vô cùng cấp bách.

Kẻ ẩn thân kia biết có người chú ý đến mình, dù sao Phương Minh cũng đã giao thủ với nó, hẳn là biết về Phương Minh.

Vì vậy hiện tại nó hẳn đã có sự chuẩn bị.

Nếu bây giờ không nắm bắt thời gian, tranh thủ lúc nó chưa kịp thực hiện hoàn toàn kế hoạch, thì phải tiêu diệt nó trước.

Nếu không, mọi chuyện sẽ trở thành “một bước sai thành hận ngàn đời”.Nhanh chóng, trong một rừng san hô, Phương Minh cảm nhận được khí tức của kẻ đó, nó đang ẩn mình bên trong.

Vậy thì tất cả nguồn gốc tội ác đều nằm ở đó.

Bây giờ cuối cùng cũng phải đối mặt trực diện, khoảnh khắc kích động lòng người cuối cùng cũng đến.

Ngao Phàm cũng nóng lòng muốn đi so tài với nó.Thế là Phương Minh cùng ba người kia, lập tức xông vào rừng san hô.

Rừng san hô tuy nhìn không lớn, nhưng khi cẩn thận đi vào tìm kiếm khắp nơi thì lại khó.

Tìm trái tìm phải đều không thấy bóng dáng khả nghi kia.

Nhưng Phương Minh đã khóa chặt tiên khí của nó, xác định được khí tức tà ác đó ở một khu vực, chỉ là nó đang lẩn trốn.

Chương 754

Phương Minh cũng biết rõ phương hướng, chỉ là không tìm thấy bóng dáng cụ thể của nó, rốt cuộc nó ở đâu?

Y đã loanh quanh ba bốn vòng, không tìm thấy, trong lúc loay hoay xoay chuyển, Phương Minh phát hiện ra rừng san hô có chút không đúng.

Phương Minh nói: "Ngươi có phát hiện ra san hô ở đây đều liên tục di chuyển không?

Chúng ta đi đến đâu?

Dường như chúng đang đi theo chúng ta, dù sao cũng không tìm thấy một con đường thích hợp.

Chúng ta đã đi ba vòng rồi, nhưng cả một khu rừng san hô tuy lớn như vậy cũng không di chuyển toàn bộ.

Nhưng trong đó có một số thứ đang không ngừng di chuyển, làm rối loạn tầm nhìn của chúng ta.

Ví dụ như cái san hô này vừa nãy, ta đã đánh dấu rồi, nhưng bây giờ nó lại ở đây.

Vừa nãy chắc chắn là chúng ta vừa tiến vào khu rừng san hô này, từ chỗ đó.

Thế nên ta nghi ngờ khu rừng san hô này là một loại mê cung, đang không ngừng làm mê hoặc hành vi của chúng ta.

Thế nên chúng ta mới không ngừng tìm kiếm mà không thấy kẻ đó ở đâu?

Ta đã khóa chặt phương hướng rồi, với khoảng cách như vậy,

không thể nào nó chạy thoát được.

Nó chắc chắn đang ở bên trong, nhưng trong một khu rừng san hô nhỏ như vậy, ta lại không thể thấy nó ở đâu?

Thế nên ta cảm thấy đây là một cái bẫy mà nó đã giăng ra.

Chúng ta bây giờ phải phá giải cái mê cung này, nếu không chúng ta cứ mãi loanh quanh ở đây." Ngao Phàm cũng nói: "Đúng là như vậy, xem ra chúng ta đã rơi vào bẫy rồi.

Bây giờ chúng ta phải lập tức phá giải cái bẫy này, rồi tìm ra kẻ chủ mưu thật sự.

Nếu không, mọi chuyện sẽ càng lúc càng khó giải quyết.

Bây giờ không chừng nó đang âm mưu làm những chuyện xấu xa, phải bóp chết nó từ trong trứng nước." Phương Minh cười cười, nói: "Quả nhiên quá ngây thơ rồi.

Cái mê cung này có tác dụng gì chứ?

Ta không tin nó có thể chặn đường ta.

Chẳng qua là để kéo dài thời gian một chút thôi, căn bản không có chút tác dụng nào."Nói xong, y kích hoạt toàn bộ tiên cơ của mình.

Rồi một loại tiên khí cường đại như vậy đã tạo ra một sự chấn động cực lớn dưới đáy biển, thậm chí mặt đất cũng rung chuyển nứt nẻ.

Sắp sửa tạo ra một trận sóng thần khổng lồ, chỉ là ở dưới biển, không cảm nhận được uy lực như trên mặt biển.

Nhưng uy lực cũng đủ để chấn động làm tan rã những san hô xung quanh, thế là những san hô đó cũng bị chấn động mà tách ra.

Sau đó, ngay giữa rừng san hô, Phương Minh nhìn thấy loại tiên khí cực kỳ tà ác của nó, đang ngưng kết ở giữa đó.

Bóng đen đó hiện tại đã lộ nguyên hình, không còn ẩn thân nữa.

Phương Minh vừa nhìn đã thấy trên người nó toát ra khí tức tà ác cực kỳ mạnh mẽ.

Rõ ràng là một yêu quái đã tu luyện nhiều năm dưới đáy biển.

Cuối cùng mấy người cũng gặp mặt, con yêu quái đó cũng cuối cùng đã hiện thân.

Hiện tại trong lòng Phương Minh có một loạt dấu chấm hỏi, có những chuyện y không biết.

Thứ nhất, y không biết tại sao nó lại muốn rút linh hồn của Tôn Hầu Tử, Tôn Hầu Tử vốn không có ân oán gì với nó.

Chỉ mới trở về Hoa Quả Sơn.

Thứ hai là chuyện ở Long tộc, Long tộc thì sao?

Rõ ràng là muốn khống chế thế lực Long tộc.

Nhưng sau khi khống chế thế lực Long tộc thì bước tiếp theo nó muốn làm gì?

Y đều không biết.

Thế nên hiện tại có những vấn đề y cần hỏi, và chỉ có bây giờ mới có thể có được câu trả lời.

Phương Minh bèn bước lên phía trước hỏi con yêu quái đen thui, tỏa ra khí tức tà ác đó: "Mục đích của ngươi là gì?

Chương 755

Ta biết ngươi chắc chắn là một yêu quái đã tu luyện nhiều năm ở đây, nhưng ngươi có thể nói cho ta biết một điều không?

Ngươi đang thực hiện một kế hoạch khá lớn sao?

Ta đoán ngươi chắc chắn có một chí hướng khá lớn, nhưng những chuyện này dường như có liên quan đến Tôn Hầu Tử.

Ta muốn hiểu rõ những chuyện này, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Ta thấy ngươi đang ngưng kết tiên khí, ta cho ngươi một cơ hội, nói cho ta biết mục đích của ngươi?

Nói xong, chúng ta thống khoái mà đánh một trận, nếu ngươi thắng, chúng ta đều nghe lời ngươi, ngươi cũng có thể kiểm soát mọi chuyện.

Nếu ta thua, ta cũng không oán trách, phải không?"Những lời của Phương Minh thực sự không sai.

Con yêu quái tà ác màu đen đó đang ngưng kết tiên khí ở đó, định dồn tất cả công lực đã tu luyện và tích trữ từ trước đến nay vào người, như vậy mới có thể tỉ thí tốt với mấy người kia.

Hiện tại, trên mặt con yêu quái đó đầy vẻ phẫn nộ, bởi vì vừa nãy suýt chút nữa đã bị bắt, kế hoạch hoàn hảo lại vì sự can thiệp của người ngoài là Phương Minh mà thất bại thảm hại.

Thế nên bây giờ không thể không lấy ra tất cả tiên khí.

Vốn dĩ những tiên khí này là để chuẩn bị cho những chuyện lớn hơn sau này, nhưng bây giờ chỉ có thể lấy ra ngay.

Tuy nhiên, để đối phó với Phương Minh thì những thứ này đều

đáng giá.

Bởi vì nếu không đối kháng với Phương Minh, căn bản không cần thiết phải lấy ra tiên khí đã luyện hóa nhiều năm.

Những tiên khí này được luyện hóa từ tiên huyết của rất nhiều người, phải nhờ công lực của những người trước đó mới luyện hóa ra được.

Thế nên bây giờ dùng đến chúng, tuy có thể bảo toàn tính mạng, nhưng đối với tương lai thì không mấy lạc quan.

Khi giao thủ với Phương Minh vừa nãy, nó cảm thấy Phương Minh là một cường giả, thế nên phải dốc toàn lực.

Nếu đánh bại được y, thì những chuyện sau này cũng có thể giải quyết tốt, cũng có thể rất dễ dàng tích trữ tiên khí lại.

Chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Bởi vì bây giờ dù sao cũng phải khống chế được Long tộc, thì lúc đó toàn bộ thế giới dưới đáy biển đều có thể xưng vương.

Đến lúc đó chúng ta xưng bá toàn bộ Tam giới thì cũng không thành vấn đề.Nhanh chóng, con ác linh dưới đáy biển bắt đầu lên tiếng: "Đúng vậy, ta đang luyện hóa tiên khí, là để đến lúc đó chúng ta có một trận chiến thật sự.

Thế nên những chuyện ngươi muốn biết, ta cũng sẽ nói cho ngươi biết." Phương Minh cười, nói: "Tốt nhất là tốc chiến tốc thắng.

Ta cho ngươi thời gian, nhưng sự kiên nhẫn của ta cũng có giới hạn.

Không thể nào để ngươi ở đây kéo dài thời gian với ta.

Thế nên hãy chú ý một chút, đừng có ở đây nói mấy chuyện không trọng điểm với ta.

Nếu như vậy, thì ta bây giờ sẽ ra tay đấy." Con ác linh dưới đáy biển, nhìn ánh mắt nghiêm túc của Phương Minh, trong lòng có chút sợ hãi, nói: "Chuyện này vốn dĩ không liên quan đến ngươi, tại sao ngươi lại muốn nhúng tay vào chuyện này?

Nếu là vì linh hồn của đệ tử ngươi, ta có thể nói cho ngươi biết, tại sao ta lại rút linh hồn của hắn?" Nó nghiêm túc nhìn Phương Minh, rồi ngay sau đó lại nói: "Đó là khoảng bảy, tám ngày trước, ta đột nhiên cảm nhận được bên Hoa Quả Sơn có sự chấn động tiên khí cực lớn.

Thế nên ta cảm thấy, bên đó có thể có một cường giả giáng lâm.

Ta đã rất kích động, ta quá khao khát cường giả rồi.

Ngươi có biết tại sao ta bây giờ lại ngưng luyện tiên khí không?

Ta ngưng luyện tiên khí của loại cường giả đó, rồi chiết xuất loại tiên khí của cường giả đó, rồi biến hóa thành của mình để dùng, để trở thành một cường giả mạnh nhất thiên hạ.

Thế nên lúc đó ta đã khống chế Long Cung, ta phái người đến đó dùng một số thủ đoạn, rồi bắt hắn về, rồi rút linh hồn của hắn ra.

Kết quả hắn thật sự là một cường giả hiếm có, linh hồn của hắn vậy mà phải mất năm sáu ngày ta mới luyện hóa xong.

Bây giờ còn hai ngày nữa, sẽ lập tức thuộc về ta.

Nếu ngươi muốn lấy lại linh hồn của hắn, thì chỉ có một cách, đó là ngươi mang ta đi.

Lát nữa khi giao thủ ngươi sẽ hiểu, ta không dễ bị đánh bại như vậy đâu, không chừng ngươi sẽ chết dưới tay ta." Phương Minh và Ngao Phàm nghe xong về cơ bản đã hiểu tại sao nó lại muốn rút huyết của những binh sĩ đó, và tại sao lại muốn dùng một loại thủ đoạn nào đó để khống chế toàn bộ Long Cung.

Đó là để đề thăng tiên khí, chỉ có vậy.

Nhưng vẫn còn một số chuyện chưa được làm rõ.

Thế nên Phương Minh lại hỏi: "Được, những chuyện đó ta đều biết.

Chương 756

Vậy ngươi có thể kể cho ta nghe câu chuyện của ngươi không?

Tại sao ngươi lại ở đây?

Rồi mục đích của ngươi là gì?

Cho ta một chút thông tin cũng không sao chứ?" Ác linh dưới đáy biển cười, rồi nói: "Ngươi quả là một cường giả tâm tư tỉ mỉ.

Nhưng ngươi sắp gặp phải một cường giả thực sự rồi, ta cũng không nói nhiều với ngươi.

Lát nữa sẽ cho ngươi biết.

Vì ngươi muốn biết lịch sử của ta, vậy ta cũng có thể nói cho ngươi biết.

Dù sao thì ngươi cũng là kẻ sắp chết, ta cũng sẽ không bận tâm đến những điều này." Nó chắp hai tay lại, một tay ngưng tụ tiên khí, một tay nói chuyện với Phương Minh.

Phương Minh cảm thấy tiên khí của nó bắt đầu từ từ đề thăng, rồi nó nhìn Phương Minh nói: "Ta vốn dĩ không phải người của Đông Hải, ta sinh ra ở Nam Hải.

Nơi đó cũng là sơn thanh thủy tú, không ngờ lại có rất nhiều người.

Rồi họ bắt đầu săn giết ta một cách tùy tiện.

Rồi oán khí của những tộc nhân dưới đáy biển đó, những người mang tiên huyết đó, đã thúc đẩy ta." Nó dừng lại, rồi nói: "Ta đã làm như vậy, rồi giết sạch những kẻ đó.

Rồi ta xưng vương ở Nam Hải.

Nhưng Nam Hải cũng cơ bản không còn sinh linh nào nữa.

Mục tiêu của ta cũng rất lớn, ta phải phát huy thực lực của mình thật tốt.

Cái Linh Châu tà ác đó là bảo vật của ta, linh hồn của Long Vương quả thực đã bị ta mê hoặc.

Tất cả đều do một tay ta gây ra.

Ta nói cho ngươi biết, đây chỉ là khởi đầu thôi." Nói xong, nó đứng dậy, đối mặt với Phương Minh, nói: "Được rồi, bây giờ ta có thể rồi.

Chúng ta hãy có một trận tỉ thí thật sự đi.

Ta đã chuẩn bị sẵn sàng để đánh bại ngươi hoàn toàn rồi, hãy chuẩn bị làm 'dưỡng liệu' của ta đi, hahaha."Chưa dứt lời, Phương Minh đã xông lên.Con ác linh dưới đáy biển trong lòng không có chút chuẩn bị nào.

Thế là "hụ hụ" một tiếng bị Phương Minh đánh lui chừng năm sáu mươi mét, nói chung là bị Phương Minh một quyền đánh cho suýt ngã.

Nhưng sau khi ổn định thân hình, nó dường như không hề hấn gì.

Nó cười cười, lau đi một vệt máu ở khóe miệng, rồi nói với Phương Minh: "Ta quả nhiên không nhìn lầm, ngươi thật sự mạnh, nhưng mạnh trong cái mạnh, núi cao còn có núi cao hơn.

Ta tuy vừa nãy chủ quan, rồi bị ngươi đột kích thành công.

Nhưng nếu bây giờ chúng ta đánh lại, thì ai thắng ai thua, cũng chưa biết chừng.

Hiện tại ta cảm thấy thực lực của mình cực kỳ lợi hại rồi, đã đạt đến đỉnh phong, thế nên ngươi hãy chờ làm kẻ bại dưới tay ta đi." Phương Minh cũng cười, nói: "Ta vừa nãy chỉ là khởi động thôi mà,

căn bản chưa hề dốc sức, dựa vào vừa nãy để đánh bại ngươi sao.

Chỉ là để ngươi có chút ít hiểu biết về thực lực của ta thôi, hiểu không?

Ta vừa nãy, chỉ là chưa dùng đến một phần mười thực lực của mình.

Thế nên nếu ngươi muốn đánh thắng ta, thì phải cho ta xem bản lĩnh của ngươi.

Vừa nãy ngươi đã dùng hết tiên khí hấp thu được rồi, nhưng có bao nhiêu sức mạnh chứ?

Ta muốn xem, ra tay đi!" Phương Minh đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, chờ con ác linh dưới đáy biển ra tay.

Nhưng đúng lúc hai người chuẩn bị giao thủ thì Ngao Phàm lại đột nhiên xông ra, cầm trường thương của mình, rồi đứng trước mặt Phương Minh, nói với con ác linh dưới đáy biển: "Để ta đến một hiệp đi, đồ phế vật kia, vậy mà dám khống chế phụ vương của ta.

Ta muốn giành lại phụ hoàng của ta, nợ máu phải trả bằng máu."Lúc đó Phương Minh quả thực biết Ngao Phàm đang bất mãn trong lòng, nhưng nếu ngay cả Long Vương còn bị nó khống chế được, thì Ngao Phàm chắc chắn cũng không thành vấn đề.

Thế là y nói với Ngao Phàm: "Ta biết bây giờ lòng ngươi muốn cứu phụ hoàng rất lớn, nhưng phải lý trí một chút.

Nếu phụ vương ngươi còn bị nó khống chế được, thì ngươi chắc chắn cũng không phải là đối thủ của nó.

Thế nên phải cẩn thận một chút.

Hiện tại thực lực của nó có thể cao hơn trước, cẩn thận đừng để bị khống chế.

Loại yêu thuật đó ngươi cũng đã thấy rồi.

Chương 757

Thế nên ngoan ngoãn đứng phía sau xem đi, lát nữa trận chiến sẽ tạo ra động tĩnh lớn, thế nên đừng để bị trận chiến của ta liên lụy." Ngao Phàm lắc đầu, nói: "Ta biết bây giờ thực lực của ta chắc chắn không phải là đối thủ của nó, nó cũng chắc chắn có một số công pháp đặc biệt kỳ lạ.

Thế nên điều ta có thể làm bây giờ chỉ là giúp ngươi tiêu hao một chút thời gian, có thể tiêu hao công lực của nó, làm bước đệm cho trận chiến sau này.

Thứ hai, nó đã khống chế phụ vương của ta, Long tộc của ta chưa từng chịu sỉ nhục như vậy, thế nên xin hãy nhất định cho ta giao thủ với nó, để ta thay Long tộc của ta trút một hơi tức giận.

Để chứng minh cho thế nhân thấy Long tộc ta không phải là kẻ hèn nhát, sẽ không dễ dàng bị kẻ khác khống chế như vậy." Phương Minh nhìn thấy ánh mắt kiên nghị của hắn, thế là cũng không nói gì thêm, rồi nói: "Được!

Tâm tình của ngươi, ta hiểu.

Lát nữa nhớ tự bảo vệ mình cho tốt.

Kẻ đó là một kẻ âm hiểm xảo trá, đừng để mắc bẫy.

Nếu một khi ta thấy ngươi sắp bại trận, thì ta sẽ lập tức xông lên tiếp quản trận chiến.

Đến lúc đó ngươi đương nhiên có thể một bên hành, Trư Bát Giới và Sa Tăng hai người đó chắc chắn sẽ đứng một bên xem, ngươi cứ đi tìm họ đi." Trư Bát Giới và Sa Tăng đứng một bên cũng gật đầu.

Trư Bát Giới nói: "Con sẽ luôn quan sát xung quanh, thế nên Sư

phụ cứ yên tâm đi mà đánh, con sẽ hộ pháp cho Sư phụ, sẽ không có kẻ nào khác can thiệp vào trận chiến đâu." Phương Minh cũng gật đầu.

Con ác linh dưới đáy biển lúc đó mất kiên nhẫn nói: "Uy uy uy, bàn bạc xong chưa vậy?

Dù sao thì ai cũng như ai thôi, ai chết trước ai chết sau cũng chỉ là vấn đề ai chết trước ai chết sau.

Cũng không cần phải tranh giành xem ai là ai, dù sao thì cuối cùng ta cũng sẽ giết sạch các ngươi, một chút cũng không lưu tình.

Chờ mà xem, chuẩn bị sẵn sàng đi, bởi vì bây giờ ta sẽ cho các ngươi thấy biểu cảm quỳ xuống cầu xin tha thứ của ta.

Nhưng ta phải nói cho các ngươi biết, ta sẽ không mềm lòng đâu.

Cho dù các ngươi có khấu đầu hàng trăm cái, ta cũng sẽ vẫn giết các ngươi như vậy.

Ý nghĩa tồn tại của ta, là hưởng thụ mùi vị của sự giết chóc." Phương Minh hiểu ra đây là một kẻ biến thái như vậy, thế là tuy để Ngao Phàm lên ứng chiến, nhưng trong tay y cũng ngấm ngầm ngưng kết tiên khí, định bụng khi Ngao Phàm bại trận, có thể lập tức xông ra.Ngao Phàm cầm trường thương của mình, rồi bơi lên phía trước, bắt đầu giao chiến kịch liệt với nó.

Ban đầu Ngao Phàm chiếm thế thượng phong, những thương pháp đó cực kỳ hoa mắt chóng mặt, nên mấy lần suýt chút nữa đã đâm trúng con ác linh dưới đáy biển.

Lúc đó Ngao Phàm cầm trường thương của mình bắt đầu những đòn tấn công cực kỳ độc đáo.

Bởi vì hắn cũng là Long tộc, là một trong những kẻ khá lợi hại.

Thế nên hắn chỉ biết những công phu độc đáo của Long tộc.

Trước đây Long Vương cũng vô cùng mạnh mẽ, có lẽ Long Vương lúc đó chưa phát huy hết thực lực là do hiệu quả của viên Ma Châu tà ác kia.

Nếu Long Vương thật sự đấu một trận với con ác linh dưới đáy biển này, thì ai thắng ai thua vẫn là một ẩn số.

Sau khi bắt đầu, thực lực của Ngao Phàm cực kỳ mạnh mẽ, cơ bản có thể đánh ngang ngửa với con ác linh dưới đáy biển.

Nhưng Phương Minh đứng một bên có thể nhìn ra được, con ác linh đó căn bản chưa hề dốc hết thực lực.

Bởi vì trường thương trong tay Ngao Phàm luôn là chiêu chiêu đoạt mạng, trực tiếp uy hiếp yếu huyệt của ác linh dưới đáy biển, cường độ tấn công cũng rất lớn, hầu như đã phóng thích toàn bộ tiên khí.

Nhưng ngược lại nhìn con ác linh dưới đáy biển, trên người nó tuy luôn né tránh.

Không ngờ Phương Minh lại có thể nhìn ra được, nó vẫn luôn bảo lưu thực lực.

Bây giờ tương đương với một Ngao Phàm dốc toàn lực, đang chiến đấu với một con ác linh dưới đáy biển chỉ sử dụng một nửa thực lực hoặc thậm chí chưa đến một nửa thực lực.

Nhưng kết quả trận chiến lại ngang ngửa?

Thế nên từ điểm này có thể thấy Ngao Phàm căn bản không thể đánh bại con ác linh dưới đáy biển.

Hắn chỉ đang nỗ lực phát huy công pháp của mình đến cực hạn.

Con ác linh dưới đáy biển trong cơ thể ẩn chứa tiên lực cực kỳ

mạnh mẽ, chưa hề sử dụng.

Phương Minh trong lòng cũng hiểu rõ Ngao Phàm này, hiện tại đang cầm trường thương của mình, nỗ lực tấn công con ác linh dưới đáy biển mà nó lại không dùng bất kỳ binh khí nào.

Nó dựa vào tiên khí của mình để chống đỡ, thậm chí mấy lần giao thủ, đều chưa phân thắng bại.

Trong cơ thể con ác linh dưới đáy biển này rõ ràng cũng có tiên khí cường đại.Hiện tại tình huống vô cùng nguy cấp, thế nên Phương Minh lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng để xông lên tiếp quản trận chiến.

Bởi vì hiện tại nếu cứ tiếp tục chiến đấu như vậy, cuối cùng sẽ là thực lực của Ngao Phàm bị tổn thương.

Không thể để Ngao Phàm cứ mãi lao đầu vào.

Chương 758

Bởi vì hiện tại căn bản không có tác dụng tiêu hao đối với kẻ đó.

Kẻ đó cũng vì sau này phải đối mặt với kẻ địch mạnh như Phương Minh, thế nên cũng hẳn đang bảo lưu thực lực.

Thế nên khi giao thủ với Ngao Phàm, nó luôn giữ lại hậu thủ, không định dốc sức cứng đối cứng.

Phương Minh suy nghĩ, rồi nói với Trư Bát Giới và Sa Tăng: "Ta bây giờ phải đi tiếp quản trận chiến này.

Thế nên lát nữa các ngươi hãy cất giấu mình cho tốt, rồi trận chiến giữa ta và nó có thể sẽ rất kịch liệt, sản sinh đại khí lãng cũng không chừng.

Thế nên các ngươi cũng nhất định phải bảo vệ mình cho tốt, không thể nào, vì trận chiến giữa ta và nó, rồi để các ngươi bị thương, như vậy ta sẽ áy náy.

Rồi lát nữa có thể, Ngao Phàm sẽ bị tổn hao tiên khí.

Thế nên hồi sau hãy giúp hắn vận công liệu thương, để tiên khí của hắn phục hồi.

Ta bây giờ chuẩn bị sẵn sàng, lập tức đi thôi, nghe rõ chưa?" Trư Bát Giới gật đầu lia lịa, rồi nói với Phương Minh: "Được!

Sư phụ, con biết rồi, hiện tại có thể yên tâm rồi, chuyện sau này cứ giao cho con, con sẽ ở một bên cổ vũ, Sư phụ cứ đi cho nó xem mặt mũi đi." Đúng lúc đang nói chuyện, thì con ác linh dưới đáy biển đột nhiên ngấm ngầm phát lực, rồi một luồng tiên khí chấn động, hất Ngao Phàm văng ra, hất văng ra xong vẫn chưa hết.

Ngay sau đó nó lại xông lên và đá cho Ngao Phàm một cước, gần

như muốn lấy mạng Ngao Phàm.

Ngao Phàm lập tức thở không ra hơi, chỉ có thể không ngừng tiếp nhận đòn tấn công của nó, thậm chí tiên khí cũng bị đánh tan.

Phương Minh vừa thấy tình huống này, rồi lập tức vội vàng muốn xông ra tiếp ứng cho Ngao Phàm.

Nhưng lúc đó kẻ đó lại đột nhiên lấy ra vũ khí của mình, vậy mà là một cây hải cương xoa?

Nhìn thấy nó sắp sửa dùng cây cương xoa đó, rồi đâm vào người Ngao Phàm, Phương Minh tuyệt đối không thể cho phép nó làm như vậy.

Thế là y vội vàng xông lên, ngăn cản hành vi của nó, dùng chân khí đao của mình đỡ lấy cây cương xoa đó.

Rồi nói với Ngao Phàm: "Mau đi đi, chuyện ở đây cứ giao cho ta." Sau đó y lại đối mặt với con ác linh dưới đáy biển: "Được rồi, bây giờ đổi đối thủ rồi, tình huống hoàn toàn không giống nữa rồi, tốt nhất là ngươi hãy cẩn thận một chút cho ta, ta sẽ đánh cho ngươi không tìm thấy phương bắc!"Nói xong, Ngao Phàm rời khỏi đó.

Rồi con ác linh dưới đáy biển đối mặt với Phương Minh, nói: "Dù sao thì ai cũng như ai thôi, chỉ là vấn đề ai chết trước ai chết sau, kết quả cũng như nhau.

Ta bây giờ sẽ dốc toàn lực, hãy chờ chết đi." Giữa họ triển khai trận chiến kịch liệt.

Bên Phương Minh rõ ràng mạnh hơn Ngao Phàm trước đó rất nhiều, có thể phát huy loại tiên khí của mình đến mức cực hạn.

Và có thể mỗi chiêu đều buộc con ác linh dưới đáy biển phải sử dụng những kỹ xảo bí mật, thế nên có thể nói hiệu suất tấn công của Phương Minh cực kỳ cao.Phương Minh nhìn thấy vẻ kiêu căng ngạo

mạn đó, đương nhiên cũng không chịu nổi.

Bởi vì từ trước đến nay y chưa từng bị ai áp chế, đối phương đã từng có vẻ mặt kiêu ngạo đến mức nào.

Những kẻ như nó cũng có thể bị y đánh bại, nhìn xem cái ác linh dưới đáy biển này, vậy mà lại kiêu ngạo đến mức này.

Phương Minh nhất định phải dạy cho nó một bài học thật tốt.

Lúc đó, Phương Minh đã ngưng kết tiên khí đã bị tổn thương, phát huy Càn Khôn công pháp.

Sức phòng ngự của y đạt đến đỉnh phong, lực tấn công của y sắp sửa bùng nổ.

Cầm thanh chân khí đao, rồi đối mặt với con ác linh dưới đáy biển: "Chuyện vừa nãy cứ coi như một món khai vị đi, nhưng bây giờ mới là trận đấu thật sự.

Ngươi phải dốc hết mười hai phần tinh thần vào, bởi vì nếu sơ ý một chút, thì ngươi sẽ ngã xuống một cách thê thảm lắm đấy, ta không lừa ngươi đâu.

Ta sẽ cho ngươi biết những kẻ đã giao thủ với ta trước đây chết như thế nào, chết thảm như thế nào, ngươi cũng sẽ không hơn gì chúng đâu." Con ác linh dưới đáy biển nói: "Công phu của ngươi ta không biết như thế nào?

Công lực của ngươi ta cũng không rõ, nhưng tiên khí của ngươi ta có thể công nhận.

Thứ nhất, thứ hai, ta muốn chúng ta chưa hề giao thủ.

Thế nên đừng có khoác lác nhiều lời vô nghĩa như vậy, nếu ngươi thật sự có thực lực, thì hãy dùng đao thật thương thật mà đấu với ta một trận.

Ta không thèm làm những chuyện đó với ngươi, công phu trên miệng ta đòi hỏi trên quyền cước của ngươi, có thể đánh thắng ta, như vậy ta mới phục.

Nếu không đánh thắng được ta, thì ngươi sẽ là kẻ bại dưới tay ta, ta sẽ không chút lưu tình, dẫm đạp tất cả vinh quang quá khứ của ngươi dưới chân, thế nên hãy chờ làm kẻ bại dưới tay ta đi.

Khi ngươi vừa nói những lời đó ra, cũng đã chứng minh rồi, thông thường những kẻ khoác lác trước sẽ chết trước, không phải sao?

Dù sao thì những đối thủ ta gặp đều là loại như vậy." Phương Minh cười lạnh, nói: "Lát nữa ngươi sẽ biết ta không khoác lác sao?" Nói xong, y trực tiếp xông lên, với tốc độ cực nhanh, rồi xông thẳng về phía trước mặt nó.

Rồi hai người bắt đầu giao chiến trực diện.

Con ác linh đó cầm cây hải cương xoa, rồi đâm thẳng về phía Phương Minh.

Chương 759

Phương Minh tuyệt đối không muốn phí phạm dù chỉ một phút một giây với nó, chỉ muốn nhanh chóng phân cao thấp.

Y biết con ác linh dưới đáy biển này nếu có được tiên khí lớn thì cũng rất khó đối phó.

Nhưng trong lòng y đã có nắm chắc, dù sao cũng đã tu luyện nhiều năm như vậy, sợ gì loại thực lực giả dối trên người nó, được dung hợp từ đạo lực của kẻ khác chứ?

Thế là binh khí chạm nhau, rồi tạo ra áp lực khí cực lớn.

Khí lượng của họ dưới đáy biển tạo thành một trận xoáy nước khổng lồ, thậm chí những loài cá xung quanh cũng bị cuốn bay.

Chúng căn bản không thể đến gần cơ thể họ.

Thế nên Ngao Phàm cùng với Trư Bát Giới và Sa Tăng đều đứng một bên, nhìn từ xa không dám tiến lên.

Bởi vì tiến lên cũng vô ích, trận chiến của cường giả thật sự, không liên quan đến họ.

Nếu mạo hiểm tiến lên, chắc chắn sẽ nguy hiểm.

Nếu không bị liên lụy, thì cũng làm gián đoạn trận chiến, không chừng cũng sẽ mất mạng như vậy.

Loại tiên khí cường đại như vậy va chạm, rồi dẫn đến toàn bộ bầu trời trên Đông Hải điện giật sấm chớp, mưa gió bão bùng.

Tất cả sinh vật đều không còn an lành hài hòa như vậy nữa, một vùng cuồng phong bão táp.

Những người trong thôn trấn ở đó đều đang nhìn những con sóng

trên mặt biển.

Trong đó có một bà lão đột nhiên rơi lệ, không biết vì quá kích động, hay vì quá sợ hãi, nói chung là bị cảnh tượng trước mắt làm cảm động mà rơi lệ.

Có lẽ bà biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng cũng đang mong chờ một kết quả, thật sự hy vọng có thể quay trở lại những ngày tháng trước đây.Quay trở lại dưới biển, Phương Minh và ác linh dưới đáy biển đang tiến hành một cuộc chiến tranh càng lúc càng kịch liệt.

Trận chiến từ vùng biển nông tiến sâu vào lòng biển, bơi lội trong biển, tiếp tục cuộc chiến giữa họ.

Lòng biển sâu bắt đầu trở nên vô cùng tối tăm.

Nhưng hai người không hề để ý đến môi trường xung quanh khắc nghiệt đến mức nào, dùng tiên khí để lập tức bổ sung tất cả năng lượng.

Loại tiên khí đó đều cực kỳ lợi hại, rồi đúng lúc con ác linh dưới đáy biển ra chiêu, Phương Minh đều có thể khéo léo đỡ được.

Ác linh dưới đáy biển dùng hải cương xoa, định đâm vào lưng Phương Minh, hoặc những chỗ khuất tầm nhìn, nhưng Phương Minh đều có thể khéo léo dùng chân khí đao của mình đỡ được.

Không chỉ vậy, mà khi Phương Minh dùng chân khí đao đỡ đòn tấn công của nó, y cũng có thể khéo léo xoay người, rồi tung ra toàn bộ chiêu thức tấn công.

Cách này cũng vô cùng khéo léo.

Vừa không để bản thân bị tổn thương, lại vừa có thể rảnh tay tấn công đối phương, quả thực có thể nói là vô địch rồi.

Con ác linh dưới đáy biển bên kia cũng cảm nhận được áp lực từ

Phương Minh.Cứ thế giao chiến liên miên, cũng không phân rõ ai chiếm thượng phong?

Ai chiếm hạ phong?

Chỉ là cứ liên tục đánh qua đánh lại như vậy, đánh đến mức khó phân thắng bại, nhưng cảnh tượng vô cùng kịch liệt.

Loại chiến đấu này cũng vô cùng mở rộng tầm mắt, chắc chắn căn bản không có, vậy mà nhân gian lại có thể có trận chiến như vậy, đây mới là trận chiến của cường giả thực sự.

Có thể khiến tự nhiên xung quanh đều bắt đầu rung chuyển, bắt đầu biến hóa, có loại biến hóa như vậy, cũng đủ để chứng minh thực lực mạnh đến mức nào, đủ để long trời lở đất.

Cứ thế kịch liệt chiến đấu, nhưng trong trận chiến cũng luôn có một cảnh phân thắng bại.

Có lẽ lúc bắt đầu, mọi người đều ở trạng thái đỉnh phong, nên đều có thể thi triển ra mặt mạnh nhất.

Nhưng nếu càng về sau, càng thử thách sức chịu đựng và thực lực thật sự của một người.

Nếu thực lực không cung cấp đủ loại tiên lực cần thiết, thì chắc chắn sẽ từ từ bị kéo ngã, thậm chí từ từ chiến tử trên chiến trường như vậy.

Nhưng nếu có thể liên tục duy trì được, thì mới có thể tiếp tục kéo dài thời gian như vậy, trong đó có thể tiếp tục duy trì lực chiến đấu bất bại.

Quả nhiên, chiến đấu rồi lại chiến đấu, rồi con ác linh dưới đáy biển đó bắt đầu rõ ràng có chút thể lực không đủ, dường như cảm thấy không thể tiếp tục đánh nữa.

Nó chỉ có thể cảm thấy tay mình đang dựa vào trực giác, không ngừng ra chiêu cản phá những đòn tấn công của Phương Minh.

Nhưng cản được một lúc, hoặc cản được mười chiêu cũng không thể cản được một trăm chiêu.

Cứ thế đánh qua đánh lại, nhưng từ từ bắt đầu xảy ra một số chuyển biến, đó là Phương Minh bắt đầu thực sự phát huy thực lực.

Thể lực của con ác linh dưới đáy biển bên kia cũng đã giảm sút rõ rệt, phải giữa chừng gọi tạm dừng, hoặc tìm một khoảng thời gian để hồi phục một chút thể lực thì mới được.

Chương 760

Nếu không, cứ kéo dài như vậy, cuối cùng kẻ chịu thiệt chắc chắn là nó.Thế là nó giả vờ muốn dùng hải cương xoa đánh Phương Minh, rồi đâm tới.

Nhưng khi Phương Minh vừa dùng chân khí đao đỡ được thì nó lại xoay người, thêm một đao nữa vào Phương Minh.

Rồi hất Phương Minh văng ra, sau khi văng ra hơn mười mét, nó ổn định thân hình, nói với Phương Minh: "Ngươi quả nhiên là một cường giả thực sự, ta thừa nhận ở một số phương diện, ta không bằng ngươi.

Nhưng nếu ngươi nghĩ ta chỉ có chút thực lực như vậy, thì ngươi đã quá coi thường ta rồi." Phương Minh thấy nó đột nhiên dừng chiến đấu, bắt đầu nói chuyện, y biết bây giờ nó chắc chắn đã kiệt sức, cố ý kéo dài thời gian.

Nếu cứ để nó kéo dài thời gian như vậy, rồi hồi phục thể lực, thì đó cũng là một chuyện có ý nghĩa đối với nó.

Căn bản không có ý nghĩa gì để Phương Minh nhường cho một kẻ như vậy, thế nên y phải dùng phương thức tốc chiến tốc thắng.

Thế là Phương Minh cười lạnh một tiếng, nói với nó: "Đừng có ở đó làm trò, đừng tưởng ta không biết.

Ngươi thật sự vừa nãy, ta đã không xuống tay.

Rồi bây giờ ngươi dừng lại nói chuyện với ta, thực ra là thể lực không đủ rồi đúng không?

Nếu muốn hồi phục thể lực, thì nói lúc nãy đi, ta sẽ không nương tay, ta đâu cần phải nương tay với ngươi chứ?

Ta đã quyết tâm tốc chiến tốc thắng rồi, thế nên hãy tiếp tục chiến đấu với ta đi!

Ta sẽ không cho ngươi nửa điểm cơ hội nào đâu, ngươi có bất kỳ phương thức tấn công nào, ta cũng đều có thể hóa giải được." Con ác linh dưới đáy biển quả thực có chút bị kích động.

Thế là nó nghiến răng nghiến lợi nghe Phương Minh nói, rồi vứt hải cương xoa đi, đối mặt với Phương Minh: "Ta vừa nãy chỉ khen ngươi hai câu thôi, đừng có kiêu ngạo như vậy.

Lời ta vừa nói chỉ là biểu thị sự công nhận của ta đối với ngươi.

Chứ không phải biểu thị ngươi có thể đánh bại ta, ta có thể hóa giải được mọi phương thức tấn công như vậy.

Vậy chiêu tiếp theo của ta, ta đảm bảo ngươi chưa từng thấy bao giờ.

Ta xem ngươi dùng cách nào để đánh bại chiêu đó.

Nhưng ta chỉ dùng chiêu tất sát khi gặp những nhân vật đặc biệt cường đại, ta sẽ không dễ dàng sử dụng một chiêu như vậy.

Thế nên ngươi nên may mắn, nếu chết dưới chiêu này của ta.

Vậy thì ngươi có thể biết thật sự tam sinh hữu hạnh, ta xem ngươi đi được đến đâu.

Chiêu tiếp theo ngươi cũng sẽ không đỡ được đâu." Nó muốn xem rốt cuộc nó cất giấu loại sát chiêu nào, kết quả đột nhiên toàn thân bắt đầu phát sáng màu đỏ, rồi trên người tỏa ra loại nhiệt khí dung nham, dường như sắp nổ tung vậy.

Nhưng toàn thân chỉ xuất hiện một số dấu hiệu đáng sợ chứ không hề có báo động thật sự nào.

Rồi nhiệt độ nước biển xung quanh bắt đầu tăng lên mạnh mẽ, rất

nhiều sinh vật xung quanh đều bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Rất nhiều cá xung quanh cũng bắt đầu tranh nhau chen lấn.

Giống như đang giãy giụa trong nồi lẩu nóng hổi mà nhảy ra khỏi mặt nước, trên toàn bộ mặt biển Đông Hải xuất hiện cảnh tượng hiếm thấy là cá tranh nhau nhảy vọt ra khỏi mặt nước.

Nhưng những con cá nhảy đó cũng vô ích, nhanh chóng sẽ bị loại nhiệt lượng cường độ cao đó thiêu chết.

Dần dần, trong phạm vi năm trăm dặm xung quanh, gần như tất cả sinh vật đều lần lượt chết đi, không có bất kỳ dấu hiệu hay triệu chứng nào.

Cái ác linh dưới đáy biển kia cũng đã hoàn thành tiến hóa, mỉm cười nhìn Phương Minh rồi nói: "Giờ ta sẽ cho ngươi thấy, ta lợi hại thật sự.

Đây chính là bộ mặt thật của ta, cũng là hình thái thứ hai của ta.

Ở hình thái này, không ai có thể đánh bại ta.

Cơ bản là những kẻ từng thấy ta trong hình thái này đều đã chết hết, và ngươi cũng không ngoại lệ đâu, sắp tới ngươi sẽ phải đối mặt với trạng thái tốt nhất, sức mạnh lớn nhất của ta." Phương Minh cũng cười khẩy, rồi ném thanh chân khí đao trong tay đi.

Thanh đao tự nhiên hóa thành một luồng chân khí, rồi chìm vào biển sâu.

Y vô cùng ung dung đối mặt với ác linh dưới đáy biển.

Sau đó, y đưa tay ra làm một động tác khiêu khích, rồi nói với ác linh dưới đáy biển: "Mày nghĩ ông đây sợ mày chắc?

Giờ tao sẽ xem mày thể hiện kiểu gì, với cái dáng vẻ này!

Chẳng qua chỉ là một khối oán khí thôi mà, căn bản không có thực

thể, đúng là một phế vật, dựa vào việc hấp thụ tiên lực của kẻ khác để khuếch đại thực lực.

Ông đây còn chẳng thèm giao đấu với mày.

Mày cũng chẳng thèm nhìn xem mày ra cái dạng gì, giờ người không ra người, quỷ không ra quỷ?

Chương 761

Đúng là một khối oán khí bị người ta vứt bỏ, căn bản chẳng đáng nhắc tới!" Nghe Phương Minh nói vậy, ác linh dưới đáy biển thật sự vô cùng tức giận.

Nước biển xung quanh bắt đầu biến thành chân khí, từ từ nổi bọt lên.

Nó nghiến răng nghiến lợi nói với Phương Minh: "Ta sẽ cho ngươi thấy thực lực chân chính của ta, đến lúc đó hãy quỳ xuống cầu xin tha mạng đi.

Ngươi xem bộ dạng ngươi bây giờ, chỉ cao khí dương, đến lúc đó ai lợi hại hơn, ngươi sẽ biết!" Vừa dứt lời, nó lập tức bay đến sau lưng Phương Minh, giáng cho y một cú đấm.

Kết quả, Phương Minh bị đánh trúng và lập tức bay xa hai ba chục mét.

Sau đó, nó lại nhanh chóng bay đến trước mặt Phương Minh, đấm vào hàm dưới của y một cú.

Phương Minh đã được chứng kiến sức mạnh của loại công pháp tà ác này ở hình thái nguyên thủy nhất, cũng là việc tất cả sự phẫn nộ kích phát ra toàn bộ tiên khí.

Rồi kết hợp thêm tiên khí của kẻ khác, dung hòa thành một loại sát khí vô cùng lợi hại.

Nếu chỉ dùng loại công pháp này, vậy thì Phương Minh càng không thể tiếp tục dây dưa với nó được nữa, phải dùng một thứ gì đó lợi hại hơn nó, để nó thấy thế nào mới là bản lĩnh thực sự.

Phương Minh muốn nó hiểu rõ một đạo lý: giữa thực lực chân

chính và thực lực giả dối có khác biệt trời vực.

Nếu chỉ dựa vào việc hấp thụ sức mạnh của người khác, rồi nâng công pháp của mình lên một tầm cao hơn, thì loại sức mạnh đó là giả dối, chỉ cần một cú chọc là vỡ nát, sức mạnh thực sự mới là át chủ bài.

Thế là Phương Minh sử dụng át chủ bài Hỗn Nguyên Chân Khí của mình.

Loại công pháp này là một trong những công pháp lợi hại nhất, để tu luyện nó, y đã mất cả trăm năm.

Giờ đây, cuối cùng y đã có dịp sử dụng nó.

Vì vậy, Phương Minh vô cùng tự tin vào loại công pháp này.

Khi ác linh dưới đáy biển lại một lần nữa lao về phía Phương Minh với tốc độ cực nhanh, Phương Minh đã có chuẩn bị từ trước.

Thế nên, khi nó đấm vào ngực Phương Minh, Phương Minh đã dùng Hỗn Nguyên Chân Khí để chống lại tiên khí của nó, đồng thời phân tán luồng chân khí trong tay.

Phương Minh đã dùng loại chân khí công pháp này để đánh bại không ít kẻ địch khó nhằn, nhưng đây là lần đầu tiên nó thuận lợi như vậy.

Bắt đầu phải từ từ tận hưởng niềm vui tra tấn, nên khi đòn tấn công của nó thất bại, đòn tấn công của Phương Minh thật sự đã đến.

Đòn tấn công của Phương Minh là lợi hại nhất trong Hỗn Nguyên Công Pháp, nó có thể công có thể thủ.

Phương Minh cũng vô cùng thuận tay khi tung đòn.

Vừa đánh trúng người nó, ác linh dưới đáy biển lập tức há to miệng, vẻ mặt đau đớn, rồi ngay lập tức lăn xa hàng trăm mét.

Phương Minh đương nhiên không để nó yên, với tốc độ nhanh hơn, y nhanh chóng đuổi đến trước mặt nó.

Rồi lại giáng thêm một cước, lần này nó thật sự lảo đảo, lăn xuống đáy biển, cuộn lên một tầng khói bụi.

Phương Minh thấy nó hoàn toàn bị bao phủ trong khói bụi, sự kiêu ngạo vừa nãy đã biến mất, nhưng Phương Minh biết đây chỉ mới là khởi đầu, chưa kết thúc hoàn toàn.

Vì vậy, Phương Minh đang nghĩ, rốt cuộc khi nào nên giết chết nó, nhưng Phương Minh biết bây giờ chắc chắn chưa phải lúc, dù có bản lĩnh trời biển cũng vô ích.

Đúng lúc Phương Minh từ từ tiến đến, muốn xem bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, xem kẻ đó còn sống hay không, Phương Minh cứ thế từ từ đi vào.

Mọi thứ xung quanh đều quá yên tĩnh, dường như yên tĩnh đến bất thường, nên Phương Minh cũng vội vàng mở tất cả khả năng phòng ngự, để tránh bị ai đó đánh lén.

Không chừng bây giờ nó không còn ở đó nữa mà đã ở một nơi khác.

Khi bụi trần bắt đầu lắng xuống, mọi thứ trở nên rõ ràng, Phương Minh nhìn kỹ, phát hiện quả nhiên không có ai ở đó, chỉ có một cái hố sâu, nên y nhìn quanh bốn phía, xem rốt cuộc nó ở đâu?

Nhưng xung quanh quả thật không có ai, dường như nó đã chạy trốn, nhưng việc trốn thoát dưới mí mắt Phương Minh là điều không thể, Phương Minh cũng sẽ không để nó chạy thoát dễ dàng như vậy.

Chỉ khi luồng khí tà ác hoàn toàn rời khỏi đây, y mới có thể cảm ứng được khí tức của kẻ bỏ trốn, nhưng bây giờ khí tức của nó vẫn bao quanh đây.

Vậy nên Phương Minh bắt đầu lo lắng liệu nó có đánh lén hay không?

Nhưng Phương Minh giờ đã triển khai các biện pháp phòng ngự tốt nhất, nên nếu nó đột kích thì cũng sẽ không có cơ hội đắc thủ.

Phương Minh đang nhìn quanh bốn phía xem rốt cuộc nó ở đâu?

Nhưng khi y nhìn quanh, trên đỉnh đầu y quả thật xuất hiện một đám mây âm u, đám mây âm u đó nhanh chóng lao về phía y.

Trong lúc bất ngờ, Phương Minh lập tức trúng một cú đấm.

Phương Minh bị đập mạnh xuống đất, tạo thành một cái hố sâu dưới đất, nhưng Phương Minh hiện tại đang trong trạng thái phòng ngự hoàn toàn, nên cú đấm vừa rồi tuy đánh trúng chỗ hiểm, nhưng sát thương gây ra không lớn, Phương Minh vẫn còn dư sức phản công.

Chương 762

Phương Minh cũng hiểu ra chiêu thức "đánh lén trong nước đục", thế là y dùng Thuẫn Địa Thuật dưới đất, rồi đột ngột tạo ra một cái hang ngầm.

Sau đó từ một chỗ khác vọt ra, kết quả sau khi vọt ra lại với tốc độ cực nhanh chạy đến trước mặt ác linh dưới đáy biển, giáng cho nó thêm một cú đấm.

Phương Minh hiểu rằng, đòn tấn công vừa rồi của ác linh dưới đáy biển chắc chắn nhắm vào đầu y, nhưng tại sao nó lại đột nhiên muốn tấn công não bộ của y?

Chắc chắn có ý đồ khác, nhưng ý đồ đó rốt cuộc là gì thì Phương Minh không biết?

Chỉ có thể dựa vào những lần giao đấu sau này, rồi từ từ tìm ra, rốt cuộc là gì?

Chỉ có thể thấy hiện tại nó không có ý tốt, nhưng ngay sau đó Phương Minh bắt đầu buộc nó phải sử dụng công phu của mình, rồi xem rốt cuộc nó đang giở trò gì.

Không ngờ, sau khi Phương Minh xuất hiện, y đã giao đấu thêm vài chiêu với nó, nhưng chiêu nào cũng nhắm thẳng vào não bộ của Phương Minh, như thể muốn vặn cổ Phương Minh vậy, cấp thiết đến mức đó.

Nhưng y cũng không biết tại sao, thế là Phương Minh trực tiếp đánh nó lên trời, rồi giáng thêm vài cú đấm, ngay lập tức kéo giãn khoảng cách.

Lúc này y mới dừng tấn công, rồi hỏi kẻ đó: "Mày không bị ông

đây đánh cho ngu ra đấy chứ?

Vậy mà cứ liên tục tấn công đúng một vị trí của ông đây, cái thứ trên đầu mày có thể khiến mày cử động sao?

Mày không nhìn thứ đó sao?

Đó là mệnh môn của ông đây, mày nghĩ ông đây ngu à?" Vừa dứt lời, ác linh dưới đáy biển hơi sững lại, hiểu rằng Phương Minh đã nhìn ra ý đồ của nó, nhưng không còn đường lui nữa, nên nó cũng nói ra ý đồ của mình, nói với Phương Minh: "Nói thật với ngươi đi, ta muốn điều khiển ngươi như điều khiển Long Vương vậy.

Nếu ngươi có thể bị ta điều khiển, vậy thì thiên hạ đều là của ta.

Ta chưa bao giờ thấy một người lợi hại như ngươi, nên ngươi hãy yên tâm, ta nhất định phải điều khiển ngươi trong tay ta.

Để ngươi trở thành thuộc hạ của ta, ta mới có thể an tâm.

Ta nhất định sẽ để ngươi phát huy tác dụng xứng đáng dưới trướng ta, yên tâm ở lại đây đi." Phương Minh ngoáy tai: "Cái tên này đúng là ngu ngốc không chịu hiểu, cố chấp không chịu nghe lời.

Ông đây sẽ không cho mày dù chỉ nửa điểm cơ hội nữa, giờ mày còn dám nói khống chế ông đây sao?

Mày nghĩ ông đây thật sự dễ khống chế vậy à?

Vừa nãy ông đây suýt chút nữa đã đánh chết mày rồi, mày có biết không?

Ông đây bây giờ muốn đánh mày hồn phi phách tán, để mày không còn dùng loại phương pháp này đi hại người nữa.

Mày không có chút Hấp Hồn Thuật nào à?

Những thứ này ông đây lại không phải chưa từng thấy, có thể thử đối phó với ông đây xem." Phương Minh đương nhiên biết trong cơ

thể y có Hỗn Nguyên Công Pháp và Càn Khôn Công Pháp hai đại công pháp đỉnh cấp để hộ thể.

Bất kỳ chiêu thức nào muốn hấp thụ linh hồn, căn bản đều vô dụng.

Vì vậy, Phương Minh cũng yên tâm để nó thử, rồi nhân cơ hội đánh bại nó chỉ bằng một chiêu.

Mặc dù chiêu này mạo hiểm, nhưng Phương Minh có niềm tin vào chiêu thức của mình, bởi vì những việc y làm bằng chiêu thức đều là những chuyện không thể tin được.

Nếu có hai chiêu hộ thể thì căn bản là vô kiên bất thôi, vô công bất phá.

Vì vậy, Phương Minh mạnh dạn để nó xem, rốt cuộc nó có thể giở trò gì.

Phương Minh cũng có thể nhân cơ hội tốc chiến tốc thắng, đó là cách tốt nhất trong lòng Phương Minh.

Y đã chán ngấy việc cứ đánh đi đánh lại như thế này, căn bản không có ý nghĩa gì, không bằng trực tiếp đánh chết nó cho sảng khoái.

Trong lòng Phương Minh nghĩ: Công pháp lợi hại như vậy, trước đây tuy có nghe nói, nhưng chưa thật sự thử nghiệm.

Nếu dùng tâm pháp này, rồi kết hợp với công pháp của mình, vậy thì chắc chắn sẽ phát huy uy lực cường đại trong thực chiến.

Sau này cũng có thể vận dụng trong các cuộc chiến tranh khác.

Mọi thứ đều vì chiến thắng sau này, và thời gian hiện tại cũng khá quý giá.

Vì vậy, đừng nói xa xôi như vậy, hãy hoàn thành những việc đang

diễn ra trước đã!

Sau đó, y bắt đầu chuyên tâm tu luyện tâm pháp của mình, tập trung chân khí theo những chỉ dẫn thành hai luồng, tập trung vào Đàn Trùng Huyệt và Thiếu Dương Huyệt, đồng thời tập hợp tất cả tiên khí.

Tập trung tiên khí cường đại như vậy vào một chỗ, chỉ có hai kết quả: Một là vận dụng tiên khí hợp lý, rồi phát huy hiệu quả siêu phàm, hiệu quả cường đại như vậy có thể kích phát tất cả năng lượng trong cơ thể, có thể đạt đến cấp độ Thiên Nhân Hợp Nhất.

Hai là trường hợp bi quan hơn, nếu một khi vận dụng không đúng cách, thì tiên khí khổng lồ như vậy, tập trung vào một chỗ, chỉ có thể dẫn đến việc kinh mạch toàn thân đứt đoạn, rồi gây ra huyết mạch không thông, kết quả sẽ xảy ra một vụ nổ lớn, dẫn đến tiên khí phản phệ.

Nhưng Phương Minh khẳng định là trường hợp thứ nhất.

Chương 763

Phải nói rằng, thiên phú tu luyện của Phương Minh là trăm năm khó gặp, có thể vận dụng mọi tiên khí trong cơ thể, từng chút tiên khí đều được sử dụng đến tận cùng, không hề lãng phí.

Vì vậy, bây giờ có thể khéo léo vận dụng một số Càn Khôn Công Pháp hoặc Hỗn Nguyên Chân Khí cũng đều nhờ vào thiên phú vận công vô cùng lợi hại đó.

Có thiên phú như vậy, cộng thêm sự chỉ dạy của các sư phó trước đây, nên Phương Minh bây giờ thật sự là một nhân tài không thể bỏ lỡ, thêm nữa là một tuyệt thế cao thủ.

Bây giờ y có lẽ là nhân vật cao quý và lợi hại nhất trong Tam Giới.

Nếu để y lại đấu một trận với Phật Giới, thì Phương Minh có thể chắc chắn có thể tiêu diệt Phật Tổ.

Bởi vì trong cơ thể y hàm chứa tiên khí vô cùng cường đại, loại tiên khí này cũng tuân theo sự sắp đặt của y, nên bây giờ đã đạt đến cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất.

Chỉ cần cố gắng rèn luyện ra những đệ tử cường đại, vậy thì chắc chắn có thể hoành hành giang hồ, đứng ở vị thế bất bại.

Vì vậy, Phương Minh nhanh chóng học được chiêu thứ ba của công pháp này, và ba chiêu phía trước, y đều đã hiểu rõ, đã đột phá, chỉ dựa vào sự hiểu biết sơ bộ về tâm pháp một cách đơn giản.

Sau khi hiểu thêm hàm nghĩa của tâm pháp, y lại cảm thấy, nên có phương thức ứng dụng cường đại hơn nữa.

Thế là Phương Minh cuối cùng đã tiếp tục đột phá vài tầng nữa, kết quả là đã thuận lợi hiểu rõ toàn bộ bộ công pháp này.

Sau khi vận dụng tất cả công pháp, y bắt đầu ổn định tổng thể, làm mát chân khí của mình, như vậy mới có lợi cho việc phát huy sau này.

Bởi vì lần thứ nhất, lần thứ hai có lẽ không được thoải mái lắm, nhưng nếu luyện liên tục lần thứ ba, thứ tư như vậy, thì chắc chắn có thể vận dụng đến mức lô hỏa thuần thanh.

Đến lúc đó, khi thu lấy linh hồn của Tôn Hầu Tử hoặc linh hồn của Long Vương, y sẽ càng thêm đắc tâm ứng thủ.

Như vậy, đối với việc nâng cao từng chút một là rất tốt, có lợi cho y, lại càng là một điều kiện cần thiết cho nhiệm vụ y phải hoàn thành.

Sau khi thư giãn một chút, y mở mắt, nói với Ngao Phàm, Trư Bát Giới và Sa Tăng ba người: "Ta bây giờ cuối cùng đã lĩnh ngộ được tất cả công pháp rồi.

Bộ công pháp này bây giờ hoàn toàn thuộc về ta, ta bây giờ có thể lập tức vận dụng, rồi đoạt lấy linh hồn trong đó." Lúc này, thời hạn cuối cùng để Tôn Hầu Tử bị đoạt linh hồn chỉ còn chưa đầy một ngày.

Ngao Phàm há hốc mồm, không dám tin người trước mắt này lại có thể trở thành ân nhân cứu mạng của Long tộc, thực lực lại cường đại đến vậy, lại có thể hoàn toàn nắm giữ Cửu Long Hồi Thiên Pháp khó đến thế, quả thật là nhân vật cấp bậc thần nhân.

Hắn không kìm được vỗ tay, rồi nói với Phương Minh: "Nếu thật sự như vậy, thì thật sự quá tốt rồi, ngươi thật lợi hại, công pháp cường đại như vậy, vậy mà lại có thể hoàn toàn nắm giữ trong thời gian ngắn như vậy.

Người của Long tộc ta hầu như không có ai như vậy, trong lịch sử Long tộc ta từng xuất hiện một người, cũng chỉ mất ba ngày mới hoàn

toàn lĩnh ngộ công pháp này, vậy mà ngươi chỉ mất nửa ngày, quả thật là một sự tồn tại vô địch!" Phương Minh nói: "Ngươi cũng nghĩ vậy à, ta bây giờ thực ra cũng không lợi hại đến thế, chỉ là không ngừng tiến bộ thôi.

Long tộc có ân với ta, ta khẳng định phải báo đáp gấp bội.

Ân nhỏ như giọt nước, phải báo đáp bằng suối nguồn.

Ta là một người biết ơn báo đáp.

Chúng ta đã trải qua nhiều như vậy, cũng có tình cảm nhất định, vậy thì ta giúp các ngươi là điều đương nhiên, cũng là các ngươi đang giúp ta mà." Sau những lời gan ruột của Phương Minh, Thái tử Long tộc Ngao Phàm vô cùng cảm kích, Phương Minh đã xác định muốn kết bạn trọn đời với y.

Ân tình của Phương Minh đối với hắn bây giờ thực sự quá lớn, hầu như không có cách nào để cảm tạ tất cả những gì Phương Minh đã làm, bởi vì y đã cứu toàn bộ Long tộc.

Lui một bước mà nói, có một người bạn cường đại như vậy, sau này nếu gặp khó khăn cũng có thể nhờ y giúp đỡ, quả thật là một quân tiếp viện át chủ bài vô cùng cường đại.

Vì vậy, lúc đó hắn đã quyết định muốn làm bạn vĩnh viễn với Thiên tộc.

Nhìn ánh mắt Phương Minh, tràn đầy ngưỡng mộ và tán thưởng, rồi Phương Minh cũng nhìn hắn, nói: "Sự không nên chậm trễ, chúng ta bây giờ hãy nhanh chóng bắt đầu đi.

Bây giờ tất cả lùi lại hộ pháp cho ta, đừng để người khác quấy rầy ta.

Ta bây giờ muốn phát công, nếu trong tình huống phát công của ta mà bị người khác quấy rầy, vậy thì hậu quả sau này sẽ không thể

lường trước được, có thể sẽ công dã tràng, công cốc.

Đến lúc đó nếu nửa đường bỏ phế thì tất cả chúng ta đều sẽ không có bất kỳ kết quả nào, nên thành bại nằm ở một lần này, nhất định phải nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được để người khác đến gần ta." Ba người kia vội vàng gật đầu khẳng định.

Trư Bát Giới cũng nói: "Yên tâm đi, sư phụ, bây giờ con liều cả mạng già cũng sẽ bảo vệ người, không để người phát công bị người khác quấy rầy.

Nếu có ai muốn quấy rầy, dù là một con cá, con cũng sẽ không tha, nhất định phải chặn nó ở chỗ cách năm mươi mét!" Phương Minh cười, rồi nói: "Được, vậy ta yên tâm rồi, bây giờ ta bắt đầu phát công, mau đi chuẩn bị đi!" Dứt lời, y liền đến bên cạnh ác linh dưới đáy biển đã bị định thân, rồi chuẩn bị công pháp, bắt đầu mặc niệm tâm pháp của mình, rồi từ từ thi triển Cửu Long Hồi Thiên Thuật.

Ác linh dưới đáy biển bị định thân này bắt đầu bước vào giai đoạn cuối cùng, sắp nổ tung, nhưng có thể nhân cơ hội này, lập tức khống chế nó, cuối cùng rút tất cả tinh thần lực hay linh hồn trong cơ thể nó ra.

Lúc này, Phương Minh đã bày ra thế trận, rồi bắt đầu vận dụng công pháp của mình.

Công pháp của y bắt đầu từ từ phát huy tác dụng, nước biển xung quanh tạo thành một xoáy nước không nhỏ.

Rồi tiên khí hàm chứa trong cơ thể bắt đầu phát tán ra ngoài khắp nơi.

Lúc này, nó cũng dẫn dụ từng con sinh vật dưới đáy biển tiến đến gần Phương Minh, nhưng căn bản không thể đến gần Phương Minh được.

Bởi vì xung quanh đều có ba trợ thủ đắc lực kia, đó là Ngao Phàm, Trư Bát Giới và Sa Tăng.

Chương 764

Ba người họ đang canh giữ ở đó, nên căn bản không có bất kỳ thứ gì có thể vượt qua rào chắn đó.

Vì vậy, Phương Minh mới có thể vô tư không sợ hãi mà thực hiện công pháp của mình ở đó.

Cuối cùng công pháp của Phương Minh bắt đầu phát huy công hiệu, loại bỏ tất cả những tạp chất xung quanh, đưa y vào một trạng thái đặc biệt thuần khiết.

Rồi từ từ tập trung vào tay y.

Trên tay y lập tức có một ma lực vô cùng cường đại.

Lợi dụng Cửu Long Hồi Thiên Thuật công pháp, tất cả tiên khí, theo các huyệt vị của y bắt đầu lưu chuyển khắp nơi.

Rồi, nó vẫn luôn vô cùng linh hoạt, chảy vào tay y, đến lúc đó thật sự có thể rút linh hồn ra khỏi cơ thể con người.

Tay y phát ra ánh sáng màu lam lục, vô cùng tươi mát động lòng người.

Rồi bàn tay y từ từ tiếp cận cơ thể ác linh dưới đáy biển đang trương phình kia.

Sau đó, bàn tay y từ từ đi vào trong cơ thể nó, từ từ mò mẫm trong bụng nó, như thể đang mò ngó sen trong một đầm lầy vậy.

Cố nén cảm giác khó chịu trên tay, rồi ở đó mò mẫm từ từ tìm kiếm cái gọi là linh hồn.

Nhưng y cũng không biết linh hồn trông như thế nào, cũng chưa từng chạm vào trước đây, nên phải từ từ thay đổi cách này.

Chỉ cần có cảm ứng tiên khí, thì chắc chắn có thể hoàn thành nhiệm vụ gian nan này!

Quả nhiên, vừa mò vừa mò, y đột nhiên cảm ứng được một tia tiên khí, từ tay y lướt qua.

Thế là y tóm lấy tia tiên khí này, rồi từ từ rút nó ra.

Sau khi rút ra, tia tiên khí đó nhanh chóng tiêu tán, dường như đã tìm được chủ nhân nguyên thủy của nó.

Vì vậy, lúc đó ở Long Cung bên kia, đột nhiên có một người hơi mở mắt, như thể vừa trải qua một giấc mơ, nhưng may mắn là đã tỉnh.

Cứ thế, Phương Minh lần lượt tóm lấy các linh khí ra, nhưng qua cảm ứng không cảm thấy có khí tức của Tôn Hầu Tử, nên y cảm thấy Tôn Hầu Tử chắc chắn phải ở sâu bên trong.

Nhưng mò cũng không được?

Chẳng lẽ ở tầng sâu hơn bên trong?

Ở đó, tay Phương Minh lại càng đi sâu hơn nữa, xem liệu có thể tìm thấy linh hồn sâu hơn nữa trong bụng nó không?

Phương Minh càng thêm nghiêm túc, y tin chắc chắn có thể tìm thấy Tôn Hầu Tử, bởi vì bây giờ không còn thời gian nữa.

Ở đó, y cẩn thận tìm kiếm, tìm kiếm hơn ba bốn mươi người, nhưng vẫn không tìm thấy dấu vết của Tôn Hầu Tử.

Vì vậy, bây giờ y tuy có chút thất vọng nhưng không bỏ cuộc.

Bởi vì y biết thân thích của Tôn Hầu Tử có lẽ đã lưu lại trong cơ thể nó quá lâu, nên bây giờ không thể dễ dàng tìm thấy linh hồn của Tôn Hầu Tử như vậy.

Nếu linh hồn của Tôn Hầu Tử bị luyện hóa, thì trước đây nó chắc

chắn sẽ không yếu như vậy.

Theo thời gian thì cũng không nên ở trong tình huống này.

Vì vậy, bây giờ việc cấp bách là tìm linh hồn của Tôn Hầu Tử, y không quên mục đích của lần này là gì?

Điều quý giá nhất của con người là không quên mục đích ban đầu, chỉ cần nhớ kỹ, ban đầu muốn làm gì?

Vậy thì quãng đường sau này sẽ không bị lạc lối.

Vì vậy, bây giờ Phương Minh bất chấp mọi thứ tìm kiếm, nhưng vẫn không có gì, mọi thứ đều trống rỗng.

Lúc đó, Trư Bát Giới, Ngao Phàm, và Sa Tăng ba người bắt đầu thu hẹp vòng vây của mình, nhìn Phương Minh, cũng không thể thoát được.

Sau khi đến gần Phương Minh, Trư Bát Giới hỏi Phương Minh: "Sư phụ, bây giờ xong rồi sao?

Đại sư huynh đã được giải cứu ra chưa?" Phương Minh quay đầu trừng mắt nhìn hắn một cái thật mạnh, rồi nói: "Chưa, ta đang tìm, bây giờ đừng nói chuyện với ta, phải ngoan ngoãn ở đó, đừng quấy rầy ta.

Ta chưa tìm thấy Tôn Hầu Tử, ta nhất định phải tìm thấy nó mới được." Nhưng bây giờ y đã tìm kiếm hơn một canh giờ rồi, nên vô cùng khó khăn.

Vừa nãy đã hao phí rất nhiều tinh lực, bây giờ nếu lại hao phí tinh lực khổng lồ nữa, thì sau này sẽ rất khó xử lý.

Trư Bát Giới sợ Phương Minh kiệt sức như vậy, nhưng cũng hiểu rằng, trong tình huống hiện tại, ai cũng không thể ngăn cản được y?

Chỉ có giải cứu Tôn Hầu Tử hoàn toàn thì y mới chịu dừng, nếu

không thì căn bản y sẽ không dừng lại, sẽ dùng đến điểm tinh lực cuối cùng, cho đến khi hoàn toàn ngất xỉu mới thôi.

Chương 765

Vì vậy, bây giờ họ đang bảo vệ Phương Minh, để y tiếp tục tìm kiếm.

Dường như không có hy vọng, nhưng khi Phương Minh tìm kiếm, y liên tục mở rộng phạm vi tìm kiếm.

Tìm đi tìm lại, cuối cùng y đã tìm thấy điểm cuối cùng, đó là vị trí trái tim của ác linh dưới đáy biển.

Phương Minh thực ra đang dùng tiên khí trong tay để ngưng tụ tiên khí trong cơ thể.

Chỉ cần ngưng tụ tiên khí trong cơ thể vào tay, thì chắc chắn có thể cảm nhận được khí tức của Tôn Hầu Tử.

Bây giờ khí tức của Tôn Hầu Tử đang tiêu tán trong cơ thể nó.

Có thể hoàn toàn nắm giữ tiên khí trong cơ thể nó để ngưng kết, rồi trở thành linh hồn của nó.

Đây cũng là điều kỳ diệu và huyền ảo nhất trong Cửu Long Hồi Thiên Pháp, cũng có thể cụ thể hóa tất cả tiên khí trong cơ thể, rồi tụ lại một chỗ, như thể hút cả người thành một quả cầu vậy.

Vô cùng rõ ràng, y tập trung tìm kiếm ở vị trí trái tim của nó, cuối cùng đã tìm thấy một tia tiên khí tương tự Tôn Hầu Tử, rồi càng mò càng cảm thấy quen thuộc.

Tuyệt đối là tiên khí của Tôn Hầu Tử không nghi ngờ gì nữa.

Thế là Phương Minh ngưng kết tất cả sức mạnh cuối cùng, rồi cẩn thận từ từ rút ra một đoàn tiên khí vi diệu từ trong cơ thể nó.

Tia tiên khí này tuy vi diệu, nhưng chỉ cần còn một tia tiên khí, thì

linh hồn của Tôn Hầu Tử đều có thể được hình thành hoàn chỉnh.

Rồi sau khi có linh hồn hoàn chỉnh, quay trở về bản thể, rồi khôi phục tiên khí, đó chỉ là vấn đề thời gian.

Phương Minh khó khăn lắm mới hoàn toàn rút ra được nó.

Lúc này, trên trán Phương Minh lộ ra những giọt mồ hôi to như hạt đậu, vừa nãy đã hao tổn mười phần tiên khí cường đại.

Bây giờ y cảm thấy cơ thể hơi suy kiệt, nên cố gắng chống đỡ cơ thể để hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng.

Sau khi hoàn thành, đoàn tiên khí đó từ từ tiêu tán, rồi cuối cùng bay đến chỗ Tôn Hầu Tử.

Tôn Hầu Tử bây giờ đang ở trong nhà giam đó, từ từ mở mắt.

Nhìn mọi thứ xa lạ xung quanh, trong lòng y nghĩ, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cảm thấy cơ thể quả thật vô cùng suy yếu, cũng không biết mình đang ở đâu, cảm thấy vô cùng suy yếu, rồi không thể đi được, chỉ có thể ngồi sụp xuống ở đó.

Phương Minh suýt chút nữa ngã xuống, may mắn có Ngao Phàm và Trư Bát Giới đỡ y dậy.

Sau đó bốn người vui vẻ cười một trận, rồi Phương Minh nói: "Cuối cùng cũng "giày sắt tìm không thấy, được đến không mất công", ta cuối cùng cũng đã hoàn thành nhiệm vụ này rồi.

Những việc còn lại giao cho ý trời thôi, chỉ cần Tôn Hầu Tử có thể tha thứ cho ta, ta cũng mãn nguyện rồi, không tha thứ cho ta thì ta cũng không còn cách nào." Trư Bát Giới nói: "Yên tâm đi, sư phụ, con tin Hầu ca là một người hiểu tình hiểu nghĩa.

Lúc đầu rời đi chắc chắn cũng là quyết định bất đắc dĩ, nên bây giờ có lựa chọn, nhất định sẽ lựa chọn hòa hảo lại với người, nhất

định phải tin tưởng mà!

Đi thôi, chúng ta bây giờ đi tìm huynh ấy." Phương Minh gật đầu, rồi cùng họ quay trở về Long Cung.

Lúc này Phương Minh từ phía sau cánh cửa đi đến trước mặt Tôn Hầu Tử, rồi vô cùng thành khẩn xin lỗi y.

Tôn Hầu Tử thực ra trong lòng cũng vô cùng có lỗi với Phương Minh.

Y cũng biết Phương Minh làm tất cả đều vì tốt cho mình, cũng chưa từng có ý định hãm hại mình, nhưng lại vì nhất thời trong lòng không thoải mái mà trực tiếp đoạn tuyệt ân nghĩa.

Vì vậy, y lắc đầu rồi nói với Phương Minh: "Sư phụ, tại sao người lại muốn cứu con?" Trư Bát Giới ở một bên vội vàng nói: "Đương nhiên là vì sư phụ muốn cứu mạng rồi, người vẫn luôn tìm kiếm tung tích của huynh, khó khăn lắm mới tìm được tung tích của huynh, nhất định phải vào trong đó giải thích những hiểu lầm, rồi đưa huynh về Thiên Đình, như vậy thì..." Trư Bát Giới chưa nói xong, Tôn Hầu Tử đã cắt lời, nói: "Im miệng, ta không hỏi ngươi, lúc nên nói thì nói, lúc không nên nói thì đừng nói.

Ta bây giờ đang hỏi người này." Nói xong y lại ngẩng đầu nhìn Phương Minh một cái.

Phương Minh cười, nói: "Ta có thể vì ngươi đương nhiên là vì muốn ngươi quay về, rồi giải trừ những hiểu lầm giữa chúng ta, mọi người cùng đoàn tụ, nối lại duyên xưa.

Chúng ta thật sự không phải là mối quan hệ yếu ớt như vậy, ta cũng không muốn, đều gặp phải cảnh thầy trò không còn qua lại, đúng không?

Vì vậy, trước đây ngươi là đồ đệ của ta, sau này cũng là đồ đệ của

ta, không thể chạy thoát được đâu.

Chúng ta là thầy trò tốt, không chửi bới, nên nếu ban đầu ta có lỗi lầm như vậy.

Xin hãy tha thứ cho ta, để ta biết rằng ta không phải là một kẻ hãm hại người, ta thật lòng vì ngươi, nên nếu ngươi có bất kỳ điều gì không hài lòng về ta thì hãy nói ra.

Nhưng lúc đó, nếu ngươi muốn đi thì ta chắc chắn sẽ tuân theo ý ngươi, nhưng bây giờ ta cầu xin, ngươi có thể tha thứ cho lỗi lầm của ta, rồi cùng ta quay về Thiên Đình.

Mọi người cùng nhau làm thầy trò, làm bạn bè tốt, chẳng phải rất tốt sao?" Cảnh tượng nhất thời chìm vào sự im lặng, không ai nói gì, Tôn Hầu Tử cũng không nói gì, Phương Minh cũng không nói gì, Trư Bát Giới và Sa Tăng càng không nói gì.

Rồi lúc đó, Tôn Hầu Tử đột nhiên, trong mắt ánh lên lệ hoa, rồi lau lau mắt, cố gắng chống đỡ cơ thể đứng dậy, đẩy Trư Bát Giới đang đỡ mình sang một bên.

Rồi đứng đó nhìn Phương Minh, kéo dài một giây sau đó đột nhiên quỳ xuống đất, rồi dập đầu cho Phương Minh một cái, ngay lập tức bắt đầu khóc lớn.

Chương 766

Vừa khóc vừa kêu, nói: "Sư phụ, tất cả mọi chuyện trước đây đều là con không tốt, con đã phụ tấm lòng tốt của người, con đáng vạn lần chết.

Xin người tha thứ cho con, con nhất định sẽ đi theo người về Thiên Đình, mọi người cùng làm đồ đệ tốt, bạn bè tốt, người mãi mãi là sư phụ của con, điều đó không ai có thể thay đổi được.

Con Tôn Hầu Tử, cả đời này chỉ nhận một sư phụ, sư phụ, con sẽ cố gắng tuân theo ý chí của người, nên xin người tha thứ cho con đi.

Con đã làm những chuyện khốn nạn trước đây, làm tổn hại tình cảm thầy trò của chúng ta, con vô cùng xin lỗi về chuyện này, nhưng bây giờ con thật sự xin sư phụ có thể tha thứ cho con.

Nếu người tha thứ cho con, con nguyện ý dùng hành động sau này của con để bày tỏ tấm lòng sám hối của con.

Vì vậy, xin sư phụ, hãy cho con một cơ hội." Phương Minh cười, nói: "Nói thật, trước đây ta từng ảo tưởng kết cục của chúng ta không phải là tan rã mà là đoàn tụ, nhưng ta không ngờ lại có một hán tử hữu tình hữu nghĩa như ngươi, nên ta kính trọng ngươi.

Giữa chúng ta không có ai đúng ai sai, mọi người đều hữu tình hữu nghĩa.

Vì vậy, tình cảm đã khiến chúng ta làm ra một số chuyện ngốc nghếch, chuyện này ta không trách ngươi đâu, thôi, mọi người cùng nghỉ ngơi một chút rồi về Thiên Đình, mọi người hãy cùng nhau phát triển ở đó.

Ta sẽ giúp ngươi trở thành người cường đại nhất thế giới này, rồi

đến lúc đó chúng ta muốn đi đâu thì đi đó, tiêu dao tự tại, ngao du giang hồ." Mọi người đều gật đầu biểu thị đồng ý, tất cả đều bỏ qua hiềm khích trước đây, rồi lại cùng đi với nhau, cảnh tượng vô cùng xúc động.

Lúc này, Phương Minh xúc động nói: "Vì mục đích của chúng ta đã đạt được, Tôn Hầu Tử cũng đã quay về, đã thành công gia nhập đội ngũ.

Vậy thì, thực lực của Thiên tộc chúng ta lại cường đại hơn rồi.

Bây giờ chúng ta, hãy chỉnh đốn một chút, Tôn Hầu Tử trước tiên đừng vận công, ta sẽ giúp ngươi dùng công lực trị thương.

Vì vậy, hôm nay chúng ta hãy nghỉ ngơi ở đây, ta đi nói chuyện với Long Vương bên đó, chắc chắn ông ta sẽ nể mặt chúng ta." Tôn Hầu Tử gật đầu rồi nói: "Xin lỗi mọi người, con đã làm liên lụy mọi người, lúc đầu con không nên ý khí dùng sự, đúng rồi, con có đi Hoa Quả Sơn không, chỗ đó thế nào rồi?" Phương Minh nói: "Yên tâm đi, ta đều đã đi rồi, trước đây ta đến đó dò la tin tức, mọi thứ ở đó đều tốt, những người ngươi liều mạng bảo vệ đều vẫn còn đó, đang đợi ngươi quay về đấy.

Vì vậy, đợi sau khi vết thương của ngươi lành, chúng ta hãy quay về nhìn một cái rồi đi, dù sao cũng là đường quen.

Đến lúc đó, có việc gì muốn dặn dò thì nhanh chóng dặn dò.

Nếu không thì Thiên tộc chúng ta tự do, muốn đi Hoa Quả Sơn lúc nào cũng được." Đúng lúc đang nói chuyện, Long Vương dẫn người đến xem một màn, rồi cũng vô cùng vui mừng, cảm thấy ân nhân của mình đã hoàn thành mục đích nên cũng khá cao hứng.

Thế là ông ta tiến lên, rồi nói với Phương Minh: "Phương huynh đệ, ngươi hãy yên tâm, ngươi có ân với Long tộc ta, người của Long

tộc ta khẳng định sẽ biết ơn báo đáp.

Vì vậy, về việc khôi phục của Tôn Hầu Tử, hãy giao cho ta đi, ta nhất định sẽ sắp xếp phòng ốc tốt cho các ngươi, rồi để ngươi và hắn độc lập vận công trị thương, xung quanh sẽ có người hộ pháp.

Đến lúc đó hãy hoàn toàn thả lỏng, không cần quản gì cả, ở bao lâu thì ở bấy lâu, ta ở đây có thừa thời gian.

Thật sự không được thì ta sẽ gọi Thái Nhất trong tộc ta cũng đi theo, xem xem, xem vết thương có nghiêm trọng không." Ngao Phàm cũng nói: "A!

Phương Minh, dù sao nhiệm vụ của ngươi cũng đã hoàn thành, vậy thì ở lại thêm vài ngày có sao đâu, ở đây, hãy nghỉ ngơi vài ngày rồi hãy quay về Thiên Đình.

Ở đây có chuyện gì ta cũng sẽ giúp đỡ lo liệu, nếu không thì ta nhất định sẽ cùng ngươi đi Thiên Giới xem sao, đó nhất định là một nơi vô cùng thần kỳ và kỳ diệu, ta hơi muốn đến đó rồi." Phương Minh cười cười, nói: "Đừng sùng bái nơi đó của ta, ở đây cũng sông núi tươi đẹp, ta cảm thấy cũng rất tốt, nên hãy đối xử tốt với nhân dân và bá tánh ở đây đi, để họ đều an cư lạc nghiệp, ở đây cũng là một vùng đất tốt.

Nếu có cơ hội thì ta sẽ mời ngươi lên Thiên Giới của ta xem sao, nơi đó cũng là một nơi vô cùng đẹp, nên mọi người đến lúc đó hãy đi lại nhiều một chút, dù sao cũng là bạn bè mà, ta cũng sẽ không câu thúc các ngươi." Long Vương cũng nói: "Phương huynh đệ, vậy chúng ta nhất ngôn vi định!

Ta vừa hay muốn Tiểu Phàm ra ngoài phát triển sự nghiệp, vậy thì điểm dừng chân đầu tiên, phải đến Thiên Đình xem sao.

Đến lúc đó, mong ngươi không tiếc lời chỉ giáo nha, xem cách

quản lý của ngươi để hắn học hỏi, ta cảm thấy Thiên Giới, là nơi lợi hại nhất trong Tam Giới.

Vì vậy, sau này có việc gì, mọi người hãy cùng nhau giao lưu, ta cảm thấy hai đại tộc chúng ta liên thủ, thì không có việc gì là không thành công." Phương Minh cười cười, không nói gì.

Trong tình huống như vậy, muốn để lại một đường lui thì không thể quá tuyệt đối, phải có một lời nói giữ lại.

Rồi như vậy sau này cũng sẽ không bị vả mặt, nên y nói khá khiêm tốn.

Lúc đó Long Vương lại cười lớn rồi nói với Phương Minh: "Vậy đi, hôm nay là một ngày đáng mừng đáng vui, hiếm khi mọi người đều ở bên nhau.

Vậy thì ta sẽ tổ chức một bữa tiệc thịnh soạn, đến lúc đó có được không?

Tối nay, chúng ta hãy làm náo nhiệt một chút, đây là một đêm chiến thắng của chúng ta.

Ngày thứ hai thì xem lúc đó khôi phục, nghỉ ngơi điều chỉnh, ta cũng có thể hiểu, rồi đến lúc đó đi hay ở, đều tùy ý các ngươi.

Ở đây ta đều tốt, dù sao cũng là ân nhân của Long Cung, nên việc của ngươi là việc của ta, ta sẽ lo liệu hoàn hảo cho ngươi." Dứt lời rồi từ từ lui xuống, theo sau là những người của ông ta.

Sau đó, Phương Minh cũng nói: "Long Vương này không tệ nhưng người khá lương thiện, sau này chúng ta có thể tiếp xúc nhiều hơn.

Nhưng ta cảm thấy mọi chuyện ở đây có chút phức tạp, chúng ta đừng nên can thiệp quá nhiều thì hơn.

Chỉ tiếp xúc nhiều hơn với Ngao Phàm và Long Vương, vì hai

người họ là người có thể quyết định mọi việc của cả Long tộc.

Vậy thì những người còn lại đều không cần quản.

Cố gắng đừng gây thêm chuyện bên ngoài vì chúng ta cũng vừa mới nổi lên, nên nếu vận mệnh hai gia tộc chúng ta liên kết lại thì đối với sự phát triển của chúng ta là bất lợi.

Chương 767

Vì vậy, ở giai đoạn hiện tại, chúng ta phát triển, tạm thời đừng kết minh." Các đồ đệ của y nghe xong cũng đều vội vàng gật đầu, nhận thấy Phương Minh nói có lý, đúng là như vậy, nếu bây giờ có quan hệ quá thân mật với họ.

Lúc đó trên giang hồ sẽ có những lời đàm tiếu một mặt.

Quan trọng nhất là sợ đến lúc đó sẽ bị vạ lây, rồi dựa vào một hiệp ước không rõ ràng, rồi đưa ra những yêu cầu quá đáng, những chuyện không phận sự, đến lúc đó mọi người xé toạc mặt nhau sẽ khó coi.

Rồi Phương Minh lại dặn dò: "Được rồi, bây giờ Long Vương mời chúng ta, chúng ta cũng không thể không đi, phải nể mặt người ta, nên Tôn Hầu Tử trước tiên hãy đi nghỉ ngơi, lát nữa ta sẽ sai người mang đồ đến phòng ngươi, rồi tối nay chúng ta hãy nghỉ ngơi thật tốt ở đó." Lời vừa dứt, Trư Bát Giới hứng khởi nhảy cẫng lên, nói: "Thật tuyệt vời, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một ngày thật tốt rồi, con đã lâu không được nghỉ ngơi như vậy, nên hôm nay con nhất định phải bù đắp lại những ngày tháng sai lầm trước đây, nhất định phải ăn uống no say rồi ngủ một giấc thật ngon." Phương Minh nghe xong câu nói đó, rồi bất giác cười.

Sau một trận cuồng hoan, rồi mọi người từ từ về phòng đi ngủ, rồi Phương Minh cũng từ từ đi ngủ.

Đây là giấc ngủ ngon đầu tiên của y sau nhiều ngày, nên y ngủ vô cùng say sưa, rồi công lực cũng đã hồi phục gần như hoàn toàn.

Sau khi tỉnh dậy cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh, tràn đầy sức sống, nên bây giờ y có thể vô cùng tinh thần phấn chấn.

Điều đầu tiên y nghĩ đến là Tôn Hầu Tử.

Tôn Hầu Tử bây giờ không biết đã hồi phục chưa, nên bây giờ y cũng đang lo lắng cho tình trạng của Tôn Hầu Tử.

Bởi vì trận chiến ngày hôm qua, nếu chậm thêm nửa canh giờ nữa, Tôn Hầu Tử sẽ bị tiêu hóa hoàn toàn.

Trong lòng Tôn Hầu Tử chỉ còn lại một tia, đủ để coi như đã mất đi ba phần tư.

Vậy thì thực lực chắc chắn sẽ giảm sút rất nhiều, không, thực lực tốt, đến lúc đó có thể từ từ hồi phục, chủ yếu là thể chất.

Nếu thể chất quá yếu, thì căn bản không thể chịu đựng được lâu như vậy, nên cần phải tĩnh dưỡng.

Vì vậy, Phương Minh xem liệu tiên lực có thể cộng hưởng với hắn không, rồi tạo ra một số công pháp lợi hại hơn, đến lúc đó cũng có thể thúc đẩy hiệu suất hồi phục của hắn.

Như vậy nếu hồi phục nhanh, thì đến lúc đó cũng có thể nhanh chóng quay về Thiên Đình.

Ở đây Phương Minh thậm chí còn không ăn sáng rồi vội vàng đi đến phòng Tôn Hầu Tử.

Vừa đi y vừa nghĩ, bây giờ đã là khoảng năm ngày kể từ khi xuất phát từ Thiên Đình.

Trong năm ngày này y đã hoàn thành tất cả nhiệm vụ, cũng đã đưa Tôn Hầu Tử về.

Như vậy, thì chắc chắn có thể nhanh chóng quay về Thiên Đình, nhưng Ngũ Tán đạo nhân kia từng tiên đoán rằng y sẽ không nhanh chóng quay về Thiên Đình, lời tiên đoán của hắn thường rất chuẩn xác.

Vậy thì lần này lại là vì điều gì?

Chắc chắn y đã hoàn thành nhiệm vụ, bởi vì Tôn Hầu Tử đã được đưa ra an toàn vô sự, y cũng yên tâm.

Bởi vì nhìn trạng thái của hắn, tuy suy yếu, nhưng không đến mức nguy hiểm, nên y cảm thấy không cần tốn nhiều thời gian như vậy là có thể quay về rồi.

Nhưng, dựa theo lời tiên đoán kia lại không như vậy, lời tiên đoán của Ngũ Tán đạo nhân luôn chuẩn xác, chẳng lẽ trên đường quay về có một số chuyện cản trở?

Nên y đang lo lắng cho những chuyện sau này.

Nhìn đến cửa phòng Tôn Hầu Tử, rồi đẩy cửa ra, nhìn Tôn Hầu Tử vẫn đang nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch.

Y biết chắc chắn hắn chưa hoàn toàn hồi phục, thế là y vội vàng đóng cửa lại, rồi nói với Tôn Hầu Tử đừng động đậy, ta bây giờ giúp ngươi vận công trị thương.

Lúc này Tôn Hầu Tử dốc hết sức lực, rồi yếu ớt ngồi dậy từ trên giường, nói với Phương Minh: "Sư phụ, người hoàn toàn không cần phải làm phiền như vậy đâu, con bây giờ cảm thấy tốt hơn nhiều rồi.

Vì vậy, chỉ cần cho con đủ thời gian, để con từ từ hồi phục, con tin con nhất định có thể hồi phục tốt, nên người đừng lãng phí sức lực của người." Phương Minh nói: "Nói gì vậy, đồ đệ của ta, ta có quyền quản lý sức khỏe và trạng thái của ngươi.

Bây giờ ta thấy sức khỏe của ngươi có vấn đề rất lớn, ta nhất định phải giúp ngươi điều trị, vả lại ta cũng biết, nếu một người từ từ hồi phục, thì chắc chắn có thể hồi phục được.

Ta tin thực lực của ngươi, chỉ là quá trình đó sẽ vô cùng kéo dài, chắc chắn cũng sẽ rất khó chịu, cơ bản là mỗi ngày đều sẽ có cảm

giác đau nhói vô cùng.

Vì vậy, để giảm bớt nỗi đau đó của ngươi, ta có thể giúp ngươi dùng công lực của ta để giảm bớt nỗi đau, đến lúc đó ngươi có thể nhẹ nhàng thư thái, rồi từ từ ngưng tụ tiên khí, như vậy có thể hồi phục công lực như xưa." Tôn Hầu Tử nghe Phương Minh nói vậy, kiên quyết như thế, nên cũng không phản bác nữa, thế là đành nói: "Vậy thì có lẽ phải làm phiền sư phụ rồi." Thế là, Phương Minh hai tay vận dụng tiên khí, rồi tập hợp tiên khí từ khắp toàn thân, từ từ hội tụ vào lòng bàn tay y.

Trung tâm lòng bàn tay y từ từ trở nên ấm áp, rồi loại tiên khí dịu hòa đó đã luyện ra một sức mạnh vô cùng cường đại.

Loại sức mạnh này sẽ từng chút từng chút đi vào cơ thể Tôn Hầu Tử.

Rồi từ từ đi vào bất kỳ kinh mạch nào trong cơ thể Tôn Hầu Tử.

Nếu kinh mạch có vấn đề, đều có thể thông qua loại tiên khí của Phương Minh mà được thư giãn, và hòa hoãn như vậy.

Vậy thì ngày thành công, cũng là ngày hoàn toàn hồi phục sẽ được rút ngắn rất nhiều.

Phương Minh bây giờ từ từ vận công, rồi Tôn Hầu Tử ở đó, cảm thấy loại tiên khí cường đại mà ôn hòa của Phương Minh vô cùng thoải mái.

Thế là, y cũng từ từ vận công.

Chương 768

Rồi từ từ bổ sung những chỗ bị thiếu hụt trong cơ thể mình, tư âm bổ dương, cứ thế từng chút từng chút, rồi trong cơ thể y hàm chứa tiên khí, từ từ hồi phục được một nửa công lực như xưa!

Lại dừng lại hai ngày, rồi ở đó đều được nghỉ ngơi thật tốt.

Phương Minh, thể lực cũng từ từ hồi phục hoàn toàn.

Sức hồi phục của Tôn Hầu Tử càng kinh người hơn.

Không chỉ bản thân có khả năng hồi phục cường đại, thêm vào tiên lực cường đại của Phương Minh làm lá chắn, nên bây giờ hắn vô cùng cường đại.

Thậm chí còn cường đại hơn trước đây.

Thế là, cũng dường như đã đến ngày phải đi, nên sáng hôm qua đã thu dọn hành lý, chuẩn bị từ biệt.

Phía Long Cung, Long Vương đã triệu tập tất cả thuộc hạ, rồi cùng Ngao Phàm chuẩn bị một số lễ vật cho Phương Minh và Tôn Hầu Tử, đợi họ quay về Thiên Đình.

Thế là trên không Long Cung, lại diễn ra một buổi tiễn biệt.

Phương Minh nói với Long Vương: "Cảm tạ hai ngày qua người đã làm mọi thứ vì ta, ta vô cùng cảm kích.

Hai ngày qua ta đã hồi phục rất tốt, công lực cũng đã được nâng cao nhất định, tất cả đều phải nhờ vào sự hỗ trợ linh lực vô cùng lợi hại ở đây, nên phải cảm ơn người." Long Vương nói: "Nói gì vậy?

Nếu ngươi muốn, hoặc ở lại lâu dài, thì ta khẳng định vạn phần hoan nghênh.

Ta vẫn luôn giao lưu với ngươi, rồi cảm thấy ngươi là một người phi thường, quả nhiên là một người khí độ bất phàm, có thể trong lòng cường đại như vậy.

Lại có tiên khí vô cùng phong phú, quả thật là một người đàn ông quái vật.

Sau này nếu có thời gian, đến lúc đó hãy lại tụ họp ở Long Cung của ta, ta nhất định sẽ lấy rượu ngon nhất của ta ra khoản đãi." Phương Minh cười, nói: "Đến lúc đó ta nhất định sẽ đến, người cứ chuẩn bị rượu đi.

Ta có một chuyện muốn nhắc nhở người, những bá tánh ở trên đó thường xuyên bị những tiểu yêu tinh kia bắt nạt, hãy nói với những tiểu yêu tinh đó, đừng nên chèn ép bá tánh nữa, như vậy đối với Long Tộc cũng không có lợi gì." Lão Long Vương gật đầu: "Vì ngươi đã mở miệng rồi, thì ta khẳng định phải quản chuyện này một chút.

Bình thường chúng ta thật sự quá phóng túng, bây giờ đều đắc ý quên hình, nên bây giờ ngươi đã mở miệng rồi, thì ta nhất định phải chấn chỉnh!" Phương Minh gật đầu, lúc đó lại quay người nói với Ngao Phàm: "Ta phải đi rồi, ngươi có gì muốn nói với ta không?" Ngao Phàm cười, nói: "Ta sao?

Ở bên cạnh ngươi một thời gian, ta thật sự có thể thấy được, ngươi là một người vô cùng cường đại.

Không những cường đại mà bản thân ngươi còn có những điểm sáng chói, quả nhiên là một nhân vật cấp bậc thần tiên.

Vì vậy, nếu chúng ta có cơ hội, có thể tái ngộ, đến lúc đó liệu ngươi có cách nào có thể xem xét nhận ta làm đồ đệ không?" Phương Minh cười, nói: "Ngươi chỉ biết cười, sao có thể như vậy được chứ?" Ngao Phàm nói: "Sao lại không thể?

Nếu bây giờ Long Cung từ trên xuống dưới không cần ta giúp đỡ lo liệu, thì ta khẳng định đã đi theo ngươi rồi, bái ngươi làm thầy, để ngươi làm sư phụ.

Để ngươi dạy ta công pháp, thì còn gì bằng!" Phương Minh nói: "Được thôi, ta đồng ý, chỉ sợ đến lúc đó khi gặp lại ta, ngươi đã trở thành Long Vương, ta xem sau khi ngươi làm Long Vương, ngươi có còn bái ta làm sư phụ học nghệ nữa không." Mọi người cười vang, rồi vẫy tay từ biệt như vậy.

Trải qua trận chiến ở Long Cung, cũng có thu hoạch, không những giúp Long Cung, vượt qua một hiểm nguy vô cùng lớn như vậy.

Đã đưa Tôn Hầu Tử quay về.

Nếu có Tôn Hầu Tử gia nhập đội ngũ, thì Thiên tộc này đều sẽ có một sự thăng tiến lớn, không những vậy, trong lòng y cũng được một sự an ủi nhất định.

Ở đó, trên mặt Phương Minh không khỏi nở nụ cười, bởi vì trận chiến này thật sự đã đánh quá đẹp rồi, không những hoàn thành nhiệm vụ, mà còn kết giao thêm vài người bạn tốt.

Trong một thời đại vô cùng hỗn loạn như vậy, thì phải tìm vài người bạn đáng tin cậy mới được, như vậy, đến lúc đó gặp khó khăn, cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Từ từ bay đi bay đi, đột nhiên cảm thấy trời đổ mưa, mưa rơi xuống lúc đó tìm một chỗ dưới đất, rồi nghỉ chân thật tốt, bởi vì đã bay nửa ngày rồi.

Thế là, y hạ xuống đất, rồi phát hiện dưới đất có một vách núi.

Nhưng trên đỉnh vách núi có một bia đá, trên bia đá lại viết ba chữ lớn: Vô Nhai Sơn.

Phương Minh chưa từng nghe nói ở đây có một ngọn Vô Nhai

Sơn, cảm thấy vô cùng đột ngột, ở đây rốt cuộc là lúc nào?

Có một ngọn núi như vậy, lúc đó hình như y cũng chưa từng thấy ngọn núi nào cả.

Chẳng lẽ trên đường chúng ta quay về có một chướng ngại vật?

Phương Minh thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng bây giờ trời đang đổ mưa xối xả, vài người họ cũng muốn nghỉ ngơi thật tốt ở đó, thế là y tìm một tảng đá lớn, rồi trú mưa dưới tảng đá đó, nhưng mưa lại càng lúc càng lớn, vô cùng quỷ dị.

Trong lòng Phương Minh bây giờ nghĩ: Ngoài trời đang mưa lớn như vậy, nên căn bản không thể quay về bây giờ, nhưng ở đây lại có những chuyện kỳ lạ khác.

Tất cả những chuyện đó, cũng là một chuyện vô cùng quỷ dị xảy ra hôm nay.

Trận mưa lớn trước mắt, vốn dĩ trên trời là một bầu trời quang đãng.

Chương 769

Nhưng sau khi đi ngang qua Vô Nhai Sơn, thì lại biến thành trời mưa, mưa xối xả, nên mọi thứ đều quá đột ngột rồi.

Phương Minh nhất thời không thể đưa ra một lời giải thích hợp lý, y chỉ có thể liên hệ với lời tiên đoán của Ngũ Tán đạo nhân.

Lúc này Phương Minh vẫn nhìn ra cửa sổ, trận mưa xối xả rất lớn bên ngoài, rồi chìm vào những suy nghĩ chồng chất và mơ hồ.

Lúc đó, Trư Bát Giới, nhìn mưa lớn không khỏi than vãn, nói: "Mưa lớn như vậy đúng là tà môn, vốn dĩ chúng ta đã sắp đến Thiên Đình rồi.

Nhưng bây giờ lại bị mắc kẹt ở cái núi cùng xó xỉnh, nơi chim không thèm ỉa, gọi là Vô Nhai Sơn?

Con chưa từng nghe nói, có ai nghe nói không?

Chắc chắn có yêu ma quỷ quái ở nơi này, bây giờ trên đường chúng ta quay về, lại xảy ra chuyện như vậy, thật sự thật sự khiến người ta phiền lòng mà!

Mưa lớn cũng không biết sẽ ngừng vào năm nào tháng nào, chúng ta cũng không thể cứ ở đây mà chờ đợi a!" Phương Minh nói: "Mọi người đừng vội, ta thấy bên trong có ý nghĩa khác.

Một trận mưa chắc chắn có huyền cơ khác, không phải là một trận mưa bình thường.

Vô Nhai Sơn ta cũng là lần đầu tiên nghe nói, không ngờ lại có một nơi tà môn như vậy, nên mọi người trước tiên đừng lơ là cảnh giác, ta cảm thấy bên trong có một số nguy hiểm tiềm ẩn.

Nếu bị những nguy hiểm tiềm ẩn đó đánh trúng, thì hậu quả khẳng

định sẽ không thể lường trước được.

Tất cả những thứ tự nhiên mới thật sự là những thứ nguy hiểm nhất, tiên khí mà chúng ta con người rèn luyện ra căn bản không đáng nhắc tới trước mặt tự nhiên, nên mọi người phải hành sự cẩn thận, phải vạn phần cẩn thận mới được." Tôn Hầu Tử nghe xong gật đầu, nói: "Con không ngờ lại có tình huống như vậy, quả thật nằm ngoài dự liệu của con, thật sự không nằm trong phạm vi dự liệu của con.

Con vẫn luôn nghĩ bên trong không có những nơi kỳ lạ như vậy, bởi vì nơi này con biết, gần Hoa Quả Sơn, rồi lúc đầu con cũng chỉ nghe nói có một ngọn núi, nhưng không có ý định vào chơi, nên cũng không hiểu rõ về nơi này.

Nhưng con chỉ nghe nói đây là một ngọn núi vô cùng thần thánh, có người đến đó triều thánh, không có những nơi khác, quả thật là biệt hữu động thiên.

Giống như Thủy Liêm Động ở Hoa Quả Sơn của con vậy, bên trong không chừng cũng có một vương giả ở đó." Phương Minh cười, nói: "Cũng không phải là không có khả năng đó, nên bây giờ chúng ta đừng nên kinh động vội vã, lần này chúng ta đi ra ngoài đừng nên khoa trương quá nhiều.

Nếu để các gia tộc khác cũng biết thực lực của chúng ta, thì nghiễm nhiên sẽ lộ tẩy át chủ bài.

Vài người chúng ta, là sức mạnh cường đại nhất của Thiên tộc.

Nếu chúng ta bị tổn thất, thì bên Thiên tộc khẳng định sẽ quân tâm hoảng loạn.

Nên chúng ta nhất định phải ổn định, như vậy mới có thể đặt nền móng tốt cho Thiên tộc, cũng không gây thêm chuyện, đối với chúng ta cũng có lợi." Mọi người nghe Phương Minh phân tích đều cảm thấy y

nói có lý, rồi gật đầu.

Phương Minh giải thích: "Bây giờ chúng ta trước tiên án binh bất động, địch không động, ta không động, địch vừa động ta liền động.

Ta cũng sẽ luôn cảm ứng khí tức xung quanh, rồi đảm bảo xung quanh không có kẻ địch.

Lúc đó chúng ta xem trời mưa bao lâu, chắc sẽ không mưa quá lâu đâu.

Nếu ngày mai vẫn tiếp tục mưa, thì chúng ta chỉ có thể dùng tiên khí mở ra một con đường lớn.

Đến lúc đó đừng trách chúng ta kinh động những thánh linh bên trong!" Mọi người cũng đều biểu thị đồng ý.

Sau khi nói xong những điều này, rồi họ dự định trước tiên hãy chú ý một chút, bởi vì có nửa ngày công phu là có thể đến Thiên Giới.

Nên cũng không vội vàng, rồi họ nghỉ chân ở đó, dù sao cũng là một trận mưa lớn như vậy.

Thế là, họ đã dựng một cái lều đơn giản ở chỗ tránh mưa dưới tảng đá lớn đó, rồi dự định nghỉ ngơi một đêm ở đó, sáng mai lại lên đường.

Nhưng trong đêm mưa lớn đã lặng lẽ ngừng lại, nhưng mọi người đều đang trong giấc mộng, nên cũng không nghe thấy tiếng mưa ngừng.

Không những mưa ngừng, mà những thứ khác lại thức tỉnh.

Chính là những yêu linh đang ẩn mình trong Vô Nhai Sơn này, nhìn khuôn mặt mọi người đang ngủ say, rồi trong lòng động ý niệm xấu.

Phương Minh thực ra cũng cảm nhận được, có người đang âm thầm nhìn trộm, nhưng lại không để tâm, bởi vì nó không thực hiện

bất kỳ hành vi thù địch nào.

Nếu một khi nó ra tay, Phương Minh lập tức sẽ thực hiện phương thức tấn công.

Vì vậy, bây giờ Phương Minh chỉ án binh bất động, rồi quan sát xem rốt cuộc có ý định gì, rồi mới xác định động tác tiếp theo, chỉ là Vô Nhai Sơn quá tà môn rồi.

Vô Nhai Sơn này quả thực càng ngày càng quỷ dị.

Sáng sớm ngày thứ hai, cơn mưa lớn bên ngoài đã tạnh, Phương Minh thầm nghĩ: Nhanh nhanh rời khỏi cái chỗ này thôi.

Nơi này thật sự không nên ở lâu, cái khí tức tà ác bên trong đã bắt đầu tản ra, nên chắc chắn có những thứ kỳ lạ không ai biết.

Phương Minh nói với Tôn Ngộ Không: "Chúng ta mau thu dọn rồi rời khỏi đây đi, nếu chúng ta còn chơi thêm một lát nữa, nói không chừng sẽ có những thứ khác đột nhiên xảy ra.

Vì vậy để tránh những chuyện ngoài ý muốn đó, chúng ta nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi đi thôi, ta cảm thấy khí tức xung quanh đã hơi thay đổi rồi.

Chương 770

Không giống như tối qua yên tĩnh và hài hòa, có những thứ khác xuất hiện, nên chúng ta bây giờ có lẽ đã bị lộ, nhưng không sao cả, chúng ta bây giờ có đủ thực lực để cứng đối cứng.

Chẳng qua là để không gây chuyện sinh sự, rắc rối thêm, nên mới không chấp nhặt với loại người đó, nếu chúng ta thật sự muốn đối đầu thì ta đảm bảo chúng ta sẽ không sợ ai cả.

Chẳng qua bây giờ điều cấp bách là về Thiên Đình thì tốt hơn, vì sự phát triển ở đó cần chúng ta, chỉ dựa vào Ngũ Tán đạo nhân thì hơi làm phiền người ta quá, nên những việc của đạo gia chúng ta phải tự mình phát triển cho tốt." Tôn Ngộ Không cũng nói: "Sư phụ nói có lý.

Vậy chúng ta nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi đi thôi, dù sao nơi này cũng chẳng có gì đáng để lưu luyến.

Con đã dặn dò người ở Hoa Quả Sơn xong hết rồi, nên chúng ta bay khỏi đây, chỉ nửa ngày công phu là được.

Đừng dừng lại quá lâu nữa, kẻo lại rước thêm phiền phức, rồi bị người khác chú ý, nên chúng ta đi thôi!" Mấy người thu dọn đồ đạc xong, rồi chuẩn bị lên đường trở lại, nhưng khi bước ra khỏi tảng đá lớn đó, rồi đến bên ngoài, lại phát hiện ra những thứ kỳ lạ.

Phương Minh ngẩng đầu nhìn mặt trời trên trời, nói: "Không hay rồi, chúng ta bây giờ bị mắc bẫy rồi, ta có thể thấy thế giới chúng ta đang ở căn bản không phải thế giới ban đầu, chúng ta bây giờ có lẽ đã bị nhốt trên Vô Nhai Sơn rồi." Mọi người nghe vậy, đều kinh hãi, rồi Trư Bát Giới hỏi Phương Minh: "Không đúng chứ, sư phụ sao lại đột nhiên rơi vào cái bẫy này?

Chỗ này rõ ràng không phải là một ngọn núi sao?

Kẻ nào không muốn sống nữa, lại dám giăng bẫy chúng ta, chúng ta bây giờ tìm ra hắn, rồi xé xác hắn ra từng mảnh, ta không tin ai lại có gan lớn đến vậy." Phương Minh xua xua tay, nói: "Thôi rồi, tối qua ta đã cảm thấy không ổn, rồi hôm nay nhìn mặt trời thì phát hiện ra, bị gài bẫy rồi.

Ta thấy, chắc chắn là yêu tộc Vô Nhai Sơn đã bày ra một cái bẫy khó này cho chúng ta, mục đích là để chúng ta bị nhốt trong Vô Nhai Sơn không thể thoát ra.

Ta đã nhìn ra rồi.

Kẻ này khá là âm hiểm xảo trá, lòng dạ khó lường, nên mọi người nhất định phải cẩn thận một chút, đừng để bị hắn làm tổn thương, ta nghi ngờ bên trong chắc chắn còn ẩn chứa bí mật khác.

Có lẽ còn có cao thủ bên trong, nên ta nhất định có thể dễ dàng đi ra ngoài.

Đến lúc động thủ thì phải động não một chút, ta cảm thấy chuyện này khẳng định không đơn giản như vậy đâu." Tôn Ngộ Không gật đầu, nói: "Được, con biết rồi, Sư phụ.

Vậy lát nữa chúng ta phải làm gì đây?

Con nghe lời Sư phụ hết, chúng ta bây giờ điều đầu tiên là phải thoát khỏi cái nơi quỷ quái này." Phương Minh nói: "Bây giờ thì sao?

Chúng ta chắc là đang ở trong một thế giới dị thứ nguyên, có lẽ những thứ bên trong khác xa so với thế giới bên ngoài.

Nên nhất định phải chú ý cẩn thận, có thể những thứ bên ngoài nhìn có vẻ vô hại, nhưng bên trong lại là những thứ vô cùng nguy hiểm.

Chúng ta tiếp theo nếu muốn ra ngoài.

Thì nhất định phải tìm ra lối ra của bí cảnh này, cũng là điểm yếu của nó, nhưng nơi này cũng không dễ tìm đâu.

Nên chúng ta phải ở lại đây ba đến năm ngày mới được, nhất định phải tìm ra rồi chúng ta mới có thể từ từ phá vỡ cục diện, sau khi ra ngoài rồi sẽ tìm kẻ đứng sau tính sổ." Sa Tăng lại nói: "Con không hiểu, tại sao những yêu quái đó cứ mãi gây sự với chúng ta?

Thật sự là đang làm gì vậy?

Nhốt chúng ta ở đây thì có tác dụng gì chứ?

Con thật sự không hiểu mục đích của đám yêu quái này." Phương Minh cũng bất đắc dĩ nói: "Thôi đi, ngay cả ta đã đánh nhiều yêu quái như vậy, bây giờ ta cũng không biết rốt cuộc tại sao chúng cứ phải tìm ta để đánh, để làm gì chứ?

Trong người ta có thứ gì mà chúng cần sao?

Muốn giết ta, cũng không thể xem xem chúng là loại gì sao?

Cứ tự mình không lượng sức mà khiêu chiến, thật sự làm ta đau đầu quá đi!" Ngay sau đó Phương Minh lại nói: "Dù sao thì sao?

Chúng ta cứ làm tốt việc của mình, ta cảm thấy chúng ta bây giờ bị người khác gài bẫy, nhưng cũng có khả năng phản sát lại người khác, phải tin tưởng vào điều đó.

Chúng ta đi tìm lối ra đó đi." Phương Minh và Tôn Ngộ Không cứ lang thang khắp thế giới dị thứ nguyên, muốn tìm xem lối ra ở đâu?

Nhưng cứ mãi đi loanh quanh, không biết ở đâu, cũng không có phương hướng, bây giờ chỉ dựa vào cảm giác mà tìm.

Nhưng cảm giác thường không đáng tin cậy, nên tìm nửa ngày cũng không biết đã đi được bao lâu, cứ mãi đi vòng tròn mà vẫn không ra khỏi Vô Nhai Sơn.

Nhưng cũng hiểu được tình hình chung của ngọn núi này, biết được ngọn núi này phức tạp đến mức nào, trong đó có lớn nhỏ các dãy núi, nên việc tìm kiếm cũng vô cùng khó khăn, chỉ có thể tùy cơ ứng biến trên ngọn núi này.

Cuối cùng, loanh quanh mãi, bọn họ cuối cùng cũng đến một hang động nhỏ, cảm thấy trong hang động này chắc chắn sẽ có lối ra, liền cẩn thận đi vào xem xét, nhưng lại thấy trong một không gian tối đen có một người chim có cánh đang ngủ say.

Phương Minh nhìn người chim đang ngủ, trông có vẻ không có uy hiếp, sau đó ra hiệu, bảo đồ đệ của mình là Tôn Ngộ Không cũng ra ngoài, nhẹ nhàng mà đi.

Vì bên trong căn bản không có lối ra mà bọn họ muốn tìm.

Nhưng bên trong quả thật chỉ có một người trông có vẻ chẳng liên quan gì đến thế giới này, giống như một yêu quái.

Nên cũng không muốn gây ra chuyện gì khó chịu, phải nhanh chóng rời đi cho xong chuyện, coi như không có gì.

Nhưng lúc đó, do Trư Bát Giới đi lại gây tiếng động quá lớn, lại giẫm phải một cành cây khô dưới đất, rồi cành cây phát ra tiếng "rắc" giòn tan, tiếng động này tuy nhỏ, nhưng cũng đủ để làm kinh động đến người chim kia.

Chương 771

Người chim kia vậy mà lại bị đánh thức?

Rồi hắn dụi mắt.

Rồi nhìn thấy Phương Minh mấy người đều ở trước mặt mình, rồi đột nhiên kinh hãi, lớn tiếng nói với Phương Minh: "Kẻ nào?

Các ngươi là ai?

Mau nói rõ mục đích, nếu không, ta sẽ cho tất cả các ngươi chết ở đây." Phương Minh cũng không tự chuốc lấy phiền phức, rồi nói với người chim kia: "Vậy ta nói thật cho ngươi biết, thật ra ta cũng không có ác ý gì, chỉ là đột nhiên không cẩn thận xông vào đây thôi, ta bây giờ có thể đi ra ngoài.

Vì ta đang tìm lối ra của thế giới này, dù sao ta cũng biết nơi này không phải thế giới thật sự, mà là một thế giới khác, nên ta phải trở về thế giới thật của mình, vậy ngươi có thể hiểu không?" Phương Minh nói vậy, cũng có chút lộn xộn, lúc mở lời rất thành thật kể tất cả mọi chuyện cho người kia, hy vọng người kia có thể lý giải.

Người kia "ồ" một tiếng, hơi hiểu ra mà gật đầu, nói: "Ồ, các ngươi cũng bị hấp dẫn vào đây sao?

Ta nói cho ngươi biết, nếu muốn đi ra ngoài thì mau sớm dứt bỏ ý niệm đó đi.

Chắc chắn là không ra được đâu, ta đã ở đây hai ba trăm năm rồi, chưa ra ngoài được, vài người các ngươi vừa mới vào đã muốn ra ngoài sao?

Đừng có mơ mộng hão huyền như vậy." Thấy Phương Minh có vẻ không hiểu, rồi tiếp tục nói: "Các ngươi mới vào, có thể không

hiểu rõ, ta nói cho mà nghe, ta ở đây cũng đã có niên đại rồi, bao nhiêu năm nay ta cũng đã thấy rất nhiều người muốn tìm lối ra từ bên trong này.

Nhưng rồi cuối cùng cũng không tìm được, cuối cùng chết ở đây, những trường hợp như vậy ta thấy quá nhiều rồi, nên đừng phí công vô ích nữa.

Ta đang ở trong mê cung này tìm một nơi để sống, nói thật, có thể sống sót ở đây đã là rất tốt rồi, nên đừng đòi hỏi quá nhiều nữa." Tôn Ngộ Không vô cùng đồng tình nhìn Phương Minh một cái, rõ ràng là không biết thực lực của Phương Minh, nên mới nói như vậy, rồi nói với người chim kia: "Vậy ngươi ở trong này lâu như vậy rồi, có ra ngoài được không?

Ngươi có cần tìm lối ra không?

Bên trong này có ai là người quản lý không?

Hay có ai là vương giả của một khu vực nào đó không?

Ta và Sư phụ muốn đi gặp mặt." Người chim kia nói: "Vương giả thì không có.

Nhưng bên trong ta quả thật có một lối thông với thế giới vị diện khác, nhưng mà, ở đó có rất nhiều yêu quái canh giữ.

Nên căn bản là không có hy vọng đâu, ngoan ngoãn sống yên ổn trong thế giới này đi!" Phương Minh nghe xong, rồi nói: "Ngươi có thể dẫn ta đi đến đó xem một chút không?

Ta thật sự rất tò mò về bên trong đó, nếu ngươi dẫn ta đi, nói không chừng ta có thể tìm được đường về." Yêu quái kia bĩu môi nói: "Được thôi, ta dẫn ngươi đi xem, nhưng nếu vì chuyện này mà mất mạng, thì đừng có liên lụy đến ta." Phương Minh liền nhanh chóng chắp tay ôm quyền, rồi nói: "Chỉ cần ngươi có thể dẫn ta đi, thì ta vô

cùng cảm ơn rồi, vậy làm phiền ngươi chạy một chuyến vậy." Người chim kỳ lạ kia thấy bộ dạng Phương Minh không sợ trời không sợ đất, rồi khá lo lắng nói: "Ta dẫn ngươi đi cũng được, nhưng nói trước là ta không đi đầu đâu.

Đến đó rồi, có gặp được người kia hay không là một chuyện?

Sau đó có đánh thắng được hay không lại là chuyện khác, nghe hiểu chưa?

Đúng vậy, có thể có xác suất lớn là gặp được, nhưng không có xác suất lớn là có thể đánh bại người bên trong, ta đã thấy nhiều rồi.

Ai cũng ảo tưởng mình có công lực rất mạnh, nhưng thực ra không phải vậy, ở thế giới này và thế giới bên ngoài có sự khác biệt rất lớn, đúng vậy, thế giới bên trong có chút quỷ dị.

Bản thân thực lực sẽ bị giảm bớt một tỷ lệ nhất định, đúng vậy, vốn dĩ mạnh, có thể sau khi vào thì không còn mạnh như vậy nữa, nên đừng coi thường.

Nếu có thực lực như vậy, đánh bại thì có lẽ tốt, nhưng bây giờ thì, ngươi có thể điều chỉnh thực lực của mình lên cao nhất, nhưng mà, lại có thể bị điều chỉnh xuống thấp nhất.

Nên phải hành sự cẩn thận, không được quá lỗ mãng, nếu quá lỗ mãng thì chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn, đừng trách ta không nhắc nhở." Phương Minh vừa nghe lời đó, liền hiểu ra tại sao lại cảm thấy bên trong có chút không ổn, vì tiên lực của hắn có lẽ đã bị tổn thương một chút.

Nên bây giờ ở bên trong quả thật có chút không thoải mái, nhưng hắn cũng có thể cảm nhận được dị cảnh này quả thật là một hoàn cảnh rất khác biệt, những thứ bên trong dường như đều kém hơn so với thế giới bên ngoài một bậc, nên hắn đã nâng cao cảnh giác, để ứng

phó với những thử thách sau này.

Phương Minh liền nói với người chim kia: "Chuyện này ngươi cứ yên tâm đi, vì ta bây giờ đã chuẩn bị sẵn sàng để nghênh đón kẻ địch rồi.

Bất kể chúng có mạnh đến đâu, ta cũng phải thử một phen, nên nếu đến lúc đó ta thật sự không đánh lại, chết cũng không sao, nhưng ta sợ nhất là chẳng có chuyện gì cả, rồi cứ thế mà bỏ qua, lòng ta sẽ không cam đâu!" Người chim kia nhìn thấy mấy người đều đã hạ quyết tâm, đều có quyết tâm liều chết, liền nói: "Được rồi, vậy ta dẫn các ngươi đi, vì các ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Ta cũng hy vọng các ngươi có thể phá vỡ nơi này, ta cũng thật sự rất nhớ những ngày tháng bên ngoài, nên đến lúc đó hãy cẩn thận hành sự, ta bây giờ dẫn các ngươi đi." Nói xong, rồi từ trong hang động đi ra ngoài, rồi định từ ngọn núi này đi thẳng về hướng Đông Bắc, ở đó sẽ có một nơi bí ẩn.

Nơi đó cũng là nơi có thể liên kết với thế giới bên ngoài, nhưng nơi đó có người đang canh giữ, mà Phương Minh cũng không biết, nên phải đợi đến lúc đó mới đi xem xét.

Trên đường đi, liền phát hiện ra những kỳ trân dị thảo xung quanh, đều không giống chút nào so với những thứ ở thế giới bên ngoài, tất cả cây cối đều đặc biệt thấp.

Còn tất cả cỏ lại đặc biệt cao, dường như còn cao hơn cả cây.

Lúc đó Trư Bát Giới bắt đầu nói, nói: "Nếu nói thế giới bên trong này kỳ lạ, thì quả thật là vô cùng kỳ lạ a, tại sao mọi thứ bên trong này đều khác biệt so với thế giới bên ngoài chứ?

Ta vừa thấy có một con thỏ muốn ăn sói.

Thật đúng là điên rồ, dù sao thì các loài vật bên trong này và các

loài vật bên ngoài đều có sự khác biệt trời vực, thậm chí gen cũng không giống nhau, đều sẽ ăn thịt lẫn nhau, những thiên địch ở thế giới bên ngoài thật sự quá đáng sợ." Lúc đó người chim kia nghe thấy lời của Trư Bát Giới liền nói: "Ta đã nói với các ngươi rồi, bên trong này là người ngoài, ta không cần giải thích cho các ngươi rằng tất cả mọi thứ bên trong đều nguy hiểm.

Có thể những thứ bên ngoài vô hại, như mèo, chó, hoặc một số con thỏ nhỏ, thì ở bên trong đều ăn thịt người, có ăn thịt động vật.

Nên người từ bên ngoài đi vào, rồi cứ thế bị ăn thịt, vì bên trong và bên ngoài có những đặc tính khác nhau, nên đó chắc chắn là một nguyên nhân rất lớn, vậy nên phải cẩn thận những thứ này, có thể sẽ bị những ý niệm lương thiện hấp dẫn.

Chương 772

Nhưng đừng đi chạm vào, một khi đã chạm vào, có thể sẽ bắt đầu tấn công, vì mọi thứ đều ăn thịt người, cẩn thận đấy!" Phương Minh nói: "Bây giờ mọi người đừng nói nhiều nữa, cẩn thận chọc phải những thứ không hay, rồi chúng ta bây giờ từ từ đi đến đó.

Sau đó chúng ta sẽ bắt đầu triển khai hành động, ta đã hiểu rồi, nơi này có chút nguy hiểm, nên nhất định phải hết sức cẩn thận, ta sẽ âm thầm quan sát mọi thứ xung quanh, nhưng mọi người đừng lơ là cảnh giác." Lúc đó người chim kia nói: "Được rồi!

Chúng ta đi." Phương Minh nhìn xung quanh, ở đây ngoài một cái đầm nước ra thì thật sự chẳng có gì nữa, thật sự không hiểu tại sao lại ở cái nơi này?

Xung quanh không hề có lối vào nào, một nơi tương đối trống trải, nên không biết người chim này đang làm gì.

Tôn Ngộ Không hỏi: "Ngươi chắc chắn không?

Ta nhìn xung quanh hình như chẳng có ai cả?

Tất cả đều ở đâu?

Ta không biết họ ở đâu?

Ngươi có thể nói cho ta biết không?

Bên trong này có lối ra khác không?

Hoặc lối vào ở đâu?" Người chim kia chỉ vào đầm nước, nói: "Ngươi cứ đi xuống dưới đó đi, ta chỉ có thể đưa ngươi đến đó thôi, nếu ta đi xuống thì ta sẽ chết cùng với ngươi, nghe rõ chưa?

Xuống dưới đó có thể sẽ thấy một cánh cửa, bên trong cánh cửa

đó sẽ có một yêu quái canh giữ ở đó, đến lúc đó hãy xem phản ứng của hắn?

Nếu thật sự hắn để ngươi ra ngoài, thì ngươi thắng rồi, nhưng hắn sẽ không, hắn sẽ giết ngươi, nên ta khuyên ngươi đừng đi xuống.

Nếu ngươi cố chấp muốn đi xuống, thì ta cũng không quản được, nên nếu ngươi muốn đi xuống thì tự cầu phúc đi, ta chỉ có thể đưa ngươi đến đây thôi.

Xuống dưới đó đừng nghe lời bất kỳ ai, có thể bên dưới có một số kẻ sẽ dụ dỗ ngươi đi vào không gian khác, nên phải cẩn thận hơn một chút." Phương Minh trong lòng kinh hãi, vội vàng hỏi: "Ý của ngươi là, nếu ta nửa đường lơ là thì không chừng sẽ bị cuốn vào thế giới khác sao?" Người chim nói: "Chính xác, quả thật là vậy, nên ta mới nói các ngươi phải có chút lòng tin, nếu ở dưới đó, nếu hơi lơ đễnh một chút, thì sẽ không đến được đáy đầm đâu.

Sẽ bị thứ khác, bị hút vào không gian khác, nếu bị hút vào không gian khác, thì chỉ có thể ở mỗi không gian đó đi tìm lối ra, hoặc phá vỡ tất cả các không gian.

Nếu không thì khó mà trở về được, nếu nhất định muốn đi xuống, thì nhất định phải chú ý, tuyệt đối đừng bị cuốn vào những dòng hải lưu khác, tập trung tinh thần mà đi thẳng xuống, nếu bị những thứ khác hấp dẫn thì chỉ cần lơ là một chút, thật sự không biết sẽ bị đưa đến thế giới nào đâu." Phương Minh thầm nghĩ: Cái nơi này sao mà tà môn và quỷ dị đến vậy, nhất định phải đề phòng cẩn thận, nếu không tin thì, mấy người chúng ta vừa mới đoàn tụ được một lúc, lại cứ thế mà tan tác thì tiêu đời rồi.

Liền vội vàng nói với Tôn Ngộ Không: "Tất cả nghe đây, chúng ta bây giờ vừa mới có một khởi đầu tốt, vừa mới đoàn tụ, không thể cứ thế mà đơn giản chia ra được.

Nếu chúng ta chia ra, thì xuống dưới càng khó tìm, bên trong thực tế lại loạn như vậy, chúng ta lúc đó biết tìm đối phương ở đâu?

Nên chuyện này vô cùng khó khăn.

Mà ta bây giờ cũng không biết rốt cuộc có thể được đưa ra ngoài như vậy không, cũng có thể thành công chìm xuống tận đáy, tìm lối ra.

Ta bây giờ chỉ có thể nói một điều, ta nhất định phải thật cẩn thận, tâm ý tương thông, không thể tách rời, nếu một khi đã tách rời, hậu quả khôn lường.

Chúng ta bây giờ đã đến bước ngoặt này, nên càng không thể để ai bị tách rời nữa, nếu ta bây giờ không cẩn thận bị hấp thu đi mất.

Thì tất cả hãy nghe lời ta, tuyệt đối đừng hành động lỗ mãng, ta muốn xem thực lực của mình đến đâu, nếu thực lực của chúng ta đủ để tìm ra lối ra, thì hãy hội hợp ở lối ra Vô Nhai Sơn ban đầu, nếu đến lúc đó chúng ta có ai không ra được, yên tâm đi.

Ta nhất định sẽ phá vỡ cái nơi này, mỗi thế giới đều tìm một lần, ta cũng sẽ tìm tất cả mọi người, nên mọi người cứ yên tâm mà xông pha." Tôn Ngộ Không nghe thấy những lời này của Phương Minh, mấy người trong lòng đều ổn định lại, đều yên tâm về Phương Minh.

Nên bây giờ trong lòng nghĩ nếu đến lúc đó có vấn đề xảy ra thì Sư phụ cũng sẽ đưa họ về, liền nói với Phương Minh: "Được!

Con biết rồi, Sư phụ, con nhất định sẽ yên tâm đi theo bước chân của Sư phụ, một chút cũng không xao nhãng, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau tìm lối ra." Mấy người đều đã hạ quyết tâm, liền định đi như vậy, nói: "Được rồi, nếu ý định đã quyết, ta cũng không nói thêm nữa, đi thôi.

Nhưng nhất định phải chú ý, cẩn thận lời ta nói, không có chuyện gì của ta nữa, vậy ta xin rút lui trước, đến lúc đó nếu có thể tìm được

lối ra thì nhớ phải phá nát thế giới này.

Như vậy, các sinh vật bên trong đều có thể khôi phục nguyên dạng, ta cũng có thể trở về thế giới ban đầu, vậy ta sẽ cảm ơn ngươi." Phương Minh nói: "Yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không quên ngươi đâu, đến lúc đó nhất định sẽ để ngươi trở về." Sau khi tạm biệt người chim một cách đơn giản, Phương Minh và đoàn người liền nhanh chóng lần lượt nhảy xuống đầm nước, rồi bơi về phía sâu trong đầm.

Ban đầu trong đầm nước mọi thứ đều bình thường, không có gì khác lạ, nên mọi người đều bơi rất an toàn, nhưng một lúc sau thì phát hiện có chút không ổn.

Nhiệt độ nước bắt đầu nóng dần lên, thậm chí còn bắt đầu bốc hơi, nên bây giờ mọi người đều có chút sốt ruột.

Trư Bát Giới nói với Phương Minh: "Sư phụ, bây giờ nhiệt độ nước sao lại càng ngày càng nóng vậy?

Người chim kia có lừa chúng ta không?

Hắn có biết có một nơi như vậy không?

Con cảm thấy nơi này chắc là vô cùng quỷ dị a, bây giờ càng ngày càng nóng, làm sao đây?" Phương Minh nói: "Người chim đó ta thấy chắc là không lừa chúng ta đâu, những lời trước đó chắc là thật, hắn lẽ ra đã từng đến đây.

Nhưng lại không thể thoát ra ngoài thành công, nên chuyện của hắn chắc cũng rất mạnh, nhưng lại vì một số lý do nào đó, rồi không thể thoát ra khỏi thế giới này, một sự tiếc nuối.

Bây giờ nhiệt độ nước bắt đầu càng ngày càng nóng, không chừng lát nữa sẽ có chuyện khác xảy ra, cái nước này ta cũng không biết sẽ biến thành dạng gì, trước tiên hãy mở tiên khí hộ thể đi, hơi mở tiên khí ra một chút, đề phòng hoàn cảnh xung quanh tấn công." Nói xong,

mấy người đều vội vàng, mở tiên khí ra, rồi những dòng nước xung quanh tuy bắt đầu biến thành càng lúc càng sôi trào, nhưng lại không làm Phương Minh bị thương.

Mấy người vì Phương Minh đã dùng tiên khí, chặn đứng những điều kiện khắc nghiệt đó, dù có điều kiện khắc nghiệt hơn nữa, sự thay đổi trên hoàn cảnh đó, căn bản sẽ không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho cơ thể Phương Minh, vì Phương Minh đã mở tất cả tiên khí.

Chương 773

Hiện tại, mọi thứ đều vô cùng bình thường, căn bản cũng không có ai khác xuất hiện, rồi xung quanh cũng không có sinh vật kỳ lạ nào, chỉ là một vũng nước chết mà thôi.

Mọi thứ xung quanh nhìn có vẻ yên bình, nên mấy người cũng không có chuyện gì khác xảy ra, dần dần thả lỏng cảnh giác.

Suốt đường đi cũng vô cùng bình ổn, thấy sắp đến đáy rồi, nhìn đáy đầm nước, Phương Minh cũng tập trung tinh thần, tự nhủ không dám có chút nào xao nhãng, nếu một khi đã xao nhãng, không chừng sẽ bị hút vào không gian khác.

Nhưng bơi mãi, đến lúc sắp đến đáy, đột nhiên có một loại chấn động khá lớn xuất hiện, loại chấn động này không bình thường, không phải loại chấn động giống như động đất thông thường.

Đó là loại dao động của tiên khí, đúng vậy, trong nước có loại tiên khí đó đang chấn động, và Tôn Ngộ Không, Phương Minh đã va chạm với tiên khí chấn động đó, rồi mặt nước bắt đầu từ từ trở nên không ổn định.

Phương Minh đại hán: "Nhất định phải cẩn thận, đừng để bị hút đến nơi khác, phải thật sự giữ vững tâm thần, loại bỏ mọi tạp niệm, rồi từ từ chìm xuống đáy đầm, sẽ không sao cả." Lúc đó, Phương Minh và Tôn Ngộ Không cả hai bắt đầu thi triển công pháp của mình, ổn định cơ thể của họ, rồi từ từ cơ thể họ trở nên nặng hơn, chìm xuống đáy đầm.

Nhưng Trư Bát Giới và Sa Tăng bây giờ đã biến mất, xem ra hai người họ, vừa nãy tiên khí và tiên khí trong nước đã tạo ra dao động rất lớn, rồi họ cũng bắt đầu tâm viên ý mã, kết quả là bị hút vào.

Nhưng lúc đó Phương Minh và Tôn Ngộ Không đã an toàn đến được đáy, nên hai người họ an toàn rồi, tìm lối ra là có thể đi ra ngoài.

Nhưng bây giờ Trư Bát Giới và Sa Tăng lại không có ở đây, nên hai người họ có chút khó xử, nên phải đi tìm hai người kia mới có thể cùng nhau đi ra ngoài.

Liền Tôn Ngộ Không hỏi Phương Minh: "Bây giờ làm sao đây, Sư phụ?

Tình hình bây giờ là chúng ta đã an toàn đến được đây, rồi tìm lối ra chắc là có thể tìm được.

Nhưng hai người kia có ở đây không?

Nên bây giờ hai chúng ta nhất định phải nhanh chóng quay lại tìm, đúng không?" Phương Minh nói: "Hai người họ, ta nhất định phải tìm, rồi mới có thể cùng nhau đi ra ngoài, nhưng bây giờ vấn đề là hai người họ rốt cuộc bị hút vào thế giới nào.

Chúng ta đều không biết, nếu hai chúng ta lại cứ thế chia ra, thì lúc đó hy vọng càng thêm mong manh, nên tốt nhất là một người đi, rồi người còn lại ở lại đây đợi." Tôn Ngộ Không nói: "Để con đi đi, con mấy ngày nay đã hồi phục gần như xong rồi, chắc chắn có thể làm tốt, đưa tất cả mọi người về.

Nhưng con không biết họ đã đi đâu rồi, lẽ ra có thể tốt mà đi vào một thế giới khác, nếu đến lúc đó con không quay về được, thì Sư phụ cứ xem xét mà làm vậy!" Phương Minh nói: "Chuyện này không cần lo lắng, ta còn khỏe hơn, ngươi không cần đi đâu, ta đi, rồi ngươi ở lại đây đợi cho tốt, tìm được lối ra quay về lúc đó, ta sẽ đưa ngươi về cẩn thận, rồi cùng nhau đi ra ngoài." Nhưng đúng lúc Phương Minh định đi lên trên, đột nhiên có một tiếng nói truyền đến, tiếng nói đó vô cùng tà ác, rồi trong tiếng nói đó nói: "Cả hai ngươi chẳng cần đi đâu nữa, không cần tranh giành nữa, đều chết ở đây cho xong." Phương

Minh và Tôn Ngộ Không lúc này đột nhiên kinh hãi, không ngờ bên trong này lại có người khác, nhưng đúng như người chim đã nói, bên trong quả thật có thần hộ vệ.

Vậy hắn cũng là người canh giữ lối ra, nếu đánh bại hắn, thì lúc đó có thể dễ dàng tìm được lối ra, rồi sau khi tìm được lối ra có thể hiểu được một số thứ kỳ lạ của cả thế giới này.

Như vậy, muốn tìm Trư Bát Giới và Sa Tăng, cũng có thể cùng lúc hiểu rõ tình hình, liền hai người họ dựa theo dấu vết của tiếng nói, bay nhanh về hướng đó, quả nhiên thấy một người.

Người đó trên người mọc vảy cá, rồi mắt màu xanh lam, tóm lại nhìn không giống một người tốt, liền nói với Phương Minh: "Nếu đã có thể tìm đến đây, vậy thì chuẩn bị chết đi là vừa rồi chứ?

Không, ta phải khen ngợi ngươi một chút.

Ngươi vậy mà lại có thể đi xa đến bước này, vô cùng lợi hại, những người trước đây đều ở phía trên, bị hút vào thế giới khác, rồi cứ thế, cô độc già đi trong thế giới đó, nhưng ngươi vậy mà lại có thể an toàn chìm xuống đáy.

Đúng vậy, năng lực và định lực của ngươi đều không hề tầm thường, chỉ có như vậy mới có thể khơi gợi hứng thú của ta, nhưng có lẽ ngươi cũng chỉ dừng lại ở đây thôi, vì đi tiếp phía trước căn bản không tìm thấy lối ra nữa đâu, chỉ có ta mới có thể cho ngươi lối ra.

Nhưng ta sẽ không mở cho ngươi đâu, ngươi chỉ có nước chết, nếu thật sự muốn đi ra ngoài, thì chỉ có một cách.

Đó là đánh bại ta, chỉ có đánh bại ta, mới có thể biết làm thế nào để đi ra ngoài?

Lối ra ở đâu?

Ta cũng sẽ nói cho ngươi biết hết." Phương Minh hỏi: "Bao gồm

cả những thế giới khác, phải đi vào bằng cách nào?

Ngươi đều có thể nói cho ta biết sao?" Yêu linh dưới nước nói: "Đó là đương nhiên rồi, mọi chuyện bên trong này đều do ta nắm giữ, nên, nếu ngươi đánh bại ta.

Ta khẳng định mọi thứ đều sẽ nói cho ngươi biết, nhưng chắc chắn là không có cơ hội rồi, vì ngươi không có cơ hội để đánh bại ta đâu.

Ta khẳng định là mạnh hơn ngươi nhiều, ta đã ở đây mấy trăm năm rồi, căn bản không ai có thể qua được ải của ta, ngươi cũng không ngoại lệ." Phương Minh nói: "Vậy thì trùng hợp quá rồi, ta cũng mấy trăm năm nay chưa gặp đối thủ rồi, ta cũng không biết ngươi có xứng làm đối thủ của ta không, hôm nay ta sẽ dạy cho ngươi một bài học thật tốt, xem xem rốt cuộc ngươi có bản lĩnh gì, vậy mà dám ở đây nói năng huênh hoang, xem ta không đánh cho ngươi răng rơi đầy đất thì thôi." Yêu quái dưới nước cũng cười, nói: "Ngươi nghĩ thế giới này giống với thế giới kia sao?

Một sinh vật cấp thấp, thế giới này, là thế giới của ta.

Trong thế giới của ta, có quy tắc của thế giới của ta, đúng vậy, những kẻ bên trong này có thể điều khiển tiên lực của ngươi xuống mức thấp nhất, nên mặc cho ngươi ở thế giới kia có thể hô phong hoán vũ, ở đây, ngươi cũng chỉ là rác rưởi mà thôi, ta sẽ đánh bại ngươi một cách triệt để.

Đến lúc đó ngươi sẽ biết thực lực thật sự của ta, ta sẽ dùng thực lực của mình để khiến ngươi phải thán phục, rồi sẽ cho ngươi bắt đầu chiến đấu, cứ đợi mà xem!" Phương Minh nói với Tôn Ngộ Không: "Lát nữa ta sẽ đối đầu với hắn, ngươi đừng nhúng tay vào chuyện của hai chúng ta, ta nhất định có thể đánh cho hắn răng rơi đầy đất.

Đến lúc đó ngươi cứ đứng bên cạnh xem, rồi ta khống chế được hắn, sau đó ngươi lên hỏi xem rốt cuộc lối ra ở đâu?" Cuối cùng Tôn Ngộ Không vội vàng giữ Phương Minh lại, nói: "Sư phụ, hắn xem ra bụng dạ khó lường, có thể hắn có những chiêu thức kỳ lạ, nhất định phải đề phòng cẩn thận, không thể mắc bẫy, nếu mắc bẫy thì chúng ta tiêu đời rồi." Phương Minh gật đầu, nói: "Yên tâm đi, chuyện này ta tự có chừng mực, đến lúc đó cứ xem hành động của ta là được, phải có lòng tin vào ta, vậy đi, ta bây giờ lên cho hắn biết tay một chút." Tôn Ngộ Không "ân" một tiếng, rồi Phương Minh quay người bay về phía yêu quái dưới nước kia, trận chiến kịch liệt sắp bùng nổ.

Phương Minh và yêu quái dưới nước diễn ra một cuộc tranh đấu kịch liệt.

Phương Minh, là một người thân mang tuyệt kỹ, sao có thể bị yêu quái dưới nước này làm khó dễ.

Nhưng khi Phương Minh xuất tiên khí ra, rõ ràng cảm thấy tiên khí không còn hùng hậu như trước.

Xem ra bên trong thế giới này quả thật có một số bí mật không ai biết, nhưng Phương Minh nghĩ tốt thôi, đến lúc đánh bại hắn rồi sẽ giải quyết tất cả những vấn đề này một lần.

Yêu quái dưới nước nói: "Không cảm thấy lực bất tòng tâm rồi sao?

Ta nói cho ngươi biết, mới vừa bắt đầu thôi, ta sẽ lập tức cho ngươi biết thế giới này đáng sợ đến mức nào!" Tình hình hiện tại không mấy lạc quan, đúng như yêu linh dưới nước kia từng nói, đúng vậy, bây giờ thực lực của hắn vẫn đang không ngừng tăng lên.

Chương 774

Dường như dựa vào việc không ngừng nâng cao, rồi cứ thế từ từ thăng lên, nhưng còn Phương Minh, thì quả thật vẫn đang từ từ bị suy yếu, dường như bị một thứ gì đó ràng buộc.

Phương Minh cũng cảm nhận được, khí tức của hắn vô cùng yếu ớt, khó mà nắm bắt được.

Vì nếu là một đối thủ bình thường, Phương Minh trước đây có thể nắm rõ tiên khí của đối phương, như vậy, đối phương có bao nhiêu thực lực, Phương Minh đều nắm rõ trong lòng, đều có thể biết mình biết người, trăm trận trăm thắng.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, bây giờ người kia vẫn đang không ngừng khuếch đại tiên khí, dường như không có điểm dừng.

Còn Phương Minh thì lại từ từ hạ thấp xuống.

Phương Minh biết tình hình đang hạ thấp, nhưng lại không biết giới hạn của đối phương là bao nhiêu, nên so sánh như vậy, thì Phương Minh bây giờ chắc chắn đang ở thế yếu.

Nếu tình hình cứ tiếp tục như vậy, thì đối với Phương Minh, quả thật giống như đang bị từng bước từng bước đẩy vào hố lửa, bây giờ đã rơi vào một thế yếu vô cùng lớn.

Lúc này, sự thay đổi cực kỳ quan trọng, tuyệt đối không thể cứ tiếp tục như vậy nữa, nhất định phải có một phương pháp thích hợp để giải quyết tình hình hiện tại.

Tình hình bây giờ là yêu quái kia, hiện tại đang nắm giữ tiên giới của thế giới này, nếu cứ như vậy không ngừng bổ sung tiên khí.

Phương Minh cứ mãi mất đi tiên khí, thì cuối cùng Phương Minh

chắc chắn là kẻ thua cuộc.

Tôn Ngộ Không đứng bên cạnh cũng vô cùng lo lắng cho Phương Minh.

Bởi vì hắn cũng cảm nhận được tình trạng chênh lệch giữa hai bên, tiên khí của yêu quái kia, dường như vẫn đang không ngừng tăng lên ở đó, càng lúc càng nhanh, còn lực chịu đựng của Phương Minh cũng sẽ hao tổn càng lúc càng nhiều.

Nên bây giờ hắn cũng đổ một vốc mồ hôi cho Phương Minh, sau đó còn có chuyện của Trư Bát Giới và Sa Tăng, những chuyện này đều chồng chất lên nhau.

Nên từng giây từng phút đều phải tranh giành, nhất định phải nhanh hơn nữa, nếu có thể giải quyết được chuyện này thì tốt.

Nhưng nếu giải quyết không ổn, thì ví dụ như Trư Bát Giới và Sa Tăng, ngay cả bản thân mình cũng khó bảo toàn, quả thật là một chuyện vô cùng nan giải, bây giờ nhất định phải nhanh chóng giải quyết chuyện này.

Tiếp tục chuyện trước đó, mấu chốt nằm ở Phương Minh, Tôn Ngộ Không có thể thấy mình hoàn toàn không thể đánh bại yêu quái dưới nước kia.

Nhưng nếu là Phương Minh, có lẽ có thể biết được điểm yếu của yêu quái đó ở đâu, lúc đó lại nhắm vào điểm yếu của yêu quái đó mà tiến hành một số công kích chuyên biệt.

Lúc đó nhất định có thể dễ dàng giành chiến thắng, chẳng qua bây giờ chưa phải lúc, nên bây giờ Tôn Ngộ Không chọn tiếp tục quan sát, sợ rằng nếu xông lên sẽ làm nhiễu loạn công lực của Phương Minh, nên bây giờ chọn án binh bất động, trước tiên cứ im lặng quan sát đã.

Quả nhiên, cùng với sự chênh lệch tiên khí càng ngày càng lớn,

Phương Minh đối đầu trực diện càng lúc càng khó khăn, liên tục mấy lần công kích đều bị yêu quái kia dễ dàng chặn lại, còn công kích của yêu quái kia, thì Phương Minh lại phải rất vất vả mới có thể hoàn toàn chặn được.

Ở đây, yêu quái dường như bắt đầu muốn sử dụng công pháp rồi, tiên khí của hắn vô cùng dồi dào, nên công pháp được thúc đẩy bởi tiên khí cũng càng lên một tầng cao mới.

Bây giờ tốc độ của hắn đã đạt đến mức không thể nhìn thấy được, đúng vậy, mắt thịt căn bản không thể bắt được động tác của hắn.

Lúc này hắn bắt đầu cười lớn, rồi nói với Phương Minh: "Sao rồi?

Cảm thấy sự kiêu ngạo vừa nãy không còn chút nào nữa à?

Sợ rồi sao?

Không còn khí lực nữa rồi sao?

Nếu có chút thời gian, ngươi có thể nói cho ta biết, bây giờ thì muộn rồi, ta bây giờ mới vừa bắt đầu nghiêm túc.

Nếu bây giờ đã đạt đến giới hạn rồi, thì ta khuyên ngươi sớm đầu hàng đi, ta đoán là ngươi không còn hứng thú đâu, ta có thể cho ngươi một năm, nhưng bây giờ thì muộn rồi, ta sẽ bắt đầu thật sự phát lực." Phương Minh cười, nói: "Cái tên lảm nhảm này?

Nếu đã đánh thì đánh cho tốt, đừng nói nhiều lời thừa thãi như vậy, ta không có thời gian mà nói nhảm với ngươi đâu.

Ta lát nữa còn có chuyện khác, vậy nếu bây giờ ngươi muốn nghiêm túc thì ta nói cho ngươi biết, ta mới vừa hoàn thành khởi động thôi, cái loại thủ đoạn quỷ dị hạ tam lạm này của ngươi có thể cao hơn kỹ năng của ta một bậc sao, nhưng cứ chờ xem, ai cười cuối cùng thì không biết đâu." Yêu quái kia nói: "Cái tên này sao mà có thể thắng được chứ?

Sao mà tự tin như vậy, ta đang nghi ngờ ai đã cho ngươi sự tự tin đó?

Ta đã nói bao nhiêu lần rồi.

Ở trong thế giới của ta, nếu muốn thắng thì nhất định phải đánh bại ta, nhưng ngươi không có cơ hội để thắng ta đâu.

Thế giới của ta, nói nhiều lời như vậy ngươi vẫn không hiểu sao?

Xem ra ta chỉ có thể dùng hành động thực tế để cho ngươi biết đạo lý này thôi!" Phương Minh chỉ nói: "Ta lát nữa sẽ cho ngươi biết rốt cuộc là thế giới của ai, đừng có ở đây cứ mãi nhấn mạnh, thế giới của ngươi, đều chẳng làm được gì.

Chỉ biết một chút bản lĩnh hút tiên khí mà thôi, ta nói cho ngươi biết, mọi thứ bên trong này ta đã mò ra gần hết rồi, vậy thì bây giờ ta cũng sắp sửa phản kích rồi, chuẩn bị bị đánh bại đi." Thật ra những lời này Phương Minh cũng không phải không có nắm chắc, vừa nãy qua một số phán đoán đơn giản, cùng với cảm ứng xung quanh, cộng thêm công kích của yêu quái kia.

Những thứ này tổng hợp lại, hắn đã phát hiện ra điều kỳ diệu ẩn chứa bên trong, đúng vậy, thế giới này, mọi thứ bên trong, bây giờ hắn đều đã hiểu được một nửa.

Phần còn lại là hòa hợp với thế giới này, rồi từ từ khống chế mọi thứ bên trong thế giới này, vì hắn đã nhìn ra rồi.

Thế giới này không giống như hắn nói, mà là một thế giới cộng sinh, bên trong có một số thứ có thể thông qua sự khống chế của con người.

Chương 775

Rồi từng bước thao túng loại tiên khí của cả thế giới này, đúng vậy, không phải thế giới này, ai cũng có thể sở hữu thế giới này, ai cũng có thể lợi dụng thế giới này.

Nên, Phương Minh bây giờ đang tranh thủ thời gian, vì hắn cũng có thể tìm ra cái bí quyết đó, rồi nắm giữ thế giới này, lúc đó tiên khí của hắn cũng sẽ cứ thế mà lấy không hết, dùng không cạn.

Chẳng qua bây giờ hắn đang tìm cách, nhưng yêu quái kia đã bắt đầu loại công kích không phân biệt, vì tiên lực vô cùng mạnh mẽ, nên bây giờ công kích cũng càng thêm thành thạo.

Phương Minh cũng nhìn những động tác chuyển đổi nhanh chóng đó, quả thật như nước chảy mây trôi, không tìm ra bất kỳ sơ hở nào, nhưng hắn có thể nhìn ra, có một số lỗ hổng.

Chẳng qua bây giờ tốc độ của hắn đã che lấp hoàn toàn những lỗ hổng đó, căn bản không hề có một cơ hội nào có thể ra tay, rồi đánh bại hắn.

Lúc đó, yêu quái kia vậy mà lại lớn tiếng nói: "Không hiểu sao, đây là Huyễn Ảnh Tất Sát của ta, ta sẽ cho ngươi biết kích động đáng sợ đến mức nào.

Ngươi căn bản không thể tìm thấy ta, từ đâu?

Bị đánh chết, thậm chí chết cũng không biết chết thế nào, cứ thế mà đi đi." Nói xong, tốc độ của hắn nhanh như vậy, rồi nhanh chóng chuyển đổi thân pháp của mình, rồi đột nhiên xông đến trước mặt Phương Minh, Phương Minh ra tay muốn cản lại.

Ai ngờ hắn lại quay người ra sau lưng Phương Minh, đá vào lưng

Phương Minh một cước, quả thật là trở tay không kịp, Phương Minh bị đá văng xa năm sáu mét.

Điều đó cũng thật sự đã khơi dậy ý chí chiến đấu của Phương Minh, Phương Minh đâu có chịu để cứ thế bị bắt nạt mãi, hắn cũng có chút thể diện chứ, nên hắn quyết định sẽ bắt đầu phản kích, cái loại Huyễn Ảnh Tất Sát không phân biệt đó trong mắt hắn căn bản chẳng đáng nhắc đến.

Dù sao Phương Minh là người từng trải qua đại tràng diện, Phương Minh là một nhân vật hàng đầu của Thiên tộc, một người thần kỳ, nên bây giờ sao có thể chịu đựng được loại sỉ nhục của tiểu bối này?

Một tiểu bối vô danh, nếu để hắn và ta đánh đơn đấu trong không gian bình thường, không quá ba chiêu, ta sẽ giải quyết xong hắn, chẳng qua là dựa vào hoàn cảnh ở đây.

Dựa vào việc là một địa đầu xà, rồi muốn cho Phương Minh một chút thị uy, quả thật là không biết tự lượng sức mình, Phương Minh, khẳng định sẽ không cho hắn cơ hội đó đâu.

Thật ra Phương Minh nếu muốn giết hắn, cũng không phải là không thể, vì Phương Minh có năng lực cường đại, lúc mới bắt đầu yêu quái kia chưa hoàn toàn thi triển yêu thuật.

Lúc chưa khống chế được tiên khí của thế giới này, hắn đều có thể dùng tiên khí để đánh bại.

Nhưng hắn đã không làm vậy, chỉ là tò mò về tiên khí của thế giới này và làm thế nào để điều chỉnh thế giới này?

Hắn tò mò những điều đó, nên mới không vội vàng ra tay giải quyết trận chiến.

Nhưng bây giờ tình hình đã khác rồi, nếu bây giờ Phương Minh cứ

như vậy, bị áp đảo mà đánh, thì cuối cùng chắc chắn sẽ không chiếm được chút ưu thế nào.

Không chừng sẽ vì hắn mà làm áo cưới, để năng lượng của hắn càng lúc càng lớn, trở nên có thể đánh bại Phương Minh, thì phiền phức bây giờ cứ thế mà hấp thu tiên khí của người khác.

Thế giới này có tiên khí lớn đến vậy sao?

Chắc chắn có thể thu hút một lượng lớn tâm huyết, ta thật sự lúc đó thì, thì thật sự là rất mệt mỏi, Phương Minh nghĩ, cảm thấy nhất định phải tìm ra bí quyết, rồi phá vỡ cái yêu thuật tà môn này.

Đúng lúc này, yêu quái kia vậy mà lại dùng Huyễn Ảnh Tất Sát của mình?

Lại đột kích Phương Minh một lần nữa, nhưng Phương Minh thì đã sớm có phòng bị, tuyệt đối sẽ không để hắn lại ở cùng một chỗ, ở cùng một nơi, rồi liên tục đắc thủ hai lần.

Phương Minh dồn nén tất cả tiên khí phát ra, rồi bắt đầu vận dụng tiên khí trong công pháp, trước tiên khai mở Càn Khôn công pháp.

Hắn hòa hợp huyết nhục của mình làm một, rồi bắt đầu phản kích, cứ thế này, quyền chủ động sẽ từ từ trở về tay hắn.

Hiện tại hắn cũng biết, vì tiên khí, tuy vẫn đang giảm dần, nhưng không có nhiều dự trữ, vì loại tiên khí như vậy bản thân có một vốn liếng vô cùng dày dặn.

Nên mới dám đánh như vậy, cũng dám cứ thế mà hao tổn đến cuối cùng, chẳng qua bây giờ thực lực có chút đột phá mạnh mẽ, nên Phương Minh nhất định phải xuất ra một chút thực lực để đáp trả.

Nếu cứ để hắn cứ thế mà tiến từng tấc, chắc chắn có thể tăng trưởng lòng tự tin của hắn, nếu lòng tự tin của hắn được bồi dưỡng.

Sau đó muốn đánh bại hắn thì chắc chắn sẽ vô cùng khó khăn, loại tiểu la la như vậy, nếu để hắn có chút ý nghĩ muốn đánh bại Phương Minh, thì Phương Minh sẽ thất bại.

Tôn Ngộ Không đứng một bên nhìn ra Phương Minh định nghiêm túc rồi, nên bây giờ trong lòng cũng yên tâm rồi, vì hắn biết Phương Minh đã nghiêm túc thì.

Cơ bản không ai là đối thủ của hắn, nên bây giờ nói với Phương Minh: "Sư phụ, cứ yên tâm mà đánh đi, bây giờ chắc chắn hắn không đánh lại được đâu.

Con cảm nhận được, bây giờ Sư phụ sắp bắt đầu nghiêm túc rồi, nên chắc chắn không ai có thể đánh lại được, bắt đầu cho hắn biết tay một chút đi, rồi nhanh chóng đánh chết hắn, rồi chúng ta sẽ đi cứu Trư Bát Giới và Sa Tăng." Phương Minh cười gật đầu, rồi quay đầu nói với yêu quái kia: "Thôi được rồi, ta bây giờ cũng không nói nhiều lời thừa thãi với ngươi nữa, vừa nãy ta cũng nghe đồ đệ của ta nói.

Bây giờ hắn đang thúc giục ta, ta nhất định phải tốc chiến tốc thắng, vì ta không chỉ có một đồ đệ, ta còn có hai đồ đệ khác, cần ta đi cứu, ngươi để ta đánh bại ngươi xong.

Nói cho ta biết tung tích của họ, rồi ta đi cứu, nên mau mau để ta nhanh chóng đánh bại ngươi đi, rồi nhanh chóng nói cho ta biết bước tiếp theo phải làm gì, để ta còn làm việc, ta thật sự không muốn nán lại thế giới này thêm một giây nào nữa." Yêu quái kia nhìn Phương Minh, bây giờ trông có vẻ sốt ruột không thể chờ đợi được, rồi cảm thấy dường như bị sỉ nhục, rồi hỏi Phương Minh: "Cái tên này nói vậy là có ý gì?

Cứ như thể đã thắng rồi vậy, chẳng qua là mở tiên khí ra, mở tiên khí ra mà chưa giao thủ với ta.

Ngươi biết mình có thể thắng sao?

Ta vừa nãy hình như đã nói rồi, đây là thế giới của ta, trong thế giới của ta, ngươi đừng làm càn.

Ngươi xem ta là cái gì vậy, là không khí sao?

Chương 776

Ta nói cho ngươi biết, ta không dễ chọc đâu, triển khai tiên khí thì sao?

Tiên khí của ngươi cũng sẽ có ngày tiêu tán, nên bất kể công pháp của ngươi có lợi hại đến đâu, chỉ cần tiên khí của ngươi ở trong thế giới này, có thể bị ta nắm giữ, cứ chờ chết đi!" Phương Minh cười, ngay sau đó nói: "Vậy ngươi muốn ta nói cho ngươi biết, ta cũng có thể khống chế thế giới này, được không?

Ta bây giờ nói cho ngươi biết, thế giới này không phải là của một người.

Nó thuộc về bất kỳ ai trong thế giới này, chỉ cần tìm ra bí quyết, ai cũng có thể khống chế thế giới này, bao gồm cả ta, cứ chờ mà xem!" Lúc này khuôn mặt của yêu quái kia trở nên đặc biệt phức tạp, vì dường như bí mật của hắn đã bị tiết lộ, tóm lại sắc mặt đỏ bừng.

Trông có vẻ yêu quái kia đã biết bí mật của mình bị tiết lộ, nhưng bây giờ cũng không có cách nào khác, vì Phương Minh chỉ nói vậy một câu.

Chưa có hành động cụ thể nào, nên bây giờ hắn vẫn không chắc Phương Minh rốt cuộc có thật sự biết không.

Liền ấp úng nói: "Ngươi đừng có ở đây nói bừa, thế giới này vốn dĩ là của ta, đừng có nói khống chế với khống chế.

Mới được bao lâu chứ, khống chế cũng chẳng làm được gì mà muốn cùng ta thống trị thế giới này, thật đúng là si tâm vọng tưởng.

Nếu ngươi có thể khống chế thế giới này, vậy thì thử cho ta xem đi, ta không tin ngươi có bản lĩnh như vậy, ta ở đây còn có thể từ từ

nắm giữ tiên khí bên trong.

Nhưng ta không tin một kẻ ngoại đạo vừa mới vào lại có thể biết được điều kỳ diệu bên trong." Bây giờ trong lòng nghĩ Phương Minh nhất định đang lừa, nên bây giờ hắn một chút cũng không sợ, Phương Minh chỉ cảm thấy lời nói vừa nãy của Phương Minh có chút làm hắn cảm thấy lo lắng.

Nhưng hắn lại không đặt chuyện này vào lòng, không tin Phương Minh có thể nhanh như vậy mà nắm giữ mọi thứ bên trong.

Phương Minh lúc này vô cùng bình tĩnh, nói: "Ta có lừa ngươi không?

Lát nữa ngươi sẽ biết thôi, ta nói cho ngươi biết, ta căn bản không có lý do gì phải lừa ngươi cả.

Bây giờ ta sẽ cho ngươi biết làm thế nào để khống chế loại thế giới này, ta sẽ bắt đầu phản kích rồi, tốt nhất là cẩn thận một chút, vì sau đó ngươi sẽ không có khả năng chống đỡ đâu." Yêu quái kia không tin lời Phương Minh, liền nói: "Đừng có ở đây mà ba hoa chích chòe nữa, ta sẽ không tin ngươi đâu, ta nói cho ngươi biết, bây giờ ngươi hoàn toàn là rùa trong chum, ngoan ngoãn chịu chết đi, đừng có si tâm vọng tưởng nữa!" Nếu bây giờ Phương Minh thật sự có thể như lời hắn nói, có thể khống chế cả thế giới này, thì trận chiến cơ bản không cần đánh nữa rồi.

Công pháp của Phương Minh vốn dĩ cao minh hơn, tỷ lệ cao hơn yêu quái này không biết bao nhiêu lần, nhưng cộng thêm tiên khí của cả thế giới đều sẽ được Phương Minh sử dụng, thì cả thế giới này đều là thế giới của Phương Minh rồi, Phương Minh có thể làm bá chủ của thế giới này.

Vì điểm thứ nhất, tiên lực của Phương Minh vô song khắp thế gian, có thể phát huy đạo lực của hắn đến cực hạn, rồi công pháp của

hắn cũng tốt, võ lực cũng tốt, cũng thiên biến vạn hóa.

Nên căn bản không cần phải sợ yêu quái kia, mọi thứ bên trong thế giới này, nếu đều có thể được sử dụng thì Phương Minh có thể tồn tại bất khả chiến bại.

Nhưng hiện tại yêu quái kia không muốn thừa nhận sự thật này, vì Phương Minh chưa thật sự chứng thực trong thực tế có thể khống chế tiên khí của thế giới này.

Nên những điều này đều không thể kiểm chứng, chỉ là lời nói suông, nên nhất định phải dùng thực tế để kiểm chứng.

Yêu quái kia cũng nghi ngờ Phương Minh không có tài năng thật sự, một mặt, mặt khác căn bản không tin Phương Minh có chuyện như vậy, vì hắn mới vừa vào, không biết mới mấy ngày.

Không thể nào nhanh như vậy, có thể biết được bí quyết nắm giữ thế giới này, vì hắn phải mất hơn ba trăm năm mới có thể ngộ ra một chút pháp thuật khống chế tiên lực của thế giới này.

Nhưng vừa mới vào, làm được như vậy là vô cùng khó khăn, nên bây giờ hắn nghĩ tám mươi phần trăm là Phương Minh đang lừa.

Nhưng đến giây tiếp theo, hắn bắt đầu hối hận rồi, vì giây tiếp theo hắn thật sự thấy được thực lực của Phương Minh đáng sợ đến mức nào, vì trong khoảng thời gian ngắn ngủi một giây đó Phương Minh thật sự đã phóng thích tất cả tiên lực.

Rồi đem tất cả bản lĩnh ra sử dụng, rồi biểu diễn một chiêu đột kích, chiêu Huyễn Ảnh Tất Sát trước đây là một chiêu vô cùng lợi hại rồi.

Đó là bản lĩnh gia truyền của yêu quái kia, nhưng bây giờ Huyễn Ảnh Tất Sát mà Phương Minh sử dụng lại cao minh hơn yêu quái kia rất nhiều lần.

Yêu quái kia không kịp phản ứng, rồi bị Phương Minh đá văng xa hơn mười mét, rồi chưa dừng lại, Phương Minh liền nhanh chóng đuổi theo, rồi lại bổ sung một quyền.

Cứ từng chiêu từng chiêu một, đánh cho yêu quái kia thổ tiên huyết, rồi kêu gào liên hồi, không chịu nổi loại công kích của Phương Minh, liền vội vàng cũng sử dụng bản lĩnh gia truyền của mình.

Rồi dùng tốc độ của mình nhanh chóng né tránh tất cả các đòn tấn công của Phương Minh, trốn sang một bên, rồi thổ tiên huyết, thở hổn hển từng ngụm lớn, rồi nói: "Không thể nào, sao lại có thể lợi hại đến vậy, rõ ràng là tiên khí đã bị thế giới bên trong hút cạn rồi, ta mới là người khống chế thế giới này, nhưng ngươi lại có thể đánh bại ta?" Phương Minh nói: "Ta đã nói sớm với ngươi rồi, đừng đoán xem ai là chủ nhân của thế giới này, ai cũng có thể làm chủ nhân của thế giới này, chỉ cần đủ mạnh là được, chẳng qua chỉ là chủ nhân nhất thời mà thôi.

Bây giờ ngươi nên rời khỏi vị trí đó đi, vì ta đã dùng tiên khí của ta và tiên khí của bất kỳ thứ gì trong thế giới này để giao tiếp, ta đã hòa hợp với bí quyết tiên khí của thế giới này rồi." Yêu quái kia tức giận không thôi, liền nói: "Không thể nào, ta dùng hơn ba trăm năm mới đạt đến trình độ hiện tại, không thể nào để ngươi dễ dàng chỉ dùng mấy giờ đồng hồ mà khống chế tiên khí của cả thế giới được.

Để những nỗ lực trước đây của ta, chẳng lẽ ngươi thật sự mạnh đến vậy sao?

Có thể mạnh đến mức nhanh chóng thu cả thế giới vào trong túi sao?" Phương Minh cười, nói: "Đúng vậy, đúng vậy, là vậy đó, ta ngại không nói cho ngươi biết, đúng vậy, ta vô cùng mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức ngươi không thể tưởng tượng được.

Nên bây giờ ta mới là người chủ đạo của cả thế giới này, bây giờ

cảm nhận tiên khí của ngươi, không phải đã bắt đầu suy yếu rất nhiều sao?

Đó là vì ta bắt đầu từ từ rút tiên khí từ trong cơ thể ngươi ra, tiên khí của ta lại muốn trở về rồi." Yêu quái kia bây giờ cảm nhận tất cả tiên khí trong cơ thể?

Cảm thấy nó, từ từ bị rút cạn, quả thật là giống như trước đây, thậm chí còn không mạnh bằng lúc mới bắt đầu.

Nên bây giờ hắn thật sự tin rằng Phương Minh có thể thao túng tiên khí của thế giới này, bây giờ cam tâm chịu thua, liền yếu ớt vô lực quỳ rạp trên đất, rồi nói với Phương Minh: "Ta thua rồi, ta thật sự thua thảm hại rồi.

Ngươi muốn biết gì ta sẽ nói hết, ta là người chấp nhận cờ bạc thì chịu thua, nên bây giờ cứ hỏi đi, nếu ngươi chỉ cần biết, những chuyện ta biết ta đều sẽ nói hết." Cuối cùng Tôn Ngộ Không nói: "Sư phụ, thật sự là lợi hại quá, bây giờ vậy mà lại có thể hàng phục hắn một cách ngoan ngoãn như vậy, con đối với Sư phụ quả thật là bội phục sát đất.

Vậy mà lại có thể thu phục hắn lợi hại đến thế, có thể thấy Sư phụ thật sự có tài năng thực sự a, tiếp theo chúng ta cuối cùng cũng hoàn thành chuyện này rồi, khoảng cách đến việc chúng ta ra ngoài chắc chắn lại gần hơn không ít rồi." Phương Minh liếc mắt nhìn thấy Trư Bát Giới trong tay hắn, biết rằng Trư Bát Giới hiện đang nằm trong tay hắn, nhưng còn sống hay chết thì không biết, nên còn phải điều tra thêm.

Chẳng qua đây là một dung nham cự nhân, một nhân vật vô cùng lợi hại, vừa nhìn đã biết, nhưng trong đó ẩn chứa tiên khí cường đại, lại tu luyện năng lượng thuộc tính hỏa mạnh mẽ.

Chương 777

Chưa nói đến, tiên khí ẩn chứa trong đó khổng lồ đến mức nào, vì là sức mạnh tự nhiên, nên luôn ẩn chứa rất nhiều tiên khí bị ràng buộc bởi tự nhiên.

Phải biết rằng tiên khí tự nhiên, trong toàn bộ tiên giới là dồi dào nhất, người ta đều có thể hấp thụ tiên khí vô cùng mạnh mẽ từ tự nhiên, nhưng hắn lại sở hữu sức mạnh dung nham.

Tương đương với việc khống chế loại tiên lực của tất cả dung nham trong thế giới này, cũng có thể khiến tiên khí giãn nở vô hạn, có sức bùng nổ và lực xung kích mạnh mẽ.

Loại sức mạnh cường đại này, khiến tiên khí trong thế giới đó không thể tưởng tượng nổi.

Phương Minh vì một điểm này, nên bây giờ cũng không dám mạo hiểm ra tay, vì sợ rằng nếu vừa ra tay, điểm thứ nhất là sợ sẽ xảy ra xung đột trực diện với hắn, dẫn đến cả thế giới sụp đổ.

Điểm thứ hai là bên trong có Trư Bát Giới, nhất định phải bảo vệ an toàn cho Trư Bát Giới, đây là mục đích của thế giới này.

Sa Tăng có ở thế giới này không thì không biết, nhưng bây giờ đang thấy được Trư Bát Giới, vậy thì Sa Tăng cũng không còn xa nữa, nên trước tiên hãy giải cứu Trư Bát Giới đã, chuyện sau này, mọi người hãy bàn bạc tiếp.

Bây giờ chỉ có thể làm vậy thôi, vì Phương Minh khi nhìn thấy cự nhân này, biết rằng giữa hai bên chắc chắn sẽ có một trận khổ chiến.

Vì trước đây thế giới đó Phương Minh đã hiểu được tất cả những cường giả trong thế giới đó đều có năng lực thao túng loại tiên lực

của cả thế giới, nhưng thế giới này toàn là núi lửa và sa mạc, nên việc thao túng càng thêm lợi hại.

Đúng vậy, không chỉ có thể thao túng loại tiên lực tự nhiên bên trong, mà còn có thể thao túng những sự vật tự nhiên bên trong, hoặc là biến những hạt cát, núi lửa, lần lượt nhổ tận gốc.

Rồi ném về phía Phương Minh, cũng không chừng, nên Phương Minh nhất định phải chuẩn bị thật tốt, không thể để hắn ở trong thế giới như vậy, rồi dùng ưu thế của thế giới như vậy để đánh bại mình.

Nhất định phải nhanh chóng tìm kiếm phương pháp khống chế thế giới này, tốt nhất là có thể chiếm thế giới này làm của riêng trước đó, như vậy, có thể giành được tiên cơ.

Phương Minh liền nói với cự nhân kia: "Không cần tìm nữa, ta đã làm phiền bữa trưa của ngươi, ngươi cũng không cần ăn bữa trưa nữa, trên tay ngươi là đồ đệ của ta.

Nói cho ta biết bây giờ hắn sống chết thế nào, ta bây giờ lập tức phải cứu hắn ra, ngoan ngoãn thả hắn ra đi chứ?

Nếu không lát nữa chúng ta mà đánh nhau, quyền cước không mắt, ai cũng chẳng tốt đẹp gì đâu?" Cự nhân kia nghe thấy tiếng nói, rồi tìm nửa ngày, cuối cùng tìm thấy Phương Minh, Phương Minh lúc này đang đứng trên một ngọn đồi nhỏ, rồi nói với hắn, giống như một con kiến nhỏ bé.

Chỉ thấy cự nhân kia ha ha cười lớn, rồi nói với Phương Minh: "Hỏi sống chết sao, ta nói cho ngươi biết, bây giờ hắn còn sống, nhưng lập tức sẽ chết thôi, ngươi cũng vậy, nghe rõ chưa.

Ta đang tự hỏi đây, ai đã làm phiền ta ăn trưa?

Vốn dĩ là một loại dược liệu khác, cũng được thêm vào bữa trưa của ta, hả?

Cái con kiến nhỏ bé này không đủ để ta nhét kẽ răng đâu.” Rồi ngay sau đó lại nói: “Cái tên trong tay ta đây là một gã béo ú chảy mỡ, trọng lượng trong tay ta không chỉ gấp đôi ngươi đâu, bây giờ ta đang có tâm trạng tốt, mau cút đi!

Ta bây giờ không muốn ra tay sát hại, nhưng đừng ép ta, nếu ta giết ngươi, thì đơn giản như giẫm chết một con kiến thôi.” Phương Minh lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Khoác lác ai mà chẳng biết làm chứ?

Ta cũng biết khoác lác đây, ngươi đừng có mà tự cho mình là quá lợi hại, chẳng qua chỉ là cường giả trong thế giới này thôi.

Nhưng ta đến từ thế giới khác, ta lợi hại đến mức nào, ngươi không biết đâu, ta chưa từng giao thủ với ngươi, sao ngươi biết ta không mạnh hơn ngươi?” Cự nhân kia nhíu mày, rồi nói với Phương Minh: “Nghe ý của ngươi là muốn đánh một trận sao?

Cái tên lùn tịt nhà ngươi, đừng có ở đây gây chuyện thị phi cho ta.

Ngươi không xứng để ta ra tay, cũng không xem lại bản thân mình đi?

Muốn ta đánh với ngươi, ngươi có đánh lại ta không?

Đừng có tưởng mình đẹp, rồi lợi hại rồi, ta phun một ngụm nước bọt cũng có thể nhấn chìm ngươi chết.

Đừng có không tin, ta không lừa ngươi đâu, ta thật sự không thèm đánh với ngươi, đừng để người khác nói ta ức hiếp trẻ con, như vậy đối với ta cũng là một sự sỉ nhục.” Phương Minh khinh thường liếc nhìn hắn một cái, rồi nói: “Ta thấy ngươi không dám chứ gì, sợ bị ta đánh bại chứ gì, cái tên nhát gan này, về mà tìm mẹ ngươi đi!” Lời này vừa nói ra, chắc chắn đã chạm đến giới hạn của hắn, nên bây giờ hắn nổi trận lôi đình, rồi toàn thân phun ra dung nham, cuồn cuộn chảy

ra.

Gã khổng lồ quay đầu nhìn Phương Minh, nói: “Vừa rồi?

Có bản lĩnh thì làm lại một lần nữa đi, ta bây giờ cho ngươi làm lại.

Ta cho ngươi một cơ hội, hoặc là quỳ xuống xin lỗi ta, nếu không làm lại một lần nữa, ta sẽ giết ngươi, không còn một mảnh.” Phương Minh không kiêu ngạo không tự ti nhìn gã khổng lồ, sau đó nói: “Tai ngươi bị điếc à?

Nhất định phải bắt ta nói lại một lần nữa sao?

Được thôi, vậy ta lặp lại cho ngươi nghe, nếu ngươi thích nghe, ta có thể lặp lại nhiều lần.

Ngươi về nhà tìm mẹ ngươi đi, về nhà tìm mẹ ngươi đi, về nhà tìm mẹ ngươi đi, đồ nhát gan!

Giờ thì hẳn là nghe rõ rồi chứ?” Phương Minh nói liền ba lần, mỗi lần đều dùng ngữ khí cực kỳ mạnh mẽ, dứt khoát.

Vì vậy, y giờ đã hiểu, cần phải đánh một trận với gã khổng lồ đó, y cực kỳ hy vọng chọc giận gã khổng lồ, để y có cơ hội đánh bại nó.

Y cũng nhân cơ hội này, sau đó có thể cứu Trư Bát Giới ra, bởi vì hiện tại Trư Bát Giới đang bị gã khổng lồ nắm trong tay, nên chỉ cần còn trong tay gã khổng lồ, y vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm.

Vì vậy, Phương Minh hiện tại cũng muốn triển khai chiến đấu, chắc chắn sẽ đặt Trư Bát Giới ở một nơi nào đó, nên y nhân cơ hội này muốn có một cuộc giao phong trực diện, sau đó vừa hay phá vỡ thế giới này, rồi thu Trư Bát Giới về.Gã khổng lồ lúc này nổi trận lôi đình, các ngọn núi lửa xung quanh đều bắt đầu phun trào dung nham khổng lồ, sau đó bao phủ lên những bãi cát kia.

Từng luồng hơi nóng bốc lên, Phương Minh và Tôn Hầu Tử nhìn thấy tình huống này thì sao?

Chương 778

Họ liền bay vút lên không trung, nhìn xuống phía dưới những dòng dung nham cuồn cuộn, xung quanh khắp nơi là biển lửa, khung cảnh thực sự khiến người ta không khỏi rợn người.

Trên những dòng dung nham đó bốc lên những bong bóng khí, từng luồng hơi nóng bốc hơi, giống như muốn nuốt chửng mọi thứ.

Phương Minh nhìn thấy một tảng đá sau khi bị dung nham bao phủ, trong nháy mắt đã hóa thành tro bụi, sau đó tan chảy trong dung nham, hiển nhiên, lực sát thương của dung nham cực kỳ mạnh mẽ.

Không chỉ vậy, ngay cả sức mạnh của núi lửa phun trào cũng cực kỳ lớn, mỗi lần phun trào giống như một vụ nổ lớn, âm thanh cực kỳ vang dội, như muốn nổ tung cả thế giới vậy.Gã khổng lồ lúc này nhìn Phương Minh nói: "Ta cho ngươi cơ hội, ngươi không biết nắm lấy, cho nên ngươi đã triệt để chọc giận ta, đừng mong sống sót rời khỏi thế giới này.

Ta nói cho ngươi biết, ngươi sắp xong đời rồi, ta sẽ tập trung tất cả sức mạnh vào ngươi, sau đó giết chết ngươi, ta muốn ngươi biết thế nào là sợ hãi, thế nào là tuyệt vọng!

Ngươi sẽ không bao giờ có được thứ mình muốn đâu, cái Trư Bát Giới này, hãy đợi cùng ngươi lên Tây Thiên đi!" Phương Minh cười nói: "Tây Thiên cái nơi đó đối với ta mà nói không đội trời chung, ta mới không thèm đến đó đâu, cái thứ quỷ quái nhà ngươi nghĩ hay lắm, ta bây giờ chính thức bắt đầu khiêu chiến với ngươi, vậy chúng ta có thể có một ván cá cược.

Ta cược mạng của Trư Bát Giới trong tay ngươi, nếu ta thắng, ngươi trả Trư Bát Giới cho ta, nếu ta không thắng, vậy ngươi muốn

giết muốn làm gì thì tùy ngươi.” Phương Minh nói xong, dùng ánh mắt kiên nghị nhìn gã khổng lồ, gã khổng lồ kia vậy mà vô duyên vô cớ cảm nhận được một loại uy áp, xung quanh Phương Minh đều là núi lửa và dung nham.

Rõ ràng là y đang có ưu thế, hơn nữa tâm lý cũng rất kích động, vì sao lại bị ánh mắt kia dọa sợ?

Chẳng lẽ đây là một cường giả thực sự?

Nhưng cường giả thì sao chứ, trong thế giới này, ai mà không nghe lời ta?

Cho nên y cũng không sợ hãi, sau đó nói với Phương Minh: “Được, ta đồng ý, ta nhất định sẽ giữ lời hứa, tính mạng của kẻ này bây giờ do ta quyết định vậy.” Nói xong, tùy tay ném một cái, sau đó ném Trư Bát Giới lên một ngọn đồi trọc lóc, lúc này Tôn Hầu Tử đã bay đến bên cạnh Trư Bát Giới.

Y gọi Trư Bát Giới tỉnh lại, muốn xem y thế nào?

Nhưng Trư Bát Giới lúc này cực kỳ suy yếu, nên không tỉnh lại.Nhưng lúc này, trên không trung hai người đã giao đấu.

Đừng thấy gã khổng lồ có thân hình cực kỳ to lớn.

Hành động của y thực sự vô cùng nhanh nhẹn, thậm chí tốc độ cũng cực kỳ mạnh mẽ, vì vậy Phương Minh cảm nhận được tiên khí của y mạnh mẽ đến mức nào.

Thế nên nếu cứng đối cứng, bây giờ y không có cách nào, nhất định phải tìm cách, sau đó nắm giữ tiên khí trong tay.

Cả hai kịch liệt đối kháng trên không trung, những ngọn núi lửa kia hết lần này đến lần khác xảy ra những vụ nổ lớn.

Đó là gã khổng lồ đang dùng sức mạnh của mình, khiến những

ngọn núi lửa đó phát nổ dữ dội.

Mỗi lần giao thủ, phía sau y lại phun trào một lượng lớn dung nham, hơn nữa, giữa hai người có tiên khí mạnh mẽ, đang chấn động cả thế giới.Mọi thứ đều trở nên kịch tính như vậy, phi phàm đến mức Tôn Hầu Tử đứng một bên nhìn cuộc chiến giữa hai người, sau đó cảm thấy lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh, rồi cơ thể không ngừng run rẩy theo nhịp điệu chiến đấu.

Đây mới là cuộc chiến giữa những cường giả thực sự, mãi đến bây giờ Tôn Hầu Tử mới hiểu được Phương Minh và gã khổng lồ có sự chênh lệch lớn đến mức nào, và cuộc chiến giữa họ tinh xảo phi phàm ra sao.

Gã khổng lồ Hỏa thần nhìn thấy Phương Minh có tiên lực mạnh mẽ đến vậy, không hề kém cạnh mình, lập tức trở nên vô cùng say mê, cả hai kịch liệt chiến đấu, khó phân thắng bại, không ai chịu nhường ai.

Giữa trận có mấy khoảnh khắc, nắm đấm và nắm đấm va vào nhau, xung quanh dâng lên một luồng khí lãng, nhưng không ai lùi nửa bước, thực lực của cả hai đều mạnh mẽ như nhau.Đến nỗi gã khổng lồ đánh được một nửa thì không khỏi khen ngợi Phương Minh, nói: “Ngươi không ngờ có bản lĩnh mạnh mẽ như vậy, quả nhiên vừa rồi ta đã đánh giá thấp ngươi.

Thôi được, vậy cứ thoải mái phô diễn đi, để ta xem rốt cuộc ngươi có bản lĩnh gì, đánh một trận sảng khoái đi!

Tiểu tử, để ta xem ngươi có bao nhiêu năng lực, xem xem trong thế giới của ta, ngươi làm sao có thể thắng ta?” Phương Minh cười, vẫn đang tiếp tục tấn công, nhưng sau khi tấn công xong, y lại nói với gã khổng lồ: “Ta muốn nói cho ngươi hai điều, thứ nhất là đừng dùng chiều cao để đánh giá sự mạnh yếu của con người.

Ta không cao, nhưng điều đó không có nghĩa là ta không mạnh, lát nữa ngươi sẽ hiểu ý ta nói.

Có một điều nữa ta muốn nói cho ngươi biết, ai đã nói với ngươi đây là thế giới của ngươi?

Ngươi sẽ sớm biết thế giới này không chỉ thuộc về ngươi đâu."Gã khổng lồ cười cười, sau đó nói với Phương Minh đầy thâm ý: "Chuyện càng ngày càng thú vị rồi đây, xem ra ngươi biết bí mật của thế giới này.

Nhưng ta biết ngươi rốt cuộc có biết cách nắm giữ thế giới này hay không, nếu ngươi biết, vậy thì giữa chúng ta ai sống ai chết thật sự khó nói.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, ta nói cho ngươi biết, ngươi hoàn toàn không có khả năng thắng, hãy để ngươi bị thiêu thành tro bụi trong thế giới núi lửa này đi.

Mọi thứ bên trong đều do ta khống chế.

Ta và những ngọn núi lửa này có mối quan hệ thân thiết như chân tay vậy.

Ngươi xem ngươi có bản lĩnh gì có thể đáp lại ta, ta nói cho ngươi biết, ở đây, ta thực sự không sợ ai cả!

Vậy thì có cường đại đến đâu thì sao?

Thế giới của ta, trong thế giới của ta, do ta làm chủ, nếu bất kỳ ai cũng có thể sở hữu thế giới này, vậy thì hãy phô diễn cho ta xem, để ta xem ngươi có năng lực gì." Phương Minh lúc này lại cười, sau đó nói với gã khổng lồ: "Yên tâm đi, nếu ta không có vốn liếng, tuyệt đối sẽ không nói ra những lời như vậy.

Ta đã có thể nói ra những lời như vậy, chứng tỏ ta có năng lực đó, lát nữa ngươi sẽ biết thôi, vậy nên hãy mở to mắt ra mà xem đi, ta sẽ

khiến ngươi được mở rộng tầm mắt ngay lập tức.”Gã khổng lồ lúc này đi đến trước một ngọn núi lửa, sau đó thò tay vào trong núi lửa, rồi ở trong đó đào bới, như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Kết quả sau một khoảng thời gian, y đột nhiên từ trong núi lửa rút ra một cây rìu lớn màu đỏ, trên cây rìu đó có những vết nứt giống như dung nham.

Rõ ràng, đó là màu sắc của dung nham, và y cũng dùng dung nham để rèn ra một cây rìu.

Tôn Hầu Tử sau khi nhìn thấy cảnh này, lập tức kêu lớn không ổn, lúc này xem ra, sư phụ đang ở thế yếu, Phương Minh hiện tại đã mất đi ưu thế an toàn, đối phương lại lấy ra một cây rìu dài.

Chương 779

Như vậy thì Phương Minh sẽ rất khó khăn, vì Phương Minh lúc này tay không tấc sắt, nên như vậy là không công bằng với y.

Thế là Tôn Hầu Tử huynh lấy ra Kim Cô Bổng, sau đó vung lên trời một cái, nói với Phương Minh: "Sư phụ, đỡ lấy!

Đối phương vậy mà lấy ra rìu, vậy thì sư phụ hãy dùng binh khí của con đi, binh khí Kim Cô Bổng của con có thể đỡ được một trận." Phương Minh nhận Kim Cô Bổng, gật đầu với Tôn Hầu Tử, sau đó nói: "Không sao, Hầu Tử, nhìn ta dùng Kim Cô Bổng đánh cho con yêu quái này hoa rơi nước chảy đi!" Tôn Hầu Tử nghe Phương Minh nói vậy, nhưng trong lòng vẫn phòng bị, y toát mồ hôi hột, bởi vì biết tình trạng của Phương Minh lúc này không thể lạc quan, nên y cũng đang lo lắng, bước tiếp theo Phương Minh sẽ làm gì?Rồi trong nháy mắt, chiếc rìu và Kim Cô Bổng của Phương Minh va chạm vào nhau, sau đó tạo ra một luồng khí lãng khổng lồ, Phương Minh vậy mà trong nháy mắt đã bị đánh văng vào một ngọn núi lửa.

Hiển nhiên, cảnh tượng này là do con yêu quái kia đã lên kế hoạch sẵn, cố ý, để tiên khí bộc phát, sau đó đánh Phương Minh vào đó.

Phương Minh sau khi rơi vào núi lửa, gã khổng lồ ha ha cười lớn, sau đó nói: "Đấu với ta, chết không còn một mảnh."Tôn Hầu Tử sau khi xem cảnh này, không khỏi há hốc miệng, không tin Phương Minh lại dễ dàng bị đánh vào trong núi lửa như vậy.

Trong núi lửa đó ẩn chứa sức mạnh cực kỳ đáng sợ, nên nếu Phương Minh bây giờ rơi xuống đó mà không có tiên khí hộ thể, rất dễ cửu tử nhất sinh.

Nhưng tình thế khẩn cấp, Tôn Hầu Tử cũng không biết y có mở

tiên khí hay không, nếu không mở thì kế hoạch nhàn rỗi của y coi như xong rồi.

Lúc này Trư Bát Giới đột nhiên tỉnh lại, sau đó mơ mơ màng màng nhìn mặt Tôn Hầu Tử, rồi hỏi: "Hầu ca, ở đây sao?

Đã xảy ra chuyện gì?

Vừa rồi ta không phải đang bị một con quái vật khổng lồ ăn thịt sao?

Hiện tại sư phụ đâu rồi?

Sư phụ ở đâu?

Sư phụ không đi cùng ta sao?" Một loạt câu hỏi khiến Tôn Hầu Tử chóng mặt quay cuồng, nhưng Tôn Hầu Tử vẫn khó khăn trả lời: "Không giấu gì ngươi, chúng ta đã giúp sư phụ vượt qua khó khăn, đã phá vỡ thế giới này, rất khó khăn mới tìm được, nhưng sư phụ và con yêu quái kia lại bắt đầu một trận chiến lớn.

Diễn biến trận chiến cực kỳ kịch liệt, ngươi cũng biết sư phụ chúng ta không phải người thường, có sức mạnh và tuyến thúc cực kỳ mạnh mẽ, nhưng trận chiến giữa hai người họ... cuối cùng vẫn chưa phân thắng bại, nhưng vừa nãy sư phụ đã bị gã khổng lồ kia dùng một cây rìu bổ vào trong núi lửa, hiện tại sinh tử chưa biết, ta cũng cực kỳ lo lắng đây!" Trư Bát Giới giật mình, sau đó hỏi: "Gì cơ?

Sư phụ vậy mà bị rơi vào núi lửa, ngọn núi lửa đó không phải núi lửa bình thường đâu nha!" Tôn Hầu Tử nghi vấn hỏi: "Lời này là sao?

Chẳng lẽ ngọn núi lửa đó có chỗ đặc biệt?

Sư phụ, nếu đã khai mở tiên khí thì hẳn là có thể bảo vệ bản thân tốt chứ.

Ta tin tiên khí của sư phụ mạnh mẽ như vậy, hẳn là có thể tạo ra

một lớp bảo hộ khổng lồ, lửa bình thường và dung nham hẳn là không thể làm hại được y." Trư Bát Giới lúc này nói: "Ngọn lửa đó thực sự không phải ngọn lửa bình thường, nó có thể tự thiêu đốt tiên khí của người khác, nếu là núi lửa bình thường thì ta cũng tin vào năng lực của sư phụ.

Nhưng hiện tại, ta cũng vừa mới thử nghiệm, mới biết vừa nãy ta cũng rơi vào một ngọn núi lửa.

Nhưng ở trong ngọn núi lửa đó, ngay cả khi khai mở tiên khí cũng không thể bảo vệ tốt bản thân, bởi vì trong núi lửa đó có một loại khí tức tà ác.

Nó sẽ ăn mòn tiên khí trong cơ thể, sau đó khiến ngươi không thể dùng được những thứ này nữa, tất cả cát bên trong đều có nguyên nhân của tiên khí." Tôn Hầu Tử nghe vậy, không khỏi giật mình kinh hãi, nói: "Cái gì?!

Lại như vậy, vậy phải làm sao đây?

Sư phụ hiện tại vừa mới rơi xuống.

Nếu khai mở tiên khí hay không cũng như nhau, vậy thì bây giờ ta đánh cái quái gì nữa, cực kỳ nguy hiểm, chúng ta nhất định phải đi cứu y."Lúc này gã khổng lồ đột nhiên lên tiếng nói: "Vô dụng thôi, hãy đợi làm bữa ăn trong đĩa của ta đi, ta nói cho ngươi biết.

Nếu ngươi xuống núi lửa đó, vậy thì nhất định sẽ chết không nghi ngờ gì, bởi vì những ngọn núi lửa trong thế giới của ta không phải là núi lửa bình thường, đều có sức mạnh cực kỳ đáng sợ, có thể hút cạn tiên khí của tất cả mọi người.

Bao gồm cả ta, nhưng ta đã nắm giữ bí mật của thế giới này, cho nên ta có thể khống chế thế giới này, tất cả tiên khí.

Cái Phương Minh đó, chẳng qua chỉ là một người ngoài, có chút

tiên khí mà thôi, những chỗ khác ta cũng không biết y lợi hại đến mức nào, cho nên bây giờ nếu ở trong núi lửa đó, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì." Nghe lời nói đó của con yêu quái, Tôn Hầu Tử và Trư Bát Giới đều cảm thấy lòng lạnh nửa vời, cho rằng sư phụ đã xong rồi.

Nhưng Tôn Hầu Tử không cam lòng, không tin sư phụ lại dễ dàng bị con quái vật đó giải quyết.

Y liền bay lên, sau đó nói với gã khổng lồ: "Ta tin sư phụ ta sẽ không dễ dàng bị giết chết như vậy, y nhất định sẽ trở về.

Cho nên trước khi y trở về, ta cũng phải làm cho ngươi tiêu hao tiên khí, ta nhất định sẽ khiến ngươi phải ăn đủ khổ sở, sau đó chờ sư phụ ta trở về, y có thể lập tức thu thập ngươi." Con yêu quái cười nhìn Tôn Hầu Tử, cảm thấy như đang nhìn một đứa trẻ, sau đó nói: "Đừng có ở đây mà làm càn với ta, sư phụ của ngươi thì có thể đấu với ta.

Nhưng ngươi ư?

Muốn làm ta hao hết công lực à?

Ta bây giờ sẽ cho ngươi biết thế nào là một chiêu diệt sát." Nói xong, trong tay y tụ tập tiên khí, trên tay có một quả cầu lửa cực kỳ mạnh mẽ, đã được tụ tập.

Rõ ràng, y muốn giết Tôn Hầu Tử.

Trư Bát Giới cũng bay lên trời, sau đó nói với Tôn Hầu Tử: "Ta cũng tin sư phụ sẽ trở về, chúng ta hãy tử chiến!" Lúc này đột nhiên một giọng nói truyền đến, giọng nói đó nói: "Dừng tay, ai dám làm hại đồ đệ của ta." Người nói chính là Phương Minh, y từ trong núi lửa chậm rãi bay lên.

Sau đó xung quanh y đều là dung nham, hiển nhiên, y đã khống chế

tiên khí của thời kỳ này, và cũng đã đạt được niết bàn trọng sinh.Ai ở đó cũng không ngờ lại có chuyện như vậy xảy ra?

Đều giật mình kinh hãi, bởi vì ai nấy đều cho rằng Phương Minh có lẽ không thể thoát ra được, vì ngọn núi lửa đó quá mức tà môn.

Chương 780

Cho nên không còn ôm bất kỳ hy vọng nào nữa, bao gồm cả Tôn Hầu Tử, lúc này chỉ muốn dựa vào sức mạnh của mình để cùng con yêu quái đó đồng quy vu tận.

Nhưng không ngờ Phương Minh, lúc này lại đột nhiên từ trong núi lửa lao ra, quả thực là một kỳ tích.

Lúc này con yêu quái ha ha cười lớn, từ nỗi kinh hoàng vừa rồi bước ra, sau đó nói với Phương Minh: "Ngươi không có hai ba đường, nhưng ngược lại vừa hay kích thích dục vọng chiến đấu của ta.

Vậy thì, hãy phô diễn công lực vừa rồi ngươi đã thi triển ra đi, ta không tin ngươi có thể trong thời gian ngắn như vậy tạo ra kỳ tích như thế.

Chẳng lẽ ngươi đã có thể hiểu rõ cách khống chế mọi thứ bên trong sao?

Nhưng còn quá sớm, ngươi bây giờ mới vừa hiểu được một chút, mọi thứ đều không quen thuộc.

Làm sao có thể nhanh chóng học được tất cả những điều này chứ?

Cho dù học được rồi, thì ngươi cũng chỉ là một kẻ học việc, làm sao có thể thao túng thành thạo tiên lực mạnh mẽ trong đó chứ?" Phương Minh cũng cười, nói: "Tâm tư ngươi khá kín kẽ, có thể đoán được nhiều như vậy, nhưng đoán nhiều cũng vô dụng, ta có thể thao túng tiên lực mạnh mẽ hay không?

Lát nữa ngươi sẽ biết thôi, tốt nhất là ngươi nên chuẩn bị tâm lý thật tốt, bởi vì ngươi sẽ biết thế giới này mạnh mẽ đến mức nào.

Ngươi căn bản không thể thi triển được dù chỉ một phần vạn trong đó, ta thì có thể thành thạo thao túng tất cả tiên lực trong đó, đó chính là sự khác biệt lớn nhất giữa chúng ta."Con yêu quái khinh thường nhìn Phương Minh, sau đó nói: "Ta chỉ tiện miệng khen ngợi thôi, bây giờ ngươi cứ như lên đến trời vậy, xem xem bộ dạng ngươi bây giờ.

Khoác lác cũng phải có chừng mực, không thể cứ thế mà khoác lác mãi được, ta chỉ có thể phát huy một phần vạn trong đó.

Ta chỉ cần một phần vạn là đủ để nghiền nát ngươi rồi, ngươi có thể phát huy toàn bộ tiên lực trong đó, vậy thì hãy để ta xem.

Ta chưa từng thấy toàn bộ tiên lực trong thế giới này, ngươi lại nói như vậy sao, vậy thì để ta xem ngươi mạnh mẽ đến mức nào, cũng để ta bái phục, chiêm ngưỡng đi." Phương Minh vô cùng tự tin nói: "Ngươi sẽ sớm biết thôi, ta sẽ cho ngươi thấy tất cả năng lực chân chính trong đó, đến lúc đó chớ có tè ra quần đấy nhé." Sau đó y lại quay sang nói với Tôn Hầu Tử: "Ngươi và Trư Bát Giới trước tiên lùi ra một bên đi, ở đây nguy hiểm, bởi vì ta vừa nãy rơi vào trong núi lửa, đã phát hiện ra một số điều kỳ diệu, ta đã nắm giữ những tiên pháp trong đó.

Cho nên chuyện này lát nữa ta sẽ kể cho các ngươi nghe, đợi ta đánh bại y, sau đó ta sẽ kể chi tiết cho các ngươi, xem trước đó đã xảy ra chuyện gì?" Tôn Hầu Tử gật đầu, sau đó nói: "Được, sư phụ, những điều này con đều hiểu rồi, giao cho sư phụ đấy, nhất định phải cho y chút màu mè xem sao." Phương Minh gật đầu, sau đó trong nháy mắt bay đến trước mặt con yêu quái, rồi cùng y triển khai một trận chiến kịch liệt hơn.

Không biết vì sao, sau khi rơi vào núi lửa Phương Minh, hiện tại trạng thái thần dũng, cứ như đã được tân sinh vậy.

Hiện tại y có thể vận động tất cả các động tác cực kỳ nhanh chóng, sau đó có thể hoàn mỹ phóng thích tiên khí, phát huy ra những đòn tấn công cực kỳ mạnh mẽ.

Bình thường những công pháp đó đã rất lợi hại rồi, bây giờ những đòn tấn công mà y tung ra mạnh gấp ba bốn lần những đòn tấn công bình thường.Gã khổng lồ núi lửa cũng nhận ra có điều gì đó không ổn, Phương Minh vậy mà có thể tung ra lực tấn công mạnh mẽ đến vậy, mà y lại không hề tìm ra được sơ hở.

Vào thời khắc mấu chốt, y cũng không thể không phát huy bản lĩnh thật sự, thế là, sau khi đấu một hiệp với Phương Minh.

Rồi nhanh chóng né tránh, ở giữa không trung, hai tay giang ra, sau đó trên tay bốc lên những luồng khí nóng màu đỏ, giống như hơi nước.

Từng đám lửa bắt đầu bốc lên từ những ngọn núi lửa xung quanh, bốc ra những làn khói đen cuồn cuộn, hiển nhiên là y đang dùng sức mạnh của núi lửa để tăng cường sức mạnh của mình.

Bởi vì sức mạnh bộc phát của núi lửa cực kỳ đáng sợ, hơn nữa, cũng có thể bị gã khổng lồ này lợi dụng.

Nếu gã khổng lồ núi lửa lợi dụng sức mạnh bộc phát mạnh mẽ như vậy, thì lực tấn công của y sẽ phát triển với tốc độ kinh người, cho nên bây giờ y phải nâng cao năng lực của mình.

Nhưng giây tiếp theo y sững sờ, bởi vì phát hiện khả năng này không còn tác dụng nữa, những ngọn núi lửa kia bắt đầu bốc lửa, sau đó chưa đầy một giây, rồi lại tắt ngấm.

Cái gì, rốt cuộc là vì sao?

Chẳng lẽ không còn hiệu quả nữa sao?

Y lại thử hai ba lần, nhưng kết quả đều như nhau, nhìn về phía

Phương Minh, chỉ thấy Phương Minh cũng có động tác tương tự, chỉ là lòng bàn tay hướng xuống.Mãi đến lúc này, gã khổng lồ núi lửa mới hiểu ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, y vốn dĩ đã thành công kích hoạt từng ngọn núi lửa một.

Sắp sửa bắt đầu vụ nổ lớn cuối cùng, nhưng vào lúc này, lại đột nhiên không còn động tĩnh gì nữa.

Chắc chắn là Phương Minh đã gây trở ngại, bởi vì vừa rồi, y cũng có thể khống chế núi lửa, cho nên những ngọn núi lửa này mới lần lượt tắt ngấm.

Nhìn thấy tư thế đó, y cũng hiểu ra mọi chuyện.

Vì vậy, gã khổng lồ núi lửa biết Phương Minh không phải đang nói dối, y thực sự có thể nắm giữ những năng lực đó.

Nhưng trong lòng y lại có chút không phục, lại có chút không hiểu, tại sao chứ?

Tại sao y đã khổ sở tu luyện bao nhiêu năm mới nắm giữ được tất cả tiên khí của thế giới này, mà Phương Minh lại chỉ trong vài giờ ngắn ngủi đã hoàn mỹ nắm giữ được tất cả tiên khí bên trong?

Chẳng lẽ những gì y vừa luyện được đều là giả sao?

Rõ ràng y đã đánh trúng Phương Minh, đẩy y vào trong núi lửa, nhưng tại sao sau khi ra khỏi núi lửa y lại trở nên thần dũng như vậy chứ?

Tất cả đều giống như vậy, mất đi tất cả năng lực tiên khí sao?

Chẳng lẽ y thật sự chỉ nắm giữ một phần vạn tiên khí trong thế giới này.

Nếu nói như vậy, mặc dù có chút lý, nhưng trong lòng y rất khó chấp nhận, bởi vì y đã ở trong thế giới này một thời gian rất dài.

Về cơ bản y đã nắm rõ mọi ngóc ngách của thế giới này, nhưng sau khi Phương Minh xuất hiện, y lại đột nhiên khiến những gì mình tu luyện được trở về nguyên hình, trong lòng y vô cùng không phục, nhất định phải tìm một cơ hội để chứng minh.Thế là, y tiếp tục vung rìu chiến, phóng thích tất cả sức mạnh, một trận quyết đấu cuối cùng, y không tin Phương Minh lại thần kỳ đến vậy, nên muốn khiêu chiến Phương Minh.

Chương 781

Y cầm rìu, sau đó lao về phía Phương Minh, chém xuống đầu Phương Minh, nhưng Phương Minh lúc này đứng yên không động, như thể không nhìn thấy đòn tấn công vậy.

Vào đúng lúc này, Tôn Hầu Tử và Trư Bát Giới cảm nhận được tiên lực cực kỳ mạnh mẽ từ trong chiếc rìu đó phát ra, cũng đã hiểu ra.

Gã khổng lồ núi lửa muốn một sự kết thúc cuối cùng, cho nên mới phóng thích tiên lực mạnh mẽ như vậy.

Bây giờ cả hai cũng đang đổ mồ hôi cho Phương Minh.

Bởi vì họ cũng biết điểm mạnh của gã khổng lồ núi lửa, cho nên bây giờ Phương Minh đang đối mặt với đòn tấn công của y.

Đứng yên không động có thể sẽ bị đánh trúng, nếu bị đánh trúng thì sẽ gặp rắc rối lớn, cho nên bây giờ họ đang cầu nguyện, hy vọng Phương Minh có thể nhanh chóng thoát ra khỏi đòn tấn công này.

Nhưng giây tiếp theo đã chứng minh rằng những lời cầu nguyện và lo lắng của họ đều là thừa thãi, bởi vì Phương Minh đã ở phía sau gã khổng lồ núi lửa.

Hầu như cùng lúc khi gã khổng lồ núi lửa vung rìu xuống.

Phương Minh xoay người, sau đó trong nháy mắt đã bay đến phía sau gã khổng lồ núi lửa, lúc đó con yêu quái trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì y không ngờ thân pháp của Phương Minh lại nhanh đến vậy, nhục nhãn của y vậy mà không thể bắt kịp.

Trong nháy mắt đã ở phía sau y, nếu ở phía sau thì mọi chuyện đã xong rồi, bởi vì phía sau là nơi yếu ớt nhất, thậm chí có thể khiến y

tan xương nát thịt.

Lúc này trong lòng y vô cùng hoảng sợ, sợ Phương Minh đột nhiên tung ra một đòn cuối cùng vào phía sau y, thế là y vội vàng phát động tốc độ nhanh nhất.

Sau đó quay người đối mặt trực diện với Phương Minh, và dùng rìu đỡ trước ngực y, Phương Minh thực ra đã đánh Kim Cô Bổng ra ngoài.

Nhưng vừa hay bị y dùng rìu đỡ lại, chỉ là trong Kim Cô Bổng đã được Phương Minh quán thâu tiên khí mạnh mẽ, cho nên bây giờ Kim Cô Bổng có thể vô kiên bất phá.

Cho nên trong giây tiếp theo chiếc rìu đó đã bị Kim Cô Bổng đánh cho tan tành, bởi vì tiên khí trong chiếc rìu đó căn bản không đủ để chống lại tiên khí trong Kim Cô Bổng.

Hơn nữa, nhìn tình hình hiện tại, tiên khí của Phương Minh còn mạnh hơn một bậc, còn lợi hại hơn, cho nên cục diện hiện tại cực kỳ nguy hiểm.Gã khổng lồ núi lửa nhìn ra tiên khí của Phương Minh mạnh mẽ đến mức nào, cho nên trong lòng y nghĩ: Ta không thể thất bại như vậy, ta đã sống trong thế giới này bao nhiêu năm, vĩnh viễn cũng không có ai có thể đánh bại ta.

Y điên cuồng phát ra đòn tấn công cuối cùng, lúc này y dồn tất cả công lực lên ngọn núi lửa kia.

Y niệm khẩu quyết trong lòng, sau đó tập hợp tất cả các ngọn núi lửa, để chúng bộc phát lần cuối cùng, nhưng lúc này tất cả các ngọn núi lửa mặc dù đều bốc khói đen, nhưng Phương Minh lại đưa một tay lên không trung.

Chỉ thấy bàn tay đó ấn xuống một cái, tất cả những ngọn núi lửa đang bốc khói đen trước đó đều tắt ngấm, chỉ còn lại gã khổng lồ núi

lửa lơ lửng trên không trung.

Phương Minh trực tiếp dùng Kim Cô Bổng đâm tới, gã khổng lồ núi lửa trong sự kinh ngạc biến thành bốn năm mảnh, sau đó tản mát trên trời, tựa như những ngôi sao băng núi lửa.Sau đó những mảnh vỡ nhỏ của gã khổng lồ núi lửa sau khi vỡ tan tành rơi xuống đất, tạo ra từng hố sâu trên mặt đất.

Rồi Phương Minh rất nhẹ nhàng bay trở lại mặt đất, sau đó trả Kim Cô Bổng cho Tôn Hầu Tử, và nói với Tôn Hầu Tử: "Đừng có xem thường Kim Cô Bổng này, vào những thời khắc quan trọng nó thực sự rất hữu dụng, đánh yêu quái, thực sự đắc tâm ứng thủ." Tôn Hầu Tử cười, nói: "Sư phụ cười rồi, cái Kim Cô Bổng như vậy chỉ xứng cho con một tiểu tốt vô danh dùng thôi, sư phụ dùng chắc chắn có thể phát huy ra sức mạnh đặc biệt mạnh mẽ.

Đúng rồi, nói lại, trận chiến vừa rồi sư phụ đánh thật đẹp, đánh cho hai đứa con ở dưới xem mà tim đập chân run, cứ ngỡ là đã nắm chắc phần thắng." Trư Bát Giới cũng nói: "Thật đó, con thấy cái rìu đó sắp chém xuống, lúc đó con không dám nhìn, con cứ nghĩ sư phụ đã bỏ cuộc rồi, lúc đó thực sự đã dọa con giật mình, bây giờ thì tốt rồi, hóa ra là sư phụ đã có chuẩn bị." Phương Minh cười, nói: "Đương nhiên rồi, ta ở trong núi lửa đó, đã phát hiện ra bảo bối, cho nên bây giờ chắc chắn đã chuẩn bị sẵn sàng mới có thể ung dung không vội vàng đón đỡ đòn tấn công của y.

Đánh bại y dễ dàng như vậy, thực ra bây giờ ta đã có được khả năng kiểm soát tất cả núi lửa trong đó.

Có thể các ngươi không tin ta, nhưng sau khi ta rơi vào núi lửa, lập tức cảm nhận được một luồng tiên lực mạnh mẽ, sau đó ta trở nên cực kỳ mạnh mẽ.

Cho nên khi ta đánh bại gã khổng lồ núi lửa, ta có thể phát huy lợi

hại như vậy, ta bây giờ cũng tràn đầy sức mạnh, một chút cảm giác mệt mỏi cũng không có."Tôn Hầu Tử nói: "Thật sao ạ?

Sư phụ, vậy ngài ở trong núi lửa đó đã xảy ra chuyện gì?

Kể cho con nghe đi, con thực sự rất muốn biết, vì sao ngoài trạng thái cuối cùng kia thì ngài lại tuyệt vời như vậy?" Phương Minh nói: "Kỳ thực cũng không có gì, khi ta rơi vào ngọn núi lửa đó, ta đã mở tất cả tiên khí và chuẩn bị sẵn sàng.

Muốn đối kháng với ngọn núi lửa này, nhưng ta phát hiện chưa được hai phút, nó đã tiêu tán như vậy.

Lúc đó ta cảm thấy có điều gì đó không ổn, cảm thấy trong ngọn núi lửa này vậy mà có khả năng hấp thụ tiên khí của người khác, ta đang nghĩ rốt cuộc nên đột phá bình cảnh này như thế nào?

Kết quả ta ngẩng đầu nhìn lên, vậy mà phát hiện dưới ngọn núi lửa đó vẽ một đống phù chú đặc biệt kỳ lạ, ta nhìn kỹ thì ra đó chỉ là những bát quái phù chú cơ bản nhất trong Đạo gia.

Khi kết hợp lại với nhau, sau đó sẽ phát ra năng lượng khổng lồ, đó cũng là nguyên nhân khiến những ngọn núi lửa này có tiên khí khổng lồ."Tôn Hầu Tử chợt tỉnh ngộ, sau đó Tôn Hầu Tử nói: "Thì ra là vậy, lợi dụng Đạo gia phù chú, sau đó kết hợp lại, bắt đầu phân tích kỹ lưỡng, để có được khả năng tiên khí mạnh mẽ đó.

Nhưng những thứ này làm sao lại không thể thoát khỏi Pháp nhãn của tiền bối, cho nên lúc đó sư phụ đã dùng những công pháp Đạo gia đó, rồi thuận lý thành chương mà đoạt lại tiên khí này sao?" Phương Minh nói: "Đương nhiên rồi, chính là cái gọi là nước màu mỡ không chảy ra ruộng người ngoài, cho nên lúc đó ta đã hấp thụ những thông tin trong đó.

Rồi thuận thế liên kết với những ngọn núi lửa xung quanh, sau đó

khống chế cả thế giới này, cho nên loại tiên khí đó thực ra có mối liên hệ rất mật thiết với bát quái Đạo gia của ta." Trư Bát Giới nói: "Không trách được khi con vừa mới bước vào thế giới này đã có cảm giác vô cùng thân thiết, giống như trở về Đạo gia Thiên Giới vậy, lại có loại đạo khí ẩn ẩn hiện hiện tồn tại." Phương Minh lúc này nói: "Vì ngươi cũng đã được cứu ra rồi, vậy thì nhiệm vụ của chúng ta cũng đã hoàn thành, còn một người nữa là Sa Tăng.

Ta đoán y hiện tại không ở đây, ta hoàn toàn không cảm nhận được tiên khí của y, hẳn là ở một thế giới khác.

Chúng ta bây giờ ra ngoài, sau đó lát nữa xuyên việt vào thế giới cuối cùng, rồi đi cứu y, cứ như vậy, chúng ta có thể công đức viên mãn, sau đó có thể toàn thân thoái lui, chậm rãi trở về Thiên Giới."Tổng cộng cả ba người đều gật đầu, thế là mấy người theo đường cũ trở về, tìm thấy lối ra trước đó, sau đó đi vào, trở về thế giới ban đầu.

Ở trong thế giới ban đầu, con yêu quái dưới nước vẫn đang đợi họ ra, nhìn thấy họ sau đó kích động nói: "Cuối cùng cũng ra rồi, ta ở đây đợi các ngươi năm ngày rồi." Nghe lời đó, Phương Minh hiểu ra, hai thế giới kia chắc chắn tồn tại loại thời gian sai lệch, cũng có nghĩa là, ở đó một ngày, có lẽ ở đây là năm ngày.

Cho nên mọi thứ đã trải qua ở đó, trong thế giới này lại không giống, vậy Phương Minh đang nghĩ, thế giới đó bây giờ đã là lúc nào rồi?

Mọi chuyện đều phải đợi tất cả ra ngoài sau đó mới có thể phân rõ.Phương Minh lúc này nói với con yêu quái dưới nước: "Ta còn một đồ đệ, chưa cứu ra, thế giới ta vừa mới đi vào, là một thế giới dung nham.

Chương 782

Vậy bây giờ thế giới này thuộc tính gì?

Trong mỗi thế giới hình như đều có thuộc tính riêng, đúng không?" Con yêu quái dưới nước gật đầu, sau đó nói: "Ngươi quan sát rất kỹ, mỗi thế giới ở đây đều có thuộc tính riêng.

Ví dụ như thế giới núi lửa thuộc tính Hỏa mà ngươi vừa đi qua, thế giới này của ta thì có thuộc tính kép, thuộc tính Thủy và thuộc tính Lâm.

Tức là, ở đây ta tràn ngập nước, và có rừng rậm, nếu ngươi ở trong đó, hoặc là bị chết đuối, hoặc là bị lạc đường trong rừng rậm, sau đó chết đói như vậy.

Những chuyện như vậy đã xảy ra nhiều lần rồi, người ở đây ta đã sớm quen mắt, không lấy làm lạ." Trư Bát Giới nghe những lời này xong, sau đó hỏi: "Vậy thế giới cuối cùng thì sao?

Có thuộc tính gì?

Thuộc tính kép sao?"Con yêu quái dưới nước nghe vậy, sau đó nói với y: "Đó là một thế giới vô cùng thần bí, bởi vì những thứ ẩn chứa trong đó rất khó lường, bên trong hầu như không có sinh vật, cho nên ta cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra ở đó.

Đó là một thế giới băng xuyên, chỉ có một thuộc tính.

Thế giới mà ngươi đang ở và thế giới bên trong ta có sự khác biệt rất lớn, thế giới đó giống như một điểm giao thoa, có nước, có rừng rậm, có cả núi lửa, và có cả băng xuyên ở đó.

Cho nên dường như tất cả các thuộc tính đều được thể hiện ở đó, cũng là một thứ tổng hợp, như vậy vừa tốt vừa không tốt.

Cái tốt là loại tiên khí đó sẽ càng phong phú đa dạng hơn, cái không tốt là nó không đủ thuần khiết." Phương Minh thực ra cũng cảm thấy tiên khí mà mình tu luyện trước đó trong thế giới đó có chút tạp chất, bởi vì ở giữa không chỉ bao hàm tiên khí của nơi đó, mà còn bao hàm nhiều loại tiên khí tự nhiên khác.

Cho nên một lần xuyên việt vào thế giới như vậy, sau đó đề luyện ra loại tiên khí tương đối thuần khiết, đối với Phương Minh cũng là một sự tiến bộ, một sự tu luyện.

Hơn nữa, ở trong thế giới đó, vậy mà lại có một Vô Nhai Sơn có thể thông đến các thế giới khác, nếu sau này có thể mỗi lúc mỗi khắc, vô ưu vô lo xuyên qua các thế giới này, vậy thì tiên khí, chắc chắn sẽ lấy không hết, dùng không cạn.

Trong đó, Phương Minh vậy mà có thể cảm nhận được thể lực bắt đầu từ từ trở nên mạnh mẽ, hơn nữa, y cảm thấy phương pháp này cũng khả thi.

Nhưng trước tiên hãy cứu Sa Tăng ra đã, hiện tại y đang ở trong thế giới băng xuyên đó.

Không biết đang trải qua loại ma nạn gì.Thế là, đi mãi đi mãi đến một nơi vô cùng bí mật, một pho tượng đá khổng lồ, trước pho tượng đá đó không có bất kỳ thứ gì, nhưng con chìa khóa đang đứng ngơ ngẩn ở đó.

Pho tượng đá đó là một người khổng lồ, nhưng lại không có mắt, chỉ có mũi, miệng và tai.

Phương Minh hỏi con yêu quái dưới nước: "Trong đó đã xảy ra chuyện gì?

Chúng ta bây giờ phải làm thế nào?

Làm sao để đi vào thế giới đó đây?" Con yêu quái nói: "Đừng nóng

vội, chúng ta đã đến chỗ cổng vào, chỉ là cổng vào này khá ẩn mật, nhất định phải phóng thích tiên khí, sau đó cảm ứng, sau khi có cộng hưởng, cánh cổng vào đó tự nhiên sẽ xuất hiện." Trư Bát Giới lúc này hỏi con yêu quái: "Tình hình gì?

Tại sao phải cộng hưởng?

Thứ này chẳng lẽ không thể tùy tiện đi vào sao?" Phương Minh nói: "Ta thấy pho tượng đá này cũng tồn tại tiên khí, cũng có nghĩa là tiên khí của chúng ta phải đạt đến tiêu chuẩn đó, sau đó mới có cộng hưởng với nó, rồi mới có thể tạo ra cổng vào, đúng không?" Con yêu quái dưới nước gật đầu, nói: "Đúng là như vậy, không sai, chỉ khi tiên khí của các ngươi đạt đến một giá trị nhất định mới có thể đi vào thế giới đó, đó cũng là điểm kỳ lạ của thế giới đó, cho nên ta cũng không dám đi vào thế giới đó.

Mấy người các ngươi nhất định phải cẩn thận, nếu ở trong thế giới đó mà gặp phải loại quái vật gì đó, thì cũng có thể quay lại đường cũ, sau đó trở về đây.

Nếu muốn quay lại thế giới này, có cần đạt được cộng hưởng không?" Phương Minh nói: "Được rồi, vậy ngươi cứ ở đây đợi ta đi, ta bây giờ nhất định phải đi rồi quay về." Sau đó y quay người lại nói với Trư Bát Giới và Tôn Hầu Tử: "Đi thôi!

Để chúng ta đi tìm Sa Tăng, sau đó đoàn tụ, về nhà!" Thế là mấy người đồng thời khai mở tiên khí, loại tiên khí khổng lồ đó, quả nhiên lúc đó đã tạo ra cộng hưởng, ba người đồng thời tiến vào thế giới băng xuyên đó.

Chỉ cần cứu được Sa Tăng ra, vậy thì cũng đã hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng, cuối cùng cũng có thể trở về Thiên Giới, lúc đó mới thực sự là chiến thắng.Mọi chuyện xa vời hơn nhiều so với Phương Minh nghĩ, sức mạnh bên trong dường như vô cùng lợi hại.

Bởi vì Phương Minh có thể cảm nhận rõ ràng có một loại sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ, đang bài xích sự xâm nhập, vừa mới vào thế giới này, mọi thứ đều không quen thuộc.

Nhưng bên trong vậy mà có loại sức mạnh có thể chống lại, hơn nữa, bên trong có một hệ thống phòng ngự vô cùng hoàn thiện, thế giới này không cho phép người ngoài xâm nhập.

Cho nên nếu người từ thế giới bên ngoài tiến vào đây, thì sức mạnh băng xuyên mạnh mẽ đó có thể gây ra không ít rắc rối cho người đó.

Phương Minh lúc này thầm nghĩ: Nếu trong băng xuyên này có năng lực bài xích mạnh mẽ như vậy, thì sau khi Sa Tăng tiến vào thế giới băng xuyên này, hẳn là sẽ cảm thấy có sự bài xích lớn, vậy thì hiện tại y chắc chắn đang đối mặt với nguy hiểm lớn, nếu không bị thế giới băng xuyên này bài xích đến chết, thì chắc chắn cũng đã chịu đựng sự tra tấn lớn.

Sức mạnh của Sa Tăng ai cũng biết, cho nên Tôn Hầu Tử lúc này nói: "Bây giờ chúng ta ở trong thế giới này chưa được năm phút.

Rồi cảm nhận được năng lực bài xích mạnh mẽ như vậy, vậy nếu chúng ta ở trong này tìm hòa thượng, thì với chút thực lực của Sa Tăng có thể đứng vững trong thế giới này sao?

Đứng vững thực sự là một vấn đề, y có thể chống lại đòn tấn công mạnh mẽ như vậy không chứ!" Phương Minh nói: "Theo ta thấy, với thực lực của Sa Tăng, nếu muốn sống sót lâu dài ở nơi này, thì chắc chắn là khó khăn.

Nhưng chúng ta không còn cách nào nữa, cưỡng nỏ chi mạt, chúng ta nhất định phải nhanh chóng tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng tìm y, bởi vì càng ở trong thế giới này lâu.

Vậy thì nguy hiểm mà chúng ta đối mặt cũng càng lớn, thế giới này tuy có tính bài xích mạnh mẽ, nhưng ta cảm thấy nó cũng không phải là vô công bất phá.

Cho nên bây giờ chúng ta hãy cố gắng tìm hướng đi của Sa Tăng, sau đó dùng sức mạnh của mình để phá vỡ thế giới này.

Bởi vì ta có thể cảm nhận thế giới này có địch ý mạnh mẽ đối với chúng ta, bên trong chắc chắn có thủy quái hung mãnh, và những quái vật bình thường tồn tại.

Cho nên chúng ta nhất định phải nâng cao cảnh giác.

Chương 783

Rồi phải đối mặt với thế giới này thật tốt, không thể lơ là chủ quan, nếu một khi lơ là chủ quan, thì cái đang chờ đợi chúng ta chắc chắn là một bài học và kết cục vô cùng thảm khốc."Trư Bát Giới cũng nói: "Đúng vậy, con cảm thấy sức mạnh mạnh mẽ trong thế giới này thực sự không ổn, chúng ta bây giờ nhất định phải giữ vững tinh thần.

Những chuyện còn lại giao cho sư phụ lợi hại của chúng ta giải quyết đi, sư phụ, ngài trước tiên dùng tinh thần lực quét qua, xem có thể cảm nhận được tiên lực của Sa Tăng không." Mọi người cười khổ, sau đó Phương Minh nói: "Từ khi ta bước vào thế giới này, ta đã liên tục dùng tinh thần lực mạnh mẽ của mình để tìm kiếm từng tấc đất bên trong.

Nhưng điều khiến ta thấy kỳ lạ là, bên trong hình như căn bản không có bất kỳ đất liền nào, nơi chúng ta đang đứng đều là những tảng băng lớn.

Hơn nữa ở đây chúng ta không có bất kỳ đất liền nào như những thế giới khác, chỉ có băng xuyên, chúng ta đang dẫm chân lên cũng là băng.

Nếu nhiệt độ của thế giới này tăng lên, vậy thì lại là một thế giới nước, căn bản không có bất kỳ chỗ nào có thể đứng vững.

Sinh vật bên trong cũng rất ít ỏi, ta cũng không cảm nhận được, giống như một vùng đất hoang vậy, nếu là một thế giới hoang vu như vậy.

Vậy thì Sa Tăng ở trong băng thiên tuyết địa, càng không biết có thể ở được bao lâu, cho nên chúng ta nhất định phải thật cẩn thận, nhanh chóng tìm ra y." Tôn Hầu Tử cũng gật đầu, sau đó bắt đầu tìm

kiếm khắp nơi, nhưng kỳ lạ là, bên trong thực sự giống như căn bản không có bất kỳ thứ gì vậy.

Chỉ có một vùng băng xuyên nối tiếp vùng băng xuyên khác, hơn nữa nhìn không thấy điểm cuối, cảnh vật đều một màu trắng xóa mênh mông.

Lúc này trên trời mây đen kéo đến dày đặc, như sắp đổ mưa vậy, khiến thế giới này bao trùm một tầng âm u, nhìn càng khủng khiếp đến cực điểm, bị loại mây đen đó bao phủ.

Cho nên Phương Minh cảm thấy có một chút không ổn, nếu là mây đen, cũng không thể nào đậm đặc đến vậy, cho nên trong đám mây đen này chắc chắn đang ẩn chứa thứ gì đó.Đúng lúc đó, trên đám mây đen kia đột nhiên có một thứ trôi xuống, nói là trôi xuống, chi bằng nói là rơi xuống, bởi vì sau khi thứ đó rơi xuống đất, rồi tạo ra một hố sâu rất lớn.

Mọi người nhìn thấy thì biết ngay, cái thứ giống như phiến băng đó, quả thực như sao băng vậy, nhưng lại to lớn đến vậy, có thể dễ dàng đè chết một người, thế là họ hiểu ra, thế giới băng xuyên này đang phản kháng.

Phương Minh biết, tiên khí trong thế giới băng xuyên này đã bắt đầu được vận dụng, bắt đầu muốn tấn công Phương Minh.Vừa nhìn thấy trên trời vậy mà lại rơi xuống một phiến băng lớn như vậy, thì rõ ràng là muốn lấy mạng y, cho nên y biết, hiện tại thế giới này đã bắt đầu tấn công.

Nếu phạm vi tấn công lớn như vậy, thì cũng quá lợi hại rồi, cả thế giới vậy mà có thể phóng ra đòn tấn công mạnh mẽ như vậy.

Điều đó ngay cả Phương Minh cũng chưa từng nghe thấy, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy chuyện như vậy, vậy mà có thể chủ động cảm ứng được sự tồn tại của y, sau đó tương ứng mà tung ra đòn tấn công

cực kỳ mạnh mẽ.

Y nhận ra, phiến băng khổng lồ rơi xuống từ trên trời, không phải là một khối băng đơn thuần, mà là một vật chứa đầy tiên khí.

Thế giới này đã ban tặng cho nó một số thứ, một số sau đó được phú cho năng lượng cường độ cao, đến mức khiến nó trở thành một loại binh khí cực kỳ lợi hại, loại binh khí này có thể thông qua tiên khí đó, sau đó phóng thích ra sức mạnh khổng lồ.

Có loại sức mạnh này, chắc chắn có thể bách chiến bách thắng, công vô bất khắc, đây chính là nơi đáng sợ nhất của thế giới này.

Phương Minh cảm nhận được loại địch ý đó, nhưng hiện tại không thể xác định được kẻ địch rốt cuộc ở đâu?

Cho nên y phải tĩnh quan kỳ biến.

Nhưng nhìn từ cường độ tấn công, rõ ràng là nhắm vào Phương Minh và nhóm người, vừa rồi chỉ là một màn hạ mã uy, cho nên sau đó chắc chắn sẽ có màn kịch lớn hơn.

Phương Minh hiện tại không thể không tranh thủ thời gian, sau đó vận dụng tiên khí, nhanh chóng tìm kiếm sự tồn tại của Sa Tăng, bởi vì tình cảnh hiện tại của họ cũng đang ngập ngừng nguy hiểm.

Ta ở nơi sáng, địch ở nơi tối, tình huống như vậy có thể sẽ khiến họ tay chân luống cuống, kinh hoàng thất thố, cho nên nhất định phải lựa chọn một phương pháp tương đối ổn định.Thế là Phương Minh nói với Tôn Hầu Tử: "Công pháp của Tôn Hầu Tử cao cường hơn, sau đó ngươi và Trư Bát Giới hai người đi một hướng khác.

Rồi chúng ta chia nhau ra đi tìm, sau đó dùng tinh thần lực để liên lạc, ta sẽ dùng loại sức mạnh tiên lực của ta để liên lạc với ngươi bất cứ lúc nào.

Lúc đó tùy thời báo cáo tình hình là được." Tôn Hầu Tử gật đầu,

sau đó nói: "Được, sư phụ, con biết, tiên khí bên trong đó thực sự vô cùng nguy hiểm, cho nên sư phụ cũng phải cẩn thận.

Con và Trư Bát Giới cũng sẽ cẩn thận một chút, sau khi tìm thấy Sa Tăng, sau đó con sẽ lập tức liên lạc với sư phụ, lúc đó nếu có khó khăn gì, chúng ta nhất định phải liên lạc với nhau." Phương Minh nói: "Ừm, ta cũng cảm thấy bên trong thực sự quá nguy hiểm rồi, không biết tình cảnh của Sa Tăng thế nào?

Cho nên hiện tại cũng hung đa cát thiếu, cho nên một khi tìm thấy y, chúng ta lập tức phải giải cứu y.

Ta nghi ngờ y hiện tại đang bị mắc kẹt, cho nên chúng ta bây giờ nhất định phải đưa y ra khỏi thế giới này một cách an toàn." Nói xong thì mỗi người đi một hướng riêng, tại sao phải chia ra đi như vậy, hiệu quả cũng thực sự rõ ràng, họ nhanh chóng không còn cảm thấy cái cảm giác áp bức mạnh mẽ từ băng xuyên đó nữa.

Chính là vì nếu ở cùng nhau, vậy thì khí thế đó sẽ cực kỳ mạnh mẽ, tiên khí mạnh mẽ như vậy chắc chắn sẽ thu hút được những đòn tấn công phản ứng vô cùng lợi hại.

Nhưng ngược lại, nếu liên tục di chuyển, và đồng thời phát ra tiên khí, thì loại tiên khí đó sẽ không dễ bị phát hiện như vậy, như vậy cũng có thể che giấu tốt hơn.

Phương Minh cảm nhận được một điểm này, cho nên mới đề nghị phải chia nhau ra đi, không tập trung vào việc tìm kiếm đơn thuần, mà tìm kiếm di động, như vậy sẽ nhanh hơn, và cũng mở rộng phạm vi tìm kiếm.Nhưng Phương Minh bay mãi bay mãi cảm thấy có chút không ổn, bởi vì y đã bay trong một thời gian dài, trong thế giới này, y cảm nhận được có tiên lực mạnh mẽ.

Chỉ là không biết nguồn tiên lực đó ở đâu, chỉ là một loại cảm giác áp bách vô cùng đè nén.

Loại áp bách này cũng mang lại cho y một cảm giác vô cùng kỳ lạ, giống như trong thế giới này tồn tại một người có thể khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác, nhưng hiện tại không biết người đó ở đâu, cũng có thể chỉ là bản thân thế giới này.

Chỉ là Phương Minh thà tin rằng trong đó có một kẻ đứng sau màn, bởi vì nếu thực sự đối đầu với thế giới này, y thực sự không biết phải ra tay như thế nào.

Nhưng khi Phương Minh đang nghĩ đến chuyện này trong lòng, đột nhiên có một cây băng đao, từ dưới đất bắn thẳng về phía Phương Minh, may mà Phương Minh né tránh nhanh, nếu không thì chắc chắn sẽ bị đánh rơi.

Thế là Phương Minh hạ thấp độ cao bay, nhìn xem dưới đất rốt cuộc có gì, kết quả không nhìn thì không biết, nhìn một cái thì giật mình kinh hãi, dưới đất, vậy mà có hàng vạn băng đao, đang dựng đứng ở đó, lưỡi đao hướng lên trên, sẵn sàng phóng ra bất cứ lúc nào.

Phương Minh vừa nhìn đã biết đại sự không ổn, thế là y nhanh chóng hạ xuống mặt đất, xem xét phía dưới đang bày trò gì, không chừng cũng có manh mối của Sa Tăng.Sau khi Phương Minh hạ xuống đất, y lập tức triển khai Càn Khôn công pháp, và phóng thích tất cả tiên khí, tạo ra một luồng khí lãng khổng lồ, luồng khí lãng này trực tiếp chấn tất cả băng đao xung quanh thành những mảnh băng vụn.

Không chỉ vậy, sau đó y còn trực tiếp biến tất cả những mảnh băng vụn đó thành những hạt bụi nhỏ, để ngăn chặn bất kỳ lực sát thương nào sau này.

Nếu cứ như vậy, tất cả những đòn tấn công vừa rồi đều vô hiệu, cho nên y đã trong nháy mắt tiêu diệt tất cả những băng đao vừa rồi.

Chương 784

Nhưng nếu cứ như vậy, cũng đã gây ra rắc rối lớn cho y, bởi vì tiên khí khổng lồ vừa rồi đã thu hút thiết bị cảm ứng trong thế giới này.

Tức là, thế giới này đã cảm ứng được, có tiên khí mạnh mẽ như vậy tồn tại, cho nên tất cả những năng lực tấn công quan trọng của thế giới này đều tập trung vào y, cũng có nghĩa là bây giờ nó muốn tấn công mạnh mẽ Phương Minh.

Nhưng Phương Minh cũng không hề lùi bước, bởi vì tất cả đều nằm trong dự liệu của y, bây giờ làm như vậy, cũng là để y tự mình thử xem lực sát thương cường độ cao nhất trong thế giới này rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Xem xem nó có lực tấn công mạnh mẽ ra sao.

Điểm thứ hai là, Phương Minh muốn thu hút hỏa lực, thu hút tất cả hỏa lực lên người mình, sau đó cũng tiện cho Tôn Hầu Tử và Trư Bát Giới hai người đi tìm người.

Nếu hai người trong giai đoạn này tìm thấy hòa thượng, thì cũng có thể trong nháy mắt thoát thân, sau đó đi tìm y, như vậy cũng có thể tiết kiệm thời gian.

Vừa mới xuất hiện, một đòn tấn công cực kỳ mạnh mẽ, những hạt bụi trên mặt đất đều tập trung lại, hình thành một cây băng đao cao mấy trượng.

Cây băng đao đó vừa nhìn đã thấy chứa đầy thông tin cực kỳ mạnh mẽ, có sức mạnh đáng gờm.

Sau đó nó nhìn về phía Phương Minh, nhưng Phương Minh không

hề khiếp sợ, y ra tay, đánh trả lại cây băng đao đó như là phản ứng của thế giới này.

Cho nên bây giờ y muốn xem rốt cuộc nó có bản lĩnh thật sự như thế nào.

Nhưng Phương Minh không tay không kiếm đỡ đòn, sau khi đỡ được cây băng đao đó, chuyện đã xảy ra, cây băng đao đó vậy mà vỡ thành từng mũi băng tiễn màu trắng, sau đó đồng thời bắn về phía Phương Minh, loại thủ đoạn này cũng vô cùng bỉ ổi.

Phương Minh lúc này thầm nghĩ: Có một chuyện thực sự nằm ngoài dự liệu của ta, vậy mà lại tung ra chiêu trò bỉ ổi như vậy, cứ như có người đang điều khiển trong bóng tối vậy.

Hiện tại Phương Minh càng tin rằng có một kẻ đứng sau màn tồn tại, bởi vì nếu là một hệ thống phòng ngự thế giới bình thường, căn bản không thể có thủ đoạn bỉ ổi như vậy, sau đó y cũng biết loại tiên khí này chắc chắn có người đang thao túng từ phía sau.

Cho nên Phương Minh cũng sử dụng tiên khí, bắt đầu tìm kiếm người đó, hy vọng có thể tìm thấy một chút manh mối, sau đó có thể giao phong trực diện với kẻ đó, không chừng Sa Tăng cũng sẽ nằm trong tay y.

Nhưng khi Phương Minh đang tìm kiếm một chút manh mối, y thuận theo dây dưa, tiếp tục tìm kiếm những tiên khí tương tự, lúc đó Tôn Hầu Tử đột nhiên dùng tinh thần lực của mình liên lạc với y.

Y dùng tinh thần lực của mình, sau đó nói với Phương Minh: “Sư phụ, con tìm thấy Sa Tăng rồi, bây giờ có chút không ổn.

Mau đến xem một chút đi!

Y bây giờ không thể động đậy được, cứ như một bức tượng băng vậy, vị trí của con sư phụ hẳn là có thể cảm nhận được, cho nên

nhanh chóng đến xem đi!" Phương Minh vừa nghe, lúc này Sa Tăng không dám cảm nhận được, nhanh chóng đi xem Sa Tăng rốt cuộc ở đâu?

Lúc đó lại hỏi Sa Tăng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sau đó mọi chuyện sẽ rõ ràng, cho nên y từ bỏ việc tiếp tục truy tìm tiên khí tương tự, sau đó quay người chạy về phía Tôn Hầu Tử.

Bởi vì tiên lực mạnh mẽ của y, cho nên Phương Minh nhanh chóng bay đến đó, sau đó nhìn Tôn Hầu Tử và Trư Bát Giới, hai người đang đi trước một bức tượng băng khổng lồ.

Nhưng đến gần nhìn kỹ mới có thể nhận ra.

Đó không phải là tượng băng, mà là Sa Tăng bị đóng băng, y bây giờ bất động nằm trong khối băng đó, sau đó vô cùng đau khổ, biểu cảm vô cùng kinh ngạc, như thể đã nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ.

Phương Minh cẩn thận quan sát, nhưng không nhìn ra được dị thường gì, chỉ có thể cảm nhận trạng thái của y vô cùng tồi tệ, còn sống hay không, đó vẫn là một vấn đề.

Cho nên Phương Minh thầm nghĩ: Ta phải nhanh chóng lấy y ra khỏi thứ này, như vậy mới có thể làm rõ mọi chuyện, mới có thể cứu y ra.Phương Minh hỏi Tôn Hầu Tử: "Sao lại thế này?

Không giải đông cho y sao?

Ngươi không có chiêu thức tấn công thuộc tính Hỏa sao?

Tại sao không thể giải đông cho y chứ?" Tôn Hầu Tử mặt đầy ủy khuất, nói: "Thật sự không phải con không muốn sư phụ, con cũng muốn nhanh chóng giải cứu y, nhưng khối băng này không phải khối băng bình thường." Phương Minh vừa nghe, sau đó đi đến gần cẩn thận nhìn kỹ khối băng.

Y phát hiện ra một số điều bất thường.Khối băng trên người Sa Tăng hiển nhiên là một loại Thiên Niên Hàn Băng, loại hàn băng này có đặc tính vô cùng cứng rắn, cho nên không thể dễ dàng bị làm tan chảy, thế nên Tôn Hầu Tử vừa rồi căn bản không thể hoàn toàn làm tan chảy được y.

Hiện tại Sa Tăng sống chết thế nào, vẫn là một vấn đề, bởi vì y bây giờ đang bị mắc kẹt trong khối băng này, không thể thoát ra, cho nên các dấu hiệu sinh mệnh hiện tại hẳn là đang dừng lại ở trạng thái trước đó.

Nếu như vậy, thì không có vấn đề gì nữa, bây giờ chỉ cần làm tan chảy hết những khối băng này là được.

Phương Minh nói, sau đó nói với Tôn Hầu Tử và Trư Bát Giới: "Lùi lại, chỗ này giao cho ta, ta biết đó là Thiên Niên Hàn Băng.

Vậy thì ta sẽ dùng Tam Vị Chân Hỏa để đối phó, ta nghĩ Tam Vị Chân Hỏa của ta, có thể thiêu chảy nó." Tôn Hầu Tử gật đầu, nói: "Đúng rồi, sao con lại không nghĩ đến nhỉ?

Hóa ra sư phụ có Tam Vị Chân Hỏa, Tam Vị Chân Hỏa, chắc chắn có thể phá vỡ khối hàn băng chết tiệt này.

Con tin không có loại hàn băng nào có thể chống đỡ được công lực của Tam Vị Chân Hỏa."Thế là Phương Minh khí trầm đan điền.

Phát động Tam Vị Chân Hỏa, khi Tam Vị Chân Hỏa vừa xuất hiện, khối băng kia vẫn không có bất kỳ dấu hiệu gì, vẫn như cũ.

Nhưng sau đó bắt đầu xuất hiện những rung động nhỏ.

Hiện tại tình huống đã xuất hiện bước ngoặt lớn, hơn nữa, Sa Tăng hiện tại có khả năng sống lại, xem xem cường độ Tam Vị Chân Hỏa của Phương Minh thế nào.

Chương 785

Nhưng Tam Vị Chân Hỏa, cũng không phải người bình thường có thể chống đỡ được, hơn nữa, Phương Minh cũng nhất định phải nắm vững lực độ, không thể quá nhiều, cũng không thể quá ít, chỉ có thể đạt vừa đủ.

Rồi trạng thái lúc này chắc chắn sẽ không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho Sa Tăng.

Nhưng Tôn Hầu Tử và Trư Bát Giới đều tin tưởng thực lực của Phương Minh, bởi vì hiện tại họ đã một đường lăn lộn, sau đó thực sự đã chứng kiến Phương Minh lợi hại đến mức nào.

Cho nên bây giờ họ vô cùng tin tưởng Phương Minh, nhưng tình hình hiện tại cũng vô cùng nghiêm trọng, nếu Sa Tăng lần này không cứu được, vậy thì nhiệm vụ lần này chắc chắn không viên mãn.

Lúc đó trở về Thiên Đình, cũng không có cách nào giao phó, bởi vì chuyện này quả thực là một vết nhơ suốt đời.

Cho nên không thể qua loa đại khái như vậy, nhất định phải đánh bại thế giới này, sau đó cho thế giới này thấy thực lực của mình, cuối cùng mới đưa Sa Tăng ra ngoài.

Như vậy mới xứng đáng là công đức viên mãn, sau đó cũng có một lời giao phó.

Tất cả đều biết đạo lý này, cho nên đều kỳ vọng vào Phương Minh, xem có thể cứu được hòa thượng đó không, bởi vì Sa Tăng, sinh mạng của y, hiện tại vô cùng quan trọng.

Dù sao y cũng là một người bạn tốt, cũng là người đã cứu Tôn Hầu Tử, sau đó hiện tại đã cứu được Tôn Hầu Tử ra, suýt chút nữa là

có thể trở về Thiên Đình, nhưng trên đường lại gặp phải chuyện này.

Nhất định phải nhanh chóng, sau đó tập hợp tất cả, một người cũng không thể thiếu, không thể tuy đã cứu được Tôn Hầu Tử về, nhưng lại mất đi một người nữa, như vậy chắc chắn không thể giao phó được.Đúng lúc đó, những khối băng xung quanh Sa Tăng cũng từ từ tan biến trên mặt hòa thượng, khuôn mặt trước đó đầy băng sương từ từ lộ ra.

Nhưng y có hơi thở, khí tức của y Tôn Hầu Tử và Phương Minh đều cảm nhận được.

Sau đó cảm thấy Sa Tăng vẫn còn sống, đó là một tin tức vô cùng tốt, hơn nữa, họ có thể biết thế giới này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sau đó có thể đoàn tụ.

Nhưng sau khi cứu Sa Tăng ra an toàn, đột nhiên mọi chuyện lại xảy ra biến hóa khác, sau khi Sa Tăng hoàn toàn được giải đông.

Họ đột nhiên phát hiện khối băng dưới chân bắt đầu từ từ tan chảy, biến thành một vũng nước, sau đó khối băng dưới chân tăng tốc tan chảy, và kèm theo những rung động lớn, giống như động đất vậy, tầng băng bắt đầu nứt ra.

Nước bên dưới băng đều bắt đầu tràn lên, sau đó bây giờ có thể sẽ vô cùng nguy hiểm, nhất định phải lập tức nhanh chóng giải quyết chuyện này.

Phương Minh cũng hiểu, bây giờ họ đã chạm vào cơ quan, cũng là sự tồn tại của ý thức trong thế giới này.

Nếu bây giờ tiếp tục ở lại trong đó, có thể sau này nguy hiểm sẽ càng nhiều, dù sao họ cũng không hiểu thế giới này, rốt cuộc bị ai khống chế?

Kẻ đứng sau màn cũng chưa xuất hiện, cho nên hiện tại, cẩn thận

là thượng sách.

Thế là Phương Minh nói với Tôn Hầu Tử: “Chúng ta bây giờ đã chạm vào cơ quan, nhất định phải tin tưởng lẫn nhau, nghe khẩu lệnh của ta, chúng ta nhanh chóng bay lên trời, tránh khỏi dòng nước đang trào lên từ dưới đất.

Sau đó hãy xem xét kỹ lưỡng thế giới này rốt cuộc đã xảy ra biến hóa gì.” Lời vừa dứt, mấy người mở tiên khí, sau đó một tiếng động ban đầu bay lên không trung, đột nhiên phát hiện thế giới này thực sự đã thay đổi.

Tôn Ngộ Không cõng Sa Tăng, rồi cùng nhau bay lên không trung.

Sau khi bay lên, nhìn xuống cả thế giới, phát hiện nơi đây đã biến thành một vùng biển cả.

Những sông băng trước đó đã không còn tồn tại, biến thành những dải nước, thế giới sông băng vừa nhìn thấy đã trở thành thế giới biển.

Chuyện này khiến Phương Minh cảm thấy hơi kỳ quặc, rõ ràng là thế giới sông băng, tại sao lại có sức mạnh nước cường đại như vậy, biến thành thế giới nước rồi?

Chẳng lẽ nó cũng có thuộc tính kép sao?

Ôm theo nghi vấn này, hắn tiếp tục bay trên trời, xem có chỗ nào có thể đặt chân không, nhưng tìm rất lâu vẫn không phát hiện ra chỗ nào thích hợp.Chỉ là lúc này đột nhiên Sa Tăng trên lưng Tôn Ngộ Không bắt đầu tỉnh lại, rồi hỏi: "Đây là đâu vậy?

Ta không chết sao?" Tôn Ngộ Không thấy Sa Tăng tỉnh, bèn nói với y: "Sa sư đệ, cuối cùng đệ cũng tỉnh rồi, không chết đâu, đây là thế giới trước đó.

Đệ có thể nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra không, ta và sư phụ đến cứu đệ đây."Nghe xong chuyện này, Sa Tăng trợn tròn mắt, rồi

liền hỏi Tôn Ngộ Không: "Thật hay giả vậy?

Không lừa ta chứ?

Chẳng lẽ ta còn sống?

Ta biết sư phụ nhất định sẽ cứu ta, nhưng ta phải nói với các người, bây giờ mau chạy đi, thế giới này cực kỳ nguy hiểm, bên trong có một âm mưu to lớn.

Bởi vì ở đây không phải thế giới sông băng, cũng không phải thế giới nước?

Chỉ là một trò chơi của quái vật mà thôi."Phương Minh nghe xong, hiểu ra ngay, trong đó nhất định có chuyện khác, nhất định có kẻ đang thao túng, và tình cảnh hiện tại của thế giới này cực kỳ nguy hiểm.

Hắn chẳng khác nào đang phơi bày trước mặt kẻ địch, nhưng lại không biết kẻ địch là ai.

Bây giờ nhất định phải nhanh chóng hỏi rõ Sa Tăng.

Phương Minh bèn hỏi: "Trò chơi do quái vật thao túng, lời này là sao?

Mau nói cho ta biết, ta muốn biết chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Ngay từ đầu ta đã cảm thấy thế giới này có gì đó không đúng, cứ như có người nào đó đang điều khiển trong bóng tối vậy, lúc thì băng tan, lúc thì băng tan, rồi bùng phát thiên tai lũ lụt.

Chương 786

Hình như thế giới này căn bản là tùy hứng thay đổi, trong đó nhất định có chuyện khác phải không?"Sa Tăng ho khan vài tiếng, nói với giọng cực kỳ yếu ớt: "Đúng là vậy, thế giới này không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Lúc ta mới đến thế giới này, cũng giống như các người.

Đi khắp mọi nơi, chỉ cảm thấy xung quanh toàn là thế giới băng tuyết mà thôi, nhưng không, sau khi ta đi đến một nơi, đột nhiên những khối băng dưới chân ta đều biến thành nước, biến thành một vùng biển mênh mông, ta căn bản không biết phải làm sao.

Chỉ cảm thấy vô cùng kỳ lạ, toàn thân ta dính đầy nước, rồi sau khi ta bay lên trời, đột nhiên có một bàn tay từ trên đỉnh đầu ta lướt qua.

Ta ngẩng đầu nhìn, hóa ra là một bàn tay khổng lồ, rồi bàn tay đó từ từ ấn xuống người ta.

Ta cứ tưởng mình sẽ bị nghiền nát, kết quả là ta chỉ bị đóng băng mà thôi."Trư Bát Giới lúc này hỏi: "Sau khi bị đóng băng thì sao nữa?

Không phải có một kẻ giấu mặt đến nói chuyện với đệ sao?

Chẳng lẽ nó nói cho đệ biết vài điều gì đó?

Bây giờ nó có thật sự ở đó không?

Nó nói gì với đệ?

Đệ có nhìn rõ mặt mũi nó không?"Một loạt câu hỏi khiến Sa Tăng nhất thời đứng hình, nhưng y bình tĩnh nói: "Ta không tận mắt nhìn thấy mặt mũi quái vật đó.

Nhưng ta chỉ nghe thấy giọng nói của nó, ta biết tất cả chỉ là một âm mưu, một trò chơi mà thôi.

Hiện tại nó đang âm thầm nhìn chúng ta chạy trốn trong đây, thông qua cách này để lấy niềm vui.

Chuyện thật ra là thế này, vì sau khi ta bị đóng băng, ta vẫn có thể dùng tiên khí để cảm ứng những thứ xung quanh, và ta cũng nghe ngóng được tin tức."Phương Minh hỏi: "Về tin tức của con quái vật đó sao?

Chẳng lẽ đệ nghe được giọng nói của nó?" Sa Tăng đáp: "Đúng vậy, ta nghe được giọng nói của nó, bởi vì sau khi ta bị đóng băng, ta cảm ứng được có người đang nói chuyện, rồi ta cố gắng lần theo giọng nói đó.

Ta phát hiện nó thật sự ở trên trời, và, đi lên cao hơn trên trời, hóa ra có một thế giới khác?

Và, trong thế giới đó mới thật sự là nơi con quái vật đó trú ngụ.

Thế giới chúng ta đang ở đây chỉ là một bối cảnh trò chơi mà thôi."Ngay sau đó Sa Tăng lại nói: "Ta nghe nó nói, ta mới biết thế giới này vốn dĩ chỉ là một loại âm mưu, nó dùng nó để thao túng thế giới này, rồi giết chết những người lầm lỡ bước vào đây.

Sau đó dùng cách này để tiêu khiển, một loại người cực kỳ đáng ghét."Phương Minh nghe thấy những lời này xong, lập tức cảm thấy phẫn nộ.

Bởi vì từ trước đến nay hắn chưa từng bị người khác đùa giỡn như vậy, vậy mà lại có kẻ dám khiêu khích, vậy thì nhất định phải trả lại gấp bội.Phương Minh lúc này giận bốc hỏa, tuyệt đối sẽ không dung thứ kẻ nào dám đứng từ góc độ thượng đế để quan sát.

Bởi vì hắn mới là người lợi hại nhất trong thế giới này.

Trong Tam Giới không ai có thể có hành vi bất kính như vậy với hắn, coi hắn như một quân cờ trong trò chơi, đơn giản là lợi dụng hắn.

Phương Minh nuốt không trôi cục tức này, cho nên nhất định phải lấy lại thể diện.

Hắn bèn nói với Tôn Ngộ Không: "Nghe lệnh ta đây, cùng ta bay thẳng lên trời, rồi xuyên phá tầng mây, phá tan thế giới này cho ta.

Rồi chúng ta sẽ tìm ra kẻ đứng sau màn, ta không tin nó lợi hại đến mức nào, vậy mà dám thao túng chúng ta, coi chúng ta là trò chơi.

Ông đây muốn xem rốt cuộc nó có bản lĩnh gì.

Cái thế giới này, vậy thì ông đây sẽ hủy diệt nó!

Trên đời này ông đây không sợ ai!

Hôm nay vậy mà dám dùng thủ đoạn âm hiểm như vậy với ta, vậy thì chúng ta hãy cho nó thấy rốt cuộc ai mới là kẻ đáng sợ!"Nói xong, Tôn Ngộ Không và mấy người kia cũng gật đầu, và cũng cảm nhận được sự bi phẫn, nghĩa chính ngôn từ của Phương Minh.

Phương Minh lúc này đã đạt đến trạng thái tốt nhất, càng phẫn nộ thì tiên khí trong cơ thể càng dâng cao, và bây giờ hắn đã cực kỳ lợi hại, thậm chí có thể phá nát cả thế giới này.

Hiện tại giá trị tiên khí của Phương Minh đã đạt đến đỉnh phong, bèn trong cơn thịnh nộ nhanh chóng lao lên không trung, rồi lại tiếp tục lao lên bầu trời cao hơn nữa.

Khi xuyên qua tầng mây cao nhất, hắn phát hiện một điểm bất thường, và đã đến nơi cao nhất đó, lập tức lao vào.

Thế giới này, ở bên ngoài, nhưng hắn lại phát hiện thế giới này có một lớp màn bảo hộ ngăn không cho đồ vật bên trong thoát ra ngoài.

Nói chính xác hơn, thế giới này giống như một quả cầu pha lê được người ta nhào nặn ra, đồ vật bên trong thì ở bên trong, nhưng có một lớp ngăn cách với thế giới bên ngoài, không phải người bên trong có thể tùy ý ra vào.

Nhưng người bên ngoài lớp ngăn cách có thể tùy ý thao túng thế giới bên trong cũng là sự thật không thể chối cãi, cho nên Phương Minh lập tức xác định màng mỏng này.

Bên ngoài chắc chắn có kẻ đứng sau, cho nên bây giờ nhất định phải ra khỏi thế giới này, tìm kẻ đó để tính sổ trong thế giới thật.Tôn Ngộ Không, Sa Tăng và Trư Bát Giới ba người luân phiên va chạm vào lớp ngăn cách đó, nhưng đều không có tác dụng gì, chỉ uổng công trở về.

Nguyên nhân là bên trên lớp ngăn cách đó có tiên khí cực kỳ cường đại, được tiên khí cường đại chống đỡ như vậy, nó sẽ không dễ dàng bị phá hủy, nhưng Phương Minh căn bản không tin tà, hắn quyết tâm phải lao ra khỏi thế giới này.Hiện tại đã xuyên qua tầng mây, và cũng sắp đến gần thế giới thực sự, nhất định phải đối mặt trực tiếp với kẻ đứng sau màn.

Chỉ có như vậy mới có thể lấy lại thể diện của mình, không thể chịu nỗi sỉ nhục lớn như vậy trước mặt các đệ tử, để đệ tử cùng mình chịu ấm ức.

Chương 787

Điều này đơn giản là đang tát vào mặt Phương Minh, lúc này Phương Minh tuyệt đối sẽ không cho phép ai làm như vậy.

Cho nên hắn hiện tại tập hợp tất cả tiên khí, rồi sử dụng Hỗn Nguyên Chân Pháp.

Thông thường khi Phương Minh sử dụng bộ công pháp này, nhất định là đối mặt với đối thủ cực kỳ khó nhằn, nhưng hiện tại lại đối mặt với một lớp màn bảo hộ thông thường, nhưng được duy trì bởi một công pháp cường đại.Tôn Ngộ Không, Sa Tăng và Trư Bát Giới ba người đứng một bên đều kinh ngạc ngây người, chỉ nghĩ rằng sư phụ chỉ cần dùng tiên khí là có thể dễ dàng phá nát lớp bảo hộ này.

Nhưng không ngờ Phương Minh lại thực sự sử dụng công pháp cường đại như vậy, quá là nể mặt kẻ đứng sau rồi.

Nhưng nghĩ lại, kẻ đứng sau đó cũng là một người cực kỳ lợi hại, nếu dùng công pháp như vậy mà có tác dụng thực sự, thì cũng rất lợi hại.

Hắn hoàn toàn tự tin nhìn Phương Minh, kết quả Phương Minh trực tiếp xông lên tấm màn bảo vệ, rồi trong chớp mắt, tấm màn bảo hộ vỡ vụn thành từng mảnh.

Rồi rơi rải rác trên mặt đất, toàn bộ nước lũ trong thế giới này đều thoát ra ngoài, thế giới này bị hủy diệt hoàn toàn.

Nhưng thế giới này cũng chỉ là một thế giới giả, do người khác nhào nặn ra, cho nên không đáng tiếc nuối.

Phương Minh muốn tìm mạng của kẻ đang thao túng phía sau màn.

Cho nên hiện tại hắn không quan tâm đến sự sống chết của thế

giới này, chỉ quan tâm đến việc rốt cuộc ai đang thao túng âm thầm ở đó, đơn giản là đang gây khó dễ cho ông đây phải không?

Bây giờ ông đây phải lôi kẻ đó ra, rồi dạy cho một bài học nhớ đời.

Để cho nó biết mình đã chọc vào người không nên chọc đến mức nào.

Cho nên sau khi Phương Minh phá vỡ lớp màn bảo hộ đó, hắn lớn tiếng hét lên: "Kẻ thao túng phía sau màn kia là ai?

Mau cút ra đây cho ông đây!

Ông đây muốn cho ngươi xem thực lực thật sự, sẽ xé xác ngươi thành vạn mảnh!"Đột nhiên có một giọng nói từ xa truyền đến, giọng nói đó nói: "Ta muốn xem ai ở đó mà ồn ào vậy, dám la hét ở đây, cũng không nhìn xem đây là đâu?

Nhưng ai cũng không thể tiến vào thế giới này?

Cũng chỉ có ta, kẻ sáng tạo ra thế giới này, mới có thể sinh sống ở trong đây, nhưng ngươi thì sao?

Vậy mà dám la hét ở đây, thật sự coi ta là một món đồ sao?

Ta nói cho ngươi biết, hiện tại ngươi đang ở trong tay ta, căn bản không có bất kỳ thực lực nào.

Ngươi có thể tìm chết, nếu đã tìm chết thì ta sẽ thành toàn cho ngươi, ta nói cho ngươi biết, ngươi đã phạm phải một sai lầm lớn.

Không nên chọc vào ta, bây giờ cứu đệ tử của ngươi, rồi đi ra khỏi thế giới này không tốt sao?

Bây giờ vậy mà dám khiêu khích ta ở đây?

Vậy thì đừng trách ta không khách khí.

Vốn dĩ ta chỉ coi ngươi là một trò chơi để đùa giỡn, rồi nếu ngươi có bản lĩnh thì cứ ra ngoài, có bản lĩnh đi.

Vậy mà không trân trọng cơ hội này, rồi ở đây làm càn với ta.

Hổ không phát uy, ngươi tưởng ta là mèo bệnh sao?

Rồi bây giờ ngươi cảm thấy mình lợi hại lắm sao?

Vậy thì hãy thử xem, chút thực lực đó của ngươi, ta đánh mười người cũng dư sức."Phương Minh tìm kiếm giọng nói đó, rồi tìm đến, lại phát hiện ở đó chỉ có một người, không có ai khác.

Hắn nhìn kỹ người đó xong, dụi dụi mắt.

Rồi lại nhìn kỹ hơn một chút nhưng vẫn không xác định được, nhưng sau khi đi đến gần, hắn thực sự đã rất kinh ngạc.

Bởi vì người đang đứng ở đó, không phải ai khác, chính là kẻ chim người trước đó, kẻ đã dẫn dắt họ vào thế giới này.

Tôn Ngộ Không cũng không nói nên lời, trước đó từ lúc mới vào thế giới này, họ đã đi theo kẻ chim người đó, rồi sau khi vào thế giới này, lại bị cuốn vào các thế giới khác.

Họ cũng không ngờ kẻ chim người đó lại là kẻ đứng sau, đang thao túng tất cả, cứ nghĩ kẻ chim người đó cũng chỉ là một người bị hút vào thế giới này giống như họ.

Nhưng phát hiện kẻ chim người đó lại là người có thể thao túng toàn bộ thế giới, rõ ràng trước đó họ đã bị kẻ này lừa gạt.Phương Minh cười nói: "Thằng cha này, chuyện càng ngày càng thú vị rồi đây, không định nói gì với ông đây sao?

Ta nói cho ngươi biết.

Ta cứ tưởng ngươi đáng tin cậy, vậy mà lại tạo ra thế giới như vậy, chẳng lẽ đằng sau thế giới này còn thiếu người sao?

Năm đó kẻ đã hút ta từ Vô Nhai Sơn cũng là ngươi phải không?

Ta nói không sai chứ?" Kẻ chim người không vội không vàng nói với Phương Minh: "Đúng vậy, không sai.

Chương 788

Năm đó cũng là ta làm, để đưa ngươi từ nơi đó đến đây.

Rồi cho ta đùa giỡn một chút.

Ta thật sự rất buồn chán, cho nên muốn ngươi cùng ta vào cuộc.

Ta biết thực lực của ngươi cực kỳ lợi hại.

Cho nên nếu là ngươi thì trong thế giới này có lẽ không khó khăn, nhưng nếu không khó khăn thì cũng chắc chắn có thể mang lại niềm vui lớn cho ta, cho nên ta đã điều khiển ngươi, cũng không tệ lắm.

Có thể phá giải công pháp của ta, nhưng cuối cùng lại đắc ý vong hình khiêu chiến ta, cũng không nhìn xem rốt cuộc mình có bản lĩnh gì, chỉ một chút bản lĩnh nhỏ mà đã kiêu ngạo rồi."Phương Minh lại nói: "Ta hiểu rồi, hiện tại ngươi vẫn luôn là kẻ đứng sau mọi âm mưu phải không?

Ba thế giới này vẫn luôn là do ngươi sắp đặt, cả bí cảnh Vô Nhai Sơn cũng do ngươi tạo ra.

Một kẻ đứng sau màn, nhưng ta nói cho ngươi biết, làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì?

Thế giới rộng lớn như vậy, tại sao không thể an an ổn ổn tìm một chỗ mà tu luyện cho tốt, lại cứ muốn ở đây gây họa cho nhân gian?"Kẻ chim người nói: "Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì ta đã chán ghét thế giới này.

Ở một thế giới khác, tràn ngập chém giết, có đấu đá lẫn nhau.

Ta muốn tạo ra một thế giới của riêng ta, một thế giới mà chỉ có ta mới có thể xưng vương.

Lúc đó tất cả đều là của ta.

Như vậy, trong thế giới của ta, ta là vương giả độc nhất vô nhị."Phương Minh cười nói: "Kẻ hèn nhát, cũng không soi gương mà xem, ông đây còn là nỗi sợ hãi của thế giới, luôn ở đó, là vương giả đứng sau mọi người.

Chẳng lẽ khái niệm vương giả của ngươi là tạo ra một thế giới?

Vậy thì ngươi đã là vương giả rồi sao?" Kẻ chim người nói: "Chẳng lẽ không phải sao?

Ta làm gì trong thế giới của ta?

Không ai không nghe lời ta, vương giả!"Phương Minh khinh thường nói: "Cái đó không phải vương giả!

Đó chỉ là một kẻ tự lừa dối mình mà thôi.

Vương giả chân chính nhất định phải trải qua sự mài giũa của thời gian, và giao chiến với các loại kẻ địch.

Rồi mới có thể tôi luyện ra được vương giả.

Bây giờ ta nói cho ngươi biết.

Ta mới là vương giả chân chính!"Phương Minh bây giờ nhìn thấy kẻ chim người đó, trước đây chưa từng tin tưởng đến thế, nhưng giờ lại hoàn toàn đi ngược lại, thậm chí coi hắn như một món đồ chơi trong tay.

Nếu là Phương Minh khác, có lẽ đã sớm một chưởng đánh nát nó, nhưng hiện tại trong thế giới của kẻ đó, hắn cũng không biết kẻ chim người này âm hiểm đến mức nào, không chừng có những công pháp tà ác khác.

Cho nên bây giờ nhất định phải hành sự cẩn thận, bởi vì dù sao hắn cũng là người lợi hại nhất trong số họ.

Nếu hắn thua thì chứng tỏ không ai có thể đánh bại kẻ này trong thế giới đó.

Cho nên Phương Minh bây giờ nhất định phải cho nó thấy chút màu sắc, thứ nhất là vì đã luôn bị lừa dối.

Rồi thứ hai là vì nhất định phải thoát khỏi thế giới này, nếu muốn thoát khỏi thế giới này thì nhất định phải vượt qua một cửa ải.Phương Minh bây giờ cũng đã chuẩn bị xong tư thế, rồi chờ đợi công kích của kẻ đó.

Hiện tại hai người đang dùng tiên khí để đối đầu.

Tiên khí của Phương Minh, đương nhiên sẽ không thua kém đối phương nửa phần.

Nhưng hắn cũng có thể cảm nhận rõ ràng đối phương, và kẻ chim người đó, tiên khí trong cơ thể cũng cực kỳ cường đại.

Cho nên hai người về tiên khí thì Phương Minh cũng không hề kém cạnh.

Nếu đơn thuần đấu tiên khí, căn bản không có kết quả.

Hắn biết chỉ đơn thuần đối đầu ở đây thì chắc chắn không phân thắng bại, muốn phân thắng bại, phải xem quyền cước.

Thông qua quyền cước công phu, mới có thể quyết định ai lợi hại hơn, ai thắng một bậc.

Yếu tố quyết định hơn nữa là ở công pháp, chỉ có ai cao minh hơn, sử dụng càng đắc tâm ứng thủ.

Mới có thể hoàn toàn áp chế đối phương, và có thể thuận thế một kích đánh bại đối phương.

Kẻ thua cuộc chắc chắn không còn chút sức lực nào, bởi vì công pháp của mình đã thua người khác, cho nên có giãy giụa cũng chỉ là

cuộc chiến của con thú bị nhốt.

Hiện tại về tiên khí đã không còn điểm nào để so sánh, cho nên đã bắt đầu giai đoạn tỷ thí thứ hai, cũng là tỷ thí quyền cước.

Chương 789

Trong không khí cũng tràn ngập mùi thuốc súng cực kỳ kịch liệt.

Tôn Ngộ Không, Sa Tăng và Trư Bát Giới ba người trốn xa một bên, nhìn những tia lửa do tiên khí ma sát phát ra ở giữa, rồi cảm thấy vô cùng khủng bố.

Nhưng đó chỉ là màn dạo đầu, sau đó trận chiến mới càng quan trọng và là phần chính.

Quả nhiên, trong chớp mắt, cuộc tranh đấu kịch liệt đã bắt đầu.Phương Minh hiện tại dùng Càn Khôn công pháp để phòng ngự mạnh mẽ, có lực tấn công, cộng thêm sự thăng tiến cực kỳ quan trọng, rồi dựa vào chiêu thức của đối phương mà nghiêm túc sắp xếp bước phát triển tiếp theo.

Kẻ chim người đó cũng không phải dạng vừa.

Công pháp trong tay hắn có thể là một loại công pháp khá chuyên về biến đổi không gian, và về tốc độ tấn công thì cũng không quá lợi hại.

Nhưng lại có thể xuyên qua không gian như thể dịch chuyển tức thời đến một nơi nào đó, khiến người ta bất ngờ ăn một chiêu, và cũng có thể kiểm soát sự thay đổi của không gian này.

Thực ra Phương Minh cũng đã hiểu, kẻ chim người này sở dĩ lại chú trọng đến biến hóa không gian như vậy, có thể công pháp mà hắn tu luyện trước đây cũng là loại chuyên về chuyển đổi không gian.

Và việc tạo ra những thế giới này chắc chắn có liên quan lớn, bởi vì thế giới này cũng là một không gian khổng lồ.

Cho nên muốn tạo ra một không gian lớn như vậy thì nhất định

cần rất nhiều tiên khí hỗ trợ.

Hỗ trợ tiên lực là một yếu tố, ngoài ra không có yếu tố quan trọng nào khác, sự kiến thiết bền bỉ, và kẻ chim người này ít nhất đã ở trong đây vài trăm năm.

Cho nên mới có thể quản lý mấy thế giới này một cách có trật tự như vậy.

Phương Minh hiện tại càng xác nhận thế giới mà hắn đang ở không liên quan chút nào đến thế giới của kẻ này.

Bởi vì tiên khí trong thế giới mà Phương Minh đang ở rất đa dạng, còn tiên khí trong mỗi thế giới ở đây thì lại rất đơn nhất.

Cho nên Phương Minh đoán kẻ chim người này, thực ra vốn dĩ cũng là một người trong thế giới.

Rồi vì sau khi có được một loại công pháp nào đó thì bắt đầu tự mình tu luyện.

Rồi bỏ ra mấy trăm năm để tạo ra một thế giới lớn như vậy, rồi trở thành chúa tể trong thế giới này.

Phương Minh bèn nói với kẻ chim người đó: "Này, ta hỏi ngươi, không phải ngươi trước đây ở thế giới bên ngoài Vô Nhai Sơn sao?

Rồi có được một loại công pháp, cho nên mới ở trong Vô Nhai, lợi dụng tiên khí ở đó, cũng như loại tiên khí mà ngươi tích lũy hàng ngày để tu luyện công pháp có thể tạo ra thế giới này, và cũng có thể thao túng một số không gian.

Ta nói không sai chứ?"Kẻ chim người nghe Phương Minh phân tích như vậy, rồi trong chớp mắt cười ha hả: "Không hổ là một cường địch, ta từ trước đến nay chưa từng thấy ai có thể nhìn ra được tất cả bí mật của ta.

Rõ ràng như vậy, đúng là vậy, bộ công pháp của ta gọi là 《Sáng Thế Công Pháp》.

Công pháp này là do Thượng Cổ Đại Đế sau khi khai thiên tích địa, rồi lợi dụng linh khí giữa trời đất mà cảm ngộ ra được đạo không gian.

Cho nên hãy chờ chết đi!"Phương Minh cười ha hả, rồi nói với kẻ chim người đó: "Đừng có tưởng nắm giữ được công pháp như vậy là thiên hạ vô địch rồi, còn xa lắm.

Đừng có tưởng ngồi giếng nhìn trời, như một con ếch ngồi đáy giếng vậy mà có thể thu hoạch được thực lực cấp bậc vương giả, ngươi chỉ là một con yêu quái nhỏ bé không ra gì.

Chỉ ở trong thế giới như vậy, ngươi căn bản không thể tiến bộ được.

Ta nói cho ngươi biết, ở thế giới bên ngoài, ngươi mới có thể đạt được tiến bộ lớn.

Ta bây giờ sẽ cho ngươi kiến thức, thực lực cấp bậc vương giả ở thế giới bên ngoài rốt cuộc là như thế nào?

Chênh lệch bao nhiêu?"Kẻ chim người khinh thường liếc Phương Minh một cái, rồi nói: "Đừng có ở đây dọa người ta, chút thực lực đó của ngươi ta biết hết rồi.

Những thứ trước đây ở thế giới khác của ngươi ta đều nắm rõ, cho nên thực lực của ngươi, ta cũng có thể đoán được.

Nhân vật cấp bậc vương giả, đừng có làm người ta cười rụng răng, ta thấy ngươi cùng lắm cũng chỉ ở trình độ ngang ta thôi.

Ta nói cho ngươi biết, ta đã ở trong đây mấy trăm năm rồi.

Từ khi ta đánh bại người khác, chưa có ai đánh bại ta.

Cho nên hôm nay ngươi hãy chờ bị ta đánh bại hoàn toàn đi, ta đã chuẩn bị sẵn sàng để thu thập ngươi rồi."Phương Minh cực kỳ tự tin nói với kẻ chim người đó: "Ai thua ai thắng thì ai mà biết được?

Cho nên ai cười cuối cùng, lúc đó chúng ta sẽ biết.

Ta muốn cho ngươi biết, giữa chúng ta rốt cuộc có bao nhiêu chênh lệch.

Đừng có ở đây tự mãn, mãi mãi chỉ có một chút năng lực không gian, ở đây mà dương dương tự đắc.

Thời gian còn xa vời hơn nhiều so với những gì ngươi tưởng tượng, cho nên nếu có chút bản lĩnh thì ngoan ngoãn trốn xa cho ta!"Nói xong, hắn căn bản không để kẻ chim người đó tiếp tục lải nhải nữa, bèn nhanh chóng bay đến bên cạnh nó, rồi bắt đầu tiếp tục tấn công.

Hắn trước tiên dùng Hỗn Nguyên Chân Khí, hóa ra vô số thanh kiếm chân khí.

Chương 790

Rồi dùng những thanh kiếm chân khí đó phân tán bắn về phía nó.

Sức mạnh của chân khí này cực kỳ cường đại, cho nên nếu có thể tránh được một thanh, cũng sẽ không tránh được nhiều đòn tấn công như vậy.

Cho nên Phương Minh bây giờ đã mở tất cả sức mạnh của mình, mục đích là để cho nó thấy chút màu sắc, để nó biết tấn công thật sự là như thế nào.

Tôn Ngộ Không cũng ở dưới reo lên: "Sư phụ, bây giờ lợi hại quá, đã mở hết tất cả chân khí rồi, xem ra kẻ chim người này bây giờ gặp rắc rối lớn rồi.

Bởi vì sư phụ hiện tại đang ở trạng thái cực kỳ phẫn nộ, vậy thì nếu toàn lực khai hỏa, công lực bây giờ phải gấp mười lần công lực bình thường, cho nên bây giờ nhất định sẽ cực kỳ lợi hại."Trư Bát Giới cũng nói: "Ta thấy nha, bây giờ sư phụ không ra quá mười chiêu là có thể thu phục được kẻ chim người này.

Kẻ chim người này bây giờ chỉ có thể né tránh, cho nên đã mất khả năng chống đỡ.

Sư phụ bây giờ đối phó với nó đơn giản như trở bàn tay." Nhưng lúc này Sa Tăng lại nói: "Mau nhìn!

Ta cảm thấy sư phụ bây giờ đánh sẽ tốn sức, ngược lại kẻ chim người kia, trên không trung quả thực vô cùng ung dung tự tại.

Chẳng lẽ sư phụ đã rơi vào bẫy?"Nghe Sa Tăng nói xong, Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới cũng vội vàng ngẩng đầu nhìn lên không trung, quả nhiên trên bầu trời xuất hiện một cảnh tượng đáng lo ngại.

Trên không trung, Phương Minh vẫn dùng chân khí tấn công kẻ chim người đó.

Với loại tấn công phạm vi rộng như vậy, kẻ chim người đó lẽ ra phải không có sức chống đỡ mới phải, nhưng nhìn xem kẻ chim người đó, phản ứng hiện tại quả thực vô cùng ung dung tự tại.

Nó đã dẫn toàn bộ những đòn tấn công của Phương Minh vào không gian khác.

Khi đòn tấn công của Phương Minh sắp đánh trúng, lúc này nó lại mở ra một không gian khác, rồi trốn vào trong không gian đó.

Rồi đòn tấn công của Phương Minh lúc này sẽ trượt.

Phương Minh tuy lợi hại, nhưng nếu cứ tiếp tục tấn công như vậy thì sẽ lãng phí tiên khí.

Cho nên Phương Minh cảm thấy nên cẩn trọng một chút, không thể hành động mù quáng như vậy.

Hắn bèn quan sát kỹ phương pháp tấn công của kẻ chim người đó, cũng như con đường chạy trốn của nó, phát hiện có lẽ có quy luật.

Nếu có thể nắm bắt được quy luật đó, vậy thì lúc nó chạy về đâu, mình có thể chặn ở đó?

Bởi vì hiện tại kẻ chim người đó chỉ biết chạy trốn và né tránh, cho nên căn bản không có thời gian và cơ hội để tấn công, điều này cũng đã tạo cho Phương Minh một cơ hội quan sát tuyệt vời.

Phương Minh nhân cơ hội này, rồi quan sát những chiêu thức đó thật kỹ.

Khi nó bắt đầu chạy trốn, mình có thể truy đuổi và chặn đường, khiến nó không còn chỗ nào để đi.

Lúc đó mới tấn công nó, vậy thì thật sự có thể dễ dàng hạ gục nó.

Bởi vì hiện tại nó chỉ dựa vào không gian, cho nên nhất định phải nắm bắt được bộ chiêu thức không gian đó, rồi mới có thể gây thương hại cho nó.Phương Minh cứ thế tấn công liên tục, bởi vì tiên lực của Phương Minh rất lớn, cho nên có thể cứ thế lãng phí tiên khí, rồi tìm kiếm phương pháp tấn công.

Chỉ có như vậy mới có thể dẫn dụ nó lộ ra sơ hở.

Nếu tìm được lỗ hổng, thì sẽ một đòn đánh bại nó.

Ôm theo ý nghĩ này, Phương Minh vẫn tiếp tục tấn công mạnh mẽ.

Kẻ chim người đó, lúc thì đông né tây trốn, mở ra không gian mới, rồi trốn vào trong không gian đó.

Đợi Phương Minh tiến vào không gian đó, nó lại chạy ra, rồi lại chui vào không gian khác.

Phương Minh, bây giờ lợi dụng khả năng có thể nhanh chóng xuyên qua các không gian như thế, nếu không có tốc độ đủ nhanh thì sẽ dễ dàng bị nó bỏ lại trong một cung điện khác.

Rồi ở trong không gian đó tự sinh tự diệt.

Cách này thực ra cực kỳ độc ác, nhưng hiện tại Phương Minh có khả năng như vậy, cho nên nhất định phải phá giải cách đó.

Để nó cứ thế đông né tây trốn cũng không có lợi gì cho mình, và tiên khí cũng sẽ cứ thế hao tổn.

Cho nên bây giờ nhất định phải quan sát kỹ bộ chiêu thức của nó.Nhanh chóng Phương Minh phát hiện một điểm khác biệt, phát hiện kẻ chim người này tuy cứ chạy loạn xạ, nhưng mỗi lần trước khi mở một không gian đều phải rung cánh, rung cánh.

Và, chỉ có rung cánh mới có thể phản hồi ra sức mạnh của mình,

mới có thể mở ra không gian.

Nhưng đó cũng chỉ là một phỏng đoán, chưa có thực tế, cho nên Phương Minh nhất định phải chứng thực phỏng đoán này thêm một bước nữa, rồi mới có thể dựa vào đó để tiến hành những đòn tấn công khác.

Nếu thực sự là như vậy, vậy thì những đòn tấn công sau này có thể tập trung vào cánh.

Nếu đánh nát cái cánh đó, vậy thì nó sẽ không có cơ hội tạo ra thêm nhiều không gian nữa.

Lúc đó Phương Minh có thể dễ dàng đánh bại nó.

Chương 791

Cho nên hiện tại nó chỉ dùng sức mạnh không gian để trốn tránh, căn bản không dùng sức mạnh không gian để đối kháng với Phương Minh, cho nên Phương Minh bây giờ một chút cũng không sợ hãi.

Ngoài ra, Phương Minh cũng nghĩ, nếu điểm yếu đó thực sự nằm ở cánh, vậy thì nó nhất định sẽ bảo vệ cánh rất kỹ, cũng không dễ dàng ra tay được.

Cho nên bây giờ nhất định phải quan sát kỹ điểm yếu thật sự rốt cuộc nằm ở đâu?Lúc đó kẻ chim người trong lòng cũng nghĩ: "Thằng cha này vậy mà lợi hại như vậy, mình cứ bay đi bay lại lâu như vậy, tiên khí của nó vẫn còn mạnh đến thế.

Vốn dĩ mình định lợi dụng khả năng chuyển đổi không gian này, rồi dùng một ít tiên khí đơn giản, sau đó một đòn hạ gục nó.

Vậy mà thực lực của nó sâu không lường được như vậy.

Quả nhiên đáng sợ, hiện tại có lẽ mình đã gặp đối thủ mạnh nhất.

Mình bây giờ nhất định phải đánh bại nó.

Nhưng bây giờ nó lại tập trung vào bộ chiêu thức ẩn nấp của mình, cũng không có chút động tác nào.

Chẳng lẽ bây giờ nó bỏ cuộc không tấn công mình nữa sao?

Nhưng nó không giống loại người dễ dàng bỏ cuộc, cũng không giống loại người không có đầu óc mà tấn công loạn xạ.

Chẳng lẽ bây giờ nó đang bày bố cục?" Kẻ chim người lúc này cảm thấy một tia sợ hãi, không dám suy nghĩ kỹ nữa.

Nếu cứ suy nghĩ kỹ thì sẽ không còn cơ hội, cũng không còn tự tin

để đánh bại Phương Minh.

Bởi vì tiên khí dự trữ của Phương Minh bây giờ quá cường đại, kẻ chim người đó căn bản tự than không bằng, nhìn không thấy bóng dáng.

Cho nên hiện tại nó đặc biệt sợ Phương Minh có những động tác khác.

Nếu một khi hắn có công pháp lợi hại hơn, vậy thì chắc chắn không thể chống đỡ được.

Nhưng hiện tại nó vẫn luôn dùng pháp thuật không gian để tìm kiếm cơ hội ra tay.

Ngay khi tìm được cơ hội ra tay, nó nhất định sẽ ra đòn quyết đoán, tuyệt đối không dây dưa.

Nhưng hiện tại nó đang tìm kiếm cơ hội, không dám đối đầu trực diện với Phương Minh, bởi vì đòn tấn công cường đại của Phương Minh, là loại tấn công nghiền ép.

Không có cơ hội, cho nên chỉ có thể liên tục né tránh.

Nhưng nếu cứ né tránh mãi như vậy thì căn bản không phân thắng bại, nó cũng biết đạo lý này.

Nhưng đạo lý này đối với nó lại là một sự thật cực kỳ nặng nề.

Hiện tại nó có thể không lợi hại bằng Phương Minh, nhưng hiện tại lại có thể dùng công pháp đặc biệt để có được một loại bảo hộ đặc biệt.

Cũng là một loại khá tốt, cho nên chỉ có thể dựa vào vận may.

Bây giờ toàn thân nó đổ mồ hôi lạnh.

Thực sự biết điểm lợi hại của Phương Minh, nhưng biết điểm lợi hại của Phương Minh rồi thì làm sao có thể đánh bại hắn đây?

Hiện tại nó cực kỳ sợ hãi.Phương Minh lúc này không nghĩ nhiều như vậy, hiện tại hắn đang tìm cách tìm ra kết quả cuối cùng.

Cuối cùng hắn đã phát hiện ra điểm yếu của kẻ chim người đó.

Cho nên hiện tại trong lòng hắn đã có một kế hoạch sơ bộ, chỉ cần công phá điểm yếu đó thành công, thì công pháp của kẻ chim người đó cũng sẽ tự phá.

Hắn bèn nói với kẻ chim người đó: "Bây giờ ngươi hãy tỉnh táo lại đi, ta biết tất cả mọi chuyện rồi, cho nên bây giờ hãy chuẩn bị đón nhận cái chết đi!"Kẻ chim người kia lại vẫn không cam tâm, rồi nói với Phương Minh: "Ta khuyên ngươi cũng nên tỉnh táo lại đi, đừng có khoác lác nữa, ta là kẻ sáng tạo ra thế giới này.

Thế giới bên trong đều do ta tạo ra, ngươi có bản lĩnh như vậy, một cái cũng không tạo ra được.

Hiện tại ngươi ở đây la hét với ta, muốn giết ta, ta muốn hỏi một câu, ngươi có tư cách gì mà nói ra những lời như vậy?"Phương Minh giơ lòng bàn tay lên giữa không trung, rồi nắm thành nắm đấm, nói: "Ta, Phương Minh, hành tẩu giang hồ, không dựa vào gì khác, chỉ dựa vào cái này!" Hiện tại ý của Phương Minh đã rõ ràng, hắn muốn dùng nắm đấm của mình để phá vỡ tất cả những không gian đó, để cho nó biết nó là một phế vật như thế nào.

Vấn đề hiện tại là phải chữa cái thói chạy loạn xạ của nó, không thể để nó cứ thế chạy lung tung, nhất định phải giữ chặt nó lại.

Rồi sau đó mới tiến hành một đòn tấn công cực kỳ cường đại.

Như vậy, nhất định phải tiếp cận nó.

Nhưng với cái tính cách lanh lợi như vậy, căn bản không thích hợp để tấn công cận chiến.

Cho nên Phương Minh bây giờ nhất định phải giả vờ một chút thủ

đoạn nhỏ, mới có thể lừa được nó.Phương Minh bèn chuẩn bị xong kế hoạch, rồi bắt đầu thực thi.

Hắn trước tiên tiếp cận kẻ chim người đó, kẻ chim người đó vẫn theo thói quen cũ, liên tục né tránh.

Kẻ chim người đó căn bản không muốn đối đầu trực diện với Phương Minh, một khi đối đầu chắc chắn sẽ thua.

Chương 792

Nhưng nó nghĩ không đánh được thì chạy không được sao?

Trong thế giới này, nó đã mất mấy trăm năm để tạo ra thế giới của mình, có thể tạo ra nhiều thế giới hơn.

Cho nên hiện tại nó cảm thấy an toàn, bởi vì có nhiều thế giới hơn để phòng thân.

Có những thứ này rồi, nó không sợ Phương Minh có bất kỳ ưu thế nào ở đây, bởi vì nó có thể liên tục dùng cách này để tự bảo vệ, trong lòng nó cũng cảm thấy rất an toàn.Nhưng sau khi Phương Minh ép sát, và đi vào một không gian, kẻ chim người đó trong lòng nghĩ Phương Minh sao mà ngốc vậy?

Vậy mà lại đi theo vào?

Chẳng lẽ muốn tấn công cận chiến sao?

Nhưng tấn công cận chiến chắc chắn không có tác dụng với ta, bởi vì ta sẽ ngay lập tức chạy vào không gian khác vào khoảnh khắc hắn ra tay.

Khi kẻ chim người đó vừa định bay ra khỏi không gian đó, Phương Minh trong chớp mắt biến tiên khí trong lòng bàn tay thành một phi tiêu nhỏ, rồi trong tích tắc lao thẳng về phía lòng bàn chân kẻ chim người đó.

Rồi một giọt tiên huyết đột nhiên xuất hiện trên lòng bàn chân kẻ chim người đó, rồi từ từ biến thành màu tím.

Xem ra Phương Minh đã nắm được mệnh môn của nó rồi.

Kẻ chim người đó lúc này thét lên một tiếng đau đớn trên không trung?

Rồi mang theo tiên huyết bay về thế giới ban đầu của nó, rồi Phương Minh cũng lập tức đi theo.Ở dưới, Tôn Ngộ Không, Sa Tăng và Trư Bát Giới nhìn thấy cảnh tượng đó, đều vỗ tay reo hò, phát hiện kẻ chim người đó đã rơi vào thế yếu.

Bởi vì Phương Minh đã tìm ra điểm yếu của nó, chỉ cần tìm ra điểm yếu, rồi trong chớp mắt khống chế được, vậy thì bây giờ nó là một phế nhân rồi.

Phương Minh đương nhiên biết đạo lý này, cho nên căn bản sẽ không cho kẻ chim người đó cơ hội nào.

Hắn bèn nhân lúc nó không chú ý, rồi nhanh như chớp bay đến bên cạnh nó, chặt đứt đôi cánh của nó.

Lập tức từng mảng tiên huyết lớn từ trên không trung rơi xuống, đều là tiên huyết của kẻ chim người đó, kèm theo lông vũ, càng kèm theo tiếng kêu thảm thiết của kẻ chim người đó, thê thảm không nỡ nhìn.

Trên không trung một lát, rồi rơi xuống đất.

Phương Minh cũng đáp xuống đất, đứng thẳng người, nhìn kẻ đang nằm bệt trên đất, rồi nói: "Sao hả?

Không phải là vương giả sao?

Bây giờ không còn cánh, thành một con sâu rồi à?

Vừa nãy không phải khoác lác là lợi hại lắm sao?

Bây giờ thành ra cái dạng này?

Sao hả?

Không biết điều, cứ phải ép ông đây ra tay, bây giờ tốt rồi phải không?

Biết điều rồi chứ?"Kẻ chim người đang thoi thóp thở, rồi nói:

"Ngươi biết điểm yếu của ta?

Điểm yếu của ta rõ ràng được ẩn giấu rất kỹ, không ai biết cánh của ta, yếu tố để ta mở không gian."Phương Minh cười nói: "Ngươi còn non lắm, cứ tưởng những câu hỏi trước đây của ta chỉ là đùa giỡn với ngươi sao?

Ta đã luôn quan sát, xem rốt cuộc ngươi có bản lĩnh gì.

Ngươi quả thực đã dùng cách đó để dịch chuyển không gian, cho nên ta mới biết rõ ràng ngươi làm như vậy.

Sau đó ta đã có kế hoạch rồi.

Cho nên bây giờ ngươi biết ta lợi hại rồi chứ, ếch ngồi đáy giếng?"Kẻ chim người lại nói: "Ta không tin, ta rõ ràng là cội nguồn của thế giới này, ta đã tạo ra nhiều thế giới như vậy, không thể nào dễ dàng bị ngươi giết chết như vậy.

Ta là vương giả của thế giới này, ta mãi mãi là vương giả của thế giới này, bởi vì ta đã tạo ra thế giới này."Phương Minh cười nói: "Đừng quên một chuyện, ngươi từng tạo ra thế giới này, là cội nguồn của thế giới này, thì có thể làm gì?

Bây giờ không phải là kết cục này sao." Nói xong, hắn ra tay quyết đoán, trực tiếp giết chết kẻ đó.Phương Minh biết Ngũ Tán Đạo Nhân muốn rời đi, chắc chắn không giữ lại được.

Nhưng trong lòng hắn thực sự không nỡ một vị cao thủ như vậy, bởi vì ông ấy đã cống hiến quá nhiều cho Thiên Giới.

Và ông ấy cũng chưa bao giờ đòi hỏi báo đáp, chỉ âm thầm không ngừng vun đắp cho sức mạnh của Đạo gia, đơn giản như một vị Thánh nhân vậy.

Phương Minh không biết tất cả những gì ông ấy làm có thật sự vì Đạo gia hay không?

Nhưng xét tình hình hiện tại, ông ấy thực sự một lòng một dạ lo nghĩ cho toàn bộ Thiên Giới.

Ngũ Tán Đạo Nhân cũng là một người có thể nhìn thấu thiên tượng, có thể biết những chuyện sắp xảy ra trên trời, có thể suy đoán những ảo diệu và huyền cơ giữa thiên văn địa lý, có thể nói là một người cao thâm khó lường.

Có lẽ ông ấy thật sự có thể thấu hiểu những Đạo gia pháp học đó, nhưng tất cả những điều đó đối với Phương Minh là một người tu võ học, không hiểu rõ lắm.

Chương 793

Cho nên vì Ngũ Tán Đạo Nhân muốn rời đi, nhất định có lý do để rời đi.

Nếu đã không muốn nói, vậy thì Phương Minh cũng không tiện hỏi nhiều.

Cho nên Phương Minh hiện tại nghĩ, nếu ông ấy thật sự một lòng một dạ vì Đạo gia, vậy thì mọi việc hiện tại nhất định đều là sự chuẩn bị cho sau này.

Cũng không cần phải lo lắng, chỉ cần tiễn ông ấy mà thôi, nếu có duyên thì mọi người chắc chắn sẽ gặp lại.

Những chuyện sau này đều sẽ tốt đẹp, nếu lòng của Ngũ Tán Đán Nhân không tốt như vậy, không phải vì Đạo gia mà suy nghĩ, mà là vì bản thân mình suy nghĩ, vậy thì Phương Minh cũng sẽ đánh bại ông ấy lúc đó.

Phương Minh cũng có tự tin của mình.

Cho nên tất cả đều không cần lo lắng, bây giờ hãy tận dụng tốt thời gian hiện tại.Bởi vì cách trận đại chiến Phật Đạo đã gần nửa năm, trong nửa năm đó Phật gia chắc chắn có tiến bộ rất lớn, những thực lực đó cực kỳ lợi hại.

Nhưng từ khi Phương Minh trở về, hắn chưa dẫn dắt mọi người tu luyện đàng hoàng.

Trải qua chặng đường dài gian khổ, mấy quyển kinh thư tặng ông ấy đâu rồi?

Hiện tại chưa thực sự được đưa vào sử dụng, cho nên những việc còn lại Phương Minh cũng đã biết.

Cần phải sắp xếp những chuyện này, đưa công pháp của mình lên một tầm cao mới, và hỗ trợ tất cả mọi người cùng nhau tiến bộ.

Như vậy mới có thể nâng cao thực lực tổng thể của toàn bộ Đạo gia.

Vậy thì bây giờ, vừa mới tập hợp đủ nhân mã, cũng đã gom đủ Tôn Ngộ Không, Sa Tăng và Trư Bát Giới mấy người.

Như vậy, cũng rất có lợi cho thực lực của Thiên Giới.

Mặc dù trong lòng Phương Minh vẫn cực kỳ tôn trọng Ngũ Tán Đạo Nhân, nhưng bây giờ Ngũ Tán Đạo Nhân muốn đi, không thể ép người ta ở lại.

Cho nên hiện tại cách tốt nhất là thuận theo tự nhiên thì tốt hơn, hắn cũng biết đạo lý quả gượng ép không ngọt.

Cho nên hãy thực hiện ý nguyện của ông ấy đi.

Chỉ là hắn tò mò tại sao ông ấy nhất định phải kiên trì tổ chức một buổi tiệc ăn mừng, nhưng không sao, nếu đã muốn tổ chức thì hãy tổ chức một buổi thật hoành tráng, cũng không thể để người Đạo gia mất mặt.Thế là, Phương Minh bước vào nhà bếp Thiên Giới, rồi nói với những người trong nhà bếp: "Nghe đây!

Bởi vì hiện tại Ngũ Tán Đạo Nhân muốn đi, cho nên nhất định phải tiễn ông ấy thật long trọng, chúng ta sẽ chuẩn bị tổ chức một buổi tiệc tiễn biệt hoành tráng.

Rồi các ngươi chắc hẳn đều biết Ngũ Tán Đạo Nhân thích ăn gì phải không, lúc đó hãy làm những món mà ông ấy thích ăn.

Bởi vì đã ở cùng ông ấy một tháng, chắc chắn các ngươi biết.

Cho nên phải làm thật tinh xảo hoàn mỹ, rồi để ông ấy khen không ngớt lời, và để ông ấy có chút luyến tiếc.

Như vậy, ta cũng hy vọng có thể giữ ông ấy lại.

Nếu không giữ được thì ít nhất cũng để lại cho ông ấy một kỷ niệm đẹp.

Các ngươi hiểu ý ta chứ?

Nếu hiểu thì bắt đầu bắt tay vào làm đi!"Những người nghe lời này đều nhiệt huyết sôi trào, bởi vì họ cũng đã nhận được không ít sự giúp đỡ từ Ngũ Tán Đạo Nhân.

Cho nên hiện tại tất cả đều cực kỳ nỗ lực để để lại một món quà cuối cùng cho Ngũ Tán Đạo Nhân.

Lúc đó, một người đàn ông trung niên với bộ râu quai nón, bước đến Phương Minh, nói: "Phương Thiên Tôn, chuyện này cứ giao cho tiểu nhân đi, ngài có thể hoàn toàn yên tâm.

Tiểu nhân biết rõ khẩu vị của Ngũ Tán Đạo Nhân nhất, giao cho tiểu nhân tuyệt đối không thành vấn đề.

Tiểu nhân nói cho ngài biết nha, không phải tất cả mọi người đều thích món ăn do tiểu nhân làm sao, lúc đó tiểu nhân nhất định sẽ phô diễn tuyệt kỹ gia truyền của mình, để ông ấy ăn xong thì không nỡ rời đi."Phương Minh ngượng nghịu cười cười, trong lòng nghĩ: "Nếu thật sự thần kỳ như vậy thì tốt quá, hy vọng ông ấy ăn xong cơm của ngươi rồi sẽ không đi." Rồi Phương Minh nói: "Ngươi tên là gì vậy?

Dựa vào đâu mà ngươi lại tự tin như vậy, rồi muốn dùng cách nào?

Có cần ta giúp một tay không?

Nếu ta có thể giúp được thì ta sẵn lòng giúp, ngươi có bí quyết gì vậy?

Có muốn tiết lộ cho ta không?"Những người trong nhà bếp đều rất

ngạc nhiên, không ngờ Phương Minh lại hòa nhã gần gũi như vậy, nhưng điều khiến họ càng không ngờ hơn là Phương Minh lại hỏi thăm bí quyết!Vị đầu bếp đó lúc này vẻ mặt cũng cực kỳ kinh ngạc, nhưng sau đó từ từ dịu lại, rồi nói với Phương Minh: "Tiểu nhân tên là Thái Đao Trương, ở Thiên Giới làm đầu bếp đã hơn mười năm rồi.

Ngài thật sự nâng đỡ tiểu nhân, vậy mà lại muốn giúp tiểu nhân làm phụ bếp sao?

Nhưng thật sự không cần làm phiền ngài ra tay đâu.

Còn về bí quyết mà ngài muốn biết, tiểu nhân quả thực có, nhưng mà, thiên cơ bất khả tiết lộ, tiểu nhân không thể nói cho ngài biết.

Nếu ngài thật sự muốn giúp thì ngài hãy đi giúp tiểu nhân tìm vài loại nguyên liệu.

Chương 794

Lúc đó tiểu nhân nhất định sẽ làm ra những món ăn khiến ngài và Ngũ Tán Đạo Nhân đều khen không ngớt lời."Phương Minh bèn nói: "Nếu ngươi đã lợi hại như vậy, vậy thì lúc đó nhất định phải giữ lại hai món cho ta xem.

Rồi nếu ta thấy hài lòng, vậy thì ta nhất định sẽ thưởng hậu hĩnh cho ngươi.

Nhưng nếu lúc đó món ăn của ngươi không ngon, làm mất mặt ta, khiến ta không còn thể diện, lúc đó ngươi định để ta trừng phạt thế nào?"Ai ngờ Thái Đao Trương lại tự tin nói: "Chuyện này ngài có thể hoàn toàn yên tâm, nếu món ăn của tiểu nhân có vấn đề, vậy thì tiểu nhân tự nguyện xuống hạ giới tu luyện lại.

Rồi sẽ không bao giờ đặt chân vào Thiên Giới nửa bước nữa.

Lúc đó ngài có thể dùng cách đó để trừng phạt tiểu nhân.

Chỉ là hiện tại ngài chưa nếm thử tay nghề của tiểu nhân.

Cho nên bây giờ không thể dễ dàng đưa ra kết luận.

Tiểu nhân đảm bảo sau khi ngài nếm thử tay nghề của tiểu nhân, nhất định sẽ khen không ngớt lời, nhất định có thể giữ tiểu nhân lại trong Thiên Cung."Phương Minh nghe thấy lời đó, rồi lập tức vỗ đùi: "Được lắm, ta kính nể ngươi là một hảo hán!

Nếu đã để ngươi làm bếp trưởng, vậy thì nhất định phải làm ra một món cho ra hồn, không thể để cả đoạn lời nói vừa rồi biến thành nói khoác.

Nhất định phải cố gắng, thể hiện cho ta xem, tốt nhất là có thể lấy hết bản lĩnh gia truyền của ngươi ra.

Vừa nãy ngươi đã hiểu Ngũ Tán Đạo Nhân thích ăn gì rồi chứ?

Vậy thì hãy làm thật tốt một bữa ăn cực kỳ hoàn hảo.

Các món ăn cho khách khứa kia cũng phải làm thật cẩn thận cho ta.

Đây là một cơ hội lớn để ngươi giữ được địa vị trên trời, nếu muốn giúp giữ địa vị trên trời thì hãy làm thật tốt cho ta.

Làm tốt sẽ có thưởng, nhưng nếu làm không như ý, vậy thì xin lỗi, ta chỉ có thể làm theo những gì chúng ta đã hẹn lúc nãy, bởi vì quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.

Ta tuy đôi khi mềm lòng, ôn hòa hơn một chút, đối xử với ngươi cũng hòa nhã hơn, nhưng không có nghĩa là ta không giữ chữ tín.

Chuyện đã hứa với người khác nhất định phải làm cho thành công, cho nên lúc đó đừng trách ta ra tay không lưu tình."Thái Đao Trương cười nói: "Ngài xem lời ngài nói đi, nếu tiểu nhân có thể nói dối mà ra ngoài được, tiểu nhân cũng nói cho ngài biết, tiểu nhân cũng là một người khá giữ chữ tín, cho nên ngài cứ yên tâm!"Phương Minh gật đầu, rồi tiếp tục nói chuyện với đầu bếp trong nhà bếp về những điểm cần chú ý, rồi cứ thế đi ra ngoài.

Bởi vì thực sự không ngờ lại có nhân vật như Thái Đao Trương, nếu đã có bản lĩnh tốt như vậy, vậy thì hãy để hắn thử xem!

Dù sao cũng là bữa tiệc tiễn biệt Ngũ Tán Đạo Nhân trên Thiên Cung, nhất định phải làm cho đúng, phải hợp khẩu vị của ông ấy.

Chỉ có hợp khẩu vị thì mặt mũi của mình mới giữ được.

Dù sao cũng đã tổ chức cho người ta một bữa tiệc ăn mừng khá hoàn hảo, không phụ công lao và sự giúp đỡ mà người ta đã bỏ ra trong thời gian dài như vậy ở đây.

Bởi vì hiện tại gần như tất cả mọi người trong Thiên Giới đều

được truyền thụ công pháp độc đáo của ông ấy.

Nếu luyện những công pháp này xong, vậy thì thực lực cũng chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều, đó là một trong những yếu tố quan trọng nhất.

Một yếu tố quan trọng khác là Ngũ Tán Đạo Nhân đã ổn định quân tâm, quản lý Thiên Giới một cách có trật tự.

Hiện tại sĩ khí của Thiên Giới tăng vọt, tất cả mọi người đều đồng lòng.

Chỉ cần vì Thiên Giới mà cống hiến, vì Thiên Giới mà làm việc, cứ tiếp tục như vậy, thì có thể đánh bại những người của Phật giáo, hiên ngang đứng trên giang hồ, cũng chỉ là chuyện một sớm một chiều.

Sau đó, Phương Minh đối với ông ấy vừa có lòng biết ơn vừa có sự đề phòng nghiêm trọng.

Hắn bèn bay lên giữa không trung, dùng công pháp Thiên Lý Truyền Âm, rồi thông báo cho tất cả mọi người trong Thiên Giới.

Sự thật là Ngũ Tán Đạo Nhân sắp rời đi, rồi nói rằng tối nay sẽ tổ chức một buổi tiệc ăn mừng lớn, rồi tiễn biệt Ngũ Tán Đạo Nhân.

Lúc đó hy vọng tất cả mọi người đều có thể đến.

Như vậy, để ông ấy cũng nhìn thấy sự nhiệt tình của người Thiên tộc chúng ta, rồi cũng bày tỏ lòng biết ơn.

Dù sao ông ấy đã ở đây bao nhiêu ngày, nhất định phải cảm ơn Ngũ Tán Đạo Nhân thật tốt mới được.

Những người trong Thiên Giới nghe nói Ngũ Tán Đạo Nhân muốn đi, từng người từng người đều ồn ào cả lên, đều đang kịch liệt tranh luận, Ngũ Tán Đạo Nhân tại sao lại muốn đi?

Nhưng họ cũng đều không có được câu trả lời.

Phương Minh cũng nghe thấy những tiếng ồn ào bên dưới, bèn lại ở trên không trung nói với những người bên dưới: "Ngũ Tán Đạo Nhân tại sao lại muốn đi?

Lúc đó ta sẽ cho các ngươi một câu trả lời."Nhanh chóng, trên quảng trường, hàng nghìn người ồn ào đều tập trung trên con phố, bày ra những chiếc bàn dài vô cùng, đặt đầy những món ăn ngon.

Những ngày như vậy để cả nhà cùng vui vẻ không nhiều, thậm chí một năm cũng chưa chắc có một lần.

Nhưng lần này, là một nghi thức rất long trọng, hầu như tất cả mọi người trên Thiên Giới đều đã đến.

Chương 795

Chỉ có những người cần trấn giữ những vị trí quan trọng là không có mặt, nhưng Phương Minh cũng đã sắp xếp đồ ăn cho họ, lúc đó họ cũng sẽ cùng hưởng thụ khoảnh khắc tuyệt vời này.

Hiện tại tất cả mọi người trên Thiên Giới đều tràn ngập cảm giác hạnh phúc tột độ.

Tình huống này cũng chính là do Phương Minh mang lại.

Cảm giác thực lực không ngừng thăng tiến, trách nhiệm cũng theo đó mà tăng lên.

Cứ như thể đã tìm được một nơi để thuộc về, chỉ cần có cảm giác thuộc về thì sẽ dễ dàng cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Có thể cảm nhận có người quan tâm, có thể cảm nhận được cảm giác tuyệt vời vô tận mà tình yêu thương giữa người với người mang lại.

Mọi người đều đắm chìm trong cảm giác đó, không thể tự thoát ra.

Nhưng uống nước nhớ nguồn, họ đều biết hạnh phúc như vậy không chỉ nhờ vào Phương Minh, mà còn nhờ vào Ngũ Tán Đạo Nhân.

Bởi vì trong một tháng Phương Minh rời đi trước đó, Ngũ Tán Đạo Nhân đã luôn quản lý mọi việc một cách có trật tự, rất hợp lý, và mọi người đều rất thích cách làm của ông ấy.

Chỉ là bây giờ ông ấy lại sắp rời đi, trong lòng mọi người đều có chút trống rỗng.

Cho nên hiện tại tuy bề ngoài đều vui vẻ, hân hoan, nhưng thực ra trong lòng vẫn có chút nghi vấn, chờ đợi lời giải đáp cuối cùng của Ngũ Tán Đạo Nhân.Nhanh chóng, mọi người đều đã an tọa.

Tôn Ngộ Không, Sa Tăng và Trư Bát Giới ba người cũng đã đến, rồi mở ra trận thế lớn như vậy.

Tôn Ngộ Không nói: "Hôm nay ta mới có thể cảm nhận được không khí ở đây, quả nhiên vô cùng khác biệt, không hổ là người Thiên tộc, mỗi người hình như đều có ý thức đoàn kết cực kỳ mạnh mẽ.

Cho nên ta thấy thực lực, chắc cũng đều lợi hại, lúc đó Thiên tộc này chắc chắn sẽ rất lợi hại."Trư Bát Giới cười cười, rồi nói với Tôn Ngộ Không: "Cái đó thì đương nhiên rồi, đừng nhìn xem ai đang nắm giữ đại quyền của Thiên tộc ở đó, chính là sư phụ của chúng ta đó.

Dưới trướng sư phụ của chúng ta lại có kẻ yếu sao?

Chắc chắn đều mạnh hơn từng người một, lúc đó chúng ta đừng làm sư phụ mất mặt là được."Nói chuyện, các nhân vật quan trọng cũng lục tục kéo đến.

Thiên Đế à, có Ngũ Tán Đạo Nhân, có Phương Minh và mấy người nữa đều đã đến.

Sau đó đều ngồi vào vị trí của mình.

Giờ lành đã điểm, bắt đầu chuẩn bị lên món ăn.Trước đó, Phương Minh đã chuẩn bị một bài phát biểu, giải thích lý do của buổi tiệc ăn mừng lần này.

Hắn bèn nói với những người bên dưới: "Mọi người có mặt ở đây hãy lắng nghe.

Đây là một cơ hội hiếm có để chúng ta tụ họp.

Sở dĩ tổ chức một buổi tiệc ăn mừng ở đây cũng có lý do của nó.

Thực ra ta đoán có người sẽ đặt câu hỏi, tại sao lại tổ chức buổi tiệc ăn mừng này.

Ta bây giờ sẽ trả lời nghi vấn của các ngươi.

Mọi người còn nhớ trận đại chiến trước đó chứ, chúng ta đã chiến thắng những người của Dao tộc, đoạt lại Thiên Đình của chúng ta.

Sau đó chúng ta vẫn luôn bận rộn phát triển.

Ta cũng đã nhờ Ngũ Tán Đạo Nhân giúp chúng ta có sự thăng tiến và tiến bộ lớn.

Rồi bây giờ, ông ấy cũng đã dạy gần như tất cả những gì cần dạy rồi.

Cho nên chúng ta bây giờ đang ở một trạng thái rất ổn định.

Vậy thì có cần thiết phải vì trận đại thắng trước đó mà tổ chức một buổi tiệc ăn mừng thật tốt.

Rồi sau đó chúng ta lại tiếp tục đoàn kết một lòng tiếp tục tu luyện công lực của mình.

Lúc đó mục đích cuối cùng là có thể tu luyện hoàn mỹ, rồi sau đó Thiên Giới sẽ phát triển tốt đẹp.

Lúc đó trong đại chiến có thể giành lại danh dự cho người Thiên tộc của chúng ta."Nói xong những lời này, tất cả mọi người bên dưới đều đồng thanh hoan hô, rồi tiếng hoan hô cũng vang vọng khắp nơi, đều cảm nhận được sức kêu gọi và cảm giác thuộc về cực kỳ mạnh mẽ.

Cho nên hiện tại họ cũng cực kỳ dốc sức, có thể giao cả mạng sống của mình cho Phương Minh.

Ngay sau đó Phương Minh lại nói: "Ngoài ra còn một chuyện nữa, như ta vừa nói, Ngũ Tán Đạo Nhân trước đây vốn không phải là người có thể định cư lâu dài ở một nơi.

Ông ấy là một người như mây trời và hạc hoang dã.

Cho nên hiện tại ông ấy muốn đi.

Vậy thì buổi tiệc ăn mừng lần này?

Chương 796

Đồng thời cũng là một buổi tiệc tiễn biệt ông ấy.

Mọi người có duyên sẽ gặp lại, sông núi hữu tương phùng, mọi người chắc chắn sẽ gặp lại nhau vào một thời điểm nào đó.

Cho nên mọi người cũng đừng quá đau buồn, ta hãy cùng nhau tiễn biệt Ngũ Tán Đạo Nhân, và cảm tạ tất cả những gì Ngũ Tán Đạo Nhân đã làm.

Hy vọng mọi người cũng có thể hiểu, bởi vì mọi người đã thu hoạch được không ít thứ từ Ngũ Tán Đạo Nhân, cho nên nên tôn trọng sự lựa chọn của ông ấy.

Bây giờ chúng ta hãy thu dọn tâm trạng, rồi tiễn ông ấy thật tốt.

Ta đã lệnh cho người phụ trách chuẩn bị đồ ăn, bây giờ mọi người hãy bắt đầu thưởng thức mỹ thực đi!" Người chết cũng vỗ tay rầm rầm, vì giờ đây mọi người cũng đã hiểu rõ mọi chuyện nên sẽ không để ý quá nhiều nữa, dù sao người ta cũng có ân với họ, vậy nên báo ân cũng là niệm của cả Thiên tộc.

Phương Minh vừa ra lệnh một tiếng, từng món ăn kia liền bay vút lên không trung, sau đó từ từ hạ xuống bàn.

Những món ăn này cũng được phân chia theo tầng lớp.

Người bình thường bên dưới ăn một loại món ăn, còn những người ngồi ở giữa, kiểu như Tôn Hầu Tử, Sa Tăng và Trư Bát Giới, những đại tướng quân thì lại ăn một loại món khác.

Cuối cùng, ở tầng cao nhất, Thiên Đế, Phương Minh và Ngũ Tán Đạo Nhân, ba người họ cũng ăn những món không giống nhau.

Phương Minh nhìn thấy cảnh tượng này cũng mỉm cười, trong

lòng nghĩ: “Không ngờ lại có cả kiểu thao tác này?

Thật là Tiểu Khang cũng phải thua kém, bây giờ ngay cả cách lên món ăn cũng đầy sáng tạo, chỉ là mỗi người một hệ đồ ăn khác nhau thôi.” Lúc này, y muốn xem thử tài nghệ của ai sáng tạo hơn, và cũng rất tò mò về những món ăn dành cho từng đẳng cấp, đặc biệt là món Ngũ Tán Đạo Nhân sẽ ăn là gì?

Không đợi Phương Minh cầm đũa, những người bên dưới đã không kịp chờ đợi mà mở nắp, sau đó liền ăn ngấu nghiến.

Những món ăn kia muôn hình vạn trạng.

Tuy rằng đều là từng suất một, nhưng mỗi suất lại có những điểm khác biệt riêng.

Ví dụ như Ngũ Tán Đạo Nhân, giống như công pháp của mỗi người, món ăn cũng có những điểm khác biệt riêng, cứ như là “đặt chỗ theo số hiệu” vậy.

Có người thích ăn cay, có người thích ăn ngọt, mỗi người mỗi cách ăn.

Ở giữa còn có những nguyên liệu rất quý hiếm như nhân sâm, nhung hươu.

Nhưng có người lại chỉ có bắp cải, củ cải, đúng là một trời một vực, nhưng những món ăn như vậy lại khiến người ăn cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Những người bên dưới ăn từng món một, không khỏi vui vẻ, vừa ăn vừa kêu gào khen ngợi: “Đồ ăn thật sự quá thơm, cả đời ta chưa từng ăn món nào ngon như vậy.” Những lời này truyền đến tai Phương Minh, y cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ tên đầu bếp này lại có hai ngón.

Nhưng tất cả đều nằm ngoài phạm vi cá cược.

Cuộc cá cược giữa hai người thực chất là khẩu vị của Ngũ Tán Đạo Nhân, chỉ khi nắm bắt được khẩu vị của Ngũ Tán Đạo Nhân thì mới thật sự thắng cược.

Nhưng Phương Minh nhìn những món ăn trên đĩa của mình, quả thực có chút không hài lòng, không khỏi thì thầm: "Cái quái gì thế này?

Cái này cũng gọi là mỹ thực à?

Không bằng đồ ăn đám người bên dưới ăn nữa, cái tên đầu bếp này làm ăn kiểu gì vậy?" Trong đĩa của Thiên Đế lại toàn là sơn hào hải vị, khiến Phương Minh cũng cảm thấy bất công.

Thế là y gọi Thái Đao Trương đến, sau đó nói với Thái Đao Trương: "Trước tiên hãy gác lại chuyện cá cược giữa chúng ta, sau đó ngươi hãy nói cho ta biết, tốt nhất là giải thích rõ ràng cho ta, những thứ trong đĩa của ta là cái quái gì?

Ngươi xem kỹ đi, cái bãi bùn này có ăn được không?

Đĩa của người khác toàn sơn hào hải vị, sao của ta lại biến thành thứ này?

Lúc đó ta đã tìm cho ngươi mấy loại nguyên liệu, đều bị ngươi làm thành thế này sao?

Quá làm ta thất vọng rồi." Nhưng Thái Đao Trương lại không hề hoảng sợ, nói với Phương Minh: "Đừng vội nói thế, mặc dù những sơn hào hải vị kia quả thật rất lợi hại, nhưng chỉ sau khi ta xử lý thì những sơn hào hải vị đó mới an toàn.

Ngài biết vì sao không?

Bởi vì trong những đồ ăn hoang dã đó, có thể mang theo những yếu tố tà ác, nếu có những thứ đó thì sẽ khiến người trở nên suy yếu, thậm chí còn có thể phế bỏ công lực của con người, giống như một

loại độc tố cực kỳ mạnh vậy.

Thế nên món ăn ta làm cho ngài đã rất quan tâm đến ngài rồi.

Những món ăn mà những người trước đó ăn, tuy ngon miệng, nhưng ta đều đã làm những biện pháp tiên khí rất đặc biệt, nên bây giờ ăn sẽ an toàn, nếu không có biện pháp tiên khí thì có thể sẽ trúng yêu thuật." Phương Minh bán tín bán nghi nghe xong, cũng không đưa ra quá nhiều lời bình luận, bởi vì dù sao thì ván cược cũng nằm ở đĩa của Ngũ Tán Đạo Nhân.

Kết quả, y nhìn đĩa của Ngũ Tán Đạo Nhân thì suýt nữa phát điên.

Trong đĩa kia lại chỉ có một bát canh, những thứ khác đều không có, đúng là qua loa đại khái.

Phương Minh khá tức giận.

Sau đó nói với Thái Đao Trương: "Ta nghĩ ngươi nên sớm thu dọn đồ đạc, rồi nhanh chóng chuẩn bị xuống hạ giới đi.

Chương 797

Cái bộ dạng này của ngươi, ngươi nghĩ ngươi có thể nắm bắt được khẩu vị của ta sao?

Chỉ dựa vào một bát canh thôi à?

Đừng đùa với ta nữa, được không?

Ta nói thật với ngươi đấy, nếu ngươi còn đùa giỡn kiểu này nữa, thì bây giờ ta sẽ tiễn ngươi xuống hạ giới." Thái Đao Trương vội vàng nói: "Đừng vội, hiệu quả mới là quan trọng, chỉ cần ngài ăn thấy ngon thì mới thật sự tốt!

Trong đó ta đều đã bỏ vào đó công pháp độc môn của ta, công pháp tuyệt diệu thời thượng cổ của ta, vậy nên ngài cứ yên tâm." Hiện tại, tình huống của Phương Minh vô cùng khó xử, bởi vì y đã nói với Thái Đao Trương rằng nhất định phải làm ra món ăn thật ngon.

Hơn nữa, y cũng đã tìm cho Thái Đao Trương rất nhiều nguyên liệu, toàn những thứ cực kỳ khó tìm, vậy mà bây giờ lại làm ra một thứ như vậy, một bát nước canh bình thường thôi sao?

Phương Minh đi đến bên cạnh Thái Đao Trương, sau đó nhỏ giọng nói với y: "Ngươi thật sự làm ta quá thất vọng rồi, được rồi, bây giờ ngươi lui xuống trước đi, sau này ta sẽ tính sổ với ngươi.

Bây giờ để ta giải quyết chuyện này trước, nếu đồ ăn này khó ăn thật thì cứ quẳng đi là xong, không ngờ lại để ta mất mặt như vậy." Cái tên Thái Đao Trương muốn biện giải, nói: "Ngài nói quá nghiêm trọng rồi, chưa ăn sao có thể hạ định luận được chứ?

Nên đợi sau khi ăn xong rồi hãy nói món ăn ngon hay dở, cái này trước đó ta cũng đã nói với ngài rồi, món ăn của ta có một sự nắm

chắc rất lớn.

Ta cũng đã dùng công pháp độc môn của ta để thêm vào bí quyết của ta, nếu không tin thì hãy nếm thử." Cái tên Thái Đao Trương hiện tại vô cùng hoảng sợ, bởi vì sợ rằng sẽ đánh mất lòng tin của Phương Minh, mà Phương Minh lại là người có võ công lợi hại nhất trên Thiên giới.

Thế nên bây giờ y cũng vô cùng căng thẳng, sợ rằng tuyệt chiêu của mình sẽ không được phô diễn, như vậy sẽ "nhất thất túc thành thiên cổ hận", sau đó từ Thiên giới mà rơi xuống.

Nhưng y muốn nổi bật trên Thiên giới, thế nên nhất định phải nắm bắt cơ hội này, nhất định phải khiến Ngũ Tán Đạo Nhân ăn món ăn của mình mới được.

Phương Minh cũng không phải không cho y cơ hội, nhưng nhìn món ăn y làm ra, sau đó quay đầu nhìn lại món ăn đó, đúng là một bát canh bình thường nhất có thể.

Thế là y lắc đầu, lại nói với Thái Đao Trương: "Không, ta không muốn cho ngươi cơ hội nào nữa.

Ngươi xem, cái đó gọi là món ăn à?

Vậy nên lãng phí cơ hội này cũng đừng trách ai, bây giờ ta chỉ muốn đổ cái bát canh này đi, thật sự đã phụ lòng tin của ta.

Sao ta có thể để ngươi ăn thứ này được chứ?" Lúc này, Ngũ Tán Đạo Nhân thấy Phương Minh và tên đầu bếp kia đang thì thầm, sau đó liền lên tiếng nói: "Phương Minh huynh đệ, ngươi đang nói gì với hắn vậy?

Nói to lên cho ta nghe với, lẽ nào có bí mật gì sao?" Phương Minh quay đầu lại cười khổ, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, sau đó nói với Ngũ Tán Đạo Nhân: "Không có, không có chuyện gì cả, ta chỉ

đang nói chuyện với hắn về chuyện bữa tiệc hôm nay thôi, không có chuyện gì khác." Ngũ Tán Đạo Nhân liền nói: "Ồ, thì ra là vậy à.

Đã vậy thì ngươi cũng mau ngồi xuống, sau đó cùng ăn một chút đi, món ăn trong này nhìn cũng không tệ đâu, đừng để nguội, nguội rồi sẽ không ngon nữa." Phương Minh cười, nói: "Thật lòng, ta thật sự phải trịnh trọng xin lỗi ngài, trước đó đã hứa sẽ tổ chức cho ngài một bữa tiệc mừng công thịnh soạn, nhưng bây giờ nhìn món ăn làm cho ngài thì quả thật không thể nuốt nổi.

Thế nên ta sẽ sai người làm lại một phần món ăn khác ngon hơn cho ngài.

Nhìn bát canh này, ta cảm thấy nó bình thường quá, không kể có no hay không, nó quá tầm thường, không phù hợp với thân phận của ngài, cũng không phù hợp với lòng kính trọng của ta đối với ngài." Ngũ Tán Đạo Nhân đầu tiên là ngây người, sau đó cười mấy tiếng, nói với Phương Minh: "Thì ra là vì chuyện này, nên ngươi mới tức giận với tên đầu bếp nhỏ này à!" Phương Minh gật đầu, sau đó lại quay người trừng mắt nhìn tên đầu bếp nhỏ kia một cái, rồi lại nói với Ngũ Tán Đạo Nhân: "Tất cả đều là lỗi của ta, thế nên vở kịch này ta hy vọng ngài có thể thông cảm cho ta, ta sẽ lập tức sai người làm ra những món ngon tuyệt hảo khác." Ai ngờ Ngũ Tán Đạo Nhân lại vẫy tay, sau đó nói: "Đại khả không cần làm vậy, bởi vì ta hiện tại vô cùng tin tưởng vào thực lực của tên đầu bếp nhỏ này.

Đã nói món ăn sẽ khiến ta hài lòng, vậy thì ta muốn thử xem tay nghề của ngươi thế nào?

Không thể không ăn gì cả, làm vậy là không tôn kính ngươi." Phương Minh cười, nói: "Nếu đã vậy, thì có thể là một trận trống rỗng.

Bát canh kia, ta nghĩ cái tên đầu bếp nhỏ này trước đó đã làm ra rất

nhiều món ngon tuyệt hảo.

Nhưng không có lý nào lại làm ra cho ngài một bát canh bình thường như vậy.

Trong đó có công pháp đặc biệt, ngài có thể thử xem có hài lòng với bát nước canh đó không." Thái Đao Trương cũng ở bên cạnh không ngừng gật đầu, sau đó nói: "Xin hãy tin ta, nếu ngài uống xong bát canh này, ta nhất định sẽ khiến ngài cảm thấy thoải mái, bởi vì trong đó có bí quyết công pháp độc môn của ta mà!" Câu nói này Phương Minh không phải lần đầu nghe thấy, nhưng y cảm thấy người này chỉ đang "múa rìu qua mắt thợ", bởi vì chưa từng nghe nói đến chuyện dùng công pháp khi nấu ăn.

Phương Minh cũng có công pháp đặc biệt, chỉ là công pháp trên Thiên giới, đều phải dùng trong chiến đấu và chiến tranh, nhưng dùng vào việc nấu ăn thì đây là lần đầu y nghe thấy.

Ngũ Tán Đạo Nhân vừa nghe, liền nói: "Đã lợi hại như vậy, vậy thì ngươi hãy cho ta thấy giá trị của món ăn này là gì?

Không cần ngươi dùng công pháp để thúc đẩy sao?" Thái Đao Trương hiện tại gật đầu, sau đó quỳ xuống đất, nói với Phương Minh: "Xin ngài hãy cho ta một cơ hội đi, cơ hội cuối cùng của ta.

Ta nhất định sẽ khiến ngài mắt sáng rực, bởi vì những gì ta làm trong này, những công pháp cực kỳ lợi hại mà ta chưa từng thử trước đây, nhất định sẽ khiến ngài chấn động vì công pháp của ta." Phương Minh gật đầu, sau đó nhìn những người bên dưới, những người bên dưới cũng đã ăn gần xong, đều ăn rất ngon, bây giờ ánh mắt cũng đều tập trung lên tầng cao nhất, xem thử rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì?

Những người bên dưới xì xào bàn tán: "Ta thì ta cảm thấy tên đầu bếp kia chỉ đang làm màu, muốn nhân cơ hội này để đánh bóng tên tuổi." Lại có người nói: "Ta thì ta cảm thấy lần này món ăn hẳn làm

khá thành công.

Lẽ nào trong bát canh kia cũng có huyền cơ gì sao?" Không cần biết thế nào, Phương Minh đã đồng ý, cho y một cơ hội, bởi vì y cũng muốn biết cái màn kịch y đã bán trước đó, cái bí quyết công pháp kia, rốt cuộc là thứ gì?

Có thể có hiệu quả như vậy sao?

Sau đó, Thái Đao Trương từ từ đi đến trước bát canh đó, sau đó đối mặt với bát canh bắt đầu vận công.

Đầu tiên, y đặt tâm huyết của mình lên hai lòng bàn tay.

Sau đó lại không biết dùng công pháp gì khiến loại kim quang trong cơ thể bùng phát, khoảnh khắc đó y giống hệt như một pho tượng thần.

Thế là y dùng hai tay ôm lấy bát canh đó, sau đó trong miệng lẩm bẩm một số khẩu quyết tâm pháp, muốn triển khai một số công pháp đặc biệt.

Phương Minh quả thực đã nhìn rõ, thì ra trong bát canh đó còn ẩn chứa huyền cơ, y dùng công pháp độc đáo của mình, sau đó thúc đẩy loại tiên khí ẩn chứa trong bát canh đó, sau đó lại tạo ra một hình thức khác biệt.

Chương 798

Lúc này Phương Minh lại nhớ ra, mấy loại nguyên liệu y đã tìm cho y, một con cá nóc trăm năm, một cây linh chi vạn năm, và một con ốc biển "vạn dặm cháy một" dưới biển, sau đó nghiền thành bột.

Những thứ này tuy đều là những thứ khá kỳ lạ và cổ quái, nhưng Phương Minh lúc đó không nói nhiều.

Bây giờ nếu nói kỹ thì những thứ này chắc chắn đều có một số huyền diệu.

Quả nhiên, sau khi Phương Minh xem kỹ, y phát hiện những thứ này đều có một đặc điểm chung.

Đặc điểm đó là những thứ này đều có khả năng dẫn dắt rất mạnh, tức là nếu đặt tiên khí vào trong cơ thể, có thể sẽ phát ra một trường khí khác biệt.

Thậm chí có thể theo yêu cầu của người điều khiển mà làm ra những động tác và sự kết hợp khác biệt.

Nếu dùng cùng một phương pháp, sau đó làm ra một bát canh như vậy, thì trong bát canh đó chắc chắn có công pháp khác biệt.

Phương Minh hiện tại nóng lòng muốn xem Thái Đao Trương sẽ làm trò gì.

Quả nhiên, khi Thái Đao Trương một lần nữa mở mắt ra, chân khí trong cơ thể, dính liền với một sự bùng nổ lớn, sự bùng nổ đó đã dẫn đến một phản ứng rất lớn.

Thế là nước canh trong bát kia bắt đầu rung động dữ dội, sự rung động đó dường như có một sức mạnh vô cùng thuần hậu.

Quả nhiên, trong sự rung động dữ dội của loại sức mạnh này đã

không sinh ra sự biến hóa lớn, thế là Thái Đao Trương giơ tay lên không trung, đại ca, nước canh trong đó cũng đều bay lên không trung, trên không trung triển khai một bức họa cuộn lớn.

Ai cũng không ngờ một bát nước canh nhỏ bé, trong đó lại có sức mạnh mạnh mẽ như vậy, và có thể làm ra những động tác lợi hại như vậy, đúng là chưa từng thấy, chưa từng nghe.

Không cần biết thế nào, Phương Minh cũng bị chấn động, cũng không ngờ trong bát nước canh đó lại có tiên lực mạnh mẽ như vậy.

Nhưng lúc này trên mặt Ngũ Tán Đạo Nhân lại có một nụ cười thần bí.

Lúc này, Thái Đao Trương nói: "Bên dưới là động tác cuối cùng, hãy xem kỹ, động tác này có tên là Long Phượng Trình Tường." Nói xong, tay y tự nhiên mở rộng ra trên không trung, sau đó toàn bộ nước trong đó bay lên không trung, tạo thành một con rồng, và một con phượng hoàng, sau đó giữa chúng đều là những hiện tượng vô cùng thần kỳ, quấn lấy nhau, vô cùng lợi hại.

Phương Minh hiện tại đã nhìn rõ, tên Thái Đao Trương này có chút mưu mẹo nhỏ trong lòng, hiện tại lại làm ra sức mạnh mạnh mẽ như vậy, lúc này y muốn xem Ngũ Tán Đạo Nhân sẽ phá giải chiêu thức này như thế nào, và làm thế nào để ăn được món ăn này vào miệng.

Phương Minh cũng cười mà không nói gì, bởi vì hiện tại dù sao cũng là một bữa tiệc lớn mạnh mẽ như vậy, thế nên y chỉ ngồi xem kịch, xem Ngũ Tán Đạo Nhân sẽ nghĩ ra cách gì?

Tốt nhất là không nghĩ ra cách nào, nếu như vậy, thì có thể khiến y trước khi rời đi cũng có một niệm, cũng biết Thiên giới này, không phải, nói đi là đi, cũng có những nơi sâu xa khó lường.

Ngũ Tán Đạo Nhân cũng thật sự có thể hiểu được mối quan hệ

giữa hai người, và cũng nhìn ra cách làm của Thái Đao Trương, nhưng so với y thì Thái Đao Trương có vẻ quá trẻ con, một cách làm rất sơ cấp.

Bởi vì những thứ y chưa từng thấy, những công pháp kỳ lạ như vậy, thì đối với y có tác dụng gì chứ?

Một người chuyên tâm nghiên cứu huyền học Đạo gia, một nhân vật cấp tổng.

Y có sự lĩnh ngộ Đạo gia vô cùng lợi hại, thế nên căn bản không bận tâm đến những cách làm kỳ lạ này, bởi vì y đều có cách phá giải những thứ này.

Thế là nhìn Long Phượng Trình Tường trên không trung, những người bên dưới bao gồm cả Phương Minh, đều đang chờ xem Ngũ Tán Đạo Nhân sẽ phá giải chiêu thức này như thế nào, làm thế nào để ăn Long Phượng Trình Tường vào bụng.

Tổng không thể há miệng ra, rồi rồng và phượng bay vào miệng được, nhất định phải có một công pháp nghiên cứu, thế nên những người có mặt cũng đều đang mong đợi, rốt cuộc y sẽ làm thế nào?

Lúc này Thái Đao Trương lại lộ ra vẻ mặt quái dị, cứ nghĩ mưu kế của mình đã thành công.

Sau đó Phương Minh thực ra cũng cảm thấy y làm cũng không tệ, sau đó từ từ đến gần.

Sau đó nói với y: "Một chiêu khá độc đấy, được rồi, ta không nhìn lầm ngươi, không ngờ ngươi lại khiến ta nở mày nở mặt một chút, vậy thì ta tha thứ cho ngươi, ngươi cũng không cần xuống hạ giới tu luyện nữa, hãy ở lại Thiên giới làm đầu bếp của ta đi, lúc đó ta cũng sẽ trọng dụng ngươi." Thái Đao Trương nghe câu nói này, vội vàng nói với Phương Minh: "Thật sao, vậy thì tốt quá rồi, ta cảm thấy bây

giờ toàn thân ta tràn đầy sức mạnh, thật sự.

Nếu ngài nói thật, vậy thì bây giờ ta thật sự không uổng công làm việc, không uổng công tu luyện bao nhiêu năm như vậy." Sau đó vô cùng thành kính quỳ xuống đất, đối mặt với bầu trời nói: "Mẹ ơi, con của người không làm người thất vọng, con cuối cùng cũng sắp được nổi bật rồi." Phương Minh mỉm cười, sau đó tiếp tục nhìn Ngũ Tán Đạo Nhân, xem thử y sẽ làm gì?

Kết quả những chuyện xảy ra tiếp theo khiến mọi người đều vô cùng kinh ngạc, bao gồm cả Thái Đao Trương, và Phương Minh cũng đều bị công pháp kỳ lạ của Ngũ Tán Đạo Nhân trấn trụ.

Chỉ thấy Ngũ Tán Đạo Nhân bay vút lên không trung, sau đó bay đến giữa không trung, đối mặt với con rồng và con phượng hoàng kia, sau đó cũng không nói gì.

Chỉ mỉm cười từ thiện đối mặt với chúng, sau đó đưa một tay ra, sau khi đưa tay ra, bàn tay đó phát ra ánh sáng màu tím.

Những ánh sáng màu tím đó lóe lên rồi tắt ngay sau đó, lúc này con rồng và con phượng hoàng kia từ từ bay về phía Ngũ Tán Đạo Nhân, sau đó dung nhập vào cơ thể y.

Ngũ Tán Đạo Nhân cũng chỉ thêm một số công pháp vào cơ thể chúng, sau đó khiến con rồng và con phượng hoàng kia không thể dễ dàng rời đi, cứ như vậy mà luôn bay lượn quanh cơ thể y.

Những người xung quanh cũng đều ngây người, không ngờ Ngũ Tán Đạo Nhân lại có một tay, có thể khống chế những thứ này, bây giờ tương đương với việc khống chế công pháp của Thái Đao Trương rồi.

Trong nháy mắt, sau đó Ngũ Tán Đạo Nhân bắt đầu tấn công, tấn công không phải là đánh nát con rồng phượng kia, mà từ từ dung hợp

chúng lại với nhau.

Tức là, những con rồng và phượng vốn có thực thể kia, sau đó từ từ biến thành một vũng nước, hóa thành hình dạng ban đầu, trở thành bát canh vừa nãy, sau đó từ từ rơi vào bát.

Phương Minh cười, trong lòng nghĩ: "Ngũ Tán Đạo Nhân này, quả nhiên có một tay, đã như vậy thì y đi cũng không có cách nào nữa rồi." Bởi vì y đã giải quyết khó khăn này một cách quá đẹp mắt, thế nên bây giờ chắc chắn không có gì có thể làm khó được y, thế nên Phương Minh cũng từ bỏ.

Nhưng trong lòng không có nghĩa là kết thúc, y uống một hơi cạn sạch bát canh đó, cũng chứng tỏ quyết tâm của y, thế nên cũng đang nói với Phương Minh, rằng y đã quyết ý ra đi, có duyên sẽ gặp lại.

Chương 799

Bây giờ đã cho đủ mặt mũi, thế nên Phương Minh cũng không tiện nói gì nữa, chỉ có thể để y đi.

Thái Đao Trương tiến lên, nói với Phương Minh: "Thật xin lỗi, ta cũng không ngờ y lại lợi hại như vậy, rõ ràng là ta đã thua ngài rồi, xong đời rồi, muốn giết muốn chặt, tùy ngài vậy, ta xuống hạ giới tu luyện cũng không vấn đề gì." Phương Minh cười, sau đó nói với y: "Yên tâm đi, ta thưởng phạt phân minh, vừa rồi ngươi đã thể hiện công pháp của mình, thế nên không có thua hay thắng gì cả, cứ tiếp tục ở lại Thiên giới đi." Nghe lời đó, Thái Đao Trương hiện tại vỗ tay reo hò, Ngũ Tán Đạo Nhân sau khi uống xong bát canh đó cũng lớn tiếng nói: "Đúng là một bát canh ngon miệng, cũng không uổng công ta đã bỏ ra nhiều như vậy." "Thời gian cũng không còn sớm nữa, bây giờ ta cũng nên đi rồi, mọi người hãy tự trọng, có duyên sẽ gặp lại." Nói xong, y quay người biến mất vào không trung, chỉ còn lại Phương Minh đang trầm tư ở đó.

Sau khi tiễn biệt Ngũ Tán Đạo Nhân, những người còn lại cũng đều vô cùng vui vẻ, ở đó nâng chén rượu mừng, bữa tiệc kéo dài đến tận đêm khuya, mọi người mới lần lượt tản đi.

Bữa tiệc lần này cũng vô cùng thành công, mọi người cũng đều uống rất vui vẻ.

Tất cả mọi người sau khi về nhà, đều bàn tán về những chuyện xảy ra trên xe trước đó.

Ai cũng cảm thấy vô cùng thần kỳ, nhưng Phương Minh hiện tại lại ngồi một mình trong cung điện, cũng không muốn đi ngủ, hiện tại đang suy nghĩ về một số chuyện kỳ lạ.

Bởi vì hiện tại y vừa mới trở về, sau đó mọi chuyện tuy rằng Ngũ Tán Đạo Nhân đã giúp y sắp xếp ổn thỏa, nhưng chỉ mới hình thành một sơ đồ mà thôi.

Không thể cứ như vậy mà đình trệ, không tiến về phía trước, nhất định phải không ngừng phát triển.

Hiện tại đã thu hút được Tôn Hầu Tử, Sa Tăng và Trư Bát Giới, ba vị mãnh tướng có thực lực quan trọng.

Thế nên hiện tại trên phương diện dẫn binh đánh trận căn bản sẽ không quá lo lắng, bởi vì nếu cứ theo kế hoạch sơ bộ đã định trước đó, từ từ phát triển xuống phía dưới, vẫn có thể đạt được thành tích vô cùng lợi hại.

Nhưng hiện tại vấn đề là trên phương diện quản lý toàn bộ đội ngũ Thiên giới.

Phương Minh sau khi trở về cũng phát hiện ra toàn bộ đội ngũ Thiên giới, tuy rằng mọi người đều có những đặc điểm mạnh mẽ riêng, nhưng, mọi người quả thực không thể quá chỉnh tề đồng nhất, không có bất kỳ trật tự nào.

Điểm này Phương Minh cũng chỉ mới phát hiện ra trong mấy ngày gần đây, thế nên hiện tại y cũng cảm thấy có cần thiết phải thực hiện một số cải cách.

Tiên khí tuy vô cùng mạnh mẽ, có thể độc lập một phương.

Nhưng không có nghĩa là những người bên dưới có thể biết được vị trí của mình, ví dụ như những người có cấp bậc tiên pháp đặc biệt cao siêu không thể cùng những người có cấp bậc tiên pháp đặc biệt thấp tu luyện cùng nhau.

Nếu như vậy, sẽ khiến hiệu suất của y vô cùng thấp, sự thấp kém sẽ dẫn đến một số hiện tượng không cân bằng, nhất định phải bắt đầu

từ một số phương diện khoa học hơn.

Ví dụ như tiên pháp đặc biệt sơ cấp có thể từ trong nhóm người tiên pháp cao cấp, chọn ra một người, sau đó do người đó chỉ huy, và hướng dẫn tu luyện tiên pháp.

Như vậy cũng có thể có tác dụng "cường dẫn yếu", và trong khi truyền thụ kinh nghiệm, cũng có thể tăng cường sức mạnh của y.

Có thể "nhất cử lưỡng đắc", thế nên sau phương pháp này, Phương Minh lại có hứng thú, thế nên hiện tại y thức trắng đêm, sau đó liệt kê toàn bộ đại cương của Thiên tộc, dự định vào ngày thứ hai, sau đó tuyên bố với người Thiên tộc.

Chỉ là hiện tại không thể, cứ đơn giản như vậy mà nói cho mọi người, bởi vì đây chỉ là một cách làm sơ bộ, có thể nói là một bản nháp.

Việc xây dựng chi tiết thực sự, phải giao cho Tôn Hầu Tử, Trư Bát Giới và Sa Tăng, và những cao thủ khác của Thiên giới cùng nhau bàn bạc, chỉ có như vậy, sự kết nối giữa họ mới có thể coi là hoàn hảo, sẽ không có quá nhiều lỗ hổng.

Sau đó vào ngày thứ hai, y đã gọi Tôn Hầu Tử, Trư Bát Giới, Thiên Đế, Sa Tăng, mấy người đến trước mặt y, sau đó nói: "Các ngươi xem, kế hoạch ta đã định, ta đã nhận ra Thiên tộc chúng ta tuy lợi hại.

Nhưng tồn tại vấn đề quản lý, thế nên ta nhất định phải bắt đầu từ phương diện này, nâng cao hiệu suất của chúng ta, như vậy mới có thể nhanh chóng nâng cao trình độ của chúng ta." Tôn Hầu Tử nói: "Đúng là như vậy, vậy thì mỗi người chúng ta một chút, sau đó từ từ làm cho nó phong phú hơn.

Ta nghĩ mấy người chúng ta cũng có thể lần lượt đảm nhiệm vai

trò của những nhân vật cấp bậc trưởng lão.

Sau đó dẫn dắt những người bên dưới thành từng đội ngũ, sau đó phát triển riêng biệt như vậy, thì mọi người phát triển cũng sẽ cân bằng và khoa học hơn." Mọi người cũng đều không ngừng ăn, vô cùng đồng ý, thế nên đến nay kế hoạch như vậy đã được lập ra, sau đó những chuyện còn lại là thực hiện.

Thế là Phương Minh vào ngày thứ hai, sau đó triệu tập tất cả mọi người, sau đó đến tham gia hội nghị.

Trong một ngày, theo tiên pháp, tiên khí và thuộc tính tấn công đã phân phối các đội ngũ riêng biệt, sau đó lần lượt do Trư Bát Giới, Sa Tăng và Tôn Hầu Tử cùng với Thiên Đế, bốn người làm trưởng lão.

Sau đó mỗi người dẫn dắt một đội ngũ, như vậy có thể khiến mọi việc trở nên vô cùng hoàn hảo.

Quả nhiên, sau khi phân phối các đội ngũ khác nhau, sự sáng tạo của y cũng đều được kích phát, sau đó sự không cân bằng giữa tất cả người Thiên tộc đã bị loại bỏ.

Tất cả đều ở trong một đội ngũ khá ổn định, và có thực lực tương đương, thế nên những người trong đó cũng sẽ tương đối, thấu hiểu đối phương, sau đó không có quá nhiều ma sát, và không hiểu nhau.

Nhìn những điều này, Phương Minh thật sự cảm thấy ngày mai y sẽ thành công, Đạo gia sắp trở thành tộc nhân lợi hại nhất trên thế giới, lúc đó ai cũng không thể ngăn cản Đạo gia trở thành số một thế giới nữa rồi.

Phương Minh không khỏi mỉm cười, sau đó vui vẻ nhìn vẻ mặt huấn luyện của mọi người, từ từ hướng đến kế hoạch tiếp theo, ban đầu là có kẻ địch.

Thế nên nhất định phải nắm rõ đường đi nước bước của kẻ địch,

như vậy mới có thể biết người biết ta.

Sau khi Phương Minh lập kế hoạch sơ bộ xong, mọi việc đều theo kế hoạch trước đó, đang tiến hành một cách hoàn hảo.

Sự phối hợp ăn ý giữa họ cũng đã tạo ra một phản ứng hóa học rất tốt.

Những vị trí và những việc cần làm đều trở nên vô cùng rõ ràng, mỗi người đều tâm niệm rõ ràng, đang làm, điều này khiến Phương Minh cảm thấy vô cùng vui mừng.

Đã lâu rồi y không được trải nghiệm cảm giác nắm giữ đại cục như vậy, hiện tại y đã trở thành người cầm lái lớn nhất của toàn bộ Thiên giới.

Thế nên mọi chuyện đều phải rõ ràng, phải tự tay làm tốt, mới được.

Chương 800

Nếu trước đây lại có những sơ suất, những nơi bỏ sót như vậy, bây giờ cũng nhất định phải sửa chữa hoàn chỉnh tất cả.

Ngay cả những người trong Thiên giới cũng đều biết Phương Minh trước đây là một người như vậy, ham chơi, tính cách vô cùng hoang dã, cơ bản không ở Thiên đình quá mấy phút, những việc bình thường đều do Thiên Đế chủ trì.

Lần này Thiên Đế nguyên khí đại thương, thế nên hiện tại y ra chủ trì đại cục, cũng không ai không phục, bởi vì thực lực của y cũng vô cùng mạnh mẽ, nhưng khả năng quản lý của y đã từng bị người khác nghi ngờ.

Nhưng kể từ khi y quản lý, không khí của Thiên giới rõ ràng đã khác, y luôn nỗ lực tu luyện, vô cùng vững vàng.

Các loại công pháp cũng đều luyện tập vô cùng vững chắc, và nghiên cứu ra rất nhiều công pháp mới lạ, đúng là đã giúp Thiên tộc thăng tiến thêm một bước lớn.

Thế nên mọi người đều cảm thấy tràn đầy lòng biết ơn, và kính trọng y, bởi vì là một cường giả, điểm này mọi người đều biết, chính vì y mà toàn bộ người Thiên tộc mới có thể thoát khỏi bàn tay độc ác, từ trong Yêu tộc mà chạy thoát ra.

Một người lãnh đạo có tâm tư cẩn mật và tinh thần trách nhiệm như vậy, với tư cách là một người lãnh đạo, y vô cùng xứng chức, thế nên mọi người đều luôn vô cùng yêu mến y.

Dưới sự dẫn dắt của y, sự tiến bộ của Thiên tộc cũng rõ ràng, chỉ trong một tháng ngắn ngủi, thực lực đã phục hồi đáng kể, và còn mạnh hơn cả thực lực trước đây.

Những điều này mọi người đều nhìn thấy, ghi nhớ trong lòng, nếu không có Phương Minh, từng bước chỉ dẫn kiên nhẫn của cá nhân, thì không thể đạt được thành tựu vĩ đại như ngày hôm nay, thế nên mọi việc đều phải dựa vào Phương Minh giải quyết, và cũng phải bám sát Phương Minh.

Sau đó tiếp tục hoàn thành mục tiêu vĩ đại, bởi vì họ tin rằng, chỉ cần theo y, nhất định có thể dẫn dắt Đạo gia, dẫn dắt những người trên trời đạt được chiến thắng và hạnh phúc thực sự.

Một ngày như vậy đã chờ đợi quá lâu rồi, thế nên bây giờ mỗi người đều cảm thấy cơ thể tràn đầy sức mạnh, kết quả mà họ ngày đêm mong đợi.

Hôm nay cuối cùng cũng có hy vọng, thế là mỗi người cũng càng nỗ lực hơn để thực hiện ước mơ của mình.

Chỉ là một ngày đột nhiên đón nhận một số biến hóa khác thường, khiến y cảm thấy có chút không thoải mái, và cũng mơ hồ cảm thấy nguy cơ đang lan tràn, đang từ từ vươn móng vuốt về phía Thiên tộc.

Phương Minh cũng cảm nhận rõ ràng trên Thiên cung có một loại thực lực vô cùng tà ác, đang từ từ tiếp cận, có lẽ bây giờ phải đối mặt với thử thách thực sự rồi.

Thế nên Phương Minh hiện tại cũng vô cùng kích động, bởi vì thành quả tu luyện trước đó, cuối cùng cũng có một ngày phải bày ra mặt nổi rồi.

Nhưng y thật sự cần phải điều tra rõ ràng chuyện này, nếu không điều tra rõ ràng, có người ra tay có thể dẫn đến những rắc rối không cần thiết.

Để tránh tình huống như vậy xảy ra, Phương Minh chọn tiếp tục quan sát đoạn tiên khí tà ác này, sau đó từ từ theo dõi, xem thử rốt

cuộc y muốn làm gì?

Có mục đích gì?

Những chuyện này thực ra đều đang chờ một mình Phương Minh đi khảo sát, bởi vì Phương Minh nhất định phải làm rõ chuyện này, sau đó mới có thể đảm bảo an toàn cho Thiên giới.

Khó khăn lắm bây giờ mới vừa có sự phát triển, nếu cứ như vậy mà bị người khác nhăm nhe.

Thì thật sự có chút không ổn, chắc chắn có người âm thầm theo dõi sự phát triển của Thiên giới, thế nên bây giờ lại chọn lúc mấu chốt này ra gây sự.

Thế nên Phương Minh luôn theo dõi tiên khí tà ác đó, hiện tại nó bắt đầu từ từ xâm nhập vào nội bộ Thiên giới, chỉ là với một thân phận vô cùng bí ẩn.

Lúc đầu Phương Minh không nghĩ rằng sẽ có động thái lớn như vậy, chỉ là hiện tại nó chỉ lưu lại đây một thời gian, có thể vì một số thứ kỳ lạ.

Thế nên y cũng không đi tìm nó ra, sau đó đối chất trực tiếp, mà tập trung sự chú ý vào những nơi ẩn giấu kín đáo.

Nhưng hiện tại y đột nhiên cảm thấy có chút không ổn, càng ngày càng cảm thấy khí tức đó mạnh mẽ, hiện tại nó bắt đầu bành trướng, sau đó trên không trung Thiên giới cuộn thành một đám mây đen.

Quả nhiên có chút không ổn, sau đó Phương Minh đi ra xem, phát hiện trên bầu trời quả nhiên phong vân đột biến, xem ra sắp có biến rồi.

Phải biết rằng giới bị trong Thiên giới vô cùng nghiêm ngặt, có kết giới mạnh mẽ bảo vệ bên ngoài, thế nên người ngoài muốn tiến vào Thiên giới, thì phải tốn rất nhiều công sức.

Nhưng trước đó người này lại nhẹ nhàng vượt qua mọi chướng ngại.

Ngược lại, xuất hiện vô cùng tự do trong Thiên giới, giống như nhà của mình vậy, thế nên Phương Minh hiện tại lại cảm thấy có chút không ổn rồi.

Người này có lẽ có chút công lực vô cùng mạnh mẽ, bằng không thì không thể nhẹ nhàng như vậy mà tiến vào Thiên giới được.

Nhưng Phương Minh có thể giữ được bình tĩnh, thế là Phương Minh cũng nhanh chóng bay lên trời, sau đó bay lên đám mây đen đó, xem thử người này rốt cuộc là ai?

Lần này, Phương Minh chọn đối đầu trực diện, xem thử y rốt cuộc có mục đích gì.

Là địch hay bạn, cũng chỉ sau khi nói chuyện mới có thể phán đoán được.

Người này lại dám làm như vậy mà không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào, vậy thì chắc chắn có lý do bất thường, Phương Minh cũng vô cùng hứng thú với lý do này.

Nhanh chóng bay lên đám mây đen trên không trung, nhưng trên đám mây đen đó dường như không có ai cả, chỉ là một đám mây đen thuần túy.

Nhưng Phương Minh cảm nhận được loại tiên khí ẩn chứa trong đó.

Thế là Phương Minh đối mặt với thứ trong không khí nói: “Ra đây đi, đừng có trốn tránh nữa, như vậy cũng không có ý nghĩa gì, tốt nhất là nói hết mọi chuyện của ngươi cho ta biết.

Ta sẽ không động thủ với bất kỳ ai, nếu ngươi chỉ là một vị khách đơn thuần đi lạc đường, thì ta cũng sẽ nhiệt liệt hoan nghênh.

Chương 801

Nhưng nếu ngươi là một kẻ địch có ý đồ bất chính, vậy thì bây giờ chúng ta hãy kết thúc đi, ta sẽ không để ngươi có bất kỳ cơ hội nào để ở đây mà tác oai tác quái, chúng ta giải quyết trực diện thì tốt hơn." Lời nói của Phương Minh cũng vô cùng thẳng thắn, ngay cả khi y đã cho đối phương một bậc thang để xuống, cũng khiến đối phương biết rằng, "thiên hạ không có ai là đi bộ", phải có một lời giải thích mới được, như vậy mới có thể bảo vệ tốt mọi cỏ cây trong Thiên giới, không bị y làm hại.

Quả nhiên, sau khi câu nói đó ra, lại có hiệu quả rất lớn, đám mây đen đó trong tiếng cười thanh hà đã tan biến, thay thế vào đó là một hình người từ từ ngưng tụ lại.

Phương Minh vừa nhìn đã biết người này hẳn là ai rồi, hiện tại có thể là một thân phận vô cùng bí ẩn, nhưng một lát nữa y sẽ biết rốt cuộc là vì sao y lại ở đây.

Phương Minh đã chuẩn bị sẵn sàng để tra hỏi, bằng không thì chuyện này rất khó nói rõ ràng.

Người đó lại mở miệng trước, sau đó nói với Phương Minh: "Ngài đừng vội, ta đến đây không có bất kỳ ác ý nào, chỉ muốn mượn một thứ.

Nếu ngài tiện cho gặp thì bây giờ ta có thể đi, nhưng nếu ngài không tiện cho gặp, thì ta đành phải tự lấy." Phương Minh vừa nghe chỉ mỉm cười, sau đó nói: "Người này cũng thú vị đấy, vừa mở miệng đã đòi ta đồ, nhưng ta lại không biết ngươi là ai?

Trước tiên đừng nói đến chuyện đó, trước hết hãy báo tên của ngươi, sau đó ta mới biết có nên cho ngươi mượn đồ hay không.

Để ta xem người này là ai đã, lúc đó rồi hãy đòi mượn đồ sau?" Người đó đầu tiên là ngây người, sau đó nói với Phương Minh: "Ta đã lâu không gặp người như vậy, người cuối cùng nói chuyện với ta như vậy, bây giờ chắc đã xương cốt không còn rồi nhỉ?

Nhưng ta tin ngươi cũng là một cường giả, thế nên ta cũng sẽ không làm khó ngươi, ngươi hãy nghe kỹ danh hiệu của ta, ta là Mạc Si Tiên Nhân của Vạn Hoa Động." Phương Minh vừa nghe cái tên này, sau đó nói: "Cái tên của ngươi ta cũng đã nghe nói, cái người mà vì muốn có được bí kíp võ công, sau đó đi khắp nơi giết người đó sao?

Nghe nói trước đây ngươi đã giết chết cao thủ Thú tộc, chỉ vì muốn có được một binh khí của cao thủ Thú tộc, cũng có thể nói là lòng dạ tàn nhẫn rồi, chỉ là hôm nay ngươi đến đây để mượn cái gì?" Người đó hắc hắc cười một tiếng, sau đó tiếp tục nói với Phương Minh: "Xem ra ngươi cũng đã nghe nói về ta, vậy thì ta không giấu giếm nữa, nói thẳng ra, trước đây, bởi vì ta sợ thực lực của ngươi, thế nên không dám đến đây để tiến hành một số thử thách.

Nhưng bây giờ thì sao, bây giờ đã khác xưa rồi, bây giờ trên giang hồ đều đã truyền tin ra rồi.

Thế nên ta mới dám đến đây, vì một chút tâm tư nhỏ, ta đã ngày đêm tu luyện công pháp, ở đây, thế nên ta cũng muốn học hỏi ở đây.

Nếu ngươi rộng lượng, hãy nhanh chóng cho ta mượn, thứ ta muốn là Phong Chân Pháp, có thể điều khiển tất cả các loại gió trong toàn bộ thế giới.

Không giấu gì ngươi, chuyện này ta đã để ý nhiều năm rồi, chỉ là lúc đó thực lực của ngươi quá mạnh mẽ, ta không dám đến gây sự, nhưng bây giờ đã khác xưa rồi.

Bây giờ không phải Thiên tộc mạnh mẽ kia nữa, bây giờ chỉ là một "nhược kê" trên giang hồ, những chuyện này ta đều biết, thế nên

bây giờ ta muốn lấy những bí kíp này để phát huy tốt, phát huy giá trị của chúng." Phương Minh cười, nói: "Ta thấy người này cũng khá thẳng thắn đấy, không nói dối.

Nếu ngươi thật sự muốn xem thì cũng được, chỉ là ngươi phải gia nhập Thiên tộc của ta.

Bằng không thì ngươi sẽ không có cơ hội xem bí kíp của Thiên tộc ta, càng không có tư cách.

Về phần nguyên nhân vì sao, ta cũng không cần nói nhiều, nhưng nếu ngươi muốn cưỡng đoạt thì ta cũng sẽ phụng bồi đến cùng." Ngay sau đó Phương Minh lại nói: "Ngoài ra ta cũng phải nói cho ngươi biết, nếu muốn gia nhập Thiên tộc thì nhất định phải trải qua khảo hạch nghiêm ngặt, nếu có một hạng không phù hợp với điều kiện thu nạp đệ tử Thiên tộc của ta, thì chỉ có thể vô công trở về." Mạc Si Tiên Nhân rõ ràng có chút không kiên nhẫn, sau đó nói với Phương Minh: "Đừng có ở đây mà nói lý với ta, ta biết thực lực của ngươi bây giờ.

Không bằng một mình ta sao?

Thế nên ta mới đến đây để đòi công pháp mà ta thích nhất.

Nhưng bây giờ nếu ngươi không cho thì ta tuyệt đối không thể gia nhập, bây giờ cấp bậc của ngươi cũng quá thấp rồi, ta không xứng, ta thấy ngươi không xứng thì đúng hơn!" Phương Minh thu lại nụ cười, nghiêm túc nói với y: "Ta kính ngươi là đồng đạo giang hồ, nhưng đừng có ở đây mà được voi đòi tiên.

Ta nói rõ cho ngươi biết, nếu không phục thì trực tiếp động thủ, ta cũng không sợ.

Nhưng nếu ngươi còn dám buông lời vũ nhục người của Thiên tộc ta thì đừng trách ta không khách khí.

Ngươi cũng biết, bây giờ ngươi đang ở trên địa bàn của Thiên tộc ta, vậy mà lại dám ăn nói huênh hoang, sỉ nhục ta như vậy, ngươi nghĩ ta là kẻ ăn chay à?

Vừa nãy ta đã nể mặt ngươi một chút, nhưng bây giờ ngươi lại được đà lấn tới, đúng là đang muốn ăn đòn.

Vậy nên, ngươi có hai lựa chọn: một là cút ngay, hai là chúng ta động thủ đánh một trận, kẻ thua sẽ cút.

Dù sao thì cả hai lựa chọn đều là cút, chi bằng ngươi đi sớm cho lành!" Lời nói của Phương Minh đã đến nước này, rõ ràng là đang cho y một cơ hội, bởi vì nếu đổi lại là người khác, Phương Minh đã sớm đánh y đến thất khiếu chảy máu rồi.

Bởi vì là kẻ địch, nên lời nói của y, Phương Minh cũng có thể sẽ không tức giận, bởi vì Phương Minh trong lòng biết thực lực của đối phương không thể gây ra bất kỳ mối đe dọa nào cho y, thế nên trong lòng y cũng khá yên tâm.

Sẽ không đặt những lời lẽ khiêu khích đó vào lòng, nhưng nếu vũ nhục toàn bộ người Thiên tộc, thì đó là vũ nhục người thân của Phương Minh.

Phương Minh tuyệt đối không thể để người thân của mình chịu bất kỳ sự vũ nhục nào, thế nên nhất định y sẽ phẫn nộ vì chuyện này.

Hiện tại toàn bộ người bên dưới Thiên tộc đều đang chờ xem chuyện gì xảy ra ở phía trên, đều biết Phương Minh đã lên rồi, thế nên trong lòng cũng yên tâm.

Biết tình cảnh hiện tại, y nên có thể an toàn, bởi vì họ hoàn toàn tin tưởng vào thực lực của Phương Minh.

Nhưng Mạc Si Tiên Nhân lại không ăn một bộ này, sau đó nói với Phương Minh: "Ngươi nghĩ ta không có nắm chắc, ta sẽ khiêu khích

như vậy sao?

Ai mà không biết thực lực của ngươi trước đây là lợi hại nhất trong toàn bộ Tam giới?

Nhưng bây giờ thì sao?

Bây giờ tình hình đã khác rồi.

Ngươi vừa mới tiến hành một trận đại chiến với Yêu tộc, trong vòng một tháng ngắn ngủi, lại có sự phát triển như vậy.

Ta đợi đúng lúc quân tâm hoán tán này, thế nên mới đến mượn tiên pháp.

Chương 802

Hơn nữa, ta cũng không nói không trả, ta chỉ lấy để quan sát, tham quan, lúc đó học được rồi sẽ trả lại cho ngươi, cũng không thiếu một miếng thịt nào của ngươi đâu." Phương Minh nói: "Nếu đã nói như vậy, thì ta không thể làm gì được rồi, tiên pháp của Thiên tộc ta có phải là thứ tùy tiện có thể xem đâu?

Tiên pháp của Thiên tộc ta, là tiên pháp thượng đẳng.

Ngươi là cái thứ gì?

Có tư cách xem tiên pháp của ta, ta nói cho ngươi biết, hôm nay ngươi nhất định phải giao chiến với ta một trận.

Những lời vừa nãy của ngươi đã vũ nhục người Thiên tộc của ta, nhưng ta nhất định phải đòi lại thể diện cho người Thiên tộc của ta." Ai ngờ Mạc Si Tiên Nhân lại nói: "Đừng có ở đây mà nói nhảm, ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, nếu muốn đánh thì ta cũng sẽ phụng bồi đến cùng, lúc đó ta lấy đi và bây giờ ngươi cho ta là không giống nhau đâu." Cái tên Mạc Si Tiên Nhân này trong đầu thiếu một căn gân, cuối cùng cũng không hiểu được đạo lý này, luôn không làm theo lẽ thường, cũng không quan tâm kết quả sẽ ra sao?

Y chỉ một mực hung hăng xông thẳng vào Phương Minh, hiện tại Phương Minh phải dạy dỗ y một trận, để y biết thế nào mới là thực lực thực sự.

Thế là Phương Minh bắt đầu từ từ ngưng tụ tiên khí, lúc này Mạt Thế Tiên Nhân cũng luôn ở đó ngưng kết tiên khí, hai người hiện tại sắp sửa bắt đầu một trận chiến chính thức rồi.

Nhưng trận chiến này đối với cả hai đều là trận chiến sinh tử, thế nên mỗi người cũng đều vô cùng hiểu rõ nên đối đãi như thế nào.

Những người bên dưới, nhìn đám mây đen trên trời tan đi, sau đó nhìn thấy Phương Minh và Mạc Si Tiên Nhân trên không trung, cũng đều nín thở mong đợi những gì sắp xảy ra tiếp theo.

Phương Minh thực ra lúc này trong lòng nghĩ: "Người sợ nổi tiếng, heo sợ mập (heo chết không sợ mổ, chỉ sợ bị bắt).

Không ngờ chuyện trong Thiên giới lại truyền đi nhanh như vậy.

Cũng đúng, dù sao cũng đã lâu như vậy rồi, những người trên giang hồ hẳn cũng đã biết, chỉ là thật sự có loại người liều mình thử pháp như vậy, có lẽ cũng bị người khác xúi giục." Chỉ là y đi trước dò đường, bởi vì với cái đầu này của y, chắc chắn sẽ không chọn thời điểm này, sau đó đến đây để cướp đoạt công pháp.

Chỉ tiếc là thật sự đã chậm một bước, nếu sớm hơn ở giai đoạn nguyên khí đại thương đó, thì y nhất định sẽ có được bất kỳ thứ gì y muốn.

Nhưng bây giờ ở giai đoạn này, y đã phục hồi gần như hoàn toàn, phát triển vượt bậc, thế nên thực lực so với trước đây đã có tiến bộ, thế nên bây giờ y đã gặp xui xẻo rồi.

Phương Minh hiện tại cũng không thể bận tâm hỏi nhiều như vậy nữa, nhất định phải đánh bại y trước, sau đó mới tiếp tục tra hỏi những nghi vấn còn lại, bởi vì Phương Minh biết một trận khiêu khích, có lẽ chỉ là một khởi đầu.

Trong giang hồ không chừng có ai đó đang nhăm nhe thực lực của y, và muốn nhân cơ hội hành động.

Thế nên Phương Minh đã chuẩn bị sẵn sàng, hiện tại "thủ chu đãi thỏ", xem thử ai không sợ chết, đến khiêu khích trước, trước tiên hãy lấy cái tên Mạc Si Tiên Nhân trước mắt này làm ví dụ.

"Sát kê cấp hậu khán", để y cũng biết thực lực của mình, cũng

không tệ như y nghĩ.

Lúc này tiên khí của hai người đều đã ngưng kết gần xong, hai người đều bắt đầu, sự tranh giành giữa các công pháp vô cùng mạnh mẽ.

Thực ra giữa hai người đều có loại công pháp vô cùng mạnh mẽ, bởi vì cả hai người vốn dĩ đều có tiên khí vô cùng mạnh mẽ.

Cái tên Mạc Si Tiên Nhân này đi khắp nơi sưu tập công pháp, đúng là giống như một kẻ si võ, và cái danh hiệu của y cũng không hề sai lệch chút nào.

Còn Phương Minh thì, ở Thiên giới đã học được rất nhiều công pháp, và lúc đó y du lịch danh sơn thắng thủy, sau đó cũng sưu tập được một số công pháp bất thường, cũng bác học đa thức, trận chiến giữa hai người nhất định sẽ vô cùng tinh xảo.

Quả nhiên là như vậy, khi nắm đấm chạm vào nhau, không khí xung quanh đều bắt đầu phát ra những tiếng nổ mạnh mẽ, loại âm thanh đó dường như muốn xé nát tất cả không gian.

Loại âm thanh vô cùng chói tai đó, tiên khí của hai người trong không khí bắt đầu ma sát và va chạm dữ dội.

Do đó cũng sinh ra những rung động vô cùng mạnh mẽ, nhưng loại rung động đó không kéo dài bao lâu, đã tản đi như vậy, nguyên nhân là trận chiến của hai người bắt đầu tăng tốc hướng về những nơi khác.

Y đang dùng công pháp của mình để tiến hành so tài tốc độ mạnh mẽ, công pháp Càn Khôn của Phương Minh, ngược lại có thể làm được không chút kẽ hở, có thể công thủ kiêm bị.

Nhưng tốc độ của y phải dựa vào công pháp khác, tức là một loại công pháp khác mà Phương Minh đã luyện là Thần Hành Vô Tung.

Sớm trước đó y đã học được một công pháp vô cùng lợi hại, có

thể ẩn giấu tiên khí trong không khí, và có sức mạnh vô cùng mạnh mẽ, có thể thúc đẩy việc di chuyển nhanh chóng, giống như dịch chuyển tức thời vậy.

Ở phía Mạc Si Tiên Nhân, cũng là một người vô cùng lợi hại, thế nên công pháp giữa hai người cũng khá khiến người ta kinh ngạc là Huyết Tộc Đạp Huyết Tầm Mai.

Công pháp như vậy, nếu không có công lực ba năm trăm năm, thì không có cách nào phát huy được công hiệu vốn có của nó, thế nên trận chiến này nhất định là một trận kinh điển, và một trận chiến vô cùng tinh xảo.

Những rung động giữa họ cũng dữ dội kéo theo những người bên dưới, loại tâm tư đó bởi vì những người bên dưới đều đã biết, một trận chiến này là một trận chiến vô cùng lợi hại, sự so tài giữa các cường giả.

Thế nên giữa họ nhất định sẽ có sức mạnh vô cùng mạnh mẽ bùng phát, những người bên dưới cũng đều đang chờ đợi, khoảnh khắc cuối cùng.

Phương Minh trong lúc gián đoạn công thủ này nói với Mạc Si Tiên Nhân: "Không ngờ bây giờ ngươi học được nhiều thứ tạp nham thật đấy, cái gì cũng biết một chút?

Đúng là một nồi lẩu thập cẩm vậy." Cái tên Mạc Si Tiên Nhân kia lại không nghe ra ý châm chọc trong đó, cứ nghĩ Phương Minh đang khen y bác học đa thức, võ công tập hợp trăm nhà tinh hoa.

Sau đó nói với Phương Minh: "Bớt nói nhảm đi, đừng tưởng ngươi khen ta mấy câu thì ta sẽ nương tay, lúc đó ta nhất định sẽ đánh ngươi bầm dập khắp người, ngươi cứ chờ mà xem!" Phương Minh cười khổ, trong lòng nghĩ: "Đúng là một người không có não, xem ra nhất định phải đánh bại y nhanh chóng, sau đó hỏi xem rốt cuộc là ai

đã chỉ thị y?

Đúng là đang vũ nhục Phương Minh." Thế là Phương Minh bắt đầu nỗ lực ngưng kết tiên khí, sau đó bắt đầu tấn công thực sự, quyết đánh bại y như vậy, Phương Minh muốn động thật rồi.

Vậy thì trận chiến này chắc chắn sẽ kết thúc, nếu không kết thúc, cũng sẽ kết thúc trong vòng ba đến năm phút, bởi vì Phương Minh là một cường giả mạnh mẽ như vậy.

Nếu muốn sống sót dưới tay y, thì nhất định phải có thực lực lớn mới được, bằng không thì, dù dùng hình thức tấn công nào, hoặc tiên pháp nào, cũng đều là tự tìm đường chết.

Chương 803

Bởi vì đối với tất cả những tán tiên không có môn phái, dù lợi hại đến đâu trong Tam giới, cũng sẽ không lợi hại bằng Phương Minh, Phương Minh là một sự tồn tại vô địch như vậy.

Thực ra đến mức này, Mạc Si Tiên Nhân hẳn đã cảm thấy có chút không ổn rồi, bởi vì cho đến hiện tại, thế công của Phương Minh vẫn chưa hề suy yếu.

Ngược lại, càng đánh càng hăng, dường như có tinh lực dùng không hết, nhưng nhìn lại Mạc Si Tiên Nhân, trong lòng đã bắt đầu có chút chật vật.

Thế nên hiện tại y cảm thấy tiên lực phát triển không bằng trước đây, nhưng nhìn lại Phương Minh, lại không giống vậy, võ công tinh cường như vậy, đúng là có chút khó tin.

Nhưng hiện tại trong đầu y toàn bộ đều là hai chữ "chiến thắng", hiện tại chỉ cần thắng trận đấu này, thế nên không có thời gian cho những chuyện khác.

Y chỉ cảm thấy Phương Minh mạnh, muốn đánh bại y, chỉ ôm ý niệm này, mà luôn mù quáng tiến hành tấn công của mình.

Nhưng loại tấn công mù quáng như vậy cuối cùng cũng sẽ có một điểm dừng, không thể cứ mãi như vậy, tiên lực là một vấn đề.

Và loại tấn công của đối phương cũng không từ từ dừng lại, mà luôn không ngừng gia cường, thế nên Mạc Si Tiên Nhân hiện tại trong lòng bắt đầu từ từ đi xuống dốc rồi.

Đối với những người Thiên tộc và Phương Minh bên dưới, không nghi ngờ gì nữa là một chuyện tốt, bởi vì họ đã sớm biết thực lực của

Phương Minh.

Chỉ là không biết thực lực của Mạc Si Tiên Nhân, hiện tại Mạc Si Tiên Nhân trước mặt y biểu hiện giống như một lão già yếu đuối vậy.

Thế nên hiện tại họ cũng yên tâm rồi, đã hiểu rõ, Phương Minh đã hoàn toàn áp chế được y, những chuyện còn lại cũng chỉ là một màn kết thúc mà thôi.

Sự việc tiến triển thêm một bước, dường như bắt đầu đi đến hồi kết rồi, bởi vì Mạc Si Tiên Nhân hiện tại khắp nơi thất bại, bắt đầu thổ huyết, bị Phương Minh một quyền đánh vào bụng sau đó bay ngược ra ngoài.

Một quyền hạ xuống dường như đã định cục, nhưng Mạc Si Tiên Nhân hiện tại vẫn muốn kéo dài hơi tàn, thế là y rút ra binh khí tiên khí Phệ Hồn Đao mà y đã đoạt được từ Thú tộc vừa nãy.

Phệ Hồn Đao có uy lực, Phương Minh cũng đã nghe nói, có thể trong phạm vi năm trăm dặm, tất cả mọi thứ đều có thể bị chém thành hai nửa, vô cùng sắc bén.

Không chỉ vậy, nếu chú nhập tiên khí vào trong đó, cũng sẽ phát ra uy lực vô cùng mạnh mẽ, chỉ là sẽ có một khuyết điểm.

Sẽ tiêu hao một phần lớn tiên khí, vậy thì nếu tiên khí trong cơ thể bắt đầu từ từ bị tiêu hao đi, uy lực của Phệ Hồn Đao sẽ từ từ giảm xuống.

Thế nên binh khí trước đây đối với yêu cầu tiên khí của người sử dụng có yêu cầu rất mạnh mẽ, thế nên hiện tại cái tên Mạc Si Tiên Nhân muốn dùng thứ này để đối phó với Phương Minh.

Phương Minh thực ra đã cảm nhận được uy lực của thanh đao trong tay y hiện tại, nhưng vẫn sẽ không để ý.

Bởi vì hiện tại y đã nhìn thấu thực lực của Mạc Si Tiên Nhân,

hiện tại chỉ còn lại không đến nửa cái mạng, thì còn bao nhiêu tiên khí nữa chứ?

Thế nên tiên khí còn lại trong cơ thể y không đủ, thì cái tên Phệ Hồn Đao đó cứ như "gãy răng mà nhai", thế nên dùng nó để tấn công Phương Minh.

Nhưng dù vậy, Mạc Si Tiên Nhân vẫn cố hết sức, quay lại nhìn Phương Minh, Phương Minh chỉ nhẹ nhàng né tránh, sau đó nhanh chóng đến sau lưng y, tung một chưởng, Mạc Si Tiên Nhân thổ ra một ngụm máu tươi lớn, sau đó từ từ rơi xuống đất.

Lúc này Mạc Si Tiên Nhân mới hiểu rõ những chuyện vừa nãy y đã làm, cũng hiểu rõ sự chênh lệch giữa hai người, hiện tại y biết rằng dù làm gì, cũng sẽ không đánh lại được Phương Minh, bởi vì thực lực của Phương Minh hiện tại không thể với tới được.

Thế là y hét lớn lên trời: "Không, vì sao lại lừa ta, Thiên giới không giống như người ta nói, bị trọng thương, hiện tại lại có thực lực mạnh mẽ để chống đỡ, lẽ nào muốn ta đi chết sao?

Vì sao?!" Sau khi hét lên mấy lần "Vì sao", Phương Minh, không sai, quả thực có người đứng sau chỉ thị, chỉ là người chỉ thị là ai thì không biết, Phương Minh trong lòng không có chút manh mối nào, chỉ có thể hỏi từ miệng y.

Thế là Phương Minh hỏi: "Trước khi chết, ngươi có thể nói cho ta biết rốt cuộc ai đã phái ngươi đến không?

Chắc chắn có người đã nói cho ngươi biết tình hình ở đây, thế nên mới đến đây khiêu khích, đúng không?

Ta muốn xem thử ai lại có ý đồ bất chính như vậy." Nhưng ai ngờ người đó lại nói với Phương Minh: "Ngươi vĩnh viễn sẽ không biết đâu." Phương Minh giận đến thiên, không ngờ bây giờ y lại không

chịu nói?

Thế nên Phương Minh cũng từ bỏ phương pháp này, sau đó một chưởng hạ xuống, trực tiếp đánh chết Mạc Si Tiên Nhân, sau đó sau khi đánh chết, Phương Minh sẽ tìm cách khác.

Tức là, hiện tại có người đã nhăm nhe Thiên giới, thế nên đây chỉ là một khởi đầu.

Thế là Phương Minh ném thi thể Mạc Si Tiên Nhân xuống hạ giới, sau đó để họ biết chuyện này, cuối cùng là một lời cảnh cáo.

Nếu không sợ chết thì Phương Minh cũng sẽ đưa ra những bố trí tương ứng, bởi vì y căn bản không sợ bất kỳ hành vi khiêu khích nào, hiện tại y có thực lực đối kháng bất kỳ ai.

Phương Minh với tốc độ cực nhanh tiếp cận theo hướng đó.

Hai bóng người ở hướng kia dường như cảm nhận được tiên khí mạnh mẽ của Phương Minh, nên cũng nhanh chóng muốn chạy trốn, nhưng không nhanh bằng Phương Minh.

Hắn đã đi trước một bước.

Bằng thực lực của Phương Minh, muốn bắt hai tên này, cũng dễ như trở bàn tay.

Mấy tên tiểu lâu la này căn bản không phải đối thủ của Phương Minh, đừng nói là chạy trốn.

Phương Minh tóm được chúng xong, trói hai tên đó vào một gốc cây lớn, sau đó tiến hành thẩm vấn.

Nội dung thẩm vấn cũng chỉ là những câu hỏi cơ bản: Kẻ nào?

Chương 804

Từ đâu đến?

Ai phái đến?

Mục đích đến đây là gì?

Hắn muốn làm rõ mọi chuyện, sau đó sẽ không còn việc gì khác nữa.

Nhưng hai tên kia lại không hề lay động, cứ như Phương Minh không nói gì vậy, khiến Phương Minh giận dữ: "Đừng có ở đây mà giả vờ trung trinh liệt sĩ với ông đây, nếu không thì chỉ có một con đường chết.

Nếu nói thật, ta có thể sẽ tha cho ngươi, sau đó để ngươi quay về truyền lời.

Vậy nên bây giờ tốt nhất là thành thật trả lời, nếu có một chữ dối trá, ta sẽ cho ngươi biết tay." Lúc này, một trong hai tên yêu quái vẫn mặt không đổi sắc, nói với Phương Minh: "Cứ giết ta đi!

Ta thà chết chứ không nói đâu.

Nếu ta nói ra bây giờ, ta sẽ không nhận được lợi ích gì về sau.

Vậy nên ngươi cứ yên tâm, ta sẽ không nói đâu, chết thì mọi chuyện kết thúc là tốt nhất." Phương Minh cười cười, rồi nói: "Cái tên yêu quái này cũng sảng khoái ghê ha, dám dứt khoát nói với ta câu trả lời như vậy, không lo tính mạng của mình sao?

Nhưng ta thật sự khuyên ngươi, nếu ngươi không nói, ngươi thật sự chỉ có đường chết.

Ta Phương Minh từ trước đến nay, tuyệt đối không lừa gạt ai.

Phàm là chuyện ta đã hứa, ta nhất định sẽ làm, lời hứa của ta chưa bao giờ không thực hiện, vậy nên ta khuyên ngươi hãy suy nghĩ kỹ." Ai ngờ tên yêu quái đó lại mặt không đỏ, tim không đập mà nói với Phương Minh: "Vậy ngươi cứ động thủ đi, ta chết cũng không nói, đừng mong nghe được một chữ từ ta.

Lòng trung thành của ta vĩnh viễn không thay đổi, bớt phí lời đi, ta sẽ không nghe đâu, ta đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết rồi, vậy nên ngươi cũng không dọa được ta đâu." Phương Minh nghe xong, liền trực tiếp một chưởng đánh xuống, giết chết tên yêu quái đó.

Hành động dứt khoát như vậy là vì Phương Minh không muốn nghe thêm bất cứ lời vô nghĩa nào, lúc này tốc chiến tốc thắng mới là bản lĩnh thực sự.

Lúc tên yêu quái đó chết, máu cũng văng đầy người tên yêu quái bên cạnh.

Tên yêu quái kia lập tức thất thần, chỉ sợ Phương Minh sẽ giết mình.

Phương Minh thấy vẻ mặt kinh hoàng thất thố đó, cảm thấy đây là một điểm có thể đột phá.

Thế là Phương Minh hỏi: "Ngươi cũng đã thấy rồi đấy, không nghe lời, ta đã xử quyết nó như vậy.

Vậy nên ngươi sẽ không giống nó chứ?

Nếu ngươi là một người hiểu chuyện, vậy hãy nói cho ta biết, rốt cuộc là ai phái đến?

Ta cũng sẽ không làm khó ngươi, chỉ cần ngươi quay về truyền lời là được, vậy nên ngươi xem mà liệu! " Tên yêu quái kia giờ đã sợ đến run rẩy cả người, chỉ sợ Phương Minh một cái không cẩn thận sẽ ra tay giết chết mình.

Nhưng Phương Minh có chừng mực, hắn cứ vậy mà hỏi, dù sao nó cũng không chạy thoát được.

Cuối cùng, tên yêu quái không chịu nổi sức ép mạnh mẽ của Phương Minh, bèn nói với hắn: "Nếu ta nói, ngài có thể đảm bảo tính mạng cho ta không?

Ngài ngàn vạn lần đừng có lừa gạt ta giữa chừng, nếu không, ta nói rồi mà ngài vẫn giết ta, vậy thì ta làm quỷ cũng không tha cho ngài đâu." Phương Minh lại nói: "Chuyện này ngươi cứ yên tâm, ta tuyệt đối nói lời giữ lời, ta tuyệt đối không lừa dối bất cứ ai.

Vậy nên ta có thể tha cho ngươi, ngươi có thể trả lời câu hỏi của ta rồi chứ?" Thế là tên yêu quái đó nói: "Thật ra chúng ta không phải người của cùng một gia tộc, chúng ta là sự kết hợp của nhiều tộc quần khác nhau, một đại đoàn thể có ba đến năm ngàn người, mục đích chỉ có một." "Đả bại Thiên giới?" Phương Minh tiếp lời.

Tên yêu quái ngẩn người, rồi nói: "Không sai, đúng là như vậy, chúng ta đã nhòm ngó Thiên giới từ lâu rồi.

Sau khi Thiên tộc chịu thương tổn lớn, chúng ta đã tập hợp lại một lực lượng.

Đã mất một tháng để chỉnh đốn tất cả quân đội, chuẩn bị bố trí chiến lược trong vài ngày tới, sau đó sẽ cùng nhau công phá sào huyệt Thiên Cung." Phương Minh lại hỏi: "Vậy ngươi cũng phải biết vài nhân vật đứng đầu của các gia tộc, hoặc các tộc quần như thế nào chứ?

Có đặc điểm gì?

Ngươi luôn có thể nói cho ta biết chứ?" Tên yêu quái nói: "Dù sao mạng ta cũng nằm trong tay ngươi, nói cho ngươi cũng không sao.

Vậy ngươi nghe đây, bên trong đó muốn công chiếm địa bàn của

Thiên tộc, rồi chia nhau tiên khí, có rất nhiều người.

Nhưng tổng thể chỉ chia thành năm đẳng cấp, năm phe phái.

Mặc dù có những ma sát rất nhỏ, trước đây cũng có những chuyện không vui xảy ra, nhưng bây giờ đã hòa giải, vì chỉ có một mục đích, tiên khí bên trong Tiên tộc.

Ngươi cũng biết khi Thiên tộc còn mạnh, chúng ta căn bản không có cơ hội công chiếm địa bàn đó, nhưng bây giờ tình hình đã khác, nay đã khác xưa rồi.

Chúng ta có đủ loại sức mạnh đó, sau đó cũng đã tập hợp tất cả những sức mạnh có thể tập hợp lại, vậy nên bây giờ thực lực không hề thua kém bất kỳ đại gia tộc nào." Phương Minh lại hỏi: "Xem ra các ngươi cũng đã tốn không ít công sức để tính kế ta, tập hợp sức mạnh của năm gia tộc, với thực lực ba đến năm ngàn người, vậy cũng là một đại trận trượng rồi.

Nhưng năm phe phái đó, ngươi có thể nói đơn giản cho ta biết không?

Chương 805

Ta muốn biết rốt cuộc là ai?

Lại có gan lớn như vậy, dám khiêu khích ta ở địa bàn của ta, không phải là chán sống rồi sao?

Có cách nào không?

Ta muốn tận mắt xem thử." Tên yêu quái nói: "Năm phe phái lần lượt là Quỷ Nha Bang, Hắc Long Môn, Huyết Sát Tiên Nhân và các đệ tử của y, Hỏa Sơn Thần cùng với Nam Sơn Quái dẫn đầu Nam Sơn Quần Yêu.

Những người này tuy nhìn có vẻ tản mạn, không hiểu kỷ luật, nhưng sau một tháng chỉnh hợp, cũng đã có sự ăn ý và phối hợp lẫn nhau.

Bây giờ tuy cũng có phân công, nhưng nếu giao chiến thì cũng có thể phát huy tác dụng mạnh mẽ.

Vậy nên lần này ta thấy Thiên tộc chắc chắn xong đời rồi, vừa mới trải qua một vết thương khá lớn, bây giờ không thể hồi phục kịp, làm sao có thể dùng thực lực đánh thắng chúng ta?" Phương Minh không đáp lời, chỉ âm thầm suy nghĩ về vài cái tên.

Mặc dù có nghe nói đến, nhưng đối với mấy người này hắn cũng rất xa lạ, vì trong giang hồ, chưa từng xảy ra bất kỳ mối liên hệ nào.

Trong giang hồ, mỗi người đều có địa vị, nhưng không thể xác định ai là người tốt, ai là kẻ xấu?

Nhưng mấy người này lại liên kết với nhau, muốn công chiếm Thiên tộc.

Đó là kẻ địch của Phương Minh, đối với kẻ địch, hắn chỉ có một

câu: đánh bại.

Chỉ là không biết, Thiên giới tuy đã trải qua một vết thương khá lớn, nhưng cũng đã trải qua một tháng phát triển tương tự, sự phát triển đó còn nhanh hơn nhiều so với đám tiểu lâu la kia.

Vậy nên Phương Minh không định nói chuyện này cho những người đó biết, hắn muốn giữ chuyện này đến thời điểm mấu chốt của thử thách cuối cùng, để xem ai mới có thực lực mạnh hơn, ai mới có tốc độ phát triển nhanh hơn?

Đâu mới là nơi hoàn hảo hơn?

Phương Minh thực sự muốn xem, cái biểu cảm kinh ngạc đó sau khi chúng biết sự thật, vậy nên Phương Minh bèn cởi trói cho tên yêu quái, rồi nói với nó: "Được rồi, bây giờ ta đã hiểu hết những gì ngươi biết.

Vậy thì phiền ngươi quay về truyền lời nhé?" Tên yêu quái có chút ngạc nhiên, rồi hỏi Phương Minh: "Ngài cần ta truyền lời gì?

Chẳng lẽ ngài muốn đầu hàng sao?

Nhưng ta cảm thấy khả năng ngài đồng ý đầu hàng sẽ không lớn đâu.

Chúng ta đều đã dồn hết sức lực để công đánh Thiên giới, một câu đầu hàng có thể sẽ không có tác dụng lắm." Phương Minh nói: "Những điều này ta đương nhiên đều biết rồi, nhưng lời ta muốn ngươi truyền không phải là như vậy.

Ta muốn ngươi nói với bọn chúng rằng, người của Thiên tộc ta lúc nào cũng sẵn sàng nghênh tiếp thử thách.

Bất cứ lúc nào cũng có thể công đánh lên, nhưng phải nhớ kỹ, nếu đã công lên rồi, thì đừng hối hận, ta sẽ đánh cho các ngươi bầm dập khắp người." Tên yêu quái nói: "Ta không nghe lầm chứ?

Chẳng lẽ ngài không sợ thực lực mạnh mẽ của chúng ta sao?

Đừng tưởng rằng ngài có thể khống chế ta thì có thể khống chế tất cả mọi người của ta.

Ta bây giờ, ở chỗ chúng ta, chỉ là một con kiến nhỏ bé, không đáng là một nhân vật nhỏ, đừng tưởng rằng tất cả mọi người của ta đều vô năng như ta." Phương Minh nói: "Những điều này ta đều biết, ngươi cũng đừng ngạc nhiên như vậy.

Ta đã chuẩn bị sẵn sàng cho những gì ngươi đã chuẩn bị, vậy nên cứ thành thật bẩm báo là được.

Bất cứ lúc nào cũng có thể công đánh lên, ta lúc nào cũng có thể ứng chiến.

Còn về những chuyện khác thì chưa xảy ra, ngươi cũng có thể giữ được tính mạng." Tên yêu quái ngẩn người, rồi nói với Phương Minh: "Được, vậy ta cảm ơn ngài.

Nhưng ta muốn khuyên ngài một câu, ngài nên hành sự cẩn thận, vì ở chỗ chúng ta cũng có cao thủ như mây." Phương Minh nói: "Những điều đó ta cũng đều biết rồi, đêm nay cứ làm theo lời ta đi.

Nhưng ta nhắc nhở ngươi, nếu trong trận chiến ở Thiên giới mà ngươi đụng phải ta, ta sẽ không nương tay đâu!" Phương Minh đương nhiên hiểu rõ tính nghiêm trọng của vấn đề hiện tại.

Hắn cũng biết, bây giờ đã đến thời điểm mấu chốt, đối phương cũng đã chỉnh đốn quân đội, sắp sửa công đánh lên.

Nhưng hắn lại bảo người đó quay về truyền lời, bảo chúng lúc nào cũng có thể khai chiến, mục đích là gì?

Cũng là để lúc đó dùng hết sức mạnh của đối phương.

Hắn hiểu đạo lý "nhất cổ tác khí, tái suy, tam kiệt".

Nhất định phải nhân lúc sĩ khí đang dồi dào, đánh bại chúng một mẻ lưới.

Nếu không, cứ để chúng treo lòng người Thiên tộc như vậy, chỉ cần không công đánh lên, thì người Thiên tộc rất nhanh có thể sẽ mất khí thế.

Lúc đó nếu đánh, có thể sẽ để lại ẩn họa rất lớn, có thể sẽ lực bất tòng tâm.

Vì những vấn đề như vậy, Phương Minh Minh đã đưa ra phương pháp như trên.

Bất kể có hiểu hay không hiểu, dù sao thì trạng thái hiện tại của người Thiên tộc đang là trạng thái mạnh nhất, nếu duy trì được trạng thái này, thì đánh bại những tên yêu quái nhỏ bé kia thừa sức.

Chương 806

Sau khi Phương Minh bố trí xong mọi động tác, kế hoạch trong lòng hắn dần dần hình thành, nhưng kế hoạch này có một khâu vô cùng quan trọng.

Đó là chuyện của người Thiên tộc, thế là hắn vội vã bay về Thiên giới, sau đó tiến hành một bài diễn thuyết lớn với người Thiên tộc.

Hắn tập hợp tất cả mọi người ở trung tâm Thiên giới, sau đó bay lên không trung, nói với những người bên dưới: "Các ngươi hãy nhìn xung quanh, đó đều là sức mạnh của chúng ta.

Mỗi người chúng ta đều có trách nhiệm của mình, cũng có năng lực của mình, tất cả mọi người đều là những người rất xuất chúng, điều này ta còn hiểu rõ hơn mỗi người các ngươi.

Các ngươi đều ở trong đội ngũ phù hợp, có sự thuộc về phù hợp, có người huấn luyện phù hợp.

Các ngươi đều hiểu rồi, chuyện trên thế gian không đơn giản như chúng ta nghĩ.

Trận đại chiến lần trước đã để lại cho chúng ta những vết thương sâu sắc như vậy, ta cũng đã hiểu ra, không thể cứ lười biếng như vậy nữa.

Vậy nên bây giờ ta muốn nói với các ngươi rằng trong vài ngày tới có thể sẽ có một trận chiến lớn.

Đang chờ đợi chúng ta đi đánh, ta đã thông báo trước cho các ngươi, mục đích là để các ngươi chuẩn bị sẵn sàng, xem các ngươi có đủ tự tin và năng lực không?

Hãy giải phóng tất cả công lực của mình ra." Lời này vừa nói ra,

những người bên dưới bắt đầu xôn xao, phát ra những âm thanh khác nhau.

Có người hỏi, rốt cuộc là ai?

Lại có gan lớn như vậy, có người hỏi làm sao để đánh bại chúng?

Lúc này Phương Minh tiếp lời: "Hãy yên tĩnh trước đã, ta nói cho các ngươi nghe, vì ta đã thông báo trước cho các ngươi một việc, ta sẽ chuẩn bị trước.

Vậy nên các ngươi cứ yên tâm, năng lực của các ngươi cũng mạnh, hãy tin tưởng vào chính mình.

Dù sao thì mọi người cũng đã tu luyện nhiều ngày như vậy rồi, chắc chắn đã có đủ tiến bộ, đây là một thử thách cho tất cả mọi người.

Nếu chúng ta có thể thành công giành chiến thắng trong trận chiến này, thì sau này chúng ta có gặp khó khăn, cũng phải chuẩn bị đầy đủ, phát huy sức mạnh mạnh mẽ.

Ta cũng hy vọng các ngươi có thể học được nhiều điều từ trận chiến này, vậy nên những điều này ta đã nói rõ cho mọi người rồi, vậy thì mọi người hãy nhanh chóng đi chuẩn bị đi.

Ta tin chắc chỉ hai ba ngày nữa thôi, nhất định sẽ đánh nhau.

Đến lúc đó, ta hy vọng mọi người đều có thể dốc hết tinh thần, giúp ta đánh thắng trận chiến này thật tốt." Những người bên dưới nghe Phương Minh nói như vậy, lập tức người người hò reo vang trời, như vỡ chợ, mỗi người đều bàn tán làm sao để đánh tan nát kẻ địch.

Hoặc là sử dụng công pháp nào, vì bây giờ đã trải qua một thời gian tu luyện dài như vậy, có cả thuật pháp và công pháp mới, vậy nên bây giờ vô cùng tự tin.

Cuối cùng cũng có một thời gian để chứng minh, vậy nên tất cả đều rất mong chờ cơ hội này.

Bây giờ chính là cơ hội này đang bày ra trước mắt, có nắm bắt được hay không thì phải xem chính họ.

Nếu có thể thành công nắm bắt được cơ hội, không chừng sau chuyện này, Phương Minh có thể sẽ đề bạt họ làm cán bộ.

Mỗi người đều đang nhìn chằm chằm vào cơ hội này, không muốn bỏ lỡ một thời cơ tuyệt vời, vậy nên sau đó cũng đang nỗ lực tu luyện công pháp của mình, nâng công pháp lên một tầng cao mới, như vậy sẽ càng thêm thong dong.

Nhưng ở một bên khác, trong liên minh yêu quái kia cũng đã xảy ra những thay đổi lớn, vì sau khi tên yêu quái nhỏ bé kia quay về.

Rồi truyền đạt lại lời của Phương Minh, tất cả mọi người đều chìm vào im lặng, rồi lập tức một người trong số đó đứng dậy.

Đó là Bang chủ Quỷ Nha Bang, đột nhiên nói với mọi người: "Trước đây mọi người đều vì cùng một mục đích mà ở đây, tên Phương Minh kia lại dám khiêu khích chúng ta như vậy.

Chẳng lẽ chúng ta không nên động thủ sao?

Ta cảm thấy bây giờ nếu chúng ta không động thủ, thì lúc đó chắc chắn sẽ bỏ lỡ thời cơ tốt nhất.

Bây giờ chúng ta đã sắp xếp ổn thỏa rồi, không có lý do gì để không động thủ cả." Tiếp đó lại nói: "Bây giờ toàn bộ quân đội của chúng ta cũng đã chỉnh hợp gần như xong rồi, ta tin rằng những lũ ô hợp, bại quân chi sư kia, căn bản sẽ không gây ra bất kỳ mối đe dọa nào cho chúng ta.

Đến lúc đó không chừng đại quân của chúng ta vừa đến nơi, chúng đã chuẩn bị đầu hàng rồi, vì chúng cũng sẽ thấy trận trượng của

chúng ta, chắc chắn sẽ bị khí thế của chúng ta áp chế, thậm chí có thể sẽ sợ vỡ mật cũng không chừng.

Ta nói có đúng không?

Ta cảm thấy bây giờ là thời cơ tốt nhất, vậy nên cơ hội không thể mất, mất rồi sẽ không còn nữa.

Bây giờ nếu bỏ lỡ giai đoạn này, đợi chúng hoàn toàn hồi phục, vậy thì thật sự là xong đời rồi sao?" Lại có một người lên tiếng, Huyết Sát Tiên Nhân, nói: "Nhưng ta cảm thấy trong đó dường như có điều gì đó trêu chọc vậy.

Tuy bây giờ chúng ta cũng đã chỉnh hợp rất tốt, đã đến lúc phải xuất phát rồi.

Nhưng chúng lại dám nhờ người đến trước mặt chúng ta nói những lời khiêu khích như vậy, chẳng lẽ chúng thật sự không sợ chúng ta sao?

Chắc chắn có mai phục, nếu đây là một cái bẫy, vậy chúng ta phải cẩn thận một chút, dù sao người Thiên tộc hình như cũng rất âm hiểm xảo trá.

Nếu chúng ta bại dưới tay chúng, chúng ta thật sự sẽ công dã tràng, đến lúc đó chúng ta sẽ không có sự phát triển như vậy nữa." Một vài người khác không nói gì, nhưng ánh mắt của họ đều đổ dồn về một hướng, đó là Môn chủ Hắc Long Môn, Hắc Vũ.

Chương 807

Hắn là minh chủ của năm đại phe phái, thực lực cũng thâm bất khả trắc.

Bốn phe phái còn lại đều kẻ tám lạng người nửa cân, ai cũng không phục ai.

Vậy nên rất khó để cùng nhau hợp nhất, nếu không có một người vô cùng mạnh mẽ, thống lĩnh tất cả, thì bây giờ căn bản sẽ không cùng một lòng.

Vậy nên Hắc Vũ mới là hạt nhân thực sự trong phe phái này, bây giờ tất cả đều đang chờ đợi quyết định của Hắc Vũ.

Nếu bây giờ có thể tấn công, thì lúc đó sẽ đi khiêu chiến một trận, nhưng nếu bây giờ y tỏ thái độ phủ định, thì cũng sẽ không ai nói thêm gì nữa.

Vì tất cả đều biết y là một người lão luyện và tâm tư cẩn mật, vậy nên mọi người đều tin tưởng y.

Lúc đó Hắc Vũ từ từ lên tiếng: "Vừa rồi ai đã về báo tin?" Bên dưới có hạ nhân trả lời: "Là một tên yêu quái nhỏ mà chúng ta phái đi trinh sát, cùng với một người khác có hai tên, nhưng tên kia không quay về, chỉ có một tên quay về." Hắc Vũ gật đầu, nói: "Được, ta biết rồi, bây giờ nghe ta đây, lôi tên vừa rồi về báo tin ra giết đi, sau đó giết cho tan xác không còn mảnh giáp nào." Không đợi bàn bạc gì thêm, Hắc Vũ lại dám nói về chuyện vừa rồi, thế là Nam Sơn Quái hỏi Hắc Vũ: "Minh chủ của chúng ta, bây giờ chúng ta đều đang cháy như lửa đốt rồi.

Ngài lại có thể vì chút chuyện lông gà vỏ tỏi mà nói nhiều như vậy sao?

Rốt cuộc là gì?

Ngài có thể nói cho mọi người biết không?" Hắc Vũ cười, nói: "Đương nhiên có thể, thật ra vừa rồi ta đã hoàn toàn hiểu rõ rồi, nên làm gì?" Những người còn lại nghe Hắc Vũ đã hiểu rõ nên làm gì, thế là mọi người đều chuẩn bị lắng tai nghe.

Hắc Vũ nói: "Ta bây giờ có thể khẳng định mười phần nói với các ngươi, đối phương đã biết một vài điều cơ mật của chúng ta, ít nhất là biết chúng ta là năm đại phe phái." Mọi người đều hít một hơi khí lạnh, rồi một người trong số đó hỏi: "Làm sao chúng biết được?

Chúng ta đã ẩn mình lâu như vậy rồi, không có lý nào vào thời điểm này lại bị phát hiện chứ, chẳng lẽ có nội gián?" Hắc Vũ lắc đầu, nói: "Nếu có thì vừa rồi ta đã nói cho các ngươi biết rồi.

Ban đầu có hai người đi cùng nhau, một người quay về, chẳng lẽ võ công của nó cao cường sao?

Căn bản không phải vậy, chắc chắn nó đã dùng một số thông tin làm vật trao đổi, đổi lấy mạng sống của mình.

Vậy nên ta mới ra lệnh giết nó đi." Mọi người hiểu ra, hóa ra mọi chuyện đã trở nên vô cùng rõ ràng, đối phương đã biết điều cơ mật của chúng ta, vậy thì càng không có lý do gì để che giấu nữa, cứ trực tiếp lên đánh thôi.

Hắc Vũ lại nói: "Ta biết bây giờ thật sự là một thời cơ tuyệt vời, dù sao chúng ta cũng biết, chúng ta đã biết điều cơ mật, vậy nếu bây giờ không ra tay.

Đến lúc đó căn bản sẽ không còn một chút cơ hội nào nữa, nhưng ta cũng muốn cân nhắc lời của Huyết Sát Tiên Nhân vừa rồi, Thiên giới không đơn giản như chúng ta nghĩ, chắc chắn có một số nhân sĩ võ công cao cường đang tính kế một số chuyện.

Vậy nên chúng ta bây giờ cũng nhất định phải cẩn thận, mặc dù chúng đã trải qua một vết thương lớn, nhưng ta dám đảm bảo trong đó nhất định sẽ có một số vũ khí bí mật, làm đối sách.

Vậy nên chúng ta cẩn thận là thượng sách." Thế là những người còn lại đều gật đầu, rồi Hắc Vũ nói câu cuối cùng: "Thông báo cho người bên dưới, chỉnh hợp quân đội, chuẩn bị xuất phát." Xem ra thời cơ cuối cùng đã đến rồi, tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng, nên làm gì?

Những chuyện còn lại chỉ có thể dựa vào thực lực của hai bên để giải quyết.

Lúc Hắc Vũ chỉnh hợp xong quân đội, rồi tiến về phía Thiên tộc, Phương Minh bên này cũng đang kịch liệt bàn bạc phương án giải quyết.

Người của hắn cũng rất đông, có rất nhiều tài nguyên và tiên pháp mạnh mẽ.

Vậy nên căn bản là bên chiếm ưu thế, nhưng vì thận trọng, muốn khuếch đại chiến thắng đến mức tối đa, thế là hắn đã triệu tập Thiên Đế, Tôn Hầu Tử, Sa Tăng và Trư Bát Giới cùng mấy vị đại tướng khác.

Mọi người vừa ngồi xuống, liền bàn bạc kỹ lưỡng, nên đối phó với chuyện này như thế nào?

Dù sao chuyện của Thiên tộc, để chúng ta bàn bạc cũng rất hữu ích.

Họ cũng là lực lượng chủ lực của trận chiến này, vậy nên nhất định phải để họ tham gia, rồi hoàn thành sứ mệnh vinh quang này.

Phương Minh nói: "Mọi người cũng đều nghe ta nói, dù sao chúng ta cũng là những người có đầu có mặt, không thể để những tộc quần nhỏ bé đó, rồi làm loạn trận cước của chúng ta.

Trận chiến này chỉ có thể thắng, không thể thua, phải để chúng thấy phẩm hạnh của người Thiên tộc chúng ta.

Chúng ta không dễ bị ức hiếp như vậy đâu, dám nói ếch ghẻ đòi ăn thịt thiên nga, vọng tưởng đến địa bàn của Thiên tộc, cũng không tự xem xét mình là cái thá gì?" Thiên Đế cũng nói: "Ta đoán chúng chắc chắn nghĩ rằng chúng ta mới chỉ có một tháng, chắc chắn sẽ không hồi phục nhanh như vậy, thế nên mới lợi dụng cơ hội này để chỉnh hợp quân đội của chúng một tháng.

Sau đó, bây giờ dù sao Phương Minh cũng đã biết điều cơ mật của chúng, vậy thì chắc chắn sẽ phái binh, trong hai ngày tới sẽ tấn công chúng ta, lúc đó chúng ta có thể giao phong trực diện với chúng.

Những tiểu yêu tộc này thật sự khiến ta không nói nên lời, quả thật lại là một đám ô hợp, tưởng rằng có chút thực lực, rồi có thể nghịch thiên cải mệnh, thật sự là quá tự lượng sức mình rồi." Trư Bát Giới cũng nói: "Theo ta thì chúng thật sự đã tự coi mình là những nhân vật rất lợi hại rồi, cũng không xem mình đang ở đâu mà làm càn?

Chắc chắn thực lực của chúng ta bây giờ đã cao hơn trước một bậc, vậy nên bây giờ chắc chắn chúng đều đang chìm trong giấc mộng đẹp, tưởng rằng sắp sửa có thể nhập chủ Thiên giới, căn bản không thể chấp nhận được." Phương Minh cũng nói: "Chuyện này tuy không phải là chuyện quá quan trọng, nhưng liên quan đến trận chiến đầu tiên của chúng ta, vậy thì đây là một thử thách rất tốt cho chúng ta.

Cũng xem mọi người mấy ngày qua đã có những thu hoạch gì, dù sao thì công phu chúng ta đã luyện ra cũng phải được dùng đến.

Vậy nên lần này là nơi để mọi người thi triển quyền cước, vậy nên nhất định phải nắm bắt tốt cơ hội.

Lần này ta triệu tập các ngươi, cũng là để hoàn thành sự bố trí chiến lược lần trước của chúng ta, sắp xếp tốt quân đội ở các vị trí

cho ta.

Các phương diện ta muốn giữ vững Thiên giới, căn bản không thể để chúng đặt chân nửa bước vào Thiên giới, hiểu không?

Hãy khóa chặt chúng ở bên ngoài cho ta, rồi để chúng xem chúng ta rốt cuộc có thực lực như thế nào, để chúng biết rằng dám khiêu chiến ở đây tuyệt đối là một quyết định vô cùng sai lầm.

Đó là ý nghĩa của cuộc hội họp lần này của chúng ta.

Chương 808

Có một vài người cũng là người dẫn đội, vậy nên cũng phải chú ý đến những nhân tài kiệt xuất trong đội ngũ, chúng ta phải đề bạt những người đó thật nhiều, rồi bổ sung thêm sức mạnh tươi mới cho Thiên tộc của chúng ta." Những người bên dưới đều gật đầu, rồi Tôn Hầu Tử nói: "Yên tâm đi, ngài cứ giao cho chúng ta đi, ta sẽ dẫn đội của ta đến đó.

Canh giữ Nam Thiên Môn ở phía Nam, đến lúc đó phàm là yêu quái nào muốn đi vào từ đó, thì ta tuyệt đối cách sát vật luận, ta khẳng định ngay cả một con ruồi cũng sẽ không để lọt vào.

Còn về những chuyện đề bạt nhân vật, ta cũng sẽ chú ý trọng điểm, tuyệt đối sẽ không để bất cứ một nhân tài nào bị lãng phí tài năng một cách vô ích." Phương Minh gật đầu, rồi những người còn lại cũng tự nhận nhiệm vụ, lần này kích thích, phải đi bảo vệ địa phương đó, rồi căn bản toàn bộ đội hình đều đã được sắp xếp xong.

Thế là Phương Minh đã sắp xếp tất cả xuống, bảo họ tự đi sắp xếp cho cấp dưới của mình.

Đợi tất cả đi rồi, Phương Minh một mình trong phòng nói thầm: "Trận chiến này tuy là một chuyện nhỏ không đáng nhắc đến.

Nhưng cũng sợ trong đó có một số người võ công cao cường, vậy nên phải giữ lại một tay, không thể để chúng chui vào chỗ trống.

Nếu, phàm là có bất cứ một người nào võ công siêu quần, thì đều có khả năng dẫn đội của mình hoàn thành một màn lật ngược tình thế đẹp mắt.

Để ngăn chặn chuyện này xảy ra, Phương Minh cũng sẽ giữ lại một số hậu thủ." Phương Minh lúc này thì thầm trong lòng một câu:

“Hắc Long Môn?” Cái tên này hình như đã nghe ở đâu đó?

Nhưng lại cảm thấy vô cùng xa lạ, không thể cảm nhận được sát khí trong cái tên này, rõ ràng, trong đó tuyệt đối ẩn chứa huyền bí.

Rất có thể trong năm đại phe phái có một cao thủ tuyệt thế, vậy nên Phương Minh cũng đang suy nghĩ, đến lúc đó nên đối phó với tình huống đột ngột như vậy như thế nào?

Sự phát triển của mọi việc đều diễn ra một cách có trật tự theo kế hoạch ban đầu của Phương Minh.

Bây giờ tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng, những nơi nên làm cũng đã làm xong, những vị trí nên đứng cũng đã đứng đúng chỗ, đang chờ đợi những kẻ không sợ chết đến khiêu chiến.

Thực ra Phương Minh cũng không nhịn được muốn xem rốt cuộc mấy tên đó là loại gì?

Tuy trên giang hồ cũng có nghe danh hiệu của một số vãn bối.

Nhưng những thực lực đó hắn chưa từng thấy, cũng có một số công pháp kỳ lạ, chắc chắn cũng là điều đương nhiên, chỉ là rốt cuộc là loại gì?

Hắn đều chưa từng thấy.

Vậy nên chiến lược ứng phó chưa tốt, mọi người đều như vậy, nhất định phải cân nhắc khả năng ứng biến của mọi người.

Vậy nên bây giờ là một sự kiểm nghiệm, là tiêu chuẩn tốt nhất để kiểm tra xem mọi người có đủ thực lực để một mình đảm đương một phương hay không.

Vậy nên theo Phương Minh, đám người này đều rất phù hợp.

Trước tiên có thể kiểm tra tốt thực lực, sau đó tiếp tục đặt ra phương án tiếp theo.

Thứ hai có thể đánh bại tất cả, để những kẻ không biết trời cao đất rộng kia đều hiểu rằng, cũng phải tuân thủ trật tự dưới Thiên Đế, đừng tự ý khiêu chiến cường giả, nếu không hậu quả sẽ thảm khốc hơn.

Thực ra Phương Minh có cách nghĩ như vậy, cũng có mặt tốt đối với hắn, vì nếu cứ an nhàn như vậy mãi sẽ không hiểu trên đời có bao nhiêu cao thủ, cũng sẽ không hiểu được khoái cảm của sức mạnh.

Vậy nên bây giờ nhất định phải có một nơi để xung kích, rồi để chúng cảm nhận được cảm giác nguy cơ trên thế giới này, từ đó có thể kích phát ra khát vọng trở nên mạnh mẽ hơn.

Đến lúc đó thực lực của người Thiên tộc chắc chắn có thể lên một tầm cao mới.

Thật sự đến lúc đó, tin rằng trong Tam giới chắc chắn không ai có thể đánh bại chúng nữa.

Thế là, Phương Minh đã bay ra ngoài Thiên Môn, rồi đứng ở ngoài đại môn, chờ đợi chúng.

Quả nhiên, hắn cảm nhận được, có một loại khí tức yêu ma vô cùng mạnh mẽ, đang xông thẳng về phía hắn.

Loại khí tức yêu ma này đều có độ nhận diện mạnh mẽ.

Sự khác biệt giữa chúng cũng rất lớn, vậy nên Phương Minh có thể cảm nhận rõ ràng sẽ có những khí tức khác nhau lẫn lộn vào nhau, khiến người ta khó phân biệt, rốt cuộc là nhóm người nào.

Nhưng đó là một đại đoàn thể, cũng là điều hắn ấn tượng, vậy thì chắc chắn đó là liên minh yêu ma đã thành lập, bây giờ đang tiến về Thiên giới, chắc là nhóm người mà Phương Minh đã phái đi trước đó.

Phương Minh thầm nghĩ: "Quả nhiên cái gì đến cũng sẽ đến, những tên này quả nhiên đã tìm đến tận cửa rồi, vậy thì đã tìm đến tận

cửa, chúng ta không thể lạnh nhạt với chúng được, phải 'chiêu đãi' thật tốt." Thế là Phương Minh khẽ vẫy tay, núi đá cây cối xung quanh đều bắt đầu rung chuyển, chấn động dữ dội, khiến những quân đoàn kia bắt đầu có cảm giác hoảng sợ, cảm thấy bị mai phục, vô cùng hoảng hốt.

Phương Minh nhìn cảnh tượng đó xong, rồi âm thầm cười trong lòng: "Những tên này cũng chỉ là một đám vô danh tiểu tốt, xem ra chỉ một chút động tĩnh như vậy thôi đã trở nên kinh hoàng thất thố rồi.

Căn bản không đáng nhắc đến, nếu danh tiếng không vang, đến lúc đó căn bản không cần ta ra tay, cứ giao cho người bên dưới đi giải quyết lũ ô hợp đó đi!" Nhưng những chấn động đó không kéo dài bao lâu, rồi bị một loại tiên khí khác ngăn cản lại, những chấn động đó cũng theo đó mà biến mất.

Phương Minh nhìn, hóa ra là một người mặc áo đen dẫn đầu đã dẹp yên trận chấn động này.

Phương Minh cười đầy ẩn ý, thầm nghĩ: "Quả nhiên trong đó thật sự có cao thủ, không chỉ có những kẻ ngốc không có thực lực kia, chắc chắn còn có những người khác.

Xem ra cũng phải cẩn thận một chút, không thể lơ là khinh địch." Lúc này, những quân đội đó nghênh ngang đi đến trước mặt hắn, rồi khí thế cũng vô cùng mạnh mẽ, căn bản có ba đến năm ngàn người.

Dường như muốn đánh chiếm toàn bộ Thiên giới vậy, thanh thế hào hùng, những người trong đó đều trông rất phóng đãng bất kham, rồi la hét ầm ĩ cổ vũ sĩ khí.

Nhìn như một đám thổ phỉ có khí thế đặc biệt vậy.

Chương 809

Phương Minh mặt không đổi sắc, nhìn mà không thèm để chúng vào mắt, rồi không nói một lời nào, chỉ nhìn như vậy.

Nhưng một câu nói của hắn cũng đủ để cảm nhận được uy áp của Phương Minh, tiên khí của Phương Minh bây giờ có thể hoàn toàn mở ra.

Người bình thường nếu cảm nhận được loại tiên khí này, ấn tượng đầu tiên chắc chắn là kính sợ, vì ai cũng không thể trêu chọc một người mạnh mẽ như vậy.

Nhưng lúc đó, người mặc áo đen đứng ở phía trước lên tiếng nói: "Ta vẫn luôn nghe nói trong Thiên giới đều có những cao thủ, đều là những cao thủ bậc nhất.

Lại có tiên khí vô cùng mạnh mẽ, hôm nay gặp mặt, tiên khí thật sự vô cùng mạnh mẽ, nhưng cao thủ sao, lại có chút hư danh, lại dám dùng những thủ đoạn hạ tam lạm như vậy để chào hỏi." Ngay sau đó lại nói: "Xem ra những người này thật sự nên được dạy lễ nghĩa rồi, một chút gia giáo cũng không có, người Thiên giới sao?

Ta thấy Thiên giới sớm muộn gì cũng nên giao cho ta đi!

Dù sao Thiên giới sớm muộn gì cũng là của ta, đến lúc đó ta nhất định sẽ tiếp quản, hôm nay nhân tiện ta dạy dỗ các ngươi." Lúc đó Tôn Hầu Tử bên cạnh Phương Minh bị những lời đó kích giận, cầm Kim Cô Bổng, xông lên phía trước.

Lại vừa xông vừa mắng lớn: "Phóng thí, cái thứ này, dám ở đây mà làm càn, cũng không tự tè một bãi rồi soi xem đức hạnh của mình đi?

Quả thật là một tên tiểu tử ranh con hôi sữa, lát nữa ta sẽ cho ngươi biết thế nào mới là thực lực thật sự, đến lúc đó đừng có tè ra quần, cũng đừng nói ta ức hiếp ngươi." Phương Minh giơ tay, ra hiệu cho Tôn Hầu Tử lùi lại, rồi nói với Hắc Vũ: "Ta không có đức hạnh, ta biết, nhưng ta không cảm thấy ngươi dẫn một đám người đến địa bàn của ta.

Rồi muốn tranh giành địa bàn với ta, là có lễ nghĩa.

Bố mẹ ngươi không dạy ngươi phải ngoan ngoãn ở nhà, đừng đi trêu chọc người khác sao?

Vậy thì chắc chắn cũng phải dạy ngươi phải làm người tử tế, đừng đi gây rối ở chỗ người khác.

Hôm nay ta cũng thay mẹ ngươi dạy dỗ ngươi, để ngươi biết thế nào mới thật sự có lễ nghĩa, nhưng trước tiên hãy báo tên đi, xem ngươi là thứ gì, ta dưới tay không giết vô danh tiểu tốt, tuy ngươi có nói, ta cũng không chắc sẽ nhớ đâu." Hắc Vũ từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu nhục như vậy, y toàn đi ức hiếp người khác, chưa từng có ai dám nói chuyện như vậy với y.

Lúc này tuy trong lòng y vô cùng phẫn nộ.

Nhưng bề ngoài lại giả vờ bình tĩnh, vì y đại diện cho thể diện của tất cả những người phía sau y, không thể để lộ bất kỳ vẻ mặt tức giận nào.

Thế là y nói: "Được rồi, không phải ngươi muốn biết tên ta sao?

Ta vốn dĩ định lấy thân phận của một người khiêu chiến nhỏ bé mà giao tiếp, nhưng đổi lại ngươi lại sơ sài như vậy.

Được thôi, ta không giả vờ nữa, ta chính là Môn chủ Hắc Long Môn Hắc Vũ, ta khai bài rồi." Sau khi nói xong, y cười ha hả vài tiếng, nhưng lúc này mọi người đều vô cùng im lặng, không có bất kỳ phản

ứng nào, cứ như y không nói gì vậy.

Phương Minh lúc này đột nhiên cười, rồi nói với Tôn Hầu Tử: "Nghe rõ chưa?

Nó nói tên nó đó, nhưng hình như căn bản không ai nghe tên này vậy, thật sự quá xấu hổ, ta còn thấy xấu hổ thay cho nó." Tôn Hầu Tử cũng cười ha hả theo, người Thiên tộc đều cười, dường như đều đang chế giễu Hắc Vũ.

Thực ra cũng không trách được người khác, vì Thiên giới, là thế giới của cường giả, cũng là thiên hạ của Đạo gia, vậy nên ở đây nó chỉ là một tên yêu quái nhỏ bé mà thôi, căn bản không có chút danh tiếng nào.

Ở trước mặt chúng ta mà giả làm đại ca, quả thật là một trò cười.

Nghe thấy người Thiên tộc cười lớn như vậy, tên Hắc Vũ thật sự không nhịn được nữa, thế là nói với Phương Minh: "Đủ rồi, lũ người này cười đủ rồi chứ?

Lát nữa ta sẽ cho các ngươi thấy thực lực của ta, xem ai có thể cười nổi?

Ta nói cho các ngươi biết, ở Thiên tộc thực ra giống như ngồi đáy giếng mà tự coi mình là ếch ngồi đáy giếng, không biết thế giới bên ngoài rộng lớn đến mức nào.

Thế giới của ta ở bên trong đó không có ai là chưa từng nghe nói đến ta.

Vậy nên bây giờ đã đến lúc rồi, ta cần tài nguyên lớn hơn, địa bàn lớn hơn.

Vậy thì hãy đưa tất cả những gì của các ngươi ra đi, ta có thể sẽ đối đãi tử tế với các ngươi." Phương Minh ngừng cười, nói: "Não của ngươi có bệnh à?

Ta ếch ngồi đáy giếng, ngươi đã thấy dáng vẻ ếch ngồi đáy giếng bao giờ chưa?

Nếu chưa, thì soi gương đi là biết, xem ngươi bây giờ bộ dạng thế nào, một bộ dạng của tên ngốc mà không tự biết.

Ở đây mà giả làm một người vô cùng có thực lực, có thực lực như thế nào chứ?

Ngươi còn không có tư cách đó, lát nữa ngươi sẽ biết thế nào mới là thực lực thật sự." Hắc Vũ nói: "Ta từ trước đến nay chưa từng sợ ai!

Vậy nên chúng ta bớt nói nhảm, nói ngắn gọn thôi, nhanh chóng bắt đầu đi, ta không muốn lãng phí một phút một giây nào ở đây nữa.

Nếu ta dùng thời gian nói chuyện vừa rồi vào việc chiến đấu, thì tất cả tiên khí và địa bàn hiện tại ta đã lấy được rồi." Phương Minh cũng cười, rồi nói với y: "Tiểu hỏa tử, đừng có ở đây mà thổi phồng nữa, cẩn thận kẻo líu lưỡi.

Ta khuyên ngươi một câu, rồng phải biết cuộn mình, hổ phải biết nằm phục, người Thiên tộc ta là loại người nào?

Ta không cần ngươi nói.

Vậy nên, đã có ý khiêu khích, vậy ta phụng bồi đến cùng, ta căn bản không sợ, ngược lại, ta sợ đến lúc thua ngươi lại không nhận người." Hắc Vũ nói: "Yên tâm, ta cũng không phải ngày đầu lăn lộn giang hồ, những lời đã nói đương nhiên phải giữ.

Hơn nữa, trước mặt nhiều người như vậy, ta có cần thiết phải giở trò lưu manh ở đây sao?" Phương Minh bèn nói với tất cả mọi người: "Được rồi, vậy thì đây là cược của hắn, những người có mặt ở đây đều đã nghe rồi, hắn cược với ta, nếu đệ tử đầu tiên của ta ra trận đánh bại ba người của hắn.

Chương 810

Vậy thì với tư cách là người đứng đầu quân đội đối phương, hắn phải quỳ xuống khấu đầu với ta.

Mọi người đến lúc đó ngàn vạn lần đừng ngạc nhiên, vì sao hắn lại khấu đầu với chúng ta à, vì hắn tự tìm lấy, không liên quan gì đến người khác." Những người có mặt ở đó đều cười lớn, đều chăm chú vào ý nghĩa lời nói của Phương Minh, đó là người của đối phương chắc chắn sẽ thua.

Nhưng người Thiên tộc có thể tin tưởng thực lực của Phương Minh và lời nói của Phương Minh, còn đối phương thì không như vậy.

Vì đối phương cũng biết thực lực của chúng ta mạnh mẽ đến mức nào, căn bản không tin Phương Minh trong thời gian ngắn như vậy có thể dẫn dắt Thiên tộc khôi phục lại trình độ ban đầu, chỉ là bây giờ không biết Thiên tộc có thực lực như thế nào mà thôi.

Vậy nên ếch ngồi đáy giếng thật sự rất phù hợp, bây giờ chúng căn bản không biết rốt cuộc thực lực của chúng ta như thế nào.

Chỉ biết mình có chút danh tiếng, rồi có thể tập hợp một số người, rồi có thể tùy ý vọng vì, quả thật như một tên hề nhảy nhót, chỉ biết mua vui lấy lòng người khác.

Phương Minh trong lúc này, rồi tỉ mỉ quan sát ba người mà y đã chọn ra, phát hiện ba người này thực ra đều có đặc điểm riêng.

Trong đó, người đầu tiên trong tay cầm một cặp song đao, rồi Phương Minh hiểu ra, người này chắc chắn là người của Quỷ Nha Bang, chỉ có người ở đó mới hiểu rõ cách dùng đao một cách xuất thần nhập hóa.

Thực ra hắn cũng cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy, nhưng Phương Minh cảm thấy chuyện này thực ra không quá phức tạp, vì ba người được chọn ra đều có công pháp độc đáo.

Vì chỉ cần phát huy tốt công pháp của mình, thì đối phó với ba người đó cũng thừa sức.

Thế là Phương Minh tiếp tục quan sát mấy người bên dưới, nhìn người thứ hai, người đó mặt mày dữ tợn, vô cùng đáng sợ.

Rồi Phương Minh nhìn tiên khí tỏa ra từ cơ thể y, có thể cảm nhận được người này không phải bình thường.

Trong cơ thể có thể là một loại tiên khí đặc biệt mang theo công pháp mà Huyết Sát Tiên Nhân đã truyền dạy.

Xem ra người này cũng phải đề phòng một chút.

Rồi nhìn người thứ ba, Phương Minh có chút ngạc nhiên, vì người thứ ba, toàn thân đều bị áo choàng đen bó chặt.

Dường như y đang ẩn giấu điều gì đó, Phương Minh cũng không cảm nhận được loại tiên khí đó, rốt cuộc là thuộc tính gì?

Chỉ có thể cảm nhận tiên khí trong cơ thể đang ẩn ẩn dao động.

Sau khi Phương Minh và Hắc Vũ ra lệnh, rồi trận đấu chính thức bắt đầu.

Trận đầu tiên, người sử dụng đao đối đầu với một thủ hạ của Phương Minh.

Thực ra thủ hạ của Phương Minh cũng khá bí ẩn, vì công pháp mà hắn tu luyện chưa bao giờ thật sự được dùng để đối phó với người ngoài, chỉ là làm trò vui lúc rảnh rỗi.

Nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó, chưa từng phát huy uy lực thật sự của nó, vậy nên bây giờ cũng không biết uy lực của nó lớn đến mức

nào.

Nhưng Phương Minh đã chọn hắn, không thể để người Thiên tộc mất mặt.

Bây giờ hắn thật sự đang ở trên lôi đài, hắn biết mình không chỉ đại diện cho bản thân, mà còn đại diện cho toàn bộ Thiên tộc.

Hắn hiểu rõ trách nhiệm trên vai, thế là hắn lấy hết dũng khí, rồi ngưng tụ tiên khí, thi triển công pháp độc đáo 《Liệt Vân Công Pháp》.

Đây là bảo bối mà Ngũ Tán Đạo Nhân đã độc quyền sáng tạo ra năm xưa, để phù hợp với sức mạnh bành trướng mạnh mẽ trong cơ thể, vận dụng tầng công pháp này.

Sẽ cảm thấy công lực đại tăng, lại sẽ có một loại lực sát thương vô cùng mạnh mẽ.

Đúng lúc đó, người cầm song đao kia, rõ ràng đã xông thẳng về phía thủ hạ của Phương Minh.

Trước đó, thủ hạ của Phương Minh đã làm theo lời hắn, chỉ dùng hai nắm đấm về phía trước, đỡ lấy song đao của người kia.

Không chỉ vậy, cặp song đao kia bắt đầu xuất hiện trạng thái tan chảy, như gặp phải dung nham vậy.

Lúc đó, người đàn ông kia rõ ràng muốn rời đi, muốn kéo giãn khoảng cách tấn công, nhưng lại không tài nào nhúc nhích được chân, vì song đao bây giờ đã bị dính chặt vào hai nắm đấm của thủ hạ Phương Minh.

Kết quả là lúc đó thủ hạ của Phương Minh đột nhiên tiến thêm một bước, rồi đấm một quyền vào bụng của người cầm song đao kia.

Sau khi trúng một quyền vào bụng, y lập tức bay ra ngoài, miệng

hộc tiên huyết, ngã xuống đất, bỏ mạng ngay tại chỗ.

Toàn bộ động tác một mạch hoàn thành, không có bất kỳ động tác thừa nào.

Cứ như vậy, chưa đầy hai phút, đã hạ gục người đầu tiên.

Phương Minh cười, nói: "Không phải chứ, thực lực chỉ có thế thôi sao?

Vỏn vẹn hai phút, vậy mà ta đã quá coi trọng các ngươi rồi!

Đừng khiến ta nghĩ các ngươi chỉ là một lũ rượu túi cơm thùng, các ngươi cũng phải thể hiện chút thực lực thật sự cho ta xem chứ!" Nếu muốn lợi hại, thì Phương Minh kỹ cao một trượng.

Những công pháp ở đây chưa từng có ai thấy, cũng chưa từng có ai nghe nói đến, vậy nên muốn tìm hiểu rõ chiêu thức, cũng sẽ không biết cách công phá loại công pháp này.

Chương 811

Bây giờ Phương Minh đã nắm chắc phần thắng, bây giờ trong phe phái này đã giết chết hai tên đại tướng của đối phương, hai tên đều giống nhau, bị tiêu diệt trong chớp mắt.

Vậy thì như vậy, bây giờ chắc chắn Phương Minh bên này có sĩ khí cao hơn, là một sự tồn tại vô cùng lợi hại, chắc chắn đều sẽ khiến những người bên phía Phương Minh có chút kiêng dè.

Dù sao vừa rồi chỉ dùng một người bình thường, đã tiêu diệt hai viên đại tướng của đối phương.

Chỉ là những tên yêu quái đó trong lòng đều đang đánh trận, nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể liều chết xông lên.

Nếu bây giờ làm lính đào ngũ, thì không còn nghi ngờ gì nữa, những trưởng lão kia chắc chắn cũng sẽ giết chúng.

Bây giờ chúng chắc chắn cũng biết những trưởng lão kia trong lòng cũng đang muốn nhanh chóng kết thúc chuyện này.

Lúc này Hắc Vũ nhìn hai viên đại tướng cứ vậy mà ngã xuống, bị tiêu diệt trong chớp mắt một cách thảm khốc.

Trong lòng vô cùng khó chịu, rồi đứng dậy, nói với Phương Minh: "Đồ khốn này, đừng ỷ thế hiếp người quá đáng.

Ta bây giờ đang lúc nổi giận, nếu ngươi thật sự chọc giận ta, thì lúc đó người phải hối hận, là ngươi đó.

Ngươi phải biết, từ trước đến nay chưa từng có ai dám miệt thị ta như vậy, lại dám giết người của ta như vậy sao?

Vậy thì ngươi đang tự tìm cái chết đó." Phương Minh không thèm để ý, nhún nhún vai, rồi nói với y: "Lời ta nói đó, nếu không có thực

lực, đừng có ở đây mà dương oai diễu võ.

Ta hiểu rõ, bây lực của ngươi rốt cuộc có bao nhiêu, bây giờ ngươi cũng thật sự không cần thiết phải lớn tiếng với ta ở đây, rồi tỏ ra dũng cảm, làm vậy cũng không có tác dụng gì đâu, vì ngươi sẽ nhanh chóng hiểu ra, thực lực mới là vương giả thật sự." Hắc Vũ tức giận đến mức răng nghiến kèn kẹt, lúc đó Phương Minh lại nói: "Ngươi cũng đừng tức giận, ta sẽ cho ngươi một cơ hội, bây giờ ta đã thắng.

Sĩ khí của ta cũng vô cùng cao trào, căn bản không cần phải áp chế.

Nhưng ta sẽ trân trọng lời hứa giữa chúng ta đó, đến lúc đó ngươi đừng có không giữ lời nhé?

Bây giờ ta sẽ để thủ hạ của ta ra đấu với ngươi, đánh trận thứ ba, vậy nên sau khi đánh xong, ta hy vọng ta có thể thấy ngươi quỳ rạp trên mặt đất." Phương Minh không nhanh không chậm nói hết lời của mình.

Y thong thả, có trật tự, đối phương căn bản không nói nên lời, dù sao thì khí thế đã thua đối phương hoàn toàn.

Thua hoàn toàn, bây giờ chỉ có thể tiếp tục kéo dài hơi tàn như vậy.

Hắc Vũ cũng không nói gì, vì bây giờ y cũng biết thực lực của đối phương rốt cuộc như thế nào.

Thế là y đi đến bên cạnh người thứ ba sẽ ra trận, rồi thì thầm bên tai y một câu, người mặc áo choàng đen kia gật đầu, rồi bước lên lôi đài.

Phương Minh thực ra cũng không để ý, vì không ngoài những chiêu thức âm hiểm đó, chỉ muốn thông qua một số thủ đoạn hạ tam

lạm mà giành chiến thắng.

Người hay tức giận đến mức bại hoại, cuối cùng sẽ làm ra một số chuyện quá đáng, xem ra Hắc Vũ này cũng không ngoại lệ.

Phương Minh cũng đi đến trước mặt thủ hạ của mình, rồi lớn tiếng nói với hắn: "Trận cuối cùng, cứ yên tâm mà đánh, ta ở phía sau ủng hộ ngươi.

Nếu y dùng một số chiêu thức âm hiểm, thì ngươi phải vạch trần tất cả, rồi đánh cho y tan xác không còn mảnh giáp nào, nghe rõ chưa." Lời nói rõ ràng là để cho những yêu quái kia nghe, để chúng biết Phương Minh rốt cuộc biết chúng rõ đến mức nào.

Hắc Vũ chỉ hậm hực trừng mắt nhìn Phương Minh, không nói gì, vì bây giờ y đã không còn gì để nói nữa rồi.

Thế là hai người bây giờ đều đứng trên lôi đài, nhìn nhau.

Lúc đó đột nhiên người mặc áo choàng đen kia đưa tay ra.

Thủ hạ của Phương Minh tưởng y muốn tấn công, thế là làm tư thế tấn công, nhưng y không thể bỏ chạy, chỉ đưa tay ra, rồi ôm quyền, cúi chào thủ hạ của Phương Minh.

Chuyện xảy ra đột ngột, thủ hạ của Phương Minh cũng không biết làm gì?

Nhưng cảm thấy đối phương khá thành ý, thế là thả lỏng cảnh giác.

Rồi thoát khỏi tư thế sẵn sàng chiến đấu vừa nãy, rồi cũng dùng hai tay ôm quyền, muốn đáp lễ.

Nhưng người kia đột nhiên bắt đầu tấn công, không biết học được chiêu thức quỷ bí đó từ đâu, chỉ thấy một bóng đen, rồi xông thẳng vào thủ hạ của Phương Minh.

Trực tiếp đấm một quyền vào, thủ hạ của Phương Minh may mắn nhanh tay lẹ mắt, dùng tay đỡ lấy, nhưng lực xung kích cực lớn khiến hắn lùi lại năm bước, nếu lùi thêm một bước nữa, thì hắn sẽ ra khỏi lôi đài, mất đi cơ hội chiến thắng.

Khi chuyện này vừa xảy ra, Hắc Vũ đột nhiên chấn động, y tưởng kế sách của mình đã thành công rồi, nhưng lại thiếu một bước nữa mà phải lắc đầu thở dài.

Nhưng lúc đó thì đã quá muộn, thủ hạ của Phương Minh biết, không thể lơ là nữa.

Tình huống vừa rồi xảy ra, thật sự đã dọa thủ hạ của Phương Minh một phen.

Hắn không ngờ đối phương lại dùng chiêu thức như vậy để đánh lén mình, quả thật căn bản không có chút đạo đức nào, một chút cũng không quân tử.

Cứ tưởng muốn đáp lại một lễ, ai ngờ lại trúng bẫy.

Hắn bây giờ cũng đã hiểu ra ý nghĩa lời nói trước đó của Phương Minh.

Chương 812

Bây giờ nhất định phải cẩn thận hơn.

Vì đối mặt không chỉ là một đối thủ, mà là một đối thủ có hành vi vô cùng ti tiện.

Đối với loại đối thủ như vậy, chỉ có một cách.

Đó là tiêu diệt triệt để y.

Chỉ có như vậy, mới có thể ngăn chặn những thủ đoạn ti tiện đó xuất hiện, bóp chết những thủ pháp ghê tởm đó từ trong trứng nước, đó mới là vương đạo thực sự.

Phương Minh bây giờ ở bên dưới cũng đang nhìn cục diện trên lôi đài, rồi thực ra hắn đã đoán được một bước, chỉ là không ngờ đối phương lại dùng cách đánh lén như vậy.

May mắn thay, thủ hạ đó đã ổn định được bước chân, đứng vững trên lôi đài, suýt nữa thì làm hắn mất mặt.

Như vậy đối với hắn là một lợi thế, bây giờ hắn đã hiểu rõ nên đối mặt với kẻ vô sỉ như vậy như thế nào.

Vậy nên Phương Minh bây giờ khá yên tâm, chỉ là hành vi tiếp theo của hắn càng trở nên quan trọng.

Hắn chỉ có thể thông qua một số hành động lớn hơn, rồi phá hủy những thủ đoạn ghê tởm đó, khiến y không có chỗ nào để trốn.

Lúc đó, tên yêu quái mặc áo choàng đen kia, lại dùng cách tương tự, rồi triển khai đánh lén, vẫn với tốc độ vừa rồi, muốn dùng ưu thế tốc độ.

Rồi nhanh chóng triển khai một loạt tấn công, khóa chặt những

đòn tấn công của đối phương.

Như vậy, Phương Minh có thể tấn công y từ bất kỳ góc độ nào, có thể tung hoành ngang dọc.

Nhưng khi đòn tấn công của y được thi triển ra, y hoàn toàn ngớ người, vì đòn tấn công của y chỉ đánh vào không khí, căn bản không đánh trúng bất cứ ai.

Vậy nên bây giờ y nghi ngờ đối phương cũng đã dùng công pháp.

Thực ra thủ hạ của Phương Minh căn bản không dùng công pháp, mà cũng triển khai cuộc cạnh tranh tốc độ.

Thực ra trong người thủ hạ của Phương Minh, cũng dùng ưu thế tốc độ, nhưng tốc độ hiện tại của hắn mạnh mẽ hơn, vì tiên khí trong cơ thể hắn pha trộn với một số công pháp.

Yếu tố mạnh mẽ bên trong, từ đó điều động một lượng lớn tiên khí trong cơ thể, khiến hắn có được lượng lớn sức mạnh và tốc độ tăng lên.

Nếu như vậy, thì đối phương căn bản không có bất kỳ ưu thế tốc độ nào để nói, hoàn toàn bị thủ hạ của Phương Minh hạn chế.

Khi y không thể ra tay, Phương Minh bảo thủ hạ của mình nắm lấy cơ hội này, rồi không cho y một chút cơ hội thở dốc nào, trực tiếp thông qua ưu thế tốc độ.

Từ các phương diện tấn công y, tiên khí khổng lồ, cũng thông qua tốc độ cực lớn phát ra sức mạnh mạnh mẽ.

Tên yêu quái đó rõ ràng không chống đỡ nổi, vì vừa rồi bụng đã trúng một quyền, rồi ngay sau đó lưng lại có thể trúng thêm một quyền nữa.

Những chiêu thức này thực ra đều là những chiêu thức mà thủ hạ

của Phương Minh đã nghiên cứu ra, vận dụng ưu thế tốc độ để y cảm nhận thế nào mới là tốc độ thật sự.

Nhưng tên yêu quái mặc áo choàng đen này rõ ràng không muốn từ bỏ như vậy, bắt đầu một tầng tấn công khác, lợi dụng tiên khí để thúc đẩy công pháp.

Thấy mình không thể chiếm được chút lợi thế nào về tốc độ này, vậy nên bây giờ y cũng chỉ có thể dùng cách khác rồi, nếu cách khác cũng không có tác dụng, vậy thì chỉ còn đường chết mà thôi.

Phương Minh thấy y đổi tư thế, biết bây giờ y định dùng tiên pháp để tấn công rồi, nhưng trong tiên pháp lại có những thứ gì chứ?

Dùng loại tiên pháp nào chứ?

Những điều này đều là một bí ẩn, vậy nên hắn lựa chọn đứng yên quan sát, xem rốt cuộc y muốn làm ra chuyện gì?

Thủ hạ của Phương Minh lại vô cùng bình tĩnh, muốn xem đối phương có thể sử dụng loại tiên pháp nào, vì hắn cũng có tiên pháp độc đáo, vậy nên muốn xem đối phương rốt cuộc sẽ có chiêu trò gì.

Quả nhiên, tên gia hỏa mặc áo choàng đen kia, bây giờ đột nhiên hai tay chắp lại, rồi lẩm nhẩm khẩu quyết, lập tức xung quanh xuất hiện những ảo ảnh phân thân giống hệt y.

Lúc này Hắc Vũ hơi cười, vì đối phương đã sử dụng tuyệt chiêu sở trường của mình, cũng là một chiêu thức nổi tiếng trong Hắc Long Môn, đó là bí kíp độc quyền 《Vạn Khí Quy Nhất Pháp》.

Chỗ huyền bí của công pháp này là có thể khiến tiên khí trong cơ thể đạt đến một trạng thái đặc biệt hoạt động, rồi thông qua công pháp như vậy mà tiến hành sao chép, một quá trình hoạt động tương tự.

Lúc đó có thể thông qua tiên khí tương tự, sao chép ra những nhân vật có thể năng tương đương với bản thể, thậm chí có thể sở hữu bất

kỳ chức năng nào, tiên khí cũng mạnh mẽ tương tự.

Tiên khí bản thể càng mạnh, thì nhân vật có thể sao chép ra càng nhiều.

Lúc này, tên quái vật áo đen kia đã phục chế ra bốn tên, cảm thấy như vậy là đủ rồi nên tạm dừng, rồi nhìn thủ hạ của Phương Minh.

Thực ra, đến bây giờ, thủ hạ của Phương Minh đã hiểu rằng đối phương muốn không ngừng phân thân, rồi dùng cách đó để tiêu hao dần, đến khi không còn tiên khí nữa thì sẽ ngồi mát ăn bát vàng.

Nhưng hắn sẽ không để đối phương đắc ý, vì hắn cũng là một người thông hiểu tâm pháp, những tiên pháp trong cơ thể cũng tương đối mạnh mẽ.

Nên bây giờ, chỉ khi nhắm vào những nhược điểm của đối phương, hắn mới có thể cụ thể thi triển chiêu thức; còn hiện tại, chỉ có thể dùng sức mạnh của bản thân để thăm dò xem đối phương rốt cuộc có bao nhiêu thực lực.

Chương 813

Vì vậy, hắn vẫn như trước đây, luôn sử dụng ưu thế về tốc độ để tấn công, nhưng bây giờ dường như không còn tác dụng nữa, bởi vì những đòn tấn công hiện tại đều hoàn toàn bị mấy phân thân kia đánh bật, còn bản thể thì vẫn đứng ở chính giữa.

Cứ như vậy, không có cách nào tiếp cận được bản thể, nhưng những phân thân kia dường như đều có cấp độ thực lực tương đương với bản thể, nên muốn tấn công bản thể cũng không đơn giản.

Thủ hạ của hắn nhìn bốn tên kia, thật sự giống như bị nhốt trong một căn phòng bốn bức tường.

Vì vậy, dù có ưu thế tốc độ mạnh mẽ đến mấy cũng không thể thi triển được trong đó, bởi vì lực phòng ngự của đối phương cũng cực kỳ mạnh.

Đối phương phục chế ra bốn người có cấp độ thực lực tương tự, vậy thì đối với thủ hạ của Phương Minh, đây thực sự là một nan đề.

Bởi vì bây giờ tuy đang dùng hình thức phòng ngự, nhưng nếu lát nữa chuyển sang tấn công, thì bốn người, cộng thêm bản thể năm người có thực lực tiên khí tương đương, kết hợp lại chắc chắn sẽ mạnh hơn trước đây bốn năm lần, nếu cứ như vậy, thì đối với hắn cũng là một chướng ngại không nhỏ.

Để tránh tình huống vất vả sau này, nên thủ hạ của Phương Minh bây giờ dốc toàn lực muốn xử lý gọn một hoặc hai ba tên trong số đó, như vậy gánh nặng sẽ giảm đi một chút.

Nhưng hiện tại vẫn chưa nghĩ ra cách thích hợp, hắn cẩn thận quan sát trận hình trước mắt, bốn người kia giống như một cái lồng, vây quanh hắn ở giữa, nhưng phía trên đỉnh thì không có ai phòng hộ.

Thủ hạ của Phương Minh muốn ra tay từ chỗ đó, trực tiếp đánh thẳng vào đầu đối phương, cách này quả thật khả thi.

Thế là thủ hạ của Phương Minh tiếp tục dùng ưu thế tốc độ của mình, rồi nhanh chóng chuyển hóa công phòng, trước tiên dương công lộ trái, kéo hỏa lực của người phòng thủ bên trái.

Kéo giãn không gian lộ trái, sau đó đột nhiên chuyển sang lộ phải, hấp dẫn hỏa lực của lộ phải, cuối cùng trong khoảnh khắc giao thooa đó, rồi nhanh chóng nhảy vút lên trời.

Rồi lao thẳng xuống tấn công tên đệ tử Hắc Long Môn kia, đánh cho hắn một trận tơi bời, vì đầu hắn chắc chắn là yếu điểm, chắc chắn có thể giết hắn chết không toàn thây.

Nhưng đúng lúc đó, một tiếng động lớn vang lên, trên lôi đài cũng cuộn lên một trận khói bụi, nhưng đợi khi khói bụi tan hết, mọi người nhìn lại trên đài, quả nhiên chỉ còn lại bốn người, một trong số đó đã bị giết.

Người chết không phải bản thể, mà là một phân thân, tình huống cụ thể là vừa rồi khi thủ hạ của Phương Minh sắp đắc thủ.

Đột nhiên tên đệ tử Hắc Long Môn kia chộp lấy một người theo dõi bên cạnh, trực tiếp đặt lên đầu hắn, để hắn làm thế thân đỡ đòn công kích.

Cũng vì vậy mà hắn mới may mắn thoát nạn, tránh được mùng một, không tránh được ngày rằm, chỉ có thể dựa vào cách này để trốn thì không có cách nào.

Rồi không còn cách nào khác, hắn bắt đầu công kích, toàn lực khai hỏa, dùng tiên pháp và tiên khí kết hợp lại, dốc hết sức tạo ra bảy phân thân.

Cộng thêm ba cái còn lại từ trước, tổng cộng mười phân thân cộng

thêm một bản thể, cũng là mười một người cùng cấp bậc.

Nhưng mười một người đều là những cao thủ không tầm thường, vậy thì có chút khó giải quyết, vì những người này tương đối nhiều, hắn dùng thủ đoạn linh khí.

Rồi tụ tập tiên khí thành một tồn tại cực kỳ mạnh mẽ, nên thủ hạ của Phương Minh đối mặt với tình huống gai góc như vậy, chỉ có thể nghĩ ra cách khác.

May mắn là đối phương vẫn chưa hoàn toàn lộ ra thực lực, vậy thì thủ hạ của Phương Minh cũng không còn giấu giếm nữa, trực tiếp sử dụng tiên pháp của mình, rồi hét lớn một tiếng lên trời: "Vô thượng tiên pháp, Tiên giới chí tôn!" Hắn bắt đầu nín thở, rồi tất cả xung quanh bắt đầu từ từ rung chuyển, không khí cũng chấn động.

Dường như sắp có đại sự xảy ra, Phương Minh lúc đó hiểu rằng, thực ra đệ tử của hắn đang ngưng tụ tiên khí, chuẩn bị phóng đại chiêu.

Lúc đó thủ hạ của hắn mở mắt, rồi hét lớn một tiếng: "Quái lực vô song!" Cuối cùng, đúng lúc này, thủ hạ của ngươi cuối cùng cũng tung ra đại chiêu, tiên pháp độc môn đã luyện, đợi khi tiên pháp được thi triển, mắt mọi người đều trừng lớn.

Bởi vì không ai tin vào tất cả những gì đang xảy ra trước mắt, tất cả những gì trước mắt, quả thực quá đột ngột, vô cùng thần kỳ.

Càng không biết nguyên lý như thế nào, nhưng biết rằng đối phương đã thi triển một tiên thuật cực kỳ đáng sợ.

Bởi vì nhìn thấy thủ hạ của hắn, bây giờ đang từ từ biến lớn, thành một người khổng lồ, một bàn tay của hắn có thể che phủ cả một ngọn núi.

Chẳng lẽ hắn luyện công pháp luyện thể sao?

Nếu có người khổng lồ như vậy tồn tại, thì làm sao có tỷ lệ thắng được đây?

Nhưng bây giờ không phải lúc sợ hãi, điều đáng sợ nhất lúc này là mười một người đang đứng trên lôi đài, dù bản thân họ đều là những cao thủ không tầm thường.

Nhưng quả thực chưa từng trải qua sự đối đầu mạnh mẽ như vậy.

Đối thủ của đối phương lại có tiên thuật mạnh mẽ đến thế.

Khi mọi người đều đang thấp thỏm lo sợ, đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên, chỉ nghe thấy trong cơ thể thủ hạ Phương Minh phát ra một âm thanh cực lớn, ngay sau đó, từ trạng thái khổng lồ ban đầu, hắn từ từ biến nhỏ lại, rồi nhỏ dần, trở về hình dạng ban đầu.

Mọi người nhìn cảnh này đều ngớ người, rồi không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, chỉ cho rằng thủ hạ của Phương Minh đã thất bại công pháp.

Vụ nổ tiên khí vừa rồi, nên những người kia cũng từ sự kinh hãi vừa rồi mà chậm lại, nếu cứ đối mặt với người khổng lồ mạnh mẽ như vậy, thì bây giờ chắc chắn đều đã hoảng loạn bỏ chạy rồi.

May mắn là bây giờ họ đều cho rằng đối phương không còn uy hiếp nữa, ngay cả tên yêu quái áo đen trên lôi đài cũng cảm thấy mình đã thắng.

Bởi vì tiên khí của đối phương đã bị phá, chắc chắn tiên khí bị tổn thương nặng, nguyên khí cũng bị đại thương, thì đây là một cơ hội tốt.

Người khác không hiểu, nhưng Phương Minh lúc đó quả thực đã hiểu, vì hắn đã nhìn thấy công pháp đó, công pháp này là tụ tập tiên khí trong cơ thể và hòa làm một với tự nhiên xung quanh.

Rồi khiến cơ thể từ từ bành trướng, trải qua một loạt gia công và tinh luyện, tinh luyện tiên khí đến mức đơn giản nhất, rồi khiến cơ thể có thể chịu đựng được tiên khí cực kỳ mạnh mẽ.

Chương 814

Thân hình cũng sẽ không vì tiên khí bành trướng mà trở nên cồng kềnh.

Thực ra Phương Minh hiểu, bây giờ đã thắng rồi, hắn chỉ muốn xem thủ hạ của hắn sẽ dùng cách nào để kết thúc trận chiến.

Dù sao bây giờ quả thực đã nắm chắc phần thắng, việc còn lại chỉ là vài phút nhẹ nhàng, hẳn là có thể hoàn tất.

Thế là Phương Minh nói với thủ hạ của mình: "Động thủ đi, đừng nương tay nữa, bây giờ nhất định đánh cho hắn không ngóc đầu lên được, dạy dỗ hắn một trận thật tốt, rồi bảo tên thủ lĩnh kia quỳ xuống cho ta!" Tất cả mọi người có mặt đều nghe Phương Minh nói vậy, nhưng đều có chút kinh ngạc, lúc đó Hắc Vũ đột nhiên cười ha hả.

Rồi nói với Phương Minh: "Ta thật sự đang mơ giữa ban ngày sao?

Mắt ngươi không thấy thủ hạ của ngươi đã thất bại công pháp à?

Bây giờ nguyên khí đại thương, có tư cách gì mà đối đáp với ta?

Để ta kết thúc trận đấu này đi!" Nói xong, Hắc Vũ ra hiệu cho thủ hạ của mình, rồi đánh bại thủ hạ Phương Minh, nhưng đúng lúc tên yêu quái áo đen kia lao về phía thủ hạ của hắn, thủ hạ của hắn đột nhiên giơ tay lên trời.

Rồi trong lòng thầm niệm khẩu quyết, đột nhiên bàn tay hắn trở nên cực lớn, lớn như một ngọn núi, rồi dùng một tay đập mạnh xuống đám phân thân kia.

Sau đó cuộn lên một đống bụi đất, chờ khi bụi đất lắng xuống, mọi người nhìn lại trên lôi đài, chỉ còn lại thi thể của tên áo đen kia.

Cho đến nay đã đánh ba trận lôi đài, đối phương đều thắng hết, không cần nói cũng rõ.

Nhưng những người có mặt không ai để ý đến những điều đó, vì bây giờ tất cả đều tập trung nhìn tiên pháp của thủ hạ Phương Minh, vì chưa từng thấy tiên pháp nào kỳ lạ như vậy.

Nên khi nhìn tiên pháp như vậy, cũng phải tắc lưỡi khen ngợi, thế gian lại có kỳ nhân như thế.

Nếu trong một bang phái nào đó có một người như vậy tồn tại?

Thì quả thực có thể đỉnh thiên lập địa, ngạo lập giang hồ, nhưng bây giờ lại xuất hiện ở Thiên tộc, chẳng lẽ Thiên tộc thật sự lợi hại đến vậy sao?

Những người có mặt không khỏi nghĩ như vậy trong lòng, nhưng cũng vô dụng, dù sao muốn tấn công Thiên tộc, nhưng bây giờ Thiên tộc lại có cường giả như vậy tồn tại.

Dường như tất cả cường giả đều ở đó, vậy thì còn cơ hội nào để thắng đây?

Phương Minh lúc đó đứng ra nói với Hắc Vũ: "Được rồi, bây giờ thắng bại đã phân, ngươi nên quỳ xuống đi!" Cuối cùng, tình hình hiện tại, trận giao chiến mà mọi người đều mong chờ, cuối cùng cũng đã bắt đầu, Hắc Vũ ở phía sau đội ngũ của hắn hoàn toàn ngớ người.

Nhưng hắn không hiểu rốt cuộc vấn đề xuất hiện ở đâu, lại có thể nhìn thấy cảnh tượng như vậy, chẳng lẽ tin tức trước đây đều là giả sao?

Thiên tộc hoàn toàn không giống như bị trọng thương, mà giống như được truyền vào sức sống mới, nếu là như vậy, thì bây giờ chẳng phải đang bị lôi ra làm bia tập bắn sao?

Bây giờ hắn căn bản không còn bận tâm thắng hay thua, chỉ có thể

nghĩ cách sống sót mà thôi, nhưng nhìn cục diện trước mắt, khó thoát khỏi sự khống chế đó.

Vì thực lực có hạn, trong mắt hắn, hắn không phải là một cao thủ, thậm chí không phải là một cường giả bình thường.

Lý do hắn tuyệt vọng bây giờ, vì tận mắt chứng kiến một nửa đệ tử của mình bỏ mạng trước mắt hắn, bị tiêu diệt trong chớp mắt.

Cảm giác đó như thể tim hắn vỡ tan, lúc đó hắn không còn nghĩ được gì nữa, chỉ cảm thấy từng đợt lạnh lẽo ập đến.

Lúc đó trong lòng hắn nghĩ, phải đối mặt với Phương Minh thế nào đây?

Trước đây đã nói bao nhiêu lời ngông cuồng, ngôn ngữ không hề khách khí, không chỉ vũ nhục thực lực của đối phương, mà còn vũ nhục nhân cách của hắn.

Nếu vậy thì chắc chắn khó thoát khỏi cái chết, nếu đối chọi cứng rắn, liều mạng đến cùng, thì chắc chắn ngay cả một sợi lông của đối phương cũng không làm tổn thương được, vậy mà chỉ với chút thực lực đó mà dám khiêu chiến toàn bộ Thiên tộc, quả thực là tự tìm đường chết.

Bây giờ nhìn người của mình bị thương thành ra như vậy, lòng hắn tan nát, trong lòng nghĩ, dù có tập hợp cả năm đại trận doanh khác lại thì sao chứ?

Chẳng phải đều là một lũ sâu kiến sao?

Cường giả chính là cường giả, cường giả không bao giờ sợ số lượng đông đảo, mà luôn tìm kiếm một đối thủ thật sự để thi triển tài năng.

Rõ ràng đây chỉ là sản phẩm rác rưởi, chỉ có thể để hắn luyện tập tay mà thôi!

Cho đến tận bây giờ hắn mới biết khoảng cách giữa mình và những kẻ mạnh hơn ở đâu, nhưng bây giờ biết thì có ích gì, đã không còn cơ hội hối cải nữa rồi.

Những đồng minh đó cũng lần lượt ly tán, chỉ còn lại một nhánh, e rằng bây giờ sắp phải đối mặt với nguy hiểm diệt môn rồi.

Thế là trong tình huống như thế này, hắn thực sự bị dồn vào đường cùng, không còn đường nào để đi, thế là trong cơn tức giận và tuyệt vọng, hắn chỉ có thể nghĩ đến việc bỏ chạy.

Nhưng Tôn Hầu Tử trước đó đã nhìn ra vẻ bất an và lo lắng đó của hắn, thế là đã sớm quan sát động thái của hắn, muốn biết bước tiếp theo hắn sẽ đi đâu.

Quả nhiên Hắc Vũ có ý bỏ chạy, trong lòng hắn dù không muốn vứt bỏ nụ cười và những đệ tử đó, nhưng bây giờ cũng là tình huống đột phát.

Nên bây giờ hắn nhất định phải nhanh chóng tìm cơ hội mà rời đi, nếu bây giờ không đi, thì sau này thật sự không có cách nào đi được, vì chắc chắn không quá năm phút nữa, có thể sẽ bị giết chết cả người.

Lúc đó sẽ hình thành tình huống toàn quân bị tiêu diệt, chỉ còn lại một người, thì cũng chắc chắn phải chết, nên giờ khắc này hắn thật sự đã hiểu câu nói của Huyết Sát Tiên Nhân: “Lưu đắc thanh sơn tại, bất phạ một sài thiêu.” Thế là, hắn vội vàng lùi lại phía sau, rồi hy vọng dùng thuật hóa hình lá chắn, rồi độn thổ xuống đất, rồi bắt đầu triển khai công pháp đó, nhanh chóng bỏ chạy.

Chương 815

Ai ngờ, Tôn Hầu Tử đã nhanh chóng chạy đến trước mặt hắn, rồi cắm Kim Cô Bổng xuống đất, vậy là đường độn thổ để chạy trốn đã bị cắt đứt, tất cả các lối đi.

Thế là, hắn muốn lùi lại phía sau, nhưng phía sau cũng bị Tôn Hầu Tử khống chế, vậy là tương đương với việc đã đi vào một vòng vây, không còn cách nào khác, chỉ có thể trồi lên mặt đất.

Phương Minh thấy bây giờ những đệ tử Hắc Long Môn còn lại đều đã được thu dọn gần hết, rồi lập tức nhảy vọt đến trước mặt Hắc Vũ kia.

Rồi nói: "Ta còn chưa giao thủ, mà ngươi đã vội vàng bỏ đi thế này, có tâm sự gì à?

Nói ra đi, mọi người có thể cùng nói chuyện một chút, rồi sau này ta tính sau, trước tiên hãy giải quyết chuyện giữa hai chúng ta đã!" Lúc này Hắc Vũ không còn khí thế kiêu căng ngạo mạn như trước nữa, rồi nở nụ cười làm lành, nói với Phương Minh: "Ngài cười rồi, ta nào có tâm sự gì chứ?

Tâm sự lớn nhất của ta bây giờ là, ngài có thể tha cho ta một mạng không?

Bởi vì ta bây giờ thực sự có mắt không thấy Thái Sơn, lại dám khiêu chiến ngài, thực ra cũng không trách ta, đều là bọn chúng xúi giục ta.

Ta đáng chết vạn lần, không nên tin vào những lời đồn đại kia, nói rằng ngài bị suy yếu, nên ta mới đến muốn kiếm chút lợi lộc.

Nhưng nào ngờ ngài anh minh thần võ, nên ta cũng yên tâm rồi,

vậy cầu xin ngài tha cho ta một mạng, bảo ta làm gì ta cũng làm!" Phương Minh: "Bây giờ ngươi mới biết điều à, sớm hơn thì làm được gì?

Nhưng bây giờ ngươi nghĩ có ích không?

Trước đây ai bảo ta phải quỳ xuống?

Còn mắng ta là đồ khốn nạn, ta nói cho ngươi biết, ta phóng lời ra ở Tam giới này, không ai dám nói chuyện với ta, từ trước đến nay đều là ta mắng người, chưa từng có ai dám mắng lại ta.

Ngay cả Phật Tổ nói chuyện với ta cũng phải giữ phép tắc, ngươi dám càn rỡ với ta như vậy, ta thấy ngươi sống thật không biết chán.

Lúc đó ta đã hạ quyết tâm, cái mạng của ngươi ta muốn định đoạt, nên ngươi căn bản đừng hòng thoát khỏi tay ta." Hắc Vũ biết mình đã phạm lỗi lớn đến mức nào, nhưng hắn muốn tìm một cơ hội để bù đắp, thế là nói với Phương Minh: "Chuyện trước đây đều là lỗi của ta, ta sai rồi.

Nhưng ngài có thể cho ta một cơ hội không?

Phế bỏ công lực của ta cũng được, nhưng tha cho ta một mạng có được không?

Ta sẽ quỳ xuống dập đầu với ngài." Nói xong, hắn không chút do dự quỳ xuống đất, rồi liên tục dập ba cái đầu, đặc biệt là loại tiếng vang lớn, Phương Minh thực ra cũng không ngờ hắn lại không có tự tôn đến mức như vậy.

Cứ như vậy, hèn mọn đến mức, thực ra Phương Minh bây giờ không còn bận tâm đến những điều này nữa, bây giờ Phương Minh chỉ cần tùy tiện động một ngón tay cũng có thể lấy mạng hắn.

Thế là Phương Minh nói với hắn: "Bây giờ nói gì cũng vô dụng, ngươi nghĩ ta thật sự sẽ bận tâm đến mấy cái đầu đó sao?

Ta nói cho ngươi biết, ngươi chỉ là một con kiến.

Căn bản không có cơ hội chống lại ta, nên những lời nói đó đã khiến ngươi tự chôn vùi mạng sống của mình, vậy nếu muốn oán trách thì tự trách mình đi." Nói xong, hắn quay người lại nhìn Tôn Hầu Tử: "Đi thu dọn chiến trường đi, ta sẽ xử lý hắn." Thế là Phương Minh không hề vận dụng bất kỳ công pháp nào.

Chỉ dùng tiên khí, tụ lại trên nắm đấm của mình, rồi một quyền đánh thẳng vào lồng ngực hắn, ngay lập tức lồng ngực hắn xuất hiện một lỗ thủng lớn.

Nhưng trên tay Phương Minh quả thực không hề dính bất kỳ giọt máu nào, vì Phương Minh đã tạo một lớp màng bảo vệ tinh xảo cho tay mình, lớp màng bảo vệ này không chỉ có thể bảo vệ tay khỏi bị thương.

Mà còn bảo vệ tay hắn không bị máu của đối phương làm bẩn, phương pháp giết người của cao thủ, tuyệt đối không để lại dấu vết, sạch sẽ gọn gàng, một đòn đoạt mạng.

Cứ như vậy, tên Hắc Vũ kiêu căng ngạo mạn, tự đại kia đã ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự, cũng đã phải trả giá cho hành vi lỗ mãng của mình.

Rồi Phương Minh quay người nhìn tình hình dọn dẹp, rồi phát hiện mọi thứ trên chiến trường đều đã được dọn dẹp gần hết, thế là hắn búng tay, trong lòng nghĩ đây đúng là một trận chiến đẹp mắt.

Phải dương danh lập bia thôi, để mọi người biết Thiên tộc không còn là Thiên tộc yếu đuối dễ bị bắt nạt nữa, bây giờ hắn là đã có uy vọng trên giang hồ, không ai còn dám đánh chủ ý vào nữa.

Nhưng Phương Minh biết đây chỉ là khởi đầu, Phương Minh chỉ đạo trận chiến này, tuy là một cuộc chiến quy mô nhỏ, nhưng vừa rồi

đã thả đi rất nhiều người.

Mục đích làm như vậy là gì?

Thực ra là để mọi người lớn tiếng tuyên dương thực lực của Thiên tộc, rồi thông qua thực lực này để dẫn dắt một số gia tộc lớn khác có cái nhìn khác về Thiên tộc.

Dù sao Thiên tộc là một chi phái Đạo gia, Đạo gia cũng là một trong những thế lực cực kỳ mạnh mẽ trên thế giới, nên cứ thế mà mạnh lên.

Nếu Thiên tộc được mọi người tôn làm thần như vậy, thì tin rằng Ma tộc và Phật giới, những kẻ đã từng giao thủ trước đây, chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn như vậy.

Dù sao thì, nó đã tạo ra danh vọng cho Đạo gia, trong thời gian gần đây không nên đi lại, không nên tiếp tục cuộc sống du sơn ngoạn thủy như trước nữa.

Phải tiếp tục phát dương quang đại Đạo gia như vậy, sau khi thống nhất giang hồ, rồi mới lập nên sự nghiệp ngàn thu vạn đại.

Trước tiên phải loại bỏ những gia tộc tương đối cứng rắn, những kẻ đã từng có xích mích lớn với chúng ta, vì trong số đó cũng có rất nhiều cường giả.

Chắc chắn sẽ là một hòn đá cản đường khá lớn, vậy thì nhất định phải dọn dẹp, còn về cách dọn dẹp thế nào, thì hắn cũng không thật sự biết dùng cách gì.

Cũng không thể vô cớ gây sự, nếu có những gia tộc muốn hòa bình mà chung sống, thì cũng không thể từ chối như vậy.

Dù sao trong loạn thế thì nhiều bạn bè là nhiều đường đi, nếu đối phương đã thành tâm đối đãi, thì cũng không có lý do gì để tấn công người khác, nếu chuyện như vậy được lưu truyền trên giang hồ, thì

chắc chắn sẽ bị người giang hồ cười chê.

Chương 816

Hắn quan tâm đến thể diện của Đạo gia, nhưng cũng biết rằng, nếu Đạo gia trở nên cực kỳ mạnh mẽ, uy danh cực kỳ tăng cao.

Thì những kẻ không phục khác, mọi người chắc chắn sẽ không kìm nén được dục vọng trong lòng, muốn tấn công.

Phương Minh bây giờ cũng đang chờ đợi thời cơ này, chắc chắn sẽ có những người khác nữa.

Những kẻ không phục thực lực đó, chắc chắn sẽ không mời mà đến khiêu chiến, còn về cách thức như thế nào, thì phải từ từ quan sát rồi.

Nhưng nhìn chung, trận chiến hôm nay cũng rất đẹp mắt, chỉ dùng năm trăm người, đã đánh tan toàn bộ gần một nghìn người của đối phương, trong vòng chưa đầy năm phút, khiến toàn quân địch bị tiêu diệt.

Điều này chứng tỏ những buổi huấn luyện trước đây, tu luyện trước đây, đều có tác dụng vô cùng rõ rệt, hiệu suất của nó cực kỳ cao.

Giống như thủ hạ vừa lên lôi đài kia, chỉ chọn một môn công pháp tầm thường thôi, nhưng lại có thực lực mạnh mẽ đến vậy, nếu có thực lực mạnh mẽ như vậy, thì hoàn toàn có thể một mình chống đỡ một phương.

Lúc đó trong Thiên tộc, Phương Minh có rất nhiều cao thủ tề tựu, tập hợp mỗi người lại, hình thành một cỗ sức mạnh khổng lồ, rồi tổ chức thành từng đội quân binh sĩ.

Nếu vậy, thì sẽ là một sức mạnh khó có thể tưởng tượng, và là

một vấn đề gai góc đối với những kẻ bên ngoài.

Tất cả đều phải cảm ơn mọi sự giúp đỡ mà Ngũ Tán Đạo Nhân đã làm trước đây, giúp chúng ta tiến thêm một bậc thang nữa, nếu không có hắn.

Thì Phương Minh chắc chắn phải tốn hết tâm tư để làm những chuyện đó, nhưng bây giờ thì hắn hầu như không cần làm gì, chỉ việc ngồi mát ăn bát vàng mà thôi.

Nhưng dù sao cũng là người Đạo gia, nên cũng phải cảm ơn những người đã vô tư giúp đỡ, tất cả mọi thứ, rồi, không thể phụ lòng những nỗ lực đó.

Nhất định phải lập kế hoạch và điều chỉnh lại tất cả nhân tố hiện tại, phân loại tốt từng người một, rồi chuẩn bị sẵn sàng cho những trận chiến sắp tới.

Thế là, hắn lại bắt đầu triệu tập những nhân vật đứng đầu như Tôn Hầu Tử, Sa Tăng, Trư Bát Giới, và mấy vị đại tướng cầm quân của Thiên Đế vào trong chính điện.

Rồi muốn mở thêm một cuộc họp nữa để tiếp tục phân tích tình hình hiện tại, chuẩn bị các biện pháp ứng phó.

Những chuyện này nhìn qua có vẻ như chỉ là nói suông trên giấy, nhưng nếu thực sự phát huy tác dụng, thì tác dụng thật sự rất mạnh mẽ.

Thế là sau khi Phương Minh triệu tập tất cả, rồi phân tích tình hình hiện tại, hắn nói: “Nhìn vào trạng thái hiện tại, kẻ địch giả định đầu tiên của chúng ta là Phật Tổ của Phật gia.

Nơi đó luôn là một nơi khiến chúng ta rất đau đầu, từ trước đến nay đều là kẻ thù truyền kiếp của chúng ta, nên nếu muốn chinh phục thì chắc chắn phải tốn chút thời gian.

Nhưng bây giờ hắn cũng chưa hề ra tay với chúng ta, cũng vẫn luôn quan sát trong bóng tối, không trực tiếp châm ngòi mâu thuẫn giữa chúng ta.

Vậy khi nào hắn sẽ tấn công chúng ta?

Chúng ta cũng không chắc, có thể căn bản sẽ không tấn công, nhưng chúng ta cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, không thể để hắn có cơ hội lợi dụng." Mấy người kia đều gật đầu, bày tỏ sự đồng ý, Phương Minh lại nói: "Trận chiến hôm nay đánh rất đẹp mắt, tuyệt đối đã đánh thức những kẻ cấp dưới đó rồi.

Những kẻ cho rằng Thiên giới yếu đuối bây giờ cũng không dám nghĩ như vậy nữa, điều ta muốn làm là, ta muốn những người đã thả đi đều bắt đầu tuyên dương sự lợi hại của chúng ta.

Nếu vậy, những gia tộc trước đây vẫn luôn thế lực ngang bằng với chúng ta.

Nếu nghe phong thanh bên ngoài, chắc chắn sẽ không ngồi yên được.

Vì chúng ta từ trước đến nay vẫn luôn ngang sức ngang tài, đột nhiên một ngày nào đó trên phố lớn ngõ nhỏ đều đồn đại về thực lực của chúng ta, rằng chúng ta mạnh mẽ đến mức nào.

Thì nhất định sẽ cảm thấy chúng ta chắc chắn đã vượt qua, nên nhất định sẽ tập hợp binh lực trong tay, thậm chí sẽ nghiên cứu ra công pháp mới.

Hoặc giống như vừa rồi, tổ chức một số liên minh cũng không chừng, vậy thì bây giờ chúng ta nhất định phải phá vỡ sự cân bằng đó, thực hiện cái gọi là 'một nhà độc đại'." Mọi người đều bày tỏ sự tán đồng, rồi Phương Minh cũng đã lập một bản nháp chi tiết về những kế hoạch triển khai đó, rồi giao cho những người cấp dưới, và một

vòng kế hoạch mới đã bắt đầu được sắp xếp.

Thực ra Phương Minh cảm thấy trong Tam giới, cuối cùng sẽ có một cuộc hỗn loạn, và người quật khởi trong loạn thế đó sẽ là người chiến thắng cuối cùng trong toàn bộ Thiên giới.

Chỉ có như vậy, mới có thể thực sự trở thành bá chủ của vạn vật trong Tam giới, lúc đó Đạo gia sẽ là môn phái mạnh nhất thiên hạ, những người khác đều chỉ có thể nhường đường mà thôi.

Nhưng đó không phải là mục đích cuối cùng của Phương Minh, mục đích cuối cùng của Phương Minh là để bản thân trở nên mạnh hơn, rồi để Đạo gia của hắn phát dương quang đại, lúc đó thực sự duy ngã độc tôn.

Đến lúc đó thật sự, Phương Minh nhất định sẽ anh dũng tiến lên, trở thành một truyền thuyết.

Không nghi ngờ gì nữa, Phương Minh cũng vẫn luôn nỗ lực theo hướng đó, muốn bản thân trở thành mạnh nhất, cũng biết giữa hắn và Ngũ Tán Đại Nhân nhất định sẽ có một người trở thành người mạnh nhất Đạo giới.

Tất cả mọi thứ đều phải đến cuối cùng mới có thể hoàn thành, còn bây giờ.

Hắn đang mưu tính cho sự phát triển của Đạo gia.

Cho đến bây giờ, tất cả mọi việc đều đang diễn ra một cách có trật tự theo những sắp xếp trước đó, rồi Phật môn cũng đã thấy, mọi nơi đều là hình tượng hân hoan thịnh vượng.

Thế là trong lòng vô cùng vui mừng, nếu cứ theo cách thức như vậy mà phát triển tiếp, thì cuối cùng sẽ có một ngày không ai còn dám khiêu chiến nữa.

Vậy thì chắc chắn sẽ là môn phái mạnh nhất trong Tam giới, đến

lúc đó người của Đạo gia, đi đến đâu cũng chắc chắn ngẩng cao đầu ưỡn ngực, chắc chắn sẽ rất cứng rắn.

Nhưng hắn cũng biết không thể để người Đạo gia tùy tiện chém giết cướp đoạt, cũng sẽ sắp xếp tốt một số chi tiết trong việc xây dựng nội bộ.

Chương 817

Vì trước đây đã giết mấy người có phẩm hạnh không đoan chính trong nội bộ Đạo gia, còn những người khác, cũng đang từng bước quan sát.

Nhưng cho đến bây giờ, nhìn những người đó đều là những hình tượng vô cùng trung thành, chăm chỉ học tập, khiến hắn vô cùng vui mừng.

Nhưng một ngày nọ, Phương Minh nhìn những đám mây trên trời biến hóa, trong lòng nghĩ chắc chắn có người đến rồi, cảm nhận được một luồng tiên khí khác lạ.

Tiến vào địa phận Thiên giới, vậy chắc chắn có người đến, là địch hay bạn, thì phải đợi sau này mới biết được.

Phương Minh hiểu lúc này những người đó chắc chắn đã nghe phong thanh trên giang hồ, nên mới nghe tin mà hành động, nhân cơ hội đến dò la tin tức.

Không dò la tin tức, cũng không thể khiêu chiến, nếu khiêu chiến mà xét từ cường độ tiên khí, thì quả thực giống như một lũ sâu kiến.

Thế là Phương Minh liền bay theo luồng tiên khí đó, quả nhiên nhìn thấy một người đang từ từ tiến vào địa phận Thiên giới, từ từ từ ngoài Thiên Môn mà vào.

Lúc đó, người đó nói với thủ vệ ở cổng: "Vị quan nhân này xin chào, ta là sứ thần từ Tây Thiên, đặc biệt đến hỏi thăm Đạo gia.

Nghe nói Đạo gia trước đây bị trọng thương, Phật Tổ cũng vô cùng quan tâm, nên đặc phái ta đến Thiên tộc để bày tỏ sự thăm hỏi." Phương Minh thầm nghĩ: Hoàng thử lang cấp kê bái niên, không có ý

tốt, chỉ là muốn dò la tin tức mà thôi, nhưng đã đến rồi thì ta cũng không từ chối, ta muốn xem rốt cuộc ngươi có bản lĩnh gì.

Thế là Phương Minh dùng tâm thuật của mình, rồi ra lệnh cho tên thủ vệ kia giả vờ sơ ý để hắn tiến vào, rồi dẫn hắn vào chính điện, cũng rất nhanh.

Rồi hắn bay trở về chính điện, rồi giả vờ như không biết gì, xem rốt cuộc hắn muốn làm gì.

Lúc đó Tôn Hầu Tử, Sa Tăng và Trư Bát Giới cũng vừa hay đi ngang qua, rồi bị Phương Minh gọi lại, rồi Phương Minh bảo họ đứng sang một bên, rằng có người của Phật Tổ đến, bảo họ xem rốt cuộc có âm mưu gì.

Tôn Hầu Tử nói: "Sư phụ, có hơi không ổn đúng không?

Tuy con cũng là người của Phật giáo, nhưng con không cảm thấy có gì khó xử cả.

Chỉ là trước đây con từng vận chuyển Kinh Chó, nếu hắn nhìn thấy con đầu quân cho Đạo gia, thì nhất định sẽ truy tìm tung tích của Kinh Chó.

Nếu phát hiện Kinh Chó đã bị người của chúng ta hấp thụ, thì sau này chắc chắn sẽ tức giận đến phát điên, lúc đó nhất định sẽ kéo quân đến tận cửa." Trư Bát Giới cũng nói: "Con cũng nghĩ vậy, người Thiên tộc chúng ta bây giờ đang trong thời kỳ phát triển, nếu để chúng ta đối mặt với đối thủ mạnh mẽ như Phật gia lúc này, e rằng chúng ta khó mà chống đỡ nổi." Phương Minh cười nói: "Chuyện này ta tự có sắp xếp, ba người các ngươi cứ đứng sau bình phong trước đã, rồi lát nữa hãy xem rốt cuộc hắn có kế hoạch gì.

Rồi ta gọi hắn cũng muốn xem, trong lòng hắn tính toán thế nào, lúc đó ta sẽ thương lượng với hắn." Thực ra Phương Minh trong lòng

biết rõ chuyện này, nhưng hắn muốn có một kết thúc rõ ràng, nếu đối phương cứ mãi không biết chuyện này, thì khi Phương Minh đối chiến với hắn, trong lòng cũng sẽ có chút không vui.

Giống như bị trộm công pháp vậy, nên bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội đàm phán trực diện, vậy thì nói rõ chuyện này ra cũng không sao cả.

Dù sao hắn cũng đã hoàn toàn hấp thụ những thứ quan trọng trong Kinh Chó, nên bây giờ những thứ đó đối với hắn căn bản không còn tác dụng gì nữa.

Nên nếu đối phương muốn đòi lại, thì có thể trực tiếp trả lại, còn nếu muốn nổi giận với hắn, thì hắn cũng không sợ.

Đúng lúc đó, sứ giả Phật gia bước vào điện, rồi bái kiến Phương Minh, nói với Phương Minh: "Ngài vẫn ổn chứ?

Phật Tổ của ta vô cùng lo lắng cho ngài, nên đặc biệt phái ta đến hỏi thăm ngài có cần giúp đỡ gì không." Phương Minh cười nói: "Nếu sứ thần đã đến từ xa, thì chắc chắn cũng đã nhìn thấy một số cảnh tượng xung quanh ta, vậy theo ngài thấy, ta có chỗ nào cần giúp đỡ không?" Sau vài vòng đàm thoại, Phương Minh thực ra cảm thấy mục đích chuyến đi này của đối phương không chỉ là thăm dò, bề ngoài là hỏi thăm, chắc chắn còn có nguyên nhân khác.

Nếu hắn cũng nghi ngờ tung tích của những kinh thư đó, thì bây giờ chắc chắn cũng đang bóng gió dò hỏi, muốn hỏi chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Nên bây giờ hắn trông có vẻ hơi căng thẳng, Phương Minh nói với hắn: "Ta tin rằng lần này ngươi đến không chỉ để hàn huyên vài câu đâu, chắc chắn có chuyện gì đó.

Nếu Phật Tổ có chuyện muốn nói chuyện với ta, ta cũng có thể

biết gì nói nấy, trước đây chúng ta có một trận giao chiến không mấy vui vẻ, nhưng sau trận giao chiến đó, giữa chúng ta không còn bất kỳ xích mích nào nữa.

Nếu muốn tái đấu một lần nữa, thì Thiên tộc ta cũng sẽ không sợ hãi, nên nếu ngươi có chuyện muốn hỏi ta, ta chắc chắn sẽ quang minh lỗi lạc mà nói cho ngươi biết, còn nếu không hỏi, thì ta cũng không thể ép buộc." Lúc này sứ giả kia hiển nhiên cảm thấy đối phương đã nhìn thấu ý đồ của mình, Phương Minh quả nhiên là một cao thủ, thế là hắn trực tiếp thẳng thừng nói với Phương Minh: "Quả nhiên Thiên Tôn là một người lợi hại, cách đối nhân xử thế vô cùng rộng rãi và thẳng thắn.

Vậy ta cũng nói thẳng không nói vòng vo, lần này ta đến quả thực không chỉ để hỏi thăm tình hình Thiên tộc, mà có một chuyện nhất định phải xác nhận với ngài." Phương Minh: "Ta biết ngươi có chuyện mà, được rồi, nói cho ta nghe đi, có vấn đề gì muốn thỉnh giáo ta, cứ việc nêu ra đi!" Sứ giả nói: "Là như thế này, vốn dĩ ta có một số kinh thư ghi chép tất cả những công pháp ảo diệu và cao thâm của Phật gia chúng ta, trước đây khi chúng ta giao chiến ác liệt, rồi sau đó đã từng bị người của Đạo gia lấy trộm.

Ta cũng đã phái bốn vị cao tăng của ta, cùng nhau đi tìm tung tích của những kinh thư đó, nhưng ta đã trải qua một thời gian dài, rồi trước đây ta vẫn luôn giữ liên lạc với họ.

Nhưng không lâu trước đây, cũng khoảng hai ba tháng trước, rồi loại liên lạc đó đột nhiên bị cắt đứt, ta cũng không biết rốt cuộc là tình hình thế nào.

Chỉ biết không có tin tức gì cả, nên ta muốn hỏi Thiên tộc có biết chuyện này không?

Bởi vì nếu tính thời gian, thì họ cũng hẳn đã đến được Thiên tộc."

Phương Minh cũng không muốn che giấu chuyện này, rồi nói với hắn: "Ngươi cho rằng người Thiên tộc ta đã trộm kinh thư sao?" Sứ thần kia không dám nói như vậy, thế là lắc đầu, nói với Phương Minh: "Chuyện này ta không dám, vạn vạn lần không dám, ta cũng chỉ có thể suy đoán thôi.

Kinh thư Phật giáo của ta, dù sao cũng là thứ quý giá, bị mất khi ta đối đầu với Đạo gia, nên nghi ngờ có hơi lớn, ta đến đây cũng chỉ để cầu chứng.

Nếu ở đây không có, thì ta sẽ đi tìm ở những nơi khác." Phương Minh nghe vậy, rồi khẽ mỉm cười, nói với hắn: "Được rồi, ta cũng không vòng vo với ngươi nữa, ngươi cũng không cần đi những nơi khác để tìm những kinh thư đó nữa, những kinh thư đó, quả thực đang ở chỗ ta." Sứ giả kia trợn tròn hai mắt, rồi hỏi Phương Minh: "Nếu Thiên tộc thật sự đã trộm kinh thư của ta, vậy xin ngài hãy trả lại kinh thư cho ta, nếu không, ta cũng chỉ đành động thủ thôi!" Phương Minh nhìn sứ giả kia, bây giờ hắn ta đang nổi giận lôi đình, thần sắc vô cùng nghiêm túc, lại dám dùng võ lực uy hiếp, cứ như thể hắn sợ hãi vậy.

Nhưng Phương Minh cảm thấy mình có chút lý lẽ yếu thế, rồi bình tĩnh nói: "Trước tiên đừng vội, cũng đừng giở trò với ta.

Tình huống bây giờ là, nếu ngươi dùng võ lực tấn công ta, thì ta cũng tuyệt đối sẽ phụng bồi đến cùng." Nghe Phương Minh nói vậy, sứ giả kia hiển nhiên cảm thấy có chút không ổn, không thể vì một chút bốc đồng, rồi khiến hai thế lực lớn.

Lại bắt đầu một cuộc đối đầu lớn nữa, nếu vậy, thì đối với hắn cũng không có lợi, vì hắn chưa thoát khỏi loại va chạm lần trước, bây giờ đang trong thời kỳ bổ sung và phục hồi vết thương, nên bây giờ không phải lúc động thủ.

Thế là Phương Minh nói tiếp: “Chuyện là thế này, một trong bốn vị cao tăng đó là ta.

Trước tiên đừng ngạc nhiên, vì những chuyện còn lại sẽ còn khiến ngươi ngạc nhiên hơn.

Chương 818

Rồi thì, sở dĩ ta giả dạng thành vị cao tăng đó cũng là trong thời kỳ chúng ta đối lập, lúc đó chúng ta vừa trải qua Phật Đạo đại chiến, rồi thì, ta cũng nguyên khí đại thương.

Nhưng bây giờ đã phục hồi gần hết rồi, còn lúc đó thì sao?

Ta cũng đã nghe nói về chuyện kinh thư này, nên cũng lấy nó để tham khảo, dù sao bảo bối của kẻ địch cũng là vũ khí tất thắng.

Nên ta đi mãi đi mãi, rồi trở về Thiên Đình, ta đã giả danh Thiên giới, lấy đi những kinh thư đó, nhưng thực ra kinh thư lại ở trên người ta.

Ta biết làm vậy quả thực là ta sai, nhưng dù sao các vị thủ lĩnh khác cũng không hề ngại dối trá, cũng không thể trách ta được." Lúc này Tôn Hầu Tử, Sa Tăng và Trư Bát Giới đang đứng sau bình phong cũng đổ mồ hôi thay Phương Minh, vì vừa rồi hắn đã nói toàn bộ sự việc cho đối phương biết.

Vậy thì chẳng khác nào giao một lá bài tẩy cho Phật giới, nhưng Phương Minh làm vậy chắc chắn có chủ ý của mình, nên họ cũng chọn tin tưởng Phương Minh, cảm thấy Phương Minh làm như vậy là đúng.

Chỉ cần thành thật một số chuyện, không cần phải giấu giếm lén lút như vậy, đó cũng là hành vi của một nam tử hán, nên họ cũng cảm thấy Phương Minh làm vậy là đúng.

Chỉ là Phương Minh nên đối mặt với chuyện tiếp theo như thế nào, dù sao việc trộm kinh thư Phật giáo cũng không phải là chuyện vẻ vang, nên hẳn là phải có lời giải thích với Phật giáo.

Sứ giả kia cười nói: "Ngài bây giờ thì lại ung dung quá, đó là cấm thư cao thâm khó lường nhất của Phật giáo ta, bây giờ lại ở trong tay ngài.

Vậy chẳng phải đã tạo thành một uy hiếp đối với lợi ích căn bản của Phật giáo ta sao?

Ngài nghĩ chỉ bằng ba lời hai tiếng, rồi Phật giáo ta có thể bỏ qua sao?

Vừa rồi ngài đã nói cho ta biết sự tình rồi, ta bây giờ phải đưa ra hai phương án, ta nghĩ Phương Minh ngài cũng là một người hiểu lễ nghĩa.

Nên đã làm ra chuyện như vậy với Phật giáo ta, ngài hẳn là phải cho ta một lời giải thích, để ta có được sự đền bù tương ứng.

Nếu không, thì ngài khó mà đứng vững trên giang hồ, vì chuyện như vậy sẽ nhanh chóng được truyền đi trên giang hồ." Phương Minh nhìn ra sân ngoài, không nhìn sứ giả kia, rồi lại nói: "Những lời đồn đại trên giang hồ ta không cần phải quản.

Nên, còn về lời giải thích ư, cái đó ta nhất định sẽ cho, dù sao công pháp cao thâm khó lường của Phật giới, vậy thì ta cũng không dám mang tiếng là kẻ trộm công pháp cao thâm của Phật giới, nên kinh thư bây giờ đang ở chỗ ta.

Nếu ngươi muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể đến lấy đi, nhưng ta nói trước, nếu ngươi có ý đồ khác, hoàn toàn muốn ta làm ra một số chuyện quá đáng, thì xin lỗi, ta phải chịu trách nhiệm cho người Thiên tộc của ta.

Đạo gia ta cũng không phải dễ bắt nạt, trước đây chúng ta giao chiến, nên ta mới có được phần kinh thư, vậy ta không có lý do gì để đưa cho đối thủ, chẳng lẽ để ta có được kinh thư rồi sao?

Rồi lại đến Tây Thiên trước mặt Phật Tổ, rồi chắp tay nhượng lại sao?

Không thể nào.

Ngươi cũng biết sự lợi hại của công pháp Đạo gia ta.

Nên ta cũng không cần giải thích nhiều với ngươi nữa, vậy nếu ngươi muốn những công pháp này, ta bây giờ sẽ sai người mang những kinh thư đó đến cho ngươi.

Nếu ngươi muốn những yêu sách khác, vậy thì những yêu sách này cũng đừng nói nữa, mời?

Rồi quay về đi!" Phương Minh nói một hơi thành lời, rồi cũng nói rành mạch, trong loạn thế này, làm gì có công bằng chính nghĩa nào, chỉ có thể dùng lợi ích để đo lường.

Nên những lời nói đó của Phương Minh cũng là vì lợi ích của Thiên tộc, vì Đạo gia không phải là môn phái mạnh nhất duy nhất trong Tam giới, nên bây giờ càng phải suy tính sâu xa cho sự phát triển của Đạo gia.

Không thể dễ dàng bị người khác uy hiếp.

Những lời này cũng là do Phương Minh suy nghĩ kỹ lưỡng rồi mới nói ra, vì dù sao những công pháp đó đều đã bị Phương Minh hấp thụ gần hết rồi.

Những người cấp dưới cũng cơ bản đã nắm giữ được một số, nên bây giờ những thứ đó đối với hắn căn bản không còn tác dụng gì nữa, rồi vội vàng trả lại.

Hắn không muốn để có những lời đàm tiếu như vậy, nhưng nếu đối phương nhất định phải biến bản gia lệ, đắc ý quên mình mà nhắm vào chuyện này.

Nếu tiến hành một số công kích cá nhân đối với Phương Minh, thì Phương Minh chắc chắn cũng không sợ hãi, sẽ xé toạc mặt nạ như vậy với hắn.

Thế là sứ giả kia nói: "Thực ra sự việc cũng không phải như vậy, không có cách nào điều giải, ta cảm thấy như ngài nói, thực ra cũng không tệ, chỉ là ta sợ lúc đó Phật Tổ của ta không đồng ý, lúc đó ta lại phải chạy thêm một chuyến nữa." Phương Minh cười nói: "Cái đó không sao, ta dù sao cũng vẫn luôn ở trong Thiên giới, nếu ngươi muốn gặp ta, thì bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh đến đây.

Nhưng ta có một điểm nhắc nhở, nơi đây không phải nơi tầm thường của ngươi đâu, ta hy vọng ngươi có thể hiểu, và ta cũng nhắc nhở ngươi, đừng hòng dùng võ lực uy hiếp.

Rồi đạt được mục đích, bây giờ Thiên giới không phải là nơi tùy tiện ra vào đâu, ta sẽ cho ngươi hiểu, nơi này đã có thể thay trời đổi đất rồi." Sau cuộc tranh luận kịch liệt, không đạt được một kết quả thống nhất, nhưng sứ giả kia căn bản không có năng lực để làm càn ở Thiên giới.

Thế là hắn chỉ có thể chấp nhận lời Phương Minh, rồi Tôn Hầu Tử đi mang kinh thư ra, giao cho hắn.

Sau đó, sứ giả kia trước khi rời đi nói với Phương Minh: "Cuộc đối thoại hôm nay của ta, ta nhất định sẽ nguyên văn không thay đổi mà kể lại cho Phật Tổ của ta, nhưng ta hy vọng ngài cũng có thể cân nhắc.

Dù sao chúng ta cũng là hai gia tộc lớn thế lực ngang nhau, đừng vì chút chuyện nhỏ.

Rồi khiến cả hai bên đều không vui." Phương Minh: "Cái đó không cần lo lắng, nếu ta muốn nói chuyện nữa, thì bảo Phật Tổ đích thân đến tìm ta mà nói." Sứ giả kia bực bội rời đi, nhưng lúc rời đi

trong lòng cũng vô cùng không vui, vì hắn không ngờ lại phải từ bỏ một cơ hội tốt như vậy.

Có thể để Thiên tộc nhận được một ân huệ lớn từ Phật Tổ, nhưng bây giờ đối phương Phương Minh lại có thái độ cực kỳ cứng rắn, cũng có thể nhìn ra được.

Nên bây giờ đành để Phật Tổ quyết định chuyện này vậy, dù sao hắn cũng chỉ là một sứ thần nhỏ bé, bây giờ mục đích đã đạt được, biết được tung tích của những kinh thư đó, vậy thì chuyện tiếp theo, phải nghe theo sắp xếp của cấp trên.

Chương 819

Sau khi sứ thần kia rời đi, Tôn Hầu Tử, Sa Tăng và Trư Bát Giới đều từ sau bình phong bước ra, Tôn Hầu Tử hỏi Phương Minh: "Sư phụ, sao người lại đưa những kinh thư đó đi như vậy, rồi liệu hắn có chịu bỏ qua không?

Con sợ sau này sẽ có những chuyện không hay gây khó dễ cho chúng ta, nhưng nếu cứ để hắn cứ thế tống tiền chúng ta, thì chúng ta cũng nhất định phải dạy cho hắn một bài học.

Xem xem không thể để hắn tùy tiện như vậy, rồi bắt nạt lên đầu chúng ta đúng không?" Phương Minh: "Điểm này ta thực ra đã sớm có dự tính, ta đã liệu rồi, sau này chắc chắn sẽ có người của Phật giáo, rồi nhắm vào Đạo giáo chúng ta.

Vì trước đây chúng ta đã lấy được Kinh Chó, nên nhất định sẽ có người dò la tin tức, nếu đã như vậy, thì ta nói hết cho hắn biết.

Lúc đó nếu hắn muốn lấy lại Kinh Chó, ta sẽ cho, nhưng nếu như thế vẫn chưa đủ, muốn lợi dụng rồi đòi hỏi nhiều hơn, thì ta chỉ đành xé toạc mặt nạ với hắn thôi.

Thực lực của chúng ta bây giờ và thực lực của bọn họ thực ra cũng không kém cạnh là bao, nhưng ta cảm thấy chúng ta cao hơn một bậc, chỉ cần chúng ta không ngừng khổ luyện.

Vậy thì việc vượt qua bọn họ chắc chắn không thành vấn đề, nên bây giờ chúng ta nhất định phải tranh thủ thời gian mà tiến lên.

Rồi nâng cao thực lực của chúng ta, lúc đó nếu có thể thực sự đối đầu, chúng ta ai sẽ sợ ai chứ?" Trư Bát Giới nói: "Quả thực cũng có lý đó, những người Phật giáo này chắc cũng không dám, quan trọng là sợ Phật Tổ, một người chết vì sĩ diện.

Ta trước đây từng tiếp xúc với hắn, nếu có một lần, ai xúc phạm đến tôn nghiêm của hắn?

Thì hắn chắc chắn sẽ lấy mạng đối phương, bất kể đối phương là ai.

May mắn là chúng ta cũng có thực lực, trước đây cũng đã gây trọng thương cho hắn, nên nếu hắn biết thực lực của chúng ta bây giờ trở nên mạnh mẽ như vậy.

Hoặc biết Đạo gia chúng ta sau này chắc chắn cũng sẽ ba lần suy nghĩ rồi mới hành động, không thể hành động lỗ mãng như vậy, đó không phải là hắn." Phương Minh gật đầu, nói: "Chuyện lần trước ta cũng đã hiểu, khi giao thủ với hắn ta đã nhận ra, hắn có cái tính cách đa nghi đó.

Nên ta đối với hắn cũng có một số đối sách tương ứng, nên bây giờ chúng ta hãy tranh thủ thời gian mà nâng cao thực lực của chúng ta, đó mới là điều thực sự quan trọng." Đúng lúc đó, một hạ nhân từ bên ngoài xông vào, rồi lớn tiếng kêu lên: "Không hay rồi!

Không hay rồi, đại sự không hay rồi!

Bên ngoài có chuyện." Phương Minh bị tên hạ nhân đang nhảy nhót đó làm cho choáng váng, rồi hỏi tên hạ nhân kia: "Trước tiên đừng vội, nói từ từ thôi, đừng kích động, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hạ nhân kia thở hổn hển, nói: "Sáng nay mọi người đều đang chuyên tâm luyện công, nhưng đột nhiên không lâu trước đó lại cảm thấy cơ thể không thoải mái.

Rồi không đầy mấy phút, lại cảm thấy toàn thân vô lực, như trúng độc vậy, bây giờ từng người một đang nằm trên đất, rồi rên rỉ, không biết chuyện gì đã xảy ra, rồi khiến họ trở nên yếu ớt như vậy, ngài mau đi xem đi!" Phương Minh nghe vậy thì cả kinh lớn, hiểu ra một chuyện, chắc chắn có liên quan đến sứ thần vừa rồi, vội vàng đi theo

tên hạ nhân đó, rồi đến nơi luyện công để xem xét, nhất định phải quan sát, trên đường cũng hỏi rõ ràng, rốt cuộc tình hình thế nào?

"Chuyện là thế này, khi đang luyện công, lúc đầu có chút không thoải mái, rồi cũng không biết vì sao, chỉ cảm thấy không phải vì luyện công pháp quá mệt mỏi sao?

Nhưng từ từ đều có sự thay đổi, có người nằm liệt trên đất toàn thân không thể dùng sức, ngay cả tiên khí cũng không thể ngưng kết lại được.

Ai cũng cho rằng trúng độc, nhưng lại không biết ai làm, nên ta vội vàng đến thông báo một tiếng." Phương Minh vội vàng hỏi: "Vậy trước đây có ai đến xem không?

Hoặc có ai đi qua khu luyện công không?

Rồi có ai tiếp xúc với hắn không, ta muốn biết, bây giờ ai là người đầu tiên tiếp xúc với hắn?" Hạ nhân kia nói, rồi nói với Phương Minh: "Ta không nhớ có ai tiếp xúc với ta, nhưng ta nhớ dường như lúc đó đột nhiên có một trận gió thổi qua, ta cũng không nhớ là lúc nào?" Hạ nhân kia lại nói: "Nhưng trận gió đó dường như rất lạ, vì bây giờ trời đang nắng đẹp, bình thường cũng không có gió, nhưng đột nhiên lại có một trận gió." Phương Minh nhíu chặt mày, rồi nghĩ, dường như hắn đã hiểu ra rồi, rồi nói với Tôn Hầu Tử, Trư Bát Giới và Sa Tăng: "Mau chóng tập hợp những người còn lại trong đội ngũ.

Rồi gọi tất cả họ lại đây, vì có một chuyện khẩn cấp ta cần nói với các ngươi, có khả năng có kẻ đã đột nhập vào đây." Tôn Hầu Tử cũng không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghe ngữ khí của Phương Minh thì biết chuyện nghiêm trọng, rồi lập tức phải tập hợp toàn bộ những người trong đội ngũ lại.

Rồi mọi người đều đến khu luyện công, rồi nghe Phương Minh nói.

Phương Minh: “Bây giờ ta tập hợp mọi người lại đây, có một chuyện khẩn cấp, muốn nói cho mọi người biết, đó là nơi đây bây giờ vô cùng không an toàn.

Mọi người phải biết bây giờ có kẻ đã lén lút đột nhập Thiên Đình, một người có tiên lực vô cùng mạnh mẽ, có thể sử dụng loại tiên khí đó một cách vô cùng hoàn hảo.

Hắn ta giỏi sử dụng loại công pháp khiến người ta tinh thần hoảng loạn, nên mọi người đều phải cẩn thận.” Nghe vậy, mọi người đều bắt đầu bàn tán xôn xao, trong lòng mọi người nghĩ sẽ có loại người nào?

Dám làm càn trong Thiên Đình, rốt cuộc là ai to gan đến vậy?

Trước đó vừa mới giành được một chiến thắng, chẳng lẽ phong thanh vừa truyền ra đã chiêu họa rồi sao?

Phương Minh cũng đang nghĩ, rốt cuộc là ai, sẽ có bản lĩnh lớn đến mức nào, dám đến Thiên giới.

Tôn Hầu Tử tiến lên: “Có phải tên sứ thần kia trước đó không có chuyện gì?

Nhưng sau khi hắn ta đi rồi, chuyện này lại đột nhiên bùng phát, con thấy nghi ngờ rất lớn, có nên bây giờ đi bắt hắn ta về trước không?” Phương Minh: “Cái đó yên tâm, ta trước đó đã phái người đi sắp xếp chuyện này rồi, bây giờ hắn ta hẳn là chưa đi xa, nên ta sẽ cho người đi mời hắn ta về trước.

Bây giờ không thể kết luận chắc chắn là hắn ta làm, nhưng ta cảm thấy dường như chuyện này không đơn giản như vậy.” Phương Minh nói tiếp: “Nếu thật sự là người của Phật gia, thì vì sao phải tốn công tốn sức chọn cách thức như vậy, rồi khiến chúng ta bị một số tổn thương chứ?

Những người ở đó và công pháp của họ đều vô cùng lợi hại, nên không cần thiết phải sử dụng những thủ đoạn hạ tam lạm như vậy, nếu để sứ thần kia sắp xếp chuyện.

Vậy thì mọi người chắc chắn sẽ biết được, nên ta cảm thấy nếu chỉ đơn thuần thu nhỏ phạm vi lại ở Phật gia, chúng ta có thể thật sự không tìm ra hung thủ thật sự, hung thủ chắc chắn là người khác." Có một hạ nhân, rồi cũng theo một thi thể đi vào, nói với Phương Minh: "Thiên Tôn, con đã tìm thấy người rồi, nhưng hắn đã chết rồi, lúc con tìm thấy hắn.

Hắn nằm ở cổng của chúng ta, chưa đi ra được mười mét, cũng có người đã giết hắn ngay khi hắn vừa bước ra ngoài." Bây giờ mọi người trong lòng đều vô cùng căng thẳng, không biết rốt cuộc là ai?

Lại dám ở Thiên giới, giết người không ai hay biết, ngay cả Thiên Tôn cũng không phát giác.

Không biết mục đích của đối phương rốt cuộc là gì?

Nhưng bây giờ đã giết sứ giả đó, thì cũng không thể là người của Phật giáo.

Chương 820

Phương Minh nói: "Chiêu này quả nhiên vô cùng âm hiểm, đối phương muốn châm ngòi quan hệ giữa chúng ta và Phật giáo, muốn chúng ta đánh nhau một trận nữa, rồi cuối cùng ngồi mát ăn bát vàng." Trư Bát Giới nghe vậy, nói: "Đúng là như vậy, trước tiên ra tay với những người của chúng ta, rồi để chúng ta lầm tưởng là người của Phật giáo làm.

Rồi khi chúng ta đi truy đuổi sứ giả Phật giáo kia, người đó đột nhiên chết, vậy thì trong mắt Phật giáo, chúng ta đã giết sứ giả, nên nếu vậy thì có thể là châm ngòi tranh chấp giữa hai gia tộc lớn của chúng ta." Phương Minh gật đầu, nhưng không biết đối phương bây giờ đang trốn ở đâu, hắn chắc chắn đang ở trong bóng tối muốn xem Phương Minh đối phó chuyện này như thế nào.

Nhưng Phương Minh bây giờ chắc chắn đã hiểu, đối phương ở phía Phật gia cũng có động tác nhất định, nên hung thủ chắc chắn là người khác, mục đích của hắn chỉ có một.

Đó là muốn Đạo gia và Phật gia lại triển khai một trận Phật Đạo đại chiến nữa, chiêu thức như vậy tuyệt đối vô cùng lợi hại, cao thâm khó lường, lại có thể nghĩ ra chiêu thức như vậy." Phương Minh quay người lại nói với Tôn Hầu Tử: "Tất cả trở về đi, chuẩn bị sẵn sàng, lát nữa người của Phật giáo hắn là sẽ đến.

Ta đoán Phật Tổ bây giờ đang bực mình lắm.

Chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, rồi chỉnh trang binh mã đợi lệnh, chuẩn bị đánh đến chỗ chúng ta, chắc chắn có kẻ đang ở giữa châm ngòi ly gián.

Ta đoán kẻ đó chắc chắn không phải một người, mà là một tổ

chức, nên mọi người đều phải chuẩn bị sẵn sàng, kẻ đó bây giờ e rằng không còn ở Thiên giới, nhưng chắc chắn đang lảng vảng ở gần đây, nên mọi người phải cẩn thận." Nói xong, mọi người đều gật đầu, rồi ai nấy đi lo việc của mình.

Chuyện này xảy ra bây giờ, hẳn là chưa truyền ra ngoài, nên đối phương hẳn là đang đợi thời cơ xung quanh đây, nếu thấy người của Phật giáo hùng hổ xông đến.

Vậy thì hắn ta cũng chắc chắn sẽ tổ chức tốt nhân mã của mình, rồi tùy thời chuẩn bị xông lên, nên Phương Minh cũng cảm thấy có một chút nguy hiểm, vì đối phương vô cùng giỏi che giấu loại tiên khí đó.

Loại công lực của hắn trong mắt Phương Minh tuy là một loại công phu hạ tam lạm khá dị loại, nhưng cũng đã phát huy cực hạn đặc tính ẩn bí của nó.

Nên trong lòng Phương Minh nghĩ lần này nếu có thể tìm ra hắn, nhất định phải hỏi xem rốt cuộc hắn là môn phái nào, vì cái gì?

Tình hình bây giờ đối với hắn cũng vô cùng bất lợi, nên Phương Minh cũng vô cùng lo lắng về diễn biến tiếp theo, nếu thật sự giống như kẻ đó mong muốn.

Phật Đạo lại xảy ra một trận đại chiến, kết quả lại để kẻ đó ngồi mát ăn bát vàng, vậy thì thật sự khiến hắn mất hết thể diện, nên Phương Minh bây giờ trong đầu chỉ có hai phương án.

Phương án thứ nhất là có thể giảng hòa với Phật Tổ, bây giờ quả thực không phải lúc chuyên tâm vào cuộc chiến giữa Phật gia và Đạo gia, những kẻ đó chắc chắn đều đang mong chờ một trận tử chiến giữa Đạo giáo chúng ta.

Rồi đến lúc cuối cùng thì thu dọn chiến trường, nhưng Phương

Minh thì khác, Phương Minh có thể cảm nhận được chuyện này chắc chắn không chỉ là để Phật Đạo trực tiếp xảy ra đại chiến.

Đơn giản như vậy, chắc chắn còn có nhiều thứ hơn, dã tâm của kẻ đó cũng không chỉ đơn thuần là muốn một trận đại chiến.

Điểm mấu chốt của phương án này là có thể thuyết phục Phật Tổ, nhưng Phật Tổ đó cũng không phải là người đặc biệt dễ bị thuyết phục, nên sau khi biết sứ thần của mình bị giết trên địa bàn Thiên giới.

Chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, không tiếc tập trung binh lực tấn công Thiên tộc, nhưng Phật Tổ bây giờ cũng vừa mới phục hưng, chưa hoàn toàn đạt đến trạng thái đỉnh phong.

Nên bây giờ nếu tấn công thì chắc chắn sẽ có thương vong, nếu vậy thì sẽ trúng kế của kẻ đó, nên hình tượng Phương Minh bây giờ chỉ cần có thể khiến Phật Tổ tin tưởng, thì hẳn là có thể tránh được việc bị kẻ đó lợi dụng chuyện này mãi.

Bây giờ mấu chốt là ở phía Phật Tổ, rồi phương án thứ hai là Phương Minh nhất định phải nhanh chóng trước Phật Tổ, trước tiên bắt giữ kẻ chủ mưu gây họa.

Chỉ khi bắt được kẻ đó rồi mới có đủ chứng cứ để giao cho Phật Tổ, rồi cũng có thể thông qua việc điều tra, rồi vạch trần kẻ đó, cuối cùng khi đối mặt như vậy mới có thể đều đại hoan hỷ.

Nhưng Phương Minh quan sát thì không phải một người đang chiến đấu, chắc chắn có một tổ chức đang lên kế hoạch và sắp xếp đằng sau, nên bây giờ không thể hành động mạo hiểm.

Nếu một khi kéo theo cả một gia tộc lớn, thì bây giờ hẳn sẽ phải đối mặt với hai kẻ địch, nhất định phải hoàn toàn khống chế đối phương, như vậy mới có thể có lời giải thích với Phật Tổ.

Kế hoạch này cũng cần phải tốn tâm tư, bây giờ thời gian rất cấp bách, phải giải quyết những vết thương của các đệ tử bị người trong tổ chức đó dùng công pháp tấn công.

Nên bây giờ kế sách trước mắt chỉ có thể là trước tiên tĩnh quan kỳ biến, ổn định tình hình hiện tại, rồi sau đó từ từ tìm kiếm tung tích của đối phương.

Thực ra Phương Minh vừa bắt đầu kích hoạt tinh thần lực mạnh mẽ, liên tục tìm kiếm xung quanh xem có bất kỳ luồng tiên khí đáng ngờ nào không?

Nhưng tiên khí dường như căn bản không có bất kỳ trạng thái dị thường nào.

Điều đó khiến Phương Minh vô cùng khổ não, nhưng Phương Minh nghĩ, lúc đó sứ giả Phật giáo khi đang nói chuyện với hắn, đã nhìn ra sân.

Bên ngoài quả thực có một số điều bất thường, nên mới thu hút sự chú ý của Phương Minh, chỉ là Phương Minh không hề tỉ mỉ quan sát sự việc bên trong, bây giờ Phương Minh đột nhiên cảm thấy lúc đó quả thực có vấn đề lớn.

Vấn đề xuất hiện là khi đang nói chuyện, rồi trong sân đó đột nhiên có hai chiếc lá rơi xuống, và chính hai chiếc lá đó đã thu hút sự chú ý của Phương Minh.

Nhưng những chiếc lá đó có gì lạ chứ?

Bây giờ cũng đang là mùa thu, hướng rơi của lá lạ lùng.

Thực ra trong sân ở cổng Phương Minh căn bản không có bất kỳ cây cối nào tồn tại, nếu có lá rơi, thì hẳn là những chiếc lá từ cây cối xung quanh khu luyện công đó rơi xuống.

Nhưng khu luyện công đó ở phía đông nam chỗ Phương Minh, bây

giờ căn bản cũng không có gió, nếu có gió, thì cũng chỉ có thể là gió bắc, làm sao có thể bay đến trước mặt hắn như vậy chứ?" Nên bây giờ Phương Minh động não một cái, rồi vội vàng chạy đến sân trước đó, tìm hai chiếc lá đó, bây giờ trong lòng hắn nghĩ hai chiếc lá đó.

Hẳn là sau khi kẻ đó phát động công pháp, rồi hai chiếc lá rơi trên người hắn, rồi sau đó khi đi qua chính điện của Phương Minh thì rơi xuống.

Nên trên đó hẳn là có mang theo tiên khí, chỉ cần từ tiên khí trên những chiếc lá này, rồi lấy ra một chút thì có thể, dễ dàng cảm nhận được đối phương đang ở hướng nào?

Dù rất yếu ớt, cũng có thể cảm nhận rất rõ ràng." Phương Minh nhanh chóng đi tới cái sân cũ kia, sau đó nhìn hai chiếc lá rụng trong sân, lập tức bước tới trước hai chiếc lá rụng đó, nhặt chúng lên.

Sau đó bắt đầu hấp thụ khí tiên bên trong, mặc dù bên trong chỉ có một chút xíu khí tiên, nhưng Phương Minh một chút cũng không từ bỏ, hấp thu vô cùng chăm chú, gần như làm rõ từng mạch lạc.

Chương 821

Chỉ có như vậy, mới có thể chính xác chiết xuất những khí tiên vô cùng hiếm có kia, sau đó mới có thể dựa vào loại khí tiên này để tìm kiếm người đó.

Nếu người đó có đồng bọn, vậy bây giờ chắc chắn đã hội họp, chỉ khi hội họp, khí tiên của bọn họ chắc chắn sẽ tập trung nhiều hơn.

Vì vậy khi tập trung cũng là lúc Phương Minh có thể nhanh chóng định vị, mặc dù có loại tiên pháp có thể ẩn giấu khí tiên, nhưng cũng không có cách nào.

Bởi vì tinh thần lực của Phương Minh cũng vô cùng mạnh mẽ, sự cường đại của Phương Minh cũng không phải hư danh, vì vậy nhất định phải vận dụng chiêu thức vô song kia.

Như vậy mới có thể nổi bật lên khả năng siêu thần.

Lúc đó, Phương Minh vất vả lắm, cuối cùng mới có thể chiết xuất ra được hai sợi khí tiên, hai sợi khí tiên này vô cùng yếu ớt, rất dễ tiêu tán, bay hơi vào không khí.

Nếu như vậy Phương Minh sẽ không có cách nào tìm kiếm tung tích nữa, nhưng may mắn thay Phương Minh có thể vô cùng ổn định dùng pháp thuật của mình để bảo vệ tốt những khí tiên đó.

Sau đó, Phương Minh truyền khí tiên vào trong não hải của mình, rồi dùng tinh thần lực thúc đẩy, cuối cùng định vị được phương hướng, cuối cùng Phương Minh mở mắt, sau đó cảm nhận được sự tồn tại của những khí tiên đó, cũng đã hiểu rõ, rốt cuộc chúng ở hướng nào?

Nhưng đúng lúc đó, một sự bất ngờ đã xảy ra, có một luồng khí

tiên vô cùng mạnh mẽ đang tiến đến Phương Minh, Phương Minh cảm nhận khí tiên của đối phương.

Sau đó cảm nhận được, không phải khí tiên vừa chiết xuất kia, một loại khí tiên khác vô cùng mạnh mẽ, giống như từ một nơi nào đó, Tây Thiên Phật gia.

Phương Minh quay sang nói với Tôn Ngộ Không: "Họa đã không trốn được, vậy chúng ta hãy đi gặp những người của Phật gia đó xem sao?" Tôn Ngộ Không gật đầu, nói: "Được thôi, ta cảm giác bên trong không có khí tiên mạnh mẽ, xem ra Phật Tổ không đích thân ra trận, mà phái người đến xử lý.

Nếu như vậy, thì chúng ta có đủ thời gian và đủ khả năng để giải quyết những chuyện này, tuy nhiên, ta vẫn có thể phán đoán được từ khí tiên.

Đối phương cũng là một người có nội lực thâm hậu, nên chúng ta cũng không thể lơ là." Phương Minh gật đầu, nói: "Việc Phật Tổ không đích thân ra mặt lần này nằm trong dự liệu của ta, dù sao đây cũng là một vấn đề thực tế, nếu đích thân người đến.

Vậy thì mọi chuyện chắc chắn sẽ làm lớn chuyện, nếu làm lớn chuyện, thì giữa Phật gia và Đạo gia chắc chắn sẽ có một cuộc quyết chiến lớn hơn, lúc đó chắc chắn Tam giới sẽ không còn ai có thể tồn tại." Ngay sau đó Phương Minh lại nói: "Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Tăng, ba người đi theo ta, còn những người còn lại đều do Thiên Đế tổ chức tiến hành chữa thương.

Vết thương của bọn họ có lẽ sẽ được giải quyết trong vòng một canh giờ bằng cách dùng tiên pháp đẩy độc tố ra khỏi cơ thể." Nói xong, Phương Minh dẫn theo Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Tăng ba người, cùng nhau đi ra ngoài Thiên Môn, sau đó xem thử người của Phật tộc, rốt cuộc bọn họ muốn làm gì?

Vào thời điểm then chốt này, chắc chắn là vì chuyện sứ giả kia, nhưng nếu chỉ đơn thuần vì chuyện sứ giả thì chắc chắn sẽ không phái người mạnh mẽ như vậy đến.

Nhưng phái người mạnh mẽ như vậy, chắc chắn ở đó cũng có người âm thầm quấy phá, gây ra một số hỗn loạn, muốn đổ vạ lên đầu Thiên tộc, nếu nhìn thấy thi thể sứ giả, thì lúc đó càng không ổn.

Chắc chắn sẽ náo loạn một trận lớn, không chừng cũng sẽ quay về thỉnh Phật Tổ đến xem, rốt cuộc chuyện này nên giải quyết thế nào?

Bây giờ Phương Minh phải tìm ra kẻ đứng đằng sau.

Cũng chính là tổ chức bí mật kia, chỉ có như vậy, vấn đề của hai bên mới có thể được giải quyết hiệu quả.

Cũng chính lúc đó, cùng nhau đi ra ngoài, Phương Minh nói: "Không biết mấy vị tiền bối có chuyện gì, xem ra cũng không giống đến để hàn huyên hỏi thăm.

Mà giống như đến để hưng sư vấn tội, ta muốn hỏi lần này mấy vị đến rốt cuộc là vì chuyện gì, nếu có chuyện như vậy, mọi người đều đặt ra mặt, sau đó bàn bạc giải quyết một cách ổn thỏa, cho nên nhất định phải giữ bình tĩnh!" Một vị cao tăng dẫn đầu trong số đó, sau đó cúi mình một cái, rồi nói với Phương Minh: "Kỳ thật cũng không có gì, trước đây ta đã phái sứ giả đến, nhưng không thấy trở về.

Cho nên ta đến một là để hỏi thăm tung tích, hai là cũng muốn biết rốt cuộc người của Thiên tộc đã làm gì?

Gây rối ở Tây Thiên chúng ta sao?

Khó khăn lắm mới có vài ngày an bình, chẳng lẽ các ngươi muốn hủy hoại sao?" Phương Minh lúc đó hơi ngạc nhiên, sau đó hỏi: "Bây giờ phải nói rõ ràng, ta đã làm gì?

Chẳng lẽ trong Phật giới cũng xuất hiện động loạn?

Vậy thì lúc đó ta có thể giải thích mọi chuyện sao?

Chỉ cần cho ta thời gian, cho ta thời gian, cho ta cơ hội.” Nghe Phương Minh nói thành khẩn như vậy xong, vị cao thủ Phật giáo kia vẫn không hề buông lỏng, ông ta nói với Phương Minh: “Đừng có giở trò với ta.

Chuyện người của Thiên tộc làm ta đều biết cả, đều là loại người dùng thủ đoạn hạ lưu, lại còn phái người đến Phật giới của ta làm những chuyện bừa bãi như vậy.

Cho nên bây giờ ta muốn một lời giải thích, hôm nay giải thích không được, cũng phải giải thích.

Ta nhất định phải có một lời giao phó.” Phương Minh giang tay ra, sau đó nói: “Các ngươi cứ khăng khăng nói người Thiên tộc chúng ta làm, vậy thì ít nhất cũng phải nói cho ta biết, rốt cuộc ta đã làm chuyện gì.

Nói cụ thể cho ta nghe, như vậy ta mới có thể giải thích cho các ngươi, nếu ở đây không có bằng chứng, muốn đổ tội cho người Thiên tộc chúng ta, thì người Thiên tộc chúng ta tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Cho nên thành thật mà nói từ đầu đến cuối cho ta nghe đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không giấu gì, bên ta cũng đã xảy ra chuyện lớn.

Cho nên chúng ta nên đối mặt với kẻ thù chung, ta nói đơn giản như vậy, các ngươi chắc phải hiểu chứ, cho nên xin nói trước, ở đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta đều có thể giải thích, khẳng định không phải người Thiên tộc chúng ta làm.” Người kia lắc đầu: “Đừng có vòng vo với ta, làm chuyện gì, quên rồi sao?

Được thôi, vậy ta nhắc nhở các ngươi.

Vào ngày hôm qua, Phật Tổ của chúng ta đang ngồi thiền trong

viện, tĩnh tâm tu dưỡng điều chỉnh, để khôi phục thực lực, từ sau trận chiến lần trước, các ngươi cũng biết mọi người đều bị thương.

Nguyên khí đại thương, ta cũng vậy, cho nên mọi người đều cần một khoảng thời gian để điều chỉnh tốt, nhưng ai ngờ khi Phật Tổ đang vận công thì.

Chương 822

Lại có một người sử dụng ám khí muốn ám sát Phật Tổ, may mắn thay Phật Tổ đã cảm nhận được nguy hiểm từ trước, nên có thể tránh được đòn tấn công, nhưng cũng vì thế mà Phật Tổ vận công thất bại.

Nếu muốn vận công lại thì phải đợi sau bảy ngày, sau đó Phật Tổ tìm thấy ám khí chí ám kia, trên ám khí đó viết hai chữ 'Phương Minh', phong cách của người Thiên tộc.

Cho nên ta đặc biệt được Phật Tổ phái đến tìm kiếm hung thủ thật sự, xem xem người Thiên tộc ai lại có gan lớn không muốn sống nữa, muốn ám sát Phật Tổ, chẳng lẽ Phật Đạo đại chiến của chúng ta lại sắp kéo màn rồi sao?" Phương Minh cười, sau đó nói: "Đừng có vội vàng kết luận như vậy, có thể dùng não suy nghĩ một chút, nếu là ta, ta có ngu mà khắc tên mình lên ám khí.

Rồi để các ngươi đến tìm ta sao, ta vì cái gì?

Nếu ta muốn thật sự công kích Phật gia, vậy thì ta sẽ trực tiếp dẫn quân đội của ta.

Sau đó từng bước từng bước xông đến đó đánh lên Tây Thiên, căn bản không cần dùng loại thủ đoạn hạ lưu, cũng không, nếu ta dùng loại thủ đoạn hạ lưu.

Ta nhất định sẽ làm tốt công tác ngân hàng, ít nhất ta sẽ không để lại bất kỳ thứ gì có thể truy tìm ta trên ám khí, trên đó có tên ta, các ngươi không cảm thấy buồn cười sao?" Người kia cúi đầu, cũng cảm thấy có chút lý lẽ, nhưng đây là nhiệm vụ dưới chân Phật Tổ, cho nên bây giờ cũng không tiện thoái thác.

Ông ta quay sang nói: "Ta mặc kệ, đã đến hôm nay, các ngươi nhất định phải cho ta một lời giải thích, tìm ra kẻ hung thủ, nếu không, thì

hung thủ là các ngươi.” Phương Minh lại tiếp tục: “Các ngươi vô lý gây rối ở đây, vậy cũng vô ích, hung thủ không phải ở bên ta, các ngươi có lật tung nơi này lên cũng không tìm được hung thủ thật sự.

Nhưng ta lại biết rõ là ai đã làm chuyện tốt này, ta cũng đã trúng bẫy, không giấu gì, sáng nay, sứ giả đến hỏi thăm chuyện bên ta.

Sau khi hỏi xong, ta tiễn người đi, sau khi người đi chưa đến nửa canh giờ, tất cả đệ tử đang vận công của ta đều trúng yêu thuật của người khác.

Bây giờ toàn thân rã rời, ngã vật ra bất tỉnh, đó cũng là hung thủ mà ta muốn tìm, đối phương vào thời điểm này lại đi gây rối cho những người Phật giáo, vậy mục đích đã quá rõ ràng, là để châm ngòi ân oán giữa hai nhà Phật Đạo chúng ta.

Ta nói như vậy các ngươi đã hiểu rồi chứ, sẽ không không hiểu đâu, nếu không hiểu, vậy thì ta sẽ nói cho các ngươi một chuyện nữa.

Khi ta muốn đi tìm sứ giả kia, thì người đó đã chết trước cửa của ta, cũng có người đã ám sát thi thể.

Trong viện của ta, nếu các ngươi muốn đi xem thì có thể đi xem, dù sao thì cũng vô cùng thảm khốc, ta cũng không biết rốt cuộc là ai?

Nhưng lại dám làm chuyện như vậy, đó là đang khiêu chiến quyền uy của chúng ta!” Lúc này vị cao thủ Phật giáo kia chợt trừng lớn hai mắt, biểu hiện kinh ngạc, sau đó nói với Phương Minh: “Lời này là thật sao, đừng có lừa ta.

Bây giờ dẫn ta đi xem, với kiến thức về xác chết của ta, nếu nguyên nhân chết là do công pháp của Tiên giới, vậy thì thật sự đã gặp phải phiền phức lớn rồi.

Ta sẽ lập tức báo cáo cho Phật Tổ, sau đó phái đại quân đến và quyết chiến một mất một còn với các ngươi, bởi vì chuyện này liên

quan đến quyền uy của ta, Phật Tổ tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra." Phương Minh nói: "Yên tâm đi, nếu thật sự là do công pháp Tiên giới của ta, sau đó dẫn đến cái chết, vậy không cần các ngươi, ta sẽ đi gặp Phật Tổ, sau đó để người trói ta lại rồi treo loạn lên, ta tuyệt đối sẽ không nhíu mày." Vị cao thủ Phật giáo kia cứ như vậy được Phương Minh dẫn vào trong sân, sau đó nhìn thấy thi thể của sứ giả, chỉ thấy thi thể đó đang nằm ở đó.

Khuôn mặt của ông ta chuyển sang màu xanh tím, rõ ràng dường như bị người bóp cổ chết, nhưng ông ta cũng là một người Phật giáo am hiểu tiên thuật.

Cho nên sẽ không dễ dàng bị người ta bóp chết như vậy, chắc chắn bị người ta dùng một số tiên pháp mới có thể chết thảm như vậy.

Thế là vị cao thủ Phật giáo kia bước tới gần thi thể, sau đó dùng tay của mình, đặt lên cổ thi thể, dường như đang tìm kiếm.

Phương Minh biết, những người trong Phật giáo có công phu độc đáo có thể thông qua sự cộng hưởng để chiết xuất những chuyện đã trải qua khi còn sống, thậm chí có thể chiết xuất loại công kích khí tiên đã phải chịu trước khi chết.

Sờ vào cổ thi thể trầm tư một lát sau, ông ta mở mắt, nói với Phương Minh: "Quả nhiên không phải người Thiên tộc làm hung thủ.

Chắc chắn có người khác, nhưng bây giờ ta không thể quyết định rốt cuộc là loại người nào?

Khí tiên của hắn không giống với các ngươi, có một chút khác biệt vô cùng rõ ràng.

Cũng là trong khí tiên có một loại vận vị đen tối, rồi từ từ thúc đẩy tiên pháp." Phương Minh nói: "Ta đã nói sớm với các ngươi rồi,

không phải ta làm, nếu là ta làm, vậy thì mọi chuyện sẽ không phức tạp như vậy, ta chắc chắn sẽ trực tiếp.

Đối mặt trực diện với các ngươi cứng đối cứng, trước đây ta đã từng cứng đối cứng một lần, các ngươi cũng biết sự khát máu của ta, sẽ không dễ dàng đầu hàng, càng không sử dụng một số thủ pháp hạ lưu." Vị cao thủ Phật giáo lúc đó nói: "Được thôi, đã không phải các ngươi, vậy chắc chắn có người khác, cho nên bây giờ chúng ta nhất định phải tìm ra người đó.

Nếu thật sự muốn gây chiến giữa hai nhà Phật Đạo chúng ta, vậy thì lợi ích chắc chắn rất lớn, mấu chốt là trong Tam giới, người có năng lực như vậy và khí tiên như vậy nhất định là một tổ chức vô cùng thần bí.

Chúng ta không thể biết rõ tình hình cụ thể, vậy thì bây giờ chúng ta nên tìm kiếm như thế nào?" Phương Minh cười, nói: "Bên ta có một cách, nhưng ta không biết các ngươi có nghe ta không, bởi vì cách này cần người của Phật giáo liên thủ hoàn thành." Vị cao thủ Phật giáo, lúc đó cau mày, sau đó nói với Phương Minh: "Ngươi không phải ngủ mê chứ?

Để ta nghe lời ngươi, vậy chẳng thà để ta đi chết còn hơn, đừng quên ta là Phật gia.

Đạo gia, hai nhà chúng ta có một rãnh sâu vô cùng lớn, cho nên đừng có bắt quàng làm họ với ta, muốn ta nghe lời ngươi, đợi kiếp sau đi.

Ân oán giữa chúng ta vẫn chưa xong, ta có thời gian không rảnh để hiểu rõ, cho nên ta thấy kẻ hung thủ này cứ để người của Phật giáo chúng ta bắt đi!

Đạo gia, lúc đó cứ đợi mà hưởng thành quả đi, dù sao cũng là một lũ rượu túi cơm chuột." Phương Minh tức giận nói: "Ta nói cho các

ngươi biết, điểm ta ghét nhất ở Phật gia.

Luôn chỉ cao khí ngang, tự cho mình là nhân vật lớn, thực ra đều không phải.

Ta nói cho các ngươi biết, bây giờ các ngươi đang ở Thiên giới của ta, cho nên mọi chuyện đều phải nghe lời ta, nếu không thì bây giờ phải bị giam vào đại lao, các ngươi biết không?

Bây giờ các ngươi đang ở Thiên giới, cho nên hãy chú ý lời nói và hành động của mình, ta khuyên các ngươi một câu, ở đây, trừ phi hợp sức với ta, nếu không, chỉ với vài người các ngươi không đủ để làm một bữa ăn đâu." Lời nói của Phương Minh quả thực vô cùng thẳng thắn, mặc dù vị cao thủ Phật giáo kia muốn độc lập lập công, như vậy thì trước mặt Phật Tổ có thể nở mày nở mặt.

Có thể khoe khoang thực lực, nhưng bây giờ vấn đề mấu chốt là ở Thiên giới, đối phương là một tổ chức thâm sâu khó lường.

Nếu muốn hoàn toàn hạ gục đối phương, vậy thì chắc chắn không thể thiếu sự giúp đỡ của Phương Minh, nhưng nếu có sự giúp đỡ của Phương Minh.

Vị trí lãnh đạo Phật Đạo nhiều ít gì Phật giáo cũng sẽ mất mặt, cho nên bây giờ vị cao thủ Phật gia kia đang tương đối vướng mắc.

Chương 823

Phương Minh thực ra đã nhìn ra sự vướng mắc đó, sau đó nói: "Các ngươi cũng không cần lo lắng, chỉ cần chúng ta liên hợp tìm ra kẻ hung thủ là được." Vừa khóc, vừa làm Phương Minh và Lý Thấm Ngưng cười phá lên, hai người cười đến nỗi thở không ra hơi, Lý Thấm Ngưng trực tiếp ôm bụng, vừa cười vừa lăn lộn trên đất.

Hỏa Kỳ Lân nhìn thấy cái thủy kính bị dọa chết khiếp, ai ngờ hai vị lại ôm bụng cười lớn ở đó, cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Thế là nó lại mở mắt, con quái vật trong thủy kính cũng mở mắt, Hỏa Kỳ Lân dường như hiểu ra.

Nó lắc đầu về phía thủy kính, con quái vật cũng lắc đầu, gần như đồng thời tiến hành, tiếp đó nó lại véo mũi mình, con quái vật cũng làm theo.

"Thần thánh phương nào?" Hỏa Kỳ Lân hỏi vào gương, nhưng ngay lập tức chỉ còn lại âm thanh.

Hỏa Kỳ Lân mới chợt nhận ra, hóa ra con quái vật trong thủy kính chính là mình, nó quay đầu nhìn hai sư đồ đang cười ở đó, khuôn mặt đỏ bừng ban đầu lập tức trở nên đỏ chót, như thể trên mặt đang bốc cháy vậy.

"Ôi không!

Đã không nhịn ăn uống mấy ngày nay, bây giờ lại biến thành bộ dạng gấu như vậy.

Chẳng phải đã sớm bị chủ nhân phát hiện ra mình không ngoan ngoãn chờ ở cửa địa ngục rồi sao?" Lý Thấm Ngưng đột nhiên nhớ ra chuyến đi này là đến Lão Quân Sơn, bây giờ lại bị tên tọa kỵ ngu ngốc

này làm lỡ việc.

Nàng dậm chân, sốt ruột nói: "Sư phụ, chúng ta phải xuất phát rồi." Phương Minh vốn định tranh luận với Hỏa Kỳ Lân một chút, không chừng không cần đi Lão Quân Sơn, đương nhiên càng không cần về Hồng Mông Sơn tìm Bát sư phó xin bùa chú, nếu để mười ba vị sư phó kia biết có đồ tôn, chẳng phải sẽ bị lời qua tiếng lại làm phiền chết sao.

Thôi được rồi, cuối cùng vẫn phải quay về một chuyến.

Hỏa Kỳ Lân vốn đang vô cùng xấu hổ nghe Lý Thấm Ngưng nói muốn đi Lão Quân Sơn, cảm thấy sự chú ý không còn đặt trên người mình nữa, thế là nó ngẩng đầu đồng tình với Lý Thấm Ngưng: "Muốn đi Lão Quân Sơn sao?

Vậy đi nhanh đi." Phương Minh nhìn Hỏa Kỳ Lân, cứ như không có chuyện gì, tự nhiên xen vào nói, thật sự không nhịn được cười.

Tục ngữ nói đã làm thầy, không thể nuốt lời được, Phương Minh bất đắc dĩ lắc đầu.

"Được rồi, chúng ta phải đi Lão Quân Sơn, bây giờ đi." Phương Minh nói.

Thế là Hỏa Kỳ Lân nặng nề khuỵu hai chân xuống, mặt đất cũng rung lên, Phương Minh sau đó cưỡi lên.

"Trước tiên đi Hồng Mông Sơn đi." Lý Thấm Ngưng nghe Hồng Mông Sơn, ngạc nhiên một chút, "Sư phụ, Hồng Mông Sơn?" "Đúng vậy, muốn vào Lão Quân Sơn, phải phá trận pháp của nó trước." "Vậy sư phụ về Hồng Mông Sơn có tác dụng gì, phải tìm cách phá trận chứ?" Lý Thấm Ngưng không hiểu hỏi.

Tiểu tử, chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi, căn bản không có năng lực phá trận, mất mặt quá, Phương Minh lẩm bẩm trong lòng

nửa ngày.

“Sư phụ,” “Trận pháp Lão Quân Sơn chỉ có người ở cấp bậc như vi sư mới có thể thông qua, nếu đồ nhi muốn thông qua, phải tìm Bát tổ sư gia giúp đỡ.” Lý Thấm Ngưng chợt hiểu ra gật đầu, sau đó, liền bay về hướng Hồng Mông Sơn.

“Hửm?

Minh nhi, thằng nhóc này cuối cùng cũng biết đường về nhà rồi, ra ngoài lâu như vậy, không được, ta phải đi thử xem tu luyện thế nào rồi.” Nhị sư phó nói rồi cầm rìu đi ra ngoài.

Phương Minh và những người khác không thấy, Nhị sư phó đã cảm ứng được.

“Quỷ sứ, mọi người cẩn thận.” Phương Minh chưa đi xuống núi Hồng Mông, đã có một luồng cực quang chói mắt lóe lên.

Phương Minh chỉ cần dùng đầu ngón chân cũng biết là Nhị sư phó vạm vỡ bưu hãn kia đang thăm dò.

Phương Minh nhẹ nhàng nhảy một cái, nhảy lên trước Hỏa Kỳ Lân và Lý Thấm Ngưng, nhẹ nhàng vung tay áo, không chỉ chặn được luồng phủ quang kia, mà còn thu luồng phủ quang đó vào trong tay áo mình.

“Ối chà, không tồi nha, thằng nhóc này có thể tiếp được một chiêu của vi sư, quả nhiên để con ra ngoài rèn luyện là đúng mà.” Nhị sư phó nhìn cảnh này, cảm khái vạn phần.

Hỏa Kỳ Lân và Lý Thấm Ngưng nhìn cảnh vừa rồi, thật sự sợ chết khiếp, đi theo Phương Minh đã thấy qua nhiều cảnh tượng lớn như vậy, nhưng loại thịnh huống này, chưa từng thấy, thấy Phương Minh có thể bình thản tiếp chiêu như vậy, không khỏi càng kính phục Phương Minh không thôi.

Sóng này chưa yên, sóng khác lại nổi lên.

Phương Minh chưa kịp cưỡi lên Hỏa Kỳ Lân, Hồng Mông Sơn trước mắt đã biến thành một màu đỏ rực, hàng vạn dải lụa đỏ bay lượn trên bầu trời, đẹp đến cực điểm, cảnh tượng này không khỏi khiến Hỏa Kỳ Lân và Lý Thấm Ngưng chìm đắm vào đó.

Có thể mê hoặc lòng người bằng cách giết người như vậy, cũng chỉ có những tuyệt thế mỹ nữ như vậy mới có thể làm được.

"Mau nhắm mắt lại." Phương Minh hét lớn.

Lời vừa dứt, hàng vạn dải lụa đỏ kia biến thành kiếm sắc lao thẳng xuống.

Phương Minh lười biếng đến nỗi không thèm nhúc nhích, giống như lúc nãy, nhẹ nhàng vung tay áo, luồng phủ quang kia trực tiếp chém đứt những dải lụa đỏ kia.

May mắn là Phương Minh nhanh tay, nếu không Hỏa Kỳ Lân và Lý Thấm Ngưng hôm nay e rằng đều phải bắt đầu tu luyện lại từ linh căn rồi.

Hồng Mông "Hồng Môn" chứ!

Phương Minh tức tối nghĩ trong lòng.

"Hahaha, Cửu muội à, ta đã nói rồi pháp lực của muội yếu quá, muội không tin, bây giờ mất mặt rồi chứ, ra ngoài ngàn vạn lần đừng nói là sư huynh của ta, ta không chịu nổi cái sự mất mặt đó đâu." Nhị sư phó thấy phủ quang hoàn toàn thắng dải lụa đỏ, thật sự vui sướng cực kỳ.

"Haizz, thật sự là trâu bò, phủ quang đều bị Minh nhi thu tẩu rồi, thật không biết, là mất mặt cho ai hay là mất mặt cho ta nữa đây." Cửu sư phó không phục nói.